

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

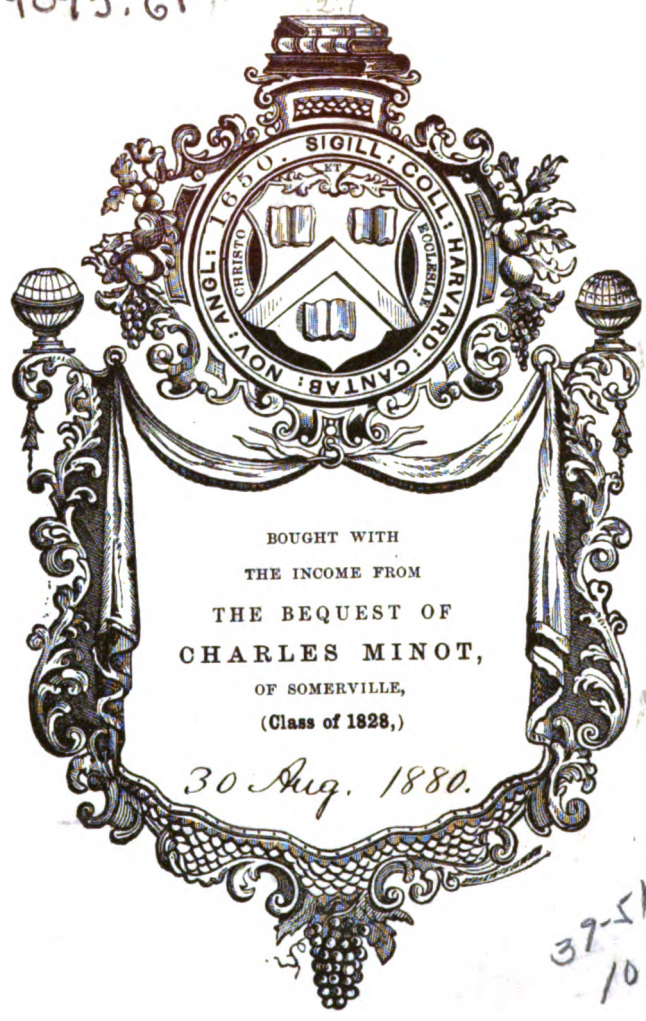
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

C9095.6F

37-51
10

Τ Ρ Ι Ω Δ Ι Ο Ν

Τάδε λέγει Κύριος· Ἐπιστρέφητε πρός με ἐξ ὅλης καρδίας ὑμῶν, ἐν νηστεία καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπιτῷ, καὶ διαβρήξατε τὰς καρδίας ὑμῶν, καὶ μὴ τὰ ἰμάτια ὑμῶν· καὶ ἐπιστρέφητε πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ὑμῶν ὅτι ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων ἐστὶ, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος, μετανῶν ἐπὶ κακίας ἀνθρώπων.

Ἰσηλ. Β'. 12.

Devotional Triodion,
containing
the whole service belonging to it
of the holy and great Lent,
from the Sunday of the
publican and pharisee, until the
holy and great Saturday, with
the hymns appropriated to the Tri-
nity and illumination, and different
verses and psalms in the celebration.
Fourth edition.

Venice, 1876.

Greek Church

ΤΡΙΩΔΙΟΝ

Triodion

ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΝ,

ΠΕΡΙΒΧΟΝ

ΔΙΑΣΑΝ ΤΗΝ ΑΝΗΚΟΥΣΑΝ ΑΥΤΩ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ,

ΑΠΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ, ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ· ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΚΑΤ' ΕΧΟΝ ΤΡΙΑΔΙΚΩΝ ΤΜΗΩΝ
ΚΑΙ ΦΩΤΑΓΩΓΙΚΩΝ, ΣΤΙΧΗΡΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΚΑΘΙΣΜΑΤΩΝ ΔΙΑΦΕΡΩΝ ΕΝ ΤΩ ΤΕΛΕΙ·

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΜΕΘ' ΟΣΗΣ ΟΙΟΝΤΕ ΤΗΣ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΚΕΩΣΤΙ ΜΕΤΑΤΤΗΡΩΣΗ.

Σ Β Ε Ν Ε Τ Ι Α

ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Ο Φ Ο Ι Ν Ι Ε

1876

~~1224.97~~

C 9095.6 F

AUG 30 1880

Miss G. G. G.

39-51
10

Τ Ρ Ι Ω Δ Ι Ο Ν

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν Ψαλμὸν, στιχολογοῦμεν τὸ ἀ. Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, **Μακάριος ἀνὴρ**· εἰς δὲ τὸ, **Κύριε ἐκέκραξα**, ἰστώμεν Στίχ. ι., καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ζ., καὶ τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τοῦ Τριωδίου β'. δευτεροῦντες τὸ ἀ.

Ἦχος ἀ.

Μὴ προσευξώμεθα φαρισαϊκῶς ἀδελφοί· ὁ γὰρ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ταπεινωθῶμεν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, τελωνικῶς διανηστείας κρίζοντες· Ἰλασθητι ἡμῖν ὁ Θεός, τοῖς ἀμαρτωλοῖς.

Δίς.

Φαρισαῖος κενοδοξία νικώμενος, καὶ Τελώνης τῇ μετανοίᾳ κλινόμενος, προσῆλθόν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη· ἀλλ' ὁ μὲν καυχησάμενος, ἐστερήθη τῶν ἀγαθῶν· ὁ δὲ μὴ φθεγξάμενος, ἤξιώθη τῶν δωρεῶν. Ἐν τούτοις τοῖς στεναγμοῖς, στήριξόν με Χριστέ ὁ Θεός, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Παντοκράτορ Κύριε, οἶδα, πόσα δύνανται τὰ δάκρυα· Ἐξεκίαν γὰρ ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου ἀνήγαγον· τὴν ἀμαρτωλὸν ἐκ τῶν χρονίων πταισμάτων ἐρρύσαντο· τὸν δὲ Τελώνην, ὑπὲρ τὸν Φαρισαῖον ἐδικαίωσαν· καὶ δεόμεναι, σὺν αὐταῖς ἀριθμήσας· Ἐλέησόν με.

Triodio.

Καὶ νῦν. Θεοτοκ. τὸ ἀ. τοῦ ἐνδιατάκτου Ἦχου.

Ἔισδος· καὶ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχ. τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς.

Ἀπόστιχα τῆς Ὀκτωήχου τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Δόξα. Ἦχος πλ. ἀ.

Βεβαρημένων τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐκ τῶν ἀνομιῶν μου, οὐ δύναμαι ἀτενίσαι, καὶ ἰδεῖν τὸν αἰθέρα τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλὰ δεῖξαι με ὡς τὸν Τελώνην, μετανοοῦντα Σωτῆρ, καὶ ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε· δι' ἧς ὁ λυτρωτὴς μου Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθευδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὐς ἔπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδίαν, χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν, πρὸς αὐτὸν κεντημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τὸ, Θεοτόκε Παρθένα, ἐκ γ'.

Μετὰ δὲ τὴν εὐλόγησιν τῶν Ἄρτων, καὶ τὴν διάδοσιν, γίνεται Ἀνάγνωσις μεγάλη.

Γατίον ὅτι, τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ Κυριακῇ ἐπιλαχόντος Ἁγίου ψάλλομεν τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ εἰς τὸ Ἀπόδειπνον, εἰ μήπου τύχη μεγάλου Ἁγίου μνήμη.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΓ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, τὸ, **Θεὸς Κύριος**· ἡ συνήθης Στιχολογία· τὰ Καθίσματα, καὶ οἱ Ἀναβαθμοὶ τῆς Ὀκτωήχου· τὸ Προκείμενον· τὸ, **Πᾶσα πνοή**, καὶ τὸ ἐνδιάτακτον Ἑωθινὸν Εὐαγγέλιον.

Εἶτα τὸ, **Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι**, καὶ τὸν Ν. Ψαλμὸν. Καὶ μετὰ ταῦτα, ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου, πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρων τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον· ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρον, εὐσπλαγγνῶ σου ἐλεεί.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχραῖς γὰρ κατερρύπωσα, τὴν ψυχὴν αἰμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥύσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα, Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξαλείψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β'.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐνοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς κρίσεως· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγγνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶσαι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες. Ὁ Ἀναστασιμος εἰς δ', ὁ Σταυροαναστασιμος εἰς β', τῆς Θεοτόκου εἰς β', καὶ τοῦ Τριωδίου εἰς ζ'. Ποίημα Γεωργίου.

Κανὼν τοῦ Τριωδίου,

οὗ ἡ ἀκροστιχ. ἐν τοῖς Θεοτοκίοις, Γεωργίου.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἠπιέρῳ πεζεύσας.

Παραβολαῖς ἐμβιβαζὼν πάντας Χριστὸς, πρὸς βίου διόρθωσιν, τὸν Τελώνην ἀνυψοῖ, ἐκ τῆς ταπεινώσεως δεικνύς, Φαρισαῖον τῇ ἐπάρσει, ταπεινούμενον.

Εκ ταπεινώσεως γέρας ὑψοποιὸν, ἐκ δὲ τῆς ἐπάρσεως, πτώμα βλέπων χαλεπὸν, τοῦ Τελώνου ζήλου τὰ καλὰ, καὶ τὴν Φαρισαϊκὴν, κακίαν μίσησον.

Εξ ἀπνοίας κενοῦται πᾶν ἀγαθόν, ἐκ δὲ ταπεινώσεως, καθαιρεῖται πᾶν κακόν·

ἢν περᾶσπασώμεθα πιστοὶ, βδελυττόμενοι σαφῶς, τρόπον κενόδοξον.

Τὸ ταπεινόφρονας εἶναι τοὺς ἑαυτοῦ, Μαθηταῖς βουλόμενος, ὁ τῶν πάντων Βασιλεὺς, παραινῶν ἐδίδασκε ζηλοῦν, τὸν Τελώνου στεναγμὸν, καὶ τὴν ταπεινώσιν.

Ὡς ὁ Τελώνης στεναζῶ, καὶ ὄδυρμοῖς, ἀσιγήτοις Κύριε, νῦν προσέρχομαι τῇ σῇ, εὐσπλαγγνίᾳ οἰκτιρον καμὲ, ταπεινώσει τὴν ζωὴν, νῦν διεξάγοντα.

Θεοτοκίον.

Γνώμην βουλήν προσδοκίαν, σῶμα ψυχὴν, καὶ τὸ πνεῦμα Δέσποινα, ἀνατίθημι πρὸς σέ· δυσχερῶν ἐχθρῶν καὶ πειρασμῶν, καὶ μελλούσης ἀπειλῆς, ῥύσαι καὶ σῶσόν με.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Απὸ κοπρίας καὶ παθῶν, ταπεινὸς ἀνυψοῦται, ἀρετῶν ἀπὸ ὑψους, καταπίπτει δὲ δεινῶς, ὑψηλοκάρδιος πᾶς· οὐ τὸν τρόπον, τῆς κακίας φύγωμεν.

Κενοδοξία ἐκκενοῖ, πλοῦτον δικαιοσύνης· τῶν παθῶν δὲ σκορπίζει, ἢ ταπεινώσας πληθύν· ἢν μιμουμένους ἡμᾶς, τῆς μερίδος, δεῖξον τοῦ Τελώνου Σωτήρ.

Ὡς ὁ Τελώνης καὶ ἡμεῖς, τύπτοντες εἰς τὸ στήθος, κατανύξει βοῶμεν· Ἰλασθήτι ὁ Θεός, ἡμῖν τοῖς αἰμαρτωλοῖς, ὅπως τούτου, λάβωμεν τὴν ἄφεσιν.

Πρὸς ζῆλον ἔλθωμεν πιστοὶ, κατορθοῦντες τὸ πρᾶον, ταπεινώσει συζῶντες, ἐν καρδίας στεναγμῶ, κλαυθμῶ τε καὶ προσευχῇ, ὅπως σχῶμεν, ἐκ Θεοῦ συγχώρησιν.

Αποβαλλώμεθα πιστοὶ, τὸν ὑπέρογκον κόμπον, ἀπνοίαν δεινήν τε, καὶ τύφον τὸν βδελυκτὸν, καὶ τὴν κακίστην Θεῷ Φαρισαίου, ἀπρεπῆ ὠμότητα.

Θεοτοκίον.

Εν σοὶ τῇ μόνῃ προσφυγῇ, πεποιθὼς μὴ ἐκπέσω, τῆς καλῆς προσδοκίας, ἀλλὰ τύχομι τῆς σῆς, ἐπικουρίας Ἀγνή, πάσης βλάβης δυσχερῶν ῥυόμενος.

Κάθισμα, Ἦχος δ. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ταπεινώσις ὑψώσε, κατησχυμένον κακαῖς, Τελώνην στεγνάσαντα, καὶ τὸ, Ἰλασθήτη, τῷ Κτίστη βοήσαντα· ἔπαρσις δὲ καθεῖλεν, ἀπὸ δικαιοσύνης, δειλαῖον Φαρισαῖον, μεγαλορρήμονοῦντα· ζηλώσωμεν διὸ τὰ καλὰ, κακῶν ἀπεχόμενοι.

Δόξα. Ὁμοιον.

Ταπεινώσις ὑψώσε, παλαι Τελώνην κλαυθμῶ, βρήσαντα· Ἰλασθήτη, καὶ ἐδικαίω-

σεν. Αὐτὸν μιμησώμεθα, ἅπαντες οἱ εἰς βάθος, τῶν κακῶν ἐμπесόντες· κράζομεν τῷ Σωτῆρι, ἀπὸ βάθους καρδίας· Ἠμάρτομεν, ἰλάσθητι, μόνε φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα τὰς ἰκασίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανάμωμε· λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων· σύντριψον μηχανίας, καὶ κατάβαλε θράσος, τῶν ὀπλιζομένων ἀθῆων, κατὰ τῶν δούλων σου.

Ὡδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Αρίστην ἔδειξεν, ὁδὸν ὑψώσεως τὴν ταπεινώσιν Λόγος, ταπεινωθεῖς, μέχρι καὶ μορφῆς δουλικῆς· ἦν ἐκμιμούμενος ἅπας, ἀνυψοῦται ταπεινούμενος.

Υψώθη δίκαιος, καὶ καταπέπτωκε, Φαρισαῖος ἐν πλήθει δὲ τῶν κακῶν, βριθὼν τεταπεινῶται· ἀλλ' ἀνυψώθη Τελώνης, παρ' ἐλπίδα δικαιοῦμενος.

Πενίας πρόξενος, ἐκ πλούτου τῶν ἀρετῶν, ἢ ἀπόνοια ὤφθη, καὶ πορισμὸς, αὐθις ἢ ταπεινώσις· δικαιοσύνης ἐξ ἄκρας, ἀπορίας ἦν κτησώμεθα.

Προέφης Δέσποτα, τοῖς μεγαλόφροσιν, ἀντιτάσσεσθαι πάντως, καὶ ταπεινοῖς, χάριν σὴν παρέχων Σωτῆρ· ταπεινωθεῖσι νῦν ἡμῖν, τὴν σὴν χάριν ἐξαπόστειλον.

Πρὸς θείαν ὑψωσιν, αἰεὶ ἀνάγων ἡμᾶς, ὁ Σωτῆρ καὶ Δεσπότης ὑποποιόν, ἔδειξε ταπεινώσιν· τοὺς πόδας γὰρ τῶν Μαθητῶν, αὐτοχείρως ἐναπένιψεν.

Θεοτοκίον.

Ως φῶς ἀπρόσιτον, Παρθένε, τέξασα, τῆς ψυχῆς μου τὸ σκότος φωτιστικῆ, αἴγλη διασκεδάσον, καὶ σωτηρίας πρὸς τρίβους, τὴν ζωῆς μου χειραγώγησον.

Ὡδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Τοῦ Φαρισαίου τὰς ἀρετὰς, σπεύσωμεν μιμεῖσθαι καὶ ζηλοῦν, τὴν τοῦ Τελώνου ταπεινώσιν, τὸ ἐν ἑκατέροις μισοῦντες ἄτοπον, ἀπόνοιαν καὶ λύμην τῶν παραπτώσεων.

Δικαιοσύνης δρόμος κενός, ἠλεγκται συζεύξας ἐν αὐτῷ, ὁ Φαρισαῖος τὴν οἴησιν, αὐθις δὲ Τελώνης, ὑποποιῶν ἀρετῆ, κτησάμενος συνέμπορον τὴν ταπεινώσιν.

Αρματηλάτης ἐν ἀρεταῖς, ὤετο δραμεῖν Φαρισαῖος, ἀλλὰ πεζὸς παρακλύδιον, ἄρμα διαθέων καλῶς προέλαβε, συζεύξας ὁ Τελώνης οἴκτω ταπεινώσιν.

Τὴν τοῦ Τελώνου παραβολὴν, πάντες ἀναπτύξαντες τῷ νῷ, δεῦτε ζηλώσωμεν δάκρυσι, πνεῦμα συντετριμμένον Θεῷ προσάγοντες, τὴν τῶν ἀμαρτημάτων ζητοῦντες ἄφεσιν.

Τὸν ὑψαυχῆ τε καὶ μοχθηρόν, ἀλαζονικόν τε καὶ θρασῆ, πόρρω ἀπώσωμεν ἔμφρονες, Φαρισαίου τρόπον, δεινὸν μέγαλαυχον, ὅπως μὴ γυμνωθῶμεν, τῆς θείας χάριτος.

Θεοτοκίον.

Πάβδον δυνάμειως Ἀγαθῆ, πᾶσιν ἐξαπόστειλον ἡμῖν, τοῖς ἐπὶ σοὶ καταφεύγουσι, κατακυριεύειν ἐν μέσῳ πάντων ἐχθρῶν, παρέχουσα, καὶ πάσης βλάβης ἐξαίρουσα.

Ὡδὴ ε'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Τοῦ βίου τὸ στάδιον, ὁ Τελώνης ἐνταύτῳ, καὶ Φαρισαῖος ἔδραμον· ἀλλ' ὁ μὲν ἀπονοία κατενεχθεῖς, αἰσχρῶς ἐναυάγησεν, ὁ δὲ τῇ ταπεινώσει διεσώζετο.

Τοῦ βίου τὸ δίκαιον, διαμείβοντες ἡμεῖς, δρόμον ἐκμιμησώμεθα, τοῦ Τελώνου μὲν φρόνημα ζηλωτὸν, φύγωμεν δὲ φύσημα, βδελυκτὸν Φαρισαίου, καὶ ζησώμεθα.

Τοὺς τρόπους ζηλώσωμεν, τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ, καὶ τὴν αὐτῆ ταπεινώσιν, οἱ ποθοῦντες τὴν ἀληκτον, τῆς χαρᾶς, τυχεῖν κατασκήνωσιν, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν ζώντων ἀυλιζόμενοι.

Υπέδειξας Δέσποτα, τοῖς οἰκείοις Μαθηταῖς, ὑποποιὸν ταπεινώσιν, τῷ λεντίῳ ζωννύμενος τὴν ὄσφυν, τοὺς πόδας ἀπέπλυνας, καὶ τὸν τρόπον μιμεῖσθαι παρεσκεύασας.

Τὸν βίον διείλοντο, Φαρισαῖος ἀρεταῖς, καὶ ὁ Τελώνης πταισίμασιν· ἀλλ' ὁ μὲν τὴν ἐξ ὄγκου φρενοβλαβῆ, ὑπέστη ταπεινώσιν· ὁ δὲ ἀνυψοῦται, ταπεινόφρων φανείς.

Θεοτοκίον.

Γυμνὸν τῇ ἀπλότητι, τῇ ἀτέχνῳ τε ζωῆ, πλασθέντα παραβάσεως, διπλὴ περιέβαλέ με ἐχθρός, σαρκός τε παχύτητι· νῦν δὲ σῆ μεσιτεία, Κόρη σώζομαι.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Φαρισαίου φύγωμεν ὑψηγορίαν, καὶ Τελώνου μάθωμεν, τὸ ταπεινὸν ἐν στεναγμοῖς, πρὸς τὸν Σωτῆρα κραυγαῖζοντες· Ἰλαθι μόνε ἡμῖν εὐδιαλλακτε.

Ἔτερον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Στεναγμοὺς προσοίσωμεν, τελωνικὸς τῷ Κυρίῳ, καὶ αὐτῷ προσπέσωμεν, ἀμαρτωλοὶ ὡς Δεσπότη· θέλει γὰρ τὴν σωτηρίαν πάντων ἀνθρώπων· ἄφεσιν παρέχει πᾶσι μετανοοῦσι· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσαρκώθη, Θεὸς ὑπάρχων Πατρί συνάρχος.

Ὁ Οἶκος.

Ε 'αυτοὺς ἀδελφοὶ ἅπαντες ταπεινώσωμεν, στεναγμοῖς καὶ ὀδυρμοῖς τύψωμεν τὴν συνειδήσιν· ἵνα ἐν τῇ κρίσει τότε τῇ αἰωνίᾳ, ἐκεῖ ὀφθῶμεν πιστοὶ ἀνεύθυνοι, τυχόντες ἀφέσεως· ἐκεῖ γὰρ ἐστὶν ὄντως ἡ ἄνεσις, ἣν ἰδεῖν ἡμᾶς νῦν ἱκετεύσωμεν· ἐκεῖ ὀδύνη ἀπέδρα λύπη, καὶ οἱ ἐκ βᾶθους στεναγμοί, ἐν τῇ Ἐδέμ τῇ θουμαστῇ· ἧς ὁ Χριστὸς δημιουργός, Θεὸς ὑπάρχων Πατρὶ συναναρχος.

Πρόλογος ἐν ἐπιτόμῳ τῶν Συναξαρίων
τῆ Ἐαυθοπούλου, εἰς τὰ τῆ Τριωδίου
Συναξάρια.

Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ἐαυθοπούλου Συναξάρια, εἰς τὰς ἐπισήμους Ἑορτὰς τοῦ Τριωδίου, μίαν ἐκάστην αὐτῶν αἰτιολογῶντα, πῶς καὶ πότε τὸ καταρχὰς γέγονε, καὶ δι' ἣν αἰτίαν οὕτω νῦν ἔχουσι, καὶ παρὰ τῶν ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἐτάχθησαν, μετὰ τινων ἐπιστάσεων μερικῶν, ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, καὶ καταλήγοντα μέχρι τῶν Ἁγίων Πάντων. Ὁφείλει τοίνυν τὸ τοῦ Μηναίου Συναξάριον, ἐν τῇ Ἑβδόμῃ πρώτῳ, ὡς ἔθος, ἀναγινώσκεισθαι, μετέπειτα δὲ τὰ παρόντα. Ἐρεῖς οὖν μετὰ τὴν ἐκείνων ἀναγνώσιν, οὕτω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῆς τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ παραβολῆς μνησίαν ποιούμεθα.

Στίχοι.

Φαρισαῖζων, Ἰεροῦ μακρὰν γίνου·
Χριστὸς γὰρ ἔνδον, ὃ ταπεινὸς δεκτέον.

Ἄτεροι εἰς τὸ Τριωδίον.

Ὁ δημιουργὸς τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω,
Τρισάγιον μὲν ὕμνον ἐκ τῶν Ἀγγέλων,
Τριωδίον δὲ καὶ παρ' ἀνθρώπων δέχου.

Κατὰ δὲ τὴν παροῦσαν ἡμέραν, σὺν Θεῷ, καὶ τοῦ Τριωδίου ἀρχόμεθα· ὁ πολλοὶ μὲν τῶν ἁγίων, καὶ Θεοφόρων μωσουργῶν ἡμῶν Πατέρων, ἔριστα καὶ ὡς ἐχρῆν, ὑπὸ τοῦ ἁγίου κινούμενοι Πνεύματος, ἐμελούρησαν. Πρῶτος δὲ πάντων τούτ' ἐπενέσσε, τὰς τρεῖς, φημί, τῶν ὁδῶν, εἰς τύπον, οἶμαι, τῆς ἀγίας καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος, ὁ μέγας κρητήτης Κοσμάς, ἢ τῇ μεγάλῃ καὶ ἀγίᾳ τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἑβδομάδι, κατὰ τὴν ὀνομασίαν σχεδὸν ἰσότητος ἡμέρας, διὰ τῶν ἀκροστιχίδων ἐπινοήσας τὰ μέλη· ἐξ ὅσπερ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν Πατέρων, καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων, Θεόδωρος τε καὶ Ἰωσήφ οἱ Στουδίται, κατὰ ζῆλον ἐκείνου, καὶ ταῖς λοιπαῖς Ἑβδομάσι τῆς ἀγίας καὶ μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς συνταξάμενοι, τῇ αὐτῶν Μονῇ τοῦ Στουδίου πρώτον παραδεδώκασι, ἐπὶ μᾶλλον τὰς Ὁδὰς κατατάξαντες καὶ

ρυθμίσαντες, καὶ τὰλλα τοῦ βιβλίου, ὅθεν δῆποτε παρὰ τῶν Πατέρων ἀθροίσαντες καὶ ἱρανισάμενοι. Ἐπεὶ οὖν τὴν πρώτην τῶν ἡμερῶν ἡ Κυριακὴ περικλείει ὡς ἀναστάσιμος, πρώτη τε οὔσα, καὶ ὀγδόη, καὶ τελευταία, ἀρίστως διαπραττόμενοι, τῇ δευτέρᾳ τῶν ἡμερῶν τὴν πρώτην ἀνέθεντο τῶν Ὁδῶν· τῇ δ' αὖγε τρίτῃ τῶν ἡμερῶν, τῶν Ὁδῶν τὴν δευτέραν· καὶ τῇ τετάρτῃ, τὴν τρίτην, τῇ δὲ πέμπτῃ, τὴν τετάρτην, καὶ τῇ ἕκτῃ, τὴν πέμπτην· τῇ δὲ ἑβδόμῃ, τῷ Σαββάτῳ δηλαδὴ, αὐτὴν τε τὴν ἕκτην, καὶ τὰς λοιπὰς δύο, ἃς ἐπικρίτως πᾶσαι τῶν ἡμερῶν, ὡς κυριωτέρας ἔχουσιν· ὡσπερ δὴ καὶ ὁ Δεῖος Κοσμάς, ἐν τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ τίθεικε, Τετραώδιον ἐκίσει πεποιηκῶς, καὶ ἐσῦσταρον ὁ σοφώτατος Βασιλεὺς Λέων κελεύσας, εἰς τέλειον κανόνα διὰ τοῦ Ἐπισκόπου Ἰδραῦντος, τοῦ Μοναχοῦ Μάρκου, εἰργάσατο. Καταχρηστικῶς δὲ Τριωδίον ὀνομάζεται· οὐ γὰρ αἱ Τριώδια ἔχει, καὶ γὰρ ὀλοτελεῖς Κανόνας προβάλλεται· ἀλλ' οἶμαι, ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος τὴν ἐπωνομίαν λαβεῖν· ἢ διὰ τὰ τῆς μεγάλης Ἑβδομάδος, ὡς εἴρηται, πρώτως γινόμενα. Σκοπὸς μὲν τοῖς ἁγίοις ἡμῶν Πατράσι, διὰ τῆς βίβλου τοῦ Τριωδίου παντός, ἐν συντόμῳ τὸ πᾶν τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ εὐεργεσίας ἐξ ἀρχῆς ἀναμνησαί, καὶ εἰς ὑπόμνησιν πᾶσιν ἐμθεῖναι, ὅπως παρ' αὐτοῦ πλασθέντες, καὶ τὴν δοθείσαν πρὸς γυμνασίαν ἐντολήν ἀθετήσαντες, τῆς τρυφῆς τοῦ Παραδείσου ἐξώσθημεν, καὶ ἀπερρίφημεν φθόνῳ τοῦ ἀρχεκάκου ὄψεως καὶ ἐχθροῦ, καταβληθέντος δὲ ἱπαρσιν, καὶ ὅπως ἐμνομεν ἀπερρίμμενοι τῶν ἀγαθῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ διαβόλου ἀγόμενοι· ὅπως τε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγος, σπλάγχχους οἰκείους παθῶν, κλίνας οὐρανοῦς κατέβη, καὶ Παρθένον ἕκασε, καὶ δι' ἡμᾶς ἐγένετο ἄνθρωπος, καὶ διὰ τῆς κατ' αὐτὸν πολιτείας, τὴν εἰς οὐρανοῦς ἀνοδὸν ἐνεφανίσειε, διὰ ταπεινώσεως προηγουμένως, καὶ νηστείας, καὶ ἀποχῆς τῶν κακῶν, καὶ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ πράξεων· ὅπως τε ἔπειθε καὶ ἀνέστη, καὶ εἰς οὐρανοῦς ἀνελήλυθεν αὐθις, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐξαπέστειλε τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ Μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις· καὶ ὅπως Υἱὸς Θεοῦ, καὶ Θεὸς τέλειος, παρὰ τούτων κατὰ πάντα ἀνεκηρύχθη· τέ τε αὐθις οἱ Δεῖοι Ἀπόστολοι διὰ τῆς χάριτος τοῦ παναγίου ἐνήργησαν Πνεύματος· ὅτι τοὺς ἐκ περάτων Ἁγίους πάντας, ἐνταυτῷ συνηγάγοντο διὰ τοῦ κηρύγματος, ἀναπληρώσαντας τὸν ἄνω κόσμον· ὃ δὴ καὶ σκοπὸς ἦν ἀρχῆθεν τῷ κτίσαντι. Ἄλλ' ἐν τούτοις μὲν ὁ τοῦ Τριωδίου σκοπός.

Αἱ μὲν τοι παροῦσαι τρεῖς Ἑορταί, τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, τοῦ Ἀσώτου, καὶ τῆς Δευτέρας Παρουσίας, ὡσπερ τις προγυμνασία καὶ παρακίνησις, τοῖς ἁγίοις Πατράσι ἐπεινήθησαν, ὥστε παρασκευασθῆναι, καὶ ἐτοιμοὺς ἡμᾶς γενέσθαι πρὸς τοὺς πνευματικὸς ἀγῶνας τῶν νηστειῶν, τὴν ἐξ ἔθους μωσαϊκῶν ἐξιν ἀπολιπόντας. Καὶ δὴ πρῶτον πάντων, τὴν τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου παραβολὴν ἡμῖν ἐκτιθείασι, καὶ Προφώνησιν, τὴν Ἑβδομάδα κατονομάζουσιν. Ὅσπερ γὰρ οἱ πρὸς τοὺς σωματικὸς πολέμους ἀπὶναι μίλλοντες, ὑπὸ τῶν στρατηγῶν τῶν

τοῦ πολέμου καιρὸν προεικμανθάνουσι, ὡς ἂν τὰ ξίφη διακαθάραντες καὶ στιλβώσαντες, καὶ τὰλλα πάντα καλῶς διασκευασάμενοι, καὶ πᾶν ἐμποδὸν ἐκ μέσου πεποινηκότες, πρὸς τοὺς ἀγῶνας προθύμως ἐπαποδύωνται, καὶ τὸ πρὸς χρείαν περιποιήσονται· πολλάκις δὲ καὶ πρὸ τῆς συμβολῆς, καὶ λόγους, καὶ ἱστορίας, καὶ παραδείγματα αὐτοῖς ἐπιφέρουσι, εἰς ζῆλον ὑπεριθίζοντες τὰς ἐκείνων ψυχὰς, τὸν τε ὄκνον, καὶ δειλίαν, καὶ ῥαθυμίαν, καὶ ἄλλο εἴτι κινδυνῶδες ἀποτρεπόμενοι· οὕτω καὶ οἱ θεῖοι Πατέρες προσαλπίζουσι τὴν ἐσομένην τῆς νηστείας κατὰ τῶν δαιμόνων παράταξιν, ὡς ἂν εἴτι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν προκατειλημμένον πάθος, καὶ ἰὸν τῷ μακρῷ ἐργασάμενον χρόνῳ ἀποκαθάραντες· ἐτι δὲ, καὶ ὁ μὴ ἔχομεν τῶν ἀγαθῶν, σπουδαίαντες κτήσωμεν, καὶ ὡς προσῆκον καθοπλισάμενοι, οὕτως ἔτοιμοι πρὸς τοὺς τῆς νηστείας ἀγῶνας χωρήσωμεν. Ἐπεὶ τοίνυν πρῶτον ὄπλον πρὸς ἀρετὴν, μεταμέλεια καὶ ταπεινώσις, καὶ αὐθις ἐμπόδιον πρὸς αὐτὴν μέγιστον ἀλαζονεία, καὶ ἔπαρσις, τὴν παρούσαν ἀπὸ τοῦ θεοῦ Εὐαγγελίου ἀξιόπιστον παραβολὴν, πρώτην πασῶν ἐκτιθέασι· διὰ μὲν τοῦ Φαρισαίου, τὸ τῆς ἀλαζονείας καὶ οἰήσεως ἀποθέσθαι πάθος ἡμᾶς προτρεπόμενοι· διὰ δὲ τοῦ Τελώνου πάλιν, τὸ ἐναντίον τοῦ πάθους τούτου, τῆς ταπεινώσεως καὶ μετανοίας ἀντιποιεῖσθαι. Ἐπειδὴ γὰρ πρῶτον καὶ χεῖριστον τῶν παθῶν, ἡ ἀλαζονεία τε καὶ ἡ οἴησις· ἐτι δὲ αὐτῶν καὶ ἡ ἐξ οὐρανοῦ ἔκπτωσις τῷ διαβόλῳ ἐγένετο, τὸ πρὶν μὲν, Ἐωσφόρῳ, διὰ δὲ ταῦτα, σκότος καὶ γενομένῳ, καὶ λεγομένῳ· ἀλλὰ δὴ καὶ τῷ γενάρχη Ἀδὰμ, διὰ ταῦτα ἡ ἀπὸ τῆς τρυφῆς δίωξις, παραινέουσι διὰ τούτων τρόπον τινα οἱ ἄγιοι, μηδένα τινα ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἐπαίρεσθαι κατορθώμασι, καὶ τοῦ πύλας κατεξανίστασθαι, ἀλλ' αἰεὶ ταπεινὸν εἶναι· Κύριος γὰρ ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν· κρεῖσσον γάρ ἐστιν ἀμαρτάνοντα ἐπιστρέφειν, ἢ κατορθοῦντα ἐπαίρεσθαι· Δίγω, γὰρ, φησὶν, ὑμῖν, ὅτι κατέβη ὁ Τελώνης δεδικαιωμένος, ἢ ὁ Φαρισαῖος. Ἐμφαίνει τοίνυν ἡ παραβολή, μηδένα τινα ἐπαίρεσθαι, κἄν χρηστὰ πράττων ἢ· ἀλλ' αἰεὶ ταπεινοῦσθαι, καὶ δεῖσθαι ἀπὸ ψυχῆς τοῦ Θεοῦ, κἄν τοῖς ἐσχάτοις κακοῖς περιέπεσον, ὡς οὐ πόρρω σωτηρίας ἐστί· Τελώνης δὲ ἐστίν, ὁ τὰ τέλη ἀπὸ τῶν ἀρχόντων λαμβάνων, καὶ δὲ ἄκραν ἀδικίαν ὠνούμενος, καὶ παρακερδαίνων ἐντεῦθεν· Φαρισαῖος δὲ, οἶονεὶ ἀποκεκομμένος τις δῆθεν, καὶ τῶν λοιπῶν ὑπερέχων τῇ γνώσει· Σαδδουκαῖος δὲ, ἀπὸ Σαδωκῆ τινος, ἐστὶ δίκαιος· Σεδίκ γὰρ, ἡ δικαιοσύνη. Τρεῖς ἦσαν αἱ παρ' Ἑβραίοις αἱρέσεις· Ἑσραῖοι, Φαρισαῖοι, καὶ Σαδδουκαῖοι· οἱ οὐτε Ἀνάστασιν, οὐτε Ἄγγελον, οὐτε Πνεῦμα εἶναι εἰδέχοντο.

Ταῖς τῶν Ἁγίων πάντων μεγαληργῶν σε πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ.

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Δικαιώσεως τοῖς ἔργοις ἐπαιρόμενος, βρόχοις κενοδοξίας δεινῶς, περιεπάρη Φαρισαῖος ἀμτρα αὐχῶν· Τελώνης δὲ κούφῳ τῷ πτερῷ, τῆς ταπεινώσεως ἀρθεῖς, Θεῷ προσήγγισε.

Ταπεινώσεως ὡς κλίμακι χρησάμενος, τρόπῳ Τελώνης πρὸς οὐρανῶν, ὕψος ἐπήρηθη· τῆς ἀλαζονείας δὲ ἀρθεῖς, κουφότητι δειλαῖος σαθρᾷ, ὁ Φαρισαῖος κατανατᾷ, πρὸς Ἄδου πέταυρον.

Τοὺς δικαίους ἐνεδρεύων μὲν ὁ δόλιος, τρόποις κενοδοξίας συλαῖ· ἀμαρτωλοὺς δὲ, βρόχους ἀπογνωσεως δεσμεῖ. Ἄλλ' οὖν ἐκατέρων τῶν κακῶν, οἱ τοῦ Τελώνου ζηλωταί, ῥυσθῆναι σπεύσωμεν.

Εν προσευχῇ ἡμῶν Θεῷ προσπέσωμεν, δάκρυσι καὶ δερμοῖς στεναγμοῖς, ἐκμιμούμενοι, τοῦ Τελώνου τὴν ὑπόποιον ταπεινώσιν, μέλποντες πιστοί· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εισηγούμενος τοῖς Μαθηταῖς προέλεγες Δέσποτα, μὴ φρονεῖν ὑψηλὰ, συναπάγεσθαι ταπεινοῖς διδασκῶν δὲ Σωτήρ· διὸ σοι κραυγάζομεν πιστοί· Εὐλογητός, εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Γακῶβ σε καλλονὴν καὶ θεῖαν κλίμακα, κάτῳθεν ἦν ἐώρακε πρὶν, ἐκτεταμένην, πρὸς ὕψος γινώσκωμεν Σεμνή, κατάγουσαν ἄνωθεν Θεόν, σεσαρκωμένον, καὶ βροτοῦς, αὐθις ἀνάγουσαν.

Ὡδὴ η'. Ἐκ φλογός τοῖς Ὅσιοις.

Ταπεινόφρονι γνώμη, ἴλεων Κύριον, ὁ Τελώνης στενάξας, εὔρε καὶ σέσωσται· τρόπῳ δὲ δεινῷ, γλώσσης μεγαλορρήμονος, τῆς δικαιοσύνης, ἐκπίπτει Φαρισαῖος.

Φαρισαίου τὸν τύπον, τῆς προαιρέσεως, καὶ τὴν προσηγορίαν, τῆς καθαρότητος, φύγωμεν πιστοί, ζηλοῦντες τοῦ Τελώνου καλῶς, τὴν ἠλεημένην, ταπεινώσιν καὶ γνώμην.

Τὰς φωνὰς τοῦ Τελώνου, πιστοὶ φθελγώμεθα, Ἱερῷ ἐν ἀγίῳ· Ὁ Θεὸς ἴλαθι, ἵνα σὺν αὐτῷ, τύχωμεν συγχωρήσεως, λύμης μεγαλαύχου, ῥυσθέντες Φαρισαίου.

Στεναγμὸν τοῦ Τελώνου πάντες ζηλώσωμεν, καὶ Θεῷ ὀμιλοῦντες δερμοῖς τοῖς δάκρυσι, κράζωμεν αὐτῷ· Φιλάνθρωπε ἡμάρτομεν· εὐσπλαγγνε οἰκτίρμον, ἰλάσθητι καὶ σῶσον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Στεναγμῶ τοῦ Τελώνου, Θεὸς ἐπένευσε, δικαιοσύνην δὲ τοῦτον, πᾶσιν ὑπέδειξε, κάμπτεσθαι αἰεὶ, στεναγμοῖς τε καὶ δάκρυσι, τῶν πλημμελημάτων, αἰτούμενοι τὴν λύσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐκ ἐπίσταμαι πλήν σου, ἄλλην ἀντίληψιν· σὲ προβάλλομαι πρέσβιν, Ἄγνη πανάμωμε, σὲ πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα μεσίτριαν· πάντων τῶν λυπούντων, ἐλευθέρόν με δείξον.

Ὡδὴ δ'.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Οὐδὸν ὑψώσεως τὴν ταπεινώσιν, παρὰ Χριστοῦ λαβόντες· σωτηρίας ὑπόδειγμα, τοῦ Τελώνου τὸν τρόπον ζηλώσωμεν, τύπον ὑπεροφίας, πόρρω βαλλόμενοι, γνώμη ταπεινόφρονι Θεὸν ἐξιλεούμενοι.

Ψυχῆς ἀπόνοιαν ἀπώσωμεθα, γνώμην εὐθὴ ἐν ταπεινοφροσύνῃ κτησώμεθα, ἑαυτοὺς δικαιοῦν μὴ σπουδάζωμεν, τὸν τῆς κενοδοξίας, τύπον μισήσωμεν, καὶ σὺν τῷ Τελῶνῃ, τὸν Θεὸν ἰλεωσώμεθα.

Λιτὰς τῷ Κτίστῃ οἴκτου προσφέρωμεν, τελωνικὰς, ταῖς φαρισαϊκὰς ἐκτρεπόμενοι, ἀχαρίστους εὐχαῖς, μεγαλόφρονι φωνῆς, αἱ κατὰ τοῦ πλησίον, κρίσιν ἐπάγουσιν· ἵνα Θεὸν ἰλεωσῶμεν, καὶ φῶς ἐπισπασώμεθα.

Πολλῶ πταισμάτων ἐσμῶ βαρούμενος, ὑπερβολῇ κακίας τὸν Τελῶνῃ παρηλάσα, καὶ τοῦ Φαρισαίου τὸν μεγαλαυχόν, τύπον προσεπικτώμαι, πάντοθεν ἔρημος, πάντων καθιστάμενος καλῶν· Κύριε φεῖσαι μου.

Τῆς σῆς ἀξίωσον μακαριότητος, τοὺς διασὲ τῷ πνεύματι πτωχοὺς ἐνυπάρξαντας· εἰσηγήσει γὰρ τῆς σῆς προσταξέως, πνεῦμα συντετριμμένον, σοὶ προσκομίζομεν· Σῶτερ προσδεχόμενος σῶζε, τοὺς σοὶ λατρεύοντας.

Θεῷ Τελῶνῃ ποτὲ εὐξάμενος, τῷ ἱερῷ πιστῶς προσανιῶν, δεδικαίωται· στεναγμοῖς γὰρ προσελθὼν καὶ δάκρυσι, συντριμμῶτε καρδίας, πάντα ἀπέθετο, τῶν ἀμαρτημάτων τὸν φόρτον ἐξιλεώσσει.

Θεοτοκίον.

Υμνεῖν δοξάζειν καὶ μακαρίζειν σε, δίδου ἡμῖν ἀξίως τοῖς τιμῶσί σε Πάναγνε, καὶ τὸν τόκον τὸν σὸν μεγαλύνουσι, μόνῃ εὐλογημένη· σὺ γὰρ τὸ καύχημα, τῶν Χριστιανῶν καὶ πρὸς Θεὸν, πρέσβις εὐπρόσδεκτος.

Ἐξαποστειλάριον, τὸ Ἑωθινὸν Ἀναστάσιμον· εἶτα τὰ παρόντα τοῦ Τριωδίου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθῶμεν.

Υψηγορίαν φύγωμεν, Φαρισαίου κακίστην· ταπεινώσιν δὲ μάθωμεν, τοῦ Τελῶνῃ ἀρίστην, ἵν' ὑψωθῶμεν βωῶντες, τῷ Θεῷ σὺν ἐκείνῳ· Ἰλάσθητι τοῖς δούλοις σου, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, Χριστὲ Σωτὴρ ἐκουσίως, καὶ Σταυρὸν ὑπομείνας, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, Δεικτικῆς δυναστείας.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ο ποιητῆς τῆς κτίσεως, καὶ Θεὸς τῶν ἀπάντων, σάρκα βροτεῖαν ἔλαβεν, ἐξ ἀχράντου γαστρός σου, πανύμνητε Θεοτόκε, καὶ φθαρεῖσάν μου φύσιν, ὄλην ἀνεκαίνουργησε, πάλιν ὡς πρὸ τοῦ τόκου, καταλιπὼν μετὰ τόκον· ὅθεν πίστευσε πάντες, ἀνευφημῶντες κράζομεν· Χαῖρε κόσμου ἡ δόξα.

Εἰς τοὺς Λίνους, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωβρίου δ'· καὶ τὰ παρόντα τοῦ Τριωδίου δ'.

Ἦχος α'.

Μὴ προσευξώμεθα φαρισαϊκῶς ἀδελφοί· ὁ γὰρ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται· ταπεινωθῶμεν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, τελωνικῶς διανηστείας κράζοντες· Ἰλάσθητι ἡμῖν ὁ Θεός, τοῖς ἀμαρτωλοῖς.

Ὁ αὐτός.

Φαρισαῖος κενοδοξία νικώμενος, καὶ Τελῶνῃ τῇ μετανοία κλινόμενος, προσῆλθόν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη· ἀλλ' ὁ μὲν καυχησάμενος, ἐστερήθη τῶν ἀγαθῶν, ὁ δὲ μὴ φθελγασμένος, ἠξιώθη τῶν δωρεῶν. Ἐν τούτοις τοῖς στεναγμοῖς, στηριζόν με Χριστὲ ὁ Θεός ὡς φιλάνηθρωπος.

Στιχ. Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου, μὴ ἐπιλάβῃ τῶν πενήτων σου εἰς τέλος.

Ἦχος γ'.

Τοῦ Τελῶνῃ καὶ τοῦ Φαρισαίου τὸ διάφορον, ἐπιγνῶσα ψυχὴ μὲν τοῦ μὲν, μίσησον τὴν ὑπερήφανον φωνὴν· τοῦ δὲ, ζήλωσον τὴν εὐκατάνυκτον εὐχὴν, καὶ βόησον· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ, καὶ ἐλέησόν με.

Στιχ. Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, διηγῆσομαί πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τοῦ Φαρισαίου τὴν μεγαλαυχόν φωνὴν, πιστοὶ μισήσαντες· τοῦ δὲ Τελῶνῃ τὴν εὐκατάνυκτον εὐχὴν ζηλώσαντες, μὴ τὰ ὑψηλά φρονῶμεν, ἀλλ' ἑαυτοὺς ταπεινοῦντες, ἐν κατανύξει κράζομεν· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητι, ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ταῖς ἐξ ἔργων καυχῆσαι, Φαρισαῖον δικαιουῖντα ἑαυτὸν κατέκρινας Κύριε, καὶ Τελώνην μετριοπαθήσαντα, καὶ στεναγμοῖς ἰλασμόν αἰτέμενον, ἐδικαίωσας· οὐ γὰρ προσέσαι, τοὺς μεγαλόφρονας λογισμοὺς, καὶ τὰς συντετριμμένας καρδίας, οὐκ ἐξουθενεῖς· διὸ καὶ ἡμεῖς σοὶ προσπίπτομεν, ἐν ταπεινώσει, τῷ παθόντι δι' ἡμᾶς· Παραίσχου τὴν ἄφεσιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Περευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἄδαμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται, ὁ Θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν· διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Δεῖ εἶδέναι ὅτι, ἀπὸ τῆς παρουσίας Κυριακῆς μέχρι τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων, τὰ Δοξαστικά Ἑωθινὰ Ἰδιόμελα ψάλλονται ἐν ταῖς Λιταῖς τοῦ Ὁρθρου, εἰς τὸ, Δόξα, καὶ νῦν· καὶ ὅτι, ἀπὸ ταύτης τῆς Κυριακῆς ἀρχόμεθα ἀναγινώσκειν, μετὰ τὴν ἐν τῷ Νάρθηκι ἀπόλυσιν τῆς Λιτῆς, τὰς Κατηχήσεις τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, λεγομένας παρὰ τοῦ Ἡγουμένου, εἰς ἔστιν· εἰδ' οὖ, παρὰ τοῦ Ἐκκλησιάρχου, ἱσταμένων καὶ ἀκροωμένων τῶν Ἀδελφῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ἐκ τῆς Κανόνος τοῦ Τριωδίου, ἡ ἕκτη Ὠδή.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Εὐξασθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ.

Στίχ. Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Πρὸς Τιμόθεον Β'. Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Γ'. 10.

Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ ἀγωγῇ, τῇ προθέσει, τῇ πίστει, τῇ μακροθυμίᾳ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ, τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἳ ἂ μοι ἐγένετο ἐν Ἀντιόχειᾳ, ἐν Ἰκονίῳ, ἐν Λύστροις· αἰοὺς διωγμοὺς ὑπήνεγκα, καὶ ἐκ πάντων με ἐρρύσατο ὁ Κύριος. Καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διωχθήσονται. Πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκό-

ψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες, καὶ πλανώμενοι. Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες· καὶ ὅτι ἐκ βρέφους τὰ ἱερά γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν, διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὰ Ἱερὸν.

Κοινωνικόν· Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

Ἰστίον ὅτι, ἐν ὅλῃ τῇ ἐφεξῆς Ἑβδομάδι γίνεται κατάλυσις εἰς πάντα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ.

Τῶ ΣΑΒΒΑΤῶ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἱστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ε'. καὶ τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τοῦ Τριωδίου β'. δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α'.

Εἰς ἀναμάρτητον χώραν, καὶ ζωηρὰν ἐπιστεύθην, γεωσπορήσας τὴν ἁμαρτίαν· τῇ δρεπάνῃ ἐθήρισα, τοὺς στάχους τῆς ἀμελείας, καὶ δραγμαίων ἐστοίβασα, πράξεών μου ταῖς θημονίας, ἃς καὶ κατέστρωσα, οὐχ ἄλωνι τῆς μετανοίας. Ἄλλ' αἰτῶ σε, τὸν προαιώνιον γεωργὸν ἡμῶν Θεόν· τῷ ἀνέμῳ τῆς σῆς φιλευσπλαγχνίας, ἀπολίμισσον τὸ ἄχυρον τῶν ἔργων μου, καὶ σιτάρχησον τῇ ψυχῇ μου τὴν ἄφεσιν, εἰς τὴν οὐράνιον σου συγκλείων με ἀποθήκην, καὶ σῶσόν με.

Δίς.

Ὁμοιον.

Επιγνώμεν ἀδελφοί, τοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· τὸν γὰρ ἐκ τῆς ἁμαρτίας, πρὸς τὴν πατρικὴν ἐστίαν, ἀναδραμόντα Ἄσωτον Υἱὸν ὁ πανάγαθος Πατήρ, προῦπαντήσας ἀσπαίζεται, καὶ πάλιν τῆς αἰκείας δόξης, χαρίζεται τὰ γνωρίσματα, καὶ μυστικὴν τοῖς ἄνω, ἐπιτελεῖ εὐφροσύνην, θύων τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν, ἵνα ἡμεῖς ἀξίως πολιτευσώμεθα, τῷ τε θύσαντι φιλανθρώπῳ Πατρὶ, καὶ τῷ ἐνδόξῳ θύματι, τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ο πόσων αγαθῶν, ὁ ἄθλιος ἑμαυτὸν ἐστέρησα! ὡ ποίας βασιλείας ἐξέπεσα ὁ ταλαίπωρος ἐγώ! τὸν πλοῦτον ἠνάλωσα, ὃν περ ἔλαβον· τὴν ἐντολὴν παρέβην. Οἶμοι τάλαινα ψυχὴ! τῷ πυρὶ τῷ αἰωνίῳ λοιπὸν καταδικάζουσαι· διὸ πρὸ τέλους βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ὡς τὸν Ἄσωτον δεῖξαι με Υἱόν, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον τοῦ ἐνδιατάκτου Ἦχου.

Εἴσοδος. τὸ Φῶς ἱλαρόν· Προκειμένον· Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, κτλ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς.

Ἀπόστιχα τῆς Ὀκτωήχου τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς πατρικῆς δωρεᾶς, διασκορπίσας τὸν πλοῦτον, ἀλόγοις συνεβοσκόμην, ὁ τάλαι κτήνησι, καὶ τῆς αὐτῶν ὀρεγόμενος τροφῆς ἐλίμωττον μὴ χορταζόμενος· ἀλλ' ὑποστρέψας πρὸς τὸν εὐσπλαγγνον Πατέρα, κραυγάζω σὺν δάκρυσιν· Δεῖξαι με ὡς μίσθιον, προσπίπτοντα τῇ φιλανθρωπίᾳ σου, καὶ σῶσόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστός ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας, τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διὸ σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Θεοτόκε Παρθένε. Ἐκ γ'.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

Τ Η Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η Π Ρ Ω Γ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, δις, καὶ τὸ Θεοτοκίον· εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία, τὰ Ἀναστάσιμα Εὐλογητάρια, τὰ Καθίσματα, καὶ οἱ Ἀναβαθμοὶ τῆς Ὀκτωήχου· τὸ Πᾶσα πνοή, καὶ τὸ Ἐωθινὸν ἐνδιάτακτον Εὐαγγέλιον. Εἰδ' οὕτω τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ μετὰ τὸν Ν'. ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα·

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἀνοιχόν μοι πύλας ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς ναόν

τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρων τοῦ σώματος, ὄλον ἐσπιλωμένον· ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρον, εὐσπλαγγνῶ σου ἐλέει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας εὐθυρόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχραῖς γὰρ κατερρύπωσα τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου, ὄλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρσβείαις ῥύσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου.

Ἦχος πλ. β'.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐνοῶν ὁ τάλαι, τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς κρίσεως· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγγνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶ σοι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες· Ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ Σταυροαναστάσιμος, τῆς Θεοτόκε, καὶ τοῦ Τριωδίου. Τὴν δὲ Ἀκολουθίαν τοῦ Μηναίου ψάλλομεν τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ ἐσπέρας ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου, εἰς σ'.

Ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος β'. Τὴν Μωσέως ὠδὴν.

Ιησοῦ ὁ Θεός, μετανοοῦντα δεῖξαι νῦν καί με, ὡς τὸν Ἄσωτον Υἱόν, πάντα τὸν βίον ἐν ἀμελείᾳ, ζήσαντα, καὶ σὲ παροργίσαντα.

Ον μοι δέδωκας πρὶν, κακῶς ἐσκόρπισα θείον πλοῦτον· ἑμακρύνθη ἀπὸ σοῦ, ἀσώτως ζήσας εὐσπλαγγνε Πάτερ· Δεῖξαι οὖν καί με ἐπιστρέφοντα.

Ταῖς ἀγκαλάς νυνὶ, ταῖς πατρικαῖς προσεφάπλωσας, δεῖξαι Κύριε καί με, ὡσπερ τὸν Ἄσωτον, πανοικτίρμον, ὅπως εὐχαρίστως δοξάζω σε.

Θεοτοκίον.

Εν ἐμοὶ ὁ Θεός, πᾶσαν δεικνὺς ἀγαθωσύνην, παρίδέ μου τὴν πληθύν, τῶν ἐγκλημάτων ὡς εὐεργέτης, θείαις τῆς Μητρὸς σου δεήσεις.

Καταβασίας δὲ, λέγομεν τοὺς Εἴρημους τοῦ Κανόνος.

» **Τ**ὴν Μωσέως ὠδὴν, ἀναλαβοῦσα βόησον
» ψυχὴ· Βοηθός καὶ σκεπαστής, ἐγένετό
» μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν.

Ὠδὴ γ' Στειρωθέντα μου τὸν νοῦν.

Εξῶ ὄλος ἑμαυτοῦ, γεγωνὼς φρενοβλαβῶς, προσεκολληθῆν, τοῖς παθῶν ἐφευρεταῖς· ἀλλὰ δεῖξαι με Χριστέ, ὡσπερ τὸν Ἄσωτον.

τοῦ Ἄσωτου τὴν φωνὴν, ἐκμιμούμενος βῶ·
 Ἡμαρτον Πάτερ· ὡς ἐκείνον οὖν καί με,
 ἐναγκαλισαί νυνί, καὶ μὴ ἀπώση με.

ὡς ἀγκαλας σου Χριστέ, ὑφαπλώσας συμ-
 παθῶς, ὑπόδεξάι με, ἀπὸ χώρας μακρᾶς,
 ἀμαρτίας καὶ παθῶν ἐπαναστρέφοντα.

καλὴ ἐν γυναιξί, καταπλούτισον καί με,
 καλῶν ιδέαις, ἀμαρτίαις πολλαῖς, τὸν
 πτωχεύσαντα Ἄγνη, ὅπως δοξάζω σε.

► τειρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ
 ► Θεός, ἀναδειξόν με, γεωργέ τῶν καλῶν,
 ► φυτουργέ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Καὶ τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἄγκαλας πατρικᾶς, διανοῖξάι μοι σπεῦσον·
 ἀσώτως τὸν ἐμόν, κατηνάλωσα βίον· εἰς
 πλοῦτον ἀδαπάνητον, ἀφορῶν τῶν οἰκτιρμῶν
 σου Σωτήρ, νῦν πτωχεύουσαν, μὴ ὑπερίδης
 καρδίαν· σοὶ γὰρ Κύριε, ἐν κατανύξει κραυ-
 γάζω· Ἡμαρτον Πάτερ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ
 ἐνώπιόν σου.

Ἄνυμφευτε ἀγνή, Θεοτόκε Παρθένε, ἡ μόνη
 τῶν πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κιν-
 δύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεικῶν περιστάσεων,
 πάντας λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ σοὶ ταῖς ἐλπίδας,
 Κόρη ἔχοντας, καὶ ταῖς ψυχᾶς ἡμῶν σῶσον,
 ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Ὡδὴ δ. Τὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν.
 πλοῦτον καλῶν ὃν μοι δέδωκας, ἐπουράνιε
 Πάτερ, δισκόρπισα κακῶς, ξένοις πολί-
 ταις δουλούμενος· διὸ βῶ σοι· Ἡμαρτόν σοι
 δέξαι με, ὡς τὸν Ἄσωτον παλαι, ὑφαπλώσας,
 τὰς ἀγκαλας μοι τὰς σᾶς.

Πάση κακίᾳ δεδουλωμαι, ὑποκύψας ἀθλίως,
 τοῖς παθῶν δημιουργοῖς, καὶ ἑμαυτοῦ
 ἔξω γέγονα, ἀπροσεξία· οἰκτιρόν με Σῶτερ,
 ἐπουράνιε Πάτερ, προσφυγόντα, τοῖς πολλοῖς
 σου οἰκτιρμοῖς.

Πάσης αἰσχύνης πεπλήρωμαι, μὴ τολμῶν
 ἀτενίσαι, εἰς τὸ ὕψος οὐρανοῦ· καὶ γὰρ
 ἀλόγως ὑπέκυψα τῇ ἀμαρτίᾳ, νῦν δὲ ἐπιστρέ-
 φων, ἐκβῶ κατανύξει· Ἡμαρτόν σοι, δέξαι με
 Παμβασιλεῦ.

Θεοτοκίον.
 Ἡ τῶν ἀνθρώπων βοήθεια, ἡ ἐλπίς ἡ βε-
 βαία, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὸ κατα-
 φύγισον ἄχραντε τῶν σωζομένων· σῶσόν με Παρ-

θένε μητρικαῖς σου πρεσβείαις, καὶ μελλούσης,
 καταξίωσον ζωῆς.

Ὁ Περὶ.
 ► τὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν, ὁ Προφή-
 ► της προβλέπων, ἀνεκήρυττε βῶν· Τὴν
 ► ἀκοήν σου ἀκήκοα καὶ ἐφοβήθην· ὅτι ἀπὸ
 ► Θαιμᾶν, καὶ ἐξ ὄρους ἀγίου κατασκίου, ἐπε-
 ► δήμησας Χριστέ.

Ὡδὴ ε. Τῆς νυκτὸς διελθούσης.
 Ἐδουλώθην πολίταις, ξένοις καὶ εἰς χώραν
 τὴν φθοροποιὸν ἀπεδήμησα, καὶ ἐπλήσθην
 αἰσχύνης· νῦν δὲ ἐπιστρέφων, κράζω σοι Οἰκτιρ-
 μων τὸ, Ἡμαρτον.

καὶ πατρῶά σε σπλάγγνα, νῦν ὑπάνοιξόν μοι,
 ἀπὸ τῶν κακῶν ἐπιστρέφοντι, ἐπουράνιε
 Πάτερ, καὶ μὴ με ἀπώση, ἔχων ὑπερβάλλον τὸ
 ἔλεος.

Ἄ τολμῶ ἀτενίσαι, ἄνω εἰς τὸ ὕψος, ἀμετρα
 Χριστέ παροργίσας σε· ἀλλ' εἰδῶς σου Οἰ-
 κτιρμον τὸ εὐσπλαγχνον κράζω· Ἡμαρτον, ἰλά-
 σθητι, σῶσόν με.

Θεοτοκίον.
 Παναγία Παρθένε, κεχαριτωμένη, ἡ τὸν ἰλα-
 σμὸν πάντων τέξασα, τῶν ἐμῶν ἐγκλη-
 μάτων, τὸ βαρὺ φορτίον, σοῦ ταῖς ἰκεσίαις ἐ-
 λάφρυνον.

Ὁ Περὶ.
 ► τῆς νυκτὸς διελθούσης, ἠγγικεν ἡ ἡμέρα,
 ► καὶ τὸ φῶς τῷ κόσμῳ ἐπέλαμψε· δια
 ► τοῦτο ὑμνεῖ σε τάγματα Ἀγγέλων, καὶ δοξο-
 ► λογεῖ σε, Χριστέ ὁ Θεός.

Ὡδὴ ε. Βυθῷ ἀμαρτημάτων.
 Βυθὸς ἀμαρτημάτων, συνέχει με αἰεὶ, καὶ τρι-
 κυμία πταισμάτων, βυθίζει με· κυβέρνησον,
 πρὸς λιμένα με ζωῆς Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσόν
 με, Βασιλεῦ τῆς δόξης.

τὸν πλοῦτον τὸν πατρῶον, ἐσκόρπισα δεινῶς,
 καὶ πενητεύσας, αἰσχύνης πεπλήρωμαι, δε-
 λούμενος τοῖς ἀκάρποις λογισμοῖς· διὸ σοι βῶ
 φιλάνθρωπε· Οἰκτιρόν με σῶσον.

Ἄ μῶ καταφθαρέντα, παντοίων ἀγαθῶν, καὶ
 ξενωθέντα ἐκ σῆ Ὑπεράγαθε, οἰκτείρησον,
 ἐπιστρέφοντά με νῦν, καὶ σῶσον Χριστέ, ὑμνοῦν-
 τά σου τὴν φιλανθρωπίαν.

Θεοτοκίον.
 Σωτήρα καὶ Δεσπότην κηύσασα Χριστόν, τῆς
 σωτηρίας με Κόρη αξίωσον, πτωχεύσαντα,
 ἐκ παντοίων ἀγαθῶν, Παρθένε ἀγνή, ἵνα ὑμῶ
 τὰ σὰ μεγαλεῖα.

Ὁ Περὶ.
 ► Βυθῷ ἀμαρτημάτων, συνέχομαι Σωτήρ,
 ► καὶ ἐν πελάγει τοῦ βίου βυθίζομαι·

• ἀλλ' ὡσπερ τὸν Ἰωανῆν ἐκ τοῦ Σηρᾶς, καί με
• τῶν παθῶν ἀνάγαγε, καὶ διάσωσόν με.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τῆς πατρώας δόξης σε, ἀποσκιρτήσας ἀφρό-
νωσ, ἐν κακοῖς ἐσκόρπισα, ὄν μοι παρέδω-
κας πλοῦτον· ὅθεν σοι τὴν τοῦ Ἀσώτου, φωνὴν
κραυγάζω· Ἠμαρτον ἐνώπιόν σε, Πάτερ οἰκτίρ-
μον· δεξαί με μετανοοῦντα, καὶ ποιήσόν με, ὡς
ἓνα τῶν μισθίων σου.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καθ' ἐκάστην διδάσκοντος
δι' οἰκείας φωνῆς, τῶν Γραφῶν ἀκουσόμε-
θα, περὶ τοῦ Ἀσώτου καὶ σώφρονος παλιν, καὶ
τούτου πίστει ἐκμιμησώμεθα τὴν καλὴν μετα-
νοίαν· τῷ κατιδόντι πάντα τὰ κρύφια μετὰ τα-
πεινῆς καρδίας κραζόμεν· Ἠμαρτομένοισι Πάτερ
οἰκτίρμον, καὶ οὐκ ἐσμέν ἄξιοι ποτε, κληθῆναι
τέκνα ὡς πρὶν· Ἀλλ' ὡς φύσει ὑπάρχων φιλάν-
θρωπος, σὺ προσδέχου, καὶ ποιήσόν με, ὡς ἓνα
τῶν μισθίων σου.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῆς τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ παρα-
βολῆς ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου μνησίαν ποιού-
μεθα, ἣν οἱ Δειότατοι Πατέρες ἡμῶν δευτέραν
ἐν τῷ Τριωδίῳ ἐνέταξαν.

Στίχοι.

Ἀσώτος εἴτις, ὡς ἐγὼ, Σαρρῶν ἴθι.

Θεοῦ γὰρ οἴκτου πᾶσιν ἠνοικταὶ θύρα.

Επειδὴ γὰρ εἰσι τινές, πολλὰ τῶν ἀτόπων ἑαυτοῖς συ-
ιδότες, ἀσώτως τε ἐκ νεωτέρας πάνυ τῆς ἡλικίας βιω-
τες, καὶ μέθαις καὶ ἀσελγείαις σχολάζοντες, καὶ εἰς βυ-
θὸν οὕτω κακῶν ἀποπεσόντες, πρὸς ἀπόγνωσιν ἔρχονται,
ἧτις δὴ γέννημα ἐστὶ τῆς ἀλαζονείας· κἀντεῦθεν πρὸς ἐ-
πιμέλειαν ἀρετῆς οὐδαμῶς ἔρχεσθαι βούλονται, καὶ τὸν
τῶν κακῶν ἕσμον προβαλλόμενοι, τοῖς αὐτοῖς καὶ χεῖροισι
τῶν κακῶν αἰεὶ περιπίπτουσι· φιλανθρωπῶς καὶ πατρικῶς
οἱ ἅγιοι Πατέρες, καὶ πρὸς τοὺς τοιούτους τῶν ἀνθρώπων
ἔχοντες, καὶ ἀπαγαγεῖν τῆς ἀπογνώσεως θίλοντες, τὴν
τοιαύτην παραβολὴν ἐνταῦθα μετὰ τὴν πρώτην ἐνέταξαν,
πρόβριζον τὸ τῆς ἀπογνώσεως ἀνασπῶντες πάθος, καὶ πρὸς
ἀρετῆς, ἀνάληψιν διεγείροντες, καὶ τὰ φιλανθρωπα καὶ
ὑπεράγαθα τοῦ Θεοῦ σπλάγγνα, τοῖς πλείοστα ἐπτακόσιοι,
διὰ τοῦ Ἀσώτου δεικνύοντες, ὡς οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἁ-
μαρτημάτων, ὃ τὴν ἐκείνου φιλάνθρωπον γνώμην νικῆσαι,
ἐξ αὐτῆς τῆς παραβολῆς τοῦ Χριστοῦ αὐτὸ παριστάνοντες.
Δύω μὲν οὖν εἰσιν οἱ εἰς τὸν ἀνθρώπου, ἦτοι τοῦ Θεανθρώ-
που Λόγου, αἱ δίκαια, καὶ οἱ ἁμαρτωλοί. Ὁ μὲν οὖν
πρεσβύτερός ἐστιν, ὃ ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ, καὶ τῷ κληῶ

αἰ ἐπιμείνων τοῦ Θεοῦ, καὶ μὴδ' ἐπωσοῦν αὐτοῦ ἀριστά-
μενος· νεώτερος δὲ, ὃ τὴν ἁμαρτίαν ποθήσας, καὶ τὴν
μετὰ Θεοῦ συνδιαγωγῶν, διὰ τῶν αἰσχροῦν πράξεων ἀρ-
νησάμενος, καὶ τὴν περὶ αὐτὸν τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίαν
ἐκδαπανήσας, ἀσώτως πολιτευσάμενος, ὡς μὴ τὸ κατ' εἰ-
κόνα σῶν διατηρῶν, καὶ τῷ πονηρῷ δαίμονι ἐξακολουθή-
σας, καὶ δουλεύσας διὰ τῶν ἡδονῶν τοῖς ἐκείνου θελήμασι,
καὶ μὴ δυναθεὶς τὴν ἐπιθυμίαν ἐμπλήσαι. Ἀκόρεστον γάρ
τοῖς πράγματι ἡ ἁμαρτία, θελγούσα, τῇ συνθηῆ, διὰ τοῦ
προσκαίρως ἡδύναντος· ἦν δὴ καὶ κερατίοις παρεικαζεί,
ὡς χοίρων οὖσαν τροφήν· τὰ γὰρ κεράτια, πρῶτον μὲν
γλυκύ τι προβαλλονται, ὕστερον δὲ τραχύ τι, καὶ ἀχυρῶδες
ἀποτελοῦσιν· ἃ πάντως κέκτηται καὶ ἡ ἁμαρτία. Μόλις
οὖν ἀνανήψας ὁ Ἀσώτος, ὡς τῷ λιμῷ τῆς ἀρετῆς ἀπολ-
λύμενος, ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα, λέγων· Πάτερ, ἡμαρ-
τον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκ εἰμὶ ἄξιος
κληθῆναι υἱός σου. Ὁ δὲ δέχεται τούτον μετανοοῦντα, μὴ
ὄνειδίζων, ἀλλὰ περιπλεκόμενος καὶ ἀγκαλιζόμενος, τὰ
θεῖκα καὶ πατρικὰ σπλάγγνα ἐπιδεικνύς· καὶ δίδωσιν
αὐτῷ ἔνδυμα, τὸ ἅγιον δηλαδὴ Βάπτισμα, καὶ σφραγίδα
καὶ ἀράβωνα, τὴν χάριν τοῦ παναγίου Πνεύματος· πρὸς
δὲ τούτοις, καὶ ὑποδήματα, ἵνα μηκέτι ὑπὸ τῶν ὄφρων καὶ
σκορπίων πλήττηται τὰ κατὰ Θεὸν αὐτοῦ διαβήματα, ἀλλὰ
μᾶλλον τὰς ἐκείνων κάραις συντριβείν ἔχη. Μετέπειτα δὲ τῷ
ὑπερβάλλοντι τῆς χαρᾶς, καὶ τὸν μόσχον δι' αὐτὸν θύει τὸν
σιτευτὸν, τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ὁ Πατήρ, καὶ τῆς
σαρκὸς αὐτοῦ· δίδωσι μετασχεῖν καὶ τοῦ αἵματος· καὶ θου-
μάζων ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τὴν ὑπεράπειρον αὐτοῦ εὐσπλαγ-
χίαν, λέγει ὅσα δῆτα καὶ εἰρήκεν· Ὁ δὲ φιλάνθρωπος, κα-
κεῖνον ἐπιστομίζει, ἐπανάγων ἡρέμα λόγοις ἡπίοις καὶ
προσηνέσι· Σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, λέγων, καὶ χαρῆσαι
προσῆκε, καὶ τῷ πατρὶ συνηθηθῆναι, ὅτι ὁ υἱὸς μου οὗτος,
νεκρὸς ἦν τῇ ἁμαρτίᾳ τὸ πρότερον, καὶ ἀνέζησε, μετανοή-
σας, ἐφ' οἷς ἔπραττε παραλόγως· καὶ ἀπολωλώς, ὡς μακρὰν
μου γενόμενος τῇ συνθηῆ τῶν ἡδονῶν, καὶ εὐρίθη δὲ ἐμοῦ,
σπλάγγνοις οἰκείοις παθόντος, καὶ τῷ συμπαθεῖ τῆς γνώμης
μετακαλεσαμένου αὐτόν. Δύναται δὲ ἡ παραβολὴ αὕτη καὶ
πρὸς τὸν τῶν Ἑβραίων λαὸν καὶ ἡμᾶς ἐκληθῆναι.

Διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν καὶ ἡ παραβολὴ αὕτη ἐν-
ταῦθα παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων ἐτάχθη, ἀνασπῶσα μὲν,
ὡς εἴρηται, τὴν ἀπόγνωσιν καὶ δειλίαν τοῦ τῶν καλῶν
ἔργων ἀπτεσθαι· προτρέπουσα δὲ εἰς μετάνοιαν τε καὶ με-
ταμίλειαν τὸν, ὡς τὸν Ἀσώτον, ἁμαρτήσαντα· ἧτις δὴ
καὶ ὄπλον ἐστὶ μέγιστον εἰς ἀποτροπὴν τῶν τοῦ ἐναντίου
βελῶν, καὶ ἀμυντήριον κραταῖον.

Τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπίᾳ σου, Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ψαλμ. Τα Χερουβιμ μιμούμενοι.

Ταῖς ἡδοναῖς τοῦ σώματος, ὑπέκυψα παν-
αθλίως, καὶ ἐδουλώθην ὅλως, τοῖς τῶν
παθῶν ἐφευρεταῖς, καὶ ἕνος ἐγενόμην, ἀπὸ
σοῦ φιλόνηρωπε· νῦν δὲ κράζω, τὴν τοῦ Ἀσω-
του φωνήν· Ἠμάρτηκα Χριστέ, μή με ὑπερίδης,
ὡς ἄλλοι ἐλεήμων.

Ἄναβω τὸ, Ἠμάρτον, μηδὸλως ἐνατενίσαι,
ἀποτολμῶν εἰς ὑψος τοῦ οὐρανοῦ Παμ-
βασιλεῦ· ὅτι ἐν ἀφροσύνῃ, ἄλλοι σε παρώρ-
γισα, ἀθετήσας τὰ σὰ προστάγματα· διὸ ὡς
ἄλλοι ἀγαθός, μή με ἀπορρίψῃς ἀπὸ τοῦ σοῦ
προσώπου.

τῶν Ἀποστόλων Κύριε, καὶ Προφητῶν καὶ
Ὁσίων, καὶ τῶν σεπτῶν Μαρτύρων, καὶ
τῶν Δικαίων προσευχαῖς, συγχώρησόν μοι πάν-
τα, ἅπερ ἐπλημμέλησα, παροργίσας Χριστέ,
τὴν ἀγαθότητά σου· ὅπως ὑμνολογῶ σε, εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

τῶν Χερουβιμ φανεῖσα, καὶ Σεραφίμ Θεοτό-
κε, καὶ πάσης λαμπροτέρα, ἐπουρανοῦ
στρατιᾶς· σὺν τούτοις ἐκδυσώπει, ὃν περ ἐσω-
μάτωσας Θεὸν Λόγον πανάμωμε, ἀνάρχου Πα-
τρός· ὅπως τῶν ἀγαθῶν τῶν αἰωνιζόντων, πάν-
τες ἀξιωθῶμεν.

Ὁ Ἐπίμνος.

Τα Χερουβιμ μιμούμενοι, Παῖδες ἐν τῇ
καμίνῳ, ἐχόρευον βοῶντες· Εὐλογητὸς
εἰ ὁ Θεός, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγα-
γες, ταῦτα πάντα διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν,
ὁ ὑπερύμνητος καὶ δεδοξασμένος, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Ψαλμ. Τὸν ἐν τῇ βιάτῳ.

καταβάς ἐπὶ γῆς, εἰς τὸ σῶσαι τὸν κό-
σμον, ἐκούσιῳ πτωχείᾳ, διὰ ἔλεος πολὺ·
πτωχεύσαντά με πάσης νῦν ἀγαθοεργίας, ὡς
ἐλεήμων σῶσον.

Ἀπὸ τῶν σῶν ἐντολῶν, μακρυθεῖς ἐδουλώ-
θην, παναθλίως τῷ πλάνῳ· ἐπιστρέφοντα
δὲ νῦν, τὸν Ἀσωτον ὡς πάλαι, προσπίπτοντά
σοι δέξαι, ἐπουράνιε Πάτερ.

Θαροποιοῖς λογισμοῖς, ὑπαχθεῖς ἡμαυρώ-
θην, καὶ ἐκ σοῦ ἐμακρύνθην, ὅλως ἔξω ἐ-
μαντοῦ, γενόμενος Οἰκτίρμον· διὸ ἐν μετανοίᾳ,
προσπίπτουτά σοι σῶσον.

Θεοτοκίον.

Θεογεννητὸρ Ἀγνή, ἡ τῶν κατερράγμένων,
ἐπανόρθωσις μόνη, ἐπανόρθωσον καὶ με,
παντοίαις ἀμαρτίαις, συντετρίμμενον ὅλον, καὶ
τεταπεινωμένον.

Ὁ Ἐπίμνος.

τὸν ἐν τῇ βιάτῳ Μωσῆ, τῆς Παρθένου τὸ
θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαν-
τα ποτέ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ψαλμ. Δὲ ἡ ἀκουστικὴς, Ἰωσήφ.

τῶν γηγενῶν τίς ἤκουσε.

Ὁ Χριστέ, τὴν θλίψιν τῆς καρδίας· ἴδε μου
τὴν ἐπιστροφήν· ἴδε τὰ δάκρυα Σῶτερ, καὶ
μὴ παρίδης με· ἀλλ' ἐναγκαλίσαι πάλιν δι' εὐ-
σπλαγγνίαν, πληθυῖ σωζομένων συναριθμῶν, ὅ-
πως ὑμῶ εὐχαρίστως τὰ ἐλέη σου.

Ὁ Ἀσθητὴς βωῶ τὸ Μνήστητί μου· ὡς ὁ
Τελώνης κατηγής, τύπτω τὸ στῆθος καὶ
κράζω, νῦν τὸ, Ἰλάσθητι· ὡς περ τὸν Ἀσωτον,
ρύσαι με πανοικτίρμον, ἐκ πάντων τῶν κακῶν
μου Παμβασιλεῦ, ὅπως ὑμῶ σου τὴν ἄκραν
συγκατάβασιν.

Στέναξον νῦν, ψυχῆ μου παναθλία, καὶ ἀνα-
βόησον Χριστῷ· Ὁ δὲ ἐμὲ ἐκούσιως πτω-
χεύσας Κύριε, πτωχεύσαντά με, ἐκ πάσης ἀγα-
θοεργίας, καλῶν περιουσιᾶ, ὡς ἀγαθός καὶ
πολυέλεος, ἄλλοι καταπλούτισον.

Ἄλλοι περ ποτέ, εἰργάσω εὐφροσύνην, τῇ τοῦ
Ἀσώτου ἀγαθῆ, ἐπιστροφῇ ἐκούσιῳ· ταύτην
νῦν ποίησον, καὶ ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἀθλίῳ, προσεφα-
πλῶν μοι, τὰς σὰς σεπτὰς ἀγκαλάς· ἵνα σωθεῖς
ὑμνολογῶ σου, τὴν ἄκραν συγκατάβασιν.

Θεοτοκίον.

Ὁσιστικαῖς, πρεσβείαις σου Παρθένε, τοὺς
νοερούς μου ὀφθαλμούς, ἐσκοτισμένους
κακίᾳ, φώτισον δέομαι, καὶ πρὸς ὁδοὺς μετα-
νοίας εἰσάγαγέ με· ὅπως χρεωστικῶς σε ὑμνο-
λογῶ, τὴν ὑπὲρ λόγον, τὸν Λόγον σωματώ-
σασαν.

Ὁ Ἐπίμνος.

τῶν γηγενῶν, τίς ἤκουσε τοιοῦτον; ἢ τίς
εἶώρακε ποτέ; ὅτι παρθένος εὐρέθη ἐν
γαστρὶ ἔχουσα, καὶ ἀνωδύνως τὸ βρέφος
ἀποτεκοῦσα· τοιοῦτόν σου τὸ θαῦμα, καὶ σὲ
ἀγνή Θεοκλήτορ, Μαρία μεγαλύνομεν.

Ἐξαποσταλαρίον, τὸ Ἐορθινὸν Ἀναστάσιμ·
εἶτα τὰ παρόντα τοῦ Τριωδίου.

Ἡ γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

τὸν πλοῦτον ὃν μοι δέδωκας, τῆς χάριτος
ὁ ἀθλίος, ἀποδημίσας ἀχρείως, κακῶς
ἠνάλωσα Σῶτερ, ἀσώτως ζήσας δαίμοσι, δο-
λίως διεσκορπίσα· διὸ με ἐπιστρέφοντα, ὡς
περ τὸν Ἀσωτον δέξαι, Πάτερ οἰκτίρμον,
καὶ σῶσον.

Ἐτερον. Ὅμοιον.

Εσκόρπισα τὸν πλοῦτόν σου, ἐκδαπανήσας Κύριε, καὶ πονηροῖς δαμονίοις, καθυπετάγην ὁ τάλας· ἀλλὰ Σωτὴρ πανεύσπλαγγε, τὸν Ἀσώτον οἰκτείρησον, καὶ ρυπωθέντα καθαρὸν, τὴν πρώτην ἀποδίδούς μοι, στολὴν τῆς σῆς βασιλείας.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Αγία Μητροπάρθενε, τὸ μέγα περιήχημα, τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, καὶ Προφητῶν καὶ Οσίων, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον, ἱλέωσαι τοῖς δούλοις σου, ἡμῖν Θεογεννήτρια, ὅταν καθίσῃ τῆ κρῖναι, τὰ κατ' ἀξίαν ἐκάστου.

Ἐκ τῶν Ἁγίων, Στιχ. Ἀναστροφὴ τῆς Ὁμοιωτικῆς δὲ καὶ Ἀνατολικῆς ἐν καὶ τοῦ Τριῳίου γ. τὴ παρὶντα Στιχ. Ὁμοιωτικ.

Ἦχος β'.

Τὴν τοῦ Ἀσώτου φωνὴν, προσφέρω σοι Κύριε, Ἠμαρτον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν σου ἀγαθὲ· ἐσκόρπισα τὸν πλοῦτον τῶν χαρισμάτων σου· ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦντα, Σωτὴρ καὶ σῶσόν με.

Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε.

Ἦχος δ'.

Ος ὁ Ἀσώτος Υἱός, ἦλθον καὶ γὰρ οἰκτιρῶν, καὶ ὁ τὸν βίον ὅλον δαπανήσας ἐν τῇ ἀποδημίᾳ· ἐσκόρπισα τὸν πλοῦτον ὃν δέδωκάς μοι Πάτερ· δέξαι με μετανοοῦντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου.

Ἦχος πλ. δ'.

Εκδαπανήσας ἀσώτως, τῆς πατρικῆς οὐσίας τὸν πλοῦτον, καὶ καταναλώσας, ἔρημος γέγονα, ἐν τῇ χώρᾳ οἰκήσας, τῶν πονηρῶν πολιτῶν· καὶ μηκέτι φέρων τὸ μετὰ τούτων συνοικέσιον, ἐπιστρέψας βοῶ σοι τῷ οἰκτιρμονι Πατρί· Ἠμαρτον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκ εἰμι ἄξιός κληθῆναι υἱός σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Πάτερ ἀγαθὲ, ἐμακρύνθην ἀπὸ σοῦ, μὴ ἐγκαταλίπῃς με, μηδὲ ἀχρεῖον δεῖξῃς τῆς βασιλείας σου· ὁ ἐχθρὸς ὁ παμπόνηρος ἐγύμνωσέ με, καὶ ἤρέ μου τὸν πλοῦτον· τῆς ψυχῆς τὰ χαρίσματα, ἀσώτως διεσκόρπισα· ἀναστὰς οὖν, ἐπιστρέψας πρὸς σὲ ἐκβοῶ· Ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου, ὁ δὲ ἐμέ ἐν Σταυρῷ ταῖς ἀχράντους σου χεῖρας ἀπλώσας, ἵνα τοῦ δεινοῦ θηρὸς ἀφαρπάξῃς με, καὶ τὴν

πρῶτην καταστολὴν ἐπενδύσῃς με, ὡς μόνος πολυέλεος.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Ἀπολογία μετὰ καὶ Ἀπόλυσις.

Καὶ ἡ συνάξις Ἀπὸ. ἐν ἣ ψάλλομεν τὸ Ἐκδοτικὸν Ἱδιόμορον· καὶ ἀναγιγνώσκονται αἱ Κατηχήσεις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τριῳία καὶ αἱ Μυστήρια τῆς Ὁμοιωτικῆς, καὶ αἱ τῆς Πεντηκῆς ἡ 5. Ὁμοιωτικῆς.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον, Ἦχος α'.

Γένοιτο Κύριε τὸ ἐλεός σου ἐφ' ἡμᾶς.

Στιχ. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Ἐπὶ τῆς Κατηχήσεως ὁ Ἐπιστολὴ Παύλου

Κεφ. 5. 12.

Αδελφοί, πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπότινος. Ἐὰν βρώματα τῆ κοιλίας, καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ Θεὸς καὶ ταύτην, καὶ ταῦτα καταργήσει· τὸ δὲ σῶμα οὐ τῇ πορνείᾳ, ἀλλὰ τῷ Κυρίῳ, καὶ ὁ Κύριος τῷ σώματι. Ὁ δὲ Θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἠγειρε, καὶ ἡμᾶς ἐξεγερῆ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Οὐκ οἴδατε, ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν, μέλη Χριστοῦ ἐστί; Ἄρα οὖν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ, ποιήσω πόρνῃς μέλη; Μὴ γένοιτο. Ἡ οὐκ οἴδατε, ὅτι ὁ κολλώμενος τῇ πόρνῃ, ἐν σῶμα ἐστίν; Ἔσονται γάρ, φησιν, οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. Ὁ δὲ κολλώμενος τῷ Κυρίῳ, ἐν πνεῦμα ἐστί. Φεύγετε τὴν πορνείαν· πᾶν ἁμάρτημα, ὃ εἰάν ποιήσῃ ἄνθρωπος, ἐκτὸς τοῦ σώματός ἐστι· ὁ δὲ πορνεύων, εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει. Ἡ οὐκ οἴδατε, ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν ἁγίου Πνεύματος ἐστίν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὲ ἐξ αὐτῶν; Ἠγοράσθητε γὰρ τιμῆς· δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν, καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ᾧ τινὰ ἐστί τοῦ Θεοῦ.

Ἀλληλουῖα, Ἦχος α'.

Ὁ Θεὸς ὁ διδοὺς ἐκδικήσεις ἐμοί.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Ἐἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς.

Κοινωνικόν.

Ἄνευτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἐν τῇ παρουσίᾳ Ἑβδομάδι τῇ πρὸ τῆς Ἀπόκρως, Ἀλληλούϊα οὐ ψάλλομεν· ἐκκόπτομεν δὲ καὶ ἐν Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου ἀπὸ τοῦ Ὁρθρου, καὶ λέγομεν αὐτὸ εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Ὁσαύτως ποιῶμεν καὶ τῇ Ἑβδομάδι τῆς Τυρινῆς, ἀνευ τῆς Τετάρτης καὶ τῆς Παρασκευῆς· ἐν ταύταις γὰρ ψάλλομεν, Ἀλληλούϊα, παιῶνες μετανοίας, καὶ νηστείαν προσέτι, εἰ μὴ τύχη ἐν αὐταῖς ἡ Ἑορτὴ τῆς Ἑκαπαντησῆς, κατὰ τὸν ἐπακολουθήσαντα τύπον. Μετὰ τὸν Ἑσπερινόν, ἐν ταῖς δυαὶ ταύταις ἡμέραις, ἐσθίομεν τυρόν καὶ ὠά, ποιῶντες κατὰ τὸν Κανὸνα τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τὸν λέγοντα· « Δεῖ νηστεύειν τὴς Μοναχῆς τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ τῆς Τυρσφάγου, καὶ μετὰ τὴν τῶν Προφησιασμένων ἀπόλυσιν, ἐσθίειν τυρόν καὶ ὠά, ὅπου εὐρεθῶσιν ». Ανατρέπει δὲ οὗτος ὁ Κανὼν τὸ δόγμα τῶν Ἰακωβιτῶν, καὶ τὴν τῶν Τετραδιτῶν αἵρεσιν.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ.

Ἐν τῇ παρουσίᾳ τῆς Ἑβδομάδος τῆς Τυρινῆς, ἀνευ τῆς Τετάρτης καὶ τῆς Παρασκευῆς, ἐν ταύταις γὰρ ψάλλομεν, Ἀλληλούϊα, παιῶνες μετανοίας, καὶ νηστείαν προσέτι, εἰ μὴ τύχη ἐν αὐταῖς ἡ Ἑορτὴ τῆς Ἑκαπαντησῆς, κατὰ τὸν ἐπακολουθήσαντα τύπον.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας.

Μετὰ τὸν Ἑσπερινόν, καὶ τὴν συνῆθη Σαββατοῦ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἐσθίομεν Σαίχους εἰ καὶ ψάλλομεν ἱεραρχικὰ Μαρτυρικὰ τὰ κατὰ τὸν τύπον καὶ ἔχον τῆς Ἑβδομάδος, γ' καὶ τὰ παρόντα τοῦ Τριωδίου Προσόμοια, γ'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὁ ἐν Ἐδέμ Παράδεισος.

Τῶν ἀπ' αἰῶνος σήμερον νεκρῶν, ἀπάντων κατ' ὄνομα, μετὰ πίστεως ζησιάντων εὐσεβῶς, μνήμην τελοῦντες οἱ πιστοί, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, ἀνυμνήσωμεν, αἰτοῦντες ἐκτενωῶς· τούτους ἐν ὧρα τῆς κρίσεως, ἀπολογίαν ἀγαθὴν, δοῦναι αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ πᾶσαν κρίνοντι τὴν γῆν, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ παραστᾶσεως τυχόντας ἐν χαρᾷ, ἐν μερίδι Δικαίων, καὶ ἐν Ἀγίων κλήρῳ φωτεινῷ, καὶ ἀξίους γενέσθαι, τῆς οὐρανόου βασιλείας αὐτοῦ.

Ο τῷ οἰκείῳ αἵματι Σωτῆρ, βρότους ἐκπριαίμενος, καὶ θανάτῳ σου, θανάτου τοῦ πικροῦ, ἐκλυτρωσάμενος ἡμᾶς, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, παρασχὼν τῇ ἀναστάσει σου ἡμῖν, πάντα ἀνάπαυσον Κύριε, τοὺς κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἢ ἐν ἐρήμοις, ἢ πόλεσιν, ἢ ἐν

θαλάσῃ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν παντὶ τόπῳ, βασιλεῖς τε, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, μοναστὰς καὶ μιγάδας, ἐν ἡλικίᾳ πάσῃ παγγενεῖ· καὶ ἀξίωσον αὐτοὺς, τῆς οὐρανόου βασιλείας σου.

Γ ἢ ἐκ νεκρῶν ἐγέρσει σου Χριστέ, οὐκέτι ὁ θάνατος, κυριεύει τῶν θανόντων εὐσεβῶς· διὸ αἰτοῦμεν ἐκτενωῶς, τοὺς σοὺς δούλους ἀνάπαυσον, ἐν αὐλαῖς σου, καὶ ἐν κόλποις Ἀβραάμ, τοὺς ἐξ Ἀδάμ μέχρι σήμερον, λατρεύσαντάς σοι καθαρῶς, πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν, φίλους ὁμοῦ καὶ συγγενεῖς· ἀπαντα ἄνθρωπον, τὰ τοῦ βίου λειτουργήσαντα πιστῶς, καὶ πρὸς σὲ μεταστάντα, πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ὁ Θεός, καὶ ἀξίωσον τούτους, τῆς οὐρανόου βασιλείας σου.

Ἦχος πλ. δ'.

Ο ρηθῶ καὶ οδυρόμαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν ὠραιότητα, ἄμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος. Ὡς τοῦ θανάτου! τί τὸ περὶ ἡμᾶς, τοῦτο γέγονε μυστήριον; πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; Ὅντως Θεῷ προστάξει, ὡς γέγραπται, τοῦ παρέχοντος τοῖς μεταστάσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν. Θεστοκίον, τὸ τοῦ Ἦχου. Τὸ, Φῶς ἰλαρόν.

Ἄντι δὲ τοῦ Προκειμένου, ψάλλομεν εἰς Ἦχον πλ. δ'. τὸ, Ἀλληλούϊα, ἐκ γ'.

Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου, Κύριε. Ἀλληλούϊα, γ'.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν. Ἀλληλούϊα, γ'.

Ἦχος τὸ, Καταξίωσον, κτλ.

Ἀπόστιχ τὰ δὲ Μαρτυρικὰ τὰ τοῦ Ἦχου, καὶ τὰ β'. Νεκρώσιμα Ἰωάννου τοῦ Σαρασκηνοῦ.

Ἄδξα. Ἦχος πλ. β'.

Αρχή μοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλαστουργόν σου γέγονε πρόσταγμα· βουλευθεῖς γὰρ ἐξ ἀοράτου τε καὶ ὁρατῆς με ζῶον συμπῆξαι φύσεως, γῆθέν μου τὸ σῶμα διέπλασας· δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θείᾳ σου καὶ ζωοποιῶ ἐμπνεύσει· διὸ Σωτῆρ τοὺς δούλους σου, ἐν χάριτι ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν. Θεστοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε, Χριστέ καὶ τῶν Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων, καὶ Δικαίων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ο βάλει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οἰκο-
νομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων
μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς
τῶν δούλων σου· ἐν σοὶ γάρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεν-
το, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα. Ἐν σοὶ γάρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο τῷ
ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τείχος, καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσ-
βιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν,
Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Δευχνικοῦ, ποιούμεν
ἐν τῷ Νόρθικῃ Πανουργίᾳ ὑπὲρ τῶν Κοιμηθε-
των, ἐν ᾗ ψάλλομεν τὸν Νεκρώσιμον Κανόνα τῆ
τῆς Ἑβδομάδος τυχόντος Ἦχου.

✠

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΠΡΩῷ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, ψάλλομεν εἰς Ἦχον
πλ. δ'. τὸ, Ἀλληλοῦϊα, ἐκ γ'.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου
Κύριε. Ἀλληλοῦϊα, γ'.

Στίχ. Αἱ ψυχὰς αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσον-
ται. Ἀλληλοῦϊα, γ'.

Ο βάλει σοφίας φιλανθρώπως.

Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τείχος καὶ λιμένα.

Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία. Ἐν δὲ ταῖς
Συναπταῖς πάσαις τῆς Στιχολογίας καὶ τοῦ
Κανόνος, μνημονεύονται πάντες οἱ προαπελθόν-
τες πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἡμῶν.

Εἰς τὴν α'. Στιχολογ. λέγομεν τὰ τοῦ Ἦχου
Καθίσμα. Νεκρώσιμα καὶ Μαρτυρικά· μετὰ δὲ
ταῦτα, τὸν Ἀρωματὸν εἰς στάσεις β'. καὶ μνη-
μονεῖ ὁ Ἱερεὺς μετὰ τὴν α'. στάσιν· εἰς δὲ
τὴν συμπλήρωσιν τῆς β'. τὰ Νεκρώσιμα Εὐλο-
γητάρια. Εἶτα Συναπτή, καὶ μνημονεῖ πάλιν.
Μετὰ δὲ τὴν Ἑκκαὼνήσιν. Καθίσμα. Ἦχος πλ. α'.

Ανάπαυσον Σωτῆρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τῆς
δούλους σου, καὶ τούτους κατασικνήωσον ἐν
ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς
ἀγαθός, τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια,
καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ
γνώσει, φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ κόσμῳ Χριστέ
ὁ Θεός, υἱὸς φωτὸς δι' αὐτῆς ἀναδείξας,
ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ Πεντηκοστός, καὶ οἱ Κανόνες. Τοῦ Ἁγίου
τῆς Μαρίας εἰς δ'. καὶ ὁ παρὰ τὸν τοῦ Ἐκκαθίου με-
τὰ τῶν Ἱερῶν εἰς ἡ. οὐ ἢ ἀκροσταγίς ἐν τοῖς
Τριαδικαῖς καὶ Θεοτοκίαις Τροπαίαις.

Τοῦ ἀναξίου Θεοδώρου.

Ἦδι α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ασμα ἀναπέμφωμεν λαοὶ, τῷ Σαυμαστῷ
Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσ-
ραὴλ ἐκ δουλείας, ὠδὴν ἐπνίκιον ἄδοντες καὶ
βοῶντες· Ἄσωμέν σοι, τῷ μόνῳ Δεσπότη.

Τροπαίαια.

Πάντες δυσωπήσωμεν Χριστόν, τελῶντες μνή-
μην σήμερον, τῶν ἀπ' αἰῶνος νεκρῶν, ἵνα
τοῦ αἰωνίου πυρὸς αὐτοῦς ῥύσῃται, πίστει κε-
κοιμημένους, καὶ ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου.

Βάλει τῶν κριμάτων σου Χριστέ, πανσόφως
σύ προώρισας, ἐκάστου τέλος ζωῆς, τὸν
ὄρον καὶ τὸν τρόπον· διὸ οὓς ἐκάλυψε τά-
φος, ἐν πάσῃ χώρᾳ, ἐν τῇ κρίσει, σῶσον Παν-
οικτίρμον.

Ορους τῆς ζωῆς ἡμῶν ὁ δούς· διὸ τοὺς ἀ-
φυπνώσαντας ἐκ τῆς τοῦ βίου νυκτός,
ἡμέρας ἀνεσπέρου, υἱὸς δεῖξον Κύριε, Ἱερεῖς
ὀρθοδόξους, Βασιλεῖς τε, καὶ πάντα λαόν σου.

Οὓς περ κατεκαλύψεν ὑγρὰ, καὶ πόλεμος ἐθέ-
ρισε, σεισμός δὲ οὓς συνέσχε, καὶ ἔκτεταν
φονῶντες, καὶ πῦρ οὓς ἐτέφρωσε, τῶν πιστῶν
Ἐλεῆμον, ἐν μερίδι, τάξον τῶν Δικαίων.

Πάντα παρορῶν τὰ τῆς σαρκός, ὀφλήματα
Σωτῆρ ἡμῶν, ἐν πάσῃ ἡλικίᾳ, παντός γέ-
νους ἀνθρώπων, πρὸ τοῦ κριτηρίου σου, στήσον
ἀκατακρίτους, σοὶ τῷ Κτίστη, ἀπολογουμένους.

Δόξα.

Τρία μιᾶς φύσεως ὑμῶν, πρόσωπα αὐθυπό-
στατα, ἀγέννητον Πατέρα, Υἱὸν τὸν γεν-
νηθέντα, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἀναρχον βασι-
λείαν, ἐξουσίαν, Θεότητα μίαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οντως σὺ ἐφάνης οὐρανός, ἐπὶ τῆς γῆς μει-
ζότερος, τοῦ ἀνωτάτου πόλου, ἀνύμφευτε
Παρθένε· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν, Ἥλιος ἐν τῷ
κόσμῳ, ὁ δεσπότης, τῆς δικαιοσύνης.

Καταβάπια. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Ἦδι β'. Ὁ Εἰρμός.

Ιδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ
πρὸ τῶν αἰῶνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πα-

» τρός, καὶ ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, πλήν
» ἀνδρὸς κυηθεὶς, καὶ λύσας τὴν ἀμαρτίαν, τῷ
» προπάτορος Ἀδάμ, ὡς φιλόανθρωπος. Δίς.

Τροπάρια.

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ δι-
καίᾳ κρίσει, πῆξας ὄρους τῆς ζωῆς, ὁ εἰς
ἀφθαρσίαν, ἐκ φθορᾶς προσλαβόμενος, πάν-
τας τοὺς κοιμηθέντας, ἐπ' ἐλπίδι αἰωνίου ἀνα-
στάσεως.

Ὁ ἐκ τῶν τεσσάρων, περάτων Κύριε προσ-
λαβόμενος, τοὺς πιστῶς θανέντας, ἐν θα-
λάσῃ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν ποταμοῖς, πηγαῖς, ἢ λίμναις,
ἢ φρέασι, βορά, θηροῖς γενομένου, πετεινοῖς καὶ
ἐρπετοῖς, πάντας ἀνάπαυσον.

Τοῦ ἐν τῇ παλάμῃ, τὰ πάντα Κύριε προδιέ-
κρινας, τοὺς διαλυθέντας, εἰς στοιχείων
τετρακτῦν, ἐν τῇ παρουσίᾳ σου, συμπῆξας ἀ-
νάστησον, πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει,
συγχωρῶν αὐτοῖς ὀφλήματα.

Ὁ τῆς φοβερᾶς σου, δευτέρας Κύριε ἐπελεύ-
σεως! ὅτι ὡς ἐν εἶδει ἀστραπῆς, ἐπὶ τῆς
γῆς ἠκων ἀναστήσεις, πᾶν τὸ πλάσμα σου κρέ-
νεσθαι· τοὺς πιστεῖσαι, τότε βιώσαντας, ὑπαν-
τῶντάς σοι, συνεῖναι καταξίωσον. Δόξα.

Ὁ περτελεστάτη μονάς, ὑπέρθε, Τρισυπόστα-
τε, ἀγέννητε Παῖτερ, καὶ Υἱὲ μονογενές,
Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθέν, δι' Υἱοῦ δὲ φα-
νέν, οὐσία μία καὶ φύσις, κυριότης βασιλεία,
σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀρρήτον τὸ θαῦμα, τῆς σῆς κηρύσεως Μητρο-
πάρθενε· πῶς γὰρ καὶ λοχεύεις, καὶ ἀγενεῖς
ἐνταύτῳ; πῶς παιδοστοκεῖς, καὶ ἀγνοεῖς πείραν
ὄλως ἀνδρὸς; ὡς οἶδεν ὁ ὑπὲρ φύσιν ἐκ σοῦ κα-
νοπρεπῶς, Λόγος Θεοῦ γεννηθείς.

Καταβασία. Ἴδετε, ἴδετε.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρημὸς.

» Ὁ στερεώσας ἐν τῇ χειρὶ σου, Λόγε Θεοῦ
» τῆς οὐρανοῦς, ἐν τῷ φωτισμῷ, τῆς σῆς
» ἀληθοῦς ἐπιγνώσεως, στερέωσον καὶ ἡμῶν,
» τῶν ἐπὶ σοὶ πεποισμένων τὰς καρδίας. Δίς.

Τροπάρια.

Τοὺς διανύσαντας τὸν τοῦ βίου, δρόμον ἐν
δόξῃ εὐσεβεῖ, τῆς δικαιοσύνης ἀναδυσα-
σθαι στέφανον, ἀξίωσον ὁ Θεὸς, τῶν αἰωνίων
ἀγαθῶν ἀπολαῦσαι.

Τοὺς αἰφνιδίως ἀναρπασθέντας, καταφλε-
χθέντας ἀστραπαῖς, καὶ ἐναποψύξαντας,
ἐκ κρύου καὶ πάσης πληγῆς, ἀνάπαυσον ὁ
Θεός, ὅτε τὰ πάντα ἐν πυρὶ δοκιμάσης.

Τὴν αἰτείραχον τοὺς τοῦ βίου, θαλάσσαν
πλεύσαντας Χριστέ, ἐν τῷ τῆς ἀφθάρτου
σου, ζωῆς καταξίωσον, λιμένι καταδραμεῖν, τῆς
ὀρθοδόξῳ ζωῇ κυβερνηθέντας.

Ὁ ὡς πᾶσα φύσις τῶν ἐναλίων, καὶ πετεινῶν
τοῦ οὐρανοῦ, ἔλαβε κατάβρωμα Χριστέ
ταῖς σοῖς κρίμασιν, ἀνάστησον ὁ Θεός, ἐν τῇ
ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ μετὰ δόξης.

Δόξα.

Νοητικῶς τὴν θείαν Μονάδα, ὡς τρία Πρόσω-
πα ἀπλῶς, ἅμα τῷ τεμεῖν ἐπισυνάπτω τὰ
ἄτομα· ὡς τάχος γὰρ ἀστραπῆς τρισσολαμβάν-
σα, ὁράται εἰς Ἐνάδα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀκατανόητόν σου τὸ θαῦμα· πλήν γὰρ ἀν-
δρὸς κυοφορεῖς, καὶ τὴν παρθενίαν σου
Ἄγνη φρουρεῖς τίκτουσα· δι' Ἀγγέλων πληθύς,
καὶ βροτῶν γένος, ὑμνεῖ σε εἰς αἰῶνας.

Καταβασία. Ὁ στερεώσας ἐν τῇ χειρὶ σου.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον,

Ὁ δὲ ἡμᾶς ὑπομείνας Σταυρὸν καὶ θάνα-
τον, καὶ νεκρώσας τὸν Ἄδην, καὶ συνε-
γείρας νεκροῦς, τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν,
Σῶτερ ἀνάπαυσον, ὡς φιλόανθρωπος Θεός, καὶ
τῇ φρικτῇ καὶ φοβερᾷ, ἐλεύσει σου ζωοδότα,
ὡς ἔχων πληθὺς ἐλέους, τῆς βασιλείας σου ἀ-
ξίωσον. Δίς.

Θεοτοκίον.

Τὴν ταχεῖάν σου σκέπην, καὶ τὴν βοήθειαν
καὶ τὸ ἔλεος δεῖξον, ἐπὶ τοὺς δούλους
σου, καὶ τὰ κύματα ἀγνῆ καταπραΰνον, τῶν
ματαιῶν λογισμῶν, καὶ τὴν πεσοῦσάν μου ψυ-
χὴν, ἀνάστησον Θεοτόκε· οἶδα γὰρ οἶδα Παρθέ-
νε, ὅτι ἰσχύεις ὅσα καὶ βούλεσαι.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρημὸς.

» Ἐξ ὄρους κατασκίου, Λόγε ὁ Προφήτης,
» τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκου-
» σθαι, θεοπτικῶς κατενόει, καὶ τῷ φόβῳ, ἔδο-
» ξολόγει σου τὴν δύναμιν. Δίς.

Τροπάρια.

Πατέρων προπατόρων, πάππων καὶ προπάπ-
πων, ἐκ τῶν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ μέχρι τῶν ἐ-
σχάτων, ἐν εὐνομίᾳ θανέντων, καὶ εὐπιστῆ,
πάντων μνημόνευσον Σωτῆρ ἡμῶν.

Ἐν ὄρει, ἐν ὄδῳ, ἐν τάφοις, ἐν ἐρήμοις, τὸν
βίον καταλύσαι, φθάσαντας ἐν πίστει, μο-
ναδικούσ τε, μιγαῖδας, νέους, πρεσβύτας, μετὰ
Ἄγιον Χριστέ σκηνώσον.

Ἐκ λύπης καὶ χαρᾶς, ἐλθούσης παρ' ἐλπί-
δα, τοὺς πιστεῖ παρειθύς, ἀλλάξαντας

τὸν βίον, εὐημερία παθόντας, ἢ δυσπραγία,
πάντας ἀνάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν.

Οὗς ἀνείλε ψυξ, καὶ ἵππος συναρπάσας χά-
λαζα, χιών, καὶ ὄμβρος πλεονάσας, ἕς δὲ
ἀπέπνιξε πλίνθος, ἢ χούς συνέσχε, Χριστὲ Σωτὴρ
ἡμῶν ἀνάπαυσον.

Δόξα.

Εἓνον ὅτι ἐν καὶ τρία ἡ Θεότης, ὅλη καθ' ἑνός,
προσώπου ἀμερίστως· Πατὴρ γὰρ Υἱός, καὶ
ἅγιον Πνεῦμα ἐστί, τὰ προσκυνούμενα, ὡς εἰς
δὲ Θεός.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Κύριον ἡμᾶς, εὐχαῖς σου κυβερνώσα, κλυδω-
νιζομένους, σάλω ἀμαρτίας, εἰς σωτηρίους
λιμένας Κυριοτόκε, ἐκλυτρουμένη ἐκ παντοίων
δεινῶν.

Καταβασία. Ἐξ ὄρους κατασκίου.

Ψαλμ. ε'. Ὁ Ψαλμὸς.

» **Ο**ρθρίζει τὸ πνευμά μου, πρὸς σὲ ὁ Θεός,
» διότι φῶς τὰ προστάγματα, τῆς πα-
» ρουσίας σου· ἐν αὐτοῖς οὖν καταύγασον, τὸν
» νοῦν ἡμῶν Δέσποτα, καὶ ὀδήγησον ἐν τρίβῳ
» ζωῆς.

Δίς.

Τροπάρια.

Εκάστῃ μνημόσυνα, τῶν θανόντων εὐσεβῶς,
ἐκ τοῦ αἰῶνος Κύριε, ποιούμενοι σήμερον,
ἐκτενῶς σοι βοῶμεν· Πάντας ἀνάπαυσον, μετὰ
τῶν Ἁγίων σου.

Εκ πάσης οὗς ἔλαβες, γενεᾶς καὶ γενεᾶς, ἐν
βασιλεῦσιν, ἐν ἀρχουσιν, ἢ ἐν μονάζουσιν,
ὀρθοδόξως Οἰκτίρμον, τῆς αἰωνίου λύτρωσαι
κολάσεως.

Απάντων ὧν ἔπλασας, τὰ συμφέροντα εἰδὼς,
οὗς παρεχώρησας Κύριε, ἀθρόοις συμπτώ-
μασι, παρ' ἐλπίδα τεθνᾶναι, ῥῦσαι κολάσεως πά-
σης ὁ Θεός ἡμῶν.

Κυρὸς αἰεὶ φλέγοντος, καὶ ἐκ σκότους ἀφεγ-
γοῦς, βρυγμοῦ ὀδόντων, καὶ σκώληκος,
ἀληκτῶς κολάζοντος, καὶ πάσης τιμωρίας, ῥῦ-
σαι Σωτὴρ ἡμῶν, πάντας τῆς θανέντας πισῶς.

Δόξα.

Ομόθρονε, ἀναρχε, τρισυπόστατε μονὰς, ἢ
διαιρέσει τὴν ἐνωσιν, καὶ ἔμπαλιν ἔχουσα,
ταῖς προσώποις τὴν φύσιν, εἰς ἐν ἡμᾶς συναψον,
δέλημα τῶν σῶν ἐντολῶν.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Υπὲρ τὰ πυρίμορφα, Σεραφίμ ὠφθης, Ἄγνη,
τιμωτέρα κηύσασα, τὸν τῆτοις ἀπρόσιτον,
Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα, σαρκώσει θεώσαντα, τῶν
γηγενῶν τὸ φύραμα.

Καταβασία. Ὁρθρίζει τὸ πνευμά μου.

Ψαλμ. ε'. Ὁ Ψαλμὸς.

» **Σ**υνεχόμενον δέξαι με φιλόνηρωπε, ἐκ πται-
» σμάτων πολλῶν, προσπίπτοντα τοῖς
» οἰκτιρμοῖς σου, ὡς τὸν Προφήτην Κύριε, καὶ
» σῶσόν με.

Τροπάρια.

Κοῦ θανάτου ὁ λύσας, τὰς ὀδύνας παθῶν,
ἀρχηγὲ τῆς ζωῆς, ὁ Θεός ἡμῶν, τοὺς ἐξ
αἰῶνας κεκοιμημένους, δούλους σου ἀνάπαυσον.

Κοῖς ἀρήτοις κρίμασιν, οὗς ἔκτειναν, φαρ-
μακοποσῖαι, δηλητήρια, ὅστωδεις πνίξεις,
μετὰ Ἁγίων, Κύριε ἀνάπαυσον.

Οταν κρίνης τὰ σύμπαντα, ἐστῶτα γυμνά,
τετραχηλισμένα πρὸ προσώπου σου, τότε
Οἰκτίρμον, φεῖσαι τῶν λατρευσάντων σοι πισῶς
ὁ Θεός.

Κὴ ἐσχάτη ἐν σαλπιγγι, σαλπίζοντος, τῆ σῆ
Ἀρχαγγέλου, εἰς ἀνάσασιν ζωῆς ἀπάντων
τότε Χριστὲ τοὺς δούλους σου ἀνάπαυσον.

Εξ αἰῶνος οὗς ἔλαβες, πιστοὺς ὁ Θεός, γένος
ἅπαν, βροτῶν καταξίωσον, εἰς τῆς αἰῶνας,
μετὰ τῶν θειραπόντων σου δοξάζειν σε.

Δόξα.

Θεαρχία τρισάγιοι, ὁμόθρονοι, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱός,
σὺν τῷ Πνεύματι, σὺ εἶ Θεός μου, ὁ παν-
τοκρατορία σου συνέχων τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Εκ τῆς ρίζης ἀνέτελε, σοῦ ἄνθος ζωῆς, Ἰεσο-
σαὶ προπάτορ, ἀνασκίρτησον, ὁ σωζων κό-
σμον ἐκ τῆς ἀγνῆς Νεανίδος, Χριστὸς ὁ Θεός.

Καταβασία. Συνεχόμενον δέξαι με.

Κοντάκιον. Ψαλμ. πλ. δ'.

Μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαισον Χριστὲ, τὰς
ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἐστί
πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτε-
λεύτητος.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιήσας
καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν
ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πο-
ρευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με, καὶ
εἰπὼν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση· ὅ-
που πάντες βροτοὶ παρευσόμεθα, ἐπιτάφιον θρη-
νον ποιοῦντες ὠδὴν τὴν, Ἀλληλουῖα.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Κὴ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνητὴν πάντων τῶν ἀπ' αἰ-
ῶνος κοιμηθέντων εὐσεβῶς, ἐπ' ἐλπίδι ἀνα-
στάσεως ζωῆς αἰωνίου, οἱ θειότατοι Πατέρες
ἐθέσπισαν.

Στίχοι.

Α' μνημόνησον πταισμάτων νεκροῖς, Λόγε,
Τὰ χρηστὰ νεκρὰ σπλάγχνα σου μὴ δεικνύων.

Ἐπειδή τινες ἄωρον πολλάκις ἐπὶ ξένης ὑπέστησαν θάνατον, ἐν θαλάσῃ τε, καὶ ἀβάτοις ὄρεσι, κρημνοῖς τε καὶ χάσμασι, καὶ λοιμοῖς, καὶ λιμοῖς, καὶ πολέμοις, καὶ ἐμπρησμοῖς, καὶ κρυμοῖς, καὶ ἄλλους παντοίους θανάτους ὑπομεινυκότες· ἴσως δέ, καὶ πένητες ὄντες καὶ ἄποροι, καὶ τῶν νενομισμένων ψαλμωδιῶν, καὶ μνημοσύνων οὐκ ἔτυχον· φιλανθρωπῶς οἱ θεῖοι Πατέρες κινούμενοι, κοινῶς μνησίαν τούτων ἀπάντων τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν ποιῆσαι ἐθέτισαν, ἀπὸ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων διαδεξάμενοι, ἵνα καὶ οἱ μὴ τῶν νενομισμένων ἀνά μέρος, διὰ τινος συμβάματος τετυχηκότες, τῇ νῦν κοινῇ μνησίᾳ κάκεινοι περιλαμβάνονται· δεικνύντες, ὡς καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτῶν γινόμενα, μεγάλην αὐτοῖς προξενεῖ τὴν ὠφέλειαν. Καθ' ἵνα μὲν οὖν τρόπον οὕτως ἢ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία μνησίαν ἐπιτελεῖ τῶν ψυχῶν. Δεύτερον δέ, ἐπειδὴ τὴν δευτέραν τοῦ Χριστοῦ Παρουσίαν θεῖναι τῇ ἐπαύριον ἐμελλον, ἀρμολύοντες καὶ τῶν ψυχῶν μνημονεύουσι· ὡσανεὶ τὸν φοβερὸν Κριτὴν, καὶ ἀπαραλόγιστον ἰλεούμενοι, τῇ συνθήῃ πρὸς αὐτὰς χρῆσασθαι συμπαθείᾳ, καὶ τῇ ἐπηγγελμένῃ ταύτας κατατάξει τρυφῇ. Ἄλλως τε δέ, καὶ τὴν τοῦ Ἀδάμ ἐξορίαν οἱ ἅγιοι μέλλοντες τῇ ἰσομένῃ ἐκθεῖναι Κυριακῇ, ὡσπερ τινα κατάπαυσιν προσεπινοοῦσι, καὶ τέλος πάντων τῶν καθ' ἡμᾶς διὰ τῆς παρουσίας νῦν καταπαύσεως, ἔν' ἐκείθεν, ὡς ἀπ' ἀρχῆς ἀρξῶνται· τὸ γὰρ ὕστατον τῶν παρ' ἡμῶν πάντων, ἢ τῶν βεβιωμένων παρὰ τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ ἔσται ἐξέτασις, καὶ ἵνα τοὺς ἀνθρώπους διὰ τούτων φοβήσαντες, πρὸς τοὺς τῆς νηστείας ἀγῶνας ποιήσωσιν εὐχερεῖς. Ἐν Σαββάτῳ δὲ αἰεὶ τὴν τῶν ψυχῶν μνησίαν ποιούμεθα, ὅτι τὸ Σάββατον, κατάπαυσιν σημαίνει Ἐβραϊστί· καὶ τῶν τεθνεώτων τοίνυν ὡς τῶν βιωτικῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἀπάντων καταπαυσαμένων, καὶ τῇ καταπαυσίμῳ τῶν ἡμερῶν, τὰς ὑπὲρ αὐτῶν δεήσεις ποιούμεθα, ὃ δὴ καὶ ἐπὶ πᾶν κεκράτηκε γίνεσθαι Σάββατον. Τὸ δέ γε νῦν, καθολικῶς μνημονεύομεν, ὑπὲρ παντός θεόμενοι εὐσεβοῦς· εἰδότες καὶ γὰρ οἱ θεῖοι Πατέρες, ὡς τὰ ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων γινόμενα, μνημόσυνα λέγω, ἐλεημοσύναι, καὶ λειτουργίαι, μεγάλην αὐτοῖς παρέχει ἄνεσιν καὶ ὠφέλειαν, καὶ ἰδίως, καὶ κοινῇ τὴν Ἐκκλησίαν ταῦτο ποιεῖν ἐπιτρέπουσι, παρὰ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ταῦτο παραλαβόντες, ὡς εἶρηται, καθὰ καὶ ὁ Ἀρειοπαγίτης φησὶ Διονύσιος.

Ὅτι δὲ ὠφελεῖ τὰς ψυχὰς τὰ ὑπὲρ αὐτῶν γινόμενα, θῆλον μὲν καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν, ἀλλὰ δὴ καὶ ἐκ τῆς κατὰ τὸν ἅγιον Μακάριον ἱστορίας. Ὅς ἀνδρὸς ἀσεβοῦς Ἕλληνας ξηρὸν κρανίον, κατὰ τὴν ὁδὸν παριῶν εὐρηκῶς, ἤρετο· Εἴ τινα ποτὲ ἐν Ἄδῃ παραμυθίας αἰσθησὶν ἔχουσι; τὸ δὲ ἀπεκρίνατο, πολλὴν αὐτοὺς ἔχειν ἄνεσιν, ἥνικα ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων εὐχῇ, Πάτερ, εἰπὼν. Ἦν γὰρ ταῦτο

ποιῶν ὁ μέγας, καὶ δεόμενος τοῦ Θεοῦ, μαθεῖν ἐφίεμνος, εἰ ὠφέλειά τις τοῖς προκεκοιμημένοις ἐντεῦθεν ἐγίνετο. Ἀλλὰ καὶ Γρηγόριος ὁ Διάλογος, διὰ προσευχῆς, τὸν Βασιλεῖα Τραϊανὸν σέσωκεν, ἀκούσας παρὰ Θεοῦ, μὴ ἄλλοτὶ ποτε αὐτὸν ὑπὲρ ἀσεβοῦς δεηθῆναι. Ναὶ μὴν, τὸν καὶ Θεοστυγῆ Θεοφίλον, Θεοδώρα ἢ Βασιλῆς, διὰ τῶν ἀγίων καὶ ὁμολογητῶν Ἀνδρῶν, τῶν βασιάνων ἐξήρασε, καὶ διέσωσεν, ὡς ἱστόρηται. Συνίστησι δὲ τὰς ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων δόσεις ὡς ἀγαθὰς καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, ἐν τῷ εἰς Καισάριον Ἐπιταφίῳ τὸν ἀδελφόν. Ὁ δὲ μέγας Χρυσόστομος, ἐν τῇ πρὸς Φιλιππησίους, οὕτω φησὶν· Ἐπινοήσωμεν τοῖς ἀπειθοῦσιν ὠφέλειαν· δῶμεν αὐτοῖς τὴν προσοῦσαν βοήθειαν, ἐλεημοσύνας λέγω, καὶ προσφοράς· καὶ γὰρ φέρει τούτοις πολλὴν τὸ πρᾶγμα τὴν ἐνησιν, καὶ μάλα κέρδος, καὶ ὠφέλειαν· οὐ γὰρ εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε ταῦτα νενομοθέτηται, καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ παρὰ τῶν αὐτοῦ πανσόφων Μαθητῶν παραδέδοται, τὸ ἐπὶ τῶν φρικτῶν Μυστηρίων μνησίαν ποιῆσαι τὸν ἱερέα, ὑπὲρ τῶν πίστει κεκοιμημένων· καὶ αὐτίς· ἐν τῇ σῆ διατάξει μετὰ τῶν τέκνων, καὶ συγγενῶν, συγκληρονόμον ἐχέτω σου ὁ χάρτης, καὶ τὸ τοῦ δικαστοῦ ὄνομα, καὶ μνήμης μὴ ἀμοιραίτῳ πτωχῶν, κἀγὼ τούτων ἐγγυητής. Λέγει δὲ καὶ ὁ πολὺς Ἀθανάσιος, καὶ εἰς αἴρα ἐν εὐσεβείᾳ τελειωθείς διελύθη, μὴ ἀπαναίνου ἔλαιον καὶ κηρὸς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐπικαλεσάμενος, ἐν τῷ τάφῳ προσάψαι· δεκτῆ γὰρ ταῦτα Θεῷ, καὶ πολλὴν φέρουσα τὴν ἀντίδοσιν· εἰ μὲν οὖν ἀμαρτωλὸς ὁ τεθνηκώς ἢ, ἵνα λύσης αὐτοῦ τὰ ἀμαρτήματα· εἰ δὲ δίκαιος, ἵνα μισθῶν προσθήκη γένηται· εἰδ' ἴσως τις ξένος καὶ ἄπορος ὢν, οὐκ ἔχει τὸν ἐν τούτοις ἐπιμελησόμενον, ἀλλ' ὁ Θεὸς δίκαιος καὶ φιλάνθρωπος ὢν, ἐπιμετρήσει κάκεινῳ διὰ τῆς ἀπορίας, ὡς εἶδεν ἀναλόγως τὸν ἔλεον. Ἄλλως τε, καὶ ὁ προσφέρων ὑπὲρ τῶν τοιούτων, τοῦ μισθοῦ συμμετέχει, ὡς τὴν ἀγάπην ὑπὲρ τῆς τοῦ πλησίον ἐνδεικνύμενος σωτηρίας· ὡσπερ ὁ ἕτερον ἀλείφων μύρω, ἐκεῖνος ἑαυτὸν πρῶτον εὐωδιάζει, ὥστε οἱ τὰ ἐπιτετραμμένα, καὶ τὰς διαθήκας ἐν τοῖς τειούτοις μὴ ἐκπληροῦντες, κρίμα ἔξουσι πάντως. Ἔως ἂν οὖν ἡ δευτέρα τοῦ Χριστοῦ ἐπιγένηται Παρουσία, ὅσα ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων γίνεται, ὠφέλειαν παρέχει, ὡς οἱ θεῖοι Πατέρες φάσκουσι, καὶ μάλιστα τοῖς καὶ μικρά τινα ἐργασαμένοις τῶν ἀγαθῶν, ὅτε μετὰ τῶν ζώντων ἦσαν κατελιγεμένοι· καὶ καὶ τινα τίως (ὡς χρεῶν) πρὸς σωφροσμὸν τῶν πολλῶν ἢ θεῖα λέγει Γραφή, ἀλλ' ἢ φιλάνθρωπία τοῦ Θεοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νικᾷ· ἂν γὰρ ἰσοπαλῆς ὁ ζυγὸς εὐρεθῆ τῶν καλῶν καὶ αἰσχρῶν, νικᾷ τὸ φιλάνθρωπον· εἰ δὲ καὶ μικρόν τι τῶν κακῶν ἢ πλάστιγξ βαρύνεται, κατακρατεῖ πάλιν τὸ ὑπεράγαθον. Ἰστίον δὲ, ὡς γνωρίζουσιν ἀλλήλους πάντες ἐκεῖσε, οὓς τε γνωσκουσιν, καὶ οὓς οὐκ ἐθεάσαντο πώποτε, ὡς ὁ θεῖος λέγει Χρυσόστομος, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν πλούσιον καὶ τὸν Λάζαρον παραβολῆς αὐτὸ συνιστῶν. Πλήν, οὐ σωματικῶς τινι σχήματι· μία γὰρ ἁλικία πάντες, καὶ τὰ ἀπὸ γενέ-

σεως γνωρίσματα λείψουσι, τῷ διορατικῷ δὲ ὄμματι τῆς ψυχῆς· ὡς καὶ ὁ Θεολόγος ἐν τῷ εἰς Καισάριον Ἐπιταφίῳ φησὶ· Τότε, λέγων, Καισάριον ὄψομαι, φαιδρὸν, ἐνδοξον, οἷός μοι κατ' ὄναρ πολλαίκις ἐφάνης, ἀδελφῶν φίλτατε. Ὁ δὲ μέγας καὶ πολὺς Ἀθανάσιος, καὶ ἐν τοῖς πρὸς τὸν ἄρχοντα Ἀντίοχον οὕτω μὴ λέγει, ἀλλ' ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν Κεκοιμημένων λόγῳ φησὶν· Ὅτι καὶ μέχρι τῆς κοινῆς ἀναστάσεως, δέδοται τοῖς Ἁγίοις ἀλλήλοις γνωρίζειν καὶ συνευφραίνεσθαι· οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ καὶ τούτου ἐστέρηνται· τοῖς δὲ ἁγίοις Μάρτυσι, καὶ τὰ παρ' ἡμῶν τελούμενα ἐφορᾶν δέδοται, καὶ ἐπισκέπτεσθαι. Τότε δὲ πάντες ἀλλήλους γνωρίσουσιν, ὅτε καὶ τὰ κεκρυμμένα πάντων φανήσεται. Ἰστέον δὲ, ὡς νυνὶ ἐν τισιν ἀφοσιωμένοις τόποις αἱ ψυχαὶ τῶν Δικαίων διάγουσι, καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν αὐθις, ἀνά μέρος, οἱ μὲν τῇ ἐλπίδι χαίροντες, οἱ δὲ τῇ τῶν δεινῶν προσδοκίᾳ λυπούμενοι· οὐ γὰρ ἔλαβον οἱ Ἅγιοι τὴν ἐπαγγελίαν τῶν ἀγαθῶν ἔτι, ὡς φησὶν ὁ Δεῖος Ἀπόστολος· τοῦ Θεοῦ κρεῖττον τι περὶ ἡμᾶς προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὅτι οὐχὶ πάντες οἱ κρημοῖς περιπίπτοντες, καὶ πυρὶ, καὶ θαλάσῃ, καὶ τοῖς λεγομένοις θανατικοῖς ἐκτριβόμενοι, καὶ κρύει, καὶ λιμῷ, κατὰ κέλευσιν Θεοῦ τοῦτο πάσχουσι· ταῦτα γὰρ εἰσι Θεοῦ κρίματα· ὧν τὰ μὲν γίνονται κατ' εὐδοκίαν, τὰ δὲ, κατὰ παραχώρησιν· ἄλλα δὲ καὶ δι' εἰδησιν, καὶ δι' ἀπειλήν, καὶ σωφρονισμόν ἐτέρων γίνονται. Καὶ τῷ μὲν προγνωστικῷ λόγῳ, οἶδε πάντα, καὶ γινώσκει, καὶ τῷ θελήματι αὐτοῦ γίνονται· ὡς δὴ αἱ ἐπὶ τῶν στρουθίων λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον· οὐ μὴν δὲ ὀρίζει καὶ οὕτω γίνεσθαι, πλὴν τινῶν, ἅμα τὸ παραχθῆναι τυχόν, τὸν μὲν, πιεγῆναι, τὸν δὲ, θανεῖν, καὶ τὸν μὲν, γέροντα, τὸν δὲ, νήπιον, ἀλλ' ἅπαξ ὥρισε τὸν καθολικὸν καὶ ἀνθρώπινον χρόνον, καὶ τοὺς τοσοῦτους τῶν θανάτων τρόπους. Ἐντὸς οὖν τῶν τοσοῦτων χρόνων, αἱ διάφοροι τρόποι τῶν θανάτων ἐπάγονται, οὐ μὴν ἐξ ἀρχῆς ὀρίζοντος τοῦ Θεοῦ, γινώσκοντος μέντοι· πρὸς δὲ τὴν πολιτείαν ἐνός ἐκάστου, ἢ βουλή τοῦ Θεοῦ τὸν τε χρόνον, καὶ τὸν τρόπον τοῦ θανάτου αὐτοῦ σχεδιάζει. Εἰ δὲ προορισμὸν ζωῆς λέγει ὁ μέγας Βασίλειος, ἀλλὰ τὸ, Ἦν εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ αἰνίττεται· λέγει γὰρ ὁ Ἀπόστολος, Κορινθίοις γραφῶν· Διότι ἀναξίως μεταλαμβάνετε, διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς, καὶ ἄρρωστοί, καὶ κοιμῶνται ἱκανοὶ· ἦτοι, ἀποθνήσκουσι πολλοί. Καὶ ὁ Δαυὶδ· Μὴ ἀναγάγῃς με ἐν ἡμίσει ἡμερῶν μου, καὶ παλαιστὰς ἔθου τὰς ἡμέρας μου. Καὶ ὁ Σολομών· Ὅτι, τίμα τὸν πατέρα σου, ἅπως ἔσῃ πολυχρόμος· καὶ πάλιν, ἵνα μὴ ἀποθάνῃς ἐν οὐ καιρῷ σου. Καὶ ἐν τῷ Ἰωβ, πρὸς τὸν Ἐλιφάξ ὁ Θεὸς λέγει· Ἐξωλόθρευσα ἂν ὑμᾶς, εἰ μὴ διὰ Ἰωβ τὸν Σεράποντά μου. Ὅστε δεικνύεται, οὐκ ὄρου εἶναι ζωῆς· εἰδέ τις τοῦτο φησὶν, ἔρον μοι νόει Θεοῦ, τὴν Σέλησιν αὐτοῦ· ἢ γὰρ βούλεται, προαίτησιν· ἔλαττοι δὲ ἕτερον, πάντα πρὸς τὸ συμφέρον οἰκονομῶν· καὶ ἔτε Σελήσει ὁ Θεός, οἰκονομῆι τού τε τρόπον καὶ χρόνον. Ὅρος ἐν

ἐκάστου ζωῆς ἐστίν, ὡς ὁ μέγας φησὶν Ἀθανάσιος, ἢ θέλησις, καὶ ἢ βουλή τοῦ Θεοῦ· τούτω τῷ λόγῳ, καὶ τῷ βάθει τῶν κριμάτων σου Χριστέ, Σεραπεύσεις· καὶ τὸ τοῦ μεγάλου Βασιλείου, θάνατοι, λέγοντος, ἐπάγονται, τῶν ὄρων τῆς ζωῆς πληρωθέντων· ὄρους δὲ ζωῆς, τὸ Σέλημα λέγμεν τοῦ Θεοῦ. Εἰ γὰρ ὄρος ἐστὶ ζωῆς, τίνας χάριν δεόμεθα Θεοῦ, καὶ ἰατρῶν, καὶ ὑπὲρ τῶν παιδῶν εὐχόμεθα; Εἰδέναι δὲ καὶ τοῦτο χρεῶν, ὅτι τὰ βεβαπτισμένα νήπια, τῆς τρυφῆς ἀπολαύσουσι· τὰ δὲ ἀφώτιστα, καὶ τῶν Ἐθνῶν, οὔτε εἰς τρυφήν, οὔτε εἰς γέννηαν ἤξουσιν· ἐξιοῦσα μὲν οὖν ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος, οὐδεμίαν φροντίδα τῶν ἐνταῦθα ἔχει, ἀλλὰ τῶν ἐκείσε αἰεὶ φροντίζει. Τρίτα δὲ ποιούμεν, ὅτι τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ὁ ἄνθρωπος ἀλλοιοῦται τὴν ὄψιν· ἔννατα δὲ, ὅτι πᾶσα τότε διαρρέει ἢ πλάσις, σωζομένης τῆς καρδίας μόνης· τεσσαρακοστὰ δὲ, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ καρδία τότε ἀπόλλυται· καὶ ἡ γέννησις γὰρ οὕτω προβαίνει· τῇ γὰρ τρίτῃ ἡμέρᾳ ζωγραφεῖται ἡ καρδία· τῇ δὲ ἔνάτῃ πήγνυται εἰς σάρκα· τῇ δὲ τεσσαρακοστῇ εἰς τελείαν ὄψιν διατυποῦται.

Τὰς τῶν προαναπαυσαμένων ψυχῶν κατάταξον, Δέσποτα Χριστέ, ἐν ταῖς τῶν Δικαίων σου σκηναῖς, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος ἀθάνατος. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** ἐν ἀρχῇ, τὴν γῆν Σεμελιώσας, καὶ οὐρανούς τῷ λόγῳ στερεώσας, εὐλογητός
 « εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Τῶν εὐσεβῶς, ἐξ αἰῶνος θανέντων μνημόσυνα ἐκτελοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητός εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν εὐσεβῶς, ἐξαπίνης θανέντων, καὶ ἐκβολῆς παντοδαπῆς ριφείσης, σιδήρου, ξύλου, παντοίου λίθου, ἀνάπαυσον ὁ Θεός, κεκοιμημένους πιστούς.

Εν τῇ φρικτῇ, ἐλεύσει σου Οἰκτίρμον, ἐκ δεξιῶν τῶν προβάτων στήσον, τῆς ὀρθόδοξως σοι ἐν βίῳ λειτουργήσαντας Χριστέ, καὶ μεταστάντας πρὸς σέ.

Εν τῷ χορῷ, Χριστέ τῶν ἐκλεκτῶν σου, κατάταξον τοὺς σου δούλους βοᾶν σοι· Εὐλογητός εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ο ἀπὸ γῆς, τὸν χοῦν δημιουργήσας, τὸ τῆς σαρκὸς, καὶ Πνεύματι ζωώσας, Σωτὴρ οἰκτιρῶν, οὐς προσελάβη ἀνάπαυσον ὁ Θεός, ἐν τῇ ἀγήρῳ ζωῇ.

Δόξα.

Οἴα τρισὶν, ἡλίοις ἢ Θεότης, μιᾶ φωτὸς συκράσει ἀνυμνεῖσθω, Πατὴρ Υἱὸς τε, καὶ θεῖον Πνεῦμα, ἐν τῇ φύσει, ἀλλὰ τρία ὑποστάσεις.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δαυτικόν, μελωδοῦμέν σοι ᾄσμα, ὄρος Θεῶ, σὲ καλοῦντες Παρθένε, ἐν ᾧ οἰκήσας σαρκεὶ ὁ Λόγος, ἐθεούργησεν ἡμᾶς, πνευματικῶς ἐν αὐτῷ.

ᾠδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βᾶ-
» τῷ, πυρὶ τὸ τῆς Ἀειπαρθένου, τῷ Μωϋ-
» σῆ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε,
» καὶ ὑπερψῆτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Δίς.

Τροπάρια.

Ο ἐκτρίψας, πρῶην σκιὰν θανάτου, ἀνατείλας, ὡς ἥλιος ἐκ τάφου, υἱὸς τῆς ἀναστάσεώς σου ποίησον, Κύριε τῆς δόξης πάντας τοὺς θανέντας, ἐν πίστει εἰς αἰῶνας.

Τῶν ἀδελφῶν, καὶ κρυφίων ὁ γνωστής, ὅταν μέλλης, ἐκκαλύπτειν τῆ σκότους, τὰ ἔργα, καὶ βυθαῖς τῶν καρδιῶν ἡμῶν, τότε μὴ συναρῆς, λόγον μετὰ πάντων, τῶν πίστει κοιμηθέντων.

Ο ὅταν μέλλης, καθίσαι ἐπὶ θρόνου, καὶ κελύσεως, εἰς κρίσιν παραστῆναι, τοὺς ἐξ ἐσχάτων γῆς διὰ τῆς σάλπιγγος, συναθροισμένους, τότε φείσαι πάντων, Χριστέ ὡς ἐλεήμων.

Τοὺς θανέντας, ἄφνω ἐκ συμπτωμάτων, ἐκ βοῆς τε σφοδρᾶς καὶ τάχους δρόμου, ραπίσματος, πυγμῆς τε, καὶ λακτίσεως, Κύριε τῆς δόξης, πίστει κοιμηθέντας, ἄνευ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ο ἡς Μονάδα τῆ οὐσίας ὑμῶν σε, ὡς Τριάδα, τοῖς προσώποις σε, σέβω, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον· ἀναρχον τὸ κράτος, τῆς σῆς βασιλείας, δοξαζῶ εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ρεῖθρου ζῶντος, πηγὴ ἐσφραγισμένη, ἀνεδείχτης, Θεοτόκε Παρθένε· ἀνάνδρω γὰρ τὸν Κύριον γεννήσασα, τῆς ἀθανασίας, τοὺς πιστοὺς ποτίζεις, τὸ νᾶμα εἰς αἰῶνας. Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν.

Καταβασία. Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν προδηλωθέντα ἐν ὄρει τῷ Νομοθέτῃ,
» ἐν πυρὶ καὶ βᾶτῳ, τόκον τὸν τῆς Ἀει-
» παρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν,
» ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Εἴνθα εὐφραινομένων ἐστὶν ἡ κατοικία, τῶν Ἀγίων σου Κύριε, πάντας τοὺς ἀπ' αἰῶνος, κεκοιμημένους ἐν πίστει τε καὶ ἐλπίδι, ἀγαλλιασθῆναι καταξίωσον.

Τοὺς θρομηνία, θανατικῶν ἐκτριβέντας, κεραυνῶν παντοίων, ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθέντων, γῆς σχισθείσης, ἐπικλυσάσης θαλάσσης, πάντας τοὺς πιστοὺς, Χριστέ ἀνάπαυσον.

Πᾶσαν ἡλικίαν, πρεσβύτας καὶ νεανίσκους, νέους καὶ ἐφήβους, παῖδας, καὶ τὰ ἄωρα βρέφη, ἀρρένικὴν φύσιν τε καὶ θηλείαν, ἀνάπαυσον ὁ Θεός, οὓς προσελάβου πιστοὺς.

Τοὺς ἐξ ἰοβόλων δηγμάτων κεκοιμημένους, καταπόσεως ὄφρων, συμπατήσεως ἵππων, καὶ ἐκ πνιγμοῦ, καὶ ἀγχόνης τοῦ πέλας, πίστει σοι λατρεύσαντας ἀνάπαυσον.

Σᾶστον κατ' ὄνομα, τῶν ἐν πίστει θανέντων, ἀπὸ τοῦ αἰῶνος, καὶ γενεῶν καὶ γενεᾶς, ἀκατακρίτως παρασταθῆναι σοι τότε, ἐν τῇ παρουσίᾳ σου ἀξίωσον.

Δόξα.

Ο εἰς ἐν Τριάδι Θεός, δόξα σοι ἀπαύστως· εἰ γὰρ καὶ Θεὸς ἕκαστος, ἀλλ' εἰς τῇ φύσει πέλει, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, τοῖς τρισσοφάσειν ἰδιώμασι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπὲρ νῦν ὁ τόκος σου· γενναῖς γὰρ τὸν πρόντα, καὶ γαλουχεῖς ἀφράστως, τὸν τροφοδότην τοῦ κόσμου· ἀνακλίνεις τὸν τοῦ παντός συνοχέα, Χριστὸν μόνον λυτρωτὴν ἡμῶν Πανάμωμε.

Καταβασία. Τὸν προδηλωθέντα ἐν ὄρει.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ο καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων, ἐξουσιάζων ὡς Θεός, ἀνάπαυσον τοὺς σοὺς δούλους, ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν· εἰ γὰρ καὶ ἡμαρτον Σῶτερ, ἀλλ' οὐκ ἀπέστησαν ἐκ σοῦ.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ανάπαυσον τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων Κύριε, ἐνθα ἀπέδρα ὀδύνη, λύπη ὀμοῦ καὶ στεναγμός· ἴλαθι ὡς φιλάνθρωπος, ἄπερ ἐν βίῳ ἡμαρτον· μόνος γὰρ ἀναμάρτητος, ὑπάρχεις καὶ ἐλεήμων, νεκρῶν καὶ ζώντων Δεσπότης.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Μαρία Θεονύμφευτε, Χριστὸν ἀπαύστως πρέσβευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, σὺν θεηγόροις Προφήταις, καὶ τῶν Μαρτύρων δήμοις τε Ἱεραρχῶν Ὁσίων τε, καὶ πάντων τε

τῶν Δικαίων, συγκληρονόμους γενέσθαι, τῆς οὐρανῶν βασιλείας.
Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσταῖμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ ἐν Ἐδέμ Παράδεισος.

Δεῦτε πρὸ τέλους πάντες Ἀδελφοί, τὸν χϋν ἡμῶν βλέποντες, καὶ τῆς φύσεως ἡμῶν τὸ ἀσθενές, καὶ τὴν εὐτέλειαν ἡμῶν, καὶ τὸ τέλος ὀψώμεθα, καὶ τὰ ὄργανα τοῦ σκεύους τῆς σαρκός· καὶ ὅτι κόνις ὁ ἄνθρωπος, βρωμα σκωλήκων καὶ φθορά· ὅτι ξηρὰ τὰ ὅστα ἡμῶν, ὅλως μὴ ἔχοντα πνοήν· τοὺς τάφους κατίδωμεν· ποῦ ἡ δόξα; ποῦ τὸ κάλλος τῆς μορφῆς; ποῦ ἡ εὐλαλος γλῶσσα; ποῦ ἡ ὄφρυς; ἢ ποῦ ὁ ὀφθαλμός; πάντα κόνις καὶ σκιά· διὸ φεῖσαι Σωτῆρ πάντων ἡμῶν.

Τί ἀπατάται ἄνθρωπος αὐτῶν; τί μάλιστα ταράττεται, ὁ πηλός, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ αὐτός; τί οὐ λογιζεται ὁ χοῦς, ὅτι κόνις τὸ φύραμα, καὶ σαπρίας καὶ φθορᾶς ἀποβολή; Εἰ οὖν πηλός ἐσμεν ἄνθρωποι, τί προστετήκαμεν τῇ γῆ; καὶ εἰ Χριστοῦ ἐσμεν σύμφυτοι, τί οὐ προστρέχομεν αὐτῷ, καὶ ὅλην ἀφέμενοι τὴν ἐπίκτητον καὶ ρέουσαν ζωὴν, τῇ ζωῇ τῇ ἀφθάρτῳ, ἀκολουθοῦντες; ἥτις ἐστὶν ὁ Χριστός, ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο τῇ χειρί σου πλάσας τὸν Ἀδάμ, καὶ στήσας μεθόριον, ἀφθαρσίας, καὶ θνητότητος Σωτῆρ, καὶ τῆς ἐν χάριτι ζωῆς, τῆς φθορᾶς ἀπαλλάξας τε, πρὸς τὴν πρώτην μεταθέμενος ζωὴν· αὐτὸς τοὺς δούλους σου Δέσποτα, οὓς προσελάβου ἐξ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων ἀνάπαυσον, καὶ ἐν χορῷ τῶν ἐκλεκτῶν· καὶ τούτων τὰ ὀνόματα, μεταγράψας ἐν βίβλῳ τῆς ζωῆς, ἐν φωνῇ Ἀρχαγγέλου, ἐξαναστήσας σάλπιγγος ἤχοι, καταξίωσον αὐτοὺς, τῆς οὐρανοῦ βασιλείας σου.

Χριστὸς ἀνέστη λύσας τῶν δεσμῶν, Ἀδάμ τὸν πρωτόπλαστον, καὶ τοῦ Ἄδου καταλύσας τὴν ἰσχύν. Θαρσεῖτε πάντες οἱ νεκροί· ἐνεκρώθη ὁ θάνατος, ἐσκυλεύθη καὶ ὁ Ἄδης σὺν αὐτῷ, καὶ ὁ Χριστὸς ἐβασίλευσεν, ὁ σταυρωθεὶς καὶ ἀναστάς· αὐτὸς ἡμῖν ἐχαρίσατο, τὴν ἀφθαρσίαν τῆς σαρκός· αὐτὸς ἀνίστα ἡμᾶς, καὶ δωρεῖται τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν, καὶ τῆς δόξης ἐκείνης, μετ' εὐφροσύνης πάντας ἀξιοῖ, τοὺς ἐν πίστει ἀκλινεῖ, πεπιστευκότας θερμῶς ἐπ' αὐτῷ.

Δόξα. Νεκρώσιμον. Ἦχος β'.

Ο ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται, καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος· πᾶν δὲ ἠχούσης τῆς σάλπιγγος, νεκροὶ ὡς ἐν συσσεισμῷ πάντες ἀναστήσονται, πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν Χριστῷ ὁ Θεός. Τότε Δέσποτα, οὓς μετέστησας ἐξ ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν Ἁγίων σου κατάταξον σκηναῖς, τὰ πνεύματα Δέσποτα τῶν σῶν δούλων αἰεὶ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ ναὸς ὁ ἀκαταλύτας, μᾶλλον δὲ ὁ ἅγιος, καθὼς βοᾷ ὁ Προφήτης· Ἅγιος ὁ ναὸς σου, θαυμαστός ἐν δικαιοσύνῃ.

Ἀπόστιχα, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον Στιχ. προσόμοια τοῦ Θεοφάνους.

Δόξα. Νεκρώσιμον τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ἦχος πλ. β'.

Α ἄλλος τῷ Ἀδάμ ἐχρημάτισεν, ἢ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις, παλαι ἐν Ἐδέμ, ὅτε ὄφεις ἰὸν ἐξηρεύξατο· δι' αὐτοῦ γὰρ εἰσῆλθεν ὁ θάνατος, παγγενῆ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἐλθὼν ὁ Δεσπότης, καθῆλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάπαυσιν ἡμῖν ἐδωρήσατο. Πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φεῖσαι Σωτῆρ, καὶ οὓς προσελάβου, μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργῶν, καὶ πληρῶν. Προφήτας ἐξαπέστειλας Χριστέ, προφητεῦσαί σου τὴν παρουσίαν, καὶ Ἀποστόλους, κηρύξαι σε τὰ μεγαλεῖα· καὶ οἱ μὲν προεφήτευσαν τὴν ἔλευσίν σου· αἱ δὲ τῷ Βαπτίσματι ἐφώτισαν τὰ ἔθνη· Μάρτυρες δὲ παθόντες, ἔτυχον ὧν περ ἐπόθουν· καὶ πρεσβεῖσαι σοὶ ὁ χορὸς τῶν ἀμφοτέρων, σὺν τῇ Τεκνίῳ σε. Ἀνάπαυσον ὁ Θεός, ψυχὰς ἅς προσελάβου· καὶ ἡμᾶς καταξίωσον τῆς βασιλείας σου, ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας, δι' ἐμὲ τὸν ἀκατακρίτον, ὁ λυτρωτὴς μου καὶ Θεός.

Εἶτα. Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι.

Καὶ τὰ Τροπάρια.

β. βάθει σοφίας φιλανθρώπως.

Σ. εἰ καὶ τεῖχος καὶ λιμενα.

Συνάπτομεν δὲ καὶ τὴν πρώτην Ὠραν· καὶ Ἀπολύσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ἐκ τοῦ Κοινοῦ τοῦ Τριωδίου, Ὡθὴ γ' καὶ δ'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκαίμενον. Ἦχος πλ. β'.

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀυλισθήσονται.
Στίχ. Πρὸς σέ Κύριε κεκραξομαι ὁ Θεός μου.

Πρὸς Κορινθίους α'. Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Γ. 23.

Αδελφοί, πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα οἰκοδομεῖ. Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἑτέρου ἕκαστος. Πᾶν τὸ ἐν μακέλλῳ πωλούμενον ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντας διὰ τὴν συνείδησιν· τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς. Εἶδέ τις καλεῖ ὑμᾶς τῶν ἀπίστων, καὶ θέλετε πορεύεσθαι, πᾶν τὸ παρατιθέμενον ὑμῖν ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντας διὰ τὴν συνείδησιν. Ἐὰν δέ τις ὑμῖν εἴπῃ· Τοῦτο εἰδωλόθυτόν ἐστι, μὴ ἐσθίετε, δι' ἐκεῖνον τὸν μὴ-νύσαντα, καὶ τὴν συνείδησιν αὐτοῦ· τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

Ἔτερον εἰς Κοιμηθέντας.

Πρὸς Θεσσαλονικεῖς α'. Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Δ'. 13.

Οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, Ἀδελφοί, περὶ τῶν κοιμημένων, ἵνα μὴ λυπηθῆτε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ, οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα. Εἰ γὰρ πιστεύομεν, ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε, καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τῆ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ. Τοῦτο γὰρ ὑμῖν λέγομεν ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμηθέντας· ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ Ἀρχαγγέλου, καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ, καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον· ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἀρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις, εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα· καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα.

Ἀλληλουῖα, Ἦχος πλ. β'.

Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Ἐἶπεν ὁ Κύριος· Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε.

Ἔτερον, εἰς Κοιμηθέντας, κατὰ Ἰωάννην.

Ἐἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐληλυθότας πρὸς αὐτὸν Ἰουδαίους· Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν.

Κοινωνικόν.

Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε, καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Αὕτη ἡ Ἀκολουθία γίνεται ἀπαρλλάκτως καὶ ἐν τῷ Σαββάτῳ τῷ πρὸς τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἡ Ἀκολουθία δὲ τῶν λαχόντων Ἀγίων, σήμερον καὶ αὔριον, ψάλλεται ἐν τοῖς παρελθούσιν Ἀποδείπνοις, εἰ μήπου τύχοι Ἀγίου ἑορταζομένου μηνῆ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΤΧΝΙΚΟΝ.

Μετὰ τὸν Προσημακὸν Ψάλλον, ἡ συνήθης Στιχολογία· εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀνασάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ', καὶ τὰ ἐφεξῆς Προσόμοια τοῦ Τριωδίου δ'.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οταν μέλλῃς ἔρχεσθαι, κρίσιν δικαίαν ποιῆσαι, Κριτὰ δικαιοτάτε, ἐπὶ θρόνου δόξης σου καθεζόμενος, ποταμὸς πύρινος, πρὸ τῆ σῆ Βήματος, καταπλήττων ἔλκει ἅπαντας, παρισταμένων σοι, τῶν ἐπουρανίων Δυναμῶν, ἀνθρώπων κρινομένων τε, φόβῳ καθ' ἃ ἕκαστος ἐπραξε· τότε ἡμῶν φεῖσαι, καὶ μοίρας καταξίωσον Χριστέ, τῶν σωζομένων ὡς εὐσπλαγχνος, πίστει δυσωποῦμέν σε.

Βίβλοι ἀνοιγήσονται, φανερωθήσονται πράξεις, ἀνθρώπων ἐπίπροσθεν, τοῦ ἀστείκτη Βήματος· διηγήσει δὲ, ἡ κοιλὰς ἅπασα, φοβερῶ βρύγματι, τῆ κλαιθμῶνος, πάντας βλέπουσα, τοὺς ἀμαρτήσαντας, ταῖς αἰωνιζούσαις κολάσει, τῆ κρίσει τῆ δικαίᾳ σου, παραπεμπομένους, καὶ ἄπρακτα, κλαίοντας Οἰκτίρμον· διό σε δυσωποῦμεν ἀγαθὲ· Φεῖσαι ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε, μόνε Πολυέλεε.

Ηχίσῃσι σάλπιγγε, καὶ κενωθήσονται ταῖ φοι, καὶ ἐξαναστήσεται τῶν ἀνθρώπων τρέμουσα, φύσις ἅπασα· οἱ καλὰ πράξαντες, ἐν χαρᾷ χαιρούσι, προσδοκῶντες μισθὸν λήψεσθαι· οἱ ἀμαρτήσαντες, τρέμουσι δεινῶς ὀλοῦ-

ζοντες, εἰς κόλασιν πεμπόμενοι, καὶ τῶν ἐκλεκτῶν χωριζόμενοι. Κύριε τῆς δόξης, οἰκτεῖρησον ἡμᾶς ὡς ἀγαθός, καὶ τῆς μερίδος ἀξιώσον, τῶν ἡγαπηκότων σε.

Κλαίω καὶ ὀδύρομαι, ὅταν εἰς αἴσθησιν ἔλθω, τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, σκότος τὸ ἐξώτερον, καὶ τὸν τάρταρον, τὸν δεινὸν σκώληκα, τὸν βρυγμὸν αὐθίς τε, τῶν ὀδόντων, καὶ τὴν ἀπαυστον, ὀδύνην μέλλουσαν, ἔσεσθαι τοῖς ἄμετρα πταίσασι, καὶ σὲ τὸν Ὑπεράγαθον, γνώμη πονηρᾷ παροργίσασιν· ὧν εἷς τε καὶ πρῶτος, ὑπάρχω ὁ ταλαίπωρος ἐγώ· ἀλλὰ Κριτὰ τῷ ἐλέει σου, σῶσόν με ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Οταν τίθωνται θρόνοι, καὶ ἀνοίγονται βίβλοι, καὶ Θεὸς εἰς κρίσιν καθέζηται, ὧ ποῖος φόβος τότε! Ἀγγέλων παρισταμένων ἐν φόβῳ, καὶ ποταμοῦ πυρὸς ἔλκοντος, τί ποιήσομεν τότε οἱ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις ὑπεύθυνοι ἄνθρωποι; Ὅταν δὲ ἀκούσωμεν καλοῦντος αὐτοῦ, τοὺς εὐλογημένους τοῦ Πατρὸς εἰς βασιλείαν, ἀμαρτωλοὺς δὲ ἀποπέμποντος εἰς κόλασιν, τίς ὑποστήσεται τὴν φοβεράν ἐκείνην ἀπόφασιν; Ἀλλὰ μόνε φιλάνθρωπε Σωτῆρ, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, πρὶν τὸ τέλος φθάσῃ, διὰ τῆς μετανοίας ἐπιστρέψας, ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἐξοδος· Φῶς ἰλαρόν· καὶ τὸ Προκειμένον.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ἦχος βαρὺς.

Ταῖς τοῦ Κυρίου γνόντες ἐντολαῖς, οὕτω πολιτευθῶμεν· πεινῶντας διαθρέψωμεν, διψῶντας ποτίσωμεν, γυμνοὺς περιβαλώμεθα, ξένους συνεισάγωμεν, ἀσθενοῦντας, καὶ τοὺς ἐν φυλακῇ, ἐπισκεψώμεθα, ἵνα εἶπῃ καὶ πρὸς ἡμᾶς, ὁ μέλλων κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν· Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τῷ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε, τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπὸ τὴν σὴν Δέσποινα σκέπη, πάντες οἱ γηγενεῖς, προσπεφυγότες βρωμέν σοι· Θεοτόκε ἡ ἐλπίς ἡμῶν, ρῦσαι ἡμᾶς, ἐξ ἀμέτρων πταισμάτων, καὶ σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν. Ἀπόστιχα τῆς Ὀκτωήχου τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Οἶμοι μέλαινα ψυχὴ! ἕως πότε τῶν κακῶν οὐκ ἐκκόπτεις; ἕως πότε τῇ ῥαθυμίᾳ κατὰκεισαι; τί οὐκ ἐνθυμῇ τὴν φοβεράν ὥραν τοῦ θανάτου; τί οὐ τρέμεις ὅλη τὸ φρικτὸν Βῆμα

τοῦ Σωτῆρος; ἄρα τί ἀπολογήσῃ, ἢ τί ἀποκριθῆσῃ; τὰ ἔργα σε παρίσανται πρὸς ἔλεγχόν σε· αἱ πράξεις ἐλέγχεσι κατηγορεῖσαι. Λοιπὸν ὦ ψυχὴ, ὁ χρόνος ἐφέστηκε· δράμε πρόφθασον, πίστει βόησον· Ἥμαρτον Κύριε, ἡμαρτόν σοι· ἀλλ' οἶδα φιλάνθρωπε τὸ εὐσπλαγχνόν σου· ὁ ποιμὴν ὁ καλός, μὴ χωρίσῃς με, τῆς ἐκ δεξιῶν σου παραστάσεως, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὼν οἰκετῶν παρακλήσεις, δέχου Πανάμωμε· ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν ταῖς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον, Θεοτόκε Παρθένε· καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας. Γίνεται δὲ καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Πραξαπόστολον.

Τῆς Κυριακῆς Πρωῆς.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, καὶ τῆς Θεοτόκου· Ἔπειτα ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ μετ' αὐτὴν ἀναγιγνώσκωμεν τὸν, Περὶ Φιλοπτώχειας λόγον τοῦ Θεολόγου, εἰς δύο μέρη· οὗ ἡ ἀρχὴ·

Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ συμπένητες.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου, καὶ τὸ Ἐωθινὸν ἐνδιάτακτον Εὐαγγέλιον.

Μετὰ δὲ τὸν Ν'. Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου, πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος ὅλον ἐσπιλωμένον· ἀλλ' ὡς οἰκτιρμῶν κάθαρσιν, εὐσπλαγχνῶ σου ἐλέει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροῖς γὰρ κατερρύψωσα, τὴν ψυχὴν ἀμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ρῦσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Ἔπειτα, Στιχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κτλ.

Ἦχος πλ. α'.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐνοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς κρίσεως· ἀλλὰ θάρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶ σοι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οί Κανόνες· Ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ Σταυρο-
ναστάσιμος, τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Τριωδίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου, εἰς ἡ.

Ποίημα Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Βοηθὸς καὶ σκεπαστής.

Τὴν ἡμέραν τὴν φρικτὴν τῆς παναρόρητῃ σου
παρουσίας, φρίττω ἐννοῶν, δεδοικῶς προο-
ρῶ· ἐν ἣ προκαθίσσεις, κρῖναι ζῶντας καὶ νε-
κρούς, Θεέ μου Παντοδύναμε.

Οτε ἤξεις ὁ Θεός, ἐν μυριάσι καὶ χιλιάσι,
τῶν Ἀγγελικῶν, οὐρανίων ἀρχῶν, καὶ με-
ἐν νεφέλαις, ὑπαντῆσαί σοι Χριστέ, τὸν ἄθλιον
ἀξίωσον.

Δεῦρο λάβε μοι ψυχὴ, αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ
τὴν ἡμέραν, ὅτε ὁ Θεὸς ἐμφανῶς ἐπιστῆ·
καὶ θρήνησον, κλαῦσον, εὐρεθῆναι καθαρά, ἐν
ὥρᾳ τῆς ἐτάσεως.

Εξιστά με καὶ φοβεῖ, τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον
τῆς γεέννης, σκώληξ ὁ πικρὸς τῶν ὀδόν-
των βρυγμός· ἀλλ' ἄνες μοι ἄφες, καὶ τῇ στά-
σει με Χριστέ, τῶν ἐκλεκτῶν σου σύνταξον.

Τῆς εὐκταίας σου φωνῆς, τῆς τοῦς Ἁγίους
σου προσκαλούσης, ἐπὶ τὴν χαρὰν, ἧς ἀ-
κούσω καὶ γῶ, ὁ τάλας καὶ εὐρω, βασιλείας οὐ-
ρακῶν, τὴν ἀρόρητον ἀπόλαυσιν.

Μὴ εἰσέλθῃς μετ' ἐμοῦ, ἐν κρίσει φέρων μου
τὰ πρακτέα, λόγους ἐκζητῶν, καὶ εὐθύ-
κων ὁρμᾶς· ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σου, παρορῶν με
τὰ δεινὰ, σῶσόν με Παντοδύναμε.

Δόξα.

Τραυπόστατε Μονὰς, ἀρχικωτάτη Κυρία
πάντων, τελεταρχικὴ ὑπεράρχιε, αὐτὴ ἡ-
μᾶς σῶσον, ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα
τὸ πανάγιον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς ἐγέννησεν υἱὸν, τὸν μὴ σπαρέντα πα-
τρῶν νόμῳ· τοῦτον οὖν γεννᾷ, ὁ Πατὴρ
πληρὴν Μητρός· παράδοξον τέρας! σὺ γὰρ ἔτε-
κες Ἀγνή, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον.

Καταβασία.

» **Β**οηθὸς καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς
» **Β**σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω
» αὐτόν· Θεὸς τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐ-
» τόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ὡδὴ γ'. Στερέωσον Κύριε.

Ο Κύριος ἔρχεται, καὶ τίς ὑποίσει αὐτοῦ
τὸν φόβον; τῷ προσώπῳ τίς ὀφθῆ αὐτῆ;
ἀλλ' ἐτοιμῆ, γενοῦ, ὡς ψυχὴ πρὸς ὑπάντησιν.

Πραφθάσωμεν, κλαύσωμεν, καταλλαγῶμεν
Θεῷ πρὸ τέλους· φοβερόν γὰρ τὸ κριτή-
ριον, ἐν ᾧ πάντες, τετραχηλισμένοι στησόμεθα.

Ελέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀναβοῶ σοι, ὅτε
ἤξεις μετ' Ἀγγέλων σου, ἀποδοῦναι, πᾶσι
κατ' ἀξίαν τῶν πράξεων.

Τὴν ἄστεκτον Κύριε, ὀργὴν πῶς οἶσω τῆς
κρίσεώς σου, παρακούσας σου τὸ πρόστα-
γμα; ἀλλὰ φεῖσαι, φεῖσαί μου, ἐν ὥρᾳ τῆς κρί-
σεως.

Επίστρεψον στενάξον, ψυχὴ ἀθλία, πρὶν ἢ
τοῦ βίου, πέρας λάβῃ ἢ πανήγυρις, πρὶν
τὴν θύραν, κλείσῃ, τοῦ νυμφῶνος ὁ Κύριος.

Μάρτηκα Κύριε, καθάπερ ἄλλος ἕδεις ἄν-
θρώπων, πλημμελήσας ὑπὲρ ἄνθρωπον·
πρὸ τῆς δίκης, ἴλεως γενοῦ μοι φιλόανθρωπε.

Δόξα.

Τριάς ἀπλή, ἀκτιστε, ἀναρχε φύσις, ἡ ἐν
Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶ-
σον, πίστει προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εβλάστησας Ἀχραντε, ἀσπόρῳ τόκῳ τὸν
ζῶντα Λόγον, σαρκωθέντα ἐν τῇ μήτρᾳ
σε, ἢ τραπέντα. Δόξα Θεομητορ τῷ τόκῳ σε.

Καταβασία.

» **Σ**τερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐν-
» **Σ**τολῶν σου, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν
» μου, ὅτι μόνος Ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ Βῆμά σου φρικτόν, καὶ ἡ κρίσις δικαία,
τὰ ἔργα μου δεινὰ· ἀλλ' αὐτός, Ἐλεῆμον,
προφθάσας με διάσωσον, καὶ κολάσεως λύτρω-
σαι· ῥῦσαι Δέσποτα, τῆς τῶν ἐρίφων μερίδος,
καὶ ἀξίωσον, ἐκ δεξιῶν σου με στήναι, Κριτὰ
δικαιοτάτε.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸν πάντων ποιητὴν, καὶ Θεὸν σου καὶ κτί-
στην, πανάμωμε Ἀγνή, διὰ Πνεύματος
Θείου, ἐν μήτρᾳ σε ἐχώρησας, καὶ φθορᾶς δίχα
τέτοκας· ὃν δοξάζοντες, σὲ ἀνυμνοῦμεν Παρθέ-
νε, ὡς παλαιόν, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, καὶ
κόσμον ἀντίλυτρον.

Ἔτερον Κάθισμα. Ἦχος πλ. β'.

Ενοῶ τὴν ἡμέραν τὴν φοβεράν, καὶ θρηνώ
μου τὰς πράξεις τὰς πονηραῖς· πῶς ἀπο-
λογήσομαι τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ; ποία δὲ παρ-
ρησία ἀτενίσω τῷ Κριτῇ, ὁ ἄσωτος ἐγώ; Εὐ-
σπλαγγνε Πάτερ, Υἱὲ μονογενές, τὸ Πνεῦμα τὸ
ἅγιον ἐλέησόν με.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τὸν
τόπον ὃν διέθου, ὅταν καθίσῃς Ἐλεῆμον
ποιῆσαι δικαίαν κρίσιν, μὴ δημοσιεύσης μου τὰ

κεκρυμμένα, μηδὲ καταισχύνῃς με ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων· ἀλλὰ φείσαι μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ε'λπίς τοῦ κόσμου ἀγαθὴ, Θεοτόκε Παρθένε, τὴν σὴν καὶ μόνην φοβεραίν, προστασίαν αἰτοῦμαι· σπλαγχνίσθητι εἰς εὐπερίστατον λαόν· δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ῥύσθηται τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

Ωδὴ δ'. Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Ε'φέστηκεν ἡ ἡμέρα, ἥδη πρὸ θύραις ἡ κρίσις· ψυχὴ γρηγόρει· ὅπου βασιλεῖς ὁμοῦ καὶ ἄρχοντες, πλούσιοι καὶ πένητες ἀθροίζονται, καὶ λήφεται τὰ κατ' ἀξίαν, τῶν πεπραγμένων, τῶν ἀνθρώπων ἕκαστος.

Ε'ν τάγματι τῷ οἰκείῳ, μονάζων καὶ ἱεράρχης, πρέσβυς καὶ νέος, δούλος καὶ δεσπότης ἐτασθήσονται, χήρα καὶ παρθένος εὐθυνθήσεται· καὶ ἅπασιν ἀβάλε τότε, τοῖς μὴ τὸν βίον, ἔχουσιν ἀνεύθυνον!

Α'δέκαστος σου ἡ κρίσις, ἀλάθητόν σου τὸ Βῆμα τεχνολογίας, οὐ ρητόρων πιθανότης κλέπτουσα, οὐ μαρτύρων σιγήσις παρακρούουσα τὸ δίκαιον· ἐν σοὶ γὰρ πάντων, τὰ κεκρυμμένα, τῷ Θεῷ παρίστανται.

Μὴ ἔλθω εἰς γῆν κλαυθμῶνος· μὴ ἴδω τόπον τοῦ σκότους, Χριστέμου Λόγε· μὴ δεθῶ χεῖρας καὶ πόδας μου, ἔξω τοῦ νυμφῶνός σου ῥιπτόμενος, τὸ ἔνδυμα τῆς ἀφθαρσίας ῥερυπωμένον ἔχων ὁ παναθλιος.

Η'νίκα ἀποχωρίσης, ἀμαρτωλὸς ἐκ δικαίων, κρίνων τὸν κόσμον, ἕνα τῶν προβάτων σου μὲ σύνταξον, ἀπὸ τῶν ἐρίφων διακρίνων με, Φιλάνθρωπε, εἰς τὸ ἀκῆσαι, φωνῆς ἐκείνης, τῆς εὐλογημένης σου.

Ε'τάσεως γενομένης, καὶ βίβλων ἀνεωγμένων, τῶν πεπραγμένων, τί ποιήσεις ὡς ψυχὴ ταλαίπωρε; τί ἀπολογήσῃ ἐπὶ Βήματος, μὴ ἔχουσα δικαιοσύνης, καρποὺς προσάξει, τῷ Χριστῷ καὶ πλάστῃ σου;

Α'κούων τῆς τοῦ πλουσίου, ἐν τῇ φλογὶ τῆς βασιάνου θρηνολογίας, κλαίω, καὶ ὀδύρομαι ὁ ἄθλιος, τῆς αὐτῆς ὑπάρχων κατακρίσεως· καὶ δέομαι, Ἐλέησόν με, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ἐν καιρῷ τῆς κρίσεως.

Δόξα.

Γίόν ἐκ Πατρὸς καὶ Πνεύμα, δοξαζῶ ὡς ἐξ ἡλίου φῶς καὶ ἀκτῖνα· τὸν μὲν γεννητῶς, ὅτι καὶ γέννημα· τὸ δὲ προβλητῶς, ὅτι καὶ

πρόβλημα· συνάναρχον θείαν Τριάδα, προσκυνομένην, ἀπὸ πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος βρέφος τεκούσα, καὶ τὴν ἀγνείαν τηροῦσα, σεμνὴ σὺ ὠφθης, τὸν Θεὸν γενήσασα καὶ ἄνθρωπον, ἕνα τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ· τὸ θαῦμά σου Παρθενομητορ, ἐκπλήττει πᾶσαν, ἀκοήν καὶ ἔννοιαν.

Καταβασία.

• **Α**'κήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σε Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μελλεῖς ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ωδὴ ε'. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα.

Τρόμος ἀδιήγητος, καὶ φόβος ἐκεῖ· ἤξει γὰρ Κύριος, καὶ τὸ ἔργον μετ' αὐτοῦ, ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων· καὶ τίς ἐντεῦθεν λοιπὸν, ἑαυτὸν μὴ πενήσει;

Ποταμὸς ὁ πύρινος ταράττει με, τήκει με, ἔξει με, τῶν ὀδόντων ὁ βρυγμὸς, τὸ σκότος τῆς ἀβύσσου· καὶ πῶς; ἢ τί πεπραχῶς, Θεὸν ἐξίλειώσω;

Φείσαι φείσαι Κύριε, τοῦ δούλου σου· μήποτε δώῃς με, τοῖς πικροῖς βασανισταῖς, Ἀγγέλων ἀποτόμων, ἐν οἷς οὐκ ἔστιν ἐκεῖ, ἀνάπαυσιν εὐρέσθαι.

Α'ρχων καὶ ἡγούμενος, ἐκεῖ ἐνταύτῳ, πλούσιος ἄδοξος, μέγας ἅμα καὶ μικρὸς, εὐδύνεται ἐπίσης· οὐαὶ ἑκάστῳ λοιπὸν, τῷ μὴ ἠτοιμασμένῳ!

Α'νες ἄφες Κύριε, καὶ σύγγνωθι, ὅσα σοὶ ἤμαρτον, καὶ μὴ δείξης με ἐκεῖ ἐνώπιον Ἀγγέλων, ἐν κατακρίσει πυρὸς, αἰσχύνῃς ἀπεράντου.

Φείσαι φείσαι Κύριε τοῦ πλάσματός σου· ἤμαρτον ἀνες μοι, ὅτι φύσει καθαρὸς, αὐτὸς ὑπάρχεις μόνος· καὶ ἄλλος πλήν σου σὺ δεις, ὑπάρχει ἔξω ῥύπου. Δόξα.

Μονάδα τῇ φύσει σε, Τριάς ἀνυμνῶ, ἄναρχον, ἀληπτον, ἀρχικὴν, βασιλικὴν, ὑπερτελῆ ἐνάδα, Θεὸν καὶ φῶς καὶ ζωὴν, δημιουργὸν τοῦ κόσμου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ε'ν τῇ ὑπὲρ φύσιν σου, κηῖσει Σεμνῇ, νόμα σοὶ φύσεως, καταλύονται σαφῶς· καὶ γὰρ ἀσπόρως τίκεις, τὸν πρὸ αἰῶνων Θεόν, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα. Καταβασία.

• **Ε**'κ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισσον δέομαι, καὶ ὀδήγησον καί με, ἐν

» τοῖς προστάγμασί σου, καὶ διδάξόν με ποιεῖν,
» αἶψά το ἑλέημά σου.

Ψαλμ. 5. Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Εν τῇ φοβερῇ Χριστέ παρουσίᾳ σου, ὅταν φανῆς ἐξ οὐρανοῦ, καὶ τεθῶσι θρόνοι, καὶ βίβλοι ἀνοιγῶσι, φείσαι φείσαι τότε, Σωτὴρ τῶ πλάσματός σου.

Εκεῖ οὐδὲν βοηθῆσαι δύναται, Θεοῦ ὑπάρχοντος κριτοῦ, οὐ σπουδὴ, οὐ τέχνη, οὐ δόξα, οὐ φιλία, εἰ μὴ ἢ ἐξ ἔργων, ἰσχύς σου ὡς ψυχῇ μου.

Εκεῖ ὁμοῦ ἀρχῶν καὶ ἡγούμενος, πένης καὶ πλούσιος, ψυχῇ, οὐ πατὴρ ἰσχύσει, οὐ μῆτηρ βοηθοῦσα, οὐ λυτρούμενος, ἀδελφὸς τῆς καταδίκης.

Τὸ φοβερὸν ψυχῇ λογοθέσιον, ἐννοουμένη τοῦ Κριτοῦ, φρίξον ἀπ' ἐντεῦθεν, εἰτοίμασον τὸν λόγον, μὴ κατακριθῆσθαι, δεσμοῖς τοῖς αἰωνίοις.

Αρον τὸ σὸν, μὴ ἀκούσω Κύριε, ἀποπεμπόμενος ἐκ σου· μηδὲ τὸ, Πορεύου, εἰς πῦρ κατατραμένον· ἀλλὰ τῆς εὐκταίας, φωνῆς τῆς τῶν Δικαίων.

Αδου πυλῶν λύτρωσαι με Κύριε, χάους καὶ ζόφου ἀφεγγοῦς, ἐκ καταχθονίων, καὶ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, ἐξ ἀπάσης ἄλλης, ποιῆς τῆς αἰωνίου.

Δόξα.

Τριαδικῆς, μονάδος Θεότητα, ὕμνω Πατέρα καὶ Υἱὸν, καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα, μιᾶς ἀρχῆς τὸ κράτος, συνδιτηρημένης, τρισὶ τοῖς χαρακτηρισί.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πύλη σὺ, ἦν μόνος διώδευσεν, ὁ εἰσελθὼν καὶ ἐξελθὼν, καὶ ταῖς πλεῖς μὴ λύσας, Ἀγνὴ τῆς παρθενίας, Ἰησοῦς ὁ πλάσας, Ἀδάμ, καὶ ὁ Υἱός σου.

Καταβασία.

» **Ε**βόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οὐκίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου, ἐξ Ἰδοῦ κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου.

Κοντάκιον, Ἦχος α'.

Οταν ἔλθῃς ὁ Θεός, ἐπὶ γῆς μετὰ δόξης, καὶ τρέμουσι τὰ σύμπαντα· ποταμὸς δὲ τοῦ πυρὸς πρὸ τοῦ Βήματος ἔλκη, καὶ βίβλοι ἀνοίγονται, καὶ τὰ κρυπτά δημοσιεύονται· τότε ῥύσαί με, ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, καὶ ἀξιώσον, ἐκ δεξιῶν σου με στῆναι, Κριτὰ δικαιοτάτε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ φοβερὸν σου κριτήριον ἐνθυμούμενος, ὑπεράγαθε Κύριε, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, φρίττω καὶ πτοοῦμαι ὑπὸ τῆς συνειδήσεως τῆς ἐμῆς ἐλεγχόμενος, ὅταν μέλλῃς καθεξέσθαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου, καὶ ποιεῖν τὴν εξέτασιν· τότε ἀρνεῖσθαι τὰς ἀμαρτίας οὐδεὶς ἐξισχύσει, ἀληθείας ἐλεγχοῦσης, καὶ δειλίας κατεχούσης· μέγα μὲν ἠχήσει τότε, πῦρ τὸ τῆς γενένης· ἀμαρτωλοὶ δὲ βρῦξοσι. Διό με ἐλέησον πρὸ τέλους, καὶ φείσαι μου, Κριτὰ δικαιοτάτε.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῆς δευτέρας καὶ ἀδεκάστου Παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μνεῖαν ποιούμεθα.

Στίχοι.

Ὅτε, κρίνων γῆν, ὁ Κριτὴς πάντων κἀθῆ,
Τῆς, Δεῦτε, φωνῆς ἄξιον κἀρὲ κρίνοις.

Ταύτην οἱ θεότατοι Πατέρες, μετὰ τὰς δύο παραβολὰς ἔθεντο, ὡς ἂν μή τις τὴν ἐν ἐκείναις τοῦ Θεοῦ φιλάνθρωπιαν μαθάνων, ἀμελῶς διάγη λέγων· Φιλάνθρωπός ἐστιν ὁ Θεός, καὶ ὅταν τῆς ἀμαρτίας ἀναχωρήσω, εἰτοίμως ἔχω τὸ πᾶν ἀνύσαι. Ταύτην τὴν φοβεράν ἡμέραν ἐνταῦθα κατέταξαν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου, καὶ τῆς προσδοκίας τῶν ἐσομένων δεινῶν, φοβήσαντες τοὺς ἀμελῶς διακειμένους, πρὸς ἀρετὴν ἐπαναγάγωσι, μὴ θάρρουντας εἰς τὸ φιλάνθρωπον μόνον, ἀλλ' ἀφορᾶν, ὅτι καὶ δίκαιός ἐστι Κριτὴς, καὶ ἀποδίδωσιν ἐκάστω κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ἄλλως τε, καὶ τῶν ψυχῶν προηγησαμένων ἐχρῆν παραγενέσθαι καὶ τὸν κριτὴν. Τρέπον δὲ τινα καὶ ἡ παρούσα Ἐορτὴ, ὡσανεὶ τέλος πασῶν τίθεται νῦν· ὅτι καὶ αὕτη πάντων ἴσται τῶν κατ' ἡμᾶς τελευταία. Χρὴ γὰρ σκοπεῖν, ὡς τῇ ἐσομένῃ Κυριακῇ, τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου, καὶ αὐτὴν τὴν ἀπὸ τοῦ Παραδείσου ἐκπτωσιν θήσουσι τοῦ Ἀδάμ· ἡ δὲ παρούσα, πάντων τῶν ἡμετέρων τέλος, καὶ τοῦ κόσμου αὐτοῦ· ἐν τῇ Ἀπόκρῳ δὲ ταύτῃ ἔθεντο, καταστέλλοντες, οἶμαι, τὴν τρυφὴν καὶ ἀδδηφαγίαν διὰ τὸν φόβον τῆς Ἐορτῆς, καὶ πρὸς τὴν τῶν πλησίου συμπάθειαν ἡμᾶς ἐκκαλούμενοι. Καὶ ἄλλως· ἐπειδὴ τρυφήσαντες ἐξώσθημεν τῆς Ἐδέμ, καὶ ὑπὸ κρίσειν γεγόναμεν καὶ ἀράν, κατὰ τοῦτο ἐνταῦθα ἡ παρούσα τίθεται Ἐορτὴ· καὶ ὅτι μέλλομεν, τῇ ἄλλῃ διὰ τοῦ Ἀδάμ Κυριακῇ κατὰ τὸν τύπον τῆς Ἐδέμ, ἐκβληθῆναι, ἵως οὐ ἡμᾶς Χριστὸς ἔλθων, πάλιν ἐπαναγάγῃ πρὸς τὸν Παράδεισον. Δευτέρα δὲ Παρουσία εἴρηται, ὅτι καὶ πρῶτον σωματικῶς πρὸς ἡμᾶς ἐπιδήμησεν, ἀλλ' ἡρίμα, καὶ χωρὶς δόξης· νῦν δὲ, μετὰ ὑπερφῶν θαυμασίων ἐλευσεται, καὶ περιφανοῦς τῆς λαμπρότητος οὐρανῶθεν, καὶ μετὰ σω-

ματος, ὡς ἂν γνωσθεῖν πᾶσιν, ὅτι οὗτος ἐστὶν ὁ καὶ πρῶτα ἔλθων, καὶ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ῥυσάμενος, καὶ κρῖναι πάλιν μέλλων αὐτό, εἰ καλῶς τὰ δεδομένα αὐτῷ διατηρήσει. Πότε μὲν τοι γενήσεται ἡ αὐτοῦ Παρουσία, οὐδεὶς οἶδε· τοῦτο γὰρ καὶ ὁ Κύριος τοῖς Ἀποστόλοις ἀπέκρυψε· τέως γεμῆν, σημεῖα τινα ἐνέφηνε προηγήσασθαι, ἃ τινες τῶν Ἀγίων καὶ πλατύτερον διεσάφησαν. Λέγεται δὲ, ὅτι μετὰ τὴν τῶν ἑπτὰ χιλιάδων χρόνων παρέλευσιν ἔσται. Πρὸ δὲ τῆς αὐτοῦ Παρουσίας, ἐλεύσεται ὁ Ἀντίχριστος, καὶ γεννηθήσεται (ὡς φησὶν ὁ ἅγιος Ἰππόλυτος Ῥώμης) ἐκ γυναικὸς μιαρᾶς, καὶ παρθένου μὲν τὸ δοκεῖν, ἐξ Ἑβραίων δὲ οὐσης, ἀπὸ τῆς φυλῆς Δάν, ὃς ἦν παῖς τοῦ Ἰακώβ, καὶ περιπατήσει δῆθεν, τὴν κατὰ Χριστὸν μετερχόμενος πολιτείαν, καὶ θαύματα ἐκτελέσει, ἔσα δῆτα καὶ ὁ Χριστὸς ἐνήργησε, καὶ νεκροὺς ἀναστήσει· πλὴν κατὰ φαντασίαν ἅπαντα πράξει, καὶ τὴν γεννησιν, καὶ τὴν σάρκα, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ὡς φησὶν ὁ Ἀπόστολος· καὶ τότε, λέγων, ἀποκαλυφθήσεται ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἐν πάσῃ δυνάμει, καὶ σημείοις, καὶ τέρασι ψεύδους. Πλὴν οὐκ αὐτὸς ὁ Διάβολος εἰς σάρκα μεταστοιχειωθήσεται, ὡς ὁ ἐκ Δαμασκοῦ φησὶν Ἰωάννης· ἀλλ' ἀνθρώπος ἐκ πορνείας γεννηθεὶς, πᾶσαν τὴν τοῦ Σατανᾶ ἐνέργειαν ὑποδέχεται, καὶ αἰφνιδὸν ἐπαναστήσεται, εἶτα χρηστὸς καὶ ἐπεικὴς ἅπασι δόξει, καὶ λιμὸς τότε μέγας γενήσεται· καὶ ἐπαρκέσει τῷ λαῷ δῆθεν, καὶ τὰς θείας Γραφᾶς μετελεύσεται, καὶ νηστείαν ἀσκήσει, καὶ βιασθήσεται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ βασιλεὺς ἀνακηρυχθήσεται καὶ ἀγαπήσει πλεῖστα τὸ τῶν Ἑβραίων γένος, καὶ εἰς Ἱερουσαλήμ ἀποκαταστήσει, καὶ τὸν ναὸν αὐτῶν ἐγερῆ. Πρὸ δὲ ἑπτὰ χρόνων, ὡς φησὶ Δανιήλ, ἐλεύσεται Ἐνώχ καὶ Ἥλιος, κηρύσσοντες τῷ λαῷ, μὴ δέχεσθαι αὐτόν· ὁ δὲ, συσχὼν αὐτούς, τυραννήσει· εἶτα καὶ τὰς αὐτῶν κεφαλὰς ἐκκόψει· οἱ δ' εὐσεβεῖν ἡρημένοι, μακρὰν φεύξονται· οὓς ἐν ὄρεσιν εὐρῶν, διὰ δαιμόνων πειράσει· κολοβωθήσονται δὲ τὰ ἑπτὰ ἔτη ἐκεῖνα, διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, καὶ λιμὸς γενήσεται μέγας, τῶν στοιχείων ὄλων μετατραπέντων, ὡς ἀφανισθῆναι μικροῦ δεῖν ἅπαντας.

Μετὰ δὲ ταῦτα, αἰφνης ὡσεὶ ἀστραπὴ οὐρανόθεν ἡ τοῦ Κυρίου Παρουσία γενήσεται, προπορευομένου τοῦ τιμίου αὐτοῦ Σταυροῦ, καὶ ποταμὸς πυρὸς καχλάζων αὐτοῦ προπορεύεται, πᾶσαν τὴν γῆν τῶν μiasμάτων ἀποκαθαίρων· συσχεθήσεται δὲ αὐτίκα ὁ Ἀντίχριστος, καὶ οἱ αὐτοῦ ὑπηρεταί, καὶ παραδοθήσονται τῷ αἰώνιῳ πυρὶ. Σαλπισάντων δὲ τῶν Ἀγγέλων, ἤξει ἀθρόον ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν στοιχείων, σύμπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς Ἱερουσαλήμ, ὅτι μέση τοῦ κόσμου αὕτη, καὶ ἐκεῖ ἐκάθισαν θρόνοι εἰς κρίσιν· πλὴν μετὰ τῶν ἰδίων σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν, πάντων πρὸς ἀφθαρσίαν μεταστοιχειωθέντων, καὶ μίαν ἐχόντων μορφήν, καὶ αὐτῶν δὲ τῶν στοιχείων, τὴν ἐπὶ τὸ κρεῖττον δεξαμένων ἀλλοίωσιν, καὶ διαχωρίσει ἐνὶ λόγῳ ὁ Κύριος δι-

καίους ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν· καὶ πορίσονται οἱ τῶν ἀγαθῶν ἐργάται, αἰώνιον ζωὴν κομιζόμενοι· οἱ δὲ ἀμαρτωλοὶ, αἰώνιον πάλιν τὴν βάσανον, καὶ οὐδέποτε τούτων παῦσις γενήσεται. Ἰστίον δὲ, ὡς οὐ νηστεῖαν τότε ζητήσει, καὶ γυμνασίαν, καὶ θαύματα ὁ Χριστὸς· καλὰ μὲν γὰρ καὶ ταῦτα, ἀλλὰ τὰ πολλῶ τούτων κρεῖττονα, ἐλεημοσύνην δηλαδή, καὶ συμπαθείαν· ἐρεῖ γὰρ δικαίοις, καὶ ἀμαρτωλοῖς ἐξ τινά· Ἐπεινάσα γὰρ καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν· Ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με· Ξένος ἦμην, καὶ συνηγάγετέ με· Γυμνός, καὶ περιεβάλετέ με· Ἠσθένησα, καὶ ἐπεσκήψασθέ με· Ἐν φυλακῇ ἦμην, καὶ ἤλυθετε πρὸς με· ἐφ' ὅσον γὰρ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε· ἄπερ δύναται ποιεῖν πᾶς τις κατὰ δύναμιν· Τότε οὖν πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται, ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς. Αἱ βάσανοι μὲν τοι, ἄς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον παραδίδωκεν, αὐταὶ εἰσίν· Ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς, καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων· ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτήσει, καὶ τὸ πῦρ αὐτῶν οὐ σβεσθήσεται· καὶ βάλλετε αὐτὸν εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἃ δὴ πάντα λαμπρῶς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ δαχομένη, οἶεται τρυφήν μὲν, καὶ βασιλείαν οὐρανῶν εἶναι, τὴν μετὰ Θεοῦ τῶν Ἀγίων συνδιαγωγὴν, καὶ τὴν ἰσομένην ἐκείνοις ἱλλαμψίν διηνεκῇ καὶ ἀνάβασιν· βάσανον δὲ καὶ σκότος, καὶ τὰ τοιαῦτα, τὸν ἀπὸ Θεοῦ μακρυσμὸν, καὶ τὴν τῶν ψυχῶν διὰ τοῦ συνειδότος δαπάνην· ὅπως δὲ ἀμελείας καὶ τρυφῆς προσκαίρου, τῆς θείκης ἐλλάμψεως ἰστερήθησαν.

Τῆ ἀφάτῳ φιλανθρωπία σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῆς εὐκταίας σου φωνῆς ἡμᾶς καταξίωσον, καὶ τοῖς ἐκ δεξιῶν σου συναριθμησον, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς· Ἀμήν.

Ἐδὴ ζ'. Ἠμάρτομεν, ἠνομήσαμεν.

Προσπέσωμεν καὶ προσκλαύσωμεν πρὸ τῆς κρίσεως πιστοὶ ἐκείνης, ὅτε οἱ οὐρανοὶ ἀπολοῦνται, ἄστρά πίπτουσι, καὶ πᾶσα κλονεῖται ἡ γῆ, ἵνα ἴλεων εὐρωμεν εἰς τέλος, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Α'δέκαστος ἡ ἐξέτασις, φοβερά ἐστι ἐκεῖ ἡ κρίσις, ὅπου Κριτῆς ἀλάθητός ἐστιν, ὅπου πρόσωπον, οὐκ ἔστιν ἐν δώροις λαβεῖν· ἀλλὰ φεῖσαι μου Δέσποτα, καὶ λύτρωσαι, πάσης ὀργῆς σου φρικτῆς.

Ο' Κύριος κρῖναι ἔρχεται· τίς ἐνέγκει ὀπτασίαν αὐτοῦ; φρίξον ψυχὴ ἀθλία μου φρίξον, καὶ ἐτοίμασον ἐξόδου τὰ ἔργα σου, ἵνα ἴλεων καὶ εὐσπλαγχνον εὐρήσης αὐτόν, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Τὸ ἄσβεστον πῦρ ταραττει με, ὁ πικρότατος βρυγμὸς σκωλήκων, Ἄδης ὁ ψυχοφθορὸς φοβεῖ με, εὐκατάνυκτος οὐδόλως δὲ γίνομαι·

ἀλλὰ Κύριε Κύριε πρό τέλους με, στήριξον φόβῳ τῷ σῶ.

Προσπίπτω σοι, καὶ προσάγω σοι, ὡσπερ δάκρυα τὰ ῥήματά μου· ἤμαρτον, ὡς οὐχ ἤμαρτε Πόρνη, καὶ ἠνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ γῆς· ἀλλ' οἰκτίρησον Δέσποτα τὸ ποίημά σου, καὶ ἀνακαλῆσαι με.

Πίστρεψον, μετανόησον, ἀνακαλιψον τὰ κεκρυμμένα, λέγε Θεῷ τῷ τὰ πάντα εἰδότε· Σὺ γινώσκεις μου τὰ κρύφια μόνε Σωτήρ· ἀλλ' αὐτός με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαυὶδ, κατὰ τὸ ἐλεός σου. *Δόξα Πατρὶ.*

Γὰ τρία ἐν οὐσιότητι, καὶ τὸ ἐν προσώποις τρία ὑμῶν· ταῦτα Πατὴρ, Υἱός, καὶ ἅγιον Πνεῦμα, μία δύναμις, βουλή καὶ ἐνέργεια, εἷς Θεός ὁ τρισάγιος, βασιλεῖον ἐν μοναρχικώτατον.

Καὶ νῦν. Θεστοκίον.

Προέρχεται ὠραιότατος, ἐκ θαλάμου τῆς γαστρὸς σου Θεός, ὡσπερ ἀνάκτωρ ἠμφισμένος, Θεοῦφαντον ἀλουργίδα βαφῆς μουσικῆς, τῶν πανάγων αἱμάτων σου Ἀνύμφευτε, καὶ βασιλεύει τῆς γῆς.

Καταβασία.

• **Μ**άρτομεν ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν· ἀλλὰ μὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Ὡδὴ ἡ. Ὁν στρατιαὶ οὐρανῶν.

Τῆς φοβερᾶς δευτέρας σου Κύριε, Παρθεσίας ἐννοῶν τὴν ὑπαπαντήν, τρέμω τὴν ἀπειλήν σου, φοβοῦμαι τὴν ὀργήν σου· ταύτης με, τῆς ὥρας, κραυγαῶ, σῶσον εἰς αἰῶνας.

Σοῦ τοῦ Θεοῦ κρίνοντος τὰ σύμπαντα, τίς ἐνέγκει γηγενῶν, ὧν περιπαθῆς; ἄσβεστον πῦρ γὰρ τότε, καὶ σκώληξ βρύχων μέγα, τοὺς κατακριθέντας, συλλήφεται εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πᾶσαν πνοὴν νίκα προσκῆκλησαι, τοῦ διακρίναι Χριστέ, ἐπὶ τὸ αὐτό· μέγας ὁ φόβος τότε, μεγάλη ἡ ἀνάγκη, μόνων βοηθητῶν, τῶν πράξεων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάντων Κριτὰ Θεέμου καὶ Κύριε, ἀκήσομαι σου φωνῆς, τότε εὐκτικῆς· ἴδω σου φῶς τὸ μέγα, ἀθρήσω τὰς σκηαῖς σου, βλέψω σου τὴν δόξαν, γηθόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δικαιοκρίτα Σωτήρ ἐλέησον, καὶ ῥῦσαι με τοῦ πυρός, καὶ τῆς ἀπειλῆς, ἧς μέλλω ἐν τῇ κρίσει, δικαίως ὑποστῆναι· ἄνες μοι πρό τέλους, δι' ἀρετῆς καὶ μετανοίας.

Οταν καθίσῃς κριτής, ὡς εὐσπλαγγνος, καὶ δείξῃς τὴν φοβεράν, δόξαν σου Χριστέ, ὃ ποῖος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων δειλιῶντων, τὸ ἄστεκτον τοῦ Βήματός σου.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Γνα Θεὸν κατ' οὐσίαν σέβομαι, τρεῖς ὑποστάσεις ὑμῶν, διοριστικῶς, ἄλλας, ἀλλ' οὐκ ἀλλοίας· ἐπεὶ Θεότης μία, ἐν τρισὶ προσώποις, Πατὴρ, Υἱός, καὶ Δεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεστοκίον.

Κ φωτεινῆς προελθῶν νηδύος σου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, ἔλαμψε Χριστός, φῶς τοῖς ἐν σκότει μέγα· καὶ γὰρ δικαιοσύνης, ἥλιος ἀστράψας, ἐφώτισεν Ἀγνὴ τὸν κόσμον.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν.

Καταβασία.

• **Ο**ν στρατιαὶ, οὐρανῶν δοξαῖζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ,
• πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε,
• καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Ος Κύριος ἔρχεται, ἀμαρτωλὸς κολάσασθαι, δικαίους σῶσαι· φρίξομεν θρηνησόμεν, καὶ λάβωμεν αἴσθησιν, ἐκείνης τῆς ἡμέρας· ἐν ἣ τὰ ἄδηλα καὶ κρυπτά, ἐκκαλύψας τῶν ἀνθρώπων, ἀποδίδωσιν ἐπάξια.

Εμφοβος καὶ ἔντρομος, Μωσῆς ἰδὼν σε γέγονεν, ἐκ τῶν ὀπίσω· πῶς δὲ ὑποστήσομαι, σοῦ βλέπων τὸ πρόσωπον, τότε ἐγὼ ὁ τάλας, ἠνίκα ἔλθῃς ἐξ οὐρανοῦ; ἀλλὰ φεῖσαι μου Οἰκτίρμον, ἐν ἰλέῳ σου προσβλέμματι.

Ανιὴλ πεφόβηται, τὴν ὥραν τῆς ἐτάσεως· ἐγὼ τί πάθω, ἐπ' αὐτῆς ἐρχόμενος, ὁ δύστηνος, Κύριε, τῆς φοβερᾶς ἡμέρας; ἀλλὰ μοι δίδου πρό τελευτῆς, εὐαρέστως σοι λατρεῦσαι, καὶ τυχεῖν τῆς βασιλείας σου.

Τὸ πῦρ ἐτοιμάζεται, ὁ σκώληξ εὐτρεπίζεται, τῆς εὐφροσύνης, ἡ δόξα ἡ ἄνεσις, τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, ἡ χαρὰ τῶν δικαίων· καὶ τίς μακάριος ἐκφυγεῖν, τιμωρίας τῶν προτέρων, κληρωτάμενος τὰ δευτέρα;

Μή με τοῦ προσώπου σου, ἀποστρεψάτω Κύριε, θυμὸς ὀργῆς σου, μηδὲ εἰσακούσομαι, φωνῆς ἠραμένης σου, εἰς πῦρ ἀποπεμπούσης· ἀλλ' εἰσελεύσομαι εἰς χαρὰν, τοῦ ἀφθάρτου σου νυμφῶνος, καὶ γὰρ τότε σὺν Ἀγίοις σου.

Ονοῦς τετραυματίσται, τὸ σῶμα μεμαλακίσται, νοσεῖ τὸ πνεῦμα, ὁ λόγος ἠσθένει, ὁ βίος νενέκρωται, τὸ τέλος ἐπὶ θυ-

rais· διό μοι ταλαινα ψυχή, τί ποιήσεις, ὅταν ἔλθῃ, ὁ Κριτὴς ἀνερευνηῖσαι τὰ σά;

Δόξα Ἥχρη.

Μόνε μονογεννήτορ, μονογενοῦς Υἱοῦ Πατῆρ, καὶ μόνε μόνου, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Θεῶ ἅγιον Πνεῦμα, Κυρίου Κυρίου ὄντως ὄν. Ὡ Τριάς μοναῖς ἀγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐκπλήττει με Πανάμωμε· πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως τὸν ἀληπτον, εἶπέ πῶς παρθενεύεις; γεννήσασα ὡς Μήτηρ, τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβὼν, τὸ τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θέλει γὰρ καὶ δύναται.

Καταβασία.

» Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάνδρου, ἄσπορος ἡ κύησις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γεννεαί, ὡς Θεοῦ ἡμῶν Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλ. τὸ Ἑωθινόν· εἶτα τὰ παρόντα.

Ταῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τὴν φοβερὰν τῆς κρίσεως, καὶ ἀρρήτου σου δόξης, ἡμέραν ἐνθυμούμενος, φρίττω Κύριε ὄλωσ, καὶ τρέμων φόβῳ κραυγάζω· Ἐπὶ γῆς ὅταν ἔλθῃς, κρῖναι Χριστέ τὰ σύμπαντα, ὁ Θεὸς μετὰ δόξης, τότε αἰκτρὸν, ἀπὸ πάσης ῥῦσαι με τιμωρίας, ἐκ δεξιῶν σου Δέσποτα, ἀζώσας με στῆναι.

Ἐτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ιδοὺ ἡμέρα ἔρχεται, Κυρίου παντοκράτορος· καὶ τίς ὑποίσει τὸν φόβον, τῆς Παρουσίας ἐκείνου; ἡμέρα γὰρ θυμοῦ ἐστὶ, καὶ κλίβανος καιόμενος, ἐν ἧ Κριτὴς καθέζεται, καὶ κατ' ἀξίαν ἐκάστῳ τῶν πράξεων ἀπονέμων.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὴν ὥραν τῆς ἐτάσεως, καὶ τῆς φρικτῆς ἐλεύσεως, τοῦ φιλανθρώπου Δεσπότη, κατανοῶν ὄλωσ τρέμω, καὶ σκυθρωπάζων κράζω σοι· Κριτά μου δικαιοτάτε, καὶ μόνε πολυέλεε, μετανοοῦντά με δέξαι, τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους ἢ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ε. καὶ τῆ Τριωδίου τὰ παρόντα Ἰδιόμελα γ'.

Ἦχος πλ. β'.

Εννοῶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν ὥραν, ὅταν μέλλομεν πάντες, γυμνοὶ καὶ ὡς κατὰ κριτοὶ, τῷ ἀδεκάστῳ Κριτῇ παρίστασθαι· τότε σάλπιγξ ἠγήσει μέγα, καὶ τὰ θεμέλια

τῆς γῆς σεισθήσονται, καὶ οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν μνημάτων ἐξαναστήσονται, καὶ ἡλικία μία. πάντες γενήσονται· καὶ πάντων τὰ κρυπτά φανερά παρίστανται ἐνώπιόν σου· καὶ κόφονται, καὶ κλαύσονται, καὶ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον ἀπελεύσονται, οἱ μὴδέ ποτε μετανοήσαντες· καὶ ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει, ὁ τῶν Δικαίων κλῆρος, εἰσελεύσεται εἰς πασταδα οὐράνιον.

Ὁ αἰεὶς.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε.

Ποία ὥρα τότε, καὶ ἡμέρα φοβερὰ, ὅταν καθίσῃ ὁ Κριτὴς ἐπὶ θρόνου φοβεροῦ! βίβλοι ἀνοίγονται, καὶ πράξεις ἐλέγχονται, καὶ τὰ κρυπτά τοῦ σκότους δημοσιεύονται. Ἄγγελοι περιτρέχουσιν, ἐπισυνάγοντες πάντα τὰ ἔθνη. Δεῦτε ἀκούσατε βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, δούλοι καὶ ἐλεύθεροι, ἀμαρτωλοὶ καὶ δίκαιοι, πλούσιοι καὶ πένητες, ὅτι ἔρχεται Κριτὴς, ὁ μέλλων κρῖναι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην· καὶ τίς ὑποστήσεται ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, ὅταν Ἄγγελοι παρίστανται, ἐλέγχοντες τὰς πράξεις, τὰς διανοίας, τὰς ἐνθυμήσεις, τὰ ἐν νυκτί, καὶ ἐν ἡμέρα; ὦ ποία ὥρα τότε! Ἀλλὰ πρὸ τοῦ φθάσαι τὸ τέλος, σπυδασον κραζουσα ψυχή· Ὁ Θεὸς ἐπίστρεψον σῶσόν με, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ἦχος πλ. δ'.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεὸς μου.

Ανιῆλ ὁ Προφήτης, ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν γενόμενος, τὸ ἐξουσιαστικὸν Θεοῦ θεωρήσας, οὕτως ἐβόα· Κριτήριον ἐκάθισε, καὶ βίβλοι ἠνεώχθησαν. Βλέπε ψυχή μου, νηστεύεις; τὸν πλησίον σου μὴ ἀθέτει· βρωμάτων ἀπέχη; τὸν ἀδελφόν σου μὴ κατακρίνης· μὴ τῷ πυρὶ παραπεμπομένη, κατακαῆς ὡσεὶ κηρός, ἀλλ' ἀνεμποδίστως εἰσαῆξέ σε Χριστὸς εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ.

Δόξα. Ἦχος α'.

Προκαθαίρωμεν ἑαυτοὺς ἀδελφοί, τῇ βασιλίδι τῶν ἀρετῶν· ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε, πλοῦτον ἡμῖν ἀγαθῶν κομίζουσα· τῶν παθῶν κατευναίξει τὰ αἰδήματα, καὶ τῷ Δεσπότη καταλλάττει τοὺς πταίσαντας· διὸ μετ' εὐφροσύνης ταύτην ὑποδεξώμεθα, βοῶντες Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀκατακρίτους ἡμᾶς διαφυλάξον, δοξολογοῦντάς σε τὸν μόνον ἀναμάρτητον.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἶτα ἡ συνήθως Ἀκτὴ ἐν τῷ Μάρθῳ, ψάλλομε-
νου τοῦ Ἱεροῦ Ἰδιοῦ ἐλθ. Συναπτοῦν δὲ καὶ
τῆν α΄ Ὁραν, ἐν ἧ ἀναγιγνώσκεται ἡ Κατήχησις
τοῦ ἁγίου Θεοδοῦρου τοῦ Στουδίτου

Εἰς τὴν Ἀβυσσυνίαν

Τῆ Τυπικῇ, οἱ Μακαριστοὶ τῆς Ὀκτωήχου,
καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Τριχθίου ἡ 5ῃ ἔξοχ.
Ὁ Ἀπόστολος. Πρακαθήμενον. Ἦχος γ΄.
Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχύς.
Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός.

Πρὸς Κορινθίους α΄ Ἐπιστολὴς Παύλου.

Κεφ. Η΄ 8.

Αδελφοί, βρώμα ἡμᾶς οὐ παρίσχησι τῷ Θεῷ·
οὔτε γὰρ εἰάν φαίγωμεν, περισσεύομεν· ἔτε
εἰάν μὴ φαίγωμεν, ὑστερούμεθα. Βλέπετε δὲ
μήπως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη πρόσκομμα γένη-
ται τοῖς ἀσθενούσιν. Ἐάν γάρ τις ἴδῃ σε τὸν
ἔχοντα γνώσιν ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ
ἡ συνείδησις αὐτοῦ, ἀσθενοῦς ὄντος, οἰκοδομη-
θήσεται, εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθυτα ἐσθίειν; Καὶ
ἀπολείται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφός ἐπὶ τῇ σῇ γνώ-
σει, δι' ὃν Χριστὸς ὀπέθανεν. Οὕτω δὲ ἀμαρτάνο-
ντες εἰς τὴν ἀδελφούς, καὶ τύπτοντες αὐτῶν
τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν, εἰς Χριστὸν ἀμαρ-
τάνετε. Διό περ εἰ βρώμα σκανδαλίζει τὸν ἀ-
δελφόν μου, οὐ μὴ φαίγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα,
ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω. (Κεφ. θ΄ 1.)
Οὐκ εἰμί ἀπόστολος; Οὐκ εἰμί ἐλεύθερος; Οὐχὶ
Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν ἑώρακα; Οὐ
τὸ ἔργόν μου ὑμεῖς ἐστέ ἐν Κυρίῳ; Εἰ ἄλλοις ἐκ
εἰμί Ἀπόστολος, ἀλλάγε ὑμῖν εἰμί· ἢ γὰρ σφρα-
γίς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς, ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. δ΄.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱός.

Κοινωνικόν.

Ἀνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

Τῆ αὐτῆς Κυριακῆς Ἐκθερᾶς.

Εἰς τὸ, **Κύριε ἐκέκραξα**, ψάλλομεν, ὡς συνή-
θως, τὰ Σαχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Με-
ναίου, τὰ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἁγίου, εἰς Στίχ. 5΄.
Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα, καταλαμβάνεται ἡ
Ὀκτωήχος, καὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἱδιόμενον,
δευτεροῦντες αὐτό.

Ἦχος πλ. δ΄.

Αγνευσάμενοι, τὴν πρώτην ὑπέστημεν γυ-
μνωσιν, ἠττηθέντες τῆς πικρᾶς γεύσεως,
καὶ τοῦ Θεοῦ ἐξόριστοι γεγονάμεν· ἀλλ' ἐπαν-
άγωμεν πρὸς μετάνοιαν, καὶ τὰς αἰσθήσεις
ἐκκαθαίρωμεν, πρὸς ἃς ὁ πόλεμος, ἐπεισοδιον
τὴν νηστείαν ποιούμενοι· ἐλπίδι χάριτος, τὰς
καρδίας βεβαιούμενοι· οὐ βρώμασιν, ἐν οἷς
οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες· καὶ βρω-
θήσεται ἡμῖν ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ἱερᾷ
καὶ φωτοφόρῳ νυκτὶ τῆς ἐγέρσεως· τὸ ὑπὲρ
ἡμῶν ἀχθὲν σφάγιον, τὸ τοῖς Μαθηταῖς κοι-
νωνῆσαν, ἐν ἑσπέρα τοῦ μυστηρίου, καὶ σκό-
τος λύον τῆς ἀγνοσίας, ἐν τῷ φωτὶ τῆς αὐτοῦ
Ἀναστάσεως.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Καὶ ψάλλομεν αὐτὴς τὸ αὐτὸ Ἱδιόμενον.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ τὸ Μαρτυρικόν, εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε,
καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν
πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχ-
θροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε κεχαριτωμένη Μήτηρ
ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν
ἀνεξιχνίαστον σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι οὕτω ποιούμεν ἀπὸ τῆς Κυριακῆς
ταύτης ἑσπέρας εἰς τὸ Λυχνικόν, ἕως τῆς Παρασκευῆς
τοῦ ἁγίου Λαζάρου· ὡσαύτως καὶ εἰς τὸν Ὅρθρον, καὶ
εἰς τὰ Ἀπόστιχα. Σχολάζουσι δὲ ἐν ταῖς τοιαύταις Ἑβδο-
μάσι, τῆς Ἀπόκρεω, καὶ τῆς Τυρινῆς, τὰ Μεσώρια τῶν
Ὀρῶν, καὶ ὁ ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις ψαλλόμενος Κανὼν
τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Καὶ ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ Ἑβδο-
μάδι τῆς Τυρινῆς, ψάλλομεν ἐν τοῖς Ὅρθροις τοὺς Κα-
νόνας τῆς Ὀκτωήχου, ὡς συνήθως· ὡσαύτως καὶ τοῦ

Μηναίου τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἁγίου. Ἐν αἷς δὲ Ὁ-
δαῖς ψάλλομεν τὸ Τριώδιον, καταλιμπάνομεν τὰς τοιαύ-
τας Ὁδὰς τοῦ δευτέρου Κανόνος τῆς Ὀκτωήχου ὀλοκλή-
ρως. Εἰ δὲ δύνειρόν ἐστι τὸ Τριώδιον, καταλιμπάνομεν
καὶ τῶν δύο Κανόνων τῆς Ὀκτωήχου τὰς Ὁδὰς.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ, ΗΡΟΙ.

Ἐν τῷ Ὁρθρῷ, μετὰ τὴν συνήθη Στιχ. τοῦ ἁ.
Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου, ψάλλομεν τὸ τῆς
Ὀκτωήχου Καθίσμα. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολογ.
τὰ παρόντα Καθίσματα τοῦ Τριωδίου.

Ἦχος ἁ. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Πρόσθεται τῆς Θείας, μετανοίας τὰ πρόθυρα,
προσέλθωμεν προθύμως, ἀγνισθέντες τὰ
σώματα βρωμάτων, καὶ παθῶν τὴν ἀποχὴν,
ποιούντες ὡς ὑπήκοοι Χριστοῦ, τοῦ καλέσαντος
τὸν κόσμον, εἰς βασιλείαν τὴν ἐπιφανῆ, δεκά-
τας τοῦ παντός ἐνιαυτοῦ, προσφέροντες τῷ πάν-
των Βασιλεῖ, ὅπως καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ
πόθῳ κατίδωμεν. Δίς.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὰς χεῖράς σου τὰς Θείας, αἷς τὸν Κτίστην
ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία σαρκωθέν-
τα Θεότητι· προτείνασα δυσώπησον αὐτόν, λυ-
τρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ
κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντάς σε πόθῳ, καὶ βοῶν-
τάς σοι· Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ
προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡ-
μᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώ-
δια τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὁδὴ ἁ. Ἦχος ἁ. Ὁδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν.

Φαιδρα προεόρτια, τῆς ἐγκρητείας, λαμπρὰ
τὰ προοίμια, τῆς νηστείας σήμερον· διὸ
συνδράμωμεν, ἐν πεποιθήσει ἀδελφοί, καὶ προ-
θυμία πολλῇ.

Αἰδὴ τὸν προπάτορα, τῇ παραβάσει, ζη-
λώσας ἐκβέβλημαι, τῆς τρυφῆς ὁ ἄθλιος·
διὸ προσπίπτω σοι, ἐν μετανοίᾳ καὶ κλαυθμῷ·
Κύριε σῶσόν με.

Αρχὴ κατανύξεως, καὶ μετανοίας, κακῶν ἀλ-
λοτριώσις, καὶ παθῶν ἐγκράτεια· διὸ σπε-
δάσωμεν, ἀποκοπὴν τῶν πονηρῶν, ἔργων ποιή-
σασθαι. Θεοτοκίον.

Νυκτὶ παραπτώσεων, ἡμαυρωμένος, πρὸς σέ
τὴν κηύσασαν, τοῖς ἐν σκότει Ἥλιον, δι-
καιοσύνης Χριστόν, νῦν καταφεύγω ἐκτενωῶς·
Δέσποινα σῶσόν με.

Ἐτερον Τριώδιον. Ἦχος καὶ Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Πρόσθεται τῆς μετανοίας, ἡ Δύρα φι-
λόθεοι· δεῦτε οὖν σπουδάσωμεν, τοῦ εἰσελ-
θεῖν δι' αὐτῆς, πρὶν κλείσῃ ταύτην ὁ Χριστός,
ὡς ἀναξίοις ἡμῖν.

Τὸ ἔαρ μηνύουσα, ἠγγικεν αὐτῇ, ἡ νῦν προκα-
θάριος, Ἐβδομαῖς ἢ πάνσεπτος, τῶν ἱερῶν
Νηστειῶν, τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς, πάντων
φωτίζουσα.

Δίς.

Ασύγγυτε, ἀκτιστε, Τριάς ἁγία, μονὰς ὑπερ-
ἀγάθε, ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα
τὸ συγγενές, τοὺς προσκυνῶντάς σε πιστῶς, αἰεὶ
περίσωζε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νενίκηται πάντα γενε, ἐν σοὶ οἱ ὄροι, Παρθένε
τῆς φύσεως· μένεις γὰρ τέξασα, ἄνευ ἄν-
δρός τὸν Θεόν, ὡς πρὸς τοῦ τόκου σεμνή, πάλιν
ἀπήμαντος.

Καὶ αὐτὴς τὸν Εἰρμόν.

Ωδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ
ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βρα-
χίονι ὑψηλῷ, καὶ σῶσαντι τὸν Ἰσραὴλ, ὅτι
δεδοξάσται.

Ὁδὴ ἡ. Ὁν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Τὸν βίον μου ἅπαντα, ἀσώτως δαπανῶν, πο-
λίταις ἐδύλευσα, πικροῖς καὶ πονηροῖς· ἀλ-
λά με ποθοῦντα, πρὸς τοὺς σοὺς οἰκτιρμούς, νῦν
ἐπαναστρέψαι, Χριστέ με ὑπερίδης.

Ο τρόπος τοῦ βίου μου, αἰσχρὸς καὶ χαλε-
πὸς· τὸ ἔλεος ἄμετρον, φιλάνθρωπε Σωτήρ,
τῆς σῆς εὐσπλαχνίας, μετανοίας καιρὸν, δίδου
μοι αἰτοῦντι, καὶ πόθῳ σε ὑμνοῦντι.

Τοῦ Καῖν τὴν δύστηνον, ἐπόθησα ζωὴν, τοῦ
νοῦ τὸ ἀξίωμα, νεκρώσας ἀληθῶς, καὶ
τρέμω τὴν κρίσιν, εὐεργέτα τὴν σὴν· μή με
κατακρίνης, σὺν τούτῳ εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πανύμνητε, ἡ μόνη πρὸς Θεόν, πι-
στῶν ἐνυπάρχουσα, βοήθεια στερρά, τοῦ
σκότους με ρύσαι, καὶ κολάσεως, τῆς ἀποκει-
μένης, τοῖς πονηρῶς βιοῦσιν.

Εἰρμὸς ἄλλος. Ὑμνον σοι προσφέρομεν.

Οὗτος ὁ καιρὸς ἐστὶ τῆς μετανοίας· διὸ εὐ-
φρόνως ἐναρξώμεθα, ἀδελφοί ἐκβοῶντες·
Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σήμερον τοῖς βρώμασιν, ἀποταχθέντες, σπεύ-
σωμεν ἔργῳ, καὶ τῶν πταισμάτων, τοῖς
ἐπαξίως μετανοοῦσιν. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυ-
ρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Δόξα σοι ἀόρατε Τριάς ἁγία, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἣν πιστῶς δοξαζομεν· σῶζε τοὺς δούλους σου, ἐκ πάσης βλάβης.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υαίροις παμμακάριστε, ἀγνή Παρθένε· χαῖρε Κυρίου δούλη, καὶ Μήτηρ· χαῖρε σκέπη τοῦ κόσμου, Θεοτόκε εὐλογημένη, Μαρία ὀφώτε.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Υ**μνον σοι προσφέρομεν τῶν Ἀσωμάτων,
• ὥσπερ οἱ Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ ὑμνοῦντες λέγομεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον.

Ὡδὴ δ'. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Εἱρηνικῇ καταστάσει, εἰλικρινεῖ διαθέσει, τὸν ἱερώτατον καιρὸν, τῆς ἁγίας Νηστείας, ὑποδεξώμεθα πιστοὶ, αἰτοῦντες τὴν ἄφεσιν, ὧν ἕκαστος ἐπλημμέλησεν· ὅπως τῆς ἐκείθεν, ἐπιτύχωμεν χαρᾶς.

Ἰδοὺ καιρὸς μετανοίας, ἡ προεόρτιος αὕτη, τῶν Νηστειῶν εἰσαγωγή. Διανάστα ψυχὴ μου, τῷ εὐεργέτῃ καὶ Θεῷ, θερμῶς διαλλαγήθι, τῆς κρίσεως, ὅπως φύγῃς ἐκείνης τῆς δικαίας, καὶ φρικτῆς ὡς ἀληθῶς.

Τῶν Νηστειῶν ταῖς εἰσόδους, καὶ τὰ προπύλαια πάντες, μὴ καθαρῖσωμεν κακῶς, ἀκρασίᾳ, καὶ μέθῃ, ἀλλ' ἐν ἀγνείᾳ λογισμῶν, προθύμως εἰσελθώμεν, ληψόμενοι ἀφθαρσίας στεφάνους, καὶ τῶν πόνων, ἐπαξίως τοὺς καρπούς.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα, τὸν ἀγαθὸν μὴ ἐλείπῃς, τὸν τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν, ἐπιστάμενον μόνον, λοιμοῦ λιμοῦ τε, καὶ σεισμοῦ, καὶ πάσης κακώσεως, λυτρώσασθαι, τὴν τιμῶσάν σε πόλιν Θεοτόκε, ἡ ἐλπίς τῶν γηγενῶν.

Εἰρμός ἄλλος. Σε τὴν ὄραθεισαν.

Εἰσῆται καιρὸς ψυχῆ μου, ὁ τῆς μετανοίας, μὴ ἀμέλει· πεινώσι δίδε ἄρτον· προσεύχε τῷ Κυρίῳ, καθ' ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ ὥραν ἵνα σῶσῃ σε.

Κρεῶν καὶ λοιπῶν βρωμάτων, ὥσπερ ἀποχρῆν ἐποίησάμεθα, οὕτω καὶ πᾶσαν ἐχθραν, πρὸς τοὺς πλησίον ἅμα, πορνείαν τε καὶ ψεῦδος, καὶ πᾶν κακὸν ἐκφύγωμεν.

Δόξα.

Μίαν προσκυνῶ τῇ φύσει, ἀναρχον Θεότητα, τρισὶ δὲ προσώποις, δοξαζῶ τὸν

Πατέρα, τὸν Υἱόν καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐν Τριάδι μονάδα, ἀμέριστον καὶ σύνθρονον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ τῶν πιστῶν Παρθένε, καύχημα ἐλπίς καὶ προστασία· σὲ ὠδαῖς ἀσμάτων, δοξαζομεν ἀπαύστως, Θεοτόκε Μαρία· διάσωσον τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**ὲ τὴν ὄραθεισαν πύλην, ὑπὸ Ἰεζεκιήλ
• τοῦ Προφήτου, ἐν ἣ οὐδεὶς διήλθεν, εἰμὴ
• ὁ Θεὸς μόνος, Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ὕμνοις
• μεγαλύνομεν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν

Ἰδιόμελον. Ἦχος γ'.

Πάντα τὸν χρόνον, ἡ νηστεία ὠφέλιμος ἐστὶ, τοῖς αἰρουμένοις καὶ ποιοῦσιν αὐτήν· οὔτε γὰρ ἐπήρεια δαιμόνων, κατατολμᾷ τοῦ νησεύοντος· ἀλλὰ καὶ οἱ φύλακες τῆς ζωῆς ἡμῶν Ἄγγελοι, φιλοπονώτερον παραμένουσι, τοῖς διὰ νηστείας ἡμῖν κεκαθαρμένοις.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτ' τοῦ ἐλέους.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τῷ Θεοῦ.

Μαοτυρικόν, εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον.

Τῶν ἁγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν· ὅτι θάνατον γεγόμενοι, Ἄγγελοι καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νίκης στέφανον, παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ασπόρως συνέλαβες, ἐκ Πνεύματος ἁγίου· καὶ δοξολογοῦντες ἀνυμνοῦμέν σε· Χαῖρε Παναγία Παρθένε.

•••••

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ, ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Πηναιίου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰν δὲ ταῖς Ἀποσίχοις, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δις, λέγοντες τοὺς συνήεις Στίχους, ὡς καὶ χθές.

Ἦχος πλ. δ'.

Διὰ νηστείας καθαρῆναι σπεύσωμεν, τοῦ ῥύπου τῶν πταισμάτων ἡμῶν· καὶ δι' ἐλέους καὶ φιλανθρωπίας, τῆς πρὸς τοὺς πένητας, εἰσελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα τοῦ νυμφίου Χριστοῦ, τοῦ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Κυρίου, ἐκτεύσατε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ αἰτήσατε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλῆθος αἰκτιρμῶν, καὶ τὸν ἰλασμόν, τῶν πολλῶν παραπτώματων δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν ἐνδοξὸν καὶ ἄχραντον Θεοτόκον ἀληθῆ, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀνυμνήσωμεν εὐσεβῶς, χαιρετίζοντες αὐτὴν ὡς ὁ Ἄγγελος· Χαῖρε Μητὴρ ἀγία, τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· χαῖρε ἐνδιαίτημα τοῦ ἀγίου Πνεύματος, ἡ πρεσβεύουσα αἰεὶ ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς τὸ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῆ ΤΡΙΤῆ Τῆς ΤΥΡΙΝΗΣ, ΠΡΩΤῆ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Υπεράγαθε Λόγε σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι κτίσας τὰ ὄρατά, ὁμοῦ καὶ ἀόρατα, ἐν ἀρρήτῳ σοφίᾳ σου, τῆς φαιδρᾶς Νηστείας, καιρὸν διανύσασθαι, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ, εὐδόκησον εὐσπλαγχνε, λύων τὴν ἀπάτην, τῆς πικρᾶς ἀμαρτίας, παρέχων κατάνυξιν, καὶ ἰάσεων δάκρυα, καὶ πταισμάτων συχώρησιν, ἵνα ἀδιστακτῶ ψυχῇ, ἐν προθύμῳ τῷ πνεύματι νηστεύοντες, σὺν Ἄγγελοις ὑμνοῦμεν τὸ κράτος σου.

Δίς.

Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῆ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφράστως Μητὴρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ πλάστην καὶ Κύριον· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, καὶ πιστεὶ δοξάζω σε, τοῦ ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις Πανάμωμε.

Μετὰ δὲ τὸν Ν'. τοὺς Κανόνας τῆς Ὀκτωήχου καὶ τοῦ Ἰσναίου μετὰ τοῦ Τριωδίου. Ἐν αἷς δὲ ἑβδοαῖς ψάλλομεν αὐτὸν, καταλιμπάνομεν τὰς ἑβδοὰς τοῦ δευτέρου Κανόνος τῆς Ὀκτωήχου. Ἐὶ δὲ διαιρεμὸν ἐστὶ τὸ Τριωδίον, καταλιμπάνονται καὶ τῶν δύο Κανόνων τῆς Ὀκτωήχου αἱ ἑβδοαῖ. Ἀναγιγνώσκομεν δὲ καὶ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου τὸν Λόγον περὶ Εὐχαριστίας.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου, τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ἐδοξή β'. Ἦχος γ'. Ὡς ὄμβρος ἐπ' ἀγρωστίν.

Ὡς ὄμβρος ἐξελαμψεν, ἡμῖν τῆς μετανοίας, αἰκτῖνας τὰ προπύλαια, λαμπρῶς τῆς ἐγκρατείας.

Τοῦ σκότους με λύτρωσαι, Χριστέ τοῦ ἐξωτερου, τῷ πλήθει τοῦ εἰλέους σου, ὡς μόνος ἐλεήμων.

Πυρὸς με ἐξάρπασον, καὶ σκώληκος Σωτήρ, τοῦ ἀκοιμήτου, μετανοίας ἐμμελεία κα-
θαρθέντα.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πανύμνητε, ὁδὸς ἡμῖν γενεῖ, τῆς μετανοίας, σωτηρίας, ὁδηγεῖσα πρὸς ταῖς πύλας. Εἰρμὸς ἄλλος. Ἦχος β'.

Προσέχετε λαός μου τῷ νόμῳ μου.

Καιρὸς μετανοίας ἐφέστηκε· σπεύσωμεν φιλόχριστα, καθαρθῆναι πάντων τῶν πταισμάτων, καὶ ὀφθῆναι τῷ Δεσπότη μακάριοι.

Νηστείαν καθαρὰν ἀναμάρτητον, σπεύσωμεν τελέσωμεν, νῦν ἀδιαλείπτως, ἵνα εὐρωμεν πταισμάτων ἄφεσιν.

Υπάρχεις γὰρ Χριστέ πολυέλεος, πάντα ἀγαθῆ, αἰεὶ προσδεχόμενος, ἐν μετανοίᾳ· διὸ πάντες σε αἰεὶ δοξάζομεν. Δόξα.

Τριάδα ἐν μονάδι δοξάσωμεν, ἄτμητον ἀσύγχυτον, ἀδιαίρετον, τῇ ὑποστάσει, διαίρετην δὲ τοῖς προσώποις Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αγνή Παρθενομῆτορ δυσώπησον, ὃν περ ἐσωμάτωσας, ὡς βροτὸν Παρθένε καὶ Λόγον, ἵνα σώσῃ κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἰρμὸς.

• **Π**ροσέχετε λαός μου τῷ νόμῳ μου· κλίνατε
• τὸ οὖς ὑμῶν, εἰς τὰ ῥήματα τοῦ στόμα-
• τός μου, ὅτι τὸ ὄνομά σου Κύριε ἐκάλεσα.

Ἐδοξή η'. Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρός.

Μεταμελείας ὁ καιρὸς, μετανοίας ἐπίδειξα-
σθαι, καρπούς ἀξίους· τῷ Θεῷ ψυχὴ μου, σπεῦσον διανίστηθι, καὶ βόησον ἐκτενωῶς, ἐν νηστείαις καὶ εὐχαῖς· Ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Προκαθαρθῶμεν ἀδελφοί, τῆς ψυχῆς τὰ αἰσθητήρια, καὶ τῷ Κυρίῳ νῦν προσκολληθῶμεν, τρόποις κατανύξεως, βωῶντες εἰλικρινῶς, μετανοία καθαρὰ· Ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐνεδρεύοντα ἐχθρὸν, λιγνοτέρας ἐνθυμήσει, καὶ ἀκρασία ἠδονῆς βραχείας, δελγόντα τὴν αἴσθησιν, νεκρῶσαι σπουδάσω-

μεν ἐπιμόνω προσευχῇ ὑμνοῦντες εὐλογοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Κοῦρανῶσασα ἡμῶν, τὸ γεῶδες Κόρη φύραμα, τὴν γεωθειῖσαν καὶ καταφθαρεῖσαν, τῆς ψυχῆς μου αὐλακα, τῷ ὄμβρῳ σῶν οἰκτιρμῶν, καρποφόρον ἀρεταῖς, ἀνάδειξον βοῶσαν, καὶ ὑπερυψοῦσαν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐἰρμός ἄλλος. Τὸν ἐν τῇ βιάτῳ Μωσεῖ.

Κροκαθαρθῶμεν νυνὶ, μὴ τοῖς βρώμασι μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς πράξεσι, καὶ ἀρξώμεθα πιστοὶ θερμῇ τῇ διανοίᾳ, ἵνα τῷ Κτίστῃ παιδρῷ, ὀφθῶμεν εἰς αἰῶνας.

Κύτως ἡμᾶς νηστεύειν δεῖ, μὴ ἐν ἔχθρᾳ καὶ μάχῃ, μὴ ἐν φθόνῳ καὶ ἔριδι, μὴ ἐν κενοδοξίᾳ, καὶ δόλῳ κενκρυμμένῳ, ἀλλὰ καθὼς ὁ Χριστὸς, ἐν ταπεινοφροσύνῃ.

Κὶ ἐλεοῦντες φησὶ, τοὺς πτωχὸς τῷ Σωτῆρι, δανειοῦσιν ἐμφρόνως ὡς χαρᾶς ἀνεικάστου! παρέχει γὰρ πλουσίως, ταῖς ἀμοιβαῖς τῶν καλῶν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κυλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Κόξα Πατρί, καὶ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι· εἰς Θεὸς γὰρ τὰ τρία, σὺν Ἀγγέλοις ἀπαύστως, βροτοὶ ἀνευφημοῦμεν, σὲ παναγία Τριάς, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καῖρε Παρθένε ἀγνή, Θεοτόκε Μαρία, ἱλαστήριον κόσμου, ὀρθοδόξων τὸ κέρας, ἰκέτευε ῥυσθῆναι, ἐκ τοῦ ἀσθέστου πυρός, τοὺς σὲ δοξολογοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καῖνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Ἐἰρμός.

• **Κ**ὸν ἐν τῇ βιάτῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ
• **Κ**σαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, προτυπώσαν
• **Κ**τα ποτέ, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε,
• **Κ**εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐἰρμή δ'. Σὲ τὴν ἀκατάφλεκτον βιάτον.

Κνοῖξον ἡμῖν τοῦ ἐλέους σου, τὰ ἄχραντα σπλάγχνα, ὃ μετάνοιαν βροτοῖς εἰς σωτηρίαν, δωρησάμενος, μόνη Σωτῆρ πολυέλεε.

Κἴμοι! τί φρικῶδες ἐκεῖνο, τὸ ἀδέκαστον Βῆμα, ἐν ᾧ μελλομεν γυμνοὶ, ποιεῖσθαι λόγον, ὧν ἐν τῷ βίῳ κακῶν διεπράξαμεν!

Κμβρησον ἡμῖν εὐσπλαγχνίας, Εὐεργέτα ῥανίδα, κατακλύζουσαν ἡμῶν, τὸν ῥύπον πάντα, ἀφορμαῖς μετανοίας ἡμῖν παρεχόμενος.

Κάντες ἐν προθύμῳ καρδίᾳ, τῆς ἁγίας Νηστείας, τὰ προπύλαια λαμπρῶς συνεισελ-

θόντες, εὐχαρίστους δὲ ᾧδαῖς, τῷ Χριστῷ προσενέγκωμεν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν κραταιὰν προστασίαν, καὶ βεβαίαν ἐλπίδα, ἀνυμνοῦντες εὐσεβῶς, ἐκδυσωπούμεν· Τὸν Υἱόν σου δυσώπει, Παρθένε τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἐἰρμός ἄλλος. Τὴν παρθενίαν σου Θεοτόκε.

Νῦν προκαθαιρώμεθα, ἐν νηστείᾳ καὶ δάκρυσι, καὶ μεγίστοις κατορθώμασιν, ἵνα εὐρώμεν μέγα ἔλεος.

Νῦν μιμησώμεθα, ταῖς φρονίμους Παρθένους φιλόχριστοι, καὶ σπεύσωμεν Χριστῷ ὑπαντῆσαι, μετὰ λαμπάδων παιδρῶν.

Νῦν μιμησώμεθα, τὸν Ἥλιον νηστεύοντα, καὶ φεύγοντα τὴν Ἰεζάβελ, τὴν πονηράν, ἵνα οὕτως ἀναληφθῶμεν ἐκ γῆς.

Ἄξιον.

Αῆγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, τρισάγιε, Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Υἱὸς ὁμοῦσις, σὺν τῷ Πνεύματι, μία Θεότης.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς σὲ καυχώμεθα, καὶ εἰς σὲ καταφεύγομεν, ἀγνή Ἀειπάρθε, σεμνή· τῆς κολάσεως, ῥῦσαι πάντας ἡμᾶς.

Ὁ Ἐἰρμός.

• **Κ**ὴν παρθενίαν σου, Θεοτόκε ἀμίαντε, ἦν
• **Κ**οὐ κατέφλεξε, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος,
• **Κ**ταύτην αἰεὶ μεγαλύνομεν.

Εἰς τὰ Ἀπόστολα τῶν Αἰῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος γ'.

Ασμένως λαοὶ, τὴν Νηστείαν ἀσπασώμεθα· ἔφθασε γὰρ τῶν πνευματικῶν ἀγώνων ἡ ἀρχή· ἀφήσωμεν τῆς σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, ἀυξήσωμεν τῆς ψυχῆς τὰ χαρίσματα, συγκακοπαθήσωμεν ὡς δούλοι Χριστοῦ, ἵνα καὶ σὺνδοξασθῶμεν ὡς τέκνα Θεοῦ· καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐν ἡμῖν οἰκῆσαν, φωτίσῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἄξιον.

Μαρτυρικόν.

Βασιλέων καὶ τυράννων, τὸν φόβον ἀπώσαντο οἱ Χριστῆ Στρατιῶται, καὶ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως αὐτὸν ὠμολόγησαν, τὸν ἀπάντων Κύριον, Θεὸν καὶ Βασιλέα ἡμῶν· καὶ πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἄξιον, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σὲ θαρρόμεν, εἰς σὲ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πάσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστὶ· πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Εἰς τὸ **Κύριε ἐκέκραξα**, τὸ Σπυρχὸν τῆς Ὁκτωγώνου καὶ τοῦ Τριώδιου.

Ἄδῃ α. καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Εἰς δὲ τὸ Ἄγιον Πνεῦμα τὸ παρὸν Ἰερόμενον.

Ἄδῃ β.

Περιχαρῶς δεξώμεθα πιστοὶ, τὸ θεόπνευστον διαγγέλμα τῆς Νηστείας, ὡς πρώην οἱ Νινευῖται, καὶ αὐθις πόρνοι καὶ τελῶναι, τὸ τῆς μετανοίας κήρυγμα, παρὰ τοῦ Ἰωάννου· δι' ἐγκρατείας ἐτοιμασθῶμεν πρὸς μετουσίαν, τῆς ἐν τῇ Σιών δεσποτικῆς ἱερωγίας· διὰ δακρύων προκαθαρθῶμεν τοῦ ἐν αὐτῇ θείου Νιπτῆρος· προσευξώμεθα ἰδεῖν τὴν τοῦ τυπικοῦ ἐνταῦθα, Πάσχα τελείωσιν, καὶ τοῦ ἀληθινοῦ ἀνάδειξιν· παρασκευασθῶμεν εἰς προσκύνῃσιν τοῦ Σταυροῦ, καὶ τῆς Ἐγέρσεως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, βωῶντες πρὸς αὐτόν· Μὴ κατασιγήσῃς ἡμᾶς, ἀπὸ τῆς προσδοκίας ἡμῶν φιλήσῃς ἡμᾶς.

Ἄδῃ.

Μαρτυριόν.

Ο τῆς καλῆς ὑμῶν πραγματείας Ἅγιοι! ὅτι αἱματὰ ἐδώκατε, καὶ οὐρανοὺς ἐκληρονομήσατε, καὶ προσκαίρως πειρασθέντες, αἰώνιως ἀγάλλεσθε· ὄντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπότευμα! φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἀφθάρρα ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἄγγελοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως Τριάδα ὁμοούσιον.

Ἄδῃ α, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἰανεύφημοι Μάρτυρες.

Παρθένος ἢ ἄσπιλος ποτέ, ἐπὶ ξύλῳ βλέψουσα, ὃν ἐξ ἀσπόρου γὰρ ἔτεκε, γαστρὸς μὴ φέρουσα, τὴν τῶν σπλάγγνων τρώσιν, τρυχομένη ἔλεγεν· Ὁ νεύματι κρατῶν κτίσιν ἄπασαν, πῶς ὡς κατάκριτος, ἐν Σταυρῷ ἐναπηώρησαι; πάντως θείων, σῶσαι τὸ ἀνθρώπινον.

Νῦν ἀπολύεις, καὶ τὸ Ἰρισάγιον.

Ἔττα τὸ, **Θεοτόκε Παρθένε**, καὶ τὰ λοιπὰ Τροπάρια, ποιῶντες καὶ τὰς μετανοίας εἰς ἕκαστον αὐτῶν· τὸ, **Κύριε ἐλέησον**, μὲν, Ἄδῃ α, καὶ νῦν. **Τὴν Τιμιωτέραν**,

καὶ Ἀπολύεις.

ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Εἰς τὸ Ὁκτωγώνον, τὸ Ἀλληλουῖα, καὶ τὸ Ἄγιον Πνεῦμα, καὶ εἰς τὸν τοῦ Ἰωάννου κήρυγμα, καὶ τὸ κήρυγμα τῆς Ὁκτωγώνου Συναγωγῆς, μετὰ δὲ τὴν β'. Συναγωγίαν, τὸ παρὸν τοῦ Τριώδιου.

Ἄδῃ β'. **Εὐσπλαγγχίας ὑπάρχουσα.**

Πετ' εἰρήνης διελθεῖν ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς, τὴν προκαθάριστον εὐδόκησον τῶν Νηστεϊῶν· τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπία σου Χριστέ ὁ Θεός, κατάβαλε τοῦ ἐχθροῦ τὰ πανουργήματα· καὶ τῷ Σταυρῷ σου πάντα διάσωσον, ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Ἄδῃ γ. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν Σταυροθεοτοκίον. Ὁκτωγώνον.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ σου, ἢ ἀσπόρως τεκοῦσά σε, καὶ μὴ φέρουσα ὄραν ἀδίκως πάσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ καὶ ἀνεβόασαι· Πῶς πάσχεις ὁ τῇ φύσει ἀπαθής, γλυκύτατε Υἱέ; Ὑμῶ σου τὴν ἄκραν ἀγαθότητα.

Ἐπίον, ὅτι ἐν Παλαιστίνῃ οὐ παρελάβομεν ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων ποιεῖν τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ τῆς Τυρινῆς Λειτουργίαν τελείαν, οὔτε Προηγιασμένην. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς δυσὶν ἡμέραις ψάλλομεν, Ἀλληλουῖα, ὁποῖου ἂν τύχη Ἄγιου Ἑορτῆ, ἐκτὸς τῆς Ὑπαπαντῆς καὶ τοῦ Προδρόμου, ποιῶντες καὶ τὰς συνήθεις Μετανοίας ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ, τῷ Ὁρθρῷ, καὶ ταῖς Ὁραῖς· καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Ἑσπερινοῦ, εἰσερχόμενοι εἰς τὴν τράπεζαν, ἅπαξ μόνον, ἐσθίομεν τυρῶν καὶ ὠά, μεταλαμβάνοντες καὶ οἴνου.

Μετὰ τὸ ἀνωτέρω Καθίσματα, ἀναγιγνώσκομεν τὸν περὶ **Νηστείας** Λόγον τοῦ Μεγάλου Βασιλέως, οὗ ἡ ἀρχὴ, **Παρακαλεῖτε, παρακαλεῖτε.** Ἔττα ὁ Ν. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὁκτωγώνου τοῦ Μηναιίου, καὶ τοῦ Τριώδιου. Ἐν αἷς δὲ ἐξέδωκε ψάλλομεν τὰ Τροπάρια, καταλιμπάνοντες αἱ ὠδαὶ τῆς Ὁκτωγώνου, καὶ τοῦ Μηναιίου, ἐπειδὴ ἐξαιρετικόν ἐστὶ τὸ Τριώδιον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριώδιου.

Ἠσῆμα τοῦ κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ἄδῃ α. Ἄδῃ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- **Ἄ**σομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἐξήγα-
- **Ἄ**γες λαὸν δουλείας Αἰγύπτου, ἐκάλυψας
- **Ἄ**δε ἄρματα, Φαραὼ καὶ τὴν δύναμιν.

Νηστεύων ὁ Κύριος ἀνθρωπίνως πρὸς ὑποτύπωσιν ἡμῶν, νικᾷ τὸν πειράζοντα, δεικνύς τὸ ἡμέτερον, καὶ ὄρους ὑπογράφων ἡμῖν.

Πωστῆς ὁ Δειότατος ἐν Σιναίῳ, δι' ἐγκρατείας τῷ Θεῷ, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, λαλεῖν κατηξιώται. Αὐτὸν πιστοὶ ζηλώσωμεν.

Γλάσθητι Κύριε τῷ λαῷ σου, καὶ ἐπιβλέψας ὡς Θεός, ἰλέω σου ὄμματι, ἐπίσκεψαι ἅπαντας, τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου.

Θεοτοκίον.

Σοὶ πάντες προστρέχομεν Θεοτόκε, ὡς ὑπερμάχῳ ἀσφαλεῖ, εἰς πρεσβείαν κινουντές σε, λυτρώσασθαι τὴν ποιμνὴν σου ἐκ πάσης περιστάσεως.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν Κυρίῳ Θεῷ μου, ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου· διὸ οἱ ἀσθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν.

Ο Σαυμάσιος Ἐνώχ, δι' ἐγκρατείας μετετέθη ἐκ γῆς· αὐτὸν ζηλοτυποῦντες, μετατεθῶμεν ἐκ φθορᾶς πρὸς ζῆν.

Προσευχαῖς καὶ νηστεύσασθαι, τὸν Λυτρωτὴν ἰλεωσώμεθα· συγχαίρει γὰρ ὁ Κτίστης, τῇ μετανοίᾳ τῶν κτισμάτων αὐτοῦ.

Πτοιμαζοῦ ὡ ψυχή, καὶ προκαθαίρου, πρὸ τοῦ πάθους Χριστοῦ, ἵνα τῇ ἀναστάσει, πνευματικῶς συνεορτάσῃς αὐτῷ.

Θεοτοκίον.

Ος τεκοῦσα Θεόν, ὑπὲρ ἡμῶν ἀπαύστως πρέσβευε· πρὸς σὲ γὰρ Θεοτόκε, ἁμαρτωλοὶ καταφεύγομεν.

Εἶτα τὸ Τριῳδιον τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

ᾠδὴ γ'. Ἦχος β'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Εξέτεινας παλάμας ἐν τῷ Σταυρῷ σου, ἐνέκρωσας νεκρώσει σου τὴν κατάραν, ἐζώωσας τῷ πάθει σου τοὺς ἀνθρώπους· διὸ ὑμνοῦμέν σου, τὴν Δεῖαν Σταυρώσιν, Ἰησοῦ φιλόανθρωπε ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τῇ βρώσει τῆ τοῦ ξύλου θανατωθέντες, τῷ ξύλῳ ἐζώωθημεν τοῦ Σταυροῦ σου. Αὐτὸν οὖν σοι προσάγομεν εἰς πρεσβείαν, χάριν καὶ ἔλεος, ἡμῖν κατάπεμψον, εὐεργέτα Δέσποτα πολυέλεε.

Τὰ πρόθυρα ἠνέγκται τῆς νηστείας, τὸ στάδιον ἐγγίζει τῆς ἐγκρατείας· ζεύσῃ προθυμίᾳ διανιστῶμεν, ὑποδεξόμενοι, δῶρον θεοδόχου, ἀναστέλλον καύσωνα παραπτώσεων.

Ο χρόνος ὁ μακάριος τῆς νηστείας, ἀκτίνας ἀποστίλβων τῆς μετανοίας, ἀνέτει-

λε· προσέλθωμεν φιλοτίμως, ἐκτειναζάμενοι, σκότος βαθύτατον, ῥαθυμίας ἅπαντες ἀγαλλόμενοι.

Νηστείαν ἀγιασώμεν φιλοφρόνως, κηρύξωμεν ἐγκρατεῖαν παθημάτων, βοήσωμεν ἐν δάκρυσιν τῷ Δεσπότη· Δός ἡμῖν Κύριε, χάριν συμπράττουσαν, εἰς τὰ σὰ θελήματα πολυέλεε.

Δεξάμενοι τὸ δῶρημα τῆς νηστείας, δοξάσωμεν τὸν δόντα εἰς σωτηρίαν· καὶ τοῦτο ἐργασώμεθα ἐπιπόνως, ἵνα τὴν ἄφεσιν, τῶν ἐπτώσιμένων ἡμῖν, ἐκ χειρὸς δεξώμεθα τοῦ ποτήσαντος.

Θεοτοκίον.

Κατεύνασον τὸν τάραχον τῶν παθῶν μου, θεράπευσον τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου, ἐξέγειρον ἐξ ὑπνου με ῥαθυμίας, τῇ μεσιτείᾳ σου, τῇ προστασίᾳ σου, Παναγία Δέσποινα Μητροπάρθενε.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτός.

Στειρωθέντα μου τὸν νοῦν.

Υψωθέντος σου Σωτήρ, ἐκυσίως ἐν Σταυρῷ, ἡ κτίσις πᾶσα, ἐδονήθη τῆς γῆς, καὶ ἐρῶδη τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα.

Εμασίτῃς ἐν Σταυρῷ, Ἰησοῦ μου δι' ἐμέ, καὶ ἐκεντήθης, τὴν πλευρὰν ἀγαθῆ· ὅθεν πίστει προσκυνῶ, τὸ θεῖον κράτος σου.

ᾠδὴ γ'.

Κλίνας γόνυ ἐν τῇ γῇ, τὸν Πατέρα προσκυνῶ, Υἱὸν δοξάζω, καὶ τὸ Πνεῦμα ἀνυμνῶ, τὴν μονόθελον ἀρχὴν, καὶ τρισυπόστατον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ακατάληπτόν ἐστι, τὸ μυστήριον σεμνῆ, τῆς σῆς λοχείας· τίκεις γὰρ Μαριάμ, ἀπειράνδρως τὸν Θεόν, καὶ μένεις ἀφθορος.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῆς νηστείας τὸν καιρὸν, τῇ δυνάμει σου Χριστέ, καθαγιάσας, σῶσον πάντα ἡμᾶς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τοὺς προσκυνούντας σε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**τειρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ἀρετῶν, ἀνάδειξόν με, γεωργέ τῶν καλῶν, φυτουργέ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου. Καθίσματα τοῦ Μηναίου, καὶ τῆς Θεοτόκου.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου.

Ο Ἀβραάμ δι' ἀρετῆς καὶ φιλοξενίας, τὴν Τριαδα ὑπεδέξατο, ἀγγελικῶς ἐνδημήσασαν.

Πλοῦτος ἄσυλος τῆς ἐγκρατείας ἐστὶ, τὸ δῶρον, καὶ ὁ τοῦτο πλουτιζόμενος, καταπλουτήσῃ Θεότητι.

Δεύτε κλαύσωμεν ἅμα τῷ λόγῳ, πίστει βρωῶντες· ὁ Θεὸς ἡμῖν ἰλάσθητι, τοῖς πολλὰ πλημμελήσασι.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀχραντε εὐλογημένη, ἀγνή Παρθένη, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἰκέτευε.

ᾠδὴ εἶ. Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς.

Νηστεύσας πάλαι Μωσῆς, ἐν Σιναιῷ τῷ ὄρει, Θεόπτης ἀνεδείχθη· καὶ Ἡλίας ἔμπυρος, ἀρματηλάτης ἀνεφέρετο.

Διὰ νηστείας ποτέ, ὁ σοφὸς Ἡσαΐας τοῦ ἀνθρακος ἐκείνου, τῇ λαβίδι γεύεται, ὅτε χειλέων αὐτοῦ καθήφατο.

Νηστεύσας πρὶν ὁ Δαυιδ, καὶ οἱ τρεῖς Παῖδες ἅμα, τὰς μύλας τῶν λεόντων θλάσαντες, καιομένης φλογὸς κατεπάτησαν.

Θεοτοκίον.

Θεογεννητὸρ Ἀγνή, Θεὸν ἐν γαστρὶ σου, βαστάσασα ἀφθόρως, φύλαττε τὴν ποιμνὴν σου, καὶ διατήρησον ἄτρωτον.

ᾠδὴ εἶ. Ὡς Ἰωανν τὸν Προφήτην.

Τὸν Ἰωανν ἐν τῷ κήτει, ἡ σεμνὴ διασώζει νηστεία ποτέ. Νηστεύσωμεν οὖν ἐκ καρδίας καὶ φύγωμεν ἐκείνην, τὴν ἐν γεένῃ φθοράν.

Οἱ Νινευῖται δὲ πάλιν, τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ μετεποίησαν, θερμῇ μετανοίᾳ καὶ πόθῳ· αὐτοὺς νῦν ἐκ πόθου, πάντες ζηλώσωμεν.

Η ἐνστωσα νηστεία, συγκαλεῖται ἡμᾶς εἰς μετανοίαν· προσδράμωμεν, οὖν ἐκ πόθου, καὶ γινώμεν, τί τὸ δῶρον τῆς ἐγκρατείας ἐστίν.

Θεοτοκίον.

Η ἀφράστως τεκοῦσα, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, αὐτὸν δυσωποῦσα μὴ παύση, τὸ γένος ἅπαν σῶσαι τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ὡ**ς Ἰωανν τὸν Προφήτην, ἐλυτρώσω τοῦ κήτους, Χριστέ ὁ Θεός, κάμῃ τοῦ βυθοῦ
» τῶν πταισμάτων ἀνάγαγε, καὶ σῶσόν με,
» μόνε φιλόνηπε.

Κοντάκιον, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

ᾠδὴ ζῆ. Ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Γενώμεθα καὶ ἡμεῖς, ὡς Δαυιδ ἐκεῖνος ὁ τοὺς λέοντας ποτέ, διὰ νηστείας ἐν λάκκῳ, ἐξημερώσας βρύχοντας.

Τοὺς Νεανίας τοὺς τρεῖς, ζηλώσωμεν ἐν φόβῳ, ἵνα φύγωμεν, καὶ τὸ πῦρ τῆς γεέννης, ὡς οὗτοι τὴν Βαβυλῶνος κάμινον.

Νηστεύσωμεν καὶ ἡμεῖς, ἐν καθαρᾷ τῇ καρδίᾳ, καὶ ἀγνίσωμεν σῶμα, καὶ ὅλον ὅλως τὸ πνεῦμα, Θεῷ καθιερώσωμεν.

Θεοτοκίον.

Παρθενομήτηρ Ἀγνή, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, προαιώνιον Λόγον, ἐκδυσωποῦσα μὴ παύση, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ᾠδὴ ηῖ. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν Βασιλέα Χριστὸν, ὠμολόγησαν οἱ αἰχμαλῶτοι Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, λέγοντες μεγάλη τῇ φωνῇ· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νηστεύσας πρὶν Ἰωσήφ, μίξιν ἔφυγε παράνομου γυναιίου, καὶ βασιλείας ἔτυχε· διὸ καὶ ἡμεῖς σβέσωμεν, διὰ νηστείας τὰ πεπτρωμένα βέλη, τοῦ ἐχθροῦ Βελίαρ.

Διὰ νηστείας Δαυιδ, νίκην ἐστήσατο κατὰ τοῦ ἀλλοφύλου, καὶ βασιλείαν εὔρατο· διὸ καὶ ἡμεῖς λάβωμεν δι' ἐγκρατείας, νίκην κατ' ἐχθρῶν, καὶ ἐν Κυρίῳ στεφανωθῶμεν.

Φυλάξωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς ἀρετὰς αὐτῶν· τῆ Ἰωβ τὴν ἀνδρείαν, τοῦ Ἰακώβ τὸ ἄπλαστον, τὴν πίστιν Ἀβραὰμ, τὴν σωφροσύνην τὴν τοῦ Ἰωσήφ, καὶ τοῦ Δαυιδ τὰς ἀριστείας.

Θεοτοκίον.

Τὸν Βασιλέα Χριστὸν, ὃν ἡμῖν ἔτεκεν ἡ Παρθένος Μαρία, καὶ μετὰ τόκον ἔμεινε παρθένος ἀγνή, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Εἶτα, τὸ Τριῶδιον.

ᾠδὴ ηῖ. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Σταυροφανῶς ὁ Μωϋσῆς, τὰς παλάμας ἀνυψῶν ἐπὶ τοῦ ὄρου, τοὺς ἐχθροὺς ἐτροπούτο· σὺ δὲ Σωτῆρ, ἐν Σταυρῷ τὰς χεῖρας, ἐκτείνας ἐνέκρωσας, τὴν ὀλεθροτόκον, τοῦ Ἄδου τυραννίδα.

Η λῶις παγίς ἐπὶ Σταυροῦ, καὶ πλευράν διανυγείς, Χριστέ Σωτῆρ μου, τῆς κατάρας ἐρρύσω τοὺς γηγενεῖς, καὶ χαρὰς ἀλήκτου, μετόχους ἀνέδειξας· ὄθεν εὐλογοῦμεν, τὴν σὴν φιλάνθρωπίαν.

Τῆς ἐγκρατείας ὁ καιρὸς, ἀνατείλας νοητῶς κατα φωτίζει, τῆς ψυχῆς τὰς αἰσθήσεις, καὶ παθῶν τὴν ἀχλὺν ἐλαύνει· διὸ ἀσπασώμεθα, τοῦτον ἐκ καρδίας, Χριστὸν ὑπερυψοῦντες.

Πᾶθη ὀλέθρια ψυχῆς, ἠδοναῖς θανατηφόρους νηστεία θανατοῖ, καὶ τῷ ὄντι ἐν καταστάσει ποιεῖ, καρδίας ὀρμὰς καὶ κινήματα· ταύτην οὖν ἐν πίστει, δεξώμεθα προθύμως.

Οὐχί νηστείας ἀπαρχὴν, τὴν παροῦσαν ἰσ-
 ράν πιστοὶ ἡμέραν, ἐπιστάμενοι, ταύτην
 εἰλικρινεῖ λογισμῶ, τιμῶμεν, ἀλλ' εἴσοδον λέ-
 γοντες, καὶ τῶν τῆς νηστείας, παρεῖσθαι
 προθύρων.

Προδεξιούται δεξιῶς, τὴν φιλόθεον ψυχὴν
 τοῖς προοιμίοις, ἢ καλλίστη νηστεία, προ-
 καθαρσιῶν γερῶν, οἶα, βαθμίσι καὶ κλίμακι,
 ταύτη προστεθεῖσα τὴν σήμερον ἡμέραν.

Θεοτοκίον.

Ἄνοιξον κρούουσιν ἡμῖν, καὶ τὸ ἔλεος τὸ
 σὸν προσκαλουμένοις ταχυνὴ τῶν ἀνθρώ-
 πων καταφυγὴ καὶ στερῶν, ἐν πᾶσι Παρθένε
 βοήθεια, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις βεβαία προσασία.

Ἄλλος. Τὸν ἐν τῇ βιάτῳ Μωσεῖ.

Ἄναρτηθεὶς ἐν Σταυρῶ, ὁ τῶν ὄλων Δεσπό-
 τῆς, τὸν Ἀδὰμ σὺν τῇ Εὐᾶ, πάλιν ἀνε-
 καλέσω, καὶ ἐν τῷ Παραδείσῳ Χριστέ Σωτῆρ
 εἰσηξας· σὲ ἀνυμνολογοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς
 αἰῶνας.

Σοῦ ὑψωθέντος Χριστέ, ἐν Σταυρῶ ἐκουσίως,
 αἰ αὐγαὶ τοῦ ἡλίου, συνεσταύλησαν φόβῳ,
 καὶ ἔδω ἡμέρα· ὅθεν ὁ Ἀηστῆς σὲ Θεὸν κα-
 δωμολόγει, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐυλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.
Ἰσον Πατρὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα,
 πεπιστεύκαμεν εἶναι, τὴν ἁγίαν Τριάδα,
 ἐν Θεότητι μᾶ· ἦν πίστει προσκυνοῦμεν, τὸ
 τοῦ Ἀρείου δόγμα, αἰεὶ καταπατοῦντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς σε ὑμνήσω ὡς δεῖ, Θεοτόκε Παρθένε,
 δυσωδῶν ἀμαρτιῶν ἐγὼ νῦν ὁ σκοτεινός·
 ἀλλ' οὖν Ὑπεραγία, σύγγνωθί μοι τῇ τόλμῃ, τῆ
 πενιχροῦ μου ἔπους.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σταυρὲ πισῶν ἢ ἐλπίς, Βασιλέων τὸ ὄπλον,
 Ἰσρέων ἢ δόξα, Μοναζόντων τὸ σθένος, τῆ
 σῆ δυνάμει πάντας, τοὺς σὲ δοξολογοῦντας,
 σῶζε εἰς αἰῶνας.

Δινοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐν τῇ βιάτῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ
 • **Σ**αῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώ-
 • **σ**αντα ποτὲ, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυ-
 • **ψ**οῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ 2'. Ὁ Εἰρμός.

• **Μ**εγαλύνομεν πάντες, τὴν φιλανθρωπίαν
 • **Μ**σου Χριστέ Σωτῆρ ἡμῶν, ἢ δόξα τῶν
 • **δ**ούλων σου, καὶ στέφανος τῶν πιστῶν, ὁ
 • **μ**εγαλύνας τὴν μνήμην τῆς τεκούσης σε.

Μωσῆς ἐν Αἰγύπτῳ, θαλάσσαν διέρρηξε,
 καὶ λαὸν διήγαγε, καὶ τοῦτον ἔθρεψεν ἐν
 ἐρήμῳ ἀβάτῳ, διὰ νηστείαν ἐκτελῶν τεράστια.
Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, διὰ τῆς ἐγκρατείας λαὸν
Ἰκαθηγίασε, καὶ ἐκκληροδότησεν εἰς γῆν ἐ-
 παγγελίας, τὸν Ἰορδάνην διαβιβάσας τὸ πρό-
 τερον.

Ο Γεδεὼν ἐκεῖνος, μόνοις τριακοσίοις, ἀν-
 δράσι τοῖς λάμπασι, νικᾷ τὸν ἀλλόφυ-
 λον, ἐγκρατεία, καὶ εὐχῆ· αὐτὸν ζηλοῦντες,
 καὶ ἡμεῖς μιμησώμεθα.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε πάνσεμνε Ἄγνη, παρθενίας τὸ καύ-
 χημα, Ἀγγέλων τὸ στήριγμα, ἀνθρώπων
 βοήθεια, κόσμου ἢ χαρὰ, Μαρία, καὶ Μήτηρ,
 καὶ δούλη τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Εἶτα τὸ Τριῳδίον.

Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Σταυρῶ τὰς θείας παλάμας ἐξαπλώσας, συν-
 ῆψας, τὰ πρῶην διεστῶτα Λυτρωτὰ, καὶ
 τῷ Πατρὶ τὴν κατάκριτον, μεσιτεύσας ὡς δῶ-
 ρον, προσήγαγες οὐσίαν τῶν βροτῶν· διὰ τῆτο
 ὑμνοῦμεν, τὴν ἄχραντὸν σου Σταύρωσιν.

Ἰτῆς ἁγίας Νηστείας, ἐπιλόμψασα χάρις,
Ἰἀκτίνας ἐπαφίησιν ἡμῖν, προκαθαιρού-
 σασ παλιρροίαν, λογισμῶν καὶ τοῦ κόρου, τὸ
 σκοτὸς ἐλαυνούσας· οἱ πιστοὶ, διὰ τοῦτο προ-
 δύμως ταύτην ὑποδεξώμεθα.

Ἰφωτοφόρος Νηστεία, χαρισμάτων ἐνθέων,
Ἰκρατῆρα συγκεράσασα ἡμῖν, σήμερον πᾶ-
 σι προδείκνυσιν· ὡς βηλόμενοι τούτων μεθεξείν,
 εἰς ὠφέλειαν ψυχῆς, τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων,
 συμπράξει δυσωπήσωμεν.

Ἡλοῖς τῶν θείων χειρῶν σου, προσηλώσας
Ἡοἰκτίρμον, ἡμῶν τὰς ἀμαρτίας ἐν Σταυ-
 ρῶ, λόγγῃ πλευρᾶς σου διέρρηξας, πονηρὰ
 γραμματεῖα, σφαλμάτων καὶ πταισμάτων χα-
 λεπῶν· διὰ τοῦτο ὑμνοῦμεν, τὴν ἄχραντὸν σου
 Σταύρωσιν.

Τῶν ἀρετῶν ἢ καλλίστη, ἐξανοίγεται τρίβος,
Τὸ σταδῖον τῶν θείων Νηστειῶν, πᾶσιν
 ἰδοῦ εὐτρεπίζεται· οἱ ἀθλήσαι νομίμως, βουλό-
 μενοι αἰτήσατε Χριστὸν, εἰρηναῖον ἐξ ὑψους
 καιρὸν ἡμῖν δωρήσασθαι.

Θεοτοκίον.

Τῆ ὀξυτάτῃ πρεσβείᾳ, τῆ ἀγρύπνῳ σου σκέ-
Τπη, τῆ κραταιᾶ σου Δέσποινα ἄγνη, νῦν
 βοήθεια συντήρησον, τοὺς πιστοὺς σου οἰκέτας,
 ἐκ πάσης ἐναντίας προσβολῆς, καὶ παθῶν καὶ
 πταισμάτων, καὶ πειρασμῶν διάσωσον.

Ἄλλος. Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί.

Εν τῷ ξύλῳ τῆ Σταυρῆ, ἐκουσίως προσπαγεῖς, πάντας ἡμᾶς ἐρρύσω, τῆς κατάραις τοῦ νόμου· διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν Χριστέ.

Πάντες προσκυνούμεν σε, τὰ παθήματα Σωτῆρ, ἅπερ ἐκὼν ἐδέξω, ἵνα ἐλευθερώσῃς, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ.

Δόξα Πατρί.

Ατδίως ὁ Πατήρ, καὶ ἀρρέυστως τὸν Υἱόν, ἐγέννησε, καὶ Πνεῦμα ἐστὶν ὁμοούσιον, Πατρί τε καὶ τῷ Λόγῳ, ἡ ἀμέριστος Τριάς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νέμειν τὴν συγχώρησιν, τῶν πταισμάτων Μαρία, ὑπερευλογημένη, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἱκέτευε Σωτῆρα, ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τοὺς ἀσπαζομένους σε, τῇ δυνάμει σε Σταυρέ, τὸν τῆς νηστείας χρόνον, διελθεῖν ἐν εἰρήνῃ, ἀξίωσον καὶ ῥῦσαι, τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλαβῆσαν ἐν γαστρί, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, τὴν μόνην Θεοτόκον, μεγαλύνομεν πιστοί.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Λένων, τὸ παρὸν

Ἰδιόμελον. Ἦχος α΄.

Βρωμαίων νηστεύουσα ψυχὴ μου, καὶ παθῶν μὴ καθαρῆουσα, μάτην ἐπαγάλλῃ τῇ ἀτροφίᾳ· εἰμὴ γὰρ ἀφορμὴ σοι γένηται πρὸς διόρθωσιν, ὡς ψευδῆς μισεῖσαι παρὰ Θεῶ, καὶ τοῖς κακίστοις δαίμοσιν ὁμοιοῦσαι, τοῖς μηδέποτε σιτουμένοις· μὴ οὖν ἀμαρτάνουσα, τὴν νηστεῖαν ἀχρειώσῃς ἀλλ' ἀκίνητος, πρὸς ὁρμᾶς ἀτόπους μένε, δοκοῦσα παρεστάναι ἐσταυρωμένῳ τῷ Σωτῆρι, μᾶλλον δὲ συσταυροῦσθαι, τῷ διὰ σὲ σταυρωθέντι, ἐκβοῶσα πρὸς αὐτόν· Μνήσθητί με Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σε. Δίς.

Μαρτυρικόν.

Υμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμός, οὐ διωγμός, οὐδὲ κίνδυνος, οὐ θυμός θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλοῦν, χωρῖσαι Θεοῦ δεδύνηται· πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάθετε, θανάτου καταπρονήσαντες· ὅθεν καὶ ἐπαξίως, τῶν πάντων ὑμῶν μισθὸν ἐκομίσασθε· οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε· πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Αναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἄμνόν, ἡ ἄμωμος Παρθένος θρηνηδοῦσα ἐβόα· Γλυκύτατόν μου Τέκνον, τί τὸ καινόν, καὶ παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ δρακί, ἐπὶ ξύλου προσηλώθησ σαρκί.

Εἶτα. Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου, Ὑψίστε. Τοῦ ἀναγγέλλειν τὸ πρῶτὸ τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου κατ' ἐκάστην.

Μετὰ δὲ τὸ Τρισάγιον, λέγομεν τὸ παρὸν

Ἀπολυτίκιον.

Εν τῷ Ναῶ ἐσῶτες τῆς δόξης σου, ἐν Οὐρανῷ ἐσάναι νομίζομεν, Θεοτόκε πύλη ἐπουράνιε, ἀνοιξον ἡμῖν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους σου. Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μὴ τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ. Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ.

Ὁ Ἱερεὺς.

Ὁ ὢν εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ ἡμεῖς λέγομεν·

Επουράνιε Βασιλεῦ, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς, ἡμῶν στερέωσον· τὴν Πίστιν στήριξον· τὰ ἔθνη πράϋνον· τὸν κόσμον εἰρήνευσον· τὴν ἀγίαν Μοῆν ταύτην καλῶς διαφυλάξον· τοὺς προαπελθόντας πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων τάξον· καὶ ἡμᾶς ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει παραλαβε, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Εἰδ' οὕτω, μετανοίας μεγάλας γ', καὶ λέγομεν μυσικῶς, ἐν ἐκάστῃ μετανοίᾳ, ἀνά ἓνα Στίχον τῆς ἐπομένης Εὐχῆς τοῦ ἀγίου Ἰεφραΐμ.

Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας, καὶ ἀργολογίας μή μοι δῶς.

Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς, καὶ ἀγάπης χάρισαί μοι τῷ σῶθ' δέλω.

Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὄραν τὰ ἐμαί πταίσματα, καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μετὰ δὲ ταύτας, ἑτέρας μικρὰς β'. εἴτ' αὐθις μετάνοιαν μεγάλην μίαν, λέγοντες πάλιν τὸν τελευταῖον Στίχον τῆς ἀνωτέρω Εὐχῆς Ἀναστάντες δὲ ἀρχόμεθα. Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'. καὶ ψάλλομεν τὴν πρώτην ὕμνον, ἐν ἡ ἀναγινώσκομεν τὰς Κατηχήσεις τοῦ Στουδίτου.

Ἦς δὲ τῷ Προφῆτῳ. Προφῆταν
 τῷ Ἰσραὴλ. Ἦχος γ'.

Πασιλεῦ ἅγιε παντοδύναμε, ὃν φρίσσει καὶ
 τρέμει τὰ σύμπαντα, σῶσον ἡμᾶς· δύνα-
 σαι γὰρ συγχωρεῖν ἁμαρτίας, ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἦχος γ' καὶ τῷ Ἰσραὴλ τὸ ἀδελφ.

Ἦχος γ' καὶ τῷ Ἰσραὴλ τὸ ἀδελφ.

Προσκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ἰδσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Στίχ. Πρὸς σέ Κύριε, κεκραῖξομαι ὁ Θεός μου.

Προφῆταις Ἰσραὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 12.

Ἰδσον Κύριε λέγει Κύριος· Ἐπιστρέψατε πρὸς με
 ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑμῶν, ἐν νηστεία,
 καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπετῷ, καὶ διαρρή-
 ζατε τὰς καρδίας ὑμῶν, καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑ-
 μῶν· καὶ ἐπιστρέψατε πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν
 ὑμῶν, ὅτι ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων ἐστὶ, μακρό-
 θυμος καὶ πολυέλκος, καὶ μετανοῶν ἐπὶ ταῖς
 κακίαις. Τίς οἶδεν, εἰ ἐπιστρέψει καὶ μετανοή-
 σει, καὶ ὑπολείψεται ὀπίσω αὐτοῦ εὐλογίαν,
 καὶ θυσίαν καὶ σπονδὴν Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν;
 Σαλπίσατε σάλπιγγι ἐν Σιών, ἀγιάσατε νη-
 στείαν, κηρύξατε θραπείαν· συναγάγετε λαόν,
 ἀγιάσατε ἐκκλησίαν, ἐκλέξασθε πρεσβυτέρους,
 συναγάγετε νήπια θηλαζόντα μαστούς· ἐξελ-
 θέτω νυμφίος ἐκ τῆ κοιτῶνος αὐτοῦ, καὶ νύμ-
 φη ἐκ τοῦ παστοῦ αὐτῆς. Ἀναμέσον τῆς κρη-
 πίδος τοῦ θυσιαστηρίου κλαύουσιν οἱ Ἱερεῖς
 οἱ λειτουργοῦντες τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐροῦσι· Φεῖ-
 σαι, Κύριε, τοῦ λαοῦ σου, καὶ μὴ δῶς τὴν κλη-
 ρονομίαν σου εἰς ὄνειδος, τοῦ καταρῆσαι αὐτῶν
 ἔθνη· ὅπως μὴ εἴπωσιν ἐν τοῖς ἔθνεσι· Ποῦ ἐ-
 στίν ὁ Θεὸς αὐτῶν; Καὶ ἐζήλωσε Κύριος τὴν
 γῆν αὐτοῦ, καὶ ἐφείσατο τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Καὶ
 ἀπεκρίθη Κύριος, καὶ εἶπε τῷ λαῷ αὐτῷ· Ἴδὲ,
 ἐγὼ ἐξαποστελῶ ὑμῖν τὸν σῖτον, καὶ τὸν οἶνον,
 καὶ τὸ ἔλαιον, καὶ ἐμπλησθήσεσθε αὐτῶν, καὶ
 οὐ δώσω ὑμᾶς οὐκέτι εἰς ὄνειδισμόν ἐν τοῖς
 ἔθνεσι. Καὶ τὸν ἀπὸ βορρᾶ ἐκδιώξω ἀφ' ὑμῶν,
 καὶ ἐξώσω αὐτὸν εἰς γῆν ἄνυδρον, καὶ ἀφα-
 νισθῶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν
 πρώτην, καὶ τὰ ὀπίσω αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασ-
 σαν τὴν ἐσχάτην· καὶ ἀναθήσεται ἡ σαπρία
 αὐτοῦ, καὶ ἀναθήσεται ὁ βρώμος αὐτοῦ, ὅτι
 ἐμεγάλυνε Κύριος τὰ ἔργα αὐτοῦ. Θάρσει ἡ
 γῆ, χαῖρε καὶ εὐφραίνου, ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος
 τοῦ ποιῆσαι. Θαρσεῖτε, κτήνη τοῦ πεδίου, ὅτι
 βεβλάσθηκε τὰ πεδία τῆς ἐρήμου· ὅτι ξύλον

ἤνεγκε τὸν καρπὸν αὐτοῦ· συκῆ καὶ ἄμπελος
 ἔδωκαν τὴν ἰσχύν αὐτῶν. Καὶ τὰ τέκνα Σιών
 χαίrete, καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ
 ὑμῶν, ὅτι ἔδωκεν ὑμῖν βρώματα εἰς δικαιοσύνην,
 καὶ βρέξει ὑμῖν ὑετὸν πρωῖμον καὶ ὄψιμον, καθὼς
 ἐμπροσθεν· καὶ πλησθήσονται αἱ ἄλωνες σίτου,
 καὶ ὑπερεκχυθήσονται οἱ ληνοὶ οἴνου καὶ ἐλαίου.
 Καὶ ἀνταποδώσω ὑμῖν ἀντὶ τῶν ἐτῶν, ὧν κατέ-
 φαγεν ἡ ἀκρίς, καὶ ὁ βροῦχος, καὶ ἡ ἐρυσίθη, καὶ
 ἡ κάμψη, ἡ δύναμίς μου ἡ μεγάλη, ἣν ἐξαπέσειλα
 εἰς ὑμᾶς. Καὶ φαίγεσθε ἐσθίοντες, καὶ ἐμπλησθή-
 σεσθε· καὶ αἰνέσετε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ
 ὑμῶν, ὃς ἐποίησε μεθ' ὑμῶν θαυμάσια· καὶ οὐ
 μὴ καταισχυνηθῆ ὁ λαός μου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Προσκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Κύριος ἰσχύν τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει.

Στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὶ Θεοῦ.

ΤΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ, ΠΕΡΕΠΡΑΣ.

Ἦς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, καὶ Συναχρὰ τῆς Ὀ-
 κλασίας, καὶ τοῦ οἴνου.

Ἦχος γ' καὶ τῷ Ἰσραὴλ τὸ ἀδελφ.

Μετά δὲ τὸ, Φῶς ἰλαρόν, Προσκείμ. Ἦχος πλ. α'.
 Ὁ Θεός, ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με, καὶ ἐν
 τῇ δυνάμει σου κρινεῖς με.

Στίχ. Ὁ Θεός, εἰσαίκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Προφῆταις Ἰσραὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 12.

Ἰδσον λέγει Κύριος· Ἐξεγειρέσθω, καὶ ἀνα-
 βαινέτω πάντα τὰ ἔθνη εἰς τὴν κοιλάδα
 τοῦ Ἰωσαφατ· ὅτι ἐκεῖ καθῶ τοῦ διακρίναι
 πάντα τὰ ἔθνη κυκλόθεν. Ἐξαποστείλατε δρέ-
 πανα, ὅτι παρέστηκεν ὁ τρυγητός· εἰσπορεύε-
 σθε, πατεῖτε, διότι πλήρης ὁ ληνός· ὑπερεκχιεῖ-
 ται τὰ ὑπολήνια, ὅτι ἐπληθύνθη τὰ κακὰ αὐ-
 τῶν. Ἦχοι ἐζήχησαν ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δί-
 κης, ὅτι ἐγγὺς ἡμέρα Κυρίου ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δί-
 κης. Ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη συσκοτάσουσι,
 καὶ οἱ ἀστέρες δύσουσι τὸ φέγγος αὐτῶν. Ὁ
 δὲ Κύριος ἐκ Σιών ἀνακραῖζεται, καὶ ἐξ Ἱερου-
 σαλήμ δώσει φωνὴν αὐτοῦ· καὶ σεισθήσεται ὁ
 οὐρανός καὶ ἡ γῆ· ὁ δὲ Κύριος φείσεται τοῦ
 λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐνισχύσει τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ.
 Καὶ ἐπιγνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν,
 ὁ κατασκηπὼν ἐν Σιών ὄρει ἁγίῳ μου. Καὶ ἔ-
 στα Ἱερουσαλήμ ἁγία, καὶ ἀλλογενεῖς οὐ διε-
 λεύσονται δι' αὐτῆς οὐκέτι. Καὶ ἔσται ἐν τῇ
 ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἀποσταλάξει τὰ ὄρη γλυκα-

σμών, καὶ οἱ βουνοὶ ῥυήσονται γάλα, καὶ πᾶσαι αἱ ἀφ᾽ ἑσείας Ἰουδα ῥυήσονται ὕδατα· καὶ πηγή ἐξ οἴκου Κυρίου ἐξελεύσεται, καὶ ποτιεὶ τὸν χειμάρρουν τῶν σχοίνων. Αἴγυπτος εἰς ἀφανισμόν ἔσται, καὶ ἡ Ἰδουμαία εἰς πεδίον ἀφανισμού ἔσται, ἐξ ἀδικιῶν υἱῶν Ἰουδα, ἀνθ' ὧν ἐξέχεον αἷμα δίκαιον ἐν τῇ γῇ αὐτῶν. Ἡ δὲ Ἰουδαία εἰς τὸν αἰῶνα κατοικηθήσεται, καὶ Ἱερουσαλήμ εἰς γενεάς γενεῶν. Καὶ ἐκζητήσω τὸ αἷμα αὐτῶν, καὶ οὐ μὴ ἀθωώσω· καὶ Κύριος κατασκευάσει ἐν Σιών.

Προκείμενον, Πίχρς πλ. β'.

Ἐλπιάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Στίχ. Κύριε, οὐχ ὑψώθη ἡ καρδιά μου.

Πίχρ το. Καταξίωσον Κύριε.

Εἰς δε τὴν ἑκδοκίαν, τὸ πρῶτον Ἰουδαίου, δις, μετὰ τῶν Στίχων, ὡς συνήθως.

Πίχρς γ'.

Ανέτειλε τὸ ἔαρ τῆς νηστείας, καὶ τὸ ἄνθος τῆς μετανοίας· ἀγνίσωμεν οὖν ἑαυτοὺς ἀδελφοί, ἀπὸ παντός μολυσμοῦ, τῷ φωτοδότῃ ψάλλοντες, εἴπωμεν· Δόξα σοι, μόνε φιλάνθρωπε.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τῇ ἀγάπῃ τοῦ Σταυροῦ σου ψυχικῶς ἐνώθεντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν τυραννίδα ἔλυσαν, καὶ τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων προσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Αγιοπρωτε σεμνή, ἐγκώμιον οὔσα τῶν οὐρανίων Ταγματίων, Ἀποστόλων ὑμνωδία, Προφητῶν περιοχὴ, Δέσποινα πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τὰς δεήσεις.

Νῦν ἀπολύεις καὶ μετὰ τὸ Τρισάγιον, τὸ Θεοτόκε Παρθένε, καὶ τὰ λοιπὰ. Καὶ Ἀπολύσις.

ΤΗ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ, ΕΡΩΤΗ.

Ἐν τῷ Ὁρθρῷ, εἰς τὴν α'. Στιχολ. Καθίσματα Ἀποστολικὰ τῆς Ὀκτωήχου. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολ. τὰ παρόντα Καθίσματα τοῦ Τριωδίου.

Πίχρς πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὴν τεσσαρακονθήμερον, καὶ προκαθαρίσμον, οἱ Ἀπόστολοι πάντες, σήμερον στέφουσι, καὶ τῆς νηστείας τὸν καιρὸν ἀγιάζουσι, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Λυτρωτοῦ, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ προκαταγγέλλουσι πᾶσι, καὶ

προσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ἑμοιον.

Τῶν ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας, Παρθένε ἀχραντε ἀνευδότης ἐχόντων σκέπη ὑπάρχουσα, ἐκ ποικίλων πειρασμῶν, καὶ περιστάσεων, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, ἐλευθέρωσον αὐτοὺς, προσβεύουσα τῷ Υἱῷ σου, σὺν τοῖς αὐτοῦ Ἀποστόλοις, καὶ σῶσον πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ἐἴτα ἀναγνωσκόμεν τὸν Λόγον τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου, Ἰγούρμένου τοῦ ἐν Σιγχῶ ἄρου.

Ἐἴτα δὲ τὸν Ν. τοὺς Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἱεροῦ Πνεύματος μετὰ τῶν Τριωδίων· ἐν ταῖς ἐκδοκαῖς ψάλλοντες τούτα, καταλαμπύρομεν τὰς ἑαυτῶν τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκείνη δέσποτον ἐστὶ τὸ Τριωδίον.

Πρῶτον δὲ Πίχρς δ'. Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Πίχρς τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Εξέλαμψαν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀκτίνα θεογονίας, οἱ Μαθηταί σου, καὶ τὴν πλάνην ἀπημαύρωσαν, τῆς ἀπάτης λύσαντες τὴν ζόφωσιν· αὐτῶν προσευχαῖς, σῶσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τὰ πρόθυρα τῆς νηστείας, ἀγώνων στεφανωθέντα, ταῖς εὐκαρπίασι, δεξιοῦνται τοὺς προστρέχοντας, νηφαλαίως ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς μυστικαῖς· σπουδαίως πιστοί, ἅπαντες συνδραμόμεν.

Νεκρώσεως τοὺς χιτῶνας, δεξάμενος προπετεία τῆς ἀκρασίας, ἐνεδύθη ὁ ταλαίπωρος· ἀλλὰ σὺ με ἔνδυσον Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, στολὴν φωτεινὴν, τῆς ἀναγεννήσεως.

Οβίος μου πονηρία καὶ πάση ἀκαθαρσίᾳ συνετελέσθη· ἀλλὰ σοὶ τῷ πονοικτίρμονι, καταφεύγω· πρόφθασον οὖν σῶσόν με, Χριστέ ὁ Θεός, τῇ σῇ ἀγαθότητι. Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ὑπὲρ λόγον, καὶ ἔτεκες ὑπὲρ φύσιν, Θεογεννητορ, τὸν δεσπόζοντα τῆς κτίσεως· ὄν ἀπαύστως πρέσβευε, ῥυσθῆναι ἡμᾶς, ἐκ πάσης ὀργῆς, τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Ὁ Ἐὐρμός.

- **Α**κήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου
- **Κ**ύριε καὶ ἐφοβήθη· κατενόησε τὰ ἔργα σου, καὶ ἐξέστη. Δόξα τῇ δυνάμει σου·
- δόξα Χριστέ τῇ συγκαταβάσει σου.

Ἄλλος. Πίχρς β'. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Σκεδάσαντες, ἀκρασίας τὸν ζόφον Ἀπόστολοι, ταῖς τῶν διδασκῶν ὑμῶν μαρμαρυγαῖς ἐκλαμπρύνετε, ἐγκρατεία ἅπαντας, ἀμαρτωλοὺς καὶ δικαίους ὡς πανεύφημα.

Ος διαυγείς, μαργαρίται τοῦ Λόγου Ἀπόστολοι, πάντα ἐκοσμήσατε, δι' ἐγκρατείας τὰ πέρατα, καὶ καλλιεργήσαντες, τὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὄντως νῦν εὐγένειαν.

Ἦν κάμινον, διὰ δρόσου νηστείας Ἀπόστολοι, τῶν παθῶν μαράναντες, πᾶσι βροτοῖς ἐδίδαξατε, πόλιν ταύτην ἄσυλον, καὶ ἀκητήριον, ἔχειν ἀγιάσματος.

Ἡ μάρτηκα, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους ὁ ἄθλιος, καὶ ἀμετανόητα, ὡς Μανασσῆς ἐπλημμέλησα· τρόπους μετανοίας μοι, ποιήσον Κύριε, πρὶν με λύση θάνατος.

Θεοτοκίον.

Ἡ ἐλιμένα, σωτηρίας καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστοὶ ἐπιστάμεθα· σὺ γὰρ ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν κινδύνων λυτροῦσαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

- » **Ἡ** λήλυθος ἐκ Παρθένου, οὐ πρέσβυς οὐκ
- » ἄγγελος· ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος σεσαρκωμένος, καὶ ἔσωσας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγαῖζω σοι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὁδὴ ἡ. Τὰ σύμπαντα Δέσποτα.

Ἡ σύμπασα Κύριε, τῆς σῆς αἰνέσεως ἐπλήσθη· πᾶσαν γὰρ διέδραμε, τῶν θείων Μαθητῶν σου, ὁ φθόγγος ὁ ἔνθεος, ἐκ βυθοῦ ἀγνωσίας μεταστρέφων πρὸς γνῶσιν, ἀναμειπύσαν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἡ χάρις ἡ ἔνθεος, τῆς μετανοίας ἐπεφάνη, σωτηρίαν φέρουσα, τοῖς ταύτης ἐντροφῶσι, τὰ ἄθλα καὶ σκάμματα, τῶν ἰδρώτων καὶ κόπων· διὸ τρέχε ψυχῆ μου τῷ Δεσπότη σου, τῶν πολλῶν σου πταισμάτων ζητοῦσα, λαβεῖν τὴν συγχώρησιν.

Ἡ στάδιον ἠνοικταί, τῆς Θεοδότου ἐγκρατείας· φαιδρῶς ὑπαντήσωμεν, αἱ χρῆζοντες ἐλέους· διψᾷ γὰρ ὁ εὐσπλαγχνος, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, καὶ τοῦ δοῦναι συγγνώμην, ἐπεκτείνεται, τοῖς αὐτὸν ἐκζητοῦσι προθύμως, καὶ πόθῳ δουλεύουσι.

Ἡ νηστεία στομῶθητι, εἰρηνευοῦση διανοίᾳ· θρέψον δὴ τὸν Κύριον, ψυχὴ τῇ εὐπραξίᾳ, ἀρετῆς ἐδέσματα, ὡς εἰώδεις θυσίας, προσκομιζουσα τούτῳ, καὶ κραυγαῖζουσα· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἡ πάντων δεσπόζουσα, ταῖς ἰκεσίας δεχομένη, Δέσποινα τῶν δούλων σου, ἀγία

Θεοτόκε, τοῦ σκότους με λύτρωσαι, καὶ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, τῶν κακῶν μου τὰ πλήθη ἐξαλείψασα, ἐν τῇ σῇ μεσιτείᾳ, καὶ μόνη τῇ θείᾳ σου πρεσβείᾳ.

Ἄλλος. Ἐφριξε Παίδων εὐαγῶν.

Ἡ μᾶς φῶς ὡσπερ ὁ Χριστὸς, εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης πάσης, Ἀπόστολοι διδούς, ἀπελθόντες ἔφη διδάξατε, ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἵν' ἐν σαρκί με ὄντα, εἰδῆτε ἐγκρατεία διαιτώμενον, καὶ τοῦ ἐχθροῦ ὅλον τὸ σθένος πατοῦντα, καὶ ὁδὸν ἀνθρώποις, δεικνύοντα εὐθείαν.

Ἡ δεῖξας βαίνουσαν Χριστέ, τὴν ἐγκράτειαν εἰς ἰλασμόν τῶν βροτῶν, παθῶν τε χωρισμόν· δι' αὐτῆς γὰρ σου οἱ Ἀπόστολοι εὐηρέστησαν, καὶ φαεινοὶ φωστῆρες, ἐπὶ τῆς γῆς εἰδείχθησαν, κηρύττοντες τὸν Κύριον τρισὶ προσωπίαις, μιᾷ δὲ ἐν οὐσίᾳ πᾶσι τοῖς αὐτὸν ἀνυμνοῦσι.

Ἡ τῶν ἐθνῶν κήρυκες ὑμεῖς, ἀπεσταλῆτε ὑπὸ τοῦ Διδασκαλοῦ, Χριστοῦ, ὡς Μαθηταί, διδασκαίς ἐνθέοις, φωτίζειν αὐτῶν τὰ νοήματα· παθῶν τε καὶ βρωμάτων ἀπέχεσθαι· παθῶν δὲ τὴν ἐγκράτειαν, καὶ Κύριον γινώσκειν τούτον καὶ Κτίστην, καὶ δημιουργὸν τοῦ παντός καὶ εὐεργέτην.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἡ ποτὲ Καῖν ὁ φανεύς, οὐ προσήγαγον τὸ τῆς ψυχῆς μου θῦμα, ἀμώμητον Χριστέ, ἀκαθάρτῳ γνώμῃ κρατούμενος· μὴ βδελύξη με, προσερχόμενον οὖν σοι διὰ νηστείας Σωτηρ ὑπεράγαθε· ἀλλ' ἐπίδε ἐπὶ τοῖς δώροις, οἷς πόθῳ ἄγω σοι Θεέ μου, ἐν καιρῷ τῆς νηστείας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ ὄλβιος γέγονε γαστήρ, Θεομήτορος ὡς δεξαμένη Λόγον, παχύτητι σαρκός, ἐξ αὐτῆς μίγντα βροτεία μορφή καθ' ὑπόστασιν· καὶ ὥφθη πόλις Θεοῦ, ἐν ἣ οἰκεῖν ὁ Ὑψιστος εὐδόκησε, καὶ Κύριος Θεός· βοῶμεν τὸ, Χαῖρε κεχαριτωμένη, ἀγνή σοι Θεοτόκε.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

- » **Ἡ** φριξε Παίδων εὐαγῶν, τὸ ὁμόστολον
- » ψυχῆς ἄσπιλον σῶμα, καὶ εἶξε τὸ
- » τραφέν, ἐν ἀπείρῳ ὕλῃ, ἀκάματον πῦρ·
- » αἰεζώου δὲ ἐκμαρανθείσης φλογός, διαιωνίζων ὕμνος ἀνεμέλετο· Τὸν Κύριον πάντα
- » τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπεριψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στιχολογείται δὲ καὶ ἡ Τριμωτέρα.

Ψαλμὸς 2'. Ὁ Εἰρμός.

- Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός, καὶ
- ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔλεος
- αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν, τοῖς φοβουμέ-
- νοις αὐτόν.

Ὅτι πυρσοὶ τῷ κόσμῳ, ἀπεσταλῆτε, ἀπλανεῖς, λυτρούμενοι βυθοῦ ἀμαρτιῶν, ἐνυμνοῦμεν ἐν χαρᾷ, τὸν ἐνισχύσαντα ὑμᾶς, ὡς Ἀποστόλους αὐτοῦ.

Ὅτι ὑμᾶς τῷ κόσμῳ, μωρανθέντι πάλαι Χριστός, ὡς ἄλλας ἐξαπέστειλε σοφοί, συνειζόντας αὐτόν, πρὸς τὴν ἐπίγκωσιν αὐτοῦ, ἀνευφημοῦμεν πιστῶς.

Ὅτι πληθὺς πταισμάτων, περᾶχει με χαλεπῶν, ἐν δάκρυσιν προσπίπτω σοι Χριστέ, συγχωρήσεως αἰτῶν, τὰς ἀφορμὰς μοι παρασχέιν, ἐν τῷ τῆς νηστείας καιρῷ.

Ὅτι σειραῖς ἀλύτοις, πεπεδημένος μου τῶν παθῶν, στεναῶμαι καὶ κραυγαῶμαι σοι Σωτήρ· Ἐλευθέρωσον καὶ ἐμοί, ὅπως ὑμῶν περιχαρῶς τὴν εὐσπλαγχίαν σου.

Θεοτοκίον.

Ὅτι ἀνέδειξέ σε ὁ Θεός, Παρθένε ἀγνή, βοήθειαν τοῦ γένους τῶν βροτῶν, μὴ ἐλλίπης ἐκτεκῶς, καθικτεύουσα αὐτόν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶν.

"Ἄλλος. Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεόν.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν, ἡ νηστεία ἐδειξεν, οἰκουμένη πάση ἐκλάμποντα, αἴγλην Δεία, καὶ φωτίζοντα κόσμον.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορὸς, Ἰησοῦ φιλάνθρωπε, τῶν ἐθνῶν τὰ γένη ἐδίδαξεν, ἐγκρατείας, θησαυρίζειν τὸν πλοῦτον.

Ἡ δωδεκάχορδος φλογγὴ, Μαθητῶν σου σύστημα, ἐγκρατείας πλοῦτον χαρίζεται, τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πηγὴν σωτηρίας.

Τὴν τοῦ Ἀσώτου σοι φωνὴν, ἀνακραῶμαι Κύριε· Πάτερ ἡμάρτων, σῶσον αἰκτερον· μή με δόξης, τῆς σῆς ἀποχωρήσης.

Θεοτοκίον.

Ἡ ἐν γαστρὶ σου τὸν Θεόν, ὡς βροτὸν βαστάσασα, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ πηγάσασα· σέ ὑμνοῦμεν, Παναγία Παρθένε.

Ὁ Εἰρμός.

- Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν γαστρὶ χωρή-
- σασα, καὶ χαρὰν τῷ κόσμῳ κηύσασα·
- σέ ὑμνοῦμεν, Παναγία Παρθένε.

Εἶτα τὸ Φωταγωγικόν, τοῦ Ἦχου.

Σοὶ δόξα πρέπει Κύριε, κτλ.

Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα τῶν Ἄνων, τὸ παρὸν

Ἰδιόμελον. Ἦχος γ'.

Ἐλάμψε τῆς ἐγκρατείας ἢ εὐπρέπεια, τῶν δαιμόνων τὴν ἀγλὴν φυγαδεύουσα· ἐπεδήμησε τῆς νηστείας ἢ σεμνότης, τῶν ψυχικῶν παθῶν, τὴν ἰατροῖαν φέρουσα· ταύτη ποτὲ Δανιὴλ, καὶ οἱ ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες φραζάμενοι, ὁ μὲν, στόμα λεόντων ἐχαλίνωσεν, οἱ δὲ, τὴν φλόγα τῆς καμίνου ἐσθεσαν· μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς δι' αὐτῆς σῶσον, Χριστέ, ὁ Θεός, ὡς φιλάνθρωπος.

Δίς.

Μαρτυρικόν.

Ὅς φωστῆρες ἐν κόσμῳ λάμπετε, καὶ μετὰ θάνατον ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενοι, ἔχοντες παρρησίαν, Χριστὸν ἱκετεύσατε, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν γυναιξὶν ἅγια Θεοτόκε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, πρέσβευε ὃν ἔτεκες, Βασιλέα καὶ Θεόν, ἵνα σώσῃ ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Εἶτα, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι, κτλ. καὶ τὰς γ' μεγάλαις Μετανοίας. Συνάπτεται δὲ καὶ τὸν α' Ἄνον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς Ἁμετέρας τῆς Τριμωτέρας, Εὐεργεσίας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήρου, καὶ τοῦ Μηναίου.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, διὰ μετὰ τῶν Στίχων, ὡς συνήθως.

Ἦχος β'.

Ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, τοῖς ἀκλιανῶς αὐτὸν προσκυνούσι, πάσης ἡδονῆς χαλινός ἐστι, καὶ νόμος ἐγκρατείας· οἱ γὰρ ἀπαύστως ἀφορῶντες, εἰς τὸν ἐν αὐτῷ παγέντα, σταυροῦσι τὴν σάρκα, σὺν ταῖς παθήμασι, καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις· ἐξ ὧν καὶ ἡμεῖς, γενέσθαι σπεύδοντες διὰ νηστείας καθαρᾶς, αἰκειωθῶμεν, τῷ φιλανθρωπῶς ἡμᾶς οἰκειωσαμένῳ τῷ παθεῖ, καὶ τῆς οἰκείας ἀπαθείας τὴν φύσιν μεταδόντι, τῷ ἔχοντι τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπολαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολιταὶ γεγόνασι. Κύριε πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε ἐκ τοῦ ζύλου σε.

Βότρυν, τὸν παμπέπειρον Ἀγνή, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρα, ἐκυοφόρησας, ζύλω ὡς ἑώρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα ἠλαλάζες, καὶ ἔκραζες· Τέκνον, γλεῦκος ἐναπόσαξον, δι' οὗ ἡ μέθη ἀρθῆ, πᾶσα τῶν παθῶν Εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σέ τετοκυίας, θείαις παρακλήσεσιν, ὡς εὐσπλαγχνος.

Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου· καὶ μετὰ τὸ Τρισάγιον, τὸ, Θεοτόκε Παρθένε, κτλ. μετὰ τῶν Μετανοιωῶν, ὡς καὶ τῇ Τρίτῃ ἐσπέρας.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ ΤΥΤΙΝΗΣ, ΚΡΟΓΙ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, ψάλλομεν τὸ, Ἀλληλουϊά, καὶ τὰ Τριαδικὰ τὰ εἰς τὸν τυχόντα Ἦχον. Εἰς δὲ τὴν α'. Στιχολ. Καθίσματα Σταυρώσιμα τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολ. τὰ παρόντα Καθίσματα τοῦ Τριωδίου.

Ἦχος βαρὺς. Ὡς ἔχουσα τὸ συμπαθές.

Ανύψωσον Ἐκκλησιῶν, τὸ κέρας τίμιε Σταυρὲ, κατέβαλε αἰρετικῶν, τῇ σῆ δυνάμει τὴν ὄφρυν, καὶ εὐφρανον τῶν Ὀρθοδόξων ταῖς χορείαις· ἀξιώσον προφθάσαι σου πάντα ἡμᾶς τὴν προπομπὴν, καὶ καταπροσκυνησαί σε τὸ ὑποπόδιον Χριστοῦ· ἐν σοὶ γὰρ ἐγκαυχώμεθα, Ἐυλον εὐλογημένον.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ως ἔχουσα τὸ συμπαθές, εἰς τὴν ταπεινώσιν ἡμῶν, καὶ βλέπουσα τοὺς ἐπὶ γῆς, εἰς εὐπερίστατον λαόν, σπλαγχνίσθητι, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐπίμεινον πρεσβεύουσα. μὴ ἀπολλώμεθα δεινῶς· ἰκέτευε ὡς ἄχραντος, τὸν εὐδιαλλάκτον Θεόν, σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, Παναγία Παρθένε.

Εἶτα ἀναγινώσκουμεν τὸν Λόγον τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τὸν περὶ Νηστείας οὗ ἡ ἀρχὴ· Σαλπίζατε ἐν νορμηνεῖζ σάλπιγγι· Ζῆτει αὐτὸν εἰς τὰ Ἠθικά· εἰς δὲ τὴν τράπεζαν ἀναγινώσκουμεν τὸν, περὶ Νηστείας, Λόγον τοῦ ἀγίου Δωροθέου.

Μετὰ δὲ τὸν Ν'. τοὺς Κανόνας τῆς Ὀκτωήχου, τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Τριωδίου. Ἐν αἷς δὲ Ὠδαῖς ψάλλομεν τὰ Τριωδία, καταλιμπανονται αἱ ταιαῦται Ὠδαὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Μηναίου, ἐπειδὴ δύειμα εἰσι τὰ Τριωδία.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου.

Ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγραὶν διοδεύσας.

Οτῆς ἐγκρατείας θείος καιρὸς, ἐπέλαμψε πᾶσι, μετανοίας τὸν φωτισμόν, τὸ σκότος ἐξαίρων τῶν πταισμάτων· τοῦτον προθύμῃ καρδίᾳ δεξώμεθα.

Τδοῦ μετανοίας ἢ καλλονῆ, ψυχὰς μεταπλάττει, τῆς νηστείας προσαγωγή· ταύτη νηφαλέως εἰσελθόντες, καὶ τῶν πταισμάτων πιστοὶ λύσιν λαίωμεν.

Αρχαὶ Ἐξουσαὶ καὶ Χερουβὶμ, καὶ πᾶσαι Δυνάμεις, δυσωπήσατε τὸν καιρὸν, ἡμᾶς τῆς νηστείας ἐκτελέσαι, ἐν μετανοίᾳ καὶ πάσῃ σεμνότητι.

Θεοτοκίον.

Αγία Παρθένε ἢ τῶν πιστῶν, ἀντίληψις μόνη, τὴν πρεσβειάν σου συνεργὸν, καιρῶ τῆς νηστείας πᾶσι δίδου, τοῖς Θεοτόκον ἀγνήν σε γινώσκουσι.

Ὠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Τὰ ὀλέθρια πάθη, τὰ τῆς ψυχῆς φύγωμεν, τῇ ὑποδοχῇ τῆς νηστείας καὶ κατανύξεως, ἐπιδειξώμεθα, καρπούς οἱ πρὶν ἀμαρτίαις, τὸν Θεὸν τὸν εὐσπλαγχνον παραπικράναντες.

Ταῖς λαμπάδας ελαίῳ, τῶν ἀγαθῶν πράξεων, πάντες νῦν ἐφάψαι σπουδαίως προθυμηθῆμεν, ὅπως εἰσελθῶμεν, σὺν ταῖς φρονίμοις Παρθένοις, εἰς τὸν φωτεινότατον νυμφῶνα χαίροντες.

Θεγόροι Προφῆται, θεοειδεῖς Μάρτυρες, θεῖοι Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, τοῦτον αἰτήσασθε, καλῶς ἀπάρξασθαι, καὶ εὐαρέστως τελέσαι, τὸ νηστείας στάδιον πάντα δεόμεθα.

Θεοτοκίον.

Ως αἰτίαν σε πάντων, τῶν ἀγαθῶν Δέσποινα, πάντες ἐκτενῶς δυσωποῦμεν, συνεισελθεῖν ἡμᾶς, τῇ μεσιτείᾳ σου, τῷ τῆς νηστείας ἀγῶνι, καὶ πέρας δωρήσασθαι, τούτου σωτήριον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ὀροφυργε· Κύριε, καὶ
• τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στε
• ρέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ
• ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα μόνε φι
• λάνθρωπε.

Καθίσματα τοῦ Μηναίου, καὶ τῆς Θεοτοκου.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ἰσακήκου Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ
• μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σε, καὶ
• ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Οσπερ ὄρθρος προκύψασα, νῦν ἢ τῆς νηστείας χάρις προβάλλεται, μετανοίας τὸν καιρὸν ἡμῖν, ὀφλημάτων σκότος διαλύοντα.

Διαθρέψωμεν πένητας, ἔλεον ἐλέω ἀντιλαμβάνοντες, καὶ νηστείας θείῳ ὕδατι, ψυχικὰς κηλίδας ἀποπλύνωμεν.

Επουράνιον Ἄγγελοι, τὸν ἀγαθοδότην ἐκδυσωπήσατε, τὴν οἰκτρὰν ἡμῶν μετάνοιαν, οἰκτιρμοῖς ἀμέτροις ὑποδέξασθαι.

Θεοτοκίον.

Καθαρόν ἱλαστήριον, τῶν ἀμαρτανόντων ἁγία Δέσποινα, μεσιτεία σου διάρρηξον, τῶν ἀμαρτιῶν μου τὸ χειρόγραφον.

ᾠδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

• **Ἦ**να τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου
• **Ἦ** τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ
• ἀλλότριον σκότος τὸν δειλαίον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου,
• τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Ἦν παρούσαν ἡμέραν, ἀπαρχὴν ποιούμενοι βίου σεμνότητος ἑαυτοῖς προθύμως, πρὸς ἀγῶνας πιστοὶ εὐτρεπίσωμεν, τῆς σαρκὸς τοὺς πόνους, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν εὐκαρτίαν, τῷ τῶν ὅλων Δεσπότη προσάγοντες.

Μωσῆν ἢ νηστεία, θείας θεοπτείας ἀνέδειξε μέτοχον· τοῦτον οὖν ψυχῆ μου, μμουμένη νηστεία ἀνάλαβε, θείας ἀναβάσεις, ἐν σεαυτῇ διαθεμένη, ὅπως ἴδῃς Θεοῦ τὴν λαμπρότητα.

Ἦρῶν Ἀποστόλων, καὶ ἱερωνύμων Μαρτύρων δεήσεις, τῆς νηστείας χρόνον, διανύσαι ἡμᾶς καταξίωσον, Ἰησοῦ οἰκτίρμον, ἐν μετανοία, καὶ παντοία, ἀποχῇ ἀμαρτίας δεόμεθα.

Θεοτοκίον.

Τῆς νηστείας τὴν πύλην, μέλλοντες εἰσερχεσθαι ἐκδυσωποῦμέν σε, τοῦ Θεοῦ τὴν πύλην, συνελθεῖν τοῖς οἰκέταις σου Δέσποινα, καὶ πλατύναι πάντως, τοὺς λογισμοὺς καὶ διανοίας, τὰ σωτήρια πράττειν θελήματα.

Ἔκτα τὸ Τριῶδιον τοῦ αὐτοῦ Ἰωσήφ.

ᾠδὴ εἰ. Ἦχος πλ. β'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Σταυρῷ τὰς χεῖρας προσηλωθεῖς, λόγῃ τὴν πλευρὰν διανυγείς, τὸ γραμματεῖον φιλάνθρωπε, τοῦ παραπεσόντος Ἀδάμ διέρρηξας· διό σε ζωοδότα ὕμνοις δοξάζομεν.

Δολίως ὄφρις ὁ πονηρὸς, πάθη ἐπιθείς μοι ψυχικὰ, τοῦ Παραδείσου ἐξώρισε· σὺ δὲ τὰς παλάμας, ἐν τῷ Σταυρῷ προσπαγείς, πρὸς ὕψος ἀφθαρσίας Σῶτερ ἀνεῖλκυσας.

Οτῆς νηστείας θείος καιρὸς, πάθη ἐκκαθαίρων ψυχικὰ, καὶ ψυχικοὺς πλύνων

μῶλωπας, ἦλθε νῦν ἐπέστη· πιστοὶ συνδράμωμεν, καὶ τοῦτον φιλοφρόνως ὑποδεξώμεθα.

Καιρὸς ἐπέφανεν ἀγαθὸς, θείαν εὐφροσύνην τῆς ψυχῆς, ἅπαν ἐνδύων τὸ πρόσωπον· δεῦτε γηθοσύνως τοῦτον δεξώμεθα, νηστεία καὶ δεήσει προκαθαιρόμενοι.

Νηστείαν, δάκρυα, προσευχὴν, ἦθος ταπεινὸν τῷ δι' ἡμᾶς, ταπεινωθέντι προσάξωμεν, ὅπως ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐγκρατείας, συγχώρησιν βραβεύσῃ, τῶν ἐπταισμένων ἡμῖν.

Θεοτοκίον.

Ταῖς φωτοβόλοις σου ἀστραπαῖς, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθὴ, τὸ τῆς ψυχῆς μου ἀπέλασον, σκότος, καὶ τὴν νύκτα τῆς ἀμαρτίας μου, προθύμως ἵνα ψάλλω, καὶ μακαρίζω σε.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. δ'. Ἦνα τί με ἀπώσω.

Ἦν Σταυρὸν προσκυνῶ σου, Κύριε φιλάνθρωπε, δι' οὗ με ἔσωσας, καὶ ὕμνω τὰ πάθη, τὰ σωτήρια καὶ θεία Δέσποτα· δι' ὧν τῶν παθῶν μου, τῶν ἀλγεινῶν ἐρρύσθην Λόγε, εἰς ζωὴν μετελθὼν τὴν ἀπήμονα.

Ἦν Σταυρῷ πεποιθότες, τὴν τῶν ἐναντίων ἀπάτην τρεπόμεθα· ἐν αὐτῷ παγέντες, οἱ πιστοὶ γνωρισθέντες ἐγνώσθημεν, τῷ Θεῷ ὡς ἄρνες, νεογενεῖς ἐκλελεγμένοι, καὶ τὸ ἄδολον γάλα πεπώκαμεν.

Δόξα.

Ἦν Πατέρα καὶ Λόγον, πάντες καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα δοξάζομεν, ἐν μιᾷ τῇ φύσει, γνωρισμὸν τηλαυγῆ ἐκτιθέμενοι, προσκυνοῦντες ἅμφω, καὶ διαιροῦντες τοῖς προσώποις, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως λατρευόντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦ ἐλπίς τῶν περάτων, ἢ χαρὰ τῶν δούλων σου, σὺ εἰ Παρθένη ἀγνή· τοὺς τιμῶντας πόθῳ, τὴν Εἰκόνα σου φύλαττε Πάναγνε, καὶ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, πάντας ἡμᾶς τοῦ ἀλλοτρίου, ἐλευθέρωσον ὡς συμπαθέστατος.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἦν εὐθεῖαν ὁδὸν σου, Κύριε κατεύθυνον, πᾶσι τοῖς δούλοις σου, τοῖς τιμῶσι πόθῳ, τῆς νηστείας τὸ στάδιον στήριξον, καὶ ταῖς εἰς τὸ κρεῖττον, ἐπαγωγαῖς τῆς σῆς ἁγίας, Βασιλείας ἡμᾶς καταξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ἦ**να τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου
• **Ἦ** τὸ φῶς τὸ ἄδυτον; καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ
• ἀλλότριον σκότος τὸν δειλαίον· ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου,
• τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Ῥδὴ ε'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἰηστεύσας ὁ Λυτρωτής, τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν ἡμῖν, ὠρίσατο ψυχικῶν, κηλίδων κάρσιον· ζέση προσέλθωμεν, οἱ πιστοὲ καρδιά, ὅπως λάβωμεν συγχώρησιν.

Ὁ τῆ Τελώνου Χριστέ, τὸν στεναγμὸν προσδεξάμενος, καὶ Πόρνης τὸν ἐκ ψυχῆς, κλαυθμὸν προσαγόμενος, δεξάει ὡς φιλάνθρωπος, τὰς ἡμῶν δεήσεις, ἔλασμον ἡμῖν δωρούμενος.

Ἰηρύκων καὶ Προφητῶν, Μαρτύρων καὶ Ἀποστόλων σου, Ὁσίων Ἱεραρχῶν, καὶ πάντων Δικαίων σου, Χριστέ παρακλήσασιν, ἔλασμον πταισμάτων, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατὰπεμψον.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη τὸ ἀσθενές, τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, τῷ Δείῳ σου τοκετῷ, Ἄγνη ἐπιρρώσασα, συνεργός μοι φάνηθι, πρὸς τὸ τῆς νηστείας, εἰσιόντι Δεῖον στάδιον.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Ἔτα τὸ Μαρτυρικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Ἡ αἶλαι ἐν ἄρματι πυρίνῳ, ἀνεφέρετο Ἡλίας τῇ νηστείᾳ, λαμπρυνθείς· ὡ ψυχῇ, τοῦτον ἐκμιμουμένη, τὰ τῆς σαρκὸς θανάτωσον, εἰκράσις ἐγκρατεία.

Ἡ δε καιρὸς τῆς ἐγκρατείας, ὑπεμφαίνων σοὶ τὸ φῶς τῆς σωτηρίας· μὴ ἀμέλει ψυχῇ, Θεοῦ μακροθυμοῦντος· ἀλλὰ προθύμως βόησον· Ἀγαθὲ οἰκτείρησόν με.

Ἡ αἶδας στομώσασα νηστεία, διτήρησέ τὸ πῦρ ἀκαταφλέκτους. Ἰησοῦ ταῖς αὐτῶν δεήσεσι πυρός με, τοῦ αἰωνίου λύτρωσαι, τῇ πολλῇ σου εὐσπλαγχνίᾳ. Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη βοήθεια ἀνθρώπων, βοηθὸς ἡμῖν καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, τοῖς σοῖς δούλοις γενοῦ, ὅπως ἐν μετανοίᾳ, εὐαρεστοῦντες λάβωμεν, οὐρανῶν τὴν βασιλείαν.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

• Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαιῶν ὁ Τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν· Τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡς μετανοίας κάμινον, προθυμία ἐκκαύσωμεν, καὶ τὰς ἡδοναῖς, ἐν αὐτῇ καταφλέξωμεν, ἀπάσας τοῦ σώματος, καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ μέλλοντος, πείραν μὴ λαβεῖν, τὸν πλούσιον ἐν ἐλείει, αἰτήσωμεν βρωῶντες· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ εἰσιῶν καιρὸς ἡμῖν, τῆς νηστείας γενήσεται, πάσης ἀμαρτίας, ἀποχῆς παραιτίας· μὴ οὖν κάτω κλίνωμεν, μηδὲ ῥαθύμως δρᾶμωμεν, ὅπως ἐν βραχείαις, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις, ἐτῶν πολλῶν κηλίδας, κατανύξει καρδίας, ἐκπλύνωμεν τὸν μόνον, Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦντες.

Ἡ τῶν Ἀγγέλων τάγματα, τῶν Μαρτύρων ὁ σύλλογος, Δείων Ἀποστόλων ὁ χορὸς ὁ ἅγιος, Ὁσίων ὁμήγυρις, Ἱεραρχῶν τε καὶ Προφητῶν, σὲ ἐκδυσωποῦσιν, Ἀγαθὲ πανοικτίρμον, μετάνοιαν γνησίαν, τοῖς σοῖς δούλοις παράσχε, καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, τῆς νῦν εἰσαγομένης.

Θεοτοκίον.

Ὁ θεοκυῆτορ πάναγνε, ἐπὶ σέ καταφεύγομεν· οἰκτεῖρον ἡμᾶς, τῇ ἀγαθῇ πρεσβείᾳ σου, καὶ δίδου εὐέλπτον, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον, ἅπασιν ἡμῖν ἐν τῷ καιρῷ τῆς νηστείας, τῆς νῦν εἰσαγομένης, εἰς πιστῶν σωτηρίαν, τῶν σὲ ὑμνολογούντων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸ Τριῳδίου.

Ῥδὴ θ'. Νόμων πατρῶων.

Ἡ λῆρον πατρῶων μὴ φυλάξαντες, τῆς ἀμαρτίας νόμῳ κατεδουλώθημεν· ἀλλ' ἐκτείνασ τὰς παλάμας σου, ἐν τῷ Σταυρῷ τῷ Δείῳ, ἐλευθερίαν πᾶσιν, ἐδωρήσω δι' αὐτοῦ· ὃν σοὶ πίστει προσάγομεν, ἐν ἡμέραις ἀγίαις· Ἐλεῆσον ἡμᾶς Ἐλεῆμον, σὲ ὑπερυψοῦτας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ τῷ Σταυρῷ σου, τὴν διάστασιν, καὶ τοῦ φραγμοῦ ἐξάρας τε τὸ μεσότοιχον, εἰρήνην ἐν τοῖς πέρασιν, ἐγκαινίσασ· πλουσίαν, εἰρηνευούση δίδου, διελθεῖν ἡμᾶς Χριστέ, καταστάσει τὴν μέλλουσαν νηστείαν, σὲ Κύριον ὑμνοῦντας ἀπαύστως, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ τῆς νηστείας χάρις σήμερον, ἡλιακῶς ἀκτίνας, πᾶσι προβάλλεται, προκαθαίρουσα τὴν ζόφωσιν, τὴν ἐκ τῆς ἀμαρτίας οἱ συσχεθέντες πάθεισι, ποικίλοις ἐν χαρᾷ, προσελθόντες· δεξώμεθα τὸ δῶρον φιλοφρόνως· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βρωῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πικρῶς τρυγῆσας ὁ Πρωτόπλαστος, ἐν Πα-
ραδείσῳ παλαι, βρῶσιν παράλογον, ἀ-
περρίφη καὶ κατάκριτος, τῆς τρυφῆς ἐξεβλή-
θη· ἀλλ' ἐπὶ ξύλου, ἤλοις προσπαγεῖς, τὸ πο-
νηρὸν γραμματεῖον, προσήλωσας τῆς αὐτοῦ ἀ-
μαρτίας· διό σου τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν,
ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νόμον νηστείας ἀπώσαμενοι, τῆς ἀμαρτίας,
βόθρῳ κατωλισθήσαμεν, καὶ νηστείας ἐνδει-
σθημεν, τῆς νῦν εἰσαγομένης· ἦν περ Οἰκτίρμον,
χάριν διανύουσιν ἡμεῖν, οὐρανόθεν κατάπεμψον,
καὶ εἰρήνην πλουσίαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοᾷ-
σι, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Καταπιπτάντων ἐπανόρθωσις, ἀμαρτωλῶν
μεσίτις, ξένων ἀνάψυξις, λυπαιμένων ἢ
παρακλήσις, Παναγία Παρθένε, τὴν τῆς ψυχῆς
μου λύπην διασκεδάσον ἀγνή, καὶ παρακλή-
σιν ἄνωθεν, ἐκ Θεοῦ μοι δοθῆναι, δυσώπει με-
λωδοῦντι προθύμως, σὲ ὑπερυψοῦντι, εἰς πᾶν-
τας τοὺς αἰῶνας.

"Ἄλλος." Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί.

Καθλούμενον σαρκί, ἐν τῷ Σταυρῷ Οἰκτίρ-
μον, κατιδοῦσά σε, ἢ τῶν κτισμάτων φύ-
σις, διεστρέφετο, φῶς ἡμέρας εἰς σκότος, ἐσα-
λεύετο ἢ γῆ, καὶ πάντα ἐκλονεῖτο.

Εν τῷ ὕψει τοῦ Σταυροῦ, τὴν τῶν ἀνθρώ-
πων φύσιν, συνανύψωσας, καὶ ἐκ πλεу-
ρᾶς σε θείας, πλουτοῦ ἐβλυσας σωτηρίας, τοῖς
πίστει προσκυνοῦσι Σωτῆρ, τὸ ἄχραντόν σου
Πάθος.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Εἰς Θεὸς οὖν ἢ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκ-
στάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέν-
τος εἰς ἐκπόρευσιν· ἀλλ' ἴδια καὶ ἄμφω, φῶς
Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας, εἶπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρό-
νως προεκλάμψαντα, καὶ σὺν ἀγίῳ Πνεύ-
ματι, ἀνυμνοῦμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδο-
κήσας τεχθῆναι, ἐκ σοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν μετάνοιαν ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς τῆ φύσει
προσδεξάμενος, τῶν τοῦ ἐχθροῦ παγίδων
ῥῦσαι Κύριε, ἵνα πίσται καὶ πόθῳ, σὴν νῦν ἀ-
νυμνῶμεν, ἀγίαν δεσποτείαν.

Ἀἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

Ἀγγελοι καὶ οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δό-
ξης ἐποχοῦμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύ-

• στως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
• περυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στιχολογεῖται καὶ ἡ Τριμωτέρα.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς
• κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὡ-
• φθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γα-
• στήρ σου γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρα-
• νῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
• πων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ιδοὺ ὁ φωτοφόρος ἦλθε καιρὸς, ἡ ἀγία ἡμέ-
• ρα ἐπέλαμψε, τὰ σκοτεινά, πάθης σου ἀπό-
• φευγε, ὦ ψυχῆ, καὶ τὰς αὐγὰς ὑπόδεξαι, τὰς
καθοδηγούσας σε πρὸς τὸ φῶς, κατάνυξιν ὡς
οἶνον, πίνουσα ἐπευφραίτου, καὶ ἡδονῶν τὴν
μέθην μίσησον.

Ος ὄντως ἀγαθώτατος ὁ καιρὸς, τῆς νη-
• στείας Χριστέ, ὄν περ δέδωκας, πᾶσι πε-
• στοῖς, εἰς ἀμαρτημάτων ἀποτροπᾶς, καὶ ἰλα-
• σμὸν σωτήριον, καὶ τῶν χαρισμάτων ὑποδο-
• χὴν· ἐν ᾧ σε δυσωπῆμεν, μετόχους Σωτῆρ πᾶν-
• τας, τῶν ἀγαθῶν σου ἡμᾶς ποιήσον.

Συνήθως τὰ ἐλέη σου ἐφ' ἡμᾶς, ἐπιρροαίων
• Οἰκτίρμον τὰ πλούσια, δίδου ἡμῖν, δά-
• κρυα καθαιρόντα μολυσμοῦς, καὶ λογισμοῦς
ποθοῦντάς σε, πίστιν καὶ ἀγάπην εἰλικρινῆ,
μετάνοιαν πλουσίαν, οἰκείωσιν τελείαν, πρὸς
σὲ τὸν μόνον Πολυέλεον.

Η πάντων τῶν Ἀγγέλων θεία πληθὺς καὶ
• Ἀγίων χοροὶ ἀξιάγαστοι, τὸν ἀγαθόν, νῦν
ἐκδυσωπήσατε ἐκτενωῶς, ὅπως τὸ θεῖον στά-
• διον, τοῦτο τῆς νηστείας τὸ ἐνεστός, δραμεῖν
ἀνεμποδίστως, ἡμᾶς ἐνδυναμώσῃ, καὶ νικηφό-
• ρους ἀπεργάσῃται.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Παρθένε τὸν ἀγαθόν, ἢ τεκοῦσα
• Σωτῆρα ἀγαθῶν, πάντας ἡμᾶς, πάθε-
• σιν ἀμέτρους καὶ λογισμοῖς, κεκακωμένους Δέ-
• σποινα, καὶ βεβαρυμένους ἀμαρτιῶν, φορτίαις
δυσβαστάκτοις, ἵνα σε κατὰ χρέος, ὡς Θεοτό-
• κον μεγαλύνωμεν.

"Ἄλλος." Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Ατονεῖ πᾶσα φύσις, καὶ βροτῶν καὶ Ἀγ-
• γέλων, τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, εὐχαρι-
• στεῖν Εὐεργέτα, ὅτι σάρκα θέλων, δι' ἡμᾶς ἐ-
• πτώχευσας, καὶ ἐπὶ ξύλου ὑπὲρ ἡμῶν ἐτάθης,
κατάρρα γεγονώς, ἵνα τὴν πρὶν κατάραν ἀνέ-
• λης, τῆς ἀνθρωπότητος.

Φαιδρὰ ἡμέρα, ἢ τῆς ἐγκρατείας ἐπέστη·
• Φαιδρῶ τῷ προσώπῳ, δεῦτε ὑπαντήσω

μεν, ψυχή μου τῷ Δεσπότῃ, χάριν ἐκπεμφθῆ-
ναι ἄνωθεν, ἡμῖν αἰτοῦντες, καὶ τῶν πολλῶν
σφαλμάτων διόρθωσιν εὔρειν, ὅπως φρικωδε-
στάτης γενένης, μὴ πειραθῶμεν ἐκεῖ.

Τοῖς ἐν τῷ σκοτει, τῶν ἀμαρτιῶν συσχεθει-
σι, τῆς μετανοίας νῦν τὰ ἱερά εἰσόδια ἐ-
πίστη, πάντων τὰς ψυχὰς φωτίζοντα· διὸ ψυ-
χή μου, τὸν σκοτασμόν ἐκκλινον, τοῦ κόρου
τῶν παθῶν, σπεῦσον ἵνα τρυφῆς αἰώνιου, ἐπα-
πολαύσης ἐκεῖ.

Επί τοῦ ξύλου χεῖρας, ἐκουσίως ἀπλώσας,
τὰ διεστῶτα πάντα συνηγάγω ζωοδότα·
τῇ δὲ λόγγῃ, σὴν διανυγείς μακρόθυμε πλεу-
ράν, τὴν ἥτταν τὴν ἐκ πλευρᾶς φειῖσαν, ἠνώρ-
θωσας ἡμῶν· ὅθεν εὐχαριστοῦντες, ὑμνοῦμεν
τὴν εὐσπλαγγίαν σου.

Πρωτοφόρος, νῦν ἐπιδημοῦσα νηγεῖα, προσ-
δεξιούται τράπεζαν ἀγώνων, προτιθεῖ-
σα· δια τοῦτο, ταύτης νηφαλέως ἅπαντες, σε-
πτὸν κρατῆρα καθαρτικῶν δακρυῶν ληψώμεθα
πιστοὶ, ἵνα τῶν ἀνηκέστων δακρυῶν, μὴ πει-
ραθῶμεν ἐκεῖ.

Ὁμοίωσις.

Προστασία, πάντων τῶν εἰς σὲ πεποιθό-
των, ἢ ἐν ἀνάγκαις, ἀγρυπνος ὑπάρχου-
σα προστατῆς Θεοτόκε, τῆς αἰωνιζούσης λύ-
τρωσαι, ἡμᾶς γενένης, καὶ τῶν ἀποκειμένων,
κολάσεων πικρῶν, ὅπως χρεωστικῶς ὑμνώμεν,
τὰ μεγαλειά σου.

Ὁ Εἰρμός.

- Ἄπορει πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀ-
- ξίαν, ἰλιγγᾷ, δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμος,
- ὑμνεῖν σε Θεοτόκε· ὁμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα,
- τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας
- τὸν ἐνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προσ-
- τάτις, σὲ μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Σὶ δόξα πρέπει Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν. κτλ.

Ἐν δὲ τοῖς Ἀποστίχοις τῶν Ἀίνων, τὸ παρὸν
Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Πρὸ τοῦ σωτηρίου Σταυροῦ, τῆς ἀμαρτίας
βασιλευούσης, τῆς ἀσεβείας ἐπικρατού-
σης, τῶν ἀνθρώπων ἐμακαρίζετο, τρυφῇ σωμα-
τικῇ, καὶ σαρκικῶν ὀρέξεων, ὀλίγοι κατεφρό-
νουν· ἀφ' οὗ δὲ, τὸ τοῦ Σταυροῦ μυστήριον πέ-
πρακται, καὶ δαιμόνων ἐσβέσθη τυραννὶς τῇ
θεογνωσίᾳ, ἢ τῶν οὐρανῶν ἐπὶ γῆς ἀρετῇ πο-
λιτεύεται· διὰ νηστεία τιμᾶται, ἐγκράτεια λάμ-
πει, προσευχὴ κατορθοῦται, καὶ μάρτυς και-
ρὸς, ὁ παρῶν δεδομένος ὑμῖν, ὑπὸ τοῦ σταυ-

ρωθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς σωτηρίαν τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτ' τοῦ ἐλέους σου.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ.
Μαρτυρικόν.

Κύριε, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων σε, πᾶσα ἡ κτί-
σις ἐορτάζει, ἕρανοι ἀγαλλονται σὺν τοῖς
Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώ-
ποις· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροβεστοκίον.

Κύριε πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρε-
μαίμενον, θρηνηδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς·
Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον,
πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Ἐἶτα τὸ, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυ-
ρίῳ· τὸ Τρισάγιον· τὸ, Ἐν τῷ Ναῶ ἑστῶτες
τῆς δόξης σε· τὸ, Κύριε ἐλέησον μ. το, Ἐπου-
ράνιε Βασιλεῦ· ταῖς μετανοίας, κτλ., ὡς καὶ τῇ
Τετάρτῃ πρῶτ'. Ὁρα σελ. 38.

Ἐἶτα τὴν πρώτην Ἦραν, μετὰ τῶν συνήθων
Ἐκτακτοῦ, ἀναγνωσκόντες καὶ τὰς Κατηχή-
σεις τοῦ ἁγίου Θεοδοῦρου τοῦ Στουδίτου.

Καὶ Ἀπόδοσις.

Ἐν δὲ ταῖς Ἦραις, μετὰ τὴν Τριθέκτην, ψαλ-
λόμεν τὸ παρὸν Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος πλ. β'.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως Κύρια, καὶ
σῶσον ἡμᾶς, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, φι-
λάνθρωπε.

Δ'ς.

Ἐροκείμενον. Ἦχος α'.

Γένοιτο Κύρια τὸ ἐλεὸς σου ἐφ' ἡμᾶς.

Στίχ. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Προφητείας Ἠσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Η'. 7.

Καὶ λέγει Κύριος Παντοκράτωρ· Ἴδου, ἐ-
γὼ σῶζω τὸν λαόν μου ἀπὸ γῆς ἀνατο-
λῶν, καὶ ἀπὸ γῆς δυσμῶν, καὶ εἰσαῶ αὐτὸν
εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ, καὶ κατασκευάσω ἐν μέσῳ
Ἱερουσαλήμ· καὶ ἔσονταί μοι εἰς λαόν, καὶ ἐ-
γὼ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν, ἐν ἀληθείᾳ, καὶ
ἐν δικαιοσύνῃ. Καὶ λέγει Κύριος Παντοκρά-
τωρ· Κατισχυέτωσαν αἱ χεῖρες ὑμῶν τῶν ἀ-
κουόντων ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις τοὺς λόγους
τούτους, ἐκ στόματος τῶν Προφητῶν, ἀφ' ἧς
ἡμέρας τεθεμελιώται ὁ οἶκος Κυρίου Παντο-
κράτορος, καὶ ὁ Ναός, ἀφ' ἧς ὠκοδομηταί. Διό-
τι πρὸ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, ὁ μισθὸς τῶν ἀν-
θρώπων οὐκ ἔσται εἰς ὄνησιν, καὶ ὁ μισθὸς

των κτηνῶν οὐχ ὑπάρξει, καὶ τῷ ἐκπορευομένῳ, καὶ τῷ εἰσπορευομένῳ, οὐκ ἔσται εἰρήνη ἀπὸ τῆς θλίψεως· καὶ ἐξαποστελῶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἕκαστον ἐπὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ. Καὶ νῦν, οὐ κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς ἔμπροσθεν ἐγὼ ποιῶ τοῖς καταλοιπίοις τοῦ λαοῦ τούτου, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ· ἀλλ' ἢ δεῖξω εἰρήνην· ἢ ἄμπελος δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς, καὶ ἡ γῆ δώσει τὰ γεννήματα αὐτῆς, καὶ ὁ οὐρανὸς δώσει τὴν δρόσον αὐτοῦ, καὶ κατακληρονομήσω τοῖς καταλοιπίοις τοῦ λαοῦ μου ταῦτα πάντα. Καὶ ἔσται, ὃν τρόπον ἦτε ἐν κατάρα ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὁ οἶκος Ἰουδα, καὶ ὁ οἶκος Ἰσραὴλ, οὕτω διασώσω ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθε ἐν εὐλογίᾳ. Θαρσεῖτε, καὶ κατισχύετε ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν· διότι ταῦτα λέγει Κύριος Παντοκράτωρ· Ὁν τρόπον διενοήθη τὸ κακῶσαι ὑμᾶς, ἐν τῷ παροργίσαι με τοὺς πατέρας ὑμῶν, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, καὶ οὐ μετενόησα. Οὕτω παρατέταγμαί καὶ διανενοήμαι, ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, τοῦ καλῶς ποιῆσαι τῇ Ἱερουσαλὴμ, καὶ τῷ οἴκῳ Ἰουδα. Θαρσεῖτε. Οὗτοι οἱ λόγοι, οὓς ποίησεν· λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, ἀλήθειαν καὶ κρίμα εἰρηνικὸν κρίνετε ἐν ταῖς πύλαις ὑμῶν· καὶ ἕκαστος τὴν κακίαν τοῦ πλησίον αὐτοῦ μὴ λογιζέσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, καὶ ὄρκον ψευδῆ μὴ ἀγαπάτε· διότι ταῦτα πάντα ἐμίσησα, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.

Προκείμενον. Ἦχος γ'.

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.

Στιχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἐν πάσῃ τῇ Τεσσαρακοστῇ εἰς τὸ Λυχνικόν, τῇ Παρασκευῇ, εἰ μέλλει γενέσθαι Προηγιασμένη, ἰστώμεν Στιχ. ι. ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ, Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴν μου, καὶ ψάλλοντες τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, δις, τὰ δ'. Μαρτυρικά τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, καὶ τοῦ Μηναιίου, γ'. δευτεροῦντες τὸ α'. Δόξα, τὸ Νεκρώσιμον τοῦ Δαμασκηνοῦ, τοῦ αὐτοῦ Ἦχου· καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁμοίως· Εἴσοδος μετὰ θυμιατοῦ· καὶ κατὰ τῆς ἡμέρας ἢ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

Εἶδ' ὅσ' γίνεται Προηγιασμένη, εἰς τὸ, Κύριε ἐκείκραθα, ἰστώμεν. Στιχ. ε'. καὶ ψάλλοντες τὰ γ'. Μαρτυρικά τὰ τοῦ Ἦχου, καὶ τοῦ Μηναιίου, γ'. Δόξα, τὸ Νεκρώσιμον, Καὶ νῦν, τὸ Θεοτοκίον, τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα, δευτεροῦμεν τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας· εἶτα τὸ Μαρτυρικόν· Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Οὕτω τελεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Λυχνικοῦ, κατὰ πᾶσαν Παρασκευὴν, ἀπὸ τῆς β'. Ἐβδομάδος, μέχρι τῆς

Παρασκευῆς τῆς ι'. Ἐβδομάδος, ἐπιτελουμένης Προηγιασμένης εἴτε μὴ·

Ἰστίον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι καθ' ἑκάστην Κυριακὴν ἐν τῷ Λυχνικῷ, ἦθουν ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς, μέχρι τῆς ι'. Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν, Ἐσπέρας, ψάλλομεν τὸ, Κύριε ἐκείκραθα, εἰς τὸν κατὰ τὴν ἡμέραν Ἦχον, ἰστώντες Στιχ. ι. ἀπὸ τοῦ, Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴν μου, καὶ λέγομεν τὰ δ'. Κατανυκτικὰ, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου, τὰ τοῦ Τριωδίου προσόμοια, τὰ δύο τοῦ κυρίου Ἰωσήφ, καὶ τὸ ἐν τοῦ κυρίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, καὶ τοῦ Μηναιίου, γ'. Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, δευτεροῦντες αὐτό· τὸ Μαρτυρικόν· Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον, τὸ, Θεοτόκε Παρθένη, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς δηλωθήσεται ἐν ταῖς ἐφεξῆς Κυριακαῖς.

Δεῖ γινώσκειν προσεῖτι, ὅτι τῷ Σαββάτῳ καὶ τῇ Κυριακῇ τῆς Τυρινῆς, Μηναιῖον οὐ ψάλλεται· ἀλλ' ἡ Ἀκολουθία τῶν ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις λαχόντων Ἁγίων ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις, ἐκτός εἰ μὴ τύχη ἡ Ἐορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς, ἢ τοῦ Προδρόμου· τότε δὲ γίνεται κατὰ τὸ Τυπικόν.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ.

Ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν ἐν ἀσκήσει λαμβάνων ὁσίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν.

Τῇ Παρασκευῇ, Ἐσπέρας.

Εἰς τὸ Λυχνικόν, μετὰ τὸν Προηματικόν, στιχολογοῦμεν τὰ, Πρὸς Κύριον· εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκείκραθα, ἰστώμεν Στιχ. ε'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ προσόμοια, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. δ'. Δεῦτε ἅπαντες πιστοί.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, τὰς τῶν ὁσίων Πατέρων, χορείας ὑμνήσωμεν. Ἀντώνιον τὸν κορυφαῖον, τὸν φαινὸν Εὐθύμιον, καὶ ἕκαστον, καὶ πάντας ὁμοῦ· καὶ τούτων ὡς περ Παράδεισον, ἄλλον τρυφῆς, τὰς πολιτείας νοσητῶς διεξερχόμενα, τερπνῶς ἀνακράξωμεν· Ταῦτα τὰ ξύλα, ἃ ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὰ αὐτὰ, τοὺς ἀφθάρτους καρπούς τῆς ζωῆς ἐξανθήσαντα, προσήγαγον τῷ Χριστῷ, ἐκτρέφοντα ἡμῶν τὰς ψυχὰς· πρὸς οὓς βοήσωμεν· Θεοφόροι μακάριοι, πρσεβεύσατε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Χαῖρε Αἴγυπτε πιστῇ, χαῖρε Λιβύη ὁσία, χαῖρε Θηβαῖς ἐκλεκτῇ, χαῖρε πᾶς τόπος, καὶ πόλις καὶ χώρα, ἢ τοὺς πολίτας θρέψασα, τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καὶ τούτους ἐν ἐγκρατείᾳ, καὶ πόνοις αὐξήσασα, καὶ τῶν

ἐπιθυμιῶν, τελείους ἀνδρας τῷ Θεῷ, ἀναδείξασα· οὗτοι, φωστῆρες τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀνεφάνησαν, οἱ αὐτοὶ τῶν θαυματίων τῆ αἴγλη, καὶ τῶν ἔργων τοῖς τέρασιν, ἐξέλαμψαν νοητῶς, εἰς τὰ πέρατα ἅπαντα. Αὐτοῖς βοήσωμεν· Πατέρες παμμακάριστοι, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸς ἐξείποι γηγενῶν, τοὺς θαυμαστὲς ὑμῶν βίους, Πατέρες παγκόσμιοι; ποία δὲ γλώσσα λαλήσει, τοὺς ἱεροὺς ἐν Πνεύματι ἀγῶνας, καὶ ἰδρωτάς ὑμῶν, τὰ ἄθλα τῶν ἀρετῶν, τὴν τῆξιν τῆ σώματος, τὰς παλαίστρας τῶν παθῶν, ἐν ἀγρυπνίαις καὶ εὐχαῖς, καὶ τοῖς δάκρυσιν; ὑμεῖς ἐν κόσμῳ, ὡσπερ Ἄγγελοι ὄντως ὠφθῆτε, οἱ αὐτοὶ, τὰς δαιμόνων δυνάμεις, τελείως καθεῖλετε, τελέσαντες θαυμαστά, καὶ ἐξαισία τέρατα. Διὸ πρεσβεύσατε, σὺν ὑμῖν παμμακάριστοι, τυχεῖν ἡμᾶς τῆς ἀλήκτου χαρᾶς.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Τὸ κατ' εἰκόνα, τηρήσαντες ἀλώθητον, νοῦν ἡγεμόνα, κατὰ παθῶν ὀλεθρίων, ἀσκητικῶς ἐνστησάμενοι, εἰς τὸ κατ' ὁμοίωσιν ὡς δυνατόν ἀνεληλύθατε· ἀνδρικῶς γὰρ τὴν φύσιν ἐκβιασάμενοι, ἐσπεύσατε τὸ χεῖρον καθυποτάξαι τῷ κρείττονι, καὶ τὴν σάρκα δουλώσαι τῷ Πνεύματι· ὅθεν μοναζόντων, ἀνεδείχθητε ἀκρότης, πολισταὶ τῆς ἐρήμου, εὐδρομούντων ἀλειπταί, κανόνες ἀρετῆς ἀκριβεστάτοι. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, τῶν ἐσόπτρων λυθέντων Πανόσια, καθαρῶς ἐποπτεύετε, τὴν αἰγιαν Τριάδα, ἐντυγχάνοντες ἀμέσως, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· τὸ α'. τὸ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον.

Μετὰ δὲ τὸ, Φῶς ἰλαρὸν, Προκείμε. Ἦχος β' κρῦς. Ὁ Θεὸς ἀντιλήπτωρ μου εἶ· τὸ ἐλεός σου προφθάσαι με.

Στίχ. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου ὁ Θεός.

Εἶτα τὴν Προφητείαν.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Η'. 49.

Ταῦδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ· Νηστεία ἢ τετάρτη, καὶ νηστεία ἢ πέμπτη, καὶ νηστεία ἢ ἐβδόμη, καὶ νηστεία ἢ δεκάτη, ἐσονται τῷ οἴκῳ Ἰουδα καὶ τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, εἰς χαρὰν καὶ εὐφροσύνην, καὶ εἰς ἑορτὰς ἀγαθὰς, καὶ εὐφρανθήσεσθε· καὶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν εἰρήνην ἀγαπήσατε. Ταῦδε λέγει Κύ-

ριος Παντοκράτωρ· Ἔτι ἤξουσι λαοὶ πολλοί, καὶ κατοικοῦντες πόλεις πολλὰς· καὶ συνελύσσονται κατοικοῦντες πέντε πόλεις εἰς μίαν πόλιν, λέγοντες· Πορευθῶμεν δεηθῆναι τοῦ προσώπου Κυρίου, καὶ ἐκζητῆσαι τὸ πρόσωπον Κυρίου Παντοκράτορος ἐν Ἰερουσαλήμ. Καὶ ἤξουσι λαοὶ πολλοί, καὶ ἔθνη πολλὰ, ἐκζητῆσαι τὸ πρόσωπον Κυρίου Παντοκράτορος ἐν Ἰερουσαλήμ, καὶ ἐξιλιάσασθαι τὸ πρόσωπον Κυρίου. Ταῦδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ· Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐπιλήφονται δέκα ἄνδρες ἐκ πασῶν τῶν γλωσσῶν τῶν ἐθνῶν, καὶ ἐπιλήφονται τοῦ κρασπέδου ἀνδρὸς Ἰουδαίου, λέγοντες· Πορευσώμεθα μετὰ σοῦ, διότι ἀκηκόαμεν, ὅτι ὁ Θεὸς μετ' ὑμῶν ἐστίν.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Στίχ. Κύριε οὐχ ὑψώθη ἡ καρδία μου.

Τὸ, Καταξίωσον Κύριε.

Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος β'.

Καθαρίσωμεν ἑαυτὲς ἀδελφοί, ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ, σαρκὸς καὶ πνεύματος· τὰς λαμπάδας τῶν ψυχῶν ἡμῶν φαιδρύνωμεν, διὰ φιλοπτωχείας, μὴ κατεσθίοντες ἀλλήλους τῆ συκοφαντία· ἐφθασε γὰρ ὁ καιρὸς, ὅταν ὁ Νυμφίος ἐλεύσεται, πᾶσιν ἀποδοῦναι κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Συνεισελθῶμεν Χριστῷ μετὰ τῶν φρονίμων Παρθένων, τὴν φωνὴν ἐκείνην τοῦ Ἀηστοῦ, πρὸς αὐτὸν ἀνακραζόντες· Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνούντων, πᾶσα πλάνη πέπαυται, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος πίστει διασώζεται.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τοὺς καθηγητὰς νῦν τιμῶμεν, Πατέρες ὅσοι· δι' ὑμῶν γὰρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθείαν πορεύεσθαι ἐγνώμεν· μακάριοι ἐστὲ τῷ Χριστῷ δουλεύσαντες, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσαντες τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλοι, Δικαίων ὁμόσκηνοι, καὶ Ἁγίων μεθ' ὧν πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐλεῆθῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡ τοῦ παραδόξου Δαύματος.

Χαῖρε ἀγνεΐας κειμήλιον· χαῖρε αὐλοῦ φω-
τός, καθαρὸν ἐνδιαίτημα· χαῖρε τὸ κε-
φαλαίον, τῆς ἡμῶν σωτηρίας τε· τῶν Ἀποστό-
λων, χαῖρε τὸ κήρυγμα· καὶ τῶν Μαρτύρων,
χαῖρε τὸ καύχημα· χαῖρε τὸ πλήρωμα Προ-
φητῶν Πανάμωμε, καὶ Ἀσκητῶν, Μοναστῶν
ἀγλαΐσμα, καὶ σωτηρία πιστῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ο Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν αἰεὶ
μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν σὴν ἐπιείκειαν, μὴ
ἀποστήσης τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν· ἀλλὰ ταῖς
αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τὴν ζωὴν
ἡμῶν.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλους
ἄγνωστον Μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε
τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ
ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως
ὑπὲρ ἡμῶν κατεδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας
τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου ταῖς
ψυχὰς ἡμῶν.

Τὰ αὐτὰ, καὶ εἰς το, Θεὸς Κύριος.

Ἐν δὲ τοῖς Ἀποδείπνοις, φαλλομεν τὸν τοῦ
Ἦχου ἐνδιάτακτον Νεκρώσιμον Κανόνα.

Τ Ὁ Σ Α Β Β Α Τ Ὁ Π Ρ Ω Γ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, καὶ
τὴν α'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ταῖς τῶν Πατέρων ἀστραπαῖς καταυγα-
σθέντες, ὡς εἰς Παραδεισον τερπνὸν νῦν
εἰσιόντες, τῆς τρυφῆς τοῦ χειμάρρου καταπο-
λαύσωμεν, καὶ τούτων τὰς ἀριστείας θαμβη-
τικῶς, σκροποῦντες ἀμλληθῶμεν ταῖς ἀρεταῖς,
τῷ Σωτῆρι κραυγάζοντες· Εὐχαῖς αὐτῶν ὁ
Θεός, μετόχους ἡμᾶς ποίησον, οὐρανῶν Βασι-
λείας σου.

Δόξα. Ὁμοιον.

Τὸν ἀρχηγὸν τῶν Μοναστῶν Παῦλον συμ-
φώνως, σὺν Ἀντωνίῳ τῷ σοφῷ καὶ Εὐ-
θυμίῳ, ἀνυμνήσωμεν πάντες, σὺν τοῖς λοιποῖς
Πατράσι· καὶ τούτους καθικετεύσωμεν, ὅπως
Χριστὸν, ἀπαύστως ἐκδυσωπῶσιν ὑπὲρ ἡμῶν,
τῶν τὴν Δεῖαν καὶ πάμφωτον, ἐπιτελούντων
μνήμην αὐτῶν, ἐν ᾄσμασι δοξάζοντες, τὸν Σω-
τῆρα καὶ Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Εὐχαριστοῦμέν σοι αἰεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγα-
λύνομεν ἀγνή, καὶ προσκυνούμεν, ἀνυ-
μνήντες τὸν τόκον σου κεχαριτωμένη, βρωῖντες
ἀκαταπαύστως· Σῶσον ἡμᾶς, Παρθένε παντε-
λεῆμον ὡς ἀγαθὴ, καὶ δαιμόνων ἐξάρπασον,
λογοθεσίου φοβεροῦ· καὶ ὦρα τῆς ἐτάσεως,
μὴ αἰσχυρθῶμεν οἱ δοῦλοί σου.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Αντώνιον ὁμοῦ, καὶ Εὐθύμιον πάντες, σὺν
πᾶσι τοῖς λοιποῖς, Θεοφόροις Πατράσι,
εὐφημήσωμεν ὕμνοις, αὐτῶν τὴν μνήμην πανη-
γυρίζοντες· οὗτοι γὰρ τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τοῦ κό-
σμου παντός πρεσβεύουσιν, ἵνα ῥυσθῶμεν τῆς
ἀρχαίας ἀραῖς, λυτρωθέντες κολάσεως.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ος εἰς λειμῶνα ἀρετῶν ἀνθηφοροῦντα, τῶν
Θεοφώρων Ἀσκητῶν περιπατοῦντες, τῆς
ὁσμῆς πληρούμεθα τῆς ἡδυπνοῦ· τοῖς ἄθλοις
γὰρ στομωθέντες τῶν πειρασμῶν, τὸ σῶμα τῆ
ἐγκρατεῖα δουλοπρεπῶς, καθυπέταξαν πνεύ-
ματι, ἀγγελικῆν ἐπὶ γῆς, πολιτείαν βιώσαν-
τες· δόξης οὖν ἠξιώθησαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τῶν Ἀσωμάτων σου Χριστέ, καὶ τοῦ Προ-
δρόμου, τῶν Μαθητῶν, τῶν Προφητῶν,
καὶ τῶν Μαρτύρων, τῶν Ἁγίων ἀπάντων τε,
καὶ τῶν Ὁσίων, πρεσβείαις τῆς ἀπειράνδρου
καὶ ἀγαθῆς, Μητρός σου, ἐκδυσωπούμενος, δός
ἡμῖν, τῷ φωτί σου πορεύεσθαι· καὶ καταξίω-
σον ἡμᾶς, τυχεῖν τῆς Βασιλείας σου, διὰ σπλάγ-
χνα ἐλέους σου.

Ἐἴτα ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸν ἅγιον Ἐφραίμ
τοὺς λόγους τοὺς εἰς τοὺς Πατέρας τελειωθέν-
τας, εἰς δόσεις, γ'.

Μετὰ δὲ τὸν Ν'. οἱ Κανόνες. Τοῦ Ἁγίου
τῆς Μονῆς, εἰς ε'. καὶ τῶν Πατέρων εἰς η'.
Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὸ, Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Πάντες ἐν ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τοὺς ἐν ἀ-
σκήσει λάμπαντας, Δεῖους Πατέρας ἡ-
μῶν, ὑμνήσωμεν συμφώνως, οὓς ἠνεγκεν Αἴγυ-
πτος, Θηβαῖς καὶ Λιβύη, ἅπας τόπος, καὶ
πόλις, καὶ χώρα.

Χαίροις Μοναστῶν ὁ ἀρχηγός, Ἀντώνιε πα-
νένδοξε, Ἀμμούν ὁ Θεοφόρος, τὸ τῆς νη-
στείας κλέος, Ἀρσένιε Ἄγγελε, κράτος τῆς ἡ-
συχίας, καὶ Ἀμμωνᾶς ὁ πνευματοφόρος.

Γέρπου σκευός ὄντως τοῦ Θεοῦ, Ἀγάθων ἱερόφυγε· Ἀχιλλᾶ καὶ Ἀρμή, τὰ ἀνθη τῆς ἐρήμου· Ἀνέθ, καὶ Ἀλώνιε, Ἀμοναθαί, καὶ Ἀνθίμε, τῶν ἀρετῶν φαιδροὶ μαργαρίται.

Λύχοι διακρίσεως ἡμῖν, ὑμνεῖσθω Ἄρης σήμερον, καὶ Ἀπολλῶς ὁ μέγας· ὑπακοῆς δὲ φῶτα, Ἀθρὲ καὶ Ἀκάκιος· τούτοις καὶ Ἀββακύρης, συνεκλάμπει, ὡς τις ἑσφόρος.

Οῖρος πολιτείας ὑψηλῆς, ἀνέφανεν Αὐξέντιος, ἀθλητῆς δὲ ἀγνεΐας, Ἀβράμιος, ὁ μέγας· μεθ' ὧν Ἀφροδίσιος, στύλος τῆς ἐγκρατείας, ἀνεδείχθη, σὺν Ἀθηνοδώρῳ.

Λάμπει ὡς ἀστήρ ἐν οὐρανῷ, ἐν ἀσκηταῖς Ἀμμώνιος καὶ ὁ θεῖος Ἀνίνας· αὐγάζει δὲ σὺν τρίτοις, καὶ ὁ μέγας Ἀντίοχος, Ἀγαπητός ὁ πᾶνυ, εἴτις ἄλλος, σὺν τούτοις αὐγάζει.

Υμνοῖς εὐφημοῦμεν ἱεροῖς, τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν ἐν τῷ ὄρει λαμπρῶς, ἀσκήσαντα τοῦ Ἄθω, φωστῆρα τὸν μέγιστον πάσης τῆς οἰκουμένης· οὐ πρεσβείαις σωζόμεθα πάντες.

Βίοις θεοπνεύστοις ἀληθῶς, Παραδεισος ἐδείχθητε, τῆς Ἐκκλησίας σοφοὶ μακάριοι Πατέρες· οἱ πάντες κατ' ὄνομα, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβείαν, τῷ Κυρίῳ ποιεῖτε ἀπαύστως.

Μαρτυρικόν.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πιστοὶ, τιμήσωμεν τοὺς Μάρτυρας, ἐν ἑτησίοις ὡδαῖς, καὶ ἄσμασιν ἐν πίστει, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, ἄδοντες καὶ βοῶντες· Ἄσωμέν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη.

Δόξα.

Τρία μιᾶς φύσεως ὑμῶ, πρόσωπα αὐθυπόστατα, ἀγέννητον Πατέρα, Υἱόν τὸν γεννηθέντα, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· ἀναρχον βασιλείαν, ἐξουσίαν, Θεότητα μίαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις ὁ πανάγιος Ναός, ὁ πόκος ὁ θεόδροσος· ἐσφραγισμένη πηγὴ, τοῦ ἀθανάτου ρείθρου· τὴν πόλιν σου Δέσποινα, φυλάττε ἐκ παντοίων, πολεμίων ἀπολιορκήτως.

Ὁ Εἰρμός.

• **Α**ῖσμα ἀναπέμφωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας, ὡδὴν ἐπινίκιον ἄδοντα καὶ βοῶντα· Ἄσωμέν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη.

Ἐνταῦθα στιχολογεῖτ. ἡ β'. ὡδὴ τοῦ Ψάλτηρ.

Ὡδὴ β'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ἰ**δετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς ὑμῶν ὁ πρό τῶν αἰώνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, πλὴν

• ἀνδρὸς κληθεὶς, καὶ λύσας τὴν ἀμαρτίαν, τῷ προπάτορος Ἀδάμ ὡς φιλάνθρωπος.

Τροπαίον.

Οσμῆς νῦν πληρούμεθα, ὡς εἰς Παραδεισον ἄλλου θέοντες, τῶν θεοφυτεῦτων ἀρετῶν τῶν Ἀσκητῶν· ἃς ἐν ἐγκρατεία, καὶ δάκρυσιν ἠνθήσαν, ποικίλως καρποφοροῦντες, πολιτείας τῷ Θεῷ οἱ ὀσιώτατοι.

Μέγας Βησσαρίων, πτηνῶν τὸν βίον ζῶν, ἄλλος Ἄγγελος, νέος Ἰωβ πάλιν, ὁ στεργὸς Βενιαμίν· ἀλλὰ καὶ Βιτάλιος λαμπτήρ, πόρνας σώζων Θεῷ· Βυτίμιος δὲ ὁ θεῖος, καὶ ὁ κλεινὸς Βαβύλας, σὺν τούτοις ὑμνεῖσθωσαν.

Υψεὶ πολιτείας, οὐράνιος γέγονας ὡς Βενέδικτε, οἶκος δὲ σοφίας, ὁ ποιμὴν Βασιανός· ἀλλὰ καὶ Βασίλειός τις, ἦρε στέφανον ὑπακοῆς· τῷ τάφῳ γὰρ ζῶν οἰκήσας, διαδεικνυσιν ἡμῖν ὑπακοῆς τὸν λαμπρόν.

Υμνος Γελασίῳ· οὗτος αἰοίδιμος βασιλεὺς παθῶν· αἶνος Γερασίμῳ, ὃν δεδούλευκεν ὁ θῆρ· εἶκε γὰρ αὐτῷ, δι' ἀρετῆς τελειότητα· δόξα καὶ Γερμανῷ τῷ πατρὶ, σὺν Γαίῳ τῷ σοφῷ θεραπευτῇ τοῦ Χριστοῦ.

Δαυτὸ Θεσσαλονίκης, γέρας καὶ καύχημα· ὁ θεόληπτος Δανιὴλ, αἰνεῖσθω ὁ ἐν θαύμασι πολὺς· ἔργῳ δὲ καὶ λόγῳ Δανιὴλ ὁ τῆς Σκήτεως Διός τε καὶ Δάλματος, ἀρχηγοὶ τῶν μοναστῶν, ἔρεισμα πίστεως.

Αστέρων διαυγείας, ὑποταγῇ πολλῶ κρείττους ἔδειξεν, ὡς δύο φωστῆρας καταλάμποντας ἡμᾶς, Δομετιανόν τε καὶ Δομέτιον τῆς θεόφρονας· σὺν τούτοις καὶ οἱ ἀνώνυμοι, ἐν δόξῳς ἀνυμνεῖσθωσαν.

Μαρτυρικόν.

Ολβος ἀκένωτος, πιστῶν τὴν λάρνακα προκατέλαβε, τῶν ὑπὲρ Κυρίου ἀθλησάντων εὐσεβῶς· δεῦτε οἱ πιστοὶ μαρτυρικῶς τούτοις ἄσωμεν, καρπούμενοι ταῖς ἰάσεις τῶν ψυχῶν, καὶ σωμάτων διὰ πίστεως.

Δόξα.

Υπερτελεστάτη, Μονὰς, ὑπέρθεε τρισυπόστατε, ἀγέννητε Πάτερ, καὶ Υἱὲ μονογενές, Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθέν, δι' Υἱοῦ δὲ φανέν, οὐσία μία καὶ φύσις, κυριότης βασιλεία, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη εἰσήγαγε, τῇ ἀνθρωπότητι ξένην γέννησιν· μόνη οὐχ ὑπέστης, τὴν ἐκ φύσεως φθοράν, ἄσπορον ἀφθόρως, τοκετὸν ἐπομείνασα· διό σε ὡς Θεοτόκον, κατὰ χρέος οἱ πιστοὶ, Ἀγνή δοξαζόμεν.

Καταβασία. Ἰδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Κύριος.

Εἰς ἄλλον Παράδεισον, εἰσιόντες ἀρετῶν, τῶν Δεσπεσίων Πατέρων, τῆς τούτε γευσώμεθα, αἰεζωοπαρόχου, ἐμφύχου τρυφήσεως, πιστῶς ἀνευφημοῦντες αὐτούς.

Τιμάσθω Εὐθύμιος, ὁ φανώτατος ἀστήρ, ὁ ἑωσφόρος Ἑλλάδιος, Ἐφραῖμ ὁ θεόπνευστος, σὺν Εὐλογίῳ τῷ πάνυ, οἱ ἔργοις καὶ θαύμασιν, ἀστράψαντες τοῖς πέρασιν.

Υμνεῖσθω ἐν ἄσμασι, Ζωσιμᾶς ὁ θαυμαστός, καὶ Ζαχαρίας ὁ πάντιμος, καὶ Ζήνων, καὶ Ζωῖλος, Ἡσαΐας ὁ μέγας, Ἡλίας ὁ ἐνδοξος, σὺν τούτοις γεραιρέσθωσαν.

Τῆς Θέρμης Θεόδωρον, τὸν πανάγαστον ὑμνῶ, καὶ τοῦ Ἐννάτου τὸν πάνυμνον· μεθ' ὧν καὶ Θεόδωλον, σὺν Θεωνᾷ ἀναμέλπω· τιμῶ τὸν Δεσπέσιον, καὶ μέγαν Θεοδόσιον.

Αἰνεῖσθω Θεόκτιστος, ὁ πανάριστος ποιμὴν, καὶ ὁ ὑψίνους Θαλάσσιος, ὁ μέγας Θεόδωρος, ὁ κληθεὶς Συκεώτης, σημείοις καὶ τέρασιν, φανείς ἐπὶ τῆς γῆς ὑψηλός.

Αστέρες ἀνίσχυσιν, ἄλλοι πάλιν παμφαιῆς, ὁ κολωβὸς Ἰωάννης, σὺν τοῖς ἐν τῇ κλίμακι, τρισὶ φαεσφόροις, σὺν πλείοσιν ἄλλοις τε, ἐνδόξως καταλάμποντες.

Μαρτυρικόν.

Τιμῆσωμεν ἄσμασι, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, οἱ συνελθόντες φιλέορτοι, Μαρτύρων τὴν πάνσεπτον, καὶ ἐτήσιον μνήμην· αἰεὶ γὰρ πρεσβεύουσι Χριστῷ, ὑπὲρ τοῦ γένους ἡμῶν.

Δόξα.

Τριαὶς ὁμοούσιε, καὶ ὑπέρθεε Μονὰς, ἡ διαρέσει τὴν ἔνωσιν καὶ ἔμπαλιν ἔχουσα, τοῖς προσώποις τὴν φύσιν, εἰς ἓν ἡμᾶς σύναψον, Δέλημα τῶν σῶν ἐντολῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σκηνήν σε θεότευκτον, προδιέγραψε Μωσῆς, τοῖς Σεραφίμ συγκαλύπτουσαν, Ἁγίων τὰ Ἅγια, προτυπῶν σου Παρθένε, τὸν τόκον τὸν ἀχραντον, Χριστὸν σαρκὶ τραφήσεσθαι.

Ὁ Εἰρμός.

- » Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ
- » ἔστι δίκαιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις· καὶ ἔκ ἔστιν ἅγιος, πλην
- » σου Κύριε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν, καὶ Λόγον.

Αντωνίου τὸ πρᾶον καὶ καθαρὸν, Εὐθυμίου τὸ μέγα καὶ θαυμαστόν, Παύλου Ἀρσενίου τε, τὸ ἀμιγὲς καὶ ἡσύχιον, Θεοκτίστου τὸ κλέος, καὶ τῶν λοιπῶν Ὁσίων, ἀπάντων τὰ

τάγματα, οἱ πιστοὶ δοξάζωμεν, καὶ συνευφημήσωμεν, ἐν ᾠδαῖς σὺν τούτοις, Εὐπραξίαν τὴν παρθένον, σὺν πάσαις ὑμνήσωμεν, γυναικῶν ταῖς θεόφροσι, καὶ συμφώνως βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορταζούσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τοὺς δεσμοὺς διαρρήξαντες τῶν παθῶν, ἐκολλήθητε πόθῳ τῶν ἀγαθῶν· δόξαν ὑπερκόσμιον, ἐν Χριστῷ ἐνεδύσασθε, ἐξ οἰκείων κόπων, εὐρόντες ἀνάπαυσιν, ἐγκρατείας πόνοις, τυχόντες τῆς ἀνω ζωῆς· ὅθεν ἐπαξίως συνευφραίνεσθε ἅμα, ταῖς ἀνω Δυναμίσι, γηθοσύνης ἐν ἄσμασι, τῷ Θεῷ παριστάμενοι· Θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτήσασθε, τοῖς ἑορταζούσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Εἰς ἰλὺν ἐνεπάγην ἀμαρτιῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις ἐν ἐμοί· δεινῶς κατεπόντισε, καταιγὶς τῶν πταισμάτων μου· ἀλλ' ὡς τεκούσα Λόγον, τὸν μόνον φιλάνθρωπον, ἐπ' ἐμέ τὸν δαλόν σου, ἐπίβλεψον δέομαι· ῥῦσαι ἀμαρτίας, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, καὶ πάσης κακώσεως, τοῦ ἀλάστορος Δέσποινα, ἵνα ψάλλω γηθόμενος· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

ᾠδὴ δ'. Ἐξ ὄρους κατασκίου.

Ααμπτήρ κοσμοφανῆς, ὁ θεῖος Ἰλαρίων, ὁ ἄριστος γνωστικόν, ὁ μέγας Ἰουστίνος· μεθ' ὧν Ἰεραξ τιμάσθω, καὶ Ἰθυστίων, οἱ ἀριστοκλέοι, σὺν τῷ Ἰωσήφ.

Καὶ Ἰερεμίας, ἡστράψε τῷ βίῳ· ὠφθη δὲ καὶ σθένος μέγα Ἰσχυρίων· μεθ' ὧν πυρσεύει Καρίων, Κόπρης καὶ Κάστωρ, Κασσιανός δὲ δι' ἀμφοῖν παγκαλλῆς.

Αγαμαι Καλλίστου, ταῖς χρηστολογίαις· αἰνῶ τὰς Λαυρεντίου ἀγαθοεργίας· τὴν εὐπραξίαν Λογγίνου διαφημίζω· καταγεραίρω τὰς τοῦ Λωτ' ἀρετάς.

Αέοντιον ὑμνῶ, βυθὸν θεολογίας· Μάξιμον δὲ μέλπω, πέλαγος δογμαίων· Μαρκιανόν ἐγκαλλώπισμά τε, καὶ Μάρκον, τὸν εὐπειδίην καὶ τὸν θεάκουστον.

Πέρας ἀρετῶν, Μακάριος ὁ μέγας, ὁ Πολυτίμος δὲ χρῆμα εὐσεβείας· ἀνακηρύττεται τούτοις Μάρκος ὁ πάνυ, σὺν Δαλματῶν, ὁ αἰδίοψ Μωσῆς.

Μαρτινιανού, και Μάλχου μεγαλύνω, τούς ὑπὲρ ἀγνοίας δρόμους τε και ἄθλους, τὸ εὐπραγές δὲ Μαρκέλλου τῷ ποιμενάρχου, τιμῶ και Μίλλην τὸν νεκρέγερτον.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Χριστοῦ, ἀπαύστους ἰκεσίας, τῷ Δημιουργῷ, προσάγεται και Κτίστω, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, και τῶν τιμώντων, ἡμῶν τὴν μνήμη ἐν τοῖς ἄσμασι.

Δόξα.

Ἔνον ὅτι ἐν, και τρία ἢ Θεότης· ὅλη ἐν τρισί, προσώποις ἀμερίστως· Πατὴρ, Υἱὸς γὰρ και Πνεῦμα ἅγιόν ἐστι, τὰ προσκυνούμενα ἐν φύσει μιᾷ.

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε τοῦ Θεοῦ, εὐρύχωρον χωρίον· χαῖρε κιβωτέ, τῆς νέας Διαθήκης· χαῖρε ἡ στάμνος, τὸ μάννα ἐξ ἧς ἐδόθη, πᾶσι βροτοῖς τὸ ἐπουράνιον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ἐ** ὄρος κατασκίου Λόγε, ὁ Προφήτης,
» τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκου-
» σθαι, θεοπτικῶς κατενόησε, και ἐν τρόμῳ,
» ἐδοξολόγει σου τὴν δύναμιν.

Ὡδὴ ε'. Τῆς τῶν παθῶν με ἀχλύος.

Τοῦ ἐν Ἐδέμ Παραδείσου, δευτε ἴδωμεν ἀνδρῶν αἰζῶσα, τὰ θεοβλαστούργητα, Πατέρων σπουδάσματα· ὧν ὑπάρχει μόνος γεωργὸς ὁ Κύριος.

Νεῖλου τοῖς ρείθροις τῶν λόγων, καταρδεύεται πᾶσα, νοερά ψυχὴ, Ναυκρατίου Νίκωνος, τοῖς βίοις λαμπρύνεται, σὺν Ναθαναὴλ δὲ, και Νισθένωρ τέρπει αὐτήν.

Ο Ξενοφῶν σὺν υἱέσιν, ἀρεταῖς ἀπαστραπτῶν, φωτίζει ἡμᾶς· μέγας δὲ Ὀρσήσιος, ὑπὲρ δὲ Ὀνούφριος· τὸν Ποιμένα δὲ, τίς ἀξιολογήσει βροτῶν;

Παμβῶ και πράξει και λόγῳ, μακαριζέσθω ἀξίως, ὡς ὑψηλός· εἰργων δὲ τοὺς δαίμονας, Πέπλιος ὁ ἔνδοξος, δοξαζέσθω ἴσα, ὁ λαμπρὸς Παννούφριος.

Α Ξιοχρέως τιμάσθω, ὁ περιδοξὸς ὄντως Παφνούτιος, Πίωρ, Πατερμούθιος, Παῦλος ὁ ἀπλούστατος, Πιτυροῦν ὁ μέγας, και Πατέρων ἑξαρχος.

Λαμπρῶς ἐγκωμιαζέσθω, ὁ φωστήρων φωστήρ, ὁ Παχώμιος, Παλάμων ὁ σὺναθλος, ὁ θεῖος Πετρώνιος, Πασσαρίων σὺν τούτοις, θεῖαις ἐξυμνεῖσθω ᾠδαῖς. Μαρτυρικόν.

Α ἄλλητικῶς ἐν σταδίῳ, τὸν Χριστὸν Θεὸν εἰ-
τα κηρύξαντες, ἀήττητοι Μάρτυρες, στε-

φάνους εἰλάβετε, και χορευέτε σὺν τοῖς Ἀσωμάτοις χοροῖς.

Δόξα.

Τριαῖς ὑποστάσεις τρία, εἰ και φύσει τὸ ἐν, Θεότης ἐστίν· εἰς ἃ βεβαπτίσαμεθα, και οἷς περ πιστεύομεν, ὁ Πατὴρ, ὁ Λόγος, και τὸ Πνεῦμα τὸ συμφυές.

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Π δια λόγου τὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον τεκούσα Πανάχραντε, αὐτὸν ἰκετεύουσα, μὴ παύσῃ δεόμεθα, ἐκ κινδύνων αἰεὶ ρύσασθαι τὴν ποιήμη σου.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ῆς τῶν παθῶν με ἀχλύος, ὡς ἐκ νυκτὸς
» βαθυτάτης λυτρούμενος, ὀρθρίζειν ἀ-
» ξίωσον, τὸ πνεῦμά μου δεόμεναι, ἐν φωτὶ ἡμέ-
» ρας, τῶν σῶν προσταγμάτων Χριστέ.

Ὡδὴ ε'. Συνεχόμενον δεῖξαι με.

Θαυμαστοὶ οἱ πανσέβαστοι, Πατέρες ἡμῶν, ὧν οἱ θεῖοι ἄθλοι, ὧν τὰ παλαιίσματα, ὧν αἱ ἰάσεις· τίς γὰρ πλὴν τούτων, ἔδειξε τεράτων ἰσχύν;

Π ἀβουλαῖς ὁ θαυμασίος, και Ρουφὸς ὁμοῦ, και Σισώης ἅμα ὁ ἰσαγγελος ἀνευφημίσθω, μεθ' ὧν ὁ θεῖος Σέριδος, και Σιλουανός.

Ο ὕρανόσ τετραφώστηρος, ἐφάνη ἐν γῆ, ἡ δὲ δὺς αὐτῆ, Συμεώνιος ὁμωνυμία· οἱ ἐν τοῖς στύλοις τρεῖς εἰσι, και εἷς ὁ Σαλός.

Μέσον ἄστρων ὡς ἥλιος, ὧν ἦν ἀρχηγός, ὁ ἡγιασμένος Σάββας ἤστραψε, μεθ' ὧν ἀγγαίξει και Σεραπίων, πράξῃσι, σὺν τῷ Σιλθανῷ.

Σαρματᾶς και Τιμόθεος, Τιθήσ ὁμοῦ, σὺν Ὑπερεχίῳ, και Φαρμούθιος, Φωκάς, Χαρίτων, Χαιρήμων, Ψὸς ὑμνεῖσθω, και Ὡρ ὁ σοφός.

Π ἁγία και ἔνδοξος, Πατέρων πληθὺς, ἡ μνημονευθεῖσα, και ἀνώνυμος, ρύσαι κινδύνων, τοὺς πόθῳ τὰ μνημόσυνα τελούντας ὑμῶν.

Μαρτυρικόν.

Θαυμαστός εἰ φιλόνηρωπε, ἐν σοῖς Ἀθληταῖς, ὧν οἱ θεῖοι ἄθλοι, ὧν τὰ θαύματα, ὧν αἱ ἰάσεις· ὧν ταῖς πρεσβείαις, σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Δόξα.

Σὲ Τριαῖς ὑπεράρχιε, και θεῖα μονάς, φῶς και φῶτα μέλπω, ζωὴν και ζωᾶς, Νοῦν Λόγον, Πνεῦμα ἅγιόν τε, και ἁγία, τὸν ἕνα Θεόν.

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ τῆς ρίζης ἀνέτειλε, σὺ ἄνθος ζωῆς, Ἰεσοσαὶ προπάτορ, ἀνασκήρτησον· ὁ σῶζων κόσμον, ἐκ τῆς ἀγνῆς Νεαίνδος, Χριστὸς ὁ Θεός.

Ὁ Εἰρμός.

- » Συνεχόμενον δέξαι με, φιλόνηρωπε, ἐκ πται-
- » σμάτων πολλῶν· καὶ προσπίπτοντα,
- » τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, ὡς τὸν Προφήτην, Κύριε,
- » σῶσόν με.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχαῖς.

Ὡς εὐσεβείας κήρυκας, καὶ ἀσεβείας φήμι-
τρα, τῶν Θεοφόρων τὸν δῆμον ἐφαΐδρυ-
νας, Κύριε, τὴν ὑψηλὸν λάμποντα. Ἐν εἰρήνῃ
τελείᾳ, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, τοὺς σὲ δοξαζόν-
τας καὶ μεγαλύνοντας διαφυλάξον, ψάλλειν
καὶ ἄδειν σοι· Ἀλληλουῖα.

Ὁ Οἶκος.

Τοῖς τοῦ βίου τερπινοῖς ἐνητένισα, λογισμοῖς
θεωρῶν τὰ γινόμενα, καὶ μετρήσας αὐ-
τῶν τὰ ἐπώδυνα, τὴν ζωὴν τῶν βροτῶν ἐτα-
λάμισα· ὑμᾶς δὲ μόνους ἐμακάρισσα, τοὺς με-
ρίδα καλὴν ἐπιλεξαμένους, τὸ παθεῖν τῷ Χρι-
τῷ, καὶ μένειν σὺν αὐτῷ, καὶ συμπάλλειν αἰεὶ
τῷ Προφῆτῃ Δαυὶδ· Ἀλληλουῖα.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτι τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνησὶαν ἐπιτελοῦμεν πάντων
τῶν ἐν ἀσκήσει λαμπάντων ἁγίων Ἀνδρῶν τε
καὶ Γυναικῶν.

Στίχοι.

Ψυχᾶς Δικαίων, ὧν αἰεὶ μνήμη μένει,
Χοαῖς μενούσας, προσκομίζω τοὺς λόγους.

Ἦμέμα γὰρ διὰ τῶν προηγησαμένων ἡμᾶς Ἑορτῶν, οἱ
Θεοφόροι Πατέρες παιδαγωγῆσαντες, καὶ ἑτοιμοὺς παρα-
σκευάσαντες εἰς τὸ στάδιον, καὶ τῆς τρυφῆς, καὶ τοῦ κόρου
ἀπαγαγόντες, καὶ τῷ τῆς μελλούσης κρίσεως φόβῳ ἡμᾶς
στοιχειώσαντες, διὰ τε τῆς Τυροφάγου Ἑβδομάδος ὡς
χρεῶν προκαθάραντες, δεξιῶς καὶ τὰς δύο νηστείας ἐν
μέσῳ ἔθεντο, ἵνα κατ' ὀλίγον ἡμᾶς πρὸς αὐτὴν ἐρεθίσωσιν.
Ἰδοὺ καὶ τοὺς ὁσίως πάντας βεβιωκότας, καὶ ἄλλως, διὰ
πόνων πολλῶν καὶ καμάτων, ἄνδρας τε ὁμοῦ καὶ γυναι-
κας εἰς μέσον προτίθενται, ὡς ἂν διὰ τῆς αὐτῶν μνησίας
καὶ τῶν παλαισμάτων, εὐτονωτέρους ἡμᾶς ποιήσωσι πρὸς
τὸ στάδιον, ἔχοντας τοὺς ἐκείνων βίους, ὑπογραμμὸν τινα
καὶ ὁδηγόν, καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν συμμαχίαν καὶ ἀρρωγῆν
ἐπισπώμενοι πρὸς τοὺς πνευματικὸς ἀγῶνας ἀποδυσώμα-
σα· ἀναλογιζόμενοι, ὅτι καὶ αὐτοὶ τῆς αὐτῆς ἡμῖν φύ-
σεως ἐκοινώνησαν. Ὅσοι γὰρ οἱ στρατηγοί, τῶν στρα-
τευμάτων παραταξαμένων, καὶ ἤδη κατὰ μέτωπον ἰστα-
μένων, λόγοις καὶ παραδείγμασι, καὶ ἀρχαίων μνήμαις
ἀνδρῶν ἀρίστως στρατηγησάντων καὶ ἀνδρισαμένων, τὸν
ἴδιον στρατὸν ἐρεθίζουσι, κἀντεῦθεν ἐκείνοι νευρούμενοι τῇ
τῆς νίκης ἐλπίδι ὀλοφύχως ἐπαποδύονται· οὕτω καὶ νῦν,

οἱ Θεοφόροι Πατέρες σοφῶς διαπράττονται· τὸ γὰρ ἄρρεν
καὶ θῆλυ διὰ τῶν ὁσίως βιωσάντων, πρὸς τοὺς πνευμα-
τικὸς ἀγῶνας νευρώσαντες, οὕτω πρὸς τὸ τῆς Νηστείας
προάγουσι στάδιον, ἵνα, ὡς πρὸς ἀρχέτυπον, οὐ φαῦλον
τὸν ἐκείνων ἡμεῖς ἀφορῶντες βίον, τὰς πολυειδεῖς καὶ δια-
φόρους ἐργαζόμεθα ἀρετάς, καθὼς ἐκάστῳ δύνამις προσε-
σι· προηγουμένως μὲν τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν μετὰ νόος
γινομένην ἀποχὴν τῶν ἀσίμων ἔργων καὶ πράξεων, καὶ
τὴν νηστείαν αὐτὴν, οὐ τῶν βρωμάτων δηλαδὴ μόνον,
ἀλλὰ καὶ τῆς γλώσσης, καὶ τοῦ θυμοῦ, καὶ τῶν ὀφθαλ-
μῶν, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, τὴν παντὸς κακοῦ ἀργίαν καὶ
ἀλλοτρίωσιν. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, οἱ ἅγιοι Πατέρες
τὴν παρούσαν τῶν ἁγίων πάντων μνήμην ἐνταῦθα κα-
τέταξαν, τοὺς διὰ νηστείας καὶ ἄλλων καλῶν ἔργων καὶ
χρηστῶν Θεῷ εὐηρισθηκότας προσάγοντες· παρωθοῦντες
ἡμᾶς διὰ τῆς τούτων εἰκότος, πρὸς τὸ τῶν ἀρετῶν στά-
διον, καὶ γενναίως κατὰ τῶν παθῶν καὶ δαιμόνων ὀπλί-
ζεσθαι, καὶ τινα τρόπον ὑποτιθέμενοι, ὡς εἰ καὶ ἡμεῖς τὴν
ἴσην αὐτοῖς σπουδὴν προβαλλόμεθα, οὐδὲν ἐμποδῶν ἴσται
πράξαι, ὅσα καὶ αὐτοὶ διεπράξαντο, καὶ τῶν αὐτῶν ἀξιω-
θῆναι γερῶν· τῆς αὐτῆς γὰρ καὶ οὗτοι ἡμῖν ἐκοινώνη-
σαν φύσεως.

Περὶ μὲν τοι τῆς Τυροφάγου, φασὶ τινες τὸν βασιλεῖα
Ἡράκλειον ταύτην ἐντάξει, κρεωφάγιον οὖσαν τὸ πρότερον.
Κατὰ Χοσροῦ γὰρ καὶ Περσῶν ἐπὶ ἐξ ἔτεσιν ἐκστρατεύ-
σας, ἠῆξατο τῷ Θεῷ, εἰ κατ' ἐκείνων ἰσχύσει, ταύτην
μεταμεΐψαι, καὶ μεταξὺ νηστείας καὶ τρυφῆς καταστῆσαι,
ὃ καὶ ἐποίησεν. Ἐγὼ δὲ οἶμαι, καὶ τούτου συμβάντος ἴ-
σως, τοῖς ἁγίοις ἐπινοηθῆναι καὶ ταύτην Πατράσι, διὰ
προκαθαρσίν τινα· ὡς ἂν μὴ ἐκ κρεῶν καὶ ἀδδνηφαγίας,
αὐτίκα εἰς ἄκραν ἀσιτίαν ἀγόμενοι δυσχεραίνωμεν, καὶ
ἄλλως, τὴν σωματικὴν ἔξιν βλαπτώμεθα· ἀλλ' ἡμέμα καὶ
κατὰ μικρὸν τῶν λιπαινόντων καὶ ἠδυνόντων ἀφροσθηκότες,
καθάπερ ἵπποι δυσήνιοι, διὰ τῆς ὑφειμένης βρώσεως, καὶ
τὸν χαλινὸν τῆς νηστείας ὑποδεξώμεθα. Ὡς γὰρ ἐπὶ τὴν
ψυχὴν διὰ τῶν παραβολῶν ἐποίησαν, οὕτω δὴ καὶ ἐπὶ
τὸ σῶμα ἐμνηχανήσαντο, τὰ πρὸς τὴν νηστείαν ἐμπόδια,
κατὰ βραχὺ περιτέμνοντες.

Ταῖς τῶν Ὀσίων σου πάντων πρεσβείαις Χρι-
στὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ τοὺς Παῖδας δροσίσας.

Δεῦτε προσοίσωμεν ὕμνους κατὰ χρέος, γυ-
ναϊξὶ ταῖς ὁσίως βιωσάσαις, καὶ ἰσαγ-
γέλως· Ὡν ἰκεσίαις, κρᾶζόμεν· Ὁ Θεὸς σῶσον
πάντας ἡμᾶς.

Ἡ χριστοφόρος Βρυαῖνη, σὺν τῇ θείᾳ Φε-
βρωνία τιμάσθω, καὶ Θωμαῖδι, καὶ Ἱε-
ρεῖα, καὶ Πλατωνίς δὲ ἄδεται, σὺν αὐταῖς καὶ
Μελανθία πιστῶς.

Ταῖς ἀγγελόφροσιν αἶνος Εὐπραξίαις, σὺν
δυσὶ Θεοδώραις, Ἀναστασίαις ταῖς παν-

ολβίαις, ὕμνος καὶ δόξα ἄπαιστος, θαυμα-
στῶς λατρευσάσαις Θεῷ.

Μαίρη Αἰγυπτία Μαρία, φῶς ἐν κόσμῳ, καὶ ἡ
Μαρίνος κληθεῖσα, ἄστρον ὠφθη τῇ οἰ-
κουμένη, ἡ Εὐφροσύνη ἡλίου, ἀρεταῖς ἀπα-
στράπτουσα.

Πυρσοφαῆς Θεοδούλη ἐν τῷ βίῳ, καὶ αὐγά-
ζει ἐν ἀσκήσει Ἰουλίττα, καὶ συνεκλάμ-
πει πράξειςιν, Ἰσιδώρα ἡ πανόλβιος.

Πούρανόφρων Μαρίνη νῦν τιμάσθω, σὺν
τῇ μεγάλῃ Ματρῶνῃ· Συγκλητικὴ δὲ καὶ
ἡ Σάρρα, σὺν τῇ Ἰούστῃ ἄσμασιν, ὡς σοφαὶ
ἀνυμνεῖσθωσαν.

Πελαγία ὁ Ἄγγελος Κυρίου, Ταῖσία, ὁ λύ-
χνος τῆς μετανοίας, συναδέσθω, καὶ εἴ-
παις ἄλλη, ἔλαμψε Γυναικῶν ἐν ἀσκήσει.

Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες,
δυσωποῦμεν τὸν μόνον Ζωοδότην, τοῦ κα-
ταπέμψαι τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἔλεος, καὶ πταισμα-
των συγχώρησιν.

Δόξα.

Σὺν τῷ Υἱῷ τὸν Πατέρα προσκυνοῦμεν, καὶ
τὸ ἅγιον Πνεῦμα ὁμοφρόνως, δοξολογοῦν-
τες πιστῶς βοῶμεν· Δόξα σοι Τριάς μονάς, ὁ
Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε ἡ τεκοῦσα, τὸν τοῦ κό-
σμου Σωτῆρα καὶ Δεσπότην, εὐλογημένη,
αὐτὸν δυσώπει πάντοτε, οἰκτειρῆσαι τὰς ψυ-
χαῖς ἡμῶν.

Ὁ Ἑρμῆς.

• **Ο**ὓς Παῖδας δροσίσας ἐν καμίνῳ, καὶ
• παρθένον φυλάξας τὴν Τεκοῦσάν σε
• μετὰ τόκον· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν
• Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ κ'. Τὸν ἐν Ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα.

Τοὺς ποιμένας, καὶ σοφοὺς Διδασκάλους, Ἱε-
ράρχας, Χριστῆ τῆς Ἐκκλησίας, σὺν τοῖς
Ὀσίοις, πάντες ἀνυμνήσωμεν, Κύριον ὑμνοῦν-
τες, καὶ ὑπερυψῶντες, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Κατὰ χρέος, Βασιλεῖος ὁ μέγας, καὶ σὺν
τούτῳ, ὁ πολυάθλος ὄντως, ὑμνεῖσθω Ἀ-
θανάσιος ἐν ἄσμασι, μετὰ Γρηγορίου, τοῦ θεο-
λογίας, ἐξάρχοντος ἀπάντων.

Ιωάννην, τὸ χρυσορρήμον στόμα, σὺν Κυρίλ-
λοις, τοῖς θεοσόφοις στυλοῖς, δοξάσωμεν
ὡσαύτως καὶ Ἠσύχιον, ἄλλον θεολόγον, σὺν
τῷ θεηγόρῳ, καὶ θεῷ Μελετίῳ.

Γρηγορίῳ, δόξα τῷ Νυσσαέων, σὺν ταῖς δύο,
θαυματουργαῖς Πατράσι, καὶ ὁ σοφὸς τὰ
θεῖα Ἐπιφάνιος, σὺν Ἀμφιλοχίῳ, τῷ λαμπρῷ
φωστῆρι, ὑμνεῖσθω εἰς αἰῶνας.

Μητροφάνην τῶν Ἱερῶν κλέος, σὺν Νεκτα-
ρίῳ, Ἀττικῷ Γενναδίῳ, μεθ' ὧν καὶ Ἀ-
νατόλιον ὑμνήσωμεν, τοὺς ζωολαμπτήρας, ἅμα
Εὐσεβείῳ, καὶ Πρόκλῳ τοῖς πανσόφοις.

Νικολάῳ, τῷ ἱεροκηρύκῳ· Σωφρονίῳ, τῷ ὄν-
τως μελιγλώττῳ· σὺν Εὐλαλίῳ ἄδῳ καὶ
Διαδοχῶν· ἅμα Εὐσταθίῳ, Ἰουβενάλιῳ, τὰς
πατροκορυφαίοις.

Μαρτυρικόν.

Τὰς ἰάσεις, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, ὡς ἐκ
κρήνης, τῆς λάρακος βρουούσης, τῶν Ἀ-
θλοφόρων πιστεῖ ἀρυσώμεθα, Κύριον ὑμνεῖντες,
καὶ ὑπερυψῶντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ως Μονάδα, τῇ οὐσίᾳ ὑμῶν σε, ὡς Τριάδα,
τοῖς προσώποις σε σέβω, Πάτερ, Υἱέ, καὶ
Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἀναρχὸν τὸ κράτος, τῆς
σῆς Βασιλείας, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὺ τὸ Ὄρος, τοῦ Θεοῦ ἀνεδείχτης, Θεοτόκα,
ἐν ᾧ Χριστὸς αἰκήσας, θεῖους ναοὺς εἰρ-
γάσατο τοὺς ψάλλοντας· Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Ἑρμῆς.

• **Τ**ὸν ἐν Ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν
• βάτῳ, πυρὶ τὸ τῆς Ἀειπαρθένου, τῷ
• Μωϋσῆ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε,
• καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στιχολογεῖται καὶ ἡ ἑμιωτέρα.

Ὡδὴ δ'. Τὸν προδηλωθέντα ἐν Ὄρει.

Τίς τὴν παρρησίαν, ἐρεῦξεται Ἀμβροσίῳ; τῆ
Ἱεροθέου δὲ, πῶς τὴν σοφίαν ἐξείπα; καὶ
Ἀλεξάνδρων τῶν θεοσόφων Πατέρων, τὴν ὑπερ
τῆς πίστεως στερότητα;

Φαίδιμος ὁ θεῖος, Σπυριδῶν ὁ θεοφόρος,
σὺν τῷ Ἀντιπάτρῳ, Παμβῷ, Παλλαδίῳ,
καὶ Νόννῳ, Ἱερωνύμῳ, καὶ Γερμανῷ τῷ παν-
τίμῳ, ὡς θεοφωστῆρες ἀνυμνεῖσθωσαν.

Οὐ πολὺς τὰ θεῖα, Διονύσιος τιμάσθω, ὡς
τῶν οὐρανίων μύστης, ὁ πολυάθλος Κλή-
μης, Φλαβιανός τε, καὶ Παῦλος ὁ μέγας, τῆς
ὁμολογίας οἱ προκήρυκες.

Μιχαὴλ συναδῶν, ὑμνεῖσθω σὺν Ταρρασίῳ,
Νικηφόρος αὐθις, σὺν Θεοδώρῳ τῷ πάγκῳ,
καὶ Θεοφάνῃ, ὁ Ἱερώνυμος ὄντως, οἱ ὑπασπι-
σταὶ τῶν χαρακτήρων Χριστοῦ.

Πέτρος καὶ Ἰγνάτιος, οἱ ὄντως θεοφόροι,
ὡς Χριστοῦ ἀπόστολοι, καὶ ἱερόαθλοι
ὄντες, ἀνυμνεῖσθωσαν ἅμα σὺν Πολυκάρπῳ,
καὶ Κυπριανῷ τῷ χριστομάρτυρι.

Οσίοι, Πατέρες, καὶ Ἱεράρχαι Κυρίου, σὺν Ἱερομάρτυσι, καὶ Γυναίξιν ἁγίαις, ὄνομαστοὶ καὶ ἀνόνημοι πάντες, εὐξασθε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Εν ταῖς οὐρανίαις, μοναῖς τῆς δόξης Κυρίου, σὺν χοροῖς τῶν Μαρτύρων, καὶ Ἀποστόλων τρυφῶντες, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν γῆ ταῖς αἰτήσεις, Μάρτυρες τῷ Κτίστη προσαγάγετε.

Δόξα.

Ο εἷς ἐν Τριαδί Θεός, δόξα σοι ἀπαύστως· εἰ γὰρ καὶ Θεός ἕκαστος, ἀλλ' εἷς τῆ φύσει πέλει, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ταῖς τρισσοφασίαις ἰδιώμασι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Βάτον καιομένην πυρὶ, καὶ μὴ φλεγόμενην, προεώρα παλαι Μωσῆς, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, σὴν θεόδεκτόν σου γαστέρα Παρθένη, ὑποδεχομένην τὸ ἀκήρατον πῦρ.

Ὁ Εἰρηός.

- Ἦν προδηλωθέντα ἐν ὄρει τῷ Νομοθέτῃ,
- ἐν πυρὶ καὶ βάτῳ, τόκον τὸν τῆς Ἀειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν,
- ὕμνοις ἀσπιγῆτοις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Οὶ κόσμον ἀρνησάμενοι, καὶ τὸν Σταυρὸν ἀράμενοι, πληθὺς ὁσίων Πατέρων, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν Μαρτύρων, Ἱεραρχῶν ὁμήγυρις, καὶ Γυναικῶν τὸ σύνταγμα, ἡμᾶς καταφαιδρύνετε, τοῦ ἀνυμνήσαι ἀξίως, ὑμῶν τὴν πάμφωτον μνήμην.

Ἐτερον. Ταῖς Μαθηταῖς συνελθῶμεν.

Τοὺς ἐν ἀσκήσει λάμπαντας, Θεοφόρους Πατέρας, καὶ Ἱεράρχας ἅμα τε, Γυναικῶν ταῖς ὁσίαις, καὶ τῶν Ἱερομαρτύρων, ταῖς χορείαις ἐν ὕμνοις, φαιδρῶς ἀνευφημήσωμεν, ὅπως ἁγιασθῶμεν, καὶ ταῖς εὐχαῖς τούτων, καὶ πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, τὸν δρόμον διανύσωμεν, εὐμαρῶς τῆς νηστείας.

Εἰς τοὺς ἄγους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὁ ἐν Ἐδέμ Παραδείσος.

Τὴν τῶν Πατέρων ἅπαντες πληθύν, ὁσίως ἀσκήσασαν, ἐν ὧδαῖς ἐγκωμιάσωμεν πιστοὶ· τοὺς Ἱεράρχας δὲ Χριστοῦ, εὐφημήσωμεν ἄσμασι, θεοφρόνως ὁμοψύχως ἀδελφοί· ἐν ἐγκρατεῖᾳ γὰρ ἐζήσαν, καὶ ἐν νηστείᾳ καθάρᾳ, καὶ τοῦ Χριστοῦ κατετραίνωσαν, τὸ Εὐαγγέλιον ἡμῖν· μεθ' ὧν ἀνυμνήσωμεν, Γυναικῶν ταῖς θεοφόρους καὶ λαμπραῖς, τὴν αὐτῶν πολι-

τεῖαν, θεοπρεπῶς ζηλοῦντες ἐν ψυχῇ, ἵνα εὐρωμεν ἐκεῖ, πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Τοὺς ἐν ἀσκήσει λάμπαντας φαιδρῶς, ὁσίως τε ζήσαντας, εὐφημήσωμεν ἐνδόξως ἀδελφοί, ὡς βιοτεύσαντας καλῶς, πρὸς ζωὴν τὴν αἰώνιον, εὐσεβῶς μετοικισθέντας ἐν χαρᾷ, πρὸς λήξιν τε τὴν ἀνώλεθρον, καὶ μακαρίαν τὴν ἐκεῖ, δι' ἀρετῆς καὶ σεμνότητος, εὐθυδρομήσαντας ἰδοῦ, ἀξίως τιμήσωμεν, ὅπως τύχωμεν ἐλέους ἐκ Θεοῦ, τῇ αὐτῶν παρακλήσει, καὶ αἰωνίου δόξης καὶ χαρᾶς· καὶ ῥυσθῶμεν τῶν ἐκεῖ, ἀπαραιτήτων κολάσεων;

Ἱεραρχῶν ἀπάντων ὁ χορὸς, Δικαίων ὁμήγυρις, Ἀσκητῶν τε καὶ ὁσίων Γυναικῶν, τῶν βιωσάντων εὐσεβῶς, δυσωπηθέντες χάριτι, ἱκετεύσατε τὸν μόνον ἀγαθόν, καὶ πανοικτίρμονα Κύριον, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ ἡμᾶς, καὶ τῆς ἐκεῖ κατακρίσεως, ῥυσθείημεν διαπαντός, ταῖς προσευχαῖς, ὑμῶν σοφοί, καὶ μελλούσης ἀπολαύσεως, τρυφᾶν διηνεκῶς, εἰς αἰῶνας αἰώνων, ἀγαλλιώμενοι τε καὶ ἡμεῖς, αἶνον ὕμνοις ἀπαύστως, τῷ ζωοδότῃ ἀνακραζόντες.

Θεοπρεπῆ πανήγυριν πιστοὶ, κροτήσωμεν σήμερον, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων δαψιλῶς, Ἱεραρχῶν, καὶ Ἀσκητῶν, καὶ Ἱερομαρτύρων, καὶ ὁσίων Γυναικῶν, καὶ εὐσεβῶν· τῶν γὰρ φθαρτῶν κατεφρόνησαν, καὶ τῶν προσκαιρῶν ἀληθῶς, καὶ ὡς ἀράχνην ἠγήσαντο, καὶ ὥσπερ σκύβαλα αὐτὰ, ἵνα κερδήσωσι, τὸν Χριστὸν καὶ τὰ βασιλῆα αὐτοῦ, καὶ τὰ δεῖα ἐκεῖνα, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδεν, οὐς οὐδὲ ἤκουσε ποτε· ὧν πρεσβείαις ὁ Θεός, ῥῦσαι φθορᾶς ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Οσίοι Πατέρες εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος, τῶν κατορθωμάτων ὑμῶν· δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὐρετε μισθὸν τῶν καμάτων ὑμῶν· τῶν δαιμόνων ὠλέσατε τὰς φάλαγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθάσατε τὰ τάγματα· ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζηλώσατε· παρρήσιαν ἔχοντες πρὸς Κύριον, εἰρήνην αἰτήσασθε ταῖς ψυχῆς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τῶν σῶν Ὁσίων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχῆς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυρινά, καὶ ἀπὸ τῆς Κανόνος, Ὡδή γ' καὶ δ'.
 Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος β' αὐτῶν.
 καυχῆσονται Ὅσοι ἐν δόξῃ.
 Στίχ. Αἱ ὑψώσεις τῆ Θεῷ ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς.

Κεφ. ΙΑ'. 19.

Αδελφοί, τὰ τῆς εἰρήνης διώκωμεν, καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους. Μὴ, ἕνεκεν βρώματος, καταλύε τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ· πάντα μὲν καθαρά, ἀλλὰ κακὸν τῷ ἀνθρώπῳ, τῷ δια προσκόμματος ἐσθίοντι. Καλὸν τὸ μὴ φαγεῖν κρέα, μὴδὲ πιεῖν οἶνον, μὴδὲ ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σε προσκόπτει, ἢ σκανδαλίζεται, ἢ ἀσθενεῖ. Σὺ πίστιν ἔχεις; κατὰ σεαυτὸν ἔχε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Μακάριος ὁ μὴ κρίνων ἑαυτὸν, ἐν ᾧ δοκιμάζει. Ὁ δὲ διακρινόμενος, εἰάν φάγη, κατακρίνεται, ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως· πᾶν δὲ ὃ οὐκ ἐκ πίστεως, ἁμαρτία ἐστί. (Κεφ. ΙΣ'. 25.) Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑμᾶς στηριῆσαι κατὰ τὸ εὐαγγελίόν μου καὶ τὸ κήρυγμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ ἀποκάλυψιν μυστηρίου χρόνοις αἰώνιαις σεσηγημένου· φανερωθέντος δὲ νῦν διὰ τε γραφῶν προφητικῶν, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ, εἰς ὑπακοὴν πίστεως, εἰς πάντα τὰ ἔθνη γνωρισθέντος· μόνῳ σοφῷ Θεῷ, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἔτερον τῶν Ὁσίων.

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Ε'. 27.

Ο καρπὸς δὲ τοῦ Πνεύματος, Ἀδελφοί, ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος. Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν, σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλοῦμενοι, ἀλλήλοις φθονῶντες. (Κεφ. Ξ'. 1.) Ἀδελφοί, εἰάν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἐν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητός· σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῆς. Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε· καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλληλουῖα, Ἦχος β'.

Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Στίχ. Ἀγαλλιάσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Triodio.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.
 Εἶπεν ὁ Κύριος. Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν.

Καὶ τῶν Ὁσίων.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Πάντα μοι παρεδόθη.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσονται δίκαιοι.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ.

Τῆ ΣΑΒΒΑΤῶ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ.

Μετὰ τὸν Προομιτικόν, στιχολογοῦμεν τὸ, Μακάριος ἀνὴρ, τὸ Κάθισμα ὄλον.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου, σ'. καὶ τοῦ Τριωδίου, δ'. Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Τριωδίου.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ο πλάστης μου Κύριος, χοῦν ἐκ τῆς γῆς προσλαβὼν με, ζωηρῷ φουσημάτι, ψυχώσας ἐζώωσε καὶ ἐτίμησεν, ἐπὶ γῆς ἄρχοντα, ὀρατῶν ἀπάντων, καὶ Ἀγγέλοις ὁμοδαίτον. Σατανὴ δ' ὁ δόλιος, ὀργάνῳ τῷ ὄφει χρησάμενος, ἐν βρώσει ἐδελέασε, καὶ Θεοῦ τῆς δόξης ἐχώρισε, καὶ τῷ κατωτάτῳ, θανάτῳ παραδίδωκεν εἰς γῆν. Ἀλλ' ὡς Δεσπότης καὶ εὐσπλαγχνος, πάλιν ἀνακάλεσαι.

Στολὴν Θεοῦφαντον, ἀπεξεδύθη ὁ τάλας, σου τὸ θεῖον πρόσταγμα, παρακούσας Κύριε, συμβουλίαν ἐχθροῦ· καὶ συκῆς φύλλα δέ, καὶ τοὺς δερματίνους, νῦν χιτῶνας περιδέβλημαι· ἰδρῶτι κέκριμαι, ἄρτων μοχθηρὸν κατεσθίειν γάρ· ἀκάνθας καὶ τριβόλους δέ, φέρειν μοι ἡ γῆ κεκατήραται. Ἀλλ' ὁ ἐν ὑστέροις, τοῖς χρόνοις ἐκ Παρθένου σαρκωθείς, ἀνακάλεσας εἰσαγάγε, πάλιν εἰς Παραδείσον.

Παραδείσειε πάντιμε, τὸ ὠραιότατον κάλλος, Θεόκτιστον σκηνῶμα, εὐφροσύνη ἄληκτε, καὶ ἀπόλαυσις, δόξα τῶν Δικαίων, Προφητῶν τερπνότης, καὶ Ἁγίων οἰκητήριον, ἤχῳ τῶν φύλλων σου, Πλάστην τὸν τῶν ὄλων ἰκέτευε, τὰς πύλας ὑπανοῖξαι μοι, ἅς τῆ παραβάσει ἀπέκλεισα· καὶ ἀξιωθῆναι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς μεταλαβεῖν, καὶ τῆς χαρᾶς, ἧς τὸ πρότερον, ἐν σοὶ κατετρύφησα.

Αδαμ ἐξωστράχισται, παρακοῇ Παραδείσου, καὶ τρυφῆς ἐκβέβληται, γυναικὸς τοῖς ῥήμασιν ἀπατώμενος, καὶ γυμνὸς κἀθη-

ται, τοῦ χωρίου οἶμοι! ἐναντίον ὀδυρόμενος. Διὸ σπουδάσωμεν, πάντες τὸν καιρὸν ὑποδέξασθαι, νηστείας ὑπακούοντες, εὐαγγελικῶν παραδόσεων· ἵνα διὰ τούτων, εὐάρεστοι γινόμενοι Χριστῷ, τοῦ Παραδείσου τὴν οἴκησιν, πάλιν ἀπολάβωμεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Εκάθισεν Ἀδάμ, ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου, καὶ τὴν ἰδίαν γύμνωσιν θρηγῶν ᾠδύρευτο· Οἶμοι, τὸν ἀπάτη πονηρᾷ πεισθέντα καὶ κλαπέντα, καὶ δόξης μακρυνθέντα! οἶμοι, τὸν ἀπλότῃτι γυμνόν, νῦν δὲ ἠπορημένον! Ἄλλ' ὦ Παράδεισε, οὐκέτι σου τῆς τρυφῆς ἀπολαύσω, οὐκέτι ὄψομαι τὸν Κύριον καὶ Θεόν μου καὶ Πλάστην· εἰς γῆν γὰρ ἀπελεύσομαι, ἐξ ἧς καὶ προσελήφθην. Ἐλεῆμον Οἰκτίρμον βῶ σοι· Ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ τῆς Ὀκτωήχου.

Μετὰ δὲ τὸ, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν. Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Ἰδιόμελον τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ηλιος ἀκτίνας ἔκρυσεν, ἡ σελήνη σὺν τοῖς ἄστροις εἰς αἶμα μετετέραπεν· ὄρη ἔφριξαν, βουνοὶ ἐτρόμαξαν, ὅτε Παράδεισος ἐκλείσθη. Ἐκβαίνων ὁ Ἀδάμ, χερσὶ τύπτων ταῖς ὄψεις, ἔλεγεν· Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Μυστικῶς ἀνυμνοῦμέν σε, Θεοτόκε Μαρία· ἀνεδείχθης γὰρ θρόνος τοῦ μεγάλου Βασιλέως, σικηνὴ παναγία, τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα, Χερουβὶμ ἄρμα, ἀνωτέρα δὲ τῶν Σεραφίμ, νυμφῶν δόξης· ἐκ σου γὰρ προήλθε, σαρκωθεὶς ὁ πάντων Θεός. Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἀπόστιχα τῆς Ὀκτωήχου τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Εξεβλήθη Ἀδάμ τοῦ Παραδείσου, διὰ τῆς βρώσεως· διὸ καὶ κηθεζόμενος ἀπέναντι τούτου, ᾠδύρευτο ὀλολύζων, ἐλεεινῇ τῇ φωνῇ, καὶ ἔλεγεν· Οἶμοι, τί πέπονθα ὁ ταῖλας ἐγώ! μίαν ἐντολὴν παρέβην τὴν τοῦ Δεσπότη, καὶ τῶν ἀγαθῶν παντοίων ἐστερημαί. Παράδεισε ἀγιώτατε, ὁ δὲ ἐμέ πεφυτευμένος, καὶ διὰ τὴν Εὐὰν κλεισμένος, ἰκέτευε τῷ σέ ποιήσαντι, καὶ με πλάσαντι, ὅπως τῶν σῶν ἀνθέων πλησθῆσωμαι. Διὸ καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Σωτὴρ· Τὸ ἐμὸν πλάσμα οὐ θέλω ἀπολέσθαι, ἀλλὰ βούλομαι τοῦτο σώζεσθαι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀ-

ληθείας ἐλθεῖν· ὅτι τὸν ἐρχόμενον πρὸς με, σὲ μὴ ἐμβαλλῶ ἔξω.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο ποιητῆς καὶ λυτρωτῆς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προσελθὼν, ἐμέ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδάμ ἠλευθέρωσε. Διὸ σοὶ Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βροῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις, Τὸ Τρισάγιον, Ἀπολυτικίον, Θεοτόκε Παρθένε, ἐκ γ'· καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

Τ Η Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η Π Ρ Ω Γ .

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτικίον Ἀναστρέψιμον, δις, καὶ τὸ Θεοτοκίον· εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία· Ἀρχόμεθα δὲ ἀναγιγνώσκειν τὸ βιβλίον τῆς Ἐξαήμερου τοῦ Χρυσοστόμου.

Δεῖ εἶδέναι ὅτι, ἀπὸ ταύτης τῆς Κυριακῆς μέχρι τῆς Ἰψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ, σχολάζει ὁ Πολυέλεος· ψάλλεται δὲ μόνον ἐν ταῖς Ἀγρυπνίαις τῶν Δεσποτικῶν Ἑσπερινῶν.

Μετὰ δὲ τὴν Στιχολογίαν, τὰ Εὐλογητάρια, αἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου, τὸ, Πᾶσα πνοὴ, τὸ ἐνδιάτακτον Ἑωθινόν Εὐαγγέλιον, καὶ τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ· καὶ μετὰ τὸν Ν'.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἀνοιχθῆναι μοι πύλας ζωοδότα· ὀρβρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς Ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος ὅλον ἐσπίλωμένον· ἀλλ' ὡς Οἰκτιρμῶν κάθαρον, εὐσπλαγγνῶ σου ἐλεεί.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροῖς γὰρ κατερρύψωσα, τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαί με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα, Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β'.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐνοῶν ὁ ταῖλας, τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέ-

ραν τῆς κρίσεως· ἀλλὰ θάρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βῶ σοι· Ἐλέησάν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος. Οἱ Κανόνες. Τῆς Ὀκτωήχου ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ Σταυροαναστάσιμος, καὶ τῆς Θεοτόκου, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Τριωδίου, εἰς ς'.

Κανὼν τοῦ Τριωδίου.

Ποίημα Χριστοφόρου τοῦ Πρωτασηκρίτου.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ.

Δεῦρο ψυχὴ μου ἀθλία, κλαῦσον τὰ σοί, πεπραγμένα σήμερον, μνημονεύσασα τῆς πρὶν, ἐν Ἐδέμ γυμνώσεως, δι' ἧς, ἐξεβλήθης τῆς τρυφῆς, καὶ τῆς ἀλήκειου χαρᾶς.

Υπό πολλῆς εὐσπλαγχνίας, καὶ οἰκτιρμῶν, Πλαστουργέ τῆς κτίσεως, καὶ τῶν ὄλων Ποιτᾶ, ἐκ χοῶς ζωώσας με τὸ πρὶν, ἐνετείλω σὲ ὑμνεῖν, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις σου.

Διὰ χρηστότητος πλούτου, σὺ φυτουργεῖς, Πλαστουργέ καὶ Κύριε, Παραδείσου τὴν τρυφήν, ἐν Ἐδέμ κελεύων με τρυφᾶν, τῶν ωραίων καὶ τερπνῶν, καὶ μὴ ρεόντων καρπῶν.

Οἶμοι ψυχὴ μου ἀθλία! τῶν ἐν Ἐδέμ, ἀπολαύειν εἴληφας, ἐξουσίαν ἐκ Θεοῦ, μὴ φαγεῖν δὲ γνώσεως καρπὸν, προσετάγης· ἵνα τί, παρέβης νόμον Θεοῦ;

Θεοτοκίον.

Θεοκῆτορ Παρθένε, ὡς τοῦ Ἀδάμ, κατὰ γένος θύγατερ, κατὰ χάριν δὲ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ γεννήτρια ἐμέ, τὸν ἐξόριστον Ἐδέμ, νῦν ἀνακαλέσασαι.

Καταβασίας δὲ, λέγομεν τοὺς Εἱρμούς τοῦ παρόντος Κανόνος.

• **Ο**ς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἴχνησι, τὸν διώκτην Φαραῶ, κα-
• θορῶν ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐ-
• βόα, ἄσωμεν.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ.

Οφίς ὁ δόλιος ποτέ, τὴν τιμὴν μου φθονήσας, ἐψιθύρισε δόλον, τῆς Εὐσας ἐν τοῖς ὠσίν· ἐξ ἧς ἐγὼ πλανηθεὶς, ἐξωρίσθην, οἶμοι! τοῦ χοροῦ τῆς ζωῆς.

Τὴν χεῖρα τείνας προπετῶς, ἐγευσάμην τοῦ ξύλου, τοῦ τῆς γνώσεως, οὐπερ, προσέταξε μοι Θεός, μηδὲ ὅπως μεταλαβεῖν, καὶ τῆς θείας, δόξης ἀπερρίψην πικρῶς.

Οἶμοι ἀθλία μου ψυχὴ! πῶς οὐκ ἔγνωσ τὸν δόλον; πῶς οὐκ ἤσθου τῆς πλάνης, καὶ τοῦ φθόνου τοῦ ἐχθροῦ; ἀλλ' ἐσκοτίσθης τὸν νοῦν, καὶ παρέβης, ἐντολὴν τοῦ Κτίστου σου;

Θεοτοκίον.

Ελπίς καὶ σκέπη μου σεμνή, ἢ τὴν γύμνωσεν πάλαι, περιστείλασά μόνη, τὴν τοῦ πεσόντος Ἀδάμ, τῷ τοκετῷ σου Ἀγνή, ἀφθαρσίαν, αὐθὶς με ἀμφίασον.

Καταβασία.

• **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
• ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
• Ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρᾳ
• τῆς ὁμολογίας σου.

Καθίσμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εξεβλήθη ὁ Ἀδάμ, τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, διὰ βρώσεως πικρᾶς, ἐν ἀκρασίᾳ ἐντολήν, μὴ φυλάξας τὴν τοῦ Δεσπότου, καὶ κατεκρίθη, ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς εἰλήφθη αὐτός, ἰδρώτι δὲ πολλῷ, ἐσθίειν ἄρτον αὐτοῦ. Διὸ ἡμεῖς ποθήσωμεν ἐγκράτειαν, ἵνα μὴ ἐξω θρηνησωμεν, τοῦ Παραδείσου, ὡσπερ ἐκεῖνος, ἀλλ' εἰς αὐτὸν ἐλευσώμεθα.

Ἔτερον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Νῦν ὁ καιρὸς τῶν ἀρετῶν ἐπεφάνη, καὶ ἐπὶ θύραις ὁ Κριτῆς, μὴ στυγναίσωμεν· ἀλλὰ δεῦτε νηστεύοντες προσάξωμεν, δάκρυα κατάνυξεν καὶ ἐλεημοσύνην, κρᾶζοντες· Ἠμάρτομεν, ὑπὲρ ψάμμον θαλάσσης. Ἀλλ' ἄνες πᾶσι πάντων Λυτρωτᾶ, ἵνα καὶ σχῶμεν τὸν ἀφθαρτον στέφανον.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτέ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ πρῶτασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διφυλάξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ἀνάγνωσις τοῦ Λόγου, εἰς τὴν πληγὴν τῆς χαλαζῆς, οὐ ἡ ἀρχή· Τί λύτετε τάξην ἐπαινουμένην; Ποιοῦμεν δὲ αὐτὸν εἰς δόσεις δύο.

ᾠδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ταῖς ἠξίωμαί, ἐγὼ ὁ ἄθλιος, παρὰ σοῦ τοῦ Δεσπότου ἐν τῇ Ἐδέμ, οἶμοι πῶς πεπλάνημαι, καὶ διαβόλω φθονηθεὶς, ἀπερρίψην τοῦ προσώπου σου!

Εμὲ θρηνησατε, Ἀγγέλων τάγματα, Παραδείσου τὰ κάλλη καὶ τῶν φυτῶν, τῶν ἐκεῖ εὐπρέπεια, τὸν πλανηθέντα δυστυχῶς, καὶ Θεοῦ ἀποσκιρτήσαντα.

Λειμὼν μακάριε, φυτὰ θεόφυτα, Παραδείσου τερπνότης νῦν ἐπ' ἐμέ, δάκρυα σταλάξατε, ἐκ φύλλων ὡσπερ ὀφθαλμῶν, τὸν γυμνὸν καὶ ξένον δόξης Θεοῦ.

Ούκέτι βλέπω σε, οὐκ ἀπολαύω σου, τῆς ἠδίστης καὶ θείας μαρμαρυγῆς, πάντιμε Παραδείσε· γυμνός γὰρ ἔρριμμαι εἰς γῆν, παροργίσας τὸν Πατήσαντα.

Θεοτοκίον.

Α΄για Δέσποινα, ἡ διανοίξασα, Παραδείσου τὰς πύλας πᾶσι πιστοῖς, ἃς Ἀδὰμ ἀπέκλεισε διὰ παράβασιν ποτέ, πύλας ἐλείους μοι διανοίξον.

Καταβασία.

• **Χ**ριστός μου δύναμις, Θεός καὶ Κύριος, ἡ
• **Σ**επτῆ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει
• ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαῖρας, ἐν Κυ-
• ρίῳ ἑορταζουσα.

Ὡδή ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ.

Φθονήσας πάλαι μοι ὁ ἐχθρός, τῆς ἐν Παραδείσῳ εὐτυχούς, ἀναστροφῆς ὁ μισάνθρωπος, ὄψεως ἐν εἶδει με ὑπεσκελίσε, καὶ δόξης αἰδίου ξένον με ἔδειξε.

Θρηῶ καὶ κόπτομαι τὴν ψυχὴν, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπιζητῶ, πλήθη δακρύων προστίθεσθαι, ὅταν ἀποβλέψω, καὶ καταμάθω μου, τὴν γύμνωσιν ἣν ἔσχον, ἐκ παραβάσεως.

Εκ γῆς ἐπλάσθη χειρὶ Θεοῦ, αὐθις δ' ἐπιστρέφειν πρὸς τὴν γῆν, ἐγὼ ὁ ἄθλιος ἤκησα. Τίς ἐμέ μὴ κλαύσῃ, τὸν ἀπωσθέντα Θεοῦ, καὶ τῆς Ἐδέμ τὸν Ἄδην ἀνταλλαξάμενον;

Θεοτοκίον.

Νυμφῶνα δόξης σε μυστικόν, πάντες καταγγέλλομεν πιστοί, Θεοκυῆτορ πανάμωμε· ὅθεν δυσωπῶ σε Ἀγνή πεσόντα με, νυμφῶνος Παραδείσου, οἰκτεῖον ποίησον.

Καταβασία.

• **Τ**ῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρ-
• **θ**ριζόντων σοι ψυχᾶς, πόθῳ καταύγασον
• δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεῦ, τὸν ὄντως Θεόν,
• ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

Ὡδή ε'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Στολήν με ἐνέδυσας, θεοῦφαντον Σωτῆρ, ἐν τῇ Ἐδέμ ὡς εὐσπλαγγνος· ἐγὼ δέ σου παρῆδον τὴν ἐντολήν, πεισθεῖς τῷ ἀλάστορι, καὶ γυμνός καθωράθην ὁ ταλαίπωρος.

Ψυχὴ παναθλία μου, ἐμακρύνθη ἐκ Θεοῦ, διὰ ἀπροσεξίας σου· Παραδείσου ἐστέρησαι τῆς τρυφῆς· Ἀγγέλων κεχώρισαι· εἰς φθορὰν κατηνέχθη· ὦ τοῦ πτώματος!

Ελέησον αἰκτεῖρον, Παντοκράτωρ ὁ Θεός, τῶν σῶν χειρῶν τὸ ποίημα, μὴ παρίδης με δέομαι Ἀγαθέ, τὸν ἀποχωρίσαντα, ἐμαυτὸν τῆς χορείας τῶν Ἀγγέλων σου.

Θεοτοκίον.

Μαρία θεόκλητε, ἡ Κυρία τοῦ παντός ὡς τετοκυῖα Κύριον, Βασιλέα τῶν ὄλων καὶ Λυτρωτὴν, αἰχμαλώτον ὄντα με, Παραδείσου τῆς δόξης ἀνακάλεσαι.

Καταβασία.

• **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθο-
• **ρ**ῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλυδῶνι, ἐν εὐ-
• **δ**ίῳ λιμένι σε προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνάγα-
• **γ**ε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον αὐτόμελον, Ἦχος πλ. β'.

Τῆς σοφίας ὀδηγέ, φρονήσεως χορηγέ, τῶν ἀφρόνων παιδευτά, καὶ πτωχῶν ὑπερασπιστά, στήριξον, συνέτισον τὴν καρδίαν μου Δέσποτα· σὺ δίδου μοι λόγον, ὁ τοῦ Πατρὸς Λόγος· ἴδου γὰρ τὰ χεῖλη μου, οὐ μὴ κωλύσω ἐν τῷ κράζειν σοι· Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Ὁ Οἶκος.

Εκάθισεν Ἀδαὶμ τότε, καὶ ἔκλαυσεν ἀπέναντι τῆς τρυφῆς τοῦ Παραδείσου, χερσὶ τύπτων τὰς ὄψεις, καὶ ἔλεγεν· Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Ἰδὼν Ἀδαὶμ τὸν Ἀγγελον, ὠθήσαντα, καὶ κλείσαντα τὴν τοῦ θείου κήπου θύραν, ἀνεστέναξε μέγα, καὶ ἔλεγεν· Ἐλεῆμον· ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Συναλγησον Παραδείσε, τῷ κτήτορι πτωχεύσαντι, καὶ τῷ ἤχῳ σου τῶν φύλλων, ἰκέτευσον τὸν Πλάστην, μὴ κλείσῃ σε. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Παραδείσε πανάρετε, πανάγιε, πανόλβιε, ὁ δι' Ἀδαὶμ πεφυτευμένος, καὶ διὰ τὴν Εὐάν κλεισμένος, ἰκέτευσον Θεὸν διὰ τὸν παραπεσόντα. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἀνάμνησιν ποιούμεθα τῆς ἀπὸ τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐξορίας τοῦ Πρωτοπλάστου Ἀδαὶμ.

Στίχοι.

Κόσμος γενάρχαις πικρὰ συνθρηνησάτω,
Βρῶσει γλυκείᾳ, συμπεσῶν πεπτωκόσι.

Τὴν ἀνάμνησιν ταύτην οἱ ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν, πρὸ τῆς ἀγίας ἐνέταξαν Τεσσαρακοστῆς, ὡσανεὶ αὐτοῖς δεικνύοντες πράγμασιν, ὅσον τὸ τῆς νηστείας φάρμακον τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ὠφέλιμον, καὶ ὅσον πάλιν τὸ ἀπὸ τῆς ἀδδθηφαγίας, καὶ ἀνηκίας αἰσχρόν. Παραλείψαντες οὖν οἱ Πατέρες τὰ κατὰ μέρος ἐν κόσμῳ διὰ τοῦτον γνό-

μενα ἄπειρα ὄντα, τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ προτιθέασιν, ὅσον κακὸν πέπονθεν ἐκ τοῦ μὴ πρὸς ὀλίγον νηστεῦσαι· κἀντεῦθεν καὶ τῇ ἡμῶν ἐπισήγαγε φύσει, σαφῶς προδεικνύοντες, καὶ ὅτι πρῶτον ἐν ἀνθρώποις Θεοῦ παράγγελμα, τὸ τῆς νηστείας καλόν· ὃ μὴ φυλάξας ἐκείνος, ἀλλὰ τῇ γαστρὶ εἴξας, μᾶλλον δὲ τῷ πλάνῳ ὄφει διὰ τῆς Εὐσας, οὐ μόνον Θεὸς οὐ γέγονεν, ἀλλὰ καὶ τὸν θάνατον ἐπισπάσατο, καὶ τῆς λύμης τῷ παντὶ γίνεο μετέδωκε. Διὰ γοῦν τὴν τοῦ πρώτου Ἀδὰμ τρυφήν, ὁ Κύριος ἡμέρας νενήστευκε τεσσαράκοντα, καὶ ὑπήκοος γέγονεν· οὐ χάριν, καὶ ἡ παρούσα ἀγία Τεσσαρακοστὴ τοῖς ἀγίοις Ἀποστόλοις ἐπενόθη· ἵνα, ὃ μὴ φυλάξας ἐκείνος πέπονθεν, ἀπολίσας τὴν ἀφθαρσίαν, φυλάξαντες ἡμεῖς, ἀπολαύσωμεν διὰ τῆς νηστείας. Ἄλλως τε, καθὼς καὶ προέφημεν, ὁ σκοπὸς τῶν Ἀγίων, οὗτος ἐστίν· ἵνα τὰ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἔργα γενόμενα τῷ Θεῷ, ἐν βραχεὶ περιλήφωμεν. Ἐπεὶ δὲ πάντων τῶν κατ' ἡμᾶς πῆτιον ἢ παραβάσεις, καὶ ἡ ἐκ τῆς τρυφῆς ἐκπτώσις τοῦ Ἀδὰμ, κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ταύτην νῦν προτιθείασιν· μνήμην ἡμῶν ποιουμένων ἐκείνης, ἵνα φύγωμεν αὐτήν, καὶ οὐχὶ τὴν ἀκρασίαν ἐν παντὶ ζηλώσωμεν. Τῇ ἕκτη μὲν οὖν ἡμέρᾳ, ὁ Ἀδὰμ ἐπλάσθη χειρὶ Θεοῦ, τιμηθεὶς καὶ εἰκόνι διὰ τοῦ ἐμφυσήματος, καὶ λαβὼν τὴν ἐντολήν αὐτίκα, ἄχρι καὶ ἐξ ὠρῶν τῷ Παραδείσῳ διέτριψεν· εἶτα παραβάς ταύτην, ἐκείθεν ἐξώσθη. Ὁ μὲν τοι Ἐβραῖος Φίλων, ἑκατὸν φησὶ χρόνους τὸν Ἀδὰμ ἐν τῷ Παραδείσῳ πεποιηκέναι· ἄλλοι δὲ, ἑπτὰ ἡμέρας, ἢ χρόνους φασί, διὰ τὴν τοῦ ἑπτά τιμὴν. Ὅτι δὲ τῇ ἕκτη ὥρᾳ τὰς χεῖρας ἤπλωσε καὶ τοῦ καρποῦ ἤψατο, ἰδῆλωσε καὶ ὁ νῖος Ἀδὰμ, ὁ Χριστὸς, τῇ ἕκτη ὥρᾳ καὶ ἡμέρᾳ τὰς παλάμας ἀπλώσας ἐν Σταυρῷ, τὸν ἐκείνου ἰώμενος ὄλεθρον. Μίσον δὲ φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας δεδημιούργηται, ἵν' ὀπότερῳσι νύσση τῇ προαιρίσει, ἐκείνο δὴ καὶ προσκτῆσαιτο. Ἦν μὲν γὰρ δυνατόν Θεῷ καὶ ἀναμάρτητον ποιῆσαι· ἀλλ' ἵνα εἴη καὶ τῆς αὐτοῦ προαιρέσεως τὸ κατόρθωμα, διὰ τοῦτο τὸν νόμον δίδωσι, πάντων μὲν ἄπτεσθαι τῶν φυτῶν, τοῦ δὲ, μὴ· ἴσως τὴν ἐκ πάντων κτισμάτων τῆς θείας δυνάμειως γινομένην ἐπίγνωσιν ἐνναεῖν, τὴν δὲ περὶ τῆς φύσεως τοῦ Θεοῦ, οὐδαμῶς. Ὁ δὴ καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, ἐννοίας θείας τὰ ξύλα φιλοσοφῶν εἶναι, καὶ τὸ φυτὸν θεωρίαν· ἤγουν, ἐπίτρεψέ φησιν, ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ, περὶ πάντων μὲν τῶν ἄλλων στοιχείων, καὶ ποιότητων ἑτέρων μεριμνᾶν, καὶ ἀναπολεῖσθαι τῷ νῷ, καὶ δοξάζειν Θεὸν ἐντεῦθεν· αὐτὴ γὰρ ἡ ὄντως τρυφή· ἴσως δὲ καὶ περὶ τῆς ἑαυτοῦ φύσεως. Περὶ μὲν τοι Θεοῦ, τίς τε τὴν φύσιν, καὶ πῶς καὶ πῶς τὸ πᾶν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παρήγαγε, μηδὲως ζητεῖν. Ὁ δὲ τ' ἄλλα μὲν ἀφείξ, τὰ περὶ Θεοῦ μᾶλλον ἐρευνῶν ἦν, καὶ τὴν ἐκείνου φύσιν ἀκριβῶς περιεργαζόμενος· ὡς οὖν ἔτι ἀτελής ὢν καὶ ἀπλούστατος, καὶ νήπιος ἐν τοῖς τοιοῦτοις, ἐξέπεισε, τοῦ Σατανὰ διὰ τῆς Εὐσας φαντασίας αὐτῷ ἐμβεβληκίτος θείσεως. Ὁ δὲ μέγας

καὶ θείος Χρυσόστομος, διπλῆν τινα δύναμιν τὸ ξύλον ἐκείνο ἔχειν φησὶ, καὶ ἐν γῆ λίγει τὸν Παραδείσον εἶναι, καὶ νοητὸν αὐτὸν καὶ αἰσθητὸν φιλοσοφεῖ, καθάπερ ἦν Ἀδὰμ, καὶ ἀμφοτέρω, φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας ἐν μεταίχμιῳ, ὁμοῦ καὶ τὴν γραφὴν διασώζων, καὶ οὐδὲ πάλιν ἐπιμένων τῷ γράμματι. Λέγουσι δὲ τινες, τὸ ξύλον ἐκείνο τῆς παρακοῆς, εἶναι συκῆν· ὅτι γινόντες αὐτίκα τὴν γύμνωσιν, φύλλοις ἐκείνης χρῆσάμενοι, ἐσκεπάσθησαν· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς ὡς αἰτίαν γινομένην ταύτην τῆς παραβάσεως, κατηράσατο. Ἐχει γὰρ τινα καὶ πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ἐμφέριαν· πρῶτον μὲν, τὸ γλυκάζον· εἶτα, τὸ ἀπὸ τῶν φύλλων τραχύ· καὶ τὸ κολλῶδες, διὰ τοῦ γάλακτος. Εἰσὶ δὲ οἱ, καὶ τὸ ξύλον ἐκείνο, τὴν μετὰ τῆς Εὐσας τοῦ Ἀδὰμ ὀμιλίαν καὶ γυῶσιν, ἐπενόησαν οὐ καλῶς. Παραβάς οὖν, καὶ τὴν θνητὴν ἐνδυσάμενος σάρκα, καὶ τὴν κατάραν λαβὼν, ἐξώσθη τοῦ Παραδείσου· καὶ φλογίνῃ ῥομφαίᾳ τούτου τὴν πύλην προσετάχθη φυλάττειν· ὃ δὲ ἀπέναντι καθήμενος ἐκλαίειν, ὅσων ἀγαθῶν ἐστέρηται, διὰ τὸ μὴ πρὸς καιρὸν νηστεῦσαι, καὶ τὸ ἐξ ἐκείνου σύμπαν γένος τῶν ἴσων ἐκείνῳ μετέσχεν· ἕως οὐ ὁ πλάσας ἡμᾶς, τὴν ἡμετέραν ἐλεήσας φύσιν, αὐτῷ λυμαιομένῳ τῷ Σατανᾷ, ἐκ Παρθένου γεννηθεὶς ἀγίας, καὶ ἀρίστως πολιτευσάμενος, τὴν ὁδὸν τε ἡμῖν ὑποδείξας διὰ τῶν ἐναντίων ἐκείνῳ, νηστείας δηλαδὴ καὶ ταπεινώσεως, καὶ νικήσεως τεχνιέντως τὸν ἡμᾶς ἀπατήσαντα, πάλιν εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα ἤγαγε.

Πάντα οὖν ταῦτα οἱ Θεοφόροι Πατέρες παραστῆσαι βουλόμενοι διὰ τοῦ Τριωδίου παντός, πρῶτα μὲν, τὰ τῆς Παλαιᾶς προτιθείασιν· ὧν πρῶτον, ἡ δημιουργία, καὶ ἡ ἐκ τῆς τρυφῆς ἐκπτώσις τοῦ Ἀδὰμ, ἧς ἀρτίως τὴν μνήμην ποιούμεθα· εἶτα καὶ τῶν λοιπῶν, διὰ τῶν Μωσαϊκῶν, καὶ Προφητικῶν, καὶ πλείον τῶν Δαυϊτικῶν λόγων, καὶ τινα τῶν τῆς χάριτος ἐπιβάλλοντες. Εἶτα κατὰ τάξιν, καὶ τὰ τῆς νέας Διαθήκης· ὧν, πρῶτος ἐστὶν ὁ Εὐαγγελισμὸς, οἰκονομία Θεῷ ἀβρότη, ἐν τῇ ἀγίᾳ Τεσσαρακοστῇ σχεδὸν αἰεὶ εὐρισκόμενος· διὰ τε Λαζάρου, καὶ τῶν Βαίτων, καὶ τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Ἑβδομάδος, τῶν ἱερῶν ἀναγιγνωσκόμενων Εὐαγγελίων, αὐτῶν τε τῶν ἀγίων καὶ σωτηριωδῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ κατὰ λεπτὸν ὑμνουμένων· εἶτα, καὶ τῆς Ἀναστάσεως, καὶ τῶν λοιπῶν, μέχρι τῆς καθόδου τοῦ Πνεύματος, τῶν ἱερῶν Πράξεων διαγορευουσῶν, ὅπως τὸ κήρυγμα γέγονε, καὶ τοὺς Ἀγίους πάντας συνήγαγεν· αἱ γὰρ Πράξεις τὴν Ἀνάστασιν βεβαιούσι, διὰ τὰ θαύματα. Ἐπεὶ γοῦν διὰ τὸ μὴ ἄπαξ τὸν Ἀδὰμ νηστεῦσαι, τοσαῦτα πεπόνθαμεν, προτίθεται νῦν ἡ τούτου ἀνάμνησις, εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς· ἵνα, μεμνημένοι ὅσον κακὸν τὸ μὴ νηστεῦσαι εἰσήγαγε, σπουδάσωμεν τὴν νηστείαν περιχαρῶς ὑποδέξασθαι, καὶ παραφυλάττειν, ὡς ἂν, οὐ ἡστόχησεν ὁ Ἀδὰμ, τῆς θείσεως δηλαδὴ, ἡμεῖς δὲ αὐτῆς ἐπιτύχωμεν· ἐδουρόμενοι, καὶ νηστεύοντες καὶ ταπεινούμενοι, ἕως οὐ ὁ Θεὸς ἡμᾶς ἐπι-

οκίψηται· τούτων γὰρ ἄνευ, οὐ ράδιον λαβεῖν, ὃ ἀπώ-
 λείσαμεν.

Ἰστίον δέ, ὡς ἀποδεκατισμός ἐστιν αὐτῆ ἡ ἀγία καὶ
 μεγάλη Τεσσαρακοστὴ τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ· ἐπειδὴ γὰρ ἀπὸ
 ῥαθυμίας αἰεὶ νηστεύειν, καὶ τῶν κακῶν ἀργεῖν οὐχ αἰ-
 ρούμεθα, ὡς τι θέρους ψυχῶν ταύτην οἱ Ἀπόστολοι, καὶ
 οἱ θεῖοι Πατέρες παρίδωκαν· ὡς ἂν, ὅσα διὰ τοῦ ἐνιαυ-
 τοῦ ὅλου ἄτοπα διεπραξάμεθα, νῦν συντριβόμενοι, καὶ διὰ
 νηστείας ταπεινούμενοι, ἀπαλείψωμεν, ἣν καὶ φυλάττειν
 ὀφείλομεν ἀκριβέστερον. Ἀλλὰ δὴ, καὶ τὰς λοιπὰς τρεῖς,
 τὴν τῶν ἀγίων φημί Ἀποστόλων, τὴν τῆς Θεοτόκου, καὶ
 τοῦ Τεσσαρακονημέρου· πρὸς γὰρ τέσσαρας τοῦ χρόνου ὥ-
 ρας, καὶ τὰς τεσσαρακοστὰς οἱ θεῖοι Πατέρες ἐκδεδώκασι.
 Ταύτην πλεον τιμήσαντες, διὰ τὰ ἅγια Πάθη, καὶ ὅτι ὁ
 Χριστὸς ταύτην ἐνήστευσε, καὶ ἐδοξάσθη, καὶ Μωϋσῆς τσα-
 σαράκοντα ἡμέρας νηστεύσας, τὸν Νόμον ἔλαβε· καὶ Ἡ-
 λίας αὐτός, καὶ Δανιήλ, καὶ ὅσοι δόκιμοι παρά τῷ Θεῷ.
 Ὅτι δὲ καλὸν ἡ νηστεία, δείκνυσιν ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁ Ἀ-
 δάμ. Διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν, ἡ τοῦ Ἀδάμ ἐξορία
 ἐνταῦθα τοῖς ἀγίοις Πατράσιν ἐπινοήθη.

Τῆ ἀπάτῃ σου εὐσπλαγχνία, Χριστέ ὁ Θεὸς
 ἡμῶν, τῆς τρυφῆς τοῦ Παραδείσου ἡμᾶς κατα-
 ξίωσον, καὶ ἐλέησον, ὡς ὁ μόνος φιλόνητος.
 Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ο δὲσπάζων τῶν αἰῶνων πάντων Κύριος,
 ὁ πλάσας με βουλήματι σῶ, φθονηθέντα
 με, τῷ δολίῳ δράκοντι ποτέ, καὶ σέ παροργί-
 σαντα Σωτῆρ, μὴ ὑπερίδης ὁ Θεός, ἀλλ' ἀνα-
 κάλεσαί με.

Τὰ τοῦ αἵσχους περικείμενος ἐνδύματα, οἴ-
 μοι! ἀντὶ στολῆς φωταυγοῦς, ἀποκλαίω-
 μαι τὴν ἐμὴν ἀπώλειαν Σωτῆρ, καὶ πίστευ βωῶ
 σα Ἀγαθὲ· Μὴ ὑπερίδης ὁ Θεός, ἀλλ' ἀνακά-
 λεσαί με.

Ετραυματίσεν ὁ ὄφις ὁ παμπόνηρος, ὅλην
 μου τὴν ψυχὴν φθονερῶς, Παραδείσου δὲ
 τῆς τρυφῆς ἐξόριστον ποιεῖ· ἀλλ' ὡς εὐσυμπά-
 ρητε Σωτῆρ, μὴ ὑπερίδης ὡς Θεός, ἀλλ' ἀνα-
 κάλεσαί με.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἐκείσιν με δέησιν Πανάμωμε πρόσδεξαι
 συμπαθεία τῆ σῆ, καὶ συγχώρησιν τῶν
 πταισμάτων δίδου μοι Ἀγνή, ἐν θρήνοις βοῶν-
 τι ἐκτενῶς· Μὴ ὑπερίδης Ἀγαθὴ, ἀλλ' ἀνακά-
 λεσαί με.

Καταβασία.

• **Δ**ροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο,
 • Ἄγγελος τοῖς ὀσίοις Παισὶ, τοὺς Χαλ-
 • δαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν

• Τύραννον ἔπεισε βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός
 • ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ η'. Ἐκ φλογὸς Ὀσίοις.

Δωρεαῖς πολυτρόποις παλαί τετίμηκας, τῶν
 χειρῶν σου τὸ ἔργον, μόνε φιλόνητος·
 δράκων δὲ δεινὸς συριγμῶ ἐδελέασεν, οἴμοι! τῶν
 προσόντων, καλῶν ἀπογυμνώσας.

Γὶνα τί συμβουλίας πικρᾶς ἀκήκοας, καὶ τῆς
 θείας ἐγένου ψήφου παρήκοος; οἴμοι ταπει-
 νῆ ψυχῇ. Θεὸν λυπήσασα! ὄν αἰεὶ δοξαζεῖν, ἐ-
 τάχθης σὺν Ἀγγέλοις.

Ερπετῶν καὶ θηρίων δεσπότης γέγονας· ἐρ-
 πετῶ ψυχοφθόρω, πῶς προσωμίλησας,
 σύμβουλον λαβὼν, ὡς εὐθὴ τὸν ἀλάστορα; ὡ
 τῆς σῆς ἀπάτης, ψυχῆ μου παναθλία!

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον σκηνὴν σε Θεοῦ σαρκώσεως, ἀ-
 νυμνοῦμεν Μαρία Θεοχαρίτωτε· ὅθεν με
 δεινῶς σκοτισθέντα τοῖς πάθεσι, λάμψον φῶς
 ἐλέους, ἐλπίς ἀπηλπισμένων.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν
 Κύριον.

Καταβασία.

• **Ε**κ φλογὸς τοῖς Ὀσίοις, δρόσον ἐπήγασας,
 • καὶ δικαίου δυσίαν, ὕδατι ἐφλέξας· ἅ-
 • παντα γὰρ δρᾶς Χριστέ, μόνῳ τῷ βουλευσθαι.
 • Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Γλυκὺς εἰς γεῦσιν καρπὸς τῆς γνώσεως, ἐν
 τῇ Ἐδέμ ἐφάνη μοι, πλησθέντι τῆς βρω-
 σεως· εἰς χολὴν δὲ γέγονε τὸ τέλος αὐτῆς· οἴ-
 μοι ψυχῇ ἀθλία! πῶς ἀκρασία σε, τῆς τοῦ Πα-
 ραδείσου ἐστίας, ξένην πεποίηκε;

Θεὸς τῶν ὄλων, ἐλέους Κύριε, εἰς τὴν ἐμὴν
 ταπεινώσιν, εὐσπλαγχνῶς ἐπίβλεψον,
 καὶ μὴ πόρρω πέμψης με τῆς θείας Ἐδέμ· ὅ-
 πως βλέπων τὰ κάλλη, ἔθεν ἐκπέπτωκα,
 σπεύσω πάλιν θρήνοις, προσλαβεῖν ἄπερ ἀ-
 πώλεσα.

Θρηνῶ στεναζῶ, καὶ ἀποδύρομαι, τὰ Χερου-
 βὶμ φλογίνῃ τῇ ῥομφαίᾳ θεώμενος, τῆς
 Ἐδέμ τὴν εἴσοδον φυλάττειν ταχθὲν, πᾶσι τοῖς
 παραβάταις, οἴμοι! ἀπρόσιτον· εἰμὴ σὺ ἀκώ-
 λυτον Σωτῆρ, ταύτην ποιήσεις μοι.

Θάρρῳ τῷ πληθῆι, τῷ τοῦ ἐλέους σου, Χρι-
 στέ Σωτῆρ, καὶ θείας ἐκ πλευρᾶς σου τῷ
 Αἵματι· δι' οὗ καθηγίασας τὴν φύσιν βρωτῶν,
 ἤνοιξας δὲ τὰς πύλας, τοῖς σοὶ λατρεύουσι,
 τὰς τοῦ Παραδείσου Ἀγαθὲ, τὰς πρὶν κλει-
 σθείσας Ἀδάμ.

Θεοτοκίον.

Ως ἡ πύλη ἡ ἀδιόδευτος, ἡ νοπή Παρθένε Θεοτόκε ἀνύμφευτε, Παραδείσου πύλας μοι κλεισθείσας τὸ πρὶν, ἀνοιξον σαῖς πρεσβείαις, ὅπως δοξάζω σε, τὴν μετὰ Θεόν μου βοηθόν, καὶ κραταίαν προσφυγὴν.

Καταβασία.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς, σε μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον, εἶτα τὸ παρὸν.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τῆς ἐντολῆς σου Κύριε, παρήκουσα ὁ ἄθλιος, καὶ γυμνωθεὶς τῆς σῆς δόξης, αἰσχύνης πέπλησμαι, οἴμοι! καὶ τῆς τρυφῆς ἐκβέβλημαι, τοῦ Παραδείσου εὐσπλαγχνε. Ἐλεῆμον ἐλέησον, τὸν σερηθέντα δικαίως, τῆς ἀγαθότητος τῆς σῆς.

Ἔτερον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἀπικισθέντες Κύριε, Παραδείσου τὸ πρῶτον, διὰ τῆς ξύλου βρώσεως, ἀντισηγάγετε πάλιν, διὰ Σταυροῦ καὶ τοῦ Πάθους, σοῦ Σωτῆρ καὶ Θεέ μου· δι' οὗ ἡμᾶς ὀχύρωσον, τὴν Νησειάν πληρῶσαι, ἀγνοπρεπῶς, καὶ τὴν θείαν Ἐγερσιν προσκυνῆσαι, τὸ Πάσχα τὸ σωτήριον, σὲ Τεκούσης πρεσβείαις.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ. καὶ Ἀνατολικὸν ἐν, καὶ τοῦ Τριωδίου, γ.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τριωδίου.

Ἦχος πλ. α.

Οἴμοι! ὁ Ἀδάμ, ἐν θρήνῳ κέκραγεν, ὅτι ὄφρις καὶ γυνή, θεϊκῆς παρρήσιας με ἐξώσαν, καὶ Παραδείτου τῆς τρυφῆς ξύλου βρώσις ἠλλοτρίωσεν. Οἴμοι! οὐ φέρω λοιπὸν τὸ ὄνειδος· ὁ ποτε βασιλεὺς τῶν ἐπιγείων πάντων κτισμάτων Θεοῦ, νῦν αἰχμαλῶτος ὤφθη, ὑπὸ μιᾶς ἀθέσμου συμβουλῆς· καὶ ὁ ποτε δόξαν ἀθανασίας ἠμφισμέμενος, τῆς νεκρώσεως τὴν δορᾶν, ὡς θνητὸς ἐλεεινῶς περιφέρω. Οἴμοι! τίνα τῶν θρήνων συνεργάτην ποιήσομαι; Ἀλλὰ σὺ Φιλάνθρωπε, ὁ ἐκ γῆς δημιουργήσας με, εὐσπλαγχνίαν φορέσας, τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ἀνακάλεσαι καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου. Ὁ αὐτός.

Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέφκται· αἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε, ἀναζωσάμενοι τὸν καλὸν τῆς Νηστείας ἀγῶνα· οἱ γὰρ

νομίμως ἀθλοῦντες, δικαίως στεφανοῦνται· καὶ ἀναλαβόντες τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ, τῷ ἐχθρῷ ἀντιμαχησώμεθα, ὡς τεῖχος ἀρρήκτον κατέχοντες τὴν Πίστιν, καὶ ὡς θώρακα τὴν προσευχὴν, καὶ περικεφαλαίαν τὴν ἐλεημοσύνην· ἀντὶ μαχαίρας τὴν νηστείαν, ἣτις ἐκτέμνει ἀπὸ καρδίας πᾶσαν κακίαν. Ὁ ποιῶν ταῦτα, τὸν ἀληθινὸν κομίζεται στέφανον, παρὰ τοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου· μὴ ἐπηλάθῃ τῶν πενήτων σου εἰς τέλος.

Ἦχος πλ. β.

Ἀδαμ τοῦ Παραδείσου διώκεται, τροφῆς μεταλαβὼν ὡς παρήκοος· Μωσῆς Θεόπτης ἐχρημάτισε, νηστεία τὰ ὄμματα, τῆς ψυχῆς καθραίνετος. Διὸ τοῦ Παραδείσου οἰκήτορες γενέσθαι ἐπιποθοῦντες, ἀπαλλαγῶμεν τῆς αἰσιτελοῦς τροφῆς, καὶ Θεὸν καθορᾶν ἐφιέμενοι, Μωσαϊκῶς τὴν τετραδα, τῆς δεκάδος νηστεύσωμεν· προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει, εὐκρινῶς προσκαρτερῶντες, κατευνάσωμεν τῆς ψυχῆς τὰ παθήματα, ἀποσοθήσωμεν τῆς σαρκὸς τὰ οἰδήματα· κῆφοι πρὸ τὴν ἄνω πορείαν μετώμεν, ὅπου αἱ τῶν Ἀγγέλων χορεῖαι, ἀσιγήτοις φωναῖς, τὴν ἀδιαίρετον ἀνυμνοῦσι Τριάδα, καθορᾶν τὸ ἀμήχανον κάλλος, καὶ δεσποτικόν. Ἐκεῖ ἀξίωσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ ζωδοτά, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποηθότας, συγχορεῦσαι ταῖς τῶν Ἀγγέλων στρατιαῖς, ταῖς τῆς τεκούσης σε Μητρὸς Χριστέ πρεσβείαις, καὶ Ἀποστόλων, καὶ τῶν Μαρτύρων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εφθασε καιρὸς, ἡ τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων ἀρχή, ἡ κατὰ τῶν δαιμόνων νίκη, ἡ πάνοπλος ἐγκράτεια, ἡ τῶν Ἀγγέλων εὐπρέπεια, ἡ πρὸς Θεὸν παρρησία· δι' αὐτῆς γὰρ Μωϋσῆς, γέγονε τῷ Κτίστη συνόμιλος, καὶ φωνὴν ἀοράτως, ἐν ταῖς ἀκοαῖς ὑπεδέξατο. Κύριε, δι' αὐτῆς ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς, προσκυνῆσαί σου τὰ Πάθη, καὶ τὴν ἀγίαν Ἀνάστασιν, ὡς φιλεῖνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἵπερευλογημένη ὑπάρχεις Θεοτόκε.

Δοξολογία μεγάλη· καὶ ἡ συνήθης Λιτὴ ἐν τῷ Νάρθηκι, ἐν ἣ ψάλλομεν καὶ τὸ Ἑωθικὸν Ἰδιόμελον, Συναίπτομεν δὲ καὶ τὴν πρώτην Ὠραν, καὶ ἀναγιγνώσκονται αἱ Κατηχήσεις τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατακλῆντα ἐν τῷ ἔρανω. Ἴδὲ, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν· ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς· ἔτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὐ οἴκτειρήσαι ἡμᾶς.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ Ἰδιόμελον.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως· ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν· τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις. *Μαρτυρικόν.*

Ο ἔνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνείαις τῶν Ἀγίων σου Χριστέ ὁ Θεὸς, ὑπ' αὐτῶν δυσωπύμενος, καταπέμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις σε, Θεομήτορ δοξάζουσι· τὸν Θεὸν γὰρ Πάναγνε ἀπεκύησας, τὸν σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, αἰεὶ συνυπάρχοντα, καὶ Ἀγγέλων στρατιάς, ἐκ μὴ ὄντος βουλήματι, ὑποσήσαντα· ὃν ἰκέτευε σωθῆναι καὶ φωτίσαι, τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, σὲ ἀνυμνούντων Πανάχραντε.

Νῦν ἀπολύεις. Καὶ μετὰ τὸ Τρισάγιον, ἡμελλόμεν τὰ Τροπάρια ταῦτα, ποιῶντες καὶ ἀναμνῆσαν μεγαλύνειν εἰς ἑκάστην αὐτῶν, πλὴν τοῦ τελευταίου, ὅπερ λέγεται ὄνευ μέλους.

Ἦχος πλ. α'.

Θεοτόκε Παρθένε, Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναίξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Απειστώτα τοῦ Χριστοῦ, πάντων ἡμῶν μνήσθητι, ἵνα ῥυσθῶμεν τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· σοὶ γὰρ ἐδόθη χάρις πρεσβεῦειν ὑπὲρ ἡμῶν.

Δόξα.

Ἰκέτευσατε ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιοι Ἀπόστολοι, καὶ ἅγιοι πάντες, ἵνα ῥυσθῶμεν κινδύνων καὶ θλίψεων· ὑμᾶς γὰρ θερμοῦς προσταίας, πρὸς τὸν Σωτῆρα κεντήμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πρὸ τὴν σὴν εὐσπλαγγίαν, καταφεύγομεν Θεοτόκε· τὰς ἡμῶν ἱκεσίας, μὴ παρίδῃς ἐν περιστάσει· ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, μόνῃ Ἀγνῇ, μόνῃ εὐλογημένη.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μὴ πρᾶξι φωνῇ.

Ὁ Ἱερεὺς.

Ὁ ὢν εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε· νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ ἡμεῖς στερεοῦμεν τοὺς Βασιλεῖς, λέγοντες·

Πουράνιε Βασιλεῦ, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν στερέωσον· τὴν Πίστιν στήριξον· τὰ ἔθνη πράϋνον· τὸν κόσμον εἰρήνευσον· τὴν ἁγίαν Μοῆν ταύτην καλῶς διαφύλαξον· τοὺς προαπελθόντας πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων τάξον· καὶ ἡμᾶς ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει παράλαβε, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Καὶ ποιῶμεν τὰς τρεῖς μεγάλας μετανοίας, λέγοντες μυστικῶς ἐν ἐκείτῃ μετανοίᾳ, αἰεὶ ἕνα Στίχον τῆς ἐπομένης Γίχλης τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ.

Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας, καὶ ἀργολογίας, μὴ μοι δῶς.

Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς, καὶ ἀγάπης· χάρισαί μοι τῷ σῶθι δούλῳ.

Ναὶ Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὄραν τὰ ἐμὰ πταισμάτα, καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶτα ἀσπαζόμεθα τὰς ἁγίας Πλάκας ἐν ταῖς στασιδαῖς ἡμῶν, ὡς συνήθως· καὶ λέγει ὁ Ἱεροσότης, τὸ, Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς, ἡ ἐλπίς ἡμῶν δόξα σοὶ. Ἡ Εὐχὴ ὑπὸ τοῦ Ἱερέως, καὶ Ἀπολύεις.

Οὗτος ὁ τύπος ὀφείλει γίνεσθαι κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν Ἐσπέρας, ἕως τῆς πέμπτης Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ

ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Σημαίνει βραδύτερον, δια τὴν τῆς Ἑσπέρας παρακλήσιν· καὶ συναγόμεθα πάντες κατὰ τὸν τύπον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Εἶθ' οὕτως ἀνίσταται ὁ Ἱερεὺς, καὶ ποιεῖ τὴν συνήθη μετανοίαν τῷ Προεστῶτι, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ ἅγιον Βῆμα· καὶ λαβὼν θυμιατὸν, ἵσταται ἐνώπιον τῆς ἁγίας Τραπέζης, καὶ θυμιῶν σταυροειδῶς, λέγει·

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε· νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Καὶ ἡμῶν ἐπειπόντων τὸ, Ἀμήν, ψάλλεται Τρισάγιον χωρὶς μετανοιῶν· μετὰ δὲ τὸ, Πάτερ ἡμῶν, ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία· καὶ μετὰ τὸ, Ἀμήν, τὸ, Κύριε ἐλέησον, εἰς· καὶ εὐθύς ὁ Ἱερεὺς·

Δόξα τῇ ἁγίᾳ, καὶ ὁμοουσίῳ, καὶ ζωοποιῷ, καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριαδί, πάντοτε· νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Καὶ ἀρχόμεθα τοῦ Ἑξαψάλμου, ἀνευ μετανοιῶν, πάσῃ σιωπῇ καὶ κατανυξίᾳ ἀκροώμενοι. Μετὰ δὲ τὴν Συναπτὴν ὑπὸ τοῦ Διακόνου, καὶ τὴν Ἐκφώνησιν ὑπὸ τοῦ Ἱερέως, ψάλλει ὁ ταχθεὶς Μοναχὸς τὸ, Ἀλληλουῖα, εἰς τὸν τυχόντα Ἦχον τῆς Ἑβδομάδος· καὶ ἡμεῖς τὰ Τριαδικὰ τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου, ἅπερ ὀρώμεν ἐν τῷ τέλει τῆς Βίβλου, ἢ τὰ τρία πρὸς μίαν, ἢ τρισῶς τὸ ἐν, ὡς δόξει τῷ Προεστῶτι· ψάλλονται δὲ μετὰ μέλους, μεγαλοφώνως, καὶ ἀργῶς. Εἶτα στιχολογοῦμεν τὸ ἐν Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου· κατὰ δὲ ἐν Ἀντίφωνον, εἰς

τὸ, Ἀλληλουῖα, ποιούμεν μετανοίας γ'. οἱ πάντες ἐξίσου. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Κάθισμα· Κατανυκτικὰ μετὰ τοῦ Θεοτοκίου, τὰ τοῦ Ἦχου, ὡς ἀνωτέρω. Ἐπειτα Ἀνάγνωσις εἰς τὸν ἅγιον Ἐφραίμ. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα τοῦ Τριωδίου τὸ παρὸν, τοῦ κυρίου Γωσήφ.

Ἦχος β'. Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Τῆς Νηστείας τῇ θείᾳ ἀπαρχῇ, κατανυξεν κτησόμεθα ψυχῆς, ἐκβοῶντες· Δέσποτα Χριστέ, τὴν προσευχὴν ἡμῶν δέξαι, ἐλεκτὸν ὡσπερ θυμίαμα, καὶ ῥύσαι δεόμεθα δυσώδους φθορᾶς ἡμᾶς, καὶ κολάσεως φρικτῆς, ὁ μόνος ὑπάρχων εὐδιάλλακτος.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγὴ, συμπαθείας ἀξίωσον ἡμᾶς, Θεοτόκε· βλέψον εἰς λαὸν τὸν ἀμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς αἰεὶ τὴν δυναστείαν σου· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ Καῖρε βοῶμέν σοι, ὡς ποτὲ ὁ Γαβριὴλ, ὁ τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγος.

Καὶ πάλιν Ἀνάγνωσις εἰς τὸν ἅγιον Ἐφραίμ. Μετὰ δὲ τὴν τρίτην Στιχολογ. ἔτρονον Κάθισμα, τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου.

Τὴν πάνσεπτον ἐγκράτειαν, ἐναρκώμεθα παιδρῶς, ἀκτίνας ἀπολάμποντες, τῶν ἁγίων ἐντολῶν, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἀγάπης τὴν λαμπρότητα, προσευχῆς τὴν ἀστραπὴν, ἀγνείας καθαρότητα, εὐανδρείας τὴν ἰσχύ· ὅπως λαμπροφόροι προφθάσωμεν, εἰς τὴν ἁγίαν καὶ τριήμερον Ἀνάστασιν, τὴν καταλάμπουσαν ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὴν ἄμαχον πρεσβίαν σου, κεκτημένος ἐν δεινοῖς, λυτροῦμαι τῶν θλιβόντων με, παρ' ἐλπίδα θαυμαστῶς, ὦ Μήτηρ Θεοῦ ἡμῶν· προφθάνεις γὰρ σὺ πάντοτε, τοῖς αἰτούσί σε πιστῶς, τὸν ζόφον ἐκδιώκουσα, τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν. Ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Δέξαι Δέσποινα, βραχέα χαριστήρια, ἀνθ' ὧν ὑπάρχεις μοι ἐν πᾶσι βοήθεια.

Εἶτα Ἀνάγνωσις εἰς τὸ Λαυσαϊκόν. Ὁ Ν'· καὶ ἡ συνήθης Εὐχή, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν· εὐθύς, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν, εἰς τὸν Ἦχον τοῦ Κανόνος τοῦ Μηναιίου, τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἀγίου· ψάλλομεν δὲ αὐτὸν μετὰ τοῦ Εἰρμού εἰς ε'. Ἀπὸ δὲ τοῦ Στίχου τοῦ, Τότε ἐσπευσαν ἠγεμόνες Ἐδῶμ, εἰσέρχονται τὰ Τριῶδια, καὶ λέγομεν τὰ δ'. Τροπάρια τοῦ κυρίου Ἰωσήφ. Εἰς δὲ τὸ, Κύριος βασιλεύων τῶν αἰώνων, ἀρχεται τὸ Τριῶδιον τοῦ κυρίου Θεοδώρου· καὶ ψάλλομεν ὁ εἰς Χορὸς τὸ ἐν Τροπάριον, ὁ δὲ ἕτερος τὸ ἄλλο· εἶθ' οὕτως, ἐνουμένων τῶν δύο Χορῶν, δοξάζομεν ὑψηλότερα, φωνῇ, καὶ ψάλλομεν τὸ Τριαδικὸν Τροπάριον τοῦ Τριωδίου, Καὶ νῦν, Θεοτοκίον· καὶ πάλιν ὑψηλότερα τῇ φωνῇ, λέγομεν τὸ, Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι, καὶ ψάλλομεν τὸ ἕτερον Τροπάριον τοῦ κυρίου Θεοδώρου· ἐπεὶ γὰρ ἀνά ε'. Τροπάρια ἔχει ἡ Ὠδὴ· ὑστερον δὲ λέγομεν Καταβασίαν, τὸν Εἰρμὸν τοῦ δευτέρου Κανόνος. Οὕτω ποιούμεν ἐφ' ὅλην τὴν ἁγίαν Τεσσαρακοστήν.

Ἀπὸ δὲ γ'. Ὠδῆς, Κάθισμα, τοῦ Μηναιίου, καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸ Λαυσαϊκόν· εἰς δὲ τὴν ε'. Ὠδὴν, Κάθισμα Μαρτυρικὸν τὸ τοῦ Ἦχου, καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸ Συναξάριον τοῦ Μηναιίου τῆς ἡμέρας· καὶ εἰς τὴν ζ'. Ὠδὴν, Κοντάκιον Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Τὸ Τριῶδιον τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Στιχολογοῦμεν δὲ τὴν α'. Ὠδὴν τῶν δ'. Ὠδῶν.

Πῶς τὴν ἐμὴν, νῦν ἀποκλαύσομαι ἐκπτῶσιν; ποίαν ἀρχὴν ποιήσομαι, τῆς σωτηρίας μου, ὁ ἀσώτως βιώσας; Οἰκτίρμον οἷς περ οἶδας, κρίμασι, σῶσόν με.

Ιδε καιρὸς, ἴδε ἡμέρα σωτήριος, ἢ τῆς Νηστείας εἰσοδος, ψυχὴ γρηγόρησον, καὶ παθῶν τὰς εἰσοδούς, ἀπόκλεισον Κυρίῳ, ἐνατενίζουσα.

Αμαρτιῶν, ἢ τρικυμία χειμαζούσα, ἐπὶ βυθὸν καθέλκει με τῆς ἀπογνώσεως· ἀλλὰ

σοῦ τῷ πελάγει, προστρέχω τοῦ ἑλέους· Σῶσόν με Κύριε.

Μόνος ἐγὼ, τῇ ἁμαρτίᾳ δεδουλωμαι· μόνος ἐγὼ τοῖς πάθεσι, θύραν ἠνέωξα, εὐδιαλλακτε Λόγε· ἐπίσρεψόν με, σῶσον, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Ἦ τὴν πηγὴν, τῆς ἀπαθείας κηύσασα, τραυματισθέντα πάθεσι, Κόρη θραύεισον, καὶ πυρὸς αἰωνίου, ἐξάρπασόν με μόνη, Θεοχαρίτωτε.

ἕτερον Τριῶδιον τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἦχος καὶ Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Δεῦτε λαοί, σήμερον ὑποδεξώμεθα, τῶν Νηστείων τὸ χάρισμα, ὡς Θεοδώρητον, καιρὸν τῆς μετανοίας· ἐν ταύτῃ τὸν Σωτῆρα, ἰλεωσόμεθα.

Εφθασε νῦν, εἰσῆκται ὁ τῶν ἀγώνων καιρὸς, τὸ τῆς Νηστείας στάδιον, προθύμως ἅπαντες, ἀπαρξώμεθα ταύτης, τὰς ἀρεταῖς Κυρίῳ, ὡς δῶρα φέροντες. Δόξα.

Μονὰς ἀπλῆ, τρίφωτε ἀρχικωτάτη Ἐνάς, πανσθενεστάτη πάνζωε, Θεὲ καὶ Κύριε, Πατὴρ ὁ παντοκράτωρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, σῶζε τοὺς σέβοντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Θεοῦ, ἅγιον ὄρος ὑμνήσωμεν, Μαρίαν τὴν ἀμίαντον, ἐξ ἧς ἀνέτειλεν, ὁ τῆς δικαιοσύνης, Ἥλιος τοῖς ἐν σιότητι, Χριστὸς ἡ πάντων ζωὴ.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Αρμα πυρὸς, ἔλαβεν Ἥλιαν τὸν θαυμαστὸν, Νηστεία ὀπλισάμενον. Μωσῆν ἀνέδειξε θεατὴν τῶν ἀρρήτων· καὶ ἡμεῖς ταύτην εἰδόντες, ὀφόμεθα τὸν Χριστόν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Βρῶσιν Ἀδάμ, ἔφαγε· καὶ Παραδείσου αὐτὸν, ἢ ἀκρασία ἐξώσεν· ἡμᾶς δὲ Κύριε, ἢ Νηστεία λαβοῦσα, ἀξίους μετανοίας, δείξει φιλήνθρωπε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ
» Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὀδη-
» γήσαντι, τὸν λαόν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυ-
» πτίων, ὅτι δεδόξασται.

Ὠδὴ ἢ. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς.

Πυρποληθέντα ἠδοναῖς, καὶ ψυχῆς τὸ ὀπτικὸν ἀμαυρωθέντα, τῷ πυρὶ τῆ σου φόβου, ἀνακαινίσας Χριστὲ, φωτὶ με σωτηρίας αὐγάσον, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τόρον μισήσασα παθῶν, ἐστίαθητι καλῶν
τῇ καρικείᾳ, καὶ ἠδύνθητι μάλλον, τῇ
 ἐκ νηστείας τρυφῆ, πικρίας ἠδονῶν ἐκκλίνου-
 σα, ταπεινὴ ψυχὴ μου, καὶ ζῆθι εἰς αἰῶνας.

Πεπωρωμένος τὴν ψυχὴν, καὶ τῇ μέθῃ τῶν
 παθῶν ἐσκοτισμένος, οὐδαμῶν ἀτενίζω,
 πρὸς σέ τὸν μόνον Θεόν· διό με οἴκτειρον καὶ
 φώτισον, καὶ τῆς μετανοίας ὑπάνοιξόν μοι
 πύλας. Θεοτοκίον.

Οὐρανῶσασα ἡμῶν, τὴν γεῶδη καὶ φθαρ-
 τὴν Ἀγνὴ οὐσίαν, τῇ Δερμῇ σου πρὸς βίαια,
 κατευθυνθῆναι ἡμῶν, ἐντεύξεις καὶ δεήσεις
 ποιήσον, πρὸς τὸν σὺν καὶ πάντων, Θεὸν καὶ
 Βασιλεία.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν παλαὶ δροσίσαντα.

Οαἰδρῶς εἰσδεξώμεθα, τῆς Νηστείας τὴν εἰ-
 σοδὸν πιστοί· καὶ μὴ σκυθρωπάσωμεν,
 ἀλλὰ νίψωμεν τὰ πρόσωπα ἡμῶν, ἀπαθείας
 τῷ ὕδατι, εὐλογοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, Χρι-
 στὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ελαίω ἀλείψαντες, συμπαθείας ψυχῆς τὴν
 κεφαλὴν, μὴ βαττολογήσωμεν, τῷ Πατρὶ
 ἡμῶν τῷ ἐν ταῖς οὐρανοῖς, προσευχὰς ἀναπέμ-
 παντες, εὐλογοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, αὐτὸν
 εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Αἴδιον ἀναρχον, τὸν Πατέρα ὑμνήσωμεν πι-
 στοί, Υἱὸν δὲ συνἀναρχον, καὶ Πνεῦμα
 συνεκλάμπαν ἐκ Πατρὸς, ὁμοούσια Πρόσωπα,
 μίας ὄντα, τῆς παντοδυναμίου, ἀρχῆς καὶ ἐξ-
 ωσιᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία θεόκλητε, ἱλαστήριον ὄντως τῶν πε-
 στῶν· ἐκ σοῦ γὰρ ἡ ἄφεσις, παροχεύε-
 ται τοῖς πᾶσι δαψιλῶς, τὸν Υἱὸν σου καὶ Κύ-
 ριον, μὴ ἐλλίπης, εὐμεκζομένη, ὑπὲρ τῶν σέ
 ὑμνούκτων.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Νηστεύσας ὁ Κύριος, τεσσαράκοντα μέτρον
 ἡμερῶν, τὰς νῦν ἀφιέρωσε, καὶ ἠγίασεν
 ἡμέρας ἀδελφοί· ἐν αἷς φθάσαντες κράζομεν·
 Εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς
 αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**ὸν παλαὶ δροσίσαντα, τῶν Ἑβραίων τῆς
- **Π**αιδας ἐν φλογί, καὶ φλέξαντα Κύριον,
- τοὺς Χαλδαίους παραδόξως ἐν αὐτῇ, ἀνυμνή-
- σωμεν λέγοντες· Εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε,
- εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταχολογείται καὶ ἡ Τιμιωτέρα.

Ὁδὴ δ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν λόγον.

Ητῆς Νηστείας ἡμέρα, ἀποχὴ ἀμαρτίας,
 γενέσθω σοι ψυχὴ, καὶ πρὸς Θεὸν νεῦσις
 ὁμοῦ καὶ οἰκείωσις, ὅπως φύγῃς κακίας τὰ
 βάραθρα, καὶ μόνας τὰς ὁδοὺς, τὰς φερύσας
 ποθήσης, πρὸς τὴν ἐκεῖ κατάπαυσιν.

Γαί λογισμοῖς ὀλισθήσας, καὶ σαρκὶ πλημ-
 μελήσας, οἰδύρομαι καὶ στένω καὶ βοῶ·
 Σῶσόν με Κύριε, σῶσόν με, ἀνεξίκακε μόνε,
 καὶ μὴ καταδικάσῃς με εἰς πῦρ, τῆς γενένης
 ἐκείνης, τὸν καταδίκης ἄξιον.

Τὸν φωτεινὸν τῆς Νηστείας, ἐνδυθέντες χι-
 τῶνα, κραιπάλης σκοτεινὸν καὶ δυσα-
 χθές, ἀποδυσώμεθα ἔνδυμα· καὶ παιδρὸι γεγο-
 νότες, ταῖς θείαις ἀρεταῖς τὰ φωταυγῆ τοῦ
 Σωτῆρος ἐν πίστει, ὀφόμεθα παθήματα.

Θεοτοκίον.

Εξασθενήσασαν πάσαις, προσβολαῖς τῶν
 κακίστων, δαιμόνων τὴν ἀθλίαν μου ψυ-
 χὴν, ἴασαι ἄχραντε Δέσποινα, ἰατρὸν τετο-
 κυῖα, Χριστὸν τὴν ἀπολύτρωσιν ἡμῶν, τῶν εἰ-
 δότων σε Κόρην, Παρθένον ἀδιάφθορον.

Εἰρμός ἄλλος. Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί.

Τὺν ἐπέστη ὁ καιρὸς, τῶν ἀγίων Νηστειῶν·
 ἐναρξώμεθα ταύτης, ἐν καλαῖς ἀναστρο-
 φαῖς· εἰς κρίσεις γὰρ καὶ μάχας, μὴ νηστεύετε
 φησὶν.

Εν τῷ ὄρει τῷ Χωρήβ, τῇ νηστείᾳ καθαρθεῖς,
 εἶδε Θεὸν Ἡλίας· καθαρθῶμεν καὶ ἡμεῖς,
 νηστεία τὴν καρδίαν, καὶ ὀφόμεθα Χριστὸν.

Δόξα.

Μίαν φύσιν προσκυνῶ, τρία Πρόσωπα ὑ-
 μνω, ἓνα Θεὸν τῶν ὄλων, τὸν Πατέρα
 καὶ Υἱὸν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν αἰδίου
 ἀρχὴν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η Ἀγνὴ παιδοποιεῖς, ἡ Παρθένος γαλαχχεῖς·
 πῶς ἐνταύτῳ τὰ δύο, παρθενεύεις τί-
 κτουσα; Θεὸς ἐστὶν ὁ δράσας· μὴ ἐκζητεῖ μοι
 τὸ πῶς.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ημέρα μία μὲν φησὶ, βίος ὅλος γηγενῶν· τοῖς
 κάμνουσιν ἐκ πόθου, τεσσαράκοντα εἰσὶν,
 ἡμέραι τῆς Νηστείας, ἃς τελέσωμεν παιδρῶς.

Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**ὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν
- **Τ**γαβρί, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχράνως, προεκ-
- λάμπαντα Λόγον, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις, με-
- γαλύνωμεν πιστοί.

Εἶτα τό·

Ἐξὸν ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζεις σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον, καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ, καὶ ἐνδοξοτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφὶμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Μετανοίαν μίαν, καὶ τὸ Φαταγωγικὸν τὸ τοῦ Ἥχου. Εἰς τοὺς Αἴωνους, Στιχ. οὐ ψάλλομεν, ἀλλὰ μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸ, **Σοὶ δόξα** πρέπει Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν. Δόξα σοὶ τῷ δείξαντι τὸ φῶς, καὶ φωτίσαντι τὸν κόσμον, κτλ., ἀπερχόμεθα ἐν τοῖς ψαλμοῖς ἢ ᾠδῶν, αἱ δύο Χοροὶ, καὶ ἰστάμενοι ἐν ἰσότητι, ἀρχόμεθα τῷ, **Δόξα** ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία, καὶ τὰ λοιπὰ, μετὰ προσίας καὶ ἴσης τῆς φωνῆς πάντες, ποιῶντες καὶ μετανοίας, γ'. Πληρουμένων δὲ αὐτῶν, λέγει ὁ Ἱερεὺς τὰς Αἰτήσεις· μετὰ δὲ τὴν Ἐκφράσην, ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἥχος πλ. α'.

Ἀληθεύει ἡ Νηστεία, ἡ μήτηρ τῆς σωφροσύνης, ἡ κατήγορος τῆς ἀμαρτίας, καὶ συνήγορος τῆς μετανοίας, ἡ πολιτεία τῶν Ἀγγέλων, καὶ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων· οἱ πιστοὶ ἀνακραζόμεν· Ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτ' τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ ἠγαλλιασάμεθα, καὶ εὐφρανθήμεν ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν. Εὐφρανθήμεν ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν, ὧν εἶδομεν κακά· καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου, καὶ ὀδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ Ἰδιόμελον.

Στιχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατευθύνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατευθύνον.

Μαρτυρικόν. Ἥχος ὁ αὐτός.

Εὐλογημένος ὁ στρατός, τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν· εἰ γὰρ καὶ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἀθλοφόροι, ἀλλὰ ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔσπευδον φθάσαι, τῶν σωματίων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν παθημάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιώσαντες τιμῆς. Εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τοῦ Θεοῦ Μητέρα καὶ Παρθένον ἀγνήν, καὶ τῶν Χερουβὶμ ἀγιωτέραν, ἐν φωναῖς ἁσματίων μεγαλύνομεν, ὅτι ψυχῇ καὶ σώματι, Θεοτόκον ὁμολογοῦμεν, ὡς κυρίως γεννήσασαν, Θεὸν σεσαρκωμένον· πρέσβευε Πάναγνε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα τό·

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ φαίλλειν τῷ Ὄνόματί σου Ὑψιστε· τοῦ ἀναγγέλλειν τὸ πρῶτ' τὸ ἐλέος σου, καὶ τὴν ἀληθειάν σου κατὰ νύκτα.

Τὸ Τρισάγιον, καὶ μετανοίας γ'. τὸ, **Παναγία Τριάς**· τὸ, **Πάτερ ἡμῶν**. Μετὰ δὲ τὸ εἰπεῖν τὸν Ἱερέα, Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία, λέγομεν τὸ παρὸν Ἀπολυτίκιον·

Ἐν τῷ Ναῷ ἐστῶτες τῆς δόξης σου, ἐν οὐρανῷ ἐστάναι νομίζομεν. Θεοτόκε πύλη ἐπεράνεις, ἀνοιξον ἡμῖν τὴν θύραν τῆς ἐλέους σου. Εἶτα τό, Κύριε ἐλέησον, μ'. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ. Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ.

Ὁ Ἱερεὺς.

Ὁ ὧν εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ ἡμᾶς λέγομεν τὸ, **Ἐπουράνιος Βασιλεῦ**. Εἰθ' οὕτω μετανοίας μεγάλας γ'· λέγοντες κατὰ ἑαυτοὺς καὶ τὴν προγραφείσαν Εὐχὴν τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ, **Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου**. Ὅρα σελ. 65.

Μετὰ δὲ ταύτας, ἑτέρας μικρὰς β', καὶ πάλιν μετανοίαν μεγάλην μίαν. Ἀναστάντες δὲ ἀρχόμεθα, **Δεῦτε προσκυνήσωμεν**, γ'. Μετανοίας γ'. καὶ ψάλλομεν τὴν Πρώτην ᾠδὴν, λέγοντες ἐν ἐκάστῳ Ψαλμῷ τὰ, **Ἀλληλουῖα**, ποιῶντες καὶ μετανοίας γ'.

Δεῖ εἰδέναι, ὅτι τὰς Δευτέρας πάσας τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, εἰς τὴν πρώτην ᾠδὴν, οὐ στιχολογοῦμεν· εἰς δὲ τὰς λοιπὰς ἡμέρας, στιχολογοῦμεν, καὶ ποιῶμεν καθ' ἓν Ἀντίφωνον μετανοίας, γ'.

Εἶτα ὁ ταχθεὶς Μοναχὸς φαίλλει τὸ παρὸν, εἰς Ἥχον πλ. β'.

Τὸ πρῶτ' εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου, ὁ Βασιλεὺς μου, καὶ ὁ Θεὸς μου.

Καὶ ἡμῶν ἀνταποκρινομένων, ὁ αὐτὸς ποιεῖ γονυκλισίαν ἐπὶ γῆς· ὡσαύτως καὶ εἰς τοὺς ἐπομένους δύο Στίχους.

Στιχ. α'. Τα ῥήματά μου ἐνώτισαι Κύριε.

Στιχ. β'. Ὅτι πρὸς σὲ προσεύξομαι Κύριε.

Καὶ πάλιν.

Τὸ πρῶτ' εἰσάκουσον τῆς φωνῆς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τί σε καλέσωμεν, ὦ Κεχαριτωμένη; οὐρανόν; ὅτι ἀνέτειλας τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης. Παραδείσον; ὅτι ἐβλάστησας τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας. Παρθένον; ὅτι ἔμεινας ἀφθoρος. Ἀγνὴν Μητέρα; ὅτι ἔσχες σαῖς ἀγίαις ἀγκάλαις Υἱόν, τὸν πάντων Θεόν· αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶθ' οὕτω τοὺς ἐπομένους Στίχους, δευτεροῦντες τοὺς τρεῖς, καὶ τρισσεύοντες τὸν τελευταῖον, ψάλλοντες αὐτὸν μεγαλοφώνως καὶ ἀργῶς.

Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον, κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ κατακυριεύσάτω μου πᾶσα ἀνομία.

Ἀύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλάξω τὰς ἐντολάς σου.

Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δούλόν σου, καὶ δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Πληρωθῆτω τὸ στόμα μου αἰνεσέως σου, Κύριε, ὅπως ὑμνήσω τὴν δόξαν σου, ὅλην τὴν ἡμέραν, τὴν μεγαλοπρέπειάν σου.

Τὸ Τρισάγιον, μετανοίας γ'. Παναγία Τριάς· μετὰ δὲ, τὸ, Πάτερ ἡμῶν, ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι σοῦ ἔστιν· καὶ μετὰ τὸ, Ἀμήν, λέγομεν τὸ παρὸν Θεοτοκίον.

Τὴν ὑπερένδοξον τοῦ Θεοῦ Μητέρα, καὶ τῶν ἀγίων Ἀγγέλων ἀγιωτέραν, ἀσιγήτως ὑμνήσωμεν καρδίᾳ καὶ στόματι, Θεοτόκον αὐτὴν ὁμολογοῦντες, ὡς κυρίως γεννήσασαν Θεὸν σεσαρκωμένον, καὶ πρεσβεύουσαν ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ. Κύριε, ἐλέησον, μί. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ. Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ. Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ. Ὁ Ἱερεὺς· Ὁ Θεὸς οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογῆσαι ἡμᾶς, ἐπιφάνου τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Καὶ ποιῶμεν τὰς γ'. μεγάλας μετανοίας, λέγοντες καὶ τὴν προγραφείσαν Εὐχὴν, Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου· ὁμοίως καὶ τὰς ἑτέρας μικρὰς ββ'. εἶτα καὶ τὴν τελευταίαν. Μετὰ ταῦτα, τὸ Τρισάγιον, καὶ μετανοίας γ'. καὶ ἀσπαζόμεθα τὰς ἀγίας Εἰκόνας· τὸ, Κύριε ἐλέησον, ββ'. καὶ ὁ Προεστὼς τὴν παροῦσαν Εὐχὴν.

Χριστέ τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον, ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, σημειωθῆτω ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, ἵνα ἐν αὐτῷ ὀψώμεθα φῶς τὸ

ἀπρόσιτον· καὶ κατεύθυνον τὰ διαθήματα ἡμῶν, πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν σου· πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρὸς, καὶ πάντων σου τῶν Ἀγίων. Ἀμήν.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

Εἶτα ἐξερχόμεθα, λιτανεύοντες ἐν τῷ Νάρθηκι· κακῆϊσε λέγονται αἱ συνήθεις Εὐχαί, καὶ ἀναγινώσκονται αἱ Κατηχήσεις τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ὑπὸ τοῦ Προεστῶτος, ἢ ὑπὸ τοῦ Ἐκκλησιάρχου, ὡς προγεγράφται, ἤγουν, ἐν τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ, καὶ γίνεται τέλος, καὶ Ἀπόλυσις.

Οὗτος ὁ τύπος γίνεται κατὰ πᾶσαν τὴν ἀγίαν Τεσσαρακοστήν, ἐν τῷ Ὁρθρῷ, καὶ ἐν τῇ πρώτῃ Ὠρᾷ.

Περὶ δὲ ὥραν γ'. κρούει τὸ σιδηροῦν τρεῖς β' Κανδηλάπτης· καὶ συναγόμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ποιῶντες πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἕκαστος ἡμῶν ἐνώπιον τῶν ἀγίων θυρῶν, μετανοίας, γ'. καὶ ἀσπαζόμενοι τὰς ἀγίας Εἰκόνας· εἶτα καὶ ἑτέραν μίαν· ὁμοίως καὶ εἰς τοὺς Χορούς, πρὸς μίαν. Εὐλογήσαντος δὲ τοῦ Ἱερέως, καὶ ἀρχομένων ἡμῶν τοῦ Τρισαγίου, γίνονται μετάνοιαι γ'. μετὰ δὲ τὸ, Πάτερ ἡμῶν, ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι σοῦ ἔστιν· καὶ μετὰ τὸ, Ἀμήν, τὸ, Κύριε ἐλέησον, ββ'. Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'. καὶ μετανοίας γ'. καὶ στιχολογεῖται ἡ Τρίτη Ὠρᾷ, ὡς συνήθως· εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ τρίτου Ψαλμοῦ εἰς τὸ, Ἀλληλουῖα, μετανοίας γ'. καὶ ἀρχόμεθα τῆς στιχολογίας. Εἰς καθ' ἓν δὲ Ἀντίφωνον, ποιῶμεν μετανοίας γ'. καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ Καθίσματος, ψάλλομεν τὸ παρὸν Τροπᾶριον.

Ἦχος πλ. β'.

Κύριε ὁ τὸ πανάγιόν σε Πνεῦμα ἐν τῇ τρίτῃ Ὠρᾷ τοῖς Ἀποστόλοις σου καταπέμφας, τοῦτο Ἀγαθὲ, μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν, ἀλλ' ἐγκαινίσσον ἡμῖν τοῖς δεομένοις σου.

Καὶ ἡμῶν ἀντιφωνούντων, ποιῶμεν γονυκλισίαν ἐπὶ γῆς· ὡσαύτως καὶ εἰς τοὺς ἐπομένους δύο Στίχους.

Στ. Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.
Στ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.
Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον· καὶ μετανοίας γ'.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἰκετεύομεν, πρέσβευε Δείσποννα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ εὐθὺς ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸν Κλίμακα.

Ἀπὸ τῆς σήμερον ἔρχεται ὁ ταχθεὶς Μοναχὸς ἀρτυνί-
ζειν τοὺς Ἀδελφούς, κατ' ὄλην τὴν ἁγίαν Τεσσαρακοστήν.
Διέρχεται δὲ ἡμέρα, καὶ ἐπιβλέπει τοὺς ὑπνοῦντας, καὶ
διεγείρει πρὸς τὴν ἐκκράσιν, κατὰ τὸν παρακολουθήσαν-
τα τύπον.

Μετὰ δὲ τὴν Ἀνάγνωσιν τὸ παρόν·

Κύριος ὁ Θεὸς εὐλογητός, εὐλογητός Κύριος
ἡμέραν καθ' ἡμέραν· κατευοδώσαι ἡμῖν ὁ Θεὸς
τῶν σωτηριῶν ἡμῶν· ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Θεὸς τοῦ
σώζειν.

Τὸ Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν·
Ὅτι σὺ εἶσθι, καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα.

Ἦχος πλ. δ'.

Εὐλογητός εἶ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ παν-
σόφους τοὺς Ἀλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμ-
ψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐ-
τῶν τὴν Οἰκουμένην σαγηνεύσας. Φιλάνθρωπε
δόξα σοι.

Δόξα.

Ταχεῖαν καὶ σταθερὰν δίδου παραμυθίαν
τοῖς δούλοις σου, Ἰησοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιάσαι
τὰ πνεύματα ἡμῶν· μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν
ἡμῶν ἐν θλίψεσι, μὴ μακρύνου τῶν φρενῶν ἡ-
μῶν ἐν περιστάσεσιν· ἀλλ' αἰεὶ ἡμᾶς πρόφθα-
σον. Ἐγγισον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ· ὡσ-
περ καὶ τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς,
οὕτω καὶ τοῖς σέ ποθοῦσιν ἔνωσον σαυτὸν Οἰ-
κτίρμον· ἵνα συνημμένοι σοι ὑμῶμεν, καὶ δο-
ξολογῶμεν τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ ἐλπίς καὶ προστασία, καὶ καταφυγὴ τῶν
Χριστιανῶν, τὸ ἀκαταμάχητον τείχος,
τῶν καταπονουμένων ὁ λιμὴν, ὁ ἀχείμαστος,
σύ εἶ Θεοτόκε ἀχραντε· ἀλλ' ὡς τὸν κόσμον
σώζουσα, τῇ ἀπαύστῳ πρσβεΐα σου, μνησθη-
τι καὶ ἡμῶν Παρθένε πανύμνητε.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μί. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ·
Κύριε, ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν· Τὴν τιμιω-
τέραν τῶν Χερουβίμ· Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐ-
λόγησον, Πάτερ.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς·

Ὁ Θεὸς ἀκτενρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡ-
μᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς,
καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Καὶ ποιῶμεν τὰς Μετανοίας, τὰς γ' μεγά-
λας, καὶ τὰς β' μικραῖς, ὡς προεγράφη. Μετὰ
δὲ τὴν τελευταίαν μετανοίαν, λέγει ὁ Προεστῶς
τὴν παροῦσαν Εὐχὴν τοῦ ἁγίου Μαρθαρίου.

Ἄσποτα Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ, Κύριε
Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ ἅγιον

Πνεῦμα, μία Θεότης, μία Δύναμις, ἐλέησόν με
τὸν ἁμαρτωλόν· καὶ ὡς ἐπίστασαι κρίμασι
σῶσόν με τὸν ἀνάξιον δούλόν σου· ὅτι εὐλογη-
τός εἶ, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁ δὲ Κανὸνλάπτης, βαλὼν τὴν συνήθη με-
τάνοιαν τῷ Προεστῶτι, ἀπέρχεται, καὶ κρούει
τὸ σήμαντρον ἕξ.

Καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω
Εὐχῆς, ἐπισυναπτομεν εὐθὺς καὶ τὴν Ἐκτὴν
Ὠ΄ραν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ, Δεῦτε προσκυνή-
σωμεν, γ'. καὶ μετανοίας γ'. Μετὰ δὲ τὴν πλή-
ρωσιν τοῦ τρίτου Ψαλμοῦ, εἰς τὸ, Ἀλληλουῖα,
μετανοίας γ'. καὶ στιχολογοῦμεν Κάθισμα ἐν
τοῦ Ψαλτηρίου· εἰς ἕκαστον δὲ Ἀντίφωνον,
Ἀλληλουῖα, καὶ μετανοίας γ'. Εἶτα ψάλλομεν
τὸ παρόν. Ἦχος β'.

Ὁ ἐν ἕκτῃ ἡμέρᾳ τε καὶ ὦρα, τῷ Σταυρῷ
προσηλώσας, τὴν ἐν τῷ Παραδείσῳ τολ-
μηθεῖσαν τῷ Ἀδὰμ ἁμαρτίαν, καὶ τῶν πται-
σμάτων ἡμῶν τὸ χειρόγραφον διάρρηξον, Χριστέ
ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Ἐνώτισαι ὁ Θεός τὴν προσευχήν μου,
καὶ μὴ ὑπερίδῃς τὴν δέησίν μου.

Στίχ. Ἐγὼ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκέκραξα, καὶ ὁ
Κύριος εἰσήκουσέ μου.

Ποιοῦντες καὶ τὰς μετανοίας, ὡς προεγράφται.
Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν διὰ τὰ πολλὰ
ἡμῶν ἁμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεν-
νηθέντα δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε· πολλὰ
γὰρ ἰσχύει δέησις Μητρός πρὸς εὐμένειαν Δε-
σπότου. Μὴ παρίδῃς ἁμαρτωλῶν ἰκεσίας ἢ
Πάνσεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστὶ, καὶ σῶζειν δυνά-
μενος, ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Καὶ μετανοίας γ'.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ ἐπόμενον Τροπάριον τῆς
Προφητείας, καὶ μετὰ τοῦτο ἀναγινώσκωμεν
τὴν ἐφεξῆς Προφητείαν· οὕτω γὰρ ποιῶμεν
κατὰ πάσαν τὴν ἁγίαν Τεσσαρακοστήν ἐν ταῖς
Τριθέκταις.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε Κύριε, ὃν πάντα φρίσσει καὶ τρέμει,
ἀπὸ προσώπου τῆς δυνάμεώς σου· σοὶ
προσπίπτομεν Ἀθάνατε· σοῦ δεόμεθα Ἅγιε·
Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, προσβεΐαις τῶν ἁ-
γίων σου.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Ἡρωκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς α'.

Γινώσκω Κύριός σου δὸν δικαίων, καὶ ὁδὸς ἀσε-
βῶν ἀποκείται.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βου-
λῇ ἀσεβῶν.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 1.

Ορασις, ἣν εἶδεν Ἡσαΐας, υἱὸς Ἀμμώς, ἣν εἶδε κατὰ τῆς Ἰουδαίας, καὶ κατὰ Ἰερουσαλήμ, ἐν βασιλείᾳ Ὀζίου, καὶ Ἰωάθαμ, καὶ Ἀχαζ, καὶ Ἐζεκίου, οἱ ἐβασίλευσαν τῆς Ἰουδαίας. Ἄκουε, οὐρανὲ, καὶ ἐνωτιζου, γῆ, ὅτι Κύριος ἐλάλησεν. Υἱοὺς ἐγέννησα καὶ ὑψωσα, αὐτοὶ δέ με ἠθέτησαν. Ἐγὼ βουῖς τὸν κτησάμενον, καὶ ὄνος τὴν φάτνην τοῦ κυρίου αὐτοῦ Ἰσραὴλ δέ με οὐκ ἔγνω, καὶ ὁ λαὸς μου οὐ συνῆκεν. Οὐαί, ἔθνος ἀμαρτωλόν, λαὸς πλήρης ἀμαρτιῶν, σπέρμα πονηρόν, υἱοὶ ἀνομοί! ἐγκατελίπατε τὸν Κύριον, καὶ παρωργίσατε τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ. Τί ἐτι πληγεῖτε, προστιθέντες ἀνομίαν; πᾶσα κεφαλὴ εἰς πόνον, καὶ πᾶσα καρδία εἰς λύπην· ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς, οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ ὀλοκληρία, οὔτε τραῦμα, οὔτε μώλωψ, οὔτε πληγὴ φλεγμαίνουσα· οὐκ ἔστι μάλαγμα ἐπιθεῖναι, οὔτε ἔλαιον, οὔτε καταδέσμους. Ἡ γῆ ὑμῶν ἔρημος, αἱ πόλεις ὑμῶν πυρκαυστοί· τὴν χώραν ὑμῶν, ἐνώπιον ὑμῶν, ἀλλότριοι κατεσθίουσιν αὐτήν, καὶ ἠρήμωται, κατεστραμμένη ὑπὸ λαῶν ἀλλοτρίων. Ἐγκαταλειφθήσεται ἡ θυγάτηρ Σιών, ὡς σκηνὴ ἐν ἀμπελῶνι, καὶ ὡς ὀπωροφυλάκιον ἐν σικκηρατίῳ, ὡς πόλις παλιωρικουμένη. Καὶ εἰ μὴ Κύριος Σαβαώθ ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγενήθημεν, καὶ ὡς Γομόρρα ἂν ὠμοιωθῆμεν. Ἀκούσατε λόγου Κυρίου, ἄρχοντες Σοδόμων· προσέχετε νόμον Θεοῦ, λαὸς Γομόρρας. Τί μοι πλῆθος τῶν θυσιῶν ὑμῶν; λέγει Κύριος· πλήρης εἰμι ὀλοκαυτωμάτων κριῶν, καὶ στέαρ ἀρνῶν, καὶ αἷμα ταύρων, καὶ τράγων οὐ βούλαμαι. Οὐδ' ἂν ἔρχησθε ὀφθῆναί μοι· τίς γὰρ ἐξεζήτησε ταῦτα ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν; πατεῖν τὴν αὐλὴν μου, οὐ προσθήσεσθε· εἰάν φέρητέ μοι σεμίδαλιν, μάταιον θυμίαμα, βδέλυγμα μοι ἐστίν· τὰς νεομηνίας ὑμῶν, καὶ τὰ σαββάτα, καὶ ἡμέραν μεγάλην, οὐκ ἀνέχομαι· νηστειὰν καὶ ἀργίας, καὶ τὰς ἐσθλας ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχὴ μου· ἐγέννηθητέ μοι εἰς πλησμονὴν· οὐκέτι ἀνομιᾶταις ἀμαρτίας ὑμῶν. Ὄταν ἐκτείνητε τὰς χεῖρας ὑμῶν πρὸς με, ἀποστρέψω τὰς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ ὑμῶν· καὶ εἰάν πληθύνητε τὴν δόξαν, οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν· αἱ γὰρ χεῖρες ὑμῶν αἰ-

ματος πλήρεις. Λούσασθε, καὶ καθαροὶ γίνεσθε· ἀφέλετε τὰς πονηρίας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν· ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου, παύσασθε ἀπὸ τῶν πονηρῶν ὑμῶν· μάθετε καλὸν ποιῆν· ἐκζητήσατε κρίσιν· ρύσασθε ἀδικούμενον· κρίνατε ὄρφανῷ, καὶ δικαιοῦσατε χήραν. Καὶ δεῦτε, καὶ διαλεχθῶμεν, λέγει Κύριος· καὶ εἰάν ὦσιν αἱ ἀμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικοῦν, ὡς χιόνα λευκανῷ· εἰάν δὲ ὦσιν ὡς κόκκινον, ὡς ἔριον λευκανῷ. Καὶ εἰάν θέλητε, καὶ εἰσακούσητέ με, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε· εἰάν δὲ μὴ θέλητε, μηδὲ εἰσακούσητέ με, μάχαιρα ὑμᾶς κατεδέται· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα.

Προκειμένον· Πίχος βάρυς. Ψαλμὸς β'.

Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καὶ ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ.

Στίχ. Ἴνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά;

Εἴτα γίνεται Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Ἠλίμακα· καὶ μετ' αὐτὴν εὐδὸς τὸ παρόν.

Ἐαχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοί σου Κύριε, ὅτι ἐπτωχεύσαμεν σφόδρα· βοήθησον ἡμῖν, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε, ρύσαι ἡμᾶς, καὶ ἰλαίσθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Τὸ Τρισάγιον, μετανοίας, γ. καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν τὰ παρόντα Τροπάρια, εἰς Ἴηχον β'.

Ἐωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστέ ὁ Θεός· ἐπὶ Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυναῖγων πάντα τὰ ἔθνη κραζόντα· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα.

Τὴν ἀχράντον εἰκόνα σου προσκυνῶμεν ἄγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός· βουλήσει γὰρ ἠυδόκησας, σαρκὶ ἀναλθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ρύσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τῆς δουλείας τοῦ ἔχθρου. Ὁθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Χαράς ἐπλήρωσας τὰ πάντα, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὰ σῶσαι τὸν κόσμον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εὐπλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγή, ἐμπαθείας ἀξίωσον ἡμᾶς Θεοτόκε· βλέψον εἰς λαόν τὸν ἀμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς αἰεὶ τὴν δυναστείαν σου· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ Χαῖρε βοῶμέν σοι, ὡς ποτὲ ὁ Γαβριὴλ, ὁ τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστρατήγευς.

Τὸ Θεοτοκίον τοῦτο λέγεται τῆς Δευτέρας.

τῆ Τρίτῃ, καὶ τῆ Πέμπτῃ· τῆ δὲ Τετάρτῃ καὶ τῆ Παρασκευῇ, λέγεται τὸ ἔξῃς.

Σταυροθετοκίον. Ἦχος β'.

Υπερδεδοξασμένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, ὑμνοῦμέν σε· διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ σου κατεβλήθη ὁ Ἄδης, καὶ ὁ θάνατος τέθηκε· νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς ἠξιώθημεν· τὸν Παράδεισον ἐλάβομεν, τὴν ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν· διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολογοῦμεν, ὡς κραταῖον Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μόνον πολυέλεον.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ· Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν· Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ· Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ· Καὶ ὁ Ἱερεὺς· Ὁ Θεὸς αἰκτειρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς.

Καὶ ποιῶμεν τὰς γ'. μεγάλως μετανοίας μετὰ τῆς Εὐχῆς τοῦ ἁγίου Ἰερραῖμ, ὡς προγέγραπται. Μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν, λέγομεν Τρισάγιον μετὰ μετανοιῶν γ'. καὶ ἀσπάζομεθα τὰς ἁγίας Εἰκόνας. Κύριε ἐλέησον, ιβ'. Ἦτιχ, Δόξα σοι, ὁ Θεὸς, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

Οὗτος ὁ τύπος καὶ ἡ τάξις ὀφείλει γίνεσθαι κατὰ πᾶσαν τὴν ἁγίαν Τεσσαρακοστήν, ἐν ταῖς Τριβέκταις.

Δεῖ εἶδέναι, ὅτι μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν, ἐξερχόμενοι τῆς Ἐκκλησίας, ἀπερχόμεθα μετὰ πάσης ἰσυχίας ἐν τοῖς ἰδίοις κελίοις· καὶ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν συντυχίας πρὸς ἀλλήλους ποιῆν· κεκώλυνται γὰρ παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων· ὁ καὶ ὀφείλομεν φυλάσσειν κατὰ πᾶσαν σύναξιν.

Περὶ δὲ ὦραν ἐννάτην, κρούει ὁ Κανδηλάπτης τὴν θ'. καὶ συναγόμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Μετὰ δὲ τὸν Εὐλογητὸν, Βασιλεῦ Οὐράνιε· Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σοῦ ἐστίν· Κύριε ἐλέησον, ιβ'. Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'. μετανοίας γ'. καὶ φαλλομεν τὴν Ἐννάτην ὦραν τριψαλμον· εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ τρίτου Ψαλμοῦ, εἰς τὸ, Ἀλληλουῖα, μετανοίας γ'. καὶ στιχολογοῦμεν τὸ Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου· καθ' ἐν δὲ Ἀντίφωνον μετανοίας γ'. Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῆς Στιχολογ. φαλλομεν τὸ παρὸν Τροπάριον μετὰ τῶν Στίχ. ποιῶντες, καὶ τὰς ἐν τούτοις μετανοίας.

Ἦχος πλ. δ'.

Ο ἐν τῇ ἐννάτῃ ὥρᾳ δι' ἡμᾶς σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος, νέκρωσον τῆς σαρ-

κὸς ἡμῶν τὸ φρόνημα, Χριστέ ὁ Θεὸς, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου Κύριε, κατὰ τὸ λόγιόν σου συνέτισόν με.

Στίχ. Εἰσελθοὶ τὸ ἀξίωμα μου ἐνώπιόν σου Κύριε, κατὰ τὸ λόγιόν σου ῥύσαι με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σαύρωσιν ὑπομείνας Ἀγαθὲ ὁ θανάτω τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεὸς, μὴ παρίδης οὖς ἐπλασας τῇ χειρὶ σου· δεῖξον τὴν φιλανθρωπίαν σου, Ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, πρὸς βεβούσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Μετανοίας γ'. Καὶ μετὰ τὴν Ἀνάγνωσιν εἰς τὸν Κλίμακα πάλιν, λέγομεν τὸ παρὸν·

Μὴ δὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, διὰ Ἀβραάμ τὸν ἡγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δούλόν σου, καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου.

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σοῦ ἐστίν ἡ Βασιλεία. Ἦτιχ τὰ παρόντα Τροπάρια. Ἦχος πλ. δ'.

Βλέπων ὁ Ληστής τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, ἔλεγεν· Εἰ μὴ Θεὸς ὑπῆρχε σαρκωθεὶς, ὁ σὺν ἡμῖν σταυρωθεὶς, οὐκ ἂν ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρυψεν, οὐδὲ ἡ γῆ σειομένη ἐκυμαίνετο. Ἀλλ' ὁ πάντων ἀνεχόμενος, Μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Δόξα.

Εν μέσω δὴ ληστῶν, ζυγὸς δικαιοσύνης εὐρέθη ὁ Σταυρὸς σου· τοῦ μὲν, καταγομένου εἰς Ἄδην, τῷ βάρει τῆς βλασφημίας· τοῦ δὲ, κουφιζομένου πταισμάτων, πρὸς γνῶσιν θεολογίας, Χριστέ ὁ Θεὸς, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Σταυροθετοκίον.

Τὸν Ἄμνον καὶ Ποιμένα, καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ἐν τῷ Σταυρῷ θεωροῦσα ἡ Τεκοῦσα, ἔλεγε δακρύουσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγαλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σε τὴν σαύρωσι, ἣν ὑπὲρ πάντων ὑπομένεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Κύριε ἐλέησον, μ'. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ· Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ.

Ὁ Ἱερεὺς

Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογῆσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς.

Καὶ ποιήσαντες τὰς γ' μεγάλας μετανοίας, μετὰ τῆς προδηλωθείσης ἰσχύος τοῦ ὁσίου Ἐφραὶμ, ἱσταμένα ἕστερον κατὰ τὴν τάξιν εἰς τοὺς Χορούς, καὶ ἀρχόμεθα τῶν Μακαρισμῶν μετὰ μέλους μεγαλοφώνως καὶ ἀργῶς, ψάλλοντες μεθ' ἑνα ἕκαστον αὐτῶν, εἰς Ἦχον πλ. δ'. τὸ,

Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου· ὡσαύτως καὶ μετὰ τὸ, Δόξα, καὶ τὸ, Καὶ νῦν· ποιῶμεν δὲ καὶ μετάνοιαν μετὰ μίαν ἐν ἑκάστῳ, Μνήσθητι.

Οἱ Μακαρισμοί.

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι ὅτι αὐτῶν ἔστιν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες, καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἔστιν ἡ Βασιλεία, τῶν Οὐρανῶν.

Μακάριοι ἐστέ, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ.

Χαίρτε, καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν, πολὺς ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Δόξα Πατρὶ, καὶ Υἱῷ, καὶ ἀγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μετὰ ταῦτα, ἐνουμένων τῶν δύο Χορῶν, λέγομεν γεγονωτέρᾳ φωνῇ, τὸ, Μνήσθητι ἡμῶν, ἐκ γ' ὡς ἔπεται, ποιῶντες ἐν ἑκάστῳ καὶ μετάνοιαν μεγάλην μίαν.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μνήσθητι ἡμῶν, Δέσποτα, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μνήσθητι ἡμῶν, Ἅγιε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Εἶτα.

Χορὸς ὁ ἐπουράνιος ὑμνεῖ σε, καὶ λέγει· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου.

Στίχ. Προσέλθετε πρὸς αὐτὸν καὶ φωτίσθητε, καὶ τὰ πρόσωπα ὑμῶν οὐ μὴ κατασχυθῇ.

Χορὸς ὁ ἐπουράνιος ὑμνεῖ σε, καὶ λέγει· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ Οὐρανὸς, καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου.

Δόξα.

Χορὸς ἁγίων Ἀγγέλων, καὶ Ἀρχαγγέλων, μετὰ πασῶν τῶν ἐπουρανίων Δυναμῶν, ὑμνεῖ σε, καὶ λέγει· Ἅγιος Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ Οὐρανὸς, καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου.

Καὶ νῦν.

Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν, Πατέρα παντοκράτορα.

Εἶτα.

Ἄντες, ἄφες, συγχώρησον ὁ Θεὸς τὰ ἀπτώματα ἡμῶν τὰ ἐκούσια, καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, τὰ ἐν γνώσει, καὶ ἀγνοίᾳ, τὰ ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ, τὰ κατὰ νοῦν καὶ διάνοιαν· τὰ πάντα ἡμῖν συγχώρησον, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιάνθρωπος.

Εἶτα τὸ, Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Μετὰ δὲ ταῦτα, λέγομεν τὸ Κοντάκιον, τῆς Μεταμορφώσεως.

Ἦχος βαρὺς.

Ἐπὶ τοῦ ὄρους μετεμορφώθης, καὶ ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταὶ σου τὴν δόξαν σου, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ἐθεάσαντο· ἵνα ὅταν σὲ ἴδωσι σαυρούμενον, τὸ μὲν Παῖθος νοήσωσιν ἐκούσιον· τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγαγμα.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον τῶν Ἀσωμάτων.

Ἦχος β'.

Ἀρχιστράτηγοι Θεοῦ, λειτουργοὶ Δείας δόξης, τῶν ἀνθρώπων ὄδηγοι, καὶ ἀρχηγοὶ Ἀσωμάτων, τὸ συμφέρον ἡμῖν πρεσβεύσατε, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, ὡς τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγοι.

Τῇ δὲ Τρίτῃ, λέγομεν Κοντάκ. τοῦ Προδρόμου.

Ἦχος β'.

Προφῆτα Θεοῦ, καὶ Πρόδρομε τῆς χάριτος, τὴν κάραν τὴν σὴν, ὡς ῥόδον ἱερῶτατον, ἐκ τῆς γῆς εὐράμενοι, τὰς ἰάσεις πάντοτε λαμβάνομεν· καὶ γὰρ πάλιν ὡς πρότερον ἐν κόσμῳ κηρύττεις τὴν μετάνοιαν.

Τῆ δὲ Τετάρτῃ, καὶ τῆ Παρασκευῇ,
Σταυρώσασιν. Ἦχος δ'.

Ο ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῆ ἐ-
πωνύμῳ σου κακῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτιρ-
μοὺς σε δώρησαι, Χριστέ ὁ Θεός· εὐφρανὸν ἐν
τῇ δυνάμει σου τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν,
νίκας χορηγῶν αὐτοῖς κατὰ τῶν πολεμίων·
τὴν συμμαχίαν ἔχασεν τὴν σὴν, ὄπλον εἰρήνης,
ἀήττητον τρόποιον.

Τῆ Πέμπτῃ, Κοντάκιον τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος β'.

Τοὺς ἀσφαλεῖς καὶ Θεοφθόγγους Κήρυκας,
τὴν κορυφὴν τῶν Μαθητῶν σε Κύριε, προσ-
ελάβου εἰς ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν σου καὶ ἀ-
νάπαυσιν· τοὺς πόνους γὰρ ἐκείνων καὶ τὸν
θάνατον, ἐδέξω ὑπὲρ πᾶσαν ὀλοκάρπωσιν, ὁ
μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Ἔτερον τοῦ ἁγίου Νικολαίου, τῆ αὐτῆς ἡμέρᾳ.

Εν τοῖς Μύροις Ἄγιε, ἱερουργὸς ἀνεδείχθης,
τοῦ Χριστοῦ γὰρ Ὅσιε, τὸ Εὐαγγέλιον
πληρώσας, ἔθηκας τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ λαοῦ
σου, ἔσωσας τοὺς ἀθώους ἐκ τοῦ θανάτου·
διὰ τοῦτο ἠγιασθης, ὡς μέγας Μήστης Θεοῦ
τῆς χάριτος.

Εἶτα, τὸ Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς·
καὶ μετὰ ταῦτα, τὸ παρὸν Νεκρώσιμον.

Ἦχος πλ. δ'.

Μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον Χριστέ, τὰς
ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἐνθα οὐκ ἔστι
πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀ-
τελεύτητος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος δ'.

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε,
μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴν ἀμετάθετε,
μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν δεήσεως φωναῖς, ἀλλὰ
πρόσφθασον, ὡς ἀγαθὴ εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν,
τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι· Τάχυνον εἰς
προσθειάν, καὶ σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν, ἢ προσ-
τατεύουσα εἰς, Θεοτόκε τῶν τιμώντων σε.

Τό, Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ·
Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν· Τὴν τιμιω-
τέραν τῶν Χερουβὶμ· Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐ-
λόγησον, Πάτερ· Ὁ Ἱερεὺς· Ὁ Θεός οἰκτιρή-
σαι ἡμᾶς· Καὶ ποιῶμεν τὰς γ'. μεγάλας με-
τανοίας, καὶ τὰς β'. Εἶτα ἐξέρχεται ὁ Κανδη-
λαίπτης, καὶ κρῖνει τὸ μέγα σήμαντρον· Ἡμεῖς
δὲ εὐχόμεθα ἡσύχως, καὶ ἄρχεται ὁ Προστωῖς
τό, Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'. καὶ μετανοίας,
γ'. καὶ ψάλλομεν τὸν ργ'. Ψαλμὸν τοῦ Ἑσπε-
ρινοῦ· Ὁ δὲ Ἱερεὺς λέγει καθ' ἑαυτὸν τὰς συν-

ήσεις Ἐυχαῖς τοῦ Δυχνικοῦ· μετὰ δὲ τὸ τέλος
τοῦ Προστωῖκοῦ Ψαλμοῦ, εἰς τὸ, Ἀλληλοῦα,
μετανοίας γ'. καὶ στιχολογοῦμεν τὰ, Πρὸς
Κύριον· καθ' ἑν δὲ Ἀντίφωνον, ποιῶμεν μετα-
νοίας γ'. καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, εἰς
ἐφοδῆς.

Ἀπαραλλάκτως δὲ ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία αὕτη
τοῦ Ὁρθρου, τῶν Ὁρῶν, καὶ τοῦ Ἑσπερινοῦ,
καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἡμέραις τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Χρὴ εἶδέναι, ὅτι εἰάν γίνηται Ἀδελφὸν ἐκδημῆσαι
πρὸς Κύριον ἐν ταῖς ἀγίαις ταύταις ἡμέραις, διὰ μέσης
τῆς Ἑβδομάδος, Παννυχὶς οὐ γίνεται τῶν τρίτων αὐτοῦ,
ἕως τῆς Παρασκευῆς Ἑσπείρας· τότε γὰρ τελεῖται ἡ Παν-
νυχὶς αὐτοῦ, καὶ τῷ Σαββάτῳ ἡ Λειτουργία αὐτοῦ· τὸ
δὲ ἐπιπὸν Σάββατον, γίνονται τὰ ἱννατα αὐτοῦ, κἂν λαγ-
χάνη κἂν τε μή. Τὰ δὲ τισσαρακοστά αὐτοῦ γίνονται,
ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ πληρωθῇ· αἱ δὲ προ-
φοραὶ καὶ αἱ μνήμαι αὐτοῦ, ἀρχονται ἀπὸ τῆς νέας Κυ-
ριακῆς, μέχρι συμπληρώσεως ἡμερῶν τισσαράκοντα.

—*—*—

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Μετὰ τὸν Προστωῖκόν, στιχολογοῦμεν τὰ
Πρὸς Κύριον· εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐπέκραξα, ἰσώ-
μεν Στιχ. 5'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχ.
προσόμοια τοῦ Τριωδίου, γ'.

Ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ἦχος β'. Πάντας ὑπερέβην.

Πᾶσαν ἀμαρτίαν διεπραξάμην, πάντας ὑ-
περέβην τῇ ἀσωτίᾳ· εἰάν θελήσω μετα-
νοῆσαι, οὐκ ἔχω δακρύων ὄχτους· εἰάν ῥαθύ-
μως καὶ νῦν βιώσω, κολάσει ὑποδικός εἰμι.
Ἄλλὰ δός μοι διόρθωσιν μόνε ἀγαθῆ, ὁ Θεός,
καὶ ἐλέησόν με.

Ο μβρους μοι παράσχου Χριστέ δακρύων,
ἐν τῇ τῆς Νηστείας τερπνῇ ἡμέρᾳ· ὅπως
πενθήσω καὶ ἀποπλύνω, τὸν ῥύπον τὸν ἐκ
τῶν ἡδονῶν, καὶ ἐποφθῶ σοι κεκαθαρμένος,
ἥνικα Κριτῆς ἐξ οὐρανοῦ, μέλλης ἔρχεσθαι
Κύριε, κρῖναι τοὺς βροτοὺς, ὡς κριτῆς, καὶ
δίκαιος μόνος.

Ἔτερον, τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. α'. Ὅσιε Πάτερ.

Δεῦτε προθύμως, τὸ στερεὸν ὄπλον τῆς Νη-
στείας, ἔχοντες ὡς θυρεὸν, πᾶσαν με-
θοδείαν πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, ἀποστρέψωμεν
πιστοὶ· μὴ θελχθῶμεν ταῖς ἡδοναῖς τῶν πα-

Ἰδὼν, μὴ τὸ πῦρ τῶν πειρασμῶν δειλιάσωμεν δι' ὧν Χριστὸς ὁ φιλόθρωπος, βραβείοις τῆς ὑπομονῆς στεφανώσῃ ἡμᾶς· ὅθεν παρρησίᾳ προσευχόμενοι, προσπίπτομεν κραυγαίζοντες, αἰτούμενοι εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ δὲ τὸ, Φῶς ἰλαρόν, εὐθύς ταῖς Προφητείας.

Ἐσπέρας, Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ψαλμὸς γ'.

Τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία, καὶ ἐπὶ τὸν λαὸν σου ἡ εὐλογία σου.

Στίχ. Κύριε τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 1.

Εν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ἡ δὲ γῆ ἦν ἀέρατος, καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου· καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπαφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς· Γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ὅτι καλόν· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀναμέσον τοῦ φωτός, καὶ ἀναμέσον τοῦ σκότους. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, Ἡμέραν, καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε, Νύκτα· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος· καὶ ἔξω διαχωρίζον ἀναμέσον ὕδατος, καὶ ὕδατος· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός, τὸ στερέωμα· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀναμέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος, καὶ ἀναμέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος· Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα, Οὐρανόν· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα δευτέρα. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Συναχθήτω τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὄφθητω ἡ ξηρά· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ συνήχθη τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς ταῖς συναγωγὰς αὐτῶν· καὶ ὤφθη ἡ ξηρά. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν, Γῆν, καὶ τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε, Θαλάσσας. Καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοίότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ'

ὁμοίότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιῶν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα τρίτη.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'. Ψαλμὸς δ'.

Κύριος εἰσακούσεται μου, ἐν τῷ κεραινεῖναι με πρὸς αὐτόν.

Στίχ. Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαι με, εἰσήκουσάς μου, ὁ Θεὸς τῆς δικαιοσύνης μου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 1.

Παροιμίαι Σολομώντος υἱοῦ Δαυὶδ, ὃς ἐβάσιλευσεν ἐν Ἰσραὴλ, γνῶναι σοφίαν καὶ παιδείαν, καὶ νοῆσαι λόγου φρονήσεως· δεξασθαι τε στροφὰς λόγων, νοῆσαι τε δικαιοσύνην ἀληθῆ, καὶ κρίμα κατευθύνειν· ἵνα δὴ ἀκαίκοις πανουργίαν, παιδί δὲ νέῳ, αἴσθησιν τε καὶ ἔννοιαν. Τῶνδε γὰρ ἀκούσας σοφός, σοφώτερος ἔσται, ὁ δὲ νοήμων κυβέρνησιν κτήσεται· νοῆσει τε παραβολὴν, καὶ σκοτεινὸν λόγον, ρήσεις τε σοφῶν καὶ αἰνίγματα. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου· σύνεσις δὲ, ἀγαθὴ πᾶσι ταῖς ποιούσιν αὐτήν· εὐσέβεια εἰς Θεόν, ἀρχὴ αἰσθήσεως· σοφίαν δὲ καὶ παιδείαν, ἀσεβεῖς ἐξθνήσουσιν. Ἄκουε, Υἱέ, νόμος πατρός σου, καὶ μὴ ἀπίσθη δεσμούς μητρός σου. Στέφανον γὰρ χαρίτων δέξῃ σὴ κορυφῇ, καὶ κλοῖόν χρύσειον περὶ σὺ τραχήλῳ. Υἱέ, μὴ σε πλανήσωσιν ἀσεβεῖς ἄνδρες, μηδὲ βουληθῆς, εἰάν παρακαλέσωσί σε, λέγοντες· Ἐλθέ μεθ' ἡμῶν, κοινώησον αἵματος· κρύψωμεν δὲ εἰς γῆν ἄνδρα δίκαιον ἀδίκως· καταπίωμεν δὲ αὐτόν, ὥσπερ Ἀῶντος ζῶντα, καὶ ἄρωμεν τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς γῆς· τὴν κτῆσιν αὐτοῦ τὴν πολυτελεῖα καταλαβόμεθα· πλήσωμεν δὲ οἴκους ἡμετέρους σκυλῶν· τὸν δὲ κληρόν σου βάλε ἐν μέσῳ ἡμῶν· κοινὸν δὲ βαλαάντιον κτησώμεθα πάντες, καὶ μαρσύπιον ἐν γενηθήτω ἡμῖν· Υἱέ μου, μὴ πορευθῆς ἐν ὁδῷ μετ' αὐτῶν· ἔκκλινον δὲ τὸν πόδα σου ἐκ τῶν τρίβων αὐτῶν· οἱ γὰρ πόδες αὐτῶν εἰς κακίαν τρέχουσι, καὶ ταχινοὶ εἰσι τοῦ ἐκχέαι αἷμα. Οὐ γὰρ ἀδίκως ἐκτείνεται δίκτυα πτερωτοῖς. Αὐτοὶ γὰρ οἱ φόνου μετέχοντες, θησαυρίζουσιν ἑαυτοῖς κακὰ· ἡ δὲ καταστροφή ἀνδρῶν παρανόμων, κακὴ. Αὐταὶ αἱ ὁδοὶ εἰσι πάντων τῶν συντελούντων τὰ ἄνομα· τῇ γὰρ ἀσεβείᾳ τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν ἀφαιροῦνται. Σοφία ἐν ἐξόδοις ὑμνεῖται, ἐν δὲ πλατείαις παρρησίαν ἔχει.

Τὸ Καταξίωσον Κύριε· και μετανοίας γ'·
Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον·

Ἦχος γ'.

Νηστεύσωμεν νηστείαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ· ἀληθῆς νηστεία, ἢ τῶν κακῶν ἀλλοτριώσεις, ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀπογῆ, ἐπιθυμιῶν χωρισμός, καταλαλιᾶς, ψευδῆς, και ἐπιορκίας· ἢ τούτων ἐνδεα, νηστεία ἐστίν, ἀληθῆς και εὐπρόσδεκτος.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ Οὐρανῷ· Ἰδοὺ ὡς ὀφθαλμοὶ δθλων, εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν· ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης, εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς· οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρήσαι ἡμᾶς.

Και πάλιν τὸ αὐτὸ Ἰδιόμελον.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως· ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν· τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνῆσι, και ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάχοις.

Μαρτυρικόν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου Χριστέ ἡ δύναμις! ἐν μνήμασι γὰρ κεῖνται, και πνεύματα διώκουσι, και κατήργησαν ἐχθροῦ τὴν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Δόξα, και νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σὲ θαρρῶμεν, εἰς σὲ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστι· πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δθλων σου. **Εἶτα ποιῆ ὁ Κανονάρχης τὴν συνήθη μετανοίαν εἰς τοὺς Χορούς· ὡσαύτως και οἱ δύο Χοροὶ. Τὸ, Νῦν ἀπολύεις τὸ Τρισάγιον, και μετανοίας γ'. Ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι σοῦ ἐστίν ἡ Βασιλεία.**

Εἶτα ψάλλομεν τὰ Τροπάρια. Θεοτόκε Παρθένε. Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ· Ἰκετεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν. Ὑπὸ τὴν σὴν εὐσπλαγγίαν· ποιοῦντες ἀνα μίαν μετανοίαν εἰς ἕκαστον αὐτῶν, πλὴν τοῦ τελευταίου, ὅπερ λέγεται πρᾶξι τῇ φωνῇ και ἀνευ μέλους.

Κύριε ἐλέησον μ'. Δόξα, και νῦν. Τὴν τιμωτέραν. Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ. Ὁ Ἱερεὺς· Ὁ ὢν εὐλογητός· και ἡμεῖς τὸ, Ἐπουράνιε Βασιλεῦ· **ταῖς τρεῖς μεγάλας μετανοίας μετα τῆς Εὐχῆς τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ, και ταῖς λοιπαῖς ἑβ' μικραῖς.**

Ὅρα ταῦτα τῇ Κυριακῇ ἑσπέρας, σελ. 65. Εἶτα, Τρισάγιον, Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστίν. Κύριε ἐλέησον β'. και τὴν παροῦσαν Εὐγῆν.

Παναγία Τριάς, τὸ ὁμοούσιον κράτος, ἡ ἀδιαιρέτος βασιλεία, ἡ πάντων τῶν ἀγαθῶν αἰτία, εὐδόκησον δὴ και ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἀμαρτωλῷ· στήριξον, συνέτισον τὴν καρδίαν μου, και πᾶσαν περιελά μου τὴν βεβηλότητα· φωτισόν μου τὴν διάνοιαν, ἵνα διαπαντός δοξαῖζω, ὑμῶν, προσκυνῶ, και λέγω· Εἰς Ἅγιος, εἰς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν.

Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον, ἀπὸ τοῦ νῦν, και ἕως τοῦ αἰῶνος· ἐκ τούτου, και μετανοίας γ'. Δόξα, και νῦν. Εὐλογήσω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ. Ὅταν δὲ ἰστώμεν τραπεζαν, λέγομεν τὸν ρυθ'. Ψαλμ. τὸ, Ὑψώσω σε ὁ Θεὸς μου, ὁ Βασιλεὺς μου. Εἶτα ἐξερχόμενοι ἐν τῷ Νάρθηκι, ψαλλομεν, ὡς συνήθως, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἁγίου, Δόξα, και νῦν. Θεοτοκίον. Λέγονται δὲ και ὑπὸ τοῦ Ἱερέως αἱ συνήθεις Εὐχαί, και γίνεται Ἀπόλυσις.

Αὕτη ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἀρχιερατικοῦ γίνεται, μὴ ὁδοῦ Προηγιασμένης· οὐ γὰρ παρελάβομεν ποιεῖν Προηγιασμένην μέχρι τῆς Τετάρτης, διὰ τὸ νηστεύειν ἐκ παραδόσεως πᾶσαν τὴν Ἀδελφότητα· οἱ δὲ δυνάμει, μενέτωσαν νήστευσις ἕως τῆς Παρασκευῆς.

Ὅταν τελεῖται ἡ θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων, ποιεῖ ὁ Ἱερεὺς ἐν ἑκάστῳ Ἀντιφώνῳ τῆς Στιχολογίας μικρὰν Συναπτήν. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ἰ. ἀπὸ τοῦ, Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴν μου, εἰς τὸν Ἦχον τοῦ Ἰδιομέλου τῆς ἡμέρας, δευτεροῦντες αὐτό· εἶτα τὸ Μαρτυρικόν εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον· εἶτα τὰ γ'. προσέμοια τοῦ Τριωδίου, και τὰ γ. τοῦ Μηναιίου, δευτεροῦντες τὸ ἐν· και γίνεται Εἴσοδος μετὰ κηρῶν, και θυμιατοῦ. Εἶτα, τὸ, Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον, και ἡ Γένεσις. Ἐν δὲ τῷ τελευταίῳ Στίχῳ τοῦ β'. Προκείμενου, ἐκφωνεῖ ὁ Διάκονος· Κελεύσατε· λαθὼν δὲ ὁ Ἱερεὺς τὸν θυμιατόν, και κηρὸν εἰς τὴν εὐώνυμον αὐτοῦ χεῖρα, ἰσταται κατενώπιον τῆς ὁγίας Τραπεζῆς, και λέγει· Σοφία ὀρθοί. Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι. Καὶ ὁ Ψάλτης τὴν Παροιμίαν· και μετὰ τὴν συμπλήρωσιν, λέγει ὁ Ἱερεὺς· Εἰρήνη σοι· και ὁ Διάκονος· Σοφία· και εὐθὺς τὸ, Κατευσυνθῆτω, ψαλλόμενον ἐξωθεν παρὰ τοῦ Δομιστικου, μετὰ τῶν στίχων. Στίχ. α'. Κύριε ἐκέκραξα πρὸς σὲ,

εἰσακουσόν μου. Στίχ. β. Θεὸς Κύριε, φυλακὴν τῷ ἀσέματί μου. Στίχ. γ. Μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν μου. Ὅταν δὲ φάλλῃ ὁ Δομιστικὸς, ἡμεῖς ἐπὶ γόνυ κείμεθα εὐχόμενοι ὅταν δὲ ἡμεῖς ἀνιστώμεν, κλίνει αὐτὸς τὸ γόνυ. Εἶτα λέγει ὁ Διακονὸς τὰς Αἰτήσεις τῆς Ἐκτενοῦς ἡμεῖς δὲ ποιοῦμεν μετανοίας γ. Εἰδέναι χρὴ, ὅτι μετὰ τὴν πρόδοον τῶν ἁγίων Δώρων, πληρούμενου τοῦ Νῦν ἂν Δυνάμεις, ποιοῦμεν μετανοίας γ. ἀσέματις ὄντες· αἶρε· δὲ ὁ Ἱερεὺς τὰ καλύμματα ἐκ τῶν Ἀφρων, καὶ ἀπεπάζει αὐτὰ μετὰ τῆς Ἀναφοράς, ἢ τῆς τοῦ Ἄϊου. Ὅτι γὰρ καλῶν ἐσθλαίων αὐτὰ ἐν τοῖς γῶν Ἱεροσολύμων μέρει. Ὅταν δὲ πληρώσῃ τὸ Πάτερ ἡμῶν, καὶ μέλλει ὑψῶσαι τὸν ἄγιον Ἄρτον, οὐκ ἀνακαλύπτει αὐτὸν, ἀλλὰ κεκαλυμμένον ὄντων τῶν ἁγίων, εἰσάγει τὰς χεῖρας αὐτοῦ ὁ Ἱερεὺς, δεῖ πολλῶ, καὶ ἀπομένους τοῦ ἁγίου Ἄρτου, ἐκφωνεῖ· Τὰ Προφησιασμένα Ἄγια τοῖς Ἁγίοις· εἰδ' οὕτως ἀνακαλύπτει αὐτὰ, τὴν συνήθη στίσει ἀποπληρῶν. Μετὰ δὲ τὴν Ὀπισθάμδων Εὐχὴν, Εἶη τὸ ἔνομα Κυρίου ἐύλογημένον, μετανοίας γ. καὶ τὸ, Εὐλογησῶ τὸν Κύριον ἐν παντί καιρῷ· καὶ μεταδίδεται ἡμῖν τὸ κατακλαστόν, καὶ Ἀπολύσις. Οἱ δὲ μεταλαμβάνοντες, διακλύονται ὕδατος. Εἰσερχόμενοι δὲ ἐν τῇ τραπέζῃ, ἐσθίωμεν ξυροφαγίαν, πίνοντες καὶ ζῶρον μετὰ μέλιτος, τῇ Τετάρτῃ ὀδονότι τῆς α. Ἐβδομ. τῇ δὲ Πέμπτῃ τῆς αὐτῆς Ἐβδομάδος τραπέζαν οὐχ ἰστώμεν, ἀλλὰ μένομεν νηστεύοντες ἄχρι τῆς Παρασκευῆς· τότε γὰρ ἐσθίωμεν, εἰσερχόμενοι εἰς τὴν τραπέζαν.

Δεῖ εἰδέναι, ὅτι τὰ Διακονικὰ τῶν φωτιζομένων καὶ ἡ Εὐχὴ, ἀπὸ τῆς Τετάρτης ἀρχοῦνται τῆς Μισσηνοστίμου, καὶ λέγονται μέχρι τῆς μεγάλης Τετάρτης, οὐ μένου ἐν ταῖς Προφησιασμέναις, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς Σάββασι, καὶ ταῖς Κυριακαῖς, εἰς τοῦ Χρυσοστομοῦ ὀδονότι τὴν Λειτουργίαν, καὶ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Ἡ δὲ Ἀκολουθία τῶν Ἀποδείπνων ἐν τῇ Μονῇ τῆς Λαύρας οὐ ψάλλεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἕκαστος ἀναγιγνώσκει αὐτὰ ἐν τοῖς κελίοις. Ἄλλ' εἰς τὰ Κοινόβια τῆς Παλαιστίνης ψάλλονται τὰ Ἀπόδειπνα οὕτω.

Περὶ ὧραν ἰβ. τῆς ἡμέρας, εἰσερχεται ὁ Κανδηλαπτής καὶ ποιήσας μετανοίαν τῷ Προεστώτι, κρούει τὸ σήμαντρον, ἰβ. καὶ συναγόμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· καὶ ποιήσαντες ἕκαστος τὰς διατεταγμένας μετανοίας, καὶ μικρὸν καθεσθίντες, εἰς τὸ πάντα, ἢ τοὺς πλείονας συναχθῆναι, ἀνιστάς ὁ Ἱερεὺς ἀπὸ τῆς καθέδρας αὐτοῦ, καὶ ποιήσας τὴν συνήθη μετανοίαν τῷ Ἡγουμένῳ, ποιεῖ Εὐλογητόν. Καὶ ἡμεῖς ἀρχόμεθα τοῦ Τρισαγίου μετὰ μετανοιών, ὡς ἔθος· ὁμοίως καὶ εἰς τὸ Δεῦτε προσκυνήσωμεν, μετανοίας γ. καὶ εὐθὺς λέγομεν τὸν ἔδ. Ψαλμὸν, τὸ, Ὁ Θεὸς εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες. Εἰδ' οὕτως ἀρχόμεθα τοῦ Μεγάλου Κανόνος, ποιοῦντες αὐτὸν τμήματα δ. καδ' Εἰρμὸν, ὡς πληροῦ-

σθαι τοῦτον τῇ Πέμπτῃ Ἑσπέρας. Ἀρτίκτος ὄδης, Καθίσματα Κατανυκτικά, εἰς ἦγον κλ. β. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς. Δόξα. Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Τῆς εὐσπλαγγνίας τὴν πύλιν. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ Κανόνος συμπλήρωσιν, ἀρχομεθα τοῦ δ. Ψαλμοῦ, Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαί με, εἰσακουσάσ μου ὁ Θεός· ὡσαύτως καὶ τοὺς ἑτέρους Ψαλμοὺς τῶν Ἀποδείπνων. Εἰς τὸ, Ἀλληλοῦσα, μετανοίας γ. καὶ εὐθὺς ἀρχόμεθα τῆς ἑτέρας στάσεως, τὸ, Πρὸς σὲ Κύριε ἦρα τὴν ψυχὴν μου, καὶ τὰς λοιποὺς δύο Ψαλμοὺς, λέγοντες ἐν τῷ τέλει τούτων, Ἀλληλοῦσα, καὶ ποιοῦμεν μετανοίας γ. εἶτα ἀρχεται ὁ Χορὸς, ὁ λαβὼν ἀπὸ τοῦ Ἑσπερινοῦ τὴν ἀρχὴν, τὸ Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Καὶ λέγομεν τοὺς τοσαύτους Στίχ. μεγαλοφῶως, καὶ μετὰ μέλους, λέγοντος τοῦ ἑνὸς Χοροῦ, καὶ ἀποκρινομένου τοῦ ἑτέρου. Ὅμοίως καὶ τὸ, Ἡ ἀσώματος φύσις, τὰ Χερουδίμ. Τὸ δὲ, Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, χθιμαλῆ τῇ φωνῇ. Εἶτα ὁ ἐναρξάμενος Χορὸς τὸ, Παναγία Δείσποινα Θεοτόκε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν· καὶ ποιεῖ ὁ ἑτέρος Χορὸς μετανοίαν· καὶ ἀνισταμένου τοῦ ἑτέρου Χοροῦ καὶ ἀποκρινομένου, ποιεῖ ὁ ἑτέρος μετανοίαν, ὡσαύτως καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς παρακλητικὸς Στίχους ἅπαντας. Ὅταν δὲ εἴπωμεν, τὸ, Ὁ Θεὸς ἐλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ, ψάλλουσιν οἱ δύο Χοροὶ ἐκίσως, καὶ μετανοίας γ. εἶτα Τρισάγιον χωρὶς μετανοιών, καὶ λέγομεν τὰ παρόντα Τροπάρια εἰς ἦγον, β., ἃ καὶ ψάλλομεν μεγαλοφῶως, καὶ μετὰ μέλους. Φώτισον τοὺς ὀφθαλμοὺς μου. Δόξα, Ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου. Καὶ νῦν. Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν. Ἰστίον, δὲ, ὅτι εὐρίσκεται ἐνταῖς τῶν Τυπικῶν, ἐκ δευτέρου ψάλλεσθαι, εἰ βουλητὸν τῷ Προεστώτι, ὑπὸ τῶν δύο Χορῶν, τὸ Φώτισον τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, Χριστέ ὁ Θεός. Οὐκ εἶδαμεν δὲ τοῦτο γινόμενον ἐν οὐδεμίᾳ τῶν Μονῶν. Εἰσὶ δὲ καὶ ἑτέρα Τροπάρια, ἃ καὶ ψάλλονται ἡμέραν παρ' ἡμέραν, εἰς ἦγον κλ. δ. ἦγον τῇ Τρίτῃ, καὶ τῇ Πέμπτῃ Ἑσπέρας· εἰσὶ δὲ ταῦτα· Τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν μου τὸ ἄσπνον. Στίχος· Ἐπίβλεψον εἰσακουσόν μου, Κύριε ὁ Θεός μου. Ὡς φοβερὰ ἡ κρίσις σε Κύριε! Δόξα. Δάκρυά μοι δὸς ὁ Θεός. Καὶ νῦν. Τὴν ἀκαταίσχυντον Θεοτόκε ἐλπίδα σου. Τὸ, Κύριε ἐλέησον, ἢ Ὁ Ἱερεὺς· Δι' εὐχῶν τῶν φγιῶν Πατέρων ἡμῶν· καὶ τῶν Εὐχῶν, Κύριε, Κύριε, ὁ ῥυσάμενος ἡμᾶς. Τινὰ δὲ τῶν Τυπικῶν ὀρίζουσι μετὰ τὸ Θεοτοκίον, καὶ τὸ, Κύριε ἐλέησον, τὸ, Δι' εὐχῶν μόνον λέγεσθαι παρὰ τοῦ Ἱερωῆ, καὶ παρ' ἡμῶν τὴν Εὐχὴν, Δείσποτα Θεὶ Πάτερ παντοκράτορ· ὅπερ οὐχ ἀρμόζει, δοκεῖ μοι, καταλιμπάνεσθαι, εἰ μὲν τῇ τοιαύτῃ στάσει, τὸ, Κύριε, Κύριε ὁ ῥυσάμενος ἡμᾶς, ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ, τὸ, Δείσποτα Θεὶ Πάτερ παντοκράτορ. Εἰδ' ὅττω, Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ. τὸν Ν. τὸ, Κύριε εἰσακουσάσ μου πῶς προσευχῆς μου, κρείνη κρᾶυγῆ μου πρὸς σὲ ἐλθέτω· καὶ τὸ, Κύριε παντοκρά-

τορ ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν. Τρισάγιον καὶ μετανοίας, γ. Ὁ Ἱερεύς· Ὅτι σοῦ ἴστιν ἡ Βασιλεία· καὶ μετὰ τὸ, Ἀμήν, λέγομεν τὰ Τροπάρια ταῦτα· Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, Δόξα. Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ ὡν. Τῆς εὐσπλαγχνίας τῆν πύλιν. Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ. Δόξα καὶ ὡν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ. Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον Πάτερ. Ὁ Ἱερεύς· Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ ἡ Εὐχή· Δέσποτα Θεε, Πάτερ παντοκράτορ. Εἶτα Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ. καὶ μετανοίας, γ. τὸ, Ὁ Θεός εἰς τὴν βοήθειάν μου. Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, Καταξίωσον Κύριε, ἐν τῇ νυκτί ταύτῃ. Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἴστιν ἡ Βασιλεία. Εἶτα ψάλλομεν μεγαλοφώνως καὶ ἀργῶς εἰς Ἦχον πλ. β'. Κύριε τῶν δυνάμεων, μετ' ἡμῶν γενεοῦ. Καὶ ἀποκρίνεται τὸ αὐτὸ ὁ ἕτερος Χορός· ὁ δὲ ἐναρξάμενος Χορός λέγει, Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. Καὶ πάλιν τὸ Τροπάριον. Εἶτα καὶ ὁ ἕτερος Χορός τὸ Τροπάριον ἐν ἑκάστῳ στίχῳ. Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῶν πέντε στίχων, λέγουσιν οἱ δύο Χοροὶ ὁμοῦ τὸν α. στίχον, καὶ τὸ Τροπάριον. Εἶτα ἀρχεται ὁ ἐναρξάμενος Χορός. Δόξα τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι. Κύριε, εἰ μὴ τοὺς ἁγίους σου εἶχομεν πρεσβευτάς. Καὶ ὡν. Πολλὰ τὰ πλήθη τῶν ἰμῶν Θεοτόκε πταισμάτων. Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι. Κύριε ἐλέησον, μ. καὶ ἡ Εὐχή. Ὁ ἐν παντί καιρῷ. Κύριε ἐλέησον, γ. Δόξα, καὶ ὡν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ. Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον Πάτερ. Ὁ Ἱερεύς· Ὁ Θεός οἰκτειρήσαι ἡμᾶς. Καὶ ποιῶμεν τὰς εἰ. μετανοίας, ὡς συνήθως, μετὰ καὶ τῆς Εὐχῆς τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. Εἶτα τὸ Τρισάγιον καὶ μετανοίας, γ. Μετὰ δὲ τὸ, Πάτερ ἡμῶν, καὶ τὸ, Κύριε ἐλέησον, ββ., λέγομεν τὴν Εὐχὴν, Ἀσπιλι ἀμόλυντε· καὶ τὸ, Καὶ δὸς ἡμῖν Δέσποτα. Δεῖ εἶδέναι ὅτι τὰ πλείονα τῶν Τοπικῶν, καὶ ἡ συνήθεια ὀρίζουσι, μετὰ τὸ τελευταῖον Τρισάγιον, πίπτειν ἅπαντας ἐπὶ γῆς, καὶ λέγειν τὸν Ἱερεῖα μεγαλοφώνως τὴν ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ Εὐχὴν, Δέσποτα πολυέλεε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· ἐν ἡ καὶ τὴν Ἀπέλυσιν. Εἰδ' οὕτω, ποιήσας ὁ Προεστὼς μετάνοιαν ἐπὶ γῆς, λέγει τοῖς Ἀδελφοῖς· Εὐλογεῖτε Πατέρες ἅγιοι, συγχωρήσατέ μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Καὶ οἱ Ἀδελφοί· Ὁ Θεός συγχωρήσαι σοι, Πάτερ ἅγιε. Καὶ ἀρχονται οἱ Ἀδελφοὶ ἀνά δύο, εἰς ἑκατέρου Χοροῦ κατὰ τάξιν, ποιῆν τὸ αὐτὸ, αἰτεῖσθαι καὶ λαμβάνειν συγχώρησιν, μέχρις ἂν πληρωθῶσιν ἅπαντες. Ὁ δὲ Ἱερεύς λέγει, ἀποκρινομένων ἡμῶν τὸ, Κύριε ἐλέησον, συνεχῶς, Εὐξώμεθα ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ τὰ λοιπὰ. Ὁ Προεστὼς· Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν. Καὶ λα-

βόντες οἱ πάντες συγχώρησιν ἀπὸ τοῦ Προεστῶτος, ἀπερχόμεθα ἐν τοῖς καλλίοις ἡμῶν, ἕθα λέγομεν καὶ τὰς Εὐχὰς ταύτας.

Ἰησὺς μισοῦσι καὶ ἀδικοῦσιν ἡμᾶς, συγχώρησον Κύριε· τοῖς ἀγαθοποιοῦσιν ἀγαθοποιήσον· τοῖς ἀδελφοῖς πᾶσι καὶ αἰκείοις ἡμῶν χάρισαι πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον· τοὺς ἐν ἀσθενείᾳ ἐπίσκεψαι, καὶ ἴασιν δώρησαι· τοὺς ἐν θαλάσῃ κυβέρνησον. Μνήσθητι, Κύριε, πάντων τῶν προκεκοιμημένων πατέρων, καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ ἀνάπαυσον αὐτοὺς, ἕθα ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου. Μνήσθητι, Κύριε, τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν αἰχμαλώτων, καὶ λύτρωσαι αὐτοὺς ἀπὸ πάσης περιστάσεως· τοῖς ἐντειλαμένοις ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις εὐχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν, συγχώρησον καὶ ἐλέησον· τοῖς διακονοῦσι, καὶ ἐλεοῦσιν ἡμᾶς, χάρισαι πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον. Μνήσθητι, Κύριε, καὶ τῆς ἡμῶν ἐλευνότητος, καὶ ἀθλιότητος, καὶ φώτισον ἡμῶν τὸν νοῦν ἐν τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως τοῦ ἁγίου σου Εὐαγγελίου, καὶ ὁδήγησον ἡμᾶς ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν σου, πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρὸς, καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, ἀποδιώξον τὴς πονηροῦς καὶ ἀκαθάρτους λογισμοὺς ἀπὸ τῆς ἀθλίας καὶ ταλαιπώρου μη ψυχῆς, καὶ καρδίας, καὶ κατάσβεσόν μου τὴν φλόγα τῶν παθῶν, καὶ ἐλέησόν με, ὅτι ἀσθενὴς καὶ ταλαιπώρός εἰμι ἐγώ· καὶ ῥύσαί με ἀπὸ τῶν ἐπερχομένων μοι πονηρῶν ἐνθυμήσεων καὶ προλήψεων· ὅτι ὑπερευλογημένη, ὑπάρχεις, καὶ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον δεδοξασμένον εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐνδοξε Ἀειπάρθενε Θεοτόκε, Μητὴρ Χριστοῦ Θεοῦ ἡμῶν, προσάγαγε τὴν ἡμετέραν προσευχὴν τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, ἵνα σώσῃ διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ ἐλπίς μου ὁ Θεός, καταφυγή μου ὁ Χριστός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· Τριάς ἁγία σώσόν με.

Ἦρον, μίαν ἡμέραν τῶν ἁγίων Νηστειῶν, ἀκριβῶς ἐξετάσαντες, παρεθήκαμεν τῇ ἀγάπῃ ἡμῶν, τὴν τε ποσότητα τῆς ψαλμωδίας, καὶ τὰς ἐν αὐτῇ τυπωθείσας παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων μετανοίας, ὡς οὐκ ἔξεστι παραλογίζεσθαι.

οὐδὲ τὸν ἄγαν νομοθέτην. Ποσοῦνται δὲ αἱ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ γινόμεναι μετάνοιαι τοῦ νυχθημέρου τριακόσιαι, ἄνευ τοῦ Μεσονυκτικοῦ. Παρελάβομεν δὲ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, καὶ ἐν τοῖς ἰδίῳις καλλίοις ἕκαστον ψάλλειν τὸ Ψαλτήριον, καὶ οἱ μὲν δυνάμενοι, τελειοῦσι αὐτὸ τὸ νυχθημέρον· οἱ δὲ, τρεῖς τῆς Ἑβδομάδος, οἱ δὲ, δῖς. Μετανοίας δὲ ποιεῖν, ὅσας ἕκαστω, κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν, ὁ Προεστὼς τυπώσει.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΗΘΑΙΩΝΟΝ.

Μετὰ τὸ Τρισάγιον, Ὁ Θεὸς εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ τὸ Δόξα ἐν ὑψίστοις, ψάλλομεν τὸ πρῶτον τμήμα τοῦ Μεγάλου Κανόνος, ὡς ἐφεξῆς, προσοῦντες εἰς ἕκαστον Τροπάριον μετανοίας γ' καὶ λέγοντες·

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὁ Κανὼν, Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡδὴ α'. Ήχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

- Βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς, ἐγένετό μοι εἰς
- Σωτηρίαν· οὗτός μου Θεός, καὶ δοξαῖζω
- αὐτόν· Θεὸς τοῦ Πατρὸς μου, καὶ ὑψώσω
- αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται. Δίς.

Τροπάρια.

Πόθεν ἄρξωμαι θρηνεῖν, τὰς τοῦ ἀθλίου μου βίου πράξεις; ποίαν ἀπαρχὴν, ἐπιθήσω Κυριε, τῇ νῦν θρηνωδίᾳ; ἀλλ' ὡς εὐσπλαγχνός μου δὸς, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Δεῦρο τάλαινα ψυχῇ, σὺν τῇ σαρκί σου τῷ Κτίστη πάντων, ἐξομολογοῦ· καὶ ἀπόσχου λοιπὸν, τῆς πρὶν ἀλογίας, καὶ προσάγαγε Θεῷ, ἐν μετανοίᾳ δάκρυα.

Τὸν πρωτόπλαστον Ἀδάμ, τῇ παραβάσει παραζηλώσας, ἔγνω ἑμαυτὸν, γυμνωθέντα Θεοῦ, καὶ τῆς αἰδίου, βασιλείας καὶ τρυφῆς, διὰ τὰς ἀμαρτίας μου.

Οἶμοι τάλαινα ψυχῇ! τί ὁμοιώθης τῇ πρώτῃ Εὐᾷ; εἶδες γὰρ κακῶς, καὶ ἐτρώθης πικρῶς, καὶ ἤψω τοῦ ξύλου, καὶ ἐγεύσω προπετῶς, τῆς παραλόγου βρώσεως.

Αντὶ Εὐᾶς αἰσθητῆς, ἢ νοητῆς μοι κατέστη Εὐᾷ, ὁ ἐν τῇ σαρκί, ἐμπαθὴς λογισμὸς, δεικνύς τὰ ἡδέα, καὶ γευόμετος αἰεὶ, τῆς πικρᾶς καταπόσεως.

Επαξίως τῆς Ἐδεῖμ, προεξερρίφη ὡς μὴ φυλάξας, μίαν σου Σωτῆρ, ἐντολὴν ὁ Ἀ-

δάμ· ἐγὼ δὲ τί πάθω, ἀθετῶν διαπαντὸς, τὰ ζωηρά σου λόγια;

Δόξα.

Υπερούσιε Τριάς, ἢ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιὸν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνος μοι δὸς, δάκρυα κατανούξεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἢ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σέ ὑμνούντων, ἄρον τὸ κλοιὸν, ἀπ' ἐμοῦ τὸ βαρὺν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ὡδὴ β'. Ὁ Εἰρμός.

- Πρόσεχε, Οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστὸν, τὸν ἐκ Παρθένου, σαρκί ἐπιδημήσαντα. Δίς.

Τροπάρια.

Πρόσεχε, Οὐρανὲ καὶ λαλήσω· γῆ ἐνωτίζου φωνῆς, μετανοούσης Θεῷ, καὶ ἀνυμνούσης αὐτόν.

Πρόσχες μοι, ὁ Θεὸς ὁ Σωτῆρ μου, ἰλέω ὀμματί σου, καὶ δέξαι μου, τὴν θερμὴν ἐξομολόγησιν.

Ἡμάρτημα, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, μόνος ἡμάρτηκά σοι· ἀλλ' ἄκτειρον ὡς Θεός, Σῶτερ τὸ ποίημά σου.

Μορφώσας μου, τὴν τῶν παθῶν ἀμορφίαν, ταῖς φιληδόνοις ὀρμαῖς, ἐλυμνηάμην τοῦ νοῦ τὴν ὠραιότητα.

Ζάλη με, τῶν κακῶν περιέχει, εὐσπλαγχνε Κύριε· ἀλλ' ὡς τῷ Πέτρῳ κάμοι, τὴν χεῖρα ἔκτεινον.

Εσπίλωσα, τὸν τῆς σαρκὸς μου χιτῶνα, καὶ κατερρύπωσα, τὸ κατ' εἰκόνα Σωτῆρ, καὶ κατ' ὁμοίωσιν.

Ἡμαύρωσα, τῆς ψυχῆς τὸ ὠραῖον, ταῖς τῶν παθῶν ἡδοναῖς, καὶ ὅλως ὅλον τὸν νοῦν, χροῦν ἀπετέλεσα.

Διέρρηξα, νῦν τὴν στολὴν μου τὴν πρώτην, ἢ ἐξυφάνατό μοι, ὁ Πλαστουργὸς ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐνθεν κεῖμαι γυμνός.

Ενδεδυμαι, διερρήγμένον χιτῶνα, ὃν ἐξυφάνατό μοι, ὁ ὄφεις τῆ συμβουλή, καὶ καταισχύνομαι.

Τὰ δάκρυα, τὰ τῆς πόρνης Οἰκτίρμον, καὶ γὰρ πρόβαλλομαι· Ἰλάσθητί μοι Σωτῆρ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Προσεβλεψα, τοῦ φυτῆ τὸ ὠραῖον, καὶ ἠπατήθην τὸν νοῦν, καὶ ἄρτι κεῖμαι γυμνός, καὶ καταισχύνομαι.

Ετέκταινον, ἐπὶ τὸν νῶτόν μου πάντες, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κακῶν, μακρύνοντες κατ' ἐμοῦ, τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

Δόξα.

Ενα σε, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, Θεὸν ἀπάντων ὑμῶν, τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αἴχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητε, ἰκέτευε ἑκτενωῶς, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ωδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον.

Τροπάρια.

Θεὸς παρὰ Κυρίου ποτὲ, Κύριος ἐπιβρέξας, τὴν γῆν Σοδόμων πρὶν κατέφλεξεν.

Εἰς τὸ ὄρος σῶζου ψυχὴν, ὡσπερ ὁ Λῶτ ἐκείνος, καὶ εἰς Σηγῶρ προανασώθητι.

Οεῦγε ἐμπρησμόν ὡς ψυχὴν, φεῦγε Σοδόμων καῦσιν, φεῦγε φθορὰν Δείας φλογώσεως.

Ἡμαρτόν σοι μόνος ἐγὼ, ἡμαρτον ὑπὲρ πάντας, Χριστέ Σωτῆρ μὴ ὑπερίδης με.

Ὡς εἰ ὁ Ποιμὴν ὁ καλός· ζήτησόν με τὸν ἄρνα, καὶ πλανηθέντα μὴ παρίδης με.

Ὡς εἰ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, σὺ εἰ ὁ Πλαστουργός μου· ἐν σοὶ Σωτῆρ δικαιοθήσομαι.

Ἐξομολογοῦμαι σοὶ Σωτῆρ· Ἡμαρτόν σοι ἀμέτρως· ἀλλ' ἄνες ἄφες μοι, ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα.

Ο Τριάς Μονὰς ὁ Θεός, σῶσον ἡμᾶς ἐκ πλάνης, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοδόχε Γαστήρ· χαῖρε θρόνε Κυρίου· χαῖρε ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ωδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**κήκουσεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι

» καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθη· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Δίς.

Τροπάρια.

Τὰ ἔργα σου μὴ παρίδης, τὸ πλάσμα σου μὴ παρὰ ψῆ Δικαιοκρίτα· εἰ καὶ μόνος ἡμαρτον ὡς ἄνθρωπος, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον Φιλάνθρωπε· ἀλλ' ἔχεις ὡς Κύριος πάντων τὴν ἐξουσίαν, ἀφιέναι ἀμαρτήματα.

Εγγίζει ψυχὴ τὸ τέλος, ἐγγίζει καὶ οὐ φροντίζεις, σὺχ ἑτοιμάζῃ· ὁ καιρὸς συντέμνει,

διανάστηθι· ἐγγὺς ἐπὶ θύραις ὁ Κριτὴς ἐστίν· ὡς ὄναρ, ὡς ἄνθος ὁ χρόνος τοῦ βίου τρέχει· τί μάτην ταραττόμεθα;

Ανάνησον ὡς ψυχὴ μου, τὰς πράξεις σου ἄς εἰργάσω ἀναλογίζου, καὶ ταύταις ἐπ' ὄψεσι προσάγαγε, καὶ σαγόνας στάλαξον δακρῦων σου· εἰπέ παρρησίᾳ τὰς πράξεις, τὰς ἐνθυμήσεις, Χριστῶ, καὶ δικαιοθήτη.

Οὐ γέγονεν ἐν τῷ βίῳ, ἀμαρτήμα οὐδὲ πράξις, οὐδὲ κακία, ἢ ἐγὼ Σωτῆρ οὐκ ἐπλημέλησα, κατὰ νοῦν καὶ λόγον, καὶ προαίρεσιν, καὶ θέσει, καὶ γνώμῃ, καὶ πράξει ἑξαμαρτήσας, ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε.

Εντεῦθεν καὶ κατεκρίθην, ἐντεῦθεν κατεδικάσθην ἐγὼ ὁ τσῆλας, ὑπὸ τῆς οἰκείας συνειδήσεως, ἧς οὐδὲν ἐν κόσμῳ βιαιότερον. Κριτὰ λυτρωτὰ μου καὶ γνώστα, φείσαι καὶ ῥῦσαι, καὶ σῶσόν με τὸν δειλίον.

Ηκλίμαξ ἦν εἶδε πάλαι, ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις, δεῖγμα ψυχῆ μου, πρακτικῆς ὑπάρχει ἐπιθάσεως, γνωστικῆς τυγχάνει ἀναβάσεως· εἰ θέλεις οὖν πράξει, καὶ γνώσει καὶ θεωρίᾳ, βιοῦν ἀνακαινίσθητι.

Τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, ὑπέμεινε δι' ἐνδειαν ὁ Πατριάρχης, καὶ τὸν παγετόν τῆς νυκτὸς ἤνεγκε, κατ' ἡμέραν κλέμματα πιεθίμενος ποιμαίνων, πυκτεύων, δουλεύων, ἵνα τὰς δύο, γυναῖκας εἰσαγάγηται.

Γυναϊκάς μοι δύο νόει, τὴν πράξιν τε καὶ τὴν γνώσιν ἐν θεωρίᾳ· τὴν μὲν Λείαν, πράξιν ὡς πολύτεκνον· τὴν Ῥαχήλ δέ, γνώσιν ὡς πολύπονον· καὶ γὰρ ἄνευ πόνων, ἢ πράξις, οὐ θεωρία, ψυχὴ κατορθωθήσεται.

Δόξα.

Αμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὀμοβασίλειον, καὶ σύνθρονον· βωῶ σοὶ τὸ Ἄσμα, τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογούμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ τίκτετε καὶ παρθενεύετε, καὶ μένετε δι' ἀμφοτέρων φύσει Παρθένος· ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἢ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα. Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις ποιῆ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ωδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὀδήγησον καὶ ἐν τοῖς προσταγμάσι σου, καὶ δίδαξόν με Σωτῆρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου. Δίς.

Τροπάρια.

Εν νυκτί τὸν βίον μου διήλθον αἰεὶ· σκότος γὰρ γέγονε, καὶ βαθεῖά μοι ἀχλὺς, ἡ νύξ τῆς ἀμαρτίας· ἀλλ' ὡς ἡμέρας υἱὸν, Σωτὴρ ἀναδείξόν με.

Τὸν Ῥουβὶμ μιμούμενος ὁ τάλαις ἐγὼ, ἔπραξα ἄθεσμον, καὶ παράνομον βουλήν, κατὰ Θεοῦ Ὑψίστου, μιάνας κοίτην ἐμήν, ὡς τοῦ πατρὸς ἐκεῖνος.

Εξομολογοῦμαι σοι Χριστέ Βασιλεῦ· ἤμαρτον ἤμαρτον, ὡς οἱ πρὶν τῷ Ἰωσήφ, ἀδελφοὶ πεπρακότες, τὸν τῆς ἀγνείας καρπὸν, καὶ τὸν τῆς σωφροσύνης.

Υπὸ τῶν συγγόνων ἡ δικαία ψυχὴ, δέδοτο πέπρατο, εἰς δουλείαν ὁ γλυκὺς, εἰς τύπον τοῦ Κυρίου· αὐτὴν δὲ ὅλη ψυχὴ, ἐπραΐθη τοῖς κακοῖς σου.

Ἰωσήφ τὸν δίκαιον, καὶ σὺφρονα νοῦν, μίμησαι τάλαινα, καὶ ἀδόκιμη ψυχὴ, καὶ μὴ ἀκολασταίνου, τοῖς παραλόγοις ὀρμαῖς, αἰεὶ παρανομοῦσα.

Εἰ καὶ λάικῳ ᾤκησε ποτὲ Ἰωσήφ, Δέσποτα Κύριε, ἀλλ' εἰς τύπον τῆς Ταφῆς, καὶ τῆς Ἐγέρσεώς σου· ἐγὼ δὲ τί σοι ποτὲ, τοιοῦτο προσενέγκω; Δόξα.

Σὲ Τριάς δοξαζόμεν τὸν ἕνα Θεὸν Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλή οὐσία Μοναῖς, αἰεὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Εκ σοῦ ἠμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορε, ἄνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας, καὶ ἠνωσεν ἑαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν. Ὡδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ἰ**θόνησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν Οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ Ἄδου κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου. Δίς.

Τροπάρια.

Τὰ δάκρυα Σωτὴρ τῶν ὀμμάτων μου, καὶ τοὺς ἐκ βάθους στεναγμούς, καθαρῶς προσφέρω, βρώσης τῆς καρδίας· Ὁ Θεὸς ἠμάρτηκά σοι, ἰλάσθητί μοι.

Εξένευσας ψυχὴ τοῦ Κυρίου σου, ὡσπερ Δαθάν και Ἀθειρών· ἀλλὰ φεῖσαι κρᾶξον, ἐξ Ἄδου κατωτάτου, ἵνα μὴ τὸ χάσμα, τῆς γῆς σε συγκαλύψῃ.

Ος δάμαλις ψυχὴ παροιστήσασα, ἐξωμοιώθης τῷ Ἐφραὶμ· ὡς δορκᾶς ἐκ βρόχων, ἀνάσωσον τὸν βίον, πτερωθεῖσα πράξει, καὶ κῶ καὶ θεωρίᾳ.

Ἡ χεὶρ ἡμᾶς Μωσέως πιζώσεται, ψυχὴ πῶς δύναται Θεός, λεπρωθέντα βίον, λευκάναι καὶ καθάσαι· καὶ μὴ ἀπογνῶς σεαυτὴν, κᾶν ἐλεπρωθῆς. Δόξα.

Τριάς εἰμι, ἀπλή ἀδιαίρετος, διαιρετὴ προσωπικῶς, καὶ Μοναῖς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἠνωμένη· ὁ Πατὴρ φησι καὶ Υἱὸς, καὶ Δεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Ἡ μήτρα σου Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς· ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς δικαιωθῶμεν.

Εἶτα ψάλλομεν ἀργῶς τὸ παρὸν Κοντάκιον. Ἦχος πλ. β'.

Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθευθεῖς, τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι. Ἀνάνησον οὖν, ἵνα φεῖσηται σοι Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ὡδὴ 7'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ἡ** μάρτομεν ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παράδωγῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Δίς.

Τροπάρια.

Ἡ μάρτηκα, ἐπλημμέλησα, καὶ ἠθέτησα τὴν ἐντολήν σου· ὅτι ἐν ἀμαρτίαις προήχθην, καὶ προσέθηκα τοῖς μῶλωσι τραῦμα ἐμοί. Ἀλλ' αὐτὸς με ἐλέησον ὡς εὐσπλαγχνος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Ἡ κρύφια τῆς καρδίας μου, ἐξηγόρευσά σοι τῷ Κριτῇ μου· ἴδε μου τὴν ταπεινώσιν, ἴδε καὶ τὴν θλίψιν μου, καὶ πρόσχευε τῇ κρίσει μου νῦν· καὶ αὐτὸς με ἐλέησον ὡς εὐσπλαγχνος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Σαοὺλ ποτὲ, ὡς ἀπώλεσε, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ψυχὴ ταῖς ὄνους, πάρεργον τὸ βασιλεῖον εὐρε, πρὸς ἀναρρόησιν. Ἀλλ' ὄρα μὴ λάθῃς σεαυτὴν, ταῖς κτηνώδεις ἐρέξεις σου, προκρίνουσα τῆς Βασιλείας Χριστοῦ.

Δαυὶδ ποτὲ, ὁ πατρόθεος, εἰ καὶ ἠμαρτε διτῶς ψυχὴ μου, βελεῖ μὲν τοξευθεῖς τῆς μαχείας, τῷ δὲ δόρατι ἀλοῦς τῆς τοῦ φόνου ποινῆς. Ἀλλ' αὐτὴ τὰ βαρύτερα τῶν ἔργων νοσεῖς, ταῖς κατὰ γνώμην ὀρμαῖς.

Συνῆψε μὲν, ὁ Δαυὶδ ποτὲ, ἀνομήματι τὴν ἀνομίαν· φόνῳ γὰρ τὴν μοιχείαν ἐκίρηκε, τὴν μετάνοιαν εὐθύς παραδείξας διπλῆν. Ἀλλ'

αὐτὴ πονηρότερα εἰργάσω ψυχὴν, μὴ μεταγνοῦσα Θεῷ.

Δαυτὸ ποτὲ ἀνεστήλωσε, συγγραψάμενος ὡς ἐν εἰκόνι, ὕμνον, δι' οὗ τὴν πράξιν ἐλέγχει, ἣν εἰργάσατο κραυγάζων· Ἐλέησόν με· σοὶ γὰρ μόνῳ ἐξήμαρτον, τῷ πάντων Θεῷ· αὐτὸς καθάρισόν με.

Δόξα.

Τριας ἀπλῆ ἀδιαίρετε, ὁμοούσιε Μονὰς ἁγία· φῶτα καὶ φῶς, καὶ ἅγια τρία, καὶ ἐν ἁγίον ὑμνεῖται Θεὸς ἡ Τριας. Ἄλλ' ἀνύμνησον, δόξα-σον, ζῶν καὶ ζωᾶς, ψυχὴν τὸν πάντων Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦμνοῦμέν σε εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε Θεογεννητόρ, ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύησας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν· καὶ αὐτὴ προσηνέωξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῆ τὰ ἐπουράνια.

ᾠδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

• **Ὁ**ν Στρατιαί, Οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ
• **Ὁ**φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ,
• **π**ᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε,
• **καὶ** ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δίς.

Τροπάρια.

Ἡμαρτηκότα, Σωτὴρ ἐλέησον, διέγειρόν μου τὸν νοῦν, πρὸς ἐπιστροφὴν, δέξαι μετανοοῦντα, αἰκτείρησον βρωῦντα· Ἡμαρτόν σοι, σῶσον· ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

Ὁ διφρηλάτης, Ἡλίας ἄρματι, ταῖς ἀρεταῖς ἐπιβάς, ὡς εἰς Οὐρανόν, ἤγετο ὑπεράνω, ποτὲ τῶν ἐπιγεῖων· τούτου οὖν ψυχὴ μου, τὴν ἀνοδὸν ἀναλογίζου.

Ὁ Ἐλισσαῖος ποτὲ δεξάμενος, τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ, ἔλαβε διπλὴν, χάριν παρὰ Κυρίου· αὐτὴ δὲ ὡς ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχε, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Τοῦ Ἰορδάνου, τὸ ρεῖθρον πρότερον, τῆ μηλωτῆ Ἡλιοῦ, δι' Ἐλισσαιεῖ, ἔση ἔνθα καὶ ἔνθα· αὐτὴ δὲ ὡς ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχε, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Ἡ Σωμανίτις, ποτὲ τὸν δίκαιον, ἐξένισεν ὡς ψυχὴν, γνώμη ἀγαθῆ· σὺ δὲ οὐκ εἰσωκίσω, οὐ ξένον, οὐχ ὀδίτην· ὅθεν τοῦ νυμφῶνος, ριφήσῃ ἐξω θρηνηδοῦσα.

Τοῦ Γισζῆ, ἐμιμήσω τάλαινα, τὴν γνώμην τὴν ῥυπαρὰν, πάντοτε ψυχὴ· οὗ τὴν φιλαργυρίαν, ἀπώθου καὶ ἐν γῆρει· φεῦγε τῆς γενένης, τὸ πῦρ ἐκστάτα τῶν κακῶν σου.

Εὐλογοῦμέν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Αναρχε Πατέρ, Υἱὲ συναναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα τὸ εὐθές, Λόγου Θεοῦ

Γεννητόρ, Πατὴρ ἀναρχοῦ Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον· Τριας Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁς ἐκ βαφῆς, ἀλουργίδος Ἀχραντε, ἡ νοσητὴ πορφυρίς, τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον, ἐν ἀληθείᾳ σὲ τιμῶμεν.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ἄ**σπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητὴρ ἀνάδρου, ἀφθορος ἡ κη-
• **σ**ις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύ-
• **σ**ις. Διό σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον
• **Μ**ητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν. Δίς.

Ὁ νοῦς τετραυματίσται, τὸ σῶμα μεμαλακί-
σαι, νοσεῖ τὸ πνεῦμα, ὁ λόγος ἠσθένησεν, ὁ βίος νενέκρωται, τὸ τέλος ἐπὶ θύραις· διό μοι τάλαινα ψυχὴ, τί ποιήσεις ὅταν ἔλθῃ, ὁ Κριτὴς ἀνερευνησαί τὰ σά;

Μωσέως παρήγαγον, ψυχὴν τὴν κοσμογένεσιν, καὶ ἐξ ἐκείνου, πᾶσαν ἐνδιαβητον, γραφὴν ἱστοροῦσάν σοι, δικαίους καὶ ἀδίκους· ὧν τοὺς δευτέρους ὡς ψυχὴν, ἐμιμήσω, οὐ τοὺς πρώτους, εἰς Θεὸν ἐξαμαρτήσασα.

Ὁ Νόμος ἠσθένησεν, ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον, Ἡ Γραφὴ δὲ πᾶσα, ἐν σοὶ παρημέληται, Προφηταὶ ἠτόνησαν, καὶ πᾶς δικαίου λόγος· αἱ τραυματίαι σου ὡς ψυχὴν, ἐπληθύνθησαν, οὐκ ὄντος, ἱατροῦ τοῦ ὑγιουντός σε.

Ἡς νέας παρχῶ σοι, Γραφῆς τὰ ὑποδείγμα-
τα, ἐνάγοντά σε, ψυχὴν πρὸς κατάνυξιν· δικαίους οὖν ζήλωσον, ἀμαρτωλοὺς ἐκτρέπου, καὶ ἐξιλέωσαι Χριστόν, προσευχαῖς τε καὶ νηστεῖαις, καὶ ἀγνεῖα καὶ σεμνότητι.

Χριστὸς ἐνηθρώπησε, καλέσας εἰς μετάνοιαν, Ἀληστάς καὶ πόρναις· ψυχὴν μετανόησον, ἡ θύρα ἠνέωκεται, τῆς Βασιλείας ἤδη· καὶ προἰπάζουσιν αὐτὴν, Φαρισαῖοι καὶ Τελῶναι, καὶ μοιχοὶ μεταποιούμενοι.

Χριστὸς ἐνηθρώπησε, σαρκὶ προσομιλήσας ἡμεῖς, καὶ πάντα ὅσα, ὑπάρχει τῆς φύσεως, βουλήσει ἐπλήρωσε, τῆς ἀμαρτίας δίχα· ὑπογραμμὸν σοὶ ὡς ψυχὴν, καὶ εἰκόνα προδεικνύων, τῆς αὐτοῦ συγκαταβάσεως.

Χριστὸς Μάγου ἔσωσε, Ποιμένας συνεκάλεσε, Νηπίων δῆμους, ἀπέδειξε Μάρτυρας, Πρεσβύτην ἐδόξασε, καὶ γηραιάν Χέραν· ὧν οὐκ ἐζήλωσας ψυχὴν, οὐ τὰς πράξεις, οὐ τὸν βίον· ἀλλ' οὐαὶ σοὶ ἐν τῷ κρίνεσθαι!

Νηστεύσας ὁ Κύριος, ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὕστερον ἐπέινασε, δεικνύς

τὸ ἀνθρώπινον. Ψυχὴ μὴ ἀθυμῆσης· ἄν σοι προσβάλλῃ ὁ ἐχθρὸς, προσευχῆ τε καὶ νηστεία, ἐκ ποδῶν ἀποκρουσθήτω σοι. Δόξα.

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερυψώσωμεν, τὸ Δεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' ἑστίαν, ὡς φῶς καὶ φῶτα καὶ ζωὴν, καὶ ζωαῖς ζωοποιούσαν, καὶ φωτίζουσαν τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ Πάναγενε· ἐν σοὶ γὰρ αὕτη, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροποῦται πάντα πειρασμόν, καὶ σκυλεύει πολεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

Καὶ τὸ τοῦ ἀγίου Ἀνδρέου Τροπάριον.

"Αγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ανδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ παύσῃ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων· ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης ὀργῆς, καὶ θλίψεως, καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων λυτρωθῶμεν, οἱ τιμῶντές σου τὴν μνήμην αἰεὶ.

Ἐἶτα ψάλλομεν οἱ δύο Χοροί·

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμηνεύτος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Ἀποδείπνων.

Δεῖ τὸν Ἐκκλησιαάρχην σκοπεῖν ἀκριβῶς, ἵνα, ὅταν τὸ Ἀπόδειπνον ἀπολύσῃ, ὑπάρχη ἀκμὴ τῆς ἡμέρας.

Τῆ ΤΡΙΤῆ Τῆς Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, καὶ τὰ Τριαδικὰ τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, εἰς τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα Κατανυκτικὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολ. τὰ παρόντα.

Ἦχος β'.

Υπερευλογημένη ἡ χάρις, τῆς πανσέπτου Νηστείας· Μωϋσῆς γὰρ δι' αὐτῆς ἐδοξάσθη, καὶ Νόμον τὸν ἐν γραμματι, ἐν πλαξίν ὑπεδέξατο· τοῦ πυρὸς δυνατώτεροι, Παῖδες νέοι ἀνεδείχθησαν. Ἐν αὐτῇ οὖν κατασβέσωμεν, τῆς σαρκὸς πάθη φλογίζοντα, Χριστῶ τῷ Σωτῆρι βοῶντες· Ἐπιστροφὴν ἡμῖν πᾶσι δώρησαι, καὶ ῥῦσαι τῆς γενένης. Δόξα.

"Ἔτερον. Ἦχος ὁ αὐτός. Εὐσπλαγχνίας.

Μετανοίας ἐφέστηκε καιρὸς, ἐγκρατείας ἐπιδειξαὶ καρπούς ὡς ψυχῆ μου· βλέψον πρὸς τοὺς πρὶν μετανοήσαντας, κράξον τῷ Χριστῷ· Ἠμαρτον σῶσον με, ὡς ἔσωσας Δέσποτα,

Τελώνην στενάξαντα, ἐκ καρδίας Ἀγαθὴ, ὁ μόνος ὑπάρχων πολυέλεος.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον. Ὅμοιον.

Προστασία Δερμῆ Χριστιανῶν, τὸν Υἱὸν σου ἱκέτευε αἰεὶ Θεοτόκε, πάσης κακουργίας καὶ δεινότητος, ῥύσασθαι ἡμᾶς τοῦ πολεμήτορος, καὶ δῆναι συγχώρησιν ἡμῖν, ὧν ἡμάρτομεν, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις Μητροπάρθενε.

Εἰς τὴν γ'. Στιχολογ. Καθίσμα. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, τὴν σωτήριον ἐγκράτειαν δισημερεύοντες, βοῶμέν σοι· Κατάνυξον ἡμῶν τὰς καρδίας τῶν δούλων σου, καὶ πρόσδεξαι τὰς ἐν φόβῳ εὐχαῖς ἡμῶν, παρέχων ἡμῖν εὐδρομον τὸ τῆς Νηστείας σταδίου, ἴλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐν συναναρχῶν Λόγον.

Ἰτὸ Ἄνθος τὸ Δεῖον, ῥίζα βλαστήσασα, κβωτέ καὶ λυχνία, καὶ στάμνε πάγχρυσε, ἀγία τράπεζα ζωῆς, τὸν ἄρτον φέρουσα, ὡς Υἱὸν σου καὶ Θεὸν ἐκδυσώπησον αὐτὸν, σὺν τῷ ἀγίῳ Προδρόμῳ, τῷ οἰκτιρηῆσαι καὶ σῶσαι, τῆς Θεοτόκου ὁμολογοῦντάς σε.

Μετὰ τὸν Ν'. ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν.

Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν β'. ᾠδὴν.

ᾠδὴ β'. Ἦχος β'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἶμι, ὁ ἐν Θαλάσῃ
» σώσας, καὶ ἐν ἐρήμῳ κορέσας, Ἰσραηλὶ-
» τὴν λαὸν, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας πηγαίας
» τοῖς βροτοῖς· ἵνα τὸν παλαι τῆ φθορᾶ, πε-
» πτωκότα φορέσας, ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτὸν, δι-
» ἄφατον ἔλεος.

Νῆψον γρηγόρησον, στενάξον δάκρυσον, διὰ νηστείας, ὄλον τῆς ἀμαρτίας, τὸν φόρτον ψυχῆ ἀπόρριψον· τῆ Δερμῆ μετανοία, ἀπόφυγε τὸ πῦρ, καὶ διὰ πένθους τῶν παθῶν, τὸν πενήτην χιτῶνα διάρρηξον, τὴν ζολὴν τὴν Δεῖαν λαμβάνουσα.

Ορεὶ προσέλθωμεν, ἀρίστων πράξεων, διὰ νηστείας πάντες, ταῖς χαμαιζήλους λιπόντες, τῶν ἡδονῶν προσβολαῖς, καὶ εἰς γνόφον εἰσδύντες, σεπτῶν θεωριῶν, μόνον ὀψώμεθα Χριστοῦ, τὸ ἐράσιμον καλλος, δεούμενοι μυστικῶς, Δείαις ἀναβάσεσιν.

Ομοί! τίς γένωμαι; τί διαπράξωμαι; τὴν ἀμαρτίαν πράττων, καὶ τὸν Δεσπότην οὐ φρίττων, ὁ ἀσυνεῖδητος; διὰ τοῦτο πρὸ δίκης

κατάδικος εἰμί. Δικαιοκρίτα Ἀγαθὲ, ἐπιστρέψασ με σῶσον, τὸν ὑπὲρ πάντας βροτοὺς, σὲ παραπικράναντα.

Θεοτοκίον.

Εἰ ἀγεώργητος, γῆ ἢ βλαστήσασα, τὸν τοῦ παντός τροφία, τὸν ὑπανοίγοντα χεῖρα, καὶ εὐδοκία τῇ αὐτοῦ, ἐμπιπλῶντα πᾶν ζῶον, ἰσχυῖ Δεικῆ, στήριξον ἄρτω ζωτικῷ, παρειμένας καρδίας, τῷ κόρῳ τῶν δυσχερῶν, ἡμῶν παραπτώσεων.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος πλ. α΄.

Ἔδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός.

Δεῦτε συνέλθωμεν, ἐν τῷ ταμείῳ τῆς ψυχῆς, Κυρίῳ ταῖς εὐχαῖς ἀποδιδόντες, καὶ βοῶντες· Πατέρα ὃ ἐν Οὐρανοῖς, τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ἄνες καὶ ἄφες, ὡς ἄνθρωπος εὐσπλαγχνος.

Τὸ τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἐν τῇ νηστείᾳ ἰλαρὸν, δεικνύντες μὴ στυγνάζωμεν, τὴν τῶν πεποθημένων ἡμερῶν ἐναλλαγὴν, ὡς ἐκλαμπουσαν ἡμῖν τῆς εὐσεβείας τὰ κατορθώματα.

Δόξα.

Αναρχὲ ἀκτιστὲ, ἢ τρισυπόστατος Μοναῖς, Κυρία Βασιλεία τῶν αἰῶνων, σὲ δοξάζει τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, πληθὺς Ἀγγέλων, καὶ πᾶσα φύσις βροτῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὸ πανάρετον κλέος, τοῦ γένους ἡμῶν ὑμνοῦμεν· διὰ σοῦ γὰρ ἐθεώθημεν Παρθένη· καὶ γὰρ ἔτεκες ἡμῖν τὸν Σωτῆρα καὶ Θεόν, Χριστὸν τὸν λύσαντα, τῆς κατάρας ἡμᾶς.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τίς πῦρ ἀπέσβησε; τίς φράττει στόματα θηρῶν; Νηστεία ἢ τοὺς Παῖδας, ἐκ καμίνου ῥυσαμένη, καὶ Προφήτην Δανιὴλ, ἐκ λεόντων τῆς βορᾶς ἦν ἀσπασώμεθα, καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ἰ**δετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ σὰρκα
• **Ἰ**ένδυσάμενος, βουλήσει ἐκουσίᾳ, ἵνα σώσω
• τὸν Ἀδάμ, τὸν ἐκ πλάνης πεσόντα, τῇ παρα-
• βάσει διὰ τοῦ ὄφους.

Ἦδὴ ἡ. Τὸν ἐν τῇ βάρῳ Μωσεῖ.

Υπνον ἀπώθου ψυχῆ, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας, καὶ προθύμως γρηγάρι, πρὸς ταῖς Δείας ἐντολάς· ἐγγίξει ὁ Νυμφίος, λαμπαδηφόρος σπεῦσον αὐτῷ προσυπαντήσαι.

Τραυματισθέντα δεινῶς, ἡδονῶν τῇ ῥομφαίᾳ, τῇ μοτώσει Οἰκτίρμον, τῆς εὐσπλαγχνου σου ῥοπῆς, ἰάτρευσόν με Λόγε, ὅπως σε εὐχαρίστως, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Απὸ παθῶν βλαβερῶν, ἀπὸ φθόνου καὶ μίσους, ἀπὸ πάσης κακίας, ἐγκρατεύθητι

ψυχῆ, σιτίοις τρεφομένη, τοῖς τὴν τρυφήν τὴν ἄνω, αὐλῶς προξενούσι.

Θεοτοκίον.

Θεογεννητορ Ἀγνή, τῆς ψυχῆς μου τὰ ἔλκη, καὶ καρδίας τὰ πάθη, καὶ νοὸς ταῖς ἐκτροπαῖς, θεράπευσον ὡς μόνη, ἀμαρτωλῶν βοηθός, καὶ πορθουμένων τεύχος.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν Ποιητὴν τῆς Κτίσεως.

Εν ἐγκρατεία ἅπαντες, ταῖς ψυχῆς πτερῶσαντες, ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, εὐχαῖς εὐπροσδέκτους, προσάξωμεν Κυρίῳ.

Πνεῦμα τῆς κατανύξεως, λαβόντες δακρύσωμεν, πρὸς λύτρον ψυχῶν, ἀνυμνολογοῦντες, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ὑλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Τριαῖς ἢ ὁμοούσιος, καὶ Μοναῖς ἢ ἀκτιστος, καὶ πάντων Θεός, σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κεκτηρίαν ποίησον, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε· Πανάχραντε, ῥυσθῆναι παντοίων, πειρασμῶν καὶ κινδύνων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τρυφήν πλουσίου πτύσαντες, δεῦτε τῷ Λαζάρῳ συνηστεύσωμεν, ἵνα ἡμᾶς Σαλψῆ, τοῦ Ἀβραάμ ὁ κόλπος.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν Ποιητὴν τῆς Κτίσεως, ὃν φρίττουσιν
• **Ἄ**γγελοι, ὑμνεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε,
• εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὴ δ΄. Τῶν γηγενῶν, τίς ἤκουσε.

Τῶν γηγενῶν, τίς οὕτως ὀλισθήσας, Θεὸν παρώργισε ποτέ; τίς ταῖς ὁρμαῖς τῆς κακίας ἐξηκολούθησε, καὶ καταγώγιον ὤφθη τῆς ἀμαρτίας, ὡσπερ ἐγὼ ὁ τάλας; Ἄλλ' ὁ Θεός, ὁ Σελητῆς τοῦ ἐλέους, σύ με οἴκτειρον.

Θεοιδῶν, Ἀγγέλων αἱ Δυνάμεις, τὸν εὐδιάλλακτον Θεόν, ἐκδυσωπήσατε, σῶσαι ψυχὴν, εἰς πέλαγος, βιωτικῶν τε ἡδονῶν, καὶ τρικυμίαις παθῶν χειμαζομένην, καὶ προσβολαῖς τῶν ἐναντίων, πνευμάτων κινδυνεύουσαν.

Δεῦρο ψυχῆ πτεροῖς κουφιζομένη, διὰ νηστείας ἀρετῶν, τῆς χαμαιζήλου κακίας ὑπεξανάστηθι, καὶ θεωρίαις ἐντρύφα, ταῖς φανωτάταις, τρυφήν ταῖς προξενήσαις τῶν ἀρετῶν, θεοειδῆς γενομένη, διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον.

Τίς ἀκουστάς ποιήσει ταῖς αἰνέσεις, σοῦ τῆς Τεκούσης ὑπὲρ νοῦν, τὸν αἰνετὸν καὶ

Δεσπότην Ἄγνην καὶ Κύριον; ὃν ὑπεραينوῦσιν, Ἀγγέλων Ταξιαρχίαι. Αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει, ὑπὲρ λαοῦ ἡμαρτηκότος, Παρθένε ἀπειρόγαμε.

Εἰρμὸς ἄλλος. Ἡσαΐα χόρευε.

Ο καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἡ ἡμέρα, τῶν σωτηριῶν· προσάξωμεν τῷ Θεῷ, δῶρα ἀρετῶν, ἐν ᾧ ἀποθέμενοι, τὰ τοῦ σκότους, ἔργα ἀδελφοί, ἐπενδυσώμεθα, ὅπλα φωτός, καθὼς Παῦλος βρά.

Δεῦτε ὡς ὁ Κύριος, ἐν νηστεία, εἶλε τὸν ἐχθρὸν, ἐν τούτῳ καὶ ἡμεῖς, θραύσωμεν αὐτοῦ, τὰ βέλη καὶ ἔνδρα· Ὁπίσω μου ὑπάγε Σαταν, ἕκαστος λέγοντες, ἐν τῷ μέλλειν ἐκπειράζειν ἡμᾶς.

Δόξα.

Ο μουσιότητι, ἀνυμνῶ σε, ἄναρχε Τριάς, σептὴ ζωαρχικῇ, ἄτμητε Μονάς· Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, καὶ γεννητὴ, Λόγε καὶ Υἱὲ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἡμᾶς σῶσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπὲρ νῦν ὁ Τόκος σου, Θεομητορ· ἄνευ γὰρ ἀνδρός, ἡ σύλληψις ἐν σοὶ, καὶ παραδενικῶς, ἡ κύησις γέγονε· καὶ γὰρ Θεὸς ἐστὶν ὁ τεχθεὶς· ὃν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Νηστεία προβαλλόντες, τῷ τῶν εὐχῶν, ὄρει καὶ ἡμεῖς, καρδίᾳ καθαρᾷ, ἰδῶμεν Θεόν, ταῖς πλάκας δεχόμενοι, τῶν ἐντολῶν, ἔνδον ὡς Μωσῆς, δόξῃ ἀστράπτοντες, τῷ προσώπῳ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ.

Ὁ Εἰρμὸς.

• **Η**σαΐα χόρευε· ἡ Παρθένος, ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ ἔτεκεν Υἱόν, τὸν Ἐμμανουήλ,
• Θεὸν τε καὶ ἄνθρωπον· Ἀνατολή, ὄνομα αὐτῷ·
• ὃν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἡχοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν,

Ἰδιόμελον, δις. Ἡχος γ'.

Αρξώμεθα λαοί, τῆς ἀμώμου Νηστείας, ἥτις ἐστὶ τῶν ψυχῶν σωτηρία· διηλεύσωμεν τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ· ἐλαίῳ εὐποΐας, ταῖς κεφαλαῖς αἰλείψωμεν, καὶ ὕδατι ἀγνείας τὰ πρόσωπα νιψώμεθα· μὴ βαττολογήσωμεν, ἐν ταῖς προσευχαῖς, ἀλλ' ὡς ἐδίδαχθημεν, ἔτω βοήσωμεν· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ἄφες ἡμῖν τὰ παραπτώματα ἡμῶν, ὡς φιλόνητος.

Μαρτυρικόν.

Βασιλέων καὶ τυράννων, τὸν φόβον ἀπίσαντο οἱ Χριστοῦ Στρατιῶται, καὶ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως, αὐτὸν ὡμολόγησαν, τὸν ἀπάντων

Κύριον, Θεὸν καὶ Βασιλέα, καὶ προσεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ προσασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σὲ θάρρῳμεν, εἰς σὲ καυχώμεθα· ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστὶ· Πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς

Προφητείας. Ἡχος α'.

Οτι πάροικοι ἐσμὲν ἐν τῇ γῇ, καθὼς πάντες οἱ πατέρες ἡμῶν, τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀναμάρτητον φύλαξον Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιλόνητος.

Δόξα, καὶ νῦν· τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἡχος δ'. Ψαλμὸς ε'.

Πρόσχε τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου.

Στίχ. Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι Κύριε.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 19.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἐὰν θέλῃτε καὶ εἰσακουστέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε· ἐὰν δὲ μὴ θέλῃτε, μηδὲ εἰσακουστέ μου, μάχαιρα ὑμᾶς κατέδεται· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα. Πῶς ἐγένετο πόρνη πόλις πιστὴ Σιών, πλήρης κρίσεως; ἐν ἣ δικαιοσύνη ἐκοιμήθη, ἐν αὐτῇ δὲ νῦν φονευταί. Τὸ ἀργύριον ἡμῶν ἀδόκιμον· οἱ κείπηλοί σου σμίγουσι τὸν οἶνον ὕδατι· οἱ ἄρχοντές σου ἀπειθοῦσι, κοινωνοὶ κλεπτῶν, ἀγαπῶντες δῶρα, διώκοντες ἀνταπόδομα, ὀρφανούς οὐ κρίνοντες, καὶ κρίσει χηρῶν οὐ προσέχοντες. Διὰ τοῦτο, τὰδε λέγει Κύριος, ὁ Δεσπότης Σαβαώθ, ὁ Δυναστής τοῦ Ἰσραὴλ· Οὐαὶ τοῖς ἰσχύουσιν ἐν Ἰερουσαλήμ! οὐ παύσεται γάρ μου ὁ θυμὸς ἐν τοῖς ὑπεναντίοις· καὶ κρίσιν ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου ποιήσω, καὶ ἐπάξω τὴν χειρά μου ἐπὶ σὲ, καὶ πυρώσω σε εἰς καθαρὸν· τοὺς δὲ ἀπειθοῦντας ἀπολέσω, καὶ ἀφελῶ πάντας ἀνόμους ἀπὸ σοῦ, καὶ πάντας ὑπερηφάνους ταπεινώσω. Καὶ ἐπιστήσω τοὺς κριτὰς σου, ὡς τὸ πρότερον, καὶ τοὺς συμβούλους σου, ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς· καὶ μετὰ ταῦτα κληθήσῃ πόλις δικαιοσύνης, μητρόπολις πιστῆ Σιών· μετὰ γὰρ κρίματος σωθήσεται ἡ αἰχμαλωσία αὐτῆς, καὶ μετὰ ἐλεημοσύνης. Καὶ συντρεθήσονται οἱ ἄνομοι καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ ἅμα, καὶ οἱ ἐγκαταλιπόντες τὸν Κύριον συντελεσθήσονται. Διότι νῦν αἰσχυνήσονται ἐν τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν, ἃ αὐτοὶ ἠβούλοντο· καὶ αἰσχυνήσονται ἐν τοῖς γλυπτοῖς αὐτῶν, ἐφ' οἷς αὐτοὶ ἐπεποιθήσαν·

καὶ αἰσχυνθήσονται ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἐφ' οἷς αὐτοὶ ἐβουλεύσαντο. Ἔσται γάρ, ὡς τερέβινθος, ἀποβεβληκυῖα τὰ φύλλα αὐτῆς· καὶ ὡς παραδείσος, ὕδωρ μὴ ἔχων. Καὶ ἔσαι ἡ ἰσχὺς αὐτῶν, ὡς καλάμη στυππίου, καὶ ἡ ἐργασία αὐτῶν, σπινθῆρες πυρός· καὶ κατακαυθήσονται οἱ ἄνομοι καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἅμα, καὶ οὐκ ἔσται ὁ σβέσιων. (Κεφ. Β'. 1.) Ὁ λόγος ὁ γενόμενος πρὸς Ἡσαΐαν υἱὸν Ἀμμῶς, περὶ Ἰουδαίας, καὶ περὶ Ἰερουσαλήμ· Ὅτι ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἐμφανὲς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων· καὶ ὑψωθήσεται ὑπεράνω τῶν βουνῶν, καὶ ἤξουσιν ἐπ' αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη. Καὶ πορεύσονται λαοὶ πολλοί, καὶ ἐροῦσι· Δεῦτε, ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ· καὶ ἀναγγελεῖ ἡμῖν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ· καὶ πορευσώμεθα ἐν αὐτῇ.

Προκείμενον, Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ε'.
Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.
Στίχ. Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἀσθενὴς εἰμι.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤΗΣ Α΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προομιμακόν, καὶ τὴν Στιχολ. τὰ, Πρὸς Κύριον, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια τοῦ Τριωδίου, γ'.

Ἦχος β'. Ὡς ὠράθης Χριστέ.

Βρώσει πάλαι πικρᾶ, ἐξωκισθέντες Παραδείσου, ἐγκρατεία τῶν παθῶν, ἐπισπεύσωμεν εἰσοκισθῆναι, ἀνακράζοντες, τῷ Θεῷ ἡμῶν· Ὁ Σταυρῷ τανύσας παλάμας σου, ὄξος πιῶν, χολῆς τε γευσάμενος, καὶ ὀδύνας καρτερήσας, τὰς ἐκ τῶν ἡλῶν, τὰς πικροτάτας ἠδοναίς, πᾶσας ἐκ τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἐξηλώσας, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, σῶσον τοὺς δούλους σου.

Βύλου βρώσει ποτέ, ἀπωκισθέντες Παραδείσου, τῷ Σταυρῷ σε πρὸς αὐτὸν εἰσωκισθῆμεν· ὃν εἰς πρσβεΐαν σοι προσάγωμεν, Πολυέλεε, καὶ πιεσῶς σου πάντες δεόμεθα· Πηγαίς δακρυῶν, ἡμῖν νῦν κατάπεμψον, ἐν καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, τὸν ῥύπον πάντα, ἐκκαθαίρουσας τῶν παθῶν, καὶ τῶν πταισμάτων ἡμῶν, ἵνα πάντες σοι βοώμεν ἐκτενωῶς· Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τῶν πεπραγμένων μοι.

Τῆς ἐγκρατείας τὴν τρυφήν, κάμοι Λόγε χάρισαι, ὡς τῷ Ἀδάμ, τὸν Παραδεισον ποτέ· ἐκ πάσης σου γεύεσθαι, ἐντολῆς ὁ Θεὸς ἡμῶν,

καὶ ἀπέχεσθαι αἰεὶ καρποῦ ἢ ἀπέφηνας ἁμαρτίας· ἵνα τὸ ζωηφόρον Πάθος σου τοῦ Σταυροῦ, ἐν χαρᾷ προφθάσω.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'. Ψαλμ. ζ'. Κύριε ὁ Θεὸς μου, ἐπὶ σοὶ ἠλπισα.

Στίχ. Σῶσόν με ἐκ πάντων τῶν διωκόντων με.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 14.

Εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτωσαν φωστῆρες ἐν τῷ στερεώματι τοῦ Οὐρανοῦ, εἰς φαῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ διαχωρίζειν ἀναμέσον τῆς ἡμέρας, καὶ ἀναμέσον τῆς νυκτός· καὶ ἔστωσαν εἰς σημεῖα, καὶ εἰς καιροὺς, καὶ εἰς ἡμέρας, καὶ εἰς ἔνιαυτούς· καὶ ἔστωσαν εἰς φαῦσιν ἐν τῷ στερεώματι τοῦ Οὐρανοῦ, ὥστε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τοὺς δύο φωστῆρας τοὺς μεγάλους, τὸν φωστῆρα τὸν μέγαν, εἰς ἀρχαίς τῆς ἡμέρας, καὶ τὸν φωστῆρα τὸν ἐλάσσονα, εἰς ἀρχαίς τῆς νυκτός, καὶ τοὺς ἀστέρας. Καὶ ἔθετο αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν τῷ στερεώματι τοῦ Οὐρανοῦ, ὥστε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἄρχειν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, καὶ διαχωρίζειν ἀναμέσον τοῦ φωτός, καὶ ἀναμέσον τοῦ σκότους· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἔσπερα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα τετάρτη· Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα, ἐρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν, καὶ πετεινὰ πετώμενα ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ τὸ στερέωμα τοῦ Οὐρανοῦ· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ κῆτη τὰ μεγάλα, καὶ πᾶσαν ψυχὴν ζῶων ἐρπετῶν ἃ ἐξήγαγε τὰ ὕδατα κατὰ γένος αὐτῶν, καὶ πᾶν πετεινὸν πτερωτὸν κατὰ γένους. Καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλὰ· καὶ εὐλόγησεν αὐτὰ ὁ Θεὸς λέγων· Αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὰ ὕδατα ἐν ταῖς θαλάσσαις, καὶ τὰ πετεινὰ πληθυνέσθωσαν ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐγένετο ἔσπερα, καὶ ἐγένετο πρωΐ ἡμέρα πέμπτη.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'. Ψαλμὸς η'.

Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστόν τὸ ὄνομα σου!

Στίχ. Ὅτι ἐπήρθη ἡ μεγαλοπρέπεια σου ὑπεράνω τῶν Οὐρανῶν.

Προομιμῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 20.

Σοφία ἐν ἐξόδοις ὑμνεῖται, ἐν δὲ πλατεΐαις παρρησίαν ἄγει. Ἐπ' ἄκρων τειχέων κη-

ρύσσεται, ἐπὶ δὲ πύλαις δυναστῶν παρεδρεύει· ἐπὶ δὲ πύλαις πόλεως θάρρους λέγει. Ὅσον ἂν χρόνον ἄκακοι ἔχονται τῆς δικαιοσύνης, οὐ καταισχυνθήσονται· οἱ δὲ ἄφρονες, τῆς ὑβρεως ὄντες ἐπιθυμηταί, ἀσεβεῖς γενόμενοι, ἐμίσησαν αἴσθησιν, καὶ ὑπεύθυνοι ἐγένοντο ἐλέγχους. Ἰδοὺ, προήσομαι ὑμῖν ἐμῆς βουλῆς ῥῆσιν, διδάξω δὲ τὸν ἐμὸν λόγον ὑμᾶς. Ἐπειδὴ ἐκάλουν, καὶ οὐχ ὑπηκούσατε, καὶ ἐξέτεινα λόγους, καὶ οὐ προσείχετε, ἀλλὰ ἀκύρους ἐποιεῖτε ἐμαῖς βουλαῖς, τοῖς δὲ ἐμοῖς ἐλέγχουσι οὐ προσείχετε· τοιγαροῦν καὶ γὰρ τῆ ὑμετέρᾳ ἀπώλειᾳ ἐπιγελάσομαι· ἐπιχαροῦμαι δὲ, ἥνικα ἂν ἔρχηται ὑμῖν ὄλεθρος. Καὶ ὡς ἂν ἀφίκηται ὑμῖν θόρυβος ἄφρων, ἢ δὲ καταστροφή ὁμοίως καταιγίδι παρῆ, ἢ ὅταν ἔρχηται ὑμῖν θλίψις καὶ πολιορκία· ἔσται γὰρ, ὅταν ἐπικαλέσησθέ με, ἐγὼ δὲ οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν· ζητήσεσί με κακοὶ, καὶ ἐχ εὐρήσουσιν. Ἐμίσησαν γὰρ σοφίαν, τὸν δὲ φόβον Κυρίου οὐ προείλοντο, οὐδὲ ἠθελον προσέχειν βουλαῖς· ἐμυκτήριζον δὲ ἐμοὺς ἐλέγχους. Τοιγαροῦν ἔδονται τῆς ἑαυτῶν ὁδοῦ τοὺς καρπούς, καὶ τῆς αὐτῶν ἀτιμίας πλησθήσονται, καὶ τῆς ἐπιθυμίας. Ἄνθ' ὧν γὰρ ἠδίκουν νηπίους, φονεύθησονται, καὶ ἐξετασμός ὀλέσει ἀσεβεῖς. Ὁ δὲ ἐμοῦ ἀκούων, κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι, καὶ ἠσυχάσει ἀφόβως ἀπὸ παντὸς κακοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δις, μετὰ τῶν συνήθων Στίχων.

Ἦχος πλ. δ'.

Νησεῖαν, οὐκ ἀποχὴν βρωμάτων μόνον τελῶμεν, ἀλλὰ παντὸς ὑλικοῦ πάθους ἀλλοτριώσιν· ἵνα τὴν καθ' ἡμῶν τυραννῆσαν, σὰρκα δουλώσαντες, ἄξιοι γενώμεθα τῆς τοῦ Ἀμνοῦ μεταλήψεως, τοῦ ὑπὲρ τοῦ κόσμου σφαγέντος ἐκουσίως Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ πνευματικῶς ἐορτάσωμεν, τὴν ἐκ νεκρῶν τῆ Σωτῆρος Ἀνάστασιν· εἰς ὕψος ἀρθέντες, ἀρετῶν ἐν φαιδρότητι, καὶ τῆ τρυφῆ τῶν ἀρίστων ἔργων, εὐφραίνοντες τὸν Φιλάνθρωπον.

Μαρτυρικόν.

Οὶ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐπιλαθόμενοι τῶν ἐν τῷ βίῳ, καταφρονήσαντες καὶ τῶν βασάνων, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ταύτης κληρονόμοι ἀνεδείχθησαν· ὅθεν καὶ Ἀγγέλοις συναγὰλλονται. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν

μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδύνως, φρικτῶς ἐκύψεν· ἔκλαιε λέγουσα· Οἴμοι Τέκνον φίλτατον! πῶς ὁ θενός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσε;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς ἐδηλώθη.

Τῆ ΤΡΙΤῆ Τῆς Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸ ΑΠΟΔΕΙΞΝΟΝ.

Μετὰ τὸ Τρισάγιον, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς προεγράφη τῆ Δευτέρᾳ, ψάλλομεν τὸ δεύτερον τμήμα τοῦ Μεγάλου Κανόνος, ὡς ἔπεται, λέγοντες ἐν ἐκάστῳ Τροπαρίῳ·

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

» **Β**οηθός καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς
» **Β**ωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω
» αὐτόν· Θεός τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδοξάσται. Δίς.

Τροπαρία.

Τὴν τῆ Καὶν ὑπελθὼν, μαιφονίαν τῆ προαιρέσει, γέγονα φονεύς, συνειδότι ψυχῆς, ζωώσας τὴν σὰρκα, καὶ στρατεύσας κατ' αὐτῆς, ταῖς πονηραῖς μου πράξεσι.

Τῆ τοῦ Ἄβελ Ἰησοῦ, οὐχ ὡμοιωθὴν δικαιοσύνη· δῶρά σοι δεκτά, οὐ προσῆξα ποτέ, οὐ πράξεις ἐνθέους, οὐ θυσίαν καθαρὰν, οὐ βίον ἀνεπίληπτον.

Ὁς ὁ Καὶν καὶ ἡμεῖς, ψυχὴ ἀθλία τῷ πάντων Κτίστη, πράξεις ῥυπαράς, καὶ θυσίαν ψεκτὴν, καὶ ἄχρηστον βίον, προσηγάγομεν ὁμοῦ· διὸ καὶ κατεκρίθημεν.

Τὸν πληρὸν ὁ Κεραμεὺς, ζωοπλαστήσας ἐνέθηκάς μοι, σὰρκα καὶ ὀστά, καὶ πνοὴν καὶ ζωὴν. Ἄλλ' ὦ Ποιητά μου, Λυτρωτά μου καὶ Κριτά, μετανοοῦντα δέξαι με.

Εξαγγέλω σοι Σωτῆρ, τὰς ἀμαρτίας, ἃς εἰργασάμην, καὶ ταῖς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός μου, πληγαῖς, ἃς μοι ἔνδον, μαιφονοι λογισμοί, ληστρικῶς ἐναπέθηκαν.

Εὶ καὶ ἤμαρτον Σωτῆρ, ἀλλ' οἶδα ὅτι φιλάνθρωπος εἶ· πλήττεις συμπαθῶς, καὶ σπλαγγνίζῃ θερμῶς· δακρύνοντα βλέπεις, καὶ προσρέχεις ὡς Πατῆρ, ἀνακαλῶν τὸν Ἄσωτον.

Δόξα.

Υπερούσις Τριάς, ἢ ἐν Μονάδι προσκυνημένη, ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς Εὐσπλαγγνός μοι δός, δάκρυα καταυξέως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σὲ ὑμνούντων, ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

ᾠδὴ β'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ἦ**ρόσεχε, Οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστὸν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκί, ἐπιδημήσαντα. Δίς.

Κατέρραψε, τοὺς δερματίνους χιτῶνας, ἡ ἀμαρτία καί μοι, γυμνώσασά με τῆς πρὶν, Θεοῦφάντου στολῆς.

Ἦρίκειμαι, τὸν στολισμὸν τῆς αἰσχύνης, καθάπερ φύλλα συκῆς, εἰς ἔλεγχον τῶν ἐμῶν, αὐτεξουσιῶν παθῶν.

Ἦστόλισμαι, κατεστιγμένον χιτῶνα, καὶ ἡμαγμένον αἰσχροῦς, τῇ ῥύσει τῆς ἐμπαδοῦς, καὶ φιληδόνου ζωῆς.

Ἦπέπεσα, τῇ τῶν παθῶν ἀχθηδόνι, καὶ τῇ ἐνύλῳ φθορᾷ· καὶ ἔνθεν νῦν ὁ ἐχθρὸς, καταπιέζει με.

Ἦλοῦλον, καὶ φιλοκτῆμονα βίον, τῆς ἀκτησίας Σωτῆρ, προκρίνας νῦν τὸν βαρὺν, κλοιὸν περὶ κείμαι.

Ἦκόσμησα, τὸν τῆς σαρκὸς ἀνδριάντα, τῇ τῶν αἰσchrῶν λογισμῶν, ποικίλῃ περιβολῇ· καὶ κατακρίνομαι.

Ἦῆς ἐξωθεν, ἐπιμελῶς εὐκοσμίας, μόνῃς ἐφρόντισα, τῆς ἔνδον ὑπεριδῶν, Θεοτυπώτου σκηνῆς.

Ἦατέχρωσα, τῆς πρὶν εἰκόνοσ τὸ κάλλος, Σῶτερ τοῖς πάθεσιν· ἀλλ' ὡς ποτὲ τὴν δραχμὴν, ἀναζητήσας εὐρέ.

Ἦμάρτηκα, ὡσπερ ἡ Πόρνη βοῶ σοι, μόνος ἡμάρτηκά σοι· ὡς μύρον δέχου Σωτῆρ, καί μοι τὰ δάκρυα.

Ἦλάσθητι, ὡς ὁ Τελώνης βοῶ σοι, Σῶτερ ἰλάσθητί μοι· οὐδεὶς γάρ τῶν ἐξ Ἀδαίμ, ὡς ἐγὼ ἡμαρτέ σοι.

Δόξα.

Εἴνα σε, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, Θεὸς ἀπάντων ὑμῶν, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αἴχραντε, Θεοτόκε Παρθένη, μόνῃ πανύμνητε, ἰκέτευσ ἐκτενωῶς, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**τερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, ὅτι μόνος ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος. Δίς.

Ἦηγὴν ζωῆς κέντημαι, σὲ τοῦ θανάτου τὸν καθαιρέτην, καὶ βοῶ σοι ἐκ καρδίας μου, πρὸ τοῦ τέλους· Ἠμάρτον ἰλάσθητι σωσόν με.

Ἦμάρτηκα Κύριε, ἡμάρτηκά σοι ἰλάσθητί μοι· οὐ γάρ ἐστὶν ὅς τις ἡμάρτεν, ἐν ἀνθρώποις, ὃν οὐχ ὑπερέβην τοῖς πταιίσμασι.

Ἦτοὺς ἐπὶ Νῶε Σωτῆρ, ἡσεληγκότας ἐμιμησάμην, τὴν ἐκείνων κληρωσάμενος, καταδίκην, ἐν κατακλυσμῷ καταδύσεως.

Ἦτὸν Χαίμ ἐκείνον ψυχῇ, τὸν πατραλοῖαν μιμησαμένη, τὴν αἰσχύνην οὐκ ἐκάλυψας, τοῦ πλησίον, ὀπισθοφανῶς ἀνακαίμψασα.

Ἦτὸν ἐμπρησμόν, ὡσπερ Λῶτ, φεῦγε ψυχῇ μου τῆς ἀμαρτίας· φεῦγε Σόδομα καὶ Γόμορρα· φεῦγε φλόγα, πάσης παραλόγου ὀρέξεως.

Ἦλέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀναβοῶ σοι, ὅτε ἤξεις μετ' Ἀγγέλων σου, ἀποδοῦναι, πᾶσι κατ' ἀξίαν τῶν πράξεων. Δόξα.

Ἦοναὶς ἀπλή ἀκτιστε, ἀναρχε φύσις ἡ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σωσον, πίστει προσκυνούντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦτὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ Θεογεννήτορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας, ξένον θαῦμα! μείνασα Παρθένοσ θηλαζουσα.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ἀ**κήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Δίς.

Ἦρηγόρησον ὦ ψυχῇ μου, ἀρίστευσον ὡς ὁ μέγας ἐν Πατριαρχαῖς, ἵνα κτήσῃ πράξιν μετὰ γνώσεως, ἵνα χρηματίσης νοῦς ὀρῶν τὸν Θεόν, καὶ φθείσῃ τὸν ἄδυτον γνόφον ἐν θεωρίᾳ, καὶ γένη μεγαλέμπορος.

Ἦτοὺς δώδεκα Πατριαρχας, ὁ μέγας ἐν Πατριαρχαῖς παιδοποίησας, μυστικῶς ἐστήριξέ σοι κλίμακα, πρακτικῆς ψυχῆ μου ἀναβάσεως, τοὺς παῖδας, ὡς βάρβα, ταῖς βάσεις, ὡς ἀναβάσεις, πανσόφως ὑποθέμενος.

Ἦσαῦ τὸν μεμισημένον, ζηλοῦσα ψυχῇ ἀπέδου τῷ πτεριστῇ σου, τὰ τοῦ πρώτου κάλλους πρωτοτόκια, καὶ τῆς πατρικῆς εὐχῆς ἐξέπεσας, καὶ δις ἐπτερνίσθης ἀθλία, πράξει καὶ γνώσει· διὸ νῦν μετανόησον.

Ἦδῶμ ὁ Ἡσαῦ ἐκλήθη, δι' ἄκραν θηλυμάνιας ἐπιμιξίαν· ἀκρασίᾳ γάρ αἰεὶ πυρούμενος, καὶ ταῖς ἡδοναῖς κατασπιλούμενος· Ἐ-

δωμ ὠνομοίσθη, ὃ λέγεται Δερμασία, ψυχῆς φιλαμαρτήμονος.

Γὼβ τὸν ἐπὶ κοπρίας, ἀκούσασα ὡς ψυχῆ μου δικαιοθέντζ, τὴν αὐτοῦ ἀνδρείαν οὐκ ἐζήλωσας, τὸ στερρόν οὐκ ἔσχες τῆς προθέσεως, ἐν πᾶσιν οἷς ἐγνως, οἷς οἶδας, οἷς ἐπειράσθης· ἀλλ' ὡφθης ἀκαρτέρητος.

Ο πρότερον ἐπὶ θρόνου, γυμνὸς νῦν ἐπὶ κοπρίας καθηλωμένος· ὁ πολὺς ἐν τέκνοις καὶ περιβλεπτός, ἄπαις ἀφαιρέοκος αἰφνίδιον· παλάτιον γὰρ τὴν κοπρίαν, καὶ μαργαρίτας, τὰ ἔληκ ἐλογίζετο. Δόξα.

Αμέριστον τῆ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητά, ὡς ὁμοβασιλεῖον καὶ σύνθρονον· βωῶ σοι τὸ Ἄσμα, τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισῶς ὑμνολογούμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταὶ ἄκτις καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων φύσει Παρθένος· ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἢ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα. Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις· παιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ἐδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὀδήγησον καὶ με, ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καὶ δίδαξόν με Σωτήρ, παιεῖν τὸ θέλημά σου. Δίς.

Τοῦ Μωσέως ἤκουσας τὴν θήβην ψυχῆ, ὑδάσι, κύμασι, φερομένην ποταμοῦ, ὡς ἐν θαλάμῳ παλαι, φυγοῦσαν δράμα πικρὸν, βουλῆς Φαραωνίτου.

Εἰ τὰς μαίας ἤκουσας κτεινούσας πστὲ, ἀνηθὸν ταλαινα, τὴν ἀρρένωπὸν ψυχῆ, τῆς σωφροσύνης πράξιν· νῦν ὡς ὁ μέγας Μωσῆς, τιθηνοῦ τὴν σοφίαν.

Ος Μωσῆς ὁ μέγας τὸν Αἰγύπτιον νοῦν, πλήξασα ταλαινα, οὐκ ἀπέκτεινας ψυχῆ· καὶ πῶς οἰκῆσεις λέγε, τὴν ἔρημον τῶν παθῶν, διὰ τῆς μετανοίας;

Ταῖς ἐρήμους ὤκησεν ὁ μέγας Μωσῆς· δεῦρο δὲ μίμησαι, τὴν αὐτοῦ διαγωγὴν, ἵνα καὶ τῆς ἐν βράτῳ, θεοφανείας ψυχῆ, ἐν θεωρίᾳ γένη.

Τὴν Μωσέως ράβδον εἰκονίζου ψυχῆ, πλήτουσαν θαλάσσαν, καὶ πηγνύουσας βυθόν, τύπῳ Σταυροῦ τοῦ Θεοῦ· δι' οὗ δυνήσῃ καὶ σὺ, μεγάλα ἐκτελέσαι.

Αρῶν προσέφερε τὸ πῦρ τῷ Θεῷ, ἄμωμον ἄδολον· ἀλλ' Ὀφνεῖ, καὶ Φινεές, ὡς σὺ

ψυχῆ προσήγον, ἀλλότριον τῷ Θεῷ, ῥερυπωμένον βίον. Δόξα.

Τε Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλή ἐσία Μονὰς, αἰεὶ προσκυνημένη. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ ἠμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἀφθονε ἄνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας· καὶ ἠνωσεν ἑαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

Ἐδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**βόησα, ἐν ὄλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου, ἔξ Ἰδοῦ κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου. Δίς.

Τὰ κύματα, Σωτήρ τῶν πταισμάτων μου, ὡς ἐν θαλάσῃ ἐρυθρᾷ, ἐπαναστραφέντα, ἐκαλυψέ με ἄφνω, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, ποτὲ καὶ τοὺς τριστάτας.

Αγνώμονα, ψυχῆ τὴν προαίρεσιν, ἔσχες ὡς πρὶν ὁ Ἰσραὴλ· τοῦ γὰρ Θεοῦ μάννα, προέκρινας ἀλόγως, τὴν φιληδονον, τῶν παθῶν ἀδδηφαγίαν.

Τὰ φρέατα, ψυχῆ προετίμησας, τῶν Χαναναίων ἐννοῶν, τῆς φλεβὸς τὴν πέτραν· ἐξ ἧς ὁ τῆς σοφίας, ὡς κρατὴρ προχέει, κρουνοὺς θεολογίας.

Τὰ ὕβια, κρέα καὶ τοὺς λεβητας, καὶ τὴν Αἰγύπτιον τροφήν, τῆς ἐπουρανοῦ, προέκρινας ψυχῆ μου, ὡς ὁ πρὶν ἀγνώμων, λαὸς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Ος ἐπλήξα, Μωσῆς ὁ θεράπων σου, ράβδῳ τὴν πέτραν τυπικῶς, τὴν ζωοπαῖόν σου, Πλευρᾶν προδιετύπου· ἐξ ἧς πάντες πόμα, ζωῆς Σωτήρ ἀντλοῦμεν.

Ερεῦνησον, ψυχῆ κατασκόπευσον, ὡς Ἰησοῦς ὁ τῆ Ναυῆ, τῆς κληροδοσίας, τὴν γῆν ὅποια ἐστὶ, καὶ κατοίκησον, ἐν αὐτῇ δι' εὐνομίας.

Δόξα.

Τριάς εἰμι, ἀπλή ἀδαίρετος, διαιρετὴ προσωπικῶς, καὶ Μονὰς ὑπάρχω, τῆ φύσει ἠνωμένη, ὁ Πατήρ φησι, καὶ Υἱὸς καὶ Θεῖον Πνεῦμα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η μήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς· ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς δικαιοθῶμεν.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. β'.

Ψυχῆ μου ψυχῆ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖ-

σθαι· ἀνάτησον οὖν, ἵνα φείσῃται σου Χριστὸς ὁ Θεὸς ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ωδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Δίς.

Κιβωτός, ὡς ἐφέρετο, ἐπιδίφριος ὁ Ζᾶν ἐκεῖνος, ὅτε ἀνατραπέντος τοῦ μόσχου, μόνον ἤφατο, Θεοῦ ἐπειράθη ὀργῆς. Ἀλλ' αὐτοῦ τὴν ἀθάδειαν, φυγοῦσα ψυχὴ, σέβου τὰ Θεῖα καλῶς.

Ἀκήκοας, τοῦ Ἀβεσσαλωῖμ, πῶς τῆς φύσεως ἀντεξανέστη· ἔγνωσ τὰς ἐναγεῖς αὐτοῦ πράξεις, αἷς ἐξύβρισε, τὴν κοίτην Δαυῖδ τοῦ πατρὸς. Ἀλλ' αὐτὴ ἐμμήσω, τὰς αὐτοῦ ἐμπαθεῖς, καὶ φιληδόνους ὀρμαῖς.

Ἐπέταξας, τὸ ἀδούλωτον, σου ἀξίωμα τῷ σώματί σου· ἄλλον γὰρ Ἀχιτόφελ εὐραῖσα, τὸν ἐχθρόν σου ψυχῇ, συνῆλθες ταῖς τούτου βουλαῖς. Ἀλλ' αὐτὰς διεσκέδασεν, αὐτὸς ὁ Χριστός, ἵνα σὺ πάντων σωθῆς.

Σολομῶν, ὁ θαυμασίος, ὁ καὶ χάριτος σοφίας πλήρης· οὗτος τὸ πονηρὸν ἐναντίον, τοῦ Θεοῦ ποτε, ποιήσας ἀπέστη αὐτοῦ· ὡς αὐτὴ τὸν ἐπάρατόν σου βίον, ψυχῇ προσαφωμοίωσας.

Ταῖς ἠδοναῖς, ἐξελλόμενος, τῶν παθῶν αὐτοῦ κατερρύπουτο· οἶμοι! ὁ ἐραστὴς τῆς σοφίας, ἐραστὴς πορνῶν γυναικῶν, καὶ ξένος Θεοῦ· ὃν αὐτὴ ἐμμήσω κατὰ νοῦν ὡς ψυχῇ, ἠδυπαθείαις αἰσχροῖς.

Τὸν Ῥοβοαῖμ, παρεζήλωσας, ἀλογήσαντα βουλήν πατρῶϊαν, ἅμα δὲ καὶ τὸν κἀκιστον δούλον, Ἰεροβοαῖμ, τὸν πρὶν ἀποστάτην ψυχῇ. Ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν, καὶ κράζε Θεῷ· Ἠμαρτον οἰκτερόν με.

Δόξα.

Τριάς ἀπλή, ἀδιαίρετε, ὁμοούσιε Μονὰς ἀγία· φῶτα καὶ φῶς, καὶ ἅγια τρία, καὶ ἓν ἅγιον, ὑμνεῖται Θεὸς ἡ Τριάς. Ἀλλ' ἀνύμνησον δόξασον, ζωὴν καὶ ζωαῖς, ψυχῇ τὸν πάντων Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦμνουμέν σε εὐλογοῦμέν σε, προσκυνῶμέν σε Θεογενῆτορ, ὅτι τῆς ἀχώριστου Τριάδος, ἀπεκύησας τὸν ἓνα Υἱὸν καὶ Θεόν· καὶ αὐτὴ προηνώξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῆ τὰ ἐπουράνια.

Ωδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ ἄν Στρατιαί, Οὐρανῶν δοξαζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δίς.

Σὺ τὸν Ὀζιαν, ψυχῇ ζηλώσασα, τὴν τούτου λέπραν ἐν σοί, ἔσχες ἐν διπλῷ· ἄτοπα γὰρ λογίζη, παράνομα δὲ πράττεις· ἄφες ἃ κατέχεις, καὶ πρόσδραμε τῇ μετανοίᾳ.

Τοὺς Ννευῖτας, ψυχῇ ἀκήκοας, μετανοῦντας Θεῷ, σάικω καὶ σποδιῷ· τούτους οὐκ ἐμμήσω, ἀλλ' ὡφθῆς σκαιοτέρα, πάντων τῶν πρὸ νόμου, καὶ μετὰ νόμον ἐπταικῶτων.

Τὸν ἐν τῷ λαίκῳ βορβόρου ἠκουσας, Ἰερემίαν ψυχῇ, πόλιν τὴν Σιών, θρήνοις καταβοῶντα, καὶ δάκρυα ζητοῦντα· μίμησαι τὸν τούτου, θρηνώδη βίον καὶ σωθῆσαι.

Ὁ Ἰωνᾶς, εἰς θαρσεῖς ἀπέδραμε, προηκούσας τὴν ἐπιστροφὴν, τῶν Ννευῖτῶν· ἔγνω γὰρ ὡς προφήτης, Θεοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν· ὅθεν παρεζήλου, τὴν προφητείαν μὴ ψευθεῖναι.

Τὸν Δανιὴλ, ἐν τῷ λαίκῳ ἠκουσας, πῶς ἐφραξεν ὡς ψυχῇ, στόματα θηρῶν· ἔγνωκας πῶς οἱ Παῖδες, οἱ περὶ Ἀζαρίαν, ἔσβεσαν τῇ πίστει, καμίνου φλόγα καιομένην.

Τῆς παλαιᾶς, Διαθήκης ἅπαντας, παρήγαγον σοὶ ψυχῇ, πρὸς ὑπογραμμόν· μίμησαι τῶν δικαίων, ταῖς φιλοθέου πράξεις· ἐκφυγε δὲ πάλιν, τῶν πονηρῶν τὰς ἀμαρτίας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἄναρχε Πατέρ, Υἱὲ συνάναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα τὸ εὐθεῖς, Λόγου Θεοῦ Γεννῆτορ, Πατὴρ ἀνάρχου Λόγου, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτιζόν· Τριάς ἑνωμένης ἐλέησον με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁς ἐκ βαφῆς, ἀλουργιδος Ἀχραῖτε, ἡ νοσητὴ πορφυρί, τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον, ἐν ἀληθείᾳ σὲ τιμῶμεν.

Ωδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρός ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κύησις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Δίς.

Χριστὸς ἐπειράζετο, Διάβολος ἐπειράζε, δεικνύς τοὺς λίθους, ἵνα ἄρτοι γένωνται· εἰς ὅρος ἀνήγαγεν, ἰδεῖν τὰς βασιλείας, τοῦ

Κόσμου πάσας ἐν ρίπῃ. Φοβοῦ ὡς ψυχὴ τὸ δράμα, νῆφε, εὐχου, πᾶσαν ὥραν Θεῷ.

Τρυγῶν ἢ φιλέρημος, φωνὴ βοῶντος ἤχησε, Χριστοῦ ὁ λύχνος, κηρύττων μετανοίαν, Ἡρώδης ἠνόμησε, σὺν τῇ Ἡρωδιᾷ. Βλέπε ψυχίμου μὴ παγῆς, τῶν ἀνόμων ταῖς παγίσιν, ἀλλ' ἀσπάζου τὴν μετανοίαν.

Τὴν ἔρημον ὤκησε, τῆς χάριτος ὁ Πρόδρομος· καὶ Ἰουδαία, πᾶσα καὶ Σαμαρεία, αἰκούοντες ἔτρεχον, καὶ ἐξωμολογοῦντο, τὰς ἀμαρτίας ἑαυτῶν, βαπτιζόμενοι προθύμως· οὐς αὐτὴ οὐκ ἐμμήσω ψυχὴ.

Ο γάμος μὲν τίμιος, ἢ κοίτη δὲ ἀμίαντος· ἀμφοτέρα γὰρ, Χριστὸς προσελόγησε, σαρκὶ ἐσθιόμενος, καὶ ἐν Κανᾷ δὲ γάμῳ, τὸ ὕδωρ αἶνον ἐκτελῶν, καὶ δεικνύων πρῶτον θαῦμα, ἵνα σὺ μετατεθῆς ὡς ψυχὴ.

Παραλύτον ἐσφιγξε, Χριστὸς τὴν κλίνην ἄραντα, καὶ νεανίσκον, θανέντα ἐξήγειρε, τῆς χήρας τὸ κῆμα, καὶ τοῦ Ἑκατοντάρχου, καὶ Σαμαρείτιδι φανείς, τὴν ἐν πνεύματι λατρείαν, σοὶ ψυχὴ προεζωγράφησεν.

Αιμόρρουν ἴασατο, ἀίψῃ κρασπέδου Κύριος, λειπρούς καθῆρε, τυφλοὺς καὶ χωλεῦντας, φωτίσας ἠνώρθωσε, κωφοὺς τε καὶ ἀλάλους, καὶ τὴν συγκύπτυσαν χαμαί, ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ, ἵνα σὺ σωθῆς ἀθλία ψυχὴ.

Δόξα.

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπεριψώσωμεν, τὸ Δεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' οὐσίαν, ὡς φῶς καὶ φῶτα, καὶ ζωὴν, καὶ ζωᾶς ζωοποιούσαν, καὶ φωτίζουσαν τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φυλάττε, Θεογεννήτορ πάναγνε· ἐν σοὶ γὰρ αὕτη, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροποῦται πάντα πειρασμὸν, καὶ σκυλεύει πολεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ανδρέα σεβάσμιε, καὶ Παῖτερ τρισμακάριστε, Ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ καύση δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων, ἵνα ρυσθῶμεν πάσης, ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων λυτρωθῶμεν, οἱ τιμῶντές σου τὴν μηνὴν αἰεὶ.

Εἶτα ψάλλομεν οἱ δύο Χοροί.

Λαπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος·
Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Ἀποδείκνυται.

Τῆ Τετάρτῃ τῆς Ἀ. Ἑβδομάδος.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, κτλ. εἰς τὴν α'. Στιχολ. Καθίσματα Σταυρώσιμα, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἠχόν. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἠχος β'. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Ο τὰς πάθεισι τοῖς σοῖς, πᾶσιν ἀπάθειαν διδοὺς, Φιλάνθρωπε τὰ πάθη, τῆς σαρκός μου νεκρώσας τῷ σῶ Σταυρῷ, τὸ Δεῖον καταξίωσον Πάθος ἰδεῖν, διὰ νηστείας εὐαρστοῦντα τῇ δόξῃ σου, ἵνα λαίβω πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ἠχος ὁ αὐτός.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρώσά σε, νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς· Υἱέ μου ἔλεγε, τί τὸ φοβερόν τοῦτο μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ πῶς θνήσκεις, θάνατον ἐπονείδιστον;

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολ. Καθίσμ. Ἠχος ὁ αὐτός.

Τὸν ζωοποιὸν Σταυρόν.

Τὸν φωτοποιὸν καιρὸν, ὃν νῦν ἀφιέρωσας, καὶ ἐδωρήσω ἡμῖν, τῆς ἐγκρατείας Κυρίου, σὺ αξίωσον ἡμᾶς, ἐν κατανύξει πάντας, εἰλικρινῶς περαιώσασθαι, εἰρηνεύοντας τοῦ Σταυροῦ τῇ ἰσχυί, μόνε Φιλάνθρωπε.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἠχος ὁ αὐτός. Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Τῷ τιμίῳ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου, φυλαττόμενα Δέσποινα ἀγνή Θεοτόκε, πᾶσαν προσβολὴν τοῦ πολεμήτορος, ἀπαντες ῥαδίως ἐκτρέπομεθα· διό σε κατὰ χρέος μακαρίζομεν, ὡς Μητέρα τοῦ φωτός, καὶ μόνην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα Ἀνάγνωσις εἰς τὸ Λαυσαϊκόν· καὶ μετὰ τὸν Ν'. ὁ Κανὼν τοῦ Μηναιίου, καὶ τὰ παρόντα Τριῶδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν.

Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν γ'. Ὤδὴν.

Ὤδὴ γ'. Ἠχος β'. Ἐξήγησεν ἡ ἔρημος.

Σταυρώσωμεν τὰ μέλη δι' ἐγκρατείας· νηψώμεν εἰς προσευχὰς ὡς γέγραπται, καὶ κατ' ἔχνος πολιτευσώμεθα, τοῦ παθόντος, καὶ πάθη ἐκθανατώσαντος.

Εμίσαντες τὴν ἔμπικρον, ἀμαρτίαν σπεύσωμεν, τῷ τὴν χολὴν δελήματι, γευσάμεν εὐαρεστήσαι Χριστῷ, τῷ Σταυρῷ καθελόντι τὸν ἀρχέκακον.

Συνήθειαν λαβοῦσα, ἡ ἀμαρτία ἔλκει με, εἰς παντελῆ ἀπώλειαν· ἀλλὰ σύ με ἐκ ταύτης λύτρωσαι, τῷ Σταυρῷ σου Οἰκτίρμον πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Δεσπόζουσα ἀπάντων, τῶν ποτημάτων Δέσποινα, ὡς τὸν Δεσπότην τέξασα, τῆς δουλείας με ἐλευθέρωσον, τοῦ δολίου καὶ μόνοι πολεμήτορος.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτός.

Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε.

Τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ τὴν ἐγκράτειαν, τῷ Κόσμῳ ἐξήνησεν, ἦν ἐκ πόθου, ἀσπασάμενοι τρυφήσωμεν, παγκαρπίαν τῶν θείων ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ.

Εγκράτειαν παθῶν καὶ νῦν φέροντες, τὴν σάρκα σταυρώσωμεν τῷ Κυρίῳ, καὶ νεκρὸν αὐτῆς τὸ φρόνημα, ἀποδείξωμεν πάντες τῇ ἐνθίῳ ζωῇ.

Δόξα.

Τὰ τρία τῆς μιᾶς μορφῆς πρόσωπα, δοξάζω Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα, ἐν τῷ κράτος τῆς Θεότητος, βασιλείαν ἀπάντων, καὶ λαμπρότητα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο Τόκος σου Ἀγνή φρικτὸς πέφυκε· Θεὸς γὰρ ὑπάρχει ἐνανθρωπήσας, ὁ ἀνάρχως ἐκ Πατρὸς γεννηθεὶς, καὶ ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων πλὴν ἀνδρὸς κηθεὶς.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν Σταύρωσιν ὑμῶν καὶ τὴν λόγχευσιν, τῆς θείας Πλευρᾶς σου· ἐξ ἧς τὸ πόμα, τὸ ἀθάνατον ἀρύομαι, κατ' ἐκάστην Χριστέ, καὶ ἁγιαζομαι.

Ὁ Εἰρμός.

- Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Ωδὴ ἡ. Κάμινος ποτὲ, πυρός.

Κάμινος παθῶν, φλογίζει τὴν ψυχὴν μου· ἀλλὰ τῇ δρόσῳ τοῦ ἐλείους σου, ταύτην καταμάρανον, ὁ πηγᾶσας ἀπαθείας κρουνοῦς, Πλευρᾶς ἐξ ἀκηράτου σου, σταυρούμενος Εὐεργέτα, διὰ πολλὴν συγκατάβασιν.

Υψώσας ἡμᾶς, πεσόντας εἰς κακίαν, τῇ ἐν Σταυρῷ σου ἀνυψώσει Χριστέ· ὅθεν ὀλισθήσαντα, ἀμαρτίας εἰς τὰ βάραθρα, ἀνάγαγε καὶ στηρίξον, πέτρα με σωτηρίας, ὅπως δοξάζω τὸ κράτος σου.

Λόγη σου Χριστέ, παθῶν τὴν σπηδεόνα, ἀποκαθάρας τῆς καρδίας μου, ὅλον με ὑγείωσον, ὃν ὁ ὄφις ἐτραυμάτισεν; ὁδοῦσιν ἰσοβολοῖς τε· καὶ δίδου μοι ἀκλονήτως, θείας πρὸς τρίβους πορεύεσθαι.

Θεοτοκίον.

Σὴ τὴν φαινήν, λαμπάδα καὶ λυχνίαν, ἐν ἧ τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, οἰκῆσαν ἐφώτισε, τοὺς νυκτώδει συσχεθέντας φθορᾷ, ἀμίαντε γεραίρομεν, ἅπαντες, εὐλογοῦντες, Εὐλογημένη τὸν Τόκον σου.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν ἐν τῇ βιάτῳ Μωσεῖ.

Τὸν μεταξὺ τῶν ληστῶν, σταυρωθέντα ἐν ξύλω, καὶ τῇ λόγγῃ τυγέντα, τὴν ζωήρρυτον πλευράν, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο κρίνων πᾶσαν τὴν γῆν, κριτηρίῳ παρῆστης, ἐρράπισθης ἐπαίχτης, ἐν Σταυρῷ ἀνηρτήθης, φθορᾶς με ἀπαλλάττων, τῆς παλαιᾶς ἀμαρτίας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Θεότης μία Τριάς, ἡ ἀμέριστος φύσις, μεριστή δὲ προσώποις, τὸ ἀνώλεθρον κράτος, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα· σὲ ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ Ἀγνή, ἡ οὐράνιος πύλη, ἡ σωτήριος θύρα, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὴν δεησὶν προσδέχου, τῶν σὲ μακαριζόντων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σταυρὲ Χριστοῦ ὁ Ληστήν, ὀδηγήσας πρὸς πίστιν, καὶ ἐμὲ πρὸς τὸν δρόμον, εὐτόνως τῶν Νηστειῶν, ἀξίωσον προφθάσαι, εἰς τὴν προσκύνησίν σου, καὶ ζωοποιηθῆναι.

Ἀνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

- Τὸν ἐν τῇ βιάτῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντα ποτὲ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδὴ δ'. Ἀνάρχου Γεννίτορος.

Ηλίου φαιδρότερον, Νηστεία ἀναλάμψασα, ἡ πολύφωτος χάρις εὐαγγελίζεται, πᾶσι τοῦ Σταυροῦ τὰς ἀκτῖνας, καὶ τὰς αὐγὰς, τοῦ τιμίου Παύτου, καὶ τῆς Ἀναστάσεως, τὴν ἡμέραν τὴν σωτήριον.

Αγνείαν ποθήσωμεν, πορνείαν ἀποφυγῶμεν, τὴν ὄσφυν σωφροσύνη περιζωσώμεθα, ὅπως καθαροὶ ἐποφθῶμεν, τῷ καθαρῷ, καὶ μό-

νω ἐκ πάντων, ζητοῦντι τὴν κάθαρσιν, τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χριστέ ἐκ τοῦ φόβου σου, καθήλωσον τὰς σάρκας μου· ὁ Σταυρῷ προσηλώσας, τὴν ἀμαρτίαν Ἀδάμ, λύσον τῶν κακῶν μου τὴν δέσιν· τῷ πονηρῷ συντερψεν τὰ βέλη, τῇ λόγχῃ σου Δέσποτα, καὶ τῆς τούτου βλάβης ρύσαι με.

Θεοδοκίον.

Κριτὴν δικαιοτάτον, καὶ μόνον εὐδιάλλακτον, ἡ τεκοῦσα Παρθένα, Χριστὸν τὸν Κύριον, ρύσαι με τῆς κρίσεως Κόρη, καὶ τοῦ πυρός, καὶ τῆς τιμωρίας, ἦν μοι προσξέσησεν, ἀμαρτίας ἢ ἀπόλαυσις.

Ἄλλος. Τὴν ἀγνὴν καὶ ἄχραντον.

Ω τῆς εὐσπλαγγίας σου! ὅτι Σταυρὸν ἠνέσχου, ἦλος καὶ λόγχην Κύριε, δι' ἐμέ τὸν κατὰ κριτον φθορᾶ· διὸ ὑμῶν σε Χριστέ.

Τὸν Σταυρὸν, τὸν καλάμον, τὸ ἦλος καὶ τὴν λόγχην, τὰ ζωηρά σου Πάθη, πᾶς ὁ λαὸς προσκυνοῦντες, ἐν ᾠδαῖς Χριστέ ὑμνοῦμέν σε.

Δόξα.

Μοναῖς τρισυπόστατε, Τριαῖς ἐνικωτάτη, Κυριαρχία φύσις, ἰσοκλής, Πάτερ Υἱὲ, καὶ Δεῖον Πνεῦμα, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Χαίροις Ἰλαστήριον, ταῦ Κόσμου Θεοτόκε· ἐν ᾧ προσφεύγοντες πάντες ἀμαρτωλοὶ, πρὸς Θεὸν καταλλαγῆς αἰεὶ εὐρίσκομεν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῷ Σταυρῷ σου Κύριε, καὶ ἐνδυναμώσας, τῶν Νηστειῶν μοι δώρησαι Ἀγαθὲ, εὐσθενῶς ἀποπληρῶσαι τὴν περίοδον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν ἀγνὴν καὶ ἄχραντον, Μητέρα καὶ Παρθένον, ᾠδαῖς ἁσμάτων ἅπαντες οἱ πιστοὶ, εὐσεβῶς ὡς Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Εἶτα τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰῶνων, τὰ παρὸν

Ἰδιόμελον, δὲς. Ἦχος α'.

Νηστεία, τῶν λαγισμῶν τὰ πάθη, δεῦτε δουλώσωμεν, πνευματικαῖς ἑαυτοὺς πτέρυξι περιστείλαντες· ἵνα τὴν τοῦ ἐχθροῦ, κινουμένην ζαῖλην, κοῦφοι περάσαντες, ἀξια φωνώμεθα, τῆς τοῦ Σταυροῦ προσκυνήσεως, τοῦ ὑπὲρ τοῦ Κόσμου σφαγέντος ἐκουσίως, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ πνευματικῶς ἐορτάσωμεν, τὴν ἐκ νεκρῶν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν· ἐπ' ὄρους ἀρθέντες, Μαθηταῖς συνοδεύωμεν, τὸν ἐξουσίαν λαβόντα πᾶσαν, Υἱὸν ἐκ Πατρὸς τὸν φιλάνθρωπον.

Καρτερικόν.

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι οἱ νικήσαντες τὴν πλάνην, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς· τυράννων ἀπειλαῖς οὐκ ἐπτοήθητε, βασάναις αἰκιζόμενοι εὐφραίνεσθε· καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰαίματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοδοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Τὸ ὀρώμενον θέαμα, ὃ τοῖς ἑμοῖς ὀφθαλμοῖς, καθοράται, ὦ Δέσποτα; ὁ συνέχων ἅπασαν, Κτίσιν ἐμὴν ἀνῆρτησαι, καὶ θανατοῦσαι, ὁ πᾶσι νέμων ζῶν· ἡ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε ἐώρακεν, ἐν Σταυρῷ ἡ πᾶναγνος, τὸν ἐξ αὐτῆς, ἀρήτως ἐκλάμψαντα, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον.

Εἰς τὴν Τριθέτην Ὄδραν, Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος δ'.

Οἶδας τὸ πλάσμα ἡμῶν, οἶδας τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν Φιλάνθρωπε· ἠμάρτομεν, ἀλλ' οὐκ ἀπέστημέν σου ὁ Θεός, οὐδὲ διεπετάσαμεν χεῖρας ἡμῶν πρὸς Θεὸν ἀλλότριον. Φεῖσαι ἡμῶν τῇ σῇ ἀγαθότητι, Εὐσπλαγγνε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς δ'.

Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου. Στίχ. Εὐφρανθήσομαι, καὶ ἀγαλλιάσομαι ἐν σοί.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 3.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἐκ Σῶν ἐξελεύσεται νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ. Καὶ κρινεῖ ἀναμέσον τῶν ἐθνῶν, καὶ ἐλέγξει λαὸν πολὺν· καὶ συγκόψουσι τὰς μαχαίρας αὐτῶν εἰς ἄροτρα, καὶ τὰς ζιβήνας αὐτῶν εἰς δρέπανα· καὶ οὐ λήψεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος μάχαιραν, καὶ οὐ μάθωσιν ἔτι πολεμεῖν. Καὶ νῦν σὺ, οἶκος τοῦ Ἰακώβ, δεῦτε, καὶ πορευθῶμεν ἐν τῷ φωτὶ Κυρίου· ἀνῆκε γὰρ τὸν λαὸν αὐτοῦ, τὸν οἶκον τοῦ Ἰακώβ, ὅτι ἐνεπλήσθη ἡ χώρα αὐτῶν, ὡς τὸ ἀπαρχῆς, κλυδωνισμῶν, ὡς ἡ τῶν ἀλλοφύλων· καὶ τέκνα πολλὰ ἀλλόφυλα ἐγενήθη αὐτοῖς. Ἐνεπλήσθη γὰρ ἡ χώρα αὐτῶν ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ, καὶ οὐκ ἦν ἀριθμὸς τῶν θησαυρῶν αὐτῶν· καὶ ἐνεπλήσθη ἡ γῆ ἱππῶν, καὶ οὐκ ἦν ἀριθμὸς τῶν ἀρμάτων αὐτῶν· καὶ ἐνεπλήσθη ἡ γῆ βδελυγμάτων τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ προσεκύνησαν, οἳς ἐποίησαν οἱ δακτυλοὶ αὐτῶν. Καὶ ἐκυψεν ἄνθρωπος, καὶ ἐταπεινώθη ἀνὴρ, καὶ οὐ μὴ ἀνοίσω αὐ-

τούς. Καί νῦν εἰσέλθετε εἰς τὰς πέτρας, καὶ κρύπτεσθε εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστῆ θραῦσαι τὴν γῆν. Οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ Κυρίου, ὑψηλά· ὁ δὲ ἄνθρωπος, ταπεινός· καὶ ταπεινωθήσεται τὸ ὕψος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὑψωθήσεται Κύριος μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Προκείμενον. Ψαλμὸς πλ. β'. Χαλμὸς ἰ. Δίκαιος Κύριος, καὶ δικαιοσύνας ἠγάπησε. Στίχ. Ἐπὶ τῷ Κυρίῳ πέποιθα· πῶς ἐρεῖτε τῇ ψυχῇ μου;

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Α. ΕΒΔΟΜΙΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Κατὰ τὸν Προσημακόν, στήλογραφῶν τὰ Πρὸς Κύριον, καὶ ποιῶν τὴν σπουδαίαν μετανοήσιν. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσχυρῶν Στίχων ἰ. καὶ ψαλλόμεν Στιχηρὰ τοῦ Ψαλλίου β'. καὶ τοῦ Μηναιίου δ'.

Στιχηρὸν ἢ ἰσχυρῶν. Ψαλμὸς πλ. β'. Νηστεύοντες ἀδελφοὶ σωματικῶς, νηστεύσωμεν καὶ πνευματικῶς· λύσωμεν πάντα σύνδεσμον ἀδικίας· διαρρήξωμεν στραγγαλίαις, βιαίων συναλλαγμάτων· πᾶσαν συγγραφὴν ἀδικον διασπάσωμεν· δώσωμεν πεινώσιν ἄρτον, καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἰσαγάγωμεν εἰς οἴκους, ἵνα λάβωμεν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸ μέγα ἔλεος. Δίς.

Μαρτυρικόν.

Ὅστις ἀρετῇ, καὶ εἴτις ἔπαινος, πρέπει τοῖς Ἁγίοις· ἔλθει γὰρ ἐκλίναν τούς αὐχένας, διὰ σέ τὸν κλίναντα Οὐρανούς, καὶ καταβάντα· ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, διὰ σέ τὸν κενώσαντα σαυτὸν, καὶ μορφήν δούλου λαβόντα· ἐταπεινώθησαν ἕως θανάτου, τὴν πτωχείαν σου μιμούμενοι· ὧν ταῖς εὐχαῖς, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν αἰκτιρμῶν σου ὁ Θεός, εἰλήσων ἡμᾶς.

Εἶτα, προσόμοια τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ψαλμὸς β'. Ὡς ὠραίης Χριστέ.

Φεγγοβόλους ὑμᾶς, ὡς ἀστραπαῖς εἰς πάντα Κόσμον, Ἰησοῦς ὁ νοητὸς ὄντως ἥλιος ἐξαποστείλας, ἀπεμείωσε ταῖς λαμπρότησι, τῶ ὑμῶν ἐνθίου κηρύγματος, πλάνης τὸ σκότος, θεόπται Ἀπόστολοι, καὶ ἐφώτισε τοὺς ἐν ζῴφῳ, τῆς ἀγνωσίας κεκρατημένους πονηρῶς· ὄνπερ ἐκδυσωπήσατε, καταπέμψαι καὶ ἡμῖν τὸν φωτισμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀρετῶν Ἡλιοῦ, προσεπιβάς ἄρματι θείῳ, τῇ νηστείᾳ λαμπρυνθεὶς ἀνεφέρετο, ἐπὶ τὸ ὕψος τὸ οὐράνιον. Τοῦτον ζήλωσον, ταπεινῇ ψυχῇ μου καὶ νήστευσον, πάσης κακίας, καὶ φθόνου καὶ ἐριδος, καὶ τρυφῆς ἀπορρέουσῆς, καὶ ἐνηδόνου· ὅπως ὀδύνην χαλεπὴν ἐκφυγῆς, διαιωνίζουσαν, τῆς γενένης ἐκβοῶσα τῷ Χριστῷ· Κύριε δόξα σοι.

Ἄλλο, τοῦ κυρίου Θεοδοίου. Ψαλμὸς πλ. α'.

Ὅσις Πάτερ.

Ἀπόστολοι θεοὶ, τοῦ Κόσμου θερμότατοι πρεσβευταί, καὶ τῶν Ὀρθοδόξων προασπισταί, ἔχοντες παρρησίας τὸ κράτος, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰτήσαθε, δεόμεθα πανσεβάσμιοι, ἵνα τῶν Νηστειῶν, τὸν ἀγαθὸν καιρὸν, εὐμαρῶς ποιησώμεθα, καὶ τῆς ὁμοουσίου Τριάδος, τὴν χάριν δεξώμεθα. Μεγαλοκήρυκες ἐνδοξοὶ, εὐχεσθε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὑμῶν τοῦ Μηναιίου, Προσόμοια δ'.

Δίς καὶ νῦν. Οὐρανόθεν.

Γίνεσθε δὲ ἡσυχῶς μετὰ τοῦ θυμιατοῦ· καὶ μετὰ τὸ, Φῶς ἡλαρὸν, εὐθὺς τὰ Ἀναγνώσασθαι Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ψαλμὸς πλ. α'. Χαλμὸς ἰ.

Ὁ Κύριε φυλάξαις ἡμᾶς, καὶ διατηρήσαις ἡμᾶς. Στίχ. Σῶσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλείπειν ὁσῖος.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 24.

Ἦπεν ὁ Θεός· Ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζῶσαν κατὰ γένος, τετράποδα, καὶ ἔρπετα, καὶ θηρία τῆς γῆς, κατὰ γένος· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τὰ θηρία τῆς γῆς, κατὰ γένος αὐτῶν, καὶ τὰ κτήνη, κατὰ γένος αὐτῶν, καὶ πάντα τὰ ἔρπετα τῆς γῆς, κατὰ γένος αὐτῶν. Καὶ εἶδεν ὁ Θεός ὅτι καλὰ. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ποιήσωμεν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ καθ' ὁμοίωσιν· καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθίων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ τῶν κτηνῶν, καὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ πάντων τῶν ἔρπετων, τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον· κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν· ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καὶ εὐλόγησεν αὐτούς ὁ Θεός, λέγων· Αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς· καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ πάντων τῶν ἔρπετων, τῶν

έρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν πάντα χόρτον σπόρμον σπείρον σπέρμα, ὃ ἐστὶν ἐπάνω πάσης τῆς γῆς· καὶ πᾶν ξύλον, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ καρπὸν σπέρματος σπορίμου, ὑμῖν ἔσται εἰς βρώσιν, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίαις τῆς γῆς, καὶ πᾶσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ παντὶ ἔρπετῷ ἔρποντι ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ πρᾶγν ζωῆς, καὶ πάντα χόρτον χλωρὸν εἰς βρώσιν. Καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὰ πάντα, ὅσα ἐποίησε· καὶ ἰδοὺ, καλὰ λίαν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωί, ἡμέρα ἕκτη. (Κεφ. Β'. 4.) Καὶ συνετελέσθησαν ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, καὶ πᾶς ὁ κόσμος αὐτῶν. Καὶ συνετέλεσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἕκτῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἃ ἐποίησε· καὶ κατέπαυσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ἃ ἐποίησε. Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην, καὶ ἡγίασεν αὐτήν· ὅτι ἐν αὐτῇ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ἃ ἤρξατο ὁ Θεὸς ποιῆσαι.

Προκειμένον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς β'.
Ε'πίβλεψον, εἰσάκουσόν μου, Κύριε ὁ Θεός μου.
Στίχ. Ἔως πότε, Κύριε, ἐπιλήση μου εἰς τέλος;

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 4.

Υγιε, εἰάν, δεξιμένος ῥῆσιν ἐμῆς ἐντολῆς, κρύψης παρά σεαυτῷ, ἐπακούσεται σοφίας τὸ οὖς σου, καὶ παραβαλεῖς καρδίαν σου εἰς συνέσιν· παραβαλεῖς δὲ αὐτήν εἰς νουθέτησιν τῷ υἱῷ σου. Ἐάν γὰρ τὴν σοφίαν ἐπικαλέσῃ, καὶ τῇ συνέσει δῶς φωνήν σου, καὶ εἰάν ζητήσῃς αὐτήν ὡς ἀργύριον, καὶ ὡς θησαυρὸν ἐξερευνήσῃς αὐτήν, τότε συνήσεις φόβον Κυρίου, καὶ ἐπίγνωσιν Θεοῦ εὐρήσεις· ὅτι Κύριος δίδωσι σοφίαν, καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ γινώσκει καὶ συνέσει. Καὶ θησαυρίζει τοῖς κατορθῶσι σωτηρίαν· ὑπερασπιεῖ δὲ τὴν πορείαν αὐτῶν, τοῦ φυλάξασθαι ὁδοὺς δικαιοματῶν· καὶ ὁδὸν εὐλαβουμένων αὐτὸν διαφυλάξει. Τότε συνήσεις δικαιοσύνην καὶ κρίμα, καὶ κατορθώσεις πάντας ἄξονας ἀγαθοῦς. Ἐάν γὰρ ἔλθῃ ἡ σοφία εἰς σὴν διάνοιαν, ἡ δὲ αἴσθησις τῇ σῇ ψυχῇ καλὴ εἶναι δόξη, βουλὴ καλὴ φυλάξει σε· ἔννοια δὲ ὅσια τηρήσει σε, ἵνα ῥύσηταί σε ἀπὸ ὁδοῦ κακῆς, καὶ ἀπὸ ἀνδρὸς λαλοῦντος μηδὲν πιστόν. Ὡς οἱ ἐγκαταλείποντες ὁδοὺς εὐθείας, τοῦ πορευθῆναι ἐν ὁδοῖς σκότους! Ὡς οἱ εὐφραίνόμενοι ἐπὶ κακοῖς, καὶ χαίροντες ἐπὶ δια-

στροφῇ κακῇ! Ὡς αἱ τρίβοι σκολιαί, καὶ καμπύλαι αἱ τροχιαὶ αὐτῶν, τοῦ μακρὰν σε ποιῆσαι ἀπὸ ὁδοῦ εὐθείας, καὶ ἀλλότριον τῆς δικαίας γνώμης. Υγιε, μή σε καταλάβῃ βουλὴ κακῇ, ἢ ἀπολείπουσα διδασκαλίαν νεότητος, καὶ διαθήκην θείαν ἐπιλελησμένη· ἔθετο γὰρ παρά τῷ θανάτῳ τὸν οἶκον αὐτῆς, καὶ παρά τῷ Ἄδῃ μετὰ τῶν γηγενῶν τῆς ἄξονας αὐτῆς. Πάντες οἱ παρευόμενοι ἐν αὐτῇ ἐκ ἀνασρέψουσιν, οὐδὲ μὴ καταλάβωσι τρίβους εὐθείας· αὐτὰ γὰρ καταλαμβάνονται ὑπὸ ἐναυτῶν ζωῆς. Εἰ γὰρ ἐπορευόντο τρίβους ἀγαθῆς, εὐροσαν ἂν τρίβους τὰς τῶν δικαίων, λείας. Χρηστοὶ ἔσονται οἰκήτορες γῆς· ἄκακοι δὲ ὑπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ· ὅτι εὐθεῖς κατασκευώσουσι γῆν, καὶ ὅσοι ὑπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ. Ὅδοι ἀσεβῶν ἐκ γῆς ὀλοῦνται· οἱ δὲ παράνομοι ἐξολοθρευθήσονται ἀπ' αὐτῆς.

Καὶ εὐθὺς τὸ, Κατευθυνθήτω· εἴτα ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ Τῆς Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸ ἀποδύεινον.

Μετὰ τὴν προγραφείσαν Ἀκολουθίαν, ψάλλομεν τὸ γ' τμήμα τοῦ Μεγάλου Κανόνος, ὡς ἐφεξῆς, λέγοντες ἐν ἐκάστῳ Τροπαρίῳ τὸ

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

- **Β**οηθὸς καὶ σκεπαστὴς, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν· οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν· Θεὸς τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν· ἐνδοξῶς γὰρ δεδόξασται. Δίς.

Τροπάρια.

Ε'κ νεότητος Σωτῆρ, τὰς ἐντολαί σου ἐπαρωσαίμην, ὅλον ἐμπαθῶς, ἀμελῶν, ῥαθυμῶν, παρῆλθον τὸν βίον· διὸ κράζω σοι Σωτῆρ, κἂν ἐν τῷ τέλει· Σῶσόν με.

Ε'ρρίμμενον με Σωτῆρ, πρὸ τῶν θυρῶν σου κἂν ἐν τῷ γῆρει, μὴ με ἀπορρίψῃς εἰς Ἄδου κενόν· ἀλλὰ πρὸ τοῦ τέλους, ὡς φιλάνθρωπος μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Τὴν οὐσίαν μου Σωτῆρ, καταναλώσας ἐν ἀσωτίᾳ, ἔρημος εἰμί ἀρετῶν εὐσεβῶν· λιμώττων δὲ κράζω· Ὁ Πατῆρ τῶν οἰκτιρμῶν, προφθάσας σὺ με οἰκτιρον.

Ο'λησταῖς περιπεσῶν, ἐγὼ ὑπάρχων τοῖς λογισμοῖς μου· ὅλως ὑπ' αὐτῶν τετραυματίσμαι νῦν· ἐπλήσθην μωλώπων. Ἄλλ' αὐτός μοι ἐπιστάς, Χριστέ Σωτῆρ ἰάτρευσον.

Τερπύς με προΐδων, ἀντιπαρήλθε, καὶ ὁ Λευΐτης, βλέπων ἐν δευαῖς, ὑπερεΐδε γυμνόν. Ἀλλ' ὁ ἐκ Μαρίας, ἀνατείλας Ἰησοῦς, σὺ ἐπίσταάς με οἴκτειρον.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σὺ μοι δίδου φωταυγῆ, ἐκ θείας ἀνωθεν προμηθείας, χάριν ἐκφυγεῖν, τῶν παθῶν σκοτασμόν· καὶ ἄσαι προθύμως, τοῦ σοῦ βίου τὰ τερπνά, Μαρία δηγήματα. Δόξα.

ὑπερούσιε Τριάς, ἢ ἐν Μοναδί προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας· καὶ ὡς εὐσπλαγγνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σέ ὑμνούντων, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας· καὶ ὡς Δέσποινα αἰγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ὁδὴ β'. Ὁ Εἰρμός.

• Πρόσεχε, Οὐρανέ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστόν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκί, ἐπίδημήσαντα.

ἠλίσθησα, ὡς ὁ Δαυΐδ ἀκολάστως, καὶ βεβορβόρωμαι· ἀλλ' ἀποπλύναις καί με, Σωτήρ τοῖς δάκρυσί μου.

Ὁ δάκρυα, οὐδὲ μετάνοιαν ἔχω, οὐδὲ κατανύξιν· αὐτός μοι ταῦτα Σωτήρ, ὡς Θεός δώρησαι.

Ἀπώλεσα, τὸ πρωτόκτιστον κάλλος, καὶ τὴν εὐπρέπειάν μου· καὶ ἄρτι κεῖμαι γυμνός, καὶ κατασχύνομαι.

Τὴν θύραν σου, μὴ ἀποκλείσῃς μοι τότε, Κύριε, Κύριε· ἀλλ' ἀνοιξόν μοι αὐτήν, μετανοοῦντί σοι.

Ἐνώτισαι, τοὺς στεναγμούς τῆς ψυχῆς μου, καὶ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν, προσδέχου τοὺς σταλαγμούς· Κύριε σῶσόν με.

Φιλάνθρωπε, ὁ θέλων πάντας σωθῆναι, σὺ ἀνακάλεσαι με, καὶ δέξαι ὡς ἀγαθός, μετανοοῦντά με.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητε, ἰκέτευε ἐκτενωῶς, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἰρμός ἄλλος.

• Ἰδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ μάννα ἐπομβρήσας, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας, πηγάσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῆ μόνη δέξιᾶ, καὶ τῆ ἰσχυΐ τῆ ἐμῆ.

Ἰδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός· ἐκωτίζου ψυχῆ μου, τοῦ Κυρίου βοῶντας· καὶ ἀποσπά-

σθητι τῆς πρώην ἀμαρτίας, καὶ φοβοῦ ὡς δικαστήν, καὶ ὡς κριτὴν καὶ Θεόν.

Ἦνι ὡμοιώθης, πολυαμάρτητε ψυχῆ; οἶμαι τῷ πρώτῳ Καῖν, καὶ τῷ Λάμεχ ἐκείνῳ, λιθοκτονήσασα τὸ σῶμα κακουργίας, καὶ κτείνασα τὸν νοῦν, ταῖς παραλόγοις ὀρμαῖς.

Πάντας τοὺς πρὸ νόμου, παραδραμοῦσα ὡς ψυχῆ, τῷ Σῆθ οὐχ ὡμοιώθης, οὐ τὸν Ἐνώθ ἐμιμήσω, ἢ τὸν Ἐνώχ τῆ μεταθέσει, ἢ τὸν Νῶε· ἀλλ' ὡφθῆς πενιχρά, τῆς τῶν δικαίων ζωῆς.

Μόνη ἐξήνοιξας, τοὺς καταρράκτας τῆς ὀργῆς, τοῦ Θεοῦ σου ψυχῆ μου, καὶ κατέκλυσας πᾶσαν, ὡς γῆν τὴν σάρκα, καὶ ταῖς πράξεις, καὶ τὸν βίον· καὶ ἔμεινας ἐκτός, τῆς σωστικῆς Κιβωτοῦ.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὁλη προθυμία, πόθῳ προσεδράμες Χριστῷ, τὴν πρὶν τῆς ἀμαρτίας, ὁδὸν ἀποστραφείσα, καὶ ἐν ἀβάτοις τοῖς ἐρήμοις τρεφομένη, καὶ τούτῃ καθαρῶς, τελοῦσα θείας ἐντολάς.

Δόξα.

Ἄναρχε ἄκτιστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς, μετανοοῦντά με δέξαι, ἡμαρτηκότα σῶσον· σὸν εἰμι πλάσμα, μὴ παρίδης· ἀλλὰ φείσαι, καὶ ρῦσαι, τοῦ πυρός τῆς καταδίκης με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Δέσποινα, Θεογεννήτορ ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, καὶ λιμῆν τῶν ἐν ζαλῇ, τὸν ἐλεήμονα, καὶ Κτίστην καὶ Υἱὸν σου, ἰλέωσαι καί μοι, ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς.

Ὁδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου· ὅτι μόνος, Ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος.

Δίς.

Τὴν εὐλογίαν τοῦ Σῆθ, οὐκ ἐκκληρώσω ψυχῆ ἀθλία· οὐ πλατεῖαν τὴν κατάσχεσιν, ὡς Γάφεθ, ἔσχες ἐν τῇ γῇ τῆς ἀφίσεως.

Ἐκ γῆς Χαρράν ἐξελθε, τῆς ἀμαρτίας ψυχῆ μου δεῦρο, εἰς γῆν ρέουσαν αἰείζων, ἀφθαρσίαν, ἣν ὁ Ἀβραὰμ ἐκκληρώσατο.

Τὸν Ἀβραὰμ ἠκουσας, πάλαι ψυχῆ μου κατὰ λιπόντα, γῆν πατρῶαν, καὶ γενόμενον, μετανάστην· τούτου τὴν προαίρεσιν μίμησαι.

Ἐν τῇ δρυΐ τῇ Μαμβρῆ, φιλοξενήσας ὁ Πατριάρχης, τοὺς Ἀγγέλους ἐκκληρώσατο, μετὰ γῆρας, τῆς ἐπαγγελίας τὸ θῆραμα.

Τὸν Ἰσαὰκ τάλαινα, γνοῦσα ψυχῆ μου καὶ τὴν δυσίαν, μυστικῶς ὀλοκαρπούμενον, τῷ Κυρίῳ, μίμησαι αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν.

Τὸν Ἰσραὴλ ἤκουσας, νῆφε ψυχὴ μου ἐκδιωχθέντα, ὡς παιδίσκης ἀποκύημα· βλέπε μήπως, ὁμοίον τι πάθης λαγνεύουσα.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Συνέχομαι κλυδῶνι, καὶ τρικυμῖα Μητέρα πταισμάτων· ἀλλ' αὐτὴ με νῦν διάσωσον, καὶ πρὸς ὄρμον, θείας μετανοίας εἰσάγαγε.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Κέσιον δέησιν, καὶ νῦν Ὅσια προσαγαγοῦσα, πρὸς τὴν εὐσπλαγγνον πρεσβείαις σου, Θεοτόκον, ἀνοιξον ταῖς θείας εἰσόδους μου.

Δόξα.

Μονὰς ἀπλῆ ἀκτιστε, ἀναρχε φύσις ἢ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σώσον, πίστει προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ Θεογεννήτορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας, ξένον θαῦμα! μέινασα παρθένος θηλαζούσα.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**κήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθη·
• δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Δίς.

Τὸ σῶμα κατερέρπυώθη, τὸ πνεῦμα κατεσπιλώθη, ὅλως ἠλικώθη· ἀλλ' ὡς ἰατρός Χριστέ ἀμφοτέρα, διὰ μετανοίας μοι θεράπευσον, ἀπόλουσον, καθάρων, πλύνων, δεῖξον Σωτῆρ μου, χιόνος καθαρώτερον.

Τὸ Σῶμά σου καὶ τὸ Αἷμα, σταυρούμενος ὑπὲρ πάντων, ἔθηκας Λόγε· τὸ μὲν Σῶμα, ἵνα ἀναπλάσῃς με, τὸ δὲ Αἷμα, ἵνα ἀποπλύνῃς με· τὸ πνεῦμα παρέδωκας, ἵνα ἐμὲ προσάξῃς, Χριστέ τῷ σῶ Γεννήτορι.

Εἰργάσω τὴν σωτηρίαν, ἐν μέσῳ τῆς γῆς Οἰκτίρμον, ἵνα σωθῶμεν· ἐκουσίως ξυλῶ ἀνεσταύρωται· ἢ Ἐδέμ κλεισθεῖσα ἀνεώγνυτο· τὰ ἄνω, τὰ κάτω, ἢ κτίσις, τὰ ἔθνη πάντα, σωθέντα προσκυνοῦσί σε.

Γενέσθω μοι κολυμβήθρα, τὸ Αἷμα τὸ ἐκ πλευρᾶς σου, ἅμα καὶ πόμα, τὸ πηγάζσαν ὕδωρ τῆς ἀφέσεως, ἵνα ἐκατέρωθεν καθαίρωμαι, χριόμενος, πίνων, ὡς χρίσμα καὶ πόμα Λόγε, τὰ ζωηρά σου λόγια.

Κρατῆρα ἢ Ἐκκλησίαν, ἐκτίησάτο τὴν Πλευράν σου, τὴν ζωηφόρον, ἐξ ἧς ὁ διπλοῦς ἡμῖν ἀνέβλυσε, κρουνός τῆς ἀφέσεως καὶ γνώσεως, εἰς τύπον τῆς παλαιᾶς, τῆς νέας, τῶν δύο ἅμα, Διαθηκῶν Σωτῆρ ἡμῶν.

Νυμνός εἰμι τοῦ Νυμφῶνος, γυμνός εἰμι καὶ τοῦ γάμου, ἅμα καὶ δεῖπνον· ἢ λαμπταῖς ἐσβέσθη ὡς ἀνέλαιος· ἢ παστάς ἐκλείσθη μακαθευδοντι· τὸ δεῖπνον ἐβρώθη· ἐγὼ δὲ χεῖρας καὶ πόδας, δεθεῖς ἔξω ἐκθέβλημαι.

Δόξα.

Αμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον ταῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασιλεῖον καὶ σύνθρονον· βοῶ σοι τὸ Ἄσμα, τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις τρισσῶς ὑμολογούμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ τίκεις καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων, φύσει Παρθένος· ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἢ νηδύς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα. Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως τάξι· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**κ νυκτὸς ἀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὁδήγησον καμὲ, ἐν τοῖς προστάγμασί σου· καὶ διδάξόν με Σωτῆρ, ποιεῖν τὸ θελημα σου. Δίς.

Ὡς βαρὺς τὴν γνώμην Φαραῶ τῷ πικρῷ, γέγονα Κύριε, Ἰακώβου καὶ Ἰαμβρὴς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, καὶ ὑποβρύχιος νοῦς· ἀλλὰ βοήθησόν μοι.

Τῷ πληθῶ συμπέφυρμαι ὁ τάλας τὸν νοῦν· πλύνόν με Δέσποτα, τῷ λουτήρι τῶν ἐμῶν, δακρύων δέομαί σου, τὴν τῆς σαρκὸς μου στολήν, λευκάνας ὡς χιόνα.

Εάν ἐρευνησῶ μου τὰ ἔργα Σωτῆρ, ἀπαντᾶ ἄνθρωπον, ὑπερβάντα ἐμαυτὸν, ὁρῶ τὰς ἁμαρτίας, ὅτι ἐν γνώσει, φρενῶν, ἡμαρτον, οὐκ ἀγνοῖα.

Φεῖσαι φεῖσαι Κύριε τοῦ πλάσματός σου· Ἠμαρτον ἄνες μοι, ὁ τῇ φύσει καθαρὸς, αὐτὸς ὑπάρχων μόνος, καὶ ἄλλος πλὴν σε οὐδεὶς, ὑπάρχει ἔξω ρύπου.

Δὶ ἐμὲ Θεὸς ὢν ἐμορφώθης ἐμὲ, ἔδειξας θαύματα, ἰασάμενος λεπρούς, καὶ παραλύτης σφίγγας, Αἰμόρρου στήσας Σωτῆρ, ἀφῆ κρασπέδου ῥῦσιν.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ρεῖθρον Ἰορδάνειον περάσασα· εὗρες ἀνάπαυσιν, τὴν ἀνώδυνον σαρκὸς, ἠδονὴν ἐκφυγῆσα· ἧς καὶ ἡμᾶς ἐξελοῦ, σαῖς προσευχαῖς Ὅσια.

Δόξα.

Σὲ Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλῆ οὐσία Μονὰς, αἰεὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ε'κ σου ἠμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορε ἄνδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας, καὶ ἠνώσεν ἑαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**'βόησα, ἐν ὄλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν· καὶ ἐπήκουσέ μου, ἐξ Ἰσραὴλ κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου.

Δίς.

Α'ντίστηθι, καὶ καταπολέμησον, ὡς Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλῆκ, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καὶ τοὺς Γαβαωνίτας, τοὺς ἀπατηλοὺς λογισμοὺς, αἰεὶ νικῶσα.

Αιάθηθι, τοῦ χρόνου τὴν ρέουσαν, φύσιν ὡς πρὶν ἢ Κιβωτός, καὶ τῆς γῆς ἐκείνης, γενοῦ ἐν κατασχέσει, τῆς ἐπαγγελίας, ψυχῆ. Θεὸς κελεύει.

Ε'σώσας, τὸν Πέτρον βοήσαντα, σῶσον προφθάσας με Σωτῆρ, τοῦ θηρός με ῥῦσαι, ἐκτείνας σου τὴν χεῖρα, καὶ ἀνάγαγε, τοῦ βυθῆ τῆς ἁμαρτίας.

Αμένα σε, γινώσκω γαλήνιον, Δέσποτα Δέσποτα Χριστέ· ἀλλ' ἐκ τῶν ἀδύτων, βυθῶν τῆς ἁμαρτίας, καὶ τῆς ἀπογνωσέως με, προφθάσας ῥῦσαι.

Δόξα.

Τριάς εἰμι, ἀπλῆ ἀδιαίρετος, διαιρητὴ προσωπικῶς, καὶ Μονὰς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἠνωμένη· ὁ Πατὴρ φησι, καὶ Υἱὸς καὶ Θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η' μήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς· ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς δικαιοθῶμεν.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Ψυχὴ μου ψυχὴ μη, ἀνάστα, τί καθευδεῖς; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι· ἀνάστηθι οὖν, ἵνα φείσῃται σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Η**'μάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Δίς.

Τοῦ Μανασσῆ, ἐπεσώρευσας, τὰ ἐγκλήματα τῇ προαιρέσει, στήσασα ὡς βδελύγματα πάθη, καὶ πληθύνουσα ψυχῆ, προσωχθίσματα. Ἀλλ' αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν, ζηλοῦσα θερμῶς, κτῆσαι κατάνυξιν.

Τὸν Ἀχαάθ, παρεζήλωσας, τοῖς μιάσμασι ψυχῆ μου, οἴμοι! γέγονας σαρκικῶν μολυμάτων, καταγώγιον, καὶ σκευὸς αἰσχρὸν τῶν παθῶν. Ἀλλ' ἐκ βάθους σου στενάξον, καὶ λέγε Θεῷ, τὰς ἁμαρτίας σου.

Ε'κλείσθη σοι, Οὐρανὸς ψυχῆ, καὶ λιμὸς Θεῶ κατέλαβέ σε, ὅτε τοῖς Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου, ὡς ὁ Ἀχαάθ, ἠπειθήσας λόγοις ποτέ. Ἀλλὰ τῇ Σαραφθία ὁμοιώθητι· θρέψον Προφήτου ψυχὴν.

Ε'νέπρησεν, Ἡλιοῦ ποτέ, δις πενήτηκοντα τῆς Ἰεζάβελ, ὅτε τοὺς τῆς αἰσχύνῃς πρεσβύτας, κατηνάλωσεν, εἰς ἔλεγχον τοῦ Ἀχαάθ. Ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν τῶν δύο, ψυχῆ, καὶ κραταιώθητι.

Δόξα.

Τριάς ἀπλῆ, ἀδιαίρετε, ὁμοῖσι Μονὰς ἁγία, φῶτα καὶ φῶς, καὶ ἁγία τρία, καὶ ἐν ἁγίον, ὑμνεῖται Θεὸς ἡ Τριάς. Ἀλλ' ἀνύμνησον, δόξασον, ζωὴν καὶ ζωάς, ψυχῆ τὸν πάντων Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υ'μνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνῶμέν σε Θεογεννητόρ· ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύησας, τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν· καὶ αὐτῇ προηνώξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῇ τὰ ἐπουράνια.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**'ν στρατιαί, Οὐρανῶν δοξαῖζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ, πᾶσα πνθὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αικαιοκρίτα, Σωτῆρ ἐλέησον, καὶ ῥῦσαί με τοῦ πυρός, καὶ τῆς ἀπειλῆς, ἧς μέλλω ἐν τῇ κρίσει, δικαίως ὑποστῆναι· ἄνες μοι πρὸ τέλους, δι' ἀρετῆς καὶ μετανοίας.

Ο'ς ὁ Διηγῆς ἐκβῶ σοι Μνήσθητι· ὡς Πέτρος κλαίω πικρῶς· ἄνες μοι Σωτῆρ, κράζω ὡς ὁ Τελώνης· δακρῦν ὡς ἡ Πόρνη· δέξαι μοι τὸν θρήνον, καθὼς ποτέ τῆς Χαναναίας.

Τὴν σπηεδόνα, Σωτῆρ θεράπευσον, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, μόνε ἰατρέ· μάλαγμά μοι ἐπίθες, καὶ ἔλαιον καὶ οἶνον, ἔργα μετανοίας, κατάνυξιν μετὰ δακρῶν.

Τὴν Χαναναίαν, κἀγὼ μιμούμενος, Ἐλέησόν με βῶν, τῷ Υἱῷ Δαυὶδ· ἄπτομαι τοῦ κροσπέδου, ὡς ἡ Αἰμορρόρουσά· κλαίω ὡς ἡ Μάρθα, καὶ Μαρία ἐπὶ Λαζάρου.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Α'ναρχε Πάτερ, Υἱὲ συνἀναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα τὸ σύθεσ, Λόγου Θεοῦ Γεννητόρ, Πατρός ἀναρχοῦ Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον, Τριάς Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θ'ς ἐκ βαφῆς, αλουργίδος Ἀχραντε, ἢ νοσητῆ παρφυρί, τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρί σου, ἢ σὰρξ συνεξυφάνθη· ἔθεν Θεοτόκον, ἐν ἀληθείᾳ σέ τιμῶμεν.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**'σπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάνδρου, ἀφθορος ἢ κῆσις· Θεοῦ γὰρ ἢ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὰς νόσους ἰώμενος, πτωχοῖς εὐηγγελίζετο, Χριστὸς ὁ Λόγος· κυλλοὺς ἐθεράπευσε, τελώναις συνήσθιεν, ἀμαρτωλοῖς ὠμίλει· τῆς Γαίρου θυγατρὸς, τὴν ψυχὴν προμετασταῶσαν, ἐπανήγαγεν ἀφ᾽ ἧς χειρός.

Τελώνης ἐσωζέτο, καὶ Πόρνη ἐσωφρόνιζε, καὶ Φαρισαῖος, αὐχῶν κατεκρίνετο· ὁ μὲν γὰρ, Ἰλάσθητι, ἢ δὲ, Ἐλέησόν με· ὁ δὲ ἐκάμπαζε, βοῶν· Ὁ Θεὸς εὐχαριστῶ σοι· καὶ ἐξῆς τὰ τῆς ἀνοίας ῥητά.

Ζακχαῖος Τελώνης ἦν, ἀλλ' ὅμως διεσωζέτο, καὶ Φαρισαῖος, ὁ Σίμων ἐσφάλλετο, καὶ Πόρνη ἐλάμβανε, τὰς ἀφεισίμους λύσεις, παρὰ τοῦ ἔχοντος ἰσχύν, ἀφιέναι ἀμαρτίας· ἦν ψυχὴ σπεῦσον μιμήσασθαι.

Τὴν Πόρνην ὦ ταίλαινα, ψυχὴ μου οὐκ ἐξήλωσας, ἣτις λαβοῦσα, μύρου τὸ ἀλάβαστρον, σὺν δαίκρυσιν ἤλειψε, τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου· ἐξέμαξε δὲ ταῖς θριξί, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, τὸ χειρόγραφον ῥηγνύντος αὐτῆ.

Τὰς πόλεις αἷς ἔδωκε, Χριστὸς τὰ Εὐαγγέλιον, ψυχὴ μου ἔγνωσ, ὅπως κατηράθησαν· φοβοῦ τὸ ὑπόδειγμα, μὴ γένη ὡς ἐκεῖναι· ταῖς ἐν Σοδόμοις γὰρ αὐτάς, ὁ Δεσπότης παρεϊκάσας, ἕως Ἄδου κατεδίκασε.

Μὴ χείρων ὦ ψυχὴ μου, φανῆς δι' ἀπογνωσεως, τῆς Χαναναίας, τὴν πίστιν ἀκούσασα· δι' ἧς τὸ θυγάτριον, λόγῳ Θεοῦ ἰάθη. Υἱὲ Δαυὶδ σῶσον καὶ μέ, ἀναβόησον ἐκ βάθους, τῆς καρδίας ὡς ἐκείνη Χριστῷ.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ανδρέα μακάριε, καὶ Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ παύσῃ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων, ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης, ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων λυτρωθῶμεν, οἱ τιμῶντές σε τὴν μνήμην αἰεὶ.

Δόξα.

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερυψώσωμεν, τὸ θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν,

Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' οὐσίαν ὡς φῶς καὶ φῶτα καὶ ζῶν, καὶ ζωαὶς ζωοποιούσαν, καὶ φωτίζουσαν τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φυλάττε, Θεογεννητορ πάναγενε· ἐν σοὶ γὰρ αὕτη, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ κνώσα, τροποῦται πάντα πειρασμὸν, καὶ σκυλεύει πολεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

Ἔῃτα ψάλλομεν οἱ δύο Χοροί.

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Ἀποδείπνων.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ Τῆς Α. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Καθίσματα Ἀποστολικά καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ Ἰησοῦ. Ἔῃτα Ἀνάγνωσις. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἰηχος β'. Ὁ σοφίσας ὑπὲρ ῥήτορας.

Ο' Φωστῆρας ἐν τοῖς πέρασι τοὺς Μαθητὰς ἀναδείξας, τῷ κηρύγματι Λόγε Θεοῦ, τὰς καρδίας ἡμῶν φώτισον, φωτὶ ἀρετῶν καὶ νηστεία καθαρον, διδούς μετάνοιαν ἐπιστροφῆς τοῖς δαυλοῖς σου, εἰς τὸ δοξάζειν σε Σωτήρ, ὁ μόνος ὑπάρχων ὑποράγαθος.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἰηχος ὁ αὐτός.

Θεοτόκε μὴ παρίδῃς με, δεόμενον ἀντιλήψεως τῆς ὑπὸ σοῦ· ἐπὶ σοὶ γὰρ πέποιθεν ἡ ψυχὴ μου· Ἐλέησόν με.

Εἰς τὴν γ'. Στιχολογίαν Καθίσμ. Ἰηχος πλ. α'. Ἀγχιώτερα τῶν Χερουβίμ.

Τὴν παιδρωτέραν τῶν ἀρετῶν, τὴν συμπολιτίν τῶν Οὐρανῶν, ἐγκράτειαν, δυσωποῦμεν, σὲ τῶν Ἀποστόλων τὴν δωδεκάδα, πρέσβευε εἰρηνικῶς διανῦσαι, καὶ κομίσασθαι τοὺς καρποὺς τῆς σωτηρίας· ὑμεῖς γὰρ ὄντως τῶν γηγενῶν ὑπάρχετε, κραταίωμα, καὶ καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Αγχιώτερα τῶν Χερουβίμ, ὑψηλοτέρα τῶν Οὐρανῶν, πανύμνητε Θεοτόκε· σὲ ἐν ἀληθείᾳ ὁμολογοῦντες, ἔχομεν ἀμαρτωλοὶ σωτηρίαν, καὶ εὐρίσκομεν ἐν πειρασμοῖς προστασίαν· διὸ μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, κραταίωμα, καὶ καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν,

Ο Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώ-
δα εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιγολογοῦμεν δὲ καὶ
τὴν δ. Ὁδὴν.

Τριαξίον τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὁδὴ δ. Ἦχος β. Ἐλληλυθας.

Εγκρατείας, τὰς αὐγαῖς δεχομένη ἀστρά-
φθητι, ψυχὴ καὶ ἀπόφυγε, τῆς ἀμαρτίας
τὴν ζόφωσιν, ὅπως ἀνατεῖλῃ σοι, ἢ τῆς ἀφέ-
σεως αἴγλη θείῳ Πνεύματι.

Αγκίστρω με, ἡδονῆς δελεάσας ὁ δόλιος, αἰ-
χμαλῶτον ἤρπασεν· ἀλλ' οἱ τὸν κόσμον
Ἀπόστολοι, λόγῳ σαγηνεύσαντες, ἐκ τῆς αὐτοῦ
με κακίας ἐκλυτρώσατε.

Εδείχθητε, τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης αὐγάσματα,
Ἀπόστολοι ἐνδοξοὶ, πλάνης ἀνχμὸν ἀπε-
λαύνοντες· καὶ οὖν φωτίσατε τὸν ὑπὸ πάσης
κακίας σκοτιζόμενον. Θεοτοκίον.

Κεκραίξομαι, ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ θλιβόμε-
νος, πρὸς σέ καὶ σωθήσομαι, καὶ ἡδονῶν
ὑπερβήσομαι, τείχος καὶ βοήθεια, τῇ σῇ Παρ-
θενε δυνάμει τειχιζόμενος.

Ἐτερον Τριώδιον τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἐίρμὸς ἄλλος. Ἦχος πλ. α.

Τὰ ἔργα, τῆς οἰκονομίας.

Τοῦ Ἡλίου, τῆς δικαιοσύνης ὑπάρχοντες,
Ἀπόστολοι, λαμπηδόνες παμφαεῖς, φωτί-
ζετε τὸν περίγειον κόσμον, τὸν ζόφον τῆς ἀπά-
της διώκοντες.

Αύρα ὄντες, τοῦ Σωτῆρος πνευματόκινήτος,
Ἀπόστολοι, γνωρισθέντες ἐπὶ γῆς, τὸ εὐ-
χον μελουργεῖτε ὑμῶν ἔπος, καὶ Κόσμον πρὸς
Θεὸν ἐπιστρέφετε. Δόξα.

Τὴν Τριάδα, ἐν μοναδικῇ οὐσιότητι, δοξάζον-
τες, ἓνα Κύριον Θεὸν, ὑμνήσωμεν τὸν ἀγέν-
νητον Πατέρα, Υἱὸν τὸν γεννητὸν, καὶ τὸ Πνεύ-
μα τὸ ζῶν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος, ἐν γαστρὶ συνέλαβε Κύριε, καὶ
ἔτεκε, σέ τὸν Ἐμμανουὴλ· ἐξῆλθες γὰρ
εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τοὺς χρι-
στούς σου Φιλάνθρωπε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Αποστόλων, δωδεκάς ἢ θεία καὶ πάνσε-
πτος, ἰκέτευε, τὸν Χριστὸν ὑπὲρ ἡμῶν,
δεόμεθα διελθεῖν ἡμᾶς εὐτόνω, τὸ τεσσαρα-
κονθήμερον στάδιον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὰ ἔργα, τῆς οἰκονομίας σου Κύριε, ἐξέ-
» στησαν, τὸν Προφήτην Ἀββακούμ· ἐξ-
» ἦλθες γὰρ εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου· τοῦ σῶ-
»σαι τοὺς χριστούς σου ἐλληλυθας.

Ὁδὴ ἡ. Τῷ δόγματι, τῷ τυραννικῷ.

Νηστεύσωμεν, πᾶσαν ἡδονὴν, παίνοντες τὰς
αἰσθήσεις νηστεία, καὶ κατανύξεως πό-
μα θερμῶς, πιώμεθα ψάλλοντες· Εὐλογεῖτε τὰ
ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῆς στάσεως, τῆς ἐκ δεξιῶν, γενέσθαι με κοι-
νωνὸν δυσωπεῖτε, ὅταν καθίσητε κρῖναι
βροτούς, σὺν Χριστῷ Ἀπόστολοι, τὸν πολλαῖς
ἀμαρτίαις, καὶ κρίσει ὑπεύθυνον.

Εν ἄρματι, θείων ἀρετῶν, νησεῖα καθαρθέν-
τες ἐπιβῶμεν, καὶ πρὸς αἰθέριον ὕψος τὸν
νοῦν, πτερώσωμεν ψάλλοντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔρ-
γα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Αίμενας, ἀφλεκτος τὸ πῦρ, τεκοῦσα τῆς
Θεότητος Παρθένε· ἀλλὰ κατάφλεξον
πάθη ψυχῶν, τῶν πίστει βωόντων σοι, τὴν φω-
νὴν τοῦ Ἀγγέλου, χαρᾶς μόνῃ πρόξενε.

Ἐίρμὸς ἄλλος. Οἱ ὅσιοί σοι.

Τοῦ Πνεύματος τὰς σαλπγγας, τοῦ Χριστοῦ
τοὺς Μαθηταίς, ἀνυμνοῦντες βωῶμεν· Εὐ-
λογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θ'ς πρεσβευταῖς τοῦ Κόσμου, καὶ πλάνης
φυγαδευταῖς, τοὺς Μαθηταίς ὑμνοῦμεν Χρι-
στοῦ· Εὐλογεῖτε βωῶντες, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν
Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Τριάδα παναγίαν, τὴν ἐν Πατρὶ καὶ Υἱῷ,
καὶ Πνεύματι, ὑμνοῦντες ψάλλομεν· Εὐλο-
γεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἀρρήτὸν σου Τόκον, πάντες ὑμνοῦμεν
βροτοὶ, εὐσεβῶς ἐκβοῶντες Ἀγνή· Εὐλο-
γεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Απόστολοι πρεσβεύσατε, ἐν εἰρήνῃ ἡμᾶς,
τὰς ἱλαστηρίους ἡμέρας τελεῖν· Εὐλογεῖ-
τε βωῶντας τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ἱ ὅσιοί σου Παιδες, ἐν τῇ καμίνῳ Χριστῆ,
» ἀνυμνοῦντες ἔλεγον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα,
» Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁδὴ θ'. Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεόν.

Απὲρ ῥιμμένους ἡδονῶν, ἀχανὲς εἰς πέλαγος,
τὴν τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας ἄβυσσον, προσ-
καλοῦμαι· Κυβερνήτά με σῶσον.

Τῆς εὐσπλαγχνίας ἡ πηγὴ, δός μοι νῦν κη-
τάνυξιν, στεναγμὸν, ὅπως ἀποκλαύσω-
μαι, τῶν κακῶν μου, τὰς ἀπίερους θαλάσσας.

Τῶν Μαθητῶν σου Ἰησοῦ, ταῖς σεπταῖς δεή-
σασσι, τὴν σεπτὴν δίδου μοι Ἀνάστασιν,
προσκυνῆσαι, καὶ τὰ θεῖά σου Πάθη.

Θεοτοκίον.

Ποῦρανῶσασα ἡμῶν, τὸ γεῶδες φύραμα, τῇ
ἐν σοί, τοῦ Θεοῦ Πανάμωμε, ἐνοικήσει, ῥυ-
σαι πάντας κινδύνων.

Εἰρμός ἄλλος. Μεγαλύνομεν Χριστέ.

Εκ τῶν πηγῶν προφητικῶς, τῶν τοῦ Σωτῆ-
ρος ἐξαντλήσαντες, οἱ Ἀπόστολοι, ὑδωρ
ἀθανασίας, ταῖς διψῶσι δόγματα ζωῆς, ποτί-
ζουσι πάντοτε.

Τοῦ Βασιλέως Οὐρανῶν, φανέντες ἄρχοντες
Ἀπόστολοι, ὑπετάξατε, πᾶταν τὴν Οἰ-
κουμένην, τοῦτον μόνον σέβειν, προσκυνεῖν, καὶ
δοξολογεῖν ὡς Θεόν.

Δόξα.

Τριαῖς ἀμέριστε Μοναῖς, ἡ παντουργὸς καὶ
παντοδύναμος, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ
ἅγιον Πνεῦμα· σὺ Θεός μου Κύριος καὶ φῶς,
καὶ σὲ ἀνυμνῶν προσκυνῶ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ Μητροπάρθενε ἀγνή, μακαριοῦμεν γενεαὶ
γενεῶν· ὅτι γεγονός, ἱλασῆριον Κόσμου, τὸν
Σωτῆρα καὶ Δημιουργόν, ἀρρήτως κυήσασα.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ χορὸς, τοὺς ἀνυμνοῦντάς
σε περισῶζε· καὶ ἀξίωσον, ἐν κατανύξει
καρδίας, ταῖς ἡμέρας πάσας διελθεῖν, τῶν φω-
τοποιῶν Νηστειῶν.

Ὁ Εἰρμός.

- **Μ**εγαλύνομεν Χριστέ, τὴν σὴν πανάμωμον
- **Μ**ητέρα ἀγνήν· ὅτι ἔτεκε σε, ὑπερφυῶς
- κατὰ σάρκα, πάσης πλάνης καὶ καταφθορᾶς,
- ἡμᾶς λυτρωσάμενον.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν
Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἰηχος γ'.

Κύριε, ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ ἔθου μετανοίαν,
ἐμὲ τὸν ἀνάξιον, σῶσαι βουλόμενος, ἀμε-
τρῆτῳ ἔλεει σου· σοὶ προσπίπτω δεόμενος· Ἐν
νηστείαις, τὴν ψυχὴν μου σύγκαμψον, ὅτι πρὸς
σὲ κατέφυγον, τὸν μόνον Πολυέλεσον.

Μαρτυρικόν.

Ως φωστῆρες ἐν Κόσμῳ λάμπετε, καὶ με-
τὰ θάνατον ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶ-
να τὸν καλὸν ἀγωνισάμενοι· ἔχοντες παρρη-
σίαν, Χριστὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἰηχος δ' αὐτός.

Θεοτόκε, ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων,
εἰς σὲ θαρρόομεν, εἰς σὲ καυχώμεθα, ἐν
σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστι· Πρίσθευε τῷ ἐκ
σοῦ Τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπᾶριον τῆς Προφητείας.

Ἰηχος α'.

Ορατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν, ῥύσαι ἡμᾶς
Κύριε, μήποτε εἴπωσι τὰ ἔθνη· Που ἐ-
στιν ὁ Θεὸς αὐτῶν; γνώτωσαν Δέσποτα, ὅτι
παρορᾷς ἁμαρτίας, λαοῦ σου μετανοοῦντος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἰηχος δ'. Ψαλμός ιγ'.

Ἐν τῷ ἐπιστρέφει Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν τῆ
λαοῦ αὐτοῦ.

Στιχ. Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· Οὐκ ἔστι
Θεός.

Προφητείας Ἠσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 11.

Υψωθήσεται Κύριος μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκεί-
νῃ· ἡμέρα γὰρ Κυρίου Σαβαώθ ἐπὶ πᾶν-
τα ὑβριστὴν καὶ ὑπερήφανον, καὶ ἐπὶ πάντα
ὑψηλὸν καὶ μετέωρον· καὶ ταπεινωθήσονται.
Καὶ ἐπὶ πᾶσαν κέδρον τοῦ Λιβάνου, τὴν ὑψη-
λὴν καὶ μετέωρον, καὶ ἐπὶ πᾶν δένδρον βαλά-
νου Βασάν, καὶ ἐπὶ πᾶν ὄρος ὑψηλόν, καὶ ἐπὶ
πάντα πύργον ὑψηλόν, καὶ ἐπὶ πᾶν τεῖχος ὑ-
ψηλόν καὶ ἐπὶ πᾶν πλοῖον θαλάσσης, καὶ
ἐπὶ πᾶσαν θῆραν κάλλους πλοίων· Καὶ ταπει-
νωθήσεται πᾶς ἄνθρωπος, καὶ πεσεῖται τὸ ὑ-
ψος τῶν ἀνθρώπων· καὶ ὑψωθήσεται Κύριος
μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Καὶ τὰ χειροποίη-
τα πάντα κατακρύψουσιν, εἰσενέγκαντες εἰς
τὰ σπήλαια, καὶ εἰς τὰς σχισμὰς τῶν πετρῶν,
καὶ εἰς τὰς τρώγλας τῆς γῆς, ἀπὸ προσώπου
τοῦ φόβου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰ-
σχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστῇ θραῦσαι τὴν γῆν.
Τῇ γὰρ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐκβαλεῖ ἄνθρωπος τὰ
βδελύγματα αὐτοῦ, τὰ ἀργυρᾶ καὶ τὰ χρυσᾶ,
ἃ ἐποίησαν ἑαυτοῖς, εἰς τὸ προσκυνεῖν τοῖς
ματαιαῖς, καὶ ταῖς νυκτερίσι· τοῦ ἐλθεῖν εἰς
τὰς τρώγλας τῆς στερεᾶς πέτρας, καὶ εἰς τὰς
σχισμὰς τῶν πετρῶν, ἀπὸ προσώπου τοῦ φό-
βου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐ-
τοῦ, ὅταν ἀναστῇ θραῦσαι τὴν γῆν.

Προκείμενον. Ἰηχος δ'. Ψαλμός ιδ'.

Κύριε, τίς παροικήσει ἐν τῷ σκηνώματί σου;

Στιχ. Πορευόμενος ἄμωμος, καὶ ἐργαζόμενος
δικαιοσύνην.

ΤΗ ΗΜΕΡΗ ΤΗΣ Α. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὴν συνήθη Στιχο-
λογίαν, εἰς τὸ, **Κύριε ἐκέκραξα**, ἱστῶμεν Στίχ.
ς. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Τριψύ-
δου, τὰ παρόντα β'. τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ἦχος β'. Τὸν φωτισμὸν ἡμῶν.

Τὸν σκοτισθέντα με, ταῖς ἀπάταις τοῦ πολε-
μῆτορος, Χριστέ μου φώτισον, ὁ σκοτίσας
Σταυρῷ κρεμάμενος, Ἥλιον ποτέ, καὶ λάμπας
τοῖς πιστοῖς φῶς ἀληθινόν, ἀφέσεως σαφῶς· ὁ-
πως πορευόμενος ἐν τῷ φωτὶ τῶν προσταγμα-
των σου, φθάσω καθαρῶς, τῆς Ἀναστάσεως τῆς
σῆς, τὴν αὐγὴν τὴν σωτήριον.

Καθάπερ ἄμπελος, ἐπὶ ξύλου Σωτήρ κρε-
μάμενος, οἶνον ἐπότισας ἀφθαρσίας, Χρι-
στὲ τὰ πέρατα· ὅθεν ἐκβῶ· Τῇ μέθῃ με δει-
νῶς τῶν ἀμαρτιῶν, σκοτούμενον αἰεὶ, γλεῦκος
κατανύξεως, ἀληθινῆς ποτίσας, νηστεύειν με
ἐξ ἡδονῶν, νῦν ἐνδυναμῶσον Σωτήρ, ὡς ἀγαθὸς
καὶ φιλόανθρωπος.

Ἔτερον προσόμοιον, τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὡ τοῦ μεγίστου μυστηρίου!

Ὡ τοῦ Σταυροῦ σου τῇ δυνάμει! οὗτος ἐξήν-
θησε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἐγκράτειαν, τὴν
ἐν Ἐδέμ ποτὲ Ἀδάμ ἀκρασίαν, πρόρριζον ἐκ-
τίλασαν· θάνατον μὲν ἐκείνη, ἐπεισήγαγε τοῖς
βροτοῖς· ἀλλ' οὗτος ἀφθάρτως ἐκβλύζει, τὴν ἀ-
θανασίαν τῷ Κόσμῳ, ὡς ἐκ πηγῆς ἄλλης τῆς
τῆ Παραδείσου, τῇ κατακενώσει, τῆ σου ζωηρῶ-
τη Αἵματος, ὁμοῦ τε καὶ ὕδατος· ὅθεν τὰ πάντα
ἐζωοποιήθη. Δι' ἧ ἡμῖν νηστείας τὴν τρυφήν, γλύ-
κανον ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναιίου, Στίχ. προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας, Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ψαλμὸς ιε'.

Εὐλογῆσω τὸν Κύριον, τὸν συνετίσαντά με.

Στίχ. Φύλαξόν με Κύριε, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἠλπισα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 4.

Αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως Οὐρανοῦ τε καὶ γῆς,
ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, ἣ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν
Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ πᾶν χλωρὸν ἀγροῦ,
πρὸ τοῦ γενέσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πάντα χάρ-
τον ἀγροῦ, πρὸ τοῦ ἀνατεῖλαι· οὐ γὰρ ἔβρε-
ξεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἄνθρωπος οὐκ ἦν

ἐργάζεσθαι αὐτήν. Πηγὴ δὲ ἀνέβαινον ἐκ τῆς
γῆς, καὶ ἐπότιζε πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.
Καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν λα-
βῶν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσ-
ωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς· καὶ ἐγένετο ὁ ἄν-
θρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν. Καὶ ἐφύτευσεν ὁ
Θεὸς Παραδείσον ἐν Ἐδέμ, κατὰ ἀνατολαῖς,
καὶ ἔθετο ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον ὃν ἔπλασε. Καὶ
ἐξανέτειλεν ὁ Θεὸς ἔτι ἐκ τῆς γῆς πᾶν ξύλον
ὠραῖον εἰς ὄρασιν, καὶ καλὸν εἰς βρώσιν· καὶ
τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου,
καὶ τὸ ξύλον τοῦ εἰδέναι γνωστὸν καλοῦ καὶ
πονηροῦ. Ποταμὸς δὲ ἐξεπορευέτο ἐξ Ἐδέμ,
ποτίζειν τὸν Παράδεισον· ἐκεῖθεν ἀφορίζεται
εἰς τέσσαρας ἀρχάς· ὄνομα τῷ ἐνὶ, Φισὼν· οὗ-
τος ὁ κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν Εὐβλάτ· ἐκεῖ οὖν
ἐστὶ τὸ χρυσίον. Τὸ δὲ χρυσίον τῆς γῆς ἐκεῖ-
νης, καλόν· καὶ ἐκεῖ ἐστὶν ὁ ἄνθραξ, καὶ ὁ λί-
θος ὁ πράσινος. Καὶ ὄνομα τῷ ποταμῷ τῷ
δευτέρῳ, Γεὼν· ἔτος ὁ κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν
Αἰθιοπίας. Καὶ ὁ ποταμὸς ὁ τρίτος, Τίγρις·
οὗτος ὁ πορευόμενος κατέναντι Ἀσσυρίων. Ὁ
δὲ ποταμὸς ὁ τέταρτος, Εὐφράτης. Καὶ ἔλαβε
Κύριος ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε, καὶ
ἔθετο αὐτὸν ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ἐρ-
γάζεσθαι αὐτὸν καὶ φυλάσσειν. Καὶ ἐνετείλατο
Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδάμ, λέγων· Ἀπὸ παντὸς
ξύλου, τοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ, βρώσει φαγῆ·
ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ
πονηρὸν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ἢ δ' ἂν ἡμέρα
φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε. Καὶ
εἶπε Κύριος ὁ Θεός· Οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρω-
πον μόνον· ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτόν.
Καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς ἔτι ἐκ τῆς γῆς πάντα τὰ
πετεινὰ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ·
καὶ ἤγαγεν αὐτὰ πρὸς τὸν Ἀδάμ, ἰδεῖν τί
καλέσει αὐτά. Καὶ πᾶν, ὃ εἶπεν ἔκαλεσεν αὐτὸ
Ἀδάμ ψυχὴν ζῶσαν, τοῦτο ὄνομα αὐτῷ.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ις'.

Φιλαξόν με Κύριε, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ.

Στίχ. Εἰσακούσον, Κύριε, δικαιοσύνης μου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 4.

Κοιῆ, ἐμῶν νόμων μὴ ἐπιλανθάνου, τὰ δὲ ῥή-
ματά μου τηρεῖτω σὴ καρδιά· μήκος γὰρ
βίου, καὶ ἔτη ζωῆς, καὶ εἰρήνην προσθήσουσί
σοι· Ἐλεημοσύνη καὶ πίστις μὴ ἐκλειπέτωσάν
σοι· ἀφαψαὶ δὲ αὐταῖς ἐπὶ σῶ τραχήλῳ· γρά-
ψον αὐτάς ἐπὶ πλακὸς καρδίας σου, καὶ εὐρή-

σεις χάριν. Προνοῦ καλά ἐνώπιον Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων. Ἴσθι πεποιθὼς ἐπὶ Κύριον ἐν ὅλῃ καρδίᾳ· ἐπὶ δὲ σὴ σοφίᾳ μὴ ἐπαίρου. Ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου γινώριζε αὐτήν, ἵνα ὀρθοτομῇ τὰς ὁδοὺς σου· ὁ δὲ ποὺς σου μὴ προσκόψῃ. Μὴ ἴσθι φρόνιμος παρὰ σεαυτῶ· φοβου δὲ τὸν Κύριον, καὶ ἔκκλινον ἀπὸ παντὸς κακοῦ· τότε ἴσθις ἔσται τῷ σώματί σου, καὶ ἐπιμέλειαν τοῖς ὀστέοις σου. Τίμα τὸν Κύριον ἀπὸ σῶν δικαίων πόνων, καὶ ἀπάρχου αὐτῷ ἀπὸ σῶν καρπῶν δικαιοσύνης· ἵνα πιμπλῶνται τὰ ταμείᾳ σου πλησμονῆς σίτου, οἶνω δὲ οἱ ληνοὶ σου ἐκβλύζωσιν. Υἱέ, μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος. Ὁν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος, παιδεύει· μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱόν, ὃν παραδέχεται. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτήν ἐμπορευέσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμωτέρα δὲ ἔστι λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὐγνωστός ἐστι πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτήν· πᾶν δὲ τίμιον, ἢ κ' ἄξιον αὐτῆς ἔστι. Μῆκος γὰρ βίου, καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς· ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλεῖτος καὶ δόξα· ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη· νόμον δὲ καὶ ἔλαιον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς, ὁδοὶ καλαί, καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι αὐτῆς ἐν εἰρήνῃ. Εὐλον ζωῆς ἔστι πᾶσι τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς, καὶ τοῖς ἐπερειδομένοις ἐπ' αὐτήν, ὡς ἐπὶ Κύριον ἀσφαλῆς.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος δ'.

Οἱ ποθοῦντες τοῦ Θεοῦ Πάσχα μετασχεῖν, οὐκ ἀπ' Αἰγύπτου, ἀλλ' ἐκ Σιών ἀρχομένου, τὴν τῆς ἀμαρτίας ζύμην, ἐξάρωμεν τῇ μετανοίᾳ· περιζώσωμεν τὰς ὀσφύας ἡμῶν, τῇ νεκρώσει τῶν ἡδονῶν· καλλωπίσωμεν τοὺς πόδας, ὑποδήμασι κωλυτικοῖς, ἐκ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς, καὶ στηριχθῶμεν, τῇ βακτηρίᾳ τῆς πίστεως· μὴ ζηλώσωμεν τοὺς ἐχθρούς, τοῦ δεσποτικοῦ Σταυροῦ, θεοποιῶντες τὴν γαστέρα· ἀλλ' ἀκολουθήσωμεν, τῷ διανηστείας ἡμῖν, τὴν κατὰ τοῦ διαβόλου νίκην ὑποδείξαντι, Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Ο ἑνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνείαις τῶν Μαρτύρων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, κατάπεμψον ἡμῖν, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθετοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Εν Σταυρῷ ὡς εἴρακε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ Ἀμνὰς καὶ Μήτηρ σου, ἐξεπλήττετο· καὶ τί τὸ ὄραμα ἔλεγεν, Υἱέ ποθεινότατε; ταυτά σοι ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Καὶ ἡ λαμπρὴ Ἀκολουθία, κατὰ τὸ σύνθημα.

Τῆς ἑβδόμης τῆς ἁ' ἑβδομάδος.

Εἰς τὸ ἀποδειπνῶν.

Μετὰ τὴν συνήθη Ἀκολουθίαν, ψάλλομεν τὸ δ'· καὶ τελευταῖον τμῆμα τοῦ Μεγάλου Κανόνος, λέγοντες ἐν ἐκάστῳ Τροπαρίῳ τὸ·

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

- Βοηθός καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς
- σωτηρίαν· οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω
- αὐτόν· Θεός τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω
- αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται. Δίς.

Τροπάρια.

Ο Ἀμνός ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ αἵρων πάντων τὰς ἀμαρτίας, ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγγνός μοι δός, δάκρυα κατανούξεως.

Σοὶ προσπίπτω Ἰησοῦ· Ἠμάρτηκά σοι ἰλάσθητί μοι, ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγγνος Θεός, μετανοοῦντα δέξαι με.

Μὴ εἰσέλθῃς μετ' ἐμοῦ, ἐν κρίσει φέρων μου τὰ πρακτέα, λόγους ἐκζητῶν, καὶ εὐθύνων ὄρμας· ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σου, παρορῶν μου τὰ δεινὰ, σῶσόν με Παντοδύναμε.

Μετανοίας ὁ καιρὸς, προσέρχομαί σοι τῷ Πλαστουργῷ μου· Ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγγνός μοι δός, δάκρυα κατανούξεως.

Τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς, καταναλώσας τῇ ἀμαρτίᾳ, ἔρημος εἰμί ἀρετῶν εὐσεβῶν· λιμώττων δὲ κράζω· Ὁ ἐλέους χορηγός, προφθάσας σύ με οἰκτεῖρον.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Υποκύψασα Χριστοῦ, τοῖς Θεοῖς νόμοις, τούτῳ προσῆλθες, τὰς τῶν ἡδονῶν ἀκαθάρτους ὄρμας, λιποῦσα καὶ πᾶσαν, ἀρετὴν πανευλαβῶς, ὡς μίαν ἐκατέρωθως.

Δόξα.

Υπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιὸν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγγνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σέ ὑμνούντων, ἄρον τὸν κλοιὸν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

ᾠδὴ β'. Ὁ Εἰρμός.

• **Γ**ῆθε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ μάννα ἐπομβρήσας, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας, πηγάσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ μόνη δεξιᾷ, καὶ τῇ ἰσχυρῇ τῇ ἐμῇ. Δίς.

Ἄνδρα ἀπέκτεινα, φησὶν, εἰς μώλωπα ἐμοί, καὶ νεανίσκον εἰς τραῦμα, Λάμεχ θρηνηῶν ἐβόα· σὺ δὲ οὐ τρέμεις ὡς ψυχὴ μου ῥυπωθεῖσα, τὴν σάρκα καὶ τὸν νοῦν, κατασπιλώσασα.

Πύργον ἐσοφίσω, οἰκοδομησάτω ὡς ψυχὴ, καὶ ὀχύρωμα πῆξαι, ταῖς σαῖς ἐπιθυμίαις· εἰμὴ συνέχεν ὁ Κτίστης τὰς βουλαῖς σου, καὶ κατέαξεν εἰς γῆν, τὰ μηχανήματά σου.

Ὡς ἐζήλωσα, Λάμεχ τὸν πρῶτον φονευτήν, τὴν ψυχὴν ὡς περ ἄνδρα, τὸν νοῦν ὡς νεανίσκον, ὡς ἀδελφόν δέ με τὸ σῶμα ἀποκτείνας, ὡς Καὶν ὁ φονεὺς, ταῖς φιληδόνοις ὁρμαῖς!

Ἐβρεξε Κύριος, παρὰ Κυρίου πῦρ ποτέ, ἀνομίαν ὀργώσας, πυρπολήσας Σοδόμων· σὺ δὲ τὸ πῦρ ἐξέκαυσας τὸ τῆς γενένης, ἐν ὧς μέλλεις ψυχὴ, συγκατακαίεσθαι πικρῶς.

Τέτρωμαι, πέπληγμαι· ἰδοὺ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ, τὰ καταστιξαντά μου, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα· ἰδοὺ τὰ τραύματα, τὰ ἔλκη, αἱ πηρώσεις, βοῶσι τὰς πληγὰς, τῶν αὐθαιρέτων μου παθῶν.

ᾠαία τοῦ Θεοῦ.

Ἡπλώσας χεῖράς σου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεὸν, Μαρία ἐν ἀβύσσῳ, κακῶν βυθιζομένη· καὶ ὡς τῷ Πέτρῳ φιλανθρωπῶς χεῖρα βοηθείας, ἐξέτεινε τὴν σὴν, ἐπιστροφὴν πάντως ζητῶν.

Δόξα.

Ἀναρχε ἄκτιστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς, μετανοοῦντά με δέξαι, ἡμαρτηκότα σῶσον· σὸν εἰμι πλάσμα, μὴ παρίδης, ἀλλὰ φεῖσαι καὶ ῥῦσαι, τοῦ πυρός τῆς καταδίκης με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Δέσποινα, Θεογεννητορ ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σέ προσρεχόντων, καὶ λιμὴν τῶν

ἐν ζάλῃ, τὸν ἐλεήμονα καὶ Κτίστην καὶ Υἱόν σου, ἰλέωσαι καί μοι, ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**τερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σε, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν με, ὅτι μόνος Ἅγιος, ὑπάρχεις καὶ Κύριος. Δίς.

Τῇ Ἄγαρ πάλαι ψυχῇ, τῇ Αἴγυπτίᾳ παρωμοιώθης, δουλωθεῖσα τὴν προαίρεσιν, καὶ τεκοῦσα, νέον Ἰσμαὴλ, τὴν αὐθαδέειαν.

Τὴν Ἰακώβ κλίμακα, ἔγνωσ ψυχῇ μου δεικνυομένην, ἀπὸ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια· τί μὴ ἔσχες, βάσιν ἀσφαλῆ, τὴν εὐσέβειαν;

Τὸν Ἱερέα Θεοῦ, καὶ βασιλέα μεμονωμένον, τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀφομοίωμα, τοῦ ἐν κόσμῳ, βίου ἐν ἀνθρώποις μιμήθητι.

Ἐπίστρεψον στενάξον, ψυχῇ ἀθλία πρὶν ἢ τοῦ βίου, πέρας λάβη ἢ πανύγυρις, πρὶν τὴν θύραν κλείσῃ, τοῦ νυμφῶνος ὁ Κύριος.

Μὴ γένη στήλη αἰλός, ψυχὴ στραφεῖσα εἰς τὰ ὀπίσω, τὸ ὑπόδειγμα φοβεῖτω σε, τῶν Σοδόμων· ἄνω εἰς Σηγῶρ διασώθητι.

Τὴν δέησιν Δέσποτα, τῶν σέ ὑμνούντων μὴ ἀπορρίψης, ἀλλ' οἰκτεῖρησον φιλάνθρωπε, καὶ παράσχου, πίστει αἰτουμένοις τὴν ἄφεσιν.

Δόξα.

Μοναὶς ἀπλῆ ἄκτιστε, ἀναρχε φύσις ἡ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶσον, πίστει προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ Θεογεννητορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας, ξένον θαῦμα! μείνασα Παρθένοσ θηλάζουσα.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ἀ**κήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σε Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δεικνυσθαι, καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθη· θνη· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Δίς.

Ὁ χρόνος ὁ τῆς ζωῆς μου, ὀλίγος καὶ πλήρης πόνων καὶ πονηρίας· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρώμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτήρ αὐτός με οἰκτεῖρον.

Βασιλεῖον τὴν ἀξίαν, διάδημα καὶ πορφύραν ἡμφιεσμένος, πολυκτῆμων ἄνθρωπος καὶ δίκαιος, πλούτῳ ἐπιβρίθων καὶ βοσκήμασιν, ἐξαίφνης τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τὴν βασιλείαν, πτωχεύσας ἀπεκείρατο.

Ἐὶ δίκαιος ἦν ἐκεῖνος, καὶ ἄμμεπτος παρὰ πάντας, καὶ οὐκ ἀπέδρα, τὰ τοῦ πλά-

νου ἔνδρα καὶ σκάμματα, σὺ φιλαμαρτημῶν οὔσα τάλαινα· ψυχὴ τί ποιήσεις, εἰν-τι τῶν ἀδοκῆτων, συμβῆ ἔπενεχθῆκαί σοι;

Ἰψήγορος νῦν ὑπάρχω, Ἰρασύς δὲ καὶ τὴν καρδίαν, εἰκῆ καὶ μάτην· μὴ τῷ Φαρισαίῳ συγκαταδικάσης με, μᾶλλον τοῦ Τελῶνου τὴν ταπεινώσιν, παράσχου μοι μόνε Οἰκτίρμον, δικαιοκρίτα, καὶ τρίτῳ συναριθμητον.

Ἐξήμαρτον ἐνυβρίσας, τὸ σκεῦος τὸ τῆς σαρκός μου, οἶδα Οἰκτίρμον· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρώμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτὴρ αὐτὸς με οἴκτειρον.

Ἀυτεῖδωλον ἐγενόμην, ταῖς πάθεσι τὴν ψυχὴν μου καταμολύννας· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρώμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτὴρ αὐτὸς με οἴκτειρον.

Οὐκ ἤκουσα τῆς φωνῆς σου, παρήκουσα τῆς γραφῆς σου τοῦ Νομοθέτου· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρώμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτὴρ αὐτὸς με οἴκτειρον.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Μεγάλων ἀτοπημάτων, εἰς βάθος κατενεχθεῖσα, οὐ κατεσχέθης· ἀλλ' ἀνέδραμες λογισμῶ κρείττονι, πρὸς τὴν ἀκροτάτην διαπράξεως, σαφῶς ἀρετὴν παραδόξως, Ἀγγελῶν φύσιν, Μαρία καταπλήξασα. Δόξα.

Ἀμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασιλεῖον καὶ σύνθρονον· βροῦ σοι τὸ Ἄσμα, τὰ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογούμενον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ τίκτεσι καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεισι δι' ἀμφοτέρων, φύσει Παρθένος· ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἡ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα. Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως ταῖσι· ποιῆ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ἦ**ν νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὀδήγησον καί με, ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καὶ διδάξόν με Σωτήρ, ποιῆν τὸ θέλημά σου. Δίς.

Ἦν χαμαὶ συγκύπτουσαν μιμοῦ ὡ ψυχῇ, πρόσελθε, πρόσπεσον, ταῖς ποσὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα σε ἀνορθώσῃ· καὶ βηματίσεις ὀρθῶς, ταῖς τρίβους τοῦ Κυρίου.

Εἰ καὶ φρέαρ Δέσποτα ὑπάρχεις βαθύ, βλύσον μοι νάματα, ἐξ ἀχράντων σου

φλεβῶν, ἵν' ὡς ἡ Σαμαρεῖτις, μηκέτι πίνων διψῶ· ζωῆς γὰρ ρεῖθρα βρύεις.

Σιωπᾶμ γενέσθω μοι τὰ δάκρυά μου, Δέσποτα Κύριε, ἵνα νύψωμαι καί γω, ταῖς κόρας τῆς καρδίας, καὶ ἴδω σε νοσρῶς, τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων. Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Ἀσυγκρίτῳ ἔρωτι πανόλβις, ξύλον ποθήσασα, προσκυνῆσαι τοῦ Σταυροῦ, ἠξίωσαι τοῦ πόθου· ἀξίωσον ἐν καί με, τυχεῖν τῆς ἀνω δόξης. Δόξα.

Σὲ Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλή ἕσις Μονάς, αἰεὶ προσκυνουμένη Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦν σου ἠμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορος ἄνθρωπε, Μητροπάρθενε Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας· καὶ ἠνώσεν ἑαυτῷ, τὴν τῶν ἀνδρῶπων φύσιν. Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ἦ**βόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου, ἐξ Ἰδοῦ κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου. Δίς.

Ἦ γὼ εἰμι, Σωτὴρ ἦν ἀπώλεσας, παλαι βασιλεῖον δραχμῆν· ἀλλ' ἀνάψας λύχνον τὸν Πρόδρομόν σου Λόγε, ἀναζήτησον, καὶ εὗρε τὴν σὴν εἰκόνα.

Ἀντίστηθι, καὶ καταπολέμησον, ὡς Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλῆκ, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καὶ τοὺς Γαβαωνίτας, τοὺς ἀπατηλοὺς λογισμοὺς αἰεὶ νικῶσα. Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Ἦνα παθῶν, φλογμὸν κατασβέσεις, δακρυῶν ἔβλυζες αἰεὶ, ὄχετους Μαρία, ψυχὴν πυρπολουμένην· ὦν τὴν χάριν νέμοις, καί μοι τῷ σὺ οἰκῆθι. Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Ἀπάθειαν, ἐκτέσω οὐράνιον, δι' ἀκροτάτης ἐπὶ γῆς, πολιτείας Μητὲρ· διὸ τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, ἐκ παθῶν ῥυσθῆναι, πρεσβείαις σου δυσώπει. Δόξα.

Ἦριάς εἰμι, ἀπλή ἀδιαίρετος, διααιρετὴ προσωπικῶς, καὶ Μονάς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἠνωμένη· ὁ Πατήρ φησι, καὶ Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦ μήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς· ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σοῖς δικαιοθῶμεν.

Κοντάκιον Αὐτόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθευδεῖς; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις δοριθεῖσθαι· ἀνάνηψον σὺν, ἵνα φείσῃται σου Χριστὸς

ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ῥδὴ ζ. Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**άρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου· οὐδὲ συντηρήσαμεν, ἐδὲ ἐποίησαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παραδῶς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός. Δίς.

Εξέλιπον, αἱ ἡμέραι μου, ὡς ἐκύπνιον ἐγερομένου· ὅθεν ὡς Ἐξουσίας δακρυῖα, ἐπὶ κλίνης μου προσθῆναι μοι χρόνους ζωῆς. Ἀλλὰ τίς Ἡσαΐας, παραστήσεται σοι ψυχῇ, εἰ μὴ ὁ πάντων Θεός;

Προσπίπτω σοι, καὶ προσάγω σοι, ὡσπερ δάκρυα τὰ ῥήματά μου· ἠμαρτον, ὡς οὐχ ἠμαρτε Ἡρόνη, καὶ ἠνάμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ γῆς. Ἀλλ' οἰκτιρήσον Δέσποτα τὸ ποιήμα σου, καὶ ἀνακαλέσαι με.

Κατέχρωσα, τὴν εἰκόνα σε, καὶ παρέφθειρα τὴν ἐντολήν σου· ὅλον ἀπημαυρώθη τὸ κάλλος, καὶ τοῖς πάθειν ἐσβέσθη Σωτῆρ ἡ λαμπάς· Ἀλλ' οἰκτιρήσας ἀπόδος μοι, ὡς ψάλλει Δαυῖδ, τὴν ἀγαλλίασιν.

Επίστρεψον, μετανόησον, ἀνακάλυψον τὰ κεκρυμμένα· λέγε Θεῷ τῷ τὰ πάντα εἰδοτί· Σὺ γινώσκεις μου τὰ κρύφια μόνε Σωτῆρ· καὶ αὐτός με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαυῖδ, κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ὑμῶν.

Βοήσασα, πρὸς τὴν ἀχραντον, Θεομήτορα πρὶν ἀπεκρούσω, λύσσαν παθῶν βιαιῶν ὀχλούντων, καὶ κατήσχυνας, ἐχθρὸν τὸν πτερύσαντα. Ἀλλὰ δός νῦν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, καί μοι τῷ δούλῳ σου. Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Οὐκ ἔστεργας, ὃν ἐπόθησας, δι' ὃν ἔτηξας σάρκας Ὁσία, αἴτησαι νῦν Χριστὸν ὑπὲρ δούλων, ὅπως ἴλεως γενόμενος πᾶσιν ἡμῖν, εἰρηναίαν κατάστασιν βραβεύσεις, τοῖς σεβομένοις αὐτόν. Δόξα.

Τριάς ἀπλή, ἀδιαίρετε, ὁμοούσιε Μονὰς ἀγία· φῶτα καὶ φῶς καὶ ἅγια τρία, καὶ ἐν ἁγίον ὑμνεῖται Θεός ἡ Τριάς. Ἀλλ' ἀνύμνησον, δόξασον ζωὴν καὶ ζωαῖς, ψυχὴ τὸν πάντων Θεόν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε Θεογεννήτορ, ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκλήσας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν· καὶ αὐτὴ προηέλωσας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῆ τὰ ἐπερᾶναια.

Ῥδὴ η. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστραταί, Οὐρανοῦν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφίμ,

» πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψῆτε, εἰς πάντας τὰς αἰῶνας. Δίς.
Τὸ τῶν δακρύων, Σωτῆρ ἀλάβαστρον, ὡς μύρον κατακενῶν, ἐπὶ κεφαλῆς, κράζω σοι ὡς ἡ Πόρνη, τὸν ἔλεον ζητοῦσα· δέησον προσάγω, καὶ ἄφεςιν αἰτῷ λαβεῖν με.

Εἰ καὶ μηδεὶς, ὡς ἐγὼ σοι ἠμαρτεν, ἀλλ' ὁμῶς δέξαι καί με, εὐσπλαγγνε Σωτῆρ, φόβῳ μετανοοῦντα, καὶ πόθῳ κεκραγότα· ἠμαρτόν σοι μόνῳ, ἠνόμησα ἐλέησόν με.

Φεῖσαι Σωτῆρ, τῆ ἰδίου πλίσματος, καὶ ζήτησον ὡς ποιμὴν, τὸ ἀπολωλὸς, πρόβατον πλανηθέντα· ἐξάρπασον τοῦ λύκου, ποιήσόν με θρέμμα, ἐν τῇ νομῇ τῶν σῶν προβάτων.

Οὐκ ἔδειξες τὴν φοβεράν, δόξαν σου Χριστέ, ὡς ποῖος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων δειλιώντων, τὸ ἄστεκτον τοῦ Βήματός σου.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Η τοῦ Φωτός, τοῦ ἀδύτου Μήτηρ σε, φωτίσασα σκοτασμοῦ, ἔλυσε παθῶν· ὅθεν εἰσδεδεγμένη, τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν, φωτίσον Μαρία, τοὺς σὲ πιστῶς ἀνευφημοῦντας.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Θαῦμα καινόν, κατιδὼν ἐξίστατο, ὁ θεῖος ὄντως ἐν σοί, Μήτηρ ζωσιμαῖς· Ἄγγελον γὰρ ἑώρα, ἐν σώματι καὶ θάμβως· ὅλος ἐπληροῦτο, Χριστὸν ὑμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας. Δόξα.

Αναρχε Πάτερ, Υἱὲ συνάναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα τὸ εὐθές, Λόγου Θεοῦ Γεννήτορ, Πατὴρ ἀνάρχου Λόγου, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον, Τριάς Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐκ ἔβαφθης, ἀλουργίδος Ἀχραντε, ἡ νηπιὴ πορφυρίς, τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον, ἐν ἀληθείᾳ σὲ τιμῶμεν.

Ῥδὴ θ. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**σπόρου συλλήψεως· ὁ τάκος ἀνερμήνευτος, Μητὴρ ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κήσις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν. Δίς.

Σπλαγγνίσθητι σῶσόν με, Υἱὲ Δαυῖδ ἐλεῆσον, ὁ δαμιονῶντας, λόγῳ ἰασάμενος· φωνὴν δὲ τὴν εὐσπλαγγνον, ὡς τῷ Ἀηστῆμαι φράσον· Ἀμήν σοι λέγω μετ' ἐμοῦ, ἔση ἐν τῷ Παραδείσῳ, ὅταν ἔλθῳ ἐν τῇ δόξῃ μου.

Αηστῆς κατηγόρει σοι, Ἀηστῆς ἐθβολόγει σοι· ἀμφότεροι γὰρ, σταυρῷ συνεκρέμαντο.

Ἄλλ' ὦ Πολυεὐπλαγγνε, ὡς τῷ πιστῷ Ληστῇ σου, τῷ ἐπιγνόντι σε Θεόν, κάμοι ἀνοίξον τὴν θύραν, τῆς ἐνδόξου βασιλείας σου.

Πῆρσις συνείχετο, σταυρούμενόν σε βλέπυσα ὄρη καὶ πέτραι, φόβῳ διερρήγγυντο· καὶ γῆ συνεσειέτο, καὶ Ἄδης ἐγυμνοῦτο· καὶ συνεσκότασε τὸ φῶς, ἐν ἡμέρᾳ καθορῶν σε, Ἰησοῦ, προσηλωμένον σαρκί.

Αΐσιους μετανοίας, καρπούς μὴ ἀπαιτήσης με· ἢ γὰρ ἰσχὺς με, ἐν ἐμοὶ ἐξέλιπε· καρδίαν μοι δώρησαι, αἰεὶ συντετριμμένην· πτωχείαν δὲ πνευματικὴν, ἵνα ταῦτά σοι προσοίσω, ὡς δεκτὴν θυσίαν μόνη Σωτήρ.

Κριτά μου καὶ γνωστά μου, ὁ μέλλων πάλιν ἔρχεσθαι, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, κρῖναι Κόσμον ἅπαντα, ἰλέω σου ὄμματι, τότε ἰδὼν με φεῖσαι· καὶ οἴκτειρόν με Ἰησοῦ, τὸν ὑπὲρ τὴν πᾶσαν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτήσαντα.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Απάσας ἐξέστησας, τῇ ξένη πολιτείᾳ σου, Ἀγγέλων τάξεις, βροτῶν τὰ συστήματα, αὐλῶς βιώσασα, καὶ φύσιν ὑπερβάσᾳ· ἀνθ' ὧν ὡς αὐλὸς τοῖς ποσίν, ἐπιβαίνουσα Μαρία, Ἰορδάνην διεπέρασας. Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Τὸν Κτίστην ἰλέωσαι, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε, ὅσια Μήτηρ, ῥυσθῆναι κακώσεων, καὶ θλίψεων τῶν κύκλῳ, συνεπιτιθεμένων· ἵνα ῥυσθέντες τῶν πειρασμῶν, μεγαλύνωμεν ἀπαύστως, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ανδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ τρισμακάρισε, Ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ παύσῃ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων· ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης, ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων λυτρωθῶμεν, οἱ τιμῶντές σου τὴν μνήμην αἰεὶ.

Δόξα.

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπεριψώσωμεν, τὸ θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' οὐσίαν· ὡς φῶς καὶ φῶτα καὶ ζῶν, καὶ ζωᾶς ζωοποιούσαν, καὶ φωτίζουσαν τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννητορ πάναγε· ἐν σοὶ γὰρ αὕτη, πιεῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροπαῦται πάντα πειρασμόν, καὶ σκυλεύει πολεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

Εἶτα ψάλλομεν οἱ δύο Χοροί.

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Ἀποδείπνων.

Τῆ Παρασκευῆ τῆς Α' Ἑβδομάδος.

εἰς τὸν ὄρθρον.

Τὰ Τριαδικὰ, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἴησον· καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα καὶ Σταυροθεοτοκίον τοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσμα τὸ παρὸν, τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ἴηχος β'. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Ο τοῖς Πάθεσι τοῖς σοῖς, πᾶσιν ἀπάθειαν διδοὺς, τὰ πάθη τῆς σαρκός μου, νεκρώσας τῷ Σταυρῷ, τῷ θεῷ, καταξίωσον, ἰδεῖν καὶ τὴν σεπτὴν, Ἀνάσασίν σου Κύριε, ἵνα λάβωμεν πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Τῷ τιμίῳ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου, φυλαττόμενοι Δέσποινα ἀγνή Θεοτόκε, πᾶσαν προσβολὴν τοῦ πολεμήτορος, ἅπαντες ῥαδίως ἐκτρεπόμεθα· διὸ κατὰ χρέος σὲ αἰεὶ μακαρίζομεν, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ μόνην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν, Καθίσμα τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἴηχος β'. Εὐσπλαγγνίας ὑπάρχουσα.

Τῆς ἀγνείας ὑπάρχων ἡ πηγὴ, τῇ νηστείᾳ συντήρησον ἡμᾶς Ἐλεῆμον· βλέψον εἰς ἡμᾶς τοὺς σοὶ προσπίπτοντας· πρόσχεε τῇ ἐπάρσει τῶν χειρῶν ἡμῶν, ὁ τείνας τὰς παλάμας σου, ἐν ξύλῳ σταυρούμενος, ὑπὲρ πάντων γηγενῶν, ὁ τῶν Ἀσωμάτων μόνος Κύριος.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρώσᾳ σε νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, Υἱέ μου ἔλεγε, τί τὸ φοβερόν τοῦτο μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος, ζῶν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδιστον;

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναιῖς, καὶ τὰ παρόντα Τραψάδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν ε'. Ὠδὴν.

Ὠδὴ ε'. Ἴηχος β'. Ὁ φωτισμὸς τῶν ἐν σκότει.

Τὴν ἐν ἐμοὶ, καθορῶν ἀμαρτίαν, ὁ δολιόφρων, σπευδεὶ καὶ συμπράττει τῇ ἀμαρτίᾳ· χαίρει γὰρ ὄντως τῇ ἐμῇ ἀπωλείᾳ. Ἄλλὰ σύ μοι δίδου διόρθωσιν, Σῶτερ εἰς ἐκείνου, ἀναίρεσιν δέομαι.

Ο τὰς ἀρχάς, θριαμβεύσας τοῦ σκότους ἐν τῷ Σταυρῷ σου, τούτων ἐξελοῦ με τῆς κακουργίας, τὸν ἐμπεσόντα εἰς βυθὸν ἀμαρτίας, καὶ εἰς βόθρον ἀτόπων πράξεων· σοῦ δὲ τῷ ἐλέει, σωθῆναι ἐλπίζοντα.

Ο νεκρωθεῖς, ἐν Σταυρῷ ἠπλωμένος, τὴν νεκρωθεῖσαν, ζώωσον ψυχὴν μου τῇ ἀμαρτία· καὶ τὴν σεπτὴν σε Ἐξανάστασιν φθάσαι, ἐν εἰρήνῃ Χριστέ ἀξίωσον, πράττοντα τὰ σά, ἐμμελῶς δικαιώματα.

Θεοτοκίον.

Ο φωτισμός, τῆς ἐμῆς ἀσθενείας, ἡ σωτηρία, τῆς ἀμαυρωθείσης Ἀγνὴ ψυχῆς μου, σῶσόν με σῶσον, ἀπολλύμενον Κόρη, καὶ χιτῶνα τῆς ἀφθαρσίας με, ἐνδυσον φθαρέντα, δεινοῖς πλημμελήμασιν.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῆς νυκτὸς διελθούσης, ἤγγικεν.

Σὺ ἐν τόπῳ Κρανίς, σαρκὶ σταυρωθῆναι, κατεδέξω μόνε Ἀθάνατε, τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀπαθανατιζῶν, καὶ ἀναμορφούμενος Κύριε.

Τὴν τοῦ Πάθους σου ὕβριν, ἡ Κτίσις ὀρώσα, ὅλη μετεβάλλετο Κύριε, Ἰουδαίων θρηνοῦσα, τὴν μαιφονίαν· ἀλλ' ἠνέσχου σῶσαι τὰ σύμπαντα.

Δόξα.

Ω Τριάς παναγία, σὺ ἡμῶν λατρεία, σὺ καὶ προσφυγὴ καὶ κραταίωμα· τοῖς ἐν φύσει μιᾷ σε, ἀνυμνολογοῦσιν, ἰλασμόν πταισμάτων κατάπεμψον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πολυώνυμε Κόρη, χαίροις Θεοτόκε· κιβωτὴ καὶ στάμνε καὶ τράπεζα, φωτοφόρε λυχνία, πυρίμορφε βάτε, ὄρος τοῦ Θεοῦ τὸ κατάσκιον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Κόσμω καὶ τοῖς ἐν Κόσμῳ, χαίρειν προσειπόντες, νῦν ὡς τῷ Χριστῷ συσταυρούμενα, ὑπομείνωμεν ὕβριν, χλεύην καὶ τὰ ἄλλα, ἵνα σὺν αὐτῷ δοξασθῶμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ῆς νυκτὸς διελθούσης, ἤγγικεν ἡ ἡμέρα,
• καὶ τὸ φῶς τῷ Κόσμῳ ἐπέλαμψε· διὰ
• τοῦτο ὑμνεῖ σε, τάγματα Ἀγγέλων, καὶ δοξολογοῦσί σε, Κύριε.

Ὡδὴ ἡ. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ο ταπεινώσας σεαυτὸν, ἀνυψώθης ἐν Σταυρῷ δι' εὐσπλαγχνίαν, ἀνυψῶν τὸν πεσόντα, βρώσει τῆ ξύλης ποτέ· διό σε μόνε ὑπεράγαθε, τὸν δεδαξασμένον, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Απροσεξίας νυσταγμῷ, ἀμαρτίας τὸν βαρὺν ὑπέστην ὕπνον· ἀλλὰ σὺ ὁ ὑπνώσας, ἐπὶ Σταυρῷ δι' ἐμέ, Χριστέ μου, ἔγειρον πτωθέντα με, μὴ με καταλάβῃ, ἡ νύξ ἡ τοῦ θανάτου.

Εκτυφλωθεῖς ταῖς ἡδοναῖς, περιφέρω τὴν ψυχὴν ἐσκοτισμένην, καὶ γελᾷ καθορῶν με, ὁ δολιόφρων ἐχθρός· διό με φώτισον καὶ λύτρωσαι, τούτου τῆς κακίας, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Εν ἀμελείᾳ τὴν ζωὴν, δαπανήσας νυσταγμῷ τῆς ἀμαρτίας, τὴν ψυχὴν ἐβαρύνθη τῇ ἀκοιμήτῳ δέ σε πρεσβείᾳ, προστρέχω· Μὴ δώῃς με, εἰς θάνατον Κόρη, πανάχραντε ὑπνώσαι.

Ἄλλος. Τὸν ἐν τῇ βράτῳ Μωσεῖ.

Ακάνθαις στεφανωθείς, καὶ στολὴν ἐκ πορφύρας, ἐνδυσάμενος ὠφθης, ὠραιότατος Χριστέ, τῷ κάλλει ὑπὲρ πάντας, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, τῇ δόξῃ ἀπαστραπτῶν.

Χολὴν καὶ ὄξος πιῶν, δύω ρεῖθρα προχέεις, ζωῆς καὶ ἀφθαρσίας, ἐκ τῆς θείας Πλευραῖς σου, τοῖς πίστευσε ὑμνοῦσι, καὶ δοξολογοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Θεότης μία Τριάς, ἡ ἀμέριστος φύσις, μεριστὴ δὲ προσώποις, τὸ ἀνώλεθρον κράτος, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, σὲ ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεογεννητορ Ἀγνή, ἡ οὐράνιος πύλη, ἡ σωτήριος θύρα, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὴν δέησιν προσδέχου, τῶν σὲ μακαριζόντων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σταυρὲ τὸ σκῆπτρον Χριστοῦ, Ἐκκλησίας τὸ κέρας, Βασιλείων τὸ νίκος, φυλαξ τῶν Χριστιανῶν· αὐτὸς εἶ φωτισμός μου, αὐτὸς καὶ καύχημά μου, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐν τῇ βράτῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ
• θάυμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε,
• εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου.

Τὴν λελεπρωμένην, ψυχὴν μου ταῖς ἀτόποις ἐνθυμήσεσι, τῷ ραντισμῷ τοῦ Αἵματος σου καθαρὸν, θεῖε Λόγε· καὶ κοινωνόν, τῆς δόξης σου μὲ ποιήσον, ὁ δὲ ἐμέ τὴν ἄδοξον, καθυπομείνας Χριστέ σταύρωσιν.

Ολος κατεκαίφθην, τῷ βάρει τῶν αἰσθημάτων Χριστέ πράξεων, καὶ σκυθρωπάζων κρᾶζω σοι Φιλάνθρωπε· Τῆς ψυχῆς μου τοὺς ἀνιάτους, μώλωπας θεράπευσον, τῷ σῶ τιμίῳ Αἵματι, ἵνα ὑμῶ σου τὴν Θεότητα.

Βρῶμα τὴν κακίαν, καὶ πόμα τὴν ἀμέλειαν ποιούμενος, ὁ κατὰ πάντα μένων ἀδιόρθωτος, τῶν βρωμάτων τῇ ἀποχῇ, ἀκαιρῶς ἐπαγάλλομαι· ἔ γάρ τοιαύτην ἔφησε, νηστείαν ἔσσεσθαι ὁ Κύριος. Θεοτοκίον.

Τὴν τῆς ἀποτόμου, ἀρχαίας ἀναιρέτιν ἀποφάσεως, καὶ τῆς Προμήτορος τὴν ἐπανόρθωσιν, τὴν τοῦ γένους τῆς πρὸς Θεόν, αἰτίαν οἰκειώσεως, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην γέφυραν, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐἰρμός ἄλλος. Τὴν ἀγνὴν καὶ ἄχραντον.

Εὐλφ σταυρωθέντος σου, ἡ Κτίσις ἐδονεῖτο· Θεὸς ὑπάρχων, πέπονθας σαρκικῶς, διασπλάγγνα οἰκτιρμῶν, ἵνα σώσης ἡμᾶς.

Τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, ἡ δύναμις μεγάλη· καὶ γὰρ τυποῦντες τοῦτον ἐν αὐτοῖς, εὐδὺς δαιμόνων τὴν ἰσχύν, ἀποκρουόμεθα.

Δόξα Πατρί.

Μονὰς τρισυπόστατε, Τριάς ἐνικωτάτη, κυριαρχία, φύσις ἰσοκλής, Πάτερ Υἱὲ καὶ Δεῖον Πνεῦμα, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις ἱλαστήριον, τῷ Κόσμῳ Θεοτόκε· ἐν ᾧ προστρέχοντες, πάντες ἁμαρτωλοὶ, πρὸς Θεὸν καταλλαγῆς, αἰεὶ εὐρίσκομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, τῇ Δεῖα δυναστεία, ἐνίσχυσόν με, ἄμωμον καὶ ἀγνόν, τὸν καιρὸν σοι τῆς νηστείας, προσενέγκασθαι.

Ὁ Ἐἰρμός.

- ▶ **Τ**ὴν ἀγνὴν καὶ ἄχραντον, Μητέρα καὶ Παρθένον, ῥοδαῖς ἁσμάτων, ἅπαντες οἱ πιστοὶ, ὡς Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Ἀίνων, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἰηχος πλ. δ'.

Τὸ τῆς Νηστείας διάγγελμα, περιχαρῶς ὑποδεξόμεθα· εἰ γὰρ ταύτην ὁ Προπάτωρ διεφυλάξατο, τὴν τῆς Ἐδέμ ἔκπτωσιν οὐκ ἂν ὑπέστημεν· ὡραῖος ἦν εἰς ὄρασιν, καὶ καλῶς εἰς βρώσιν, ὁ ἐμὲ θανατώσας καρπός· μὴ συναρπασθῶμεν τοῖς βλεφάροις, μηδὲ γλυκανθήτω ἡμῶν ὁ φάρυγξ, τοῖς τιμωμένοις βρώμασι, μετὰ δὲ τὴν μεταλήψιν ἀτιμαζόμεναις· φύγω-

μεν τὴν ἀκρασίαν, καὶ τοῖς μετὰ κόρον παύσεσιν, οὐχ ὑποβληθῶμεν· ἐνησημανθῶμεν τῷ αἵματι, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἀχθέντος εἰς θάνατον ἑκουσίως, καὶ οὐ μὴ θῆγη ἡμῶν ὁ ὀλοθρευτής· καὶ φάγομεν Πάσχα, Χριστοῦ τὸ ἱερώτατον εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Τὶ ὑμᾶς καλέσωμεν Ἄγιοι; Χερουβίμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός. Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἄγγελοι; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε. Δυναμίς; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι. Πολλὰ ὑμῶν τὰ ὄνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἰηχος ὁ αὐτός.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ος ἔβλεψέ σε σταυρούμενον, ἐν τῷ Κρανίῳ Σωτήρ, ἠλλοιοῦτο ἡ σύμπασα, Κτίσις καὶ συνείχετο, δονουμένη μὴ φέρουσα· ἡ δὲ Παρθένος, ἀγνὴ καὶ Μητήρ σου, ὄδυρομένη, σοὶ ἀνεβόησεν· Οἴμοι ὦ τέκνον μου, Σωτήρ μου γλυκύτατε! τί τὸ καινόν, τοῦτο καὶ παραδόξον, καὶ ξένον θέαμα;

Τὸ, Ἄγαθόν τὸ ἐξομολογεῖσθαι, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία· ἡ δὲ αἰ. Ὡρα λέγεται ἄνευ Στιχολογίας.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, τὸ Τροπαίριον τῆς Προφητείας. Ἰηχος πλ. δ'.

Τὸν πολυαμάρτητον ἡμῶν βίον, καὶ τὸν ἀμετανόητον τρόπον, αἰκτιρμοῖς προκατάλαβε Κύριε· ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, ζωῆς καὶ θανάτου δεσπόζοντα· σῶσον ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἰηχος δ'. Ψαλμός ιζ'.

Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχύς μου. Στίχ. Ὁ Θεὸς με βοηθός μου, καὶ ἐλπὶς ἐπ' αὐτόν.

Προφητείας Ἰσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. Α'.

Ι'δού, ὁ Δεσπότης Κύριος Σαβαωθ ἀφελεί ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ, ἰσχύοντα καὶ ἰσχύουσαν, ἰσχύν ἄρτου καὶ ἰσχύν ὕδατος· γίγαντα, καὶ ἰσχύοντα, καὶ ἄνθρωπον πολεμιστήν, καὶ δικαστήν, καὶ πρᾶφῆτην, καὶ στοχαστήν, καὶ πρεσβύτερον, καὶ πεντηκόνταρχον, καὶ θαυμαστόν σύμβουλον, καὶ σοφόν ἀρχιτέκτονα, καὶ συνετὸν ἀκροατήν. Καὶ ἐπιστήσω νεανίσκους ἄρχοντας αὐτῶν· καὶ ἐμ-

παίκεται κυριεύουσιν αὐτῶν. Καὶ συμπεσῖ-
ται ὁ λαός, ἄνθρωπος πρὸς ἄνθρωπον, καὶ
ἄνθρωπος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· προσκό-
ψει τὸ παιδάριον πρὸς τὸν πρεσβύτερον, καὶ
ὁ ἄτιμος πρὸς τὸν ἔντιμον. Ὅτι ἐπιλήφεται
ἄνθρωπος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἢ τοῦ οἰκείου
τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, λέγων· Ἰμάτιον ἔχεις, ἀρ-
χηγὸς ἡμῶν γενοῦ, καὶ τὸ βρῶμα τὸ ἐμὸν ὑ-
πὸ σέ ἐστω. Καὶ ἀποκριθεὶς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐ-
κείνῃ, ἐρεῖ· Οὐκ ἔσομαί σου ἀρχηγός· οὐ γὰρ
ἐστὶν ἐν τῷ οἴκῳ μου ἄρτος, οὐδὲ ἰμάτιον· οὐκ
ἔσομαι ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ τούτου, ὅτι ἀντίται
Ἱερουσαλὴμ, καὶ Ἰουδαία συμπέπτωκε, καὶ
αἱ γλώσσαι αὐτῶν, μετὰ ἀνομίας, τὰ πρὸς Κύ-
ριον ἀπειθοῦσι· διότι ἐταπεινώθη ἡ δόξα αὐ-
τῶν, καὶ ἡ αἰσχύνῃ τοῦ προσώπου αὐτῶν ἀν-
τέστη αὐτοῖς· τὴν δὲ ἀμαρτίαν αὐτῶν, ὡς
Σοδόμων ἀνήγγειλαν, καὶ ἐνεφάνισαν. Οὐαὶ
τῇ ψυχῇ αὐτῶν! διότι βεβούλευνται βουλήν
πονηρὰν καθ' ἑαυτῶν, εἰπόντες· Δήσωμεν τὸν
δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστι· τοίνυν, τὰ
γεννήματα τῶν ἔργων αὐτῶν φάγονται. Οὐαὶ
τῷ ἀνόμῳ! πονηρὰ κατὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν
αὐτοῦ συμβήσεται αὐτῷ. Λαός μου, οἱ πρά-
κτορες ὑμῶν καλαμῶνται ὑμᾶς, καὶ οἱ ἀπαι-
τοῦντες κυριεύουσιν ἡμῶν. Λαός μου, οἱ μα-
καρίζοντες ὑμᾶς πλανῶσιν ὑμᾶς, καὶ τὴν τρί-
βον τῶν ποδῶν ὑμῶν ταράσσουσιν. Ἀλλὰ νῦν
καταστήσεται εἰς κρίσιν Κύριος, καὶ στήσει
εἰς κρίσιν τὸν λαὸν αὐτοῦ· αὐτὸς γὰρ Κύριος
εἰς κρίσιν ἤξει μετὰ τῶν πρεσβυτέρων τῆ λαοῦ,
καὶ μετὰ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς τῆ.
Κύριε, βοηθέ μου καὶ λυτρωτά μου.
Στίχ. Οἱ Οὐρανοὶ δημιουργοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Ἰστίον, ὅτι τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μηναιίου, τοῦ λαχόν-
τος Ἁγίου τῷ Σαββάτῳ καὶ τῇ Κυριακῇ, ψάλλομεν εἰς
τὸ Ἀπόδεικνον, ἢ ὅταν βούληται ὁ Ἐκκλησιαάρχης.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὴν Στιχολογίαν τὰ,
Πρὸς Κύριον, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν
Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά, πρῶτον τὸ πα-
ρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἦχος πλ. α'.

Ἐὔτε πιστοὶ ἐπεργασώμεθα, ἐν φωτὶ τὰ
ἔργα τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημό-

νως περιπατήσωμεν· πᾶσαν ἀδίκον συγγραφὴν
ἀφ' ἑαυτῶν, τοῦ πλησίον ἀφελώμεθα, μὴ τιθέν-
τες πρόσκομμα τούτῳ εἰς σκάνδαλον· ἀφήσω-
μεν τῆς σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν· αὐξήσωμεν τῆς
ψυχῆς τὰ χαρίσματα· δώσωμεν ἐνδεέσιν ἄρ-
τον, καὶ προσέλθωμεν Χριστῷ, ἐν μετανοίᾳ
βωῶντες· Ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ δ'. Μαρτυρικά, τὰ τοῦ Ἦχου
τῆς Ἑβδομάδος· καὶ μετὰ ταῦτα, τὰ παρόν-
τα δ'. Ἰδιόμελον τοῦ ἁγίου Θεοδώρου.

Ἦχος β'.

Ἐὔτε φιλομάρτυρες πάντες, πνευματικῶς
εὐφρανθῶμεν, καὶ πανηγυρίσωμεν· σήμε-
ρον γὰρ προτίθεται τράπεζαν μυστικὴν, ὁ μαίρ-
τυς Θεόδωρος, εὐφραίνουσιν τοὺς φιλεόρτους
ἡμᾶς, τοῦ βοῆσαι πρὸς αὐτόν· Χαίροις Ἀθλο-
φόρε ἀήττητε, ὁ τὰς ἀπειλας τῶν τυράννων,
ἐπὶ γῆς καταστρεψάμενος· χαίροις, ὁ τὸ πῆ-
λινόν σου σῶμα, διὰ Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐκδε-
δωκὼς ταῖς βασάνοις· χαίροις, ὁ ἐν ποικίλοις
κινδύνοις, δόκιμος στρατιώτης ἀναδειχθείς, τῆς
οὐρανοῦ Στρατιᾶς. Διὸ δυσωποῦμέν σε, Μαρ-
τύρων ἐγκαλλώπισμα, πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

τὴν Θεοδώρητον χάριν, τῶν θαυμάτων σου
Μάρτυς Θεόδωρε, πᾶσιν ἐφαπλοῖς, τοῖς
πίστει σοὶ προστρέχουσι· δι' ἧς εὐφημοῦμέν σε
λέγοντες· Αἰχμαλώτους λυτροῦσαι, Σαραπεύεις-
νοσοῦντας, πενομένους πλοῦτιζεις, καὶ διασώ-
ζεις πλέοντας· μάταιον δρασμόν, ἐπέχεις οἰ-
κετῶν, καὶ ζημίας φανέρωσιν ποιεῖς, τοῖς συ-
ληθεῖσιν Ἀθλητὰ· καὶ στρατιώτας παιδεύεις
τῆς ἀρπαγῆς ἀπέχεσθαι· νηπίαις χαρίζεις,
συμπαθῶς τὰ αἰτήματα· Σερμὸς εὐρίσκη προσ-
τάτης, τοῖς ἐπιτελοῦσί σου τὸ ἱερόν μνημό-
συνον· μεθ' ὧν καὶ ἡμῖν Ἀθλητὰ ἱερώτατε,
τοῖς ἀνυμνοῦσί σου τὸ μαρτύριον, αἰτήσαι πα-
ρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἄωρον Θεοῦ ὑπέρτατον, ἀνεδείχθης Μάρτυς
Θεόδωρε· ὅτι καὶ μετὰ τέλος, ὡς ζῶν,
τοῖς προσρέχουσι παρέχεις τὰς αἰτήσεις. Ὅθεν
υἱὸν ἀρπαγέντα γυναιχοῦ ποτὲ, δορυάλωτον ἐν
ἀλλοπίστῳ στρατῷ, ἐπιστάσα ἡ χήρα, τοῖς
δαίкруσι τὸν Ναόν σου κατέβραχεν· αὐτὸς δὲ
ὡς συμπαθὴς, ἐφ' ἵππῳ λευκῷ ἐπιβαῖς, ταύτης
τὸν παῖδα, ἀοράτως παρέστησας· καὶ μετὰ
τοῦτο, σὺν τούτῳ ἐνεργῶν, τοῖς θαύμασιν οὐκ
ἔλιπες. Ἀλλ' αἰτήσαι Χριστὸν τὸν Θεόν, σω-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Οείων δωρεῶν, ἐπώνυμόν σε γεραίρω, τρισμάκαρ Θεόδωρε· τοῦ φωτός γὰρ τοῦ Δείου, ἄδυτος φωστήρ ἀναδειχθείς, κατέλαμψας ἄθλοισ σου, τὴν σύμπασαν Κτίσιν· καὶ πυρὸς αἰκμαϊότερος φανείς, τὴν φλόγα κατέσβεσας· καὶ τοῦ δολίου δράκοντος, τὴν κάραν συνέτριψας· διὸ ἐν τοῖς ἄθλοισ σου, Χριστὸς ἐπικαμφθείς, ἐστεφάνωσε τὴν Δεῖαν κάραν σου. Μεγαλομάρτυς Ἀθλητὰ, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Θεόν, ἐκτενωῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Οργάνῳ χρησάμενος ὁ δυσμενῆς, τῷ συναποστατῆ Τυράννῳ, δι' ἐπινοίας χαλεπῆς, τὸν νηστεία καθαγιζόμενον λαὸν εὐσεβῆ, τοῖς ἐκ μιαρῶν Δυσιῶν κεχραμένοις βρώμασιν, ἐπειρᾶτο καταμιαίνειν· ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἐκείνου μηχανήμα, σοφωτέρα διέλυσας ἐπινοία, ὄναρ ἐπιστάς, τῷ τότε Ἀρχιερεῖ, καὶ τὸ βαθὺ τῆς γνώμης ἀνακαλύπτων, καὶ τὸ ἄτοπον τοῦ ἐγχειρήματος ὑποδηλών· καὶ δὴ σοι χαριστήρια Δύοντες, σωτήρα ἐπιγραφόμεθα, ἐτήσιον ἀνάμνησιν τοῦ γενομένου ποιούμενοι, καὶ τὸ λαίπρον ἐξαιτούμενοι, τῶν ἐπινοιῶν τοῦ πονηροῦ, ἀβλαβεῖς περισώζεσθαι, ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις, Μάρτυς Θεόδωρε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρὸν, καὶ εὐθύς,

Ἐσπέρας, Προκείμενον, Ἦχος πλ. α'.

Ψαλμὸς ιδ'.

Ἐπακούσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως.

Στ. Ὑπερασπίσαι σε τὸ ὄνομα τῆ Θεῶ Ἰακώβ.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 20.

Εκάλεσεν Ἀδὰμ ὀνόματα πᾶσι τοῖς κτήνεσι, καὶ πᾶσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς· τῷ δὲ Ἀδὰμ οὐχ εὐρέθη βοηθός, ὅμοιος αὐτῷ. Καὶ ἐπέβαλεν ὁ Θεὸς ἕκστασιν ἐπὶ τὸν Ἀδὰμ, καὶ ὑπνώσει· καὶ ἔλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ, καὶ ἀνεπλήρωσε σὰρκα ἀντ' αὐτῆς. Καὶ ὠκοδόμησε Κύριος ὁ Θεὸς τὴν πλευράν, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τῆς Ἀδὰμ, εἰς γυναῖκα, καὶ ἦγαγεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀδὰμ. Καὶ εἶπεν Ἀδὰμ· Τοῦτο νῦν ὅστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου, καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου· αὕτη κληθήσεται Γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς ἐλήφθη αὕτη. Ἔνεκεν τούτου, καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σὰρκα μίαν.

Καὶ ἦσαν οἱ δύο γυμνοί, ὁ, τε Ἀδὰμ καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆ, καὶ οὐκ ἠσχύνοντο. (Κεφ. Γ'. 1). Ὁ δὲ ὄφεις ἦν φρονιμώτατος πάντων τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ὃν ἐποίησε Κύριος ὁ Θεός. Καὶ εἶπεν ὁ ὄφεις τῇ γυναικί· Τί ὅτι εἶπεν ὁ Θεός· οὐ μὴ φάγητε ἀπὸ παντός ξύλου τοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ; Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ τῷ ὄφει· Ἀπὸ παντός ξύλου τοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ φαγώμεθα· ἀπὸ δὲ τοῦ καρποῦ τοῦ ξύλου, ὃ ἐστὶν ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου, εἶπεν ὁ Θεός, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ, οὐδὲ μὴ ἄψησθε αὐτοῦ, ἵνα μὴ θανάτω ἀποθανῆσθε. Καὶ εἶπεν ὁ ὄφεις τῇ γυναικί· Οὐ θανάτω ἀποθανεῖσθε· ἡδεὶ γὰρ ὁ Θεός, ὅτι ἡ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, διανοιχθήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἔσεσθε ὡς θεοί, γινώσκοντες καλὸν καὶ πονηρὸν. Καὶ εἶδεν ἡ γυνὴ, ὅτι καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρώσιν, καὶ ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, καὶ ὠραῖόν ἐστι τοῦ κατανοῆσαι· καὶ λαβοῦσα ἡ γυνὴ τὴν καρπὸν αὐτοῦ, ἔφαγε· καὶ ἔδωκε καὶ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς μετ' αὐτῆς, καὶ ἔφαγον. Καὶ θηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοί τῶν δύο, καὶ ἔγνωσαν ὅτι γυμνοὶ ἦσαν· καὶ ἔρραψαν φύλλα συκῆς, καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς περιζώματα. Καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ, περιπατοῦντος ἐν τῷ Παραδείσῳ τὸ δειλινόν· καὶ ἐκρύβησαν, ὁ, τε Ἀδὰμ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἀπὸ προσώπου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου. Καὶ ἐκάλεσε Κύριος ὁ Θεός τὸν Ἀδὰμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀδὰμ, ποῦ εἶ; Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Τῆς φωνῆς σου ἤκουσα, περιπατοῦντος ἐν τῷ Παραδείσῳ, καὶ ἐφοβήθην, ὅτι γυμνός εἰμι, καὶ ἐκρύβην. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός· Τίς ἀνήγγελέ σοι ὅτι γυμνός εἶ; εἰμὴ ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὐ ἐνετείλαμην σοι τούτου μόνον μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες; Καὶ εἶπεν ὁ Ἀδὰμ· Ἡ γυνὴ, ἣν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ ἔφαγον. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῇ γυναικί· Τί τοῦτο ἐποίησας; καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ· Ὁ ὄφεις ἠπάτησέ με, καὶ ἔφαγον. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ ὄφει· Ὅτι ἐποίησας τοῦτο, ἐπικατάρατος εἶ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων τῆς γῆς· ἐπὶ τῷ στήθει σου καὶ τῇ κοιλίᾳ πορεύσῃ, καὶ γῆν φαγῆ πᾶσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου· καὶ ἔχθραν θήσω ἀναμέσον σου, καὶ ἀναμέσον τῆς γυναικός, καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σε, καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτὸς σε τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτῆ πτέρναν. Καὶ τῇ γυναικί εἶπε· Πληθύνων πληθυνῶ ταῖς

λύπας σου, καὶ τὸν στεναγμὸν σου· ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα, καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἢ ἀποστρέψῃ σου, καὶ αὐτὸς σου κυριεύσει. Τῷ δὲ Ἀδὰμ εἶπεν· Ὅτι ἤκουσας τῆς φωνῆς τῆς γυναικὸς σου, καὶ ἔφαγες ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετείλαμην σοὶ τούτου μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες, ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου· ἐν λύπαις φαγῆ αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου· ἀκαίνθας καὶ τριβόλους ἀνατελείσει, καὶ φαγῆ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ· ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου φαγῆ τὸν ἄρτον σου, ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης· ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ. Καὶ ἐκάλεσεν Ἀδὰμ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, Ζωή· ὅτι αὕτη μήτηρ πάντων τῶν ζώντων.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς κ'.
Υψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου.
Στίχ. Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται ὁ βασιλεὺς.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 19.

Ο Θεὸς τῇ σοφίᾳ ἐθεμελίωσε τὴν γῆν, ἠτοίμασε δὲ Οὐρανοὺς ἐν φρονήσει. Ἐν αἰσθήσει αὐτῷ ἄβυσσοι ἐρράγησαν, νέφη δὲ ἐρρύθησαν δρόσον. Υἱέ, μὴ παραρρήγῃς· τήρησον δὲ ἐμὴν βυλὴν καὶ ἐννοίαν, ἵνα ζῆ σὴ ψυχὴ, καὶ χάρις ἢ ἐπὶ σῶ τραχήλῳ· ἔσαι δὲ ἴσσις ταῖς σαρκί σου, καὶ ἐπιμέλεια ταῖς ὀστέαις σου· ἵνα πορευῆ πεποιθῶς ἐν εἰρήνῃ πάσας τὰς ὁδοὺς σου, ὃ δὲ ποὺς σου οὐ μὴ προσκόψῃ· εἰάν γὰρ κἀθη, ἀφοβος ἔση· εἰάν δὲ καθευδῆς, ἠδέως ὑπνώσεις· καὶ οὐ φοβηθήσῃ πτόησιν ἐπελθοῦσαν, οὐδὲ ὀρμαῖς ἀσεβῶν ἐπερχομένας· ὃ γὰρ Κύριος ἐστὶ ἐπὶ πασῶν ὁδῶν σου, καὶ ἐρείσει σὸν πόδα, ἵνα μὴ ἀγρευθῆς. Μὴ ἀπόσχου εὐποιεῖν ἐνδεῇ, ἤνικα ἂν ἔχη ἢ χεῖρ σου βοηθεῖν. Μὴ εἶπῃς· Ἐπαυελθῶν ἐπάνηκε, καὶ αὐριον δώσω, δυνατοῦ σου ὄντος εὐποιεῖν· οὐ γὰρ αἶδας τί τέξεται ἢ ἐπισῶσα. Μὴ τέκταινε ἐπὶ σὸν φίλον κακῶν, παροικούντα καὶ πεποιθότα ἐπὶ σοί. Μὴ φιλεχθρήσῃς πρὸς ἄνθρωπον μάτην, ἵνα μὴ τι εἰς σὲ ἐργάσῃται κακόν. Μὴ κτήσῃ κακῶν ἀνδρῶν ἐνειδῆ, μηδὲ ζηλώσῃς τὰς ὁδοὺς αὐτῶν. Ἀκάθαρτος γὰρ ἔναντι Κυρίου πᾶς παράνομος· ἐν δὲ δικαίαις οὐ συνεδρεύει. Κατὰρα Κυρίου ἐν αἰκοῖς ἀσεβῶν· ἐπαύλεις δὲ δικαίων εὐλογοῦνται. Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται· ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Τὸ, Κατευθυνθήτω καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

Δεῖ γνωστικῶν, ὅτι ἐν πάσαις ταῖς Παρασκευαῖς τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἰς τὸν Ἑσπερινόν, καὶ εἰς τὸ Ἀποδείπνον, μετανοίας οὐ ποιῶμεν, εἰ μὴ μόνον τὰς τετυπωμένας ἐν τῇ Προηγιασμένῃ, ἦγουν, μετὰ τὸ, Κατευθυνθήτω, μετανοίας, γ'. μετὰ τὴν Εἰσοδὸν τῶν ἀγίων Δώρων, μετανοίας, γ'. καὶ εἰς τὸ, Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου, μετανοίας, γ'. Ἐν δὲ τοῖς Ἀποδείπνοις, ψάλλομεν τοὺς ἀναπαυσίμους Κανόνας τοῦ ἐνδιατάκτου Ἦχου, ἐν τῷ Κοιμητηρίῳ. Τοὺς δὲ Κανόνας τοῦ Μναίου, ἦγουν τοῦ παρόντος Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς, ψάλλομεν, ὅταν δοκῇ τῷ Ἐκκλησιαάρχῃ· καὶ τὸν μὲν ἵνα, ψάλλομεν ἐν ταῖς Ἀποδείπνοις τῆς Παρασκευῆς· τὸν δὲ ἕτερον, ἐν τῷ Ἀποδείπνῳ τῆς Κυριακῆς. Οὕτω ποιῶμεν ἐν πάσαις ταῖς Παρασκευαῖς Ἑσπέρας τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς Δείας Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων σήμερον, ἦτοι μετὰ τὴν Ὀπισθάμβωνον Εὐχὴν, ψάλλομεν τὸν ἐφεξῆς ἱκετήριον Κανόνα τοῦ ἀγίου Θεοδώρου, προτιθέντες καὶ Κόλυβα, καὶ λέγομεν τὸν Ψαλμὸν, Κύριε εἰσαῖκουσον τῆς προσευχῆς μου· Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ παρόν·

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β'.

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα! ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογός, ὡς ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, ὁ ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος ἠγάλλετο· πυρὶ γὰρ ὀλοκαυτωθεὶς, ὡς ἄρτος ἠδύς, τῇ Τριάδι προσήνεκται. Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, τὸ αὐτό. καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἐννοίαν, πάντα ὑπερένδοξα τὰ πᾶσα Θεοτόκε Μυστήρια· τῇ ἀγνεῖᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνωσθῆς ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν. Αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ μετὰ τὸν Ν. τὸν Κανόνα, οὐ ἢ ἀκροστιχίς, ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

Θεοῦ σε μέλπω δωρεῶν ἐπώνυμε.

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγραὴν διοδοῦσας.

Θεοῦ σε Θεόδωρε ἐραστὴν, εἰδὼς καὶ τῷ πόθῳ, τῷ ἀφίκτῳ σου πεδηθεὶς, ψυχὴν τε καὶ σῶμα καὶ τοὺς λόγους, τῶν ἐγκωμίων ἀνατίθημι.

Εγράφετο δόγμα Δεοστυγῆς, Δυσίαν εἰδῶλοισι, καὶ οὐ ζῶντι φέρειν Θεῷ· ἀλλ' ἠχθῆς οὐ δύσων Ἀθλοφόρε, τῷ δὲ Θεῷ προσαχθισόμενος.

Ο ἔρωτι θείῃ καθηλωθεὶς, Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, τῷ Υἱῷ τῷ Μονογενεῖ, Θεόδωρε Μάρτυς ἐστρατεύθης, καὶ τῶν βραβείων αὐτῶν δεξιμαρτῆς.
Θεοτοκίον.

Τάξις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, ἀνύμψευτε Μῆτερ, εὐφημοῦσιν ἀνελλιπῶς τὸν Κτίστην γὰρ τούτων ὡσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκαλαῖς σου ἐβάστασας.

ᾠδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Υμνον ἐκ χειλέων μου, καὶ ἐξ ὀδυνηρᾶς δέησιν, φέρω ψυχῆς ἣν κατοικτιρήσαιο, ἀθλοφόρε Θεόδωρε.

Σάρκα καθυπέταξας, τῷ αὐτοκράτορι ἔνδοξε, Μάρτυς ναὶ καὶ δι' ἀμφοτέρων, θεραπεύεις τὸν Κτίσαντα.

Εἴστης ἐπὶ βήματος, τυραννικοῦ Χριστὸν ἀνακτα, θεολογῶν· δύειν γὰρ κιβδηλοῖς, ἀπληροῦσά σου Θεόδωρε.

Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες κεκτῆμεθα, καταφυγὴν καὶ τειχος αἰεὶ, Χριστιανοί· σὲ δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως Ἀνύμψευτε.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Μυστηρίων γευσάμενος, θείων ἐν συνέσει Μάρτυς Θεόδωρε, ἀνεπαίσχυντον ἀνάρρουσιν, τῆς Θεοῦ γεννήσεως ὡμολόγησας.

Εμπαθῆ τὴν Θεότητα, ὧντο ταῖς πάθεσιν οἱ λατρεύοντες· οὓς ἐν Πνεύματι δηλογῆσας, ἀθλητὰ Θεόδωρε φωτιζόμενος.

Λυτρωτὴν δι' ἐντεύξεως, τῶν σὲ ἀνυμνούντων μάκαρ Θεόδωρε ἐκ ποικίλων περιβάσεων, καὶ παθῶν γενέσθαι ἱκετεύομεν.

Θεοτοκίον.

Ητὸν στάχυν βλαστήσασα, τὸν ζωοποιὸν ἀνήρωτος ἄρουρα, τὸν παρέχοντα τῷ Κόσμῳ ζῶην, Θεοτόκε σῶζε τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

ᾠδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ποθεῖτε τὸν ποθήσαντα Κύριον, ἐπεφώνεις, ἀθλητὰ Θεόδωρε, ταῖς συναθλοῦσί σοι Μάρτυσιν.

Ος ζήλω Ἀθλοφόρε πυρούμενος, τὴν καρδίαν, θεῶν τὴν ψευδώνυμον, σὺν τῷ τεμένει κατέφλεξας.

Δυναμίει ἀπητήτῳ Θεόδωρε, ἀθλοφόρε, βαρβάρων δρασύτητα, κάμου τὰ πάθη ἀνάλωσον.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σοι, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ Κόσμῳ ἐκήυσας.

ᾠδὴ ε'. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Ος χαῦνον ὡς ἀσθενὲς, θεῶν ματαίων τὸ φρύαγμα, πρὸς ἄμυναν ἑαυτῶν, ἀνθρώπων ἐδέετο, ἐνθάσει νικώμενον, ἀψευδῶν Μαρτύρων, κηρυττόντων τὴν ἀλήθειαν. Δίς.

Ρῶσθεις δυνάμει Θεοῦ, Μαρτύρων κλέος Θεόδωρε, ταῖς στρέβλας τῶν ἀσεβῶν, νηπίων τοξεύματα, ἐώρας μακάριε, τὸ διακωνίζον, τῶν μελλόντων προορώμενος.

Θεοτοκίον.

Ρῶσθεις τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἰκεσίαις σου, Θεογεννήτορ ἀγνή, καὶ τυχομεν Πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Πίστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θώρακα, ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου, ταῖς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας Πολύαθλε, καὶ στέφει οὐρανίῳ, ἐστέφθης αἰωνίως, ὡς ἀήττητος.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Εμαστιχθῆς τὸ σῶμα, ὑπὲρ τοῦ μαστιχθέντος, Λόγου σαρκὶ δι' ἡμᾶς, καὶ τούτῳ εὐχαρίστως, γηθόμενος ἐβόας, ἀθλοφόρε Θεόδωρε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ος ἐν τάφῳ ἐτέθη, καὶ ἐκὼν ἐσφραγίσθη, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ παντός, εἰρκτῆ ἐσφραγισμένη, παρώκησας κραυγαῖζων, ἀθλοφόρε Θεόδωρε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νεκρωθεὶς καὶ τὰ πάθη, τῆς σαρκὸς προκέρσεαι ἐκταξαίμενος, αὐ βρώσει Ἀθλοφόρε, τῷ πόθῳ δὲ τῷ θείῳ, ἐμελωθεὶς τρεφόμενος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εν φρουρᾷ Ἀθλοφόρε, ὡσπερ ἐν τῇ καμίνῳ, τοὺς Νεανίας ποτι, ὁ εἰς τῆς ἀκηρατου, Τριαδος σὲ θαρρύνει, ὁραθεὶς ἀναμείποντα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας Σῶτερ αἰκονομήσασθαι, ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένου, κατώκησας τῷ Κόσμῳ, ἣν προστάτιν ἀνεδείξας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Πεπρωμένος ἐνοιαν, τῶν ἀνόμων ὁ ἔξαρχος, τῷ θεοσεβεί σοι ἀσεβῶς ἐπέπληττε· Τί μάτην εἰς ἄνθρωπον, βιοθανῆ ἀνοητε, ἔθου ταῖς ἐλπίδας; ἀλλὰ σὺ ἀνεβόας· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἰερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ος νουεχθῆς καὶ φρόνιμος, αἰκονόμος τῆς χάριτος, τῇ δωρημένη ἐκ Θεοῦ σοι χα-

ρτι, εβόας Θεόδωρε, τῷ ἀσεβῶς προσταύσοντι·
 Αὐτῆμοι αἰσχύνῃ, καὶ τοῖς μέλπουσιν ἤτω· Οἱ
 Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερ-
 ψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεανικῶς ἠγώνισαι, ἀποτόμως δηλεγεῖς· Τί
 ἀνοηταίνεις, τῷ Τυράννῳ ἔκραζες, προσάτ-
 των τοῖς κτίσμασι, ψευδολατρεῖν τὸν Κτίσαντά,
 ἐγκαταλιπόντες; ἀλλ' ἐγὼ ἀναμείλω· Οἱ Παῖ-
 δες εὐλογοῦσιν, Ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαὸι ὑπερυ-
 ψοῦσι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σωματικαῖς μορφώσεσι, καὶ ποικίλοις αἰνίγ-
 μασι, καὶ συμβολικαῖς, καὶ τυπικαῖς ἐμ-
 φάσεσι, τὴν σὴν προεμήνυον, οἱ Θεηγόροι Γέννη-
 σιν, τὴν ὑπερφυσίαν καὶ θαυμαστήν σου Παρθένη·
 διό σε γεγηθότες, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν
 ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Υψη μαρτυρίου σου, Θεοῦ Θεόδωρε ὁ πόθος·
 ὄθεν σοι, καὶ γέγονε, τῷ ἐνύλῳ τὸ σῶμα
 πυρὶ, δι' οὗ πρὸς τὸ θεῖον χαίρων, πῦρ ἐξεδή-
 μησας, ἀθλοφόρε θεραπευτὰ Θεοῦ Θεόδωρε.

Μάρτυς παναοίδιμη, κατέφλεξας, οὐ κατε-
 φλέχθης· σὺ γὰρ τὴν ἀπάτην ἐφλεξας·
 τῷ Θεῷ δὲ παρίσασαι, ζῶν καὶ ἐν αὐτῷ μαρ-
 τυρικῶς εὐφρανόμενος, ἀθλοφόρε θεραπευτὰ
 Θεοῦ Θεόδωρε.

Δόξα.

Ενα σε γινώσκωμεν, Χριστὸν τὸν ἕνα τῆς Τριά-
 δος, ἐν δυσὶ τελείαις φύσεσι· τὸν λαόν σου
 διάσωσον, τοῦτον ὃν ἐκτίσω τῷ τιμίῳ σου Αἵ-
 ματι, Θεοδώρῳ τοῦ ἀθλοφόρου ταῖς ἐντευξέσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τὸν ἀόρατον, Θεὸν βασιλεύσαν ἀγκά-
 λαις, τὸν ἐν Οὐρανοῖς ὑμνήμενον, ὑπὸ πάσης
 Δυναμείως, καὶ διὰ σοῦ ἡμῖν δωρέμενον, πάντο-
 τε σωτηρίαν, οἱ ἐν περιστάσει μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

- **Σ**ὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα καὶ
- Παρθένον, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κηύσασαν,
- διὰ λόγου τὸν ὄντως Θεόν, τὴν ὑψηλοτέραν,
- τῶν ἀχραντῶν Δυναμείων, ἀσιγήτοις δοξολο-
 γίαις μεγαλύνομεν.

Καὶ μετὰ τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον.

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώμακα.

Δόξα, τὸ Κοντάκιον.

Πίστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θώρακα, ἐνδον λαβῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. δ'.

Ως προστασίαν ἀπαντες, καὶ κραταιὰν ἀν-
 τίληψιν, οἱ ἐπταικότες κερτήμεθα Πάνα-

γνε, σοῦ τὴν θερμὴν βοήθειαν, Παρθενομήτορ
 Μαρία, Χριστιανῶν σωτηρία· διὸ μὴ παύσῃ ὑ-
 πὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα τὸν Σωτῆρα, δωρήσα-
 σθαι τὴν συγχώρησιν.

Καὶ γίνεται ἡ εὐλόγησις τῶν Κολλύβων.

Εἶτα·

Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου, καὶ τὸ, Εὐλογήσω τὸν
 Κύριον· καὶ δίδεται τὸ κατακλαστόν παρὰ
 τοῦ Ἱερέως, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰσερχόμενοι εἰς τὴν τράπεζαν, μεταλαμβάνομεν οἴνου
 καὶ ἐλαίου, διὰ τὴν τοῦ Ἁγίου μνήμην. Τοῦτο γὰρ πα-
 ρελάβομεν εἰς τὴν Λαύραν τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάβ-
 βα, καὶ εἰς τὸ Κοινόθιον τοῦ ὁσίου Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου·
 ἀλλ' οὐ ποιῶμεν αὐτὸ νῦν, διὰ τὸ αἰδέσιμον τῆς ἡμέρας.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΤΗΣ Α. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ
 τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, δις, καὶ
 τὸ Θεοτοκίον, ἅπαξ. Εἶτα, εἰς τὴν α'. Στιχολ.
 ψάλλομεν Καθίσματα Μαρτυρικά, τὰ κατὰ
 τὸν τυχόντα Ἦχον, μετὰ καὶ τοῦ Θεοτοκίου.
 Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Κα-
 θίσματα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ζέων πίστεως ὀρθοδοξία, πλάτην ἔσβεσας
 κακοδοξίας, καταργήσας τῶν εἰδώλων τὸ
 ἄθεον, καὶ ὀλοκαύτωμα θεῖον γενόμενος, θαυ-
 ματουργίαις δρῶσίζεις τὰ πέρατα. Μάρτυς ἐν-
 δοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι
 ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁμοιον.

Θεῖον δῶρόν σε πρὸς σωτηρίαν, πάσῃ δέδω-
 κε τῇ Οἰκουμένῃ, ὃ ἐν τοῖς ἄθλοις δυνα-
 μώσας σε Κύριος, τὰς ψυχικὰς ἡμῶν νόσους
 ἰώμενος, καὶ τῶν σωμάτων τὰ πάθη τροπού-
 μενος. Μάρτυς Θεόδωρε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰ-
 κέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ητὸν ἀχώρητον, Θεὸν ἐν μήτρᾳ σου, Παρ-
 θενε ἀχραντε, κυφορήσασα, τὸν πρὸ
 αἰῶνων ἐκ Πατρὸς ἀρρέυστως ἀνατείλαντα,
 Λόγον ἐνυπόστατον, καὶ Υἱὸν ὁμοούσιον, τοῦ-
 τον ἐκδυσώπησον, σὺν Προφήταις καὶ Μάρτυ-
 σιν, Ὅσισις, Ἀσκηταῖς, καὶ Δικαίοις, δοῦναι
 ἡμῖν λύσιν πλημμελημάτων.

Εἶτα ἀναγινώσκωμεν τὸ Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου· τὸ δὲ Ἐγκώμιον τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης ἀναγινώσκειται εἰς τὴν τράπεζαν.

Μετὰ δὲ τὸν Ν'. οἱ Κανόνες· τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς 5'. καὶ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου οἱ δύο εἰς ἡ. Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ, **Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν.**

Ὁ Κανὼν, ποίημα τοῦ ὁσίου Ἰωάννου Μητροπολίτου Εὐχαΐτων, ἔχων ἀκροστιχίδα, ἐν μὲν τοῖς πρώτοις Τροπαρίοις, Ὁ Ἰωάννης ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς,

Ἰήρων ὁ κλεινός, δόξα πρώτῳ Σαββάτῳ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ο πάντων ἐπέκεινα, σὲ τὴν ἀρρήτως γενήσασαν, ἀπάντων προσέθηκε, τῶν ἐαυτοῦ ἐκλεκτῶν· ὅθεν σήμερον, τὸν τούτου στεφανίτην, ὑμνοῦντες Πανύμνητε, σοὶ προεξάρχομεν.

Τὸν μέγαν ἐν Μάρτυσι, τὸν ἀθλητὴν τὸν ὑπέρλαμπρον, τὸν ὀνομαστότατον, καὶ περιδότην, τὸν ἐν δαύμασιν, ἀπ' ἀκρων γῆς εἰς ἄκρα, ἐπίσημον ἄσμασι, μέλψω Θεόδωρον.

Ἡμέρα εὐφρόσυνος, ἐν ταῖς πενθίμοις ἀνέτειλε, καὶ τὴν σκυθρωπότητα, τούτων ἐφαίδρυνε· προσόρτια, προαίμια μακρόθεν, ἐκλάμψασα χάριτι, τοῦ Δείου Μάρτυρος.

Ραντίζει καθάρσια, τὴν Ἐκκλησίαν τοῖς αἵμασι, τὸ ἅγιον σφάγιον, ὃ προσελάβετο, ὁ τεθυμένος, καὶ δῦμα δεδεδυμένος, τὸ ὑπεράδλησαντα, τῆς Δείας δόξης αὐτοῦ.

Θεοτοκίον.

Ωραῖον καὶ ἄωρον, τὸ ἐρρταίζειν νενομίσται· ἡ γὰρ ὠραῖσασα, τὰ πάντα Δέσποινα, καὶ νῦν ἔδειξε, τῆς μνήμης καινωναῦσα, τῷ προκινδυνεύοντι ταύτης δι' αἵματος.

Ἔτερος Κανὼν, ποίημα τοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Ο θαυμαστός ἐν Ἁγίοις ὄντως Θεός, ἐν ἐμοὶ θαυμάστωσον, τὰ ἔλεός σου Χριστέ, λόγον μοι δωρούμενος, ὡς ἂν, τὰ θαυμάσια τοῦ σοῦ, αἰνέσω Μάρτυρος.

Τὸν σταθερὸν ἐν τοῖς ἀθλοῖς καὶ καρτερὸν, ἐν ταῖς πόνοις ἔδειξας, Ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ· τὰ ταχὺ δὲ πάλιν ἐφ' ἡμᾶς, βοηθείας φανερῶν, τῆς σῆς Θεοδώρε.

Τὴν εὐσεβῆ τῶν Πατέρων πίστιν ψυχῆς, τῆς αὐτοῦ ὁ τύραννος, ἀπώσαίμενος κακῶς, ἀσεβῆ ἠθέλησε βουλήν, τῷ Θεῷ προσκεκρουκῶς, αἰεὶ πορεύεσθαι.

Θεοτοκίον.

Θεορρημόνων προρρήσεις παῖλαι ἀνδρῶν, ἐπί σοι πεπλήρωνται, Μητροπάρθενε σαφῶς, ὡς Θεὸν τεκούσαν ἀληθῆ, καὶ Θεὸν ἀληθινόν, ὑπερφυῶς καὶ φρικτῶς.

Καταβασία.

• **Α**'νοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται
• **Π**νεύματος, καὶ λόγον ἐρευξομαι, τῇ
• **Β**ασιλίδι Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς
• **π**ανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης
• **τὰ δαύματα.**

Ὡδὴ γ'. Τοὺς φους ὑμνολόγους.

Ιδεῖν τὴν ἡμέραν τοῦ Υἱοῦ σου, ποθῶν ὁ Χριστῶνυμος λαός, εἰς τύπον ταύτης Δέσποινα, τανῦν προεορτάζουσι, σὲ φέρουσαν ὑπόθεσιν, καὶ τὸν κλεινὸν Ἀθλοφόρον σου.

Νικᾷ πᾶσιν τρόποις τὰ βελτίω· ὁ μέγιστος γὰρ ἐν ἀθληταῖς, εἰς εὐφροσύνην ἤμειψε, τὴν τοῦ καιροῦ κατήφειαν, τῆς εὐαγοῦς τὸ σύντονον, νηστείας τρέψας εἰς ἄνεσιν.

Οἰκειὸν καὶ πρέπον σοι τὸ δῶρον· καὶ γὰρ ἐξ οἰκειῶν Ἀθλητᾶ· οὓς γὰρ αὐτὸς κατῶκισας, ἐν ταύτῃ τῇ μερίδι σου, περιχαρῶς τὰ δῶρά σοι, τὰ τῶν ἐπαίνων προσάγομεν.

Καλλίστην κρηπίδα κατεβαλοῦ, ταῖς σαῖς ἀριστεταῖς Ἀριστεῦ, τὸν Δῆρα τὸν ὀλέθριον, τὸν πῦρ καὶ φόνον πνέοντα, καταβαλὼν ὡς πάρεργον, ὑπερφνοῦς γενναιότητος.

Λυττήσας ὁ νέος ἀποστατίας, κατ' ἴσον δεῖν ὡς τῷ παλαιῷ, καθάρματα ταῖς βρωμασιν, ὡσπερ ἰῶ συνέφυρεν· ἀλλὰ ψευθεῖς ὁ δειλῆιος, κατεσοφίσθη τῷ Μάρτυρι.

Θεοτοκίον.

Επλήσθη μὲν σύμπασα Παρθένε, τοῦ γνωῖναι τὸν Κύριον ἡ γῆ, ἐκ σοῦ τῷ Κόσμῳ φάναντα· ἀλλὰ τοῖς Δείοις Μάρτυσι, χάρις πολλὴ κρατύνασι, δι' ἐαυτῶν τὴν ἀληθειαν.

Εἰρμός ἄλλος. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος.

Οπρὶν τῆς Εὐσας ταῖς ὠσί, ψιθυρίσας δολιχῶς· αὐτὸς καὶ νῦν τὸν ἰόν, τῆς κακίας, πρὸς ἀπάτην κέχυκε.

Τὸν δόλον εἶχε κατ' αὐτοῦ· ἔτρεφε τὴν μαγνίαν, κατὰ τῶν εὐθηνούντων· καιρὸν ἐζητεῖ εὐθῆ, καθ' ὃν τὸ μῖσος τελεῖν, ἐμελέτα, ὁ παρανομώτατος.

Τῶν ἡμερῶν ἡ ἀπαρχὴ, τῶν ἁγίων ἐπέστη Νηστειῶν, ἐν αἷς ἅπας, Χριστιανὸς ἐαυτὸν, δι' ἐγκρατείας πολλῆς, ἐκκαθαίρει, πάντων ἀπεχόμενος.

Θεοτοκίον.

Ελπὶς τῆ Κόσμου κραταιά, σκέπη καὶ προστασία, Παναγία Παρθένη, μὴ παρίδης ἀγαθῆ, τὴν δέησιν οἰκετῶν, τῶν ἐκ πόθου, σὲ μακαρίζοντων αἰεὶ. Καταβασία.

• **Τ**οὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα
• καὶ ἀφθονος πηγὴ, Δίασον συγκροτή-
• σαντας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ
• Δείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα. Ψῆχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Θεὶκν παντευχίαν ἀναλαβῶν, καὶ εἰδῶλων τὴν πλάνην καταβαλῶν, Ἀγγέλους διηγεiras, εὐφημεῖν τοὺς ἀγῶνάς σου· τῷ γὰρ Δείῳ πόθῳ τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τοῦ ἐν πυρὶ θανάτου, στερόρως κατεφρόνησας· ὄθεν φερωνύμως, τοῖς αἰτήσί σε νέμεις, τὰ Δεία δωρήματα, ἰαμάτων χάρισματα. Ἀθλοφόρε Θεόδωρε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου. Δόξα, ὁμοιον.

Μαξιμίμου θωπείαις μὴ ἐκλυθεῖς, τοῦ Χριστοῦ δὲ τοῖς λόγοις ἀνδρειωθείς, εἰδῶλων τὰ τεμένη, ἐν πυρὶ ἀπατέφρωσας, ἀθλητικῶς νικήσας, καλῶς τὸν ἀντίπαλον, προφητικῶς διήλθες, τὸ πῦρ ὡς ἐν ὕδατι· ὄθεν ἐπαξίως, ἀμοιβὴν τῶν ἀγῶνων, πηγάζεις ἰάματα, τοῖς αἰτούσῃ ἐκ πίστεως. Ἀθλοφόρε Θεόδωρε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ως πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ ὡς ἀπειράνδρος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Ἐψέστου Πανύμνητε, ἀνομιῶν με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, καὶ ἐν γνώσει γενόμενον τοῖς δαίμοσι παίγιον· σπεῦσον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ρῦσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, δι' ἀρετῆς ἀπαρτίσασα· φωτοδόχε ἀκήρατε, διώξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἀνω λαμπρότητος ἀξίωσον, καὶ ἀκίβδηλου αἴγλης, φωτὸς ἀνεσπέρου σου.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ.

Ω καενῆς καὶ παραδόξου, μίξεως τε καὶ κράσεως! παρθενία τόκον, ἦνωσε τεχθεῖς ὁ Θεάνθρωπος· ταῖς σκυθρωπαῖς δὲ ἡμέραις, τὴν εὐφρόσυνον, τὸν οἰκεῖον τιμῶν, Ἀθλητὴν ἐγκατέμιξεν.

Ιδε πῶς Χριστὸν ἐφίλει, ὁ Χριστῷ στρατευόμενος· τοὺς ἐχθροὺς γὰρ τούτου, ζήλω καὶ πυρὶ κατηνάλωσε, καὶ ἑαυτὸν τελευταῖον καλ-

λιέργημα, καὶ δεκτὸν αὐτῷ θῦμα, προθύμως ἀπέδωκε.

Νικηφόρος ἐκ τῶν ἄθλων, ὁ Γενναῖος ἀνέλυσε, παρρησίᾳ λόγων, καὶ ὑπεροψία κολάσεων, τῆς θείας καταπλήξας, καὶ γενόμενος, πάσῃ κτίσει καινὸν, καὶ παραδόξον θείατρον.

Οστοῦν μὲν οὐ συνετρίβη, τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότου μου, ὡ μακροθυμίας! καὶ μετὰ τὴν νέκρωσιν πάσχοντος· τὸν δὲ αὐτοῦ Στρατιώτην πῦρ δεξάμενον, καὶ τραχὺς νύλαβήθη, θανόντος προσάψασθαι.

Θεοτοκίον.

Συνθανόντες τῷ Δεσπότη, τῆς ζωῆς οἱ θεράποντες, καὶ συναναγάντες, ζῶσι παρ' αὐτῷ νῦν αἰώνια, καὶ τῷ Υἱῷ τὴν Μητέρα συνδοξαῖσιν, εὐλογοῦντες Πατέρα, Υἱόν, Πνεῦμα ἅγιον.

Ἄλλος. Χριστὸς μου δύναμις.

Βουλὴν βυλεύεται, ὁ ἀσεβέστατος, καὶ σκοπεῖται, ὡς ὄντως ἐστὶ φρικτὴ· ἔγνω γὰρ ὁ δειλαιος, διὰ βρωμάτων μαρῶν, τὸν λαὸν καταμολύνειν Χριστοῦ.

Εἰς ἔργον ἤνεγκε, βουλὴν τὴν ἄθεσμον, συσταλῆναι προστάξας τῶν καθαρῶν, ἐδεσμάτων ἐνθεσιν, καὶ πρατεθῆναι ἅ αὐτὸς, κατεμολυνε τοῖς αἵμασι.

Γέγονεν ἔκπυστον, καὶ διαδόχον, τὸ ἀνόμημα πᾶσι Χριστιανοῖς· ὄθεν ὡς ἐπέγνω σε, καὶ συνδρομὴ πάντων ὁμοῦ, εἰς Ναὸν Κυρίου ἁγίου.

Θεοτοκίον.

Τὴν σὲ Κυήσασκη, τὸν προακῶνιον, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα νῦν οἱ πιστοὶ, πρέσβιν προβαλλόμεθα· ταύτης δεήσεσι καμψθεῖς, εὐμενῆς γενοῦ τοῖς δούλοις σου.

Καταβασία.

• **Ο** καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεό-
• τητος, ἐν νεφέλῃ καύφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς
• ὁ ὑπέρθος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ, καὶ διέ-
• σωσε, τοὺς κραυγαζόντας· Δόξα Χριστῇ τῇ
• δυνάμει σου.

ᾠδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ανοίγεται σήμερον, τὰ πρόθυρα τῆς χάριτος, καὶ ἡ καταπαύσιμος νῦν αὕτη, προεκκῶζει τὴν ἀναστάσιμον· οὕτω λαμπροφῆρος τὴν λαμπραίν, Δέσποσαν γεραίρουσα, καὶ τὸν ἐκδοχὸν Μάρτυρα.

Δωρεῖται φερώνυμον, δῶρον Θεὸς Θεόδωρον, τοῖς ἡγαπηκῶτι τοῦ φανέντος, ἡγαπημένου τὴν ἐπιφάνειαν, παραδόξων ἔργων ποιητῆν, Δείων τε δυνάμεων, αὐτουργὸν ἐργασάμενον,

Οὐδὲν πρὸς τὸν Μάρτυρα, τὰ τόξα καὶ τὰ βέλη σὲ, ἐχθρὲ τῆς ἀνθρώπων σωτηρίας· καὶ τεθνηκώς γάρ, ζῆ καὶ ἐγήγορε, καὶ τοῖς κακουργήμασι τοῖς σοῖς, ἀντικαθιστάμενος, σώζει πάντα Ὁρθόδοξον. Θεοτοκίον.

Ενίζον ἦν πρότερον, τὸ θαῦμα τῆς Θεόπαϊδος· ταῖς τῶν Ἀθλητῶν δὲ μαρτυρίαις, εἴληψε πίστιν, τὴν ἀναμφίβολον, καὶ τὸ πιστευόμενον αἰεὶ, μένει θαυμαζόμενον, καὶ πιστῶς προσκυνούμενον.

Ἄλλος. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ.

Ο τότε τοίνυν Ἀρχιερεὺς ὅλος θαμβηθεὶς τοῦ ἀσεβοῦς, ὡς ἔγνω τὰ διαβούλιον, ὕμνοις ἐν παννύχοις Θεὸν ἰκέτευε, μὴ παρεῖναι εἰς τέλος, λαὸν τὸν κληρὸν αὐτοῦ.

Αλλ' ὁ ταχὺς ὄντως βοηθός, τῶν ἐν ἀληθείᾳ καὶ θερμῇ, προσκαλουμένων δεήσει αὐτὸν, οὐ παρεῖδεν ὅλως· ἀλλὰ ταχίστην αὐταῖς, ἐργάζεται τὴν λύσιν τοῦ ἐγχειρήματος.

Εκ τῶν ὑμίστων ὁ βοηθός, πέμπεται ὡς τάχιστα πρὸς γῆν, ὁ ἀθλοφόρος Θεόδωρος, καὶ τῷ Ἀρχιεπίσκοπῳ ἐπαπτάνεται, τὴν λύσιν ἐκδιδάσκων, τῆς παρανόμου βουλῆς.

Θεοτοκίον.

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ τὴν σὴν, Δέσποινα ἀντίληψιν θερμῶς, κατασχυνηθήσεται πώποτε· ἀλλ' αἰτεῖται χάριν, καὶ δῶρον δέχεται, πρὸς τὸ συμφέρον θάττον, τῆς ἐξαιτήσεως.

Καταβασία.

• **Ε**ξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ
• **Ε**σθ'· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένη, ἔσχες
• ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν, καὶ τέτο-
• κας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, εω-
• τηρίαν βραβεύουσα.

Ὡδή 5'. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Νηστεύειν Σῶτερ· οὐ δύνανται, οἱ φίλοι καὶ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνός σου· σὲ τὸν Νυμφίον γάρ, σὺν τῇ Μητρὶ καὶ τῷ φίλῳ σου, ξενίζουσι παρόντα, καὶ θεραπεύουσιν.

Απέστη Θεοῦ τοῦ σώζοντος, ἀπέστη καὶ φρενῶν ὁ δυσώνυμος, καὶ πρὸς ἀπόνοιαν, κατεξάνεστη τῆς πίστεως· ἀλλ' ἀντὶ ταύτης εὗρε, τὸν μεγαλιώνυμον.

Παθῶν κατέστη σοφώτερος, καὶ δρᾶσας ὁ γενναῖος θερμάτερος· τὴν πρὸς τυράννους γάρ, πάλιν καὶ νίκην καλῶς ἀσκηθεὶς, οὐδὲ θανάτων ἀπέστη, τοῦ κατάρθωματος.

Θεοτοκίον.

Ρυσθέντες σήμερον Δέσποινα, κινδύνου ψυχροφθόρου τῷ θαύματι, τοῦ Ἀθλοφόρου

σου, κατὰ τὴν σὴν θείαν πρόνοιαν, τὴν χάριν ἀμφοτέροις, ἀντιτιθέμεν.

Ἄλλος. Τοῦ βίου τὴν θαλατταν.

Τὸ ξένον θαμβούμενος, τῆς ὀράσεως τῆς σῆς, Ἀρχιερεὺς ἀντέφητε· Σὺ τίς εἶ Κύριε, ὁ λαλῶν ἐμοί; γνώρισον καὶ δίδαξον, πῶς εὐρήσωμεν θάττον τὴν βοήθειαν.

Θεόδωρος ἔφησεν· Ἐγὼ πέφυκα σαφῶς, ὁ ἀθλητῆς καὶ ἄκουσον· Σίτον ἐφήσας, μέρισον τοῖς λαοῖς· καὶ οὕτω σωθήσεσθε, κεχραμένων βρωμάτων τοῦ ἀλάστορος.

Ος μέγα τὸ θαῦμά σου, καὶ παραδόξος ἡ σὴ, ἀντίληψι Θεόδωρε! δεὸ θάρρουντες πάντες εὐλικρινῶς, πρὸς σὲ καταφεύγομεν, καὶ δεόμεθα· Σῶσον τοὺς οἰκέτας σου.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον, καὶ δοχεῖον καθαρὸν, τῷ Λόγῳ ἐχηματίσας, Πατὴρ τῇ εὐδοκίᾳ, καὶ τῇ ἐν σοί, ἐπισκέψαι Πνεύματος, τοῦ ἁγίου· διὰ με φωταγωγῆσον.

Καταβασία.

• **Τ**ὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελού-
• **Τ**ες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτο-
• **Ρ**ος, δεῦτε ταῖς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ
• **Α**υτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ἀυτόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Εἴστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θῶρακα· ἐνδον λαβῶν ἐν καρδίᾳ σου, ταῖς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτητας Πολύαθλε, καὶ στέφει οὐρανίῳ ἐστέφθης αἰωνίως, ὡς ἀήττητος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐν θρόνῳ φωτὸς ἐποχούμενον, εὐχαρίστως ἐν πίστει ὑμνοῦμέν σε· ὅτι δῶρημα θείον δειδώρησαι, τὸν γενναῖον τοῖς ἀθλοῖς Θεόδωρον, τὸν ἐν τῷ βίῳ τρισμακάριστον, ὡς ὑπέρμαχον ὄντα τῆς ἀληθείας· εὐσεβεὶ λογισμῷ κεκτημένος Χριστόν, ἀνεδείχθη κραταιὸς νικητὴς κατὰ τοῦ δολεροῦ, ὡς ἀήττητος.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Σαββάτῳ τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, τὸ διὰ τῶν Κολύβων παραδόξον θαῦμα τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος ἑορτάζομεν.

Στίχοι.

Τροφὴ κολύβων, ἐστὶν ἡ Τήρων πόλιν,
Τρυφὴν τιθεὶς ἄπρακτον, ἡλιγισμένην.

Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, μετὰ Κωνσταντίνου τὸν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου υἱόν, τὰ σκήπτρα τῆς βασιλείας

κρατήσαντος, καὶ ἀπὸ Χριστοῦ εἰς εἰδωλολατρίαν μετα-
 στρέψαντος, διωγμὸς κατὰ Χριστιανῶν ἐγείρεται μέγιστος,
 ἐμφανῶς τε ὄρα καὶ ἀφανῶς. Ἀπεικὼν οὖν ὁ δυσσεβὴς
 τοῦ κολάζειν ὠρῶς, ὁμοῦ δὲ καὶ, ἀναφανδὸν ἀπανθρώ-
 πως, σὺτῳ ταιραῖζει Χριστιανούς, αἰσχυρόμενός τε καὶ
 ὑπειδόμενος, ἵνα μὴ προστίθωνται πλείονες, κεκρυμμένως
 πῶς μιᾶναι τούτους ὁ δόλος καὶ ἀνόστος ἐβουλεύσκητο.
 Ὅθεν καὶ τηρήσας, ὡς τὸ ἡμέτερον ἔθνος Χριστοῦ, κα-
 τὰ τὴν πρώτην τῶν ἁγίων Νηστειῶν Ἑβδομάδα, μᾶλ-
 λον ἀγνίζεται, καὶ προσανίχει Θεῷ, τὸν Ἐπαρχὸν τῆς
 πόλεως μετακαλεσάμενος, κελύει τὰ πιπρασκόμενα συνή-
 θη ὄνια ἐκ τοῦ μέσου ἀπαγαγεῖν· ἕτερα δὲ ὄνια προ-
 δεῖναι τῇ ἀγορᾷ, ἄρτους δηλονότι καὶ πόματα, τοῖς ἐκ
 τῶν θυσιῶν αὐτοῦ αἵμασι ταῦτα πρότερον ἀναμίξαντα,
 καὶ ἐν τῷ φυράματι ἐκκρίναντα· ὡς ἂν, ἀπὸ νηστείας
 ταῦτ' ὠνούμενοι, μᾶλλον ἐν τῇ καθάρσει μαινοῖντο. Αὐ-
 τήκα τοίνυν ὁ Ἐπαρχος εἰς ἔργον ἄγει τὸ προσταχθέν·
 καὶ προσίτησι τὰ ἐκ τῶν θυσιῶν, καὶ ἀλισγημάτων με-
 μιασμένα βρωτὰ καὶ ποτὰ, ἐν πάσῃ τῇ ἀγορᾷ. Ἄλλ' ὁ
 πάντα ὀρῶν τοῦ Θεοῦ ὀφθαλμὸς, καὶ δρασαίμενος τοὺς
 σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν, καὶ ἡμῶν τῶν δούλων
 αὐτοῦ αἰεὶ προμηθεύμενος, καὶ τὰς μυσαρὰς τοῦ Παραβά-
 του καθ' ἡμῶν ἐπινοίας διέλυσεν· τῷ γὰρ τῆς πόλεως Ἀρ-
 χιερεῖ Εὐδοκίῳ, οὐκ ὀρθῶς, καὶ ταῦτα τὸ σίβας τυγχάνον-
 τι, ἐπιπέμπει τὸν μέγαν αὐτοῦ ἀθλοφόρον Θεόδωρον, τὸν
 ἀπὸ τοῦ Τηρωνικοῦ τάγματος, Τήρωνικα ἱπονομαζόμενον.
 Καὶ δῆτα ὑπαρ, οὐκ ὄναρ αὐτῷ ἐπιστάς, οὕτως οἴπως φη-
 σὶν· Ὅσον τάχος διεγερθεῖς, τὸ τοῦ Χριστοῦ συνάγαγε
 ποιμνιον, καὶ κέλπει ἀσφαλῶς, μηδὲνα μηδὲν τι τῶν ἐν
 τῇ ἀγορᾷ προδεδλημένων ὠνήσασθαι· θυσιῶν γὰρ αἵμα-
 σι ταῦτα παρὰ τοῦ ἀσεβηστάτου βασιλείως μιμνῶνται. Τοῦ
 δὲ διαπορουμένου καὶ διρωτῶντος· Καὶ πῶς ἂν ῥάδιον
 εἴη τοῦτο, τοῖς μὴ ἐσπέρως οἰκοθεν ἔχουσι, μὴ ἀπὸ τῶν
 τῇ ἀγορᾷ προδεδλημένων ὠνήσασθαι; Ὁ Ἅγιος, Κόλυ-
 βα χορηγῆσας, φησὶν, αὐταῖς, τὴν ἐνδειαν παραμύθησαι.
 Τοῦ δὲ διαπορουμένου καὶ ἀγνοούντος, καὶ τί ἂν εἴη
 ταῦτα, διαπυθνομένου, τὰ Κόλυβα; ὁ μέγας Θεόδωρος
 φησὶ· Τὸν ἐψητὸν οἶτον· οὕτω γὰρ ἡμῖν ἐν Εὐχαρίταις
 λέγειν εἴδομαι. Ἐξακριβούμενος δὲ ὁ Πατριάρχης, τίς
 ἂν εἴη οὗτος ὁ τοῦ χριστωνύμου λαοῦ προμηθεύμενος; Ὁ
 Ἅγιος αὖθις τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρος Θεόδωρος, ἔφη· Ὁ
 παρ' αὐτοῦ βοηθὸς ὑμῖν ἀρτίως ἀποσταλὴς. Διεγερθεὶς
 οὖν εὐθίως ὁ Πατριάρχης, καὶ τῷ πλήθει ἀναγγέλλας τὰ
 ὀραθέντα, καὶ οὕτω διαπραξάμενος, τὸ τοῦ Χριστοῦ ποι-
 μνιον ἀλύμαντον τῆς τοῦ ἐχθροῦ καὶ παραβάτου διετήρη-
 σεν ἐπινοίας. Ὁ δὲ τὴν αὐτοῦ ἐνεδραν ἐπιδὼν ἠλεγχεῖ-
 σαν, καὶ τὸ μηδὲν ἀνύσασαν, καὶ ἰκανῶς αἰσχυρθεῖς, προ-
 βληθῆναι καὶ πάλιν τὰ συνήθη τῇ ἀγορᾷ προσέταξεν ὄ-
 νια. Ὁ μὲν τοι τοῦ Χριστοῦ λαός, τῆς Ἑβδομάδος ἡδὴ
 ἐπιτελεσθείσης, τὴν εὐχαριστίαν ἀποτινοῦντες τῷ εὐεργέτῃ
 καὶ Μάρτυρι, κατὰ τὴν τὸ Σάββατον, διὰ Κολύβων, τὴν
 αὐτοῦ μνήμην γεγηθότες ἐποίησαν. Ἐκτοτε οὖν οἱ πιστοί,

καὶ μέχρι τῆς δεῦρο τὸ θαῤμα ἀνασκώμενοι, ἵνα μὴ ἐξί-
 τηλον τὸ τοσοῦτον ἔργον τοῦ Μάρτυρος τῷ χρόνῳ γίνη-
 ται, τὸν μέγαν Θεόδωρον διὰ Κολύβων γηραίρομεν.

Τοῦτον δὲ τὸν μέγαν Θεόδωρον ὁ δυσσεβὴς Βρίγγας,
 ἐπὶ Μαξιμίνου ἐμαρτύρησεν, αἰκισθύντα πρότερον, εἴτα
 τὸν νεὼν τῆς Διᾶς ἐκείνων ἐμπράσαντα, καὶ τοῖς πένη-
 σι τὸν κόσμον κῦτῆς διαμερισάμενον· τινῶν δὲ καὶ εἰς
 λόγους αὐτῷ ἐλθόντων, καὶ μεταθέσθαι βουλομένων αὐτόν,
 καὶ συμβουλευόντων, οὐκ οὐκ ἠνέσχετο. Πολλὰ τοίνυν πα-
 θῶν, ὑπερον καμίνου ἀναφθείσης μεγάλης, κατ' αὐτῆς ἀ-
 κοντίζεται· μήτε δ' ἐξ ἐκείνης παθῶν, ἐν μέσῳ ταύτης
 τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον, καὶ
 σῶσον ἡμᾶς. Ἄμην.

Ἦδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Νόμον ἔφησας μὴ κείσθαι τοῖς δικαίοις σου,
 δικαίαι Δέσποτα· ὅθεν ἡ Μήτηρ ἡ σὴ, καὶ
 ὁ πολυθαύμαστος οὗτος Θεράπων σου, τῇ φαι-
 δρότητι, τῆς μνήμης τούτων σήμερον, νόμους
 λείουσι νηστείας.

Ὁς ἡδίστη καὶ μεγάλη καὶ χαρμόσυτος, ἡ
 νῦν πανήγυρις, ἦν ὁ Μαρτύρων ἡμῖν, καλλ-
 λιστος καὶ μέγιστος, νῦν ἐσχεδιάσεν, ἐνὶ θαύ-
 ματι, ἐξ ἀκαθάρτων ἄχραντον, τοῦ Χριστοῦ
 λαὸν τελείσας.

Τὸν πρὸς δράκοντας δεινοὺς ἀντιταξάμενον,
 καὶ κατισχύσαντα, τὸν ψυχοφθόρον τε
 νῦν, καὶ τὸν λυμαίνόμενον, ἔμψυχα σώματα,
 ἀναδήσωμεν, ἐπινίκους ἄσμασι, καὶ στεφάνων
 ἐγκωμίαις.

Θεοτοκίον.

Ο Γενάρχης μὲν προγνοὺς τὴν ψυχολέτη-
 ραν, βρώσιν οὐκ ἔφυγεν· ὁ σὸς δὲ πι-
 στὸς λαός, παρὰ τοῦ σοῦ Μάρτυρος, προδιδασ-
 χθεὶς καὶ φυγῶν, τὴν ἐλέθριον, τροφήν σὺν τού-
 τῳ Δέσπονα, τὰ σωτήριά σοι θυεῖ.

Ἄλλος. Δροσοβόλον μὲν τὴν καμίνον.

Δροσοβόλος ἀθυμίας καὶ φλογώσεως, νεφέ-
 λη ὠφθης Ἐνδοξε, καὶ διέσωσας, ἐκ κα-
 μίνου τῆς τυραννικῆς, κραυγάζοντας πάντας
 τοὺς πιστοὺς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πα-
 τέρων ἡμῶν.

Βασιλεῦ παρανομώτατε αἰσχυρῆτι, καὶ ἐμ-
 φραγεῖν στόμα τὸ σὸν, τὸ μελετήσαν, καθ'
 ἡμῶν παράνομον βουλήν· κατέλυσε γὰρ σου
 τὴν ἰσχύν, ὁ βασιλεύων Βασιλεὺς, καὶ πάντων
 Κύριος.

Γουλιανὲ ἀνόητε, καρδία σου ὄλη κακίας πέ-
 πλησται· φαρμακοῦται δὲ, παρὰ τοῦ σοφοῦ

ἡμῶν Θεοῦ, σχεθεῖσα δολίως καθ' ἡμῶν, τῶν ἐκβουόντων πρὸς αὐτόν, τὴν χάριν νέμει σαφῶς.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ λόγον σου ἢ σύλληψις γεγένηται, καὶ ὑπὲρ νοῦν ὁ τόκος σου, Παναμώμητε· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας σαρκί, τὸν σώσαντα πάντας ἐκ φθορᾶς· εὐλογημένη διὸ νῦν, Θεοτόκε σὲ δοξάζομεν.

Καταβασία.

• **Ο**ὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες,
• παρὰ τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, ἔχαιρον ψάλλοντες· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος,
• καὶ Θεός, εὐλογητός εἶ.

Ὡδὴ ἡ. Αὐτρωτὰ τοῦ παντός.

Ηχαρᾶς τῇ γεννήσει πληρώσασα, τὰ οὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια, τῇ τοῦ καιροῦ στυγνότητι, χάριν εὐκαιρον νέμει, τῷ στεφανίτῃ, συγκροτοῦσα λαμπρῶς τὰ ἑόρτια.

Σαββατίσωμεν ἄνθρωποι σήμερον, ἐκ τῶν κόπων τῶν χθές καταπαύοντες, διὰ τὸν εὐλογησαντα, τὴν παροῦσαν ἡμέραν, τῇ καταπαύσει, καὶ τῇ νῦν πανηγύρει τοῦ Μάρτυρος.

Αληθῶς τὸ πρῶτον ἐν Σάββασι, καὶ Σαββάτων ἂν λέγοιτο Σάββατον, μαρτυρικῆς τε χάριτος, καὶ δυνάμειος Δείας ἐμπεπλησμένον, σωτηρίας μεγίστης ἀνάκλησις.

Βασιλείω Θεοῦ ἀγνοῖς βρώμασι, βασιλείας ἀθέσμου μιάσματα, ὁ καθαρὸς κατήρησε, παραδόξω τε τρόπῳ, θαυματουργίας, τὴν ἀγίαν ἐβδόμην ἡγίασε.

Θεοτοκίον.

Βεβαιοὶ τὸ σὸν Κόρη μυστήριον, τῶν Μαρτύρων ὁ πρόθυμος θάνατος· ὡς γὰρ Θεῷ πιστεύσαντες, τῷ τεχθέντι, καὶ πάθος, ἐκὼν ὑπέστη, ἑαυτοὺς οἱ γενναῖοι κατέθυσαν.

Ἄλλος. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις.

Εκ φλογὸς ὡς ἐρρύσθης Μάρτυς Θεόδωρε· Δεῖκῃ δυναστεία, οὕτω καὶ νῦν ἡμᾶς ἔσωσας αὐτὸς, ἐπιστάσια Δεῖα σου, τῆς τοῦ παρανόμου, βουλῆς κακομηχάνου.

Τὸ ἑσπέρας νυλίσθη κλαυθμὸς τοῖς δούλοις σου πονηρᾶς ἐξ ἐνέδρας τοῦ ἀποστάτου ἡμῶν· ἀλλ' εἰς τὸ πρῶτ' ἀγαλλίασις ἔλαμψε, Μάρτυς καρτερόφρον, θερμῇ σου βοηθεία.

Αυτρωτὴν σε εὐρόντες οἱ ἐν κινδύνοις ἡμεῖς, ἐμπεσόντες, καὶ ῥύστην τῆς τοῦ ἐχθροῦ μηχανῆς, Μάρτυς τῷ Χριστῷ, ἀθλοφόρε Θεόδωρε, σὲ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Απορεῖ νοῦς ἀνθρώπων τῆς σῆς λοχείας Ἀγνή, τὸ μυστήριον φράσαι· καὶ διὰ τοῦτό σε, πίστει εὐσεβῶς, ὡς Θεοτόκον σέβομεν, καὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

• **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς
• Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν Οἰκουμένην ἀ-
• πασαν, ἐγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖ-
• τε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
• αἰῶνας.

Ὡδὴ 2. Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη.

Συντρέχει τὰ πλήθη πανταχόθεν, ἐπὶ τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, καὶ τὴν ἔνοικον χάριν, τοῦ προλάμποντος, ἐν δόξῃ πάντων Μαρτύρων, σὺν τῇ Δεσπαίνῃ τῶν ἀπάντων μεγαλύνομεν.

Ανδρίζου Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία, καὶ κράτει τῶν μάτην πολεμούντων· σοῦ Χριστοῦ γὰρ οἱ φίλοι, καὶ παρόντες σοῦ προκηθονται, καὶ ἀπόντες, ὡς ὁ Γενναῖος, ᾧ τελεῖς τὰ χαριστήρια.

Τὸν δόξαντα παλαι τεθνηκέναι, τὰ πράγματα ζῆν καὶ μετὰ τέλος, καὶ τῆς πίστεως πάλιν, προστατεῖν μετὰ τοῦ Ἰσοῦ, δεικνυσι ζήλου· ὃν οἱ πλουτοῦντες εὐεργέτην μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ος Δείαν σφραγίδα σε τοῖς ὕμνοις, τὴν ἐσφραγισμένην Θεοῦ βίβλον, ἐπιτίθημι φέρων, καὶ συναίγω τῆς ἐπαίνους εἰς σὲ Παρθένε, οὕτω δοξάζων, ἐπὶ πλεον τὸν σὸν Μάρτυρα.

Ἄλλος. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Καλῶς, ἐδείχθης πρόμαχος Ἐνδοξε, καὶ κραταῖα ἀντίληψις ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σου, τὴν σεπτὴν καὶ αἰοίδιμον μνήμην νῦν, καὶ τῶν σῶν ἀθλημάτων τὰ κατορθώματα, καὶ τὴν γενομένην εἰς ἡμᾶς, Δείαν ἀντίληψιν.

Τὸ σὸν παμμακάρεθ Δαῦμα Θεόδωρε, τὸ τελεσθὲν ἀγίαις ἐπομβρίαις ἐξῆδεται, εἰς τὸν σύμπαντα Κόσμον μακάριε· ὅθεν καὶ ἐτησίως συναθροιζόμενοι, δόξαν ἀναπέμπομεν Χριστῷ, τῷ σὲ δοξάσαντι.

Ορῶν τὸν πόθον τῶν εὐφημούντων σε, Μάρτυς Χριστοῦ, τὴν χάριν ἀντιδώρησαι μείζονα· καὶ τὴν πίστιν εἰδῶς ὅση πέφυκεν, ἔνδοξε μὴ ἐλλίπτῃς, πρέσβυς θερμότητος, μάρτυς καὶ μεσίτης, πρὸς Θεὸν ἡμῶν δεικνύμενος.

Θεοτοκίον.

Ἦμνεν Παρθένη σέ οὐ παυόμεθα, τὴν βοήθῃ σου, τὴν σκέπην, τὴν ταχεῖαν ἀντίληψιν, τὴν προστατίην ἡμῶν ἀκαταίσχυντον· τήρησον τοὺς ἱκέτας, πάσης κακώσεως, πάσης μηχανῆς τοῦ πονηροῦ, ἐκλυτρομένη αἰεὶ.

Καταβασία.

- Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι,
- λαμπαδουχούμενος· πανηγυρίζετω δέ,
- αὐτῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν
- πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω·
- Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή αἰε-
- πάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον· Τοῖς Μαθηταῖς.

Στεφανηφόρος Ἄγιε, παρεστῶς σὺν Ἀγγέλοις, τῷ τοῦ Χριστοῦ νῦν Βήματι, καὶ φωτὸς τοῦ ἐκείθεν, πληρούμενος Ἀθλοφόρε, τὴν εἰρήνην τῷ Κόσμῳ, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, καὶ ἡμῖν σωτηρίαν τοῖς εὐσεβῶς, τὴν φωσφόρον μνήμην σου ἐκτελοῦσι, Θεόδωρε πανόλβιε, Μάρτυς ἡγλαίσμενε.

Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρὶ σου Κύριος, ἀπολλύμενον Κόσμον, φθορᾶς ἀνακαλέσασθαι, βουληθεὶς ὡσπερ οἶδεν, ἐσκλήνωσε Θεοτόκε. Σωτηρίαν οὖν πάντες, εὐρόντες ἐκβοῶμέν σοι· Χαῖρε τὸ τοῦ Ἀγγέλου, πανευκλεῖς, γυναιξὶν ἐν πάσαις εὐλογημένη· καὶ γὰρ χαρὰν ἐκύησας, πάση τῇ οἰκουμένῃ.

Εἰς τοὺς Αἰνούς, ἰστώμεν Στίχ. δ΄. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Τὸν ἀριστεὰ τῆς ἄνω, στρατολογίας πιστοί, ὡς καρτερόν ὀπλίτην, τῆς ἡμῶν εὐσεβείας, συμφώνως συνελθόντες, ὡδαῖς μυστικαῖς, εὐφημήσωμεν λέγοντες· Ἀξιοθαύμαστε Μάρτυς τοῦ Ἰησοῦ, εὐχου ὑπὲρ τῶν τιμῶντων σε.

Τῆ φερωνύμῳ σου κλήσει, δῶρον Θεοῦ ἀληθῶς, τοῖς θλιβομένοις πάσι, θυμηδία ἐδόθη, Θεόδωρε τρισμάκαρ· πᾶς γὰρ τῷ σῶ, προσπελάζων Ναῶ ἀληθῶς, μετ' εὐφροσύνης λαμβάνων τὰς ἀμοιβάς, τῶν θαυματίων σου γεραίρει Χριστόν.

Τῆς εὐσεβείας τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν λαμπρότητα, ἀθλητικοῖς καμάτοις, σεαυτῷ θαυσαύρισας, πᾶσαν τὴν ἰσχύν σου, δῶρον δεκτόν, τῷ Θεῷ προσενήνοχας, ἀναπληρῶν ἐν τοῖς ἄθλοις μετὰ σπουδῆς, θαυδωρήτόν σου πρόσκλησιν.

Triodio.

16

Ἦ παμφανεῖ πανηγύρει, τοῦ θείου Μάρτυρος, εὐωχηθῶμεν πάντες, καὶ πιστῶς εὐφρανθῶμεν, φιλέορτοι τιμώντες, παιδρὰν ἐορτήν, τῆς αὐτοῦ τελειώσεως, ἀσματικῶς ἀνυμνοῦντες τὸν Ἰησοῦν, τὸν δοξάσαντα τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Δόξα· Ἦχος πλ. β΄.

Ἀγιοσύνης δωρεὰ, καὶ πλῆθος θείας ζωῆς, πεφανέρωσαι τῷ Κόσμῳ Θεόδωρε· Χριστὸς γὰρ σου σοφὲ, τὴν μνήμην ἐδόξασεν· ἐν ἧ συμφώνως οἱ πιστοί, γεγηθότες ὑμνοῦμεν, τοὺς ἀγῶνας τῶν πόνων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Ἦχος ὁ αὐτός.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σέ ἱκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τοῦ Ἀθλοφόρου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, Στιχ. Ἰδιόμελα τοῦ Ἁγίου· Ἦχος γ΄.

Χορεύουσι στίφη Μαρτύρων χαρμονικῶς, νῦν ἐν τῷ τεμένει σου, ἀθλοφόρε Θεόδωρε, καὶ Ἀγγέλων τὰ τάγματα, τοὺς ἄθλους κροτοῦσι τῆς καρτερίας σου· καὶ αὐτὸς ὁ στεφοδότης Χριστὸς πάρεστι, πλουτοποιὰ χάρισματά, σοῖς ὑμνωδοῖς δεξιᾷ παρεχόμενος· ὃν παθήσας ἐζήτησι, καὶ εὐρῶν ὠμίλησας, ὃν περ ἐπόθησας· Ὅν ἱκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στιχ· Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Ἡ καθαρά καὶ πανάμωμος Νηστεία, ἐπιδημήσασα· νῦν πρὸς ἡμᾶς, μαρτυρικῶν θαυματίων, τελετὴν συνεισήγαγε· διὰ γὰρ νηστείας, τῶν ψυχικῶν μολυσμῶν, καὶ ῥύπων ἐκκαθαίρομεθα· καὶ διὰ τῶν μαρτυρικῶν σημείων καὶ ἄθλων, γενναίως κατὰ τῶν παθῶν ἀνδριζόμεθα· Ὅθεν καὶ τῆς ἱεραῆς ἐγκρατείας τῇ χάριτι φωτιζόμενοι, καὶ ταῖς θαυματουργίαις, Θεοδώρου τοῦ Μάρτυρος, τῇ πρὸς Χριστὸν στηριζόμεθα πίστει· αἰτούμενοι αὐτόν, σωτηρίαν βραβεῦσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Στιχ· Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσει κεδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Τῆ μαρτυρικῇ σε πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ Θεόδωρε, τὸ τοῦ ἀποστάτου, κατὰ τῆς Χριστοῦ πίστεως μηχανήμα, μάταιον ἀπετέλεσας· ὑπέρμαχος, τῷ εὐσεβοῦντι χρηματίσας λαῶ, δι' ἐπιστάσις φρικτῆς, τῶν μεμολυσμένων βρωμάτων, θυσιάς εἰδωλικάς, αὐτοὺς λυτρώσασμενος· ὅθεν σε καὶ ὡς εἰδώλων καθαιρέτην.

καὶ ὡς τῆς ποιμένης Χριστοῦ σωτῆρα καὶ φύλακα, καὶ προστάτην ἡμῶν εὐεπήκοον, τιμῶντες δεόμεθα ἐν ἄσμασιν, ἰλασμόν καὶ φωτισμόν, διὰ σοῦ δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Αθλητικὴν ἀνδρείαν, εὐσεβῶς καθοπλισθεὶς Ἀθλοφόρε Χριστοῦ, καὶ λογικὴν λατρείαν, μυστικῶς ὑπερμαχῶν τῇ δυνάμει αὐτοῦ, τῶν εἰδώλων τὸ ἀσεβές, καὶ τῶν τυράννων τὸ ἀπηνές, ἀσθενές ἀπέδειξας, καταφρονῶν τῶν βασάνων, καὶ τοῦ προσκαίρου πυρός. Ἄλλ' ὧ θείων δωρεῶν, καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, τῇ πρεσβείᾳ σου σῶζε, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Δέσποινα πρόσδεξαι, ταῖς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ἐν ἡ συνάπτομεν καὶ τὴν ἀ. Ὁραν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, Ὡδὴ γ' καὶ δ'. ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος βαρύς. Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εἰσάκουσον, ὁ Θεός, τῆς φωνῆς μου.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Α'. 4.

Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως παλαιὸς ὁ Θεός λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς Προφήταις, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ, ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν. Ὃς, ὡν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ καθαρισμόν ποιησάμενος τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς· τοσοῦτῳ κρείττων γενόμενος τῶν Ἀγγέλων, ὅσῳ διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα. Τίτι γὰρ εἶπέ ποτε τῶν Ἀγγέλων· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε; Καὶ πάλιν· Ἐγὼ ἔσομαι αὐτῷ εἰς Πατέρα, καὶ αὐτὸς ἔσται μοι εἰς Υἱόν; Ὅταν δὲ πάλιν εἰσαγάγῃ τὸν Πρωτότοκον εἰς τὴν Οἰκουμένην, λέγει· Καὶ προσκνησάτωσαν αὐτῷ πάντες Ἄγγελοι Θεοῦ. Καὶ πρὸς μὲν τοὺς Ἀγγέλους λέ-

γει· Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρός φλόγα. Πρὸς δὲ τὸν Υἱόν· Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ῥάβδος εὐθύτητος ἢ ῥάβδος τῆς Βασιλείας σου. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου. Καὶ· Σὺ καταρχαῖς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ Οὐρανοὶ· αὐτὰ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες, ὡς ἱμάτιον, παλαιωθήσονται· καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν.

Ἔτερος, τοῦ Ἁγίου. Πρὸς Τιμόθεον β'.

Κεφ. Β'. 2.

Γέρον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἳ τινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἑτέρους διδάξαι. Σὺ οὖν κακοπαθήσον, ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ. Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλή τις, οὐ στεφανοῦται, εἰὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ. Τὸν κωπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν. Νοεὶ ἃ λέγω· δῶν γὰρ σοι ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι. Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγνηγεμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, κατὰ τὸ εὐαγγελίόν μου· ἐν ᾧ κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν, ὡς κακούργος· ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δεδεται. Διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς, ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχῳσι, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μετὰ δόξης αἰωνίου.

Ἀλληλοῦϊα. Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φαίνεθ' ἀνθήσει.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσονται δίκαιοι.

Δεῖ εἶδέναι, ὅτι δις ἐν τῇ ἀγίᾳ Τεσσαρακοστῇ παρελάβομεν ἰσθίειν ὄψαριον, τῇ Ἑορτῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καὶ τῆς Βαϊοφόρου.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, τὰ παρόντα Στιχ. προσόμοια, εἰς δ'.

Ποίημα Νικολάου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Νῦν εὐσεβείας τὸ σέλας, πᾶσιν ἐφήπλωται, διασκεδάζον πλάνην, ἀσεβείας ὡς νέφος· φωτίζον δὲ καρδίας, τῶν εὐσεβῶν. Δεῦτε πάντες προσπέσωμεν, εὐσεβοφρόνως Εἰκόνας Χριστοῦ σεπτὰς, προσκυνοῦντες οἱ Ὀρθόδοξοι.

Ἐροτύποις Εἰκόσι, νῦν ὠραϊζεται, ὡς νύμφη κοσμηθεῖσα, ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, καὶ πάντας συγκαλεῖται πνευματικῶς ἑορτάσαι συνέλθωμεν, ἐν ὁμοιοῖα καὶ πίστει χαρμονικῶς, μεγαλύνοντες τὸν Κύριον.

Ἦσμος ὁ σύμπας εὐφραίνου· ἰδοὺ γὰρ Κύριος, καθείλεν ἀπὸ ὕψους, ἀσεβείας τὸ κράτος, ἀρρήτῳ προμηθείᾳ· καὶ ταπεινοὶ, ἀνυψώθημεν σήμερον, Ὀρθοδοξίας πρὸς πίστιν δι' εὐσεβοῦς, Βασιλίδος ὀδηγούμενοι.

Ἦρὸς τὸ πρωτότυπον φέρει, φησὶ Βασιλεις, τιμὴ ἢ τῆς εἰκόνας· διὰ τοῦτο ἐν σχέσει, τιμῶντες τὰς Εἰκόνας, Σωτῆρος Χριστοῦ, τῶν Ἁγίων ἀπάντων τε, ἵνα αὐτῶν δεδραγμένοι, μήποτε νῦν, δυσσεβεῖα ὑπαχθῆμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ὁτῆ ἀνάρχῳ καὶ θείᾳ, φύσει ἀόρατος, βροτὸς ὠράθη Κόρη, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν· οὐ τῆς σαρκὸς, γεγραφότες τὴν μίμησιν, τιμητικῶς προσκυνούμεν πάντες πιστοὶ, εὐσεβῶς καὶ μεγαλύνομεν.

Ἀπόστιχα προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Ἄμης φθοροποιῦ, φυγόντες κακοδόξων, ὀρθοδοξίας φέγγει, καρδίας ἐλλαμφθῶμεν, πιστοὶ Θεὸν δοξάζοντες.

Στιχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὶ Θεοῦ.

Ἀρείου θολερά, κατήρηται ἀπάτη, Μακεδονίου Πέτρου, Σεθήρου τε καὶ Πύρρου· καὶ λάμπει Φῶς τρισηλίον.

Στιχ. Προσκυνήσατε τῷ Κυρίῳ ἐν αὐλῇ ἁγίᾳ αὐτοῦ.

Ὀυκέτι δυσσεβῶν, αὐχεῖ τὸ νόθον δόγμα· Θεὸς γὰρ Ὀρθοδόξοις, τῆ νεύσει Θεοδώρας, ῥάβδον ἰσχύος δίδωσι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ἦψωσας ταπεινῶν, τὸ κέρας Θεοτόκε, τεκούσα Θεὸν Λόγον· ὄθεν πιστῶς σε πάντες, τιμῶντες μεγαλύνομεν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β'.

Ἦν ἄχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν Ἀγαθέ, αἰτῆμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός· βουλήσει γὰρ ηὐδόκησας σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς ἐπλασας ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὄθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Χαράς ἐπλήρωσας τὸ τὰ πάντα, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν Κόσμον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΔΕ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸν Προσιμακίον, καὶ τὸ α'. Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, τὸ, Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στιχ. ἰ. καὶ ψάλλομεν Στιχ. Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ε'. καὶ τοῦ Τριωδίου δ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Τριωδίου.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Σε τὸν ἀκατάληπτον, πρὸ ἐωσφόρου ἀναίρως, ἐξ αὐλοῦ λάμψαντα, ἀσωμάτου τε γαστροῦ τοῦ Γεννήταρος, οἱ Προφῆται Κύριε, οἱ τῷ σῶ Πνεύματι, ἐμπνευσθέντες προηγόρευσαν, Παιδίον ἔσσεσθαι, ἐξ Ἀπειρογάμου σαρκούμενον, ἀνθρώποις συναπτόμενον, καὶ ταῖς ἐπὶ γῆς καθορώμενον· δι' ὧν ὡς Οἰκτίρμων, ἐλλάμψεως ἀξίωσον τῆς σῆς, τοὺς ἀνυμνοῦντας τὴν ἄφραστον, σοῦ σεπτῆν Ἀνάστασιν.

Ἀόγω σε κηρύξαντες, οἱ θειόδοροι Προφῆται, καὶ ἔργοις τιμήσαντες, ἀτελεύτητον ζωὴν ἐκαρπώσαντο· τῆ γὰρ κτίσει· Δέσποτα, παρὰ σὲ τὸν Κτίσαντα, μὴ λατρεύειν καρτερήσαντες, τὸν Κόσμον ἅπαντα, εὐαγγελικῶς ἀπεστράφησαν, καὶ σύμμορφοι γεγόνασιν, οὐπὲρ προηγόρευσαν Πάθους σου· ὧν ταῖς ἰκεσίαις, ἀξίωσον ἀμέμπτως διελθεῖν, τῆς ἐγκρατείας τὸ σταδίου, μόνη Πολυέλεε.

Φύσει ἀπεριγραπτος, τῆ θεικῆ σου ὑπαρχῶν, ἐπ' ἐσχάτων Δέσποτα, σαρκωθείς ἠξίωσας περιγραφῆσθαι· τῆς σαρκὸς προσλήψει γὰρ, καὶ τὰ ἰδιώματα, ἀνελάβου ταύτης ἅπαντα· διὸ τὸ εἶδος σου, τὸ τῆς ἐμφερείας ἐγ-

γράφοντες, σχετικῶς ἀσπαζόμεθα, πρὸς τὴν σὴν ἀγάπην ὑφούμενοι· καὶ τῶν ἰαμάτων, τὴν χάριν ἀπαντλοῦμεν ἐξ αὐτοῦ, τῶν Ἀποστόλων ἐπόμενοι, θείαις παραδόσεσιν.

Ἰπέρτιμον κόσμῳ, ἢ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τῶν σεπτῶν ἀπέληψε, καὶ ἁγίων Εἰκόνων, τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ τῆς Θεομήτορος, καὶ ἁγίων πάντων, φαιδροτάτην ἀναστήλωσιν· δι' ἧς φαιδρύνεται, καὶ καταγλαΐζεται χάριτι, καὶ στίφος ἀποβάλλεται, τῶν αἰρετικῶν ἐκδιώκουσα, καὶ ἀγαλλομένη, δοξάζει τὸν φιλόνηρον Θεόν, τὸν δι' αὐτὴν ὑπομείναντα, πάθη τὰ ἐκούσια.

Δόξα, Ἦχος β'.

Ἰχάρις ἐπέλαμψε τῆς ἀληθείας· τὰ προτυπούμενα παλαι σκωδῶς, νῦν ἀναφανδὸν ἐκτετέλεσται· ἰδοὺ γὰρ ἡ Ἐκκλησία, τὴν ἔνσωμον Εἰκόνα Χριστοῦ, ὡς ὑπερκόσμιον κόσμον ἐπαμφιέννυται, τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου τὸν τύπον προὔπογράφουσα, καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν κατέχουσα· ἵνα ὄν σεβόμεθα, τούτου καὶ τὴν Εἰκόνα διακραταῦντες μὴ πλανώμεθα. Ἐνδυσάσθωσαν αἰσχύνῃ, αἱ οὕτω μὴ πιστεύοντες· ἡμῖν γὰρ δόξα τοῦ Σαρκοθέντος ἢ μορφῆ, εὐσεβῶς προσκυνουμένη, οὐ θεοποιημένη. Ταύτην κατασπαζόμενοι, πιστοὶ βρῆσασμεν· Ὁ Θεὸς σῶσον τὰν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκ. τὸ α'. τοῦ ἐνδιατάκτε Ἦχου. Εἰς τὴν Λιτὴν δέ, ὡς συνήθως, τὸ Ἰδιόμελον τῆς Ἀγίου τῆς Μονῆς, καὶ μετὰ τοῦτο, τὸ παρόν.

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Χαίρετε Προφῆται τίμιοι, οἱ τὸν νόμον Κυρίου καλῶς διαταξάμενοι, καὶ τῇ πίστει φανέντες, ἀπόρθητοι στυλαὶ ἀκλινεῖς· ὑμεῖς γὰρ καὶ μεσίται ὤφθητε τῆς νέας Διαθήκης Χριστοῦ· καὶ μεταστάντες πρὸς Οὐρανόν, αὐτὸν ἱκετεύσατε, εἰρηνεῦσαι τὸν Κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκεπὴν σου.

Ἀπόστιχα τὰ κατ' Ἀλφάβητον τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Οὐκ ἐξ ἀσεβείας, εἰς εὐσεβίαν προβάιντες, καὶ τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως ἐλλαμφθέντες, ψαλμικῶς τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, εὐχαριστήριον αἶνον Θεῷ προσάγοντες· καὶ τὰς ἐν τοίχοις καὶ πίναξι, καὶ ἱεροῖς σκεύεσιν ἐγγαχα-

ρθεύσας ἱεραῖς Χριστοῦ Εἰκόνας, τῆς Πανόγνου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, τιμητικῶς προσκυνήσωμεν, ἀποβαλλόμενοι τὴν δυσσεβῆ τῶν κακοδόξων θρησκείαν· ἢ γὰρ τιμὴ τῆς Εἰκόνας, ὡς φησι Βασίλειος, ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει· αἰτούμενοι ταῖς πρεσβείαις τῆς ἀχραντου σου Μητρός, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θαύματος καινοῦ, πάντων τῶν παλαι θαυμάτων! τίς γὰρ ἔγνω Μητέρα ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγκαλαῖς φέρουσαν, τὸν ἅπασαν τὴν Κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστὶ βουλή τὸ κυθῆν· ὄν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ αἰκτιρωῦσαι, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Θεοτόκε Παρθένε. Ἐκ γ'.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς ΠΡΩΤῆς.

Εἰς τὸν Ορθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, τὸ, Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Δόξα. Τὴν ἀχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν Ἀγαθέ. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Πάντα ὑπὲρ ἔνοιαν. Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία, αἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου, τὸ, Πᾶσα πνοή, καὶ τὸ ἐνδιατάκτον Ἐσθινὸν Εὐαγγέλιον.

Καὶ μετὰ τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, καὶ τὸν Ν'. ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἀνοίξόν μοι πύλας ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου, πρὸς Ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον. Ἄλλ' ὡς Οἰκτίρμων κάθαρον, εὐσπλαγγνῶ σου ἔλεε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· ταῖς αἰσχροῖς γὰρ κατερρύπωσα, τὴν ψυχὴν αἰμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα, Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός.

Ἦχος πλ. β'.

Τῶν πλήθων τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ ταῖλας, τρέμω τὴν φοβερὰν ἡμέ-

ραν τῆς Κρίσεως· ἀλλὰ θάρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶσαι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες· Ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ Σταυροαναστάσιμος, καὶ τῆς Θεοτόκου, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Τριωδίου, εἰς 5'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Σήμερον εὐσεβίης θεοφειγγίος ἤλυθεν αἴγλη.

Ἡοίημα τοῦ κυρίου Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Νικρῶντες μετ' εὐφροσύνης σήμερον, πιστοὶ βοήσωμεν· Ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου Χριστέ, καὶ μεγάλη ἡ δύναμις, ὃ τὴν ἡμῶν ὁμόνοιαν, καὶ συμφωνίαν ἐργασάμενος!

Ἡμέραν χαρμονικὴν θεόφρονες, δεῦτε τελείσωμεν· νῦν Οὐρανὸς εὐφραίνεται καὶ γῆ, καὶ Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ τῶν βροτῶν συστήματα, διαφερόντως ἑορτάζοντα.

Μεγίστην εὐεργεσίαν βλέποντες, χεῖρας κροτήσωμεν, τὰ διεστώτα μέλη τοῦ Χριστοῦ, συνηγμένα πρὸς ἑνωσιν· καὶ τὸν Θεὸν αἰνέσωμεν, τὸν τὴν εἰρήνην πρυτανεύσαντα.

Ἐδόθη τῇ Ἐκκλησίᾳ σήμερον, τὰ νικητήρια, θεοκινήτω νεύσει καὶ βουλή, Μιχαὴλ Θεοδώρας τε, τῶν εὐσεβῶς τῆς Πίστεως, ἀντεχομένων Βασιλέων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Μορφαῖαι τῶν δυσσεβῶν ἐξελίπον, σαφῶς αἰρέσεων· τὸν γὰρ Ναὸν σου Πάναγνε σεμνή, ἐν Εἰκόσι κοσμούμενον, πανευσεβῶς θεώμενοι, νῦν πανέρως ἀγαλλόμεθα.

Καταβασία.

- » Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πελαγος, ἀβρόχοις ἔχουσιν, ὃ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἔτροπώσατο.

Ὡδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ὅν ἐτι τῶν ἀσεβῶν, αἰρετικῶν νῦν ἡ ὄφρυς αἴρεται· ἡ γὰρ Θεοῦ δύναμις, τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐκράτυνε.

Νεφέλαι προφητικῶς, ζωοποιὸν ἐξ Οὐρανοῦ σήμερον, δρόσον ἡμῖν βανάτωσαν, ἐπὶ τῇ ἐγέρσει τῆς Πίστεως.

Εὐήχως αἱ μυστικαί, τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ σάλπιγγες, ὑπερφυῶς βοάτωσαν, τῶν σεπτῶν Εἰκόνων ἀνόρθωσιν.

Ἦμνήσωμεν τὸν Χριστὸν, τὸν ἀναδειξάντα ἡμῖν Ἀνασσαν, θεοσεβῆ φιλόχριστον, σὺν τῷ θεοστέπτῳ βλαστήματι.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴν σου τὴν ἱεραὴν, καταλαβόντες οἱ πιστοὶ Πάναγνε, φωτοειδεὶ χάριτι, νῦν καταυγασθῆναι δεόμεθα.

Καταβασία.

- » Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σε Χριστέ, ἵστε κρᾶζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικὸς.

Τὴν θείαν σου μορφήν, ἐν Εἰκόνι τυποῦντες, τὴν Γέννησιν Χριστέ, ἀριδῆλως βεῶμεν, τὰ θαύματα τὰ ἀρρήτα, τὴν ἐκούσιον Σταυρωσιν· ὅθεν Δαίμονες, ἀποδιώκονται φόβῳ, καὶ κακόδοξοι, ἐν κατηφείᾳ θρηνοῦσιν, ὡς τούτων συμμέτοχοι.

Δόξα. Ὁμοιον.

Μορφαῖς τῶν Προφητῶν, Ἀποστόλων τὰ εἶδη, Μαρτύρων ἱερῶν, καὶ Ἀγίων ἀπάντων, Εἰκόνας καὶ μορφώματα, ἱερῶς ὠραίεζται· τοῦ Νυμφίου δέ, τοῦ νοητοῦ καὶ τῆς Νύμφης, ἀγλαίεζται, ταῖς νοεραῖς ἀγλαΐαις, ἡ μήτηρ ἡ ἄνω Σιών.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ἰδὲ πόθῳ σου Σεμνή, τὴν ἀγίαν Εἰκόνα, τιμῶσι καὶ Θεοῦ, ἀληθῆ σε Μητέρα, συμφώνως καταγγέλλουσι, καὶ πιστῶς προσκυνοῦσί σε· φύλαξ φάνηθι, καὶ κραταιὰ προστασία, ἀποτρέπουσα, πᾶν δυσχερὲς πόρρῳ τούτων, ὡς πάντα ἰσχύουσα.

Ὡδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ἐπιφοιτήσει τῇ θείᾳ τοῦ Παρακλήτου, τὸν Θεὸν Ναὸν ἀγίασον, καὶ τῇ παρουσίᾳ, τούτου τῆς αἰρέσεως, τὴν πλάνην ἀπέλασον, Λόγε τοῦ Θεοῦ πολυέλεε.

Βιαιοτάτης ῥυσάμενος δυσσεβείας, τὸν σὺν βλαδὸν ἀνάδειξον τῷ τῆς εὐσεβείας, ζήλω πυρπολούμενον, καὶ πίστει κραυγαζόντα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰεροτύποις μορφώσεσι τῶν Εἰκόνων, τῶν τοῦ Χριστοῦ θεώμενοι, καὶ τῆς Θεοτόκου, τύποις καταλάμποντα, τὰ θεία σκηνώματα, ἱεροπρεπῶς ἀγαλλόμεθα.

Ἡ Βασίλισσα στεφάνῳ κεκοσμημένη, τὴν ἀληθῆ ποθήσασα, Χριστοῦ βασιλείαν, τούτου ἀνιστόρησεν, Εἰκόνα τὴν ἄχραντον, καὶ τὰ τῶν Ἀγίων μορφώματα.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον τεκοῦσα τὸν Θεὸν Λόγον, θεοπρεπὲς ἀγίασμα, κεχαριτωμένη, τούτου ἀναδειξέαι· διό σου τὸ τέμενος, τὰ φωτοειδῆ ἐγκαινίζομεν.

Καταβασία.

- » Ἐπαρθένα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ
- » σταυροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης,
- » ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Θοῦ Κύριε τῆ σῆ, Ἐκκλησία κραταίωμα, ἀκλόνητον διαμένειν, εἰς αἰῶνα αἰῶνος, τῷ σάλλῳ τῶν αἱρέσεων.

Εἰς ἅπασαν τὴν γῆν, ἡ φαιδρότης ἐξέλαμψε, τῆς ἄνωθεν δεδομένης, τοῖς πιστοῖς εὐφροσύνης, καὶ θείας ἀντιλήψεως.

Ο μόνος ἀγαθός, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σὺ ὕψωσον ὀρθοδόξων, Βασιλέων τὸ κέρας, τιμώντων τὴν Εἰκόνα σου.

Φῶς ἄδυτον ἡμῖν, εὐσεβείας ἀνέτειλε, Δεσπίσματι θεοπνεύστῳ, τῶν πιστῶν Βασιλέων, καὶ νεύματι θεόφρονι. Θεοτοκίον.

Εγκαίνισον ἡμῖν, τὴν ἀρχαίαν εὐπρέπειαν, ἐπανάχραντε Θεομήτορ, καὶ τὸν Οἶκόν σου τοῦτον, ἀγίασον σῆ χάριτι.

Καταβασία.

- » Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν Κόσμον ἐλήλυθας,
- » φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφῶδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

ᾠδὴ ζ'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως.

Γράφεται, καὶ τιμᾶται πιστῶς προσκυνούμενος, ὁ χαρακτήρ τοῦ Δεσπότη· καὶ λαμβάνει παλιν ἡ Ἐκκλησία, παρρησίαν, εὐσεβῶς τὸν Σωτῆρα δοξάζουσα.

Γυμνοῦται, κατηφείας καὶ σκότους αἱρέσεως, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, καὶ φορεῖ χιτῶνα τῆς εὐφροσύνης, καὶ τῇ θείᾳ, καὶ φωσφόρῳ πυκιάζεται χάριτι.

Εὐκλείας, τῆς ἀρχαίας ἐλλάμψεως ἔτυχε, τῶν Ὀρθοδόξων ὁ δῆμος, Θεοδώρας νεύσει τῆς Βασιλίδος, καὶ τοῦ ταύτης, εὐσεβοῦς Μιχαὴλ Αὐτοκράτορος. Θεοτοκίον.

Ο παλαι, μαρτυρίου προσταξίας γενέσθαι σκηνήν, ὡς ἐν σκηνῇ λογικῇ σοι, κατοικεῖ ὁ μόνος δεδοξασμένος, ὁ δοξάζων, τὸν Ναόν σου Παρθένε τοῖς θαύμασι.

Καταβασία.

- » Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
- » Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς
- » Πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον Αὐτόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Ο ἀπερίγραπτος Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐκ σου Θεοτόκε περιεγράφη σαρκούμενος,

καὶ τὴν ῥυπωθεῖσαν εἰκόνα εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀναμορφώσας, τῷ θείῳ κάλλει συγκατέμειξεν. Ἀλλ' ὁμολογοῦντες τὴν σωτηρίαν, ἔργῳ καὶ λόγῳ ταύτην ἀνιστοροῦμεν.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦτο τὸ τῆς Οἰκονομίας μυστήριον, παλαι Προφῆται θειωδῶς ἐμπνευσθέντες, δι' ἡμᾶς, τοὺς εἰς τὰ τέλη τῶν αἰῶνων κατατησαντας, προκατήγγειλαν, τῆς τούτου τυχόντες ἐλλάμψεως. Γινώσιν οὖν θείαν δι' αὐτοῦ λαβόντες, ἓνα Κύριον τὸν Θεὸν γινώσκουμεν, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσι δοξαζόμενον, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύοντες, μίαν Πίστιν, ἐν Βάπτισμα ἔχοντες, Χριστὸν ἐνδεδυμέθα. Ἀλλ' ὁμολογοῦντες τὴν σωτηρίαν, ἔργῳ καὶ λόγῳ, ταύτην ἀνιστοροῦμεν.

Συναξάριον τοῦ Μιχαίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πρώτῃ τῶν Νηστειῶν, ἀνάμνησιν ποιούμεθα τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων καὶ σεπτῶν Εἰκόνων, γινομένης παρὰ τῶν αἰμινηστων Αὐτοκρατόρων Κωνσταντινουπόλεως, Μιχαὴλ καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Θεοδώρας, ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ ἁγίου καὶ ὁμολογητοῦ Μεθοδίου.

Στίχοι.

Τὰς οὐ πρεπόντως ἐξορίστους Εἰκόνας,
Χαίρω, πρεπόντως προσκυνουμένας βλέπων.

Λείοντος τοῦ Ἰσαύρου, ἐξ ὀνηλασίας καὶ τοῦ χειρωνακτικοῦ βίου, τὰ σκήπτρα τῆς βασιλείας κρατήσαντος, κατὰ Θεοῦ παραχώρησι, ὁ ἐν ἁγίοις Γερμανός τῆς τῆς οἰάκων τῆς Ἐκκλησίας ἐπιληθμμένος, εὐθὺς μεταπέλλεται παρ' ἐκείνου, καὶ ἀκούει· Ὡς ἐμοὶ δοκιῆ, Δέσποτα, τὰς ἁγίας Εἰκόνας μηδὲν τι διαφέρειν εἰδῶλων· κίλευε οὖν, ὅτι τάχος ἐκ μέσου ταύτας ἀπαγαγῆν· εἰ δὲ ἀληθεῖς εἰσι τῶν Ἁγίων αἱ μορφαί, ἀλλ' εἰς τὸ μετεωρτερον ἀναρτάσθωσαν, ἵνα μὴ ταύτας, ἀμαρτίαις ἐγκυλινδούμενοι, πάντοτε μολύνωμεν ἀσπαζόμενοι. Ὁ δὲ Πατριάρχης, τοῦ τοσούτου μίσους τὸν Βασιλέα ἀπέτρεπε· Μὴ σύγε, λέγων, ὦ Βασιλεῦ· λυττῆσαι μὲν γὰρ τινα ποτε κατὰ τῶν ἁγίων Εἰκόνων ἀκούομεν· Κόνηνα δὲ εἶναι αὐτῷ τὸ ἐπώνυμον. Ὁ δὲ, Ἀλλ' ἐγώ, φησιν, ἔτι νῆπιος ὢν, ἐκαλούμην. Μὴ παθόμενον τοῖνον συνθέσθαι τὸν Πατριάρχην, ὑπερόριον τίθησι, καὶ τὸν ὁμόφρονά τουτου ἀντικαθίστησιν Ἀναστάσιον· καὶ οὕτω τῆς τῆς οἰάκων τῆς Ἐκκλησίας ἐπιληθμότητος τὴν κατὰ τῶν ἁγίων Εἰκόνων μάχην παρρησιαίεται. Λέγεται δὲ, Ἑβραίους πρῶτα τὸ τοιοῦτον μῖσος αὐτῷ ὑποθεῖναι, ἐκ τινος μαγικῆς προειπόντας τὴν εἰς τὴν βασιλείαν ἀναγωγὴν, ἡνίκα πένης ὢν, μετ' αὐτῶν διὰ τῆς ὀνηλασίας τὸ ζῆν διεπραγματεύετο. Ἐκείνου δὲ

τὸ ζῆν κακῶς ἀπορρήξαντες, ὁ ἐξ ἐκείνου ωμότερος σκύμμος, ὁ κοπρώνυμος Κωνσταντῖνος, τῆς ἀρχῆς, καὶ πλέον, τῆς κατὰ τῶν ἀγίων Εἰκόνων λύττης διάδοχος γίνεται. Καὶ τί χρὴ λέγειν, ὅσα καὶ οἶα καὶ οὗτος ὁ παράνομος διεπράξατο. Πλὴν, ἀλλὰ κακείνου αἰσχροτέρου τελευτήσαντος, ὁ ἐκ τῆς Χαζάρας υἱὸς ἐκείνου εἰς τὴν βασιλείαν καθίσταται. Ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτὸς τὸ ζῆν κακῶς ἐξεμέτρησεν, Εἰρήνην, καὶ Κωνσταντῖνος τῆς ἀρχῆς κληρονόμοι γίνονται. Οὗτοι ὑπὸ Ταρασίου τοῦ ἀγιωτάτου Πατριάρχου καθοδηγούμενοι τὴν ἐσθόμην Σύνοδον συγκροτοῦσι, καὶ τὰς ἀγίας Εἰκόνας πάλιν ἢ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀπολαμβάνει. Τούτων δὲ τὴν βασιλείαν ἀποθεμένων, ὁ ἀπὸ Γενικοῦ Νικηφόρος ἀνάγεται, εἶται Σταυράκιος ὁ υἱὸς, μετ' ὃν Μιχαὴλ ὁ Ῥαγγαβί, τὰς θείας Εἰκόνας σεβόμενοι. Τὸν Μιχαὴλ ὁ Σηριώδης Λέων ὁ Ἀρμένιος διαδέχεται· ὃν ὑπὸ Μοναχοῦ τινος ἐγκλειστοῦ καὶ δυσσεβοῦς δόλω διαφθαρεῖς, τὴν δευτέραν εἰκονομαχίαν ἐγείρει, καὶ πάλιν ἄκοσμος ἢ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία γνωρίζεται. Τούτου ὁ Ἀμοραῖος διαδέχεται Μιχαὴλ· τὸν δὲ πάλιν Θεόφιλος ὁ υἱὸς τῆς κατὰ Εἰκόνων μανίας, τοὺς λοιποὺς ἐν δευτέρῳ θέμενοι. Οὗτος οὖν ὁ Θεόφιλος, πολλοὺς τῶν ἀγίων Πατέρων ποιναῖς καὶ κολάσειν ἀλλοκότοις ἐκδεδωκώς, ὑπὲρ Εἰκόνων δηλαδὴ τῶν σεπτῶν, δικαιοσύνης τε ὡς ἐπὶ μᾶλλον ἀντιποιεῖτο, ὡς ζητήσαντα ποτὲ, εἴ τις ἐστὶν ἐν τῇ πόλει δι' ὄχλου ἐτέρῳ γινόμενος, μηδένα ἐπὶ πολλαῖς, ὡς φασί, ταῖς ἡμέραις εὐρεῖν. Ἐπεὶ δὲ δωκαίδεκα αὐταρκήσας ἐνιαυτοὺς, καὶ δυσεντερίας νόσῳ κατασχεθεῖς, διαρρήσεισθαι τῆς ζωῆς ἐμελλε, τὸ στόμα αὐτοῦ ὑπὲρ λίαν ἀνίωγεν, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ἔγκατα ἐνδοθεν διαφαίνεσθαι. Ἡ δ' Αὐγουστα Θεοδώρα περιαλγῆς τῷ συμβεβηκότι γενομένη, μόλις πρὸς ὕπνον τρέπεται, καὶ ὄναρ ὄρα τὴν ἄχραντον Θεοτόκον, Βρέφος ἐνηγκαλισμένην τὸ προαιώνιον, ὑπὸ λαμπροφανῶν περιστοιχιζομένην Ἀγγέλων· Θεοφίλον δὲ τὸν ταύτης εὐνίτην, ὑπ' αὐτῶν μαστιζόμενον καὶ ὄνειδιζόμενον. Ὡς οὖν ἀνῆκε ταύτην ὁ ὕπνος, καὶ Θεόφιλος μικρὸν ἐπαναγαγὼν, ἐξεβόησεν· Οὐαὶ μοι τῷ ἀθλίῳ! διὰ τὰς ἀγίας Εἰκόνας μαστιζομαι. Αὐτίκα τίθησιν ἐπάνω αὐτοῦ τὴν τῆς Θεοτόκου Εἰκόνα ἢ Βασιλῆς, διομένην ταύτης σὺν δάκρυσιν· Ὅγε μὴν Θεόφιλος, καὶ περ οὕτως ἔχων, ἰδὼν τινα τῶν περισσώτων, ἐγκόλπιον φέροντα, δραξάμενος αὐτοῦ κατησπάζετο· καὶ αὐτίκα τὸ κατὰ τῶν Εἰκόνων φρυάξαν στόμα, καὶ ὁ ἀναίδην κεκηνῶς λάρυγξ, εἰς τὴν προτέραν ἔξιν μετεσκευάζετο, καὶ τῆς συνεχούσης ἀνάγκης καὶ βίας ἐπαύσατο, καὶ ὕπνωσε, καλὸν εἶναι ὁμολογήσας τὸ τὰς ἀγίας Εἰκόνας τιμᾶσθαι τε καὶ σεβάζεσθαι. Ἐξενέγκασα τοίνυν ἢ Βασιλῆς ἐκ τῶν αὐτῆς κισωτιῶν τὰς σεπτὰς καὶ ἀγίας Εἰκόνας, ἀσπάζεσθαι, καὶ ὅλη ψυχῇ τιμᾶν, τὸν Θεοφίλον παρειαυάσατο. Μετὰ μικρὸν σὺν, ἐκλείπει τὸ ζῆν ὁ Θεόφιλος. Ἡ δὲ Θεοδώρα, τοὺς ἐν ὑπερορίᾳ καὶ φυλακαῖς πάντας ἀνακαλεσαμένη, ἐν ἀδείᾳ διαγεῖν ἐκέλευσε. Καὶ κατασπᾶται μὲν τοῦ Πατριαρχικοῦ

θρόνου Ἰωάννης, ὁ καὶ Ἰαννίς, ὁ μαντιάρχης καὶ δαιμονιάρχης μᾶλλον, ἢ Πατριάρχης. Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ ὁμολογητῆς Μεθόδιος ἀνεισι τοῦτον, πολλὰ παθῶν πρότερον, καὶ ἐν τάφῳ ζῶν καθειρχθεῖς.

Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, ἐπίσκεψίς τις γίνεται θεῖα Ἰωαννικίῳ τῷ μεγάλῳ, ἐν τοῖς τοῦ Ὀλύμπου ὄρεσιν ἀσκουμένῳ· ὁ γὰρ μέγας ἀσκητῆς Ἀρσαάκιος, γενόμενος πρὸς αὐτὸν, Ὁ Θεὸς με πρὸς σὲ ἀπίστευτε, λέγει, ὡς ἂν πρὸς τὸν ὀσιώτατον ἄνδρα Ἡσαΐαν τὸν ἐγκλειστον ἐν Νικομηδείᾳ ἐλθόντες, παρ' αὐτοῦ μάθωμεν, ὅσα φίλα Θεῷ, καὶ ἀρμόζοντα τῇ αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ. Καὶ δὴ, πρὸς τὸν ὀσιώτατον Ἡσαΐαν γενόμενοι, ἀκούουσιν παρ' αὐτοῦ· Τάδε λέγει Κύριος· Ἴδου ἤγγικε τὸ τέλος τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἐμοῦ ἐκτυπώματος· ὑμεῖς οὖν πρὸς τὴν Βασιλίссαν Θεοδώραν, ἀλλὰ δὴ καὶ πρὸς τὸν Πατριάρχην γεγονότες Μεθόδιον, λέξατε οὕτω· Παῦσον πάντας τοὺς ἀνιέρους, καὶ οὕτω σὺν Ἀγγέλοις θυσίαν μοι προσενέγκοις, μερρῆς ἐμῆς τὴν Εἰκόνα καὶ τοῦ Σταυροῦ σεβαζόμενος. Ταῦτα ἀκούσαντες, τὴν Κωνσταντίνου εὐθείως καταλαμβάνουσι, καὶ τὰ εἰρημένα Μεθοδίῳ τῷ Πατριάρχῃ, καὶ τοῖς ἐκλεκτοῖς ἅπασι τοῦ Θεοῦ καταγγίλλουσιν. Οἱ δ' ἄθροισθέντες, πρὸς τὴν Βασιλίссαν παραγίνονται, καὶ καταπειθῆ ταύτην ἐν πᾶσιν εὐρίσκουσιν· ἐκ πατέρων γὰρ ἦν εὐσεθῆς καὶ φιλόθεος. Αὐτίκα τοίνυν ἢ Βασιλῆς, τὴν τῆς Θεοτόκου Εἰκόνα τοῦ τραχήλου ἀπηρωρημένην ἐξενεγκῶσα, πάντων ὀρώντων, ἠσπάζετο, λέγουσα· Εἴ τις ταύτας οὐ προσκυνεῖ, ἀσπάζεται σχετικῶς, οὐ λατρευτικῶς, οὐχ ὡς Θεοῦ, ἀλλ' ὡς εἰκόνας τῶν ἀρχετύπων διὰ τὸν κόπον, εἴη τὸ ἀνάθημα· οἱ δὲ μεγάλῃν χαρὰν ἐχάρησαν. Ἀνταπειτῆται δὲ καὶ αὐτὴ αὐτοῦς, ὡς ἂν δέησιν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Θεοφίλου ποιήσωσιν. Οἱ δὲ τὴν πίστιν αὐτῆς ἰδόντες, καὶ περ ἀπαναιόμενοι, πείθονται δ' ὁμως. Καὶ δὴ, ὁ ἐν ἀγίοις Μεθόδιος, τὸν λαὸν πάντα συναγαγὼν, καὶ τὸν Κλῆρον ἅπαντα, καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ ἐκείσε παραγίνεται, ἐν οἷς ἦσαν καὶ οἱ λογάδες οὗτοι, οἱ ἐξ Ὀλύμπου, ὁ μέγας Ἰωαννίκιος, καὶ Ἀρσαάκιος, Ναυκράτιός τε, καὶ οἱ μαθηταὶ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, καὶ ὁ τοῦ μεγάλου ἀγροῦ Θεοφάνης, καὶ Θεόδωρος, οἱ γραπτοὶ καὶ ὁμολογηταί, Μιχαὴλ ὁ ἀγιοπολίτης, καὶ Σύγγελος, καὶ ἄλλοι πλείστοι, δέησιν ὀλοῦκτιον ὑπὲρ Θεοφίλου ποιῶνται πρὸς τὸν Θεόν, πάντων εὐχομένων μετὰ δακρῶν, καὶ συντόνῳ δέησεως· καὶ τοῦτο δι' ὅλης τῆς πρώτης Ἑβδομάδος ἐπιτελεῖτο τῶν Νηστειῶν· καὶ αὐτῆς τῆς Βασιλίссας Θεοδώρας, τὰ αὐτὰ ταῦτα μετὰ γυναιῶν, καὶ τοῦ λοιποῦ διαπραττομένης λαοῦ.

Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, Θεοδώρα ἢ Βασιλῆς, περὶ ὄρθρον ἀυγάζοντα τῆς Παρασκευῆς εἰς ὕπνον τραπέισα, εἶδοξεν εὐρεθῆναι παρὰ τὸν κίονα τοῦ Σταυροῦ, καὶ τινὰς, μετὰ θορύβου διερχομένους, τὴν ὁδὸν παριέναι, διάφορα κολαστηρίων ὄργανα περιφέροντας· μέσον δὲ τούτων, ἀγόμενον δέσμιον καὶ τὸν βασιλεῖα Θεοφίλον, ὅπι-

σθον περιηγωνισμένον τὰς χεῖρας· τοῦτον δὲ γνωρίσασα, συνείπετο καὶ αὐτῇ τοῖς ἀπάγουσιν. Ἐπεὶ δὲ ἄχρι τῆς Χαλκῆς πύλης ἔφθασεν, εἶδεν ὑπερφυῖ τὴν ὄψιν ἀνδράτινα, καθήμενον ἔμπροσθεν τῆς Εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ· οὐ κατέναντι τὸν Θεόφιλον ἔστησε. Τοῦτου δὲ τῶν ποδῶν ἀψαμένη ἡ Βασιλῖς, ὑπὲρ τοῦ βασιλέως ἰκέτευεν· ὁ δὲ, μόλις ἀνοίξας τὸ στόμα, Μεγάλη σου ἡ πίστις γύναι, φησὶ· γίνωσκε οὖν, ὡς διὰ τὰ δάκρυά σου, καὶ τὴν πίστιν, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὴν παράκλησιν καὶ ἰκεσίαν τῶν δούλων μου καὶ τῶν Ἱερέων μου, συγγνώμην δίδωμι Θεοφίλῳ τῷ ἀνδρὶ σου· εἶτα λέγει καὶ τοῖς ἀπάγουσι· Λύσατε αὐτόν, καὶ παράδοτε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ. Ἡ δὲ τοῦτον λαβοῦσα, ὑπεχώρησεν, ἀγαλλιωμένη καὶ χαίρουσα· καὶ αὐτίκα ὁ ὕπνος ταύτην ἀνίησι. Καὶ ταῦτα μὲν Θεοδώρα ἡ Βασιλῖς ἰθεαῖσατο. Ὁ δὲ Πατριάρχης Μεθόδιος, τῶν εὐχῶν καὶ δεήσεων ὑπὲρ αὐτοῦ γινομένων, χάρτην καινὴν λαβὼν, ἔγραψεν ἐν αὐτῷ πάντων τῶν αἰρετικῶν βασιλέων τὰ ὀνόματα, ἐντάξας καὶ αὐτοῦ τοῦ Θεοφίλου, καὶ ὑποκάτω τῆς ἀγίας Τραπεζῆς λαβὼν ἅπαντα ἔθετο. Περὶ δὲ τὴν Παρασκευὴν, ὅρα καὶ αὐτὸς Ἄγγελόν τινα φοβερὸν, τὸν μέγαν εἰσιόντα Νεῶν· καὶ πρὸς αὐτὸν γενομένου, φάναι λέγεται· Εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, Ἐπίσκοπε, καὶ συγγνώμης ἔτυχεν ὁ βασιλεὺς Θεόφιλος· μηκέτι οὖν τοῦ λοιποῦ, περὶ τούτου διενόχλει τὸ Θεῖον. Ὁ δὲ πειρώμενος εἰ ἀληθὲς τὸ ὀρώμενον, τῆς στάσεως ὑποβάς, καὶ τὸν χάρτην λαβὼν, καὶ ἀνελιξάμενος, εὗρεν, ὡς Θεοῦ κριμάτων! ἀπαληλειμμένον θεοθεν παντάπασιν τὸ τοῦ Θεοφίλου ἔνομα. Τοῦτο μαθεῦσα ἡ Βασιλῖς, ὑπερήσθη λίαν, καὶ τῷ Πατριάρχῃ διαμηνύεται, πάντα τὸν λαὸν συναβροῖσαι, μετὰ τῶν τιμίων Σταυρῶν, καὶ τῶν ἁγίων Εἰκόνων, ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἂν ὁ κόσμος τῶν ἁγίων Εἰκόνων ταύτη ἀποδοθεῖν, καὶ τὸ καινὸν τεράστιον ἅπασιν γνωρισθεῖν. Καὶ δὴ, πάντων, μικροῦ δεῖν, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συναβροισθέντων μετὰ κηρῶν, καὶ ἡ βασιλῖς σὺν τῷ Γίῳ παραγίνεται, καὶ Λιτῆς ἐκείθεν γινομένης μετὰ τῶν ἁγίων Εἰκόνων, καὶ τῶν θεῶν καὶ σεβασμίων τοῦ Σταυροῦ ξύλων, καὶ τοῦ ἱεροῦ καὶ θεοῦ Εὐαγγελίου, ἄχρι τοῦ λεγομένου Μιλίου ἐξῆλθον, τὸ, Κύριε ἐλέησον, ἀνακράζοντες. Καὶ οὕτω πάλιν ἀναστραφέντες, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τὴν θεῖαν Λειτουργίαν ἐπετέλεσαν, ἀναστηλωθεῖσάν τῶν ἁγίων καὶ σεβασμίων Εἰκόνων, παρὰ τῶν διειλημμένων ἁγίων Ἀνδρῶν, ἀνακηρυχθέντων μὲν τῶν εὐσεβούντων καὶ ὀρθῶς δοξαζόντων, τῶν δὲ ἐναντίων ἀσεβούντων καὶ μὴ τὴν τῶν ἁγίων Εἰκόνων τιμὴν ἀποδεχομένων, ἀποκηρυχθέντων, καὶ παραδοθέντων τῷ ἀναθέματι. Καὶ ἔκτοτε ὄρισαν οὕτοι οἱ ἅγιοι Ὁμολογηταί, ἐτήσιον οὕτω ταύτην τὴν ἱεράν πανήγυριν γίνεσθαι, ἵνα μήποτε καὶ αὐθις τῇ αὐτῇ δυσσεδεῖα ἰμπίσωμεν.

Ἡ ἀπαράλλακτος Εἰκὼν τοῦ Πατρὸς, πρεσβείαις τῶν ἁγίων σε Ὁμολογητῶν ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Συγχορευέτω, τῆς Ἐκκλησίας τῇ φαίδροτητι, πόθῳ θεϊκῷ Ἀγγέλων ἢ στρατιᾶ, θεοφρόνως ἀναμέλπουσα· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἡ Ἐκκλησία, τῶν πρωτότοκων καὶ πανήγυρις, χαίρει θεωμένη νῦν τὸν θεῖον λαόν, ὁμοφρόνως ἀναμέλποντα· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἀελυτρωμένοι, τῆς πρὶν ἀγλύος τῆς αἰρέσεως, νεύσει Θεοδώρας τῆς ἀξιοπρεποῦς, Βασιλίδος ἀναμέλπομεν· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε. Θεοτοκίον.

Ἡ πὲρ τὰς ἄνω, χοροστασίας ἡρθῆς Παναγνε, μόνῃ γενομένη Μήτηρ τοῦ Παντουργοῦ· γεγηθότες οὖν κραυγαζόμεν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις παναίμωμε Δέσποινα. Καταβασία.

• **Ἐ**ν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῆς Περσικῆς, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῆς φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

ᾠδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Θεσμούς Ἐκκλησίας πατρικούς, διαφυλάττοντες, Εἰκόνας γράφομεν, καὶ ἀσπαζόμεθα στόμασι, καὶ καρδίᾳ καὶ θελήματι, τῶν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν αὐτοῦ Ἀγίων κραζόντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐπί τὸ πρωτότυπον σαφῶς, τὴν τῆς Εἰκόνας, τιμὴν, καὶ τὴν προσκύνησιν, ἀναβιβάζοντες σεβόμεν· θεηγόρων τοῖς διδάγμασι ἀκολουθοῦντες, τῷ Χριστῷ πίστει κραυγαζόμεν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Νοῦν καταυγασθεῖσα φωτισμῷ, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, σεπτῇ Βασιλίσσᾳ, καρποῦς θεοφρόνας ἔχουσα, τὴν εὐπρέπειαν ἠγάπησε, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὠραιότητα, εὐλογῆσα, ἅμα πισοῖς Ἰησοῦν τὸν θεάνθρωπον. Θεοτοκίον.

Ἀκτίσι φωτὸς τοῦ νοητοῦ, καταλαμπόμενος ὁ θεῖος Οἶκός σου, κατασκιαζεῖ νῦν ἅπαντας, τῇ νεφέλῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, καὶ ἀγιάζει τοὺς πιστοὺς, συμφώνως ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. Καταβασία.

• **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χαίσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναν μιν ἔσβησαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσε-

• βείας έρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλο-
• γείτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ Δ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Γερογραφίαις Εἰκόνων, κεκοσμημένην καθορών-
τες, πάλιν τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν, μετ' εὐλα-
βείας πάντες προσδράμωμεν, καὶ τῷ Χριστῷ
βοησωμεν· Σε μεγαλύνομεν Τρισάγιο.

Γέρας καὶ τιμὴν κεκτημένη, ἡ Ἐκκλησία τὸν
Σταυρόν σου, καὶ τὰς σεβασμίους Εἰκόνας,
καὶ τῶν Ἁγίων τὰ ἐκτυπώματα, μετ' εὐφροσύ-
νης Δέσποτα, θυμηδίας μεγαλύνει σε.

Λάμπρυνον τῇ Δεῖξά σου δέξῃ, τοὺς Βασιλεῖς
ἡμῶν Οἰκτίρμον, καὶ παρεμβολαῖς ἀγγε-
λικαῖς, καὶ πανοπλίαις τούτους περίφραξον, τὴν
τῶν ἐθνῶν Δρασύτητα, καθυποτάσσων αὐτοῖς
Δέσποτα.

Θεοτοκίον.

Πρῆθ τῆς προμήτορος Εὐας, ἡ καταδίκη
Θεοτόκε, ὅτι σὺ τὸν πάντων Δεσπότην,
ἀνερμηνεύτως Ἁγνή γεγέννηκας· οὐ νῦν τὴν
ἐμφέρειαν, ἐν ταῖς Εἰκόσιν ἀσπαζόμεθα.

Καταβασία.

• **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
• σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήθη, Χρι-
• στός συναΐσας τὰς διεστῶσας φύσεις. Διὸ ἐ-
• παγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τὸ Ἐωθινὸν Ἀναστάσιμον
ἅπαξ, εἶτα τὰ παρόντα·

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σκιρτήσατε κροτήσατε, μετ' εὐφροσύνης ἄ-
σατε· Ὡς θαυμαστά σου καὶ ξένα, Χρι-
στε βρωῶντες τὰ ἔργα! καὶ τίς ἰσχύσει ἐξεπεῖν,
Σῶτερ τὰς δυναστείας σου, τοῦ τὴν ἡμῶν ὁ-
μόνοιαν, καὶ συμφωνίαν εἰς μίαν, ἐνώσαντος
Ἐκκλησίαν;

Θεοτοκίον.

Ρομφαῖαι νῦν ἐξέλιπον, τῆς δυσμενοῦς αἰρέ-
σεως, καὶ τὸ μνημόσυνον ταύτης ἐξηφανί-
σθη μετ' ἤχου· τὸν γὰρ Ναόν σε Πάναγνε, παν-
ευπρεπῶς θεώμενοι, κεκοσμημένον χάρισι, τῶν
σεβασμιῶν Εἰκόνων, χαρᾶς πληρούμεθα πάντες.
Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, δ'. καὶ
ἐν Ἀνατολικόν· καὶ τοῦ Τριωδίου τὰ παρόντα
Προσόμοια γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν,

Εν σοὶ νῦν ἀγάλλεται, ἡ Ἐκκλησία φιλάν-
θρωπε, τῷ Νυμφίῳ καὶ Κτίστη αὐτῆς,
τῷ ταύτην θελήματι, θεοπρεπεστάτῳ, ἐξ εἰ-
δῶλων πλάνης, λυτρωσαμένῳ καὶ σαυτῷ, ἀρ-
μοσαμένῳ τιμίῳ Αἵματι, παιδρῶς ἀπολαμβά-

νουσα, τὴν ἱεράν ἀναστήλωσιν, τῶν Εἰκόνων,
καὶ χαίρουσα, σέ ὑμνεῖ καὶ δοξάζει πιστῶς.

Στίχ'. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὄλῃ καρδίᾳ
μου· δηγήσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

Σαρκὸς τὸ ἐκτύπωμα, ἀναστηλοῦντές σε Κύ-
ριε, σχετικῶς ἀσπαζόμεθα, τὸ μέγα μυστή-
ριον, τῆς Οἰκονομίας, τῆς σῆς ἐκδηλοῦντες· οὐ
γὰρ δοκήσει, ὡς φασίν, οἱ θεομάχοι παῖδες τοῦ
Μάνεντος, ἡμῖν ὠφθῆς φιλάνθρωπε, ἀλλ' ἀληθεία
καὶ φύσει σαρκὸς, δι' αὐτοῦ ἀναγόμενοι, πρὸς
σὸν πόθον καὶ ἔρωτα.

Στίχ'. Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω
ἡ χεὶρ σου, μὴ ἐπιλάβῃ τῶν πενήτων σου
εἰς τέλος.

Πμέρα χαρμόσυτος, καὶ εὐφροσύνης ἀνά-
πλεως, πεφανέρωται σήμερον· φαιδρότης
δογμάτων γάρ, τῶν ἀληθεστάτων, ἀστράπτει
καὶ λάμπει, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, κεκοσμη-
μένη ἀναστηλώσασιν, Εἰκόνων τῶν ἁγίων νῦν,
ἐκτυπωμάτων καὶ λάμπει· καὶ ὁμόνοια γίνε-
ται, τῶν πιστῶν θεοβράβευτος.

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Μωσῆς τῷ καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, Νόμον ἐ-
δέξατο, καὶ λαὸν ἐπεσπάσατο. Ἠλίας
νηστεύσας, Οὐρανοῦς ἀπέκλεισε· τρεῖς δὲ Παῖ-
δες Ἀβραμιαῖοι, τύραννον παρανομοῦντα, δια-
νηστείας ἐνίκησαν. Δι' αὐτῆς καὶ ἡμᾶς Σωτήρ
ἀξίωσον, τῆς Ἀναστάσεως τυχεῖν, οὕτω βρωῶν-
τας· Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος ἰσχυρός, Ἅγιος ἀθά-
νατος, εἰλήσον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις Θεοτόκε.
Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς δὲ τὴν Λιτῆν, ἐν τῷ Νάρθηκι, ψάλλομεν τὸ
Δοξαστικὸν Ἐωθινὸν Ἰδιόμελον.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαριστοὶ τῆς Ὀκτωήχου,
καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριωδίου, ἡ σ'. ᾠδὴ.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον, Ἦχος δ'.

ᾠδὴ τῶν Ἡστέρων.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.
Στίχ'. Ὅτι δίκαιος εἶ ἐπὶ πάνσιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. ΙΑ'. 24.

Αδελφοί, πίστει Μωσῆς μέγας γενόμενος,
ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φα-
ραῶ· μᾶλλον ἐλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ

λαῶ τοῦ Θεοῦ, ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἀμαρτίας ἀπολαυσιν· μείζονα πλοῦτον ἠγησάμενος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θησαυρῶν, τὸν ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ· ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. (Κεφ. ΙΑ'. 32.) Καὶ τί ἔτι λέγω; ἐπιλείψει γὰρ με διηγούμενον ὁ χρόνος, περὶ Γεδεών, Βαράκτε, καὶ Σαμφών, καὶ Ἰεφθάε, Δαυὶδ τε καὶ Σαμηὴλ, καὶ τῶν Προφητῶν. Οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολαῖς ἔκλιναν ἀλλοτρίων. Ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπίρσθησαν, ἐπειρίσθησαν, ἐν φόρῳ μαχαίρας ἀπέθανον· περιήλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν· ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι (ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος)· ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι, καὶ ὄρεσι, καὶ σπηλαίοις, καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες, μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως, οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψάμενοι, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελεωθῶσιν.

Ἄλληλουῖα. Ἦχος πλ. δ'.

Μωϋσῆς, καὶ Ἀαρὼν ἐν ταῖς ἱερευσίαις αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνον, ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελεῖν.

Κοινωνικόν.

Λίνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν Οὐρανῶν.

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν τοῦ Ὁρθρου, καὶ πρὸ τῆς Λειτουργίας, λιτανεύομεν κοινῶς μετὰ τῶν ἀγίων τοῦ Σταυροῦ ξύλων, καὶ τῶν σεπτῶν Εἰκόνων, καὶ ἀπερχόμεθα ἐν τόπῳ ὠρισμένῳ, ὅπου δεῖ ἀναγινώσκειν τὸ Συνοδικόν. Πορευομένων δὲ καὶ ἀναστρεφόντων ἡμῶν, ψάλλομεν τὸν παρόντα Κανόνα, ποίημα τοῦ ἀγίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Ὤδῃ α'. Ἦχος πλ. β'. Βοηθὸς καὶ σκεπαστής.

Χαριστήριον ὠδῆν, τῷ εὐεργέτῃ Θεῷ τῶν ὅλων, ἄσσωμεν πιστοὶ, ὅτι ἠγείρεν ἡμῖν, σωτήριον κέρας, βασιλείαν κραταίειν, Ὁρθοδοξίας πρόμαχον.

Δίς.

Ἐπεφανή αἰληθῶς, ἡ θεία χάρις τῆς Οἰκουμένης, δόξα καὶ τιμὴ, πεφανέρωται νῦν, σκιρτᾷ Ἐκκλησία, δεξαμένη τὴν στολήν, τῆς ἑαυτῆς γυμνώσεως.

Τὸν χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ, διερρόρημένον ὑπὸ τοῦ πλάνου, καὶ φαρμακουργοῦ, Ἰωάννου τοπρίν, οἱ θεῖοι Πατέρες, ἐξυφάναντες σαφῶς, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔδωκαν.

Τοῦ Κυρίου τὴν μορφήν, ἀπολαβοῦσα ἡ Ἐκκλησία, χαίρει καὶ σκιρτᾷ σὺν τοῖς τέκνοις αὐτῆς, ὡς νίκης βραβεῖα, δεξαμένη παρ' αὐτοῦ, Ὁρθοδοξίας σύμβολα.

Ἀίσχυνθήτωσαν λοιπὸν, καὶ ἐντραπήτωσαν ἀμεμνηότες, Δῆξιξ ὁ δεινός, καὶ Ἀντωνίος, σὺν τῷ Ἰωάννῃ, καὶ Θεοδώρῳ ἀμφοῖν, οἱ ἀρνηταὶ τῆς πίστεως.

Ἰαννὶς καὶ Ἰαμβρίς, ἀνθεστηκότες τῷ νομοθέτῃ, πάλαι Μωϋσῆ, κατησχύνθησαν· νυνὶ δὲ ὁ πλάνος, Ἰωάννης αἰληθῶς, σὺν Ἀντωνίῳ δείκνυνται.

Σὺ διερρόρηξας Χριστὲ, τὴν ξυνωρίδα τῶν θεομάχων, καὶ τὸν στολισμόν, ἀποδεδώκας, τῇ σῇ Ἐκκλησίᾳ, ὑπὲρ ἧς ὡς ἀγαθός, τὸ Αἷμα σου ἐξέχεας. Δόξα.

Σε Τριάς θεολογῶ, καὶ προσκυνῶ σου τὸ θεῖον κράτος· ρύσαι περασμῶν, ἐκ παντοίων με· εἰς σὲ γὰρ πιστεύω, τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν βσιλείον στολήν, ἐκ σοῦ Παρθένη Θεός φάρισας, ὦφθη τοῖς βροτοῖς, ἀνθρωπόμορφος, διπλοῦς κατ' οὐσίαν· οὐ τὸ εἶδος τῆς μορφῆς, ἐν προσκυνήσει ἔχασεν.

Ἐστικτῶν Ὤδῃ γ'. Στερέωσον Κύριε.

Ἐυφραίνεσθε ἅπαντες, χοροὶ Πατέρων καὶ Ἀποστόλων, καθαρῶντες, τὴν προσκύνησιν, τῶν Εἰκόνων, ἣν περ ἐμφανῶς παρεδώκατε.

Δίς.

Τὸ κάλλος μου ἔλαβον, καὶ τὴν στολήν μου ἐνεδυσάμην, ἐκβοάτω ἡ πανάμωμος, Ἐκκλησία, ἣν περ Ἰωάννης ἐξέδυσεν.

Ἀίσχυνθήτε ἄνομοι, αἰρεσχελοῦντες κατὰ Κυρίου· ἐσαρκώθη καὶ ἐφάνη γὰρ, ἐν εἰκόνι· ἣν περ σχετικῶς ἀσπαζόμεθα.

Τὰ βέβηλα δόγματα, καὶ ταῖς ἀθέτους διδασκαλίας, Ἰωάννου τοῦ παράφρανος, τίς ἐξείποι, τρόπους δελφικοὺς ἐκτιθέμενος;

Ἀνάθεμα Δῆξιξ, καὶ Ἰωάννῃ σὺν Ἀντωνίῳ, Θεοδώρῳ τῷ ἀθέῳ τε, καὶ βλασφημῳ, ἅμα Θεοδότῳ παράφρονι.

Τὰ αἵματα κράζουσι, τὰ ἐκχυθέντα ὑπὲρ τῆς Δείας, σαρκοφόρου ἀμοκώσεως, τοῦ Δεσπότη, ἅπερ Ἰωάννης ἐξέχευεν.

Εδίωξε Κύριος, τὴν ξυνωρίδα τῶν ἀλλοτρίων, καὶ ἀπέδωκε τὰ ἴδια, τοῖς ἰδίοις. Δόξα τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι.

Δόξα.

Ἦν ἀναρχον Δέλησιν, καὶ ἐξουσίαν καὶ βασιλείαν, τῆς Τριάδος προσκυνήσωμεν, ὀρθόδοξως, Ἄρειον αἰεὶ στηλιτεύοντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυρίως σε Δέσποιναν, ὁμολογοῦμεν Θεὸν τεκοῦσαν, μὴ προσέχοντες τοῖς ῥήμασι, Νεστορίου, ἀλλὰ τῶν Πατέρων τοῖς δόγμασιν.

Ῥῶδῃ δ'. Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Αγγέλου ἢ Ἐκκλησία, καὶ πᾶσα πόλις καὶ χώρα ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνοιγέσθω νῦν τὰ ἀσκητήρια, καὶ οἱ παρθενῶνες καλλωπίζεσθε τὰ Λείψανα, καὶ Εἰκονίσματα τῶν Μαρτύρων, ἀξίως προσκυνεῖσθωσαν.

Δίς.

Χριστὸς ὑμᾶς προσκαλεῖται, συνέλθετε νῦν προθύμως, Δεῖοι Πατέρες, καὶ τὴν Δεῖαν τῆς αὐτοῦ σαρκώσεως, Ἀποστολικῶς ἀνιστορήσατε, τὰ θαύματα καὶ τὰ παθήματα, καθὼς γράφει, τὸ Δεῖον Εὐαγγέλιον.

Αθροίσθητε γεγηθότες, τὰ πλήθη τῶν Μοναζόντων ἐν παρρησίᾳ· εἰάν γὰρ κακῶς ἰσχύσασιν, πάλιν ἠττηθήσονται οἱ δειλαιοὶ· καὶ ἦν ἂν βουλήν βουλευσῶνται οἱ τοιοῦτοι, διασκεδάσει Κύριος.

Αίμαστιγες τῶν Πατέρων, τὰ αἵματα τῶν αὐλώπων ἔλαψαν ὄντως· ἐξορίαί συνεχεῖς ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνη πᾶσι πολιτεύεται· αἰκέτι ἰσχύσει τὸ δράμα τῆς γοητείας· Θεὸς γὰρ μεθ' ἡμῶν ἐστίν.

Η ἀμπελος τῆς κακίας, ἐξέτεινε τὰ κλήματα τῆς ἀσεθείας, καὶ τὸν βότρυν τὸν πικρὸν, ἐξήνησε, καὶ θυμὸς δρακόντιος ὁ οἶνος αὐτῶν· ἐξ οὗ τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου ἐπότισαν ὄντως, τὴν Δολεράν κακόναιαν.

Εμίαναν τὸν Ναὸν σου, ἀθέσμοις χειροτονίαις διὰ χρημάτων, καὶ κανονικῶς οὗτοι ἐκβέβληνται, καὶ τῆς Δείας δόξης ἐκπεπτώκασιν, ὁ Σίμων ὁ μάγος, σὺν τούτῳ καὶ Ἰωάννης, καὶ ὁ δεινὸς Ἀντώνιος.

Τοὺς Δῆρας καὶ Δεομάχους, Ἀντώνιον τὸν βέβηλον, καὶ παραβάτην, Ἰωάννην τὸν σατανογνωμόνα, καὶ τῆς Ἐκκλησίας πολεμήτορα, ὡς λύκους βαρεῖς συνελθόντες, Ἀνάθεμα τρεῖς, πιστοὶ ἀναβοήσωμεν.

Δόξα.

Η ἄκτιστος Μοναρχία, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα σὲ προσκυνοῦμεν· ἦν τὰ Χερουβὶμ τὰ πολυόμματα, καὶ τὰ Σεραφὶμ τὰ ἐξαπτέρυγα, ὑμνοῦσι κραυγαίζοντα· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶ, ὦ Παντοκράτορ ὑψίστε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αγίων ἀγιωτέρα, καὶ πάντων ὑψηλότερα τῶν ποιημάτων, μόνῃ ἀνεδείχθης Μητροπάρθενε, ὡς αὐτὸν κηῖσασα τὸν Πλάστην σου· διὸ τὴν ἀγίαν μορφήν σε Θεογεννητορ, ἐν προσκυνήσει ἔχομεν.

Ῥῶδῃ ε'. Ἐν νυκτὸς ὀρθρίζοντα.

Ο Χριστὸς νενίκηκε, σκιρπάτω ἡ γῆ· πέπαυται θόρυβος, πέπαυται καὶ ὁ κλαυθμὸς, τῶν τοῦ Κυρίου δούλων· ἡ Πίστις δὲ πανταχοῦ, τῷ Κόσμῳ ἐφηπλώθη.

Δίς.

Εν εἰκόνι βλέποντες τὴν Σταύρωσιν, σέβοντες στέργομεν, ἀσπαζόμενοι Χριστὸν, καὶ τὰ αὐτοῦ σημεῖα, καὶ προσκυνοῦμεν αὐτὰ, οὐχ ὡς Θεοὺς τιμῶντες.

Πνεῦμα τὸ πολυῤῥήμον καὶ βλάσφημον, Διήζικος πέπαυται, τὸ λαλοῦν διαπατὲς, ἡμέραν καθ' ἡμέραν, κατὰ τῆς Δείας μορφῆς, Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀγίων.

Ἦνα τί τρισάθλιε μεμίσηκας, μὸρφωσιν ἄχραντον, τῆς σαρκώσεως Χριστοῦ, καὶ τῶν Ἀγίων πάντων; μὴ γὰρ εἰδῶλοις κωφοῖς, οἱ πιστοὶ προσκυνοῦμεν;

Ασεθείας ὄργανα τυγχάνοντες, ἠθροισαν σύνοδον, ἱερέων ἀσεβῶν, κατὰ Θεοῦ ὑψίστου, ὡς Ἰουδαῖοι τοπρὶν, Ἄννας καὶ Καϊάφας.

Εν ἡμέρᾳ Κρίσεως πανάθλιε, στήσονται ἔλεγκοι, τῆς ἀθέου σου ψυχῆς, ὁ δῆμος τῶν Πατέρων· ὧν περ ἀμέτροις πληγαῖς, ἐγύμνωσας τὰς σάρκας.

Εκκλησίαι ἅπασαι βοήσουσι, κράζουσαι ἅπασαι, στερηθεῖσαι ὑπὸ σέ, τῆς μορφῆς τοῦ Κυρίου, καὶ τῶν Ἀγίων αὐτοῦ, τῶν ἱερῶν Εἰκόνων.

Δόξα.

Η τὸ πᾶν συνέχμα τῷ κράτει σε, δόξα σοι, δόξα σοι, τρισυπόστατε Μονάς, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, τῆς πεποιθότας εἰς σέ, ῥῦσαι παντοίας βλάβης.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο χρυσοκαλλώπιστον λυχνίαν σε, Δέσποινα σέβομεν, τὴν τὸ φῶς τὸ νοητὸν, γεννήσασαν τῷ Κόσμῳ, καὶ τὴν ζοφώδη ἀχλὺν, μειώσασαν Παρθένε.

ᾠδὴ ε'. Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Ε'βόησαν οἱ ἄγρυπνοι φύλακες, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πρὸς αὐτὸν αἰτοῦντες, δοθῆναι τὴν εἰρήνην· καὶ εἰσήκουσε, καὶ προσέσχε τῇ δεήσει.

Δίς.

Διηλεγκταὶ τοῦ πλάινου τὰ θήρατρα, ταῖς τῶν Πατέρων διδαχαῖς, καὶ Θεὸς ὑμνεῖται, σαρκὶ μεμορφωμένος, ὁ ἀπερίγραφτος, τῇ Θεότητι ὑπάρχων.

Οἱ συνεργοὶ τῆς πλάνης αἰσχύνησθε, καὶ ἀπολέσθωσαν ὁμοῦ, σὺν τῷ Ἀντωνίῳ, Θεόδοτος, καὶ Ληζιξ, καὶ Θεόδωρος, ὁ βυθὸς τῆς ἀπωλείας.

Τὸ στόμα σου διήνοιξας ἄθλιε, οὐκ ἐν ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ἀλλ' ἐν βλασφημίαις, κατὰ τοῦ σου Δεσπότη, ἀπωθούμενος, τὴν σεπτὴν Εἰκονουργίαν.

Διέστρεψας Πατέρων τὰ δόγματα, καὶ Ἀποστόλων διδαχαῖς, ἀλληναίλλως γράφων, κατὰ τὴν σὴν θρησκείαν, τὴν παράνομον, Ἰωάννη χριστομάχε.

Σοῦ ὁ καπνὸς δακρύων ἐνέπλησε, τῶν εὐσεβούντων ὀφθαλμούς· ἀλλὰ τῷ ἀνέμῳ, τῶν θείων Διδασκάλων, δισκειδάσται, ματαιόφρον Ἰωάννη.

Σὺ τὴν στολὴν τὴν θείαν διεῖρήξας, ὡς περ ὁ Ἄρειος τοπρὶν, τὸν Χριστοῦ χιτῶνα· διὸ τῆς Ἐκκλησίας, πόρρω βέβησαι, ἐκβληθεὶς καθαίπερ κύων.

Δόξα.

Μίαν ἀρχὴν δοξάζω Θεότητος, ἐν ὑποστάσει τρισίν· εἷς Θεὸς γάρ ἐστι, Πατὴρ Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα, καὶ διήρηται, χαρακτηρῆσαι καὶ προσώποις.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προφητικῶς Ἀγνή θεοδόξαστε, πόλις εδείχθης τοῦ Θεοῦ, ἐξ ἧς ἐγεννήθη, αὐτὸ ὁ Ποιητὴς σου, μετὰ τόκον σε, ὡς τοπρὶν διαφυλάξας.

ᾠδὴ ζ'. Ἠμάρτομεν, ἠνομήσαμεν.

Τὴν κάμνον τῆς αἰρέσεως νῦν κατέσβεσεν ἡ θεία χάρις, φλέγουσα νοουμένους Χαλδαίους, καὶ δροσιζουσα, Τριαδος θεράποντας, τετραπλαῖς ἑβδομαδεσικ ἐτῶν, αὐτὴν διακρατήσασαν.

Δίς.

Πεποιικίλται, περιβέβηται, κεναλλώπισται ἡ Ἐκκλησία, μόρφωσιν τοῦ Δεσπότη τῶν ὄλων, τῆς σαρκώσεως, καὶ τῶν παθημάτων αὐτοῦ, καὶ τὰ σύμβολα φέρουσα εἰς τέλος, κατὰ τοὺς θείους θεσμούς.

Ε'όρταζε, πανηγύριζε, ὁ χριστῶνυμος λαὸς Κυρίου, βλέπων τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πάλιν, διαλάμπουσαν τὸ κάλλος τῆς θείας μορφῆς· ἦν Θεὸς ὢν ἐφόρεσεν, ὡς ἄνθρωπος, διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Ε'πτύχευσε, καὶ ἐπείνασε, καὶ ἐδίψησε σαρκὶ ὁ Λόγος, ταῦτα τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας, ἰδιώματα, δι' ὧν περιγράφεται· οὗτος δὲ τῇ Θεότητι, ἀπλοῦς ἐστὶ, καὶ ἀπερίγραφτος.

Κατήρηται, τὰ τεράστια, καὶ μαντεύματα τοῦ χριστομάχου· ἴσος γὰρ τῶν Ἑλλήνων εδείχθη, ὑψαυχούμενος, τοῖς τούτων συγγραμμασιν, ἃ δικαίως ἐλίκησαν καθάπαν, αἱ τῶν δικαίων φωναί.

Τὰ κρύφια, καὶ παμβέβηλα, καὶ ψυχώλεθρα διδάγματα σου, ποῖα ἐκδηγήσεται γλώσσα; ἢ τὴν πρόρρησιν, τῆς ἐγγαστριμύθου σου, Ἰωάννη ψευδώνυμε, καὶ πρόδρομε, τοῦ ἀντιχρίστου Σατάν;

Οὐκ ἔδει σε, ὦ παράνομε, ὀνομαζέσθαι τοιαύτην κλήσιν, μᾶλλον δὲ Πυθαγόραν καὶ Κρόνον, καὶ Ἀπολλωνα, ἢ τινὰ τῶν ἄλλων θείων· ὢν τὸν βίον ἐζήλωσας, τερπόμενος, ταῖς ἀσελγείαις αὐτῶν.

Δόξα.

Αἴδιον, παντοδύναμον, ἀκατάληπτον πιστοὶ Τριάδα, πάντες Πατέρα Υἱόν, καὶ Πνεῦμα προσκυνήσωμεν, καὶ θεολογήσωμεν, ἀσυγχύτως κραυγαζόντες· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, εἷ ὁ Θεός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πανύμνητε, πολυδόξαστε, Μητροπάρθεν Θεοκυῆτορ, λύτρωσαι χαλεπῶν ἐγκλημαίων, τοὺς τιμῶντάς σου, τὴν ἄχραντον κύησιν· οὐ γὰρ ἄλλην βοήθειαν κεντήμεθα, πλὴν σου Θεόνυμφε.

ᾠδὴ η'. Ὁν Στρατιαὶ Οὐρανῶν.

Προφητικῶς, ἀγαλλιασώμεθα, καὶ εὐφρανθώμεν πιστοὶ, πάντες μυστικῶς· αὕτη γὰρ ἡ ἡμέρα, ἐν ἣ Χριστὸς ὁ Λόγος, τὴν ἰδίαν στολὴν, ἀπέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Πολεμικῶς, ὡς περ παρετάξαντο, κατὰ Χριστοῦ τῆς μορφῆς, ὁμοθυμαδόν, Ληζιξ καὶ Ἰωάννης, τὸ ζεύγος τοῦ Βελίαρ, πελέκει τῆς κακίας, ἐγκόψαντες τὴν Ἐκκλησίαν.

Τὶς μὴ θρηνήσῃ, τὸ μέγα τόλμημα, τὴν θείαν βλέπων Μορφήν, τὴν ἐν τῇ Χαλκῇ, πύλῃ τοῦ παλατίου, ὑπὸ ἀνδρῶν ἀνόμων, λίθοις βαλλομένην, τῇ διδαχῇ τοῦ Ἰωάννου;

Πῶς οὐ συνήκας, τυφλὲ πανάθλιε, ἐσκοτισμένην τὸν νοῦν, τὴν ὑπουρανὸν, βλέπων κεκοσμημένην, Χριστοῦ τῷ χαρακτήρι, ἀλλὰ μόνος ἔσχες, τὸ φρόνημα τῶν Ἰουδαίων;

Σὺ παντελῶς, καθελεῖν ἐνόμισας, τῶν θείων Ἐκκλησιῶν, τὴν σαρκολαμπήν, Μόρφωσιν τοῦ Κυρίου, καὶ τῶν Ἁγίων πάντων· ἀλλ' ἡ θεία χάρις, καθεῖλέ σου τὴν τυραννίδα.

Τὰ ἱερά, τῶν Ἁγίων Δείψανα, καὶ τὰς Εἰκόνας αὐτῶν, Ληξίζε ὁ δεινός, ἅμα τῷ Ἰωάννῃ, οὐδόλως προσκυνεῖσθαι, ἔφασκον ἀνόμως, οἱ ἀρήται τῆς εὐσεβείας.

Δόξα.

Παντουργικὴν, Θεαρχίαν σέβοντες, ἐν χαρακτῆρι τρισί, πάντες εὐσεβῶς, ἀναρχὸν τὸν Πατέρα, συνἀναρχὸν τὸν Λόγον, Πνεῦμα συνεκλάμπον, δοξάζωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χριστιανῶν, ἡ βεβαία γέφυρα, τὸ καύχημα τῶν πιστῶν, καὶ καταφυγή, Δέσποινα Θεοτόκε, αὐτὴ ὑπάρχεις μόνη, πάντας βοηθούσα, καὶ σώζουσα ἐκ τῶν κινδύνων.

ᾠδὴ δ'. Ἀσπόρου συλλήψεως,

Τὰ ἔθνη κροτήσατε, χοροὶ Πατέρων σπεύσατε, οἱ Ἀσκηταὶ δέ, καὶ οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι, συνέλθετε ἡκτε, οἱ διωχθέντες παλαι, ἀπὸ τοῦ πλάνου καὶ δυσσεβοῦς, Ἰωάννου στηλιτεύσαι, τὰς μαγείας καὶ μαντεύματα.

Δίς.

Εὐφραίνου ἡ ἔρημος, καὶ Οἰκουμένη ἅπασα, τὰ ὄρη πάντα, γλυκασμὸν σταλαῶσατε, βενοὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι Χριστὸς ὁ Λόγος, εἰρήνην ἔδωκε τοῖς ἐν γῆ, καὶ ταῖς θείαις Ἐκκλησίαις, τὴν ἐνότητα τῆς Πίστews.

Θεὸς ἐκδικήσεων, νῦν ἐπαρρήσιάσατο, Χριστὸς ἐπέστη, ἐνισχύων σήμερον, τοὺς θείους Διδασκάλους, ἐν παρρησίᾳ λέγειν, τὴν συγκατάβασιν αὐτοῦ, καὶ τὴν Σάρκωσιν βεβαίως, ἐν εἰκόνι περιγράψασθαι.

Μακρόθυμε Κύριε, ὡς θαυμαστά τὰ ἔργα σου! τίς ἀριθμήσει, τὴν φιλανθρωπίαν σου; πῶς βλέπων κτενομένους, διὰ τὴν σὴν

Εἰκόνα, τοὺς Ἱερεῖς σου, καὶ Ἀσκητὰς, οὐ κατέφλεξας τοὺς πλάινους, ἀλλ' ἠνέσχου ὑβρίζομενος;

Οπήξας ἀσάλευτον, τὴν Ἐκκλησίαν Κύριε, καὶ πύλαι Ἰδοῦ, ταύτης οὐ κατίσχυσαν· αὐτὸς τὴν εἰρήνην σου, παράσχου τῷ λαῷ σου· ἵνα σὲ πάντες εἰλικρινῶς, ἐν μιᾷ δοξολογίᾳ, προσκυνῶμεν, καὶ δοξάζωμεν.

Ανάθεμα ἔσωσαν, οἱ μὴ τιμῶντες Δέσποτα, τὸν χαρακτήρα, τῆς σῆς σωματώσεως, πρὸ πάντων Ἰωάννης, ἅμα σὺν Ἀντωνίῳ, καὶ Θεόδωρῳ τῷ δυσσεβεῖ, Θεοδότῳ καὶ τοῖς ἄλλοις, τοῖς ἀλάστορσι τῆς Πίστews.

Οδοὺς τὴν εἰρήνην σου, τοῖς Ἀποστόλοις Δέσποτα, καὶ νῦν παράσχου, σὴν γαλήνην ἅπασι, συνάγων τῇ χειρὶ σου, τοὺς δισκορπισμένους, καὶ ὡσπερ πρόβατα λογικὰ, συναρίθμησον τῇ μάνδρᾳ, τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας σου.

Δόξα.

Δοξάζω Θεότητα, Πατρός Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, τὴν μίαν φύσιν, τρισὶν ὑποστάσεσιν, οὐσίαν ἀμέριστον, διαιρετὴν προσώποις, ὁμοβασιλεῖον παντουργόν, πανσθενὴ τελεταρχίαν, τὴν συνέχουσιν τὰ σύμπαντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η πάντων βοήθεια, καὶ σκέπη καὶ ἀντίληψις, Θεοκυῆτορ, δείξον ὅτι δύνασαι, πρεσβεύειν ὑπὲρ πάντων, εἰς σὲ καταφευγόντων, καὶ ἀπελαύνεις τοὺς δυσσεβεῖς, τῇ δυνάμει τοῦ Υἱοῦ σου· ὡς γὰρ Μήτηρ πάντα δύνασαι.

Καὶ ὅτε φθάσωμεν εἰς τὸν ὠρισμένον τόπον, λέγομεν τὸ Τροπάριον·

Τὴν ἀχραντὸν Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν Ἁγαθέ.

Δόξα, καὶ νῦν, ἕτερον. Ἦχος β'.

Καὶ ὁ χορὸς τῶν Πρόφητῶν, μετὰ Μωσῆ καὶ Ἀαρὼν, εὐφροσύνη εὐφραίνεται σήμερον· ὅτι πέρας τῆς προφητείας προαγαγὼν, λάμπει ὁ Σταυρὸς, ἐν ᾧ ἡμᾶς ἔσωσας. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ Σ'. ΣΥΝΟΔΟΥ

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Ε'πορευομένη πρὸς Θεὸν ἐτήσιος εὐχαριστία, καὶ ἡν ἡμέραν ἀπελάβομεν τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, σὺν ἀπαδείξει τῶν τῆς εὐσεβείας δογμάτων, καὶ καταστροφῇ τῶν τῆς κακίας δυσσεθημάτων.

Πρηφητικαῖς ἐπόμνοι ρήσσει, Ἀποστολικάς τε παραινήσεις εἰκόντες, καὶ εὐαγγελικάς ἱστορίας στοιχειούμενοι, τῶν ἐγκαινίων τὴν ἡμέραν ἑορτάζομεν. Ἡσαίας μὲν γὰρ φησιν, Ἐγκαινίζεσθαι νήσους πρὸς τὸν Θεὸν· τὰς ἐξ ἔθνῶν ὑπαινεττόμενος Ἐκκλησίας· εἶν δ' ἂν Ἐκκλησίαι, οὐχ αἱ τῶν ναῶν ἀπλῶς οἰκοδομαὶ καὶ παιδρότητες, ἀλλὰ τῶν ἐν αὐταῖς εὐσεβούντων τὸ πλήρωμα, καὶ οἱ ἐκεῖνοι τὸ θεῖον ὕμνοις καὶ δοξολογίαις θεραπεύουσιν. Ὁ δὲ Ἀπόστολος αὐτὸ τοῦτο παραινῶν, ἐν καινότητι ζωῆς περιπατῆσαι διακελεύεται, καὶ εἴτις ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις, ἀνακαινίζεσθαι. Τὰ δὲ γε Κυριακὰ λόγια, καὶ προφητικὴν δεικνύοντα κατάστασιν, Ἐγένετό φησι, τὰ ἐγκαινία ἐν Ἱερουσόμοις, καὶ χειμῶν ἦν, εἴτε ὁ νοπτὸς, καὶ ὅν τὸ τῶν Ἰουδαίων ἔθνος κατὰ τοῦ κοινῶν Σωτῆρος τὰς τῆς μαιφονίας ἐκίνει καταγιγῆδας τε καὶ τὸν τάραχον, εἴτε καὶ ὁ τὰς σωματικὰς αἰσθήσεις τῆ τοῦ αἵρος ἐπὶ τὸ κρυμῶδες παραλυπῶν μεταβολῇ. Γέγονε γὰρ δὴ καὶ καὶ ἡμᾶς χειμῶν, οὐχ ὁ τυχῶν, ἀλλ' ὁ τῷ ἄντι, τῆς μεγάλης κακίας, ἐκχέων τὴν ὠμότητα· ἀλλ' ἦνθησεν ἡμῖν τῶν χαρίτων τοῦ Θεοῦ τὸ πρωτοκαίριον ἔαρ, ἐν ᾧ τὸν εὐχαριστήριον ἐπ' ἀγαθοῖς θερισμὸν, τῷ Θεῷ συνελθύθαμεν ποιήσασθαι, ὡς ἂν φαίημεν ψαλμικώτερον· Ἔαρ καὶ ἔαρ σὺ ἐπλάσας αὐτὰ, μνήσθητι ταύτης. Καὶ γὰρ τοὺς ὄνειδίσαντας Κύριον ἐχθροὺς, καὶ τὴν τούτου ἀγίαν προσκύνησιν ἐν ἀγίαις Εἰκόσιν ἐξατιμώσαντας, ἐπαρθέντας τε καὶ ὑψωθέντας τοῖς δυσσεθήμασι, κατέρραξεν αὐτοὺς ὁ τῶν θαυμασίων Θεός, καὶ τοῦ τῆς ἀποστασίας φρυάγματος κατηδάφισεν· οὐδὲ παρῆδε τὴν φωνὴν τῶν βοώντων πρὸς αὐτόν· Μνήσθητι Κύριε, τοῦ ὄνειδισμοῦ τῶν δούλων σου, οὐ ὑπέσχον ἐν τῷ κόλπῳ μου πολλῶν ἔθνῶν· οὐ ὄνειδισαν οἱ ἐχθροὶ σου Κύριε, οὐ ὄνειδισαν τὸ ἀντάλλαγμα τῷ Χριστῷ σου. Ἀντάλλαγμα δ' ἂν εἶναι τοῦ Χριστοῦ, οἱ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ἐξαγορασθέντες, καὶ πεπιστευκότες αὐτῷ, διὰ τε λόγου ἀνακηρύξεως, καὶ εἰκονικῆς ἀνατυπώσεως, δι' ὧν τὸ μίγα τῆς Οἰκονομίας

ἔργον τοῖς λευτρωμένοις ἐπιγινώσεται, διὰ Σταυρῷ τε, καὶ τῶν πρὸ τοῦ Σταυροῦ, καὶ μετὰ τὸν Σταυρὸν παθῶν τε καὶ θαυμάτων αὐτοῦ· ἐξ ὧν καὶ ἡ τῶν αὐτοῦ παθημάτων μίμησις, εἰς Ἀποστόλους, ἐκίθην τε εἰς Μάρτυρας διαβαίνει, καὶ δι' αὐτῶν μέχρις Ὁμολογητῶν, καὶ Ἀσκητῶν κάτεισι.

Τούτου τοίνυν τοῦ ὄνειδισμοῦ, οὐ ὄνειδισαν οἱ ἐχθροὶ Κυρίου, οὐ ὄνειδισαν τὸ ἀντάλλαγμα τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, ἐπιμνησθεὶς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τοῖς ἰδίῳις σπλάγγμοις παρακαλούμενος, καὶ ταῖς μητρικαῖς αὐτοῦ δεήσεσι ἐπικαμπτόμενος, ἐτι δὲ καὶ ἀποστολικάς, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, οἱ καὶ συνεξυδρίσθησαν αὐτῷ, καὶ συνεξυδινώθησαν ἐν ταῖς Εἰκόσιν, ἵνα, ὡπερ συνέπαθον σαρκί, οὕτως ἄρα, ὡς εἶκει, καὶ ταῖς κατὰ τῶν σεπτῶν Εἰκόνων αὐτῷ συγκοινωνήσωσιν ὕβρεσιν, ἐνήργησεν ὕστερον, ἵ, τι βεβούληται σήμερον, καὶ πέπραχε δεύτερον, ὅπερ ἐτέλεσε πρότερον. Πρότερον μὲν γὰρ, μετὰ πολυετῆ τινα χρόνον τῆς τῶν ἁγίων Εἰκόνων ἐκφαυλίσεως καὶ ἀτιμίας, ἐπανέστρεψε τὴν εὐσέβειαν εἰς ἑαυτήν· νυνὶ δὲ, ὅπερ ἐστὶ δεύτερον, μικρῷ μετὰ τριάκοντα ἔτη κακώσεως, κατηρτίσατο ταῖς ἀναξίους ἡμῖν τὴν τῶν δυσχερῶν ἀπλλαγὴν, καὶ τῶν λυπούντων τὴν ἀπολύτρωσιν, καὶ τῆς εὐσεβείας τὴν ἀνακήρυξιν, καὶ τῆς εἰκονικῆς προσκυνήσεως τὴν ἀσφαλειαν, καὶ τὴν πάντα φέρουσαν ἡμῖν τὰ σωτήρια Ἑορτήν. Ἐν γὰρ ταῖς Εἰκόσιν ὀρώμεν τὰ ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ Δεσπότη τοῦ παθῆ, τὸν Σταυρὸν, τὸν Τάφον, τὸν Ἀδὴν κερσόμενον, καὶ σκυλευόμενον, τῶν Μαρτύρων τοὺς ἄλλους, τοὺς στεφάνους, αὐτὴν τὴν σωτηρίαν, ἣν ὁ πρῶτος ἡμῶν ἀθλοθέτης, καὶ ἀθλοδέτης, καὶ στεφανίτης ἐν μέσῳ τῆς γῆς κειραργάσατο. Ταύτη σήμερον τὴν πανήγυριν ἑορτάζομεν, καὶ ταύτη εὐχαῖς, καὶ λιτανείαις συνευφραίνεμενοι τε καὶ συναγαλλόμενοι, ψαλμαῖς ἐκδοῦμεν καὶ ἄσμασιν.

Ἐξω, τρίς.

Τὶς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Ἐξω.

Τοὺς φαυλιστὰς γὰρ τῆς σῆς δόξης ἐξεμυκτάριας, τοὺς τολμητὰς κατὰ τῆς Εἰκόνας καὶ θρασείας, θελοῦς, καὶ πιφευγότας ἀπέδειξας.

Α'λλ' ἡ μὲν εἰς Θεὸν εὐχαριστία, καὶ τὸ δεσποτικὸν κατὰ τῶν ἀντιπάλων τρόκαιον, ἐν τούτοις· τὰ δὲ γε κατὰ τῶν Εἰκονομαχούντων ἀθλά τε καὶ παλαιίσματα, ἕτερος λόγος, καὶ λογογραφία διεξοδικωτέρα δηλώσει. Ὡς ἐν καταπαύσει δὲ τιμὴ τῆ μετὰ τὴν ἐρημικὴν πέρροδον, εἰς κατάσχεσιν τῆς νοπτῆς Ἱερουσαλήμ καθεστῶτες, Μωσαϊκῆ τιμὴ μιμήσει, μᾶλλον δὲ θεϊκῆ διακελεύσει, οἷα στήλη τιμὴ ἐκ μεγίστων λίθων συνηροτμήνη, καὶ πρὸς

ἀποδοχὴν γραφῆς διατιθεμένη, ταῖς τῶν ἀδελφῶν καρδίαις, τὰς τε εὐλογίας, αἱ ὀφείλονται τοῖς νομοφυλακταῖς, καὶ τὰς ἀρὰς δὲ, αἷς ἑαυτοὺς ὑποβάλλουσιν οἱ παρανομήντες, δίκαιόν τε καὶ ὀφειλόμενον δεῖν ᾠθήθημεν ἀναγράψαι. Διὸ φημὲν τάδε·

Ἐξω.

Τῶν τὴν ἑνσαρκον τοῦ Θεοῦ Λόγου παρουσίαν, λόγῳ, στέματι, καρδίᾳ, καὶ νῶ, γραφῆτε καὶ εἰκόσιν ὁμολογούντων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Τῶν εἰδόντων τῆς τοῦ Χριστοῦ μιᾶς, καὶ τῆς αὐτῆς ὑποστάσεως, τὸ ἐν οὐσίαις διάφορον, καὶ ταύτης τὸ κτιστόν τε καὶ ἄκτιστον, τὸ ὀρατὸν, καὶ ἀόρατον, τὸ παθητὸν, καὶ ἀπαθές, τὸ περιγραφτὸν, καὶ ἀπερίγραφτον· καὶ τῇ μὲν θεϊκῇ οὐσίᾳ, τὸ ἄκτιστον, καὶ τὰ ὅμοια προσεμμοζόντων, τῇ δὲ ἀνθρωπίνῃ φύσει, τὰ τε ἄλλα, καὶ τὸ περιγραφτὸν ἁνομολογούντων, καὶ λόγῳ καὶ εἰκονίσμασιν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Τῶν πιστευόντων, καὶ διακηρυκτουμένων, ἤτοι εὐαγγελιζομένων, τοὺς λόγους ἐπὶ γραμμμάτων, τὰ πράγματα ἐπὶ σχημάτων, καὶ εἰς μίαν ἐκάτερον συντελεῖν ὠφέλειαν, τήν τε διὰ λόγων ἀνακήρυξιν, καὶ τήν δι' εἰκόνων τῆς ἀληθείας βεβαίωσιν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Τῶν τῷ λόγῳ ἀγιαζόντων τὰ χεῖλη, εἴτα τοὺς ἀκροατὰς διὰ τοῦ λόγου, εἰδόντων τε καὶ κηρυσσόντων, ὡς ἀγιαζεται μὲν ὁμοίως διὰ τῶν σεπτῶν εἰκόνων τὰ ὅμματα τῶν ὀρώντων, ἀνάγεται δὲ δι' αὐτῶν ὁ νοῦς πρὸς θεογνωσίαν, ὥσπερ καὶ διὰ τῶν θεῶν ναῶν, καὶ τῶν ἱερῶν σκευῶν, καὶ τῶν ἄλλων κειμηλίων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Τῶν ἐπισταμίνων, ὡς ἡ βίβδος, καὶ αἱ πλάκες, ἡ κιβωτός, καὶ ἡ λυχνία, καὶ ἡ τράπεζα, καὶ τὸ θυμιατήριον, τὴν Παναγίαν προέγραφετε, καὶ προδιτύπου Παρθένου, τὴν Θεοτόκον Μαρίαν· καὶ ὡς ταῦτα μὲν προτύπου ταύτην, οὐ γέγονε δὲ ἐκείνη ταῦτα· γέγονε δὲ Κόρη, καὶ διαμένει μετὰ τὴν Θεογεννησίαν Παρθένος, καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον Κόρην αὐτὴν τοῖς εἰκονίσμασι γραφόντων, ἢ τοῖς ὅποις σκιαγραφούντων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Τῶν τὰς Προφητικὰς ὁράσεις, ὡς αὐτὸ τὸ θεῖον αὐτὰς ἐσχημάτιζε, καὶ διετύπου, εἰδόντων, καὶ ἀποδεχομένων, καὶ πιστευόντων, ἅπερ ὁ τῶν Προφητῶν χορὸς ἐωρακότις διηγήσαντο, καὶ τὴν διὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ εἰς Πατέρας διήκουσαν ἔγγραφόν τε, καὶ ἄγραφον παράδοσιν κρατούντων, καὶ διὰ τοῦτο εἰκονιζόντων τὰ Ἅγια, καὶ τιμῶντων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Τῶν συνιέντων Μωσέως λαλοῦντος· Προσέχετε ἑαυτοῖς, ὅτι τῇ ἡμέρᾳ, ἣ ἐλάλησε Κύριος ὁ Θεὸς ἐν Χωρηθ ἐπὶ τοῦ ὄρους, φωνὴν μὲν ῥημάτων ὑμεῖς ἠκούσατε, ὁμοίωμα δὲ οὐκ εἶδατε, καὶ εἰδόντων ἀποκριθῆναι ὀρθῶς· εἰ δὲ εἰδομέν τι, ἀληθῶς δὲ εἶδομεν, ὡς ὁ τῆς βροντῆς. Ἦέ τις ἡμᾶς εἰδίδαξεν, ὃ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἰεράκαμεν, ὃ ἰθεασάμεθα τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περὶ τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς, καὶ ταῦτα μαρτυρῆμεν· καὶ πάλιν ὡς οἱ ἄλλοι τοῦ Λόγου Μαθηταί, καὶ συνεφάγομεν αὐτῷ, καὶ συνεπίομεν, οὐ πρὸ τοῦ Πάθους μόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ Πάθος καὶ τὴν Ἀνάστασιν· τῶν γοῦν διαστῆλαιν θεοθεν δυναμωθέντων τὴν ἐν τῷ νόμῳ παραγγελίαν, καὶ τὴν ἐν χάριτι διδασκαλίαν, καὶ τὸ ἐν ἐκείνῳ μὲν, ἀόρατον, ἐν ταύτῃ δὲ καὶ ὀρατὸν, καὶ ψηλαφητὸν, καὶ διὰ τοῦτο τὰ ὀραθέντα τε καὶ ψηλαφηθέντα εἰκονογραφούντων, καὶ προσκυνούντων.

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, αἱ Ἀπόστολοι ὡς εἰδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς εἰδογράμματα, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ χάρις ὡς ἔλαμψεν, ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδείκνυται, τὸ ψεῦδος ὡς ἀπεκλύεται, ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάζατο, ὁ Χριστὸς ὡς ἰθράβευσεν· οὕτω φρονεῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ τοὺς αὐτοῦ Ἁγίους ἐν λόγῳ τιμῶντες, ἐν συγγραφαῖς, ἐν νοήμασιν, ἐν θυσίαις, ἐν Ναοῖς, ἐν εἰκονίσμασι, τὸν μὲν ὡς Θεὸν καὶ Δεσπότην προσκυνοῦντες καὶ σέβοντες, τοὺς δὲ διὰ τὸν κοινὸν Δεσπότην, ὡς αὐτοῦ γνησίους θεράποντας, τιμῶντες, καὶ τὴν κατὰ σχέσιν προσκύνησιν ἀπονέμοντες.

Ἐξω.

Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὀρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν.

Ἐπὶ τούτοις τοὺς τῆς εὐσεβείας Κήρυκας, ἀδελφικῶς τε καὶ πατρειοθῆτως, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς εὐσεβείας, ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσαντο, ἀνευφημοῦμεν, καὶ λέγομεν,

Χαίρει.

Γερμανοῦ, Ταρασίου, Νικηφόρου, καὶ Μεθοδίου, τῶν ὡς ἀληθῶς Ἀρχιερίων Θεοῦ, καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας προμάχων καὶ Διδασκάλων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Ἰγνατίου, Φωτίου, Στεφάνου, Ὀντωνίου, καὶ Νικολάου, τῶν ἀγιωτάτων καὶ ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Ἀπαντα τὰ κατὰ τῶν ἀγίων Πατριαρχῶν Γερμανοῦ, Ταρασίου, Νικηφόρου, καὶ Μεθοδίου, Ἰγνατίου, Φωτίου, Νικηφόρου, Ἀντωνίου, καὶ Νικολαίου γραφέντα, ἢ λαληθέντα,

Ἀνάθεμα. γ.

Ἀπαντα τὰ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, καὶ τὴν διδασκαλίαν, καὶ ὑποτόκωσιν τῶν ἀγίων καὶ αἰοδιμῶν Πατέρων καινοτομηθέντα, ἢ μετὰ τοῦτο πραχθησόμενα,

Ἀνάθεμα. γ.

Στεφάνου τοῦ Ὁσιομάρτυρος καὶ Ὁμολογητοῦ, τοῦ Νείου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Εὐθυμίου, Θεοφίλου, καὶ Αἰμιλιανοῦ, τῶν αἰοδιμῶν Ὁμολογητῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Θεοφυλάκτου, Πίτρου, Μιχαὴλ, καὶ Ἰωσήφ, τῶν μακαρίων Μητροπολιτῶν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Ἰωάννου, Νικολαίου, καὶ Γεωργίου, τῶν τρισολβίων Ὁμολογητῶν, καὶ Ἀρχιεπισκόπων, καὶ πάντων τῶν ὁμολογησάντων ἀπὸ τῶν Ἐπισκόπων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Θεοδώρου τοῦ πανοσίου Ἡγουμένου τοῦ Στουδίου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Ἰσαακίου τοῦ θαυματουργοῦ, καὶ Ἰωαννικίου τοῦ προφητικωτάτου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Ἰλαρίωνος τοῦ ὀσιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου, καὶ Ἡγουμένου τῶν Δαλμάτων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Συμμῶν τοῦ ὀσιωτάτου Στυλίου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Θεοφάνους τοῦ ὀσιωτάτου Ἡγουμένου τοῦ μεγάλου Ἀγρῶ,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Αὐται, ὡς εὐλογίαι πατέρων, ἀπ' αὐτῶν εἰς ἡμᾶς τοὺς σῖς, ζηλοῦντας αὐτῶν τὴν εὐσέβειαν, διαβαίνουσιν ὡσαύτως δὲ, καὶ αἱ ἀραὶ τοὺς πατραλοίας, καὶ τῶν δεσποτικῶν ἐντολῶν ὑπερόπτας, καταλαμβάνουσι· διὸ κοινῇ πάντες ὅσον εὐσέβειας πλήρωμα, οὕτως αὐτοῖς τὴν ἀρὰν, ἢ αὐτοὶ ἑαυτοὺς ὑπεβάλλοντο, ἐπιφέρουμεν.

Τοῖς λόγῳ μὲν τὴν ἑσαρκον Οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ Λόγου δεχομένοις, ὁρᾶν δὲ ταύτην δι' Εἰκότων οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ διὰ τοῦτο ῥήματι μὲν δέχισθαι κατασχηματιζομένοις, πράγματι δὲ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν ἀρνούμενοις,

Ἀνάθεμα. α.

Ταῖς τῷ ῥήματι τοῦ Ἀπεριγράπτου κακῶς προσφουμιστοῖς, καὶ διὰ τοῦτο μὴ βουλομένοις εἰκονογραφῆσθαι τὸν παραπλησίως ἡμῖν σαρκὸς καὶ αἵματος κοικωνωηκότα Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐντεῦθεν φαντασιασταῖς δεικνυμένοις,

Ἀνάθεμα. α.

Ταῖς τὰς μὲν προφητικὰς ὁράσεις, καὶ μὴ βούλοιντο, παραδειχόμενοι, τὰς δ' ὀφθείσας αὐτοῖς εἰκονογραφίας, ἢ θαῦμα! καὶ πρὸ σαρκώσεως τοῦ Λόγου μὴ καταδειχόμενοι, ἀλλ' ἢ αὐτὴν τὴν ἀληπτόν τε, καὶ ἀθάτον εἶσαν ὀφθῆναι τοῖς τιθεαμένοις κενολογοῦσιν, ἢ εἰκόνας μὲν ταῦτα τῆς ἀληθείας, καὶ τύπους, καὶ σχήματα ἐμφανθῆναι τοῖς ἰωρακόσι συντιθεμένοις, εἰκονογραφεῖν δὲ ἰνανθρωπήσαντα τὸν Λόγον, καὶ τὰ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτοῦ πάντα οὐκ ἀνεχομένοις,

Ἀνάθεμα. α.

Τοῖς ἀκούουσι τοῦ Κυρίου, ὡς, Εἰ ἐπιστεύετε Μωσῆ, ἐπιστεύετε ἀν ἑμοί, καὶ τὰ ἐξῆς, καὶ τὸ, Προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ὡς ἐμέ, τοῦ Μωσέως λέγοντος, συνιοῦσι· εἶτα λέγουσι, διέξασθαι μὲν τὸν Προφήτην, οὐκ εἰσάγουσι δὲ δι' εἰκονισμάτων τὴν τοῦ Προφήτου χάριν, καὶ τὴν παγκόσμιον σωτηρίαν, ὡς ὠραθῆ, ὡς συναειστράφη ἀνθρώποις, ὡς πάθη καὶ νόσους ἰάσις μίξονας ἰθεράπευσεν, ὡς ἰσταυρωθῆ, ὡς ἐτάφη, ὡς ἀνίστη, ὡς πάντα τὰ ὑπὲρ ἡμῶν ἔπαθῆ τε καὶ ἐποίησῆ· τοῖς οὖν ταῦτα τὰ παγκόσμια καὶ σωτήρια ἔργα ἐν Εἰκόσιν ὁρᾶν μὴ ἀνεχομένοις, μηδὲ τιμῶσιν αὐτὰ, καὶ προσκυνεῦσιν,

Ἀνάθεμα. γ.

Τοῖς ἐπιμένουσι τῇ εἰκονομαίῳ αἰρίσει, μᾶλλον δὲ τῇ χριστομαίῳ ἀποστασίᾳ, καὶ μήτε διὰ τῆς Μωσαϊκῆς νομοθεσίας πρὸς τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἀναχθῆναι βουλομένοις, μήτε ταῖς Ἀποστολικαῖς διδασκαλίαις ἐναστραφθῆναι τὴν εὐσέβειαν προαιρουμένοις, μήτε ταῖς πατρικαῖς παραινέσει, καὶ εἰσηγήσει, τῆς πλάνης αὐτῶν ἐπιστραφῆναι πειθομένοις, μήτε τῇ συμφωνίᾳ τῶν ἀνά πάσαν τὴν Οἰκουμένην Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ δυσωπουμένοις, ἀλλ' ἐφ' ἑαυτοὺς τῇ τῶν Ἰουδαίων, καὶ Ἑλλήνων μερίδι καθυποβαλλομένοις· ἃ γὰρ ἀμίως ἐκεῖνοι εἰς τὸ πρωτότυπον βλασφημοῦσι, καὶ οὗτοι διὰ τῆς αὐτοῦ Εἰκότος, εἰς αὐτὸν ἐκείνον· τὸν εἰκονιζόμενον τολμᾶν οὐκ ἐρυθριῶσι· τοῖς οὖν ἀνεπιστρέφως τῇ πλάνῃ

ταύτη κατήχοιμοις, καὶ πρὸς πάντα λόγον Δείου, καὶ πνευματικὴν διδασκαλίαν τὰ ὦτα βιβυθισμένοις, ὡς ἤδη λοιπὸν σισπηόσι, καὶ τοῦ κοινῆς σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀποτεμοῦσιν ἑαυτοῦς,

Ἄ ν ά θ ε μ α . γ .

Τοῖς εἰσάγουσιν ἐπὶ τῆς ἀρρήτου ἐνσάρκου Οἰκονομίας τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καινοφωνίας τινὰς, καὶ λέγουσιν, ἢ φρουοῦσι, προσκυεῖν τὸ ἀνθρώπινον τοῦ Χριστοῦ, τῇ ἀπροσίτῳ Θεότητι δουλικῶς, καὶ τὴν δουλείαν ἀτίδου κεκτηῖσθαι, ὡς οὐσιώδη καὶ ἀναπόβλητον,

Ἄ ν ά θ ε μ α . γ .

Τοῖς μὴ μετὰ πάσης εὐλαθείας χρωμένοις τῇ κατ' ἐπινοίαν διαιρίσει, πρὸς δηλώσιν μόνου τῆς ἑτερότητος τῶν ἐν Χριστῷ συνδραμουσῶν ἀρρήτως δύο φύσεων, καὶ ἐν αὐτῷ ἀσυγχύτως, καὶ ἀδιαιρέτως ἡνωμένων, ἀλλὰ καταχρωμένοις τῇ τοιαύτῃ διαιρίσει, καὶ λέγουσι, τὸ πρόσλημμα, οὐ τῇ φύσει μόνου ἑτερον, ἀλλὰ καὶ τῇ ἀξίᾳ, καὶ ὅτι λατρεύει Θεῷ, καὶ ὑπηρεσίαν προσφέρει δουλικὴν, καὶ τιμὴν τὴν προσήκουσαν ἀπονέμει ὡς ὀφειλήν, καθάπερ τὰ λειτουργικὰ Πνεύματα, τὰ τῷ Θεῷ ὑπηρετοῦντά τε καὶ λατρεύοντα δουλικῶς, καὶ ἰδίᾳ τὸ πρόσλημμα Ἀρχιερία μέγιστου εἶναι διδάσκουσι, καὶ οὐχὶ τὸν Θεὸν Λόγον ὅτι γέγονεν ἄνθρωπος, ὡς διὰ τῶν τοιούτων τὸν ἕνα Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ Θεόν, διαιρεῖν τολμῶσιν ὑποστατικῶς,

Ἄ ν ά θ ε μ α . γ .

Τοῖς λέγουσιν, ὅτι τὴν ἐν τῷ καιρῷ τοῦ κοσμοσωτηρίᾳ Πάθους τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, προσαχθεῖσαν ὑπὲρ τῆς ἡμῶν σωτηρίας παρ' αὐτοῦ θυσιάαν τοῦ τιμίου αὐτοῦ Σώματος τε καὶ Αἵματος, ὡς Ἀρχιερέως, κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, δι' ἡμᾶς χρηματίσαντος, ὅτι περ ὁ αὐτός, καὶ Θεός, καὶ Ὑψίτης, καὶ Ὑψιμα, κατὰ τὸν πολὺν ἐν Θεολογίᾳ Γρηγόριον, προσήγαγε μὲν αὐτός τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, οὐ προσεδίξατο δὲ ὡς Θεός μετὰ τοῦ Πατρὸς, αὐτός τε ὁ Μονογενῆς, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὡς διὰ τούτων ἀποξενουοῖν αὐτὸν τε τὸν Θεὸν Λόγον, καὶ τὸ ὁμοούσιον, καὶ ὁμόδοξον τούτου Παράκλητον Πνεῦμα, τῆς Διοπροποῦς ὁμοτιμίας τε καὶ ἀξίας,

Ἄ ν ά θ ε μ α . γ .

Τοῖς τὴν καθ' ἐκάστην προσαγομένην θυσίαν, ὑπὸ τῶν παραλαβόντων ἀπὸ Χριστοῦ τὴν τῶν Δείων Μυστηρίων ἱερουργίαν, μὴ δεχομένοις τῇ ἀγίᾳ Τριάδι προσάγεσθαι, ὡς ἀντιφθεγγόμενοις ἐντευθεν τοῖς ἱεροῖς καὶ Δείοις Πατράσι, Βασιλεῖω τε καὶ τῷ Χρυσορρήμονι, οἷς συμφωνῶσι καὶ οἱ λοιποὶ θεοφόροι Πατέρες ἐν τοῖς οἰκείοις λόγοις τε καὶ συγγράμμασιν,

Triodio.

18

Ἄ ν ά θ ε μ α . γ .

Τοῖς ἀκούουσι μὲν τοῦ Σωτῆρος περὶ τῆς παρ' αὐτοῦ παραδοθείσης τῶν Δείων Μυστηρίων ἱερουργίας, λέγοντος· Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν· μὴ ἐκλαμβανομένοις δὲ ὀρθῶς τὴν ἀνάμνησιν, ἀλλὰ τολμῶσι λέγειν, ὅτι καινίζει φανταστικῶς καὶ εἰκονικῶς τὴν ἐπὶ τοῦ τιμίου Σταυροῦ παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν προσαχθεῖσαν θυσίαν τοῦ ἰδίου Σώματος τε καὶ Αἵματος, εἰς κοινὸν τῆς ἀνδρωπίνης φύσεως λύτρον τε καὶ ἐξίλασμα, ἢ καθ' ἐκάστην προσαγομένην Θυσία παρὰ τῶν τὰ Δεία ἱεουργούντων Μυστήρια, καθὼς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν καὶ Δεσπότης τῶν ὄλων παρέδωκε· καὶ διὰ τοῦτο ἄλλην εἶναι ταύτην, παρὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς τῷ Σωτῆρι τετελεσμένην εἰσάγουσι, καὶ πρὸς ἐκείνην φανταστικῶς καὶ εἰκονικῶς ἀναφερομένην, ὡς κενουοῖ τὸ τῆς φρικτῆς καὶ Δείας ἱερουργίας Μυστήριον, δι' ὃ τὸν τῆς μελλούσης ζωῆς ἀρραβῶνα λαμβάνομεν, καὶ ταῦτα τοῦ Δείου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσορρήμονος διατρανοῦντος τῆς Θυσίας τὸ ἀπαράλλακτον, καὶ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εἶναι φάσκοντος, ἐν πολλαῖς τῶν τοῦ μεγάλου Παύλου ῥητῶν ἐξηγήσειν,

Ἄ ν ά θ ε μ α . γ .

Τοῖς τὰς χρονικὰς διαστάσεις ἐπὶ τῆς καταλλαγῆς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, πρὸς τὴν Δείαν καὶ μακαρίαν φύσιν τῆς ζωαρχικῆς καὶ πανακηράτου Τριάδος ἐπινοοῦσι, καὶ παρειαγοῦσι, καὶ πρότερον μὲν τῷ μονογενεῖ Λόγῳ νομοθετοῦσιν, ἐξ αὐτῆς κατηλλάχθαι ἡμᾶς τῆς προσλήψεως, ὕστερον δὲ τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ κατὰ τὸ σωτήριον Πάθος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ διαιροῦσι τὰ ἀδιαιρέτα τῶν Δείων καὶ μακαρίων Πατέρων, διὰ τοῦ τῆς Οἰκονομίας μυστηρίου παντός, καταλλάξει ἡμᾶς ἑαυτῷ τὸν Μονογενῆ διδασκόντων, δι' ἑαυτοῦ τε καὶ ἐν ἑαυτῷ τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, ἀκολουθῶς δὲ πάντως καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ζωοποιῷ Πνεύματι, ὡς καινῶν ζητημάτων καὶ ἐκφύλων ἐφευρεταῖς,

Ἄ ν ά θ ε μ α . γ .

Ἀναστασίῳ, Κωνσταντίνῳ, καὶ Νικήτῃ, τοῖς ἐπὶ τῶν Γσαύρων κατάρξασι τῶν αἱρέσεων, ὡς ἀνιέροις καὶ ὀδηγοῖς ἀπωλείας,

Ἄ ν ά θ ε μ α . γ .

Θεοδότῳ, Ἀντωνίῳ, καὶ Ἰωάννῃ, τοῖς ἀλληλοπροξενίοις τῶν κακῶν, καὶ ἑτεροδιαδόχοις τὴν δυσσεβίαν,

Ἄ ν ά θ ε μ α . γ .

Παύλῳ, τῷ εἰς Σαῦλον ἀποστρέψαντι, καὶ Θεοδώρῳ τῷ ἐπικαλούμενῳ Γάστῃ, καὶ Στεφάνῳ τῷ Μολύτῃ, ἐτι δὲ καὶ Θεοδώρῳ τῷ Κριθίνῳ, καὶ Λαλουδίῳ τῷ Λέοντι, καὶ πρὸς τούτοις, εἴτις, τοῖς εἰρημίοις ὁμοιοῖ τὴν δυσσεβίαν, ἐν ὁποίῳ ἂν εἴη καταλόγῳ κλήρου, ἢ ἀξιώ-

μάτος τινος, ἢ ἐπιτηδεύματος ἐξεταζόμενος, τούτοις ἀπασι ἐπιμένουσιν αὐτῶν τῇ δυσσεβείᾳ,

Ἀνάθεμα. γ.

Ἐρουτίῳ, τῷ ἐκ Λάμπης μὲν ἐρρωμένῳ, ἐν δὲ τῇ Κρήτῃ τὸν ἰὸν τῆς μουσαρᾶς αὐτοῦ αἰρέσεως ἐξεμίσαντι, καὶ ἠλειμμένον ἑαυτὸν ἀποκαλίσαντι, ἐπ' ἀνατροπῇ, φυῖ τῆς σωτηριώδους Οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ, σὺν τοῖς διαστραμμένοις αὐτοῦ δόγμασι, καὶ συγγράμμασι, καὶ τοῖς ἰμόφροσιν αὐτοῦ,

Ἀνάθεμα. γ.

Τοῦ Ἰταλοῦ Ἰωάννου, Κεράλαιου, ἰά.

Τοῖς ὅλως ἐπιχειροῦσιν, οἷαν δὴ τινα ζήτησιν καὶ διδαχὴν, τῇ ἀρρήτῳ ἐνσάρκῳ Οἰκονομίᾳ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ Θεοῦ ἐπάγειν, καὶ ζητεῖν, οἷω τρόπῳ αὐτός, ὁ Θεὸς Λόγος, τῷ ἀνθρωπίνῳ φυράματι ἦνωται, καὶ τὴν προσληφθεῖσαν σάρκα κατὰ τίνα λόγον ἐθίωσι, καὶ λόγοις διαλεκτικῶς, φύσιν, καὶ θεῖσιν, ἐπὶ τῆς ὑπὲρ φύσιν καινοτομίας τῶν δύο φύσεων τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, λογομαχεῖν πειρωμένοις,

Ἀνάθεμα. γ.

Τοῖς εὐσεβεῖν μὲν ἐπαγγελλομένοις, τὰ τῶν Ἑλλήνων δὲ δυσσεβῆ δόγματα τῇ Ὀρθοδόξῳ καὶ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, περί τε ψυχῶν ἀνθρωπίνων, καὶ οὐρανοῦ, καὶ γῆς, καὶ τῶν ἄλλων κτισμάτων, ἀναιδῶς, ἢ μᾶλλον ἀσεβῶς ἐπισάγουσιν,

Ἀνάθεμα. γ.

Τοῖς τὴν μωρὰν τῶν ἔξωθεν φιλοσόφων λεγομένην σοφίαν προτιμῶσι, καὶ τοῖς καθηγηταῖς αὐτῶν ἐπομένοις, καὶ τὰς τε μετεμψυχώσεις τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν, ἢ καὶ ὁμοίως τοῖς ἀλόγως ζῶεις ταῦτα ἀπόλλυσθαι, καὶ εἰς τὸ μηδὲν χωρεῖν δεχομένοις, καὶ διὰ τοῦτο ἀνάστασιν, καὶ κρίσιν, καὶ τὴν τελευταίαν τῶν βεβημένων ἀνταπόδοσιν ἀθετοῦσιν,

Ἀνάθεμα. γ.

Τοῖς τὴν ὕλην ἀναρχον, καὶ τὰς ἰδέας, ἢ συνἀναρχον τῷ Δημιουργῷ πάντων καὶ Θεῷ δογματίζουσι, καὶ ὅτι περ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν κτισμάτων, αἰθεῖ τε εἰσὶ καὶ ἀναρχα, καὶ διαμένουσιν ἀναλλοίωτα, καὶ ἀντινομοθετοῦσι τῷ εἰπόντι· Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ περιλύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι· καὶ ἀπὸ γῆς κεινοφωνοῦσι, καὶ τὴν θεῖαν ἀρχὴν ἐπὶ τὰς ἑαυτῶν ἄγουσι κεφαλὰς,

Ἀνάθεμα. γ.

Τοῖς λέγουσιν, ὅτι οἱ τῶν Ἑλλήνων σοφοὶ καὶ πρῶτοι τῶν αἰρεσιάρχων, οἱ παρὰ τῶν ἑπτὰ ἀγίων, καὶ Καθο-

λικῶν Συνόδων, καὶ παρὰ πάντων τῶν ἐν Ὀρθοδόξῳ λαμπάντων Πατέρων ἀναθήματι καθυποβληθέντες, ὡς ἄλλοτριοὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐν λόγῳ αὐτῶν κίβδηλον, καὶ ῥυπαρὰν περιουσίαν, κρείττονές εἰσι κατὰ πολὺ, καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ κρίσει, καὶ τῶν εὐσεβῶν μὲν καὶ ὀρθοδόξων ἀνδρῶν, ἄλλως δὲ κατὰ πάθος ἀνθρώπινον, ἢ ἀγνόημα πλημμελοσάντων,

Ἀνάθεμα. α.

Τοῖς μὴ πίστει καθαρᾷ, καὶ ἀπλῇ καὶ ἐλοφύχῳ καρδίᾳ τὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ Θεοῦ, καὶ τῆς ἀχράντως αὐτὸν τεκούσης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ τῶν λοιπῶν Ἁγίων ἐξαίσια θαύματα δεχομένοις, ἀλλὰ πειρωμένοις ἀποδείξεισι καὶ λόγοις σοφιστικῶς ὡς ἀδύνατα διαβάλλειν, ἢ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς παριρμηνεύειν, καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν γνώμην συνιστᾶν,

Ἀνάθεμα. α.

Τοῖς τὰ Ἑλληνικὰ διεξιῶσι μαθήματα, καὶ μὴ διὰ παιδείουσιν μόνον ταῦτα παιδευομένοις, ἀλλὰ καὶ ταῖς δόξαις αὐτῶν ταῖς ματαίαις ἐπομένοις, καὶ ὡς ἀληθεῖσι πιστεύουσι, καὶ οὕτως αὐταῖς ὡς τὸ βίβαιον ἐχούσαις ἐγκριμένοις, ὥστε καὶ ἐτίρους ποτὶ μὲν λάθρα, ποτὶ δὲ φανερῶς ἐνάγειν αὐταῖς, καὶ διδάσκειν ἀνευδαιόσως,

Ἀνάθεμα. α.

Τοῖς μετὰ τῶν ἄλλων μυθικῶν πλασμάτων, ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς πλάσιν μεταπλάττουσι, καὶ τὰς Πλατωνικὰς ἰδέας, ὡς ἀληθεῖς δεχομένοις, καὶ ὡς ἀυθοπόστοτον τὴν ὕλην παρὰ τῶν ἰδίων μορφουσθαι λέγουσι, καὶ προφανῶς διαβάλλουσι τὸ αὐτεξούσιον τοῦ Δημιουργοῦ, τῷ ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγαγόντος τὰ πάντα, καὶ ὡς Ποιητοῦ πᾶσιν ἀρχὴν καὶ τέλος ἐπιτιθέντος ἐξουσιαστικῶς καὶ δεσποτικῶς,

Ἀνάθεμα. α.

Τοῖς λέγουσιν, ὅτι ἐν τῇ τελευταίᾳ καὶ κοινῇ ἀναστάσει, μεθ' ἐτέρων σωμάτων οἱ ἀνθρώποι ἀναστήσονται, καὶ κριθήσονται, καὶ εὐχὴ μεθ' ὧν κατὰ τὸν παρόντα βίον ἐπολιτεύσαντο, αἰτε τούτων φθειρομένων καὶ ἀπολλυμένων, καὶ ληροῦσι κενὰ καὶ μάταια κατ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ, Διδασκάλων ἢ ἡμετέρων, οὕτω διδαξάντων, ὡς μεθ' ὧν ἐπολιτεύσαντο ἄνθρωποι σωμάτων, μετὰ τούτων καὶ κριθήσονται· ἐτι δὲ τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου Παύλου, καὶ διαρρήθην ἐν τῷ περὶ Ἀναστάσεως λόγῳ πλατύτερον διὰ παραδειγμάτων τὴν ἀλήθειαν ἀναδιδάξαντος, καὶ τοὺς ἐτέρως φρονοῦντας, ὡς ἀφρονας ἀπελέγξαντος· τοῖς γοῦν τοιούτοις ἀντινομοθετοῦσι δόγμασι καὶ διδάγμασιν,

Ἀνάθεμα. α.

Τοῖς δεχομένοις, καὶ παραδίδουσι τὰ μάταια καὶ Ἑλλημικά ρήματα, ὅτι τε προὑπαρξίς ἐστὶ τῶν ψυχῶν, καὶ οὐκ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος τὰ πάντα ἐγένετο, καὶ παρήχθησαν, ὅτι τέλος ἐστὶ τῆς καλᾶσεως, ἢ ἀποκατάστασις αὐθις τῆς κτίσεως, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, καὶ διὰ τῶν τοιούτων λόγων τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν λυομένην πάντως, καὶ παράγουσαν εἰσάγουσιν, ἣν αἰώνιαν καὶ ἀκατάλυτον αὐτός τε ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν ἐδίδαξε, καὶ παρέδοτο, καὶ διὰ πάσης τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Γραφῆς ἡμεῖς παραλάβομεν, ὅτι καὶ ἡ κόλασις ἀτελεύτητος, καὶ ἡ Βασιλεία αἰδίου, διὰ δὲ τῶν τοιούτων λόγων ἑαυτούς τε ἀπολλύουσι, καὶ ἑτέροις αἰωνίως καταδίκης προξένοις γινομένοις,

Ἀνάθεμα. γ.

Τοῖς δογματισθεῖσι δυσσεβῶς παρὰ τοῦ ἀμονάρχου Νάιλου, καὶ πᾶσι τοῖς κοινωνοῦσιν αὐτοῖς,

Ἀνάθεμα. γ.

Τοῖς μὴ ὀρθῶς τὰς τῶν ἁγίων Διδασκάλων τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας Δείας φωνάς ἐκλαμβάνομενοις, καὶ τὰ σαφῶς καὶ ἀριδῆλως ἐν αὐταῖς διὰ τῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος χάριτος εἰρημίνα, παρερμηνεύειν τε καὶ περιτρέφειν κερωμένους,

Ἀνάθεμα. γ.

Τῶν παραδεχομένων τὴν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ φωνήν, τὴν, Ὁ Πατήρ μου μείζων μου ἐστὶ, λέγεσθαι σὺν ταῖς λοιπαῖς ἐρμηνείαις τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἀνθρωπότητα, καθ' ἣν καὶ πέπονθε, καθὼς διαβρήδην ἐν πολλοῖς τῶν θεοπνευστων λόγων αὐτῶν οἱ ἅγιοι Πατέρες ἀνακηρύττουσιν· ἔτι δὲ καὶ λεγόντων τὸν αὐτὸν Χριστὸν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σάρκα παθεῖν,

Αἰωνία ἡμνήμη. γ.

Τοῖς νοοῦσι καὶ φθιγγομένοις τὴν Δέωσιν τοῦ προσλήμματος, μεταμειψιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εἰς Θεότητα, καὶ μὴ φρονοῦσιν ἐξ αὐτῆς ἐνώσεως, Δείας μὲν ἀξίας καὶ μεγαλειότητος μετασχεῖν τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, καὶ προσκυνεῖσθαι μιᾷ προσκυνήσει ἐν τῷ προσλαβομένῳ αὐτῷ Θεῷ Λόγῳ, καὶ εἶναι ὁμότιμον, ὁμόδοξον, ζωοποιόν, ἰσοκλῆς τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ Πνεύματι, καὶ ὁμόθρονον, μὴ μέντοιγε δὲ γενέσθαι ὁμοούσιον τῷ Θεῷ, ὡς ἐκοτῆναι τῶν φυσικῶν ιδιοτήτων, τοῦ κτιστοῦ, τοῦ περιγραπτοῦ, καὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἐν τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει τοῦ Χριστοῦ θεωρουμένων, μεταμειφθῆναι δὲ καὶ εἰς τὴν τῆς Θεότητος οὐσίαν, ὡς ἐκ τούτου εἰσάγειν, ἢ φαντασίαν, καὶ οὐκ ἀληθείαν, γεγονέναι τοῦ Κυρίου τὴν

ἀνθρώπῃσιν, καὶ τὰ πάθη, ἢ τὴν τοῦ Μονογενοῦς Θεότητα παθεῖν,

Ἀνάθεμα. γ.

Τῶν λεγόντων, ὅτι ἡ σὰρξ τοῦ Κυρίου ἐξ αὐτῆς ἐνώσεως ὑπερυψωθείσα, καὶ ἀνωτάτω πάσης τιμῆς ὑπεκείμενη, ὡς ἐξ ἄκρας ἐνώσεως ὁμοθεος γενομένη, ἀμεταβλήτως, ἀναλλοιώτως, ἀσυγχύτως, καὶ ἀτρέπτως, διὰ τῶν καθ' ὑπόστασιν ἑνωσιν, καὶ ἀχωρίστως, καὶ ἀδιασπάστως μένουσα τῷ προσλαβομένῳ αὐτῇ Θεῷ Λόγῳ, ἰσοκλῆως αὐτῷ τιμᾶται, καὶ προσκυνεῖται μιᾷ προσκυνήσει, καὶ τοῖς βασιλικῶς καὶ Δείοις ἐγκαθίδρυται θρόνοις ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, ὡς τὰ τῆς Θεότητος αὐχτήματα καταπλουτήσασα, σωζομένων τῶν ιδιοτήτων τῶν φύσεων,

Αἰωνία ἡμνήμη. γ.

Τοῖς ἀποβαλλομένοις τὰς τῶν ἁγίων Πατέρων φωνάς, τὰς ἐπὶ συστάσει τῶν ὀρθῶν δογμάτων τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας ἐκφωνηθείσας, Ἀθανασίου, Κυρίλλου, Ἀμβροσίου, Ἀμφιλοχίου τοῦ Σεηγόρου, Λέοντος τοῦ ἀγιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης καὶ τῶν λοιπῶν, ἔτι δὲ καὶ τὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων Πρακτικά, τῆς τετάρτης τε φημί, καὶ τῆς ἕκτης, μὴ κατασπαζομένοις,

Ἀνάθεμα. γ.

Τοῖς μὴ δεχομένοις τὴν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ φωνήν, τὴν, Ὁ Πατήρ μου μείζων μου ἐστὶ· καθὼς κατὰ διαφόρους τρόπους οἱ ἅγιοι ταύτην ἐξηγήσαντο, οἱ μὲν κατὰ τὴν αὐτοῦ Θεότητα λέγοντες ρηθῆναι, διὰ τὸ αἴτιον τῆς ἐκ τοῦ Πατρὸς τούτου γεννήσεως, οἱ δὲ κατὰ τὰς φυσικὰς ιδιότητας τῆς προσληφθείσης παρ' αὐτοῦ σαρκός· καὶ ἐνυποστάσης τῇ αὐτοῦ Θεότητι, ἦγουν τὸ πιστόν, τὸ περιγραπτόν, τὸ θνητόν, καὶ τὰ λοιπὰ φυσικὰ καὶ ἀδιάβλητα πάθη, δι' ἅπερ ἑαυτοῦ μείζονα τὸν Πατέρα ὁ Κύριος εἴρηκεν, ἀλλὰ τότε λέγουσι τὴν τοιαύτην νοεῖσθαι φωνήν, ὅτε κατὰ φιλήν ἐπίνοιαν νοεῖται ἡ σὰρξ κειχωρισμένη τῆς Θεότητος, ὡπερ εἰ μὴδὲ ἠνώθη, καὶ μὴ ἐκλαμβάνομενοις τὴν τοιαύτην ρῆσιν, τῆς κατὰ φιλήν ἐπίνοιαν διαιρέσεως· καθὼς παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων ἐβρίθη τότε, ὀπηνίκα ἡ δουλεία καὶ ἡ ἄγνοια λέγεται, ὡς μὴ ἀνεχομένων τὴν ὁμοθεον καὶ ὁμότιμον τοῦ Χριστοῦ σάρκα, διὰ τῶν τοιούτων φωνῶν καθυβρίζεσθαι· λέγουσι δὲ, κατὰ φιλήν ἐπίνοιαν, παραλαμβάνεσθαι καὶ τὰς φυσικὰς ιδιότητας, τὰς ὡς ἀληθῶς οὐσας τῆς τοῦ Κυρίου σαρκός, τῆς ἐνυποστάσης τῇ αὐτοῦ Θεότητι, καὶ ἀδιαιρέτου μενούσης, καὶ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν ἀνυποστάτων καὶ ψευδῶν, ἅπερ καὶ περὶ τῶν ἐνυποστάτων καὶ ἀληθῶν δογματίζουσιν,

Ἄναθεμα. γ.

Τῶ χρηματίσαντι Μητροπολίτη Κερκύρας, Κωνσταντίνῳ τῷ Βουλγαρίας, κακῶς καὶ ἀσεβῶς δογματίζοντι, περὶ τῆς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ φωνῆς, τῆς, Ὁ Πατὴρ μου μείζων μου ἐστὶ· καὶ μὴ φρονοῦντι καὶ λέγουντι, ὅτι καὶ καθ' ἑτέρας μὲν εὐσεβοῦς ἐννοίας ἐκλαμβάνεται αὕτη παρά τῶν ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων, ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν παρά τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ προσληφθεῖσαν σάρκα ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου καὶ Θεοτόκου, καὶ τῇ αὐτοῦ ἐνυποστάσαν Θεότητι, ἀσυγχύτως μετὰ τὴν ἀδιαίρετον ἔνωσιν τὰς ἑαυτῆς ἰδιότητος ἔχουσαν, καθ' ἧς τὸν Πατέρα ὁ Κύριος μείζονα ἑαυτοῦ κατωνόμασεν, ὁ ἐν μιᾷ προσκυνῆσει μετὰ τοῦ οἰκείου προσλήμματος, ὡς ὁμοθίου, καὶ ὁμοδόξου αὐτοῦ τε τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ Πνεύματι συμπροσκυνούμενος, καὶ συνδοξαζόμενος· διενισταμένῳ δὲ μὴ ὀφείλει νειῶσθαι τὴν τοιαύτην φωνὴν, ὅπηνικα νοεῖται ὁ Κύριος μία ὑπόστασις, ἡνωμένης τὰς δύο ἔχουσα φύσεις, ἀλλ' ὀπηνίκα κατὰ ψιλὴν ἐπίνοιαν ἢ σὰρξ παραλαμβάνεται κεχωρισμένη τῆς Θεότητος, καὶ οἷά τις ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων εἶναι γνωρίζεται, καὶ ταῦτα τοῦ Θεολογικωτάτου Δαμασκηνοῦ, τότε τὴν κατὰ ψιλὴν ἐπίνοιαν διαίρεισιν ἐκδιδάσκοντος, ὅτε λέγεται τι περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ σαρκός, μὴ παραστατικὸν φυσικῆς τινος ἰδιότητος, ἀλλὰ δηλωτικὸν δουλείας, ἢ ἀγνοίας, καὶ μὴ ἀκολουθεῖν Σελήσαντι ταῖς ἀγίαις καὶ οἰκουμενικαῖς Συνόδοις, τῇ τετάρτῃ τε, καὶ τῇ ἕκτῃ, αἱ περὶ τῶν ἐν Χριστῷ ἡνωμένων ἀσυγχύτως δύο φύσεων ὀρθῶς καὶ εὐσεβῶς ἰδογματίσαν, καὶ ὀρθοδοξεῖν ἐδέδαξαν τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ αὐτῷ εἰς διαφόρους αἱρέσεις ἐξολισθήσαντι.

Ἄναθεμα. γ.

Πᾶσι τοῖς ὁμοφρονουσι τῷ αὐτῷ Κωνσταντίνῳ τῷ Βουλγαρίας, καὶ τῇ αὐτοῦ καθαιρέσει καθαιρομένοις τε, καὶ ἐπιστυγάζουσιν, οὐ διὰ τὸ φίλοικτον, ἀλλὰ διὰ τὸ τῇ τοῦτου δυσσεδείᾳ συναπαχθῆναι,

Ἄναθεμα. γ.

Τῶ ἀμαθειστάτῳ, ψευδομάχῳ, καὶ ματαιομάχῳ Ἰωάννῃ τῷ Εἰρηνικῷ, καὶ τοῖς παρά τούτου συγγραφῆσι κατὰ τῆς εὐσεβείας συγγράμμασι, τοῖς κατασπαζομένοις τε ταῦτα, ὡς δοξάζουσί τε καὶ λέγουσι, μὴ διὰ τὸ ἐν αὐτῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, Σωτῆρί τε καὶ Θεῷ, ἐνυποστατόν τε, καὶ ἡνωμένον τῇ αὐτοῦ Θεότητι, ἀδιασπᾶσως τε καὶ ἀδιαίρετως, καὶ ἀσυγχύτως ἀνθρώπινον αὐτοῦ, εἰρηκῆναι αὐτὸν ὡς ἀνθρώπον τέλειον, τὴν ἐν τοῖς ἱεροῖς Εὐαγγελίοις αὐτοῦ φωνὴν, τὴν, Ὁ Πατὴρ μου μείζων μου ἐστίν· ἀλλ' οὕτω κατὰ τὸ ἀνθρώπινον ῥηθῆναι ταύτην αὐτῷ, ὡς ὅταν τοῦτο γεγυμνωμένον, καὶ κατὰ ψιλὴν ἐπίνοιαν διηρημένον πάντῃ τῆς αὐτοῦ Θεότητος, ὡσερ

εἰ μὴδὲ ἡνώθη ταύτῃ λαμβάνηται, καὶ ὡς τὸ κοινόν καὶ ἡμέτερον,

Ἄναθεμα. γ.

Τῶ φρυαξαμένῳ συνεδρίῳ κατὰ τῶν σειπτῶν Εἰκόνων,

Ἄναθεμα. γ.

Τοῖς ἐκλαμβάνουσι τὰς παρά τῆς Σείας Γραφῆς ῥήσεις κατὰ τῶν εἰδώλων, εἰς τὰς σειπτάς Εἰκόνας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τῶν Ἀγίων αὐτοῦ,

Ἄναθεμα. γ.

Τοῖς κοινωνοῦσιν ἐν γνώσει, τοῖς ὑβρίζουσι, καὶ ἀτιμάζουσι τὰς σειπτάς Εἰκόνας,

Ἄναθεμα. γ.

Τοῖς λέγουσιν, ὅτι ὡς Θεοῖς οἱ Χριστιανοὶ ταῖς Εἰκόσι προσῆλθον

Ἄναθεμα. γ.

Τοῖς λέγουσιν, ὅτι πλὴν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἄλλος ἡμᾶς ἐρρύσατο τῆς τῶν εἰδώλων κλύνης,

Ἄναθεμα. γ.

Τοῖς τολμῶσι λέγειν, τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν εἰδωλα ποτὲ δεδέχθαι, ὡς ὅλον τὸ Μυστήριον ἀνατρέπουσι, καὶ τὴν Χριστιανῶν ἐνυβρίζουσι Πίστιν,

Ἄναθεμα. γ.

Εἰτις τῆς χριστιανοκατηγορικῆς αἱρέσεως ὄντα τινα, ἢ ἐν αὐτῇ τὸν βίον ἀπορρήξαντα διεκδικεῖ, ἦτω,

Ἄναθεμα. γ.

Εἰτις οὐ προσκυνεῖ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν, ἐν Εἰκόνι περιγραφτὸν κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, ἦτω,

Ἄναθεμα. γ.

Ολοῖς ταῖς Αἱρετικοῖς,

Ἄναθεμα. γ.

Βαρλαάμ, καὶ Ἀκινδύνῳ, καὶ τοῖς ὁπαδοῖς καὶ διαδόχοις αὐτῶν,

Ἄναθεμα. γ.

Τὰ κατὰ τοῦ Βαρλαάμ, καὶ Ἀκινδύνου
Κεφάλαια.

Τοῖς αὐτοῖς φρονῶσι καὶ λέγουσι, τὸ λάμψαν ἀπὸ τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς Σείας αὐτοῦ Μεταμορφώσεως φῶς, ποτὶ μὲν εἶναι ἱνδαλμα, καὶ κτίσμα, καὶ φάσμα ἐπὶ βραχὺ φανέν, καὶ διαλυθὲν παραχρῆμα, ποτὶ δὲ αὐτὸν τὴν εὐ-

σίαν τοῦ Θεοῦ, ὡς εἰς αὐτὰ τὰ ἐναντιώτατα φρενοβλαδῶς καὶ ἀδύνατα παντελῶς ἑαυτοὺς ἐπιρρίπτουσι, καὶ τοῦτο μὲν τὴν Ἀρείου μαινομένοις μανίαν, εἰς κτιστὰ καὶ ἄκτιστα τὴν μίαν Θεότητα, καὶ τὸν ἕνα Θεὸν κατατέμνοντος· ταῦτο δὲ, τῆ· τῶν Μασσαλιανῶν δυσσεβεία συμφορομένοις, τὴν Δείαν οὐσίαν ὀρατὴν εἶναι λεγόντων· μὴ ὁμολογοῦσι δὲ, κατὰ τὰς τῶν Ἀγίων Σεοπνεύστους Σεολογίας, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα, μῆτε κτίσμα εἶναι τὸ Δείατον ἐκεῖνο φῶς, μῆτε οὐσίαν Θεοῦ, ἀλλ' ἄκτιστον καὶ φυσικὴν χάριν καὶ ἔλλαμψιν καὶ ἐνεργίαν, ἐξ αὐτῆς τῆς Δείας οὐσίας ἀχωρίστως αἰεὶ προϊούσαν,

Ἀνάθεμα γ'.

Ἐτι, τοῖς αὐτοῖς φρονοῦσι καὶ λέγουσι, μηδεμίαν ἐνεργίαν φυσικὴν ἔχειν τὸν Θεόν, ἀλλὰ μόνην οὐσίαν εἶναι, ταῦτόν τε καὶ ἀδιάφορον παντελῶς οἰόμενοις τε τὴν Δείαν οὐσίαν, καὶ τὴν Δείαν ἐνεργίαν, καὶ μηδεμίαν νοεῖσθαι τούτων κατὰ τι διαφορὰν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ποτὲ μὲν οὐσίαν, ποτὲ δὲ ἐνεργίαν λέγεσθαι, ὡς καὶ αὐτὴν ἀνοήτως τὴν Δείαν οὐσίαν παντάπασιν ἀναιροῦσι, καὶ εἰς τὸ μὴ ὄν ἄγουσιν· ἐνεργείας γὰρ μόνου τὸ μὴ ὄν στερεῖσθαι φασὶν ἐπὶ λέξει, οἱ τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλοι· ἦδη δὲ καὶ τὰ Σαβελλίου νοοῦσι, καὶ τὴν παλαιὰν ἐκεῖνου συναίρεσιν καὶ σύγχυσιν, καὶ συναλοιφὴν ἐπὶ τῶν τριῶν τῆς Θεότητος ὑποστάσεων, νῦν ἐπὶ τῆς Δείας οὐσίας καὶ ἐνεργείας ἀνακαινίζειν τολμῶσι, καὶ ὁμοίως δυσσεβῶς αὐτὰς συναλείφουσι· μὴ ὁμολογοῦσι δὲ, κατὰ τὰς τῶν Ἀγίων Σεοπνεύστους Σεολογίας, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα, οὐσίαν τε ἐπὶ Θεοῦ, καὶ οὐσιώδη καὶ φυσικὴν τούτου ἐνεργίαν, ὡς ἄλλοι τε πλεῖστοι τῶν Ἀγίων, καὶ μάλιστα οἱ τῆς ἀγίας καὶ οἰκουμενικῆς ἔκτης Συνόδου τρανῶς διεσαφῆσαν, περὶ τῶν δύο ἐνεργειῶν τοῦ Χριστοῦ, τῆς τε Δείας καὶ ἀνθρωπίνης, καὶ τῶν δύο Σεληφάτων, αὐτὴν ἅπασαν συγκροτήσαντες, μῆτε μὴν νοεῖν βουλομένοις, ὡσπερ ἔνωσιν Δείας οὐσίας καὶ ἐνεργείας ἀσύγχυτον, οὕτως εἶναι καὶ διαφορὰν ἀδιάστατον, κατὰ τι ἄλλα, καὶ μάλιστα τὸ αἷτιον καὶ αἷτιατόν, καὶ ἀμέθεκτον καὶ μεθεκτόν, τὸ μὲν, τῆς οὐσίας, τὸ δὲ, τῆς ἐνεργείας. Τούτοις οὖν ταῖς τὰ τοιαῦτα δυσσεβοῦσιν,

Ἀνάθεμα γ'.

Ἐτι, τοῖς αὐτοῖς φρονοῦσι καὶ λέγουσι, κτιστὴν εἶναι πᾶσαν φυσικὴν δύναμιν, καὶ ἐνεργίαν τῆς τριουποστάτου Θεότητος, ὡς κτιστὴν ἐκ τούτου πάντως, καὶ αὐτὴν τὴν Δείαν οὐσίαν ἀναγκαζομένοις δεξάζειν· κτιστὴ γὰρ κατὰ τοὺς Ἀγίους ἐνεργεία, κτιστὴν δηλώσει καὶ φύσιν· ἄκτιστος δὲ, ἄκτιστον χαρακτηρίσει οὐσίαν· κἀντεῦθεν ἦδη κινδυνεύουσιν εἰς ἀθεῖαν παντελῆ περιπίπτειν, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, καὶ τὴν τῶν κτισμάτων λατρείαν, τῇ καθαρᾷ καὶ ὁμῶμῳ τῶν Χριστιανῶν Πί-

στη προστριβομένοις· μὴ ὁμολογοῦσι δὲ, κατὰ τὰς τῶν Ἀγίων Σεοπνεύστους Σεολογίας, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα, ἄκτιστον εἶναι πᾶσαν φυσικὴν δύναμιν καὶ ἐνεργίαν τῆς τριουποστάτου Θεότητος,

Ἀνάθεμα γ'.

Ἐτι, τοῖς αὐτοῖς φρονοῦσι καὶ λέγουσι, σύνθεσιν τινα ὄλως διὰ ταῦτα γίνεσθαι ἐπὶ Θεοῦ, μὴ πειθομένοις δὲ τῆ τῶν Ἀγίων διδασκαλίᾳ, μηδεμίαν σύνθεσιν ἀπὸ τῶν φυσικῶν, ἐν τῇ φύσει γίνεσθαι διδασκόντων· κἀντεῦθεν οὐ μόνον ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀγίους ἅπαντας συκοφαντοῦσι, διαρρήδην ἐν πολλοῖς πολλαῖς ἀναδιδάσκοντας, τότε ἀπλοῦν ἐπὶ Θεοῦ καὶ ἀσύνητον, καὶ τὴν τῆς Δείας οὐσίας καὶ ἐνεργείας διαφορὰν, ὡς κατ' οὐδὲν πάντως τὴν διαφορὰν ταύτην λυμαιομένην τῇ Δείᾳ ἀπλότητι· ἔ γὰρ ἂν ἔτω προδήλως ἑαυτοῖς ἐναντία Σεολογεῖν ἐπεχείρουν. Τοῖς οὖν τὰ τοιαῦτα κενολογοῦσι, μὴ ὁμολογοῦσι δὲ, κατὰ τὰς τῶν Ἀγίων Σεοπνεύστους Σεολογίας, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα, μετὰ τῆς Σεοπρεποῦς ταύτης διαφορᾶς, καὶ τὴν Δείαν ἀπλότητα πάνυ καλῶς διασωζέσθαι,

Ἀνάθεμα γ'.

Ἐτι, τοῖς αὐτοῖς φρονοῦσι καὶ λέγουσιν, ἐπὶ τῆς Δείας οὐσίας μόνης τὸ τῆς Θεότητος ὄνομα λέγεσθαι· μὴ ὁμολογοῦσι δὲ, κατὰ τὰς τῶν Ἀγίων Σεοπνεύστους Σεολογίας, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα, καὶ ἐπὶ τῆς Δείας ἐνεργείας οὐχ ἦπτον αὐτὸ τίθεσθαι, καὶ οὕτω πάλιν μίαν Θεότητα πᾶσι τρόποις πρεσβεύουσι, Πατρός, Υἱοῦ καὶ ἀγίου Πνεύματος, εἴτε τὴν οὐσίαν αὐτῶν, εἴτε τὴν ἐνεργίαν, Θεότητα εἴποι τις, ὡς οἱ Δεῖοι μυσταγωγοὶ καὶ τοῦτο ἡμᾶς ἐκδιδάσκουσιν,

Ἀνάθεμα γ'.

Ἐτι, τοῖς αὐτοῖς φρονοῦσι καὶ λέγουσι, μεθεκτὴν τὴν Δείαν οὐσίαν εἶναι, ὡς τὴν τῶν Μασσαλιανῶν δυσσεβείαν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίαν ἦδη παρεισάγειν ἀναισχυντοῦσι, πάλαι τὴν τοιαύτην δόξαν νεοσηκῶτων, μὴ ὁμολογοῦσι δὲ, κατὰ τὰς τῶν Ἀγίων Σεοπνεύστους Σεολογίας, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα, ἄληπτον μὲν εἶναι παντελῶς αὐτὴν καὶ ἀμέθεκτον, μεθεκτὴν δὲ τὴν Δείαν χάριν τε καὶ ἐνεργίαν,

Ἀνάθεμα γ'.

Πᾶσι τοῖς δυσσεβέσιν αὐτῶν λόγοις τε καὶ συγγράμμασιν,

Ἀνάθεμα γ'.

Ἰσαὰκ τῷ ἐπονομαζομένῳ Ἀργυρῷ, τῷ διὰ βίου παντὸς τὰ τοῦ Βαρλαάμ, καὶ Ἀκινδύνου νοσήσαντι, κἀν τῷ τέλει τῆς ἰδίας ζωῆς, ὡς καὶ πρότερον πολλαῖς, παρὰ τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ τὴν ἐπιστροφὴν ἀπαιτηθῆναι καὶ τὴν μετάνοιαν, ἐπιμείναντι δὲ τῇ δυσσεβείᾳ, καὶ κακῶς τὴν ψυχὴν ἐν τῇ τῆς αἰρέσεως αὐτοῦ ὁμολογίᾳ ἀπορρήξαντι,

Ἀνάθεμα. γ.

Αρείω τῷ πρώτῳ Διομάχῳ, καὶ ἀρχηγῷ τῶν αἰρίσεων,

Ἀνάθεμα. γ.

Πέτρῳ τῷ κναφεῖ καὶ παράφρονι, τῷ λέγοντι, Ἅγιος
θάνατος, ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς,

Ἀνάθεμα. γ.

Νεστορίῳ τῷ Σηλάτῳ, τῷ παθητῆν λέγοντι τὴν ἁγίαν
Τριάδα, καὶ Οὐαλεντίνῳ δυσσεβεῖ τῷ παράφρονι,

Ἀνάθεμα. γ.

Παύλῳ τῷ Σαμωσατιῖ, καὶ Θεοδοτίωνι τῷ τούτου συμ-
μύστη καὶ ὁμόφρονι, σὺν ἄλλῳ Νεστορίῳ παράφρονι,

Ἀνάθεμα. γ.

Πέτρῳ Δειλαίῳ τῷ αἰρετικῷ, τῷ καὶ Λυκοπέτρῳ ἱππο-
μαχομένῳ, Εὐτυχίῳ τε, καὶ Σαββελίῳ τοῖς κακόφροσιν,

Ἀνάθεμα. γ.

Γακώδῳ Ἀρμενίῳ τῷ Στανστάλῳ, Διοσκόρῳ Πατριάρχῃ
Ἀλεξανδρίας, καὶ Σεθήρῳ τῷ δυσσεβεῖ, ἄμα Σιργίῳ,
Παύλῳ, καὶ Πύρρῳ τοῖς ὁμόφροσι, σὺν Σιργίῳ μαθητῇ τοῦ
Λυκοπέτρου,

Ἀνάθεμα. γ.

Ολοῖς τοῖς Εὐτυχιανισταῖς, καὶ Μονοθελίταις, καὶ Ἰα-
κωδίταις, καὶ Ἀρτζιδουρίταις, καὶ ἀπλῶς πᾶσιν Αἰρετικοῖς,

Ἀνάθεμα. γ.

Ἐνταῦθα γίνεται τῶν τεθνεώτων Ὁρθοδόξων
Βασιλέων ἡ φήμη.

Μιχαὴλ τοῦ Ὁρθοδόξου ἡμῶν Βασιλέως, καὶ Θεοδώρας
τῆς μακαριωτάτης Βασιλίδος,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Ανδρονίκου τοῦ αἰοιδίμου καὶ μακαρίου Βασιλέως ἡ-
μῶν τοῦ Παλαιολόγου, τοῦ τὴν προτέραυ κατὰ Βαρλαάμ
συγκροτήσαντος Σύνοδον, γενναίως τε τῆς Ἐκκλησίας Χρι-
στοῦ, καὶ τῆς ἱεράς ἐκείνης Συνόδου προστάτης, καὶ
πράγμασι, καὶ λόγοις, καὶ ταῖς διὰ στόματος, ἰδίου
θαυμασταῖς δημηγορίαις, τὰ μὲν Εὐαγγελικά καὶ Ἀ-
ποστολικά κρατύναντος δόγματα, τὸν δὲ προρρήθιντα Βαρ-
λαάμ, αὐταῖς αἰρίσει, καὶ συγγράμμασι, καὶ ταῖς κατὰ
τῆς ὀρθῆς ἡμῶν Πίστεως κενοφωνίαις, καθελόντος τε, καὶ
ἀποκηρύξαντος, ὡς ἐν τοῖς ἱεροῖς τούτοις ἀγῶσι, καὶ τοῖς
ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀριστεύμασι μακαρίως μεταλλάξαντος
τὸν τῇ δε βίον, καὶ πρὸς τὴν ἀμείνω καὶ μακαρίαν ἐκεί-
νην διαδάντος λῆξιν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Γρηγορίου τοῦ ἁγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης,
τοῦ συνοδικῶς ἐπ' Ἐκκλησίας Μεγάλης, Βαρλαάμ τε, καὶ
Ἀκινδύνου, τοὺς ἀρχηγούς καὶ ἱεραρχεῖς τῶν καινῶν
αἰρίσεων, καθελόντος, σὺν τῇ αὐτῶν πονηρᾷ συμμορίᾳ,
τοὺς τὴν φυσικὴν καὶ ἀχώριστον ἐνέργειαν καὶ δύναμιν
τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπλῶς πάντα ὁμοῦ τὰ φυσικά τῆς ἁγίας
Τριάδος ἰδιώματα, Κτίσματα, τετολμηκότας εἰπεῖν· ἀλ-
λά δὴ καὶ τὸ τῆς Θεότητος ἀπρόσιτον φῶς, τὸ λάμψαν
ἐπὶ τοῦ Ὁρους ἀπὸ Χριστοῦ, Θεότητά τε κτιστὴν, καὶ
τὰς Πλατωνικὰς ἰδέας, καὶ τοὺς Ἑλληνικοὺς μύθους
ἐκείνους ἐπεισαγαγεῖν ἐπιχειρήσαντας αὐτοῖς κακῶς τῇ
Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ· τῆς δὲ κοινῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλη-
σίας, καὶ τῶν ἀληθινῶν καὶ ἀπταιστων περὶ Θεότητος
δογμάτων, σοφῶς καὶ γενναίως ἀγρυ προπολιμήσαντος,
καὶ συγγράμμασι, καὶ λόγοις, καὶ διαλέξεσι, καὶ μίαν
Θεότητα, καὶ Θεὸν ἕνα τρισυπόστατον, ἐνεργῆ, Σελητι-
κόν, παντοδύναμον, ἄκτιστον διὰ πάντων, κατὰ τὰς Δείας
Γραφάς, καὶ δὴ καὶ τοὺς Θεολόγους, ἐξηγητὰς τούτων
ἀνακηρύξαντος, Ἀθανασίου, φησι, καὶ Βασίλειον, Γρη-
γόριον, καὶ Ἰωάννην τὸν Χρυσορρήμονα, Κύριλλον τε,
πρὸς τούτοις, καὶ Μάξιμον τὸν σοφόν, καὶ τὸν ἐκ Δα-
μασκῶ Θεορρήμονα· οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ τοὺς λοιποὺς Πα-
τέρας καὶ Διδασκάλους τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ
κοινωνοῦ, καὶ συνοδοῦ, καὶ συμφώνου, καὶ σπουδαστοῦ,
καὶ συναγωνιστοῦ πάντων τούτων ἀνακρανέντος, καὶ λό-
γοις καὶ πράγμασι,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Πάντων τῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας συναγωνισαμένων
τῷ αἰοιδίμῳ, καὶ μακαρίῳ τούτῳ Βασιλεῖ, καὶ δὴ καὶ
τῆς μετ' ἐκείνον καὶ λόγοις καὶ διαλέξεσι, συγγράμμασι
τε, καὶ διδασκαλίαις, καὶ παντὶ λόγῳ, καὶ πράγματι,
γενναίως τῆς Ἐκκλησίας προστάτων Χριστοῦ, καὶ τὰς
μὲν πονηρὰς καὶ πολυειδεῖς αἰρίσεις Βαρλαάμ τε, καὶ
Ἀκινδύνου, καὶ τῶν ὁμοφρόνων ἐκείνοισι, ἐπ' Ἐκκλησίας
ἐξελεγξάντων τε, καὶ ἀποκηρύξαντων ὁμοῦ· τὰ δὲ Ἀπο-
στολικά τε, καὶ Πατρικά τῆς εὐσεβείας δόγματα λαμπρῶς
ἀνακηρύξαντων, καὶ διὰ τοῦτο κακῶς ἀκούοντων παρὰ
τῶν κακοδόξων, καὶ συκοφαντουμένων, καὶ συνυβριζομέ-
νων τοῖς ἱεροῖς Θεολόγοις, καὶ Θεοφόροις ἡμῶν Πατράσι
καὶ Διδασκαλαῖς,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Τῶν ὁμολογούντων ἕνα Θεὸν τρισυπόστατον, παντοδύ-
ναμον, οὐ μόνον ἄκτιστον κατὰ τὴν οὐσίαν, καὶ τὰς ὑ-
ποστάσεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐνέργειαν, καὶ λεγόντων,
προΐναι μὲν τὴν θείαν ἐνέργειαν ἐκ τῆς Δείας οὐσίας,
προΐναι δὲ ἀδιαιρέτως· διὰ μὲν τοῦ προΐναι, τὴν ἀ-
πόρρητον ἀκρίσειν παριστῶντων, διὰ δὲ τοῦ ἀδιαιρέ-

τως, ὑπερφῶ δεικνύτων τὴν ἑνωσιν, ὡς καὶ ἡ ἀγία καὶ οἰκουμένη ἐκτη Σύνοδος ἀπεφώνησε,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Τῶν ὁμολογούντων τὸν Θεόν, ὡσπερ κατ' οὐσίαν ἄκτιστον καὶ ἀναρχον, οὕτω δὴ καὶ κατ' ἐνέργειαν, τοῦ ἀναρχοῦ δηλαδὴ, οὐ κατὰ χρόνον λαμβανομένου, καὶ κατὰ μὲν τὴν θεϊαν οὐσίαν ἀμεθίκτου, καὶ ἀπερινόητου πάντη τὸν Θεὸν λεγόντων, μεθίκτου δὲ αὐτὸν εἶναι τοῖς ἀξίοις, κατὰ τὴν θεϊαν καὶ θεοποιὸν ἐνέργειαν, ὡς οἱ τῆς Ἐκκλησίας Θεολόγοι φασίν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Τῶν ὁμολογούντων τὸ ἐκλάμψαν ἀπορρήτως φῶς ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς τοῦ Κυρίου Μεταμορφώσεως, φῶς ἀπρόσιτον εἶναι, καὶ φῶς ἄπλετον, καὶ χύσιν ἀπερινόητον θεϊας αἰγλης, καὶ δόξαν ἀπορρήτην, καὶ Θεότητος δόξαν ὑπερτελή, καὶ προτέλειον, καὶ ἄχρονον τοῦ γίῳ δόξαν, καὶ βασιλείαν Θεοῦ, καὶ κάλλος ἀληθινόν, καὶ ἐράσμιον περὶ τὴν θεϊαν καὶ μακαρίαν φύσιν, καὶ φυσικὴν δόξαν Θεοῦ, καὶ Θεότητα Πατρὸς καὶ Πνεύματος ἐν γίῳ Μονογενεῖ ἀπαστρέπτουσαν, ὡς οἱ θεῖοι καὶ θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν εἰρήκασιν, Ἄθνασιος, καὶ Βασιλείου οἱ μεγάλοι, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, καὶ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἔτι τε καὶ ὁ ἐκ Δαμασκοῦ Ἰωάννης, καὶ διὰ ταῦτα καὶ ἄκτιστον δοξαζόντων τὸ θεώτατον τοῦτο φῶς,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Τῶν δοξαζόντων τὸ φῶς τῆς τοῦ Κυρίου Μεταμορφώσεως, ἄκτιστον μὲν διὰ τὰ προειρημμένα, μὴ μέντοι γε αὐτὸ εἶναι λεγόντων τὴν ὑπερούσιον τοῦ Θεοῦ οὐσίαν, ὡς ἐκείνης ἀοράτου παντάπασιν, καὶ ἀμεθίκτου μενέσης· Θεὸν γὰρ οὐδεὶς ἰώρακε πώποτε, δηλαδὴ, καθὼς ἔχει φύσεως, οἱ Θεολόγοι φασί· δόξαν δὲ μᾶλλον αὐτὸ λεγόντων φυσικὴν τῆς ὑπερουσίου οὐσίας ἐξ ἐκείνης προῖούσαν ἀδιαίρετως, καὶ ἐπιφαινομένην διὰ φιλανθρωπίαν Θεοῦ τοῖς κεκαθαρμέναις τὸν νοῦν· μεθ' ἧς δόξης ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς ἔξει κατὰ τὴν δευτέραν καὶ φρικτὴν αὐτοῦ παρουσίαν, κρῖναι ζῶντας καὶ νεκροὺς, ὡς οἱ Θεολόγοι τῆς Ἐκκλησίας φασίν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Μιχαὴλ, τοῦ ὀρθοδόξου ἡμῶν Βασιλέως, καὶ Θεοδώρας τῆς ἀγίας αὐτοῦ μητρὸς,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Βασιλείου, καὶ Κωνσταντίνου, Λέοντος, καὶ Ἀλεξάνδρου, Χριστοφόρου, καὶ Ῥωμανοῦ, Κωνσταντίνου, Ῥωμανοῦ, Νικηφόρου, καὶ Ἰωάννου, Βασιλείου, καὶ Κωνσταντίνου, Ἀνδρονίκου, καὶ Ῥωμανοῦ, Μιχαὴλ, Νικηφόρου, Ἰσαα-

κίου, Ἀλεξίου, καὶ Ἰωάννου, Μανουὴλ τοῦ διὰ τῆς θεῖου καὶ ἀγγελικῆς Σχήματος μετονομασθέντος Ματθαίου Μοναχῆ, Ἰσαακίου, Ἀλεξίου, καὶ Θεοδώρου, τῶν τὴν οὐράνιον Βασιλείαν, τῆς ἐπιγείου ἀνταλλαξαμένων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Ιωάννου, τοῦ ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένου αἰοδίμου Βασιλέως ἡμῶν τοῦ Δούκα, τοῦ διὰ τοῦ θεῖου καὶ ἀγγελικῆς Σχήματος μετονομασθέντος πάλιν, Θεοδώρου Μοναχῆ,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Ἐξω.

Μιχαὴλ, τοῦ ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένου αἰοδίμου Βασιλέως ἡμῶν Παλαιολόγου τοῦ Νέου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Ανδρονίκου, τοῦ ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένου αἰοδίμου Βασιλέως ἡμῶν τοῦ Παλαιολόγου, τοῦ διὰ τοῦ θεῖου καὶ ἀγγελικῆς Σχήματος μετονομασθέντος, Ἀντωνίου Μοναχοῦ,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Ανδρονίκου, τοῦ ἐν εὐσεβεῖ τῇ λήξει γενομένου αἰοδίμου, εὐσεβεστάτου, καὶ φιλοχρίστου Βασιλέως ἡμῶν τοῦ Παλαιολόγου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Ιωάννου, τοῦ ἐν εὐσεβεῖ τῇ λήξει γενομένου αἰοδίμου, εὐσεβεστάτου, καὶ φιλοχρίστου Βασιλέως ἡμῶν τοῦ Κατακουζηνοῦ, τοῦ διὰ τοῦ θεῖου καὶ ἀγγελικῆς Σχήματος μετονομασθέντος, Ἰωάσαφ,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Ἐξω.

Εὐδοκίας, καὶ Θεοφανοῦς, Θεοδώρας, καὶ Ἐλένης, Θεοφανοῦς, καὶ Θεοδώρας, Αἰκατερίνης, Εὐδοκίας, Μαρίας, Εἰρήνης, καὶ Μαρίας, τῆς διὰ τοῦ θεῖου καὶ ἀγγελικῆς Σχήματος μετονομασθείσης Ζίνης Μοναχῆς, Εὐφροσύνης, Ἀννης, καὶ Ἐλένης, τῶν εὐσεβεστάτων Ἀγούστῶν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Ἐξω.

Εἰρήνης, τῆς ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένης εὐσεβοῦς, καὶ αἰοδίμου Δεσποίνης ἡμῶν, τῆς διὰ τοῦ θεῖου καὶ ἀγγελικῆς Σχήματος μετονομασθείσης, Εὐγενίας Μοναχῆς,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Ἐξω.

Θεοδώρας, τῆς ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένης αἰοδίμου Δεσποίνης ἡμῶν, τῆς διὰ τοῦ θεῖου καὶ ἀγγελικῆς Σχήματος μετονομασθείσης, Εὐγενίας Μοναχῆς,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Εἰρήνης, τῆς ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένης αἰοδίμου Δεσποίνης ἡμῶν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Μαρίας, τῆς ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένης αἰοδίμου Δεσποίνης ἡμῶν, τῆς διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγγελικοῦ Σχήματος μετονομασθείσης, Ξένης Μοναχῆς,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Αννης, τῆς ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένης αἰοδίμου Δεσποίνης ἡμῶν, τῆς διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγγελικοῦ Σχήματος μετονομασθείσης, Ἀναστασίας Μοναχῆς, τῆς ἔργοις καὶ λόγοις ὅλη τῇ ψυχῇ διὰ βίου ἀγωνισαμένης, ὑπέρ τε τῆς συστάσεως τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Πατρικῶν τῆς Ἐκκλησίας δογμάτων, καὶ τῆς καθαιρέσεως τῆς πονηρᾶς, καὶ αἰθέου τοῦ Βαρλαάμ, καὶ Ἀκινδύνου αἰρίσεως, καὶ τῶν ὁμοφρόνων ἐκείνοις,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Εἰρήνης, τῆς ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένης αἰοδίμου Δεσποίνης ἡμῶν, τῆς διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγγελικοῦ Σχήματος μετονομασθείσης, Εὐγενείας Μοναχῆς,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Γερμανοῦ, Ταρασίου, Νικηφόρου, καὶ Μεθοδίου, τῶν αἰοδίων καὶ μακαρίων Πατριάρχων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Γιγνατίου, Φωτίου, Στεφάνου, καὶ Ἀντωνίου, Νικολάου, καὶ Εὐθυμίου, Στεφάνου, Τρύφωνος, καὶ Θεοφυλάκτου, Πολυεύκτου Ἀντωνίου, Νικολάου, Σισινίου, Σεργίου, Εὐσταθίου, Ἀλεξίου, Μιχαήλ, Ἰωάννου, Κωνσταντίνου, Κοσμᾶ, Εὐστρατίου, Νικολάου, Λέοντος, Μιχαήλ, Θεοδότου, Λουκά, Μιχαήλ, Χαρίτωνος, Θεοδότου, Βασιλείου, Νικήτα, Λεοντίου, Δοσιθίου, Μελετίου, Πέτρου, Γεωργίου, Μιχαήλ, Θεοδώρου, Ἰωάννου, Μαξίμου, Μανουήλ, Μεθοδίου, τοῦ διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγγελικοῦ Σχήματος μετονομασθέντος Ἀκακίου Μοναχοῦ, Μανουήλ τοῦ διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγγελικοῦ Σχήματος μετονομασθέντος Ματθαίου Μοναχοῦ, τῶν ὀρθοδόξων Πατριάρχων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Γερμανοῦ, τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου αἰοδίμου Πατριάρχου, τοῦ διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγγελικοῦ Σχήματος μετονομασθέντος, Γεωργίου Μοναχοῦ,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Αρσενίου, τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀγιωτάτου καὶ αἰοδίμου Πατριάρχου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Γωσήφ, τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀγιωτάτου, καὶ αἰοδίμου Πατριάρχου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Αθανασίου, τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀγιωτάτου καὶ αἰοδίμου Πατριάρχου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Γερασίμου, τοῦ Ἀγιωτάτου καὶ αἰοδίμου Πατριάρχου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Πισαίου, τοῦ ἀγιωτάτου Πατριάρχου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Γισδώρου, τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀγιωτάτου καὶ αἰοδίμου Πατριάρχου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Καλλίστου, τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου, ἀγιωτάτου καὶ αἰοδίμου Πατριάρχου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Φιλεθέου, τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀγιωτάτου καὶ αἰοδίμου Πατριάρχου, τοῦ στερρῶς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ὀρθῶν αὐτῆς δογμάτων, καὶ λόγοις, καὶ πράγμασι, καὶ διαλέξεσι, καὶ διδασκαλίαις, καὶ συγγράμμασιν ἀγωνισαμένου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Χριστοφόρου, Θεοδώρου, Ἀγαπίου, καὶ Ἰωάννου, Νικολάου, Ἡλίου, καὶ Θεοδώρου, Βασιλείου, Πέτρου, Θεοδοσίου Νικηφόρου, καὶ Ἰωάννου, τῶν αἰοδίων Πατριάρχων Ἀντιοχείας,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Δαμιανοῦ, Βασιλείου, Κωνσταντίνου, Νικηφόρου, Λέοντος, καὶ Σισινίου, Βασιλείου, καὶ Ἰωσήφ, Μιχαήλ, καὶ Χριστοφόρου, Νικηφόρου, Γεωργίου. Παντολέοντος, καὶ Ἀλεξάνδρου, Κοσμᾶ, καὶ Κωνσταντίνου, Θεοφάνους, Πέτρου, Ἰωάννου, Νικήτα, Γεωργίου, Νικολάου, καὶ Ἰωάννου, τῶν ὀρθοδόξων Μητροπολιτῶν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Μιχαήλ, μητροφάνους, Μελετίου, Ἰγνατίου, καὶ Μαξίμου, τῶν αἰοδίων Μητροπολιτῶν Παλαιῶν Πατρῶν,

Αυτίε ή ρυτίε. γ

Εκείνη η μέρα η φήμη των Βασιλέων, Πατριάρχων,
και όλων των ζώντων.

Ἁγία Τριάς αὐτοὺς εἰδόξασεν.

Ἐξω.

Τούτων τοῖς ὑπὲρ εὐσεβείας μέχρι θανάτου ἀθλοῖς τε
και ἀγωνίαις, και διδασκαλίαις παιδαγωγηθεῖσθαι τε
και κρατύνισθαι Θεὸν ἐκλιπαροῦντες, και μιμηταίς τῆς
ἐνθέου αὐτῶν πολιτείας μέχρι τέλους ἀναδείκνυσθαι ἐκ-
δυσωποῦντες, ἀξιωθείημεν τῶν ἐξαιτουμένων, οἰκτιρμοῖς
και χάριτι τοῦ μεγάλου και πρώτου Ἀρχιερέως Χριστοῦ,
τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν· πρεσβείαις ταῖς ὑπερנדόξου
Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, και Ἀειπαρθένου Μαρίας,
τῶν Θεοιδῶν Ἀγγέλων, και πάντων τῶν Ἀγίων. Ἀμήν.

Τῆς ἁγίας ΚΥΡΙΑΚΗΣ Α. ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Μετὰ τὸν Προομιονικόν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα,
ἰστώμεν Στίχους ἰ. και ψάλλομεν Στιχηρὰ
Κατανυκτικά, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον,
δ', τοῦ Τριωδίου τὰ ἐπόμενα γ', και τοῦ
Ἐπιναίου γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Ἰδοῦ μοι κατάνυξεν, και τῶν κακῶν ἀλλο-
τρίωσιν, και τελείαν διέρθωσιν, εἰς πάθη
τοῦ σώματος, νῦν βεδυθισμένῳ, και μεμακρυ-
μένῳ. ἐκ σοῦ Θεοῦ Παμβασιλεῦ, και μηδαμόθεν
ἐλπίδα ἔχοντι· και σῶσόν με τὸν ἄσωτον, διὰ
πολλὴν ἀγαθότητα, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ
Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μωσῆς ὁ δεσπέσιος, διὰ νηστείας τεθέα-
ται, καθαρθεὶς τὸν ποθοῦμενον. Τοῦτον
οὖν ζηλώσασα, ταπεινὴ ψυχὴ μου, σπεῦσον ἐν
ἡμέρᾳ, τῆς ἐγκρατείας τῶν κακῶν, ἐκκαθα-
ρῆσαι, ὅπως τὸν Κύριον, διδόντα σοι τὴν ἄφε-
σιν, νῦν θεωρήσης ὑπάρχοντα, ἀγαθὸν και φι-
λανθρωπον, παντοδύναμον Κύριον.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β'. Ἀρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν.

Τὰ τῶν Νηστειῶν νῦν δισέβδομα φαιδρῶς,
ἐναρξώμεθα τελοῦντες, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας
ἀδελφοί, ἄρμα πυρὸς ἐργασάμενοι ἡμῖν, ὡς

Ἡλίας ὁ Θεσβίτης, τὰς τέσσαρας μεγάλας
ἀρεταῖς, τὸν νοῦν ἀνυψώσωμεν ἀπαθείᾳ, τὴν
σάρκα ὀπλίσωμεν τῇ ἀγνείᾳ, τρέποντες, και
νικῶντες τὸν ἐχθρόν.

Και τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, και νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐξοδος· και μετὰ τὸ, Φῶς ἰλαρόν, τὸ παρὸν
Προκείμενον, μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄ-
νομά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σέ ἐ-
κέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτε-
ρυγῶν σου.

Και πάλιν γεγωνωτέρα φωνῇ

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ Ἰδιόμελον, δις, και τὸ
Μαρτυρικόν, μετὰ τῶν συνήθων Στίχων.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἐὐτε ἐκκαθαίρωμεν ἑαυτοὺς, ἐν ἐλεημοσύ-
ναις και οἰκτιρμοῖς πενήτων, μὴ σαλπί-
ζοντες, μὴ δημοσιεύοντες ἡμῶν τῶν εὐποϊῶν·
μὴ ἐπιγνώτω ἡ ἀριστερὰ, τῆς δεξιᾶς τὸ ἔργον·
μὴ σκορπίση ἡ κενοδοξία, τὸν καρπὸν τῆς ἐ-
λεημοσύνης· ἀλλ' ἐν κρυπτῷ, τῷ τὰ κρυπτά
εἰδοῦτι κράζωμεν· Πάτερ, ἄφες τὰ παραπτώ-
ματα ἡμῶν, ὡς φιλόανθρωπος. Δίς.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιαζετε,
και πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· και νῦν
πρεσβεύσατε, ρύσθηται τῶν παγίδων τοῦ ἐχ-
θροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα, και νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε κεχαριτωμένη, Μῆτερ
ἀνύμφευτε· και ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν
ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Και ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς και ἐν τῇ Κυρια-
κῇ τῆς Τυρινῆς, Ἐσπέρας, σελ. 65.

Ἔτιον, ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον ψάλλονται οἱ Κανόνες
τοῦ Μηναίου ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις, οἱ ἀπὸ τοῦ Σαββά-
του τοῦ Λαζάρου, μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀντιπάσχα
ὁμοῦ μετὰ τῆς Θεοτόκου. Ἀπὸ τρίτης Ὠδῆς, Καθίσμα-
τα τοῦ Μηναίου, και ἀφ' ἑκτῆς, τὰ τῆς Θεοτόκου· και
μετὰ τὴν πλήρωσιν τοῦ Μηναίου, τὰ Προσόμοια αὐτοῦ,
και Θεοτοκίον ἕμαιον. Προηγεῦνται δὲ οἱ Κανόνες τῆς
Θεοτόκου.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον Τριαδικά· καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικά, καὶ Θεοτοκίον τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν τὸ παρὸν Καθίσμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Παραβάσεις καρπῷ θανατωθέντα τὴν ψυχὴν, ζωοποίησον Χριστέ, διὰ νηστείας ἀληθοῦς, καὶ μετανοίας μοι δέομαι ὡς Οἰκτιρμῶν· καὶ δίδου ἐν ὁδοῖς, αἰεὶ πορεύεσθαι, εὐθείαις καὶ καλαῖς, τῶν σῶν σεπτῶν ἐντολῶν ὅπως τῆς θείας δόξης σου, σὺν πᾶσιν ἐπιτυχῶν τοῖς ποθοῦσί σε, δοξολογῶ σου, τὴν περὶ πάντας, Ἰησοῦ ἀγαθότητα.

Ἐτερον, Θεοτοκίον, ὁμοίον.

Τρικυμίας τῶν παθῶν, ὁ ἀσυνείδητος ἐγώ, χευμαζόμενος Ἀγνή, ἐπικαλοῦμαι σε θερμῶς· Μὴ με παρίδῃς τὸν δειλαῖον ἀπολείσθαι, ἄβυσσον ἐλείου, ἢ τέχασα· πλὴν σου γὰρ ἐλπίδα, οὐ κέκτημαι· μὴ σὺν ἐχθροῖς ἐπίχαρμα, καὶ γέλωσ ὁ πεποθεῖς σοι ὀφθήσομαι· καὶ γὰρ ἰσχύεις, ὅσα καὶ βούλει, ὡς Μητέρα οὔσα τοῦ πάντων Θεοῦ.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν, Καθίσμα.

Ἦχος πλ. β'. Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε κατεύθυνον ἡμᾶς, τὴν νηστείαν δισσεύοντας, ἀγκασμὸν ἡμῖν λάμβνον, καὶ φωτισμὸν τῶν δικαιοματίων σου, καὶ ἀξιώσον ἡμᾶς προσφέρειν σοι, εὐπρόσδεκτον εὐχὴν, τὸ γόνυ κλίνοντας· σὺ γὰρ εἶ Πατὴρ ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς υἱοὶ σου, καὶ σὲ φόβῳ ὑμνοῦμεν, καὶ τὸ Ὄνορά σου ἐπικεκλήμεθα.

Ἐτερον, Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αρχὴ σωτηρίας, ἡ τοῦ Γαβριὴλ προσηγορία, πρὸς τὴν Παρθένον ἐγένετο· ἤκουσε γὰρ πὸ Χαῖρε, καὶ οὐκ ἀπέφυγε τὸν ἀσπασμὸν· ἐκ ἐδίστασεν, ὡς ἡ Σάρρα ἐν τῇ σκηπῇ· ἀλλ' οὕτως ἔλεγεν· Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου, γενοκτόμοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου.

Μετὰ τὸν Ν'. ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν α'. Ὠδὴν.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιούς.

Ομόνος ἀγαθός, ἡ πηγὴ τοῦ ἐλείου, ὁ Ἀμόνος ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ αἶρων ὡς Θεός, τὰ τοῦ Κόσμου ἐγκλήματα, σῶσόν με ἀμαρτημα-

των, τρικυμία ποντούμενον, μετανοίας πρὸς ὄρμον ἰθύνων με.

Νηστεία καθαρὰ, μακρυσμὸς ἀμαρτίας, ἀλλοτριώσις παθῶν, ἀγάπη πρὸς Θεόν, προσευχῆς ἐπιμέλεια, δάκρυα σὺν κατανύξει, καὶ πενήτων προμήθεια, ὡς ὁ Χριστὸς ἐν Γραφαῖς ἐπηγγείλατο.

Πληγέντα τὴν ψυχὴν, ἀμαρτίας ῥομφαία, καὶ καταστικτον πολλοῖς, ὑπάρχοντα κακοῖς, Ἰατρὲ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἴασαι ὡς εὐεργέτης, ἐπιθείς μοι τὰ φάρμακα, τῶν σοφῶν ἐντολῶν σου φιλόνηρωπε.

Θεοτοκίον.

Αμολυντε σκηπῇ, Παναγία Παρθένα, μολυνθέντα με δεινῶν, παθῶν ἐπαγωγαῖς, τὴ πηγῇ τοῦ ἐλείου σου, καθαρὸν· καὶ δός μοι ὄμβρους, κατανύξεως Δείσπινα, ἀμαρτίας βυθὸν ἀφανίζουσα.

Ἐτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β'. Βοηθός καὶ σκεπαστής.

Θς μεθέορτον χαρὰν, καὶ δευτερεύσαν Ἐβδομάδα, τῶν φωτοποιῶν, Νηστεῶν ἀδελφοί, δεξάμενοι πόθῳ, ἀκημνήσωμεν Χριστόν, ἐνθίως εὐφρανόμενοι.

Κατανύξεως καιρὸν, τὸν τῆς νηστείας νῦν εὐρηκότες, κλαύσωμεν σφοδρῶς, καὶ στενάξωμεν, πεταίσωμεν χεῖρας, πρὸς τὸν μόνον Λυτρωτὴν, τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα. **Τ**ρισυπόστατε Μονάς, ἀρχικωτάτη Κυρία πάντων, τελεταρχική, ὑπεράρχιε· αὐτὴ ἡμᾶς σῶσον, ὁ Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὺς ἐγέννησεν υἱόν, τὸν μὴ σπαρέντα πατρῶν νόμῳ; τοῦτον σὺν γενεῇ, ὁ Πατὴρ πλὴν μητρός· παραδοξὸν τέρας! σὺ γὰρ ἕταρες Ἀγνή, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἀνθρωπον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πῶς σου εἶσω τὴν ὀργὴν, Χριστέ μου ὅταν εἰς κρίσιν ἔλθῃς; ποῖον δὲ εὐρίων, λόγον δώσω ἐκεῖ, μὴ πράξας μὴ δράσας, τὸ σὺν δέλημα Χριστέ; διὸ πρὸ τέλους ἄνευ μοι.

Ὁ Εἰρμός.

- **Β**οηθός καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς
- **Β**σωτηρίαν· αὐτός μου Θεός, καὶ δοξάσω
- αὐτόν· Θεὸς τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω
- αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται.

Ὠδὴ η. Αὐτρωτὰ τοῦ παντός.

Παροδεύων τοῦ βίου τὸ ἄστατον, ληστρικοῖς λογισμοῖς περιέπεσα, καὶ πληγωθεὶς προ-

σώζουσα, Ἰατρὲ τῶν πασούντων, δίδου μοι χεῖρα, τῶν ἁγίων σου πάντων δόξασε.

Βαλεπῆς ἀμαρτίας κλυδώνιον, τὴν ἐμὴν συσταρίσσει διάνοιαν, ὡς περ τὸν Πέτρον σώσόν με, Ἰησοῦ μελωδοῦντα· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Εγκρατεία τὰ πάθη νεκρώσωμεν, τῇ νηστείᾳ τὸ πνεῦμα πτερωώσωμεν, πρὸς Οὐρανὸν καὶ κραίωμεν, κατανύξει καρδίας· Ἠμάρτομέν σοι, ὁ Θεός, ὡς οἰκτιρῶν συγχώρησον.

Θεοτοκίον.

Εν γαστρὶ σου σπηκώσας ὁ Ὑψιστος, Οὐρανῶν πλατυτέραν σε ἐδειξε, καὶ προστασίαν ἀμαχον, τῶν βουόντων Παρθένη· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἄλλος· Ὁν Στρατιαί, Οὐρανῶν.

Τῆς τῶν παθῶν, τυρανίδος Κύριε, ἀδούλωτον τὴν ψυχὴν, δεῖξον τὴν ἐμὴν, ἵνα ἐλευθέρως, πειῶν τὸ δέλημα σου, χαίρω καὶ δοξάζω, τὸ κράτος σου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὴν τοῦ Ἡσαῦ, ἀκρασίαν μίσησον, ψυχὴ μου, καὶ Ἰακώβ, ζήλου τὰ καλά, πτέρυσσον τὸν Βελίαρ, διὰ τῆς ἐγκρατείας, πλούτισσον τὰ θεῖα, καὶ ὑμνησον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐυλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ενα Θεόν, κατ' οὐσίαν σέβομαι, τρεῖς ὑποστάσεις ὑμῶ, διοριστικῶς, ἄλλας ἀλλ' οὐκ ἀλλοίας· ἐπεὶ Θεότης μία, ἐν τρισὶ τὸ κράτος, καὶ γὰρ Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ φωτεινῆς, προελθὼν νηδύος σου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, ἔλαμψε Χριστὸς, φῶς τοῖς ἐν σκότει μέγα· καὶ γὰρ δικαιοσύνης, Ἡλιος ἀστράψας, ἐφώτισεν Ἀγνὴ τὸν Κόσμον.

Δόξα σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Υδροποτῶν, οὐδεὶς ἤφρονευσάτο, ὠφθη δὲ Νῶς γυμνός, αἴνου πειραθείς· ἀπέρματα δὲ κακίας, ὁ Λῶτ ἐντεῦθεν τίκτει· φεῦγε ὦ ψυχὴ μου, τὴν μίμησιν, Χριστὸν ὑμναῖσα.

Ἀνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ν Στρατιαί, Οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ
• φρίττει τὰ Χερουβιμ, καὶ τὰ Σεραφίμ·
• πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε,
• καὶ ὑπεριψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ δ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Νηστεύσωμεν μήκδος παθῶν, τρυφήσωμεν τὴν ἀγάπην τὴν ἀνόθευτον, θρέψωμεν πένητας τῷ ἄρτῳ, τῇ θεῖα σιτιζόμενοι χάριτι,

καὶ δάκρυσι τὰ δάκρυα σβέσωμι, τὰς τῆς μελ-
λούσης ἀποφάσεως.

Ταλαίπωρε στέναξον ψυχὴ, σκυθρωπάσσον, μετανοίας τρόπους ἐνδείξον· νῦν ἐπὶ θύραις ἡ ἡμέρα· ὁ Κρίνων ἀποτόμως καθέζεται, ἐκάστῳ ἀπονέμων τὰ ἄξια, τῶν πεπραγμένων καθὼς γέγραπται.

Οὐ κέκτημαι πράξεις ἀγαθῆς, ἐσπιλωσα τὸν χιτῶνα, ὃν περ εἴληφα θείου Βαπτίσματος ἐνδύσει· ἐν σκότει ἀγνωσίας παρεῖμαι· φωτί με τοῦ προσώπου σου Κύριε, ἀπεγνωσμένον νῦν ἀνόρθωσον.

Θεοτοκίον.

Μαρία Κυρία τοῦ παντός, παντοίοις με δουλωθέντα ἀμαρτήμασι, σὺ ἐλευθέρωσον Παρθένη· τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, αὐτὴ γὰρ ὑπὲρ λόγον ἐκύησας, τὴν οὐσιωδὴ ἀγαθότητα.

Ἄλλος· Ἀσπόρου συλλήψεως.

Νῦν κακοπαθήσωμεν, ὡς στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ· ὅσον γὰρ ὅσον, ὁ καιρὸς παρέρχεται, οἱ στέφανοι πλέκονται, τῶν ἀγωνιζομένων· οὗς ἀποδίδωσιν ὁ Χριστὸς, ὅταν ἤξη μετὰ δόξης, ἐπὶ γῆς τοῦ κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν.

Ολος τετραυματίσμαι, ὅλος Χριστέ μου ἠλκωμαι, ἰατρευσόν μου, τὰ ἔλκη τὰ τραύματα, τὰ πάθη τὰ δῆγματα, τὰ ἐκ τῆς ἀμαρτίας, ἵνα ἀκούσω ὡς ὁ Λεπρός, τῆς φωνῆς σου τῆς ἀγίας, ὅτι θεῖω καθαρίσθητι. Δόξα.

Μόνου μονογεννήτωρ, μοιγενοῦς Υἱὸς Πατῆρ, καὶ μόνος μόνου, φῶς φωτός ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ ἁγίου Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν· Ὁ Τριας Μονὰς ἀγία, σώσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σε, ἐκπλήττει με Παν-
αίωμε, πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως τὸν ἀληπτον; εἶπέ πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς μήτηρ; τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβῶν, τὸ τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θελεῖ γὰρ καὶ δύναται.

Δόξα σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Νηστεία τὸν Μωσέα, θεόπτην ἀπειργάασατο, Ἠλίαν παλαι, φλογερὸν ἠνίοχον, τὸν Παῦλον δὲ ψυχὴ μου, φρικτὸν οὐρανοδρόμον· διὸ νηστεύσωμεν ἐκ κακῶν, καὶ εἰς ὕψος ἀπαθείας, καὶ ἡμεῖς ἀρπαγησόμεθα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Α**σπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευ-
• τος, Μητρὸς ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κῆ-

» σις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύ-
» σις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον
» Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Ἀίνων, τὸ παρὸν Ἰδιό-
μελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος πλ. α΄.

Θαυμαστὸν ὄπλον, ἡ προσευχὴ καὶ νηστεία·
αὕτη τὸν Μωσῆα, νομογράφον ἔδειξε, καὶ
Ἥλιαν ἐν θυσίαις ζηλωτὴν· ταύτη προσκαρ-
τερήσαντες πιστοί, τῷ Σωτῆρι βοήσωμεν· Σοί-
μόνῳ ἡμάρτομεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Εὐλογημένοι ὁ στρατὸς, τοῦ Βασιλέως τῶν
Οὐρανῶν· εἰ γὰρ καὶ γηγενεῖς ὑπῆρχον
οἱ Ἀθλοφόροι, ἀλλὰ Ἀγγελικὴν αἰξίαν ἔσπευδον
φθῆσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ
διὰ τῶν παθημάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιώ-
δέντες τιμῆς. Εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, σῶσον τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Σὲ δυσωπαῦμεν ὡς Θεῆ Μητέρα, εὐλογημένη·
Πρίσβευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέκην, Τροπάριον τῆς
Προφητείας. Ἦχος πλ. α΄.

Οπλάσας κατὰ μόνας τὰς καρδίας ἡμῶν,
μνήσθητι ὅτι χυεῖς ἐσμέν· μὴ καταδικάσῃς
ἡμᾶς, ἐν ταῖς κατωτάταις τῆς γῆς Ἀναμάρτητε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄. Ψαλμὸς κα΄.

Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, αἰνέσατε αὐτόν·.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, πρόσχες μοι.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Δ΄. 1.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἐπιλάμψει ὁ Θεὸς τῇ
ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐν βουλῇ μετὰ δόξης ἐπὶ
τῆς γῆς, τοῦ ὑψῶσαι καὶ δοξάσαι τὸ καταλει-
φθὲν τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ ἔσται τὸ ὑπολειφθὲν ἐν
Σιών, καὶ τὸ καταλειφθὲν ἐν Ἱερουσαλήμ, Ἄ-
γιοι κληθήσονται πάντες, οἱ γραφέντες εἰς ζωὴν
ἐν Ἱερουσαλήμ. Ὅτι ἐκπλυνεῖ Κύριος τὸν ῥύ-
πον τῶν υἱῶν, καὶ τῶν θυγατέρων Σιών, καὶ
τὸ αἷμα Ἱερουσαλήμ ἐκαθαρεῖ ἐκ μέσου αὐ-
τῶν, ἐν πνεύματι κρίσεως, καὶ πνεύματι καύ-
σεως. Καὶ ἦξει Κύριος, καὶ ἔσται πᾶς τόπος
τοῦ ὄρους Σιών, καὶ πάντα τὰ περικύκλω αὐ-
τῆς σκιασθεῖ νεφέλῃ ἡμέρας, καὶ ὡς καπνοῦ
καὶ ὡς φωτὸς πυρὸς καιομένου νυκτός, καὶ
πάσῃ τῇ δόξῃ σκεπασθήσεται. Καὶ ἔσται
εἰς σκιάν ἀπὸ καύματος, καὶ ἐν σκέπῃ καὶ
ἐν ἀποκρύφῳ ἀπὸ σκληρότητος καὶ ὑετοῦ.

(Κεφ. Β΄. 1). Ἄσω δὴ τῷ ἡγαπημένῳ ἄσμα τοῦ ἀ-
γαπητῆ με τῷ ἀμπελῶνί μου· ἀμπελῶν ἐγενήθη
τῶν ἡγαπημένων ἐν κέρατι, ἐν τόπῳ πίονι· καὶ
φραγμὸν περιέθηκα, καὶ ἐχαράκωσα, καὶ ἐ-
φύτευσα ἀμπελον Σωρῆχ, καὶ ἐκοδόμησα πύρ-
γον ἐν μέσῳ αὐτοῦ, καὶ προλήνιον ὠρυξα ἐν
αὐτῷ, καὶ ἔμεινα τοῦ ποῆσαι σταφυλὴν· καὶ
ἐποίησεν ἀκάνθας. Καὶ νῦν οἱ ἐνοικοῦντες ἐν
Ἱερουσαλήμ, καὶ ἄνθρωπος τοῦ Ἰουδα, κρινά-
τε ἐν ἐμοί, καὶ ἀναμέσον τοῦ ἀμπελῶνός μου.
Τί ποιήσω ἔτι τῷ ἀμπελῶνί μου, καὶ οὐκ ἐ-
ποίησα αὐτῷ; διότι ἐνέμεττα τοῦ ποῆσαι στα-
φυλὴν, ἐποίησε δὲ ἀκάνθας. Νῦν οὖν ἀναγ-
γελῶ ὑμῖν, τί ποιήσω τῷ ἀμπελῶνί μου· ἀ-
φελῶ τὸν φραγμὸν αὐτοῦ, καὶ ἔσται εἰς κα-
ταπάτημα. Καὶ ἀνήσω τὸν ἀμπελῶνά μου,
καὶ οὐ μὴ τμηθῆ, οὐδ' οὐ μὴ σκαφῆ· καὶ ἀνα-
βήσονται εἰς αὐτόν, ὡς εἰς χέρσον, ἀκανθαί,
καὶ ταῖς νεφέλαις ἐντελοῦμαι, τοῦ μὴ βρέξαι
εἰς αὐτόν ὑετόν. Ὁ γὰρ ἀμπελῶν Κυρίου Σα-
βαώθ, οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ ἔστι, καὶ ὁ ἄνθρωπος
τοῦ Ἰουδα νεόφυτον ἡγαπημένον.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄. Ψαλμὸς κβ΄.

Ἡ ῥαῖδος σου καὶ ἡ βακτηρία σου, αὐταῖ με
παρεκάλεσαν.

Στίχ. Κύριος πομαίνει με, καὶ ἕδεν με ὑπερίκει.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΒΨΗΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὰ Πρὸς Κύριον,
εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5. καὶ
ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια τοῦ Τριψά-
διου, ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ΄. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τίνοι ὠμοιώθης ταλαίπωρε, ῥαθυμοῦσα ὡ ψυ-
χή, καὶ μὴ πιασοῦσα τὰ καλά, ἀλλὰ στερ-
γούσα αἰεὶ, τῇ τῶν κακῶν ἐπιμονῇ; ἡ κρίσις
ἐπὶ θυραῖς, μετανόησον· νηστεία, καὶ δεῖται
καθαγνίσθητε, καὶ τῷ Δεσπότη σου βόησον·
Ἡμάρτηκά σοι, συγχώρησον, ὡς εὐσπλαγχνος,
καὶ τὴν ἀφείναι μοι δώρησαι.

Εἴχων ἀγαθότητος πέλαγος, τὰ πελάγη τῶν
ἐμῶν, ἀμαρτιῶν τὰ πονηρὰ, ἀποξέγρανον
Χριστέ, ὡς ἀναμάρτητος Θεός, καὶ δίδου, τῇ
καρδίᾳ μου κατάνυξιν, χειμάρρους, ἀνομίας ἀ-
ναστελλουσας, ἵνα ὑμνῶ καὶ δοξάζω σου, τὴν
εὐσπλαγχνίαν τὴν ἀφατον, μακρόθυμε, εὐερ-
γέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐτερον, τοῦ κυρίου Θεοδώρου. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ ἐν Ἐδέμ Παραδείσος.

Ο ἀγαθὸν καὶ νῦν ἡμᾶς Θεός, τοῦ χρόνου περίοδον, τῶν πανσέπτων Νηστειῶν διατελεῖν, καὶ χαρισάμενος ἡμῖν, εἰς τὸ ἅγιον στάδιον, τῆς δευτέρας Ἑβδομάδος εἰσελθεῖν, αὐτὸς ἀξιώσον Κύριε, καὶ πρὸς τὸ μέλλον εὐδρομεῖν, τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν, καὶ χαριτῶν καὶ δυναμῶν, ὅπως προφθάσωμεν, ἐκτελέσαντες τὸν δρόμον ἀνδρικῶς, τὴν κυρίαν ἡμέραν, τῆς Ἀναστάσεώς σου πάντες ἐν χαρᾷ, καὶ σφαινηφοροῦντες, ἀκαταπαύστως αἰνέσωμεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος α'. Ψαλμὸς κγ'.

Ὁ ὕριος κραταῖός καὶ δυνατός ἐν πολέμῳ.

Στίχ. Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 21.

Καὶ ποίησε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους, καὶ ἐνέδυσεν αὐτούς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ἴδου, Ἀδὰμ γέγονεν ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν, τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρὸν· καὶ νῦν μήποτε ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα αὐτῆ, καὶ λάβῃ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, καὶ φάγῃ, καὶ ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτὸν Κύριος ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη. Καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἀδὰμ, καὶ κατώκισεν αὐτὸν ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς· καὶ ἔταξε τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὴν φλογίην ῥομφαίαν τὴν σφαιρομένην, φυλάσσειν τὴν ὁδὸν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς. (Κεφ. Δ'. 1). Ἀδὰμ δὲ ἔγνω Εὐάν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· καὶ συλλαβῆσα ἔτεκε τὸν Καῖν· καὶ εἶπεν· Ἐκτησάμην ἄνθρωπον διὰ τοῦ Θεοῦ· Καὶ προσέθετο τεκεῖν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀβελ· καὶ ἐγένετο Ἀβελ ποιμὴν προβάτων· Καῖν δὲ ἦν ἐργαζόμενος τὴν γῆν. Καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας, ἤνεγκε Καῖν ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς γῆς θυσίαν τῷ Κυρίῳ. Καὶ Ἀβελ ἤνεγκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν προτοτόκων τῶν προβάτων αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν στεάτων αὐτῶν. Καὶ ἐπίειδεν ὁ Θεὸς ἐπὶ Ἀβελ, καὶ ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ· ἐπὶ δὲ Καῖν, καὶ ἐπὶ ταῖς θυσίαις αὐτοῦ οὐ προσέσχε. Καὶ ἐλύπησε τὸν Καῖν λίαν, καὶ συνέπεσε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Καῖν· Ἴνα τί περιλυπος ἐγένου; καὶ ἴνα τί συνέπεσε τὸ πρόσωπόν σου; οὐκ ἂν ὀρθῶς προσενέγκης, ὀρθῶς

δὲ μὴν διέλης, ἡμαρτες; ἠσύχασον· πρὸς σὲ ἡ ἀποστροφή αὐτοῦ, καὶ σὺ ἄρξεις αὐτοῦ.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς κδ'.

Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Πρὸς σὲ, Κύριε, ἤρα τὴν ψυχὴν μου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Δ'. 1.

Ὁ ὕριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν. Δόξαν σοφοὶ κληρονομήσασιν, οἱ δὲ ἀσεβεῖς ὑψώσαν ἀτιμίαν. (Κεφ. Γ'. 24). Ἀκῆσατε παῖδες παιδείαν πατρὸς, καὶ προσέχετε γινῶναι ἔννοιαν. Δῶρον γὰρ ἀγαθὸν δωροῦμαι ὑμῖν, τὸν ἐμὸν λόγον μὴ ἐγκαταλίπητε. Υἱὸς γὰρ ἐγενόμην κἀγὼ, πατρὶ ὑπήκοος, καὶ ἀγαπώμενος ἐν προσώπῳ μητρός. Οἱ ἐδίδασκόν με, καὶ ἔλεγον· Ἐρσιδέτω ὁ ἡμέτερος λόγος εἰς σὴν καρδίαν· φύλασσε ἐντολάς, μὴ ἐπιλάθῃ. Κτῆσαι σοφίαν, κτῆσαι σύνεσιν, μὴ ἐπιλάθῃ· μηδὲ παρίδῃς ῥῆσιν ἐμοῦ στόματος, μηδὲ ἐκκλίνῃς ἀπὸ ῥημάτων στόματος μου. Μὴ ἐγκαταλίπησ αὐτὴν, καὶ ἀνθεξέται σοι· ἐράσθητι αὐτῆς, καὶ τηρήσει σε. Ἀρχὴ σοφίας, κτῆσαι σοφίαν, καὶ ἐν πάσῃ κτήσει σου κτῆσαι σύνεσιν. Περιχαράκωσον αὐτὴν, καὶ ὑψώσει σε· τίμησον αὐτὴν, ἵνα σε περιλάβῃ, καὶ ἵνα δῶ τῇ σῇ κεφαλῇ στέφανον χαρίτων, στεφάνῳ δὲ τρυφῆς ὑπερασπίσει σου. Ἄκουε υἱέ, καὶ δεξαι ἐμοὺς λόγους, καὶ πληθυνθήσεται σοι ἔτη ζωῆς σου, ἵνα σοι γένωνται πολλαὶ ὁδοὶ βίου. Ὅδοὺς γὰρ σοφίας διδάσκω σε, ἐμβιβαζῶ δὲ σε τροχιαῖς ὀρθαῖς. Ἐάν γὰρ πορευῇ, οὐ συγκλεισθήσεται σοι τὰ διαθήματα· ἐάν δὲ τρέχῃς, οὐ κοπιᾷσεις. Ἐπιλαβοῦ ἐμῆς παιδείας· μὴ ἀφῆς, ἀλλὰ φυλάξον αὐτὴν σεαυτῷ εἰς ζωὴν σε. Ὅδοὺς ἀσεβῶν μὴ ἐπέλθῃς, μηδὲ ζηλώσης ὁδοὺς παρανόμων. Ἐν ᾧ ἂν τόπῳ στρατοπεδεύσωσι, μὴ ἐπέλθῃς ἐκεῖ· ἐκκλινὸν δὲ ἀπ' αὐτῶν, καὶ παραλλάξον. Οὐ γὰρ μὴ ὑπνώσουσιν, ἐάν μὴ κατοποιήσωσιν· ἀφήρηται ὁ ὕπνος ἀπ' αὐτῶν, καὶ οὐ κοιμῶνται· οἶδα γὰρ σιτοῦνται σῖτα ἀσεβείας, οἶνω δὲ παρανόμῳ μεθύσκονται. Αἱ δὲ ὁδοὶ τῶν δικαίων ὁμοίως φωτὶ λάμπουσι· προπορεύονται καὶ φωτίζουσιν, ἕως ἂν κατορθώσῃ ἡμέρα. Αἱ δὲ ὁδοὶ τῶν ἀσεβῶν σκοτειναί· οὐκ οἶδασι πῶς προσκόπτουσιν. Υἱέ, ἐμῇ ῥήσει πρόσχε, τοῖς δὲ ἐμοῖς λόγοις παράβαλλε σὸν οὖς. Ὅπως μὴ ἐκλίπωσί σε αἱ πηγαὶ σου, φύλασσε αὐταῖς ἐν σῇ καρδίᾳ. Ζωὴ γὰρ ἐστὶ πᾶσι τοῖς εὐρίσκουσιν αὐταῖς, καὶ πάσῃ τῇ σαρκὶ αὐτῶν ἴασις.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος γ'.

Τὴν πνευματικὴν Νηστείαν νηστεύσωμεν, διαρρήξωμεν πάσαν στραγγαλιάν· ἐκφρευώμεθα δὲ καὶ τῶν σκασδάλων τῆς ἀμαρτίας· ἀφήσωμεν ἀδελφοῖς καὶ τὰ ὀφειλήματα, ἵνα καὶ ἡμῖν ἀφεθῇ τὰ παραπτώματα ἡμῶν· οὕτω γὰρ βῆσαι δυνασόμεθα· Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή ἡμῶν, ὡς θυμίαμα, ἐνώπιόν σου Κύριε.

Δίς.

Μαρτυρικόν.

Προφήται καὶ Ἀπόστολοι Χριστοῦ, καὶ Μάρτυρες ἐδίδαξαν ὑμνεῖσθαι, Τριάδα ὁμοούσιον, καὶ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη τὰ πεπλανημένα, καὶ κοινωνοὺς Ἀγγέλων ἐποίησαν, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εἰς τέλος τῶν πενήτων σου, μὴ ἐπιλάβῃ Δέσποινα· ἀλλὰ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, μελλούσης ἡμᾶς λύτρωσαι ἀπειλῆς, καὶ ἐνεσώσης βλάβης, καὶ τῆς ὀργῆς Κυρίου ἐξάρπασον, Θεοτόκε σους δούλους.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Τὰ Τριαδικὰ τὰ τοῦ Ἦχου· καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Κἀτανυκτικά, καὶ Θεοτοκίον τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν τὸ παρὸν Καθίσμα.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Τὰ πάθη χαλινῶ, τῆς ἀμώμου Νηστείας, ἐπέχοντες τὸν νοῦν, πρὸς σεπτάς θεωρίας, πίστει τελειοτάτη, ἀναπτερῶσαι πάντες σπουδάσωμεν, ὅπως τῆς χαμαιζήλου τοῦ βίου τρυφῆς καταφρονήσωμεν, καὶ οὐρανοῦ τύχωμεν ζωῆς, καὶ θείας ἐλλάμπσεως.

Ἔτερον, Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Εἰς πέλαγος δεινόν, ἐμπεσὼν ἀθυμίας, ἐκ πλήθους πονηρῶν, καὶ ἀθέσμων μου ἔργων, ἦλθον εἰς ἀπορίαν, καὶ ἀπογνώσει κνι συνέχομαι. Δέσποινα Θεοτόκε, αὐτὴ με σῶσον, αὐτὴ βοήθησον· ἀμαρτωλῶν γὰρ σὺ ὁ ἰλασμός, καὶ καθαρσις σωτήριος.

Εἰς τὴν γ'. Στιχολογίαν, ἕτερον Καθίσμα.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Προθεῖσα μυστικὴν, ἢ νηστεία τράπεζαν, προτρέπεται ἡμᾶς, δαψιλῶς ἐμφορηθῆ-

ναί· φαίγωμεν ὡς περ βρώσιν, τὰ αἰεζῶσα δῶρα τοῦ Πνεύματος· πίωνμεν ὡς περ πόμα, τὰ τῶν δακρύων ρεῖθρα θεάφροντα· καὶ εὐφρανθέντες αἶνον τῷ Θεῷ, ἀπαύτως προσάισωμεν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Εκ πάσης ἀπειλῆς, καὶ κακίας ἀνθρώπων, διάσωσον ἡμᾶς, Παναγία Παρθένα· σὶ γὰρ ἔχομεν σκέπην, καὶ προστασίαν εἰ καταφεύγοντες, ἐπὶ σοὶ Θεομήτορ, καὶ τὸν ταχθέντα ἐκ σοῦ Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἐκδυσώπει ρύσασθαι ἡμᾶς, κινδύνων καὶ θλίψεων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν β'. Ὤδὴν.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὤδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ Εἰρμός.

- Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ
- πρὸ τῶν αἰῶνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πα-
- τρός, καὶ ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, δίχα
- ἀνδρὸς κηθεὶς, καὶ λύσας τὴν ἀμαρτίαν, τὸ
- προπάτορος Ἀδαμ ὡς φιλόανθρωπος.

Στέναξον δάκρυσον, ψυχὴ ἐπίστρεψον μετανόησον· ἠγγικεν ἡ ἡμέρα· ἐπὶ θύραις ὁ Κριτής· πρὸς ἀπολογία ἐτοιμαῖζου, καὶ βῆσον· Ἠμάρτηκά σοι Οἰκτίρμον, ἐλεῆμον ἀγαθῆ, σὺ με οἰκτερον.

Κόρον ἀμαρτίας, ψυχὴ μου μίσησαν τὸν ὀλέθριον· τρύφησον τῷ κόρῳ τῆς νηστείας ἐμμελῶς· ταῖς σωτηρικῶδεις ἐντολαῖς, βρώμα ποιήσον, ἀπόλαυσιν προξενούσας, αἰωνίων ἀγαθῶν διὰ πίστεως.

Αγγελοι, Δυναμεις, Ἀρχαί, Ἀρχάγγελαι, Κυριότητες, Θρόνοι, Ἐξουσίαι, Χερουβὶμ, καὶ Σεραφὶμ, τὸν ἀγαθοδότην, καὶ Θεὸν ἰκετεύσατε, συγχώρησιν ὀφλημάτων, καὶ παθῶν ἀπαλλαγὴν, δωρηθῆναι ἡμῖν.

Θεοτοκίον.

Η μόνη κυήσασα, τὸν ἀναρχον Λόγον Πανάμωμε, ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, καὶ μὴ τραπέντα, ὅπερ ἦν, μείναςα παρθένος, μετὰ τόκον Ἀνύμφευτε, ἰκέτευε ὑπὲρ πάντων λυτρωθῆναι, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Εἰρμός, καὶ Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἰδομεν, ἔγνωμεν, ὡς ἀγαθὸς ἡμῖν εἰς μετανοίαν, ὃν καιρὸν ὠρίσω· ἀλλ' ἐν τούτῳ ὁ Θεὸς πρόσδεξαι ἡμῶν ταῖς προσευχαῖς, καὶ κατευθυνον ἐνώπιόν σου Οἰκτίρμον, ὡς θυμίαμα καλόν, ὡς περ θυσίαν δεκτὴν.

Ορίττω και πτοῦμαι, κατανοούμενος ὅσα ἤμαρτον· Πῶς σοι ὑπαντήσω; πῶς ὀφθῶ σοι φοβερέ; πῶς δὲ παραστῶ τῷ ἀδικαίῳ σου Βήρασι; διὸ φείσθαι μου Οὐκίρμον ἐν τῇ αἰῶρα, ὅταν μέλλῃς κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν.

Δόξα.

Περτελεστάτη Μονάς, ὑπέρθει, τρισυπόστατα, ἀγέννητε Πατήρ, καὶ Υἱὸς μονογενής, Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθέν, δι' Υἱοῦ δὲ φανέν, οὐσία μία καὶ φύσις, κυριότης βασιλεία, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αῖμα ῥῆτον τὸ θαῦμα, τῆς σῆς κυήσεως Μητροπαρθένῃ· πῶς γὰρ καὶ λοχεύεις, καὶ ἀγενεὺς ἐνταυτῷ; πῶς παιδοτοκεῖς καὶ ἀγνοεῖς, πῆραν ὅλως ἀνδρός; Ὡς οἶδεν ὁ ὑπὲρ φύσιν, ἐξ ἐμοῦ καινοπρεπῶς, Λόγος Θεοῦ γεννηθείς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὺ τοὺς Νινευίτας, μετανοήσαντας καὶ νηστεύσαντας, τῆς ἀπειλουμένης, ἐπανήγαγες ὀργῆς· τοὺς δὲ Σοδομίτας, ἐν πυρὶ ἀπέτεφρωσας, ἐν πλησμονῇ ἀσελγούντας. Ἄλλα ῥῦσαι με Χριστέ, τῆς ἀπειλῆς αὐτῶν.

Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**ῖδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ καθιερώσας ἀπαρχὴν ὑμῖν δεκτὴν, τὴν ἐξ ἡμερῶν ὅλου τοῦ ἔτους ἀποδεκάτωσιν,
- καὶ ταύτην δούε τῷ λαῷ μου, εἰς ἐκλύτρωσιν παθῶν, εἰς σωτηρίας ἀρχὴν.

Ὡδὴ η'. Οἱ Δεορρήμονες Παῖδες.

Ο δικαιώσας στενάξαντα τὸν Τελώνην, ὁ οἰκτειρήσας τὴν Πόρτην, ἀπὸ καρδίας δακρύσασαν· σῶσον αἰκτερον Σῶτερ, ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε.

Καρποφορήσωμεν πράξεις ἐναρέτους, δια νηστείας Κυρίου, καὶ βλαβερῶν ἀποσχόμεθα, λογισμῶν, ἵνα ὅλως, τρυφή ἐπιτύχωμεν.

Οὐ τῶν Ἀγγέλων χοροὶ σε δυσωποῦσι, τῶν Ἀποστόλων αἱ δῆμοι, καὶ τῶν Μαρτύρων τὰ τάγματα, Ἰησοῦ τῷ λαῷ σου, συγχώρησεν δῶρησαι.

Θεοτοκίον.

Τὸ ἀλατόμπτον ἔρος τὴν Παρθένον, τὴν φωτοφόρον λυχνίαν, τὴν εὐδιάβατον κλίμακα, καὶ Θεοῦ τὸ χωρίον, πιστοὶ μακαρίζωμεν.

Εἰρμός ἄλλος.

Τὸν ἐν Ὄρει, ἀγίω.

Εν εὐσήμῳ, ἡμέρα ἐγκρατείας, δεῦτε πάντες, σαλπίσσωμεν τοῖς ὕμνοις, καὶ ὡς τρυ-

φήν τοῖς θεοῖς εὐωχοῦμενοι, Κύριον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸ βιβρώσκει, Θεοῦ ἄνθρωπον πάλαι; Σὴρ ὁ λέων, ἐκ πλάνης τοῦ Προφήτου, παρακοῆς τὰ βρώματα δεξάμενον. Βλέπε οὖν ψυχῆ μου, μή σε ἀπατήσῃ, γαστριμαργίας ὄφει.

Οὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα. Ὡς Μονάδα, τῆ οὐσίᾳ ὑμῶ σε, ὡς Τριάδα, τοῖς προσώποις σε σέβω, Πατήρ, Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον· ἀναρχον τὸ κράτος, τῆς σῆς βασιλείας, δοξαζῶ εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὺ τὸ ὄρος, τοῦ Θεοῦ ἀνεδείχθης, Θεοτόκε, ἐν ᾧ Χριστὸς οἰκήσας, θεῖους ναοὺς ἐργάσατο τοὺς ψάλλοντας· Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν Νηστείαν, ὡς φυλακὰ ἀγενείας, καὶ μητέρα, ἀπαθείας τιμῶντες, δεῦτε λαοὶ ἐκ πόθου ἀσπασώμεθα, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**ὸν ἐν Ὄρει, ἀγίω δοξασθέντα, καὶ ἐν βάλτω, πυρὶ, τὸ τῆς Ἀειπαρθένου, τῷ Μωϋσῆ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε,
- καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ ζ'. Τὸν προδηλωθέντα.

Η καλὴ νηστεία, παινήσουσα τὴν καρδίαν, στάχυν ἀρετῶν ὥριμον, ἐνθέως ἐκβλαστάνει· ἢ ποθίσωμεν, ἐν ἀγίαις ἡμέραις, τὸν ἀγιασμόν ὑποδεχόμενοι.

Τὸν ἐν ὀμαρτίαις, πολλὰς κατεσπλωμένον, τετραυματισμένον ὄρων, καὶ κατακεκριμένον, Ἐλεῆμον τῷ σῷ ἔλεει οἰκτεῖρας; σῶσον ἱκεσίαις τῶν Ἁγίων σου.

Οἱμοὶ παναθλία, ψυχῆ πῶς ἀπολογήσῃ; ποῖα φρίκη σε λήφεται, Κριτοῦ καθεζομένου, μυριάδων παρισσάμενων Ἀγγέλων; Σπεῦσον οὖν πρό τέλους μετανόησον.

Θεοτοκίον.

Τὸ βασιλικὸν ὄχημα, τὴν φαίδραϊν τεφελην, ὄρος τὸ πῶτατον, ὄρος τετυρωμένον, ἀπειρόγαμε· δυσωποῦμεν Παρθένε· Ἴασαι τὰ πάθη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰρμός ὁ αὐτός.

Αληθῆ νηστείαν, νηστείσωμεν τῷ Κυρίῳ, ὡς βρωμάτων ἐγκρατεῖαν, γλώσσης θυμοῦ καὶ ψεύδους, καὶ παντὸς ἄλλου ἀλλοτρεῶσιν πάθους, ἵνα καθαρῶς τὸ Πάσχα ἴδωμεν.

Σὺ τὸν Σαμουὴλ ἤθησας, καρπὸν ἡ νηστείας,
 σὺ ἐτιθηθήσῃ Σαμψὼν τὸν μέγαν ἀριστερά,
 σὺ τελειοῖς Ἰσραεὶς καὶ Προφήτας, σὺ ἡμᾶς
 ἀγίασον, Νηστεία σεμνή.

Δόξα.

Τὸ τρισσοφαῖς Κύριε, τῆς σῆς μοναρχίας,
 ἐκφαντορικαῖς λαίμψεσιν, εἰς νοῦν ἡμῶν
 ἀστράκτον, ἀπὸ πλάνης πολυσχεδοῦς ἐπιστρέ-
 φει, πρὸς ἐνωτικὴν ἡμᾶς ἐνθέωσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὺ εἰ Θεοτόκε, τὰ ὄπλα ἡμῶν καὶ τείχος,
 σὺ εἰ ἡ ἀντίληψις, τῶν εἰς σέ προστρέ-
 χόντων· σέ καὶ νῦν εἰς πρεσβείαν κινουμένην,
 ἵνα λυτρωθῶμεν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Εχόντες τὸ Πνεῦμα, τὸ ἅγιον τῆς νηστείας,
 ἐστιάτορα πλούσιον, τῶν αὐτοῦ χαρι-
 σμάτων, ἐμφορηθῶμεν καὶ δαψιλῶς ἐντροφῶ-
 μεν, τοῦτο ἀνυμνοῦντες ὡς Θεὸν ἡμῶν.

Ὁ Ἑρμῆς.

Τὸν προδηλωθέντα ἐν Ὄρει τῷ Νομοθέτῃ,
 ἐν πυρὶ καὶ βράτῃ, τόκον, τὸν τῆς Ἄει-
 παρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν,
 ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. α΄.

Γνα τί ῥαθυμοῦσα ψυχὴ μου, τῇ ἀμαρτίᾳ
 δουλεύεις; καὶ ἵνα τί ἀσθενοῦσα, τῷ ἰα-
 τρῷ οὐ προστρέχεις; Ἴδου καιρὸς εὐπρόσδε-
 κτος, ἰδοὺ σωτηρίας νῦν ἡμέρα ἀληθῆς· διεγέρ-
 θητι, κίψον σου τὸ πρόσωπον ταῖς τῆς μετα-
 νοίας δαίκρυσι, καὶ ἐλαίῳ εὐποιίας, τὴν λαμ-
 παδα φαίδρυνον, ὅπως εὐρῆς ἰλασμόν, παρὰ
 Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Δίς.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Ἀθλοφόροι σου Κύριε, ταῖς τάξεις τῶν
 Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματα,
 ταῖς βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον
 ἐλπίδα ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν
 τὴν ἀπόλαυσιν. Ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις Χριστὸς
 ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ
 σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δο-
 ξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν
 πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τείχος τὸ ἀρρήκτον,
 τὴν ἀρρήγῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν
 ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέκτον, Τροπᾶριον τῆς
 Προφητείας. Ἦχος πλ. β΄.

Αΐδιος ἀνυμνεῖν σε οὐκ ἔχομεν, ἀλλ' αἰτού-
 μεν δίομενοι· Μὴ συναπολέσῃς ἡμᾶς ταῖς
 ἀνομίαις ἡμῶν, εὐδιαλλάκτε Κύριε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς κε΄.

Κύριε, ἠγάπησα εὐπρέπειαν Οἴκου σου.

Στίχ. Κρίνον με, Κύριε, ὅτι ἐγὼ ἐν ἀκακίᾳ μου
 ἐπορεύθην.

Προφητείας Ἠσαίου τὸ Ἀνάγκωσμα.

Κεφ. Ε΄. 7.

Καὶ οὕτως λέγει Κύριος· Ὁ ἀμπελῶν Κυρίου Σα-
 βαῶθ, οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ ἐστὶ, καὶ ὁ ἄν-
 θρωπος τοῦ Ἰουδα, νεόφυτον ἠγαπημένον. Ἐ-
 μενα, ἵνα ποιήσῃ κρίσιν, ἐποίησε δὲ ἀνομίαν,
 καὶ οὐ δικαιοσύνην, ἀλλὰ κραιυγὴν. Οὐαὶ αἱ
 συνάπτοντες οἰκίαν πρὸς οἰκίαν, καὶ ἀγρὸν,
 πρὸς ἀγρὸν προσεγγίζοντες, ἵνα τοῦ πλησίου
 ἀφελῶνται τι! Μὴ οἰκήσετε μόναι ἐπὶ τῆς γῆς;
 ἠκούσθη γὰρ εἰς τὰ ὦτα Κυρίου Σαβαῶθ ταῦ-
 τα· Ἐὰν γὰρ γένωνται οἰκίαι πολλαί, εἰς ἐρή-
 μωσιν ἔσονται μεγάλαι καὶ καλαί, καὶ οὐκ
 ἔσονται οἱ ἐνοικοῦντες ἐν αὐταῖς. Οὐ γὰρ ἐρ-
 γῶνται δέκα ζεύγη βοῶν, ποιήσει κερᾶμον ἐν
 καὶ ὁ σπείρων ἀρτάβας ἕξ, ποιήσει μέτρα τρία.
 Οὐαὶ, οἱ ἐγειρόμενοι τὸ πρῶτῳ, καὶ τὰ σίκερα
 διώκοντες, οἱ μένοντες τὸ ὄψε! ὁ γὰρ οἶνος
 αὐτοῦ συγκαύσει αὐτοὺς· μετὰ γὰρ κηθάρας
 καὶ ψαλτηρίου καὶ τυμπάνων καὶ αὐλῶν, τὸν
 οἶνον πίνουσι, τὰ δὲ ἔργα Κυρίου οὐκ ἐμβλί-
 πουσι, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ οὐ κα-
 τανοοῦσι. Τοίνυν αἰχμάλωτος ὁ λαός μου ἐγε-
 νήθη, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι αὐτοὺς τὸν Κύριον·
 καὶ πλῆθος ἐγενήθη νεκρῶν, διὰ λιμὸν καὶ δί-
 ψος ὕδατος. Καὶ ἐπλάτυνεν ὁ Ἄδης τὴν ψυχὴν
 αὐτοῦ, καὶ διήνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ, τοῦ μὴ
 διαλιπεῖν· καὶ καταθήσονται οἱ ἐνδοξοὶ, καὶ
 οἱ μεγάλοι, καὶ οἱ πλούσιοι, καὶ οἱ λοιμοὶ αὐ-
 τῆς, καὶ ὁ ἀγαλλιῶμενος ἐν αὐτῇ. Καὶ ταπει-
 νωθήσεται ἄνθρωπος, καὶ αἰτμασθήσεται ἀνὴρ·
 καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ μετέωροι ταπεινωθήσον-
 ται. Καὶ ὑψωθήσεται Κύριος Σαβαῶθ ἐν κρί-
 ματι· καὶ ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος δοξασθήσεται ἐν δι-
 καιοσύνῃ.

Προκείμενον. Ἦχος γ΄. Ψαλμὸς κς΄.

Κύριος φωτισμός μου, καὶ σωτήρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Β. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Ἦ συνήθως Στοιχολογία. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5. καὶ ψάλλομεν, τοῦ Τριφιδίου τὰ ἐπόμενα γ'. καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Στοιχολογία Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Σταυρῷ ἐξεπέτασας Χριστέ, ταῖς ἀχράντους χεῖράς σου, ἐπισυνάγων τὰ πέρατα· διὸ κραυγάζω σοι· Τὸν ἐσκορπισμένον, νοῦν μου ἐπισύναξον, αἰχμαλωτον ἐλκόμενον πάθεισι, καὶ παθημάτων με, κοινωνὸν τῶν σῶν ἀνάδειξον, ἐγκρατεία ὅλον καθαιρόμενον.

Τοὺς Παῖδας στομώσασα ποτέ, ἡ νηστεία ἔδειξε, δυνατωτέρους ὡς γέγραπται, πύρρος φλογίζοντος. Ταπεινὴ ψυχῆ μου, νήστευσον ἀνάπτουσα, ἐν σοὶ τὴν τοῦ Δεσπότου ἀγάπην· δι' ἧς τὴν μέλλουσαν, ἐκφυγεῖν δυνήσῃ γέγενναν, καὶ τὰ πάθη φλέξει τὰ ὀλέθρια.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Γενναῖοι Μάρτυρες.

Σαῖρος εὐφρόσυνος τῆς Νηστείας, διὰ ἀγνείας φωτοειδοῦς, καὶ ἀγάπης εἰλικρινοῦς, προσευχῆς φωταυγοῦς, καὶ πάσης ἄλλης ἀρετῆς, ἐμφορηθέντες πλουσίως, φαιδρῶς ἐκβοήσωμεν· Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ πανάγιε, ὁ βλαστήσας τὴν τρυφὴν τῆς ζωῆς, πάντα καθαρὰ σε προσκυνῆσαι καρδιά, ἀξίωσον ἡμᾶς, ἰλασμὸν ἡμῖν διδοῦς, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροβαστακίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ψαλμὸς κζ'.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκραξομαι, ὁ Θεός μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Δ'. 8.

Ἔπε Καὶν πρὸς Ἄβελ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· Διέλθωμεν δὴ εἰς τὸ πεδίον. Καὶ ἐγένετο, ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐν τῷ πεδίῳ, ἀνέστη Καὶν ἐπὶ Ἄβελ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἀπέκτενεν αὐτόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός πρὸς Καὶν· Ποῦ ἐστὶν Ἄβελ ὁ ἀδελφός σου; καὶ εἶπεν· Οὐ γινώσκω· μὴ φυλάξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμὶ ἐγώ; Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Τί ἐποίησας τοῦτο; φωνὴ αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ σου βοᾷ πρὸς με ἐκ τῆς γῆς. Καὶ νῦν ἐπικατάρατος σὺ ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ ἔχανε τὸ στόμα αὐτῆς δέξασθαι τὸ

αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου ἐκ τῆς χειρός σου· ὅτε ἔργα τὴν γῆν, καὶ οὐ προσθήσει τὴν ἰσχύν αὐτῆς δοῦναί σοι· στένων καὶ τρέμων ἔση ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπε Καὶν πρὸς Κύριον· Μείζων ἡ αἰτία μου τοῦ ἀφεθῆναι με· καὶ εἰ ἐκβάλῃς με σήμερον ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου κρυθήσομαι, καὶ ἔσομαι στένων καὶ τρέμων ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἔσται, πᾶς ὁ εὐρίσκων με, ἀποκτενεῖ με. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός· Οὐχ οὕτω· πᾶς ὁ ἀποκτείνας Καὶν, ἑπτὰ ἐκδικούμενα παραλύσει. Καὶ ἔθετο Κύριος ὁ Θεός σημεῖον τῷ Καὶν, τοῦ μὴ ἀνελεῖν αὐτόν, πάντα τὸν εὐρίσκοντα αὐτόν.

Προκείμενον. Ἦχος βαρῦς. Ψαλμὸς κη'.

Κύριος ἰσχύν τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει.

Στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὶ Θεοῦ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Δ'. 8.

Υἱέ, ἐμὴ σοφία πρόσεχε, τῇ δὲ φρονήσει μου κλῖνον τὸ οὖς σου, ἵνα φυλάξῃς ἔννοιαν ἀγαθὴν· αἰσθητὴν δὲ ἐμῶν χειλέων ἐντελλομαί σοι. Μὴ πρόσεχε φαυλὴ γυναικί· μέλι γὰρ ἀποσάζει ἀπὸ χειλέων γυναικὸς πόρνῆς, ἢ πρὸς καιρὸν λιπαίνει σὸν φάρυγγα· ὕστερον μὲν τοι πικρότερον χολῆς εὐρήσεις, καὶ ἠκονημένον μᾶλλον μαχαίρας διστόμου· τῆς γὰρ ἀφροσύνης οἱ πόδες κατάγουσι τοὺς χρωμένους αὐτῇ μετὰ θανάτου εἰς τὸν Ἄδην, τὰ δὲ ἴχνη αὐτῆς οὐκ ἐρείδεται· ὁδοὺς γὰρ ζωῆς οὐκ ἐπέρχεται, σφαλεραὶ δὲ αἱ τροχιαὶ αὐτῆς, καὶ οὐκ εὐγνώστοι. Νῦν οὖν, υἱέ, ἀκουέ μου, καὶ μὴ ἀκύρους ποιήσῃς ἐμοὺς λόγους. Μακρὰν ποιήσον ἀπ' αὐτῆς σὴν ὁδὸν· μὴ ἐγγίσῃς πρὸς θύραις αἰκῶν αὐτῆς, ἵνα μὴ πρόη ἄλλοις ζωὴν σου, καὶ σὸν βίον ἀνελεήμοσιν· ἵνα μὴ πλησθῶσιν ἀλλότριοι σῆς ἰσχύος, οἱ δὲ σοὶ πόναι εἰς οἴκους ἀλλοτρίους εἰσέλθωσι· καὶ μεταμεληθήσῃ ἐπ' ἐσχάτων σου, ἠνίκα ἂν κατατριβῶσι σάρκες σώματός σου, καὶ ἐρεῖς· Πῶς ἐμίσησα παιδείαν, καὶ ἐλέγχους δικαίων ἐξέκλιεν ἡ καρδιά μου; Οὐκ ἤκουον φωνῆς παιδεύοντός με καὶ διδάσκοντός με, οὐδὲ παρέβαλον τὸ οὖς μου· παρ' ὀλίγον ἐγενόμην ἐν παντὶ κακῷ, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας καὶ συναγωγῆς. Υἱέ, πίνε ὕδατα ἀπὸ σῶν ἀγγείων, καὶ ἀπὸ σῶν φρεάτων πηγῆς.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δις.

Ἦχος γ'.

Ὁ σαρκὶ σταυρωθεὶς Κύριε, καὶ σαυτῷ συναυρώσας, τὸν παλαιὸν ἡμῶν ἄνθρωπον,

τῇ δὲ λόγῃ νυγείς τὴν πλευράν, καὶ τὸν ἀνδρωπόλεθρον συνεκκεντήσας ὄφιν, καθήλωσον τῷ φόβῳ σου τὰς σάρκας μου, καὶ τῷ πόθῳ σου τρώσόν μου τὴν ψυχὴν· ἵνα τὸ σὸν κατοπτριζόμενος πάθος, ἐγκρατῶς διανύσω τὴν τῆς νηστείας προθεσίαν, μὴ μόνον γαστρός, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων εἰσόδων τῆς ἀμαρτίας κρατῶν· συντριβὴν δὲ καρδίας, καὶ πνεύματος ταπεινώσιν θύσω σοι, περὶ τῶν προγεγονότων μοι πταισμάτων, ἀφ' ὧν με ρύσαι φιλόνητο.

Μαρτυρικόν.

Προφήται, καὶ Ἀπόστολοι Χριστοῦ, καὶ Μάρτυρες, ἐδίδαξαν ὑμνεῖσθαι, Τριάδα ὁμοούσιον, καὶ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη τὰ πεπλανημένα, καὶ κοινωνοὺς Ἀγγέλων ἐποίησαν, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθετοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου.

Ορῶσα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ἡλάλαζες βοῶσα· Ποθεινότητά μου Τέκνον, ποῦ σου ἔδου τὸ κάλλος τὸ φωσφόρον, ὃ ἐκαλλώπισε, τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα καὶ Σταυροθετοκίον, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν τὰ παρόντα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Χριστέ ἐπὶ Σταυροῦ, ἀπλωθεὶς ἐνεκρώθης, νεκρώσας τὸν ἐχθρὸν, καὶ ἀρχέικακον ὄφιν, ζωώσας δὲ τοὺς δῆγματι, τῷ ἐκείνου τεθνήξαντας· ὅθεν δέομαι, τὴν νεκρωθεῖσαν ψυχὴν μου, Σῶτερ ζωῶσον, ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ, πρὸς σὲ ἀτενίζουσαν.

Σταυροθετοκίον. Ὁμοιον.

Ὡς εἶδεν ἐν Σταυρῷ, ἡ Ἀμναὶς σε τὸν Ἄρνα, κρεμάμενον Χριστέ, τῶν κακούργων ἐν μέσῳ, ἐβόα δακρύουσα, καὶ πικρῶς ὀλολύζουσα· Τέκνον φίλτατον, τί τὸ ὀρώμενον θαῦμα; Μῆτερ ἀχραντε, ζωὴ παγκόσμιος τοῦτο, ἀντέφης γνωσθήσεται.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν, ἕτερα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Α'σμάτων σάλπιγγι, κατασαλπίζωμεν, ἡμέραν εὐσημων, διεξερχόμενοι, τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν, καὶ κράξωμεν ἐκβοῶντες

Αὕτη τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἐν τῷ Κόσμῳ ἐξήνησεν, ἐναπομαράνασα, ἀκρασίας τὸν θάνατον· δυναίμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ Λόγε, ἐν ταύτῃ τοὺς δούλους σου φυλάττε.

Σταυροθετοκίον. Ὁμοιον.

Τὸν ἐπονείδιστον, Οἰκτίρμον θάνατον, διασταυρώσεως, ἐκὼν ὑπέμεινας, ὃν ἡ Τεκούσα σε Χριστέ, ὀρώσα ἐπιτρώσκετο· σπλάγχνα κοπτομένη γὰρ, μητρικῶς ἐπώδύρετο· ἥε ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγχνα ἐλείους σου, οἰκτείρησον, καὶ σῶσον τὸν Κόσμον, ὃ αἴρων τὴν τούτου ἀμαρτίαν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογεῖται δὲ καὶ ἡ γ'. Ὠδὴ.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ γ'. Ἦχος α'. Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου.

Σταυρῷ παλάμας ἐξεπέτασας, τῆς ταθείσης πάλαι χειρὸς τοῦ Ἀδάμ, πρὸς τὸ τῆς γνώσεως φυτὸν, ἀναιρῶν τὸ ἀμάρτημα, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν, Λόγε Θεοῦ ὑπεράγαθε.

Στερέωσόν με τὴν διάνοιαν, κλονουμένην φθάνῳ τοῦ ὄφους· τὰς τῶν παθῶν ἐπαγωγὰς, τῷ σῶ πάθει ἀνάστειλον, ὃ παθῶν καὶ τὴν ἀπάθειαν, πιστοῖς χαρισάμενος.

Ἡ τῆς Νηστείας χάρις ἔλαμψεν, ἀκρασίας σκοτός διώκουσα. Ἰδοὺ εὐπρόσδεκτος καιρὸς, καὶ ἡμέρα σωτήριος· μετανοίας ἐνδειξώμεθα, καρποὺς καὶ ζησώμεθα.

Θεοτοκίον.

Καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις, ἡδονῶν κρημνῷ συμπτωθέντα με, καὶ ἀμαρτίαις χαλεπαῖς, ἐμπεσόντα εἰς βάραθρα, ἐξανίστησον Ἀγνή, καὶ πρὸς ζωὴν καθοδήγησον.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Στερέωσον Κύριε, τὰς καρδίας.

Στερέωσον Κύριε, τὰς καρδίας ἡμῶν, τῷ σῶ Σταυρῷ, μὴ ἐκκλίνειν ἀπὸ σοῦ, ἐπὶ λόγους πονηροῦς, ἢ εἰς πράξεις βδελυραῖς.

Τοῦ πάθους σου Δέσποτα, ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, αἰσθόμενοι ἡλλοιοῦντο ἐμφανῶς, Βασιλέα τοῦ παντός, σὲ δεικνύντες ἀληθῶς.

Δόξα.

Ἰσότημε ἀναρχε, παναγία Τριάς, ζωοποιε, καὶ ἀρχίφωτε Μοναῖς, ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμά με σῶσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητρόθεε ἀνανδρε, τίκτεις μόνη Θεόν, μὴ φθαρεῖσα παρθεσίας τὸ ἀγνόν, ἀλλὰ μείνασα σεμνή, ὥσπερ ἥε πρό τοῦ τόκου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν κέκκινον χλαῖναν σου, ἤλους καὶ τὸν Σταυρὸν, τὸν σπόγγον τε, καὶ τὴν λόγχην Ἰησοῦ, προσκυνῶ καὶ ἀνυμνῶ, τὰ ζώσαντα τὸ πᾶν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**τερῶσον Κύριε, τὰς καρδίας ἡμῶν, καὶ φώτισον εἰς τὴν σὴν ὑμνωδίαν, τοῦ δοξάζειν σε Σωτῆρ εἰς τοὺς αἰῶνας ἀπαντας.

Ὡδὴ ἡ. Τὸν τοὺς ὑμνολόγους.

Οἱ μετα' ἀνόμων λογισθῆναι, διὰ πλήθους ἐλέους καταδεξάμενος, τὰς ἐμαῖς ἀμαρτίας, ἐξάλειψον ἐν πίστει, ὅπως σέ δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν ἀμαρτιῶν μου τὸ χειρόγραφον, τῇ σῇ διαίρηξιν λόγχῃ, καὶ τῆς καρδίας μου τὰς ὀδύνας, θεράπευσον Κύριε, πληγείσης βέλει τῆς κακίας, τῶν πονηρῶν δαιμόνων.

Μεμελανωμένην τὴν καρδίαν μου, τῆς ἀμαρτίας τῷ λυθρῷ, τῷ σῷ ἀπόπλυνον ἐκ πλευρᾶς ἀποσταίζοντι, Αἵματι Χριστέ μου, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Εἰς ἀγειρογῆτος βλαστήσασα, τὸν ἐπουράκιον Στάχυν, τὸν διατρέφοντα θεῖκῃ δυναστείᾳ τὰ σύμπαντα, Παρθένε, ἔμπλησον πεινώσαν, τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν ἐν φλογί, τοῖς Παισὶ.

Χαίροις Σταυρέ, δι' οὗ ἀνεγνωρίσθη, μαρτύριον ἡμῶν ἡρώδῃ Λησιῆς θεολόγος κραυγάζων· Μνησθητί μου Κύριε ἐν τῇ σῇ Βασιλείᾳ· οὐκ ἐπὶ τῆς μερίδος, κοινωνοὺς ἡμᾶς δεῖξον.

• **Σ**ὺ λοχχευθεῖς, τῇ φλογίνῃ ῥομφαίᾳ, ἀνθυποστρέφεις Χριστέ, καὶ βροταῖς ἐξανόγεις, πάλιν τὸν Παράδεισον· ἐν ᾧ καὶ εἰσιόντες, σοῦ τῆς ἀθανάτου, ζωῆς αἰεὶ τρυφῶμεν.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

• **Σ**ὺν τῷ Πατρὶ, τὸν Υἱὸν προσκυνοῦμεν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, ἀσχηγῆτως κράζοντες, τὰς πηλίνοισι στόμασι· Δόξα ἐν ὑψίστοις, Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτοκεῖς παρθενεύουσα μόνῃ Θεοχαρίτωτε· τὸ Μυστήριον μέγα, φρικτὸν τὸ τεράστιον! Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, σεσωματωμένον τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

• **Σ**ταυρὲ Χριστοῦ, ἡ ἐλπίς τῶν περᾶτων, διαπεράσαι ἡμᾶς ἐν τῇ σῇ κυβερνήσει, γαληνῶς τὸ πέλαγος, τῆς καλλίστης Νηστείας ἀξιώσον σώσας, ἐκ τρικυμίας πταισμάτων.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐν φλογί, τοῖς Παισὶ τῶν Ἑβραίων, • **Η** συγκαταβάντα θεῖκῃ τῇ δυνάμει, καὶ • ὀφθέντα Κύριον, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερ- • υψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Τὴν ζωοδόχον πηγὴν.

Νηστευκῶς Ἐλισσαῖος ἀνέστησε, νεκρωμένον τὸν παῖδα, ὡς γέγραπται· καὶ ἡμεῖς νηστεύοντες, σαρκικὰ φρονήματα ἀπονεκρῶσαι πιστοὶ κατεπειχθῶμεν, ἵνα ζωῆς τῆς ἐκεῖ ἐπιτύχωμεν.

Οἱμοὶ ψυχὴ! φοβερόν τὸν κριτήριον, καὶ τοῦ Κρατοῦ ἡ φρικτῆς ἀπόφασις· σπεῦσον μετανόησον, Χριστῷ διαλλαγήθι, τῷ δια' σέ ἐν Σταυρῷ ἀναρτηθέντι, καὶ ῥυσαμένῳ πιστοὺς κατακρίσεως.

Τῆς μετανοίας μοι πύλας διανοίξον, τὰς τῶν παθῶν μου εἰσόδους ἀπόκλεισον, ὁ Ληστῆ τὴν εἰσοδὸν δεῖξας εὐεπίβατον, τοῦ Παραδείσου Χριστέ, τῇ σῇ Σταυρώσει, ἵνα δοξάζω τὴν σὴν ἀγαθότητα.

Θεοτοκίον.

Οτι εἰς βάθη κακίας ἀπερρίμμαι, καὶ λογισμοῖς ἐναντίοις χειμαζομαι, δαίμοσι πειθόμενος, ἡδοναῖς δουλούμενος, βοήθησόν μοι ἅγνη Παρθενομήτορ, πρὸς σωτηρίας ὁδὸν ὀδηγοῦσά με.

Εἰρμός ἄλλος. Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει.

Ταρεδόθης ἐκὼν καὶ ὑπήγαγες, ἑαυτὸν τοῖς φονευταῖς, κριτηρίῳ παρέστης τυπτόμενος, ἐξ ᾧ ἐπλασας χειρῶν, ἐσταυρώθης ἐπαίχθης, ἐλογχεύθης Κύριε, ἐπαθες σώματι, πάντα ἐνεγκὼν συμπαθῶς, ἵνα σώσης ἡμᾶς.

Τῶν Ἀγγέλων οἱ δῆμοι ἐτρόμαξαν, βλέποντες σε ἐν Σταυρῷ· οἱ φωστῆρες τὸ φέγγος ἀπέλιπον, καὶ ἐσείετο ἡ γῆ, ἐδονεῖτο τὰ πάντα τῇ ὕβρι σου Κύριε· θεῖοις σου Πάθεσιν, εἰργάσω ἡμῖν, ὁ Θεὸς τὸ σωτήριον.

Δόξα.

Ἡ οὐσία Μοναῖς ἐστὶν ἄτμπος, ἡ ὑπέρθεος Τριαῖς, ἐνουμένη τῇ φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς· μὴ τμωμένη γὰρ τμᾶται· ἐν οὐσα τρισσεύεται· αὕτη Πατὴρ ἐστὶν, ὁ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἡ φρερούσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτόκον παρθένον τίς ἤκουσε, καὶ μητέρα πλὴν ἀνδρός; Μαριαμ ἐκτελεῖς τὸ τεράστιον, ἀλλὰ φράζει μοι τὸ Πῶς; Μὴ ἐρεῦνα τὰ βάθη, τῆς παιδοτοκίας μου· τοῦτο παναληθές, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον νοῦν ἢ κατάληψις.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῷ σῶ μῶλωπι πάντες ἰάθημεν, ἐκ παθῶν
 ἁμαρτιῶν· ἐν Σταυρῷ γὰρ ἀρθεῖς ἐτραυ-
 μάτισας, τὸν ἀρχέκακον ἐχθρόν· Ἀλλὰ ἀκατα-
 κρίτως ἡμᾶς καταξίωσον, καὶ τὴν Ἀνάστασιν
 φθάσαι διανύσαντας, τὸν τῆς Νηστείας καιρὸν.

Ὁ Εἰρμός.

- » **Ε**ν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατείδέ σε, ἐν τῇ βρά-
 » τῳ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς
 » Θεότητος, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ· Δανιὴλ
 » δέ σε εἶδεν, ὄρος ἀλατόμητον· ῥάβδον βλα-
 » στήσασαν Ἡσαΐας, κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης
 » Δαυΐδ.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστ. τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον,
 δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος βαρύς.

Ο δια Σταυροῦ σου Κύριε, λύσας θάνατον,
 ἐπεισαχθέντα τῷ Κόσμῳ, διὰ ξύλου βρω-
 σιν, ἦν ἀπηγόρευσας ἐν Παραδείσῳ· αὐτός,
 διὰ τῆς ἐνεστώσης Νηστείας ἡμᾶς, ρῦσαι πά-
 σης ἡδονῆς ψυχοφθόρου, καὶ ἀξίωσον ἐργάζε-
 σθαι τὴν μένουσαν βρώσιν, εἰς ζωὴν αἰώνιον,
 ἵνα τύχωμεν τῶν στεφάνων τῆς ἀφθάρτου τρυ-
 φῆς, ὧν ἠτοίμασας, τοῖς ἀληθεῖσι νηστευταῖς
 δεώμεθα.

Μαρτυρικόν.

Φωστῆρες ἀνεδείχθησαν Οἰκουμενῆς, οἱ παν-
 εύφημοι Ἀθλοφόροι, Χριστῷ βρωῦντες· Κύ-
 ριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Οὐκέτι κωλυόμεθα.

Εν ξύλῳ προσπαγέντα σε ἐκουσίως, ὡς ἐώ-
 ρακεν ἡ Πανάμωμος, θρηνηδοῦσα ὕμνει
 τὸ κράτος σου.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος πλ. β'.

Υψιστε ὁ ἐν Οὐρανοῖς κατακῶν, ὁ κτίσας
 πᾶσαν πνοήν, σῶσον ἡμᾶς ὁ Θεός· ἐπὶ
 σοὶ γὰρ ἠλπίσαμεν Σωτῆρ ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'. Ψαλμὸς κδ'.

Πρὸς σέ, Κύριε, κενράξομαι, ὁ Θεός μου.

Στίχ. Ὑψώσω σε, Κύριε, ὅτι ὑπέλαβές με.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 16.

Υψωθήσεται Κύριος Σαβαώθ ἐν κρίματι,
 καὶ ὁ Θεός ὁ ἅγιος δοξασθήσεται ἐν δι-
 καιοσύνῃ. Καὶ βοσκηθήσονται οἱ δειρπασμέ-
 νοι ὡς ταῦροι, καὶ ταῖς ἐρήμοις τῶν ἀπειλημ-

μένων ἄρνες φάγονται. Οὐαί, οἱ ἐπισπώμενα
 ταῖς ἁμαρτίας αὐτῶν, ὡς σχοινίῳ μακρῷ, καὶ
 ὡς ζυγοῦ ἱμάντι δαμαλῆως ταῖς ἀνομίας αὐ-
 τῶν! Οὐαί, οἱ λέγοντες· Τὸ τάχος ἐγγισάτω,
 ἃ ποιήσει, ἵνα ἴδωμεν· καὶ ἐλθέτω ἡ βουλή
 τοῦ Ἁγίου Ἰσραὴλ, ἵνα γνῶμεν. Οὐαί, οἱ λέ-
 γοντες τὸ πονηρὸν, καλὸν, καὶ τὸ καλόν, πο-
 νηρὸν, οἱ τιθέντες τὸ σκότος φῶς, καὶ τὸ φῶς
 σκότος, οἱ τιθέντες τὸ πικρὸν γλυκὺ, καὶ τὸ
 γλυκὺ πικρὸν! Οὐαί, οἱ συνετοὶ ἐν ἑαυτοῖς,
 καὶ ἐνώπιον αὐτῶν ἐπιστήμονες! Οὐαί, οἱ ἰ-
 σχύοντες ὑμῶν, οἱ πίνοντες τὸν οἶνον, καὶ ἃ
 δυνάσται, καὶ οἱ κεραννύντες τὰ σίκερα· οἱ
 δικαιοῦντες τὸν ἀσεβῆ ἔνεκεν δώρων, καὶ τὸ
 δίκαιον τοῦ δικαίου αἶροντες! Διὰ τοῦτο, ὅν
 τρόπον καυθήσεται καλὰ ὑπὸ ἀνθρακος πυ-
 ρός, καὶ συγκαυθήσεται ὑπὸ φλογὸς ἀνημέ-
 νης, ἡ ρίζα αὐτῶν ὡς χοῦς ἔσται, καὶ τὸ ἄν-
 θος αὐτῶν ὡς κοπιορτός ἀναθήσεται· σὺ γὰρ
 ἠθέλησάν τὸν νόμον Κυρίου Σαβαώθ, ἀλλὰ τὸ
 λόγιον τοῦ Ἁγίου Ἰσραὴλ παρώξυναν. Καὶ ἐ-
 θυμώθη ὀργῇ Κύριος Σαβαώθ ἐπὶ τὸν λαὸν
 αὐτοῦ, καὶ ἐπέβαλε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ' αὐ-
 τοὺς, καὶ ἐπάταξεν αὐτούς· καὶ παρωξύνθη
 τὰ ὄρη, καὶ ἐγενήθη τὰ θνησιμαῖα αὐτῶν, ὡς
 κοπρία ἐν μέσῳ ὁδοῦ· καὶ ἐν πᾶσι τούτοις
 οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἔτι ἡ
 χεὶρ αὐτοῦ ὑψηλή.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς λ'.

Εἰπὶ σοὶ, Κύριε, ἠλπισα· μὴ κατασχυνηθῆναι
 εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ρῦσαί με, καὶ ἐξε-
 λοῦ με.

—————

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ Τῆς Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε
 ἐκένραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν τὰ
 ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου, τὸ Ἰδιόμελον, δις, τὸ
 Μαρτυρικόν, καὶ τὰ γ'. Προσόμοια, καὶ τῷ
 Μηναίου, δ'.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος α'.

Τὴν πνευματικὴν ἀδελφοί, ἀναλαβόντες Νη-
 στείαν, τῇ γλώσσει μὴ λαλεῖτε τὰ δόλια,
 μηδὲ τίθεσθε πρόσκομμα, τῷ ἀδελφῷ εἰς σκάν-
 δαλον· ἀλλὰ τῇ μετανοίᾳ φαιδρύναντες, τὴν
 τῆς ψυχῆς λαμπάδα τοῖς δάκρυσι, βοήσωμεν
 τῷ Χριστῷ· Ἄφετε ἡμῖν τὰ παραπτώματα ἡ-
 μῶν, ὡς φιλόανθρωπος. Δίς.

Μαρτυρικόν.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ἡμᾶς, οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ' Οὐρανός ὑπεδέξατο· ἠνοίγησαν ὑμῖν, Παραδείσου πύλαι, καὶ ἐντὸς γενόμενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε· Χριστῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος γ'. Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου.

Κὼν θείων Ἀποστόλων, Κύριε δεήσεσι, τὸν τῆς Νηστείας χρόνον, καλῶς ἡμᾶς τελέσαι, κατανίξει διανοίας καταξίωσον, ὡς ἀγαθὸς εὐσπλαγχνε, ἵνα σωζόμενοι, σὲ δοξάζωμεν πάντες.

Μεγάλη καὶ φρικτή σου Κύριε ἡ ἔλευσις, ἐν ἣ καθίσας κρίσιν, δικαίαν ἐκτελέσης! Μὴ οὖν κρίνης με, τὸν κατακεκριμένον· ἀλλ' ὡς Θεὸς φείσαι μου, τῶν Ἀποστόλων σου, εὐπροδέκτοις πρεσβείαις.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Χριστοῦ οἱ Ἀπόστολοι, τῶν γηγενῶν οἱ φωστῆρες, θησαυροὶ κοσμοπλῆτοι, τῆς πανσόφου γνώσεως, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοὺς ὑμᾶς μέλποντας, πειρασμῶν ῥύσατε, ταῖς ἀγίαις προσευχαῖς ὑμῶν, καὶ τὸν καιρὸν ἡμῖν, τὸν τῶν Νηστειῶν διεξάγετε, νεανικῶς βραβεύοντες, ἐν εἰρήνῃ νῦν τὴν ζωὴν ἡμῶν· ἵνα εὐαρέστως, προφθάσαντες τὸ Πάθος τοῦ Χριστοῦ, ἐν παρρησίᾳ προσφέρωμεν, ὑμνοῦς τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου, Προσόμοια δ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ψαλμὸς λα'.

Εὐφράνθητε ἐπὶ Κύριον, καὶ ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι.
Στίχ. Μακάριοι, ὧν ἀφῆθησαν αἱ ἀνομίαι.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Δ'. 16.

Ἐῆλθε Καῖν ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ ᾤκησεν ἐν γῆ. Ναϊδ, κατέναντι Ἐδέμ. καὶ ἔγνω Καῖν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκε τὸν Ἐνώχ. Καὶ ἦν οἰκοδομῶν πόλιν· καὶ ἐπωνόμασε τὴν πόλιν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Ἐνώχ. Ἐγεννήθη δὲ τῷ Ἐνώχ Γαῖδαδ· καὶ Γαῖδαδ ἐγέννησε τὸν Μαλελεήλ· καὶ Μαλελεήλ ἐγέννησε τὸν Μαθουσαῖλα· καὶ Μαθουσαῖλα ἐγέννησε τὸν Λάμεχ. Καὶ ἔλαβεν ἑαυτῷ Λάμεχ δύο γυναῖκας· ὄνομα τῇ μιᾷ, Ἀδά, καὶ ὄνομα τῇ δευτέρᾳ Σελ-

λά. Καὶ ἔτεκεν Ἀδά τὸν Ἰωβὴλ· οὗτος ἦν πατὴρ οἰκούντων ἐν σπηναῖς κτηνοτρόφων· καὶ ὄνομα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Ἰουβαὶλ· οὗτος ἦν ὁ καταδείξας ψαλτήριον καὶ κιθάραν. Σελλά δὲ καὶ αὐτὴ ἔτεκε τὸν Θόβελ· καὶ ἦν σφυροκόπος χαλκεὺς χαλκοῦ, καὶ σιδήρου· ἀδελφὴ δὲ Θόβελ, Νοεμά. Εἶπε δὲ Λάμεχ ταῖς ἑαυτοῦ γυναῖξιν, Ἀδά καὶ Σελλά· Ἀκουσατέ με τῆς φωνῆς, γυναῖκες Λάμεχ, ἐνωτίσασθέ μου τοὺς λόγους· ὅτι ἄνδρα ἀπέκτεινα εἰς τραῦμα ἐμοί, καὶ νεανίσκον εἰς μῶλωπα ἐμοί. Ὅτι ἐπτάκις ἐκδεδίκηται ἐκ Καῖν, ἐκ δὲ Λάμεχ ἑβδομηκοντάκις ἐπτά. Ἐγὼ δὲ Ἀδάμ Εὐάν τὴν γυναῖκα αὐτῆ· καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκεν υἱόν· καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτῆ, Σὴθ, λέγουσα· Ἐξανέστησε γάρ μοι ὁ Θεὸς σπέρμα ἕτερον ἀντὶ Ἀβελ, ὃν ἀπέκτεινε Καῖν. Καὶ τῷ Σὴθ ἐγένετο υἱός· ἐπωνόμασε δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Ἐνώς· οὗτος ἠλπισεν ἐπικαλεῖσθαι τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Προκείμενον, Ἦχος α'. Ψαλμὸς λβ'.

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς.

Στίχ. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 15.

Κίε, πίνε ὕδατα ἀπὸ σῶν ἀγγείων, καὶ ἀπὸ σῶν φρεάτων πηγῆς. Ὑπερκεχρίσθω σοι τὰ σα ὕδατα ἐκ τῆς σῆς πηγῆς, εἰς δὲ σὰς πλατείας διαπορευέσθω τὰ σα ὕδατα. Ἐστω σοι μόνῳ ὑπάρχοντα, καὶ μηδεὶς ἀλλότριος μετασχέτω σοι. Ἡ πηγὴ σου τοῦ ὕδατος ἔστω σοι ἰδία, καὶ συνευφραίνου μετὰ γυναῖκός τῆς ἐκ νεότητός σου. Ἐλαφὸς φιλίας, καὶ πῶλος σῶν χαρίτων ὀμιλείτω σοι, ἢ δὲ ἰδία ἠγείσθω σου, καὶ συνέστω σοι ἐν παντὶ καιρῷ· ἐν γὰρ τῇ ταύτης φιλίᾳ συμπεριφερόμενος, πολλοστὸς ἔσῃ. Μὴ πολὺς ἴσθι πρὸς ἀλλοτρίαν, μηδὲ συνέχευ ἀγκάλαις ταῖς μὴ ἰδίαις· ἐνώπιον γάρ εἰσι τῶν τοῦ Θεοῦ ὀφθαλμῶν ὁδοὶ ἀνδρός, εἰς δὲ πάσας τροχίαις αὐτοῦ σκοπεύει. Παρανομίαι ἄνδρα ἀγρεύουσι· σιραῖς δὲ τῶν ἑαυτοῦ ἀμαρτιῶν ἕκαστος σφίγγεται. (Κεφ. 5 4.) Οὗτος τελευτᾷ μετὰ ἀπαιδευτῶν· ἐκ δὲ πλήθους τῆς ἑαυτοῦ βιότητος ἐξεβρίφη, καὶ ἀπώλετο δι' ἀφροσύνην· Ὑίε, εἰάν ἐγγυήσῃ σὸν φίλον, παραδώσεις σὴν χεῖρα ἐχθρῷ· παγίε γὰρ ἰσχυρὰ ἀνδρὶ τὰ ἴδια χεῖλη, καὶ ἀλίσκεται χεῖλεσιν ἰδίου στόματος. Ποίει υἱέ, ἃ ἐγὼ σοι ἐντέλλομαι, καὶ σωζου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Λειτουργίας.

τῶν Προηγιασμένων.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Β. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀποστολικά, καὶ Θεοτοκίον, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἡ' χον. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολ. τὰ παρόντα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Χριστὸς ἡ ἄμπελος, ὠραίους βότρυας, ὑμᾶς ἠνέγκατο, γλεῦκος σωτήριον, ἐναποστάζοντας τῇ γῆ, Ἀπόστολοι θεοφόροι· ὅθεν μελυτρώσατε, ἠδονῶν μεθης δέομαι, ρεῖθρα καταλύξεως, τῇ ψυχῇ μου δωρούμενοι, τῇ θείᾳ τῆς Νηστείας ἡμέρᾳ, ὅπως σωθεῖς, ζωῆς ἐπιτύχω.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὰς συμπαθείας σου, πλοῦτον ἀμέτρητον, καὶ δυναστείας σου, κράτος τὸ ἄμαχον, ἀναλαβόμενος εἰς νοῦν, προσέδραμον τῇ σκέπῃ σου· θλίψει συνεχόμενος, καὶ δεινῶς ἀπορούμενος, κράζω ἐκ βαθύων μου, τῆς καρδίας σὺν δάκρυσιν· Παρθένε Θεοτόκε βοήθει μοι, ἡ μόνη τοῦ Κόσμου προστασία.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν, ἕτερα.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, παρίστατο.

Κύριε, εὐέλαιος γενοῦ ἡμῖν, ἐν τούτῳ τῷ θείῳ καιρῷ, καὶ δάκρυα πηγαίνει σοι, ἐκ καρδίας ἀξίωσον πάντοτε, πρὸς ἐκπλυσιν μολυσμάτων ψυχικῶν, καὶ βλάστησιν τῶν ἀγίων ἐντολῶν· ὡς ἂν οὕτω νηστεύοντες, ἐπαξίως εὐαρεστωμένοι, καὶ τὸ πάνσεπτόν σου ἅπαντας Πάθος ἰδεῖν εὐδόκησον, εὐχαῖς τῶν σῶν κοσμοσώστων Ἀποστόλων· δόξα σοι.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῆς εὐσπλαγχνίας.

Τῆς συμπαθείας τὴν πηγὴν, ἄχραντε σεμνή, Παρθενομήτορ Θεοτόκε, πλουσίως ἐν ἡμῖν ἀγνή ἐπίχεε, καὶ δώρησαι ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν· σὺ γὰρ εἶ προστασία ἡμῶν, καὶ θεία σκέπη.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριῶδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν δ'. Ὡδὴν.

Τριῶδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ δ'. Ἦχος γ'. Μὴ ἐν παταμαῖς.

Μέθην ἠδονῶν, ψυχαφθόρων σβέσαντες, τὴν καταλύξεως πόμα, διὰ νηστείας ἐμφορηθῶμεν.

Νηστευσον ψυχὴν, ἀκρασίαν βρώσεως, τρύφησον καλῶν θεωρίαις, ἵνα τῆς ἄνω τραπεζῆς τύχης.

Ἄνθρακες πυρὸς, τοῦ αὐλοῦ πέλοντες, φλέξατε παθῶν μου τὴν ὕλην, θεῖοι Ἀπόστολοι τοῦ Σωτῆρος. Θεοτοκίον.

Σάρκα τῷ Χριστῷ, ἐκ τῆς σῆς δαμείασα, νέκρωσον σαρκός μου τὰ παῖθη, Θεοκυῆτορ ἀγνή Παρθένε.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β'. Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Ἠ δωδεκάς Ἀποστόλων, Πέτρος, Παῦλε, Ἰάκωβε, καὶ Ἰωάννη, Ἀνδρέα, Βαρθολομαῖε, Φίλιππε, Θωμᾶ, καὶ Ματθαῖε, καὶ Ἰάκωβε, σὺν Σίμωνι, καὶ τῷ Ἰουδᾷ, λιταῖς ποιεῖτε, τῷ Χριστῷ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὰ δίκτυα τῶν δογμάτων, χαλαίσαντες ἐν θαλάσῃ τοῦ βίου ξένως, πρὸς τρισὶν ἑκατὸν καὶ πενήκοντα, μυστικῶς τὰ ἔθνη, ὡς ἰχθύας τοπρὶν, ἠγρεύσατε, ταῦτα Κυρίῳ προσαγαγόντες, ἅγιοι Ἀπόστολοι.

Δόξα.

Υῖόν ἐκ Πατρὸς καὶ Πνεῦμα, δοξαίω ὡς ἐξ ἡλίου φῶς καὶ ἀκτίνα· τὸ μὲν γεννητῶς, ὅτι καὶ γέννημα, τὸ δὲ προβλητῶς, ὅτι καὶ πρόβλημα, συνἀναρχον θείαν Τριάδα προσκυνουμένην, ὑπὸ πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος βρέφος τεκοῦσα, καὶ τὴν ἀγνείαν τηροῦσα, Σεμνή σὺ ὠφθης, τὸν Θεὸν γεννήσασα καὶ ἄνθρωπον, ἕνα τὸν αὐτὸν ἐν ἑκτέρᾳ μορφῇ· τὸ θαῦμά σου Παρθενομήτορ ἐκπλήττει πᾶσαν, ἀκοήν καὶ ἔννοιαν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἔμεῖς ἔστε φῶς τοῦ Κόσμου, καθὼς ὑμῖν Χριστὸς ἔφη, λάμψει τοῦ λόγου· ἀλλὰ ἱκετεύσατε Ἀπόστολοι, τοῦ μεγαλοψύχως διανῦσαι ἡμᾶς, τὸ σταδίον τῆς ἐγκρατείας, καὶ προσκυνῆσαι, τὴν αὐτοῦ Ἀνάστασιν.

Ὁ Εἰρμός.

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τέκτεσθαι, καὶ ἄνθρωπος δείκνυσθαι, καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου, καὶ ἐφοβήθη· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδὴ ἡ. Τὸν ἐν φλογί, τοῖς Παισὶ.

Θανατωθεῖς, ταῖς πολλαῖς ἀμαρτίαις, νεκρὰν προσφέρω τὴν ψυχὴν ἐν τῷ βίῳ· διὸ με οἰκτεῖρατε, ζωηφόροις πρεσβείαις ταῖς ὑμῶν, θεόπται, Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος.

Περισχεθείς, ἀμαρτίας ὀμίχλη, Ἄδη προσήγγισα, ἀπογνώσεως ὄντως· διό με φωτίσατε, τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, μυστικαὶ ἀκτίνες, ὑπάρχοντες Θεόπται.

Από παθῶν, ἐγκρατεῦς καὶ σώζου, ψυχὴ ταλαίπωρε· ἀποχὴ γὰρ βρωμάτων νησεια ἀπρόσδεκτος, τοῖς ὀρθῶς ἐκζητοῦσιν, εἰ μὴ καὶ σφαλμάτων, διόρθωσις ὑπάρξῃ. Θεοτοκίον.

Βάτον πυρὶ, καιομένην Μωσῆς σε, προθεώρει Θεομήτορ Παρθένε· διό μου κατάσβεσον τῶν παθῶν τὰς καμίλους, καὶ πυρὸς γενένης, ἐξάρπασον καὶ σῶσον.

Εἰρμός ἄλλος. Ὁν Στρατιαί, Οὐρανῶν.

Ἐξ Ἰακώβ, ὡς τὸ δωδεκάφυλον, τῶν Ἀποστόλων ἐκ σοῦ, ἄλλη δωδεκάς, ὠφθη Χριστὸς ἐν Κόσμῳ· δι' ἧς ἀπεγεννήθη, πᾶς πιστὸς ἐν λόγῳ, σὲ ἀνυμνῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ νοητοῦ, Φαραῶ τὰ ἄρματα, βυθίσαντες μυστικῶς, ὡς ἐν ἐρυθρᾷ, τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, πρὸς γῆν Θεογνωσίας, ἤξατε ὑμνοῦντα, Ἀπόστολοι εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἐνα Θεόν, κατ' οὐσίαν σέβομαι, τρεῖς ὑποστάσεις ὑμῶ, διοριστικῶς, ἄλλας, ἀλλ' ἐκ ἀλλοίας, ἐπεὶ Θεότης μία, ἐν τρισὶ τὸ κράτος· καὶ γὰρ Πατὴρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ φωτεινῆς, προσελθῶν νηδύος σου, Νυμφίος ὡς ἐκ παστοῦ, ἔλαμψε Χριστὸς, φῶς τοῖς ἐν σκότει μέγα· καὶ γὰρ δικαιοσύνης, Ἡλίου ἀστράψας, ἐφώτισεν Ἀγνὴ τὸν Κόσμον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Οὶ τοῦ Χριστοῦ, μῦσται καὶ συγκάθεδροι, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἀμαρτωλῶν, πάντοτε δυσωποῦντες, καὶ νῦν παρακαλεῖτε, τὴν Νηστείαν πᾶσαν, ἐλικρικῶς ἀποπεράσαι. Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ὁ**ν Στρατιαί, Οὐρανῶν δοξαῖς, καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Ἐν Σιναιῷ τῷ ὄρει.

Ποταμοὶ γεγονότες Ἀπόστολοι, τῆς πηγῆς τῆς νοητῆς, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν εὐπορήσαντες, ἐν καρδίᾳ καθαρᾷ, τῆς ἐμῆς ἀμαρτίας τὰ ρεῖθρα, ξηράνατε ταῖς προσευχαῖς ὑμῶν, καὶ πρὸς σωτηρίας ὁδοὺς ὀδηγήσατε.

Αμαρτίας χειμάζει κλυδώνιον, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν· δεξιὰν ὡς τῷ Πέτρῳ μοι ἐκ-

τεινον, Κυβερνήτα ἀγαθὴ, μὴ βυθός με καλύψῃ ὁ τῆς ἀπογνώσεως· βρωμα μὴ γένωμαι, κήτους ψυχοφθόρου, Χριστέ πολυέλεε.

Απόστολων χορὸς ἰκετεύει σε, Ἰησοῦ Παμβασιλεῦ, δυσωπεῖ σε Ἀγγέλων τὰ τάγματα, διὰ πλῆθος οἰκτιρμῶν, τῷ λαῷ σου παρὰ σχου, κακῶν ἀπολύτρωσιν, βίου διόρθωσιν, καὶ τῆς Βασιλείας τῆς σῆς τὴν οἰκείωσιν.

Θεοτοκίον.

Παρθενία καὶ τόκος συνέδραμον, ὑπὲρ φύσιν ἐπὶ σέ, κιβωτὲ τοῦ σεπτοῦ ἀγιάσματος, Μητροπάρθενε ἀγνή· διό πίστει βρω σοι· Ὅλον με αγιάσον, ὅλον ἐκλύτρωσαι, πάσης ἐνεργείας παθῶν τῶν θλιβόντων με.

Εἰρμός ἄλλος. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Ἐν Κόσμῳ ὡς ἄσαρκοι, καὶ ἐν σαρκὶ ὡς ἄγγελοι, τὸν Λόγον μόνον, ἐν καρδίᾳ φέροντες εἰλκύσατε τὰ ἔθνη, εἰς Χριστοῦ μίαν πίστιν, σοφοὺς καὶ ῥήτορας ὡς μωροὺς, ἀπελέγξαντες τῇ γνώσει, παμμακάριστοι Ἀπόστολοι.

Ὁ Πέτρος τῆς πίστεως, ἡ πέτρα καὶ θεμέλιος, Παῦλος ὁ κήρυξ, καὶ ἔθνῶν διδάσκαλος, Υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, σὺν τῇ λοιπῇ ὀκταδῇ, Χριστῷ πρεσβεύσατε ἐκτενῶς, εὐσθεκῶς ἡμᾶς περάσαι, τῆς Νηστείας τὸ διάστημα.

Δόξα.

Μῆνου μονογεννήτωρ, μονογενοῦς Υἱοῦ Πατῆρ, καὶ μόνη μόνου, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ ἅγιον Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν· ὦ Τριαῖς Μοναῖς ἀγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τῆ τόκου σου, ἐκπλήττει με Πανάμωμε· πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπύρωσ τὸν ἄληπτον; εἰπέ πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς Μήτηρ; Τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβῶν, τὸ τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θέλει γὰρ καὶ δύναται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ανάμει τοῦ Πνεύματος, πρὸς βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, ἐκβεθηκότες, μηδὲ πτοούμενοι, οὐ πῦρ οὐδὲ μάχαιραν, τροποῦτε πᾶσαν πλάνην, καὶ διασώζετε τοὺς βροτοὺς, στρατηγοὶ Κυρίου ὄντες, παμμακάριστοι Ἀπόστολοι.

Ὁ Εἰρμός.

• **Α**σπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητὸς ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κήσις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστ. τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἰησος πλ. δ'.

Μετανοίας ὁ καιρὸς, καὶ ζωῆς αἰωνίου πρό-
ξενος ἡμῖν ὁ τῆς Νηστείας ἀγὼν, εἰάν
ἐκτείκωμεν χεῖρας εἰς εὐποΐαν· οὐδὲν γὰρ οὐ-
τω σώζει ψυχὴν, ὡς ἡ μετὰδοσις τῶν ἐπιδοσμέ-
νων· ἡ ἐλεημοσύνη συγκεκριμένη τῇ νηστείᾳ,
ἐκ θανάτου ρύεται τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὴν ἀ-
σπασώμεθα, ἥς οὐδὲν ἴσον· ἱκανὴ γὰρ ὑπάρχει,
σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Τὸν θῶρακα τῆς Πίστεως, ἐνδυσάμενοι κα-
λῶς, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ, καθο-
πλίσαντες ἑαυτοὺς, στρατιῶται εὐσθενεῖς ἀνε-
δείχθητε· τοῖς τυράννοις ἀνδρείως ἀντικατέστη-
τε, καὶ διαβόλου τὴν πλάνην κατηδάψατε·
κικηταὶ γενόμενοι, τῶν γεφάνων ἠξιώθητε· πρεσ-
βεύσατε Χριστῷ ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς τὸ σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἰησος ὁ αὐτός.

Εγὼ Παρθένη ἀγία Θεοτόκε, τῇ σκέπῃ σου
προστρέχω· ἄδα ὅτι τεύξομαι τῆς σωτη-
ρίας· δύνασαι γὰρ Ἀγνή βοηθῆσαι μοι.

Εἰς τὴν Τριθέτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἰησος ἀ.

Πεπτωκότας ἀνάστησον ἡμᾶς, ἀποστραφέν-
τας ἐπίστρεψον πρὸς σέ ὁ Θεὸς ὡς φι-
λάνθρωπος, ὁ τῆς γῆς συνέχων τὰ πέρατα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἰησος πλ. β'. Ψαλμὸς λγ'.

Ἐξεζήτησα τὸν Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου.

Στίχ. Εὐλογῆσω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ.

Προφητείας Ἰσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 5. 1.

Εγένετο τοῦ ἑαυτοῦ, οὐ ἀπέθανεν Ὁζίας
ὁ βασιλεὺς, εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον
ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, καὶ ἐπηρμένου· καὶ πλή-
ρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ Σεραφὶμ εἰ-
στήκεισαν κύκλῳ αὐτοῦ, ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνί,
καὶ ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνί· καὶ ταῖς μὲν δυσὶ,
κατεκάλυπτον τὸ πρόσωπον, ταῖς δὲ δυσὶ, κα-
τεκάλυπτον τοὺς πόδας, καὶ ταῖς δυσὶν ἐπέ-
ταντο. Καὶ ἐκέκραγεν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον,
καὶ ἔλεγον· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σα-
βαώθ· πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ.
Καὶ ἐπήρηθη τὸ ὑπέρθυρον ἀπὸ τῆς φωνῆς, ἥς
ἐκέκραγον, καὶ ὁ οἶκος ἐπλήσθη καπνοῦ. Καὶ
εἶπον· Ὡ ταλας ἐγώ, ὅτι κατανένυγμαί· ὅτι
ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχων, ἐν

μέσῳ λαοῦ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχοντος ἐγὼ οἶκῷ·
καὶ τὸν Βασιλέα Κύριον Σαβαώθ εἶδον τοῖς
ὀφθαλμοῖς μου. Καὶ ἀπεστάλη πρὸς με ἐν τῶν
Σεραφίμ, καὶ ἐν τῇ χειρὶ εἶχεν ἄνθρακα, ὃν
τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θησιαστηρίου· καὶ
ἤφατο τοῦ στόματός μου, καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ,
ἤφατο τοῦτο τῶν χειλέων σου, καὶ ἀφελεῖ τὰς
ἀνομίας σου, καὶ τὰς ἀμαρτίας σου περικαθα-
ριεῖ. Καὶ ἤκουσα τῆς φωνῆς Κυρίου λέγοντος·
Τίνα ἀποστείλω; καὶ τίς πορευέσται πρὸς τὸν
λαὸν τοῦτον; καὶ εἶπα· Ἰδοὺ, ἐγὼ εἰμὶ· ἀπέ-
στειλόν με. Καὶ εἶπε· Πορευθήτι, καὶ εἶπε τῷ
λαῷ τούτῳ· Ἀκοῆ ἀκούσσετε, καὶ οὐ μὴ συνῆ-
τε, καὶ βλέποντες βλέψετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε·
ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ
τοῖς ὠσὶν αὐτῶν βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς
ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μήποτε ἴδωσι τοῖς
ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ
καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσωμαι
αὐτούς. Καὶ εἶπα· Ἔως πότε Κύριε; καὶ εἶ-
πεν· Ἔως ἂν ἐρημωθῶσι πόλεις, παρα τὸ μὴ
κατοκεῖσθαι, καὶ οἶκοι, παρα τὸ μὴ εἶναι ἀν-
θρώπους, καὶ ἡ γῆ καταλειφθήσεται ἔρημος.
Καὶ μετὰ ταῦτα μακρυνεῖ ὁ Θεὸς τοὺς ἀνθρώ-
πους, καὶ πληθυνθήσονται οἱ ἐγκαταλειφθέν-
τες ἐπὶ τῆς γῆς.

Προκείμενον. Ἰησος πλ. β'. Ψαλμὸς λδ'.

Ἐξεγέρθητι, Κύριε, καὶ πρόσχες τῇ κρίσει μου.

Στίχ. Δίκασον, Κύριε, τοὺς ἀδικούντάς με, πο-
λέμησον τοὺς πολεμοῦντάς με.

✠

Τῆ ΗΕΜΗΤΗ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν Στιχολογίαν, ὡς συνήθως, εἰς τὸ
Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5. καὶ ψάλλο-
μέν τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου γ'. καὶ τοῦ Μη-
ναίου γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποιήματα Ἰωσήφ.

Ἰησος δ'. Ἐδωκας σημειώσων.

Πλευρὰν ἐκκεντούμενος, καὶ ἐπὶ ξύλου κρε-
μάμενος, τὴν ζωὴν μοι ἐπήγασας, κακία
τοῦ ὄφους, τῇ τοῦ ξύλου βρώσει, τεθανατωμέ-
νω· ὅθεν δεξάζω σε Χριστέ, καὶ ἰκετεύω τὴν
εὐσπλαγχνίαν σου· Παθῶν καὶ τῆς Ἐγέρσεως,
προσκυνητὴν με ἀνάδειξον, κατανύξει τελέσαν-
τα, τῆς Νηστείας τὸ σταδίον.

Οδὴν τρυγήσαντα, ἐκ τοῦ φυτοῦ τὸν
Πρωτόπλαστον, Παραδείσου ἐξώρισας·
παγεῖς δὲ ὡς ἄνθρωπος, ἐν τῷ ξύλῳ Σῶτερ,

τούτον εισακίσεις· διό σοι κράζω Λυτρωτά·
 Τῶν ὀδυνῶν μου νῦν με ἐξάρπασον, νηστεία κα-
 θαρσίας με, καὶ μετανοία καὶ δαίκρυσιν, Ἰησοῦ
 ὑπεράγαθε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἄτερον, ποιῆμα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. α'. Κύριε ἐπὶ Μωϋσέως.

Κύριε, τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν ἀνυμνεύμεν·
 οὗτος ζωὴν γὰρ ἐν τῷ Κόσμῳ ἐξήνθησε,
 τὸν θάνατον νεκρώσας· ὃν σοι καὶ νῦν εἰς πρεσ-
 βειάν προσάγομεν· ἐν ἡμέραις ἀγίαις, κράτυνον
 ἡμᾶς νηστεύοντας, καὶ δώρησαι κατὰ παθῶν
 τὴν ἰσχύν, καὶ τῆς εἰρήνης τὸ τρόποιον, διὰ πλη-
 θος ἐλέους φιλήνθρωπε.

Καὶ τοῦ Μηναιίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεστοπιόν.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς λβ'.

Κύριε, ἐν τῷ Οὐρανῷ τὸ ἐλεός σου.

Στίχ. Ἡ δικαιοσύνη σου ὡς ὄρη Θεοῦ.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 4.

Ἡ ἡμέρα ἡ βίβλος γενέσεως ἀνθρώπων, ἡ ἡμέρα
 ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν Ἀδάμ· κατ' εἰκόνα
 Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν· ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν
 αὐτούς· καὶ εὐλόγησεν αὐτούς· καὶ ἐπωνόμασε
 τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Ἀδάμ, ἡ ἡμέρα ἐποίησεν αὐ-
 τούς· Ἐζῆσε δὲ Ἀδάμ διακόσια τριάκοντα ἔτη,
 καὶ ἐγέννησεν υἱὸν κατὰ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, καὶ
 κατὰ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄ-
 νομα αὐτῆ, Σηθ. Ἐγένοντο δὲ αἱ ἡμέραι Ἀδάμ,
 ὡς ἔζησε μετὰ τὸ γεννηθῆαι αὐτὸν τὸν Σηθ, ἔτη
 ἑπτακόσια· καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέ-
 ρας. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἀδάμ, ὡς
 ἔζησεν, ἑννακόσια τριάκοντα ἔτη, καὶ ἀπέθανεν.
 Ἐζῆσε δὲ Σηθ, πέντε καὶ διακόσια ἔτη, καὶ
 ἐγέννησε τὸν Ἐνώθ. Καὶ ἔζησε Σηθ, μετὰ τὸ
 γεννηθῆαι αὐτὸν τὸν Ἐνώθ, ἑπτὰ ἔτη καὶ ἑπτα-
 κόσια, καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς, καὶ θυγατέρας.
 Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Σηθ, δώδεκα
 καὶ ἑννακόσια ἔτη, καὶ ἀπέθανεν. Καὶ ἔζησεν
 Ἐνώθ ἔτη ἑκατὸν ἑννεηκόντα, καὶ ἐγέννησε
 τὸν Καϊνᾶν. Καὶ ἔζησεν Ἐνώθ, μετὰ τὸ γεννη-
 θῆαι αὐτὸν τὸν Καϊνᾶν, πεντηκᾶίδεκα ἔτη καὶ
 ἑπτακόσια· καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέ-
 ρας. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἐνώθ, πέν-
 τε ἔτη καὶ ἑννακόσια, καὶ ἀπέθανεν. Καὶ ἔζησε
 Καϊνᾶν ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη, καὶ
 ἐγέννησε τὸν Μαλελεήλ. Καὶ ἔζησε Καϊνᾶν,
 μετὰ τὸ γεννηθῆαι αὐτὸν τὸν Μαλελεήλ, τεσσα-
 ράκοντα καὶ ἑπτακόσια ἔτη· καὶ ἐγέννησεν

υἱοὺς καὶ θυγατέρας. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ
 ἡμέραι Καϊνᾶν, δέκα ἔτη καὶ ἑννακόσια, καὶ
 ἀπέθανεν. Καὶ ἔζησε Μαλελεήλ πέντε καὶ ἐξή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἰά-
 ρεδ. Καὶ ἔζησε Μαλελεήλ, μετὰ τὸ γεννηθῆαι
 αὐτὸν τὸν Ἰάρεδ, ἔτη ἑπτακόσια τριάκοντα·
 καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας. Καὶ ἐγέν-
 οντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Μαλελεήλ, ἔτη πέντε
 καὶ ἑννεηκόντα, καὶ ὀκτακόσια, καὶ ἀπέθανεν.
 Καὶ ἔζησεν Ἰάρεδ δύο καὶ ἐξήκοντα ἔτη καὶ
 ἑκατὸν, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἐνώχ. Καὶ ἔζησεν
 Ἰάρεδ, μετὰ τὸ γεννηθῆαι, αὐτὸν τὸν Ἐνώχ, ὀ-
 κτακόσια ἔτη· καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγα-
 τέρας. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἰάρεδ, δύο
 καὶ ἐξήκοντα καὶ ἑννακόσια ἔτη, καὶ ἀπέθανεν.
 Καὶ ἔζησεν Ἐνώχ πέντε καὶ ἐξήκοντα καὶ ἑ-
 κατὸν ἔτη, καὶ ἐγέννησε τὸν Μαθουσαλα. Εὐη-
 ρέσησε δὲ Ἐνώχ τῷ Θεῷ, μετὰ τὸ γεννηθῆαι αὐ-
 τὸν τὸν Μαθουσαλα, διακόσια ἔτη· καὶ ἐγέννη-
 σεν υἱὸς καὶ θυγατέρας. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι
 αἱ ἡμέραι Ἐνώχ, πέντε καὶ ἐξήκοντα, καὶ τρια-
 κόσια ἔτη. Καὶ εὐηρέσησεν Ἐνώχ τῷ Θεῷ· καὶ
 οὐχ εὐρίσκειτο, διότι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ Θεός.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς λγ'.

Υπόμεινον τὸν Κύριον, καὶ φυλάξον τὴν ὁδὸν
 αὐτοῦ.

Στίχ. Μὴ παραζηλοῦ ἐν ποτηρευομένοις.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Σ'. 4.

Ποίει, υἱέ, ἃ ἐγὼ σοι ἐντέλλομαι, καὶ σώζου·
 ἦκεις γὰρ εἰς χεῖρας κακῶν διὰ τὸν φί-
 λον σου, ὃν ἐγγυήσω. Μὴ δῶς ὑπνον σοῖς
 ὄμμασι, μηδὲ ἐπινυστάξης σοῖς βλεφαροῖς, ἵνα
 σώζη ὡσπερ δορκὰς ἐκ βρόχων, καὶ ὡσπερ
 ὄρνεον ἐκ παγίδος. Ἴθι πρὸς τὸν μύρμηκα, ὡ
 ὀκνηρῆ, καὶ ζήλωσον, ἰδὼν τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ,
 καὶ γενεῶν ἐκείνου σοφώτερος. Ἐκείνω γὰρ,
 γεωργίου μὴ ὑπάρχοντος, μηδὲ τὸν ἀναγκαί-
 ζοντα ἔχων, μηδὲ ὑπὸ δεσπότην ὄν, ἐτοιμάζε-
 ται θέρους τὴν τροφήν, πολλὴν τε ἐν τῷ ἀμνητῷ
 ποιεῖται τὴν παράθεσιν. Ἡ πορευθήτι πρὸς τὴν
 μέλισσαν, καὶ μάθε ὡς ἐργάτις ἐστὶ, τὴν τε
 ἐργασίαν ὡς σεμνὴν ποιεῖται· ἥς τοὺς πόνους
 βασιλεῖς τε, καὶ ἰδιῶται πρὸς ὑγείαν προσφέ-
 ρονται· ποθεινὴ δὲ ἐστὶ πᾶσι, καὶ περιδοξός,
 καὶ περ οὐσα τῇ ῥώμῃ ἀσθενεῖς, τὴν σοφίαν
 τιμήσασα προήχθη. Ἔως τίνος, ὦ ὀκνηρῆ,
 κατάκεισαι; πότε δὲ ἐξ ὑπνου ἐγερθήσῃ;

Ολίγον μὲν ὑπνοῖς, ὀλίγον δὲ κáθησαι, μικρὸν δὲ νυστάζεις, ὀλίγον δὲ ἐναγκαλίζῃ χερσὶ στήθη· εἴτ' ἐμπαραγίνεται σοι, ὥσπερ κακὸς ὁδοπóρος, ἢ πενία, καὶ ἢ ἔνδεια, ὥσπερ ἀγαθὸς δρομεύς. Ἐὰν δὲ ἄοκνος ᾖς, ἤξει ὥσπερ πηγὴ ὁ ἀμητός σε· ἢ δὲ ἔνδεια, ὥσπερ κακὸς δρομεύς ἀπαυτομολήσει. Ἄνθρωπος ἄφρων καὶ παράνομος πορεύεται ὁδοὺς ἐκ ἀγαθῶν· ὁ δ' αὐτὸς ἐννεύει ὀφθαλμῶ, σημαίνει δὲ ποδὶ, διδάσκει δὲ νεύμασι δακτύλων. Δυστραμμένη καρδία τεκταίνεται κακά· ἐν παντὶ καιρῷ ὁ τοιοῦτος ταραχὰς συνίστησι πόλει. Διὰ τὸτο ἐξαπίνης ἔρχεται ἢ ἀπώλεια αὐτοῦ, διακοπὴ καὶ συντριβὴ ἀνιάτος· ὅτι χαίρει ἐπὶ πᾶσιν, οἷς μισεῖ ὁ Κύριος, συντριβεται δὲ δι' ἀκαθαρσίαν ψυχῆς. Ὁφθαλμὸς ὑδριστοῦ, γλῶσσα ἄδικος, χεῖρες ἐκχέουσαι αἷμα δικαίου, καὶ καρδία τεκταίνουμένη λογισμοὺς κακοὺς, καὶ πόδες ἐπισπυδόντες κακοποιεῖν, ἐξολοθρευθήσονται. Ἐκκαίει ψευδῆ μάρτυς ἄδικος, καὶ ἐπιπέμπει κρίσεις ἀναμέσον ἀδελφῶν. Υἱέ, φυλάσσε νόμους πατρός σου, καὶ μὴ ἀπώση δέσμούς μητρός σου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δις.

Ἦχος πλ. α'.

Μὴ νηστεύσαντες κατ' ἐντολὴν τοῦ Κτίσαντος, ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τῆς γνώσεως οἱ Πρωτόπλαστοι, τὸν ἐκ τῆς παρακοῆς θάνατον ἐκαρπώσαντο, τοῦ δὲ ξύλου τῆς ζωῆς, καὶ τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς ἀπέξενώθησαν. Διὸ νηστεύσωμεν πιστοὶ, ἀπὸ τροφῶν φθειρομένων, καὶ παθῶν ὀλεθρίων, ἵνα τὴν ἐκ τοῦ θείου Σταυροῦ ζωὴν τρυγήσωμεν, καὶ σὺν τῷ εὐγνώμονι Δηστέῃ, πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἐπανέλθωμεν πατρίδα, κομιζόμενοι παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Γῶν ἐπιγεῖων ἀπάντων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασάνων ἀνδρείως κατατολήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἠστοχήσατε, ἀλλ' Οὐρανῶν Βασιλείας κληρονόμοι γέγονατε, πανεύφημοι Μάρτυρες· ἔχοντες παρρησίαν, πρὸς τὸν φιλόνητον Θεόν, τῷ Κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσατε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἄοξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Αρνα τὸν ἑαυτῆς ἢ Ἀμνάς, ποτὲ ὀρώσα, πρὸς σφαγὴν ἐπισπυδόντα, προθύμως κατηκολούθει, ταῦτα βωῶσα αὐτῷ· Ποῦ πορεύῃ τέκνον μου γλυκύτατον; Χριστέ τίνος χάριν, τὸν ταχὺν δρόμον τοῦτον μακρόθυμε, τρέχεις

ἀόκνος. Ἰησοῦ ποθεινότητε, ἀναμαρτήτε, πολυελες Κύριε· δός μοι λόγον τῆ δουλησού, Υἱέ μου παμφίλτατε· μή με παρίδης Οἰκτίρμον, σιγῶν ἐμέ τὴν τεκούσάν σε, Θεὲ πανακτίρμον, ὁ δωρούμενος τῷ Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα καὶ Σταυροθεοτοκίον, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκαταλαβέ.

Νηστεία ὑψούμενοι, τῶν χαμαιζήλων παθῶν, ὑψώσωμεν Κύριον, τὸν ὑψωθέντα σταυρῷ, καὶ Κόσμῳ ὑψώσαντα· πίωμεν ἐν αἰσθήσει, κατανύξεως πόμα· λάβωμεν τὴν ἡμέραν, κατὰ νοῦν καὶ τὴν ὥραν, ἐν ἣ τῷ αἰωνίῳ Κριτῇ παραστησώμεθα.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Πᾶν μοι Μήτηρ σου, ὡς εθεάσατο, σταυρῷ σε ὑψούμενον, ὀδυρομένη θρηνοῦσα, τοιαῦτα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο Υἱέ μου θαῦμα; πῶς σε ἄνομος δήμος, τῷ σταυρῷ προσπηγνύει, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν φῶς μου γλυκύτατον;

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. α'. Λάμπει σήμερον.

Λάμπει Κύριε, ἢ χάρις ἢ τοῦ Σταυροῦ σου, ἅπασαν τὴν Οἰκουμένην ἀστράπτουσα, τὴν ἰσχὺν τῶν δαιμόνων ἐξαφανίζει, καὶ νηστείας δρόμον νῦν εὐμαρίζει, ἐν αὐτῇ δυναμῶν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Σταυροθεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἦχος ὁ αὐτός.

Υψωθέντα ἐν ξύλῳ ὡς εθεάσατο, ἢ τεκούσά σε Μήτηρ ὠδίνων ἀνευθεν, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ, καὶ ἀνεκραύγαζεν· Οἶμοι γλυκύτατε Υἱέ! τιτρώσκομαι νῦν τὴν ψυχὴν, ἐν τῷ σταυρῷ καθορώσά σε, ἐν μέσῳ δύω κακούργων, δίκην κακούργου προσηλούμενον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναιίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογοῦμεν δὲ κατὰ τὴν ε'. Ὤδην.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος δ'. Ἄσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Εκασίως Δέσποτα, ὑψώθης ἐν σταυρῷ, καὶ κατέρραξας τὸν ἐχθρόν· ἐκοισίως ἔθεν

κατερραγμένον με, ἤδονῶν εἰς βάραθρα, ἐσπλαγγνία σου ἀνόρθωσον.

Σκοτισθέντα πάθεισιν, ἀτόποις τὴν ψυχὴν, φωτακώγησον Ἰησοῦ, ὁ σκοτίσας ἡλίου, σταυρῷ τεινόμενος, καὶ φωτίσας ἅπαντα, Οἰκουμένης τὰ πληρώματα.

Ὁ Νηστείας πέλαγος, ἐκπλεῦσαι γαληνῶς, καταξιώσόν με Χριστέ, κατευναζῶν κύματα τῆς διανοίας μου, καὶ τῆς Ἀναστάσεως, εἰς λιμένας ἐγκαθόρμισσον.

Θεοτοκίον.

τὴν Ἄγνην ἀγνεύοντι, τιμήσωμεν νοί· καλλονὴν τὴν τοῦ Ἰακώβ, ταῖς ἐνθέοις πράξεσι καλλυνόμενοι, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἔτερον Τριῶδιον, ποίημα Θεοδώρου.

Ίχος πλ. α΄.

Τοὺς ἐκ νυκτός, προσκυνοῦντάς σε.

Σὺ σταυρωθεὶς, φθορᾶς ἀπαλλάττεις με, καὶ λογχευθεὶς, ἀπαθανατίζεις με· δοξάζω σου τὸ ἄφραστον ἔλεος, ὅτι ἦλθες Χριστέ, ἵνα σώσης με.

Ἐν τῷ σταυρῷ, τείνας τὰς παλάμας σου, τὸν νοητὸν Ἀμαλὴκ ἀπέκτεινας, τὸν λαόν σου ἀνασώζων Κύριε· διὰ τοῦτο ὑμνοῦμεν τὸ κράτος σου.

Δόξα.

τὴν ἐν τρισὶ, προσώποις Θεότητα, μίαν ἀρχὴν, τὴν πανυπερούσιον ὑμνήσωμεν, τὸν Πατέρα ἀναρχον, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁν Οὐρανός, χωρεῖν ἐκ ἡδύνατο, σὺ ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα τέτοκας· ὧ τῆ φρικτοῦ καὶ ἀρρήτου θαύματος! Διὸ πάντες, ὑμνήμεν σε Ἀχραντε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ δὲ ἐμέ, ὑπομείνας σταύρωσιν, ὄξος πιῶν, καὶ εἰπὼν, Τετέλεσται, τέλεσόν μου τὸ Νηστείας σταδίων, ἀξιών με ἰδεῖν σου τὴν Ἐγερσιν.

Ὁ Εἰρμός.

Τοὺς ἐκ νυκτός, προσκυνεῖντάς σε, Χριστέ· ἐλέησον, καὶ εἰρήνην δώρησαι, δεσφί φῶς καὶ τὰ σὰ προστάγματα, ἐγένοντο ἰάματα τοῖς δούλοις σου φιλάνθρωπε.

ᾠδὴ ἡ. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Σταυρῷ προσπαγεῖς δι' εὐσπλαγγνίαν, Ἀηστή τὸν Παραδείσον ἠνέωξας· νῦν δὲ ληστευθέντα με, δαίμονος δεινότητι, καὶ τῇ ψυχῇ

εὐλόσωμον, πληγὴν δεξάμενον, ἰάτρευσον ἀνοίξασμα πύλας, τὰς τῆς μετανοίας, τῆ σῆ φιλάνθρωπία.

Ἡ νηστεία λαμπρύναντες τὴν σάρκα, ψυχὴν ἀρεταῖς καταπιάνωμεν· πένητας ἐκθρέψωμεν, πλοῦτον μὴ κενούμενον, ἐν Οὐρανοῖς ὠνοίμενοι, καὶ ἀνακράζωμεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

τῷ Παθεῖ σου Κτίσις ἐκλονήθη, σταυρῷ σε δεασαμένη καθηλούμενον, Σῶτερ ὑπεράγαθε· ὅθεν ἰκετεύω σε, ταῖς προσβολαῖς κλονούμενον, αἰεὶ τοῦ ὄφους, στερέωσον τοῦ νοῦν μου Οἰκτίρμον, σοῦ τῶν θελημάτων, ἐν ἀργαγεί τῇ πέτρᾳ,

Θεοτοκίον.

Ἡ πύλη Θεοῦ ἡ κεκλεισμένη, ἦν μόνος διώδευσεν ὁ Κύριος, ἴθυνον πρὸς τρίβους με, θείας καὶ διάνοιξον, τῆς σωτηρίας πύλας μοι Θεοχαρίτωτε· πρὸς σὲ γὰρ καταφεύγω Παρθένε, μόνῃ προστασία, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν Ποιητὴν τῆς Κτίσεως.

τὸ Ἐύλον τὸ πανάγιον, ἐν ᾧ σὺ Χριστέ μου ἐσταυρώθης ὑμῶν, ὑπερευλογῶ σε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐν Γολγοθᾷ οἱ ἄνομοι, σὲ Χριστέ σταυρώσαντες ἀπέκτειναν· ἀλλὰ ζῆς καὶ σώζεις, ἡμᾶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἐνοπρεπῶς μερίζεται, ἡ Τριάς, καὶ μένει ἀμερῆς ὡς Θεός· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ κετηρίαν ποίησον, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε Πανάχραντε, ῥυσθῆναι παντοίων, πειρασμῶν καὶ κινδύνων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

τῇ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, δυνάμει νευρώσας με ἀξίωσον, εὐψύχως ἀνύσαι, τὸν τῆς Νηστείας δρόμον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Ποιητὴν τῆς Κτίσεως, ὃν φρίττουσιν Ἄγγελοι, ὑμνεῖτε λαοὶ, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ δ'. Αἶθος ἀχειρότμητος.

Ἄθρον σε τμηθέντα προεῖδεν, ὄρους Προφήτης τῆς Παρθένου, Σῶτερ διαρρήξαντα

πέτρας, τῇ σῇ σταυρώσει· διὸ βαρούμενον, ἀναισθησίας λίθω με, ὡς πανοικτίρμων ἐλευθέρωσον.

Νήστευσον κακίας φυγή μου, Δείαν ἀγάπην ἐντροφῶσα· θύραν ἀναπέτασον πάσαις, καλῶν ἰδέαις, ἐναποφράττουσα, τῆς πονηρίας εἰσοδον, δι' ἐγκρατείας καὶ δεήσεως.

Εμὲ τὸν κατακρίτον σῶσον, ὁ κατακρίνας τῷ Σταυρῷ σου, Δέσποτα Σωτὴρ μου τὴν ἔχθραν, καὶ μὴ γενένης δείξῃ ὑπεύθυνον, τὸν σπιλωθέντα πάθει, καὶ ἀμαρτίαις ἀμαυρούμενον.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Χριστέ ὅταν ἔλθῃς, κρῖναι τὸν Κόσμον μετὰ δόξης· λύσον τὴν ἀχλὺν τῶν κακῶν μου, ταῖς ἐκείαις τῆς Κυψάσης σε, καὶ κληρονόμον ποιήσον, τῆς οὐρανοῦ Βασιλείας σου.

Εἰρμὸς ἄλλος. Ἑσαῖα χόρευε.

Πάλιν τὸν Παραδείσον, ὑπανοίγεις ἀπαξ σταυρωθεὶς· ἐν ᾧ μεταλαθῶν, χαίρω τῆς ζωῆς, θανάτου λυτρούμενος αἰωνίου, τῆς παρακοῆς· ὅθεν Φιλάνθρωπε, ὡς Θεὸν μου μεγαλύνω σε.

Τὸ κατάρας ὄργανον, εὐλογίας δεδεικται σφραγίς, ὁ σὸς ζωοποιός, Κύριε Σταυρός· ἐν ᾧ καθορῶντές σε, ζωούμεθα θνήξαντες τοπρὶν, καὶ ἀνυμνοῦντές σε, ὡς Δεσπότην μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Ομοουσιότητι, ἀνυμνῶ σε ἀναρχε Τριάς, σεπτὴ ζωαρχικὴ, ἀτμητε Μονάς· Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, καὶ γεννητὴ, Λόγε καὶ Υἱέ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, σῶσον πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπὲρ νῦν ὁ τόκος σου, Θεομητορ, ἀνευ γὰρ ἀνδρός, ἡ σύλληψις ἐν σοί, καὶ παρθενοκῶς, ἡ κύησις γέγονε· καὶ γὰρ Θεός, ἐστὶν ὁ τεχθεὶς. Ὁν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ο Σταυρός ὁ τίμιος, ἡ ἰσχὺς μου καὶ καταφυγή, γενοῦ μοι φωτισμός, νῦν ἐγκρατευτῶς, εὐφραίνων καθαίρων με, ῥυόμενος ἀπὸ πειρασμῶν, ἵνα δοξάζω σε, τὸν Δεσπότην μεγαλύνω Χριστόν.

Ὁ Εἰουός.

• **Η**σαῖα χόρευε, ἡ Παρθένο ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ ἔτεκεν υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ,

• Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον Ἀνατολή, ὄνομα αὐτῷ.
• Ὁν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.
Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἥχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Ἀἰῶνων, τὸ παρὸν Ἰδοῦ μελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἥχος πλ. δ'.

Παθοκτόνος Νηστεία παρούσα, τοὺς κακωθέντας ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας, ἰατρθεῖν ἐπαγγέλλεται· ἦν ὡς θεόδοτον βοηθὸν τιμήσωμεν, ταῖς θεογράφους πλάκας, διὰ Μωσέως δεξάμενοι· μὴ προκρίνωμεν τὴν συντρίψασαν αὐταῖς ἀκρασίαν· μὴ γενώμεθα μέτοχοι, ὧν τὰ κῶλα ἔπεσον ἐν τῇ ἐρήμῳ· μὴ σκυθρωπάσωμεν Ἰουδαϊκῶς, ἀλλ' ἐκκλησιαστικῶς φαιδρυνθῶμεν· μὴ Φαρισαϊκῶς ὑποκριθῶμεν, ἀλλ' Εὐαγγελικῶς καλλωπισθῶμεν. ἐγκαυχώμενοι τῷ Σταυρῷ Χριστοῦ, τοῦ λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβὶμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός. Σεραφὶμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἄγγελους; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε. Δυναίρεις; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι· πολλὰ ὑμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα· πρεσβεύσατε, τῷ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἥχος ὁ αὐτός.

Τί τὸ θαυμαστόν, καὶ ἐξαίσιον; ἡ Παρθένο τῷ Κυρίῳ, ἀνεθόα μητρικῶς. Αἱ ὠδίνες, ἃς οὐκ ἔγνω ἐν τῷ τίκτειν σε Υἱέ, δρμεῖαι, καθικνοῦνται τῆς καρδίας μου· οὐ φέρω, ἐν σταυρῷ προσηλωμένον σε, ὅραν τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων μου· σπεῦσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως δοξάσω σὺν τῷ Κόσμῳ, τὴν φρικτὴν Οὐκονομίαν σου.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἥχος α'.

Εν νυκτὶ καὶ ἡμέρα, προσπίπτομέν σοι Κύριε, τοῦ δοῦναι ἄφεσιν ἀμαρτιῶν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἵνα ἐν εἰρήνῃ σε προσκυνῶμεν, καὶ δοξολογῶμεν φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἥχος δ'. Ψαλμὸς λζ'.

Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσῃς με.

Στίχ. Ὅτι τὰ βέλη σου ἐνεπαίγησάν μοι, καὶ ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμέ τὴν χειρὰ σου.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ζ'. 4.

Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἀχαζ τοῦ Ἰωάθαμ, τῆ υἱοῦ Ὀζίου βασιλέως Ἰουδα, ἀνέβη Ῥασηὶν, βασιλεὺς Ἀράμ, καὶ Φακκεὶ, υἱὸς Ῥωμελίου, βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, πολέμησαι αὐτήν, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν πολιορκῆσαι αὐτήν. Καὶ ἀνηγγέλη εἰς τὸν οἶκον Δαυὶδ, λέγων· Συνεφώνησεν Ἀράμ πρὸς τὸν Ἐφραΐμ· καὶ ἐξέστη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ὃν τρόπον ἐν δρυμῷ ξύλον ὑπὸ πνεύματος σαλευθῆ. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Ἠσαΐαν· Ἐξέλθε εἰς συνάντησιν τῷ Ἀχαζ σὺ, καὶ ὁ καταλειφθεὶς Ἰασουβ ὁ υἱὸς σου, πρὸς τὴν κολυμβήθραν τῆς ἄνω ὁδοῦ τοῦ ἀγροῦ τοῦ κναφέως· καὶ ἐρεῖς αὐτῷ· Φυλάξαι τοῦ ἠσυχάσαι, καὶ μὴ φοβοῦ, μηδὲ ἡ ψυχὴ σου ἀσθενεῖτω ἀπὸ τῶν δύο ξύλων, τῶν δαλῶν τῶν καπνιζομένων τέτων· ὅταν γὰρ ὄργῃ τοῦ θυμοῦ μὲ γένηται, πάλιν ἰάσομαι. Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀράμ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ῥωμελίθ, ὅτι ἐβουλεύσαντο βουλήν πονηράν, Ἐφραΐμ περὶ σοῦ, λέγοντες· Ἀναθησόμεθα εἰς τὴν Ἰουδαίαν, καὶ συλλαλήσαντες αὐτοῖς, ἀποστρέψομεν αὐτούς πρὸς ἡμᾶς, καὶ βασιλεύσομεν αὐτοῖς τὸν υἱὸν Ταβεθ· ταῦτε λέγε Κύριος Σαβαωθ· Οὐ μὴ μείνη ἡ βουλή αὕτη, οὐδὲ ἔσται, ἀλλ' ἡ κεφαλὴ Ἀράμ, Δαμασκός, καὶ ἡ κεφαλὴ Δαμασκοῦ, Ῥάασειμ· ἀλλ' ἐφ' ἐξήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ἐκλείψει ἡ βασιλεία Ἐφραΐμ ἀπὸ λαοῦ, καὶ ἡ κεφαλὴ Ἐφραΐμ Σομόρων, καὶ ἡ κεφαλὴ Σομόρων, υἱὸς τοῦ Ῥωμελίου· καὶ εἰ μὴ πιστεύσητε, οὐδὲ μὴ συνῆτε. Καὶ προσέθετο Κύριος λαλῆσαι τῷ Ἀχαζ, λέγων· Αἴτησον σεαυτῷ σημεῖον παρὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου εἰς βάθος, ἢ εἰς ὕψος. Καὶ εἶπεν Ἀχαζ· Οὐ μὴ αἰτήσω, οὐδὲ μὴ πειράσω Κύριον. Καὶ εἶπεν· Ἀκούσατε δὴ οἶκος Δαυὶδ· μὴ μικρὸν ὑμῖν ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις, καὶ πῶς Κυρίῳ παρέχετε ἀγῶνα; Διὰ τοῦτο δώσει Κύριος αὐτὸς ὑμῖν σημεῖον.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς λή.

Εἰσαίκουσον τῆς προσευχῆς μου, Κύριε.

Στίχ. Εἶπα· φυλάξω τὰς ὁδοὺς μου.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Μετὰ τὸν Προομιαικόν, καὶ τὴν συνήθη Στιχολογ. εἰς τὸ, **Κύριε ἐκέκραξα**, ἰστώμεν Στιχ. ι. καὶ ψάλλομεν πρῶτον τὸ παρὸν Ἰδιόμελον δις. Ἦχος δ'.

Ἦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, νῦν ἡμέρα σωτηρίας· ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου, ἐπίσχεψαί μου τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ φορτίον τῶν ἀνομιῶν μου, ἄνευ μόνη Φιλάνθρωπε.

Εἶτα τὰ δ'. Μαρτυρικά τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, καὶ δ'. τοῦ Μηναίου.

Δόξα, τὸ Νεκρώσιμον, καὶ νῦν, Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου, ὡς ἀνωτέρω.

Ἐσπέρας, Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ψαλμὸς λθ'.

Τὸ ἐλεός σου, Κύριε, καὶ ἡ ἀλήθειά σου.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 32.

Ἦως ἦν ἐτῶν πεντακοσίων· καὶ ἐγέννησε Ἦως τρεῖς υἱούς, τὸν Σὴμ, τὸν Χαίμ, καὶ τὸν Ἰάφεθ. (Κεφ. Ε'. 1) Καὶ ἐγένετο, ἠνίκα ἤρξαντο οἱ ἄνθρωποι πολλοὶ γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ θυγατέρες ἐγεννήθησαν αὐτοῖς. Ἰδόντες δὲ οἱ υἱοὶ τῆ Θεῖ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ὅτι καλαὶ εἰσιν, ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ πασῶν, ὧν ἐξελέξαντο. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός· Οὐ μὴ καταμείνη τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας· ἔσονται δὲ αἱ ἡμέραι αὐτῶν, ἑκατὸν εἴκοσιν ἔτη. Οἱ δὲ γίγαντες ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· καὶ μετ' ἐκεῖνο, ὡς ἂν εἰσεπορεύοντο οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐγεννώσαν ἑαυτοῖς· ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ γίγαντες οἱ ἀπ' αἰῶνος, οἱ ἄνθρωποι οἱ ὀνομαστοί. Ἰδὼν δὲ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πᾶς τις διανοεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ πάσας τὰς ἡμέρας· καὶ ἐνεθυμήθη ὁ Θεός, ὅτι ἐποίησε τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ διενοήθη, καὶ εἶπεν· Ἀπαλείψω τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐποίησα, ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, καὶ ἀπὸ ἐρπετῶν ἕως τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι μετεμελήθη, ὅτι ἐποίησα αὐτούς. Ἦως δὲ εὗρε χάριν ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς μ'.

Εἴ γὰρ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με.

Στίχ. Μακάριος ὁ συνικὼν ἐπὶ πτωχόν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 5. 20.

Υιέ, φύλασσε νόμους πατρός σου, καὶ μὴ ἀπίσῃ δεσμούς μητρός σου· ἀφαφαί δε αὐτοὺς ἐπὶ σῆ ψυχῇ διαπαντός, καὶ ἐγκλοῖωσαι περὶ σὴ τραχήλῳ. Ἦνίκα ἂν περιπατῆς, ἐπάγου αὐτήν, καὶ μετὰ σοῦ ἔστω· ὡς δ' ἂν καθεύδῃς, φυλασσέτω σε, ἵνα ἐγειρομένῳ συλλαλήσῃ σοι. Ὅτι λύχνος ἐντολὴ νόμου καὶ φῶς, καὶ ὁδὸς ζωῆς, καὶ ἐλεγχος, καὶ παιδεία, τοῦ διαφυλάσσειν σε ἀπὸ γυναικὸς ὑπάνδρου, καὶ ἀπὸ διαβολῆς γλώσσης ἀλλοτρίας. Υἱέ, μὴ σε νικήσῃ κἀλλοὺς ἐπιθυμία, μηδὲ ἀγρευθῆς σοῖς ὀφθαλμοῖς, μηδὲ συναρπασθῆς ἀπὸ τῶν αὐτῆς βλεφάρων· τιμὴ γὰρ πόρνῃς, ὅση καὶ ἐνὸς ἄρτου· γυνὴ δὲ ἀνδρῶν τιμίας ψυχὰς ἀγρεύει. Ἀποδήσει τίς πῦρ ἐν κόλπῳ, τὰ δὲ ἱμάτια οὐ κατακαύσει; Ἡ περιπατήσῃ τίς ἐπ' ἀνθρώπων πυρός, τοὺς δὲ πόδας οὐ κατακαύσει; Οὕτως ὁ εἰσελθὼν πρὸς γυναῖκα ὑπάνδρον, ἐκ ἀθωωθήσεται, οὐδὲ πᾶς ὁ ἀπτόμενος αὐτῆς. Οὐ θαυμαστόν, εἰάν ἀλῶ τις κλέπτων· κλέπτει γὰρ, ἵνα ἐμπλήσῃ ψυχὴν πεινωσάν· εἰάν δὲ ἀλῶ, ἀποτίσει ἑπταπλάσια, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ δοῦς, ῥύσεται ἑαυτόν. Ὁ δὲ μοιχὸς δι' ἔνδειαν φρενῶν, ἀπώλειαν τῆ ψυχῇ αὐτῆ περιποιεῖται· ὀδύνας τε καὶ ἀτιμίας ὑποφέρει, τό, τε ὄνειδος αὐτοῦ οὐκ ἐξαλειφθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. Μεστός γὰρ ζήλου θυμὸς ἀνδρὸς αὐτῆς, ἐφείσεται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως· οὐκ ἀνταλλάξεται οὐδενὸς λύτρου τὴν ἔχθραν, ἕδὲ μὴ διαλυθῆ πολλῶν δώρων. (Κεφ. 5. 1.) Υἱέ, φύλασσε ἐμοὺς λόγους, ταῖς δὲ ἐμαῖς ἐντολαῖς κρύψον παρα σεαυτῷ. Υἱέ, τίμα τὸν Κύριον, καὶ ἰσχύσεις· πλὴν δὲ αὐτοῦ, μὴ φοβοῦ ἄλλον. Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγουμένων.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, ψάλλομεν τὸ, Ἀλληλουῖα, ἐκ γ'· καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα.

Ἦχος β'.

Α'πόστολοι, Μάρτυρες, καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν Πίστιν τηρήσαν-

τες, παρρήσιαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Μνήσθητι Κύριε, ὡς ἀγαθὸς τῶν δούλων σου, καὶ ὅσα ἐν βίῳ ἡμάρτον συγχώρησαι· ἕδεις γὰρ ἀναμάρτητος, εἰ μὴ σὺ ὁ δυνάμενος, καὶ τοῖς μετασταῖσι δοῦναι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀγία ἡ τοῦ ἀφράστου φωτός, Ἀγγελικοῖς σε ὕμνοις τιμῶντες μεγαλύνομεν.

Εἶτα στιχολογοῦμεν ἐν Κάθισμα τοῦ Ἑσπερίου τοῦ, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· καὶ μετὰ τούτο, ψάλλομεν τὰ Μαρτυρικά Κάθισμα μετὰ τοῦ Νεκρώσιμου καὶ Θεοτοκίου τοῦ τῆς Ἑβδομάδος Ἦχου, τὰ ἐν τῷ τέλει τῆς παρεούσης Βίβλου, καὶ γίνεται Ἀνάγνωσις εἰς τὴν Ἑξαήμερον. Εἶτα τὸν Ἀνωμόν, εἰς στάσεις β'. καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς τοὺς Κέκοιμημένους ἐν ἐκάστη στάσει· καὶ μετ' αὐτόν, τὰ Νεκρώσιμα. Ἐυλογητάρια. Ἐπειτα ὁ Ἱερεὺς·

Ελέησον ἡμᾶς ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου· καὶ τὴν Εὐχὴν· Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός. Εἶτα,

Τροπάριον. Ἦχος πλ. α'.

Α'νάπαυσον Σωτῆρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, καὶ τούτους κατασκήνωσον, ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια, καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ, καὶ γνώσει φιλάνθρωπε.

Δόξα. Καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο' ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ Κόσμῳ, Χριστέ ὁ Θεός, υἱὸς φωτός δι' αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μετὰ ταῦτα ψάλλομεν τὸν Κανόνα, τοῦ Μηναιίου εἰς 5'. καὶ τὸ Ἅγιον τῆς Μονῆς εἰς 8'. μέχρι τῆς 5'. Ὁδῆς· ἀπὸ δὲ ταύτης, εἰσέρχονται τὰ Τετραῶδια, καὶ καταλιμπάνεται ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς. Οἱ Κανόνες δὲ ψάλλονται οὕτω· Τοῦ Μηναιίου εἰς 5'. σὺν τῷ Εἵρμῳ, ὃν λέγει ὁ ἐναρξάμενος Χορὸς, καὶ ὁ ἕτερος τὸ Τροπάριον· κρατοῦμεν δὲ καὶ Στίχ· ἢ ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ, Τότε ἔσπευσαν, ὡς τοῦ Εἵρμου καὶ τοῦ ἐνὸς Τροπαρίου ψαλλομένων· χωρὶς Στίχων· καὶ τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς εἰς 8'. Ἀπὸ δὲ τῆς 5'. Ὁδῆς, εἰσέρχονται τὰ Τετραῶδια, προηγουμένων τῶν Κανόνων τοῦ Μη-

ναίου, και ψάλλονται αἱ ᾠδαὶ κατὰ τὴν τάξιν· εἰς μὲν τὴν ε'. ᾠδὴν ἀπὸ τοῦ. Περιχυθῆμαι ὕδωρ· εἰς τὴν ζ'. ἀπὸ τοῦ, Εὐλογητός εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν· εἰς τὴν η'. ἀπὸ τοῦ, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ πνευματικά· και εἰς τὴν θ'. ἀπὸ τοῦ, Ὁρκον ὃν ᾤμοσε πρὸς Ἀβραάμ.

Τετραψῆδιον, ποίημα Ἰωσήφ, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
Ὁ ὕμνος οὗτος Ἰωσήφ.

Στιχολογοῦμεν δὲ και τοὺς ᾠδαίς.

ᾠδὴ ε'. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Οἱ Ἅγιοι διὰ πλείστων βασάνων, ταῖς πολλαῖς τῶν δυσμενῶν μυριάδας, καταβαλεῖν, ἤξιώθησαν Σῶτερ, και τῶν πολλῶν ἀγαθῶν σου ἐπέτυχον· εὐχαῖς αὐτῶν ὡς ἀγαθός, τὰ πολλά μου ἐξάλειψον πταίσματα.

Μνησώμεν τοὺς Χριστοῦ Ἀθλοφόρους, και βοήσωμεν αὐτοῖς ὁμοφρόνως· Δεσποτικῶν, μιμηταὶ παθημάτων, τὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν πάθη ἰάσατε· νηστεύειν τε ἀπὸ κακῆς, συνηθείας ἡμᾶς ἐπισχύσατε.

Μετέβαλες τῷ θανάτῳ εἰς ὕπνον, τὸ ἐπίφθονον ἐν τάφῳ ὑπνώσας, και τοῖς νεκροῖς, τὴν ζωὴν ἐδώρησώ· τοὺς μεταστάντας οὖν Σῶτερ ἀξίωσον, τῆς στάσεως τῶν ἐκλεκτῶν, Ἀθλοφόρων ἁγίων δεήσεσι.

Θεοτοκίον.

Μηστεύειν με και ἀπέχεσθαι πάσης, ἀμαρτίας ἐνδυναμώσον Κόρη, τὸν δυνατὸν, ἀναμάρτητον Λόγον, σωματωθέντα ἀρρήτως κησασα· και δίδου μοι καθαρτικόν, μολυσμάτων Πανάμωμε δάκρυον.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος γ'.

Βυθός μοι τῶν παθῶν ἐπανέστη.

Μαρτύρων μνήμην ἐπιτελέμεν ἐνθέως, φιλομάρτυρες δεῦτε, ἀγαλλιασώμεθα, ὕμνοις αὐτοὺς καταστέφοντες, τὸν ἀθλοθέτην Χριστὸν εὐλογοῦντες.

Μαστίγων πρῶτον πείραν λαβόντες, εἰδ' οὐτω λιθασθέντες πρισθέντες, θηρσί βορά δίδοσθε, σφαγιαζέσθε ὡς ἄρνες Χριστοῦ, ἀλλὰ ζῆτε εἰς αἰεὶ Ἀθλοφόροι.

Δόξα.

Τὰ τρία μιᾶ φύσει συναίπτων, τὸ ἐν δὲ, τρεῖσι τέμνων προσώποις· ἃ ἡ Θεότης ἐστὶ, Σαβέλλιον τε και τὸν Ἄρειον, τοὺς ἰσομέτρούς κρημνοὺς διαφεύγω.

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος ὠφθης, και μετὰ τόκον ἀγνεύεις· ἅμφω γὰρ και λοχεύεις, ξενοπρεπὲς Δέημα, λεγόμενον, και νοούμενον, ἐν σοὶ Θεομητορ·

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἅγίοις αὐτῷ.

Μαρτυρικόν.

Τὸ αἷμα τῆς ὑμῶν καρτερίας, Κυρίῳ ἰκετεύει ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν Μάρτυρες· διὸ και νῦν, ὑπερευξασθε νηστεύειν ἡμᾶς, ἐκ παθῶν ἀτιμίας.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀυλισθήσονται.

Νεκρώσιμον.

Ο πάντα μέλλων κρῖναι τὸν Κόσμον, παρόντων μυριάδων Ἀγγέλων, ἀκαταγνώστως τότε παραστήναι σοι καταξίωσον, τοὺς κοιμηθέντας, πιστῶς Πανοικτίρμον.

Ὁ Εἰρμός.

• Βυθός μοι τῶν παθῶν ἐπανέστη, και ζάλη
• ἐναντίων ἀνέμων· ἀλλὰ προφθάσας με
• σὺ, σῶσον Σωτήρ, και ῥύσαι φθορᾶς, ὡς ἔσωσας, τοῦ θηρὸς τὸν Προφήτην.

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Ο μύθοις ἐσθέσατε αἱμάτων παναοίδιμοι τὴν φλόγα τῆς ἀπάτης· τοῦ πυρὸς οὖν ἡμᾶς, τοῦ μέλλοντος πρῆβείαις, ταῖς πρὸς Χριστὸν λυτρώσατε, τοῦ Κυρίου Ἀθλοφόροι.

Στόματα φράξαντες λεόντων, τῶν βασάνων τὴν πυρὰν ὑπενεγκόντες, Ἀθλοφόροι τρυφήν, τὴν κρείττονα κληροῦσθε· ἧς περ τυχεῖν δεήθητε, και ἡμᾶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο λω φωτὶ περιλαμφθέντες, τῷ τοῦ Πνεύματος γενναῖοι Ἀθλοφόροι, μεταστασι πιζοῖς, τὴν ἀνεσιν αἰτεῖτε, και Παραδείσου εἴσοδον, και ζωῆς τὴν μετουσίαν.

Θεοτοκίον.

Υμνον προσάγω σοι Παρθένε, μὴ παρίδης με κακοῖς κεκρατημένον· ἀλλὰ δίδου Ἀγνή, διόρθωσιν τελείαν, διὰ νηστείας πάσης τε, ἀγωγῆς ἀγαθοτρόπου.

Εἰρμός ἄλλος. Ὁ τὴν φλόγα δροσίσας.

Πῦρ και ξίφος και θῆρας Ἀθλοφόροι, ὡς τρυφήν λογισθέντες κατεπλήξατε, τοὺς φονεῖς ὑμῶν, ἀνυμνοῦντες Θεόν, τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μεληδὸν συγκοπέτες και καέντες, τῷ Χριστῷ, ἀννέχθητε θυσία, εὐδεστατὴ Χριστοῦ Μάρτυρες· ἀλλ' αὐτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, αἰεὶ πρῆβείσατε.

Δόξα.

Εν Τριάδι εἷνα Θεὸν δοξάζω, τὸν Πατέρα, Υἱὸν τε και τὸ Πνεῦμα, Μονάδα ἀπλήν, Τριάδα σεπτὴν, ὄρχην προάναρχον, και ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Παναγία Δέσπονα Θεοτόκε, τὰς εὐχὰς τῶν δούλων σε δεχομένη, προσένεγκε τῷ πάντων Θεῷ, ἵνα σώσῃ ἡμᾶς, ἀπὸ παντὸς πειρασμοῦ.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος. Μαρτυρικόν.

Τῶν Μαρτύρων οἱ δῆμοι οὐρανόθεν, τοὺς ὑμᾶς ἀνυμνοῦντας ἐπιστάντες, εὐλογήσατε, ἀγιάσατε προθύμως, τῶν Νηστειῶν, διατελεῖν τὸν καιρὸν.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου, Κύριε. Νεκρώσιμον.

Τῶν ἐν πίστει πρὸς σέ μετατεθέντων, ὁ συνῶν τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἔκουσια, καὶ ἀκίβητα πταίσματα συγχωρῶν, ἀνάπαυσον ὡς Θεός.

Ὁ Εἰρμός.

- » **Ο** τὴν φλόγα δροσίσας τῆς καμίνου, καὶ τοὺς Παῖδας ἀφλέκτους διασώσας, εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ ἡ. Νικηταὶ τυράννου.

Τῶν βασάνων εἶδη, ἀσθενεῖα σώματος ὑπενεγκόντες, ἰατροὶ νοσοῦντων, Ἀθλοφόροι ὤφθητε ὅθεν κραυγάζω. Τὴν ἐμὴν νοσοῦσαν ψυχὴν ἰατρεύσατε, χρόνῳ τῆς Νηστείας, διὰ τῆς μετανοίας.

Οἱμοὶ! πῶς παρήλθον, πᾶσαι αἱ ἡμέραι μου ἐν ἀμελείᾳ, καὶ ἰδοὺ τὸ τέλος, φθάνει ἀτελείωτον, καλῶν λαβεῖν με. Οἱ καλῶς τὸν δρόμον, τελέσαντες Μάρτυρες, τέλος ἀγαθόν μοι, γενέσθαι δυσωπεῖτε.

Σταλαγμοῖς αἱμάτων, τὴν πυρὰν ἐσβέσατε τῆς ἀθείας, Δεῖοι Ἀθλοφόροι, καὶ τοῖς ἐκδημήσασι τοῦδε τοῦ βίου, ἐξαιτεῖτε ὄντως, τὴν Δεῖαν ἀνάπαυσιν, καὶ τῶν πεπραγμένων, τὴν λύσιν εἰς αἰῶνας. Θεοδοκίον.

Ισζεκιὴλ σε, πύλην ἀδιόδευτον Ἀγνή προεἶδε, μετανοίας πύλας, πᾶσιν ὑπανόγουσαν ἀπεγνωσμένοις ὅθεν δυσωπῶ σε, τρίβους μοι ὑπάνοιξον, τὰς πρὸς τὰς ἐκείθεν, φερούσας καταπαύσεις.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν ἐξ ἀνάρχου.

Τοὺς πολυάθλους αἰκισμοὺς, διαφόρως ὑπομείναντες, οἱ μὲν καέντες, ἕτεροι πρισθέντες ἄλλοι δὲ τεμνόμενοι, εὐφραίνεσθε Ἀθληταί, ἀναμέλποντες Χριστῷ. Ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εν τοῖς αἱμασιν ὑμῶν, ἀγιάζετε τὰ πέρατα, μικραῖς ράνισι, ρεῖθρα ἰαμάτων πᾶσιν ἀναβλύζοντες, πανεύφημοι Μάρτυρες διὸ βοᾶτε αἰεὶ Ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Η τρισυπόστατος Μονὰς, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, μία Θεότης, μία Βασιλεία, σέ αἰνεῖ τὸ ἄδυτον φῶς, Ἀγγέλων αἰ στρατιαί· καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, ὑμνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Ιδοὺ πᾶσαι γενεαί, μακαρίζομέν σε Ἀχραντε τὰ μεγαλεῖα τὰ σὰ καθορῶντες· σὺ γὰρ τίκτει ὑπερφῶς, τὸν τοῦ παντὸς Ποιητὴν, Θεὸν ὄντα, καὶ βροτόν· διὸ σε εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Θαυμασὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ. Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀθλοφόρων ὁ χορὸς, δυσωπήθητι τοῦ σῶσαι ἡμᾶς, πρὸς τὸν Σωτῆρα, τὰς ἐκτετηρίας, καὶ τανῦν ποιούμενοι, λατρεύειν εἰλικρινῶς, δι' ἐγκρατείας αὐτῷ. Ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται. Νεκρώσιμον.

Τοῖς Κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἐλπιδὶ ἀναστάσεως, πρὸς αἰωνίαν ζωὴν ἐγερθῆναι, Κύριε, ἀξίωσον αἰνεῖν σε εἰλικρινῶς, καὶ δοξαζέειν ψαλμικῶς· Ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

- » **Τ**ὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς, γεννηθέντα
- » πρὸ αἰώνων Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ
- » τῆς Θεοτόκε, σάρκα ἐνδυσάμενον, ὡς τέλειον
- » ἄνθρωπον, καὶ Θεὸν ἐκ τοῦ Θεοῦ, ὑμνεῖτε,
- » εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
- » αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Ὅρους παρήλθες τῆς φύσεως.

Οφθητε Δεῖοι ὡς ἄνθρακες, ὕλην ποτηραὶν ἀθείας συμπλέξαντες, καὶ στίφη τῶν δαιμόνων ξίφει συγκόψαντες, γενναῖοι Ἀθλοφόροι, φωταγωγοὶ τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Σκότος βασάνων δηλήθετε, καὶ πρὸς φωτισμόν νοητὸν μετοικίσθητε, γενναῖοι Ἀθλοφόροι· διὸ φωτίσατε τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου, ἐσκοτισμένην πλημμελήμασιν.

Πλησάν πόνους προσφέροντες, οί πανευκλειείς Ἀθλοφόροι τοῦ σώματος· καί νῦν τοῖς μετασᾶσι πιβοῖς τήν ἄπονον, ἀνάπαυσιν αἰτοῦνται, καί Παραδείσου τήν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Οάνηθι ἄχραντε Δέσποινα, Δεῖος συνεργός τοῖς ἀχρείοις οἰκέταις σου, καιρῶ τῆς ἐγκρατείας, τὰς προσευχάς ἡμῶν προσάγουσα Κυρίῳ, τῶ τῶν αἰῶνων βασιλεύοντι.

Εἰρμός ἄλλος. Σέ τήν ἀθάνατον.

Ος πῦρ ἐμβληθέντες ἐκ Θεοῦ, εἰς τήν γῆν κατεφλέξατε, πᾶσαν πλάνην εἰδώλων, ἀνάψαντες πυρσόν, εἰς τὰ πέρατα εὐσεβείας, Ἀθλοφόροι Χριστοῦ.

Υμᾶς οὔτε φλόγες οὐ σφαγαί, οὐ τροχοί οὐκ ἀρθρέμβολα, καταπέλται, πριστῆρες, οὐκ ἄλλη βάσανος πικρά διεχώρισε, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ Ἀθληταί. Δόξα.

Εν καί τρία ἀνυμνῶ, εὐσεβῶς τήν Θεότητα, τῇ μορφῇ τοῖς προσώποις, συνάπτων καί διαιρῶν· ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός, καί τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ταῦτα ἐν εἰσί.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Σέ τήν ἐκ ρίζης Ἰεσσαί, καί Δαυῖδ τῆ προπάτορος, ἐκβλαστήσασαν ράβδον, πανάχραντε Ἀγνή μεγαλύνομεν, ὅτι σώζεις τὰς ψυχάς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῆς γῆ αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Μαρτυρικόν.

Πληθὺς Μαρτύρων ἡ σεπτῆ, τὸν Χριστὸν ἐκδυσώπησον, ἐν εἰρήνῃ πληροῦντας τὸν δρόμον τῶν Νησιῶν, κατιδεῖν ἡμᾶς, καί προσκυνῆσαι καί τὰ Πάθη αὐτοῦ.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καί προσελάβου, Κύριε.

Νεκρώσιμον.

Νεκρῶν καί ζώντων ὡς Θεός, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον, καί ζωὴν τῇ Ἐγέρσει σου πᾶσι παρασχῶν, Χριστέ ἀνάπαυσον, καί τοὺς δούλους σου, οὓς μετέστησας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**έ τήν ἀθάνατον πηγὴν, τήν δι' Ἁγίων
• **Σ**αῖματα, τῶ γένει τῶν ἀνθρώπων παρέχουσαν, Ἀγνή μεγαλύνομεν, ὅτι σώζεις τὰς
• **ψυχάς ἡμῶν.**

Ἔτα τὸ φωταγωγικόν, τὸ κατὰ τὸν τυχόντα Ἡχον, δις, ποιῶντες τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ οὕτως·

Ἐν μὲν τῶ πρώτῳ,

Προσβείαις, Κύριε, τῶν Ἁγίων σου.

Ἐν δὲ τῶ δευτέρῳ,

Προσβείαις, Κύριε, τῆς Θεοτόκου.

Καί τὸ Νεκρώσιμον Ἐξαποστειλάριον.

Ὁ καί νεκρῶν καί ζώντων, ἐξουσιαζῶν ὡς Θεός.

Εἰς τοὺς Αἴνους, τὰ Μαρτυρικά, τὰ τοῦ τυχόντος Ἡχου τῆς Ἐβδομάδος. Δόξα, τὸ Νεκρώσιμον. Καί νῦν. Θεοτοκίον, τοῦ αὐτοῦ Ἡχου.

Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Προσόμοια τοῦ κυρίου Θεοφάνους, τὰ τοῦ Ἡχου ὡς ἀνωτέρω.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκειμένον. Ἡχος πλ. β'.
Ἐμφράνθητε ἐπὶ Κύριον, καί ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι.

Στίχ. Μακάριοι, ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι.

Ἐρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Γ'. 12.

Αδελφοί, βλέπετε, μήποτε ἔσαι ἐν τινι ὑμῶν καρδία πονηρὰ ἀπιστίας, ἐν τῶ ἀποστῆναι ἀπὸ Θεοῦ ζώντος· ἀλλὰ παρακαλεῖτε ἑαυτοὺς καθ' ἐκάστην ἡμέραν, ἄχρι οὗ τὸ σήμερον καλεῖται, ἵνα μὴ σκληρυνθῆ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτη τῆς ἀμαρτίας. Μέτοχοι γὰρ γεγόναμεν τοῦ Χριστοῦ, εἴαν περ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποστάσεως μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν· ἐν τῶ λέγεσθαι· Σήμερον, εἴαν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῶ παραπικρασμῶ. Τινὲς γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν, ἀλλ' οὐ πάντες οἱ ἐξεληθόντες ἐξ Αἰγύπτου διὰ Μωσέως.

Καί Νεκρώσιμος.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καί Νεκρώσιμον.

Κοινωνικόν. } Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι· καί,
} Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω.

Ἄτη ἡ τάξις κατὰ πάντα φυλαχθῆτω καί ἐν τοῖς λοιποῖς Σάββασι τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, εἴαν μὴ τύχη ἐν αὐτοῖς ἡ Ἑορτὴ τῶν ἁγίων Τεσσαρόκοντα, ἢ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ,

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ,

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

Τ Ω Σ Α Β Β Α Τ Ω Ε Σ Η Ε Ρ Α Σ .

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΗΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προαιμακόν, καὶ τὴν συνήθη Στιχο-
λογίαν, εἰς τὸ, **Κύριε ἐκέκραξα**, ἰστώμεν Στίχ.
ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς
Ὀκτωήχου ε'. καὶ τὰ ἐπόμενα Προσόμοια τοῦ
Ἀγίου γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Τὴν ἄσματικὴν ταύτην Ἀκολούθιαν τοῦ Ἀγίου, πλὴν τῆ
Κανόνος, ἐποίησε Φιλόθεος ὁ Πατριάρχης, κατὰ τὸ αὐτῆ.
ἴτος, ὅτι καὶ ἡ ἱορτὴ αὐτοῦ ἰθυσίθη κατὰ τὴν σήμερον
ἡμέραν. Ὁ δὲ Κανὼν ἴστι ποίημα Γεωργίου, ὡς ἐκ
τῆς Ἀκροστιχίδος τῶν Θεοτοκίων δείκνυται.

Ἦχος β'. Ποίσις εὐφημιῶν ἄσματος.

Ποίσις εὐφημιῶν ἄσματος, ἀνυμνήσωμεν τὸν
Ἱεράρχην; τῆς θεολογίας τὴν σαλπιγγα,
τὸ πυρίπνου στόμα τῆς χάριτος, τὸ σεπτὸν
τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, τὸν στύλον, τῆς Ἐκ-
κλησίας τὸν ἀκράδαντον, τὸ μέγα, τῆς Οἴκου-
μένης ἀγαλλίαμα, τὸν ποταμὸν τῆς σοφίας,
τοῦ φωτὸς τὸν λύχνον, τὸν ἀστέρα τὸν φαι-
νόν, τὸν τὴν Κτίσιν καταλαμπρύνοντα. Δίς.

Ποίσις ὑμνωδιῶν ἀνθισιν, στεφανώσωμεν τὸν
Ἱεράρχην; τὸν τῆς εὐσεβείας ὑπέρμα-
χον, καὶ τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον, τὸν θερμόν
τῆς Πίστεως προστάτην, τὸν μέγαν, καθηγε-
μόνα καὶ διδάσκαλον, τὴν λύραν, τὴν παναρ-
μόνιον τοῦ Πνεύματος, τὴν χρυσαυγίζουσαν
γλῶσσαν, τὴν πηγὴν τὴν βρύουσαν, ἰαμάτων
νάματα πιστοῖς, τὸν μέγαν καὶ ἀξιάγαστον
Γρηγόριον.

Ποίσις αἱ γηγενεῖς χεῖλεσιν, εὐφημήσωμεν
τὸν Ἱεράρχην; τὸν τῆς Ἐκκλησίας διδά-
σκαλον, τοῦ φωτὸς τοῦ Θεοῦ τὸν κήρυκα, τὸν
οὐρανομόστην τῆς Τριάδος, τὸ μέγα, τῶν μο-
ναζόντων ἐγκαλλώπισμα, τὸν πράξει, καὶ θεω-
ρία διαλάμποντα, Θεσσαλονίκης τὸ κλέος, συμ-
πολίτην ἔχοντα, μυροβλύτην ἐν Οὐρανοῖς, τὸν
Θεῖον καὶ ὑπερθαύμαστον Δημήτριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Οσὶε τρισμάκαρ, ἀγιώτατε Πάτερ, ὁ ποι-
μὴν ὁ καλὸς, καὶ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Χρι-
στοῦ Μαθητῆς, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν

προβάτων· αὐτὸς καὶ νῦν Πατὴρ ἡμῶν, Θεο-
φόρε Γρηγόριε, αἰτησαὶ πρεσβείαις σου, θεωρη-
θῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ τῆς Ὀκτωήχου.
Ἀπόστιχα Ἀναστάσιμα τὰ κατὰ Ἀλφάβητον.
Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Γρηγόριος γλῶσσά σου πρὸς διδασκαλίαν,
ἐν τοῖς ὡσὶ τῶν καρδιῶν ἐνηχοῦσα, τὰς
τῶν ῥαθύμων ψυχῶν διανίστησι, καὶ θεοφθό-
γοις λόγοις σου, κλίμαξ εὐρίσκεται, τοὺς ἐκ
γῆς πρὸς Θεὸν ἀναφέρουσα· διὸ Γρηγόριε,
Θετταλίας τὸ θαῦμα, μὴ παύσῃ πρεσβεῖων
Χριστῷ, φωτισθῆναι τῷ θεῖῳ φωτὶ τοὺς τι-
μῶντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ανύμφευτε Παρθένη, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως
συλλαβοῦσα σαρκί, Μητὴρ Θεοῦ τοῦ Ὑ-
ψίστου, σῶν οἰκτιρῶν παρακλήσεις δέχου Παν-
άμωμε· ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν
πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχο-
μένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτικίον τὸ Ἀναστάσιμον· εἶτα τὸ παρὸν
τοῦ Ἀγίου. Ἦχος πλ. δ'.

Ορθοδοξίας ὁ φωστὴρ, Ἐκκλησίας τὸ στή-
ριγμα καὶ διδάσκαλε, τῶν μοναστῶν ἡ
καλλονὴ, τῶν θεολόγων ὑπέρμαχος ἀπροσμά-
χητος, Γρηγόριε θαυματουργέ, Θεσσαλονίκης
τὸ καύχημα, κήρυξ τῆς χάριτος, ἰκέτευε δια-
παντὸς, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ, Θεοτόκε Παρθένη, ἐκ τρίτου· καὶ ἡ λοιπὴ
Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

Τ Η Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η Η Ρ Ω Ι .

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, τὸ, **Θεὸς Κύριος**, τὸ
Ἀπολυτικίον Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἀγίου, καὶ
Θεοτοκίον. Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ
Ἀνάγνωσις εἰς τὴν Ἑξαήμερον· τὰ εὐλογη-
τάρια, αἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου, τὸ **Πᾶσα**
πνοή, καὶ τὸ Ἑωθινὸν Εὐαγγέλιον· καὶ μετὰ τὸ,
Ἀνάστασις Χριστοῦ, καὶ τὸν Ν', ψάλλομεν τὰ
ἰδιόμελα ταῦτα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας ζωοδότα·
ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς Ναὸν
τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον
ἐσπλωμένον. Ἄλλ' ὡς οἰκτιρῶν καθαρὸν, εὐ-
σπλαγγνῶ σου ἐλέει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροῖς γὰρ κατερρύπωσα, τὴν ψυχὴν ἀμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥύσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα, Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κτλ.

Ἦχος πλ. β'.

Γὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς Κρίσεως· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγγνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶ σοι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες. Ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ Σταυροαναστάσιμος, καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς η' καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς σ'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ὤδῃ α'.

Ἦχος δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Πητόρων οἱ ἐνθεοὶ, καὶ θεολόγων οἱ πρόκριτοι, καὶ γλώσσαι θεόφθογγαι, δεῦτε συνελθετε, εἰς ἐνότητα, ὑμῆσαι κατ' ἀξίαν, τὸν πνευματορρήτορα, θεῖον Γρηγόριον.

Ο στυλὸς τῆς Πίστεως, τῆς Ἐκκλησίας ὁ πρόμαχος, ὁ μέγας Γρηγόριος, ἀνευφημείσθω μοι, ὁ πανάριστος, ποιμὴν Θεσσαλονίκης, ὁ κόσμος τοῦ τάγματος, Ἱεραρχῶν ἀληθῶς.

Ε'κ βρέφους ἐπόθησα, κρείττονα βίον καὶ τέλειον, Πάτερ ἐκ νεότητος, ἔστερξας φρόνημα, καὶ ὁμότροπος, καὶ σύμφρων ἀνεδείχθης, τοῦ συνωνυμῆντός σοι, θεῖε Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Πενού μοι Πανάμωμε, ζωῆς ὁδὸς ὀδηγοῦσαί με, πρὸς θεῖα σικηνώματα· ἀπεπλανήθην γὰρ, καὶ πρὸς βάραθρα, κακίας ὀλισθαίνων, ἐξ ὧν με ἀνάγαγε, τῇ μεσιτεῖᾳ σου.

Καταβασία. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Ὤδῃ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Γὰ ρεῖθρα τῶν θείων διδαχῶν σου, φυλάττοντες πᾶσαν μηχανὴν, τῶν κακοδόξων φεύγομεν, καὶ πάσας ἐκκρούμεθα, σοῖς ἱεροῖς συγγράμμασι, φάλαγγας τούτων Γρηγόριε.

Σοφίας μωραῖς τῶν κακοδόξων, διέλυσας Μακάρι τοῦ Θεοῦ, σοφίαν ἐνυπόστατον, ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ σου, δι' ἧς μετ' ἤχου ἔθραυσας, τὰ σαθρὰ τούτων φρυάγματα.

Νεκρώσας σαρκὸς τῆς φθειρομένης, πᾶσαν ἠδυπάθειαν σοφῆ, ἀσκητικῶς ἐζώωσας, ψυχῆς σου τὰ κινήματα, καὶ ταύτην θεῖον ὄργανον, θεολογίας ἀνεδείξας.

Θεοτοκίον.

Ε'ν γνώσει φρενῶν καὶ προαιρέσει, αἰσχροῖν τε καὶ ἄσωτον ζωὴν, ἐπιμελῶς ἠγάπησα· ἀλλὰ στοργῇ τῇ θεῖᾳ με, Παρθένε Θεονύμφευτε, δέσμευσον θεῖα πρεσβεία σου.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ταχύ προκαταλαβε.

Τὴν πλάνην κατέφλεξας, τῶν κακοδόξων σοφῆ, τὴν πίστιν ἐτράνωσας, τῶν ὀρθοδόξων καλῶς, καὶ κόσμον ἐφώτισας· ὄθεν τροπαιοφόρος, νικητὴς ἀνεδείχθης, στυλὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἀληθῆς Ἱεράρχης· πρεσβεύων μὴ ἐλλίπτῃς Χριστῷ, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχύ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἱμεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῶ Ἰῶ καὶ Θεῷ Κυρία Πανάμωμε· σβέσον τὰς περιστάσεις, τῶν δυσφήμων γλωσσαλγῶν, πράϊνον μηχανίας, καὶ κατάβαλε θράσος, τῶν ὀπλιζομένων ἀθῆων, Ἄχραντε, κατὰ τῶν δούλων σου.

Ὤδῃ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν.

Α'νοιξας τὸ στόμα σου Πάτερ σοφῆ, τοῦ Θεοῦ σοφίαν ἐκήρυξας, ἣν ἐμελέτας, ἐν καρδίᾳ σου ἄει· καὶ Βαρλαάμ τὸν μάταιον, ἄφρονα καὶ ἄνου ἀπέδειξας.

Ε'δος ὁ γλυκύτατος ἐπὶ τὴν γῆν, Ἥλιος τῷ νόμῳ τῆς φύσεως· ἀνατελεῖς δέ, τῷ πρῶτῳ σὺν τῷ Χριστῷ, Ἥλιος ὁ ἀνέσπερος, πάντας ἐποπτεύων πρεσβείαις σου.

Ε'δειξεν ἡ χάρις σε Μακάρι Θεοῦ, καύχημα καὶ στήριγμα μέγιστον, τῶν Ὀρθοδόξων, καὶ Ποιμένα ἀγαθόν, καὶ Θεολόγον δεύτερον, καὶ τῆς ποιμένης ἄγρυπνον φύλακα.

Θεοτοκίον.

Οτὰ μοι διανοίξον τὰ τῆς ψυχῆς, Μητὲρ τοῦ Θεοῦ ἡ γεννήσασα, τὸν πρὶν τὰ ὦτα, διανοίξαντα κωφοῦ, καὶ θεῖους ἐνωτίζεσθαι, λόγους, καὶ πληροῦν καταξίωσον.

Κάθισμα. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν.

Ὤδῃ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Δρεπάνη τῶν λόγων σου, καὶ ἱεροῖς συγγράμμασι, ἔτεμες αἱρέσεις ἀκανθῶδεις, καὶ ζιζανίων νόθα βλαστήματα· τῆς Ὀρθοδόξιας δ' εὐσεβῆ, κατεβαλοῦ σπέρματα, Ἱεράρχα Γρηγόριε.

Οἱ λόγοι σου Πάνσοφε, καὶ τὰ σεπτὰ συγγράμματα, δρόσος οὐρανία, μέλι πέτρας, ἄρτος Ἀγγέλων τοῖς ἐντυγχάνουσι, νέκταρ ἀμβροσία γλυκασμός, ἠδυσμα Γρηγόριε, καὶ πηγὴ ζῶντος ὕδατος.

Κσινόν σε Δεδάσκαλον, γνωρίζει γῆ καὶ θάλασσα, στήλην ἱεράν Ὁρθοδοξίας, καὶ ὀπλοθήκην θείων δογματίων σεπτῆν, σοφὸν Θεολόγον ἱερόν, σύσκηνον συμμετόχον, Ἀποστόλων ὁμότροπον. Θεοτοκίον.

Ρεῖθροις κατανύξεις, τοὺς ῥύπους τῆς καρδίας μου, ἄχραντε ἀπόπλυνον Παρθένε, καὶ μετανοίας τρόπους μοι δώρησαι, σαῖς πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, ἱεραῖς δεήσεσιν ὃν ἀρήτῳς ἐγέννησας.

Κάθισμα. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡδή 5. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Ερράγη μάταιον φρύαγμα, καὶ γλώσσα Βαρλαάμ τοῦ παράφρονος, λόγοις καὶ δόγμασι, καὶ διανοίας ὀξύτητι τοῦ σοφοῦ Βασιλέως, καὶ σοῦ Γρηγόριε.

Τὴν θείαν λύραν τοῦ Πνεύματος, τὴν σαλπῆγα τρανώς τὴν κηρύξασαν, Θεοῦ μιστήρια, Θεσσαλονίκης τὸν Πρόεδρον, τὴν θεολόγον γλώσσαν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Λαοῦ ποτὲ προηγούμενος, ὡς στῦλος τοῦ πυρός τῆς Πίστεως, ἐχθροὺς κατέφλεξας τῶν δὲ πιστῶν τὰ συστήματα, ἐφώτισας θεόφρον, Πάτερ Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Γενούμοι πάναγνε Δέσποινα, γαλήνη καὶ λιμὴν παρακλήσεως, διαβιβάζουσα, πρὸς θεῖον ὄρμον ἀκύμαντον, τὴν ζάλην τῶν παθῶν μου, καταπραΰνουσα.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην.

Κοντάκιον. Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ.

Τὸ τῆς σοφίας ἱερόν καὶ θεῖον ὄργανον, θεολογίας τὴν λαμπραὴν συμφώνως σαλπῆγα, ἀνυμνοῦμέν σε Γρηγόριε Θεορρήμον. Ἀλλ' ὡς νοῦς Νοῦ τῷ πρώτῳ παριστάμενος, πρὸς αὐτὸν τὸν νοῦν ἡμῶν Πάτερ ὀδήγησον, ἵνα κηρύξωμεν. Χαῖρε Κήρυξ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος, πρὸς τὸ Ἄγγελος πρωτοστάτης.

Αγγελος ἀνεφαίνης, ἐπὶ γῆς τῶν ἀρρήτων, τὰ θεῖα τοῖς βροτοῖς ἐξαγγέλλων· ταῖς γὰρ τῶν Ἀσωμάτων φωναῖς, ἀνθρωπίνῳ νοῦ τε, καὶ σαρκὶ χρώμενος, ἐξέστησας ἡμᾶς, καὶ βοᾷν σοι Θεορρήμον, ἐπεισας ταῦτα.

Χαῖρε, δι' οὗ τὸ σκότος ἠλάθη· χαῖρε, δι' οὗ τὸ φῶς ἀντεισηλθε.

Χαῖρε, τῆς ἀκτίστου Θεότητος Ἄγγελε· χαῖρε, τῆς κτιστῆς καὶ μωρᾶς ὄντως ἐλεγε.

Χαῖρε, ὕψος ἀνεπίβατον, τὴν Θεῶ φύσιν εἰπών· χαῖρε, βάθος δυαθεώρητον, τὴν ἐνέργειαν εἰπών.

Χαῖρε, ὅτι τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καλῶς εἶπας· χαῖρε, ὅτι τὰς δόξας τῶν κακούργων ἐξεῖπας.

Χαῖρε, φωστήρ ὁ δείξας τὸν ἥλιον· χαῖρε, κρατήρ, τοῦ νέκταρος πάροχε.

Χαῖρε, δι' οὗ ἡ ἀλήθεια λάμπει· χαῖρε, δι' οὗ ἐσκοτίσθη τὸ ψεῦδος.

Χαῖρε Κήρυξ τῆς χάριτος.

Συναξήριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Κυριακῆ δευτέρα τῶν Νηστεῶν, μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, τοῦ Παλαμᾶ.

Στίχοι.

Φωτὸς λαμπρὸν κήρυκα νῦν ὄντως μέγαν, Πηγὴ φάους ἄδυτον ἄγει πρὸς φέγγος.

Οὗτος ὁ τοῦ θεοῦ καὶ ἀνεσπέρου φωτὸς υἱὸς, ὁ ἀληθὴς τῷ ὄντι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, καὶ θαυμαστός τῶν θείων ὑπηρετῆς καὶ λειτουργός, κατήγετο ἐξ Ἀσίας γενεᾶς δὲ ἴσχε περιφανεῖς καὶ ἐνδόξους· οὐ τὸν ἔξω μόνον καὶ κατ' αἰσθησὶν ἄνθρωπον, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον τὸν ἔνδον, καὶ μὴ ὀρώμενον, ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ κοσμήσαι ἐσπούδασεν. Ἐν ἀκαλῇ δὲ πάνυ τῆς ηλικίας, τελευταῖος αὐτῷ τοῦ πατρὸς, ἢ μήτηρ αὐτῶν τε καὶ τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τὰς ἀδελφάς, παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, καὶ ἱεροῖς γράμμασιν ἔτρεφε τε, καὶ ἐξεπαίδευε, καὶ τὴν ἔξω σοφίαν ἐν διδασκάλοις φαιτῶντα, καλῶς ἐξασκήσει δειγνῶ. Ὅς, ὀξύτητι φύσεως, σπουδῆν συμμίξας καταλλελοῦ, ἐν ὀλίγῳ τε παντοῖαν λογικὴν ἐπιστήμην συνέληφεν, εἰκοσαίτης που γεγονώς, πάντα χαμκίζηλα, καὶ ἐνείρων ἀπατηλότερα ἠγησάμενος, πρὸς τὸν πάσης σοφίας αἴτιον καὶ χορηγὸν ἀναδραμεῖν ἐζήτηε Θεόν, καὶ διὰ βίου τελειώτερον, αὐτῷ ἑαυτὸν ὅλον ἀναθῆναι. Ἐνθεν τοι, καὶ ἀποκαλύπτει τὸν θεοφιλῆ σκοπὸν τῆς μητρὸς, καὶ τὸν ἐκ πολλοῦ πρὸς Θεὸν αὐτοῦ πόθον, καὶ διάκρυον ἔρωτα· κακείνην ὁμοίως εὐρίσκει, ταῦτά τε φθίνουσαν ἐκ μακροῦ, καὶ τοῖς ἴσοις αὐτῷ χαίρουσαν. Ἀτίκα τεινὴν ἢ μήτηρ τοὺς παῖδας περὶ αὐτὴν συναθροίσασα, καὶ Ἰδοὺ ἐγὼ, καὶ τὰ παῖδιά, μετ' εὐφροσύνης εἰπούσα, ἄμοι ἔδωκεν ὁ Θεός, τὴν τε γνώμην αὐτῶν ἀποπειράται, ἵν' ἔχουσι περὶ τὰ καλὰ, καὶ τὸν τοῦ μεγάλου σκοπὸν αὐτοῖς ἀνακαλύπτει. Κακείνος παραινετικοῖς λόγοις πρὸς αὐτοὺς χρησάμενος, θάττον ἢ λόγος, πειθόμενους ἀπαντας εἶχε, καὶ πρὸς τὸν ὁμοῖον αὐτῷ πόθον, καὶ τὴν τοῦ βίου φυγὴν, ἐπομένους προθύμως. Ὅθεν καὶ τὰ ὄντα τοῖς πίνησιν εὐαγγελικῶς διανείρας, εὐμένειάν τε βασιλικὴν, καὶ τιμαῖς, καὶ κρότους τοὺς ἐν τοῖς Βασιλείοις εὐψύχως καταλιπὼν, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησε· τὴν μητέρα μὲν καὶ τὰς ἀδελφάς εἰς Παρθενῶνα ἐγκαταστῆσας,

τούς ἀδελφούς δὲ συμπαλαβῶν, τὸ τῆς ἀγιοσύνης ἰσχυροῦς ἔρωτος, τὸν Ἄθω, κατέλαβεν. Ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀδελφούς τίως ἑτέραις κείθει προσμένειν Μοναῖς, εἴτε τοῦ καιροῦ μὴ διδόντος, ἠνωμένους ἀλλήλους, τὸν κατὰ Θεὸν βίου ἀνύειν. Ἐαυτὸν δὲ εἰς ὑποταγὴν Σαυμασίου τινὸς ἀνδρός, καθ' ἡσυχίαν μόνῳ Θεῷ ζῶντος, παραδίδωσι, τοῦνομα Νικοδήμου· παρ' οὗ, πᾶσαν ἐντολήν, πᾶσαν ἀρετὴν ἐν ταπεινώσει ψυχῆς δι' ἔργων μεμαθηκώς, καὶ τὴν τῆς πανάγου Θεοτόκου ἀντίληψιν, καὶ πρὸς πάντα ἄμαχον ἀρρώγην, ἐν ἀποκαλύψει μυστικῆ ἐνταῦθα δεξόμενος, μετὰ τὴν ἐκείνου πρὸς Θεὸν ἐκδημίαν, καὶ ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ χρόνους τινὰς διατρίψας, μετὰ σπουδῆς μεγίστης, καὶ πεπολιωμένου φρονήματος, τῷ φίλτρῳ τῆς ἡσυχίας, τῆς Λαύρας ἀναχωρεῖ, καὶ τὴν ἐρημίαν ἀσπάξεται. Πόθον δὲ πόθῳ αἰεὶ προστιθείς, καὶ Θεῷ συνειναι διαπαντός γλιχόμενος, ἄκρα σκληραγωγία ἐαυτὸν ἐκδίδωσι· καὶ προσευχῇ μὲν ἀκριβεῖ πάντοθεν τὰς αἰσθήσεις συστειλάς, πρὸς Θεὸν δὲ τὸν νοῦν ἀνυψώσας, καὶ καιρὸν ἅπαντα, προσευχῆς ἀσχολίαν, καὶ τῶν Δειῶν μελέτην πεποιτημένος, καὶ τὸν βίον ῥυθμίσας ἄριστα, τοὺς τῶν δαιμόνων πολέμους τῇ τοῦ Θεοῦ συμμαχίᾳ, κατὰ κράτος νικᾷ, καὶ παννύχοις στάσει πηγαῖς δακρῶν τὴν ψυχὴν καθάρας, σκευὸς ἐκλεκτὸν τῶν χαρισμάτων τοῦ Δείου Πνεύματος ἐχημάτισε, καὶ Θεοφανείας συχνὰς ἐθεάσατο, καὶ τὸ Σαυμασιώτερον, ὅτι καὶ μεταβάς, διὰ τὰς τῶν Ἰσμαηλιτῶν ἐφόδους, εἰς Θεσσαλονίκην, καὶ τὴν ἐν Βερόια Σκῆτιν ποιοῦμενος, καὶ τισι τῶν πόλεων ἀναγκαζόμενος ὀμιλεῖν, οὐδ' οὕτω τῆς κατὰ πολιτείαν μετίθειν ἀκριθείας.

Ἐπὶ χρόνοις οὖν οὐκ ὀλίγοις, τελείως καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν καθαρῆσας, καὶ ψήφῳ Θεοῦ τὸ μέγα χρίσμα τῆς ἱερωσύνης ἐδέξατο· καὶ καθάπερ τις αὔλος, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἔξω ἑαυτοῦ γενόμενος, τὰ μυστικά ταύτης ἐπιτελῶν, ὡς καὶ μόνου ὀρώμενος, τὰς τῶν ὀρώντων κατανώσσειν ψυχὰς· μέγας ἦν ἀληθῶς, καὶ τοῖς κατὰ Θεὸν ζῶσι πνευματοφόρος ἐγνώσκειτο. Ἐφανεροῦτο δὲ τοιοῦτος ὢν, καὶ τοῖς τὰ ἔξωθεν ἐρωσι, κράτος ἔχων κατὰ δαιμόνων, καὶ τῆς αὐτῶν ἀπάτης καὶ μηχανῆς τὸς προσληθέντας λυτρώμενος, ἀκαρπίαν δένδρων εἰς εὐκαρπίαν μεταβάλλων, τὰ μέλλοντα προβλέπων, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦ Δείου Πνεύματος χαρισμοῖσι τε καὶ καρποῖς κεκοσμημένος ἦν. Ἐπιὶ δὲ τὸ μὲν τὴν ἀρετὴν ἐνεργεῖν, ἐν τῇ ἐξουσίᾳ κείται τῇ ἡμετέρᾳ, τὸ δὲ πειρασμοῖς περιπεσεῖν, οὐκ ἔστιν ἐφ' ἡμῖν· χωρὶς δὲ τούτων, οὐκ ἔστι τελείωσις, ἢ φανερώσις τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως. (Συνελθόντα γὰρ, φησι, πρᾶξις καὶ πάθος ἐπ' ἀγαθῷ, τελοῦσι τὸν κατὰ Θεὸν ἄνθρωπον)· ποικίλοις καὶ συνεχέσι περιπεσεῖν ὁ μέγας αὗτος συγχωρεῖται πειρασμοῖς, ἵνα διὰ πάντων, καὶ τέλειος ὄντως φανῇ. Τὰ θ' ἐντεῦθεν, τίς νοῦς ἐννοήσει; τίς ἐξεπιεῖν δυνήσεται λόγος τὰς τε τῶν προτέρων μίζους μηχανὰς τοῦ δεινοῦ πολεμητόρου, καὶ τὰς τῶν νεοφανῶν θεομάχων κατ' αὐτοῦ διαβολὰς καὶ σνοφαντίας, καὶ ὅσας ὑπὲρ εὐσεβείας

ἀγωνιζόμενος, ἐφ' ὅλοις τρισὶ πρὸς τοῖς εἰκοσιν ἔτεσι, παρ' αὐτῶν ὑπέστη κακώσεις, καὶ θλίψεις παντοδαπὰς; Τὸ γὰρ Ἰταλικὸν θηρίον, ὁ Καλαβρὸς Βαρλαάμ, τῇ ἔξω σοφίᾳ μέγα φρονῶν, καὶ τῇ ματαιότητι τῶν οἰκείων διαλογισμῶν πάντα οἴεστος εἶδέναι, δεινὸν ἐγείρει πόλεμον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν Πίστεως, καὶ τῶν ἀσφαλῶς ταύτης ἀντιχομένων· τὴν γὰρ κοινὴν χάριν τοῦ Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος, καὶ τὸ φῶς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, καθὼς καὶ οἱ Δίκαιοι λάμπουσιν ὡς ὁ ἥλιος, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς προὔδειξεν ἐπ' ὄρους λίμψας, καὶ ἀπλῶς πᾶσαν δύναμιν καὶ ἐνεργίαν τῆς τρισυποστάτου Θεότητος, καὶ τὸ πᾶν διαφέρων ὅπως οὖν τῆς Δείας φύσεως, κτιστὸν εἶναι φρενοβλαβῶς ἐδογματίσει, καὶ τοὺς εὐσεβῶς ἀκτιστον φρονούντας τὸ θεϊκότατον ἐκείνο φῶς, καὶ πᾶσαν δύναμιν καὶ ἐνεργίαν, ὡς μηδενὸς ὄντως προσφάτου τῶν τῷ Θεῷ προσόντως φυσικῶς, λόγοις τε καὶ συγγράμμασι μακροῖς, διθειτάς ὠνόμαξε καὶ Πολυθίους, καθάπερ Ἰουδαῖοι, Σαβιλλίους τε καὶ Ἄρειοι, ἐνομάζουσιν ἡμᾶς. Διὰ ταῦτα τοίνυν ὁ Δεῖος Γρηγόριος, αἰετῆς τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχος, καὶ προστάτης περιφανῆς, καὶ πρὸ πάντων ὑπὲρ ταύτης, καὶ προπολεμῶν, καὶ συκοφαντούμενος, μεταπέμπτος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, τῇ Κωνσταντίνου ἐπιδημίᾳ. Τοῦ Δειοτάτου τοίνυν Βασιλέως τοῦ Ἀνδρονίκου, τοῦ τῶν Παλαιολόγων τετάρτου, τῆς εὐσεβείας προασπίζοντος, Σύνοδος ἱερά συγκροτεῖται· καὶ τοῦ Βαρλαάμ παραγεγονότος, καὶ τῶν αὐτοῦ προδεδημένων κακοδόξων δογμάτων, καὶ κατὰ τῶν εὐσεβῶν κατηγορημάτων, Πνεύματος Δείου πλησθεῖς ὁ μέγας Γρηγόριος, καὶ δύναμιν ἄμαχον περιβαλλόμενος ἄνωθεν, τὸ κατὰ τοῦ Θεοῦ ἀνοιχθὲν ἐκείνο στόμα ἐφίμωσε, καὶ εἰς τέλος κατήσχυνε, καὶ πυριπνύσας λόγοις τε, καὶ συγγράμμασι, τὰς αὐτοῦ φρυγανώδεις αἰρέσεις ἐτέφρωσε. Διὸ καὶ τὴν αἰσχύνην οὐκ ἐνεργῶν ὁ τῆς εὐσεβείας πολέμιος, εἰς Λατίνους, ὅθεν ἦκε, φυγὰς ὄχετο. Μετ' ἐκείνου δ' εὐθὺς, τὸν Πολυκίνδυνον συνοδικῶς ἐξελίγχει, καὶ τὰ τούτου συγγράμματα, λόγοις ἀντιρρήτικαῖς διασπᾷ. Οἱ δὲ τῆς ἐκείνων μετασχόντες λύμπης, οὐδ' οὕτως ἐπαύσαντο πολεμεῖν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ. Ἐνθεν τοι, καὶ βία πολλῇ τῆς ἱεράς Συνόδου, καὶ τοῦ Βασιλέως αὐτοῦ, καὶ πρὸ πάντων, τῇ Δείᾳ ψήφῳ πεισθεῖς ὁ Γρηγόριος, ἐπὶ τὸν ἀρχιερατικὸν ἀνάγεται θρόνον, καὶ τῆς κατὰ Θεσσαλονίκην ἱεράς Ἐκκλησίας Παιμὴν καθίσταται. Διὸ καὶ πολλῷ πλείους τῶν προτέρων ἀγῶνας, ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, γενναίως ἀνύει καὶ καρτερῶς· τοὺς γὰρ πονηροὺς διαδόχους Ἀκινδύνου καὶ Βαρλαάμ, πολλοὺς ἀναφανέντας καὶ χαλεπούς, καὶ οὐκ ὀνδύων θηρίων δεινὰ κυήματα, καὶ τὰ τούτων δόγματα τε καὶ συγγράμματα, οὐκ ἄπαξ, ἢ δις, ἢ τρίς, ἀλλὰ πάλαι καὶ διὰ πολλῶν, οὐδ' ἐφ' ἐνὸς Βασιλέως ἢ Πατριάρχου, ἀλλ' ἐπὶ τριῶν κατὰ διαδοχὴν τῶν σκήπτρων ἐπιλημμένων, καὶ Πατριαρχῶν ἰσαριθμῶν, καὶ Συνόδων οὐκ ἐναριθμητῶν, λόγοις τε καὶ συγγράμμασι θεοπνεύ-

στας, πολυεδῶς ἀνατρίπει, καὶ κατακράτος εἰς τέλος ἐκινῆ. Καὶ τινες ἀμεταβλήτως ἔχοντες, παρ' οὐδέν τιθίμενοι τὴν αὐτὴν δίκην, οὕτω διέμειναν· καὶ πασῶν γὰρ τῶν αἱρέσεων εἰσὶν ἔτι λείψανα, κατὰ τῶν αὐτὰς τροπωσαμένων Ἁγίων ἀναισχοντοῦντα· ἵνα μὴ λίγω τὸ τῶν Ἰουδαίων πάντολμον γένος, μέχρι· καὶ νῦν ἔχον τὴν λύτταν κατὰ Χριστοῦ.

Τοιαῦτα μὲν οὖν ὡς ἐν βραχεῖ, καὶ τοσαῦτα τὰ τοῦ μεγάλου κατὰ τῶν αἰσθῶν τρόπαια. Ὁ δὲ Θεὸς τρόποις ἀφῆτοις, καὶ πρὸς Ἀνατολᾶς τοῦτον ἐκπέμπει διδάσκαλον. Στίλλεται μὲν οὖν ὡς πρέσβυς ἀπὸ Θεσσαλονίκης ἐπὶ τὴν Κωνσταντίνου, καταλλάξων διαφορομένους τοὺς Βασιλεῖς· συλλαμβάνεται δὲ παρὰ τῶν Ἀγαρηνῶν, καὶ κρατεῖται ὅλου ἐνιαυτοῦ, τόπους ἐκ τόπων, καὶ πόλεις ἐκ πόλεων ἀθλητικῶς διερχόμενος, καὶ διδάσκων ἀκτοῦτως τὸ τοῦ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον. Καὶ τοὺς μὲν Ἰσραῖλους ἐπιθεσάων ἔτι, καὶ παρχαλῶν τῇ Πίστιι ἐμμένειν, τοὺς δὲ κατ' αὐτὴν κλοναύμενους, καὶ τινὰς ἀπορίας, καὶ ζητήσεις ἐπὶ ταῖς τμητικαῖς γενομέναις προβαλλομένους, Θεοσέφως ἐπιστηρίζων, καὶ τὴν Σεραπείαν, ἐν οἷς ἔλεγον, ἐκαυωτάτην ἐπεδίδετο· τοῖς δὲ λοιποῖς τῶν ἀπίστων, καὶ τοῖς ἀθλίως ἀπορραγείοις Χριστιανῶν, καὶ προσκεχωρηκόσι ἐκείνοις, καὶ διασύρουσι τὰ ἡμέτερα περὶ τῆς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἐνσάρκου Οἰκουμένης, καὶ τῆς τοῦ Σταυροῦ τοῦ τιμίου, καὶ τῶν σεπτῶν Εἰκόνων παρ' ἡμῶν προσκυνήσεως, πολλάκις παρρησίᾳ διελέγετο· ἔτι τε περὶ τοῦ Μωάμεδ, καὶ πολλῶν ἄλλων ζητημάτων παρ' αὐτῶν προβεβλημένων, τοὺς μὲν, εἶχεν αὐτὸν θαυμάζοντας, τοὺς δὲ, κατ' αὐτοῦ μαινομένους, καὶ χεῖρας ἐπανατείουτας, οἱ καὶ μαρτυρικῶς ἀν' ἐπιλειώσαν, εἰμὴ θεῖα προνοία, τῇ τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ χρημάτων ἐλπίδι φειδῶς ἤξιον· ὅσ' γεγονότας, παρὰ τῶν φιλοχρίστων ἐλευθεροῦτο ὁ μέγας, καὶ τῷ αἰκίῳ ποιμένι Μάρτυρι ἀναιμάκτος, λαμπρῶς αὐθις ἐπιδημῆ· πρὸς τοῖς ἄλλοις πολλοῖς καὶ μεγάλοις, οἷς εἶχε, χαρίσμασι τε καὶ προτιρήμασι, τοῖς τοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτοῦς κατεκασμήθη στίγμασι, καὶ τὰ τοῦ Χριστοῦ, κατὰ Παῦλον, ἔχων ἐν ἑαυτῷ ὑστερήματα. Ἦν δὲ καὶ τῶν χαρακτηρισζόντων ἐκείνου τινὰ ὑποδείξωμεν, ταῦτα ἦν ἐκείνου ἰδιαίτατα· τὸ μετ' ὑπερβολῆς πρᾶον καὶ ταπεινόν, ἔνθα μὴ περὶ Θεοῦ καὶ Θεῶν ὁ λόγος· ἐν γὰρ τοῖς τοιοῦτοις, καὶ πάνυ ἦν μαχητὴς· τὸ ἀμνησικακον λίαν· καὶ ἀνεξίκακον· τὸ σπουδαζέμεν κατὰ τὸ δυνατὸν, ταῖς χρηστατέροις ἀμείβεσθαι τοὺς πρὸς αὐτὸν ἐν τισι φανέντας κακούς· τὸ μηδαμῶς ἐυκάλως κατὰ τιμῶν παραδέχεσθαι λόγους· τὸ πρὸς τὰς ἐπιρχομένας ἐκάστατε θυσχερίας, καρτερικὸν καὶ μεγαλόψυχον· τὸ πάσης ἡδονῆς καὶ κευδοξίας ἀνώτερον· τὸ εὐτελεῖ αἰεὶ εἶναι, καὶ ἀπείριτον ἐν ταῖς χρεῖαις· πάσαις τοῦ σώματος· καὶ τοι τοσαῦτον ὄντος τοῦ καιροῦ ἐξησθηγκότος· τὰ τῆς καρτερίας ἡραμόν τε καὶ γαληνόν, καὶ αἰεὶ χαρίεν, οὕτω κατ' ἄρας αὐτῷ ποιηθέν, ὡς καὶ ἀπὸ τῶν ἐξω, δῆλον γίνεσθαι τοῖς ὁρώσι· ἐπὶ πᾶσι, τὸ ἀνυκταί καὶ προσε-

κτικόν τε καὶ ἀδιάχυτον· οἷς ἀκόλουθεν, τὸ μηδέ ποτε σχεδὸν τοὺς ὀφθαλμούς ἐκείνου θαυμάζων εἶναι κενούς, ἀλλ' ὠδίνειν ταῦτα κατὰ τὰς τῶν θαυμάζων κηγῆς. Οὕτως οὖν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους κατὰ παθῶν, καὶ δαιμόνων ἀθλητικῶς ἀγωνισάμενος, καὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μακρὰν τοὺς αἰρετικούς ἐλάσας, καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν λόγοις τε καὶ συγγράμμασι διατρανώσας, καὶ δι' αὐτῶν ὥσπερ πᾶσαν Γραφὴν Θεόπνευστον ἐπισφραγίσας, ὡς τὸν ἐκείνου βίον καὶ λόγον, καθάπερ ἐκλογόν τινα εἶναι, καὶ σφραγίδα τοῦ τῶν Ἁγίων βίου καὶ λόγου· ἔτι τε τὴν ἑαυτοῦ ποιήσαν ἐπὶ τρεῖς καὶ δεκά χρόνους ἀποστολικῶς καὶ θαυμάσιως ποιήσας, καὶ ἠθικοῖς λόγοις διακοσμήσας, καὶ πρὸς μὲνδραν οὐράνιον ἰθύνσας, καὶ, ὡς εἶπεν, κοινὸς ἐργάτης ἀναφανείς, τῶν τε ζώντων, καὶ τῶν ἔκκετ' ἰσομίνων Ὁρθόδοξων ἀπάντων, πρὸς τὴν ὑπερκόσμιον ζωὴν μετατίθεται, κατὰ τὸ χιλιεστόν τριακοσιοστόν ἐξηκοστόν δεύτερον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, ζήσας τὰ πάντα ἔτη τρία πρὸς τοῖς ἐξήκοντα· καὶ τὸ μὲν πνεῦμα, εἰς χεῖρας Θεοῦ παρατίθηται, τὸ σῶμα δὲ, τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον, τῇ ποιμένῃ καταλιμπάνει, ὅπερ καὶ σῶζεται ἐν τῇ τῆς Θεσσαλονίκης Μητροπόλει, ἐξαισιῶς ἐν τῷ τέλει λαμπρυνθέν τε καὶ δοξασθέν, ὡς τινὰ κληρὸν καὶ θαυσαρὸν ὑπέριμον· θαύμασι γὰρ ἐκάστοτε τοὺς πιστῶς προσιόντας ἐνεργεῖ, καὶ νόσων πάντων ἀπαλλαγὴν χαρίζεται, ἀφ' ὧν οὐκ ὀλίγα ἢ κατ' αὐτὴν ἱστορία διεξίσει.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ Κτίσει.

Ο ταῖς λόγοις ὁμιλοῦντες καὶ συγγράμμασι, τοῖς σοῖς Γρηγόριε, γνώσιν μουῦνται Θεοῦ, καὶ ἔμπλεοι δείκνυνται, σοφίας πνευματικῆς, καὶ τὴν ἀκτιστον, χάριν καὶ τὴν ἐνεργειαν, τοῦ Θεοῦ θεολογοῦσι.

Τὴν ῥομφαίαν καὶ τὰ τόξα κακοδόξων τε, ὅλως συνέτριψας, καὶ τὴν ὄφρην Βαρλαάμ, καὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν αἰρετικῶν ὡς ἰστόν, δισκορπίσας, οἷά περ λίθος μέγιστος, τῆς ἀράχνης ἱεράρχα.

Σφραγίσθη σου ταῖς λόγοις καὶ τοῖς δόγμασι, καὶ τοῖς συγγράμμασι, ἡ Πίστις τῶν εὐσεβῶν, καὶ θαύματος αἰρέσεως ἔστη Γρηγόριε, καὶ ἀναιρέσεις, Ὁρθοδοξίας πέπαιται, καὶ ἰσχύς τῶν κακοδόξων.

Θεοτοκίον.

Γαμάτων σε πηγὴν οἱ ξηραίνόμενοι, παθῶν νοσημασι, γινώσκοντες ἀληθῶς, ἀντλοῦμεν σωτήρια, καὶ θεῖα ναίματα, καὶ κραυγάζομεν· Εὐλογημένος, Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς καλίας.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ Κτίσει.

Ωδή η. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Παρίστασαι νῦν τοῖς Θεολόγοις, τῷ Δρόμῳ τοῦ Πανακτίρμονος ὡς ὁμοιος, τούτοις καὶ ὁμότροπος, πανσοφὸς Γρηγόριε, Θεσσαλονίκης πρόεδρε, Ἱεραρχῶν καλλονῇ, λαμπρῶς ἠγλαῖσμένος τῇ δόξῃ, τῆς Ἱεραρχίας, Θεῷ καὶ νῦν λατρευῶν.

Βιδῶς σου τὸ καθαρὸν τῆς διανοίας, Θεὸς καὶ πρὸ τῆς γαστρὸς καὶ πρὸ συλλήψεως, τῷ πιστῷ λελαλήκει, Δεῖψ Βασιλεῖ τρανώς, τῆς Ἐκκλησίας ἄμαχον, εἶναι σε πρόμαχον· διὸ κανονικῇ ἀσφαλείᾳ, μύρῳ ἐσφραγίσθης, τῆς Ἀρχιερωσύνης.

Ἐττάται τρανώς καὶ κινδυνεύει, τὸ ἄθροισμα τοῦ Πολυκινδύνου τῇ παλάμῃ σου, καὶ σοφοῖς σου ῥήμασιν, ἐνδοξε Γρηγόριε, Θεσσαλονίκης Πρόεδρε, καὶ ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐξέλιπε, σαθρὰ συμμορία, σοῦ τῇ βροντοφώνῳ, καὶ Θεολόγῳ γλώσση. Θεοτοκίον.

Λόγος Θεοῦ ἐν σοὶ Παρθένε, βροτῶν τὴν συγκεχωσμένην τοῖς παθήμασι, φύσιν ἀνεμόρφωσεν, ἄκρα ἀγαθότητι, καὶ ὄλην ἀνεκαίκασε, καὶ καθηγίασε· διὸ αἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι, σὲ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ωδή θ. Ἄπας γηγενής.

Ἐσοπτρον Θεοῦ, ἐγένου Γρηγόριε· τὸ κατ' εἰκόνα γὰρ, ἄσπιλον ἐτήρησας, νουν δ' ἠγεμόνα, κατὰ παθῶν σαρκικῶν, ἀνδρικῶς ἐνησαίμενος, τὸ καθομοίωσιν, ἀνελαΐβου· ὅθεν αἰκίος γέγονας, τῆς ἀγίας Τριάδος λαμπρότατος.

Ἄναξ εὐσεβῆς, ὑπόπτερον δεικνυσιν, αἰεροβάτην σε, τούτῳ συμμαχήσαντα, ὡς ὄλον ἐμπλεων, Δεῖου Πνεύματος, κατὰ τοῦ ματαιόφρονος, καὶ μανικοῦ Βαρλαάμ, τῷ λαλούντος, εἰς τὸ ὕψος ἄδικα, τοῦ Θεοῦ ὄν, ἐνδίκως ἐνίκησας.

Ὀλος γεγονώς, σοφίας τῆς κρείττονος, ἐμπλεως ἐνδοξε, φῶς τῷ Κόσμῳ ἔλαμψας, Ὁρθοδοξίας πηγάσας δόγματα· φιλία γὰρ ἀμεινονος, φιλοσοφίας σοφί, Δεῖον φόβον, ἐν γαστρὶ συνέλαβες, καὶ τοῦ Πνεύματος λόγους γεγέννηκας. Θεοτοκίον.

Ἐμνον σοὶ πιστοί, συμφώνως προσφέρομεν, εὐχαριστίας· σὺ γὰρ, τὴν ἀρχαίαν ἔλυθας, ἡμῶν κατάραν, Θεογεννήτρια· καὶ εὐλογίαν ἅπαντες, Δεῖαν καρπούμεθα, σωτηρίαν, ρωτισμὸν καὶ ἔλεος, διὰ σοῦ καὶ χαρὰν τὴν κίωνιον.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον, εἶτα τῷ Ἁγίῳ.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθωμεν.

Χαῖρε Πατέρων καύχημα, Θεολόγων τὸ σῶμα, τῆς ἡσυχίας σκήνωμα, τῆς σοφίας ὁ οἶκος, τῶν Διδασκαλῶν ἀκρότης, πείλαγος τὸ τοῦ λόγου· πράξεως χαῖρε ὄργανον, θεωρίας ἀκρότης, Θεραπευτὰ, καὶ τῶν νόσων τῶν ἀνδρωπίνων· Πνεύματος χαῖρε τέμενος, καὶ Δακνῶν καὶ ζῶν Πάτερ.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Δέσποινα πάντων Ἀνάσσα, πρόφθασον ἐν κινδύνοις, πρόφθασον ἐν ταῖς θλίψεσι, πάρεσο ἐν ἀνάγκαις, τῆς τελευταίας ἡμέρας, μὴ Σατὰν ἡμᾶς λάβῃ, μὴ Ἄδης, μὴ ἀπώλεια· Βήματι τοῦ Υἱοῦ σου, τῷ φοβερῷ, ἀνευθύνους ἅπαντας παραστήναι, ὡς Θεομητορ Δέσποινα, ποιήσον σοῖς πρεσβείαις.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας, ἰστώμεν Στίχ. η. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμχ, ε. καὶ τὰ ἐπόμενα τοῦ Ἁγίου, γ.

Ἦχος α. Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Ἦν μακαρίαν ἐν Κόσμῳ ζῶν δόνησας, καὶ νῦν τῶν μακαρίων, συνευφραίνῃ τοῖς δήμοις, καὶ γῆν τὴν τῶν πράξεων, ὡς πρᾶος αἰκεῖς, Ἱεράρχα Γρηγόριε· χάριν θαυμάτων, πλουτεῖς δὲ παραὶ Θεοῦ, ἦν παρέχεις τοῖς τιμῶσί σε.

Στίχ. Στόμα Δικαίου μελετήσῃ σοφίαν.

Ὁρθοδοξίας τὰ δόγματα κατεφύτευσας, Κακοδοξίας Μαίκαρ, ἐκτεμῶν τὰς αἰκάνδας· καὶ Πίστewς τὸν σπῶρον, πληθύνεις καλῶς, τῇ ἐπομβρία τῶν λόγων σου, ἐκατοστεύοντα σταχύς ὡς πρακτικὸς, γεωργὸς Θεῷ προσήνεγκας.

Στ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσσονται δικαιοσύνην.

Ἦν τοῦ ἀμέμπτου σου βίου Μαίκαρ λαμπρότητα, ἐθαύμασαν Ἀγγέλων, καὶ ἀνδρῶπων οἱ δῆμοι· καὶ γὰρ τῇ πραιοσίᾳ, σφόδρὸς ἀθλητῆς, καὶ ἀσκητῆς ἀναδεικνύσαι, καὶ Ἱεράρχης καὶ ἄξιος λειτουργός, τοῦ Θεοῦ καὶ φίλος γηγίσιος.

Δόξα. Ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου.

Ἦχος πλ. β'.

Μοῖς ἐν σκέτει ἁμαρτημάτων πορευομένοις, φῶς ἀνέτειλας Χριστέ, τῷ καιρῷ τῆς ἐγκρατείας· καὶ τὴν εὐσημον ἡμέραν τοῦ Πάθους σου, δεῖξον ἡμῖν, ἵνα βοῶμέν σοι· Ἀνάστα ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπέρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπολύτις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου, ἡ 5. Ὡδή.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'.
Σὺ, Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς καὶ διατηρήσαις ἡμᾶς.
Στίχ. Σῶσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὁσιος.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Α'. 40.

Καταρχαίς σὺ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ Οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολούνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται· καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι. Πρὸς τίνα δὲ τῶν Ἀγγέλων εἶρηκέ ποτε· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα, εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα, διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν; (Κεφ. Β'. 1.) Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μήποτε παραρρύωμεν. Εἰ γὰρ ὁ δι' Ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοή ἔλαβεν ἔνδικον μισθοποδοσίαν· πῶς ἡμεῖς ἐκφευξώμεθα, τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἦτις, ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη.

Ἄλληλουῖα. Ἦχος πλ. α'.

Τὰ ἐλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ᾄσομαι.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοῦμ.

Κοινωνικόν. } Ἀνεῖτε τὸν Κύριον.
} Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῆ Αὐτῆ Κυριακῆ, Ἐσπερας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ἘΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προομιαικόν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσταῶμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στίχ. Κατανυκτικά, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, δ'. τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου, γ'. καὶ τοῦ Μηναιίου, γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀμέτρητος ὑπάρχει.

Αμέτρητά σοι πταίσας, ἀμετρήτους κολάσεις ἐκδέχομαι, βρυγμὸν ὀδόντων, καὶ

κλαυθμὸν ἀπαραίκλητον γέενναν πυρός, καὶ σκότος καὶ τάρταρον· Κριτὰ δικαιοσύνη, δάκρυα οὖν μοι δώρησαι, δι' ὧν εὖρω τὴν ἄφρασην, καὶ κακῶν μου τὴν λύσιν, νηστεύων καὶ κρίζων σοι· Δέσποτα Χριστέ, οἰκτείρησόν με, διὰ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εμὲ τὸν πλανηθέντα, ἐπὶ ὄρη δεινῶν παραβάσεων, ζήτησον Λόγε, καὶ πρὸς σὲ ἀνακαλεσάμενος, ἦθη πονηρὰ ἐκ τῆς διανοίας μου, μακρὰν ἀπώθουμένους· θνήξαντα πάλιν ζώωσον, καὶ νηστεία καθάρισον, ἐν κλαυθμῷ δακρυκῆι, βοῶντα καὶ λέγοντα· Δέσποτα Χριστέ, οἰκτείρησόν με, διὰ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

τὴν ἔνδοξον.

Νηστείας ἐναρξάμενοι, Ἐβδομάδος τῆς Τρίτης, τὴν Τριάδα τὴν σεπτὴν, εὐφημήσωμεν οἱ πιστοὶ, τὸ ἐξῆς περιχαρῶς διανύοντες· τῆς σαρκὸς δὲ τὰ πάθη ἀπομαρῶντες, ἐκ ψυχῆς ἡμῶν, ἄνθη θεία δρεψώμεθα, στεφάνους πλεξάμενοι τῆς κυρίας τῶν ἡμερῶν· ἵνα πάντες τὸν Χριστὸν, ὡς νικητὴν, στεφανηφοροῦντες ἀνυμνήσωμεν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐἴσοδος· τὸ Φῶς Ἰλαρόν, εἶτα τὸ Προκείμενον.

Ἦχος πλ. δ'.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου, ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι, ταχὺ ἐπάκουσόν μου· πρόσχεε τῇ ψυχῇ μου; καὶ λύτρωσαι αὐτήν.

Στίχ. Ἡ σωτηρία σου, ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοὶ, καὶ εὐφρανθήτωσαν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δίς.

Ἦχος πλ. δ'.

Χαλινούς ἀποπτύσας τοὺς πατρικούς, ἀστάτω φρενί, τοῖς κτηνώδεσι τῆς ἀμαρτίας, λογισμοῖς συνέζησα, ὄλον μου τὸν βίον δαπανήσας ἀσώτως, ὁ τάλας ἐγώ· τροφῆς δὲ λειπόμενος, βεβαιούσης καρδίαν, πρὸς καιρὸν λιπαίνουσαν, ἠδονὴν ἐσιτούμην. Ἄλλὰ Πάτερ ἀγαθέ, μὴ κλείσῃς μοι τὰ φιλόνηρα σπλάγχνα, ἀλλ' ἀνοίξας δεξάει με, ὡς τὸν Ἄσωτον Υἱόν, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παιγιδῶν τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Γὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μῆτερ ἀνύμφευτε· καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξχνιάστον σου γέννησιν. Θεοτόκε πρόσβυε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς ἐν ταῖς προλαβούσαις Κυριακαῖς Ἐσπέρας δεδύλωται.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Τὰ Τριαδικά, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον καὶ μετὰ τὴν α. Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατοικητικά καὶ Θεοτοκίον τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β. Στιχολογίαν, τὰ παράνα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Τῆς ἐγκρατείας τῷ πυρὶ φλέξωμεν πάντες, τὰς φρυγανῶδεις τῶν παθῶν ἐπαναστάσεις, καὶ τὴν φλόγα ἐκείνην τὴν μὴ σβεννυμένην, δακρύων νῦν κατασβέσωμεν ὄχετοῖς, βωῶντες τῷ κρῖναι μέλλοντι πᾶσαν τὴν γῆν. Σῶτερ εὐσπλαγγχε Κύριε, ἀκατακρίτους ἡμᾶς, συντήρησον, διδοὺς ἡμῖν, τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Χεχαρίτωτε Ἀγνή εὐλογημένη, τὸν διὰ σπλάγγνα οἰκτιρῶν ἐκ σου τεχθέντα, σὺν ταῖς ἄνω Δυναμίσει, καὶ τοῖς Ἀρχαγγέλοις, καὶ πᾶσι τοῖς Ἀσμάταις ὑπὲρ ἡμῶν, δυσώπει ἀκαταπαύστως δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους συγχώρησιν, καὶ ἰλασμόν ἀμαρτιῶν, καὶ βίου ἐπανόρθωσιν, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Μετὰ τὴν γ. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Τριάς ἀγία καὶ σεπτὴ τοὺς τὴν Νηστείαν, ἐν ἑβδομάδεσι τρισὶ διανύοντας, διαφυλάξον σῶους καὶ ἀκατακρίτους, ἀξίως διευδρομῆσαι πρὸς τὸ ἐξῆς, καὶ πᾶσας τὰς ἐντολαίς σου διατελεῖν, ἵνα οὕτω προφθάσωμεν, ἀκατακρίτως ἰδεῖν, τὴν ἔνδοξον Ἀνάστασιν, ὕμνον αἶνον προσάγοντες.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Προστασία τῶν πιστῶν Θεοκνητορ, τῶν θλιβομένων ἢ χαρὰ καὶ τῶν πενθούντων, ἢ μεγίστη παράκλησις, τὸν ἐκ τῆς γαστρὸς σου, Παρθένε τῆς παναγίας ὑπερφανῶς, τεχθέντα ἀδιαλείπτως ὑπὲρ ἡμῶν, σὺν Ἀγγέλοις

καὶ ἄρχουσι, δυσώπει ρύσασθαι ἡμᾶς, ἐν ὥρᾳ τῆς ἐτάσεως, τῆς δεινῆς κατακρίσεως.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώδια εἰς τὴν τῶν αὐτῶν. Στιχολογεῖται δὲ καὶ ἡ α. Ὁδὴ.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὁδὴ α. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Ἦχων ὡς Θεὸς τὸ συμπαθὲς, μετανοοῦντα δέξαι με, τὸν δαπανήσαντα, τὸν βίον μου ἀσώτως, βωῶ σοι τὸ, Ἠμαρτον, κατηγορῶν οὐ χρήζω, τὴν αἰσχύνην τῶν ἔργων προσφέρων.

Βρῶσιν λελοιπῶς Ἀγγελικὴν, παρωμοιώθην κτήνεσιν, ἐν τῷ σιτιζέσθαι τὴν μοχθηρὰν κακίαν· ἀλλ' οὖν ἐπιστρέφοντα, δέξαι με ὡσπερ ἕνα τῶν μισθίων, οὐράνιε Πάτερ.

Μύκτα ἡδονῶν τὴν ἐκ τρυφῆς προσγινομένην ἅπαντες, πιστοὶ ἀφέμενοι, φωτὶ τῆς ἀληθείας, σπυδαίως προσέλθωμεν, ἵνα τῆς φωτοφόρου εὐωχίας, καταξιωθῶμεν.

Θεοτοκίον.

Χαίροις ὁ πανάγιος ναὸς, ὁ πόκος ὁ θεόδροσος, ἐσφραγισμένη πηγὴ, τοῦ ἀθανάτου ρείθρου, τὴν ποιμνὴν σου Δέσποινα, φύλαττε ἐκ παντοίων πολεμίων, ἀπολιορκήτως.

ἕτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. δ'. Ἄσωμεν ὠδὴν τῷ Θεῷ.

Νῦν ἐν ἑβδομάσι τρισὶν, ὡς πάλαι τριήμερος ὁ Ἰσραὴλ, ἀγνισθέντες ἀδελφοί, ὄρει εὐχῶν φθάσωμεν, καὶ ἐκεῖθεν θείων φωνῶν ἀκούσαντες, Χριστὸν ὑμνήσωμεν.

Ὡσπερ Σαμφῶν νηστεία, δυναμωθέντες δευτερεῖς, ὡς ἄλλον θῆρα πατάξωμεν λαοί, τὸν τῆς γαστρὸς δαίμονα, καὶ οὐ μὴ γελάσῃ ἡ Δαλιὰ τῶν παθῶν, ἐξαπατῶσα ἡμᾶς.

Δόξα.

Τριά μελπῶ χερουβικῶς, ἀγία σε Θεότης, φῶτα καὶ φῶς, καὶ ζῶν τε καὶ ζωῆς, Θεὸν τὸν γεννήσαντα, Θεὸν τὸν γεννηθέντα, Θεὸν καὶ τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθὲν, Πνεῦμα τὸ ζῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἢ τῆς Εὔας χαρὰ· ἢ γὰρ ἐκείνης λύπη, διὰ τοῦ τόκου σου, πέπαυται Ἀγνή· χαῖρε ἀδύτου φωτός, φωτεινὴ νεφέλη, ἐξ ἧς ἀνέτειλε Χριστὸς ὁ Θεός.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πίστει ὡς Δαυὶδ καὶ ἡμεῖς, τῇ ταπεινοφροσύνῃ καθαπλασθέντες, ὡς ἄλλον Γολιάθ, τὸν ὑπερήφανον νοῦν, καταβεβληκότες, συνδικακόψωμεν καὶ μυριάδας παθῶν.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἄσσωμεν ῥῶδην τῷ Θεῷ, τῷ ἐκ πικρᾶς δου-
 • λείας, τοῦ Φαραὼ ῥύσαμένῳ Ἰσραὴλ,
 • καὶ ἐν πυρίνῳ στύλῳ, καὶ φωτὸς νεφέλη κα-
 • θοδηγήσαντι, ὅτι δεδόξασται.

Ὡδὴ ἡ. Οἱ θεωρήμονες.

Ἐκδαπανήσας οὐσίαν τὴν πατρώαν, μετὰ
 πορνῶν ἐξεβλήθη, τῶν προαυλίων τῆς χά-
 ριτος· ἀλλὰ δεῖξαι με Πάτερ, δι' ἄμετρον ἔλεος.

Ἐν φαιδροτάτῃ νηστείας φωταυγείᾳ, τῶν
 προσευχῶν λαμπρυνθέντες χρηματίζωμεν,
 ὅπως τῆς ἀμαρτίας, τὸ σκότος ἐκφύγωμεν.

Ἐκδυσωπεῖ σε χορὸς τῶν Ἀσωμάτων· τὰ
 Χερουβὶμ ἱκετεύει, καὶ τῶν Ἁγίων τὰ
 τάγματα· τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον, Χριστέ
 πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀγεώργητον βότρυν συλλαβοῦσα, ἐσκο-
 τισμένον με μῆθη, τῆς ἀμαρτίας σωφρόνι-
 σον, Θεοτόκε Παρθένε, ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος. Ὁ στεγαζὼν ἐν ὕδασι.

Τὸ πατρῶον κειμήλιον, τὸ χρῆμα τὸ θαυμα-
 στὸν, τὴν μητέρα πάντων τῶν λατρευσάν-
 των τῷ Δεσπότη Χριστῷ, δεῦτε τρυφήσωμεν,
 ἀδελφοὶ τὴν Νηστείαν· καὶ γὰρ αὕτη ῥώννυσι
 τὸ σῶμα, καὶ καταφωτίζει τὸν νοῦν, καὶ τὴν
 καρδίαν.

Γεδεὼν τὸν θαυμασίον, ἐκμιμουμένη ψυχῇ,
 ἀρετὰς φέρουσα, πίστιν ἐλπίδα, καὶ ἀγά-
 πην Χριστοῦ, ἐξελθε κτείνουσα, τὰ ἀλλόφυλα
 πάθη, ὡς ἐκεῖνος, σὺν τριακοσίοις, τὸ Μαδι-
 ναῖον ἔθνος ἀποκαθαίρων.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.
 Καὶ Τριάδα δοξάζω σε, καὶ ὡς Μονάδα ὑ-
 μνῶ, σὲ Θεότης μία, Πάτερ παντοκρά-
 τος, καὶ μονάρχα Υἱέ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ
 πανδέσποτον κρῖτος, μία φύσις, μία βασιλεία,
 ἐν δὲ χαρακτῆρσι, τρισὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἄς ἐν τόκῳ διέφυγεν, ὠδῖνας ὑπερφωῶς ἐν
 τῷ σῷ τιμίῳ Πάθει, ἐπέγνω ἡ τεκούσά σε·
 ἤλγει γὰρ βλέπουσα, ἐν σταυρῷ σε παγέντα
 ἐκουσίως, ὑπὸ Ἰουδαίων, τὸν ἐπὶ ὕδατων, τὴν
 γῆν δεμελιούντα.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ σου, τοῦ κρῖναι πᾶσαν
 τὴν γῆν, σὺν ταῖς χιλιάσι, καὶ μυριάσι
 τῶν Δυναμέων· τότε μου Κύριε φεῖσαι ἄνες,
 καὶ ῥύσαι καταδίκης· μή με καταισχύνης, μή με
 κατακρίνης, περὶ τῷ αἰώνῳ.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν
 Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

• Ὁ στεγαζὼν ἐν ὕδασι τὰ ὑπερῶα αὐτοῦ,
 • ὁ τιθεὶς θαλάσση, ὄριον ψάμμον, καὶ
 • συνέχων τὸ πᾶν, σὲ ὑμνεῖ ἥλιος, σὲ δοξάζει
 • σελήνη, σοὶ προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις,
 • τῷ Δημιουργῷ καὶ Κτίστῃ, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Τὸν προδηλωθέντα ἐν ὄρει.

Τὸν ἀπὸ τῆς σῆς μακρυνθέντα, Πάτερ ἀγά-
 πης, καὶ ἐθελουσίοις ὀρμαῖς, ἡδονῶν δου-
 λωθέντα, ἐπιστρέφοντα ὡς τὸν Ἄσωτον δεῖξαι·
 μόνος γὰρ ὑπάρχεις πολυέλεος.

Ἄκαρπος ἐδείχθη συκῆ, μόνην τὴν κακίαν
 γεωργῶν ὁ ἄθλιος, τὸ πῦρ μοι πρόξενῆσαν.
 Σὺ οὖν Κύριε καρποφόρον με δεῖξον, πράξεις ἀ-
 γαθὰς καρποφοροῦντά σοι.

Νήστευσον ψυχῆ μου, κακίας καὶ ποτηρίας,
 κράτησον ὀργῆς, καὶ θυμοῦ καὶ πάσης
 ἀμαρτίας· Ἰησοῦς γὰρ ταιαύτην θέλει νηστείαν,
 ὁ φιλανθρωπότατος Θεὸς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὺ εἰ Θεοτόκε, τὰ ὄπλα ἡμῶν καὶ τείχος· σὺ
 εἰ ἡ ἀντίληψις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων·
 σὲ καὶ νῦν εἰς πρεσβείαν κινοῦμεν, ἵνα λυτρω-
 θῶμεν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος. Μεγαλύνομέν σε.

Καθαράν νηστείαν, τῶν κακῶν τὴν ἀποχήν,
 προσενέγκωμεν ὡς δῶρα εὐπρόσδεκτα,
 Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ἐλισσαῖος παλαι, πῶς διέτρεφε Προφήτας,
 μαθούσα ψυχῇ, σχεδίως ἐκτραίφηθι, ἀπεν-
 χαριστοῦσα Χριστῷ.

Δόξα.

Τρισσομένην μίαν, σὲ Θεότης ἀνιμκῶ, ταῖς
 προσώποις μορφήν, Πατέρα τὸν ἀναρχον,
 Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεομήτορ Κόρη, ἡ παστὰς τοῦ οὐρανοῦ, Βα-
 σιλέως Χριστοῦ, σῶζε τῇ πρεσβείᾳ σου τὴς
 πάθῳ ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀνιήλ τῆς θῆρας, ἐν τῷ λάκκῳ ἡμερᾶ, ἐγ-
 κρατείας κημῶ· καὶ ἡμεῖς δαμάσωμεν, τὰ
 πάθη νηστεύοντες.

Ὁ Εἰρμός.

• Μεγαλύνομέν σε, τὴν πανάμωμον Μητέρα,
 • Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ἐν ἣ ἐπεσκίασα, τὸ
 • Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόσ. τῶν Ἀίνων, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.
Ἦχος δ'.

Τὸν χαλεπὸν τῶν πταισμάτων μου, ῥύπον ἐν-
δεδυμαι, καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ νυμφῶνος ἐκ-
βέβλημαι· οἴκτειρόν με τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγ-
χία, ὡς τὸν Ἄσωτον παῖδα ὁ Θεός, καὶ
ἐλέησόν με.

Δίς.

Μαρτυρικόν.

Τίς αὐ ἐξίσταται ὁρῶν, ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν
ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν
σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρόν ἐνίκησατε,
Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρῷ ὀπλισάμε-
νοι; ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγα-
δευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι· ἀπαύστως
προσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴ λαμπρὰ ἢ ἀσβεστος, ὁ θρόνος τῆς δικαιο-
σύνης, ἄχραντε Δέσποινα πρέσβευε, τοῦ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάρ. τῆς Προφητείας.

Ἦχος δ'.

Οτι ἀσθενεῖς ἡμεῖς, καὶ παρειμένοι ταῖς ἀ-
μαρτίαις, ἴασαι τὰ συντρίμματα ἡμῶν, ὁ
ἰατρός τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὁ ἐπιστάμενος τὸν νῦν
τῶν ἀνθρώπων Φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς μα'.

**Ἐλπίσον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι
αὐτῷ.**

Στίχ. Ὅν τρόπον ἐπιποθεῖ ἢ ἔλαφος ἐπὶ τὰς
πηγὰς τῶν ὑδάτων.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Η'. 13.

Κύριον τὸν Θεὸν αὐτὸν ἀγιάσατε, καὶ αὐ-
τὸς ἔσται σοι φόβος· καὶ εἰάν ἐπ' αὐτῷ
πεποθήσῃς, ἔσται σοι εἰς ἀγιασμόν. Καὶ οὐχ
ὡς λίθου προσκόμματι συναντήσεσθε, οὐδ' ὡς
πέτρας πτώματι· οἱ δὲ οἴκοι Ἰακώβ ἐν παγί-
δι, καὶ ἐν κυλάσματι ἐγκαθήμενοι ἐν Ἱερουσα-
λήμ. Διὰ τοῦτο ἀδυνατήσουσιν ἐν αὐτοῖς πολ-
λοὶ, καὶ πεσοῦνται καὶ συντριβήσονται καὶ
ἐγχεῖσιν, καὶ ἀλώσονται ἄνθρωποι ἐν ἀσφα-
λείᾳ ὄντες. Τότε φανεροὶ ἔσονται αἱ σφραγι-
ζόμενοι τὸν νόμον, τοῦ μὴ μαθεῖν. Καὶ ἐρεῖ·
Μενῶ τὸν Θεὸν τὰ ἀποστρέψαντα τὸ πρόσω-
πον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ οἴκου Ἰακώβ, καὶ πεποι-
θῶς ἔσομαι ἐπ' αὐτῷ. Ἴδου, ἐγὼ καὶ τὰ παι-
δία, ἃ μα ἔδωκεν ὁ Θεός, καὶ ἔσται σημεῖα

καὶ τέρατα ἐν τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, παρὰ Κυρίου
Σαβαώθ, ὃς κατοικεῖ ἐν τῷ ὄρει Σιών. Καὶ
εἰάν εἴπωσι πρὸς ὑμᾶς· Ζητήσατε τοὺς ἐγγα-
στριμύθους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς γῆς φωνοῦντας,
τοὺς κενολογοῦντας, οἱ ἐκ τῆς κοιλίας φωνοῦ-
σιν, οὐχὶ ἔθνος πρὸς Θεὸν αὐτοῦ ἐκζητήσουσι;
Τί ἐκζητοῦσι περὶ τῶν ζώντων τοὺς νεκρούς;
νόμον γὰρ εἰς βοήθειαν ἔδωκεν, ἵνα εἴπωσιν
οὐχ ὡς τὸ ῥῆμα τοῦτο, περὶ οὗ οὐκ ἔστι δῶρα
δοῦναι περὶ αὐτοῦ. Καὶ ἤξει ἐφ' ὑμᾶς σκληρὸς
λιμός· καὶ ἔσται ὡς ἂν πεινάσητε, λυπηθήσε-
σθε, καὶ κακῶς ἐρεῖτε τὸν ἄρχοντα, καὶ τὰ
πάτρια· καὶ ἀναβλέψονται εἰς τὸν Οὐρανὸν
ἄνω, καὶ εἰς τὴν γῆν κάτω ἐμβλέψονται· καὶ
ἰδοῦ, ἀπορία στενὴ, θλίψις, καὶ στενοχωρία,
καὶ σκότος, ὥστε μὴ βλέπειν. (Κεφ. θ'. 1). Καὶ
οὐκ ἀποκριθήσεται ὁ ἐν τῇ στενοχωρίᾳ ὢν, ἕως
καιροῦ· τοῦτο πρῶτον πῖε· ταχὺ ποιεῖ, χώρα
Ζαβουλῶν, γῆ Νεφθαλεὶμ, καὶ οἱ τὴν παραλίαν
κατοικῶντες καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνη, Γαλιλαία
τῶν ἐθνῶν. Ὁ λαὸς ὁ πορευόμενος ἐν σκότει,
ἴδετε φῶς μέγα· οἱ κατοικοῦντες ἐν χώρᾳ, καὶ
σκιά θανάτου, φῶς λάμψει ἐφ' ὑμᾶς. Τὸ πλεῖ-
στον τοῦ λαοῦ, ὃ κατήγαγε ἐν εὐφροσύνῃ σου·
καὶ εὐφρανθήσονται ἐνώπιόν σου, ὡς οἱ εὐφραι-
νόμενοι ἐν σμήτῳ, καὶ ὃν τρόπον οἱ διαιρού-
μενοι σκύλα. Διότι ἀφήρηται ὁ ζυγός, ὁ ἐπ'
αὐτῶν κείμενος, καὶ ἡ ῥάβδος, ἡ ἐπὶ τοῦ τρα-
χήλου αὐτῶν· τὴν γὰρ ῥάβδον τῶν ἀπαιτούν-
των δισκέδασεν, ὡς τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐπὶ Μαδιάμ.
Ὅτι πᾶσαν στολὴν ἐπισυννηγμένην δόλω, καὶ
ἰμάτιον μετὰ καταλλαγῆς ἀποτίσουσι, καὶ
θελήσουσιν, εἰ ἐγένοντο πυρῖκαυστοί. Ὅτι
παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν,
οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὠμοῦ αὐτοῦ, καὶ
καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Μεγάλης βουλῆς
ἄγγελος, θαυμαστός σήμβουλος, Θεὸς ἰσχυρὸς,
ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, Πατήρ τοῦ μελ-
λοντος αἰῶνος· ἄξω γὰρ εἰρήνην ἐπὶ τοὺς ἄρ-
χοντας, καὶ ὑγείαν αὐτῷ. Μεγάλῃ ἡ ἀρχὴ αὐ-
τοῦ, καὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον·
ἐπὶ τὸν θρόνον Δαυὶδ, καὶ ἐπὶ τὴν βασιλείαν
αὐτοῦ, κατορθῶσαι αὐτήν, καὶ ἀντιλαβέσθαι
ἐν κρίματι καὶ δικαιοσύνῃ, ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ
εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ ζῆλος Κυρίου Σαβαώθ ποιή-
σει ταῦτα.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς μβ'.

Σατήριον τοῦ προσώπου μου, καὶ ὁ Θεός μου.

Στίχ. Κρίναί μου, ὁ Θεός, καὶ δίκασον τὴν δι-
κην μου.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΙΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρὰ τοῦ Τριωδίου, γ'. καὶ τοῦ Μηναιίου, γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Νηστείαν ποθήσωμεν ψυχῆς, πάθη χαλεπώτατα, τῇ συνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος, καταμαραίνουσας, καὶ ἐνθέους πράξεις, πράττειν ἐνισχύουσας, καὶ νοῦν πρὸς Οὐρανὸν ἀναπέμπουσας, καὶ τὴν συγχώρησιν, προξενούσαν ὧν ἡμάρτομεν, δωρουμένην ἐκ Θεοῦ οἰκτίρμονος.

Ἄπαντα τὸν βίον μου ἀσχερῶς, δαπανήσας Κύριε, μετὰ πορνῶν ὁ ταλαίπωρος, ὡσπερ ὁ Ἄσωτος, κατανύξει κρᾶζω. Πατέρα ἐπουράνιε, ἡμάρτηκα ἱλάσθητι σῶσόν με, καὶ μὴ ἀπόσω με, ἐμαυτὸν ἐκ σοῦ μακρύναντα, καὶ ἐνθάς, ἔργοις νῦν πτωχεύσαντα.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Δεῦτε ἅπαντα τὰ πέρατα.

Δεῦτε ἅπαντες κυμβαλοῖς ψαλμικοῖς, τὴν σεπτὴν ἐγκράτειαν κατασπαζόμενοι δηχίσωμεν· ἐν αὐτῇ γὰρ νοσητῶς, ὄφιν τὸν ἀρχέκακον καταράσσομεν· ὅθεν παρρησίᾳ βοῶμεν Χριστῷ· Παράσχου Σῶτερ ἀκατακρίτως, τὸν παναγίόν σου Σταυρὸν κατιδέσθαι, καὶ καταπροσκυνησαι, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, ἑορτάζουσαι φαιδρῶς.

Καὶ τοῦ Μηναιίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς μγ'.

Ἐν τῷ Θεῷ ἐπαινεθσόμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τοῖς ὠσίν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 5. 9.

Νῶς ἄνθρωπος δίκαιος, τέλειος ὢν ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ· τῷ Θεῷ εὐηρέστησε Νῶε· Ἐγέννησε δὲ Νῶε τρεῖς υἱούς, τὸν Σὴμ, τὸν Χαίμ, τὸν Ἰάφεθ. Ἐφθάρη δὲ ἡ γῆ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίαν. Καὶ εἶδε Κύριος ὁ Θεός τὴν γῆν, καὶ ἦν κατεφθαρμένη, ὅτι κατέφθειρε πᾶσα σὰρξ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ Νῶε· Καιρὸς παντὸς ἀνθρώπου ἦκει ἐναντίον μου, ὅτι ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίας ἀπ' αὐτῶν·

καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ καταφθείρω αὐτούς, καὶ τὴν γῆν. Ποίησον οὖν σεαυτῷ κιβωτὸν ἐκ ξύλων ἀσήπτων, τετραγώνων· νοσσιᾶς ποιήσεις κατὰ τὴν κιβωτὸν, καὶ ἀσφαλτώσεις αὐτὴν ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τῇ ἀσφαλτῷ. Καὶ οὕτω ποιήσεις τὴν κιβωτὸν· τριακοσίων πήχεων τὸ μῆκος τῆς κιβωτοῦ, καὶ πενήκοντα πήχεων τὸ πλάτος, καὶ τριάκοντα πήχεων τὸ ὕψος αὐτῆς. Ἐπισυναγών ποιήσεις τὴν κιβωτὸν, καὶ ἐκ πῆχυν συντελέσεις αὐτὴν ἄνωθεν· τὴν δὲ θύραν τῆς κιβωτοῦ ποιήσεις ἐκ πλαγίων· καταγάσσας διώροφα καὶ τριώροφα ποιήσεις αὐτήν. Ἐγὼ δὲ, ἰδοὺ ἐπάγω τὸν κατακλυσμόν, ὕδωρ ἐπὶ τὴν γῆν, καταφθεῖραι πᾶσαν σὰρκα, ἐν ἣ ἔστι πνεῦμα ζωῆς ὑποκάτω τοῦ Οὐρανοῦ· καὶ ὅσα ἂν ἦ ἐπὶ τῆς γῆς, τελευτήσῃ. Καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου μετὰ σοῦ· εἰσελεύσῃ δὲ εἰς τὴν κιβωτὸν, σὺ, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ ἡ γυνή σου, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σου μετὰ σοῦ. Καὶ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ἑρπετῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων, καὶ ἀπὸ πάσης σαρκός, δύο δύο ἀπὸ πάντων εἰσαῖεις εἰς τὴν κιβωτὸν, ἵνα τρέφῃς μετὰ σεαυτοῦ· ἄρσεν καὶ θῆλυ ἔσονται. Ἀπὸ πάντων τῶν ὀρνέων τῶν πετεινῶν κατὰ γένος, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν κατὰ γένος, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ἑρπετῶν τῶν ἑρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν, δύο δύο ἀπὸ πάντων εἰσελεύσονται πρὸς σέ, τρέφεσθαι μετὰ σοῦ, ἄρσεν καὶ θῆλυ. Σὺ δὲ λήψῃ σεαυτῷ ἀπὸ πάντων τῶν βρωμάτων, ἃ ἔδωκε, καὶ συναῖξας πρὸς σεαυτὸν· καὶ ἔσται σοί, καὶ ἐκείνοις φαγεῖν. Καὶ ἐποίησε Νῶε πάντα, ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός, αὐτως ἐποίησε.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς μδ'.

Μησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Η'. 1.

Υἱέ, σὺ τὴν σοφίαν κήρυξον, ἵνα φρόνις σοι ὑπακούσῃ· ἐπὶ γὰρ τῶν ὑψηλῶν ἄκρων ἐστὶν, ἀναμίσσον δὲ τῶν τρίβων ἐστὶν· παρά γὰρ πύλαις δυναστῶν παρεδρεύει, ἐν δὲ εἰσόδοις ὑμνεῖται. Ὑμᾶς, ὡ ἄνθρωποι, παρακαλῶ, καὶ προῖμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Νοήσατε ἀνακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαιδεῦτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίσω ἀπὸ χειλέων ὄφ

δα. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λαύρηξ μου· ἐδδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, ἢ δὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθία ἐστὶ τοῖς συνιοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Λάβετε παιδείαν, καὶ μὴ ἀργύριον, καὶ γνῶσιν ὑπὲρ χρυσίου δεδοκιμασμένον· κρεῖσσον γὰρ σοφία λίθων πολυτελεῶν· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐγὼ ἢ σοφία κατεσκήνωσα βουλήν καὶ γνῶσιν, καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Φόβος Κυρίου μισεῖ ἀδικίαν, ὕβριν τε, καὶ ὑπερηφανίαν, καὶ ὁδοὺς πονηρῶν· μεμίσηκα δὲ ἐγὼ διεστραμμένας ὁδοὺς κακῶν. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Δὶ ἐμοῦ βασιλεῖς βασιλεύουσι, καὶ οἱ δυνάσται γράψουσι δικαιοσύνην. Δὶ ἐμοῦ μεγιστᾶνες μεγαλύνονται, καὶ τύραννοι δὲ ἐμοῦ κρατοῦσι γῆς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Πλοῦτος καὶ δόξα ἐμοὶ ὑπάρχει, καὶ κτῆσις πολλῶν, καὶ δικαιοσύνη. Βέλτιον ἐμὲ καρπίζεσθαι ὑπὲρ χρυσίου καὶ λίθου τίμιου· τὰ δὲ ἐμὰ γεννήματα κρεῖσσον ἀργυρίου ἐκλεπτοῦ. Ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης περιπατῶ, καὶ ἀναμέσον τρίβων ἀληθείας ἀναστρέφομαι· ἵνα μερίσω τοῖς ἐμὲ ἀγαπῶσιν ὑπαρξίν, καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν ἐμπλήσω ἀγαθῶν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δὶς.

Ἦχος β'.

Πάτερ ἀγαθέ, πάντων ὧν μοι δέδωκας, ἐγὺ μνωσέ με ἢ ἀφροσύνη· ἐμακρύνθη ἀπὸ σοῦ, καὶ ἐδουλεύσα ξένῳ πολίτῃ· ζῶα μοχθηρὰ ἐβόσκησα, καὶ τῆς αὐτῶν τροφῆς οὐκ ἐνεπλησκόμην· διὸ ἔδραμον πρὸς σέ, γινώσκων σου τὴν εὐσπλαγχίαν· Σκέπασόν με τὴν γύμνωσιν, τῇ φιλανθρωπίᾳ σου καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων, πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνοῦντων, πᾶσα πλάνη πέπαυται· καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, πίστει διασώζεται.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ε'κ λαγόνων σου παρθενικῶν, φῶς τῷ Κόσμῳ ἔλαμψε, διὰ λόγου ὁ Λόγος. Αὐτὸν ἐκάτευσε σεμνὴ Παναγία Παρθένη, ῥυσθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤΗΣ Γ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικά, καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ τυχόντος Ἦχου. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Νηστεία καὶ δεήσει, ἑαυτῆς καθαρίσωμεν, καὶ πενήτων προμηθεία, τὸν Θεὸν θεραπεύσωμεν· στεναῶμεν, πενήσωμεν θερμῶς, ὡς ἔχωμεν καιρὸν ἐπιστροφῆς, ἵνα πένθους αἰωνίου, τῆ ἐν φλογὶ γενένης λυτρωθῆμεν, δόξαν ἀναπέμποντες Χριστῷ, μετάνοιαν ὀρίσαντι βροτοῖς, πᾶσι τοῖς ἐπιστρέφουσι, γνώμης εὐθύτητι.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὰς χεῖράς σου τὰς Δείας, αἷς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένη Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτεινάσα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων τοὺς πόθῳ, ἀνευφημοῦντάς σε καὶ βωῶντάς σοι· Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προσελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος γ'. Εὐφραίνεσθω τὰ οὐραῖνα.

Ἦ νηστεία εὐφραίνόμενοι, ταῖς ὑμνωδίαις ἀγαλλόμενοι, καὶ ταῖς ἐντευξέσι κράτος, κατὰ πάντων τῶν παθῶν, φερόμενοι πατήσωμεν, τοῦ Βελίαιρ τὰ ἔνεδρα, βοήσωμεν τῷ Χριστῷ συνεπόμενοι· Τὸν Σταυρὸν σου βλέψαι ἀξίωσον ἡμᾶς, ὡς αἰκτιρμῶν παρέχων τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον. Τὴν ὠραιότητα.

Θεομακάριστε, Μῆτερ ἀνύμφευτε, τὴν ἀσθενῆσάν με, ψυχὴν θεραπεύσον, ὅτι συνέχομαι δεινῶς, τοῖς πταίσμασι Θεοτόκε· ὅθεν καὶ κραυγάζω σοι, σεναγμῷ τῆς καρδίας μου· Δέξαι με πανάμωμε, τὸν πολλὰ πλημμελήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ βῶ σοι· Χαῖρε Θεοῦ αἰκητήριον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριῶδια, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογεῖται δὲ καὶ ἡ β'. Ὡδὴ.

Τριῶδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ β'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

- Ἰδετε ἴδετε, ὅτι Θεὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ δουλωθέντα τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, τῷ Μωϋσῆ διμαγωγεῖν, ἐν ἐρήμῳ προσταξας, καὶ σῶσας ὡς δυνατὸς τῇ ἐξουσίᾳ μου.

Υπόθετήσας με, δια λουτροῦ βαπτίσματος, ὁ ὑπεράγαθος Πατήρ, πλέτω παντοίων ἐκόσμησας καλῶν· ἀλλ' ἐδούλευσα θέλων, τοῖς ἀκάρποις λογισμοῖς· ὅθεν ἐπτώχευσα.

Ἦλεως ἦλεως, ἦλεως ἔσο Κύριε· κρίνον τὴν κρίσιν μου ἐμοί, Δικαιοκρίτα τὸν μικρόν μου στεναγμόν, διὰ ἔλεος μέγα, προσδεχόμενος Χριστέ· καὶ μὴ παρίδῃς με.

Ἀποδυσάμενοι τὸ δυσαχθὲς χιτώνιον, τῆς ἀκρασίας, τὴν παιδράν τῆς ἐγκρατείας, ἐνδυσώμεθα στολὴν, καὶ λαμπροὶ γεγονότες, τὴν λαμπράν τοῦ Λυτρωτοῦ, φθάσωμεν Ἐγερσιν.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με σῶσόν με, ἢ τὸν Σωτῆρα τέξασα· ἴδε τὴν θλίψιν μου Ἄγνη, ἣν ἡ πληθὺς τῶν ἀμετρήτων μου, κακῶν, ἐμποιεῖ καθ' ἡμέραν, τῇ ἀθλίᾳ μου ψυχῇ, ἐξ ἀπογνωσεως.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι, ὁ τὴν σωτηρίαν ὑμῖν πηγάσας ὡς Θεός· ἦν διὰ τῆς ἐγκρατείας, πάντες βροτοὶ ἀρύσασθε.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι, ὁ καιρὸν ὀρίσας, ἱερόν ἅγιον ὑμῖν, εἰς εὐωχίαν ψυχικὴν, τὸ τῆς Νηστείας στάδιον. Δόξα.

Τριαδα δοξάσωμεν, Μονάδα προσκυνήσωμεν, ἀναρχον ἀνάρχου, Πατρός Υἱόν μονογενῆ, Πνεῦμα τὸ σύνθρονον Υἱῶ, καὶ Πατρί συναίδιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δυσώπησον ἀπαύστως, τὸν Σωτῆρα Πανάμωμε, τοὺς σὲ Θεοτόκον, σώματί τε καὶ ψυχῇ, ὁμολογοῦντας ἐκ πάσης, ῥυσθῆναι περιστασίσεως.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Μέγας εἶ Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, ὅτι ἐν τῷ λαίκῳ ἄβρωτον ἔδειξας ποτέ, τὸν Δανιὴλ ἐκ λεόντων, νηστεία συμφραζάμενον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ἴ**δετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι, ὁ Σωτῆρ τοῦ Κόσμου, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ῥδὴ ἡ. Ὁν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Θρηνώ καὶ οὐδύρωμαι, τὴν ὥραν ἐννοῶν, κατὰ τὴν παραστήσομαι, τῷ θρόνῳ τῷ φρικτῷ, εὐθύνας ὑφέξων, τῶν πολλῶν μου κακῶν, ὧν περ ἐν ἀγνοίᾳ, ἐτέλεσα καὶ γνώσει.

Μωσῆς καθαρτήριον, νηστείαν εὐρηκώς, Θεὸν κατανόησε, τὸν μόνον καθαρὸν. Ψυχῇ

μου νηστεία καθαρίσθητι, ἵνα πλησιάσῃς, Θεῷ τῷ φιλανθρώπῳ.

Νηστείαν ποθήσωμεν, μητέρα ἀρετῶν, τρυφήν βδελυξώμεθα, γεννήτριαν παθῶν, καὶ κρᾶζώμεν· Πάτερ, ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, σῶσον ἡμᾶς σῶσον, εὐχαῖς τῶν σῶν Ἁγίων.

Θεοτοκίον.

Κριτὴν ὃν ἐγέννησας, Παρθένε Μαριάμ, δυσώπει ἐν ὥρᾳ με, τῆς κρίσεως Ἄγνη, αἰκτεῖραι καὶ σῶσαι, τὸν κατάκριτον, μόνη προστασία, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν ἐν φλογὶ τοῖς Παισὶ.

Τῶν νηστειῶν τὴν ὑπέροληπον, χάριν μεμυημένοι, ἀρεταῖς ἀστραφθῶμεν, γαληνά τὰ πρόσωπα, γαληνά καὶ τὰ ἦθη ἐναποδεικνύντες, τῆς ψυχῆς καταστάσει.

Νενηστευκῶς Ἐλισσαῖος τὸν παῖδα, τῇ Σωμανίτιδι, ἀποδίδωσι ζῶντα. Ἐν τούτῳ γνωρίσωμεν, ἀδελφοὶ τὴν νηστείαν, ὡς καλὸν μέγα, ὡς θεοδώρητον χάριν.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱόν προσκυνοῦμεν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἐν Τριαδί Μονάδα, σὺν Ἁγέλοις κρᾶζοντες, τοῖς πηλίνοις στόμασι· Δόξα ἐν ὑψίστοις, Θεῷ τῷ ἐν Τριαδί.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτοκεῖς παρθενεύουσα μόνη, Θεοχαρίτω τε· τὸ μυστήριον μέγα, φρικτὸν τὰ τεράστιον! Θεὸν γὰρ ἐγέννησας σεσωματωμένον, τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Μηδεὶς ἡμῶν ῥαθυμία καὶ ὄκνη, βαλλέσθω ὡς ἀδελφοὶ· ὁ κειρὸς ἐργασίας, ὥρα παιηγύρεως· τίς ὁ φρόνιμος ἄρα, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, κερδήσαι ὅλους αἰῶνας;

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐν φλογὶ τοῖς Παισὶ τῶν Ἑβραίων, συγκαταβάντα θεῖκῃ τῇ δυνάμει, καὶ ὀφθέντα Κύριον, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερψυῶτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Τὴν φωταφόρον κοπέλην.

Εἰς ἀμαρτίας πελάγη, εἰς ἀπογνωσεως βάσθη, εἰς τρικυμίας λογισμῶν, καὶ παθῶν καταιγίδας, περιπεσὼν ἀναβοῶ· Ἐλθεῖς ἡ ἄβυσσος, βοήθει μοι, καὶ τῇ σῇ εὐσπλαγγχνίᾳ, ὁμβρησόν μοι ἱλασμόν ἀμαρτιῶν.

Διὰ νηστείας τὸ σῶμα, δι' ἐγκρατείας τὸ πνεῦμα, διὰ δακρύων τὴν ψυχὴν, ἐκκαθάρωμεν πιστοὶ, καὶ καθαροὶ τῷ καθαρῷ,

λαμπρῶς ὑπαντήσωμεν, ὀφόμενοι τὰ σωτήρια Πάθη, ἃ ὑπέστη δι' ἡμᾶς ὁ Λυτρωτής.

Ὁς ὁ Τελώνης στεναῶ, ὡσπερ ἡ Πόρνη δακρύω, ὡς ὁ Ἀηστής ἀναβῶ· Μνήσθητί με Οἰκτίρμον· ὡς ὁ Τυφλός, Υἱὲ Θεοῦ, κραυγάζω σοι· Ἄνοιξον, τῆς ψυχῆς μου ὀφθαλμούς, πυρωθέντας τῇ κακίᾳ, τοῦ δολίου πτεριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἀλατόμητον ὄρος, τὴν ἀδιόδευτον πύλην, τὴν ἀνωτέραν Οὐρανοῦ, καὶ τῆς Κτίσεως πάσης, τὴν καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, τὴν στάμνον τὴν πάγχρυσον, καὶ γέφυραν, καὶ Μητέρα τοῦ Κτίστου, τὴν Παρθένον, μακαρίσωμεν πιστοί.

Ἄλλος. Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει.

Τὰς παρούσας ἡμέρας γνωρίζαντες, ὑπὲρ πάσας ἱεράς, προσευχὰς τῷ Θεῷ ἀναπέμφωμεν, συνειδήσει καθαρᾷ, συχνότερως τὸ γόνυ κλίνοντες, καὶ λέγοντες· Κύριε πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις καὶ προσευχὰς, τῶν σῶν δούλων αἰεί.

Ὁ λαὸς ὁ καθίσας ὡς γέγραπται, τοῦ φαγεῖν τε καὶ πιεῖν, ἐξανέστησαν παίζειν λατρεύοντες, τῷ γλυπτῷ Βεελφεγῶρ. Βλέπε γαστριμαργίας τὰ δεινὰ κηήματα· ἡμεῖς δὲ νηστεύσωμεν, καὶ δοξασθησόμεθα, ὡς ὁ μέγας Μωσῆς.

Δόξα.

Ἡ οὐσία Μονὰς ἐστὶν ἄτμητος, ἡ ὑπέρθεος Τριάς, ἐνουμένη τῇ φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς· μὴ τρωμένη γὰρ τμᾶται, ἔν ἕσα τρισσεύεται· αὕτη Πατὴρ ἐστὶν, ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἡ φρουροῦσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτόκον παρθένον τίς ἤκουσε, καὶ μητέρα πλὴν ἀνδρός; Μαριάμ ἐκτελεῖς τὸ τεράστιον· ἀλλὰ φράζε μοι τὸ Πῶς; Μὴ ἐρεῦνα τὰ βᾶθη τῆς Θεοτοκίας μου· τῆτο παναληθές, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον νοῦν ἢ καταλήψις.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὅτι σοῦ ἡ ὀργὴ ἀνυπόστατος ἐπὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, τίς λοιπὸν ὑποστήσεται Κύριε, τὴν ἐκ ταύτης ἀπειλήν; ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος σῶσόν με, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, οὐ κατὰ τὰ ἔργα μου, τὰ πολλὰ καὶ δεινὰ.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατείδέ σε, ἐν τῇ βᾶτι
• τῷ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς
• Θεότητος, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ. Δακηλ
• δέ σε εἶδεν, ὄρος ἀλατόμητον· ράβδον τὴν

• βλαστήσασαν Ἡσαΐας, κέκράγε, τὴν ἐκ
• ρίζης Δαυὶδ.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἴηχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστ. τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἴηχος βαρὺς.

Ἡμαρτον ὁμολογῶ σοι Κύριε, ὁ ἄσωτος ἐγώ· οὐ τολμῶ ἀτενίσαι εἰς Οὐρανὸν τὸ ὄμμα· ἐκείθεν γὰρ ἐκπεσὼν, ἐγενόμην ἄθλιος. Ἡμαρτον εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκ εἰμί ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ἐμαυτὸν ἀποκηρύττω, οὐ χρήζω κατηγορῶν, ἠδὲ πάλιν μαρτύρων· ἔχω θριαμβεύσασάν μου τὴν ἀσωτίαν· ἔχω στηλιτεύουσαν τὴν φαύλην πολιτείαν· ἔχω κατασχύνουσαν τὴν παροῦσάν μου γύμνωσιν, πρὸς ἐντροπὴν δὲ τὰ ράκη, ἃ περιβέβλημαι. Εὐσπλαγχε Πατέρ, Υἱὲ μονογενές, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, μετανοοῦντά με δέξαι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου τῶν παρανόμων, ἀγαλλόμενοι, ἀνεβῶν οἱ Ἀθλοφόροι· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου ἀνερμηνεύτως, καὶ ἐφώτισας τοὺς ἐν σκότει, Χριστέ, βρωήτας· Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὴν Τριθέτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.
Ἴηχος βαρὺς.

Σωτηρία ἡμῶν ὑπάρχεις Κύριε, καὶ ὑπερασπιστής ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως· ἐλέησον ἡμᾶς κατὰ τὸ μέγα ἔλεος, φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον, Ἴηχος δ'. Ψαλμὸς μέ.

Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ' ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἡμῶν καταφυγὴ, καὶ δύναμις.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Θ'. 9.

Τὰδε λέγει Κύριος· Γνώσονται πᾶς ὁ λαὸς τοῦ Ἐφραΐμ, καὶ οἱ καθήμενοι ἐν Σαμαρείᾳ, ἐφ' ὕβρει καὶ ὑψηλῇ καρδίᾳ, λέγοντες· Πλίνθοι πεπτῶκασιν· ἀλλὰ δεῦτε λαξεύσωμεν λίθους καὶ κόψωμεν συκαμίλους, καὶ κέδρους, καὶ οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς πύργον· καὶ ῥάξει ὁ Θεὸς τοὺς ἐπανισταμένους ἐπ' ὄρους Σιών ἐπὶ αὐτόν, καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ διασκεδάσει. Συρίαν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν, καὶ τοὺς Ἑλληνας ἀφ' ἡλίου δυσμῶν, τοὺς κατεσθίοντας τὸν Ἰσραὴλ ὅλω τῷ στόματι. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμὸς, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ ὑψηλή. Καὶ ὁ λαὸς οὐκ ἀπεστράφη,

ἕως ἐπλήγη, καὶ τὸν Κύριον οὐκ ἐζήτησαν. Καὶ ἀφεῖλε Κύριος ἀπὸ Ἰσραὴλ, κεφαλὴν καὶ οὐρανὸν, μέγαν καὶ μικρὸν, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, πρεσβύτην, καὶ τοὺς τὰ πρόσωπα θαυμαζόντας, αὕτη ἡ ἀρχὴ· καὶ προφήτην διδάσκοντα ἄνομα, οὗτος ἡ οὐρά. Καὶ ἔσονται, οἱ μακαρίζοντες τὸν λαὸν τοῦτον, πλανῶντες, καὶ πλανῶσιν, ὅπως καταπίωσιν αὐτούς. Διὰ τοῦτο ἐπὶ τοὺς νεανίσκους αὐτῶν οὐκ εὐφρανθήσεται ὁ Κύριος, καὶ τοὺς ὀρφανούς αὐτῶν, καὶ τὰς χήρας αὐτῶν οὐκ ἐλεήσει· ὅτι πάντες ἄνομοι καὶ πονηροί, καὶ πᾶν στόμα λαλεῖ ἄδικα. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμὸς, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ ὑψηλὴ. Καὶ καυθήσεται ὡς πῦρ ἡ ἀνομία, καὶ ὡς ἀγρωστὶς ξηρὰ βρωθήσεται ὑπὸ πυρός· καὶ καυθήσεται ἐν τοῖς δάσεσι τοῦ δρυμοῦ, καὶ συγκαταφάγεται τὰ κύκλω τῶν βουνῶν πάντα. Διὰ θυμὸν ὀργῆς Κυρίου συγκέκαυται ἡ γῆ ὅλη· καὶ ἔσται ὁ λαὸς ὡς κατακεκαυμένος ὑπὸ πυρός· ἄνθρωπος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ οὐκ ἐλεήσει· ἀλλὰ ἐκκλινεῖ εἰς τὰ δεξιὰ, ὅτι πεινάσει, καὶ φάγεται ἐκ τῶν ἀριστερῶν, καὶ οὐ μὴ ἐμπλησθῆ ἄνθρωπος, ἐσθίων τὰς σάρκας τοῦ βραχίονος αὐτοῦ. Φάγεται γὰρ Μανασσῆ τοῦ Ἐφραΐμ, καὶ Ἐφραΐμ τοῦ Μανασσῆ, ὅτι ἅμα πολιορκήσουσι τὸν Ἰουδαν. Ἐπὶ τούτοις πᾶσιν ἐκ ἀπεστράφη ὁ θυμὸς, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ ὑψηλὴ. (Κεφ. I. 4.) Οὐαὶ τοῖς γράφουσι πονηρίαν! γράφοντες γὰρ, πονηρίαν γράφουσιν· ἐκκλίνοντες κρίσιν πτωχῶν, ἀρπάζοντες κρίμα πενήτων τοῦ λαοῦ μου, ὥστε εἶναι αὐτοῖς χήραν εἰς διαρπαγὴν, καὶ ὀρφανὸν εἰς προνομίαν. Καὶ τί ποιήσουσιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐπισκοπῆς; ἢ γὰρ θλίψις ὑμῖν πόρρωθεν ἦξει· καὶ πρὸς τίνα καταφύξεσθε τοῦ βοηθηθῆναι; καὶ ποῦ καταλείψετε τὴν δόξαν ὑμῶν, τοῦ μὴ ἐμπειεῖν εἰς ἀπαγωγὴν; Ἐπὶ πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ἡ ὀργὴ αὐτοῦ, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑψηλὴ.

Προκείμενον, Ἦχος γ'. Ψαλμὸς μς'.

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Τῆ ΤΡΙΤῆ Τῆς Γ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Τριωδίου τὰ παρόντα, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος γ'. Ἔστησαν τὰ τριάκοντα.

Κύριε, ὁ Σταυρῷ κτείνας τὸν δόλιον, τῆς αὐτοῦ ρύσαι με ἀπάτης, τὸν ἀμαρτάνοντα καὶ ἐξαπατῶμενον· καὶ Νηστεία ἐκκαθάρας με, δίδου μοι τὰ σὰ θελήματα τελεῖν, ὅπως βλέψω Δέσποτα, γεγηθῶς τὰ σεπτὰ Παθήματά σου.

Τέτρωμαι, ἠδονῆς ῥομφαία Κύριε, καὶ δεινῶς ὅλως ἐνεκρώθην· ἴασαι, ζώωσον τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ὃ τῇ λόγῃ τρωθεὶς Δέσποτα, καὶ τοὺς τετρωμένους βέλει τοῦ ἐχθροῦ, ὡς Σωτὴρ ἰασάμενος· καὶ σεπτῶν σου Παθῶν κοινωνὸν ἀναδείξόν με.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Σταυρωθήτω ἔκραζον.

Τῇ Νηστεία Κύριε, τὰς ψυχὰς φωτισθέντες, καταξυθῶμεν, τὸν Σταυρὸν σου ἀκατακρίτως ἰδεῖν ἐν χαρᾷ, καὶ προσκυνῆσαι φοβερῶς· διαλάμπει γὰρ αὐτός, Πάθη τὰ σὰ τὰ ἐκούσια, ἃ εὐδόκησον φθᾶσαι, ἡμᾶς ὡς φιλήθρως.

Καὶ τοῦ Μηναιίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεστοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος γ'. Ψαλμὸς μζ'. Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετός σφοδρᾷ.

Στίχ. Ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὄρει ἀγίῳ αὐτοῦ.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ζ. 4.

Ἐἶπε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε· Εἰσελθε σὺ καὶ πᾶς ὁ οἶκός σου εἰς τὴν κιβωτὸν, ὅτι σὲ εἶδον δίκαιον ἐναντίον μου, ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ. Ἀπὸ δὲ τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, εἰσάγαγε πρὸς σὲ ἑπτὰ ἑπτὰ, ἄρσεν καὶ θῆλυ· καὶ ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν μὴ καθαρῶν, δύο δύο, ἄρσεν καὶ θῆλυ. Καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ τῶν καθαρῶν, ἑπτὰ ἑπτὰ, ἄρσεν καὶ θῆλυ· καὶ ἀπὸ πάντων τῶν πετεινῶν τῶν μὴ καθαρῶν, δύο δύο, ἄρσεν καὶ θῆλυ, διαθρέψαι σπέρμα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. Ἔτι γὰρ ἡμερῶν ἑπτὰ, ἐγὼ ἐπάγω ὑστὸν ἐπὶ τὴν γῆν, τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας· καὶ ἐξαλείψω πᾶν τὸ ἀνάστημα, ὃ ἐποίησα,

ἀπὸ προσώπου πάσης τῆς γῆς. Καὶ ἐποίησε Νῶε πάντα, ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός.

Προκείμενον. Ἦχος β΄. Ψαλμὸς μὴ.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν. *Ἐκτεταγμένον*
Στιχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Η'. 32.

Κύριε, ἀκούε μου καὶ μακάριοι, οἱ ὁδοῦς μου φυλάξουσιν. Ἀκούσατε σοφίαν, καὶ σοφίσθητε, καὶ μὴ ἀποφραγῆτε. Μακάριος ἀνὴρ, ὃς εἰσακούσεται μου, καὶ ἄνθρωπος ὃς ταῖς ἐμαῖς ὁδοῦς φυλάξει, ἀγρυπνῶν ἐπ' ἐμαῖς θύραις καθ' ἡμέραν, τηρῶν σταθμὰς ἐμῶν εἰσόδων· αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐταμάζεται θάλασσις παρὰ Κυρίου. Οἱ δὲ ἀμαρτάνοντες εἰς ἐμέ, ἀσεβοῦσιν εἰς ταῖς ἑαυτῶν ψυχὰς· καὶ οἱ μισοῦντές με, ἀγαπῶσι θάνατον.

(Κεφ. Θ'. 1). Ἡ σοφία ὠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε σῦλος ἐπτά. Ἐσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος, ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὁς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με καὶ τοῖς ἐνδύσει φρενῶν, εἶπεν· Ἐλθετε, φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κέκρακα ὑμῖν. Ἀπολείπετε ἀφροσύνην, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα βασιλεύσητε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, καὶ κατορθώσατε ἐν γνώσει σύνεσιν. Ὁ παιδεύων κακοῦς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμῆσεται ἑαυτὸν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἔλεγε κακοῦς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε· δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γινώριζε δικαίω, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καὶ βουλή Ἁγίων, σύνεσις· τὸ δὲ γινῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζῆσις χρόνον, καὶ προστεθῆσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δις.

Ἦχος β΄.

Πατέρα σε τὸν Κτίστην, ἐπ. γράφεισθαι τολμῶ Κύριε, ζῶν ὑπάρχων γηγενές, τῆς σῆς μετέχων εἰκόνας, καὶ τῆς υἱοθεσίας διήμαρτον, ἀσώτως βιώσας, καὶ τῇ λήθῃ τῶν σῶν δωρεῶν, ἐκδαπανήσας τὴν περιουσίαν. Μὴ οὖν ἀποκηρύξῃς με, ὃ τὸν σὸν εὐδοκήσας Υἱὸν μονογενῆ, Σταυρὸν ὑπὲρ ἐμοῦ σαρκί, καὶ θάνα-

τον ὑπομείναι· ἀλλὰ βελτιώσας, οἰκείωσον σαυτῷ Φιλάνθρωπε.

Μαρτυρικόν.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντίστησαν, τοῖς Τυράντοις λέγοντες· Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων· εἰ καὶ πυρὶ, καὶ βασάνοις παραδώσετε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ὅτε σε ὁ ἄνομος λαός, Σῶτερ τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, ξύλῳ ἀνήρτησε, τότε καὶ ἡ πάναγνος, ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, παρεστῶσα ὠδύρετα, εὐλοφυρομένη· Τέκνον μου γλυκύτατον, φῶς τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν· οἶμοι! πῶς κακούργων ἐν μέσῳ, ξύλῳ προσπαγῆναι ἠνέσχου, ὃ τὴν γῆν κρεμάσας ἐν τοῖς ὕδασι;

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. τὰ τοῦ Ἦχου Καθίσμ. Σταυρώσιμα καὶ Σταυροθεοτοκίον. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν τὸ παρὸν, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ξύλῳ ἐμάρανας, τὴν φλόγα Δέσποτα, τῆς παραβάσεως Σταυρῷ ὑψούμενος, καὶ ἀπενέκρωσας ἐχθρὸν, νεκρούμενος θελήματι· ὁ δὲν ἱκετεύω σε, τῆς σαρκός μου θελήματα, νεκρώσον καὶ ζώωσον, τὴν ἀθλίαν καρδίαν μου, νηστεία παθοκτόνω καθάρας με, πάσης κηλίδος ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸν ἐπονειδιστὸν, αἰκτίρμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως, ἐκὼν ὑπέμενας· ὃν ἡ τεκῆσά σε Χριστέ, ὀρώσα ἐτιτρώσκετο· σπλάγχνα κοπτομένη γὰρ, μητρικῶς ἐπωδύρετο· ἥς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου, αἰκτείρησον καὶ σῶσον τὸν Κόσμον, ὃ αἴρων τὴν τοῦτου ἀμαρτίαν.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἕτερον Καθίσμα.

Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Ἀναστάς ἐκ τοῦ μνήματος.

Τὴν παιδράν διανύοντες, τῶν Νηστειῶν εὐωχίαν βοῶμεν· Ἀπαντας διατήρησον ἐν εἰρήνῃ Κύριε, πάσης τῆς μηχανίας τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενος, καὶ ἀξιώσον ἡμᾶς ὡς ὑπεράγαθος, τὸν Σταυρὸν σου τὸν σεπτὸν, φόβῳ ἀσπάσασθαι, ὃ δι' αὐτῆ τα ἐλέησου, παρέχων τῇ Οἰκουμένῃ, μόνη Πολυέλεε.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος δ' αὐτός. Εὐσπλαγγχίας.

Η Παρθένος καὶ Μητέρα σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ἄρωσά σε νεκρὸν, ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, βοῶσα ἔλεγες· Τί τὸ φοβερὸν ταῦτο μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν σταυρῷ πῶς θνήσκεις, θάνατον ἐπονειδιστον;

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναιίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν γ' ᾠδὴν.

Τριώδιον ποιῆμα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

ᾠδὴ γ'. Ἦχος γ'. Τὸ στερέωμα.

Συσταυρούμενοι, τῷ δὲ ἡμᾶς σταυρωθέντι, νεκρώσωμεν ἅπαντα, σαρκὸς τὰ μέλη, ἐν νηστείαις καὶ εὐχαῖς καὶ δεήσεσιν.

Ο τὴν ἀκανθάν, τῆς ἀμαρτίας ἐκτείλας, σταυρώσει σου Κύριε, τοὺς ἀκανθῶδεις, λογισμοὺς τῆς διανοίας μου ἔκτιλον.

Καθοπλίσαντες, τὰς διανοίας νηστεία τρεψώμεθα ἔκφυλα, Δαιμόνων στίφη, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ τειχιζόμενοι.

Θεοτοκίον.

Σωματούμενος, ἐκ σοῦ προῆλθεν ὁ Λόγος, τὴν ἔκπτωσιν ἄχραντε, τῶν Προπατόρων, διὰ σπλάγγνα οἰκτιρῶν διορθούμενος.

Ἔτερον ποιῆμα τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Ο σὸς ζωοποιὸς Σταυρὸς Κύριε, σφραγίς μοι ὑπάρχει εἰς σωτηρίαν· ἐν αὐτῷ γὰρ τὸν ἀντίπαλον, καταργῶν ἀνυμνώσει ὡς Θεὸν δυνατόν.

Τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ καρπὸν ἤνεγκε, τῷ Κόσμῳ ζωώσεως αἰδίου· ἔ ἡμεῖς ἀπογευόμενοι, ἐκ θανάτου Χριστέ ἀπολυτρούμεθα.

Δόξα.

Τὰ τρία τῆς μιᾶς μορφῆς πρόσωπα, δοξάζω, Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα, ἐν τῷ κράτει τῆς Θεότητος· βασιλεύει γὰρ, καὶ μοναρχεῖ ὡς Θεός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο τόκος σου σεμνὴ φρικτὸς πέφυκε· Θεὸς γὰρ ὑπάρχει ἐνανθρωπήσας, ὁ ἀνάρχως ἐκ Πατρὸς γεννηθεὶς, καὶ ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων πλὴν οὐδὲν κηθεὶς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Η χάρις τοῦ Σταυροῦ προεκλάμπουσα, τῷ Κόσμῳ πρὸς τὰ θεία σε οἰκτιρμον, συγκαλεῖται Πάθη πάντα ἡμᾶς, ἀπιεῶς προσκυνῆσαι καταξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνουμένων σε.

ᾠδὴ ἡ' Ἀστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες.

Σταυρῷ τὰς ἀρχαῖς θριαμβεύσας, καὶ τὰς ἐξουσίας τοῦ σκότους Φωτοδότα, ὅταν ἔλθῃς μετ' ἐξουσίας, κρῖναι Κόσμον ἅπαντα, μὴ τὰ ἐμά, Λόγε θριαμβεύσης κρύφα, ἵνα τὴν πολλὴν σου, δοξάζω εὐσπλαγγχίαν.

Κριτὸς ὁ κριτὴς πρὸ βημάτων, ἔστης κατακρίνων τὴν ἔχθραν τῷ Σταυρῷ σου, μακρόθυμε Δικαιοκρίτα· διὸ κατακρίσεως αἰώνιον ρῦσαι, τοὺς φόβῳ κραυγαζόντας, καὶ ὑπερυψούντας τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Νηστείας πυρὶ στομωθέντες, Παῖδες εὐσεβεῖς, τὴν ἐπηρεμένη πάλαι φλόγα, θεία δρόσῳ ἔσβεσαν ὄντως· καὶ ἡμεῖς νηστεύοντες τὰς καμίνους πάντων, παθῶν κατασβέσωμεν, ὅπως τῆς γενένης ἐκφύγωμεν τὴν φλόγα.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡ σοφία, οἶκον ἑαυτῇ δομησαμένη ἐσαρκώθη, ἀπορρήτῳ συγκαταβάσει, Κόρη ἀπειρόγαμε· σὺ γὰρ μόνη, πασῶν γενεῶν ἐκλελέξαι, ἀφθορος ἀφθάρτου, εἰς κατοικίαν Λόγου.

Εἰρμός ἄλλος.

Τὸν ἐν τῇ βᾶτῳ Μωσεῖ.

Ο φέρων λόγῳ τὸ πᾶν, δι' ἐμε πάντα φέρεις, ραπισμοὺς ἐμπτυσμούς τε, καὶ τὴν σταύρωσιν Χριστέ· αἰνῶ τὰ μεγαλεῖα, τῆς σῆς φιλανθρωπίας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεὸν Χριστέ ὡς ἀμνός, λοχχευθεὶς τὴν πλευράν σου, ἵνα με τὸ πρόβατον σώσῃς, τὸ ἀπολωλός, ἐκ θήρας διαβόλου, καὶ τῇ καλῇ σου μάνδρα, συντάξῃς εἰς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Θεότης μία Τριάς, ἡ ἀμέριστος φύσις, μεριστῇ δὲ προσώποις, τὸ αἰδίων κράτος, Πάτερ, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, σὲ ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοκυήτορ Ἄγνη, ἡ οὐράνιος πύλη, ἡ σωτήριος θύρα, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὴν δέησιν προσδέχου τῶν σε μακαριζόντων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, ἱερῆς ἐγκαινῶνται, Βασιλεῖς κραταιοῦνται, πᾶς φω-

τίζεται πιστός· αξίωσόν με τούτον, ἰδεῖν καὶ προσκυνῆσαι, καὶ ῥῆσαι εἰς αἰῶνας· Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Ὁ ἐν τῇ βάλῃ Μωσῆ, τῆς Παρθένου τῆ
 Σαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπῶ-
 σαντά ποτε, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυ-
 ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Ἐν τέμῳ σικκῆ καὶ γραμμῆτι.

Ὁν ὄφρα Μωσῆς ἐν ξύλῳ ἀνυψῶν, σὲ προ-
 τύπου Χριστέ, Σταυρῷ ἐβελουσίως ὑψω-
 θέντα, καὶ τοῦ ποιητοῦ τὴν ἰσοβολὸν κακίαν,
 ἀπορράπισαντα, πρὸς σεαυτὸν δὲ τοὺς βρο-
 τοὺς, ἀναγκύσαντα φιλάνθρωπε.

Κρίμε τοῦ σὺ καθάρισον φόβου ἀνεκπτῶν
 μου τῇ ψυχῇ, τὴν θείαν σου ἀγάπην, καὶ
 Σταυρῷ τειχίζων με τῷ σῶ, ἦν ἐξηπάτησε δό-
 λῳ, ὁ παλαιὸς πτεριστής, ταῖς ἡδοναῖς ἀμαυ-
 ρώσας, τὴν ἐμὴν Χριστέ διάνοιαν.

Ἀίσχρων λογισμῶν, καὶ πράξεων φαύλων,
 νηστεύσωμεν ἀδελφοί, ἀγνίσωμεν καρ-
 δίας, πτερωθῶμεν θείαις ἀρεταῖς, καὶ χαμαι-
 ζήλου κακίας, ὀρμαῖς ἐκκλίνωμεν, ἵνα τὸ Παί-
 σχα τὸ μέγα, λαμπροφόροι θεασώμεθα.

Θεοτοκίον.

Ὁ κ σου τὴν ἡμῶν, πτωχείαν Παρθένη, θεί-
 λων ἐφόρεσεν ὁ πλούσιος τῇ φύσει· ὄρα-
 τὸς δὲ γέγονεν ἡμῖν, ὁ ἀοράτως τοῖς ἄνω χο-
 ροῖς ὑμνοῦμενος, τὴν συντριβεῖσαν εἰκόνα, ἀ-
 ναπλάττων ἀγαθότητι.

Εἰρμός ἄλλος. Σὲ τὴν νοσητήν.

Σὲ τὸν ἐν Σταυρῷ, παῖς χειρας τανύσαντα,
 καὶ τὰ τετραπέρατα αἰκνούμενον, δι' οὗ
 τὴν πρὸς τὸν Πατέρα, εὔραμεν εἰσοδὸν, Υἱὸς
 Θεοῦ πάντες μεγαλύνομεν.

Σὲ ἐξ ἀκανθῶν, Χριστέ στεφανώσαντες, αἰ-
 ῶνομα ἔτυπτον, καὶ ἐσταύρωσαν· ἐν οἷς
 ἢ ὑπ' Οὐρανὸν ἐκλονεῖτο ἀπάσα· ἡμεῖς δὲ σω-
 θέντες, σὲ μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Σὲ τὴν τριφεγγῆ, ἀγίαν Θεότητα, τὴν τὸ
 πᾶν συνέχουσαν, καὶ φυλάττουσαν αἰεὶ,
 τὸν Πατέρα, Υἱόν τε, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ὑ-
 μνοῖς ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν φωτεινὴν, κερφελὴν τοῦ Πνεύματος,
 ἐξ ἧς ἡμῖν ἐλαμψε φῶς τὸ ἀπρόσιτον,
 Χριστὸς τῆς δικαιοσύνης ὁ μέγας ἥλιος, ὑμνοῖς
 Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὺ ἡμῶν τὸ φῶς, τὸ ἄγρον σύνθημα, τὸ τῆς
 νίκης τρόπαιον, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ·
 αὐτὸς τὴν ἐγκράτειαν ἡμῖν καταγλύκατον, καὶ
 σὲ προσκυνῆσαι καταξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

Σὲ τῆς νοσητῆς, καὶ ἔμφυχον κλίμακα, ἐν
 ἧ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐκστατήρικτο· δι' οὗ τὴν
 πρὸς Οὐρανὸν εὔραμεν ὁδοῦν, ὑμνοῖς ἀσιγή-
 τοις μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ κατὰ τὸν τυχόντα ἦχος.
 Εἰς τὰ Ἀπόστ. τῶν Ἀίνων, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

ἦχος β'.

Ὁ ἐν τιμῇ ὧν υἰότητος, Πατὴρ ἀγαθοῦ, ὁ ἀ-
 νους ἐγὼ οὐ συνῆκα, ἀλλ' ἐμαυτὸν τῆς
 δόξης ἐστέρησα, τὸν πλούτου κακῶς δαπανή-
 σασ τῆς χάριτος· λειπόμενος δὲ θείας τροφῆς,
 παράσιτος γέγονα μαρῶ πολίτη· ὑπ' αὐτοῦ
 δὲ πεμφθεὶς εἰς τὸν αὐτοῦ ψυχοφθόρον ἀγρὸν,
 ζῶν ἀσώτως συνεβοσκόμεν τοῖς κτήνεσι, καὶ
 ταῖς ἡδοναῖς δουλεύων, οὐκ ἐνεπληροπόμην.
 Ἀλλ' ὑποσρέψας, βοήσω τῷ εὐσπλαγχνῷ, καὶ
 οἰκτιρμονι Πατρί· εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐνώ-
 πιον σου, ἡμάρτον, ἐλέησόν με.

Δίς.

Μαρτυρικόν.

Ὁ ἡμῶν Μαρτύρων σου τὰ πλήθη, δυσωπῆσί σε
 Χριστέ· ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.
 Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. ἦχος ὁ αὐτός.
 Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ὁ ἡμῶν ὑπομείνασα πολλὰς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ
 καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει Ἀχραντε, ἔστε-
 νες δακρύουσα, καὶ ἀνεθόας πικρῶς· Οἴμοι
 Τέκνον γλυκύτατον! ἀδίκως πῶς πάσχεις, θεί-
 λων ἐκλυτρώσασθαι, τοὺς ἐξ Ἀδάμ γηγενεῖς·
 Ὅθεν Παναγία Παρθένη, σὲ παρακαλοῦμεν
 ἐν πίστει, ἵλεων ἡμῖν τούτον ἀπέργασαι.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάρ. τῆς Προφητείας.
 ἦχος πλ. δ'.

Ὁ πόστασις ἔργων, ἐν ἡμῖν οὐκ ἔστι Κύριε·
 ἐλεήμων ὑπάρχεις φιλάνθρωπε, τὰ ἔργα
 τῶν χειρῶν σου, μὴ παρίδης ἀναμαίρτητε.

Δόξα καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς μδ'.
 Οὔσων τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως.
 Στίχ. Θεὸς Θεῶν Κύριος ἐλάλησε, καὶ ἐκάλεσε
 τὴν γῆν.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. I. 17.

Ἔσται, ὅταν συντελέσῃ Κύριος πάντα ποιῶν
 ἐν τῷ ὄρει Σιών, καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ, ἐ-

πισκέψομαι ἐπὶ τῶν κοῦν τὸν μέγαν, ἐπὶ τὸν ἀρχόντα τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ἐπὶ τὸ ὕψος τῆς δόξης τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Εἶπε γάρ· Ἐν τῇ ἰσχυί ποιήσω, καὶ ἐν τῇ σοφίᾳ τῆς συνέσεως ἀφελῶ ὄρια ἐθνῶν, καὶ τὴν ἰσχυὴν αὐτῶν προνομήσω, καὶ σείσω πόλεις κατοικημένας, καὶ τὴν Οἰκουμένην ὅλην καταλήψομαι τῇ χειρὶ ὡς νοσσιάν, καὶ ὡς καταλειμμένα ὡς ἀρῶ· καὶ οὐκ ἔστιν, ὃς διαφεύξεται με, ἢ ἀντείπη μοι. Μὴ δοξασθῆσεται ἀξίη ἀνευ τοῦ κόπτοντος ἐν αὐτῇ; ἢ ὑψωθῆσεται πρίων ἀνευ τοῦ ἔλκοντος αὐτόν; ὡς ἂν τις ἄρη ῥάβδον ἢ ξύλον· καὶ οὐχ αὐτῶς, ἀλλὰ ἀποστελεῖ Κύριος Σαββῶθ εἰς τὴν σὴν τιμὴν, ἀτιμίαν, καὶ εἰς τὴν σὴν δόξαν, πῦρ καιόμενον καυθήσεται. Καὶ ἔσται τὸ φῶς τοῦ Ἰσραὴλ εἰς πῦρ· καὶ αἰγιάσει αὐτὸν ἐν πυρὶ καιομένῳ, καὶ φαίγεται ὡς πὶ χάρτον τὴν ὕλην. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀποσβεσθήσονται τὰ ἄρη, καὶ οἱ βουνοὶ, καὶ οἱ ὄρυμοι, καὶ καταφαίγεται ἀπὸ ψυχῆς ἕως σαρκῶν· καὶ ἔσται ἡ φεύγων, ὡς ὁ φεύγων ἀπὸ φλογὸς καιομένης· καὶ οἱ καταλειφθέντες ἀπ' αὐτῶν, ἀριθμὸς ἔσονται, καὶ παιδίον γράψει αὐτούς. Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, οὐκ ἔτι προστεθήσεται τὸ καταλειφθὲν Ἰσραὴλ, καὶ οἱ σωθέντες τοῦ Ἰακώβ οὐκ ἔτι μὴ πεποισότες ὦσιν ἐπὶ τοὺς ἀδικήσαντας αὐτούς, ἀλλ' ἔσονται πεποισότες ἐπὶ τὸν Θεόν, τὸν Ἅγιον τῷ Ἰσραὴλ τῇ ἀληθείᾳ.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ν'.
 Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.
 Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου εἰς ε'. καὶ τοῦ Μηναίου δ'.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος δ'.

Ασώτως διασπαίρας, τὸν πατρικόν μου πλοῦτον, ἔρημος μέγαν, ἐν τῇ χώρᾳ ἀκήσας, τῶν πονηρῶν πολιτῶν· καὶ τῇ ἀλαγῆ ὠμοῦσθην ἀνοήτοις κτήνεσι, καὶ πάσης γεγύμνωμαι Δείας χάριτος· διὸ ἐπιστρέψας βῶσσοι, τῷ εὐσπλαγγῆν καὶ οἰκτιρμονι Πατρὶ· Ἠμαρτον, δέξαι με μετανοοῦντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.
 Δίς.

Μαρτυρικόν.

Ἰερεῖα ἔμψυχα, ἀλοκαυτώματα λογικὰ· Μάρτυρες Κυρίου, δύματα τέλεια Θεοῦ, Θεῶν γνωσκόντα, καὶ Θεῶν γνωσκόμενα, πρόβατα, ὧν ἡ μάνδρα λύκοις ἀνεπίθατος, πρεσβεύσατε, καὶ ἡμᾶς συμποσμάθηται ὑμῖν, ἐπὶ ὕδατος ἀκατασίτου.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἡλίου ἀγιάσματα, τοῦ ποταμοῦ δεδειγμένα, Δεόπται Ἀπόστολοι, φωτισμὸν αἰτήσατε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καὶ παθῶν ῥύσατε, ἀχλυώδους σκότους, καὶ ἡμέραν τὴν σωτήριον, ἰδεῖν πρεσβεύσατε, διὰ πρεσβευῶν καὶ δεήσεων, καρδίας ἐκκαθαράντες, ὡς ὁ πονηρὸς ἐτραυματίσεν· ὅπως ἡμᾶς πίστει, σωζόμενοι γεραιρωμεν αἰεὶ, τοὺς τῷ πανσόφῳ κηρύγματι, Κόσμον διασώσαντας.

Εἰς χώραν ὁ Ἄσωτος, ἀποδημήσας κακίας, κακῶς ἐδαπάνησα, ὃν περ Πάτερ εὐσπλαγγε, πλοῦτον δέδωκας, καὶ λιμῶ τήνομαι, ἀγαθῶν πράξεων, καὶ αἰσχύνην παραβάσεως, ἰδοὺ ἐνδέδυμαι, χάριτος ἐνθέου γυμνούμενος, καὶ κραίω σοι τό, Ἠμαρτον· αἶδα γὰρ τὴν σὴν ἀγαθότητα· δέξαι με ὡς ἕνα, οἰκτιρμον τῶν μισθίων σου Χριστέ, τῶν Ἀποστόλων δεήσεσι, τῶν ἡγαπηκώτων σε.

Ἔτερον προσόμοιον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος.

Ἀπόστολοι τοῦ Σωτῆρος, φωστῆρες Οἴκου μένης, καὶ εὐεργέται καὶ σωσται, οἱ Θεοὶ τῆς δόξης, ὡς οὐρανοὶ δηγήτορες, καὶ πεπακισμένα τοῖς ἀστροῖς τῶν θαυμάτων, καὶ ταῖς τέρασι τῶν ἰάσεων, ἐκτενωὲς ὑπὲρ ἡμῶν, τὰς ἱκετηρίας Κυρίῳ προσάγετε, εἰς ὅσμην ἄχραντον, τὰς εὐχὰς δεχθῆναι ἡμῶν, καὶ ἀξιωθῆναι τὸν ζωηφόρον Σταυρὸν, καὶ προσπτύξασθαι, καὶ βλέψαι φόβῳ ἅπαντας· αὐτοῦ τῇ προσκυνήσει, κατάπεμψον ἡμῖν τὰ ἐλέη σου, Σωτῆρ ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια δ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ια'.
 Ἠλπίσα ἐπὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν αἰῶνα.
 Στίχ. Τί ἐγκαυχᾶ ἐν κακίᾳ ὁ δυνατός;
 Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ζ'. 6.

Νῶς ἦν ἐτῶν ἑξακοσίων, καὶ ὁ κατακλυσμός τοῦ ὕδατος ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς. Εἰσῆλθε δὲ Νῶς, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ ἡ γυ-

νή αὐτοῦ, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν κυτοῦ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν κιβωτὸν, διὰ τὸ ὕδωρ τοῦ κατακλυσμῆ. Καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῶν μὴ καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν μὴ καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν θηρίων, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς, δύο δύο εἰσήλθον πρὸς Νῶε εἰς τὴν κιβωτὸν, ἄρσεν καὶ θῆλυ, καθὰ ἐνετείλατο ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε.

Πρακείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς νβ'.

Ἐν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Στίχ. Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· Οὐκ ἔστι Θεός.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Θ'. 19.

Υἱὲ, εἰάν σοφὸς γένη σεαυτῷ, σοφὸς ἔσῃ καὶ τοῖς πλησίον σου· εἰάν δὲ κακὸς ἀποθῆς, μόνος ἂν ἀντλήσεις τὰ κακά. Υἱὸς πεπαιδευμένος σοφὸς ἔσῃ, τῷ δὲ ἄφρονι διακόνῳ χρήσεται· ὃς ἐρείδεται ἐπὶ ψεύδεσιν, οὗτος ποιμανεῖ ἀνέμους, ὁ δ' αὐτὸς διώξεται ὄρνεα πετώμενα· ἀπέλιπε γὰρ ὁδοὺς τοῦ ἑαυτοῦ ἀμπελῶνος, τοὺς δὲ ἄξονας τοῦ ἰδίου γεωργίου πεπλάνηται. Διαπορεύεται δὲ δι' ἀνύδρου ἐρήμου, καὶ γῆν διατεταγμένην ἐν διψώδεσι, συναίγει δὲ χερσὶν ἀκαρτίαν. Γυνὴ ἄφρων καὶ δρατεία ἐνδεῆς ψωμοῦ γίνεται, ἢ οὐκ ἐπίσταται αἰσχύνῃ· ἐκάθισεν ἐπὶ θύραις τοῦ ἑαυτῆς οἴκου, ἐπὶ δίφρου ἐμφανῶς ἐν πλατεῖαις, προσκαλουμένη τοὺς παριόντας καὶ κατευθύνοντας ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν· Ὅς ἐστὶν ὑμῶν ἄφρονέστατος, ἐκκλινάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδεῆσι φρονήσεως παρακελεύομαι λέγουσα· Ἄρτον κρυφίων ἠδέως ἄψασθι, καὶ ὕδατος κλοπῆς γλυκεροῦ πίστε. Ὁ δὲ οὐκ οἶδεν, ὅτι γηγενεῖς παρ' αὐτῇ ὄλλυνται, καὶ ἐπὶ πέταυρον Ἄδου συναντᾷ. Ἀλλὰ ἀποπήδησον, μὴ χρονίσῃς ἐν τῷ τόπῳ αὐτῆς, μηδὲ ἐπιστήσῃς τὸ σὸν ὄμμα πρὸς αὐτήν· οὕτω γὰρ διαθήσῃ ὕδωρ ἀλλότριον, ἀπὸ δὲ ὕδατος ἀλλοτρίου ἀπόσχου, καὶ ἀπὸ πηγῆς ἀλλοτρίας μὴ πῆς· ἵνα πολὺν ζήσης χρόνον, προστεθήσεται δὲ σοι ἔτη ζωῆς.

Καὶ καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Εἰς τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα Ἀποστολικά καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ τυχόντος Ἦχου. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολ. τὰ παρόντα, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. β'. Ἐλπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθὴ.

Φωστῆρες κόσμου ἀπλανεῖς, Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, φωτίσατέ με τὴν ψυχὴν, ἁμαρτία τυφλώττουσαν, καὶ δείξατε θείας ἡμέρας κοινωνόν, φυλάττοντα τὰς σωτηρίους ἐντολαίς, καὶ σκότους με λυτρώσατε ἐκεῖ τοῦ ἀφεγγοῦς, ὅπως ὑμᾶς δοξάζω.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Αγία Δέσποινα Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητηρ, ὡς τὸν ἀπάντων Ποιητὴν ἀπορήτως τεκούσα, ἐκέτευσεν σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, ἐκάστοτε τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, παθῶν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καὶ ἄφρασι ἡμῖν, δοῦναι ἁμαρτημάτων.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολ. ἕτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β'. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Κοσμολαμπεῖς φωστῆρες, θεῖοι Ἀπόστολοι, καταφωτίσατε τοὺς ὑμνωδοὺς ὑμῶν, ἀμειβόντες τὸν χρόνον τῆς Νηστείας, ἀξίως αἰτούμενοι, πάντας θεάσασθαι, τὸ ξύλον τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, καὶ ἀσπάσασθαι ἀρρῦποις χεῖλεσι, καὶ ὀφθαλμοῖς, ἐκβοῶντας ψαλλομένως· Κύριε δόξα σοι. Θεοτοκίον.

Ελπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθὴ, Θεοτόκε Παρθένε, τὴν σὴν καὶ μόνην φοβεράν, προστασίαν αἰτούμεν· Σπλαγγίσθητι εἰς ἀπερίστατον λαόν· δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνῃ εὐλογημένῃ.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναιίου, καὶ τὰ παρόντα Τριῶδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογεῖται δὲ καὶ ἡ δ'. Ὠδὴ.

Τριῶδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ δ'. Ἦχος πλ. β'. Χριστὸς ἐμοὶ δύναμις.

Νηστείαν δάκρυα, εὐχαῖς συμπάθειαν, εὐκτανύκτον ἦθος, γνώμην ὀρθὴν, βίου καθαρότητα, ἐπιδειξώμεθα πιστοὶ, ὅπως δόξης ἀπολαύσωμεν.

Φωστῆρες φαίνοντες, τῷ στερεώματι τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας περιφανῶς, ὠφῆτε Ἀπόστολοι· διὸ φωτίσατε ἡμῶν, τὰς καρδίας θείῳ Πνεύματι.

Ως Δεία ἄνθρακες, προσαναπτόμενοι, τῷ πυρὶ τῷ αὐτῷ τὰς ἐμπαθεῖς, ὕλας καταφλέξατε, τῶν καρδιῶν ἡμῶν σοφοὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀπόστολοι.

Θεοτοκίον.

Λυγία ἄσβεστος, νυμφῶν δλόφωτε, Σεραφίμ ὑπερτέρα καὶ Χερυβίμ, ὄχημα Πανάμωμε, ἀμαρτιῶν με χαλεπῶν, καὶ κινδύνων ἐλευθέρωσον.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Αμπτῆρας Δεοφανείας, Ἀπόστολοι τοῦ Σωτῆρος ἀναδειχθέντες, τῆς ἀγνοίας τὴν νύκτα ἐλύσατε, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αἰθριασάντες, φωτίζετε τὴν Οἰκουμένην ταῖς πυρροφάγοις, Δείαις διδαχαῖς ὑμῶν.

Τὸν Κόσμον διαδραμόντες, ἄλλος οὖν κατ' ἄλλα μέρος, εἰς μίαν πίστιν, πάντας συνήρῳσατε Ἀπόστολοι, καὶ μεταλαχόντες τὰ οὐράνια, χορεύετε, Χριστὸν ἀπαύστως ἐκδυσωποῦντες, τοῦ σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Δόξα.

Γιόν ἐκ Πατρὸς καὶ Πνεῦμα, δοξάζω ὡς ἐξ ἡλίου φῶς καὶ ἀκτίνα, τὸ μὲν γεννητῶς, ὅτι καὶ γέννημα, τὸ δὲ προβλητῶς, ὅτι καὶ πρόβλημα, συνάναρχον, μίαν οὐσίαν, προσκυνουμένην, ὑπὸ πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος βρέφος τεκοῦσα, καὶ τὴν ἀγνείαν φρουροῦσα, Σεμνή σὺ ὠφθης, τὸν Θεὸν γεννήσασα καὶ ἄνθρωπον, ἕνα τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ· τὸ Δαῦμά σου Παρθενομήτορ, ἐκπλῆττει πᾶσαν, ἀκοὴν καὶ ἔννοιαν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Προσβείαις ὑμῶν ἀγίαις, Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου ἀξιώθωμεν, τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν προσπτύξασθαι, ἀγνοῖς καὶ τοῖς χεῖλεσι καὶ ὄμμασι, προκείμενον τοῖς ἐν τῷ Κόσμῳ, καὶ ὑπὸ πάντων, καταπροσκυνούμενον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Α**κήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τέκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ
» ἔλεγεν Ἀκήκοχ τὴν ἀκοὴν σου, καὶ ἐφοβήθη
» δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδὴ ἡ. Ἐκ φλογός ταῖς ὀσίαις.

Μωῦσῆν ἡ ἡστέια, Δεόπτην ἐδειξε, καὶ Ἡλίου πυρίνω, ἄρματι ἔλαβε· σπεῦσον λογισμῶν, βλαβερῶν ἐγκρατεύθητι, ὅπως χαμαζήλου, ψυχὴ ῥυσθῆς ἀπάτης.

Ολισθαίνων τοῖς χεῖρῳ, προσεπεκτείνεμα, καὶ τῷ μῶλωπι τραῦμα, προσεπιτίθημι· ἴασαι Χριστέ τὴν λιθῶδῃ μου πῶρωσον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, Οἰκτιρμον ἰκεσίας.

Οὐ τοῦ Κόσμου φωστῆρες, οἱ Δεαυφέστατοι, τῶν παθῶν ἡμῶν κέφη, δασκεδάσατε, καὶ προσκυνηταῖς, τῆς λαμπραῖς Ἀναστάσεως, δείξατε ὑμνοῦντας, τὸν Ἥλιον τῆς δόξης.

Θεοτοκίον.

Γενεαὶ γενεῶν σου, Θεομακάριστε, μακαρίζουσι πάλαι, ὡς προσήτευσας· μόνη γὰρ βροτοῖς, τὸν μακάριον τέτοκας, Λόγον ἀπόρητῶς, ἐκ σοῦ σωματωθέντα.

Εἰρμός ἄλλος. Οἱ ὀσιοὶ σου Παῖδες.

Εν τῷ βυθῷ τῆς πλάνης τοὺς νηχομίους, ἀγρεύσαντες καλαμῷ τῆς πίστεως, Ἀπόστολοι Κυρίου φέρετε τούτους, εὐλογοῦντας, ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας τὸν Κύριον.

Μεγάλῃ ἡ ἰσχὺς σου ἐν Ἀποστόλοις, ὅτι σκιαὶ καὶ σουδάρια αὐτῶν, ἰῶνται τοὺς ἀσθενοῦντας, εὐλογοῦντας, ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ανάρχῳ καὶ γεννήσει τε καὶ προσῶ, Πατέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα, Υἱὸν δοξάζω τὸν γεννηθέντα, ὑμνῶ τὸ συνεκλάμπον, Πατρί τε καὶ Υἱῷ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ ἔτεκες Παρθένε ἀνερμηνεύτως, διαπαντός ὡς φιλόανθρωπον, μὴ διαλίπης δυσωποῦσα, ἵνα κινδύνων σῶσῃ, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πῶς δωδεκαὶς ἀγία τῶν Ἀποστόλων, τὸν τίμιον Σταυρὸν καταξίωσον, ἀκατακρίτως με προσκυνῆσαι εὐλογοῦντα, ὑμνοῦντα, καὶ ὑπερυψοῦντα τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐ ὀσιοὶ σου Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, τὰ
» Χερυβίμ ἐμιμήσαντο, τὸν Τρισάγιον
» ὕμνον ἀναβοῶντες· εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ
» ὑπερυψοῦτε τὸν Κύριον.

Ὡδὴ Δ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Θεὲ καὶ Κύριε, πολυέλεε, τὰ τῆς ἐμῆς καρδίας, ἀποκάθαρον τραύματα, μετανοίας προσπλάττων μοι φάρμακα· ἥμαρτον, ἥμαρτόν σοι. αἰκτεῖρον σῶσόν με, ταῖς τῶν Ἀποστόλων σου εὐχαῖς, ὡς πολυέλεος.

Ορμαῖς ἀτόποις ἐξηκολούθησα, φρενοβλαβῶς καὶ ἔξω, ἐμαυτοῦ ὄλωσ γέγονα, ἠδονῶν τὸ τραχὺ σιτιζόμενος, καὶ τῆς σωτηριῶδους καθυστέρημένος, βρώσεως ὁ ἄσωτος Χριστὸς οἴκτειρον σῶσόν με.

Ψυχὴ κακίας μὴ καθαρεύουσα, καὶ ἠδονῶν σαυτήν, φθοροποιῶν μὴ μακρύνουσα, τί ἀκαίρως ἀγάλλη νηστεύουσα; ταύτην γὰρ τὴν νηστείαν, οὐκ ἐξελέξατο, Κύριος ὁ μόνος, τὴν ἡμῶν θέλων διόρθωσιν.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ τῷ θείῳ με φωταγωγήσον, ἢ τοῦ φωτὸς Παρθένε, Θεοτόκε λοχεύτρια, καὶ ψυχῆς μου τὸν ζῶπον ἀπέλασον, ὅπως σε μακαρίζω, ἣν μακαρίζουσι, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων γενεαί, ὡς προεφήτευσας.

Εἰρμὸς ἄλλος. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Οὐ λόγῳ ἰδιῶται, σοφοὶ τῇ γνώσει ὠφθητε, πλοκαῖς τῶν λόγων, φιλοσόφων λύσαντες, ῥητόρων τὰς διπλόας, καὶ ψήφους ἀστρονόμων· διὸ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, μόναι πάσης Οἰκουμένης, ἀνεδείχθητε Διδάσκαλοι.

Ο Πέτρος ῥητορεύει, καὶ Πλάτων, κατεσίγησε, διδάσκει Παῦλος, Πυθαγόρας ἔδυσσε· λοιπὸν τῶν Ἀποστόλων, θεολογῶν ὁ δῆμος, τὴν τῶν Ἑλλήνων νεκρὰν φθογγὴν, καταθάπτει, καὶ τὸν Κόσμον, συνεγείρει πρὸς λατρείαν Χριστοῦ.

Δόξα.

Μόνου μονογεννήτωρ, μονογενοῦς Υἱοῦ Πατρὸς, καὶ μόνε μόνου, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα, καὶ μόναν μόνως μόνου, Θεοῦ ἁγίου Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν· ὦ Τριάς μοναῖς ἁγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τῆς τόκου σου, ἐκπλήττει με Πανάμωμε· πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπύρωσ τὸν ἄληπτον; εἶπέ πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς μήτηρ; Τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαθῶν, τὸ τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θέλει γὰρ καὶ δύναται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, τὸ ξύλον τὸ πανάγιον, ὃ τὴν τοῦ Κόσμου, σωτηρίαν ἠνθῆσεν, ἰδεῖν καὶ προσκυνῆσαι, πάντες ἀξιοθῶμεν, ἀγνοῖς καὶ χεῖλεσι καὶ ψυχῇ, ἱκεσίαις ὑμῶν πάντων, τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Χριστοῦ.

Ὁ Εἰρμὸς.

Ασπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάνδρου, ἄφθορος ἡ κῆσις Θεοῦ γὰρ ἢ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς

φύσεις· διὸ σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἠχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰώνων, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἠχος πλ. β'.

Τῆς υἰοθεσίας ἐκπεσὼν ὁ ἄσωτος ἐγὼ, δουλοπρεπῶς χοίροις συνδιαττώμενος, καὶ μηδὲ τῆς αὐτῶν τροφῆς χορταζόμενος, ἐπανέρχομαι πρὸς σέ, τὸν Πατέρα τὸν εὖσπλαγχνον· ὅθεν ἐξῆλθον κακῶς, ὑποστρέφω καλῶς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων· Ἠμαρτον εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἐνώπιόν σου Πάτερ· παράσχου μοι ἐν ἐπιστροφῇ τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐθαυμάστωσε, καὶ Ἁγίους ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ἀγαλλιᾶσθε, καὶ εὐφρανέσθε πάντες οἱ δούλοι αὐτοῦ· ὑμῖν γὰρ ἠτοίμασε τὸν στέφανον, καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ. Ἀλλ' αἰτούμεν, καὶ ἡμῶν μὴ ἐπιλάβησθε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἠχος ὁ αὐτός.

Ο θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σὲ ἱκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἠχος βαρύς.

Εἰ ἀνομίας παρατηρήσῃς Φιλάνθρωπε, ποῖα σωτηρίας ἐλπίς ἡμῖν; Ἀλλὰ τὴν σὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν, ὡς οἰκτίρμων τῷ λαῷ σου, κατάπεμψον Κύριε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἠχος δ'. Ψαλμὸς νγ'.

Ὁ Θεὸς, ἐν τῷ Ὄνοματί σου σῶσόν με.

Στίχ. Ὁ Θεὸς, εἰσακούσον τῆς προσευχῆς μου.

Προφητείας Ἠσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΑ'. 10.

Οὕτω λέγει Κύριος· Ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἡ ῥίζα τοῦ Ἰεσσαί, καὶ ὁ ἐνισταμένος ἄρχειν ἐθνῶν· ἐπ' αὐτῷ ἔθνη ἐλπιούσας καὶ ἔσται ἡ ἀνάπαυσις αὐτῆ, τμῆ. Καὶ ἔσται τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, προσθήσει ὁ Κύριος τοῦ δεῖξαι τὴν χεῖρα αὐτοῦ, τοῦ ζηλωσαι τὸ καταλειφθὲν ὑπόλοιπον τοῦ λαοῦ, ὃ ἂν καταλειφθῆ ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ἀπὸ Αἰγύπτου, καὶ ἀπὸ Βαβυλώνας, καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας καὶ ἀπὸ Ἑλαμιτῶν, καὶ ἀπὸ ἡλίου ἀνατολῶν, καὶ ἐξ Ἀραβίας. Καὶ ἀρεῖ σημεῖον εἰς τὰ ἔθνη, καὶ συναξει τοὺς ἀπολομένους Ἰσραὴλ, καὶ τοὺς διεσπαρμένους Ἰουδα συναξει ἐκ τῶν τεσσα-

ρων περιύγειν ἐπὶ γῆς. Καὶ ἀφαιρεθήσεται ὁ ζῆλος Ἐφραΐμ, καὶ οἱ ἐχθροὶ Ἰουδα ἀπολοῦνται. Καὶ ἔσται τῷ Ἰσραὴλ, ὡς τῇ ἡμέρᾳ, ὅτε ἐξῆλθεν ἐκ γῆς Αἰγύπτου. (Κεφ. ΙΒ'. 4). Καὶ ἐρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· Εὐλογῶ σε, Κύριε· διότι ὠργίσθης μοι, καὶ ἀπέστρεψας τὸν θυμὸν σου, καὶ ἠλέησάς με. Ἴδου, ὁ Θεὸς μου σωτήρ μου πεποιθὼς ἔσομαι ἐπ' αὐτῷ, καὶ σωθήσομαι ἐν αὐτῷ, καὶ οὐ φοβηθήσομαι· διότι ἡ δόξα μου, καὶ ἡ αἰνεσίς μου Κύριος, καὶ ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς νδ'.
 Ἐνώτισαι, ὁ Θεός, τὴν προσευχήν μου.
 Στίχ. Πρόσχεσ μοι, καὶ εἰσακούσόν μου.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ Τῆς Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Τριωδίου, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Σῶτερ ὁ ἀληθὴς γλυκασμός, ὁ τὰ πικρότατα Μερράς παλαι ὕδατα, γλυκάνας, τυποῦντι τότε, ξυλῶ τοῦ θείου Σταυροῦ, ἀπλωθεῖς ἐν τούτῳ, ὡς εὐδόκησας, χολῆς ἀπεγεύσω δέ, τὴν πλευρὰν ἐκκεντούμενος, ἐξ ἧς τῷ Κόσμῳ, ὕδωρ βρύει ἀφέσεως, εἰς ἀνάπλασιν, τοῦ βροτείου φυράματος· ὅθεν δοξολογοῦμέν σου, τὴν ἄφατον δύναμιν, καὶ δυσωποῦμεν· Παράσχου, ἡμῖν τὸν φόβον σου Κύριε, καιρῷ τῆς Νηστείας, καὶ συγχώρησιν πταισμάτων, καὶ μέγα ἔλεος.
 Ὅμοιον.

Λόγε ὁ ἀπλωθεῖς ἐν σταυρῷ, ἐπισυναίγων τὰ μακρὰν διεστῶτά σου, ὑψώσας τὸν λογισμόν μου, ἀπὸ κοπρίας παθῶν, ἀρεταῖς παντοίαις, καταπλούτισον, διδοὺς τῇ καρδίᾳ μου, τὸν ἀγνότατον φόβον σου, καὶ τῇ ψυχῇ μου, τὴν τελείαν ἀγάπην σου, τῆς πρὸς σάρκα με, ἀγαπήσεως τέμνουσαν· ὅπως δὲ ἐγκρατείας σοι, εὐχῆς καὶ δεήσεως, ἐν ταῖς παρούσαις ἡμέραις, εὐαρεστήσω καὶ βλέψω σου, φαιδρῶς τὴν ἡμέραν, τῆς Ἐγέρσεως, λαμβάνων, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον Προσόμοιον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος α'. Νεφέλην σε φωτός.

Τὴν τρίτην τῶν σεπτῶν, Νηστεῶν Ἑβδομάδα, Χριστέ Λόγε περάσαντες, τὸ ξύλον τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ σου, κατιδεῖν ἀξίω-

σον ἡμᾶς, καὶ σεπτῶς προσκυνῆσαι, καὶ ᾄσαι ἐπαξίως, δοξάσαι τὸ κράτος σου, ὑμνῆσαι τὰ Παθήσου, προφθάσαι τὴν ἐνδοξον καθαρῶς, καὶ ἀγίαν Ἀνάστασιν, τὸ Πάσχα τὸ μυστικόν, δι' οὗ Ἀδαμ ἐκάνηθεν, εἰς τὸν Παράδεισον.

Καὶ τοῦ Μηναιίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Ψαλμὸς νέ.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ὅτι κατεπάτησέ με ἄνθρωπος.

Στίχ. Κατεπάτησάν με οἱ ἐχθροὶ μου ὅλην τὴν ἡμέραν.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ζ'. 11.

Ἐγένετο ἐν τῷ ἑξακοσιοστῷ ἔτει, ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Νῶε, τοῦ δευτέρου μηνός, ἑβδόμη καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός· τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ἐρράγησαν πᾶσαι αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, καὶ οἱ καταρράκται τοῦ Οὐρανοῦ ἠνεψύχθησαν. Καὶ ἐγένετο ὁ ὑετός ἐπὶ τῆς γῆς τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ εἰσῆλθε Νῶε, Σὴμ, Χαμ, Ἰάφεθ οἱ υἱοὶ Νῶε, καὶ ἡ γυνὴ Νῶε, καὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν κιβωτὸν· καὶ πάντα τὰ θηρία κατὰ γένος, καὶ πάντα τὰ κτήνη κατὰ γένος, καὶ πᾶν ἔρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος, καὶ πᾶν ὄρνειον πετεινὸν κατὰ γένος αὐτοῦ, εἰσῆλθον πρὸς Νῶε εἰς τὴν κιβωτὸν, δύο δύο, ἄρσεν καὶ θῆλυ, ἀπὸ πάσης σαρκός, ἐν ᾧ ἔστι πνεῦμα ζωῆς. Καὶ τὰ εἰσπορευόμενα, ἄρσεν καὶ θῆλυ, ἀπὸ πάσης σαρκός, εἰσῆλθε, καθὰ ἐνετείλατο Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Νῶε· καὶ ἐκλείσθη Κύριος ὁ Θεὸς τὴν κιβωτὸν ἐξωθεν αὐτοῦ. Καὶ ἐγένετο ὁ κατακλυσμὸς τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐπληθύνθη τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπῆρε τὴν κιβωτὸν, καὶ ὑψώθη ἀπὸ τῆς γῆς· καὶ ἐπεκράτει τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπληθύνετο σφόδρα ἐπὶ τῇ γῆς· καὶ ἐπεφέρετο ἡ κιβωτὸς ἐπάνω τοῦ ὕδατος, τὸ δὲ ὕδωρ ἐπεκράτει σφόδρα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐκαλύψε πάντα τὰ ὄρη τὰ ὑψηλά, ἃ ἦν ὑποκάτω τοῦ Οὐρανοῦ. Πεντεκαίδεκα πῆγαις ὑπεράνω ὑψώθη τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπεκαλύψε πάντα τὰ ὄρη τὰ ὑψηλά. Καὶ ἀπέθανε πᾶσα σὰρξ κινούμενη ἐπὶ τῆς γῆς τῶν πετεινῶν, καὶ τῶν κτηνῶν, καὶ τῶν θηρίων, καὶ πᾶν ἔρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς

γῆς· καὶ πᾶς ἄνθρωπος, καὶ πάντα ὅσα ἔχει κτηνὴν ζωῆς, καὶ πᾶν ὃ ἦν ἐπὶ τῆς ξηραῖς, ἀπέθανε. Καὶ ἐξήλειψε πᾶν τὸ ἀνάστημα, ὃ ἦν ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνου, καὶ ἑρπετῶν, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ Οὐρανοῦ· καὶ ἐξηλείφθησαν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ κατελείφθη Νῶε μόνος, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ κιβωτῷ. Καὶ ὑψώθη τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς γῆς, ἡμέρας ἑκατὸν πενήκοντα. (Κεφ. Η'. 1). Καὶ ἐμνήσθη ὁ Θεὸς τοῦ Νῶε, καὶ πάντων τῶν θηρίων, καὶ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ πάντων τῶν πετεινῶν, καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν, ὅσα ἦν μετ' αὐτῆ ἐν τῇ κιβωτῷ· καὶ ἐπήγαγεν ὁ Θεὸς πνεῦμα ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἐκόπασε τὸ ὕδωρ. Καὶ ἐπεκαλύφθησαν αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, καὶ αἱ καταρράκται τοῦ Οὐρανοῦ· καὶ συνεσχέθη ὁ ὕψος ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἐνεδίδου τὸ ὕδωρ, πορευόμενον ἀπὸ τῆς γῆς· καὶ ἤλαττονετο τὸ ὕδωρ, μετὰ ἑκατὸν πενήκοντα ἡμέρας.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς. Ψαλμός νς'.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με, ὅτι ἐπὶ σοὶ πέποιθεν ἡ ψυχὴ μου.

Στίχ. Καὶ ἐν τῇ σκιᾷ τῶν πτερυγῶν σου ἐλπῶ, ἕως οὗ παρελθῆ ἡ ἀνομία.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ. 1.

Υἱὸς σοφὸς εὐφραίνει πατέρα, υἱὸς δὲ ἄφρων λύπη τῇ μητρὶ. Οὐκ ὠφελήσουσι θησαυροὶ ἀνόμοιοι, δικαιοσύνη δὲ ρύσεται ἐκ θανάτου. Οὐ λιμοκτονήσει Κύριος ψυχὴν δικαίαν, ζωὴν δὲ ἀσεβῶν ἀνατρέψει. Πενία ἀνδρα ταπεινοί· χεῖρες δὲ ἀνδρείων πλουτίζουν. Διεσώθη ἀπὸ καύματος υἱὸς νοήμων· ἀνεμόφθορος δὲ γίνεται ἐν ἀμητῷ υἱὸς παράνομος. Εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν δικαίου· στόμα δὲ ἀσεβῶν καλύψει πένθος ἄωρον. Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων· ὄνομα δὲ ἀσεβοῦς σβέννυται. Σοφὸς ἐν καρδίᾳ δέξεται ἐντολάς· ὁ δὲ ἄστεγος χεῖλεσι σκολιάζων ὑποσκελισθήσεται. Ὅς πορεύεται ἀπλῶς, πορεύεται πεποιθώς· ὁ δὲ διαστρέφων ταῖς ὁδοῦς αὐτοῦ, γνωσθήσεται. Ὁ ἐννεύων ὀφθαλμοῖς μετὰ δόλου, συναίγει ἀνδράσι λύπας· ὁ δὲ ἐλέγχων μετὰ παρρησίας, εἰρηνοποιεῖ. Πηγὴ ζωῆς ἐν χειρὶ δικαίου· στόμα δὲ ἀσεβοῦς καλύψει ἀπώλεια. Μῖσος ἐγείρει νεῖκος· πάντας δὲ τοὺς μὴ φιλονεικούντας καλύψει φιλία. Ὅς ἐν χειλέων προσφέρει σοφίαν, ῥάβδῳ τύπτει ἄνδρα ἀκάρδιον. Σοφοὶ κρύψουσιν αἴσθησιν· στόμα δὲ προπετοῦς

ἐγγίζει συντριβῇ. Κτήσις πλουσίων, πόλις ὄχυρά· συντριβὴ δὲ ἀσεβῶν, πενία. Ἔργα δικαίων ζωὴν ποιεῖ, καρποὶ δὲ ἀσεβῶν, ἀμαρτίας. Ὁδοὺς δικαίας ζωῆς φυλάσσει παιδεία· παιδεία δὲ ἀνεξέλεγκτος πλανᾶται. Καλύπτουσιν ἔχθραν χεῖλη δίκαια· αἱ δὲ ἐκφέροντες λοιδορίας, ἀφρονέστατοί εἰσιν. Ἐκ πολυλογίας οὐκ ἐκφεύξῃ ἀμαρτίαν· φειδόμενος δὲ χειλέων, νοήμων ἔσῃ. Ἄργυρος πεπυρωμένος γλῶσσα δικαίου· καρδία δὲ ἀσεβοῦς ἐκλείψει. Χεῖλη δικαίων ἐπίστανται ὑψηλά· αἱ δὲ ἄφρονες ἐν ἐνδείᾳ τελευτῶσιν. Εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν δικαίου· αὕτη πλουτίζει, καὶ οὐ μὴ προστεθῆ αὐτῇ λύπη ἐν καρδίᾳ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δὶς.

Ἦχος πλ. β'.

Ἡ ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, κρεμασθεῖσα ζωὴ τῶν ἀπάντων, Χριστέ ὁ Θεός, ζωοποίησόν μου τὴν ψυχὴν, θανατωμένην τοῖς παραπτώμασι· καὶ μὴ παντελῶς ἀπολέσθαι, τὸ σὸν συγχωρήσης πρόβατον, ὁ Ποιμὴν ὁ καλός· ἀπεσκήρτησα γὰρ τῶν σῶν ἐντολῶν, καὶ τὸν τῆς ἀναμαρτησίας πλοῦτον, ὃν ἐδωρήσω μοι, διεσκόρπισα φιλαμαρτήμονι προαιρέσει· διεφθάρην τε, καὶ ἐβδελύχθην, ἐν τοῖς τῆς ἀσωτείας ἐπιτηδεύμασι. Ἄλλ' ἀνακαίνισόν με, πρὸς μετανοίαν ἐλκύσας, ὁ μόνος πολυέλκος.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ο ῥῶσά σε σταυρούμενον, Χριστέ, ἡ σὲ κησασα, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον, ὃ ὀρώ, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα καὶ Σταυροθεοτοκίον, τὰ τοῦ Ἦχου· καὶ μετὰ τὴν β'. τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῷ τῆς βρώσεως ξύλῳ, πάλαι θανέντες βροτοί, τῷ Σταυρῷ σοὶ οἰκτίρμον, ἀνεζώθημεν· οὐ τῇ δυνάμει Ἀγαθῆ, ἡμᾶς ἐνίσχυσον, τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν, ἐν κατανύξει διελ-

Δεῖν, ποιῶντας τὸ Δέλημα σου, καὶ κατιδεῖν
τὴν ἡμέραν, τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως.

Δόξα. Πάλιν τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Σταυροθετοκίον.

Εν Σταυρῷ σε ὀρώσα, Χριστέ ἡ Μήτηρ σου,
ἐκουσίως ἐν μέσῳ, ληπτῶν κρεμάμενον,
καὶ κοπτομένη μητρικῶς, τὰ σπλαγγνα ἔλε-
γεν· Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν σταυρῷ
ὡσπερ κακούργος ἐπάγης, τὸ τῶν ἀνθρώπων
ὁ Δέλων, ζωῶσαι γένος ὡς εὐσπλαγγνος;
Ματὰ τὴν γ'. Σιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὴν σάρκα καθαρθέντας, ὑπὸ τῆς ἐγκρα-
τείας, καὶ ἐν προσευχαῖς ἐλλαμφθέντας,
τὰς ψυχὰς ἡμῶν Κύριε, τὸν τίμιον Σταυρόν
σου καὶ σεπτόν, ἀξίωσαν θεάσασθαι ἡμᾶς,
καὶ ἐν φόβῳ προσκυνῆσαι, ἐν ὑμνωδίαις ἄ-
δοντας καὶ λέγοντας· Δόξα τῷ ζωφόρῳ σου
Σταυρῷ, δόξα τῇ θείᾳ Λόγγῃ σου, ὅθεν ἀνε-
ζωώθημεν, μόνε φιλήθρωπε.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Σταυροθετοκίον.

Τὸν Ἄρνα ἐπὶ ξύλου, ἡ Ἄμναις θεωροῦσα,
μετὰ ληστῶν μακρόθυμε, σταυρούμενόν
σε Λόγε, καὶ λόγγῃ ἐκκεντούμενον πλευραῖν,
ἠλάλαξε βῶσα μητρικῶς· Τί τὸ ξένον καὶ
φρικῶδες, Ἰησοῦ μου μυστήριον; πῶς καλύπτῃ
τάφῳ, ὁ ἀπερίγραπτος Θεός; ἄφραστον τὸ
τελούμενον! μή με τὴν τεκοῦσαν μόνην ἐάσης,
Υἱέ μου γλυκύτατε.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ Τριώδια εἰς τὴν
τάξιν αὐτῶν. Σιχολογεῖται δὲ καὶ ἡ ε'. Ὡδή.

Τριώδιον, ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὡδή ε'. Ἦχος πλ. α'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Πασαί με Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι, τῷ μῶλωπί
σου, τοὺς τῆς ψυχῆς μου, ἐκκαθάρας μῶ-
λωπας, ὁ σαρκὶ τὰ πάθη, Χριστέ καταδε-
ξάμενος.

Νέ ὡς ἐθεάσατο, σαρκὶ κρεμάμενον, Χριστέ
ἐν ξύλῳ, τὸ φῶς εἰς σκότος, μετέβαλεν
ἥλιος· καὶ γῆ, ἐσαλεύθη, καὶ πέτραι διερρά-
γησαν.

Α'κανθοφορήσασαν, καὶ χερσωθεῖσάν μου,
ψυχὴν παντοίων, παθῶν ἰδέαις, Κύριε
καθαίρισον, ὁ στεφθεῖς ἀκαίνθαις, δι' ἀκρατῆ
γαθότητα.

Θεοτοκίον.

Νέον ἀπεκύησας, ὡς βρέφος Πάναγνε, τὸν
Πλαστοργόν μου· ὃν δυσωποῦσα, πεπα-
λαιωμένον με, ἐν πολλῇ κακίᾳ ἀνακαινίσαι
δέομαι.

Ἔτερον, ποίημα τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἦχος α'. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες.

Εν τῷ τόπῳ τῆ Κρανίου, Ἰουδαῖοί σε σταυ-
ρώσαντες Χριστέ, ἐκίνουν κεφαλὰς αὐ-
τῶν, γελῶντες μυκτηρίζοντες. Σὺ δὲ ἠνέσχου,
εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Εν τῷ τίτῳ τοῦ Σταυροῦ σου, ἐπιγράψας
ὁ Πιλάτος, τρισσῶς τὸν ἕνα τῆς Τριάδος
σε, ἐκὼν παθόντα ἐδήλου, ὑπὲρ τῆς πάντων
σωτηρίας Χριστέ. Δόξα.

Τῆς ὑπερφώτου Τριάδος, τὸ τρισήλιον ὑμνή-
σωμεν πιστοί, φῶς τὸν Πατέρα σέβοντες,
φῶς τὸν Υἱὸν δοξαζόντες, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα
καταγγελλόντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν Ἀγγέλων ἀνωτέρων, ὁ ἐκ σοῦ τεχθεῖς
σὲ ἔδειξε Σεμνή· ὃν γὰρ ἐκεῖνοι τρέμου-
σιν, ὡς Θεῷ ἀτενίσαι, σὺ ἀγκαλιζῆ ὡς Υἱὸν
σου Ἄγνη.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Ο' Σταυρὸς ὁ πάνσεπτος, ὁ σωτήριος τοῦ
Κόσμου φυλακτήρ, φρούρησόν με νησεύον-
τα, καὶ ἀξίον ἀνάδειξον, τῆς σῆς ἀχράντου
προσκυνήσεως. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**κ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, ἀνυμνοῦμέν σε
• **Χ**ριστέ ὁ Θεός, τὸν δι' ἡμᾶς πτωχεύ-
• σαντα, καὶ σταυρόν καὶ θάνατον, ἐν τῇ
• σαρκί σου ὑπομείναντα.

Ὡδή η'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Πλωσας σταυρῷ, τὰς σὰς Χριστέ παλά-
μας, χειρὸς τοῦ Προπάτορος, τὸ ἀκρατῆς
ἀναιρῶν· ξύλῳ δὲ ξύλου ἰάσω τὴν κατάραν·
ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοὶ τῷ θελητῇ, τῆς σωτηρίας Λόγε, προσπί-
πτω· θελήματα τὰ πονηρότατα, παῦσον
ἐν τάχει, ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας, ὁ σταυρόν καὶ
πάθη, θελήσει ὑπομείνας.

Α'σωτον ζῶν, ῥερυπωμένον βίον, ποθήσας
ἡμαῦρωμαι, ἐγὼ ὁ ἄσωτος· λάμψον ἀ-
κτίνα, ἐπιστροφῆς μοι Λόγε, ὁ ἡλίου φέγγος,
τῷ πάσχειν ἀμαυρώσας.

Θεοτοκίον.

Παῦσον τῆς ἐμῆς, πολυδύνου πάσαν, καρ-
δίας τὴν καίκωσιν, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ· θραῦσον δαιμόνων, τὰ βέλη καὶ τὰ
τόξα, τῶν ἐκπολεμούντων, τὴν ταπεινὴν ψυ-
χὴν μου.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν τοὺς ὑμολόγους.

Τίσαι παθόντι προσενέγκωμεν, τῷ τῶν ἀ-
πάντων Δεσπότη, ἡμεῖς οἱ ταλανας; δι'

ἡμᾶς γὰρ σταυρὸν κατεδέξω Χριστέ, ὑμνοῦμεν τοῦ ὑπερμετρήτου, ἐλέους σου τὴν χάριν.

Ἐπί ξύλου ἐπαράτου Χριστέ, Ἰουδαῖοί σε κτείναντες φθόνῳ, οὐκ ἐλυμγάντο, τὸ τῆς δόξης σου κράτος παράνομα· ὑπάρχεις γὰρ πάντων Δεσπότης, παθῶν ἐθελουσίως.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα. Ἡς ὑπερουσίῳ Θεότητος, τρία πρόσωπα ἐσβῶ, Πατέρα τὸν προάναρχον, τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τῆ φύσει, ἀτμητον οὐσίαν, δοξαζῶ εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μὴν τῶν Οὐρανῶν ὑψηλοτέραν, καὶ Χερουβὶμ ὑπερτέραν, τὴν ἀγιοπρωτον, καὶ ἀμίαντον Κόρη, τοῦ πάντων Θεοῦ ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἰρισμακάριστε Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, τὸ οὐρανόγραφον ἦκος, ὃ ἐκ τῆς γῆς ἡμῖν ἐκβλαστήσας, τῆς σῆς προσκυνήσεως, ἀξίως δεῖξον ἡμᾶς πάντας νηστεία καθαρθέντας.

Δίνουμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Ἦν τοὺς ὑμνολόγους ἐν καμίνῳ, διαφυλάξαντα Παῖδας, καὶ τὴν βροντῶσαν καμινον, μεταβαλόντα εἰς δρόσον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Δ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Τὴν λιθῶδη πῶρωσιν, τῆς ψυχῆς μου, εὐσπλαγγνε Σωτήρ, ἀπόπλυνον καὶ πηγὴν, δός μοι ἀγαθὲ, Δείας κατανύξεως, ὃ ἐκ πλευρᾶς, βλύσας μοι ζωὴν, καὶ τὸ ἀνθρώπινον, ἀνεγκύσας πρὸς σὲ Κύριε.

Ἐμαυτὸν ἀπέρριψα, εἰς τὰ βάθη, τῶν ἀμαρτιῶν, τὰ ὕψη καταλιπὼν, τὰ τῶν ἀρετῶν· ἀλλ' ἐλκυσον, σῶσόν με, ὃ ἀνελθὼν, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, καὶ τὸ ἀνθρώπινον, ἀνεγκύσας πρὸς σὲ Κύριε.

Ἰλυκασμὸς ὦν Κύριε, καὶ πύτης, ὡς Δημιουργὸς, χολῆς ἐγεύσω Χριστέ, τὴν ἐξ ἠδονῆς, ὑπάρξασαν ἐκπτωσιν, τοῖς ἐξ Ἀδάμ, σὺ ἐπανορθῶν· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε, οἱ σωθέντες σου τοῖς πάθεσι.

Θεοτοκίον.

Παναγία Δέσποινα, ἡ ἐλπίς μου καὶ καταφυγή, τὰ τραύματα τῆς ἐμῆς, ἴασαι ψυχῆς, τὸν νοῦν μου εἰρήνευσον· ἵνα κἀγὼ,

χαίρων ἀνυμνῶ, τὰ μεγαλεῖά σου, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Εἰρμός ἄλλος. Σὲ ἦν περ εἶδε Μωϋσῆς.

Σὲ ὄν οἱ ἄνομοι Χριστέ, περιέβαλον παικτῶς, πορφύραν καὶ στέφανον, ὡς Βασιλέα παιόντες, καλάμῳ τὴν κάραν σου, σταυροῦντες φθόνῳ, καὶ χολὴν ποτίζοντες, ὕμνοις πάντες πιστοὶ μεγαλύνουμεν.

Σὲ ὄν περ ἠλιος ἰδὼν, πεπονθότα ἐν σταυρῷ, τὸ φῶς ἐναπέκρυψε, πάσης ὁμοῦ τῆς κτίσεως, Δεσπότης ταῖς ὕβρεσι συγκλονουμένης, καὶ σχιζομένων τῶν πετρῶν, ὕμνοις Χριστέ Σωτήρ μεγαλύνουμεν.

Δόξα.

Φῶς καὶ ζωὴ καὶ παντουργός, ἡ τρισήλιος Μονὰς, Θεός τε καὶ Κύριος, φωτὶ ἐνὶ λαμπτόμενος, τρισὶ συναστράπτων τοῖς χαρακτηρισίν, ἐν μιᾷ Θεότητι· ταύτην πάντες πιστοὶ μεγαλύνουμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ ἦν Δαυὶδ ὁ μελωδός, προεκήρυξε Σιών, ἐν ἧπερ κατώκησεν, ὁ Οὐρανοῖς ἀχώρητος, καὶ ἀνεδομήσατο, ἐκ τῆς σαρκὸς σου, Κόσμου ἱλαστήριον, ὕμνοις Μῆτερ ἀγνή μεγαλύνουμεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Νοῦ τὸν Σωτήριον Σταυρὸν, τὸν φωστῆρα τῶν πιστῶν, ἀξίωσον Κύριε, δι' ἐγκρατείας τρέχοντας, προφθάσαι θεάσασθαι, καὶ προσκυνῆσαι, εἰς ἀγιασμόν ἡμῶν· ἵνα σε δι' αὐτοῦ μεγαλύνωμεν.

Ὁ Εἰρμός.

Σὲ ἦν περ εἶδε Μωϋσῆς, ἀκατάφλεκτον βῆτον, καὶ κλίμακα ἐμψυχον, ἦν Ἰακώβ τεθείαται, καὶ πύλην οὐράικον, δι' ἧς διήλθε Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὕμνοις Μῆτερ ἀγνή μεγαλύνουμεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἠγου.

Εἰς τὰ Ἀπόστ. τῶν Ἁγίων, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἠγος πλ. β'.

Τῆς πατρικῆς δωρεᾶς διασκορπίσας τὸν πλοῦτον, ἀσωτία τὸν βίον κατηναίλωσα, τοῖς πονηροῖς λογισμοῖς τῆς ἀμαρτίας μου συναπαχθεῖς· καὶ γλυκασιμῶ ἔμπαθείας ἐνηδόμενος, τοῖς ἀνοήταις κτήνεσι ὁμοιωθῆν, τῆ τῶν σωτηρίων ἐντολῶν παραβάσει. Ἀλλ' ὃ ἐπὶ σταυροῦ κρεμασθῆναι, δι' ἐπὶ εὐδοκίας Χριστέ ὁ Θεός, μὴ ἀποκηρύξης με τῆς σῆς υἰοθεσίας, ἀλλ' ἐπιστρέφοντα δεῖξαι, ὡς τὸν Ἀσωτῶν Υἱὸν, καὶ σῶσόν με.

Δίς.

Μαρτυρικόν.

Κύριε, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Μαρτύρων σου, πᾶσα ἡ Κτίσις ἑορτάζει· Οὐρανοὶ ἀγαλλονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τρίμερος ἀνέστης.

Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Εἰς τὴν Τριβέκτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος πλ. δ'.

Λόγω τὰ πάντα σὴ κατηρτίσω δυνάμει ὁ Θεός, καὶ εἰς τὸ εἶναι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παρήγαγες ἡμᾶς. Μὴ παραδώης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀναμάρτητε Κύριε δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμός νζ'.

Εἰ ἀληθῶς ἄρα δικαιοσύνην λαλεῖτε, εὐθείας κρίνατε, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων.

Στίχ. Εὐφρανθήσεται δίκαιος, ὅταν ἴδῃ ἐκδικήσιν.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΓ'. 2.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἐπ' ὄρους πεδινοῦ ἄρατε σημεῖον, ὑψώσατε τὴν φωνὴν αὐτοῖς μὴ φοβεῖσθε, παρακαλεῖτε τῇ χειρὶ, ἀνοίξατε οἱ ἄρχοντες. Ἐγὼ συντάσσομαι, καὶ ἐγὼ ἄγω αὐτούς· γίγαντες ἔρχονται πληρῶσαι τὸν θυμὸν μου, χαίροντες ἅμα καὶ ὑβρίζοντες. Φωνὴ ἐθνῶν πολλῶν, φωνὴ βασιλείων καὶ ἐθνῶν συνηγμένων. Κύριος Σαβαώθ ἐντέταλται ἐθνῶν ὀπλομαίῳ, ἔρχεσθαι ἐκ γῆς πόρρωθεν ἀπ' ἄκρου θυμαλίου τοῦ Οὐρανοῦ, Κύριος καὶ οἱ ὀπλομαχοὶ αὐτοῦ, καταφθεῖραι πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην. Ὀλολύζετε· ἐγγὺς γὰρ ἡμέρα Κυρίου, καὶ συντριβὴ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἦξει. Διὰ τοῦτο πᾶσα χεὶρ ἐκλυθήσεται, καὶ πᾶσα ψυχὴ ἀνθρώπου δειλιάσει. Ταραχθήσονται οἱ πρέσβεις, καὶ ὠδίνες αὐτοὺς ἔξουσιν, ὡς γυναῖκός τεκτούσης· καὶ συμφοράσουσιν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἐκστήσονται, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ὡς φλόξ μεταβαλοῦσιν. Ἴδου γὰρ ἡμέρα Κυρίου ἔρχεται ἀνιάτος, θυμοῦ καὶ ὀργῆς, δεῖναι τὴν Οἰκουμένην ἔρημον, καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἀπαλέσαι ἐξ αὐτῆς. Οἱ γὰρ ἀστέρες τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ὁ Ὠρίων, καὶ πᾶς ὁ κόσμος τοῦ

Οὐρανοῦ, τὸ φῶς αὐτῶν οὐ δώσουσι· καὶ σκοτισθήσεται τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φῶς αὐτῆς. Καὶ ἐντελοῦμαι τῇ Οἰκουμένῃ ὅλη κακὰ, καὶ τοῖς ἀσεβέσι ταῖς ἀμαρτίας αὐτῶν· καὶ ἀπολώ ὑβριν ἀνόμην, καὶ ὑβριν ὑπερηφάνων ταπεινώσω. Καὶ ἔσονται οἱ καταλειμμένοι ἐντιμοὶ μᾶλλον, ἢ τὸ χρυσίον τὸ ἄπυρον· καὶ ἄνθρωπος μᾶλλον ἐντιμος ἔσται, ἢ ὁ λίθος ὁ ἐκ σαπφείρου. Ὁ γὰρ Οὐρανὸς θυμωθήσεται, καὶ ἡ γῆ σεισθήσεται ἐκ τῶν θυμῶν αὐτῆς, διὰ θυμὸν ὀργῆς Κυρίου Σαβαώθ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἣ ἂν ἐπέλθῃ ὁ θυμὸς αὐτοῦ.

Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς. Ψαλμός νη'.

Ἐξελούμε ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ Θεός.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, ὁ Θεός μου τὸ ἔλεός μου.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν πρῶτον τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἦχος βαρὺς.

Ασώτου δίκην ἀπέστην, τῆς χάριτός σου Κύριε· καὶ τὸν πλοῦτον δαπανήσας τῆς χρηστότητος, ἐπὶ σὲ ἔδραμον, εὐσπλαγχνῆ κρυναζῶν σοι· Ὁ Θεός ἡμάρτον ἐλέησόν με.

Εἶτα τὰ δ' Μαρτυρικὰ τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, καὶ τοῦ Μηναιίου, Προσόμοια δ'. Δόξα, τὸ Νεκρώσιμον, καὶ νῦν, Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ τὴν Εἰσοδον, τὸ, Φῶς Ἰλαρόν, καὶ εὐθύς·

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός νθ'. Δός ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, καὶ ματαία σωτηρία ἀνθρώπου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἀπώσω ἡμᾶς, καὶ καθείλες ἡμᾶς.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Η'. 2.

Εκάθισεν ἡ κιβωτός ἐν μηνὶ τῷ ἑβδόμῳ, ἑβδόμη καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός, ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ Ἀραράτ. Τὸ δὲ ὕδωρ πορευόμενον ἠλαττονοῦτο ἕως τοῦ δεκάτου μηνός. Ἐν δὲ τῷ δεκάτῳ μηνί, τῇ πρώτῃ τοῦ μηνός, ὤφθησαν αἱ κεφαλαὶ τῶν ὀρέων. Καὶ ἐγένετο μετὰ

τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἠνέωξε Νῶε τὴν θυρίδα τῆς κιβωτοῦ, ἣν ἐποίησε. Καὶ ἀπέστειλε τὸν κόρακα τοῦ ἰδεῖν, εἰ κεκόπακε τὸ ὕδωρ· καὶ ἐξελθὼν, οὐκ ἀνέστρεψεν, ἕως τοῦ ξηρανθῆναι τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ ἀπέστειλε τὴν περιστέραν ὀπίσω αὐτοῦ ἰδεῖν, εἰ κεκόπακε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ οὐχ εὐρούσα ἡ περιστέρα ἀνάπαυσιν τοῖς ποσὶν αὐτῆς, ὑπέστρεψε πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν κιβωτόν, ὅτι ὕδωρ ἦν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς· καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἔλαβεν αὐτήν, καὶ εἰσήγαγεν αὐτήν πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν κιβωτόν. Καὶ ἐπισχῶν ἔτι ἡμέρας ἑπτὰ ἑτέρας, πάλιν ἐξαπέστειλε τὴν περιστέραν ἐκ τῆς κιβωτοῦ. Καὶ ἀνέστρεψε πρὸς αὐτὸν ἡ περιστέρα τὸ πρὸς ἑσπέραν, καὶ εἶχε φύλλον εἰλαίας, κάρφος ἐν τῷ στόματι αὐτῆς· καὶ ἔγνω Νῶε, ὅτι κεκόπακε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ ἐπισχῶν ἔτι ἡμέρας ἑπτὰ ἑτέρας, πάλιν ἐξαπέστειλε τὴν περιστέραν, καὶ οὐ προσέθετο τοῦ ἐπιστρέψαι πρὸς αὐτὸν ἔτι. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐνὶ καὶ ἑξακοσιοστῷ ἔτει ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Νῶε, τοῦ πρώτου μηνὸς μιᾶ τοῦ μηνός, ἐξέλιπε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ ἀπεκαλύψε Νῶε τὴν στέγην τῆς κιβωτοῦ, ἣν ἐποίησε· καὶ εἶδεν, ὅτι ἐξέλιπε τὸ ὕδωρ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μηνί, ἑβδόμη καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός, ἐξηράνθη ἡ γῆ. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε, λέγων· Ἔξελθε ἐκ τῆς κιβωτοῦ σὺ, καὶ ἡ γυνὴ σου, καὶ αἱ υἱοὶ σου, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σου μετὰ σοῦ· καὶ πάντα τὰ θηρία, ὅσα ἐστί μετὰ σοῦ, καὶ πᾶσα σὰρξ, ἀπὸ πετεινῶν ἕως κτηνῶν, καὶ πᾶν ἔρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς ἐξάγαγε μετὰ σεαυτοῦ· καὶ αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐξῆλθε Νῶε, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ αἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ· καὶ πάντα τὰ θηρία, καὶ πάντα τὰ κτήνη, καὶ πᾶν πετεινόν, καὶ πᾶν ἔρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κιβωτοῦ, ἐν μιᾷ τοῦ μηνός τοῦ τρίτου. Καὶ ὠκοδόμησε Νῶε θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ· καὶ ἔλαβεν ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀνήνεγκεν εἰς ὁλοκαύρωσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Καὶ ὠσφράνθη Κύριος ὁ Θεὸς ὀσμὴν εὐωδίας.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ξ'.

Εἰσακούσον, ὁ Θεὸς, τῆς δεήσεώς μου· πρόσχες τῇ προσευχῇ μου.

Στίχ. Οὕτω ψαλῶ τῷ Ὄνοματί σου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ Γ. 31.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται. Χείλη ἀνδρῶν δικαίων ἀποστάζει χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. (Κεφ. ΙΑ'. 4). Ζυγοὶ δόλιοι βδελυγμα ἐνώπιον Κυρίου, σταθυμιοὶ δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ. Οὐ εἰάν εἰσελθῆ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὀδηγήσει αὐτούς, καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς. Οὐκ ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ· δικαιοσύνη δὲ ρύσεται ἀπὸ θανάτου. Ἀποθανῶν δίκαιος ἔλιπε μετὰ μελόν, πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικίᾳ. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ρύεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀβουλίᾳ ἀλίσκονται παράνομοι. Τελυτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται. Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής. Ἐν στόματι ἀσεβῶν παγίς πολίταις, αἰσθησις δὲ δικαίων εὐδοος. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατάρθεται πόλις, καὶ ἐν ἀπώλειᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθίων ὑψωθήσεται πόλις, στόμασι δὲ ἀσεβῶν κατεσκάφη. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδοεῖς φρονῶν· ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Καὶ καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, τὸ Ἀλληλουῖα, γ'. καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος β'.

Ἀπόστολοι Μάρτυρες. Ὁρα εἰς τὸ παρελθὸν Σάββατον, Καὶ νῦν. Μήτηρ ἀγία. {σελ. 166.

Μετὰ δὲ τὴν α'. Στιχολογίαν, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον Καθίσματα Μαρτυρικά καὶ Θεοτοκίον. Ἐἶτα μετὰ τὴν τοῦ Ἀμώμου β'. Στιχολογίαν, τὸ ἐπόμενον Νεκρώσιμον Καθίσμα.

Ἦχος πλ. α'.

Ἀνάπαυσον Σατήρ ἡμῶν. Ὁρα, ὡς Θεοτ. Ὁ ἐκ Παρθένου ἀνατεῖλας. { ἀνωτέρω.

Ανάγνωσις εἰς τὴν ἑξοήμερον· καὶ μετὰ τὸν Ν. οἱ Κανόνες τοῦ Μηναιῶ, τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς, καὶ τὰ ἐπόμενα Τετραώδια, μετὰ τῆς Στοιχολογίας τῶ Ὁσίων, ὡς διετάχθησαν ἐν τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ.

Τετραώδιον, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

Ἄδει ταῦτα Ἰωσήφ.

Ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὁσδὴ ε'. Ἦχος δ'. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Αίμάτων ἠρδύσατε σταγόσι, τῶν εὐσεβῶν καρδίας, δυσσεβούντων δὲ τὰς παρατάξεις, περιφανῶς ἐν αὐταῖς ἐπνίξατε, Ἄθλοφόροι ἀξιάγαστοι.

Δοξάσαντες μέλεσιν οἰκείοις, τὸν τοῦ παντός Δεσπότην, νῦν δοξάζεσθε ἀδιαλείπτως, δόξα πιστῶν, Ἀθληταὶ ὑπάρχοντες, καὶ μεγάλοι ἀντιλήπτορες.

Νεκρώσιμον.

Εν λάικῳ ἐτέθης κατωτάτῳ· τοῖς οὖν πιστῶς θανούσι, τὴν ἀνάπαυσιν Λόγε παράσχου, τῶν ἱερῶν Ἀθλητῶν δεήσεις, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Γνα σε φωναῖς διαπρυσίσις, ἀνευφημῶμεν Κόρη, τὰς φωνὰς ἡμῶν ταύτας προσδέχου, καὶ ἰλασμόν ὀφλημάτων λήψεσθαι, τὸν Υἱόν σου καθικέτευε.

Ἔτερον, ποίημα τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. δ'. Συνεχόμενον δεῖξαι με.

Νῦν Μαρτύρων πανηγυρί· συνδράμωμεν, καὶ τὰ ἄθλα αὐτῶν, τὰ πανσέβαστα μακαριοῦντες, Χριστὸν τὸν τούτους στέφαντα ὑμνήσωμεν.

Εν τῇ θείᾳ πυρούμενοι ἀγάπῃ Χριστῷ, ἐπ' ἀνθράκων πυρὸς διαβαίνετε, ὡς ἐπὶ δρόσου, αὐτὸν ὑμνοῦντες Μάρτυρες μακάριοι.

Δόξα.

Σὲ Τριάς ὑπεράρχη, καὶ θεία Μονάς, φῶς καὶ φῶτα μέλπω, ζωὴν καὶ ζωαῖς, Νοῦν Λόγον, Πνεῦμα ἁγίων τε, καὶ ἅγια, τὸν ἕνα Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ τῆς ρίζης ἀνέτειλε, σοῦ ἄνθος ζωῆς, Ἰεσσαὶ προπάτορ ἀνασκίρτησον, ὁ σώζων Κόσμον, ἐκ τῆς ἀγνῆς Νεανίδος, Χριστὸς ὁ Θεός.

Στίχ. Θαυμασὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Πῦρ καὶ ξίφος καὶ θάνατον οὐ πτήξαντες, τὴν ὁμολογίαν διεσώσατε τῆς σωτηρίας, ὑπὸ Χριστοῦ νευρούμενοι μακάριοι.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται· ἐν νεκροῖς ὁ ἐλεύθερος, ὡς ὢν ἀρχηγός, ζωῆς καὶ θανάτου, σὺ ἀνάπαυσον, οὗς προσελάβου, καὶ ἐν αὐλαῖς σου, σκήνωσον Φιλάνθρωπε.

Ὁ Εἰρμός.

- Συνεχόμενον δεῖξαι με φιλάνθρωπε, ἐκ πταισμάτων πολλῶν, καὶ προσπίπτοντα τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, ὡς τὸν Προφήτην Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Ὁσδὴ ζ'. Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶν.

Κὶκ στέργουσα τὰ πάθη, τῶν ἀλόγων ἀληθῶς, ψυχὴ ἐξωμοίωσαι; τίνα ὑπερβαλόντα ἔσῃς, ἐν ἀμαρτίαις; βόησον τῷ Χριστῷ· Σῶσόν με Ἀγαθέ.

Αγιοὶ τὸν ἐν Ἁγίοις, αἰτήσατε ἐκτενῶς, ἡμᾶς ἀπαναπαυόμενον, ταῖς ἁγίαις ταύταις ἡμέραις, καθαγιασαὶ πάντων, τῶν εὐσεβῶν τὰ φρονήματα.

Νεκρώσιμον.

Υψιστε ὁ ἐν ἐλέει, πλούσιος καὶ ἀγαθός, τοῖς δούλοις σου ἄφεςιν, ταῖς προκομηθεῖσι παράσχου, χοροῖς Ἁγίων ταύτους σσημαριθμῶν ὡς φιλάνθρωπος.

Θεοτοκίον.

Τέτοκος νομίμων δίχα, φύσεως τὸν Πλαστοουργόν, γενόμενον ἄνθρωπον. Ἀχραντε αὐτὸν οὖν δυσώπει, πάντων τὰς ἀνομίας νῦν παριδεῖν, καὶ τὰ πταίσματα.

Εἰρμός ἄλλος. Ὁ δὲ Ἀγγέλου Παῖδας.

Οτῶν σεπτῶν Μαρτύρων, δείξας τὰ μνημόσυνα, χαρὰν τῇ Ἐκκλησίᾳ σου, καὶ ψυχῆς θυμηδίαν, εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οὐ ψευδόμεθα σε Χριστέ, οὐδὲ ἀρνεύμεθα οἱ Μάρτυρες ἐκράυγαζον ἐν μέσῳ τῶν βασιάνων, τοὺς περυσίους δικασταῖς καταπλήττοντες.

Δόξα.

Εν τρισὶ προσώποις μίαν φύσιν σέβομεν, Πατρός Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, προφητε κῶς βουόντες· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς ὡς μήτηρ τίπτεις, καὶ παρθένος ἔμεινας; Ὅτι Θεὸν ἐγέννησα, μὴ ζήτημα τὸν τρόπον· ὅσα γὰρ βούλεται ποιεῖ· ἡ Θεοκαὶς βοᾷ.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Μαρτυρικὴ χορεία, ἡ θεοφανώτατος, τοῦ δούλου σου ἀξίωσον, προσκυνηταῖς γενέσθαι, τοῦ θείου καὶ ζωοποιοῦ τοῦ Πατρὸς Σταυροῦ.

Ἰηχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε.

Ὁ τῆς ζωῆς ταμίης, Βασιλεῦ ἀθάνατε, οὓς ἐξελέξω δούλους σου, ἐν πίστει καὶ ἐλπίδι, τῆς αἰωνίου σου ζωῆς, καταξιώσον.

Ὁ Εἰρμός.

• Ὁ δὲ Ἀγγέλου Παῖδας, δροσίσας ἐν καμίνῳ, καὶ τὴν βροντῶσαν κάμινον, μεταβαλὼν εἰς δρόσον, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁδὴ ἡ. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ἀπτοήτω χωροῦντες φρονήματι, πρὸς ἐπίπονα σκάμματα Μάρτυρες, πόνους σαρκὸς ὑπέστητε, καὶ πρὸς ἄπονον λῆξιν μετατεθέντες, πάντα πόνον καρδίας κουφίζετε.

Ὁ ἰ τὰ ἄνω φθαρταῖς ἀλλαξάμενοι, σαρκικοῖς με φθειρόμενον πάθει, διὰ νηστείας σώσατε, καὶ εὐχῶν ἐμμελείας, Μάρτυρες Δεῖοι, τὸν τῶν ὅλων Θεὸν ἰκετεύοντες.

Νεκρώσιμον.

Ἰησίου Χριστέ τῶν Μαρτύρων σου, τὰ ἐλεῆ σου πᾶσι καταπέμψον· καὶ τοῖς πρὸ σέ τὸν εὐσπλαγχνον, μετασταῖσι τοῦ βίου, λύσιν παράσχου, ὀφλημάτων καὶ Δεῖαν ἀνάπαυσιν.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἰς τεκοῦσα Θεὸν ἀναμάρτητον, ταῖς ἡμῶν ἀμαρτίας ἐξάλειψον, ταῖς μητρικαῖς πρεσβείαις σου, Θεοτόκε καὶ σῶζε, ἀναβοῶντας· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Εἰρμός ἄλλος. Οἱ Δεορρήμονες Παῖδες.

Ὁ ἰ τὰς πυριφλέκτους βασάνους ἐνεγκόντες, ὡς δροσισμῷ Ἀθλοφόροι, μετὰ χαρᾶς ἀνεκράζετε· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ ἰ Δεοστράτευτος φάλαγξ τῶν Μαρτύρων. Ἰη τροπωσαμένη τὴν πλάνην, νικητικῶς ἀνεκραύγαζεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ὁ ἰ ἐν τῷ Υἱῷ τὸν Πατέρα προσκυνούμεν, καὶ ἐν τῷ πανάγιον Πνεῦμα, πάντες πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Τριάς ἢ ἐν Μονάδι σῶσον ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ ἰ καὶ Παρθένοσ καὶ Μητὴρ ἀνεδείχθης, ἐκκοφοροῦσα ἀνάνδρωσ, Θεὸν τῶν ὅλων ἢ πάναγγοσ. Ἄλλ' αὐτὸν ἐκδυσώπει, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἰηχ. Θαυμαστόσ ὁ Θεὸσ ἐν τοῖσ Ἀγίοισ ἀπέ. Ἰη τῶν Ἀθλοφόρων πρεσβείαισ τοὺσ σουσ δούλους, καὶ προσκυνῆσαι καὶ βλέψαι, Χρι-

σέ Σωτήρ καταξιώσον, τὸν ζωσποῖόν Σταυρόν, τῆσ σῆσ ἀγαθότητοσ.

Ἰηχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖσ αὐλισθήσονται.

Ὁ ἰ καταλύσασ τὸ κράτοσ τοῦ θανάτοσ, τῆ ἐκ νεκρῶν σου Ἐγέρσει, τοὺσ μεταστάντασ ἀνάπαυσον, μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου, ἀνεῖν σε τὸν Κύριον.

Ἀινούμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνούμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

• Ὁ ἰ Δεορρήμονες Παῖδεσ ἐν τῇ καμίνῳ, • Ὁ ἰ σὺν τῷ πυρὶ καὶ τὴν φλόγα, καταπατοῦντεσ ὑπέψαλλον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, • Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁδὴ 2. Εὐα μὲν τῷ τῆσ παρακοῆσ.

Στηρίζαντε πέτρα καπητῆ, τὸ φρόνημα Ἀθλοφόροι, ἀπερίτρεπτοι, πάσαισ ἐχθροῦ μηχανουργίαισ ἐμείνατε· διό με τρεπόμενον, πρὸσ πάθη ψυχοφθόρα στηρίζατε, ταῖσ πρὸσ τὸ Θεῖον παρακλήσεσιν.

Ὁ ἰ Δεῖα καὶ ὄντωσ φωταυγῆσ, ὁμίγυρισ τῶν Μαρτύρων, καθακίτευσ, τὸν ὑπεράγαθοσ Δεσπότην, καιρῷ τῆσ ἐγκρατείασ, συγχώρησιν, πταισμάτων ἡμῖν πᾶσι δωρήσασθαι, καὶ αἰωνίαν ἀγαλλίασιν.

Νεκρώσιμον.

Ὁ ἰ Φιλάνθρωπε μόνε Ἀγαθῆ, τοὺσ δούλουσ σου ἐπ' ἐλπίδι, ἀναστάσεωσ, κεκοιμημένοσ αἰωνίου, φωτόσ σου ἀνεσπέρου ἀξίωσον, μετέχειν καὶ τροφῆσ ἀπολαύσεωσ ἵνα σε φόβῳ μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἰ Φωτόσ οἰκητήριον ἢ σῆ, γεγένηται παναγία, μήτρα, Πάναγνε· ὅθεν πιστῶσ ἀναβοῶ σοι· Ταῖσ κόρασ τῆσ ψυχῆσ μου καταύγασον, καὶ τρίβον τὴν εὐθείαν ὑπόδειξον, τῷ σέ γνησίωσ μακαρίζοντι.

Ἄλλοσ. Μεγαλύνόμεν σε, τὴν Μητέρα.

Ὁ ἰ τῶν Μαρτύρων μνημην, ἐκτελέσωμεν πιστοί, ἵνα τῆσ ἐκείνων, κοινωνήσωμεν δόξησ, εὐφημοῦντεσ τὰ ἄθλα, τῶν ἀγώνων αὐτῶν.

Ὁ ἰ τὴν ὑμῶν ἀνδρείαν, Δῆρεσ ἔπτηξαν σφοδρῶσ· ὑπεχώρησε πῦρ· συνετρίβησαν τόξα· ἐν ὑμῖν Ἀθλοφόροι, θαυμαστόσ ὁ Θεός.

Δόξα.

Ὁ ἰ περᾶρχιε φύσισ, τρισυπόστατε Μονάε, Πατερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, φῶσ καὶ ζωὴ Δεαρχία, τοὺσ σέ δοξολογοῦντασ, διαφυλάττε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ ἰ Εὐλογοῦμέν σε, τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραῆλ, τὸν ἐκ τῆσ Παρθένοσ, ἐπιφανέντα τῷ Κόσμῳ, καὶ ἐγείραντα κέρασ, σωτηρίασ ἡμῖν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Πρεσβευταὶ τοῦ Κόσμου, Ἀθλοφόροι τῷ Χριστοῦ, τὸν αὐτοῦ ιδέσθαι Σταυρὸν, καὶ προσκυνῆσαι, καταξιώσατε πάντας, ἰκασίας ὑμῶν.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου, Κύριε.

Οπου ἀναβλύζει, πηγὴ ζωῆς Υἱὸς Θεοῦ, καὶ ἐπισκοπεῖ σου, ὁ τοῦ προσώπου φωτισμός, τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας ἐγκατάταξον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Μ**εγαλύνομέν σε, τὴν Μητέρα τοῦ φωτός,
• καὶ δοξαζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε,
• ὡς τεκοῦσαν Χριστὸν, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον, τὸ Φωταγωγικὸν τὸ τοῦ Ἦχου· καὶ Νεκρώσιμον, Ὁ καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, τὰ Μαρτυρικά, Δόξα, τὸ Νεκρώσιμον, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον τῆς Ἑβδομάδος.

Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Θεοφάνους. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.
Εὐφράνθητε ἐπὶ Κύριον, καὶ ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι.
Στίχ. Μακάριοι, ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Γ'. 32.

Αδελφοί, ἀναμνησθεσθε τὰς πρότερον ἡμέρας, ἐν αἷς φωτισθέντες, πολλὴν ἀθλήσιν ὑπεμείνατε παθημάτων. Τοῦτο μὲν, ὄνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θραυζόμενοι· τοῦτο δὲ, κοινωνοὶ τῶν οὕτως ἀναστρεφόμενων γενηθέντες· καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε, καὶ τὴν ἀρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων ὑμῶν μετὰ χαρᾶς προσεδέξασθε, γινώσκοντες ἔχειν ἐν ἑαυτοῖς κρείττονα ὑπαρξιν ἐν Οὐρανοῖς, καὶ μένουσαν. Μὴ ἀποβαίητε οὖν τὴν παρρησίαν ὑμῶν, ἣτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην. Ὑπομονῆς γὰρ ἔχετε χρεῖαν, ἵνα τὸ θῆλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες, κομίσητε τὴν ἐπαγγελίαν. Ἐτι γὰρ μικρὸν ὅσον ὅσον, ὁ

ἐρχόμενος ἤξει, καὶ οὐ χρονεῖ. Ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται.

Ἦχος πλ. β'.

Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καὶ Νεκρώσιμον· ὡσαύτως καὶ Κοινωνικόν.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΡΙΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ,

ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ἙΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ, εἰς τὸ, Κύριε ἐπέκραξα, τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια, εἰς δ' δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Νῦν Ἀγγελικαί, στρατιαὶ δορυφορεῖσι, Ξύλον τὸ σεπτὸν, εὐλαβῶς περικυκλοῦσαι, καὶ πάντα συγκαλοῦσαι, τοὺς πιστοὺς εἰς προσκύνησιν. Δεῦτε ἐν νηστία φαιδρυνθέντες, προσπέσωμεν αὐτῷ χαρᾶ καὶ φόβῳ, πιστῶς κρίζοντες· Χαίροις ὁ τίμος Σταυρὸς, τοῦ Κόσμου ἀσφάλεια.

Ἦνα τοῦ Ἀδαμ, ἀφανίσῃς τὴν κατάραν, σάρκα τὴν ἡμῶν, προσλαμβάνεις δίχα ῥύπου· σταυροῦσαι δὲ καὶ θνήσκεις, Ἰησοῦ ὑπεράγαθε· ὅθεν τὸν Σταυρὸν σου καὶ τὴν λόγχην, σπόγγον τε καὶ τὸν κάλαμον, τοὺς ἡλούς, πιστῶς σέβομεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν, ἰδεῖν ἐξαιτούμεθα.

Ἦλείπει τὴν Ἑδέμ, διὰ ξύλου παλαι ὄφις, ξύλον δὲ Σταυροῦ, ὑπανοίγει ταύτην πᾶσι, τοῖς θέλουσι νηστεῖα, καθαρθῆναι καὶ δάκρυσιν. Δεῦτε οὖν προκείμενον ὀριῶντες, αὐτῷ προσπέσωμεν ἐν φόβῳ, πιστοὶ κρίζοντες· Ἀνοιξον πύλας Οὐρανῶν, Σταυρὲ τοῖς ποθητοῖσι.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Οτε τῷ σταυρῷ, προσηλούμενον ἑώρα, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀσπόρωσε τεκοῦσα, ἡ λαλάζε βωῶσα· Οἶμοι Τέκνον γλυκύτατον! τίς σου ἡ ταπεινώσις Θεέμου; πῶς ὁ ἀπαθὴς τὸ πάθος φέρεις, ἀδίκῳ κρίματι; Ὑμνολογῶ σου τὴν φρικτὴν, καὶ ἄκραν συγκατάβασιν.

Ἀπόστιχα προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Αυθέντες τῶν δεσμῶν, τῆς παλαι καταδίκης, πιστοὶ Σταυροῦ τῷ ξύλῳ, τὸν ἐν αὐτῷ παγέντα, Χριστὸν δοξολογήσωμεν.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Αγε νῦν σὺν ἡμῖν, Δαυὶδ τὴν λύραν κίνει, Χριστὸν ὑψοῦτε ψάλλον, πιστοὶ καὶ προσκυβεῖτε, αὐτοῦ τὸ ὑποπόδιον.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Οψώμεθα λαοὶ, προκείμενον τὸ Ξύλον, δι' οὗ τὴν σωτηρίαν, ἡμῖν Χριστὸς βραβεύει, καὶ πίστει ἀσπασώμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ὁμοιον.

Υψοῦμενον Σταυρῷ, ὑπὲρ βροτῶν ὀρώσα, τὸν σὸν Υἱὸν Παρθένε, ἐβόας θρηνηδοῦσα.

Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Ἀπολυτίκιον. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ μικροῦ Ἑσπερινοῦ, αἴρουσι τὸ τιμιόν Ξύλον ἀπὸ τοῦ σκυοφυλακίου μετὰ τῆς θήκης, καὶ φέροντες ἀποτιθίσαι εἰς τὴν ἀγίαν Τράπεζαν· ὅπου δεῖ ἄπειν κηρὸν ἔμπροσθεν αὐτοῦ δι' ὅλης τῆς νυκτός. Ἡμεῖς δὲ ἀπερχόμεθα ἐν τῇ τραπέζῃ· εἶτα, ἀνίστάμενοι, εἰσέρχόμεθα ἐν τῷ Ναῷ, καὶ ἀρχόμεθα τῆς Ἀκολουθίας τῆς Ἀγρυπνίας.

ΕΝ ΔΕ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸν Προομιανόν, καὶ τὸ Κόθισμα ὅλον τὸ, Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ἰ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ε'. καὶ τὰ παρόντα τοῦ τιμίου Σταυροῦ, Προσόμοια δ'.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Αίμψον ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρὸς, τὰς φεγγαβόλους ἀστραπάς σου τῆς χάριτος, καρδίας τῶν σὲ τιμώντων, καὶ θεολήπτω στοργῇ, περιπτυσσομένων, κοσμοπόθητε· δι' οὗ τῶν δακρύων, ἐξηφανίσθη κατήφεια, καὶ τοῦ θανάτου, τῶν παγίδων ἐρρύσθημεν, καὶ πρὸς ἀληκτον, εὐφροσύνην μετῆλθομεν· δεῖξον τῆς ὠραιότητος, τῆς σῆς τὴν εὐπρέπειαν, τὰς ἀντιδόσεις παρέχων, τῆς ἐγκρατείας τοῖς δούλοις σου, πιστῶς αἰτουμένοις, σὴν πλουσίαν προστασίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρὸς, τῆς Ἐκκλησίας ὁ ὠραίος παραδείσιος, τὸ ξύλον τῆς ἀφθαρσίας, τὸ ἐξανθήσαν ἡμῖν, αἰωνίου δόξης τὴν ἀπολαυσιν· δι' οὗ τῶν δαιμόνων, ἀποδιώκονται φαλαγγες, καὶ τῶν Ἀγγέλων, συνευφραίνονται τάγματα, καὶ συστήματα, τῶν πιστῶν ἐαρτάζουσιν· ὄπλον ἀκαταγώνιστον, κραταίωμα ἀρρήκτον, τῶν Βασιλέων τὸ γίκος,

τῶν Ἱερέων τὸ καύχημα· Χριστοῦ νῦν τὰ Παύθη, καὶ ἡμῖν δίδου προφθάσαι, καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρὸς, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀήττητον τρόπαιον, ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμὸς, τὸ τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα· δι' οὗ ἐξηφανίσται, ἡ ἀρὰ καὶ κατήρηται, καὶ κατεπόθη, τοῦ θανάτου ἡ δύναμις, καὶ ὑψώθημεν, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια· ὄπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων, Ὁσίων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα, λιμὴν σωτηρίας, ὁ δωρούμενος τῷ Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Αεὐρο τῶν Πρωτοπλάστων δυαῖς, ἡ τῆς χορείας ἐκπεσοῦσα τῆς ἄνωθεν, τῷ φθόνῳ τοῦ βροτοκτόνου, διὰ πικρᾶς ἠδονῆς, τῆς τοῦ ξύλου πάλαι ἀπογεύσεως· ἰδοὺ τὸ πανσέβαστον, ὄντως Ξύλον προσέρχεται, ὃ προσδραμόντες, ἐν χαρᾷ περιπτύξασθε, καὶ βοήσατε, πρὸς αὐτὸ μετὰ πίστεως· Σὺ ἡμῶν ἡ ἀντίληψις, Σταυρέ πανσεβάσμιε, οὗ τοῦ καρποῦ μετασχόντες, τῆς ἀφθαρσίας ἐτύχομεν, Ἐδέμ τὴν προτέραν, κομισάμενοι βεβαίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν ἐκούσιον σταύρωσιν, εἰς κοινὴν ἐξανάστασιν, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων καταδεξάμενος, καὶ τῷ καλαίῳ τοῦ Σταυροῦ, βαφαῖς ἐρυθραῖς, τοῖς σαυτοῦ δακτύλους αἱματώσας, ταῖς ἀφεισίμοις ἡμῖν, βασιλικῶς ὑπογράψαι φιλανθρωπευσάμενος, μὴ παρίδης ἡμᾶς κινδυνεύοντας, καὶ πάλιν τὴν ἀπὸ σοῦ διάστασιν· ἀλλ' οἰκτεῖρησον μόνε μακρόθυμε, τὸν ἐν περιστάσει λαόν σου, καὶ ἀνάστηθι, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντας ἡμᾶς, ὡς Παντοδύναμος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἐξόδος· τὸ, Φῶς ἰλαρὸν, καὶ τὸ Προκείμενον· Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Ορώσά σε ἡ Κτίσις ἅπασα, ἐπὶ σταυροῦ γυμνὸν κρεμάμενον, τὸν Δημιουργὸν καὶ Κτίστην τῶν ἀπάντων, ἠλλοιοῦτο φόβῳ, καὶ ἐπώδυρετο· ὁ ἥλιος δὲ τὸ φῶς συνέστειλε, καὶ ἡ γῆ ἐκυμαίνετο· πέτραι δὲ ἐσχίζοντο, καὶ ναοῦ φαιδρότης διερρήγγυτο· νεκροὶ ἐξανίσταντο ἐκ μνημάτων, καὶ Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐξίσταντο λέγῃσαι· Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ Κριτὴς κρίνεται, καὶ πάσχει θέλων, διὰ τὴν τοῦ Κόσμου σωτηρίαν καὶ ἀνάπλασιν.

Απόστιχα τὰ κατὰ Ἀλφρέπτον Ἀναστάσιμα.
Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ο συμμαχήσας Κύριε, τῷ πραοτάτῳ Δαυὶδ, ὑποτάξαι τὸν ἀλλόφυλον, τῷ πιστῷ ἡμῶν Βασιλεῖ συμπολέμησον, καὶ τῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ, καταίθαλε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν· δεῖξον εὐσπλαγγχε εἰς ἡμᾶς τὰ ἀρχαῖα ἐλέη σου, καὶ γνώτωσαν ἀληθῶς, ὅτι σὺ εἶ Θεός, καὶ ἐν σοὶ πεποιθότες νικῶμεν, πρεσβευήσῃς συνήθως τῆς ἀχράντου σου Μητρός, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον Θεοτόκε Παρθένε, ἐκ β'.

Καὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἦχος α'.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρέμενος, καὶ τὸ σὸν φυλάτων, διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Ἀπαξ.

καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

ΤΗ ΚΤΡΙΑΚΗ ΠΡΟΙ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὸν Ἰερέφαλλον, εἰς τὸ Θεός Κύριος, Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσι. τὸ τοῦ τυχόντος Ἦχου. Δόξα, τοῦ Σταυροῦ. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου. Ἦχος ἡ συνήθης Στιχολογία, εἰς ἣν λέγομεν Κάθισμα τὸ Ἀναστάσιμα. Μετὰ δὲ τὸν Παύλεον, τὸ παρὸν Κάθισμα τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Εν Παραδείσῳ μὲν τὸ πρῖν, ξύλω ἐγύμνωσεν, ἐπὶ τῇ γεύσει ὁ ἐχθρὸς, εἰσφέρων νέκρωσιν· τοῦ Σταυροῦ δὲ τὸ ξύλον, τῆς ζωῆς τὸ ἔνδυμα ἀνθρώποις φέρον ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ Κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πείνης χαρᾶς· ὄν ἀρῶντες προσκυνούμενον, Θεῷ ἐν πίστει λαοί, συμφώνως ἀνακραίξωμεν· Πλήρης δόξης ὁ οἶκος αὐτοῦ.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου, καὶ τὸ ἐνδιάτακτον Ἐπιθινόν Εὐαγγέλιον. Μετὰ δὲ τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, καὶ τὸν Ν. ψάλλομεν τὰ Ἰδιόρεια ταῦτα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἀνοιχόν μοι πύλας ζωοδότα· ὀρβρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς Ναὸν τὸν ἅγιόν σου, καὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπλάγχνον. Ἄλλ' ὡς οἰκτῆρων καθαρόν, εὐσπλαγγχνῶ σου ἔλεει.

Καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας εὐθινόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροῖς γὰρ κατερρύπωσα τὴν φυγὴν ἀμαρτίας, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου ὄσον ἐδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥύσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Ἦχος, Στιχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κτλ.

Ἦχος πλ. β'.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ τάλας, τρίμω τὴν φοβεράν ἡμῶν τῆς Κρίσεως· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγγχίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βρωῶσαι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες· Ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ Σταυροαναστάσιμος, τῆς Θεοτόκου, εἰς ἣ καὶ ὁ ἐφεξῆς Κανὼν τοῦ Σταυροῦ εἰς τὴν ποιήματα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Σιδικίου.

Ἦχος α' Ἦχος α' Ἀναστάσιως ἡμέρα.

Πανηγύρεως ἡμέρα, τῇ Ἐγέρσει Χριστοῦ, θάνατος φροῦδος ὤφθη, ζωῆς ἀνέτειλεν ἀγῆ· ὁ Ἀδάμ ἐξαναστάς, χορεύει χαρᾶ· διὸ ἀλαλάξωμεν, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Προσκυνήσεως ἡμέρα, τοῦ τιμίου Σταυροῦ, δεῦτε πρὸς τοῦτον πάντες· τῆς γὰρ Ἐγέρσεως Χριστοῦ, τὰς αὐγὰς φωτοβολῶν, προτίθεται νῦν. Αὐτὸν ἀσπασώμεθα, ψυχικῶς ἀγαλλόμενοι.

Επιφάνηθι ὁ μέγας, τῷ Κυρίου Σταυρὸς, δεῖξόν μοι ὄψιν θείαν, τῆς ὠραότητός σου νῦν, ἄξιον προσκνητῆν αἰνέσεώς σου· καὶ γὰρ ὡς ἐμψύχω σοι, καὶ φωνῶ, καὶ προσπτύσσομαι.

Αίνεσάτωσαν συμφώνως, Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι πρόκειται πᾶσιν, ὁ καμμακάριστος Σταυρὸς, ὃ παγείσ σωματικῶς, ἐτύθη Χριστός. Αὐτὸν ἀσπασώμεθα, ψυχικῶς ἀγαλλόμενοι.

Δόξα.

Τριὰς τοῖς χαρακτῆρσιν, ὡ Μοναῖς τῇ μορφῇ, Πάτερ, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, ἡ ὁμοδύναμος Ἐνάς, ἐν βουλῇ καὶ θελήσει, καὶ κράτους ἀρχῇ, τὸν Κόσμον σου φυλάττε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πεῖραν ὄλωσ ἡ Παρθένο, μὴ εἰδυῖα ἀνδρῶν, ἄσπορον τίκεις βρέφος, ἀχραντον φέρεις τοκετόν, τὸν τῶν ὄλων Ποιητῆν, Χριστὸν τὸν Θεόν. Αὐτὸν ἐκδυσώπησον, εἰρηνεῦσαι τὰ σύμπαντα.

Καταβασία εἰς Ἦχον καὶ Εἰρμόν τὸν αὐτόν.

Ο θειότατος προετύπωσε παλαιὰ Μωσῆς, ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, διαβιβάσας

- Ἰσραὴλ, τῷ Σταυρῷ σου τὴν ὑγρὰν, τῇ
- ράβδῳ τεμνῶν, φέρῃ σοι ἐξοδιον, ἀναμείλων
- Χριστὲ ὁ Θεός.

Ὡδὴ γ'. Δεῦτε πῶμα πίωμεν καινόν.

Δεῦτε ἄσμα ἄσωμεν καινόν, τὴν καταλύσει
Ἰδοὺ πανηγυρίζοντες· ἐκ γὰρ τοῦ τά-
φου Χριστός, ἀνέστη τὸν θάνατον ἐλὼν, καὶ
σώσας τὰ σύμπαντα.

Δεῦτε ἀρυσώμεθα πιστοί, οὐκ ἐκ κρήνης
βρυούσης ὕδωρ φθειρόμενον, ἀλλὰ πηγὴν
φωτισμοῦ, Σταυροῦ προσκυνήσει τοῦ Χριστοῦ·
ἐν ᾧ καὶ καυχώμεθα.

Βαλαί, ὃν ἐτύπου Μωϋσῆς, ταῖς παλάμαις
Σταυρὸν σου νῦν προσπτυσσόμενοι, τὸν
νοητὸν Ἀμαλὴν, τροποῦμεθα Δέσποτα Χριστέ·
δί' οὐ καὶ σεσώσμεθα.

Οἴμματα καὶ χεῖλεσιν ἀγνοῖς, ἀνακρούσας
μέλος ἀγαλλιάσεως, τὸν τοῦ Κυρίου Σταυ-
ρον, χαρᾶ προσκυνήσωμεν πιστοί, κροτοῦντες
ἐν ἄσμασι.

Δόξα.

Να ὑποστάσῃς τρισί, Θεὸν ἀναρχὸν σέ-
βω, μὴ διαιρούμενον, τῇ τῆς οὐσίας μορ-
φῇ, Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα ζῶν, ἐν οἷς
βεβαπίσμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ν βῆτω Μωσῆς σου τυπικῶς, τὸ μυστήριον
παλαι Σεμνὴ εἴρακεν· ὡς γὰρ ἐκείνην
ἢ φλόξ, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος τὴν σὴν, νηδὺν
αὐτῆς κατέφλεξεν.

Καταβασία.

- Στερέωσον Δέσποτα Χριστέ, τῷ Σταυρῷ
- σου ἐν πέτρᾳ με τῇ τῆς πίστεως, μὴ
- σαλευθῆναι τὸν νοῦν, ἐχθροῦ προσβολαῖς τοῦ
- δυσμενοῦς· μόνος γὰρ εἶ ἅγιος.

Καθίσματα Σταυρώσιμα. Ἦχος πλ. β'.

Ο Σταυρός σου Κύριε ἡγίασται· ἐν αὐτῷ
γὰρ γίνονται ἰάματα τοῖς ἀσθενούσιν ἐν
ἁμαρτίαις· δι' αὐτοῦ σοι προσπίπτομεν· Ἐλέη-
τον ἡμᾶς.

Επίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Σήμερον τὸ Προφητικὸν πεπλήρωται λόγον·
Ἰδοὺ γὰρ προσκυνούμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ
ἕστησαν οἱ πόδες σου Κύριε· καὶ ξύλου σωτη-
ρίας γευσάμεθα, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν, ἐλευ-
θερίας ἐτύχομεν, κρεσθείας τῆς Θεοτόκου, μό-
τε φιλεῖν θροῦσε.

Δόξα.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ
σου, τὰ θεμέλια ἐσείλεσθηςαι τοῦ θά-
νατου Κύριε· ὃν γὰρ κατέπιε πόθῳ ὁ Ἄδης,
ἀπέλυσε τρόμῳ· ἔδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου·
Ἄγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε Υἱὲ Θεοῦ· Ἐλέησον
ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, ἱκέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν
ἐκουσίως προσπαγέοντα ἐν Σταυρῷ, καὶ
ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡδὴ δ'. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἰδοὺ ἀνέστη ὁ Χριστός, ταῖς Μυροφόροις Γε-
ναιξίν, Ἄγγελος φησί, μὴ θρηνεῖτε, πορευ-
θεῖσαι εἶπατε, τοῖς Ἀποστόλοις· Χαίρετε·
σήμερον σωτηρία τῷ Κόσμῳ, ἢ τυραννίς τοῦ
ἐχθροῦ, θανάτῳ λέλυται.

Τοῦ ζωφόρου σου Σταυροῦ, τὴν προσκυνή-
σιμον χαρὰν, σήμερον Χριστέ ὑπαντῶν-
τες, προπομπὴν ποιούμεθα, τοῦ παναγίου Πά-
δους σου· εἰς σωτηρίαν τοῦ Κόσμου, ἐναπειρ-
γᾶσω Σωτήρ, ὡς παντοδύναμος.

Σήμερον γίνεται χαρὰ, ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ
τῆς γῆς, ὅτι τοῦ Σταυροῦ τὸ σημεῖον, Κόσμῳ
ἐμφανίζεται, Σταυρός ὁ τρισμακάριστος· οὗτος
γὰρ προτεθεὶς ἀναβλύζει, τοῖς προσκυνούσιν
αὐτόν, χάριν ἀένναον.

Τί σοι προσάξωμεν Χριστέ; ὅτι τὸν τίμιον
Σταυρὸν, δέδωκας ἡμῖν προσκυνῆσαι, ἐν
ᾧ τὸ πανάγιον, κατεκενώθη Αἷμά σου, ᾧ καὶ
ἢ Σάρξ σου ἤλοις ἐπάγη· ὃν ἀσπαζόμενοι νῦν,
εὐχαριστοῦμέν σοι.

Δόξα.

Μίᾳς Θεότητος ὕμνῳ, τρεῖς ὑποστάσεις ἀ-
μερῶς, φύσεως ἀπλῆς δογματίζων, τὸν
Πατέρα ἀναρχὸν, Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον,
σύνθρονον, κυριότητα μίαν, ὁμοβασίλειον ἐν,
κράτος αἰδίων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἐφάνης γυναικῶν, χρῆμα πανθαύμα-
στον Ἄγνη, πρᾶγμα φοβερόν· τὴν γὰρ
φύσιν, σὺ ἐκαινοτόμησας, ἀνευ σποράς κυή-
σασα, μείναςα πάλιν ὡς πρὶν Παρθένος· ἠ-
γεννηθεῖς γὰρ ἐκ σοῦ, Θεὸς ἐστὶν ἀληθής.

Καταβασία.

- Ἐπὶ Σταυροῦ σε Δυνατέ, φωστὴρ ὁ μέγας
- κατιδῶν, τρόμῳ ἐπαρθεῖς τὰς ἀκτῖνας,
- συνέστειλεν, ἔκρυψε· πᾶσα δὲ Κτίσις ὑμνη-
- σεν, ἐν φόβῳ τὴν σὴν μακροθυμίαν· καὶ γὰρ
- ἐπλήσθη ἡ γῆ, τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ὡδὴ ε'. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέας.

Ανέτιλας ἀπὸ τοῦ τάφου, ἄδυτον φάος, τῷ
Κόσμῳ ἀστράπτων, τὴν ἀφθαρσίαν, ἐκ-

μειώσας Κύριε, Θανάτου τὴν κατήφειαν, ἐκ τῶν περάτων ὡς εὐσπλαγχνος.

Προσέλθωμεν κεκαθαρμένοι, τῇ ἐγκρατεῖᾳ Θερμῶς, προσπτυσσόμενοι ἐν αἰνέσει, Ἐύλον τὸ πανάγιον, ἐν ᾧ Χριστὸς σταυρούμενος, ἔσωσεν Κόσμον ὡς εὐσπλαγχνος,

Χορεύουσιν ἐν εὐφροσύνῃ, Ἀγγέλων τάξεις σήμερον, Σταυροῦ σου τῇ προσκυνήσει· ἐν αὐτῷ γὰρ τέθραυκας, τὰς τῶν δαιμόνων φαλαγγας, σώσας Χριστέ τὸ ἀνθρώπινον.

Παραδεισος ἄλλος ἐγνώσθη, ἡ Ἐκκλησία ὡς πρὶν, ξύλον ἔχουσα ζωφόρον, τὸν Σταυρόν σου Κύριε· ἐξ οὗ διὰ προσψεύσεως, ἀθανασίας μετέχομεν.

Δόξα.

Συναναρχα τρία δοξάζω, μιᾶς οὐσίας Θεόν, τὸν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Πνεῦμα, φῶς ἐν τριλαμπέστατον, ὁμοκρατὲς βασιλείων, ἐν ἀσυγχύτῳ ταυτότητι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκύησας φύσεως νόμῳ, ἀλλ' ὑπὲρ νόμον· σοῦ γὰρ μόνης ἄσπορος ἡ λοχεΐα, φρικτός καὶ νοούμενος, ὁ τρόπος καὶ λεγόμενος, τοῦ τοκετοῦ σου Πανάμωμε.

Καταβασία.

• **Ο**ρβρίζοντες σὲ ἀνυμνοῦμεν, Σωτὴρ τοῦ Κόσμου εἰρήνην, εὐράμενοι τῷ Σταυρῷ σου· δι' οὗ ἀνεκαίνισας, τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινον, φῶς πρὸς ἀνέσπερον ἄγων ἡμᾶς.

Ἐδὴ 5'. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάταις.

Ανέστης τὸν Θάνατον θραύσας Χριστέ, ὡς περ μέγας Βασιλεὺς, ἐκ τῶν τοῦ Ἄδου ταμείων, ἀνακαλέσας ἡμᾶς, εἰς ἀπόλαυσιν, Βασιλείας Οὐρανῶν, εἰς γῆν ἀθανασίας.

Κροτοῦντες ἐν ἄσμασι θείοις πιστοὶ, ἀλαλάζωμεν Θεῷ, τὸν Σταυρόν τοῦ Κυρίου, κατασπαζόμενα· ἀγιότητος, ἀναβλύζει γὰρ πηγὴν, πᾶσι τοῖς ἐν τῷ Κόσμῳ,

Πληροῦται ἡ ἄσματογράφος φωνή· προσκυνοῦμεν γὰρ ἰδοὺ, τῶν ἀχράντων ποδῶν σου, τὸ ὑποπόδιον, Παντοδύναμε, τὸν Σταυρόν σου τὸν σεπτόν, τὸ τριπόθητον ξύλον.

Ο εἶδε ξύλον τῷ σῷ ἄρτῳ βληθὲν, Προφητῶν ὁ θρηνητής, τὸν Σταυρόν σου Οἰκτίρμον, κατασπαζόμενοι, ἀνυμνοῦμέν σου, τὰ δεσμά καὶ τὴν ταφὴν, λόγχην τε καὶ τοὺς ἥλους.

Επ' ἡμῶν ὃν περ κατεδέξω Χριστέ, φέρειν σταυρωθῆναι σαρκί, πρυσπτυσσόμενοι, καμιζόμεθα ἰσχὺν, κατ' ἐχθρῶν ἀοράτων.

Δόξα.

Μονάδα τρισὶ χαρακτήρσιν ὑμνωῖ, καὶ Τριάδα ἐν μιᾷ, φύσει προσκυνημένην, Θεὸν τὰ τρία ὁμοῦ, φῶς τρισήλιον, τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θαυμάτων τὸ μέγιστον θαῦμα ἐν σοὶ, ὦφθη ἄσπιλε Ἀμνάς· τὸν γὰρ αἶροντα Κόσμου τὴν ἀμαρτίαν, Ἀμνὸν ἀπεκύησας· ὃν δυσώπει ἐκτενώς, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων.

Καταβασία.

• **Τ**ὸν τύπον τοῦ θείου Σταυροῦ Ἰωάνᾳ, ἐν κοιλίᾳ τοῦ κήτους, τεταμέναις παλάμαις, προδιεχάραξε, καὶ ἀνέθωρε, σεσωσμένος τοῦ θηρός, τῇ δυνάμει σου Λόγε.

Κοντάκιον Αὐτόμελον. Ἦχος βαρῦς.

Ουκέτι φλογίνη ρομφαία φυλάττει τὴν πύλην τῆς Ἐδέμ· αὐτῇ γὰρ ἐπῆλθε παραδοξὸς σβέσις, τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ· Θανάτου τὸ κέντρον, καὶ Ἄδου τὸ νίκος ἐλήλαται· ἐπέστη δὲ Σωτήρ μου βωῶν τοῖς ἐν Ἄδῃ· Εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τὸν Παραδεισον.

Ὁ Οἶκος.

Τρεῖς σταυροὺς ἐπῆξατο, ἐν Γολγοθᾷ ὁ Πιλάτος, δὴ τῷ τοῖς ληστεύσασιν, καὶ ἕνα τοῦ Ζωοδότου· ὃν εἶδεν ὁ Ἄδης, καὶ εἶπε τοῖς κἀτω· Ὡς λειτουργοὶ μου καὶ δυνάμεις μου, τίς ὁ ἐμπήξας ἦλον τῇ καρδίᾳ μου; ξυλίην με λόγχῃ ἐκέντησεν ἄφνω, καὶ διαρρήσομαι· τὰ ἔνδον μου πονῶ, τὴν κοιλίαν μου ἀλγῶ, τὰ αἰσθητήριά μου· μαιμάσσει τὸ πνεῦμά μου, καὶ ἀναγκάζομαι ἐξερευξασθαι τὸν Ἄδαϊμ, καὶ τοῖς ἐξ Ἀδαίμ, ξύλω δοθέντας μοι· ξύλον γὰρ τούτου εἰσάγει, πάλιν εἰς τὸν Παραδεισον.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ τῶν Νηστειῶν, τὴν Προσκύνησιν ἐορτάζομεν τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Στίχοι.

Τὸν Σταυρόν γῆ σύμπασα προσκυνησάτω,
Δί' οὗ περ ἔγνωκε σὲ προσκυνεῖν, Λόγε.

Επειδὴ διὰ τῆς πησαυρακονθήμερου Νηστείας, τρόπο τινα, καὶ ἡμεῖς σταυρούμεθα, νεκρούμενοι ἀπὸ τῶν πεδῶν, πικρίας τε αἰσθησὶν ἔχομεν ἀκηδαιότες, καὶ καταπίπτοντες, προτίθεται ὁ τίμιος καὶ ζωοποιὸς Σταυρός, ὡσανεὶ ἀναφύχων, καὶ ὑποστήριζον ἡμᾶς, καὶ ὑπομνήσκων ἡμᾶς, τοῦ Παύλου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ

Χριστοῦ, καὶ παραμυθούμενος· εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν δι' ἡ-
 μᾶς ἰσταύρωται, πόσον χρὴ ἡμᾶς δι' αὐτὸν πράττειν;
 κουφίζων τε τοὺς πόνοὺς ἡμῶν, τῇ παρατίσει τῶν δεσπο-
 τικῶν θλίψεων, καὶ τῇ ὑπομνήσει καὶ ἐλπίδι τῆς δια-
 τοῦ Σταυροῦ δόξης. Ὡς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐπὶ τὸν
 σταυρὸν ἀναβὰς, ἐδοξάσθη διὰ τῆς ἀτίμου περιαγωγῆς,
 καὶ τοῦ πικρασμοῦ· οὕτω δεῖ καὶ ἡμᾶς πράσσειν, ἵνα
 καὶ συνδοξασθῶμεν αὐτῷ, εἰ καίτι τίως πάσχομεν ἀη-
 δῆς. Καὶ ἄλλως· καθάπερ οἱ τραχεῖαν καὶ μακρὰν ὁδὸν
 διανύοντες, καὶ τῷ καμάτῳ κεκμηκότες, εἶπου δένδρον
 εὐσκίοφυλλον εὐρωσι, μικρὸν καθίσαντες ἀναπαύονται,
 καὶ ὡσανεὶ νεαρὸί γενόμενοι τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ δια-
 νύουσιν· οὕτω καὶ νῦν εἰς τὸν τῆς νηστείας καιρὸν, καὶ
 τὴν ἐπίπονον ὁδὸν καὶ τὸν δίαυλον, ἐνεφυτεύθη μέσον
 παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ ζωφόρος Σταυρὸς, ἀνεῖσι
 καὶ ἀναψυχὴν ἡμῖν χορηγῶν, εὐσταλεῖς τε καὶ κούφους
 πρὸς τὸν ἐξῆς κάματον, τοὺς κεκοπιακότας παρασκευά-
 ζων. Ἡ ὡς περ ἔστιν ἐπὶ Βασιλείας παρουσία, προπο-
 ρεῦνται τὰ ἐκείνου σημεῖα, καὶ σκῆπτρα, εἶτα καὶ αὐ-
 τὸς παραγίνεται, χαίρων, ἐπὶ τῇ νίκῃ καὶ ἀγαλλιώμενος,
 συνευφραίνεται ἅμα καὶ τὸ ὑπήκουον· οὕτω καὶ ὁ Κύ-
 ριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, μέλλων ὅσον οὕτω τὸ κατὰ τὴν
 θανάτου, ἐνδείξασθαι τρόπαιον, καὶ μετὰ δόξης προελθεῖν
 διὰ τῆς ἀναστασίμου ἡμέρας, προέπιμψε τὸ σκῆπτρον
 αὐτοῦ, τὴν βασιλικὴν Σημαίαν, τὸν ζωποιοῦν Σταυρὸν,
 περιχαρείας καὶ ἀναψυχῆς ἡμᾶς ὅτι πλείστης ἐμπλή-
 ῃαυτα, καὶ παρασκευάζοντα ἡμᾶς ἐτοιμοὺς γενέσθαι, καὶ
 αὐτὸν ὅσον οὕτω τὸν Βασιλέα εἰσδέξασθαι, καὶ ἀνευφη-
 μῆσαι περιφανῶς θριαμβεύοντα. Ἐν μίση δὲ τῆς ἁγίας
 Τεσσαρακοστῆς Ἑβδομάδι, ὅτι τῇ Μερρᾷ πηγῇ ἴσκειν ἡ
 ἁγία Τεσσαρακοστή, διὰ τὴν συντριβὴν, καὶ τὴν ἐνοῦσαν
 ἡμῖν ἀπὸ τῆς νηστείας πικρίαν καὶ ἀκηδῖαν· ὥσπερ οὖν
 ἐν ἐκείνῃ μίση, ὁ Δεῖος Μωϋσῆς τὸ ξύλον ἐπέβαλε, καὶ
 ἐγλύκανεν αὐτήν, οὕτω καὶ ὁ διαγαγὼν ἡμᾶς Θεὸς τῆς
 νοσητῆς ἐρεθρᾶς, καὶ τοῦ Φαραῶ, τῷ ζωποιοῦ ἔϋλω τοῦ
 τιμίου καὶ ζωποιοῦ Σταυροῦ, γλυκαίνει τὴν ἀπὸ τῆς
 Τεσσαρακονθήμερου διὰ τῆς νηστείας πικρίαν, καὶ παρα-
 μυθούμενος ἡμᾶς ὡς ἐν ἐρήμῳ διάγοντας, ἕως οὗ πρὸς
 τὴν νοσητὴν Ἱερουσαλήμ ἐπαναγάγῃ διὰ τῆς ἑαυτοῦ ἀ-
 ναστάσεως. Ἡ, ἐπειδὴ ὁ Σταυρὸς ἔϋλον ζωῆς λέγεται,
 καὶ ἔστιν, ἐκεῖνο δὲ τὸ ξύλον ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου
 τῆς Ἐδέμ πεφυτευμένον ἐτύγχανεν, ἀρμοζόντως καὶ οἱ
 Δειστάτοι Πατέρες τὸ σταυρικὸν ἔϋλον, ἐν μέσῳ τῆς ἁ-
 γίας Τεσσαρακοστῆς αὐτὸ κατεφύτευσαν, ὁμοῦ μὲν καὶ
 τῆς τοῦ Ἀδάμ λιχνείας ὑπομιμνήσκοντες, ἅμα δὲ καὶ
 τὴν ἐκείνου διὰ τοῦ παρόντος ἔϋλου ἀναίρεσιν διαγρά-
 φοντες· τούτου γὰρ γενόμενοι, οὐ μᾶλλον ἀποθνήσκωμεν,
 ἀλλὰ καὶ ζωογονούμεθα.

Τῇ αὐτοῦ δυνάμει, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς
 τῶν τοῦ πονηροῦ διαφυλάξον ἐπηρεϊῶν, καὶ τὰ
 Δεῖά σου Πάθη, καὶ τὴν ζωφόρον Ἀνάστασιν

προσκυνῆσαι ἀξιώσον, τὸ τεσσαρακονθήμερον εὐ-
 μαρῶς διανύσαντας στάδιον· καὶ ἐλέησον ἡμᾶς,
 ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ανέστης ἐκ τοῦ τάφου τριήμερος, ὡς ὁ ὑ-
 πνῶν Κύριε, Ἄδου πυλωροῦς, πατάξας
 Δεῖα δυνάμει, καὶ τοὺς πάλαι ἐγείρας Προ-
 πάτορας, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων
 Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Τῇ λύρα τῶν ἁσμάτων χορεύοντες, ἀγαλ-
 λιασώμεθα, σήμερον λαοὶ τῇ τοῦ Σταυροῦ
 προσκυνήσει, τὸν ἐν τούτῳ παγέντα Χριστὸν
 δοξάζοντες, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων
 Θεῶν, καὶ ὑπερένδοξον.

Οδεῖξας τὸ θνητότητος ὄργανον, ζωῆς ἐρ-
 γαστήριον, Κόσμῳ ἀσπαστὸν, τὸν σὸν
 Σταυρὸν Πανοικτίρμον, τοὺς αὐτὸν προσκυνού-
 ντας ἁγίασον, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων
 Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Ο μόνος ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος, φῶτι-
 σον ἁγίασον, μόνε Ἰησοῦ, τοὺς προσκυ-
 νούντάς σου πιστῶς, τὸν Σταυρὸν καὶ τὰ Δεῖα
 Παθήματα, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων
 Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Δόξα.

Μονάδα ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ὕμνῳ τὴν
 Θεότητα· φῶς γὰρ ὁ Πατὴρ, φῶς ὁ Υἱός,
 φῶς τὸ Πνεῦμα, τοῦ φωτὸς ἀμερούς διαμένου-
 τος, ἐνότητι φυσικῇ καὶ ἀκτίσει τρισὶ προσώπων
 λάμποντος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ πάντων Προφητῶν πολυώνυμον, σὺ ὑπάρ-
 χεις κήρυγμα· πύλη γὰρ Θεοῦ, στάμνος
 χρυσῆ, γῆ ἁγία ἀνεδείχτης, Παρθένε θεόνυμφε,
 κυήσασα ἐν σαρκί, Ἰησοῦν τὸν Χριστὸν, τῶν
 Πατέρων Θεόν, καὶ ὑπερένδοξον.

Καταβασία.

» **Φ**λογώσεως ὁ Παῖδας ῥυσάμενος, σάρκα
 » προσλαβόμενος, ἦλθεν ἐπὶ γῆς, καὶ
 » Σταυρῷ προσηλωθεὶς, σωτηρίαν ἡμῖν ἐδωρίσα-
 » το; ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεός,
 » καὶ ὑπερένδοξος.

ᾠδὴ η'. Αὕτη ἡ κλητὴ, καὶ ἁγία ἡμέρα.

Μύρα ἐν χερσὶ, τί κατέχετε ὅλως; τίνα δε
 ἐκζητεῖτε; νῦν ὁ φανὴς Νεανίας, ἐν τῷ
 τάφῳ βοᾷ· Ἐξανέστη ὁ Χριστὸς, καὶ Θεὸς ἡρ-
 μῶν, ἀναστήσας φύσιν βρωτῶν, Ἄδου κευ-
 θμώνων.

Χαίροις τὸ τρισόλβιον, ξύλον καὶ Δεῖον, Σταυ-
 ρε φῶς τοῖς ἐν σκότει, ὁ τετραπέρατον

Κόσμον, τῆ ἑλλάμψει τῆ σῆ, τῆς Ἐγέρσεως Χριστοῦ προδεικνύς τὰς αὐγάς, ἀξιώσων πάντας πιστοὺς, φθάσαι τὸ Πάσχα.

Ταύτη τῆ ἡμέρα, μυρίζει τὰ μύρα, τῆς Δείας μυροθήκης, τὸ ζωομύριστον ξύλον, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ὁσφρανθῶμεν τῆς αὐτοῦ Δεσπνεύστου ὁσμῆς, αὐτὸν προσκυνοῦντες, πιστῶς, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δεῦρο Ἐλισσαίε, Προφῆτα εἶπέ ἐμφανῶς· Τί τὸ ξύλον ἐνεῖνο, ὃ εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκες; Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· δι' αὐτὸ βάθους τῆς φθορᾶς ἀνεικλύσθημεν, αὐτὸν προσκυνοῦντες, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάλαι Ἰακώβ, προτυπῶν τὸν Σταυρὸν σου Χριστέ, Ἰωσήφ προσεκύνει, τῆς Δείας ράβδου τὸ ἄκρον, σκῆπτρον ταύτην φρικτὸν, βασιλείας τε τῆς σῆς προορώμενος· ὃν νῦν προσκυνοῦμεν, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Μίαν ἐν τρισὶ, χαρακτηῖσιν οὐσίαν, δοξάζω ἀσυγχύτως, μονοπροσώπως τὰ τρία· οὐδὲ τέμνω μορφῇ, τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν σὺν τῷ Πνεύματι· εἰς γὰρ ἐπὶ πάντων, Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἐν μητρίσιν, εἰδείχθης παρθένος, Θεόγυμφε Μαρία, ἀνευ ἀνδρὸς τετοκυῖα, τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, τῆς ἀγνείας τὴν σφραγίδα φυλάξασα· Σε μακαριζοῦμεν, πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον. Καταβασία.

» **Χ**εῖρας ἐν τῷ λάκκῳ βληθεῖς, τῶν λεόντων ποτέ, ὁ μέγας ἐν Προφήταις, σταυροειδῶς ἐππετάσας, Δακνὴλ ἀβλαβῆς, ἐκ τῆς τούτων καταθρώσεως σέσωσται, εὐλογῶν Χριστὸν, τὸν Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Φωτίζου φωτίζου.

Εν τάφῳ κατῆλθες, ὁ ζωοδότης καὶ Θεός, καὶ συνέτριψας πάντα, κλειθρὰ τε καὶ τοὺς μοχλοὺς, καὶ τοὺς νεκροὺς ἐξανέστησας, Δόξα τῆ σῆ Ἐγέρσει βρωῶντας, Χριστέ Σωτῆρ παντρύγαμε.

Ο τάφος ζωὴν μοι, Χριστέ ἀνέβλυσεν ὁ σός· ὁ κρατῶν τῆς ζωῆς γὰρ, ἐπιστάς ἐβόησας, τοὺς κατεκοῦσθ' ἐν μήμασιν· Οἱ ἐν δεσμαῖς, λύθητε· ἐγὼ γὰρ, τοῦ Κόσμου λύτρον ἐλήλυθα.

Εν ὕμνοις σκιρτάτω, πάντα τὰ ξύλα τοῦ δρυμεῦ, τὸ ὁμώνυμον ξύλον, τοῦ Σταυ-

ροῦ Δεωμένα, κατασπαζόμενον σήμερον· οὗ ὁ Χριστὸς, ὕψωσε τὴν κάραν, ὡς προφητεύει ὁ Δεῖος Δαυὶδ.

Εν ξύλῳ τεθνήξας, ξύλον σε, εὐρηκα ζωῆς, Χριστοφόρε Σταυρέ μου, φυλακτῆρ μου ἀρρήκτε, κατὰ δαιμόνων ἰσχύς κραταῖα· σὲ προσκυνῶν, σήμερον κραυγάζω· Ἀγιάσον με τῆ δόξῃ σου.

Εὐφραίνου ἀγαλλου, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τὸ τρισόλβιον ξύλον, προσκυνοῦσα σήμερον, τοῦ παναγίου Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ᾧ λειτουργεῖ, τάγματα Ἀγγέλων, καὶ μετὰ φόβου παρίστανται.

Δόξα.

Τριάδα προσώποις, Μονάδα φύσει προσκυνῶ, σὲ Θεότης ἀγία, τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν, σὺν τῷ ἀγίῳ τε Πνεύματι, μίαν ἀρχὴν, μίαν βασιλείαν, τὴν τῶν ἀπάντων δεσπόζουσαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ μέγα, ἐν ᾧ κατώκησε Χριστὸς, σὺ ὑπάρχεις Παρθένε, ὡς Δαυὶδ ὁ Δεῖος βοᾷ· δι' ἧς ἡμεῖς ἀνυψώθημεν πρὸς Οὐρανόν, υἰοθετηθέντες, τῷ Πνεύματι παμμακάριστε.

Καταβασία.

» **Ω** Μῆτερ Παρθένε, καὶ Θεοτόκε ἀψευδῆς,
» ἡ τεκοῦσα ἀσπόρως, Χριστὸν τὸν Θεὸν
» ἡμῶν, τὸν ἐν Σταυρῷ ὑψωθέντα σαρκί, σὲ
» οἱ πιστοὶ, ἅπαντες ἀξίως, σὺν τούτῳ νῦν
» μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τὸ Ἑωθινὸν Ἀναστάσιμον.

Καὶ τοῦ Σταυροῦ. Τοῖς Μαθηταῖς.

Σταυρὸν Χριστοῦ τὸν τίμιον, σήμερον προτεθέντα, ἰδόντες προσκυνήσωμεν, καὶ πιστῶς εὐφρανθῶμεν, κατασπαζόμενοι πόθῳ, τὸν ἐν τῷ τῷ Δελησει, σταυρωθέντα αἰτήμενοι, Κύριον ἀξιῶσαι, πάντας ἡμᾶς, τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον προσκυνῆσαι, καὶ φθάσαι τὴν Ἀνάστασιν, πάντας ἀκατακρίτως.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τὸ ξύλον ἐν ᾧ Πάινσεμεν, τὰς ἀχράντους παλάμας, ὑπὲρ ἡμῶν ἐξέτεινε, προσπαγεῖς ὁ Υἱὸς σου, νῦν εὐσεβῶς προσκυνοῦμεν· δὸς ἡμῖν τὴν εἰρήνην, καὶ τὰ κοσμοσωτήρια, φθάσαι πάνσεπτα Πάθη, καὶ τὴν λαμπρὰν, καὶ κοσμοχαρμόσυνον προσκυνῆσαι τοῦ Πάσχα κυριώνυμον, καὶ φωσφόρον ἡμέραν.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς, ἰστώμεν Στιχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχ. Ἀναστάσιμα τῆς Οὐκωήχου, δ'. καὶ τοῦ Σταυροῦ Προσόμοια, γ'. δευτεροῦντες τὰ ἀ.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ἦν φωναῖς αἰαλαζόμεν, ἐν ῥοδαῖς μεγαλύνω-
μεν, τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, ἀσπαζόμενοι,
καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκδοήσωμεν· Σταυρὲ πανσεβά-
σμιε, καθαγίασον ἡμῶν, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώ-
ματα, τῇ δυνάμει σου, καὶ παντοίας ἐκ βλοήθης
ἐναντίων, διατήρησον ἀπρώτους, τοὺς εὐσεβῶς
προσκυνοῦντάς σε.

Δίς.

Στίχ. Ὑψῆτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσ-
κυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἦ προσελθόντες ἀρύσατε, μὴ κενούμενα ναίμα-
τα, τοῦ Σταυροῦ τῇ χάριτι προερχόμενα,
ἰδοὺ προκείμενον βλέποντες, τὸ Ξύλον τὸ ἅγιον,
χαρισμάτων τὴν πηγὴν, ἀρδόμενῃ τῷ Αἵματι,
καὶ τῷ ὕδατι, τοῦ Δεσπότητος τῶν ὄλων, τοῦ ἐν
ταύτῳ, ἐκουσίως ὑψωθέντος, καὶ τοὺς βροτοὺς
ἀνυψώσαντος.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο
σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἦ κλησίας ἐδραῖωμα, βασιλείων κραταίωμα,
μοναζόντων καύχημα, καὶ διαίσωσμα, σὺ εἶ
Σταυρὲ πανσεβάσμιε· διὸ προσκυνεῖντές σε, καὶ
καρδίας καὶ ψυχὰς, φωτιζόμεθα σήμερον, θείᾳ
χάριτι, τοῦ ἐν σοὶ προσπαγέντος, καὶ τὸ κρά-
τος, τοῦ δολίου καθελόντος, καὶ τὴν ἀράν ἀ-
φανίσαντος.

Δόξα. Ἰδιόμελον, τοῦ Τριῳδίου.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἦ τὴν ὑψηλόφρονα γνώμην, τῶν κακίστων Φα-
ρισαίων, ὁ πάντων Κύριος, παραβολικῶς
ἐκφεύγειν ταύτην ἐδίδαξε, καὶ μὴ ὑψηλοφρο-
νεῖν, παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, πάντα ἐπαίδευσεν,
ὑπογραμμὸς καὶ τύπος, ὁ αὐτὸς γενόμενος, μέ-
χρι σταυροῦ καὶ θανάτου, ἑαυτὸν ἐκένωσεν.
Εὐχαριστοῦντες οὖν σὺν τῷ Τελῶνῃ εἶπωμεν·
Ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ἀπαθῆς διαμείνας
θεός, τῶν παθῶν ἡμᾶς ῥύσαι, καὶ σῶσον τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη.

Ἦ ψάλλομεν δὲ τῆς Δοξολογίας ταύτης, ὁ ἁ-
γίος ὁ Ἰερεὺς τὴν σταυρὸν αὐτοῦ· καὶ λαβεῖν
θεμιακτὸν, διὰ τὴν ἀγίαν Τροπάρην, καὶ
τὸν Σταυρὸν· εἰδ' οὕτω λαμβάνει αὐτὸν μετὰ
πίσκου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ σὺν τῇ θήκῃ,
καὶ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ Βήματος, προ-
πορευομένων αὐτοῦ λαμπάδων καὶ θυμιατοῦ,
καὶ ἀπέρχεται εἰς τὰς βασιλικὰς πύλας. Τε-
λεθεισῆς δὲ τῆς Δοξολογίας, καὶ τοῦ Τρισα-
κίου, λέγει ὁ Ἰερεὺς· Σοφία ὀρθοί, καὶ ἡμεῖς

ψάλλομεν τὸ Τροπάριον· Σῶσον Κύριε τὸν
λαόν σου· ἐκ τρίτου· καὶ εἰσοδεῖται ὁ Ἰερεὺς,
φέρων τὸν τίμιον Σταυρὸν ἔμπροσθεν τῶν ἀ-
γίων Οὐρανῶν. Ἐκείσε προσευτραπισθέντος τοῦ
τετραπέδου, τίθεται ἐνώπιον οὗτου ὁ τίμιος
Σταυρὸς.

Ἔττα ψάλλομεν τὸ κοινὸν Τροπάριον, ἐκ γ'.

Ἦχος πλ. β'.

Ἦ τὸν Σταυρὸν σου προσκυνούμεν Δέσποτα,
καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξαζόμεν.

Ἦ Ἀνοιχθείσης δὲ τῆς θύρας, ἀρχεται προσκυ-
νοῦν ὁ Πρωτοεὶς, καὶ ὁ Ἰερεὺς, βαλλόντες με-
τανοῖα, γ' κατευπύκνωσεν τοῦ τιμίου Σταυροῦ·
καὶ μετὰ τὸ ἀσπάζεσθαι, πάλιν βαλλουσι
μετὰ τὸν ἀσπάζεσθαι εἰς τοὺς Χοροὺς, πρὸς
μὴν. Ἐκείσε ἀρχονται οἱ Ἀδελφοί, προσκυ-
νοῦντες δύο δύο, κατὰ τάξιν. Προσκυνούντων
δὲ τῶν Ἀδελφῶν, ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταύ-
τα, πάσιμα Δέοντες Δεσπότητου.

Ἦχος β'.

Ἦ εὔτε πιστοί, τὸ ζωοποιόν Ξύλον προσκυ-
νήσωμεν· ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς
δόξης, ἐκουσίως χεῖρας ἐκτείνας, ὑψωσεν ἡ-
μᾶς, εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα· οὓς πρὶν
ὁ ἐχθρὸς, δι' ἡδονῆς σκληρίας, ἐξορίστους Θεοῦ
πειποίηκε. Δεῦτε πιστοὶ Ξύλον προσκυνήσω-
μεν, δι' οὗ ἠξιώθημεν, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν
συντρίβειν τὰς κάρas. Δεῦτε πάσαι αἱ πα-
τριαὶ τῶν ἐθνῶν, τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου
ὑμνοῖς τιμήσωμεν· Χαίροις Σταυρὲ τοῦ πεσόν-
τος Ἀδάμ ἢ τελεία λύτρωσις· ἐν σοὶ αἱ πι-
στότατοι Βασιλεῖς ἡμῶν καυχῶνται, ὡς τῇ σῇ
δυνάμει, Ἰσραηλίτην λαόν, κρατακῶς ὑποτάτ-
τοντες. Σὲ νῦν μετὰ φόβου, Χριστιανοὶ ἀσπα-
ζόμεθα, καὶ τὸν ἐν σοὶ προσπαγέντα Θεόν,
δοξαζόμεν/λέγοντες· Κύριε, ὁ ἐν αὐτῷ προσ-
παγεῖς, ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλαν-
δρῶπος.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἦ ἡμέρον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καὶ Κύ-
ριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπίπτου-
ται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντᾶται· χολῆς καὶ ὄχθης
γεύεται, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας· στέ-
φανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων
Οὐρανὸν τοῖς νέφεσι· χλαῖναν ἐνδύεται χλεῦθς,
καὶ ραπίζεται πληρὴν χειρὶ, ὁ τῇ χειρὶ πλά-
σας τὸν ἄνθρωπον· τὸν νῶτον φραγγελοῦ-
ται, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις·
ἐμπτυσμούς καὶ μάστιγας δέχεται, ὄνειδισμούς
καὶ κολαφισμούς, καὶ πάντα ὑπομένει, δι' ἐμῆ

τὸν κατάκριτον, ὁ Λυτρωτὴς μου καὶ Θεὸς, ἵνα σώσῃ Κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὐσπλαγγνος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον ὁ ἀπρόσιτος τῆ οὐσίας, προσιτός μοι γίνεται, καὶ πάσχει πάθη, ἐλευθερῶν μετῶν παθῶν· ὁ φῶς παρέχων τυφλοῖς, ὑπὸ ἀνόμων χειλέων ἐμπτύεται, καὶ δίδωσι τὸν νῶτον ὑπὲρ αἰχμαλώτων εἰς μαστίγας. Τῆτον ἡ ἀγνὴ καὶ Μήτηρ, ἐπὶ Σταυροῦ θωροῦσα, ὀδυνηρῶς ἐφθέγγετο· Οἶμοι Τέκνον ἐμόν! τί τοῦτο πεποίηκας; ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτούς, ἄπνους ἄμορφος φαίνῃ, οὐκ ἔχων εἶδος οὐδὲ κάλλος. Οἶμοι τὸ ἐμόν φῶς! οὐ δύναμαι ὑπνῆντα καθορᾶν σε· τὰ σπλαγγνα τιτρώσκομαι, καὶ δευρήμοι ῥομφαία τὴν καρδίαν διέρχεται. Ἀνυμνῶ σου τὰ Πάθη, προσκυνῶ σου τὸ εὐσπλαγγνον, μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'. Εἰρμολογικόν.

Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· Ἰδοὺ γὰρ προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε· καὶ ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνη φιλήνθρωπε.

Εἶτα ἡ συνήθης Ἐκτενής, ἡ Λιτὴ μετὰ τοῦ Ἐωθινοῦ Ἰδιομελοῦ, καὶ ἡ α'. Ὡρα, ἐν ἣ ἀναγιγνώσκεται ἡ Κατήχησις τοῦ Στουδίτου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακάρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Σταυροῦ ἡ 5'. Ὡδή.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον, Ἦχος πλ. β'.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκραξομαι, ὁ Θεός μου.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Δ'. 14.

Αδελφοί, ἔχοντες Ἀρχιερέα μέγαν, διεληλυθότα τοὺς Οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Οὐ γὰρ ἔχομεν Ἀρχιερέα, μὴ δυνάμενον συμπαθεῖν ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα κατ' ὁμοίότητα, χωρὶς ἁμαρτίας. Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάρι-

τος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν. (Κεφ. Ε'. 1.) Πᾶς γὰρ Ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος, ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν· μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περικείται, ἀσθένειαν· καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν. Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλ' ὁ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ ὁ Ἀαρών. Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς, οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γεννηθῆναι Ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε. Καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· Σὺ Ἰερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ἄλληλουῖα. Ἦχος β'.

Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἧς ἐκτίσω ἀπ' ἀρχῆς.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅς τις θέλει ὀπίσω μου ελθεῖν.

Κοινωνικόν.

Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σε, Κύριε.

Τὴν αὐτὴν Σταυροπροσκύνησιν ποιοῦμεν ἡμέρας δ'. τῆ Κυριακῆ, ἧται σήμερον, τῆ Δευτέρᾳ, τῆ Τετάρτῃ, καὶ τῆ Παρασκευῆ, ψάλλοντες εἰς τὴν α'. Ὡραν, ἀντὶ τοῦ, Τα διαθήματά μου. Τὸ, Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν.

Τῆ Αὐτῆ Κυριακῆ Ἐσπερας.

Εἰς τὸ Λιττικόν.

Μετὰ τὸν Προομιτικόν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχ. ε' καὶ ψαλλομεν Στιχηρὰ Κατανυκτικά δ'. τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, τοῦ Τριωδίου γ'. καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Στίχ. Προσόμοια τοῦ Τριωδίου, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Κύριε, ὁ ἐπὶ Σταυροῦ ἐκουσίως, ὑφαπλώσας τὰς παλάμας σου, τοῦτον κατανύξει καρδίας, προσκυνεῖν ἡμᾶς ἀξίωσον, λελαμπρυσμένους καλῶς, νηστείαις καὶ δεήσεσι, καὶ ἐγκρατείᾳ, καὶ εὐποιᾷ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλήνθρωπος.

Κύριε, τῶν ἁμαρτιῶν μου τὰ πλήθη, κατὰ τὸ πλῆθος ἐξάλειψον, τῶν σῶν οἰκτιρ-

μῶν Πανοικτίρμον, καὶ τὸν Σταυρὸν σου ἀξίωσον, ἐν καθαρᾷ τῇ ψυχῇ, καὶ βλέπειν καὶ προσπύσσειν, ἐν τῇ παρουσίᾳ τῆς ἐγκρατείας Ἑβδομαδί ὡς φιλόανθρωπος.

Ἐτερον Προσόμοιον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Μέγιστον θαῦμα.

Μέγιστον θαῦμα! τὸ Ἐῦλον ὁράται, ἐν ᾧ Χριστὸς σαρκὶ ἐσταυρώθη· προσκυνεῖ ὁ Κόσμος καὶ φωτιζόμενος ἀνακραῖζει· Ὡ τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει! καὶ θεωρούμενος δαίμονας καίει, καὶ ἐκτυπούμενος, τούτους φλέγων δείκνυται. Μακαρίζω σε τὸ ἀχραντὸν Ἐῦλον, τιμῶ καὶ προσκυνῶ ἐν φόβῳ, καὶ Θεὸν δοξάζω, τὸν διὰ σοῦ μοι χαριζόμενον, ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον.

Καὶ τοῦ Μηναιίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἴσοδος· Φῶς Ἰλαρὸν, καὶ τὸ Προκειμένον.

Ἦχος πλ. δ'.

Εἴδοκας κληρονομίαν ταῖς φοβουμέναις τὸ Ὄνομα σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σέ ἐκέρραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δὲς.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἄρτενισαι τὸ ὄμμα εἰς Οὐρανὸν, οὐ τολμῶ ὁ τάλας ἐγώ, ἐκ τῶν πονηρῶν μου πράξεων· ἀλλ' ὡς ὁ Τελώνης στενάξας κραυγάζω σοι· Ὁ Θεός, ἰλασθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ Φαρισσαϊκῆς ὑποκρίσεως ῥύσαι με, ὡς ἄλλοτῃ εὐσπλαγχνός.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, ταῖς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε κεχαριτωμένη, Μήτηρ ἀνύμφευτε· καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξίγηστόν σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς προδεδηλωται.

ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Τὰ τοῦ τυχόντος Ἦχου Τριαδικά· καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικά καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνίστης ἐκ νεκρῶν.

Τὸ πάνσεπτον πιστοὶ, προσκυνήσωμεν Ἐῦλον ἐν ᾧ ὁ Ποιητὴς, τῶν ἀπάντων ὑψώθη· πρόκειται ἀγιάζον, τοὺς προσιόντας ψυχῇ καὶ σώματα, ῥύπον ἀποκαθαίρον, τῆς ἁμαρτίας τῶν νηστευόντων πιστῶς, καὶ ἀνυμνοῦντων πάντοτε Χριστὸν, τὸν μόνον εὐεργέτην.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοίον.

Ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τῆς γῆς κατήλθε, καὶ Ἄγγελος φωτός, τῇ Θεοτόκῳ ἐβόα· Χαῖρε εὐλογημένη, ἢ τὴν πασταδα μόνη φυλάξασα, συλλήψιν συλλαβοῦσα, τὸν πρὸ αἰώνων Θεὸν καὶ Κύριον· ἵνα τῆς πλάνης σώσῃ ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Μεσοπονήσαντες, νῦν τὴν ἐγκρατείαν, καὶ εἰς προσκύνησιν, Χριστέ μου φθάσαντες, τοῦ ζωηφόρου σου Σταυροῦ, προσπίπτοντες βοῶμέν σοι· Μέγας εἶ Φιλόανθρωπε, καὶ μεγάλα τὰ ἔργα σου, ὅτι ἐφανέρωσας τὸν Σταυρὸν σου τὸν τίμιον· ὃν φόβῳ προσκυνοῦντες κραυγάζομεν· Δόξα τῇ ἄκρᾳ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ ἄγεώργητος, Παρθένη ἄμπελος, τὸν ὠραιότατον, βότρυν ἐβλάστησας, ἀναπηγάζοντα ἡμῖν, τὸν οἶνον τὸν σωτήριον, πάντων τὸν εὐφραίνοντα, ταῖς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα· ὅθεν ὡς αἴτιαν σε, τῶν καλῶν μακαρίζοντες, αἰεὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναιίου, καὶ τὰ παρόντα Τριῶδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογεῖται δὲ καὶ ἡ α'. Ὡδή.

Τριῶδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ἡ φωτοφόρος τοῦ Σταυροῦ προσκύνησις, πᾶσιν ἐπέφανεν, ἠλιακὴν αἴγλην, σωτηρίας πέμπουσα, καὶ πάντας καταυγάζουσα,

τούς παθῶν ἀμαυρώσει, κεκρατημένους· συνδράμωμεν, τοῦτον καθαρῶς κατασπάσασθαι.

Τῆ τῆς νηστείας καθαρθέντες χάριτι, καθάρωτάτω νοῦ, τῷ καθαρῷ μόνῳ, δεῦτε ἐκβοήσωμεν, φωνὴν εὐχαριστήριον· Σὺ τὸ Αἷμά σου Λόγε, ὑπὲρ ἡμῶν πάντων δέδωκας, σὺ καὶ τῷ Σταυρῷ ἀγιάζεις ἡμᾶς.

Συμποδισθεῖς ταῖς προσβολαῖς τοῦ ὄφους, τραῦμα ἐξαίσιον, διαπαντός κείμαι, Σῶτερ ὁ τὴν ἐκπτώσιν, τῶν Πρωτοπλάστων πάθει σου, τοῦ Σταυροῦ ἀνορθώσας, ἀνόρθωσον, καὶ ὀδήγησον, σοῦ πρὸς Δελημάτων ἐκπλήρωσιν.

Σταυροθεοτοκίον.

Παρισταμένη τῷ Σταυρῷ σου Κύριε, ἡ Ἀπειρόγαμος, καὶ τὰς ἐν σοὶ τρώσεις, καθορῶσα Δέσποτα, τιτρωσκομένη ἔλεγεν· Οἴμοι-Τέκνον! ὠδῖνας, ἀποφυγῆσα τῷ τόκῳ σου, νῦν ὀδυνηρῶς κατατρέχομαι.

Ἐτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ ποιήσαντι.

Ε'βδομαῖς ἀγία, καὶ φωσφόρος αὕτη, τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, προτιθεμένη Κόσμῳ· δεῦτε ἀσπασώμεθα, φόβῳ τε καὶ πόθῳ, τὰς ψυχὰς φωτιζόμενοι, τὸν ἐν αὐτῷ παγέντα Χριστὸν, ἐν ἄσμασι δοξαζόντες.

Τὸν Σταυρὸν σε πάντες, προσκυνούμεν Χριστέ, προπομπὴν ποιούμενοι, τῆς Ἀναστάσεώς σου, ὑμνοῦμεν τοὺς ἡλούς σου, τιμῶμεν καὶ τὴν λόγῃ σου, τὰ χεῖλη καὶ τὰ ὄμματα, ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος, ἐν τούτοις ἀγνιζόμενοι.

Δόξα.

Τριάς ἡ ἐν Μονάδι, οὐσίας ὑμνουμένη, Πάτερ Υἱὲ σὺν Πνεύματι, τῷ ὑπερπαναγίῳ, ἀναρχε αἰδῖε, ἀκτιστε Θεότης, ἡ τῆ φωτὸς πηγὴ καὶ ζωὴ. Σὲ προσκυνούμεν πάντες βροτοί, τὴν τὸ πᾶν οὐσώσασαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υ'μνοῦμέν σε Παρθένε, Θεοτόκε ἀγνή, Χερουβικὸν ὄχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐτέχθη· σὺ γὰρ μόνη γέγονας, πηγὴ ἀφθαρσίας, πηγαίψα πασι ζωὴν, ἀφ' ἧς ἀρυσόμενοι, ἰάματα λαμβάνομεν.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Τεσσαράκοντα νηστειῶν σαδίου, μέσον διῆπνεύοντες, δεῦτε τῇ διαθέσει, Χριστῷ συναπίωμεν, πρὸ τὸ Δεῖον Πάθος· ἵνα συσταυρωθέντες αὐτῷ, καιωνοὶ γενώμεθα, τῆς αὐτοῦ Ἀναστάσεως.

Ὁ Εἰρμός.

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ ποιήσαντι θαυμαστά τέρατα, ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ· πόν-

τῷ γὰρ ἐκάλυψε τοὺς ὑπεναντίους, καὶ ἔσωσε τὸν Ἰσραὴλ· αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

ᾠδὴ ἡ. Ἑπταπλασίως κείμενον.

Τὸν ἰοδόλοισ πάθεισι, καὶ ψυχῆν, καὶ διανοίαν, τετραυματισμένην κεκτημένον Κύριε, ἐλέησον οἴκτειρον, τῷ σῷ Σταυρῷ θωράκισον, καὶ ταῖς ἐκ πλευρᾶς σου κενωθείσαις ῥάνισι, προθύμως ἵνα μέλω· Ἰερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ε'πὶ τοῦ ὄρους παλαί σε, Μωϋσῆς προετύπωσε, χεῖρας ἀνυψῶν, καὶ Ἀμαλὴκ τροπούμενος, Σταυρὲ πανσεβάσμι· ὃν προσκυνούντες σήμερον, τρέπομεν δαιμόνων τὰ ἀλλόφυλα στίφη, καὶ πίστει μελωδοῦμεν· Ἰερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υ'πὸ παθῶν κλονούμενον, ὑπ' ἐχθρῶν σκελιζόμενον, ὑπὸ συνηθείας πονηρᾶς ἐλκόμενον, οἴκτειρησον Εὐσπλαγγχε, τῷ σῷ Σταυρῷ θωράκισον, ὅπως μελωδῶ ἐν ἀκλόνητῳ καρδίᾳ· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἰερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον.

Οδυνηρῶς στεναζούσα, μητρικῶς ὀλολιζούσα, καὶ τὴν ἐκ τῶν σπλάγγχνων, συνοχὴν μὴ φέρουσα, Σταυρῷ, ἐνητένιζες, τῷ ἐκ τῆς σῆς τεχθέντι γαστρὸς, Τέκνον, ἐκβοῶσα, τί τὸ ὄραμα τοῦτο; πῶς πάσχεις ὁ τῆ φύσει, ἀπαθής; πάντων δέλων, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, φθορᾶς ἐλευθερώσαι.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων.

Τῇ Ἐκκλησίᾳ προτεθέντα, τὸν Σταυρὸν Χριστοῦ θεώμενοι, φόβῳ καὶ πίστει ἀδελφοί, προσελθόντες προσκυνήσωμεν, αὐτῷ ἀναβοῶντες· Σὺ τὴν ζωὴν ἐξήνθησας, τοῖς βροτοῖς φωτοφόρε.

Τροπαιοφόρον ἐν πολέμοις, Οὐρανός σε καθυπέδειξε, ζωοποιε ἡμῶν Σταυρὲ, Βασιλέων ὄπλον ἄμαχον, ἐχθρῶν ὁ καθαιρέτης, Ἐκκλησιῶν τὸ κέρας, καὶ τῶν πιστῶν σωτηρία.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Πατέρα ἅγιον δοξαζῶ, καὶ Υἱὸν ἅγιον σέβω, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ὑμνῶ, ὁμοούσιον Τριάδα ἀπλήν, Θεὸν ἕκαστον ταύτων, φῶτα καὶ φῶς, ὡς ἐξ Ἡλίου ἐνός προϊόντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη αἰδιόδευτε· χαῖρε βῆτε ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ σταῖνος ἡ χρυσὴ· χαῖρε ὄρος ἀλατόμητον· χαῖρε Θεοτόκε ἐλ-

πίς ἀρράγης, καὶ τείχος τῶν ἐπὶ σοὶ πεποι-
θότων.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Τὴν Νηστείαν ἐκμεσάσαντες, εὐθαρσήσωμεν
τῷ πνεύματι πρὸς τὸ ἐξῆς νεανικῶς, εὐ-
δρομοῦντες σὺν Θεῷ ἀδελφοί· ὅπως καὶ τὸ
Πάσχα περιχαρῶς ὀψώμεθα, τοῦ Χριστοῦ ἀ-
ναστάντος.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως, ἐν Ὑψίστοις
• **Δ**οξαζόμενον Θεόν, οἱ Οὐρανοὶ τῶν Οὐ-
• ρανῶν, γῆ, καὶ ὄρη, καὶ βουνοὶ, καὶ βυθός,
• καὶ πᾶν γένος ἀνθρώπων ὑμναῖς αὐτὸν ὡς
• Κτίστην καὶ Ποιητὴν, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ
• ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Εγγόνους παλαί Ἰακώβ, εὐλογῶν προδιετύ-
που τρανώτατα, Σταυρὸν τὸν τίμιον· δι'
οὐ Οἰκτίρμον, ἡμᾶς εὐλόγησον, ἀγιασμοῦ παρε-
κτικὴν, χάριν παρεχόμενος, τοῖς προσκυνοῦσιν
αὐτὸν, καὶ τὸν πάντων Λυτρωτὴν σε δοξαζέουσι.

Νηστείας ὕδατι πιστοὶ, καθαρθέντες καὶ ψυ-
χὴν καὶ διάνοιαν, τὸ ζωοδώρητον, καὶ θεῖον
εὖλον, περιπτυσσόμεθα· πρόκειται πᾶσιν ἐμφα-
νῶς, βρύον θεῖαν ἄφεισιν, καὶ φῶς ἑράνιον, καὶ
ζωὴν καὶ ἀληθῆ ἀγαλλίασιν.

Κριτὴν σε οἶδα φοβερόν, ἐλευσόμενον ἐν δό-
ξῃ Θεότητος, πάντων τὰ κρύφια, ἐλέγ-
χειν τότε, μέλλοντα Κύριε· διό σοι κράζω Ἀ-
γαθὲ· Ἡμαρτον συγχώρησον· μὴ θριαμβεύσης
μου, τὰ πολλὰ καὶ χαλεπὰ πλημμελήματα.

Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἄρνα παλαί ἡ Ἀμναῖς, θεωροῦσα πρὸς
σφαγὴν καθελκόμενον, καὶ σκοτιζόμενον,
ἠλίσσῃ φέγγος, κλαίουσα ἔλεγεν· Ἥλιε, δόξης
Ἰησοῦ, ἔδυσ θανατούμενος· ἀλλὰ ἀνάτειλον,
τῆς ἐγέρσεως τὸ φῶς ταῖς ποθοῦσί σε.

Εἰρμός ἄλλος. Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει.

Εἰς τὸν τόπον οἱ πόδες οὐ ἔστησαν, τοῦ
Δεσπότης καὶ Θεοῦ, προσκυνήσωμεν ἅ-
παντες σήμερον, τὸν σεπτότατον Σταυρὸν, ὡς
Δαυὶδ ἀνακράζει, ὁ θεοφωνότατος· καὶ γὰρ ὁ
ἅπαντα περιέχων δρακί, ἐν τούτῳ βέβηκεν.

Οἱ τὴν γῆν κατοικοῦντες προσέλθετε, τῆ
νηστείας καθαροὶ, καὶ προκείμενον βλέ-
ποντες σήμερον, τὸν πανσέβαστον Σταυρὸν,
προσκυνήσατε φόβῳ, καὶ πίστει εὐφρανέσθε,
καὶ συναγάλλεσθε, τὸν ἀγκασμὸν ταῖς ψυχαῖς
ἀρνούμενοι.

Δόξα.

Ἡ οὐσία Μοναίς ἐστὶν ἄτμητος, ἡ ὑπέρθεος
Τριάς, ἐνουμένη τῇ φύσει μερίζεται, τοῖς
προσώποις ἰδικῶς, μὴ τρωμένη γὰρ τμᾶται, ἐν
οὔσα τρισσεύεται, αὕτη Πατὴρ ἐστὶν, ὁ Υἱός,
καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἡ φρουροῦσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτόκον παρθένον τίς ἤκουσε; καὶ μη-
τέρα πλὴν ἀνδρός; Μαριὰμ ἐκτελεῖς τὸ
τεράστιον· ἀλλὰ φράζε μοι τὸ, Πῶς; Μὴ ἐ-
ρεῦνα τὰ βῆθη, τῆς θεοτοκίας μου· τοῦτο
παναίληθες, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον νοῦν ἡ κα-
ταληψις.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Χαριστήριον αἶνον προσάξωμεν, τῷ Θεῷ
πᾶς ὁ λαός, ὅτι βλέποντες νῦν ἀσπα-
ζόμεθα, τὸν παναίγιον Σταυρὸν· γινώτε οὖν
καὶ ἠττάσθε, ἐν τούτῳ οἱ δαίμονες· ἔθνη τὰ
βάρβαρα γινώτε, καὶ ἠττάσθε, δι' οὐ μεθ' ἡμῶν
ἔ Θεός.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατεῖδέ σε, ἐν τῇ βα-**
• **τῶ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς**
• **θεότητος, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ· Δανιὴλ**
• **δέ σε εἶδεν, ὄρος ἀλατόμητον· ῥάβδον βλα-**
• **στήσασαν Ἡσαΐας, κέκραγε, τὴν ἐκ ῥίζης**
• **Δαυὶδ.**

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἠχοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιό-
μελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἠχος πλ. β'.

Ἀρίστην ὁδὸν ὑψώσεως Χριστέ, τὴν ταπει-
νωσιν ἔδειξας, σεαυτὸν κενώσας, καὶ μορ-
φὴν δούλου λαβὼν, τοῦ Φαρισαίου τὴν μεγα-
λαυχον εὐχὴν μὴ προσιέμενος, τοῦ δὲ Τελῶνου
τὸν συτετριμμένον στεναγμὸν, ὡς ἱερεῖον ἄ-
μωμον, ἐν τοῖς ὑψίστοις προσδεχόμενος· διό
κἀγὼ βοῶ σοι· Ἰλάσθητι ὁ Θεός, ἰλάσθητι,
Σωτήρ μου καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Κύριε, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Μαρτύρων σου, πᾶ-
σα ἡ Κτίσις ἑορτάζει, οἱ Οὐρανοὶ ἀγαλλ-
λονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνε-
ται σὺν τοῖς ἀνθρώποις. Αὐτῶν ταῖς παρα-
κλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἠχος ὁ αὐτός.

Ἀρχαγγελικὸν λόγον ὑπεδέξω, καὶ Χερουβι-
κός θρόνος ἀνεδείχθη, καὶ ἐν ἀγκάλαις
σου ἐβάστασας Θεοτόκε, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέκην, Τροπᾶριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος βαρύς.

Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης, λαὸν ἡμαρτηκότα, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης ἡμᾶς, ἀγαθὸς ὑπάρχων· σὲ γὰρ δοξάζει πᾶσα ἡ γῆ, καὶ δεόμεθα· Φεῖσαι ἡμῶν Ἄγιο.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ψαλμὸς ξα'.

Ἐπὶ τῷ Θεῷ τὸ σωτήριόν μου καὶ ἡ δόξα μου.
Στίχ. Οὐχὶ τῷ Θεῷ ὑποταγίσεται ἡ ψυχὴ μου.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΔ'. 24.

Τὰδε λέγει Κύριος Σαβαώθ· Ὁν τρόπον εἴρηκα, οὕτως ἔσται, καὶ ὃν τρόπον βεβούλευμαι, οὕτω μενεῖ, τοῦ ἀπολέσαι τοὺς Ἀσσυρίους ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ἐμῆς, καὶ ἐπὶ τῶν ὀρέων μου· καὶ ἔσονται εἰς καταπάτημα, καὶ ἀφαιρηθήσεται ἀπ' αὐτῶν ὁ ζυγὸς αὐτῶν, καὶ τὸ κῦδος αὐτῶν ἀπὸ τῶν ὤμων ἀφαιρηθήσεται. Αὕτη ἡ βουλή, ἣν βεβούλευται Κύριος ἐφ' ὅλην τὴν Οἰκουμένην, καὶ αὕτη ἡ χεὶρ ἡ ὑψηλὴ, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη· ἃ γὰρ ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος βεβούλευται, τίς διασκεδάσει; καὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν ὑψηλὴν τίς ἀποστρέψει; Τοῦ ἔτους, οὗ ἀπέθανεν Ἀχαζ ὁ βασιλεὺς, ἐγενήθη τὸ ῥῆμα τοῦτο. Μὴ εὐφρανθῆτε πάντες οἱ ἀλλόφυλοι· συνετρίβη γὰρ ὁ ζυγὸς τοῦ παίοντος ὑμᾶς· ἐν γὰρ σπέρματος ὄφους ἐξελεύσεται ἔγγονα ἀσπίδων, καὶ τὰ ἔγγονα αὐτῶν ἐξελεύσονται ὄφεις πετώμενοι. Καὶ βροσκηθήσονται πτωχοὶ δι' αὐτοῦ, πένητες δὲ ἄνθρωποι ἐπὶ εἰρήνης ἀναπαύσονται· ἀνελεῖ δὲ τὸ σπέρμα σου ἐν λιμῷ, καὶ τὸ καταλειμμά σου ἀνελεῖ. Ὀλολύξατε πύλαι πόλεων, κερραγέτωσαν πόλεις τεταραγμέναί, οἱ ἀλλόφυλοι πάντες, ὅτι ἀπὸ Βορρᾶ καπνὸς ἔρχεται, καὶ οὐκ ἔστι τοῦ εἶναι. Καὶ τί ἀποκριθήσονται βασιλεῖς ἐθνῶν; ὅτι Κύριος ἐθεμελίωσε τὴν Σιών, καὶ δι' αὐτοῦ σωθήσονται οἱ ταπεινοὶ τοῦ λαοῦ.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ψαλμὸς ξβ'.

Οὕτως εὐλογῆσω σε ἐν τῇ ζωῇ μου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω.

Τῆ Δεύτερα τῆς Δ'. Ἑβδομάδος.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, **Κύριε ἐνέκραξα**, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Τριωδίου τὰ παρόντα, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Μέσον διῦππεύοντες σήμερον, ἡμερῶν τῆς ἐγκρατείας, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, τὸν ἐν τούτῳ ὑψωθέντα, μέσον γῆς ὡς κραταιόν, Σωτῆρα, καὶ Θεὸν δοξολογήσωμεν, βοῶντες· Θεωροὺς ἡμᾶς ἀνάδειξον, τῶν Παθημάτων σου Δέσποτα, καὶ τῆς σεπτῆς Ἀναστάσεως, δωροῦμενος, ἰλασμόν ἡμῖν, καὶ μέγα ἔλεος. Ὅμοιον.

Πάθη ταπεινώσωμεν σώματος, τῶν βρωμάτων ἀποχῆ, καὶ ἠδονῶν ἀποστροφῆ, καὶ τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ περιπτυσώμεθα πιστῶς· ὁράται, ἐμφανῶς γὰρ προσκυνήμενος, καὶ πάντα, ἀγιάζει θεία χάριτι· καὶ τῷ Κυρίῳ βοήσωμεν· Εὐχαριστοῦμέν σοι Εὐσπλαγγχε, τῷ σώζοντι, διὰ τούτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὴν Θεοτόκον.

Νῦν τὸν Σταυρὸν προσκυνοῦντες, πάντες κραυγάζομεν· Χαῖρε ξύλον τῆς ζωῆς· χαῖρε σκήπτρον ἅγιον τοῦ Χριστοῦ· χαῖρε βροτῶν δόξα ἐπουράνιε· χαῖρε Ἀνάκτων τὸ καύχημα· χαῖρε τὸ κράτος τῆς Πίστεως· χαῖρε ὄπλον ἀήττητον· χαῖρε τῶν ἐχθρῶν φυγαδευτήριον· χαῖρε φέγγος λαμπρὸν, σωτήριον τοῦ Κόσμου· χαῖρε Μαρτύρων τὸ μέγα κλέος· χαῖρε σθένος Δικαίων· χαῖρε Ἀγγέλων λαμπρότης· χαῖρε πάνσεπτε.

Καὶ τοῦ Μηναιίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἔσπερας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Ψαλμὸς ξγ'.

Εἰσακούσον, ὁ Θεός, τῆς φωνῆς μου, ἐν τῷ δεῖσθαί με πρὸς σέ.

Στίχ. Ἀπὸ φόβου ἐχθροῦ ἐξελοῦ τὴν ψυχὴν μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Η'. 21.

Εἶπε Κύριος ὁ Θεός, διανοηθεῖς· Οὐ προσθήσω ἔτι καταράσασθαι τὴν γῆν, διὰ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἐγκριταὶ ἡ διανοία τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ ποτηρὰ ἐκ νεότητος· οὐ προσθήσω οὖν ἔτι πατάξαι πᾶσαν σάρκα ζῶσαν, καθὼς ἐποίησα. Πᾶσαι τὰς ἡμέρας τῆς γῆς, σπέρμα καὶ δερσιμός,

ψυχός καὶ καῦμα, θέρους καὶ ἔαρ, ἡμέραν καὶ νύκτα οὐ καταπαύσωσι. (Κεφ. θ'. 4.) Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεός τὸν Νῶε, καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς· καὶ ὁ φόβος ὑμῶν, καὶ ὁ τρόμος ἔσται ἐπὶ πᾶσι ταῖς θηρίαις τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης· ὑπὸ χειρας ὑμῶν δέδωκα· καὶ πᾶν ἔρπετόν, ὃ ἔστι ζῶν, ὑμῖν ἔσται εἰς βρῶσιν· ὡς λάχανα χόρτου δέδωκα ὑμῖν τὰ πάντα. Πλὴν κέρας ἐν αἵματι ψυχῆς οὐ φάγεσθε· καὶ γὰρ τὸ ὑμέτερον αἷμα τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ἐκ χειρὸς πάντων τῶν θηρίων ἐκζητήσω αὐτό, καὶ ἐκ χειρὸς ἀνθρώπου ἀδελφοῦ ἐκζητήσω τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἐκχέων αἷμα ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐκχυθήσεται· ὅτι ἐν εἰκόνι Θεοῦ ἐποίησα τὸν ἀνθρώπον. Ὑμεῖς δὲ αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς.

Προκειμένον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ξδ'.

Ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς.

Στίχ. Σοὶ πρέπει ὕμνος, ὁ Θεός, ἐν Σιών.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΑ'. 19.

Ὁ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, διωγμὸς δὲ ἀσεβοῦς εἰς θάνατον. Βδελυγμὰ Κυρίου διςτραμμένα ὁδοί· δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν. Χειρὶ χειρας ἐμβαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἀτιμώρητος ἔσται κακῶν· ὁ δὲ σπείρων δικαιοσύνην, λήψεται μισθὸν πιστόν. Ὡσπερ ἐκώτιον χρυσοῦν ἐν ῥίνι υἱός, οὕτω γυνακί κακόφρονι καλλός. Ἐπιθυμία δικαίων πᾶσα ἀγαθὴ· ἐλπίς δὲ ἀσεβῶν ἀπολείται. Εἰσὶν, οἱ τὰ ἴδια σπείροντες πλείονα παροῦνται· εἰσὶ δὲ καὶ οἱ συνάγοντες τὰ ἀλλότρια, ἐλαττονοῦνται. Ψυχὴ εὐλογουμένη πᾶσα ἀπλή· ἀνὴρ δὲ θυμώδης οὐκ εὐσχήμων. Ὁ συνέχων αἶτον, ὑπολείπεται αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν· εὐλογία δὲ εἰς κεφαλὴν τοῦ μεταδιδόντος. Τεκταινόμενος ἀγαθὰ, ζητεῖ χάριν ἀγαθὴν· ἐκζητῶντα δὲ κακὰ καταλήψεται αὐτόν. Ὁ πεποιθὼς ἐπὶ τῷ κλύτῳ αὐτοῦ, οὕτως πεσεῖτε· ὁ δὲ ἀντιλαμβανόμενος δικαίων, οὕτως ἀνατελεῖ. Ὁ μὴ συμπεριφερόμενος τῷ ἑαυτοῦ οἴκῳ, κληρονομήσει ἄνεμον· δουλεύσει δὲ ἄφρων φρονίμῳ.

Ἐν καρποῦ δικαιοσύνης φύτεται δένδρον ζωῆς· ἀφαιροῦνται δὲ ἄωροι ψυχαὶ παρανόμων. Εἰ ὁ μὲν δίκαιος μόλις σώζεται, ὁ ἀσεβὴς καὶ ἀμαρτωλὸς ποῦ φανεῖται; (Κεφ. ΙΒ'. 1). Ὁ ἀγαπῶν παιδείαν, ἀγαπᾷ αἴσθησιν· ὁ δὲ μισῶν ἐλέγχους, ἄφρων. Κρείσσων ὁ εὐρίσκων χάριν παρὰ Κυρίῳ· ἀνὴρ δὲ παράνομος παρασιωπηθήσεται. Οὐ κατορθώσει ἄνθρωπος ἐξ ἀνόμου· αἱ δὲ ρίζαι τῶν δικαίων οὐκ ἐξαρθήσονται. Γυνὴ ἀνδρεία στέφανος τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς· ὡσπερ δὲ ἐν ξύλῳ σκώληξ, οὕτως ἄνδρα ἀπόλλυσι γυνὴ κακοποιός. Λογισμοὶ δικαίων κρίματα· κυβερνώσι δὲ ἀσεβεῖς δόλους. Λόγοι ἀσεβῶν δόλιοι εἰς αἷμα· στόμα δὲ ὀρθῶν ρύσεται αὐτούς.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δ'ς.

Ἦχος πλ. δ'.

Μεγαλορρήμων Φαρισαῖος, ἐβδελύχθη καυχῆσάμενος, καὶ Τελώνης ταπεινόφρων, διὰ σιγῆς ἐδικαιώθη προσευξάμενος· διὰ τῶν ἑκατέρων μαθούσα ψυχὴ μου τὸ διάφορον, τὴν ταπεινοφροσύνην ἐλοῦ καὶ κατάσπαζε· Χριστὸς γὰρ ταπεινοῖς ἐπηγγείλατο, δίδοναι χάριν ὡς φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Κυρίου, ἱκετεύσατε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ αἰτήσασθε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλῆθος οἰκτιρμῶν, καὶ τὸν ἰλασμόν, τῶν πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐγὼ Παρθένη ἀγία Θεοτόκε, τῇ σκέπῃ σου προστρέχω· αἶδα ὅτι τεύξομαι τῆς σωτηρίας· δύνασαι γὰρ ἀγνὴ βοηθῆσαι μαί.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤΗΣ Δ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὰ Τρισδικὰ, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, εἰς τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα Κατανυκτικά καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ ἀσαλευτὸν στήριγμα.

Ἐγκρατεῖα λαμπρύναντες, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸν Σταυρὸν προσκυνήσωμεν, τὸν σωτήριον, ἐν ᾧ Χριστὸς προσηλώθη, καὶ βροσάμεν αὐτῷ· Χαῖρε νησευόντων ἡ τρυφῆ, καὶ βεβαία βοήθεια· χαῖρε ἀναιρέτα τῶν παθῶν, τῶν δαιμόνων ἀντίπαλε· χαῖρε Ξύλον μακάριον.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸ ἀσάλευτον στήριγμα, τὸ τῆς Πίστεως, καὶ σεβάσμιον δώρημα, τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν Θεοτόκον ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν πιστοί· Χαῖρε ἢ τὴν πέτραν τῆς ζωῆς, ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα· χαῖρε τῶν περάτων ἢ ἐλπίς, θλιβομένων ἀντίληψις· χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὡς ἀπαρχαὶς τῆς φύσεως.

Ὅσπερ ζῶν τῆς Κτίσεως, τὸν σὸν Σταυρὸν προκείμενον, ἢ Οἰκουμενὴ ἀσπάζεται Κύριε, καὶ προσκυνούσα κράζει σοι· Τῇ αὐτοῦ ἐνεργείᾳ, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, τοὺς εὐλογοῦντάς σε, διὰ τῆς ἐγκρατείας συντήρησόν Πολυέλεε.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Χαῖρε ἢ δι' Ἀγγέλι, τὴν χαρὰν τοῦ Κόσμου δεξαμένη· χαῖρε ἢ τεκοῦσα τὸν Ποιητὴν σου καὶ Κύριον· χαῖρε ἢ ἀξιωθεῖσα γενέσθαι Μητέρα Θεοῦ.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναιίου, καὶ τὰ παράντα Τριῶδια κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογεῖται δὲ καὶ ἢ β'. Ὡδή.

Τριῶδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή β'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ἰ**δετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἶμι ὁ Θεός, ὁ παῖς
• τὸν Ἰσραὴλ, ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ διαγα-
• γων, καὶ σώσας καὶ θρέψας, καὶ ἐκ δου-
• λείας πικρᾶς, ἐλευθερώσας Φαραῶ.

Μέσον τῆς Κτίσεως, ὃν καθυπέμενας Σταυρὸν, Μεσσία Λόγε Θεοῦ, τῷ τῆς Νηστείας σήμερον μεσασμῷ, πιστῶς προσκυνούμεν, αἰτούμενοι κατιδεῖν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν.

Ράβδῳ δυνάμει, προτυπωθεῖση τῷ Μωσῇ, τὴν θαλάσσαν τῶν παθῶν, διατεμόντες φθάσωμεν πρὸς γῆν, τῆς ἐπαγγελίας, καὶ μίνα τοῦ νοητοῦ, ἐμφορηθῶμεν δαψιλῶς.

Τίς μὴ θρηνήσει σε; τίς μὴ πενήσει σε ψυχῇ, ποθοῦσαν τὰ πονηρὰ, ἐκ ἐκζητοῦσαν πόθῳ τὰ ἀγαθὰ, δικαίου Κριτοῦ δέ, καταφρονούσαν αἰεὶ, μακροθυμοῦντος ἐπὶ σοί;

Θεοτοκίον.

Σάρκα γενόμενον, ἀναλλοιώτως τὸν Χριστόν, Παρθένη κυφορεῖς· ὃν ἐκτεκῶς ἰπέτευε, σαρκικῶν παθῶν ἀπαλλάξαι, τοὺς προσκυνοῦντας Σταυρὸν, ὃν καθυπέμενε σαρκί.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος πλ. δ'. Ἰδετε ἴδετε.

Ἰδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἶμι ὁ Θεός ὑμῶν, ὁ τῇ Οἰκουμένῃ, τὸν Σταυρὸν μου παρασχωὼν, ὄπλον σωτηρίας, εἰς τὸ νῦν προσκυνεῖσθαι αὐτόν, ὅπως οἱ ἀσπαζόμενοι, καταργῶσι τοῦ ἐχθροῦ τὰ μηχανήματα.

Μέγας εἶ Κύριε, καὶ πολυέλεος, ὅτι δέδωκας τὸν ζωοποιόν σου, προσκυνεῖσθαι νῦν Σταυρὸν, ἐνθα σου αἱ χεῖρες, καὶ αἱ πόδες ἠλώθησαν· ἐν ᾧ τὸ αἷμα ἐρρύη, τῆς ἀχράντου σου Πλευράς, ζῶν πηγαῖον ἡμῖν.

Δόξα.

ὑπερτελεστάτη Μοναίς, ὑπέρβου, τρισυπόστατε, ἀγέννητε Πάτερ, καὶ Υἱὸς μονογενὴς, Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθεὶν, δι' Υἱοῦ δὲ φανέν, οὐσία μία καὶ φύσις, κυριότης, βασιλεία, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀρρήτον τὸ θαῦμα, τῆς σῆς κινήσεως Μητροπάρθενε· πῶς γὰρ καὶ λοχεύεις, καὶ ἀγγεύεις ἐνταύτῳ; πῶς παιδοτοκεῖς· καὶ ἀγνοεῖς πῆραν ὄλω ἀνδρός; Ὡς αἶθεν ὁ ὑπὲρ φύσιν, ἐξ ἐμοῦ κεινοπρεπῶς, Λόγος Θεοῦ γεννηθείς.

Δόξα σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὺ Μωσῆς ὁ μέγας, προδιστύπωσε, τὸν Σταυρὸν ἡμῖν, χεῖρας ἐκπετάσας, καὶ πορθήσας Ἀμαλήν· σὲ ἐκτυποῦντες ἐν σκιαῖς καὶ αἶρι, ἡμεῖς ἐκτρέπομεν καὶ κωῶμεν, τὸν ἀρχέκακον ἐχθρὸν, ὑμνολογοῦντες Χριστόν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ἰ**δετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἶμι ὁ Θεός ὑμῶν, ὁ
• πρὸ τῶν αἰώνων, γεννηθείς ἐκ τοῦ Πα-
• τρός, καὶ ἐκ τῆς Παρθένης ἐπ' ἐσχάτων ἄχα
• ἀνδρός κηθείς, καὶ λύσας τὴν ἀμαρτίαν, τῷ
• προπάτορος Ἀδάμ ὡς φιάνθρωπος

Ὡδή ἢ. Ὁ στεγαζῶν ἐν ὕδασι.

Ὁ συσσεῖσας θεμέλια, πάσης τῆς γῆς ὡς Θεός, ὑψωθείς ἐν ξύλῳ, ἄσπεστον πάσῃ ἐδωρήσω, πιστοῖς ἔρεισμα Κύριε, τὸ σωτήριον ὄπλον τοῦ Σταυροῦ σου· ὃν περ προσκυνοῦντες σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀπασράπτου δειώμενοι, ὑπὲρ ἡλίου αὐγᾶς, τοῦ Σταυροῦ τὸ ξύλον, δεῦτε νηστεία ἀστραπτόμενοι, νῦν ἀσπασώμεθα, ἀρυόμενοι χάριν φωτοφόρον, σκότος ἐκμειοῦσαν, τῶν ὑπερυψοῦντων, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰδὼν ζῶν τὸ ἀλλόμενον, εἰς αἰωνίαν ζωὴν, σὺ ὑπάρχων Λόγε, αἷμα καὶ ὕδωρ, ἐκ

πλευρᾶς ἐν Σταυρῷ, ἐβλυσας Δέσποτα, ἀμαρτίας χειμάρρους ἀναστέλλων. Ὅθεν δυσωπῶ σε Σήρανον παθῶν μου, τὰς ποτηρὰς ἐκβλύσεις.

Θεοτοκίον.

Νοητὸν ὡς ἀγίασμα, τὸν ἐν ἀγίοις Θεὸν, ἀναπεπαυμένον, τίκεις ἀγία, Θεομητορ ἀγνή, πάντα τὰ πέρατα, ἀγαίζοντα Δεῖα προσκυνήσει, σήμερον Παρθένε, Ξύλου παναγίου, ἐν ᾧ σαρκί ἐπάγη.

Εἰρμὸς ἄλλος. Ἄγγελαι καὶ Οὐρανοί.

Δεῦτε ἴδωμεν λαοί, τὸ ζωηφόρον Ξύλον νῦν προκειμένον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἐπάγη ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σὺν φόβῳ ὑμνοῦντες, τοῦτον προσκυνούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τρισύνθετον Σταυρὸν, ὡς τῆς Τριάδος τύπον ἀνυμνήσωμεν, καὶ προσκυνούμεντες φόβῳ ἀνακράζωμεν. Εὐλογοῦντες ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Εἰς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἄμφω, ὡς Θεὸν τὰ τρία δοξαζῶ εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἀφθόρως κύεις, μόνη θηλαζεις βρέφος μὴ λοχεύουσα, μόνη τὸν Κτίστην τίκεις καὶ Δεσπότην σου, εἰ καὶ δούλη καὶ μήτηρ· σὲ Παρθενομητορ, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν τυφλὸν ἐκ γενετῆς, ὁ ὀμματώσας λόγῳ, πηρωθὲν μου σὺ, τὸ τῆς καρδίας ὄμμα, πάλιν ἀνοίξον, ἵνα βλέψω τὸ φῶς, τῶν σῶν προσταγμάτων, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμὸς.

• Ἄγγελαι καὶ οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχοῦμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐδὴ δ'. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεός.

Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Σταυρῷ σου λύσας τὴν ἀρχαίαν ἀράν, καὶ τοῦτον ἡμῖν δωρησάμενος, κραταίωμα καὶ καταφυγὴν, καὶ ἀσφαλῆ κρηπίδα· δι' οὗ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, νῦν κρατιοῦμεν.

Ὅτι σειραῖς συσφίγγομαι, ἀμετρήτων μου κακῶν, καὶ τὰς τρίβους σου τὰς σωτηρίουσιν Χριστέ, ἐκὼν ἐπιγινῶναι οὐ βούλομαι, τῷ σῶ με ἐπίστρεψον Σταυρῷ, τὴν πώρωσίν μου λύων, δι' ἄφατον ἔλεος, τῆς σῆς εὐσπλαγχνιάς.

Τὴν Φαρισαίου ἔπαρσιν, μμησάμενος [κακῶς, κατηνέχθην, πτώμα χαλεπὸν καὶ δεινόν, καὶ κείμαι ἐχθρῶν καταπάτημα· ἀλλ' οἴκτειρον σῶσόν με Χριστέ, σεαυτὸν δι' οἴκτον, ταπεινώσας ὑψίστε, Βασιλεῦ τῆς δόξης.

Θεοτοκίον.

Αἰ γενεαί σε ἅπασαι, μακαρίζουσιν Ἄγνη· Ἰησοῦς γὰρ μόνος, ὁ τεχθεὶς ἐκ τῆς σῆς μηδῆος, αὐτὸς ὡς ἐπίσταται, ἐποίησε Κόρη μετὰ σοῦ, Παρθένε μεγαλεῖα· ὃν δυσώπει σώζεσθαι, ποιήμην καὶ λαόν σου.

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Σταυρῷ σου λύσας, τὴν ἀρχαίαν ἀράν, καὶ τοῦτον τιθεὶς ἡμῖν εἰς προσκύνησιν· αὐτὸν ἀσπαζόμενοι πιστῶς, αὐτὸν καὶ ἀνυμνοῦντες, σοῦ τὸ μέγα ἔλεος, ὑμνοῦμεν ἀπαύστως.

Τῆς Ἐκκλησίας καύχημα, σὺ εἶ τίμιε Σταυρε, βασιλείας ὄπλον, καὶ τοῦ Κόσμου παντός, εἰρήνης βραβεῖον θεότευκτον. Σταυρὲ Ὀρθοδόξων ἡ χαρὰ, τῆς Οἰκουμένης φύλαξ, φύλαξον ἀγίασον, τῆς σέ προσκυνήντας. Δόξα.

Τριάς ἀγία δόξα σοι, ἡ ὁμότιμος Μονάς, Δεῖα φύσις, μία βασιλεία φρηκτὴ· ὁ Πατήρ ὁ Υἱὸς σὺν τῷ Πνεύματι, τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον παντί, ἡ ἀναρχὸς Θεότης, σῶσον τοὺς λατρεύοντας, σοὶ τῷ πάντων Κτίστη.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῷ σταυρῷ ὡς ἴστατο, ἡ Ἀμνάς σου Ἰησοῦ, τὸν Ποιμένα, καὶ Δεσπότην αὐτῆς, ὀρώσα πικρῶς ἐπωδύρετο, καὶ σπλάγγνα κινουῦσα ἐπὶ σοί, Χριστέ ἀνεκαλεῖτο· Τί τὸ ξένον Δεάμα; ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις;

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν Μανασσῆν ὡς ἔσωσας, μεταγνόντα ὁ Θεός, σῶσον καὶ ἐμὲ, δάκρυσι μετανοοῦντα πικρῶς, καὶ μὴ ἀποστρέψης τὸν δούλόν σου· ἐξέκλινα γάρ μου τὴν ψυχὴν, ὡς πάλαι Ἰσραὴλ ἐκείνος, πάσας τὰς ἡμέρας μου, ζῶν ἐν ἀσωτία.

Ὁ Εἰρμὸς.

• Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ἐγείρας κέρας, σωτηρίας ἡμῖν, ἐν οἴκῳ Δαυὶδ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ· ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, Ἀνατολὴ ἐξ ὑψους, καὶ κατεύθυνεν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν

Ἰδιόμελον, δὶς. Ἦχος πλ. δ'.

Τοῦ μεγαλαύχου Φαρισαίου, τὴν ἐξ οἴσεως ἐννοοῦσα ψυχὴ μου κατάκρισιν, καὶ ταῦ

ταπεινόφρονος Τελώνου, τὴν δὲ ἐξαγορεύσεως πταισμάτων, ἐπιγνήσα δικαίωσιν· τῆ μὲν ἀποδέσθαι κατεπείγε, τὴν ἐπ' ἀρετῆς προπέτειαν· τοῦ δὲ προλαβέσθαι, τὴν ἐφ' οἷς ἐπλημμελησας ἐξομολόγησιν· διεγείρει τὴν ἀταπεινῶτον σεαυτῇ καρπουμένη, διὰ μετριοπαθείας ὑψωσιν, παρὰ Χριστοῦ τοῦ ἔχοντος τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Μεγάλως ἠγωνίσασθε Μάρτυρες, ταῖς βασιάνυς τῶν ἀνόμων, ὑπομείναντες γενναίως, τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντες, ἐναντίον βασιλέων· καὶ πάλιν μεταστάντες ἐκ τοῦ βίου, δυνάμεις ἐνεργεῖτε ἐν τῷ Κόσμῳ, καὶ ἀσθενεῖς θεραπεύετε, ἐκ τῶν παθῶν αὐτῶν Ἅγιοι· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἡ σκέπη σου Θεοτόκε Παρθένε, ἰατρεῖον ὑπάρχει πνευματικόν· ἐν αὐτῇ γὰρ καταφεύγοντες, ψυχικῶν νοσημάτων λυτρούμεθα.

Εἰς τὴν Ἐπιθέκην, Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος πλ. β'.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ξε'.

Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Στίχ. Εὐλογεῖτε ἔθνη τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἀκουτίσατε φωνὴν τῆς αἰνέσεως αὐτοῦ.

Προφητείας Ἠσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΕ'. 4.

Κύριε ὁ Θεός μου, δοξάσω σε, καὶ ὑμνήσω τὸ ὄνομά σου, ὅτι ἐποίησας θαυμαστά πράγματα, βουλήν ἀρχαίαν ἀληθινήν. Γένοιτο Κύριε. Ὅτι ἔθηκας πόλιν εἰς χῶμα, πόλεις ὀχυραῖς τοῦ μὴ πσεῖν αὐτῶν τὰ θεμέλια· ἀσεβῶν πόλεις εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ οἰκοδομηθῆ. Διὰ τοῦτο εὐλογήσει σε ὁ λαὸς ὁ πτωχός, καὶ πόλεις ἀνθρώπων ἀδικουμένων εὐλογήσῃ σε· ἐγένου γὰρ πάση πόλει ταπεινῇ βοηθός, καὶ τοῖς ἀθυμήσασιν δι' ἔνδειαν σκέπη· ἀπὸ ἀνθρώπων πονηρῶν ῥύση αὐτούς· σκέπη διψῶντων, καὶ πνεῦμα ἀνθρώπων ἀδικουμένων· ὡς ἄνθρωποι ὀλιγόψυχοι διψῶντες ἐν Σιών, ὅτι ῥύση αὐτούς ἀπὸ ἀνθρώπων ἀσεβῶν, οἷς ἡμᾶς παρέδωκας. Καύσων ἐν σκέπη νέφους, κληματίδα ἰσχυρῶν ταπεινώσει. Καὶ ποιήσει Κύριος Σαβαώθ πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ἐπὶ τὸ ὄρος τοῦτο πότον λιπασμάτων, πότον τρυγῶν· πίνονται ἐν εὐφροσύνῃ, πίνονται οἶνον, κρίσονται μύρον ἐν

τῷ ὄρει τούτῳ· παράδος ταῦτα πάντα τοῖς ἔθνεσιν· ἢ γὰρ βουλή αὕτη ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη. Κατέπιεν ὁ θάνατος ἰσχύσας, καὶ πάλιν ἀφείλε Κύριος ὁ Θεός πᾶν δαίκρουν ἀπὸ παντός προσώπου· τὸ ὄνειδος τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀφείλεν ἀπὸ πάσης τῆς γῆς· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα. Καὶ ἐρουσιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· Ἰδοῦ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐφ' ᾧ ἠλπίζομεν, καὶ σώσει ἡμᾶς· οὗτος Κύριος· ὑπεμείναμεν αὐτῷ, καὶ ἠγαλλιώμεθα, καὶ εὐφρανθησόμεθα ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ ἡμῶν.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ξε'.

Εὐλογῆσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσῃ ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσῃ ἡμᾶς.

Τῆ ΤΡΙΤῆ Τῆς Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενα.

Μέσον γῆς ὑπέμενας, Σταυρόν καὶ Πάθος Οἰκτίρμον, πᾶσι τὴν ἀπάθειαν, καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν παρεχόμενος· μεσασμῷ σήμερον, Νηστεῶν ἅπαντες, διὰ τοῦτο εἰς προσκύνησιν, αὐτὸν προτίθεμεν, καὶ περιχαρῶς ἀσπαζόμεθα· ἰδεῖν σου τὰ Παθήματα, καὶ τὴν ζωηφόρον Ἀνάστασιν, ἐκλελαμπρυσμένοι, ταῖς θείαις ἀρεταῖς Λόγε Θεοῦ, ἀναδειχθῆμεν ἅπαντες, μόνε πολυέλεε.

Ὅμοιον.

Νεκρὸς ἐχρημάτισας, ἐπὶ σταυροῦ ἠπλωμένος, καὶ λόγῃ νυττόμενος, καὶ χολῆν Μακρόθυμε ποτιζόμενος, ὁ Μερράς ὕδατα, ἐν χειρὶ Δέσποτα, Μωϋσέως εἰς γλυκύτητα, μεταβαλόμενος· ὅθεν δυσωπῶ σε καὶ δέομαι· Τὰ πάθη τὰ πικρότατα, ἐκ τῆς διανοίας μου ἔκτελον, καὶ τῆς μετανοίας, τῷ μέλιτι γλυκάνας μου τὸν νοῦν, προσκυνητὴν με ἀνάδειξον, τοῦ τιμίου Πάθους σου.

Ἄλλος. Ἦχος α'. Ὁ παλαί τῷ Μωσῆ.

Ὁ παλαί Μωϋσῆς προτυπώσας, ἐν ταῖς παλάμαις αὐτοῦ, κατετροπούτο τὸν Ἀμαλῆκ, μέγαν Σταυρόν, σήμερον ἐπ' ὄψει ἡμῶν βλέποντες, λαοὶ προτεθέντα, φρικτῶς ψάυσωμεν ἐν ἀγνότητι νοῦ τε καὶ χειλέων· ἐν αὐτῷ γὰρ Χριστὸς ὑψώθη, ἀπονεκρώσας τὸν θάνατον· καὶ τῆς τοιαύτης χάριτος, ἅπαντες καταξιούμενοι, ἐν ὡδαῖς νεοπνεύστοις, τοῦ

παντός τὸν Σωτῆρα ὑμνολογοῦντες, προσευξόμεθα προφθάσαι, καὶ αὐτὴν τὴν σωτήριον Ἀνάστασιν.

Ἔτερα. Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, τὸ τῆς ζωῆς ἡμῶν πρόξενον, πεφηνός ξύλον σήμερον, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὸν Σταυρόν, δι' οὗ περ, θάνατος ἐτρώθη, καὶ ἡ ἀνάστασις ἡμῖν, τοῖς ἐπταικόσιν ἐκαινουργήθη σαφῶς, τῷ ῥυσαμένῳ κρᾶζοντες. Ὁ δὲ ἡμᾶς ἐκουσίως παθῶν, ἵνα σώσῃς τὰ σύμπαντα, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Κράτος ἀπροσμάχητον, Χριστιανοῖς ἡμῖν δέδοται, ὁ Σταυρός σου Σωτῆρ ἡμῶν· δι' οὗ τὰ ἀλλόφυλα, τῶν ἐθνῶν τροποῦνται, πλήθη καὶ εἰρήνη, τῆς Ἐκκλησίας σου Χριστέ, ἐπισκιάζει ὀρθοδοξούσης καλῶς· ὄν περ νῦν ἀσπαζόμεθα, καὶ σοὶ θερμῶς ἀνακρίζομεν. Τῆς μερίδος ἀξίωσον, καὶ ἡμᾶς τῶν Ἁγίων σου.

Δάκρυσι καθάραντες, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, καὶ νηστεία ἀγνίσαντες, δεῦτε προσκυνήσωμεν, τοῦ Σταυροῦ τὸ ξύλον, δι' οὗ καταργοῦνται τὰ ψυχοφθόρα τῆς σαρκός, τῇ ἐγκρατεία ἀνασκιρτήματα· τῷ σταυρωθέντι κρᾶζοντες. Τῆς σῆς Σωτῆρ καταξίωσον, τριμέρου Ἐγέρσεως, προσκυνῆσαι τὴν ἔλλαμψιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καὶ Κύριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντᾶται· χολῆς καὶ ὄξου γεύεται, ὁ γλυκασμός τῆς Ἐκκλησίας· στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων Οὐρανὸν τοῖς νέφεσι· χλαῖναν ἐνδύεται χλεῦης, καὶ ῥαπίζεται πλήρη χειρὶ, ὁ τῇ χειρὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· τὸν νῶτον φραγγελᾶται, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις· ἐμπτυσμούς καὶ μᾶστιγας δέχεται, ὄνειδιαμούς καὶ κολαφισμούς, καὶ πάντα ὑπομένει, δι' ἐμὲ τὸν κατὰ κριτον, ὁ Δυτρωτής μου καὶ Θεός, ἵνα σώσῃ Κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὐσπλαγχνός.

Ἐσπέρας, Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ψαλμός 83.

Α"σατε τῷ Θεῷ, ψάλατε τῷ Ὄνόματι αὐταῦ.

Στίχ. Ὁδοποιήσατε τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ ὀσμῶν, Κύριος ῥῆγμα αὐτῷ.

Ἐνεσεως τὸ Ἀναγνώσμα.

Κεφ. θ', 8.

Εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Νῶε, καὶ τοῖς υἱοῖς αὐτῆ μετ' αὐτῆ, λέγων· Ἴδὲ ἐγὼ ἀνίστημι τὴν διαθήκην μου ὑμῖν, καὶ τῷ σπέρματι ὑμῶν μετ' ὑμᾶς, καὶ πάση ψυχῇ ζώσῃ μετ' ὑμῶν,

ἀπὸ ὀρνέων καὶ ἀπὸ κτηνῶν, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, ὅσα ἐστὶ μεθ' ὑμῶν, ἀπὸ πάντων τῶν ἐξελθόντων ἐκ τῆς κιβωτῆ· καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου πρὸς ὑμᾶς· καὶ οὐκ ἀποθαινεῖται πᾶσα σὰρξ ἔτι ἀπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ κατακλυσμῆ· καὶ ἔκ ἔσται ἔτι κατακλυσμὸς ὕδατος, τοῦ καταφθεῖραι πᾶσαν τὴν γῆν. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Νῶε· Τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς διαθήκης, ὃ ἐγὼ δίδωμι ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, καὶ ἀναμέσον πάσης ψυχῆς ζώσης, ὅσα ἔστι μετ' ὑμῶν, εἰς γενεαὶς αἰώνιους. Τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφέλῃ· καὶ ἔσται εἰς σημεῖον διαθήκης ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ τῆς γῆς· καὶ ἔσται ἐν τῷ συννεφεῖν με νεφέλας ἐπὶ τὴν γῆν, ὀφθήσεται τὸ τόξον μου ἐν τῇ νεφέλῃ· καὶ μνησθήσομαι τῆς διαθήκης μου, ἣ ἔστιν ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, καὶ ἀναμέσον πάσης ψυχῆς ζώσης ἐν πάσῃ σαρκί· καὶ οὐκ ἔσται ἔτι ὕδωρ εἰς κατακλυσμὸν, ὥστε ἐξαλεῖψαι πᾶσαν σάρκα. Καὶ ἔσται τὸ τόξον μου ἐν τῇ νεφέλῃ· καὶ ὄψομαι τοῦ μνησθῆναι διαθήκης αἰωνίου, ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ τῆς γῆς, καὶ ἀναμέσον πάσης ψυχῆς ζώσης ἐν πάσῃ σαρκί, ἣ ἔστιν ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς τῷ Νῶε· Τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς διαθήκης, ἣς διεθέμην ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ ἀναμέσον πάσης σαρκός, ἣ ἔστιν ἐπὶ τῆς γῆς.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμός 83.

Ἡ σωτηρία μου ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοὶ, καὶ εὐφρανθήτωσαν.

Παρομιῶν τὸ Ἀναγνώσμα.

Κεφ. ΙΒ', 8

Στόμα συνετοῦ ἐγκωμιάζεται ὑπὸ ἀνδρός· νωθροκαρδίας δὲ μυκτηρίζεται. Κρείσσων ἀνὴρ ἐν ἀτιμίᾳ δουλεύων ἑαυτῷ, ἢ τιμὴν ἑαυτῷ περιτιθεῖς, καὶ προσδεόμενος ἄρτου. Δίκαιος οἰκτεῖρει ψυχὰς κτηνῶν αὐτοῦ· τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν ἀσεβῶν, ἀνελεήμονα. Ὁ ἐργαζόμενος τὴν ἑαυτοῦ γῆν, ἐμπλησθήσεται ἄρτων, οἱ δὲ διώκοντες μάταια, ἐνδεεῖς φρενῶν. Ὁ ὅς ἐστιν ἡδύς ἐν οἴνων διατριβαῖς, ἐν τοῖς ἑαυτοῦ ὀχυρώμασι καταλείψει ἀτιμίαν. Ἐπιθυμίαι ἀσεβῶν, κακαί· αἱ δὲ ρίζαι τῶν εὐσεβῶν, ἐν ὀχυρώμασι. Δι' ἀμαρτίαν χειλέων ἐπιπίπτει εἰς παγίδας ἀμαρτωλός· ἐξολισθαίνει δὲ ἐξ αὐτῶν δίκαιος. Ὁ βλέπων λεία ἐλεηθήσεται ὁ δὲ συναντῶν ἐν πύλαις ἐκθλίψει ψυχάς. Ἀπὸ καρπῶν στόματος ψυχὴ ἀνδρός πλησθήσεται ἀγαθῶν, ἀνταπόδομα δὲ χειλέων αὐτοῦ δοθήσεται αὐτῷ. Ὅδοι ἀφρόνων ὀρθαί

ἐνώπιον αὐτῶν· εἰσακούει δὲ συμβουλίας σοφός. Ἄφρων ἀύθημερόν ἐξαγγέλλει ὀργὴν αὐτοῦ· κρύπτει δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀτιμίαν πανουργός. Ἐπιδεικνυμένην πίστιν ἀναγγελεῖ δίκαιος· ὁ δὲ μάρτυς τῶν ἀδίκων, δόλιος. Εἰσὶν, οἳ, λέγοντες, τιτρώσκουσιν ὡς μαχαίρα· γλῶσσαι δὲ σοφῶν ἰῶνται. Χεῖλη ἀληθινὰ κατορθοῖ μαρτυρίαν· μάρτυς δὲ ταχὺς γλῶσσαν ἔχει ἀδικόν. Δόλος ἐν καρδίᾳ τεκταινομένου κακῆ· οἳ δὲ βουλόμενοι εἰρήνην, εὐφρανθήσονται. Οὐκ ἀρέσει τῷ δικαίῳ οὐδὲν ἀδικόν· οἳ δὲ ἀσεβεῖς πλησθήσονται κακῶν. Βδελύγμα Κυρίῳ χεῖλη ψευδῆ· ὁ δὲ ποιῶν πίστει, δεκτὸς παρ' αὐτῷ.

Ἔς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δις.
Ἦχος γ'.

Νικῶν τὸν Τελῶνιν τοῖς παραπτώμασιν, οὐ ζηλώ τῆ μετανοίᾳ· τοῦ δὲ Φαρισαίου μὴ κεκτημένος τὰ κατορθώματα, μιμοῦμαι τὴν οἴησιν. Ἄλλ' ἢ τῆς σῆς ταπεινώσεως ὑπερβολή, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν δαιμονικὴν ὑψηλοφροσύνην, ἐν τῷ Σταυρῷ καθελὼν, τοῦ μὲν, τῆς προτέρας, πονηρίας, τοῦ δὲ, τῆς ἐσχάτης ἀπονοίας, ἀλλοτριώσόν με, τὴν ἐκατέρων χρηστὴν διαθήσιν, ἐν τῇ ψυχῇ μου βεβαιώσας, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Προφήται καὶ Ἀπόστολοι, Χριστοῦ καὶ Μάρτυρες, ἐδίδαξαν ὑμνεῖσθαι, Τριάδα ὁμοούσιον· καὶ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη τὰ πεπλανημένα, καὶ κοινωνοὺς Ἀγγέλων ἐποίησαν, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. α'.

Ορῶσά σε ἡ Κτίσις ἅπασα ἐπὶ Σταυροῦ, γυμνὸν κρεμάμενον, τὸν Δημιουργόν, καὶ Κτίστην τῶν ἀπάντων, ἡλλοιοῦτο φόβῳ, καὶ ἐπωδύρευτο· ὁ ἥλιος δὲ τὸ φῶς ἠμαύρωσε, καὶ γῆ ἐκυμαίνετο· πέτραι δὲ ἐσχίζοντο, καὶ ναοῦ φαιδρότης διερρήγνυτο· νεκροὶ ἐξανίσταντο ἐκ μνημάτων, καὶ Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐξίσταντο λέγουσαι· ὦ τοῦ θαύματος! ὁ Κριτὴς κρίνεται, καὶ πάσχει θέλων, διὰ τὴν τοῦ Κόσμου σωτηρίαν καὶ ἀνάπλασιν.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὰ Τριαδικὰ καὶ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. β'. Ἐλπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθή.

Τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν, ἀγιάζων ὁ Θεός, καὶ πανσεβάσιμος Σταυρὸς, εἰς προσκύνησιν κεῖται· προσέλθωμεν ἐν συνειδήσει καθαρᾷ· ἀντλήσωμεν ἀγιασμόν καὶ φωτισμόν, καὶ φόβῳ ἐκβοήσωμεν· Σωτῆρ ἡμῶν φιλήνθρωπε, δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Σταυροθεστοκίον, ὁμοιον.

Παρισταμένη τῷ Σταυρῷ, ἡ ἀπειρόγαμος Μήτηρ, τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀνευ σποράς, τεχθέντος, ἀνεβόησε· Ῥομφαία τὴν καρδίαν μου, διήλθεν ὡς Υἱὸς, μὴ φέρουσα κρεμάμενον ἐν ξύλῳ σε ὄραν, ὃν τρέμουσι τὰ σύμπαντα, ὡς Κτίστην καὶ Θεόν. Μακρόθυμε δόξα σοι.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. Καθίσματα, ἕτερα.

Ἦχος α'. Ἀπεγνωσμένην.

Λαμπροφορῶντες ταῖς ἀρεταῖς προσέλθωμεν, τῆς ἐγκρατείας τὸ καθαρὸν κητσαίμενοι, καὶ Σταυρὸν τὸν τίμιον, βοῶντες προσκυνήσωμεν· Ἀγίασον ἡμῶν σὺν ταῖς ψυχαῖς, καὶ τὰ σώματα· ἀξιώσον ἡμᾶς, καὶ τοῦ ἀχράντου Πάδους σου, ὁ μόνος Θεὸς ἀπάντων, χαριζόμενος ἡμῖν καὶ τὰ ἔλεή σου.

Σταυροθεστοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸν τάφον σου.

Ορῶσά σε Χριστέ, ἡ πανάιωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἀφατος, οἰκονομία σου αὕτη, δι' ἧς ἐσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, Οἰκτίρμον πλαστούργημα;

Ἔπειτα τὸν ἐπόμενον Κανόνα, καὶ τὰ Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν· τὸν δὲ Κανόνα τοῦ Μηναίου ψάλλομεν ἐν ταῖς Ἀποδείπνοις.

Κανὼν τοῦ Σταυροῦ, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
Τὸ πανσεβάστον προσκυνήσωμεν Εὐλον.

Ποίημα τοῦ κυρίου Θεοφάνους.

Ὦδῆ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοιξίω τὸ στόμα μου.

Τὸ Εὐλον τὸ ἅγιον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἐξεπέτασε, παλάμας τρώπουμένος, ταῖς ἐναντίας ἀρχάς, προσκυνήσωμεν, ἡμεῖς τε· φαιδρυνθέν-

τες, εἰς δόξαν καὶ αἴνεσιν, τοῦ Παντοκράτορος.

Οράται προκείμενος, ἀγιασμόν παρεχόμενος, Σταυρὸς ὁ σωτήριος· τούτῳ προσελθόμεν, καθαγνίσαντες, καὶ σῶμα καὶ καρδίαν, καὶ ἀπαρυσώμεθα, χάριν σωτήριον.

Ευρί με καθάρισον, τῶν ἐντολῶν σου φιλήνθρωπε, καὶ σοῦ τὰ σωτήρια, δίδου Παθήματα, νῦν θεάσασθαι, καὶ πόθῳ προσκυνῆσαι, Σταυρῷ τειχιζόμενον, καὶ συντηρούμενον.

Σταυροθεοτοκίον.

Ανάρθησιν βλέπουσα, τὴν ἐν Σταυρῷ σου Φιλήνθρωπε, ὠλόλυξε κρᾶζουσα, ἢ σὲ κησασα· Πῶς κατάκριτος, ὁ μέλλων πάντα κρῖναι, ὀράται κρεμάμενος, δόξης ὁ Κύριος;

Ὡδή γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Πηστίας ἐν ὕδατι καρδίας, ριφθέντες τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, πιστῶς περιπτυσώμεθα· ἐν ᾧ Χριστὸς σταυρούμενος, ὕδωρ ἡμῖν ἐπήγαγεν, ὡς εὐεργέτης, ἀφέσεως.

Σταυροῦ τῷ ἰστίῳ πτερωθέντες, τὸν πλοῦτον σωτήριον ἰδοῦ, νηστίας ἐκμεσάσαντες, Μεσσία Ἰησοῦ ὁ Θεός· δι' οὗ ἡμᾶς τοῦ Παύτου σου, πρὸς τὸν λιμένα ἐγκαθόρμισον.

Ετύπου Μωσῆς σε ἐν τῷ ὄρει, ἐθνῶν εἰς ἀναίρεσιν Σταυρέ· ἡμεῖς δὲ ἐκτυπούμεν σε, καρδίᾳ καθορῶντές σε, καὶ προσκυνοῦντες τρέπομεν, ἐχθροὺς ἀσάρκους τῇ δυνάμει σου.

Σταυροθεοτοκίον.

Βουλῆσει σου ἄνθρωπος ἐγένου, Θεὸς ὢν, καὶ πάντων Ποιητής, καὶ νῦν Σταυρῷ κρεμάμενον, σὲ καθορῶ Υἱέ μου Χριστέ, ἢ σὲ τεκοῦσα ἔλεγε, καὶ τὴν καρδίαν τιτρώσκομαι.

Τὸ Τριῶδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή γ'. Ἦχος πλ. β'. Κύριος ὢν πάντων.

Κύριος ὢν πάντων καὶ κτίστης Θεός, μέσον γῆς ἐπὶ Σταυροῦ ὑψώθης, πρὸς σεαυτὸν κλυψῶν, τὴν πεσοῦσαν ἀνθρώπων οὐσίαν, καίστη τοῦ ἐχθροῦ συμβουλίᾳ· ὅθεν σε πιστῶς δοξαζόμεν, τῷ σῶ πάθει στερεούμενοι.

Καθάραντες αἰσθήσεις νηστίας φωτὶ, τοῦ Σταυροῦ ταῖς νοηταῖς ἀκτίσι, πλουσιωτάως πιστοὶ αὐγασιώμεν· καὶ τοῦτον εὐλαβῶς, προκείμενον σήμερον ὀρῶντες, χεῖλεσιν ἀγνοῖς καὶ στόμασι, καὶ καρδίᾳ προσκυνήσωμεν.

Πόπον οὗ ἔστησαν οἱ πόδες Χριστοῦ, προσκυνήσωμεν Σταυρὸν τὸν θεῖον, πέτρα Θεοῦ ἐντολῶν, στηριχθῆναι τοὺς πόδας αἰτοῦντες, ψυχῆς ἡμῶν καὶ κατευθυνθῆναι, ταύτης διαθήματα ἰδόν, εἰς εἰρήνης θεῖα χάριτι.

Θεοτοκίον.

Κόρης ἐξ ἀνάνδρου Χριστέ προήλθες, προσλαβόμενος ἐκ ταύτης σάρκα, ἔννου καὶ ἔμψυχον· καὶ Σταυρῷ σου ἐχθρὸν ἀφανίσας, φθαρῆσαν τῶν βροτῶν τὴν οὐσίαν, πάλιν ἀνεκαίνισας· διὸ δοξαζεῖ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου.

Ἔτερον Τριῶδιον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος α'. Στερέωσον Κύριε.

Εροτήσατε ἅπαντα ὕμνοις τὰ πέρατα, καθορῶντα προσκυνέμενον τὸ ξύλον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀπεκρεμάσθη, καὶ διάβολος ἐτραυματίσθη.

Εροτίζεται σήμερον ὁ ζωηφόρος· χαρᾷ, δεῦτε προσκυνήσωμεν σὺν φόβῳ, τὸν τοῦ Κυρίου τίμιον Σταυρὸν, ἵνα λάβωμεν ἅγιον Πνεῦμα.

Δόξα.

Τρισάκτινε Ἦλιε τρισσοκλεέστατον φῶς, Θεὸς Πάτερ Υἱέ, καὶ ἅγιον Πνεῦμα, ἢ ἄναρχος φύσις καὶ δόξα, τοὺς ὑμνοῦντάς με ρῖσαι κινδύνων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υμνοῦσί σε τάξεις Ἀγγέλων εὐλογημένη, Θεοτόκε, πανύμνητε καὶ Παρθένε· μεθ' ὧν σε νῦν γένος ἀνθρώπων, ὡς ἀνύμφευτον δοξολογοῦμεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ερχόμενος ἀψασθαι σοῦ ζωηφόρε Σταυρέ, ἐφρίττω γλώσσαν καὶ διάνοιαν, προσβλέπων, ὅτι ἐν σοὶ κατεκενώθη, τοῦ Κυρίου μου τὸ θεῖον Αἷμα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**τερέωσον Κύριε τὴν Ἐκκλησίαν σου, ἣν
» ἐκτήσω τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου· ἐν
» αὐτῷ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσας, καὶ ἐφώτισας τὴν Οἰκουμένην.

Κάθισμα αὐτόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· ἰδοῦ γὰρ προσκυνοῦμεν, εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔβησαν οἱ πόδες σου Κύριε· καὶ ξύλον σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν ἐλευθερίας ἐτύχομεν, προσθείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλήνθρωπε.

Δόξα.

Ο Σταυρὸς σου Κύριε ἡγίασται· ἐν αὐτῷ γὰρ γίνονται ἰάματα, τοῖς ἀσθενοῦσιν ἐν ἁμαρτίαις· δι' αὐτοῦ σοι προσπίπτομεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.
Καὶ νῦν.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθησαν τοῦ θανάτου Κύριε· ὃν γὰρ κατέπεε πόθῳ ὁ Ἄδης, ἀπέλυσε τρόμῳ· ἔδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν

σου Ἄγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε, Υἱὲ Θεοῦ· Ἐ-
λέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Αἰνιττόμενος τὸν τύπον, τοῦ Σταυροῦ χει-
ρας ἔτεινε, ἐναλλάξ ἐγγόνοις, πάλαι Ἰα-
κώβ ὁ αἰοίδιμος, ἐπευλογῶν καὶ σημαίνων τὴν
σωτήριον, εὐλογίαν πάντας, ἐφ' ἡμᾶς διαβαί-
νουσαν.

Συντηρούμενοι σφραγίδι, τοῦ Σταυροῦ καὶ
προκείμενον, ἐν ἀγαλλιάσει, πνεύματος
αὐτὸν ἀσπαζόμενοι, πρὸς τὰ σωτήρια Πάθη
ἐπειχθείμεν, τὰ ὀλέθρια, πάθη σαρκὸς θανα-
τώσαντες.

Τὸ σωτήριόν σε ὄπλον, τὸ ἀήττητον τρό-
παιον, τὸ χαρᾶς σημεῖον, θάνατος δι' οὗ
τεθανάτωται, περιπτυσσόμεθα δόξῃ κλειζόμε-
νοι, τοῦ ἐν σοὶ προσπαγέντος, Σταυρὲ πανσε-
βάσμιε.

Σταυροθεοτοκίον.

Οράτός μοι καθωράθης, ὁ Ἄγγελος ἀπρόσι-
τος, Ἰησοῦ Υἱέ μου, σάρκα ἐξ ἐμοῦ δανει-
σάμενος· καὶ νῦν ὀρώσά σε ξύλω καθηλούμενον,
ἐποδύρομαι, ἢ τοῦ Χριστοῦ Μήτηρ ἔλεγε.

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νεκρὸς ἐχρημάτισας, ἐπὶ Σταυροῦ ἠλούμε-
νος, πάντων ἡ ζωὴ καὶ σωτηρία. Τοῦτον
οὖν δίδου, κεκαθαρμένη ψυχῇ, Σῶτερ περιπτύ-
ξασθαι, καὶ σοῦ, Πάθη τὰ σωτήρια, κατιδεῖν
ἀγαλλόμενοι.

Παρίστανται τάξεις σοι, τῶν Ἀσωμάτων τρέ-
μουσαι, Ξύλον ζωοδώρητον· ἐν σοὶ γάρ,
τίμιον Αἷμα Χριστὸς ἐξέχεε, λύθρον ἀναστέλ-
λων ἐναγές, δαίμοσι φερόμενον, ἐπ' ὀλέθρῳ τοῦ
πλάσματος.

Ρομφαία πληγέντα με, τοῦ δυσμενῆς ἰατρευ-
σον, Αἷματί σου Λόγε καὶ τῇ λόγῃ, ἀμαρ-
τιῶν μου τάχος διάρρηξον, Σῶτερ τὸ χειρόγρα-
φον βῶθ, βίβλῳ καταγράφων με, σωζομένων ὡς
εὐσπλαγχνος.

Σταυροθεοτοκίον.

Οβότρυς ὁ πέπειρος, πῶς ἐπὶ ξύλου κρέ-
μασαι; Ἦλιε τῆς δόξης πῶς ἐπήρθης,
φέγγος ἡλίου, σκοτιζῶν παθει σου; Σῶτερ ἢ
τεκοῦσά σε Ἀμνάς, πάλαι ἀνεβόα σοι, μητρικῶς
ἀλαλάζουσα.

Ῥδὴ ς'. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Συνέσεισας, τὸ τοῦ Ἄδου πηγνύμενος αἶκη-
μα, τοῖς πιστοῖς δέ, ἀδιάσειστον ἔρρισμα
γέγονας, καὶ βεβαία σκέπη, τοῦ Κυρίου Σταυ-
ρὲ πανσεβάσμιε.

Κατάκαρποι, ἀρεταῖς γεγονότες τρυγήσω-
μεν, θείου Ξύλου, ζωηφόρους καρπούς,
οὓς ἐβλάστησεν, ἀπλωθεῖς ἐν τούτῳ, Ἰησοῦς
ἢ κατάκαρπος ἄμπελος.

Υμνοῦμέν σου, Ἰησοῦ τὴν πολλὴν ἀγαθότητα,
προσκυνοῦντες, τὸν Σταυρόν σου, τὴν Λόγ-
χην, τὸν Κάλαμον· δι' αὐτῶν γὰρ εἶλες, τὸ τῆς
ἐχθρας Οἰκτιρμον μεσότοιχον.

Σταυροθεοτοκίον.

Ναμάτων σε, ποταμὸν ζωηρόρητων ἐκύησεν, ἢ
Παρθένος, ὡς πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναπλάσεως,
τὸν Σταυρῷ ταθέντα, καὶ κρουνούς σωτηρίας
πηγάσαντα.

Ὁ Εἰρημὸς.

• **Ε**βόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμε-
• **Ε**ρον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεό-
• μενος· Ἐκ φθορᾶς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ
• τῶν Δυναμέων.

Κοντάκιον. Οὐκέτι φλογίνη ρομφαία.

Ὁ Οἶκος.

Τρεῖς σταυροὺς ἐπήξατο.

Ὅρα εἰς τὸν Κανόνα τῆς Κυριακ. Σελ. 204.

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Πᾶσι τὴν ἀξίαν, Ἐλισσαῖος ἦν ἀνείλετο, ἐξ Ἰορδά-
νου Χριστέ, Σταυρόν ἐδήλου· δι' οὗ, βυ-
δοῦ ματαιότητος, ἔθνη ἀνείλκυσας, ἀναμει-
ποντα· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλο-
γητὸς εἶ.

Συναγάλλονται, τῇ γῇ τὰ ἐπεράνια, τῇ προσ-
κυνήσει σου Σταυρὲ· καὶ γὰρ διὰ σοῦ,
Ἀγγέλων ἀνθρώπων τε, ἐνώσις γέγονε, Πα-
τοδύναμε, ἀναβοώντων Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλο-
γητὸς εἶ.

Ος κυπάρισσον, συμπάθειαν ὡς κέδρον τε,
πίστιν ἠδύπνοον, ὡς πεύκην ἀληθινήν ἀ-
γάπην προσφέροντες, τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρόν,
προσκυνήσωμεν, τὸν ἐν αὐτῷ δοξαζόντες, Δυ-
τρωτὴν προσηλωθέντα.

Σταυροθεοτοκίον.

Μὴ σαλεύσας, τὰ οὐράνια ἐν μήτρᾳ σου,
Θεὸς ἐσκήνωσε, πόλις Θεοῦ ἐκλεκτή·
Σταυρῷ δὲ κρεμάμενος, Κτίσιν ἐσάλειψεν· ὃν
ἰκέτευε, ἐν ἀσαλεύτῳ πέτρᾳ με, τῇ αὐτοῦ συν-
τηρηθῆναι.

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Εξέτεινας χεῖρας ἐπὶ ξύλου, χειρὸς ἀκρα-
τοῦς λύων ἀμάρτημα· λόγῃ ἐκεντήθης
δὲ, ταύτῃ τὸν πολέμιον, κατατιτρώσκων Κύριε·
χολῆς ἐγεύσω τε, ἐνήδονον κακίαν ἐξαίρων·
ὄξος ἐποτίσθης, ἢ πάντων εὐφροσύνη.

Νοὶ καθαρῶ καὶ συνειδῶτι, λαμπρῶς προσελθόντες προσκυνήσωμεν· πρόκειται τὸ τίμιον, Ἐύλον καὶ σεβάσιμον· δι' οὗ Χριστὸς τὸν ἀτίμον, ὑπέστη θάνατον, τιμὴν ὑπερθεῖς ἀνωτάτην, τοῖς τῆ παραβάσει, δεινῶς ἀτιμασθεῖσι.

Εὐλῶ ἀμαρτίας ἐνεκρώθην, καὶ γεύσει τῆ ἐνθρόνου τεθανάτωμαι· ζώωσόν με Κύριε, ἐγειρόν με κείμενον, προσκυνητὴν ἀναδείξον, τῶν Παθημάτων σου, καὶ μέτοχον Ἐγέρσεως θείας, καὶ συγκληρονόμον, τῶν σέ ἠγαπηκότων.

Σταυροθετοκίον.

Προσφύμενον βλέπω σε καὶ κάλλος, τῷ πάσχῃ οὐκ εἶδος περικείμενον, ὃν περ σωματούμενον, ἔγνω ὠραιότατον, ὑπὲρ υἱοῦ ἀνθρώπων σε, μονογενὲς Υἱὲ, ἢ Πάναγνος ἐβόα Παρθένος· δεῖξόν σου τὴν δόξαν, ἢ πάντων σωτηρία.

Τὰ Τριῶδια.

Εἰρμός ἄλλος. Νόμων πατρῶων.

Πέσης ἡμέρας σταυρουμένου σου, μέσον τῆς γῆς βουλήσει Κόσμου τὰ πέρατα, μέσον φάρυγγος τοῦ δράκοντος, ἐξέσπασας Οἰκτιρμον· διὸ ἐν μέσῃ, θείων ἐβδομαδί Νηστειῶν, προσκυνοῦντες δοξάζομεν τὸν τίμιον Σταυρόν σου, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Βαρᾶς σημεῖον ὄπλον ἀρρήκτον, τῆς Ἐκκλησίας τείχος, Μαρτύρων καύχημα, Ἀποσώλων ἐγκαλλώπισμα, Ἀρχιερέων σθένος, ἐνδυναμώσας τὴν ἐξασθενοῦσάν μου ψυχὴν, προσκυνεῖν σε ἀξίωσον, καὶ μέλπειν σοι βοῶντα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θρηνῶ καὶ κλαίω καὶ ὀδύρομαι, ὅταν εἰς νοῦν μου λάβω τὸ δικαστήριον, τὸ ἀδικαστον Μακρόθυμε, κατάκριτος ὑπάρχων· διὸ μου φεῖσαι, καὶ τὸν ἐπικείμενον κλοιόν, τῆς ψυχῆς μου ἐλάφρυνον, ἵνα χαίρων κραυγάζω· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τὸς αἰῶνας.

Σταυροθετοκίον.

Ε'τύπου βιάτος τὸ μυστήριον, τοῦ ὑπὲρ νοῦν σου τόκου, Κόρη πανάμωμος· ὡς ἐκείνου γὰρ διέμεινας. ἀφλέκτως πῦρ τεκῆσα, Χριστὸν Σωτῆρα, τὸν ἀνυψωθέντα ἐν Σταυρῷ· ὃν δυσώπει ῥυθθῆναί με, πυρὸς τῆ αἰωνίου, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

"Ἄλλος. Αὕτη ἡ κλητή.

Δεῦτε τὸν Σταυρόν προτεθέντα Κυρίου, νηστεία καθαρθέντες, περιπτυξώμεθα πόθῳ· θησαυρὸς γὰρ ἡμῖν ἀγιάσματος ἐστὶ, καὶ δυνάμεως· δι' οὗ ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οὗτος ὁ Σταυρὸς τριμερὴς καὶ μέγας, μικροφανὴς τυγχάνων, οὐρανομήκης ὑπάρχει· τῇ δυνάμει αὐτοῦ, τοὺς ἀνθρώπους πρὸς Θεὸν, ἀναφέρει αἰεὶ· δι' οὗ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Μίαν ἐν τρισὶ χαρακτῆρσιν οὐσίαν, δοξάζων οὐ συγγέω, μονοπροσώπως τὰ τρία, οὐδὲ τέμνω μορφήν, τὸν Πατέρα, καὶ Υἱὸν σὺν τῷ Πνεύματι· εἰς γὰρ ἐπὶ πάντων, Θεὸς ὁ ἐν Τριάδι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἐν μητράσιν ἐδείχθης παρθένος, Θεόλυμφε Μαρία, ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖα, τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, τῆς ἀγνείας τὴν σφραγίδα φυλάξασα. Σὲ μακαριοῦμεν, πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τοῦτο τὸ πανάγιον Ἐύλον τιμάσθω, ὃ Προφήτης παλαι, βληθῆναι ἀνακραυγάζει, εἰς τὸν ἄρτον Χριστοῦ, ὑπὸ Ἰσραηλιτῶν, τῶν σταυρουμένων αὐτόν· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

- **Χ**εῖρας ἐν λάκκῳ βληθεῖς τῶν λεόντων,
- **Χ**ποτέ ὁ μέγας ἐν Προφήταις, σταυροειδῶς ἐκπετάσας, Δανιὴλ ἀβλαβῆς, ἐκ τῆς
- τούτων καταβρώσεως σέσωσαι, εὐλογῶν τὸν
- πάντων, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Δ'. Ἄπας γηγενῆς.

Αλόγη σου Πλευράν, ἐνύγης ἀφέσεως, ἀναστομῶν μοι πηγὰς· ἐξύλω προσηλώθης δέ, τὴν δια ξύλου ἰστῶν κατάκρισιν, μέσον τῆς γῆς Φιλάνθρωπε· ὅπερ ἡμεῖς μεσασμῶ, τῆς Νηθείας, νῦν περιπτυσσόμεθα, ἀνυμνοῦντες τὴν σὴν ἀγαθότητα.

Ορη γλυκασμόν, βουνοὶ ἀγαλλίασιν, πόθῳ σταλαζάτε· ἐξύλα τοῦ πεδίου δέ, Λιθάινου κέδροι περιχορεύσατε, τῇ προσκυνήσει σήμερον, τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ· οἱ Προφῆταις, Μάρτυρες, Ἀπόστολοι, καὶ Δικαίων σκιρτήσατε πνεύματα.

Νεῦσον εἰς λαόν, καὶ κληρὸν σου Κύριε, φόβῳ ὑμνοῦντά σε, θάνατον ἐκούσιον, δι

οὐ ὑπέστης· μὴ νικησάτω σου, τὴν εὐσπλαγ-
χίαν ἄμετρος, πληθὺς κακῶν ἡμῶν, ἀλλὰ σῶ-
σον, πάντας ὑπεράγαθε, τῷ Σταυρῷ σου ἡμᾶς
ὡς φιλόανθρωπος.

Σταυροθεοτοκίον.

Νεύματι τῷ σῶ, κλονεῖς τὸν ὀρώμενον, Κό-
σμον σταυρούμενος· μένεις δὲ κρεμάμε-
νος, ἢ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγε· τὰ ἐμπαθῆ
νοήματα, τοῦ Πρωτοπλάστου Χριστέ, ἐξηλώσαι,
θελῶν καὶ ἰάσασθαι, τὴν αὐτοῦ συντριβὴν
ἀγαθότητι.

Τὰ Τριῶδια.

Εἰρμός ἄλλος.

Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Ο Ἐλισσαῖος, πάλαι ποταμοῦ τὴν ἀξίνην,
ἀνέλκων ξύλω, σὲ τὸ ζωοδώρητον, ἐτύ-
που Σταυρὸ ξύλον· δι' οὗ ἐκ βυθοῦ ἀνείλκυσε
Χριστὸς τὰ ἔθνη εἰδωλικῆς, μανίας, ἐν σοὶ
προσηλωθεῖς· ὅθεν σε προσκυνοῦντες, τὸ κράτος
αὐτοῦ δοξάζομεν.

Πλίου σέλας, Σῶτερ μετεβλήθη εἰς σκότος,
τῆ σῆ σταυρώσει, φέγγος τε σελήνης ἀπε-
σβέσθη, καὶ στοιχεῖα τρόμῳ ἠλλοιώθη ἅπαντα·
διὸ βοῶ σοι· Ἄλλοιωθέντα σκότει παθῶν μου
λογισμούς, Λόγε σῆ δεξιᾷ ἀλλοιώσας, φώτισον
σῶσόν με.

Τῷ μῶλωπί σου, ἴασαι ψυχῆς μου τὰ πάθη,
Πλευρᾶς σε τρώσει παῦσον, ἐπωδύνους τε
τὰς τρώσεις τῶν δαιμόνων· ἦλοις σου Χριστέ
ἐξηλώσας, τὰς ἐνεδόνους, καὶ ἐμπαθεῖς ὀρέξεις,
διδούς μοι ἀπαθῶς Πίθη σου, τὰ σεπτά προσ-
κυνῆσαι, καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Σταυροθεοτοκίον.

Οραῖον κάλλιε τέτοκεν ὠραιά σε Κόρη· ὄν
καθορώσα, κάλλος ἐν τῷ πάσχειν, οὐδέ
εἶδος κεκτημένον Σῶτερ, θρηνωδοῦσα ἔλεγεν·
Ἐκπλήττομαί σου, τὴν ὑπὲρ νοῦν Υἱέ μου τα-
πεινώσιν, δι' ἧς σώζεις ταπεινωθεῖσαν τὴν φύσιν,
τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄλλος. Φωτίζου φωτίζου.

Προέρχου φαιδρύνου, πᾶς ὁ λαὸς ὁ τοῦ Θεοῦ,
καὶ τὸ ξύλον προβλέπων, τοῦ Σταυροῦ
προκείμενον, ἄσπασαι φόβῳ, καὶ λάβε χαρὰν,
τὸν ἐν αὐτῷ, Κύριον τῆς δόξης, ἀναρτηθέντα
δοξάζων αἰεῖ.

Τὸ ὄπλον τὸ θεῖον, σὺ τῆς ζωῆς μου ὁ Σταυ-
ρός· ἐπὶ σὲ ὁ Δεσπότης, ἀνελθὼν με ἔ-
σωσεν· ἔβλυσεν αἷμα, καὶ ὕδωρ νυγείς, ἐκ τῆς
Πλευρᾶς· οὐ μεταλαμβάνων, ἀγαλλιωμαι δοξα-
ζων αὐτόν.

Δόξα.

Τριᾶδα προσώποις, Μονάδα φύσει προσκυ-
νῶ, σὲ Θεότης ἀγία, τὸν Πατέρα καὶ τὸν
Υἱόν, σὺν τῷ ἀγίῳ τε Πνεύματι, μίαν ἀρχὴν,
μίαν βασιλείαν, τὴν τῶν ἀπάντων δεσπό-
ζουσαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ὄρος τὸ μέγα, ἐν ᾧ κατώκησε Χριστὸς, σὺ
ὑπάρχεις Παρθένε, ὡς Δαυτὶδ ὁ θεῖος βοᾷ·
δι' ἧς ἡμεῖς ἀνυψώθημεν, πρὸς Οὐρανόν, υἱοθετη-
θέντες, τῷ Πνεύματι παμμακάριστε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸ σκῆπτρον τὸ θεῖον, τῆ Βασιλείως ὁ Σταυ-
ρός, τοῦ στρατοῦ ἢ ἀνδρεία, ἐν τῇ πεποι-
θήσει σου, τοὺς πολεμίους ἐκτρέπομεν· νίκας
αἰεῖ, τοῖς σὲ προσκυνοῦσι, κατὰ βαρβάρων κα-
ράσχου ἡμῖν.

Ὁ Εἰρμός.

« **Μ**ῆτερ Παρθένε, καὶ Θεοτόκε ἀψευδῆς,
» ἢ τεκοῦσα ἀσπόρως, Χριστὸν τὸν Θεόν
» ἡμῶν, τὸν ἐν Σταυρῷ ὑψωθέντα σαρκί, σὲ
» πιστοὶ, ἅπαντες ἀξίως, σὺν τούτῳ νῦν με-
» γαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ· καὶ τὸ παρὸν
Ἑξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Μεσότητι τῶν Νηστειῶν, τὸ πανσέβαστον
Ξύλον, τοὺς πάντας εἰς προσκύνησιν,
προσκαλεῖται τοὺς ὅσοι, τὰ ἑαυτῶν παθήματα,
τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθήμασιν, ἀξίως συναφικῆ-
σι. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ, προσκυνήσωμεν τὸ
Ξύλον, τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἦ ἀνυμφος καὶ πάλαινος, τοῦ Θεοῦ Λόγε Μή-
τηρ, ἐβόα ὀλολύζουσα, ἐν κλαυθμῷ θρηνω-
δοῦσα· Τοιαῦτά μοι ὁ Γαβριὴλ, τῆς χαρᾶς ἐκό-
μιζε, τὰ εὐαγγέλια τέκνον, ἀπίθι τοῦ πληρῶσαι,
τὴν ἀπόρρητον βουλήν, καὶ θεῖαν οἰκονομίαν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Ἄνων, τὸ παρὸν
Ἰδιόμελον, δις. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς Νηστείας τὴν ὁδὸν μεσάσαντες, τὴν ἀ-
γούσαν ἐπὶ τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον,
τὴν σὴν ἡμέραν ἰδεῖν, ἣν εἶδεν Ἀβραὰμ καὶ
ἐχάρη, ὡς ἐκ τάφου τοῦ βουνοῦ, ζῶντα λαβὼν
τὸν Ἰσαὰκ, εὐδόκησον καὶ ἡμᾶς, πίσει ρυσθέν-
τας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ Δείπνου μετασχεῖν τοῦ
μυστικοῦ, ἐν εἰρήνῃ κραζόντας· Ὁ φωτισμὸς
καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρος Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαν-
τες τὴν πλάνην, τῆ δυνάμει τοῦ Σταυ-

ροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς· τυράννων ἀπειλὰς οὐκ ἐποθήητε, βασιάνους αἰκίζομενοι εὐφραίνεσθε· καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· πρεσβεύσατε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Προσάσαντες τὸ πέλαγος τῆς ἐγκρατείας, λιμένα ἐκδεχόμεθα τῆς σωτηρίας, τὸν καιρὸν τοῦ Πάθους σου, τοῦ ἐκουσίῃ Κύριε· ἀλλ' ὡς εὐσπλαγγνος καὶ οἰκτιρμων, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου, ἐν εἰρήνῃ ἀξιώσον ἡμᾶς, θεάσασθαι φιλόνηρωπε.

Ἐν δὲ τῇ Πρώτῃ Ὠρχ. γίνεται ἡ Σταυροπροσκύνησις, καὶ ψάλλομεν τὰ Τροπάρια Ἰδιόμελα, Δεῦτε πιστοὶ, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ τῇ Κυριακῇ· καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος πλ. β'.

Τὸν Σταυρὸν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν αἰγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς 93'.

Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός.

Στίχ. Ὁ Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες.

Προφητείας Ἰσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΣ'. 21.

Ὁ Κύριος ἀπὸ τῆ ἀγίας ἐπάγει τὴν ὀργὴν ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἀνακαλύψει ἡ γῆ τὸ αἷμα αὐτῆς, καὶ οὐ κατακαλύψει τοὺς ἀνηρημένους. (Κεφ. ΚΖ'. 1). Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνῃ, ἐπάξει ὁ Θεός τὴν μάχαιραν αὐτοῦ τὴν αἰγίαν καὶ τὴν μεγάλην καὶ τὴν ἰσχυράν ἐπὶ τὸν δράκοντα τὸν ὄφιν φεύγοντα, ἐπὶ τὸν δράκοντα ὄφιν σκολιόν, καὶ ἀνελεῖ τὸν δράκοντα τὸν ἐν τῇ θαλάσῃ. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνῃ ἀμπελῶν καλὸς, ἐπιθύμημα ἐξάρχει κατ' αὐτῆς. Ἐγὼ πόλις ὄχυρά, πόλις πολιορκουμένη, μάτην ποτιῶ κῦτὴν· ἀλώσεται γὰρ νυκτὸς, ἡμέρας δὲ πεσεῖναι τεῖχος αὐτῆς· οὐκ ἔστιν, ἢ οὐκ ἐπελάβετο κῦτῆς. Τίς με θήσει φυλάσσειν καλαμὴν ἐν ἀργῶ; διὰ τὴν πολεμίαν ταύτην ἠθέτηκα αὐτήν. Γοῖνον διὰ τοῦτο ἐποίησε Κύριος πάντα ὅσα συνέταξε· κατακέκαυμαι, βοήσονται οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ, ποτήσωμεν εἰρήνην αὐτῷ, ποιήσωμεν εἰρήνην οἱ ἐρχόμενοι, τέκνα Ἰακώβ· βλαστήσει καὶ ἐξανθήσει Ἰσραὴλ, καὶ ἐμπλησθήσεται ἡ οἰκουμένη τοῦ καρποῦ αὐτοῦ. Μὴ ὡς αὐτὸς ἐπάταξε, καὶ αὐτὸς οὕτω πληγήσεται; καὶ

ὡς αὐτὸς ἀνεῖλεν, οὕτως ἀναιρεθήσεται; Μαχόμενος καὶ ὄνειδίζων ἐξαποστελεῖ αὐτούς· οὐ σὺ ἦσθα ὁ μελετῶν τῷ πνεύματι τῷ σκληρῷ, ἀνελεῖν αὐτοὺς πνεύματι θυμοῦ; Διὰ τοῦτο ἀφαιρεθήσεται ἡ ἀνομία Ἰακώβ· καὶ τοῦτο ἔστιν ἡ εὐλογία αὐτοῦ, ὅταν ἀφελῶμαι αὐτοῦ τὴν ἀμαρτίαν, ὅταν θῶσι πάντας τοὺς λίθους τῶν βωμῶν κατακεκομμένους, ὡς κορίαν λεπτήν· καὶ οὐ μὴ μείνη τὰ δένδρα αὐτῶν, καὶ τὰ εἶδωλα αὐτῶν ἐκκεκομμένα, ὥσπερ δρυμὸς μακράν.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς 6'.

Ἐπὶ σοί, Κύριε, ἠλπισα· μὴ καταισχυθεῖν εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥύσαι με, καὶ ἐξελού με.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστοῦμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριπλίου ε' καὶ τοῦ Μηναίου δ'.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος δ'.

Πτῶν ἀγαθῶν πρόξενος Νηστεία, τὴν ἑαυτῆς μεσότητά νῦν ἐπήγαγε, ταῖς προλαβούσαις ἡμέραις εὐαρεστήσασα, καὶ ταῖς ἐφεξῆς τὴν ὠφέλειαν προτιθεῖσα· καὶ γὰρ τῶν χρηστῶν ἡ ἐπίτασις, πλείω τὴν εὐεργεσίαν ποιεῖται. Διὸ τῷ πάντων καλῶν δοτῆρι Χριστῷ, εὐαρεστῆντες βοῶμεν· Ὁ νηστεύσας ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ Σταυρὸν ὑπομείνας, ἀκατακρίτους ἡμᾶς ἀξιώσον, μετασχεῖν καὶ τοῦ θείου Πάσχα σου, ἐν εἰρήνῃ βιοτεύοντας, καὶ ἀξίως σὺν Πατρὶ σε, καὶ Πνεύματι δοξάζοντας.

Ἄλλοτερον. Ἦχος πλ. σ'.

Οἱ ἐν κρυπτῷ ἀρεταῖς ἐργαζόμενοι, πνευματικὰς ἀμοιβὰς ἐκδεχόμενοι, οὐ μέσον τῶν πλατειῶν θριαμβεύουσι ταύτας, ἀλλ' ἐνδον τῶν καρδιῶν ἀποφέρουσι μᾶλλον· καὶ ἀπάντων ὁ βλέπων τὰ ἐν κρυπτῷ γινόμενα, τὸν μισθὸν τῆς ἐγκρατείας παρέχει ἡμῖν. Νηστείαν τελέσωμεν, μὴ σκυθρωπάζοντες τὰ πρόσωπα, ἀλλ' ἐν τοῖς ταμείοις τῶν ψυχῶν προσευχόμενοι, ἀπαύστως βοήσωμεν· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν δεόμεθα, ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Α'κορέστῳ διαθέσει ψυχῆς, Χριστόν οὐκ ἀρνησάμενοι ἅγιοι Μάρτυρες· οἱ τινες διαφοροῦς αἰκισμοὺς παθημάτων ὑπομείναντες, τῶν Τυράννων τὰ Δράση κατηδαφίσατε· ἀκλινῆ καὶ ἄτρωτον τὴν Πίστιν φυλάξαντες, εἰς Οὐρανοὺς μετέστητε· ὅθεν καὶ παρρησίας τυχόντες πρὸς αὐτόν, αἰτήσατε δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ Κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Νηστείας ἐν ὕδατι ψυχῆς, πάντες ἀπονήψωμεν, καὶ προσελθόντες τὸν τίμιον, καὶ πανσεβάσιμον, Σταυρόν τοῦ Κυρίου, πιστῶς προσκυνήσωμεν, τὸν Δεῖον φωτισμὸν ἀρῶμενοι, καὶ τὴν αἰώνιον, σωτηρίαν νῦν καρπούμενοι, καὶ εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Α'ποστόλων καύχημα Σταυρὲ, ὃν περ περιέπυσιν, Ἀρχαί, Δυναμίεις Ἀρχάγγελοι, τοὺς προσκυνούντάς σε, πάσης βλάβης σώζε· καὶ τὸ Δεῖον στάδιον, ἡμᾶς τῆς ἐγκρατείας ἀξίωσον, καλῶς ἀνύσαντας, τὴν ἡμέραν τὴν σωτήριον, ἐπιφθάσαι, δι' ἧς καὶ σωζόμεθα.

Ἔτερον Προσόμοιον. Ἦχος βαρῦς.

Σήμερον γρηγορεῖ ὁ Ἰουδας.

Σήμερον τὸν Σταυρόν τοῦ Κυρίου προσκυνήσαστε, βοήσωμεν· Χαῖρε ζωῆς ξύλον Ἄδου καθαιρέτα· χαῖρε χαρὰ Κόσμου, φθορᾶς ἀναιρέτα· χαῖρε ὁ τοὺς δαίμονας σκορπίζων τῇ δυνάμει σου· τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, τὸ ὄπλον τὸ ἀρρήκτον, τοὺς ἀσπαζομένους σε, φρούρησον, ἀγίασον δεόμεθα.

Καὶ τοῦ Μηναιίου, Προσόμοια δ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ὁ ἀπρόσιτος τῇ οὐσίᾳ, προσιτός μοι γίνεται, καὶ πάσχει πάθη, ἐλευθερῶν με τῶν παθῶν, ὁ φῶς παρέχων τυφλοῖς, ὑπὸ ἀνόμων χειλέων ἐμπτύεται· καὶ δίδωσι τὸν νῶτον, ὑπὲρ αἰχμαλώτων εἰς μάστιγας. Τοῦτον ἡ ἀγνή Παρθένοσ καὶ Μήτηρ, ἐπὶ Σταυροῦ θεωροῦσα ἐφθέγγετο· Οἶμοι Τέκνον ἐμόν! τί τοῦτο πεποίηκας; ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτοὺς, ἄπνουσ ἀμορφος φαίνῃ, οὐκ ἔχων εἶδος οὐδὲ κάλλος; οἶμοι τὸ ἐμόν φῶς! οὐ δύναμαι ὑπνοῦντα καθορᾶν σε· τὰ σπλάγχνα τιτρώσκομαι, καὶ δεινὴ μοι ρομφαία τὴν καρδίαν διέρχεται. Ἀνυμνῶ σε τὰ Πάθη, προσκυνῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον· μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Εἰσόδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν, καὶ εὐθύς, Ἑσπέρας, Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς σα'. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ὁ Θεὸς, τὸ κρίμα τῷ Βασιλεῖ δός.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. θ'. 18.

Ἦ'σαν οἱ υἱοὶ Νῶε, οἱ ἐξεληθόντες ἐκ τῆς κιβωτοῦ, Σὴμ, Χαμ, Ἰάφεθ· Χαμ δὲ ἦν πατήρ Χαναάν. Τρεῖς οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Νῶε· ἀπὸ τούτων διεσπάρησαν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. Καὶ ἤρξατο Νῶε ἄνθρωπος γεωργὸς γῆς, καὶ ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα· καὶ ἔπιεν ἐκ τοῦ οἴνου, καὶ ἐμδύσθη, καὶ ἐγυμνώθη ἐν τῷ ἀίκῳ αὐτοῦ. Καὶ εἶδε Χαμ, ὁ πατήρ Χαναάν, τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐξεληθὼν, ἀπήγγειλε τοῖς δυσὶν ἀδελφοῖς αὐτοῦ ἔξω. Καὶ λαβόντες Σὴμ καὶ Ἰάφεθ τὸ ἱμάτιον, ἐπέθεντο ἐπὶ τὰ δύο νῶτα αὐτῶν· καὶ ἐπορευθήσαν ὀπισθοφανῶς, καὶ συνεκαλύψαν τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν· καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ὀπισθοφανῶς, καὶ τὴν γύμνωσιν τῷ πατρὸς αὐτῶν οὐκ εἶδον. Ἐξένηψε δὲ Νῶε ἀπὸ τοῦ οἴνου, καὶ ἔγνω ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ νεώτερος, καὶ εἶπεν· Ἐπικατάρατος Χαμ παῖς, οἰκέτης ἔσται τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ· καὶ εἶπεν· Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Σὴμ· καὶ ἔσται Χαναάν παῖς οἰκέτης αὐτοῦ· πλατύναι ὁ Θεὸς τῷ Ἰάφεθ, καὶ κατοικήσάτω ἐν τοῖς σκηνώμασι τοῦ Σὴμ· καὶ γεννηθήτω Χαναάν παῖς αὐτοῦ. Ἐζῆσε δὲ Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τριακόσια πενήκοντα ἔτη. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Νῶε, ἐννακόσια πενήκοντα ἔτη· καὶ ἀπέθανεν. Αὗται δὲ αἱ γενέσεις τῶν υἱῶν Νῶε, Σὴμ, Χαμ, Ἰάφεθ· καὶ ἐγεννήθησαν αὐτοῖς υἱοὶ μετὰ τὸν κατακλυσμόν.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς σβ'.

Ἐμοὶ δὲ τὸ προσκολλησθαι τῷ Θεῷ· ἀγαθὸν ἔστι.

Στίχ. Ὡς ἀγαθὸς ὁ Θεὸς τῷ Ἰσραὴλ, τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ!

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΒ'. 23.

Α'νὴρ συνेतὸς Δρόνος αἰσθήσεως· καρδία δὲ ἀφρόνων συναντήσεται ἀρπῆς. Χεὶρ ἐκλεπτῶν κρατήσῃ εὐχερῶς· δόλιοι δὲ ἔσονται εἰς προνομίην. Φεβερὸς λόγος καρδίαν ἀνδρὸς δικαίου ταρασσει, ἀγγελία δὲ ἀγαθὴ εὐφραίνει αὐτόν. Ἐπιγνώμων δίκαιος ἑαυτοῦ

φίλος ἔσται, αἱ δὲ γνώμαι τῶν ἀσεβῶν ἀντιπει-
κίς· ἀμαρτάνοντας καταδιώξεται κακὰ, ἡ δὲ
ὁδὸς τῶν ἀσεβῶν πλανήσει αὐτὴς. Οὐκ ἐπιτεύ-
ξεται δόλιος θήρας· κτήμα δὲ τίμιον ἀνὴρ κα-
θαρὸς. Ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης ζωὴ, ὁδοὶ δὲ μνη-
σικακῶν εἰς θάνατον. (Κεφ. ΙΓ'. 1). Υἱὸς πανοῦρ-
γος ὑπήκοος πατρὶ, υἱὸς δὲ ἀνήκοος ἐν ἀπώλειᾳ.
Ἀπὸ καρπῶν δικαιοσύνης φαίνεται ἀγαθός· ψυ-
χαὶ δὲ παρανόμων, ὀλοῦνται ἄωροι. Ὃς φυλάσ-
σει τὸ ἑαυτοῦ στόμα, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν.
Ὁ δὲ προπετής χεῖλεσι πτοήσει ἑαυτόν. Ἐν ἐπι-
θυμίαις ἐστὶ πᾶς ἄεργος· χεῖρες δὲ ἀνδρείων ἐν
ἐπιμελείᾳ. Λόγον ἄδικον μισεῖ δίκαιος· ἀσεβὴς
δὲ αἰσχύνεται, καὶ οὐχ ἔξει παρρησίαν. Δικαιο-
σύνη φυλάσσει ἀκάκους, τοὺς δὲ ἀσεβεῖς φαύ-
λους ποιεῖ ἀμαρτία. Εἰσὶν οἱ πλουτίζοντες ἑαυ-
τοῖς μηδὲν ἔχοντες, καὶ εἰσὶν οἱ ταπεινοῦντες
ἑαυτοὺς ἐν πολλῷ πλούτῳ. Λύτρον ἀνδρὸς ψυ-
χῆς ὁ ἴδιος πλοῦτος, πτωχὸς δὲ οὐχ ὑφίσταται
ἀπειλήν. Φῶς δικαίοις διαπαντός, φῶς δὲ ἀσε-
βῶν σθένυται. Ψυχαὶ δόλιοι πλανῶνται ἐν ἀ-
μαρτίαις· δίκαιοι δὲ οἰκτεῖρουσι καὶ ἐλεοῦσι.
καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Τὰ Τριαδικὰ, καὶ μετὰ τὸν α'. Στιχολογ. Κα-
θίσματα Ἀποστολικά, καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ
λαχόντος Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολ. τὰ
παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος α'. Χορὸς ἀγγελικός.

Κυρίαρχε τοῦ Σταυροῦ, κρατυνόμενοι πᾶσαν,
τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, κατελύσατε ὄν-
τως, Ἀπόστολοι ἔνδοξοι, πρεσβευταὶ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν· ὅθεν σήμερον, ἐν τῇ αὐτοῦ προσκυνήσει,
ἐπαγάλλεσθε, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦντες, τὸν
μόνον φιλόνηρον.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Μαρία τὸ σεπτὸν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον,
ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος,
μεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλί-
ψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτηρία,
καὶ βοήθεια, καὶ κραταία προστασία, καὶ σώ-
εις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος βαρὺς. Κύριε ἡμεῖς ἐσμέν.

Κύριε τὸν σὸν Σταυρὸν ὀρώντες, προκείμε-
νον σήμερον, προσερχόμεθα πιστῶς, καὶ

ἕμνοις καὶ ᾠδαῖς, ἀσπαζόμενοι αὐτόν, ἐν φόβῳ
καὶ χαρᾷ· Ἀγιάσον τοὺς δούλους σου, εἰρήνευ-
σον τὸν Κόσμον σου, τῇ τούτῃ ἐπιφανείᾳ, μόνε
Πολυέλεε.

Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Κύριε ἡμεῖς ἐσμέν λαός σου, καὶ πρόβατα
νομῆς σου· πλανηθέντας τῇ φθορᾷ, ἐπί-
στρεψον ἡμᾶς· σκορπισθέντας ὡς ποιμῆν, συνα-
γαγε ἡμᾶς· ἐλέησον τὴν ποιμνην σου, Φιλάνθρω-
πε σπλαγχνίσθητι, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,
μόνε ἀναμάρτητε.

Εἶτα τὸν Κανόνα τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα
Τριαδικὰ τῆ κυρίου Ἰωσήφ, εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν.
Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν δ'. Ὠδὴν.

Ὠδὴ δ'. Ἦχος α'. Ἐπὶ τῆς θείας.

Αγιασμοῦ παρεκτικὴν, χάριν δωρούμενος ἡ-
μῖν, ἅγιε Σταυρέ, Ἀποστόλων, στήριγμα
καὶ καύχημα, πρόκεισαι εἰς προσκύνησιν, σήμε-
ρον πάση τῇ Οἰκωμένῃ, τὸν τῆς νηστείας καιρὸν,
ἐξευμαρίζων ἡμῖν.

Κιογραφήσας τὸν Σταυρὸν, χεῖρας ἐκτείνας
Ἀμαλήκ, ἔτρεψε Μωσῆς· ὃν τυποῦντες,
χεῖρας ἐκπετάσωμεν, νηστείας καὶ δεήσεσι,
στίφος ὅπως τρέψωμεν δαιμόνων, ἐκ πολεμούν-
των ἡμᾶς, διαπαντός φθονερῶς.

Θεῖω ἀρότρῳ τῆ Σταυροῦ, κατενεώσατε τὴν
γῆν, θεῖοι Μαθηταί, καρποφόρον, ταύτην
ἀναδείξαντες, βλαστάνουσαν εὐσέβειαν· ὅθεν
ὑμᾶς φωναῖς ἐτησίαις, ἀνευφημοῦντες, Χριστὸν
αἰεὶ δοξάζομεν.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ τῆ ἀγαθῆ, ἀγαθύνον με τὴν ψυ-
χὴν, ἣν ὁ πονηρὸς, συνηθείᾳ, πονηρᾷ ἐκά-
κωσεν, ἀθλίως δελεάσασ με, ὅπως ὡς αἰτίαν
σωτηρίας, ὑμολογῶ σε αἰεὶ, τὴν πολυῦμνητον.

ἕτερον. Ἦχος βαρὺς. Τὴν ἔνσαρκον.

Προτίθεται, ὁ πανάγιος Σταυρός· προσέλθω-
μεν, ἀσπασώμεθα αὐτόν· καὶ γὰρ ἐστὶ
κέρας σωτηρίας ἡμῖν.

Η χάρις σου, καὶ τῷ τύπῳ σου φοιτᾷ εὐλαύ-
νουσα, τῶν δαιμόνων τὴν ἀχλὺν, Σταυρέ
Χριστοῦ, ὄπλον ἀπροσμάχητον.

Δόξα.

Μονάδα σε, κατὰ φύσιν ἀνυμνῶ, Τριαδα δὲ
ὑποστάσεων τιμῶ, Πάτερ, Υἱὲ, καὶ Πνεῦ-
μα τὸ πανάγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκύησας, Κόρη ἀνανδρε Θεόν, πανάμωμε,
τὸν κατέχοιτα δρακί, τὰ πέριτα καὶ
πάντων ἀρχαιότερον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Απόστολοι, οἱ τοῦ Κόσμου πρεσβευταί, αἰτήσατε, τοῦ σωθῆναι καὶ ἡμᾶς, κατέχοντας, ἔπλον τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν ἐνσαρκον, παρουσίαν σου Χριστῶ, πιστεύουμενος, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, ἐκράυγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει σου.

Ὡδὴ ἡ. Αὕτη ἡ κλητή.

Χαίροις ὁ Σταυρὸς ὁ τριμερῆς καὶ Δεῖος, ἐν ᾧ ὁ εἰς τῆς Τριάδος, σάρκα φορέσας ἐπάγη, ἐμπαγέντας ἡμᾶς, ἀσεβείας εἰς βυθὸν λυτρωσάμενος, τοὺς ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σθένος τὸν Σταυρὸν κραταιὸν κακτημένοι, καὶ τοὺς δεινῆ δυναστεία, τοῦ πονηροῦ δουλωθέντας, ἠλευθέρωσαν, οἱ τοῦ Λόγου Μαθηταὶ ἀναμείλποντες· Σὺ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱμοὶ! τί φρικῶδες τὸ Βῆμα ἐκεῖνο, ἐν ᾧ Λόγε καθίσας, τὰ πεπραγμένα κρυφῆμα, φανερώσεις Χριστέ, στηλιτεύων τὴν ἀναίσθησίαν μου! ἀλλὰ φύσει ὦν συμπαθῆς, φείσαι μου τότε.

Θεοτοκίον.

Κόλπων οὐκ ἐκσταῖς τῶν πατρῶων ἐν κάλπικαις, ἐνεκλήθης Παρθένου, ἐπ' ἀνακλήσει τοῦ γένους, αὐ ἐφόρεσας, διὰ σπλάγγνα Ἰησοῦ τὸ ὁμοίωμα· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, βροταὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν μόνον ἀναρχον.

Τὴν σταυροφόρον σε, Ἑβδομάδα τιμῶμεν, ὡς προσκυνήσιμον· ἐν σοὶ γὰρ τὸ ἔϋλον τὸ ἀχραντον, προσκυνοῦντες βροῶμεν· Ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Βαβαὶ τοῦ θαύματος, Βασιλεῦ τῶν αἰώνων! Ἄτι τὸ ἔϋλον ἐν ᾧ περ ἐσταυρώθης, ἤξιώσας ἡμᾶς τοὺς σουσ οἰκέτας, ἰδεῖν καὶ προσκυνεῖν· διὸ σε μετὰ φόβου, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Ἐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ὡμοούσιε, ὦ Τριάς παναγία, Πάτερ, Υἱέ, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα, Θεότης, ἀμειψόμενος σοὶ κράτος, δοξαζῶ καὶ ὑμνῶ, τὴν μίαν βασιλείαν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν πλαστουργήσαντα, τὸν Ἀδάμ κατ' εἰκόνα, καὶ ἐκ φυράματος αὐτοῦ προελθόντα, καὶ λύσαντα τὴν ἀρχαίαν καταράν,

ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Η δωδεκάχορδος, λύρα τῆς Ἐκκλησίας, ἐν μελουργοῦσα τῆς σοφίας τὸν Λόγον, Ἀπόστολοι, τοὺς ἡμᾶς ἀνυμνοῦντας, αἰτήσατε ἰδεῖν, τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου, καὶ ἄσαι εἰς αἰῶνας.

Ἀινοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν μόνον ἀναρχον, Βασιλεῖα τῆς δόξης,
• **Τ**ὸν φρίττουσιν Οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις,
• καὶ τρέμεισι τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε
• Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Δ'. Φωτίζου φωτίζου.

Φαιδρύνου φωτίζου, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σταυροῦ ταῖς ἀκτίσιν, ὃν φέρεις πρεκείμενον, πάντων πιστῶν εἰς προσκύνησιν· σὺ δὲ πληθὺς, πᾶσα τῶν δαιμόνων, σκάρτους πλησθεῖσα ἀπόδραθι.

Κράτος ἐγκρατείας, ὁ Δεῖος πέφυκε Σταυρὸς, συνεργὸς ἀγρυπνοῦντων, νηστευτῶν ἐνίσχυσις, πολεμουμένων ὑπέρμαχος. Τοῦτον πιστοὶ, κόβῳ συνελθόντες, περιχαρῶς προκυνήσωμεν.

Θεμέλιοι Δεῖοι, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐδρασμῶ εὐσεβείας, πάντας συντηρήσατε, καὶ ἐπὶ πέτραν στηρίξατε, τὴν ἀράγα, τοῦ ἐκλεξαμένου, ἡμᾶς Ἀπόστολοι ἐνδοξαί.

Θεοτοκίον.

Χαρὰν συλλαβοῦσα, τοῦ Ἀρχαγγέλου τῆ φωνῆ, τῆς ἐμῆς νῦν καρδίας τὴν λύπην ἀφάνισον, τὴν ψυχοφθόρον· καὶ δίδου Ἀγνή, χαροποιὸν, πένθος ὅπως εὐρω, ἐκεῖ τὴν Δεῖαν παράκλησιν.

Ἄλλος. Σὲ τὴν ἀχραντον.

Σὺ τυπούμενος, Μερῶς τὰ ρεῖθρα παλαι, γλυκαίνεις πάνσεπτον ἔϋλον· σὺ μου γλύκανον καὶ τὴν ἐγκράτειαν, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, σήμερον καταπροσκυνούμενος.

Σὲ τὸ ἄμαχον, τῆς Βασιλείας ἔπλον, ἐσὺ Στρατοπέδου τὸ σθένος, τῆς Συγκλήτου τέ κραταίωμα, τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, ὑμνοῖς μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Σὲ τὸν ἀναρχον, Πατέρα καὶ Δεσπότην, καὶ τὸν συνἀναρχον Λόγον, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, εὐσεβῶς οἱ πιστοὶ, πάντες μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἐνδοξον, καὶ μόνην Θεοτόκον, τὴν τὸν ἀχώρητον Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασαν, καὶ τεκοῦσαν σαρκί, ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὲ τὴν πύρνον, φθογγὴν τοῦς Ἀποστόλους, ὡς καταφλέξαντας, πᾶσαν ὕλην πλάνης, καὶ εὐσέβειαν ἐμφυτεύσαντας Κόσμῳ, ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

Σὲ τὴν ἀχραντον, Μητέρα καὶ Παρθένον, τὴν τὸν ἀχώρητον Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασαν, καὶ τεκοῦσαν σαρκί, ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰῶνων, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δὲς. Ἦχος βαρὺς.

Σηλώσωμεν οἱ πιστοὶ, τοῦ Τελώνου τὴν μετανοίαν, καὶ μὴ Φαρισαϊκῶς ἐγκαυχησώμεθα· ἀλλ' ἐκ βάθους καρδίας, σεναγμὸν προσοίσωμεν, τῷ εὐεργέτῃ τῶν ὄλων Θεῷ· αὐτὸς γὰρ ἐνετείλατο, λέγων· Ὅτι, πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται· ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται. Διὸ ὁμοφρόνως βοήσωμεν αὐτῷ· Ὁ Θεός, ἰλασθητι ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Σὺ πνέοντες, πρὸς ἐν βλέποντες οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, μίαν ὁδὸν ζωῆς εὐράμενοι, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, ζηλοτυποῦντες ἀλλήλων τὴν τελευταίαν· ὡς τοῦ θανάτου! ὡσπερ θησαυροὺς ταῖς βασιαῖνοις προαρπαζόντες, πρὸς κληήλους ἔλεγον· Ὅτι, καὶ νῦν ἀποθάνωμεν, γενηξόμεθα πάντως, καὶ τῇ γενέσει τὰ ὀφειλόμενα λειτουργήσωμεν· ποτήσωμεν τὴν ἀνάγκην ριλοτιμίαν· τὸ κοινὸν ἴδιον ἠγησάμενοι, θανάτῳ ὧν ὠνησώμεθα. Ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Σὶρήνευσον πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, τὴν ζωὴν ἡμῶν, τῶν βωόντων σοι· Ἐλεῆμον, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς

Προφητείας. Ἦχος πλ. β'.

Τὸν Σταυρὸν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός ογ'.

Ὁ Θεός Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἰτίχ. Ἰνα τί, ὁ Θεός, ἀπέσω εἰς τέλος;

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΗ. ε.

Ταῦτα λέγει Κύριος· Ἀκούσατε λόγον Κυρίου ἄνδρες τεθλιμμένοι, καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ τούτου τοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ· ὅτι εἶπατε· Ἐποίησαμεν διαθήκην μετὰ τοῦ Ἄδου, καὶ μετὰ τοῦ θανάτου συνθήκην· καταγίς φερομένη εἰς παρελθῆ, οὐ μὴ ἔλθῃ ἐφ' ἡμᾶς· ἐθήκαμεν ψεύδος τὴν ἐλπίδα ἡμῶν, καὶ τῷ ψεύδει σκεπασθησόμεθα. Διὰ τοῦτο, ταῦτα λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἰδοὺ ἐγὼ ἐμβαλῶ εἰς τὰ θεμέλια Σιών λίθον πολυτελῆ, ἐκλεκτὸν, ἀπρογωνιαῖον, ἐντιμον εἰς τὰ θεμέλια αὐτῆς· καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ, οὐ μὴ κατασχυνηθῆ· καὶ θήσω κρίσιν εἰς ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλεημοσύνη μου εἰς σταθμούς· καὶ οἱ πεποιθότες μάτην ψεῖδει, ὅτι οὐ μὴ παρελθῇ ὑμᾶς καταγίς. Μὴ καὶ ἀφέλῃ ὑμῶν τὴν διαθήκην τοῦ θανάτου, καὶ ἡ ἐλπίς ὑμῶν ἢ πρὸς τὸν Ἄδου οὐ μὴ ἐμείνη; Καταγίς φερομένη εἰς ἐπέλθῃ, ἔσεσθε αὐτῇ εἰς καταπάτημα. Ὅταν παρελθῇ, λήψεται ὑμᾶς· ὅτι πρῶτ' πρῶτ', παρελεύσεται ἡμέραις, καὶ ἐν νυκτὶ ἔσται ἐλπίς πονηρά. Μάθετε ἀκούειν· στενοχωρούμενοι, οὐκ ἀναμείβεσθε μάχεσθαι, αὐτοὶ δὲ ἀσθενοῦμεν τοῦ ἡμᾶς συναχθῆναι. Ὡσπερ ὄρος ἀσεβῶν, ἀναστήσεται Κύριος, καὶ ἔσται ἐν τῇ φάραγγι Γαβαῶν· μετὰ θυμοῦ ποιήσει τὰ ἔργα αὐτοῦ, πικρίας ἔργον· ὁ δὲ θυμὸς αὐτοῦ ἀλλοτρίως χρίσεται, καὶ ἡ πικρία αὐτοῦ ἀλλοτρία. Καὶ ὑμεῖς μὴ εὐφρανθῆτε, μηδὲ ἰσχυσαίτωσαν ὑμῶν οἱ δεσμοί· διότι συντετελεσμένα καὶ συντετημένα πράγματα ἤκουσα παρὰ Κυρίου Σαβαώθ, ἃ ποιήσει ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός οδ'.

Εγὼ δὲ ἀγαλλιάσομαι εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Ἐξομολογησόμεθά σοι, ὁ Θεός.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Τὸν αἵμακάριστον, ἀξιωθέντες ἀσπασάσθαι, οἱ πιστοὶ Σταυρὸν Κύριε, δι' οὗ ἡμᾶς ἔσωσας, ἀνυμνολογῶμεν, τὴν σὴν εὐσπλαγχιάν, καὶ δυσωποῦμεν ἐκτενῶς· Πᾶσι παράσχου τὴν ἀγαλλίασιν, Σωτῆρ τοῦ σωτηρίου

σου, ἐν μετανοίᾳ διδούς ἡμῖν, κατιδεῖν σου τὴν
Ἐγερσιν, καὶ τὰ Πάθη τὰ τίμια.

Νέκρωσιν ὑπέμενας, ἐπὶ Σταυροῦ ἐκτεινόμε-
νος, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον, νεκρὸς ἀνα-
στήσας δὲ, ζωφόρῳ λόγῳ ὄθεν δυσωπῶ σε·
τὴν νεκρωθεῖσάν μου ψυχὴν, τῇ αἰμαρτία ζώωσον
Κύριε, περιέχων μοι κατάνυξιν, καὶ τῶν κακῶν
ἀπολύτρωσιν, ἐν ἡμέραις ἀγίαις σε, τῆς Νησείας
φιλιάνθρωπε.

Ἔτερον Προσόμοιον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος δ'. Τὸν νοερόν ἀδάμαντα.

Τὸν σὸν Σταυρόν τὸν ἅγιον, ἀξιοθέντες ἐν
χαρᾷ, κατιδεῖν καὶ προσπτύξασθαι, αἰ-
τούμεν σε ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα καὶ
αὐτὰ τὰ ἄχραντα, προφθάσωμεν Πάθη σου, τῇ
νηστείᾳ νευρούμενοι, προσκυνοῦντες ὑμνοῦντες
τὴν Σταύρωσιν, τὴν λόγχην, τὸν σπόγγον τὸν
καλαμὸν· δι' ὧν ἡμᾶς ἀπαθανάτισας, εἰς τὴν
ἀρχαίαν πάλιν τρυφῆς ζωὴν ἐπανήγαγες, ὡς φι-
λιάνθρωπος· διά σε εὐχαρίστως νῦν δοξάζομεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας, Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς σέ.

Εὐχασθε, καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στιχ. Ἐκωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 37.

Αὕται αἱ φυλαὶ υἱῶν Νῶε, κατὰ γενέσεις
αὐτῶν, κατὰ ἔθνη αὐτῶν. Ἀπὸ τούτων
διεσπάρησαν νῆσοι τῶν ἐθνῶν ἐπὶ τῆς γῆς, μετὰ
τὸν κατακλυσμὸν. (Κεφ. ΓΑ'. 1). Καὶ ἦν πᾶσα ἡ
γῆ χεῖλος ἐν, καὶ φωνὴ μία πᾶσι. Καὶ ἐγένετο
ἐν τῷ κινῆσαι αὐτοὺς ἀπὸ ἀνατολῶν, εἶρον
πεδίον ἐν γῆ Σεναάρ, καὶ κατῴκησαν ἐκεῖ.
Καὶ εἶπεν ἕκαστος τῷ πλησίον αὐτοῦ· Δεῦτε,
πλινθεύσωμεν πλίνθους, καὶ ὀπτήσωμεν αὐτὰς
κυρῆ. Καὶ ἐγένετο αὐτοῖς ἡ πλίνθος εἰς λίθον·
καὶ ἄσφαλτος αὐτοῖς ἦν ὁ πηλός. Καὶ εἶπον·
Δεῦτε, οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς πύλιν καὶ πύρ-
γον, οὗ ἡ κεφαλὴ ἔσται ἕως τοῦ Οὐρανοῦ· καὶ
ποιήσωμεν ἑαυτοῖς ὄνομα, πρὸ τοῦ διασπαρῆ-
ναι ἡμᾶς ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς. Καὶ
κατέβη Κύριος ὁ Θεός ἰδεῖν τὴν πόλιν καὶ τὸν
πύργον, ὃν ὠκοδόμησαν αἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώ-
πων. Καὶ εἶπε Κύριος· Ἴδού γένος ἐν, καὶ χεῖ-
λος ἐν πάντων· καὶ τοῦτο ἤρξαντο ποιῆσαι·
καὶ νῦν οὐκ ἐκλείψει ἀπ' αὐτῶν πάντα, ὅσα
ἂν ἐπιθῶνται πειεῖν. Δεῦτε, καὶ καταβάντες
συγχέωμεν αὐτῶν ἐκεῖ τὴν γλῶσσαν, ἵνα μὴ

ἀκούσωσιν ἕκαστον τῆς φωνῆς τοῦ πλησίον.
Καὶ διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ὁ Θεός· ἐκείθεν
ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς· καὶ ἐπαύσαντο
οἰκοδομοῦντες τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον. Διὰ
τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτῆς, Σύγχυσις· ὅτι
ἐκεῖ συνέχευε Κύριος ὁ Θεός τὰ χεῖλη πάσης
τῆς γῆς· καὶ ἐκείθεν διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος
ὁ Θεός ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς. Ψαλμὸς σς'.

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐπέκραξα.

Στιχ. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου τὸν Θεὸν ἐξεζήτησα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΓ'. 19.

Ε'πιθυμῖαι εὐσεβῶν ἠδύνουσι ψυχὴν· ἔργα δὲ
ἀσεβῶν, μακρὰν ἀπὸ γνώσεως. Ὁ συμπο-
ρευόμενος σοφοῖς, σοφὸς ἔσται· ὁ δὲ συμπο-
ρευόμενος ἄφροσι, γνωσθήσεται. Ἀμαρτάνοντας
καταδιώξεται κακὰ· τοὺς δὲ δικαίους κατα-
λήψεται ἀγαθὰ. Ἀγαθὸς ἀνὴρ, κληρονομήσει
υἱοὺς υἱῶν· θησαυρίζεται δὲ δικαίαις πλοῦτος
ἀσεβῶν. Δίκαιαι ποιήσουσιν ἐν πλούτῳ ἔτη
πολλά· ἄδικοι δὲ ἀπολοῦνται συντόμως. Ὁς
φειδεται τῆς ἑαυτοῦ βακτηρίας, μισεῖ τὸν
ἑαυτοῦ υἱόν· ὁ δὲ ἀγαπῶν, παιδεύει ἐπιμελῶς.
Δίκαιος ἐσθίων, ἐμπλήσει ψυχὴν αὐτοῦ· ψυχαὶ
δὲ ἀσεβῶν ἐνδεδεῖς. (Κεφ. ΙΔ'. 1). Σοφαὶ γυναῖκες
ὠκοδόμησαν οἴκους· ἡ δὲ ἄφρων κατέσκαψε
ταῖς χερσὶν αὐτῆς. Ὁ πορευόμενος ὀρθῶς, φο-
βεῖται τὸν Κύριον· ὁ δὲ σκολιαζὼν ταῖς ὁδοῖς
αὐτοῦ, ἀτιμασθήσεται. Ἐκ στόματος ἀφρό-
νων, βακτηρία ὑβρεως· χεῖλη δὲ σοφῶν, φι-
λάσσει αὐτοὺς. Οὐ μῆεσι βόες, φάτναι καθα-
ραί· οὐ δὲ πολλὰ γεννήματα, φανερά βόος
ἰσχύς. Μάρτυς πιστὸς οὐ ψευδεται· ἐκκαίει
δὲ ψευδῆ μάρτυς ἄδικος. Ζητήσεις σοφίαν πα-
ρὰ κακοῖς, καὶ οὐχ εὐρήσεις· αἰσθησις δὲ παρὰ
φρονίμοις, εὐχερής.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δις.

Ἦχος πλ. β'.

Παρὰ Κυρίου, τοῦ ταπεινώσαντος ἑαυτὸν
μέχρι τοῦ διὰ σταυροῦ θανάτου, διὰ
σε μαθοῦσα ψυχὴ μου, τὴν ἐξ ἐπάρσεως τα-
πεινώσιν, καὶ τὴν ἐκ ταπεινώσεως ὑψώσιν, ἐ-
π' ἀρεταῖς μὴ ἐπαίρου, μηδὲ σαυτὴν δικαίαν
ὑποπτεύσασα, τὸν πλησίον κατακρινε, ὡς ὁ
μεγαλαυχὸς Φαρισαῖος· ἀλλ' ἐν φρονήματι κα-
ταβεβλημένῳ, τῶν σῶν αἰμαρτημάτων μνημο-
νεύουσα μόνον, ὡς ὁ Τελώνης βόησον· Ὁ Θεός,
ἐλάσθητί μοι τῷ αἰμαρτωλῷ, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Οί Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου ταῖς αὐτῶν πρᾶξεις αἰσ ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἄγιος ὁ αὐτός. Τριήμερος ἀνάστης Χριστέ.

Πάναγνος ὡς εἶδες, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμαίμενος, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον ὁ ὄρω, μυστήριον Υἱέμου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμαίμενος ζωῆς χορηγέ;

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Δ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΒΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Τὰ Τριαδικά, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Καθίσματα Σταυρώσιμα τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογ. τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν ἀγιαζῶν, ὁ πανσεβάσιμος Σταυρὸς καθοράται, ὃν προσκυνεῦντες σήμερον βοήσωμεν· Δέσποτα φιλάθρωπε, τῇ αὐτοῦ συμμαχίᾳ, δίδου διελθεῖν ἡμᾶς, τὸ λοιπὸν τῆς Νηστείας, ἐν κατανύξει καὶ τὰ ζωηρά, βλέψαι σου Πάθη, δι' ὧν ἐλυτρώθημεν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε Χριστέ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμαίμενος ἠλάλαξεν· Οἶμοι ποθεινότετε Ἰησοῦ! ἀνεβόα, πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ἐπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶ σε Μακρόθυμε.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὸ φῶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, νῦν καθορῶντες Χριστέ, Σταυρόν σου τὸν ἀχραντὸν, καὶ προσκυνεῦντες χαρᾶ, φαιδρῶς ἐκβοήσωμεν· Δόξα σοι ὁ ἐν τούτῳ, ὑψωθῆναι θελήσας· δόξα σοι ὁ φωτίσας, δι' αὐτοῦ πᾶσαν Κτίσιν· ἐν ᾧ σε ἀκαταπαύστως, ὕμνοις δοξαζομεν.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Σταυρῷ σε ἰψούμενος, ὡς θεάσασατο, ἢ ἀνυμφοσ Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο Υἱέμου θαῦμα; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζωῶσαι τοὺς τεθνεῶτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Μετὰ τὸν Ν'. τὸν ἐπόμενον Κανόνα, μετὰ τῶν

Τριαδικῶν εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν· τὸν δὲ Κανόνα τοῦ Μηναίου, ψάλλομεν ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Κανὼν τοῦ τιμίου Σταυροῦ, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
Τὸ προσκυνητὸν πάντες ὕμνευμεν Ξύλον. Ἰωσήφ.
Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην.

Τὸν τῷ Κυρίου προσελθόντες σήμερον, Σταυρόν νοῖ καθαρῶ, καὶ εὐσεβεῖ γνώμῃ, δεῦτε προσκυνήσωμεν· πρόκειται γὰρ δωρήμενος, τοῖς αὐτὸν προσκυνουῖσιν, ἀγιασμόν τε σωτηρίον, ἔλλαμψιν καὶ δόξαν καὶ ἔλκος.

Ο ζωοδώρητος Σταυρὸς προκείμενος, καὶ καθορώμενος, φωτοειδῆ αἴγλην, ἀποπέμπει χάριτος, προσελθῶμεν καὶ λάβωμεν, φωτισμὸν εὐφροσύνης, καὶ σωτηρίαν καὶ ἄφεσιν, αἰνεσιν Κυρίῳ προσάγοντες.

Πρόκειται ξένον τοῖς ὄρωσι θάλαμα, Σταυρὸς ὁ τίμος, καὶ ὡς πηγὴ βρύει, ψυχικὰ χαρίσματα, καὶ παύει ἀμαρτήματα, καὶ νοσήματα λύει, καὶ τὰ φρονήματα ῥώννυσι, τῶν εἰλικρινῶς προσιόντων αὐτῷ.

Ράβδος ἐτύπου τοῦ Σταυροῦ τὸ τρόπαιον, θάλασσαν τέμνουσα, δι' οὗ ἡμεῖς πίστει, ἀποντίστως πλέομεν, τοῦ βίου ὕδωρ ἄστατον, καὶ τὰ ρεύματα πάντα, τῆς ἀμαρτίας ἐκφεύγομεν, καὶ θείας χαλῆνης πληροῦμεθα.

Σταυροθεοτοκίον.

Οτε σε Τέκνον ἀπορρήτως ἔτεκον, ὠδῖνας ἔφυγον· καὶ πῶς νυνὶ ὄλη, ὀδυνῶν πεπλήρωμαι; ὄρω γὰρ σε κρεμαίμενος, ὡς κακοῦργον τῷ ξύλῳ, τὸν γῆν ἀσχέτως κρεμάσαντα· ἔλεγεν ἡ Πάναγνος κλαίουσα.

Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεώσας καταρχαίς.

Σταυρὸς ἀπάντων τῶν καλῶν, παρεκτικὸς καθοράται, προσκυνούμενος, καὶ πᾶσα ἢ Κτίσις, ἐορτάζει ἐν χαρᾷ, φωτιζομένη χάριτι, τοῦ ἐν αὐτῷ βουλήσει, ἀνυψωθέντος Θεοῦ ἡμῶν.

Καταυγαζόμενοι φωτὶ, τῶν τοῦ Σταυροῦ κλαμπηδόνων, μεσασμῶ τῆς ἱεραῆς ἐγκρατείας, σκοτασμὸν ἀμαρτιῶν, ἐκφύγωμεν καὶ κραιῶμεν· Ὁ φωτισμὸς τῶν ὄλων, εὐσπλαγχνε Κύριε δόξα σοι.

Υμολογοῦμέν σε Σταυρέ, καὶ προσπτυσσομεθα πίστει, ἐξαιτούμενοι τῇ σῆ δυναστείᾳ, ἐξελού ἡμᾶς ἐχθροῦ, παγίδων καὶ κυβέρνησον, πάντας ἡμᾶς πρὸς ὄρμον, τῆς σωτηρίας τιμῶντας σε.

Σταυροθεοτοκίον.

Νενεκρωμένην τὴν ζωὴν, ἐπὶ Σταυροῦ θωροῦσα, καὶ μὴ φέροισα τῶν σπλαγχνῶν

τὸν πόνον, ἐδονεῖτο ἡ σεμνή, Παρθένος ἀνακράζουσα· Οἶμοι Υἱέ μου, τί σοι, δῆμος ἀνόμων αἰπιδωκεν!

Κάθισμα. Ἦχος πλ. β'.

Μόνον ἐπάγη τό ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου, ταῖ θεμέλια ἐσαλεύθη τοῦ θανάτου Κύριε· ὃν γάρ κατέπεε πόθῳ ὁ Ἄδης, ἀπέλυσε τρόφῳ· ἔδειξας ἡμῖν τὰ σωτήριόν σου Ἄγιε, καὶ δοξαλογοῦμέν σε Υἱέ Θεοῦ· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· Ἰδοὺ γὰρ προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν αἱ πόδες σου Κύριε, καὶ Ξύλου σωτηρίας γευσαίμενα, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν ἐλευθερίας ἐτύχαμεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλήθρωπε.

Ῥδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Ηκραταία, σκέπη τε καὶ ἐπανόρθωσις, τῶν ἀνθρώπων, τὸ ἀκαταμάχητον, ὄπλον τῆς πίστεως ὁ Σταυρός, ὁ σωτηριώδης, ἰδοὺ ὁράται προκείμενος, καὶ πάντων τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς προσιόντων, ἀγιάζει φωτίζει ἐν χάριτι.

Τῷ μεσασμῷ, τῆς ἐγκρατείας προκείμενος, ἐν τῷ μέσῳ, πάντων ὑπεράγαθε, Σταυρός ὁ τίμος μέσον γῆς, ἐν ᾧ ἀνυψώθης, ἐθελουσίως φιλήθρωπε τὸν Κόσμον ἀγιάζει, τῆ αὐτοῦ προσκυνήσει, καὶ διώκει δαιμόνων τὰς φαλαγγας.

Οὐρανός, καὶ πᾶσα γῆ συνευφραίνεται· Ἀθλοφόροι, Μάρτυρες, Ἀπόστολοι, ψυχαὶ Δικαίων περιχαρῶς, νῦν ἀγαλλιώνται, τὸ πάντας σῶζον θεώμενοι, προκείμενον ἐν μέσῳ, ζωοδωρῆτον Ξύλον, καὶ πιστοὺς ἀγιάζον ἐν χάριτι.

Νόμους τοὺς σοὺς, Κύριε ὁ ἀσυνειδήτος, μὴ φυλάξας, μέλλω κατακρίνεσθαι, ἡνίκα ἔρχῃ ἐξ Οὐρανοῦ, κρίναι τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἔργα· ὅθεν κραυγαῖζω σοι· Δυναίμει τοῦ Σταυροῦ σου, ἐπιστρέψατε με σῶσον, μετανοίας παρέχων μοι δάκρυα.

Σταυροθεοτοκίον.

Παρθενικῆς, Τέκνον ἐκ μήτρας σε ἔτεκον, καὶ ὀρώσα, Ξύλω σε κρεμάμενον, ἐξαπορῶ, καὶ οὐ συνορῶ, ὕψος μυστηρίου, καὶ βάθος πολλῶν κριμάτων σου· ἡ Πάναγνος ἐβόα· ἦν φωναῖς ἀσιγήτοις, ὡς Μητέρα Θεοῦ μακαρίζομεν.

Ῥδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Αλαλάξατε ἔθνη, ἄσατε καὶ ψάλατε, φυλαὶ σκιρτήσατε, τῷ Θεῷ τῷ δόντι, τὸν

Σταυρὸν ἀδιάσειστον ἔρεισμα, αἱ τῆς ἐγκρατείας, νῦν τῷ καιρῷ κατατρυφῶντες, ἐστιῶντες ψυχὴν καὶ διάνοιαν.

Νοεραὶ στρατιαί σε, πᾶσι περιέπτωσι, Σταυρὲ πανάγιε, καὶ βροτοὶ πληθύναι, σοὶ προσφαιόντες χεῖλεσι σήμερον, ἀπαντλοῦμεν πόθῳ, ἀγιασμόν καὶ εὐλογίαν, τὸν ἐν σοὶ προσπαγέντα δοξάζοντες.

Τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, ἴασαι τὰ χρόνια, εὐσπλαγγνε Κύριε, καὶ προσκυνητὴν με, τῶν ἀγίων Παθῶν σου ἀξίωσον, τῆς νηστείας χρόνῳ, βελτιωθέντα ἀναδείξαι, καὶ κακῶν ἀποσχεῖν ὑπεράγαθε.

Σταυροθεοτοκίον.

Εν Σταυρῷ καθρώσα, τὸν δι' ἀγαθότητα, ἐκ σοῦ Πατάμωμε, ὑπὲρ κούν τεχθέντα, ἐπιτρώσκου τὰ σπλαγγνα, καὶ ἔλεγες· Οἶμοι θεῖον Τέκνον! πῶς ὑπὲρ πάντων ὀδυνάσαι; Προσκυνῶ σου τὸ εὐσπλαγγνον Κύριε.

Τὸ Τρωάδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ῥδὴ ε'. Ἦχος δ'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Φωστῆρες ἀπέκρυπτον, τὸ φῶς αὐτῶν θεώμενοι, ξύλω προσηλυμένον ἀδίκως, δίκαις μόνε, σὲ τὸν μακροθυμον, καὶ τοῦ πονηροῦ τὰς ζοφεραῖς, Σῶτερ δειγματίζοντα, ἐξουσίας τῷ κράτει σου.

Νηστείας ἐν ὕδατι, τὰ πρόσωπα νηφώμεθα, καὶ περιπτυξώμεθα τὸ Ξύλον, μόνος ὁ πάντων, ἐν ᾧ ὑψώθη Χριστός, σάρκα περικείμενος θνητὴν, ὅπως θανατώσει, τὸν ἡμᾶς θανατώσαντα.

Σταυρὲ πανσεβάσμιε, τῶν Ἀποστόλων καύχημα, ὄπλον Ἀθλοφόρων, Ἱερῶν, δόξα, Ὀσίων, περιχαράκωμα, πάντων τῶν πιστῶν ὁ φυλακτήρ, φρούρησον ἀγίασον, τοὺς πιστῶς προσκυνοῦντάς σε.

Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν βότρυν ἢ ἄμπελος. Παρθένος ὃν ἐβλάστησε, ξύλω κρεμασθέντα κατιδοῦσα, Τέκνον, ἐβόα, γλεύκος ἀπόσταξον, μέθην ἀναξέλλων τῶν ἐχθρῶν, μάτην σταυρωσαίντων σε, τὸν ἐν πᾶσι μακροθυμον.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα.

Σήμερον προτίθεται ὁ Σταυρός σου, ξύλων ζωῆς προσκυνητόν· καὶ κόσμος ἀγάλλεται, φοιτήσῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, αὐτὸν κατασπαζόμενος.

Προκείμενον βλέποντες τὸν Σταυρὸν σου, αἱ λειτουργαὶ τῶν Οὐρανῶν, ὑμνοῦσί σε Κύριε.

ρα, καὶ δαίμονες φρίττουσι, μὴ φέροντες τὸ κράτος σου.

Δόξα.

Τριαδα δοξάζωμεν ὀρθοδόξως, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὴν μίαν Θεότητα, Μονάδα τριωνόμοτατον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα καὶ Παρθένον σε ὀρθοδόξως, ὁμολογῶμεν οἱ πιστοὶ, ἀρρήτως κηρύσασαν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν μόνον πολυμέλεον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Εν πεύκῃ καὶ κέδρῳ καὶ κυπαρίσσῳ, ὁ σταυρωθεὶς Υἱὸς Θεοῦ, ἀγίασαν πάντας ἡμᾶς, καὶ τὸ ζωηφόρον σου, καταξίωσον Πατρὸς ἰδεῖν.

Ὁ Εἰρμός.

- **Ε**ν κυττῶ ὀρθρίζοντα φώτισόν με ζωοποιεῖ
- **Χ**ριστοῦ Σταυρὲ, φόβῳ προσκυνουῖντά
- **σε**, ἡμέραν σωτήριον, αἰεὶ ἔξανατέλλων μοι.

Ὡδὴ 5'. Πλάσθητί μοι Σωτήρ.

Σταυροῦ παγέντος ἐν γῆ, δαιμόνων πτώσις ἐγένετο ὃν νῦν ὀρώντες ἡμεῖς, ἐνδόξως προκειμένον, καὶ κατασπαζόμενοι, ἀπὸ συμπτωμάτων, ἀμαρτίας ἀνιστάμεθα.

Εψήντες σε τὸν Χριστὸν, ὡς Βασιλέα καὶ Κύριον, ὃν ἐδώρησω ἡμῖν, Σταυρὸν τεύχας ἀρρήκτον, ὃν περιπτυσσόμεθα, μεσασμῷ τῆς Δείας, ἐγκρατείας ἀγαλλόμενοι.

Μεγάλα πᾶσιν ἡμῖν, δωρήματα παρεχόμενος, ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρὸς, ὁρᾶται προκειμένος προσελθόμενοι ἄνθρωποι, φωτισμὸν καρδίας, καὶ ψυχῆς ἀπαρυσόμεθα.

Θεοτοκίον.

Νηστεύειν ἡμᾶς Ἄγνη, κακίας πάσης ἐνίσχυσον καὶ φαύλων καὶ ποτηρῶν, ἀπέχεσθαι πράξεων, αἰεὶ ἐνδυνάμωσον, προστασία πάντων, τῶν ἀνθρώπων χρηματίζουσα.

Κοντάκιον. Οὐκέτι φλογὴν ῥεμφαία.

Ὅρα σελ. 204.

Ὡδὴ 7'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ο χρόνων ἐπέκεινα, ἐν χρόνῳ σάρκα φερέσας δείκνυται, καὶ τὰ χρόνια πάθη, ἡμῶν ἰσθαι δι' ἀγαθότητα, τῆς ἐγκρατείας κακῶ, ἐν ᾧ πρόκειται, ὁ Δεῖος οὗτος Σταυρὸς, καθαιροῦν ἡμᾶς.

Εμνοῦμεν δοξάζομεν, καὶ προσκυνοῦμεν καὶ μεγαλύνομεν, τὸ σὸν Κύριε κράτος, ὅτι ἐκρέσθη ἡμῖν τοῖς δούλοις σου, Σταυρὸν τὸν δεῖον, τρυφήν ἀδαπαίκτην, καὶ φυλακὴν τῶν κυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Μὴ δεῖξῃς με Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς διακρίσεως, κακοῖς κατεγνωσμένον· μὴ ἀπορήψῃς ἐκ τοῦ προσώπου σου, κατησχυμένον· ἀλλ' οἴκτιρον σῶσόν με, τῷ σῷ εἰμένῳ Σταυρῷ, ὡς ὑπεραίγαθος.

Ετύπου τὴν χάριν σου, Σταυρὲ γλυκείων Μωσῆς τὰ ἕδατα, τὰ κικρόεστα ἐξέλω· καὶ γὰρ πικρίας παθῶν ἐρρίσθημεν, τῇ σῇ δυνάμει· δὴ ἡμᾶς γλύκανον, ἀσπαζόμενος σε νῦν, ἐν κατανύξῃ ψυχῆς.

Θεοτοκίον.

Νόος με τὴν στενωπὴν, τῇ σῇ πρεσβείᾳ, πλατυνὸν Δέσποινα, ἢ στενώσασα πάσας, τὰς μεθοδείας τοῦ πολυμήταρος· καὶ δι' οὐδὲ με στενῆς κατευόδωσον, πρὸς πλατυσμὸν τῆς ζωῆς, βαδίζεν Μήτηρ Θεοῦ.

Ὡδὴ ἡ'. Ἑπταπλασίως κάμνον.

Εξέλω ποτὲ ἀνεῖλκυσε, ποταμοῦ τὸ σιδήριον, Δεῖος Ἐλισσαῖος, ὁ σὲ προγράψας πόρρωθεν, Σταυρὲ πανσεβάσμι· ἐκ τοῦ βυθῷ τῆς πλάνης καὶ γὰρ, διὰ σὲ πρὸς πίστιν ἀναχθέντες βεβαίαν, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἀξιοῦμεθα βλέπειν, καὶ πιστεὶ προσκυνεῖν σε, τρυγῶντες σωτηρίαν.

Εποσημαίνει πόρρωθεν, σὲ Σταυρὲ πανσεβάσμι, ἐν ταῖς εὐλογίαις, Ἰακώβ τρανῆτατα· ἡμεῖς δὲ ἐν χάριτι, ἀξιοθίντες βλέψασε, πιστεὶ ἀδιστακτικῶ, προσερχόμεθα πάντες, καὶ ψαλόντες πλωσίαν, εὐλογίαν τρυγῶμεν, καὶ φῶς καὶ σωτηρίαν, καὶ τῶν πταισμάτων λύσιν.

Αευχειμονοῦντες πράξειςιν, ἐναρέτους προσελθόμεν, τῷ τῆς ἐγκρατείας μεσασμῷ γηθόμενοι, καὶ περιπτυξόμεθα, τὸν τοῦ Κυρίου τίσται Σταυρὸν· ὅπως τῷ αὐτοῦ κατευοδούμενοι σθένει, τελέσωμεν τὸν δρόμον, ἐν καλῇ προθυμίᾳ, καὶ φθάσωμεν τὸ δεῖον, λαμπρυσμένοι Ἄβδος.

Τριαδικόν.

Ομοφυῆ συναράχον, συναΐδιον σύμφρονον, φύσιν μὲν ἀπλῆν, διαιρετικῶν προσώπων, δε, Πατέρα ἀγέννητον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἄκτιστον οὐσίαν, καὶ Θεότητα πάντες, ἐμνοῦντες μελωδοῦμεν· ἱερεῖς εὐλογοῦτε, λαὸς ὑπερφύετε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον.

Νῦν ὡς ἀρνίον ἀκακῶν, καθορᾷ σε κρεμάμενον, καὶ ὑπὸ ἀκόμῃ σῷ Σταυρῷ κτηνόμενος, Υἱὸς μου προάναρχε, τοῖς ὀδωμένοις συγκόπτομαι, καὶ ταῖς ματρικαῖς περιστάται· μαὶ οὐδύναις· ἡ Παναγνος εἶβας· ἐν φωνῆς εἰ-

σιγήτοις, ὑμνοῦμεν καταχρίως, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Τριωδίου.

Εἰρμός ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Πάθος σου τῆ ἀπαθῆς ὀρώσα, ἡ Κτίσις συνέ-
πασχε Μακρόθυμε· ἥλιος ἐσβέννυτο, πέ-
τραι δὲ ἐρρήγγυντο· πᾶσα ἡ γῆ ἐσείστο, φόβῳ
κραυγαζούσα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θηρίοις δεινοῖς τοῖς τοῦ καλαίμου, Θεέ μου οἰ-
κτίρμον ἐπιτίμησον, ἔνδον με συνθλίβησι,
Σῶτερ ὁ τὴν ἀτιμον, ὑπενεγκῶν τυπτόμενος, ὕ-
βριν καλαίμω Χριστέ, τιμῆσαι προελόμενος πᾶν-
τας, τοὺς ἀτιμασθέντας, τῆ παλαι παραβάσει.

Εἰς γοῦν τό φρενὸν σου ὅταν λάβω, Κριτῆ
δικαιοτάτε κριτήριον, τρέμω καὶ ἐξίστα-
μαι, φρίττω καὶ ὀδύρομαι, κατανοῶν τὰ ἔργα
μου, δίκης ἐπάξια· διό σου τὴν πολλὴν εὐ-
σπλαγγίαν, Σῶτερ μὴ νικήσῃ, τὸ πλῆθος τῶν
κακῶν μου. Σταυροθεοτοκίον.

Γεκοῦσά σε ἀνευθεν ὠδίνων, ὀδύνας τῆ σῆ
σταυρώσει καθυφίσταμαι· φλέγονται τὰ
σπλάγχνα μου· ἥλοις γὰρ προσήλωσαι, τὴν σὴν
πλευρὰν Μακρόθυμε, ἐξορυττόμενος, ἡ πάναγνος
ἐβόα Παρθένος· ἦν ὡς Θεοτόκον, συμφώνως ἀ-
νυμνοῦμεν.

Ἄτερος Εἰρμός, τοῦ αὐτοῦ. Πάντα τὰ ἔργα.

Γηξαίτωσαν τὰ ὄρη νοσητῶς, δικαιοσύνην καὶ
βρονταὶ ἀγαλλίασιν, τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ
προσκυνούμενον βλέποντες· ὁ ὑπερυψοῦμεν,
Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ χεῖρις τοῦ Σταυροῦ σου φοβεραὶ· καὶ γὰρ
ἡ δαμιόνων ἐλαύνει τὰς φαλαγγας, ἀνθρώ-
πους τῶν ἱματίων παρέχουσα νάματα· διό σε
ἀνυμνοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐυλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Τὸν ἀναρχον Πατέρα καὶ Υἱόν, σὺν τῷ ἁγίῳ
ἀνυμνήσωμεν Πνεύματι, Τριάδα ὁμοῦσιον,
μῆσαν ἀρχὴν καὶ Θεόν, αἰνοῦντες ὑμνῶμεν, αὐτὴν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πᾶσα γλώσσα γηγενῶν, ὑμνεῖ σε Παρθένε,
ὅτι φῶς τὸ ἀπρόσβητον, πῦγασας φωταγω-
γοῦντα τὸν Κόσμον, Χριστὸν τὸν Θεόν· ὃν ὑπερ-
μψοῦμεν, αἰεὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἄγαλλεται τὰ πέρατα τῆς γῆς τῆ προσκυνή-
σει τοῦ Σταυροῦ σου φιλόανθρωπε· Ἄγγελοι
ἐν ὕψιστοις συγχορεύουσι σήμερον, σὺν ἡμῖν ὑ-
μνοῦντες, σὲ Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ πᾶσα κτί-
σις εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, ὅσοι καὶ τα-
πεινοὶ τῆ καρδίᾳ, ὑμνεῖτε λαοὶ, καὶ ὑπερυ-
ψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Δ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Γάσω ὑπεράγαθε τὴν ἐμὴν, συντριβὴν ἐν
Σταυρῷ προσπηγνύμενος, ἥλοις ποτέ, χεῖ-
ράς σου καὶ πόδας Παμβασιλεῦ, καὶ τὴν πλευ-
ρὰν κυττόμενος, ὄξος ποτιζόμενος καὶ χολὴν, ἡ
πάντων εὐφροσύνη, ὁ γλυκασμὸς ἡ δόξα, ἡ αἰῶ-
νία ἀπολύτρωσις.

Οραῖος ὑπὲρ σάπφειρον καὶ χρυσόν, φωτα-
γῆς ὡσπερ ἥλιος πέφυκας, Δεῖτε Σταυρὸν·
κείμενος μὲν τόπῳ περιγραφτὸς, καὶ νοηταῖς
Δυναμέσι, πάντοτε κυκλόμενος φοβερῶς· ἀκτίσι
δέ σου Δείας, δυνάμειως φωτίζων, τῆς Οἰκουμένης
τὰ πληρώματα.

Σταυρός χειμαζομένων ἐστὶ λιμὴν, ὀδηγὸς
πλανωμένων καὶ στήριγμα, δόξα Χριστοῦ,
σθένος Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, τῶν Ἀθλη-
τῶν κραταίωμα, πάντων τῶν ἀνθρώπων κα-
ταφυγή. Αὐτὸν ἐν μέσῳ πάντες, προκείμενον
ὀρῶντες, τῆ ἐγκρατεία ἀσπαζόμεθα.

Ἡνίκα μέλλῃς ἔρχεσθαι ἐπὶ γῆς, κρίναι
Κόσμον, ὃν ἐπλασας Κύριε, Ἀγγελικῶν,
προπορευομένων σου στρατιῶν, καὶ τοῦ Σταυ-
ροῦ προλάμποντος, ὑπὲρ τὰς αὐγὰς τὰς ἡλια-
κὰς· τῆ τούτου δυναστεία, αἰκτεήρησόν με σώ-
σον, τὸν ὑπὲρ πάντας βροτοὺς πταίσαντα.

Σταυροθεοτοκίον.

Φθορᾶς σε δίχα τέτοκα ἐκ γαστρὸς, πρὸ
αἰῶνων Πατὴρ ὃν ἐγέννησε, καὶ πῶς
φθορεῖς, ἀνθρώποι σπαραττοῦσί σε Υἱέ, καὶ
τὴν πλευρὰν ὀρύττουσι, λόγγη καὶ τὰς χεῖρας
σὺν τοῖς ποσίν, ἠλοῦσιν ἀπανθρώπως; ἡ Πά-
ναγνος ἐβόα· ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν

Εἰρμός ἄλλος τοῦ Τριωδίου. Ἄπας γηγενῆς.
Ἐν ὕψιστοις τοῦ Σταυροῦ, τὴν φλόγα ἐμάρανας,
τῆς ἀμαρτίας Χριστέ, χεῖρας πεπαρμένας
δε, χεῖρὸς ἐρρύσω τοῦ πολεμήτορος, τὸν ἀκρα-
τῶς ἐκτείναντα, χεῖρας πρὸς βρωσίν καρποῦ·
σὺπερ μόνου, φεύγειν τὴν μεταληψίν, ἀπερῆνω
Χριστέ πολυέλεε.

Πάθος σου Χριστέ, τὸ πᾶσιν ἀπαθῆσαν, βρο-
τοῖς πηγάσαν σεπτῶς, βλέψαι καταξίω-
σον, ἐν ἀπαθείᾳ τοὺς προσκυνήσαντας, σὺ
τὸν Σταυρὸν τὸν ἑταῖον, τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν,
παραβλέπων, καὶ τῆς ἀναστάσεως, ἀληθείας
υἱοῦς ἐργαζόμενος.

Ψώσας ἡμᾶς, πεσόντας εἰς θάνατον, τῇ Ἀναστάσει σου· ἔλυσας τὸν θάνατον, καὶ τῷ Πατρὶ σου ἡμᾶς κατήλλαξας, ὑπὲρ ἡμῶν τὸ Αἷμά σου, καταβαλλόμενος, Εὐεργέτα· ὅθεν σε δοξάζομεν, ὡς Θεὸν λυτρωτὴν παντοδύναμον.
Θεοτοκίον.

Κόρη τοῦ Θεοῦ, σοφίαν κηύσασα, τὴν ἐνυπόστατον, σόφισόν με δέομαι, τοῦ τῆς κακίας διαφυγεῖν σοφιστῆ, ἐπιβουλαῖς καὶ ἐνεδρα, καὶ πανουργήματα, Θεοτόκε, Κόρη ἀπειρόγαμε, κραταιὸν τῶν πιστῶν καταφύγιον.
Εἰρμός ἄλλος, τοῦ αὐτοῦ.

Τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Ὁν Σταυρὸν τὸν τίμιον, ὃν περ περιέπουσιν, Ἀγγέλων στρατεύματα, καὶ ἡμεῖς προσκυνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ὁ Ἐὐλον τὸ ἄχραντον, δι' οὗ μετελάβομεν ζωῆς, οἱ πρὶν θανέντες, τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος μεγαλύνομεν.

Δόξα Πατρὶ.

Πατέρα τὸν ἀναρχον, Υἱὸν τὸν συνἀναρχον, καὶ Πνεῦμα τὸ σύνθρονον, τὴν ἀγίαν Τριάδα μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πατέρα ἀνύμφευτον, καὶ Παρθένον ἀπαντῆτες, Σεμνή ἀνυμνοῦμέν σε· ἀσπόρως γὰρ τὸν Κτίστην ἀπεκύησας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Οὓς ἀξιοθέοντας σε ἰδεῖν, καὶ προσπτύξασθαι, εὐόδωσον προφθάσαι, τὸ πανάγιον Πάθος, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Εἰρμός.

Ὁν ἄσπορον τόκον σου, Θεοτόκε ἄχραντε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐν ὕμνοις ἀστυγήτοις μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δις. Ἰηχος δ'.

Οτῆς ἀληθείας ἐξεταστής, καὶ τῶν κρυπτῶν γνώστης Κύριος, τὸν Φαρισαῖον, ἐπὶ κενοδοξίᾳ νικῶμενον, καὶ ταῖς ἐξ ἔργων κρεταῖς, δικαιούμενον κατέκρινας· τὸν δὲ Τελώνην κατανύξει προσευχόμενον, καὶ ὑπ' ἐκείνου κατακριθέντα ἐδικαίωσας· οὐ καὶ ἡμᾶς, τῆς μετανοίας ζηλωταῖς, ὁ σταυρωθεὶς ἀπαδείξον, καὶ τῆς ἀφέσεως ἀξίωσον ὡς φιλόφρωνος.
Μαρτυρικόν.

Τις οὐκ ἐξίσταται ὄρων, ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ἠγωνίσασθε; ὡς ἐν σάματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν νικῆσατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυ-

ρὸν ὀπλισάμενοι; ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι· ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἰδιόμελον. Ἰηχος πλ. δ'.

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καὶ Κύριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντᾶται· χολὴν καὶ ὄξος γεύεται, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας· στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων Οὐρανὸν τοῖς νέφει· χλαῖναν ἐνδύεται χλεῦθς, καὶ ῥαπίζεται πηλίγη χειρὶ, ὁ τῇ χειρὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· τὸν νῶτον φραγγελουταί, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις· ἐμπτυσμοὺς καὶ μάστιγας δέχεται, ὄνειδισμοὺς καὶ κολαφισμοὺς, καὶ πάντα ὑπομένει, δι' ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ὁ Ἀυτρωτῆς μου καὶ Θεός, ἵνα σῶσῃ Κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὐσπλαγχνος.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπᾶριον τῆς Προφητείας.

Ἰηχος πλ. β'.

Τὸν Σταυρὸν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Προκείμενον. Ἰηχος πλ. β'. Ψαλμὸς οξ'.

Αὐτός ἐστιν οἰκτίρμων, καὶ ἰλάσκειται ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Στίχ. Προσέχετε, λαός μου, τῷ νόμῳ σου.

Προφητείας Ἠσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΘ'. 13.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἐγγίζει μοι ὁ λαὸς οὗτος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν τιμῶσί με, ἢ δὲ καρδία αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ· μάτην δὲ σέβονται με, διδάσκοντες ἐνταλματα ἀνθρώπων καὶ διδασκαλίας. Διὰ τοῦτο, ἰδοὺ ἐγὼ προσθήσω, τοῦ μετατεθεῖναι τὸν λαὸν τοῦτον· καὶ μεταθήσω αὐτούς, καὶ ἀπολωῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν κρύψω. Οὐαὶ οἱ βαθύως βουλήν ποιοῦντες, καὶ οὐ διὰ Κυρίου! Οὐαὶ οἱ ἐν κρυφῇ βουλήν ποιοῦντες! καὶ ἔσται ἐν σκότει τα ἔργα αὐτῶν· καὶ ἐρῶσι· Τίς ἑώρακεν ἡμᾶς; καὶ τίς ἡμᾶς γνώσεται, ἢ ἂ ἡμεῖς ποιούμεν; Οὐχ ὡς πληθὸς τοῦ κεραμῆως λογισθήσεσθε; μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι αὐτό· Οὐ σύ με ἔπλασας, ἢ τὸ ποίημα τῷ ποιήσαντι· Οὐ συνετῶς με ἐποίησας; Οὐκέτι μικρὸν, καὶ μετατεθήσεται ὁ λίβανος, ὡς τὸ ὄρος τὸ Χέρμελ, καὶ τὸ Χέρμελ εἰς δρυμὸν λογισθήσεται; Καὶ ἀκούσονται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ κωφοὶ λόγους βιβλίου, καὶ οἱ

ἐν τῷ σκότει, καὶ οἱ ἐν τῇ ὀμίχλῃ ὀφθαλμοὶ τυφλῶν ὄφονται· καὶ ἀγαλλιάσονται πτωχοὶ διὰ Κύριον ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ οἱ ἀπληπισμένοι τῶν ἀνθρώπων ἐμπλησθήσονται εὐφροσύνης. Ἐξέλιπεν ἄναμος, καὶ ἀπώλετο ὑπερήφανος, καὶ ἐξωλοθρεύθησαν οἱ ἀνομοῦντες ἐπὶ καρδίᾳ, καὶ οἱ ποιῶντες ἀμαρτεῖν ἀνθρώπους ἐν λόγῳ· πάντας δὲ τοὺς ἐλέγχοντας ἐν πυλαῖς, πρόσκομμα θήσουσιν, ὅτι ἐπλαγίασαν ἐπ' ἀδίκους δίκαιον. Διὰ τοῦτο, ταῦδε λέγει Κύριος ἐπὶ τὸν αἶκον Ἰακώβ, ὃν ἀφώρισεν ἐξ Ἀβραάμ· Οὐ νῦν αἰσχυνθήσεται Ἰακώβ, οὐδὲ νῦν τὸ πρόσωπον μεταβάλλει Ἰσραὴλ· ἀλλ' ὅταν ἴδωσι τὰ τέκνα αὐτῶν τὰ ἔργα μου, δι' ἐμὲ ἀγιάσῃσι τὸ ὄνομά μου, καὶ ἀγιάσῃσι τὸν Ἅγιον Ἰακώβ, καὶ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ φοβηθήσονται.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'. Ψαλμὸς σθ'.

Βοήθησον ἡμῖν, ὁ Θεὸς, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Στιχ. Ὁ Θεός, ἤλθασαν ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου.

Γίνεται δὲ καὶ σήμερον ἡ Σταυροπροσκύνησις μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν Ὁρῶν, ἀπαραλλάκτως, ὡς καὶ τῇ Κυριακῇ· εἶτα αἴρεται ὁ τίμιος Σταυρός.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στιχ. ι. καὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου, δις.

Ἦχος βαρῦς.

Τοῖς πάθεσι δουλώσας, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἀξίωμα, κτηνώδης ἐγενόμην, καὶ οὐκ ἰσχύω ἀτενίσαι πρὸς σέ Ὑψιστε· ἀλλὰ κάτω νενευκῶς Χριστέ, ὡς ὁ Τελώνης, δέομαι κραυγάζων σοι· Ὁ Θεός, ἐλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με. Ἔτα τὰ δ'. Μαρτυρικὰ, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, καὶ τοῦ Μηναίου Προσόμοια δ'. Δόξα, τὸ Νεκρώσιμον. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Εἰσόδος· τὸ, Φῶς ἡλαρόν, καὶ εὐθύς.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς οθ'.

Ὁ καθημένος ἐπὶ τῶν Χερουβιμ, ἐμφάνηθι.

Στιχ. Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραὴλ, πρόσχευς.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΒ'. 4.

Εἶπε Κύριος τῷ Ἀβραμ· Ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ

ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἂν σοι δείξω· καὶ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα, καὶ εὐλογήσω σε, καὶ μεγαλυνῶ τὸ ὄνομά σου, καὶ ἔσῃ εὐλογημένος· καὶ εὐλογήσω τοὺς εὐλογοῦντάς σε, καὶ τοὺς καταρωμένους σε καταράσομαι· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐπορεύθη Ἀβραμ, καθάπερ ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός· καὶ ὤχθη μετ' αὐτῷ Λῶτ. Ἀβραμ δὲ ἦν ἐτῶν ἑβδομήκοντα πέντε, ὅτε ἐξῆλθεν ἐκ Χαρράν. Καὶ ἔλαβεν Ἀβραμ Σάραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ Λῶτ σὺν υἱὸν ταῦ ἀδελφεῷ αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν, ὅσα ἐκτήσαντο, καὶ πᾶσαν ψυχὴν, ἣν ἐκτήσαντο, ἐν Χαρράν, καὶ ἐξῆλθον πορευθῆναι εἰς γῆν Χαναάν. Καὶ διώδευσεν Ἀβραμ τὴν γῆν εἰς τὸ μῆκος αὐτῆς, ἕως τοῦ τόπου Συχεμ, ἐπὶ τὴν ὄρεν τὴν ὑψηλὴν· οἱ δὲ Χαναανοὶ τότε κατώκουν τὴν γῆν. Καὶ ὤφθη Κύριος τῷ Ἀβραμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην. Καὶ ὠκοδόμησεν ἐκεῖ θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ, τῷ ὀφθέντι αὐτῷ.

Προκείμενον. Ἦχος β'. Ψαλμὸς π'.

Ἀγαλλιᾶσθε τῷ Θεῷ τῷ βοηθῷ ἡμῶν.

Στιχ. Λάβετε ψαλμὸν, καὶ δότε τύμπανον.

Παραμίων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΑ'. 15.

Ἄκακος ἀνὴρ πιεθεὶ παντὶ λόγῳ· πανούργος δὲ ἔρχεται εἰς μετάνοιαν. Σοφὸς φρονηθεὶς ἐξέκλινεν ἀπὸ κακοῦ· ὁ δὲ ἄφρων, ἐαυτῷ πεποθηὶς, μίγνυται ἀνόμῳ. Ὁξύθυμος πρᾶσσε μετὰ ἀβουλίας· ἀνὴρ δὲ φρόνιμος πολλὰ ὑποφέρει. Μεριοῦνται ἄφρονες κακίαν· οἱ δὲ πανούργοι κρατήσουσιν αἰσθήσεως. Ὀλισθήσουσι κακοὶ ἐκκατὶ ἀγαθῶν, καὶ ἀσεβεῖς θεραπεύσουσι θύρας δικαίων. Φίλοι μισήσουσι φίλους πτωχοῦς, φίλοι δὲ πλουσίων πολλοί. Ὁ ἀτιμάζων πένητας ἀμαρτάνει, ὁ ἐλεῶν δὲ πτωχὸς μακαριστός. Πλανώμενοι ἄδικοι τεκταίνουσι κακά· ἔλεον δὲ καὶ ἀλήθειαν τεκταίνουσι ἀγαθὰ. Οὐκ ἐπίστανται ἔλεον καὶ πίστην τέκτονες κακῶν· ἐλεημοσύνη δὲ καὶ πίστις παρατέκτασιν ἀγαθὰς. Ἐν παντὶ μερμηῶντι ἐνεσθι περισσόν· ὁ δὲ ἠδύς καὶ ἀναληγτός ἐν ἐνδειᾷ ἔσται. Στέφανος σοφῶν κλοῦτος αὐτῶν· ἡ δὲ διατριβὴ ἀφρόνων κακὴ. Ῥύσται ἐκ κακῶν ψυχὴν μάρτυς πρὸς· ἐκκαίει δὲ ἡ ψυδὴ δάλοε. Ἐν φόβῳ Κυρίου ἐλπὶς ἰσχύος· πρὸς δὲ τέκνοις αὐτοῦ καταλείψει ἔρεισμα εἰρήνης. Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγουμένων.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΤΗΣ Δ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΒΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, τὸ Ἀλληλοῦϊα, γ' καὶ τὰ Τροπάρια. Ἦχος β'.

Ἀπόστολοι Μάρτυρες, καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι. Δόξα. Μνήσθητι Κύριε ὡς ἀγαθός.

Καὶ νῦν. Μήτηρ ἀγία ἡ τῆ ἀφράστου φωτός. Ὁρχ. σελ. 166.

Μετὰ δὲ τὴν ἀ Σιγολογίαν, τὰ κατὰ τὸν ἕκτον Ἦχον Καθίσματα Μαρτυρικά καὶ Θεοτοκίον· εἶτα τὸν Ἄσματον τὸ Νεκρώσιμον Ἐπιλογητάρια· καὶ μετὰ ταῦτα τὰ Καθίσματα.

Ἀνάπαυσον Σωτήρ ἡμῶν μετὰ Δικαίων.

Θεοτοκίον. Ὁ ἐκ Παρθένου ἀνατείλας.

Ὅρα ταῦτα ὡς ἀνωτέρω.

Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες. Τοῦ Μηναίου, τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς, καὶ τὰ Τετραοῦδια, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, μετὰ τῆς Σιγολογίας τῶν ᾠδῶν.

Τὸ Τετραοῦδιον, οὗ ἡ ἀκροστιχίς

Ἦμος εἰς Μάρτυρας.

Ἦσμα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὁδὴ σ'. Ἦχος δ'. Ἐν πελάγει τοῦ βίου.

περέβητε ὄρους, σὰρκὸς Ἀθληταί, πολλὴν ὑπομονή, ὑπενεγκόντες τιμωρίας πόνας· ἄπαντα πόνον, καὶ θλίψιν κουφίζετε, τῶν ἡμᾶς ἀνυμολογούντων.

Ἐν ἡμεῖς ἄγγελων, στρατὸς ἡνώθη, ἁγίων Ἀθλητῶν, καὶ ἰκετεύει τὸν πανάγιον Θεόν, ἐγκλημάτων μυρίων, ἡμᾶς ἐκλυτρώσασθαι, ὡς Χριστῷ εὐφροσυνήτοις.

Νεκρώσιμον.

Τερωθεὶς καὶ ἐν τάφῳ, Χριστὲ ὑπνώσας, ἀνέστησας νεκρούς, καὶ τοῖς πίστει τενθεῶσι νέμεις, ἀγαθότητος πλοῦτον, Χριστὲ τὴν ἀνάπαυσιν, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θεὸς Θεὸς Λόγος, ζητῶν θεῶσαι τὸν ἄνθρωπον Ἁγνὴ, ἐκ σοῦ σαρκούται, καὶ βροτὸς ὁράται· ὃν ἀπαύστως δυσώπει, εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος, ἐν καιρῷ τῆς ἀπολογίας.

Ἔτερον τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Εἰρμὸς ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν πταισμάτων τῆ ζάλη.

Σὰρκὸς καὶ αἵματος Ἅγιοι μὴ φεισάμεθα, πρὸς πᾶσαν βίασιν ἔστητε, ἀκατάπλητοι, Χριστὸν μὴ ἐξαρνούμενοι· διό ἐκ τῶν Οὐρανῶν κατέπεμψε Χριστός, τοὺς σφαίρους ἡμῖν.

Τῆ τῶν Μαρτύρων πανηγύρει ὑπαντήσωμεν, λαμπροφροῦντες ταῖς πράξεσι, καὶ βοήσωμεν ἐν θεοπνεύστοις ἄσμασιν· Ἑμεῖς ἐστὲ ἀληθῶς εὐσφῆροι, ἐπὶ γῆς Χριστομάρτυρες.

Δόξα.

Τρία ἀγία δοξάζω σε, φύσιν ἀναρχον, ἕνα Θεὸν ἕνα Κύριον, τρία πρόσωπα Πατὸς Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, ἀγέννητον γεννητὸν ἐκπορευτὸν, τὸν αὐτὸν καὶ αἰδίου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρία Θεόνυμφε, πῶς γεγέννηκας ἄνευ ἀνδρός, καὶ μεμένηκας ὡς τὸ πρότερον; Θεὸν γὰρ ἀπεκύησας, τεράστιον φοβερὸν· ἀλλ' αἴτησαι σῶζεσθαι, τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Μαρτυρικόν.

Τὰς συγκοπὰς τῶν μελῶν ὑμῶν διαβλέποντες, ἐνερυφᾶτε τοῖς αἵμασιν ἀγαλλόμενοι· ἀλλὰ καθικετύσατε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτεκῶς τῷ Κυρίῳ, Μάρτυρες ἀεισέβαστοι.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξα καὶ προσελάβου, Κύριε.

Νεκρώσιμον.

Ὁ ἐκ γῆς πλαστεργήσας με καὶ ζωώσας με, καὶ εἰς γῆν ἐπιστρέφει με πάλιν φάμενος, οὓς προσελάβου δούλους σου ἀνάπαυσαν, καὶ ἐκ φθορᾶς τοῦ θανάτου, ἀνάγαγε Κύριε.

Ὁ Εἰρμός.

Τῶν πταισμάτων τῆ ζάλη βυθιζόμενος, ὡς ἐν κοιλίᾳ τοῦ κήτους συνεχόμενος, σὺν τῷ Προφῆτῃ κραυγάζω σοι· Ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, Κύριε, καὶ διάσωσόν με.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς, καὶ Θεοτοκ.

Ὁδὴ ζ'. Τῆ εἰκόνι τῆ χρυσῆ.

Στολισθέντες Ἀθληταί, τὴν ἀφθαρσίαν ἐνθέως, τῆ ἀπεκδύσει τῆς φθειρομένης σαρκός, τῷ δὲ ἡμᾶς σὰρκα ἐξ ἀφθόρου, προσλαβόντι Γυναικός, νῦν παρίστασθε φαῖδροι· διό με ἐνδύσατε, περιβολὴν ἱεράν, γεγυμνωμένον κακῶς.

Ἐγκρατῶς πολιτευθεὶς, τῶν Ἀθλοφόρων ὁ δῆμος, τῆς ἐγκρατείας ἡμᾶς τὸ στάδιον, ἐνδυναμῶ τρέχειν ἀκωλύτως, ὡς κηρύξας τὸν Χριστὸν, ἐν σταδίῳ ἀνδρικῶς, καὶ παρσεπῶς βήματι, στεφνηφορῶν ἐντρυφᾶ, μετ' Ἀγγέλων νοπτῶς.

Νεκρώσιμον.

Ἰκεσίαις ὁ Θεός, τῶν σῶν ἁγίων Μαρτύρων, τοὺς κομηθέντας πιστοὺς οἰκέτας σου, τοῦ Παραδείσου πολίτας δεῖξον, καὶ φωτὸς τοῦ

νοητοῦ, καταξίωσον αὐτοὺς, ἀπαύστως βωῶντάς
σαι· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μόνην ἀγαθὴν, ἐκδυσωποῦμεν Παρθένον, κεκακωμένους ἡμᾶς ἀγαθύνον, καὶ ἐκτενωῶς τὸν Χριστὸν δυσώπει, φύσει ὄντα ἀγαθόν, ἐγκρατείας τὸν καιρὸν, τὰ ἀγαθὰ πράττοντας, ἀποπληρῶσαι ἡμᾶς, ὑμνολογοῦντας αὐτόν.

Εἰρμός ἄλλος.

Ὁ ἐν τῷ ὄρει, Μωϋσῆ.

Ο μεγαλύνας, τοὺς Ἁγίους σε πάντας, καὶ σημείους, θαυμαστώσας αὐτοὺς ἐν Κόσμῳ, εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πᾶσαν ἰδέαν, αἰκισμῶν διελθόντες, καὶ γόνυ τῷ Βαίαι, μὴ πεισθέντες κλίνει, στεφάνους δόξης ἤρασθε, ἐκ Θεοῦ Χριστομάρτυρες.

Δόξα Πατρί.

Η ἐν Μοναδί, Τριάς προσκυνουμένη οὐσία, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, τοὺς σε ὑμνοῦντας φύλαττε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενομῆτορ, ἡ ὀλόφωτος Κόρη, ἡ μόνη πρὸς Θεὸν μεσιτεία, μὴ διαλίπης Δέσποινα, δυσωπεῖν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Τῷ ἀθανάτῳ, Βασιλεῖ στρατευθέντες, καὶ πίστιν, πρὸς αὐτόν δεικνύντες τελείαν, τὸ αἷμα ὑμῶν Μάρτυρες, ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκενώσατε.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθίσονται.

Ο που τὸ φῶς σου, τῆς ζωῆς ἀναβλύζει, παρὰ τοῦ οὐρανοῦ, οὓς μετέστησας ἐκ τῶν προσκαιρῶν, πιστοὺς σου δούλους, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

Ο ἐν τῷ ὄρει, Μωϋσῆ συλλαλήσας, καὶ τύπον, τῆς Παρθένου τὴν βάτον δείξας, εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ ἡ. Ἐν πυρὶ φλογός.

Μεγαλώνυμοι Χριστοῦ Ἀθληταί, καὶ σεπτά ἐν Θεῷ, ἅπαντας τοὺς ἀνυμνοῦντας τὰ μνημόσυνα ὑμῶν, μεγάλων ἐγκλημάτων, καὶ τῶν ἐκεῖ βασάνων, λυτρώσατε ὑμῶν πρὸς αὐτόν, μεγίσταις ἰκεσίαις.

Αγίολεκτον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ στερόρον αἰληθῶς, στρατεύματα Μαρτύρων δῆμοι, ἀγαπάσατε ἡμῶν, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, ἐν

ταύταις ταῖς ἀγίαις ἡμέραις τῆς Νηστείας, ὑμῶν ἀγίαις ἰκεσίαις.

Νεκρώσιμον.

Ρῦσαι σκώληκος κολαζόντος, καὶ ὀδόντων βρυγμοῦ Κύριε, καὶ ἐξωτέρου σκότους πάντας ἀφεγγαῦς, οὓς πίστει προσελάβη· καὶ τάξον τοὺς, ἐνθα τὸ φῶς τοῦ σοῦ προσώπου Χριστέ, ἐκλάμπει εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὸν Σταυρὸν Χριστοῦ τὸν τίμον, Θεοτόκε ἀγνή, βλέψαντας, καὶ ἐκ καρδίας προσκυνήσαντας ἡμᾶς, ταῖς σαῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, ἀξίωσον πρεσβείαις, ἰδεῖν καὶ τὰ Παῖθτα σεπτά, παθῶν κεκαθαρμένους.

Εἰρμός ἄλλος. Γῆ καὶ πάντα.

Καλλίστης συναλλαγῆς! ἧς εὔρατε θανάτω τὴν ζωὴν, Ἱερομάρτυρες Χριστοῦ, πῦρ καὶ ξίφος, κρῆν καὶ θῆρας, μηδαμῶς πτοηθέντες, καὶ βωῶντες· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ανω χορὸς ἀγγελικὸς, κάτω δὲ ἡμεῖς αἱ ἐπί γῆς, αἰνοῦμεν Μάρτυρες Χριστοῦ, τὰ ξένα ἄθλα καὶ τοὺς ἀγῶνας, τῆς ὑμῶν εὐανδρείας, εὐλογοῦντες ὑμνοῦντες τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Φῶς ζωὴν τε καὶ ζωαῖς, σέβω σε Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἐκπορευτὸν, φύσι μίαν, τρεῖς ὑποστάσεις, Θεὸν ἕνα μέλπων· Εὐλογῶ σε ὑμῶν σε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψώσε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς ὑμνήσει σε γηραιῶν, ἄσπιλε ἀγνή Περστερά; σὺ γὰρ ἐκύησας ἡμῖν, φῶς τὸ μέγα ζωῆς τὸν πλοῦτον, Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα· ὃν ὑμνοῦμεν αἰνοῦντες ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Τοὺς ἀγῶνας τοὺς θαυμαστοὺς, Μάρτυρες δοξαζόντες ὑμῶν, τὸν εὐεργέτην καὶ Θεόν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν, τὸν ἐν τῷ σταδίῳ, τῶν ἀγῶνων ἡμᾶς ἐπισχύσαντα· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθίσονται.

Σὺ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς, Κύριος ὑπάρχων καὶ Θεός, τοὺς μεταστάντας εὐσεβῶς ἐγεύρων, ἐκεῖ παρὰ τοῦ ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων, εὐλογοῦντας ὑμνοῦντάς σε Κύριε, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἡ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, θάλασσαί καὶ
• πᾶσαι αἱ πηγαί, οἱ Οὐρανοὶ τῶν Οὐ-
• ρανῶν, φῶς καὶ σκότος, ψυχὸς καὶ καύσων,
• υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, Ἰσραεῖς εὐλογεῖτε τὸν
• Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
• αἰῶνας.

Ὡδὴ 2. Ὅτι ἐποίησέ μοι, μεγαλεῖα.

Πάρχοντες φωστῆρες, ἀπλανεῖς Χριστοῦ
Ἀθληταί, φωτίσατε ἡμῶν τοὺς λογισμοὺς,
καὶ νευρώσατε ποιεῖν, τὰ φωταυγῆ καὶ καθα-
ρα, Θεοῦ θελήματα.

Ὁμοφαῖαι καθορᾶσθε, κατασφάττεσαι δυ-
σμενεῖς, γενναῖοι τῷ Κυρίῳ Ἀθληταί· ἀλ-
λά ῥύσατε ἡμᾶς, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ πονηροῦ,
ταῖς προστασίαις ἡμῶν.

Νεκρώσιμον.

Ἀνάπαυσον Οἰκτίρμον, ἐν τοῖς κόλποις τοῦ
Ἀβραάμ, τοὺς δούλους σου τοὺς πίστει
ἐξ ἡμῶν, ἐκδημήσαντας πρὸς σέ, τὸν τοῦ παν-
τός δημιουργόν καὶ ὑπεράγαθον.

Θεοτοκίον.

Σαρκός μου ταῖς κινήσεις, ἀπονέκρωσον ἢ
Θεόν, σαρκὶ ἀποτεκοῦσα ὑπὲρ νοῦν, καὶ
παράσχου φωτισμόν, τῇ διανοίᾳ μου Ἀγνή,
νεφέλη οὐσα φωτός.

Εἰρμός ἄλλος. Μεγαλύνομεν πάντες.

Ἀναμείλομεν πάντες, τὰ μνημόσυνα ὑμῶν,
Μάρτυρες πανεύφημοι, βλέποντες τὰ
σκάμματα, τῶν ἱσρῶν ὑμῶν ἄθλων, καὶ ἐκ-
πλαγέντες, τὸν Χριστὸν μεγαλύνομεν.

Πρὸς ἀλληλοὺς ἀθλοῦντες, φασὶν οἱ Ἀθλο-
φόροι· Σαρκός μὴ φεισώμεθα· δεῦτε ἀ-
πθανώμεν ὑπὲρ Χριστοῦ, ἵνα ὄλον αἰῶνα
ζήσωμεν, χορευόντες ἄληκτα.

Δόξα.

Ἡ Τριάς τοὺς ἐν μιᾷ, φύσει σε ἀνυμνοῦν-
τας, Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, καὶ ὁ γεννηθεὶς
Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ἐκπορευτόν, τῷ σῶ ἐλέει
ἀβλαβεῖς συντήρησον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πάνσεμνε Ἀγνή, παρθενίας καύχημα,
μητέρων τὸ στήρυγμα, ἀνθρώπων βοή-
θεια, καὶ τοῦ Κόσμου ἡ χαρὰ, Μαρία Μητήρ,
καὶ δούλη τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμά-
στωσεν ὁ Κύριος.

Ὁ χορὸς τῶν Ἁγίων, δεῖξαι τὴν προσευχὴν
μου· καὶ ὡς κατηξίωμαι τὸν Σταυρόν

ἀσπάσασθαι, καὶ τὸ σωτήριο Πάθος συμ-
προσκυνῆσαί με, τὸν Χριστὸν αἰτήσατε.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου,
Κύριε.

Ἄνεσ ἄφες Οἰκτίρμον, τοῖς μεταστᾶσι πρὸς
σέ τὸν φιλόθρωπον, καὶ τούτους ἀνά-
παυσον ἐν σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν· σὺ γὰρ ὑ-
πάρχεις ζωὴ καὶ ἀνάστασις.

Ὁ Εἰρμός.

Μεγαλύνομεν πάντες, τὴν φιλανθρωπίαν
σου Κύριε Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ δόξα τῶν
δούλων σου, καὶ στέφανος τῶν πιστῶν, ὁ
μεγαλύνας τὴν μνήμην τῆς Τεκνούσης σε.

Ἐξαποστειλ. τὸ Φωταγωγικόν, καὶ Νεκρώσιμον.

Εἰς τοὺς Αἴνους, τὰ Μαρτυρικά. Δόξα, τὸ
Νεκρώσιμον. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Εἰς δὲ τὰ
Ἀπόστιχα, τὰ Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Θεοφά-
νου. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅλα ταῦτα,
κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον τῆς Ἑβδομάδος.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκειμένον. Ἦχος πλ. β'.
Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκραξομαι, ὁ Θεὸς μου

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. 5. 9.

Ἀδελφοί, πεπεισμεθα περὶ ὑμῶν, ἀγαπητοί,
τὰ κρείττονα καὶ ἐχόμενα σωτηρίας, εἰ
καὶ οὕτω λαλοῦμεν· οὐ γὰρ ἄδικος ὁ Θεός, ἐ-
πιλαθεῖσθαι τοῦ ἔργου ὑμῶν, καὶ τοῦ κόπου
τῆς ἀγάπης, ἧς ἐνεδείξασθε εἰς τὸ ὄνομα αὐ-
τοῦ, διακονήσαντες τοῖς ἁγίοις, καὶ διακονοῦν-
τες. Ἐπιθυμοῦμεν δὲ ἕκαστον ὑμῶν τὴν αὐ-
τὴν ἐνδείκνυσθαι σπουδὴν πρὸς τὴν πληρο-
φορίαν τῆς ἐλπίδος ἄχρι τέλους· ἵνα μὴ νω-
θροὶ γένησθε, μιμηταὶ δὲ τῶν διὰ πίστεως
καὶ μακροθυμίας κληρονομοῦντων τὰς ἐπαγ-
γελίας.

Ἔτερος Νεκρώσιμος, καὶ Ἀλληλουῖα· ὁμοίως
Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καὶ Νεκρώσιμον· ὡς
αὐτῶς καὶ Κοινωνικόν.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ,

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ,

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΗΣ ΚΑΙΜΑΚΟΣ.

Τῶ ΣΑΒΒΑΤῶ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΠΕΡΙΝΩΝ.

Μετὰ τὸν Προομιαικόν, καὶ τὴν συνήθη Στιχο-
λογίαν, εἰς τὸ, **Κύριε ἐπέπραξα**, ἱσταίμεν Στίχ.
ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς
Ὀκτωήχου ε'. καὶ τὰ παρόντα Προσόμια τοῦ
Ὀσίου γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ τοῦ παραδόξου Δαύματος!

Πάτερ Ἰωάννη Ὅσιε, διαπαντός ἀληθῶς,
τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι, τὰς ὑψώσεις
ἔφερες, μελετῶν πρακτικώτατα, τὰ θεόπνευ-
στα, λόγια πάνσοφε, καὶ τὴν ἐκείθην, ἀναπη-
γάζουσαν, χάριν ἐπλούτησας, γεγονῶς μακά-
ριος, τῶν ἀσεβῶν, πάντων τὰ βουλευμάτα, κα-
ταστρεψάμενος.

Πάτερ Ἰωάννη ἐνδοξε, ταῖς τῶν δακρύων
πηγαῖς, τὴν ψυχὴν καθαιρόμενος, καὶ
παννύχοις στάσεις, τὸν Θεὸν ἠλασκόμενος, ἀν-
επτερώθης, πρὸς τὴν ἀγάπην, τὴν τούτου
Μάκαρ, καὶ ὠραιότητα ἧς ἐπαξίως νῦν, ἀπο-
λαύεις ἄληκτα, χαρμονικῶς, μετὰ τῶν συνά-
δλων σου, θεόφρον Ὅσιε.

Πάτερ Ἰωάννη Ὅσιε, ἀναπτερώσας τὸν νῦν,
πρὸς Θεὸν διὰ πίστεως, κοσμικῆς συγ-
χύσεως, ἐβδελύξω τὸ ἄστατον, καὶ τὸν Σταυ-
ρόν σου, ἀναλαβόμενος, τῷ Παντεπόπτη, κα-
τηκολούθησας, σῶμα δυσήκον, ἀγωγαῖς ἀσκή-
σεως, τῷ λογισμῷ, σθένει δαυλωσάμενος, τοῦ
θεοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ὅσιε Πάτερ, τῆς φωνῆς τοῦ Εὐαγγελίου,
τοῦ Κυρίου ἀκούσας, τὸν Κόσμον κατέ-
λιπες, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν εἰς οὐδὲν
λογισάμενος ὅθεν πᾶσιν ἐβόας Ἀγαπήσατε
τὸν Θεόν, καὶ εὐρήσετε χάριν αἰώνιον· μηδὲν
προτιμήσατε τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἵνα ὅταν ἔλθῃ
ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, εὐρήσητε ἀνάπαυσιν, μετὰ
πάντων τῶν Ἁγίων· ὧν ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ
φυλάξον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ τῆς Ὀκτωήχου.
Ἀπόστιχα Ἀναστάσιμα, τὰ κατὰ Ἀλφάβητον.
Δόξα τοῦ Ὀσίου. Ἦχος β'.

Τὸν ἐπὶ γῆς Ἄγγελον, καὶ ἐν Οὐρανοῖς ἀν-
δρωπον Θεῷ, τῷ Κόσμου τὴν εὐκοσμίαν,
τὴν τρυφήν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἀρετῶν, τῶν
Ἀσκητῶν τὸ καύχημα, Ἰωάννην τιμῶμεν·
πεφυτευμένος γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἐβή-
θησε δικαίως· καὶ ὡσεὶ κέδρος ἐν ἐρήμῳ, ἐ-
πλήθυσε τὰ ποίμνια Χριστοῦ, τῶν λογικῶν
προβάτων, ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος δ' αὐτός.

Δαύματος καινοῦ, πάντων τῶν παλαι-
ῶν Δαυμάτων! τίς γὰρ ἔγνω μητέρα ἀπο-
ἀνδρὸς τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγνάλας φέρουσαν,
τὸν ἀπασαν τὴν Κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐ-
στι βουλή τὸ κυθῆν· ὃν ὡς βρέφος Πάναγε,
σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικὴν παρ-
ρησίαν πρὸς αὐτὸν κεντημένη, μὴ παύσῃ δυσ-
ωποῦσα, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ ἀκτιφῆ-
σαι, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτικίον Ἀναστασιμον· καὶ τοῦ Ὀσίου.
Ἦχος πλ. δ'.

Ταῖς τῶν δακρύων σου ῥοαῖς, τῆς ἐρήμῃ τῷ
ἄγονον ἐγεώργησας καὶ ταῖς ἐκ βίθουκ
στεναγμοῖς, εἰς ἐκατόν τοὺς πόνοὺς ἐπαρκο-
φόρησας· καὶ γέγονας φωστὴρ, τῇ Οἰκουμένῃ
λάμπων ταῖς Δαύμασιν, Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν
ὄσιε· πρίσθευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον. Ὁ δὲ ἡμᾶς γεννηθείς.

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Τῆ ΚΥΡΙΑΚῆ ΠΡΩΓ'.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΘΡΟΝ.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, καὶ τὴν συνήθη Στιχο-
λογίαν, ψάλλονται τὰ Ἀναστάσιμα. Εὐλογι-
τάρια· εἶτα οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου. Πᾶσα
πνοή, καὶ τὸ Ἐωθινὸν ἐνδιάτακτον Εὐαγγέλιον.
Μετὰ δὲ τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, καὶ τὸν Ν.
ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα.

Δόξα.

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας ζωοδότα·
ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς Ναὸν
τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον
ἐσπιλωμένον. Ἄλλ' ὡς Οἰκτίρμων καθάρου, ἐν
σπλαγγνῷ σου ἐλεεί.

Καὶ νῦν, ὁμοίον.

Τῆς σωτηρίας εὐθυρόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροῖς γὰρ κατερρύπωσα τὴν ψυχὴν ἀμαρτίας, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου, ὄλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥύσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Ἐἴτη, Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κτλ.

Ἦχος πλ. β'.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς Κρίσεως· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγγνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶ σοι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἐἴτη οἱ Κανόνες. Ὁ Ἀναστάσιμος μετὰ τοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς ζ', τοῦ Τριωδίου, εἰς δ', καὶ τοῦ Ὁσίου, εἰς δ'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. α'. Τῷ σωτήρι Θεῷ.

Ἰμωθήν Χριστέ, τῷ ἐν χερσὶ τῶν ληστῶν περιπεσόντι, καὶ τυπτήμασιν ἡμίθανεῖ ὑπὸ τούτων, καταλειφθέντι Σωτήρ· κἀγὼ οὕτω πέπληγμαι, ταῖς ἀμαρτίαις μου.

Ἡ παρὶθες ἐμέ, τὸν ἀσθενοῦντα δεινῶς, ἐβόα Σῶτερ ὀδυρόμενος, εἰς τοὺς ληστὰς ὁ τὸν πλοῦτον ἀποσυλήσας σου· κἀγὼ οὕτω δέομαι· Οἴκτειρον σῶσόν με.

Ἀτρεύσας ἐμέ, τὸν μαστιχθέντα τὸν νοῦν, ταῖς ἀμαρτίαις ἐν ταῖς μάλιστα, ὑπὸ ληστῶν τῶν ἀδίκων, καὶ πονηρῶν λογισμῶν, Χριστέ Σωτήρ σῶσόν με, ὡς πολυέλεος.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Μήτηρ Χριστοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Γεννήτορος, μὴ ἐκφοκῆσαντα Θεόν, ἀπαύτως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἐπλασεν.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου. Ἦχος πλ. δ'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγραὶν διοδοῦσας.

Ἦν φωτὶ αὐτῷ καὶ νητῷ, ἐκ τῆς κατηφείας, τῶν ἐνύλων ἀναδραμῶν, Ἰωάννη Ὅσιε λιταῖς σου, ταῖς πρὸς τὸν Κύριόν με φώτισον.

Ἦς τῆς ἐγκρατείας τὸν γλυκασμόν, θλάσας ἀπώσω, τὴν πικρίαν τῶν ἡδονῶν· ὅθεν ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον, ἡδύνεις Πάτερ ταῖς αἰσθήσεις ἡμῶν.

Ἦπιθαὶς τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν, καὶ ταῖς χαμαιζήλους, διαπτύσας τῶν ἡδονῶν; γλυκασμός ἐδείχθης σωτηρίας, Ὅσιε Πάτερ τῷ ποιμνίῳ σου.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν καὶ Λόγον ἢ τοῦ Πατρὸς, ἀφράστως τεκούσα, τῆς ψυχῆς μου τὸ χαλεπὸν, θεράπευσον τραῦμα καὶ καρδίας, τὴν ἀληθόνα καταπραΰνον.

Καταβασία. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

ᾠδὴ γ'. Στερῶσον ἡμᾶς.

Οδῶ ἐν τῇ τοῦ βίου Χριστέ, δεινῶς ὀδεύων τετραυματίσμαι, ὑπὸ ληστῶν ἐν τοῖς πάθεσιν· ἀλλ' ἀνάστησόν με δέομαι.

Ἐσύλησαν τὸν νοῦν μου λησταί, καὶ ἔλεπόν με ἐν τοῖς μώλωψιν, ἡμίθανῃ τῶν πταισμάτων μου· ἀλλὰ ἴασαί με Κύριε.

Ἐγύμνωσάν με Σῶτερ Χριστέ, τῶν ἐντροπῶν σου τὰ παθήματα, καὶ ἡδοναῖς μεμαστιγώμαι· ἀλλ' ἐπίχεέ μοι ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥύσθηναί πλάνης διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Θεόνυμφε.

Ἄλλος. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἐφλέξας τῷ ἀνθρακι, τῷ τῆς ἀσκήσεως Ὅσιε, τὴν τῶν παθῶν, ἀκάνθαν, καὶ θαλάπεις, Μοναστῶν τὰ συστήματα.

Μύρον ἀγιάσματος, ἐκ τῶν ἀσκητικῶν Ὅσιε, ἀρωμάτων, ὅλος συνετέθης, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας Θεοῦ.

Νόμοις τῆς ἀσκήσεως, ἐμμελετῶν τὰ πάθη ἐθύθισας, ὡσπερ ἄλλους, πρὶν Φαραωνίτας, τῇ ῥοῇ τῶν δακρῶν σου.

Θεοτοκίον.

Στῆσόν μου τὸν ἄστατον, τῶν λογισμῶν ἀγνή τάραχον, Μήτηρ Θεοῦ, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου, κατευθύνουσα κίνησιν.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Κάθισμα τοῦ Τριωδίου.

Ἦχος πλ. α'. Τὸ ξένον τῆς Παρθένου.

Ἦν ἄχραντον Σταυρόν σου Σωτήρ ἡμῶν, ὡς ὄπλον σωτηρίας κατέχοντες, ἐν αὐτῷ σοι βοῶμεν· Σῶσον ἡμᾶς, ὁ παθῶν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν, ὁ πάντων Θεός ὡς πολυέλεος.

Ἀδελφ. Κάθισμα τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ταῖς ἀρεταῖς πρὸς Οὐρανὸν ἀναλάμψας, καταπηξάμενος σαφῶς ἐπανήλθες, πρὸς θεωρίας ἀπλετον βυθὸν εὐσεβῶς· πάσας στηλιτεύσας μὲν, τῶν Δαιμόνων ἐνέδρας· σπέπεις ἐκ τῆς λώθης δὲ, τοὺς ἀνθρώπους τῆς τούτου, ὡ Ἰωάννη, κλίμαξ ἀρετῶν· καὶ νῦν πρεσβείαις σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ο ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς ἀυλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου καθῆται ἀγίου αὐτοῦ, Δέσποινα ἐν κόλποις σου, σαρκικῶς ὁ Θεὸς γάρ, οὕτω βασιλεύσας τε, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ· ὃν ἐκδυσώπει σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Λησταὶ μου ἐσύλησαν, τὴν ἐργασίαν τὴν ἐν Θεοῦ, καὶ κατέλιπόν με, ταῖς πληγαῖς τιμωρούμενον.

Εξέδυσαν Σωτέρ με, τῶν ἐντολῶν σου, οἱ ἄστατοι λογισμοί μου· ὅθεν μεμαστίγωμαι πταιίσμασι.

Λευίτης τοῖς μῶλωψι, τραυματισθέντα ὡς εἶδέ με, παρῆλθε Σωτήρ μου· ἀλλὰ σύ με διάσωσον. Θεοτοκίον.

Κυρίως δοξαζόμεν, σὲ Θεοτόκε ἀνύμφευτε, καὶ τῷ σῶ λμῖνι, οἱ πιστοὶ καταφεύγομεν.

Ἄλλος. Εἰσακήκοα Κύριε,

Ος λειμῶν εὐωδέστατος, καὶ τῶν ἀρετῶν Παράδεισος ἔμψυχος, τὴν ἐγκράτειαν ἐξηθήσας, δι' ἧς πάντας ἔθρεψας τοὺς τιμῶντάς σε.

Νομοθέτην ἀσκήσεως, καὶ τῶν μοναζῶν κανόνα πραότατον, ὡς Μωσῆν σε καὶ Δαυῖδ ἀληθῶς, κεκτημένοι Πάτερ μακαρίζομεν.

Φυτευθεὶς ἐν τοῖς ὕδασι, τοῖς τῆς ἐγκρατείας, ὥφθης μακάριε, κληῖμα Πάτερ εὐδαλίεστον, εὐσεβείας βότρυας προβαλλόμενον. Θεοτοκίον.

Υπὸ χρόνον γενόμενον, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀχρόνως ἐκλάμψαντα, Θεομητορ ἡμῖν τέτρακας· ὃν δυσώπει σῶσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ὡδὴ ε'. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες.

Ιησοῦ ἐπίσκεψαι, τοὺς μῶλωπας ψυχῆς τῆς ἐμῆς, καθάπερ παλαι, τὸν ἐν χερσὶ πεσόντα ληστῶν, καὶ ἰάτρευσόν μου, Χριστέ, τὸ ἄλγος δέομαι.

Αλγεινῶς ταῖς μαστίξιν, ἠσθένησε ψυχὴ μου· Χριστέ, ταῖς τῶν πταισμάτων, καὶ ἔνθεν γυμνός περικεῖμαι, ἀρετῶν ἐνθέων, καθικετεύω· Σῶσόν με.

Ιερεὺς ὡς εἶδέ με, καὶ Λευίτης οὐκ ἴσχυσε σαφῶς, παρῆλθον γάρ με· ἀλλ' αὐτὸς ὡς εὐσπλαγγνος, νῦν τὴν σωτηρίαν, παρέσχες καὶ διέσωσας.

Θεοτοκίον.

Μὴ παρίδης Δέσποτα, τὸν δαίλαιον ἐμὲ δυσωπῶ, τὸν μαστιχθέντα, τὸν νοῦν ἀλγεινῶς ὑπὸ ληστῶν· ἀλλ' οἰκτείρησον πρεσβείαις, Σωτὴρ τῆς κησάσης σε.

Ἄλλος. Ἴνα με ἀπώσω.

Σθέσας πάντα τὰ πάθη, δρόσω τῶν ἀγῶνων σου, Πάτερ μακάριε, δαψιλῶς ἀνῆψας, τῷ πυρὶ τῆς ἀγάπης καὶ πίστεως, ἐγκρατείας λύχνον, καὶ φωτισμὸς τῆς ἀπαθείας, καὶ ἡμέρας υἱὸς ἐχρημάτισας.

Τὸν τῆς πίστεως βότρυον, θεία γεωργία σου, Πάτερ ἐξέθρεψας, καὶ ληνοῖς ἀπέθου, καὶ ἐξέθλιψας πόνοις ἀσκήσεως, καὶ κρατῆρα πλήσας, πνευματικὸν τῆς ἐγκρατείας, κατευφραίνεις καρδίας τῆς ποιμένης σου.

Υπομείνας γενναίως, προσβολὰς καὶ στίγματα, τῶν ἐναντίων ἐχθρῶν, ἀνεδείχθης στύλος, καρτερίας στηρίζων τὴν ποιμήνην σου, βακτηρία θεία, ἐπὶ νομαῖς τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἐφ' ὕδωρ ἐκτρέφων Μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ρήσεσίν σου χειλέων, Πάναγνε ἐπόμενοι, σὲ μακαρίζομεν· μετὰ σοῦ γάρ ὄντως, μεγαλεῖα ποιήσας ὁ Κύριος, ἐμεγαλυνέσε, καὶ ἀληθῆ Θεοῦ Μητέρα, γεννηθεὶς ἐκ γαστροῦ σου ἀνέδειξεν.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡδὴ ς'. Ἐκκύλωσέ με ἄβυσσος.

Τοῖς πάθεσιν ἠνάλωσα, τὸν βίον τὸν ἐνθεον Δέσποτα, καὶ ὄλωσ τοῖς πταιίσμασι, δεινῶς μαστιζόμενος, κατέφυγόν σοι· οἰκτείρησόν με δέομαι.

Αφῆρπασαν τὸν πλοῦτόν μου, καὶ ὥσπερ ἀνεκρόν με κατέλιπον, λησταὶ τοῖς παθήμασι, τὸν νοῦν μου μαστίξαντες· ἀλλ' οἰκτερίσας, διάσωσόν με Κύριε.

Ος εἶδεν ὁ Λευίτης μου, μαστίγων τὸ ἄλγος, τοὺς μῶλωπας μὴ φέρων παρῆλθέ με· αὐτὸς δὲ Φιλάνθρωπε, κατέχευέ μοι, τὸ πλούσιόν σου ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ἄρος καὶ κλίμακα ἔμψυχον, καὶ πύλην ἐράϊκον, ἀξίως δοξαζόμεν, Μαρία ἐνδοξε, Ὁρθοδόξων καύχημα.

Ἄλλος. Ἰλασθητί μοι Σωτὴρ.

Εδέξω ἐν τῇ ψυχῇ, τὸν θεῖον πλοῦτον τοῦ Πνεύματος, τὴν ἀμεμπτον προσευχήν, ἀγνείαν, σεμνότητα, ἀγρυπνίαν σύντονον, ἐγκρατείας πόρους, δι' ὧν οἶκος ἐγνωρίσθης Θεοῦ.

Λησ τῆς καίω Σοφί, παρεδραμες τὴν εὐ-
τελειαν, αὐλῶ δὲ προσευχῇ, τὸν νοῦν
ἀνεπτέρωσας, καὶ τῆς ἀνω λήξεως, ὠφθης κλη-
ρονόμος, διὰ βίου τελειότητα.

Δρώσιν ἀσκητικοῖς, τοὺς ἀνθρακας τῶν βε-
λῶν τοῦ ἐχθροῦ, κατέσβεσας ἀληθῶς, καὶ
τὸ πῦρ τῆς πίστεως, ἐκλάμψας κατέφλεξας,
τὰ τῆς ἀπιστίας, τῶν αἰρέσεων φρυάγματα.

Θεοτοκίον.

Εξέλαμψεν ἐκ Σιών, ἡ τοῦ Ὑψίστου εὐπρέ-
πεια, τὸ πρόβλημα τῆς σαρκός, καθ' ἔνω-
σιν ἀρρήτων, ἐκ σοῦ Ἀπειρόγαμε, περιβεβλη-
μένη, καὶ τὸν Κόσμον κατεφώτισε.

Ἐκτοβασία. Τὴν Δεῖαν ταύτην.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εν τῷ ὕψει Κύριος, τῆς ἐγκρατείας, ἀληθῆ
σε ἔθετο, ὡσπερ ἀστέρα ἀπλανῆ, φω-
ταγωγούντα τὰ πέρατα, καθηγητὰ Ἰωάννη
Πατὴρ ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Οἶκον Θεοῦ ὡς ἀληθῶς, σαυτὸν εἰργάσω
Πάτερ ταῖς Δεῖαις ἀρεταῖς σου, σαφῶς
κατακοσμήσας, ὡσπερ χρυσίον τηλαυγές, πί-
στιν ἐλπίδα καὶ ἀγάπην ἀληθῆ, Δεῖους δεσμῆς
ἐκθέμενος, ἐγκρατεία ἀσκήσας ὡς ἄσαρκος,
φρόνησιν, ἀνδρείαν, σωφροσύνην κτησάμενος
ταπεινώσιν, δι' ἧς ἀνυψώθης· διὸ καὶ ἐφωτί-
σθης εὐχαῖς αἰνεαίσις, καὶ τοῦ Οὐρανοῦ κατέ-
λαβες τὰς σκηνώσεις, καθηγητὰ Ἰωάννη Πα-
τὴρ ἡμῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναιῶ, εἶτα τὸ παρὸν.

Δεῖ εἶδέναι ὅτι, ἰὰν συμπύση ἡ παρούσα Κυριακὴ εἰς
τὴν λ'. τοῦ μηνὸς Μαρτίου, ὡς ἑορταζομένου κατὰ ταύ-
την τὴν ἡμέραν τοῦ αὐτοῦ Ὁσίου, λέγεται μόνον τὸ ἐν
τῷ Μηναιῶ Συναξάριον τοῦ αὐτοῦ, καὶ καταλιμπάνεται
τὸ ἐπόμενον, ἐν ταύτῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τετάρτῃ τῶν Νησειῶν,
μνήμην ποιῶμεν τοῦ ὀσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάν-
νου, τοῦ Συγγραφέως τῆς Κλίμακος.

Στίχοι.

Ὁ σάρκα καὶ ζῶν νεκρὸς ὢν Ἰωάννης,
Αἰώνιος ζῆ, καὶ νεκρὸς φανείς ἄπνους.

Σύγγραμμα λιπῶν Κλίμακα τῇ ἀνόδῳ,
Δείκνυσιν αὐτοῦ πορείαν τῆς ἀνόδου.

Οὗτος, εἰς καὶ δέκα χρόνων ὑπάρχων, καὶ ἀγχείους
ὦν, προσετήνεχεν ἑαυτὸν τῷ Θεῷ, δῶμα ἱερώτατον, ἐν
τῷ Σιναίῳ ὄρει ἀνελθὼν· εἶτα μετὰ ἐννεακαίδεκα χρό-
νους ἀναστὰς, ἔρχεται ἐπὶ τὸ τῆς ἰουχίας στάδιον, ἀπὸ

Triodio.

31

σημείων πάντι τοῦ Κυριακοῦ τῆς παλαιστρας Μανῆν εἰ-
ληφῶς, Θωλᾶς ὄνομα τῷ χώρῳ, τεσσαράκοντα εἴτη δια-
περάνας ἐν διακαεῖ ἔρωτι, καὶ πυρὶ Δείας ἀγάπης αἰε-
πυρπολούμενος. Ἦσθι μὲν ἅπαντα, ἃ ἀμίμπτως ἐφαίται
τῷ ἐπαγγέλματι· βραχὺ δὲ λίαν, καὶ οὐκ εἰς κέρον,
καὶ ἐν τούτῳ, οἶμαι, τὸ τοῦ τύφου κέρας κλῶν πακσόφως.
Ἀλλὰ τὴν τῶν δακρύων ἐκείνου πηγὴν τίς ἐξείποι νοῦς;
Υἱοῦ δὲ μετελάμβανεν, ὅσον τὴν τοῦ νοός οὐσίαν, τῇ
ἀγρυπνίᾳ μὴ λυμῆνασθαι· ὁ δὲ δρόμος αὐτοῦ προσευχῆ
ἦν αἰνναος, καὶ πρὸς Θεὸν ἔρος ἀνείκαστος. Τούτοις
πᾶσι διαρίστως βιώσας τοῖς κατορθώμασι, καὶ τὴν Κλί-
μακα συγγράφας, Λόγους ἐκθίς διδασχῆς, καὶ πλήρεις
χρηστότητος, ἀξίως ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ, τῷ ἑξακοσιο-
στῷ τρίτῳ, ἐτῶν ὀγδοήκοντα, πολλὰ καὶ ἕτερα συγγράμ-
ματα καταλειποῦς.

Ἡ τούτου μνήμη τελεῖται τῇ τριακοστῇ τοῦ Μαρτίου·
ἐορτάζεται δὲ καὶ σήμερον, ἴσως διότι ἀπ' ἀρχῆς τῆς
ἀγίας Τεσσαρακοστῆς, ἀρχεται συνήθως ἀναγινώσκισθαι
ἐν τοῖς ἱεροῖς Μοναστηρίοις ἡ Κλίμαξ τῶν Λόγων
αὐτοῦ.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, ὁ Θεός, εἰλήσον, καὶ
σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἦχος ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Αησται περιέπεσαν, ἐπ' ἐμὲ τὸν δεῖλαιον,
καὶ μάξιξιν ἔλιπον, νεκρὸν ὡσπερ ἄπνυν
με· διὸ σε ἱκέτεύω. Ὁ Θεός ἐπίσκεψαί με.

Εν τῷ νοῦν μου ἐσύλησαν, λογισμοὶ οἱ ἄστα-
τοι, καὶ πλήξαντες πάθεσι, νεκρὸν με ἔλι-
πον, τῷ πλήθει τῶν πταισμάτων· ἀλλὰ Σῶτερ
ἴασαί με.

Ος εἶδε Δευίτης με, ταῖς πληγαῖς ὀδυνώμε-
νον, μὴ φέρων τοὺς μῶλωπας, διὰ τὸ αἰ-
νιάτον, παρῆλθέ με Σωτὴρ μου· ἀλλ' αὐτὸς ἰά-
τρευσόν με.

Θεοτοκίον.

Σὺ ὁ ἐκ Παρθένου με, σαρκωθεῖς διέσωσας,
ἐν τοῖς μῶλωπι χέας μου, τὸ πλούσιον ἔλεος,
Χρῖσε τῶν οἰκτιρμῶν σε· δια τούτῳ σε δόξαζω.

Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Εν τῇ γλῶσῃ τῆς ἀνω, βασιλείας, τὴν ποι-
μνήν Πάτερ ἐξέθρεψας, καὶ ράβδῳ τῶν
δογματῶν, τοὺς θῆρας ἀπελάσας, τῶν αἰρέ-
σεων ἔφαλλες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός
εὐλογητός εἶ.

Εν τῇ ἀνω εἰσῆλθες, νυμφικῇ εὐωχίᾳ, τοῦ
Βασιλέως Χριστοῦ, στολὴν ἐνδεδυμένος, ἀ-
ξίαν τοῦ καλοῦντος· ἐν ᾧ καὶ ἀνεκλίθης βεῶν·
Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Μη βραχεῖς ἀμαρτίαις, ποταμὸς ἀνεδεί-
χθης, τῆς ἐγκρατείας Πάτερ, λογισμοῦ

κατακλύζων, καὶ ῥύπον ἐκκαθαίρων, τῶν βρωμάτων ἐκ πίστεως· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Εκ γαστρός σου προήλθε, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου, τῶν ὄλων Κύριος· διό σε Θεοτόκον, φρονούντες ὀρθοδόξως, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ὡδὴ η'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Υπὸ τῶν ληστῶν, τῶν λογισμῶν μου Σωτήρ, διέφθειρα βίον μου, πταισμάτων μαστιχῆν· ὅθεν τῆς Δείας, γεγύμνωμαι εἰκόνοσ, σοῦ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, ἀλλ' οἴκτιρόν με.

Ἦλθες ἐπὶ γῆς, ἐκ τῶν ὑψίστων Σωτήρ, οἴκτειρας τὸν μαστιχῆν, τραυματισθέντα με, ὄλον πταισμάτων, τοῖς μολώψιν οἴκτιρμον, καὶ ἐξέχεαί μοι, Χριστέ τὸ ἐλεός σου.

Σῶμα καὶ ψυχὴν, σὺ ὁ Δεσπότης Σωτήρ, ἀντίλυτρον δέδωκας, ἐμοῦ καὶ ἔσωσας, ὄλου πταισμάτων, ἐσμῷ τραυματικῆς, ἐν ταῖς ἀκαταίς, πληγαῖς ὡς ἐλεήμων.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, Θεανδρικῶ τῷ λόγῳ, τεκοῦσαν τὸν Κύριον, καὶ παρθενοῦσαν, πάντα τὰ ἔργα, Παρθένε εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν.

Στήλην σε ἔμπνου ὡς ἀληθῶς καὶ εἰκόνα ἐγκρατείας Πάτερ κεκτημένοι, πάντες σου τὴν μνήμην τιμῶμεν Ἰωάννη.

Θίσιος χαίρει τῶν Μοναστῶν, καὶ χορεύει, τῶν Ὁσίων δῆμος, καὶ Δικαίων· στέφος γὰρ ἀξίας, σὺν ταῖς ἐκομίσω.

Οραῖσμένος ταῖς ἀρεταῖς εἰς νυμφῶνα, τῆς ἀρρήτου δόξης συνεισηλθες, ὕμνον ἀναμείλων, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους, μὴ παρίδης Παρθένε ὕμνουντας, καὶ ὑπερυψοῦντάς σε Κόρη εἰς αἰῶνας.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγείς.

Ὡδὴ θ'. Ἠσαΐα χάριτε.

Εντολαίς σου Δέσποτα, μὴ φυλάξας, γνώμη ἐμαυτοῦ, τοῖς πάθεσιν ὑπελθὼν, τοῖς τῶν ἡδονῶν, γεγύμνωμαι χάριτος, καὶ ταῖς πληγαῖς, ἐρρίμμαι γυμνός· ὅθεν αἰτοῦμαι σε, τὸν Σωτῆρα διασῶσαί με.

Οὐ Λαίτης ἰσχυρῶν, ἀποσμήξαι, μολώψιν ἐμούς· ἀλλ' ἦλθες ὁ ἀγαθός, πρὸς με συμπαθῶς, καὶ ἔχεας ἔλεος, σὼν οἴκτιρμῶν, Σωτήρ ἐπ' ἐμὲ, ὡσπερ πανάριστος, ἰατρὸς με ἰασάμενος.

Ὁς ὑπάρχων εὐσπλαγχνός, κατοικτεῖρας ἔσωσας Χριστέ, τὸν μαστιχῆν ἀλγεινῶς, ὑπὸ τῶν ληστῶν, Σωτήρ μαστιχθέντα με, καὶ τὴν ψυχὴν, σῶμά τε σαυτοῦ, ὡσπερ δηνάρια, δύο δέδωκας ἀντίλυτρον.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ νοῦν ὁ τόκος σου, Θεομήτορ· ἄνευ γὰρ ἀνδρός, ἡ σύλληψις ἐν σοί, καὶ παρθενικῶς, ἡ κήσις γέγονε· καὶ γὰρ Θεός, ἐστὶν ὁ τεχθεῖς. Ὅν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Ἄλλος. Τὴν Ἀγνὴν ἐνδόξως.

Πατὴρ νοσοῦντων ἐν πταίσμασι, Δεόθεν Μακάριε, ἐλατῆρ δὲ ἐδείχθης, καὶ δωκτῆς τῶν πονηρῶν πνευμάτων· διό σε μακαρίζομεν.

Τὴν γῆν ὡς φθορᾶς οἰκητήριον, κατέλιπες Πάτερ, καὶ εἰς γῆν κατεσκήνωσας, τῶν πραείων, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀγάλλῃ, τῆς Δείας ἀπολαίων τρυφῆς.

Σήμερον ἡμέρα ἐόρτιος· πάντα συγκαλιῖ γὰρ τῶν μοναζόντων τὰ ποιμένα, εἰς χορείαν πνευματικὴν, τράπεζαν, καὶ βρωσὴν ἀκραιού ζῆς.

Θεοτοκίον.

Ο ἐν σοί σκηνώσας Παναμίωμε, τὸν πρὶν τοὺς γεννάρχας, κακοτρόπως πτερήσαντα, βροτοκτόνον καταβαλὼν, ἐτέχθη, καὶ πάντας ἡμᾶς ἔσωσε.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστελλάριον τὸ Ἑσθινὸν Ἀναστάσιμον καὶ τοῦ Ὁσίου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τοῦ Κόσμου τὴν εὐπάθειαν, ὡς μοχθηρὴν ἐξέκλινας, καὶ ἀτροφίαν τὴν σάρκα, μαρῖνας ἀνεκαίνισας, ψυχῆς τὸν τόνον Ὄσια, καὶ δόξαν κατεπλούτησας, οὐραίνον αἰοῖδιμε; διό μὴ παύση πρεσβεύων, ὑπὲρ ἡμῶν Ἰωάννη.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Κυρίως Θεοτόκον σε, ὁμολογοῦμεν Δέσποτα, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι· καὶ γὰρ Θεὸν ἐκήσας ἀπορρήτως τὸν λύσαντα, διὰ Σταυροῦ τὸν θάνατον· πρὸς ἑαυτὸν δὲ ἐλκύσαντα, Ὁσίων δῆμον· μεθ' ὧν σε, ἀνευφημοῦμεν Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν τὰ Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος α΄.

Δεῦτε ἐργασώμεθα, ἐν τῷ μυστικῷ ἀμπελωνί, καρποὺς μετανοίας, ἐν τούτῳ ποιόμενοι, οὐκ ἐν βράμασι καὶ πόμασι κοπιῶντες, ἀλλ' ἐν προσευχαῖς καὶ νηστεῖαις, τὰς ἀρετὰς κατορθοῦντες· τούτοις ἀρεσκάμενος, ὁ Κύριος τοῦ ἔργου, δηνάριον παρέχει, δι' οὗ ψυχὰς λυτροῦται, χρέους ἀμαρτίας, ὁ μόνος πολυέλκος. Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριωδίου, ἡ σ'. Ὁδὴ.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς.

Κύριος ἰσχὺν πῶ λαῶ αὐτοῦ δώσει.

Στιχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ, υἱοὶ Θεοῦ.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. 5. 13.

Δελφοί, τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγελάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὀμόσαι, ὤμοσε καθ' ἑαυτοῦ, λέγων· Ἡ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε. Καὶ οὕτω μακροθυμήσας, ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας. Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὀμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας, εἰς βεβαίωσιν, ὁ ὄρκος. Ἐν ᾧ περισσότερον βουλόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδειξάτω τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλής αὐτοῦ, ἐμσίτευσεν ὄρκῳ· ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες, κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος. Ἦν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς, ἐσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν, καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος· ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ, Ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος βαρὺς.

Ἄγαθόν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνθρωπὸς τις προσῆλθε.

Κοινωνικόν.

Λίνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν Οὐρανῶν.

Τῆ αὐτῆς Κυριακῆς, Ἐσπερας.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Μετὰ τὸν Προσιμακόν, στιχολογοῦμεν τὸ ἐνδιακτικὸν Κάθισμα τοῦ Ἑαυτηρίου· εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐνέπραξα, ἰστοῦμεν Στιχ. ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Κατανυκτικά τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον δ', τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου γ' καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος γ'. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Μεγίστους ἐν καιρῷ, πιστοὶ ἐπιδεικνόμεθα, τῆς ἐγκρατείας πόνου, ὅπως μεγίστης δόξης, ἐπιτύχωμεν ἐλεεί, τοῦ μεγαλοῦ Θεοῦ καὶ Βασιλέως, ἀπολυτρούμενοι, τῆς φλοφῆς τῆς γενένης.

Τὸν χρόνον τῆς Νηστείας, νῦν ὑπερμεσάσαντες, ἀρχὴν ἐνθέου δόξης, σαφῶς ἐπιδεικνόμεθα, καὶ εἰς τέλος ἐταπέτου πολιτείας, φθάσαι θερμῶς σπεύσωμεν, ὅπως ληψώμεθα, τὴν τρυφὴν τὴν ἀγήρω.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος βαρὺς. Καταφρονήσαντες πάντων.

Υπερμεσάσαντες ταύτην, τὴν ἰσράν τῆς Νηστείας περίοδον, πρὸς τὸ μέλλον ἐν χαρᾷ, διευθυδρομησόμενοι, εὐπείθεις ἐλαίῳ, τὰς ψυχὰς ἀλειφόμενοι· ὅπως ἀξιωθῶμεν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τὰ θεῖα Παθήματα, προσκυνῆσαι, προφθάσαι, καὶ τὴν φρικτὴν καὶ ἀγίαν Ἀνάστασιν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἴσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον.

Ἦχος πλ. δ'.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι· ταχὺ ἐπάκουσόν μου, πρόσχε τῇ ψυχῇ μου, καὶ λύτρωσαι αὐτήν.

Στιχ. Ἡ σωτηρία σου, ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου.

Στιχ. Ἰδέτωσαν πτωχοὶ, καὶ εὐφρανθήτωσαν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος βαρὺς.

Ο τὸν ἀμπελῶνά φύτεύσας, καὶ τοὺς ἐργάτας καλέσας, ἐγγὺς ὑπάρχει Σωτῆρ· δεῦτε οἱ τῆς Νηστείας ἀγωνισαί, μισθὸν ἀπολαύσωμεν, ὅτι πλούσιος ὑπάρχει, ὁ δοτῆρ καὶ ἐλεήμων· μικρὸν ἐργασάμενοι, κομισώμεθα, τὸ τῆς ψυχῆς ἔλεος.

Στιχ. Πρὸς σὲ ἤρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἐτερον Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Ποίημα Στεφάνου.

Λησταῖς λογισμοῖς, περιπεσῶν ὁ Ἄδαμ ἐκλάπη τὸν νοῦν, τραυματισθεὶς τὴν ψυχὴν, καὶ ἔκειτο γυμνὸς ἀντιλήψεως· οὔτε Ἰερεὺς ὁ πρὸς τοῦ νόμου προσέσχεν αὐτῷ· οὔτε Δευτῆς μετὰ νόμον ἐπέιδεν αὐτόν· εἰμὴ σὺ ὁ παραγενόμενος Θεός, οὐκ ἐκ Σαμαρείας, ἀλλ' ἐκ τῆς Θεοτόκου. Κύριε δόξα σοι.

Στιγ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς,

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Αρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν πιστοῖ, τὴν οὐράνιον Παστάδα, καὶ πύλην σφραγισθεῖσαν ἀληθῶς· Χαῖρε δὲ ἧς ἀνεβλάστησεν ἡμῖν, ὁ Σωτὴρ ὁ τῶν ἀπάντων, Χριστὸς ὁ ζωοδότης καὶ Θεός· κατάβαλε Δέσπονα τοὺς αἰθέρας τυράννους ἐχθροὺς ἡμῶν, τῇ χειρὶ σου Ἄχραντε, ἢ ἐλπίς Χριστιανῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία,

ὡς καὶ ἐν ταῖς προλαβούσαις Κυριακαῖς.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Ὁ Ἐξάφαλμος· τὰ Τριωδικὰ τὰ τοῦ τυχόντος Ἦχου τῆς Ἐβδομάδος· καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικὰ μετὰ τοῦ Θεοτοκίου, τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ο ὠραιότατος καιρὸς ἐφίστηκεν, ἢ ἀξίπαινος ἡμέρα ἐλαμψε, τῆς ἐγκρατείας ἀδελφοί, σπουδάσωμεν καθαρθῆναι· ὅπως ἐποφθειμῆμεν, καθαροὶ τῷ Ποίησαντι, καὶ τῆς ὠραιότητος, τῆς αὐτοῦ ἐπιτύχωμεν, πρεσβείαις τῆς αὐτὸν κησάσης, μόνης ἀγνῆς Θεομήτορος.

Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπαξιῶν; τί δὲ ὀνόμαίσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσεταγὴν βῶ σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. Ἐπὶ τὰ Καθίσματα.

Ἦχος βαρὺς. Κύριε ἡμεῖς ἐσμέν.

Κύριε ὁ δούς ἡμῖν προφθάσαι, τὴν σήμερον ἡμέραν, Ἐβδομάδα ἀγίαν, προλαίμπουσαν φαιδρῶς, τῆς Λαζάρου ἐκ νεκρῶν ἐγέρσεως φρικτῆς, ἀξιώσον τοὺς δούλους σου, τῷ φόβῳ σου πορεύεσθαι, τὸ σταδίου τῆς Νηστείας, ἀπαν διανύοντας.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τιμιωτέρα τῶν ἐνδόξων Χερουθιμ, ὑπάρχεις Παναγία Παρθένη· ἐκεῖνα γὰρ τὴν Δεῖαν μὴ φέροντα δύναμιν, πτέρυξι κατακεκαλυμμένῳ προσώπῳ, τὴν λειτουργίαν ἐπιτελοῦσιν· αὐτῇ δὲ σαρκαρῶμενον τὸν Λόγον, αὐτόπτως ὀρώσα φέρεις· ἂν ἀπαύτως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔττα ψάλλομεν τὸν Κανόνα τοῦ Μηναιίου, καὶ τὰ Τριωδία εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογοῦμεν καὶ τὴν α'. Ὠδὴν.

Τριωδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος γ'. Ὁ τὰ ὕδατα.

Ταῖς ἡμῶν διανοίας, Δεῖψ ἀρότρω νεώσαντες, τῆς ἐνθέου Νηστείας, ἀρετῶν ἄσταχυν καρποφορήσωμεν, ὅπως μὴ πεινάσωμεν εἰς τὸν αἰῶνα τρυφῶντες, τρυφὴν τὴν ἀδάπανον, ἐπαγαλλόμενοι.

Πολυχρόνια πάθη, ἐνδοθεν φέρω σκοτιζόντα, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, πρὸς τὴν σὴν ἀχρоне, Λόγε ἀνάρχου Πατρός, δύναμιν ἀήττητον, συντετραμμένη καρδίᾳ, προσπίπτω καὶ δέομαι· Οἴκτειρον σῶσόν με.

Η καλλίστη νηστεία, τρέφει καρδίας, παιήνουσα λογισμοὺς θεαρέστους, καὶ παθῶν ἀδυsson ἀποξηραίνουσα· ὄμβροισ κατανύξεως, ἀποκαθαίρει τοὺς πίστει, αἰνεσιν προσάγοντας, τῷ Παντοκράτορι.

Θεοτοκίον.

Πολυώνυμος Κόρη, χαίραις ἀγία Παρθένη, Θεοκυῆτορ Μαρία, τῶν πιστῶν καύχημα, κατάρτας λύτρωσις, κλίμαξ ἐπουράνιη, ἀκατανόητον Δαῦμα, βᾶτε ἀκατάφλεκτε, γῆ ἀγεώργητε.

Ἐτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος βαρὺς. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τὸ ζωφόρον Ξύλον, προσκυνήσαντες, ἐτεῦθεν ἴωμεν, δι' ὁδοῦ τῆς νηστείας, πρὸς τὸ Πάθος τοῦ Χριστοῦ, ἀγαλλόμενοι.

Χριστῷ ἀκολουθοῦντες, ἀρνησώμεθα Κόσμον, καὶ ἄρωμεν τὸν Σταυρὸν ἐπὶ ὤμων, συμμορφούμενοι αὐτοῦ, τοῖς Δείοις Πάθεσι.

Δὲν Πηρεϊ.

Τὴν ἐν τρισὶ προσώποις, ὑπερούσιον μίαν Θεότητα, ἀνυμνήσωμεν πάντες, τὸν Πατέρα, καὶ Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ ἄκατανοήτως, ἀπεκύησας, φθορὰν μὴ γνοῦσα Ἀγνή, Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα, ἐξέλειψαι καὶ νῦν, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὅταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ, μετὰ τῶν Ἀγγέλων, κρῖναι τὰ σύμπαντα, καλὴν ἀπολογία, ἀποδοῦναί σοι Χριστέ, ἡμᾶς καταξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ βυθίσαντι, πᾶσαν τὴν δύναμιν, Φαραῶ ἐν θαλάσῃ, ἐπὶ νίκιον ᾠδὴν· ὅτι δεδόξασται.

Ὡδὴ ἡ Βαβυλωνία κάμινος.

Ταῖς βλαβεραῖς τοῦ ὄφους, πλάναις ἐξελέκόμενος, καὶ δελεαζόμενος τὸν νοῦν, καὶ σήμερον τῷ ἄλγί μου, προστίθω Σῶτερ ἄλγος· διὸ κραυγάζω σοι· Ἰατρέ τῶν νοσούντων, ἐπίστρεψον σῶσον με.

Νηστευκῶς ἀνέστησε, παῖδα Σωμανίτιδος πάλαι, δυναμούμενος σοφῶς, Ἐλισσαῖος τῷ πνεύματι· ἡμεῖς δὲ νεκρωθέντες, ταῖς ἡδοναῖς τῶν παθῶν, ζωφόρῳ Νηστεία, πιστοὶ ἀναζησώμεθα.

Τοὺς Νινευίτας ἔσωσας, Κύριε φιλόνητο, πάλαι μεταγρόντας ἐν κλαυθμῷ, καὶ νηστεία ὡς εὐσπλαγχνος· ἡμᾶς δὲ τῷ εἰλεῖ τῷ σῶ οἰκτεῖρησον, ἀποροῦντας δι' ἔργων, ἐξομολογεῖσθαί σοι.

Θεοτοκίον.

Ἢ μετὰ τόκον ἄφθορος, μείνασα πανάμωμος, λύτρωσαι δεόμεθα Ἀγνή, καταφθορᾶς τῆς δουλείας σου, πιστῶς τοὺς μελωδῶντας ἐν ὁμοιοῖα ψυχῆς· Εὐλογοεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν φοβερόν τοῖς Χερουβίμ.

Τῆς ἐγκρατείας σὺν Θεῷ, τὴν νύσσαν ἔχοντες πιστοὶ, τὸ λοιπὸν νηστικῶς διαδράμωμεν ἅγιον στάδιον, καὶ στεφηφορήσωμεν.

Τὴν ἀκαρπίαν καθορῶν, τῆς πολυνόσου μου ψυχῆς, ἐτι ἔμμενον Χριστέ, καὶ μὴ ἐκκόψῃς με, ὡς τὴν συκὴν ἐκείνην, τὴν ἐπικατάρατον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Μοναρχικώτατε Τριάς, καὶ τρισυπόστατε Μονάς, Πάτερ, Υἱὲ καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐκ παντοίων ῥῦσαι, πειρασμῶν καὶ κινδύνων, τοὺς σὲ ἀναμελποντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ· χαῖρε αἰείφωτε λαμπάς· χαῖρε νῆς οὐρανέ· χαῖρε νοῦς ἀστράπτων· χαῖρε ναὶ Κυρίου· χαῖρε Πανύμνητε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν φοβερόν σου ἔτασμον, κατανοούμενος Χριστέ, φρίττω τρέμω καὶ βοῶ· Ὁ ἀμέτρητον ἔχων, τὸ μέγα ἔλεος, σῶσον με τὸν δεύλαιον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν

Ὁ Εἰρμός.

• Τὸν φοβερόν τοῖς Χερουβίμ, καὶ θαυμαστόν τοῖς Σεραφίμ, καὶ τοῦ Κόσμου ποιητήν, Ἰσραεὶς καὶ δούλοι, καὶ πνεύματα Δικαίων, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὡδὴ 2. Καινὸν τὸ θαῦμα.

Κρατῆρα θεῖον, πλήσασα νυνί, κατανύξεως, ἢ τῆς Νηστείας χάρις, σαφῶς συγκαλεῖται ἅπαντας, πιστοὺς ἐκβοῶσα· Μετ' εὐφροσύνης δεῦτε ἀπολαύσατε, τὴν μέθην παθῶν ἀποβαλόντες, ἵνα μελλούσης, ἀξιωθῆιτε παρακλήσεως.

Ἐγγὺς ἡ κρίσις, πρόσεχε ψυχὴ· συνειδήσεως ἐπιμελοῦ, καὶ πράττε καλῶς, καὶ σὲ ἀκατάκριτον, αἰεὶ συντηροῦσα· εἰ ἑαυτοῖς δὲ ὡδε διεκρίναμεν, οὐδὲ ὡς ἐκεῖ κατακριθώμεν, ἄνευ μαρτύρων, ἐνθα ὑπεύθυνοι κατακρίνονται.

Ἀρχαὶ Δυνάμεις, Θρόνοι Σεραφίμ, Κυριότητες καὶ Ἐξουσίαι καὶ Χερουβίμ, Ἄγγελοι Ἀρχάγγελοι, Θεὸν δυσωπεῖτε, τῶν Νηστειῶν τὸν χρόνον διανῦσαι ἡμᾶς, τὸ τούτου εὐάρεστον ποιῶντας, ἵνα ὡς δούλοι, εὐαρεστήσαντες δόξης τύχωμεν.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Μαρτύρων, μετὰ Προφητῶν, τὴν Τεκοῦσάν σε, μετὰ Ὀσίων πάντων Χριστέ, δυσωποῦσαν πρόσδεξαι αἰεὶ, ὑπὲρ δούλων τῶν παροργισάντων σε, τὸν μόνον φιλόνητον Δεσπότην· ὃν ἐκουράναι Τάξεις τρέμουσι.

Εἰρμός ἄλλος. Τὴν ὑπὲρ φύσιν Μητέρα.

Τὸν γαλήνῳ τῆς Νηστείας, ἐν τῇ τοῦ Πνεύματος αὐρα, ὑπερπεράσαντες πλὴν, πρὸς τὸν λυμένα, τῶν Παθημάτων Χριστοῦ, καταντῆσαι ἐπευξώμεθα.

Τὴν Χαναναίαν ζηλώσας, Ἐλέησον με βοῶ σοι, Υἱὲ Δαυὶδ ὁ Θεός, καὶ Ἰασαί μου, τὴν ἀσθενοῦσαν ψυχὴν, ὡς ἐκείνης τὸ θυγάτριον.

Δόξα Πατρί.

Τὴν τῆς Θεότητος φύσιν, ἐνιζομένην Μονάδα, καὶ χαρακτηῖσι τρισί, τρισσευσμένην, Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα ἀνυμνήσωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα, τὸν ἀπερίληπτον Λόγον, καὶ τοῦτον ἄνευ σποράς, σαρκί τεκοῦσα, ἐπέτευς ἐκτενώς, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ δικαίωςας Ἐλεῖν, Ἰλασθητί μοι βοῶντα, καί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, ἕως ἔσο, ὁ τῶν ἀπαινῶν Κριτὴς, συγχωρῶν μου τὰ ἐγκλήματα.

Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ὑπὲρ φύσιν Μητέρα, καὶ κατὰ φύσιν Παρθένον, τὴν μόνην ἐν γυναιξίν εὐλογημένην, ἄσματος αἱ πιστοὶ, καταχρέως μεγαλύνωμεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν

Ἰδιόμελον, δὲς. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶ τὰς λησαῖς περιπεσόντι, ὡμοιώθην ἐγώ, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, τοῖς πταισμάσι μου περιπεσὼν, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀνηλεῶς κατετρώθην· ἀλλὰ μὴ ἐγκαταλίπης με ἀνιάτρευτον, ὁ οὐκ ἐκ Σαμαρείας, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀχράντου Παρθένου παραγενόμενος· Ἰησοῦ τὸ σωτήριο ἔνομα, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὶ ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβὶμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός. Σεραφὶμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἀγγέλους; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε. Δυναμίμ; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι. Πολλὰ ὑμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χάρισματα· προσβήσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μητέρα ἀνύμφευτε· καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν τὴν ἀνεξιχνίασόν σου γέννησιν· Θεοτόκε πρόσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς

Προφητείας. Ἦχος γ'.

Ὁτι αἱ ἀνομίαι ἡμῶν, ἀντέστησαν ἡμῖν ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν· σὺ γὰρ εἶ Πατὴρ ἡμῶν, καὶ ἐκτός σου ἄλλον οὐ γινώσκωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'. Ψαλμὸς πγ'.

Τὰ δυναστήριά σου Κύριε τῶν δυνάμεων, ὁ Βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου.

Στίχ. Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων!

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΑΖ'. 33.

Τὰδε λέγει Κύριος ἐπὶ βασιλείᾳ Ἀσσυρίων·

Οὐ μὴ εἰσελθῆ εἰς τὴν πόλιν ταύτην, οὐδὲ μὴ βάλῃ ἐπ' αὐτὴν βέλος, οὐδὲ μὴ ἐπιβάλῃ ἐπ' αὐτὴν θυρεὸν, οὐδὲ μὴ κυκλώσῃ ἐπ' αὐτὴν χάρακα· ἀλλὰ τῇ ὁδῷ, ἣ ἦλθεν, ἐν αὐτῇ ἀποστροφῆσεται, καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην οὐ μὴ εἰσελθῆ. Ταδε λέγει Κύριος· Ὑπερασπικῶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης τοῦ σῶσαι αὐτὴν δι' ἐμέ, καὶ διὰ Δαυὶδ τὸν παῖδά μου. Καὶ ἐξῆλθεν Ἄγγελος Κυρίου, καὶ ἀνεῖλεν ἐκ τῆς παρεμβολῆς τῶν Ἀσσυρίων ἑκατὸν ὀγδοηκονταπέντε χιλιάδας· καὶ ἀναστάντες τὸ πρωῒ, εὗρον πάντα τὰ σώματα νεκρά. Καὶ ἀπῆλθεν ἀποστραφεὶς Σεναχηρείμ, βασιλεὺς Ἀσσυρίων, καὶ ᾤκησεν ἐν Νινευί. Καὶ ἐν τῷ αὐτῷ προσκυεῖν ἐν τῷ οἴκῳ Νασαραὶχ θεοῦ αὐτοῦ, πάτραρχον αὐτοῦ, Ἀδραμελεχ καὶ Σαρασαρ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπάταξαν αὐτόν μαχαίραις, αὐτοὶ δὲ διεσώθησαν εἰς Ἀρμενίαν· καὶ ἐβασίλευσεν Ἀσορδάν ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἀντ' αὐτοῦ. (Κ. ρ. ΛΗ'. 1). Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμαλακίσθη Ἐζεκίας ἕως θανάτου· καὶ ἦλθε πρὸς αὐτόν Ἠσαΐας υἱὸς Ἀμώς, ὁ Προφήτης, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ταδε λέγει Κύριος· Τάξαι περὶ τοῦ οἴκου σου ἀποθνήσκεις γὰρ σὺ, καὶ οὐ ζήσῃ. Καὶ ἀπέσβεψεν Ἐζεκίας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πρὸς τὸν τοῖχον, καὶ προσεῦξατο πρὸς Κύριον, λέγων· Μνήσθητι Κύριε, ὡς ἐπορεύθην ἐνώπιόν σου μετὰ ἀληθείας, ἐν καρδίᾳ ἀληθινή, καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιόν σου ἐποίησα. Καὶ ἔκλαυσεν Ἐζεκίας κλαυθμῷ μεγάλῳ. Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἠσαΐαν, λέγων· Πορεύθητι, καὶ εἶπον Ἐζεκία· Ταδε λέγει Κύριος ὁ Θεός Δαυὶδ τοῦ πατρός σου· Ἰκουσα τῆς προσευχῆς σου, καὶ εἶδον τὰ δάκρυά σου· καὶ ἰδοὺ προστίθημι πρὸς τὸν χρόνον σου δεκαπέντε ἔτη· καὶ ἐκ χειρὸς βασιλέως Ἀσσυρίων ῥύσομαί σε, καὶ τὴν πόλιν ταύτην· καὶ ὑπερασπικῶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'. Ψαλμὸς πδ'.

Δείξον ἡρῖν, Κύριε, τὸ ἔλεός σου.

Στίχ. Εὐδόκησας, Κύριε, τὴν γῆν σου.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προσμηκόν, ἀντὶ τῶν, Πρὸς Κύριον, στιχολογοῦμεν τὸ ἐνδιατάκτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου γ. καὶ τοῦ Μηναίου γ.

Στιχηρά Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος γ. Σταυροφανῶς Μωϋσῆς.

Οδοὺς ἡμῖν τῆς Νηστείας τὸν χρόνον, τοῦ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆσαι, καὶ μηδαμῶς ἀπολέσθαι, Λόγε Θεῶ, καταξίωσον πάντας, εὐαρεστῆσαι σοὶ καλῶς, καὶ ἐν θερμῇ κατανώξει, θεραπεύσαι σε Χριστέ, ὥσπερ ἡ Πόρνη ἢ σώφρων καὶ σεμνή, ἢ ποτὲ τῷ μύρῳ, καὶ ταῖς προσχύσει τῶν θερμῶν δακρυῶν, τῶν πταισμάτων λαβοῦσα τὴν ἀφεσιν.

Ὁμοιον.

Ος ὁ Τυφλὸς ἐκ καρδίας σοὶ κράζω· Υἱὲ Θεοῦ φώτισόν μου, τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας· ὡς ἡ πιγὴ Χανααῖα βροῶ σοι· Ἐλέησόν με Οἰκτίρμον· καὶ γὰρ ψυχὴν δαιμονώσαν, κέκτημαι ταῖς ἡδοναῖς· ἦν ἀπαλλάξας τῆ σκοτὸς τῶν παθῶν, τὸ λοιπὸν βιώσαι, καθαρῶς ποίησον, ἵνα δοξάζω σου τὴν πολλὴν ἀγαθότητα.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος β. Ἡ Θεόκλητος Μάρτυς.

Ισχυρὸς χάρις τῆς ἐγκρατείας ἡμῖν σήμερον λάμψασα, φαιδρότερον τοῦ ἡλίου, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν φωταγωγεῖ, ὥσπερ νέφη τὰ πάθη, τῆς ἀμαρτίας ἐκδιώκουσα· διὰ τοῦτο ἅπαντες, δρᾶμωμεν ἐμψύχως, αὐτὴν ἀσπαζόμενοι, χαίροντες τελοῦμεν, τὸ θεῖον στάδιον αὐτῆς, ἥς ταῖς εὐφροσύναις εὐωχοῦμενοι, βδύσσωμεν Χριστῷ· Ἀγίασον τοὺς ταύτην Ἀγαθῆ, ἐκτελοῦντας πιστῶς.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ. Ψαλμὸς πέ.

Οδογήσόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, καὶ πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου.

Στίχ. Κλῆνον, Κύριε, τὸ οὖς σου, καὶ ἐπάκουσόν μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΓ'. 12.

Αβραμ κατώκησεν ἐν τῇ Χαναάν. Ἀπὸ δὲ κατώκησεν ἐν πόλει τῶν περὶχώρων, καὶ

ἐσκήνωσεν ἐν Σοδομοῖς. Οἱ δὲ ἄνθρωποι οἱ ἐν Σοδομοῖς πονηροὶ καὶ ἀμαρτωλοὶ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ σφόδρα. Ὁ δὲ Θεὸς εἶπε τῷ Ἀβραμ, μετὰ τὸ διαχωρισθῆναι τὸν Ἀπὸ αὐτοῦ· Ἀνάβλεψον ταῖς ὀφθαλμοῖς σου, καὶ ἴδε ἀπὸ τοῦ τόπου, οὗ νῦν σὺ εἶ, πρὸς βορρᾶν καὶ λίβαν καὶ ἀνατολαῖς καὶ θαλάσσω· ὅτι πᾶσαν τὴν γῆν, ἣν σὺ ὄρας, σοὶ δώσω αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματί σου ἕως τοῦ αἰῶνος· καὶ ποιήσω τὸ σπέρμα σου ὡς τὴν ἄμμον τῆς γῆς· εἰ δυνατόν τις ἐξαριθμῆσαι τὴν ἄμμον τῆς γῆς καὶ τὸ σπέρμα σου ἐξαριθμηθήσεται· ἀναστὰς, διόδυσσον τὴν γῆν εἰς τε τὸ μῆκος αὐτῆς καὶ εἰς τὸ πλάτος, ὅτι σοὶ δώσω αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματί σου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἀποσκηνώσας Ἀβραμ, ἐλθὼν κατώκησε παρὰ τὴν Δρὺν τὴν Μαμβρῆ, ἣ ἦν ἐν Χεβρώμ· καὶ ἐσκήνωσεν ἐκεῖ θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ.

Προκείμενον. Ἦχος δ. Ψαλμὸς πς'.

Ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιών ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ.

Στίχ. Οἱ θεμέλια αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΑ'. 27.

Φέβος Κυρίου πηγὴ ζωῆς, ποιεῖ δὲ ἐκκλίπειν ἐκ παγίδος θανάτου. Ἐν πολλῶν θῆσει, δόξα βασιλείῳ· ἐν δὲ ἐκλείψει λαοῦ· συντριβὴ δυνάστου. Μακρόθυμος ἀνὴρ, πολὺς ἐν φρονήσει· ὁ δὲ ὀλιγόψυχος, ἰσχυρὸς ἀφρων. Πραῦθυμος ἀνὴρ, καρδίας ἰατρός· σῆς δὲ ὁστέων, καρδία αἰσθητικῆ. Ὁ συσκοφαντῶν πένητα, παροξύνει τὸν ποιήσαντα αὐτόν· ὁ δὲ τιμῶν αὐτόν, ἔλθει πτωχόν. Ἐν κακίᾳ αὐτοῦ ἀπωσθήσεται ἀσεβής· ὁ δὲ πεποιθὼς ἐπὶ Κυρίῳ, τῇ ἑαυτοῦ ἐσιότητι δίκαιος. Ἐν καρδίᾳ ἀγαθῇ ἀνδρὸς ἀναπαύσεται σοφία· ἐν δὲ καρδίᾳ ἀφρόνων οὐ διαγινώσκεται. Δικαιοσύνη ὑπὸ ἔθνος· ἐλαττονοῦσι δὲ φυλαῖς ἀμαρτίαι. Δεκτὸς βασιλεῖ ὑπηρετῆς νομίμων, τῇ δὲ ἑαυτοῦ εὐστροφία ἀφαιρεῖται ἀκμίαν. (Κεφ. ΙΒ'. 4). Ὀργὴ ἀπόλλυσι καὶ φρονίμους· ἀπόκρισις δὲ ὑποπίπτουσα ἀποστρέφει θυμὸν· λόγος δὲ λυπηρὸς ἐγείρει ὀργάς. Γλῶσσα σαφῶν καλῶς ἐπίσταται· στόμα δὲ ἀφρόνων ἀναγγέλλει κακά· Ἐν πανκί τόπῳ ὀφθαλμοὶ Κυρίου σκοπεύουσι κακοὺς τε καὶ ἀγαθοὺς. Ἰασις γλῶσσης, δένδρον ζωῆς· ὁ δὲ συντηρῶν αὐτήν, πλησθήσεται πνεύματος.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος βαρὺς.

Ος ὁ περιπεσὼν εἰς τοὺς ληστὰς, καὶ τετραυματισμένος, οὕτω καὶ γὼ περίπεσον, ἐξ ἐμῶν ἀμαρτιῶν, καὶ τετραυματισμένη, ὑπάρχει μου ἡ ψυχὴ· πρὸς τίνα καταφυγῶ, τοῦ θεραπευθῆναι, εἰ μὴ πρὸς σὲ τὸν ἰατρὸν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων; Ἐπίχεε ἐπ' ἐμὲ ὁ Θεός, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον Ἰδιόμελον.

Στίχ. Πρὸς σε ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου,

Ἦχος δ'.

Αποσφαλέντες ἐκ παραβάσεως τῆς πρώην, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς καὶ ἀπολαύσεως, κατήχημεν εἰς ἀτιμωτάτην ζωὴν· τῶν ἀρετῶν γάρ τὴν πρέπουσαν, ἐπανετην διαγωγὴν, ἐκδιθέντες τοῖς πταίσμασι, ὡς λησταῖς περιπέσομεν· ἡμιθανεῖς δὲ τυγχάνομεν, ἐξαμαρτήσαντες τῶν σωτηρίων σου διδαγμάτων. Ἀλλὰ σὲ ἰκετεύομεν, τὸν ἐκ Μαρίας ἐπιφανέντα, καὶ ἀπαθῶς πάθει, προσομιλήσαντα Δεσπότην· Καταδήσον ἡμῶν, τοὺς ἐκ τῆς ἀμαρτίας ἐπιγενομένους μῶλωπας, καὶ τὸν ἀνείκαστόν σου οἶκτον ἐπίχεον ἡμῖν, τὴν σὴν θεραπευτικὴν ἐπιμέλειαν, ὡς φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο τῶν ἀγίων Μαρτύρων, δεξαίμενος τὴν ὑπομονὴν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν· Φιλάνθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φυλάττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῆ ΤΡΙΤῆ Τῆς Ἐ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Τὰ τοῦ Ἦχου Τριαδικά· καὶ μετὰ τὴν ἀ. Στιχολ. Καθίσματα· Κατανυκτικά μετὰ τοῦ Θεοτοκίου, τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογ. τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ζήσει πίστεως δι' ἐγκρατείας, πάθη φλέξωμεν τῆς ἀκρασίας, καὶ τὸν κρυμὸν τῆς ἀμαρτίας ἐκφυγῶμεν, καὶ τῶν δακρύων κρουνοῖς κατασβέσωμεν, τὴν αἰωνίζουσαν φλόγα κραυγαίζοντες· Ὑπεράγαθε, ἡμάρτομέν σοι, αἰλάσθητι, καὶ δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος,

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Θεῖα γέγονας σκηπὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγγε, Παρθενομῆτορ, τῆ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ χοῦν γεγόμενον, ῥερυκωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκαθαρὸν, πρεσβείαις σου, τοῖς ἐνθέοις ναίμασι, παρέχουσα σσηνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος β'. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Υπερδεδοξασμένη ἡ χάρις, τῆς πανσέπτου Νηστείας· δι' αὐτῆς Ἡλιοῦ ὁ Προφήτης, εὕρισκει ἄρμα πύρινον, καὶ Μωϋσῆς πλάκας δέχεται· Δανιὴλ θαυμάστωται· Ἐλισσαῖος νεκρὸν ἤγειρεν· οἱ Παῖδες τὸ πῦρ κατέσβησαν, καὶ πᾶς τις Θεῷ οἰκείωται. Αὐτῇ ἐντροφῶντες βοήσωμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός. Τὴν ἄχραντον.

Τὴν ἄμαχον πρεσβείαν σου, κεκτημένος ἐν δεινοῖς, λυτρωμαί τῶν θλιβόντων με, παρ' ἐλπίδα θαυμαστώσ, ὦ Μῆτερ Θεοῦ· προφθάνεις γὰρ πάντοτε, τοῖς αἰτουσί σε πιστῶς, καὶ λύεις συνεχόμενα πειρατήρια ἐχθρῶν· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Δέξαι Δέσποινα βραχεὰ χαριστήρια, ἀνθ' ὧν ὑπάρχεις μοι, ἐν πᾶσι βοήθεια.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν αἷς στιχολογεῖται καὶ ἡ β'. Ὁδὴ.

Τριώδιον, ποιήμα Ἰωσήφ.

Ἦχος β'. Ἦχος γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Π**ρόσεχε γῆ καὶ Οὐρανέ, καὶ ἐνωτίξ τὰ ῥήματά μου· λαλήσω γὰρ τοῖς ἐν γῆ, • Θεοῦ θαυμάσια.

Αδιαλείπτως προσευχαῖς, καὶ ἐγκρατεῖα καὶ θεωρία, πτερώσωμεν ταῖς ψυχάς, πρὸς Δεῖον ἔρωτα.

Τῆς ἀκρασίας τὸν κρυμὸν, διακφυγόντες θαλφθῶμεν πάντες, τῆς ἐγκρατείας φωτὶ, καὶ Δεῖῳ Πνεύματι.

Αλατι Δείων ἀρετῶν, τὴν σπηεδόνα τῆς ἀμαρτίας, ἀποβαλοῦσα ψυχὴ, Θεῷ κολληθήτι. Θεοτοκίον.

Επανεπαύσατο Χριστὸς, ἐν σῇ τῇ μόνῃ εὐλογημένη, καὶ σάρκα τὴν ἑαυτοῦ, ἐκ σὺ ἐφόρυσεν.

Ἔτερον, ποιήμα Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Προσέχετε λαοί.

Νηστείαν καθαρήν, εὐχὰς δάκρυα, μελίτην τῶν Δείων, καὶ πᾶσαν ἄλλην, ἀρετήν

συμποριζόμενοι, τῷ Δεσπότη Θεῷ καὶ νῦν προσίσωμεν.

Πρῶτα ἀλωτῆ, καρποῦ γέγονε· ψυχὴ μου, βλέπε σὺ μὴ δελεάζου, εἰ προσβάλλει σοὶ ὁ ὄφις ποτέ, συμβουλευῶν φαγεῖν σε ἡδονῆς τοὺς καρπούς.

Δόξα.

Τὰ τρία τῆς μᾶς, μορφῆς πρόσωπα δοξάζω, Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα· ἐν τῷ κράτος τῆς Θεότητος, βασιλείαν ἀπάντων καὶ λαμπρότητα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο τόκος σου Ἄγνη, φρικτὸς πέφυκε· Θεὸς γὰρ ὑπάρχει ἐνανθρωπήσας, ὁ ἀνάρχως ἐκ Πατρὸς γεννηθεὶς, καὶ ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων πλὴν ἀνδρὸς κηθεὶς.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Αἰμόρρουν ἐπαφῆ, τοῦ κρασπέδου σου, ἰάσω Χριστέ μου· καὶ ἐν πίστει, τοῦ ἐλείους σε ἀπτόμενον, ὑγῆ ἐκ παθῶν ἀποκατάστησον.

Ὁ Εἰρμός.

- **Π**ροσέχετε λαοὶ, τὰ τερόστια τῶν ἔργων,
- **Π**τῆς θείας μου δυναστείας, καὶ ἐν τούτῳ ἐπιγνώσεσθε, ὅτι μόνος ἐγὼ εἰμι Θεὸς τοῦ παντός.

Ῥῆδὴ ἡ. Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως.

Εν ἀποκρύφῳ ἐνεδρεύων, καθ' ἡμέραν ὁ παμπόνηρος, ἐπιζητεῖ με συλλαβεῖν, καὶ καταβρωμα ποιήσασθαι· αὐτοῦ με τῆς κακίας, ρύσαι Σωτήρ, ὁ σώσας τὸν Ἰωάνν ἐκ τοῦ κήτους.

Δαί νηθείας καθαιράμενοι, ἀρετῶν ὄρει προσελθόμεν, καὶ ἀκουσώμεθα τρανώς, τί λαλήσει ἐν ἡμῖν ὁ Θεός· λαλήσει γὰρ εἰρήνην, καὶ φωτισμόν, καὶ ἴασιν ψυχικῶν συντριμμάτων.

Αμαρτημάτων ἀμαυρότητι, καθ' ἐκάστην ἐκτυφλούμενος, ἀδυνατῶ κατανοεῖν, τὰ θαυμασία σου Κύριε· διό μου τῆς καρδίας, τοὺς ὀφθαλμούς, διάνοιξον Ἰησοῦ φωτοδότα.

Θεοτοκίον.

Τῶν οἰκτιρμῶν σου ταῖς ῥακίαι, Ἀειπαίρθε· νε ἀκόλυντε, τοὺς μολυσμοὺς τοὺς ἐμπαθεῖς, τῆς καρδίας μου ἀπόπλυνον, δακρύων ὀχετούς μοι, παρεκτικούς, καθάρσεως ψυχικῆς δωροφρενῆ.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν παλαι δροσίσαντα.

Τὸ πῦρ αὐθροσθήσει, καὶ ὁ σκικλῆς φησὶν οὐ τελευταῖα. Φοβοῦ τὴν ἀπεικλήσιν, ὦ ψυχὴ μου, θεραπεύουσα Χριστόν, ἵνα εὐρῆς ἀπόλαυσιν, ἐνθα πάντων τῶν εὐφραινομένων, ἐστὶν ἡ κατοικία.

Πῆ καύσει πυρέττουσαν, τὴν ψυχὴν μου τῶν ἐπιθυμιῶν, ἀνάστησον δέομαι, δι' ἀφῆς σου, ὡς τὴν τοῦ Πέτρου πενθεράν· ἵνα εὐρῆ δουλεῦσαί σοι, εὐαρέστως ἀνθομολογοῦσα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Αἴδιον ἀναρχον, τὸν Πατέρα ὑμνήσωμεν πῖσοι, Υἱὸν δὲ συνἀναρχον, καὶ τὸ Πνεῦμα, συνεκλάμψαν ἐκ Πατρὸς, ὁμοούσια πρόσωπα, μᾶς ὄντα τῆς παντοδυναμίου, ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία θεόκλητε, ἱλαστήριον ὄντως τῶν πῖστων· ἐκ σοῦ γὰρ ἡ ἀφῆσις, παροχεύεται, τοῖς πᾶσι δαφιλῶς· τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, μὴ ἐλλίπης εὐμενιζομένη ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Τὰ ὄτα διάνοιξον, τῆς ψυχῆς μου κωφεύοντα Χριστέ, καὶ γλῶσσάν μου τράνωσον, ὡς τοῦ παλαι μογγιλάου καὶ κωφοῦ, ἵνα ἐνωτιζόμενος τῶν φωνῶν σου, ψάλλω, καὶ τῇ γλώττῃ, αἰνῶ σε εἰς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**ὸν παλαι δροσίσαντα, τῶν Ἑβραίων τῆς
- **Π**αῖδας ἐν φλογί, καὶ φλέξαντα Κύριον,
- τοὺς Καλδαίους παραδόξως ἐν αὐτῇ, ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· Εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥῆδὴ θ'. Σὲ τὴν ἀκατάφλεκτον.

Φλόγα τοῦ πυρός τοῦ ἀσβέστου, κατὰ νοῦν κερκημένοι, θερμοτάτῳ λογισμῷ τῆς μετανοίας, τῷ πυρὶ νῦν προσελθόμεν, πάθη φλογίζοντες.

Στόματος νηστεύοντος παλαι, πυρακτούμενος λόγος, ἐξελθὼν ζηλωτικῶς, κλονεῖ σοικεῖα· τοῦτον ζήλου ψυχῆ, καὶ καλῶς πολιτεύθητι.

Βῆμα τὸ φρικτὸν ἐννοοῦσα, παναθλία ψυχῆ μου, ταῖς πορείας σου αἰεὶ, πρὸς θελημάτων ἀποπλήρωσιν, τοῦ Λυτρωτοῦ διευτρέπιζε.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἐσκοτισμένην ψυχὴν μου, ἡδονῶν ἀμαυρώσει, φωταγωγήσον Ἄγνη, ἡ φῶς τεκοῦσα, ἵνα φόβῳ καὶ πίστει, αἰεὶ μεγαλύνω σε.

Ἄλλος. Τὴν ὑπερφικῶς σαρκί.

Μεῖλος πᾶν ἡμῶν σαρκός, παραστήσωμεν Χριστῷ, ὅπλα δικαιοσύνης, χεῖρας φησὶν αἰροντες ὀσίας, χωρὶς ὀργῆς, καὶ τῶν διαλογισμῶν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος βαρὺς.

Ος ὁ περιπεσὼν εἰς τοὺς ληστὰς, καὶ τετραυματισμένος, οὕτω καὶ γὼ περίπεσον, ἐξ ἐμῶν ἀμαρτιῶν, καὶ τετραυματισμένη, ὑπάρχει μου ἡ ψυχὴ· πρὸς τίνα καταφύγω, τοῦ θεραπευθῆναι, εἰ μὴ πρὸς σὲ τὸν ἰατρὸν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων; Ἐπίχεε ἐπ' ἐμέ ὁ Θεός, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον Ἰδιόμελον.

Στίχ. Πρὸς σε ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἦχος δ'.

Αποσφαλέντες ἐκ παραβάσεως τῆς πρώην, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς καὶ ἀπολαύσεως, κατήχθημεν εἰς ἀτιμωτάτην ζωὴν· τῶν ἀρετῶν γάρ τὴν πρέπουσαν, ἐπανετην διαγωγὴν, ἐκδιθέντες τοῖς πταισμάσιν, ὡς λησταῖς περιπέσομεν· ἡμῖθ' ἀνεῖς δὲ τυγχάνομεν, ἐξαμαρτήσαντες τῶν σωτηρίων σου διδαγμάτων. Ἀλλὰ σὲ ἰκετεύομεν, τὸν ἐκ Μαρίας ἐπιφανέντα, καὶ ἀπαθῶς πάθεισι, προσομιλήσαντα Δεσπότην· Καταδήσον ἡμῶν, τοὺς ἐκ τῆς ἀμαρτίας ἐπιγενομένους μώλωπας, καὶ τὸν ἀνείκαστόν σου οἶκτον ἐπίχεον ἡμῖν, τὴν σὴν θεραπευτικὴν ἐπιμέλειαν, ὡς φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο τῶν ἀγίων Μαρτύρων, δεξάμενος τὴν ὑπομονὴν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν Φιλάνθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φυλάττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῆ ΤΡΙΤῆ Τῆς Ἑβδομάδος.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Τὰ τοῦ Ἦχου Τριαδικὰ· καὶ μετὰ τὴν ἀ. Στιχολ. Καθίσματα Κατανυκτικὰ μετὰ τοῦ Θεοτοκίου, τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογ. τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ζήσει πίστεως δι' ἐγκρατείας, πάθη φλέξωμεν τῆς ἀκρασίας, καὶ τὸν κρυμὸν τῆς ἀμαρτίας ἐκφύγωμεν, καὶ τῶν δακρύων κρουνοῖς κατασβέσωμεν, τὴν αἰωνίζουσαν φλόγα κραυγαζόντες· Ὑπεράγαθε, ἡμάρτομέν σοι, αἰλάσθητι, καὶ δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος,

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Θεῖα γέγονας σπητὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγενε, Παρθενομῆτορ, τῆ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ χοῦν γενομένον, ρερυκωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκαθάρον, πρεσβείαις σου, τοῖς ἐνθέοις νόμοισι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος β'. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Περδοξαμένη ἡ χάρις, τῆς πανσέπτου Νηστείας· δι' αὐτῆς Ἡλιοῦ ὁ Προφήτης, εὕρισκει ἄρμα πυρίνον, καὶ Μωϋσῆς πλάκας δέχεται· Δαυιδ τὸ θαυμάσιον· Ἐλισσαῖος νεκρὸν ἤγειρεν· οἱ Παῖδες τὸ πῦρ κατέσβησαν, καὶ πᾶς τις Θεῷ οἰκείωται. Αὐτῇ ἐντρυφῶντες βοήσωμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός. Τὴν ἄχραντον.

Τὴν ἄμαχον πρεσβείαν σου, κεντημένος ἐν δεινοῖς, λυτρεῖμαι τῶν θλιβόντων με, παρ' ἐλπίδα θαυμαστῶς, ὦ Μῆτερ Θεοῦ· προφθάνεις γὰρ πάντοτε, τοῖς αἰτοῦσί σε πιστῶς, καὶ λύεις συνεχόμενα πειρατήρια ἐχθρῶν· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Δεῖξαι Δέσποινα βραχεία χαριστήρια, ἀνθ' ὧν ὑπάρχεις μοι, ἐν πᾶσι βοήθεια.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ Τριώδια εἰς τὴν τῆσιν αὐτῶν, ἐν αἷς στιχολογεῖται καὶ ἡ β'. Ὁδὴ.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Π**ρόσεχε γῆ καὶ Οὐρανέ, καὶ ἐνωτίξου τὰ
• ῥήματά μου· λαλήσω γὰρ τοῖς ἐν γῆ,
• Θεοῦ θαυμάσια.

Αδιαλείπτως προσευχαῖς, καὶ ἐγκρατείας καὶ θεωρίας, πτερώσωμεν τὰς ψυχὰς, πρὸς Δεῖον ἔρωτα.

Τῆς ἀκρασίας τὸν κρυμὸν, διακφυγόντες θαλφθῶμεν πάντες, τῆς ἐγκρατείας φωτὶ, καὶ Δεῖῳ Πνεύματι.

Αλατι Δείων ἀρετῶν, τὴν σπηεδόνα τῆς ἀμαρτίας, ἀποβαλοῦσα ψυχὴ, Θεῷ κολληθήτι.

Θεοτοκίον.

Επανεπαύσατο Χριστὸς, ἐν σῆ τῇ μόνῃ εὐλογημένη, καὶ σάρκα τὴν ἑαυτοῦ, ἐκ σοῦ ἐφόρεσεν.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Προσέχετε λαοί.

Νηστείαν καθαρὰν, εὐχὰς δάκρυα, μελέτην τῶν Δείων, καὶ πᾶσαν ἄλλην, αἰρετήν

συμποριζόμενοι, τῷ Δεσπότη Θεῷ καὶ νῦν προσοίσωμεν.

Π Εὐα ἀλωτῆ, καρποῦ γέγονε· ψυχῆ μου, βλέπε σὺ μὴ δελεάζου, εἰ προσβάλλει σοι ὁ ὄφεις ποτέ, συμβουλευίων φαγεῖν σε ἡδονῆς τοὺς καρπούς.

Δόξα.

Τὰ τρία τῆς μιᾶς, μορφῆς πρόσωπα δοξάζω, Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα· ἐν τῷ κράτος τῆς Θεότητος, βασιλείαν ἀπάντων καὶ λαμπρότητα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο τόκος σου Ἄγνη, φρικτὸς πέφυκε· Θεὸς γὰρ ὑπάρχει ἐνανθρωπήσας, ὁ ἀνάρχως ἐκ Πατρὸς γεννηθεὶς, καὶ ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων πλὴν ἀνδρὸς κηθεὶς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Α ἰμόρρουν ἐπαφῆ, τοῦ κρασπέδου σου, ἰάσω Χριστέ μου· καὶ ἐν πίστει, τοῦ ἐλείου σου ἀπτώμενον, ὑγιῆ ἐκ παθῶν ἀποκατάξῃσον.

Ὁ Εἰρμός.

- **Π**ροσέχετε λαοί, τὰ τεράστια τῶν ἔργων,
- **τῆς** Δείας μου δυναστείας, καὶ ἐν τούτῳ ἐπιγνώσασθε, ὅτι μόνος ἐγὼ εἰμι Θεὸς τοῦ παντός.

Ῥῶδῆ ἡ. Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως.

Εν ἀποκρύφῳ ἐνεδρεύων, καθ' ἡμέραν ὁ παμπόνηρος, ἐπιζητεῖ με συλλαβεῖν, καὶ καταβρωμα ποτήσασθαι· αὐτοῦ με τῆς κακίας, ῥῦσαι Σωτῆρ, ὁ σώσας τὸν Ἰωανῆν ἐκ τοῦ κήτους.

Διὰ νηστίας καθαίραμενοι, ἀρετῶν ὄρει προσέλθωμεν, καὶ ἀκουσώμεθα τρανώς, τί λαλήσει ἐν ἡμῖν ὁ Θεός· λαλήσει γὰρ εἰρήνην, καὶ φωτισμόν, καὶ ἴασιν ψυχικῶν συντριμμάτων.

Αμαρτημάτων ἀμαυρότητι, καθ' ἑκάστην ἐκτυφλούμενος, ἀδυνατῶ κατανοεῖν, τὰ θαυμάσια σου Κύριε· διό μου τῆς καρδίας, τοὺς ὀφθαλμοὺς, διανοίξον Ἰησοῦ φωτοδότα.

Θεοτοκίον.

Τῶν οἰκτιρμῶν σου ταῖς ῥανίαι, ἄειπαίρθε νε ἀμόλυντε, τοὺς μολυσμοὺς τοὺς ἐμπαιδεῖς, τῆς καρδίας μου ἀπόπλυνον, δακρύων ὀχετοὺς μοι, παρεκτικούς, καθάρσεως ψυχικῆς διαραμφῆ.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν παλαι δροσίσαντα.

Τὸ πῦρ αὐθροσθήσεται, καὶ ὁ σκωληξ φησὶν σὺ τελευτᾷ. Φοβοῦ τὴν ἀπειλήσιν, ὦ ψυχῆ μου, θεραπεύουσα Χριστὸν, ἵνα εὐρῆς ἀπόλαυσιν, ἐνθα πάντων τῶν εὐφραινομένων, ἐστὶν ἡ κατοικία.

Τῆ καύσει πυρέττουσαν, τὴν ψυχὴν μου τῶν ἐπιθυμιῶν, ἀνάστησον δέομαι, δι' ἀφῆς σου, ὡς τὴν τοῦ Πέτρου πενθεράν· ἵνα εὐρῆ δουλεῦσαί σοι, εὐαρέστως ἀνθομολογοῦσα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Α ἴδιον ἀναρχον, τὸν Πατέρα ὑμνήσωμεν πῖσοι, Υἱὸν δὲ συνἀναρχον, καὶ τὸ Πνεῦμα, συνεκλάμψαν ἐκ Πατρὸς, ὁμοούσια πρόσωπα, μιᾶς ὄντα τῆς παντοδυναμίου, ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία θεόκλητε, ἱλαστήριον ὄντως τῶν πῖστων· ἐκ σοῦ γὰρ ἡ ἄφεςις, παροχεύεται, τοῖς πᾶσι δαψιλῶς· τὸν Υἱὸν σου καὶ Κύριον, μὴ ἐλλίπτης εὐμενιζομένη ὑπὲρ τῶν σε ὑμνούντων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὰ ὦτα διανοίξον, τῆς ψυχῆς μου κωφεύοντα Χριστέ, καὶ γλώσσάν μου τράνωσον, ὡς τοῦ παλαι μογγιλαίου καὶ κωφοῦ, ἵνα ἐνωτιζόμενος τῶν φωνῶν σου, ψάλλω, καὶ τῇ γλώττῃ, αἰνῶ σε εἰς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**ὸν παλαι δροσίσαντα, τῶν Ἑβραίων τῆς
- **Παῖδας** ἐν φλογί, καὶ φλέξαντα Κύριον,
- **τοὺς** Χαλδαίους παραδόξως ἐν αὐτῇ, ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· Εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥῶδῆ Δ'. Σε τὴν ἀκατάφλεκτον.

Φλόγα τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, κατὰ νοῦν κεκτημένοι, θερμοτάτῳ λογισμῷ τῆς μετανοίας, τῷ πυρὶ νῦν προσέλθωμεν, παῖθη φλογίζοντες.

Στόματος νηστεύοντος παλαι, πυρακτούμενος λόγος, ἐξελθὼν ζηλωτικῶς, κλονεῖ σοιχεῖα· τοῦτον ζήλου ψυχῆ, καὶ καλῶς πολιτεύθητι.

Βῆμα τὸ φρικτὸν ἐννοοῦσα, παναθλία ψυχῆ μου, ταῖς πορείας σου αἰεὶ, πρὸς θελημάτων ἀποπλήρωσιν, τοῦ Λυτρωτοῦ διευτρέπιζε.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἐσκοτισμένην ψυχὴν μου, ἡδονῶν ἀμαυρώσει, φωταγωγήσῃ Ἄγνη, ἡ φῶς τεκοῦσα, ἵνα φόβῳ καὶ πίστει, αἰεὶ μεγαλύνω σε.

Ἄλλος. Τὴν ὑπερφικῶς σαρκί.

Μεἶλος πᾶν ἡμῶν σαρκὸς, παραστήσωμεν Χριστῷ, ὅπλα δικαιοσύνης, χεῖρας φησὶν αἰρόντες ὀσίας, χωρὶς ὀργῆς, καὶ τῶν διαλογισμῶν.

Ὅποτε τοῖς Μαθηταῖς, ἐν τῷ πλοίῳ ἐπιστάς, κατέπαυσας Χριστέ μου, μαινομένην θάλασσαν· καί μου τὰς τρικυμίας, κόπον τῶν λογισμῶν.

Δόξα.

Μίαν φύσιν προσκυνῶ, τρία πρόσωπα ἕνωθ, ἕνα Θεὸν τῶν ὅλων, τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὴν αἰδίου ἀρχὴν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄγνη παιδοποιεῖς, ἡ Παρθένος γαλουχεῖς· πῶς ἐνταυτῷ τὰ δύο, παρθενεύεις τίκτουσα; Θεὸς ἐστὶν ὁ δράσας, μὴ ἐκζητεῖ μοι τὸ, Πῶς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἐκ ληστείας με παθῶν, μανθέντα τὴν ψυχὴν, θεράπευσον Χριστέ μου, χέων σου τὸ ἔλεος, ὡς τὸν περιπεσόντα, ὑπὸ χεῖρας τῶν ληστῶν.

Ὁ Εἰρμός.

τὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνω, προσκλάμψαντα Δόγον, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις, μεγαλύνωμεν πιστοί.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δὶς. Ἦχος βαρῦς.

τὴν τετραυματισμένην μου ψυχὴν, καὶ τεταπεινωμένην, ἐπίσκεψαι Κύριε, ἰατρὰ τῶν νοσοῦντων, καὶ τῶν ἀπὴλπισμένων λιμὴν ἀχείμασε· σὺ γὰρ εἰ ὁ ἐλθὼν Ἀντρωτῆς τοῦ Κόσμου, ἐγείραι ἐκ φθορᾶς τὸν παραπεσόντα· καί με πρόσπιπτοντα ἀνάστησον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου τῶν παρανόμων, ἀγαλλόμενοι ἀνεβῶν, αἱ Ἀθλοφόροι· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ἐμνοῦμέν σε πανάχραντε Θεοτόκε, καὶ δοξάζομεν, ὃν ἐκύησας Θεὸν Δόγον, κράζοντες· Δόξα σοι.

Εἰς τὴν Τριθέκην, Τροπάριον τῆς Προφητείας Ἦχος γ.

Ἀντλήπτωρ ἡμῶν ὁ Θεὸς Ἰακώβ καὶ ὑπερασπιστὴς ἐστὶν, ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς πξ.

Πτωχὸς ἐγώ εἰμι, καὶ ἐν κόποις ἐκ νεότητός μου.

Στίχ. Κύριε ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα.

Προφητείας Ἠσαίου τὸ Ἀπόγνωσμα.

Κεφ. Μ. 48.

Ἰαδε λέγει Κύριος· Τί μοι ὁμοιώσατε τὸν Κύριον; καὶ τί μοι ὁμοιώματι ὁμοιώσατε αὐτόν; μὴ εἰκόνα ἐποίησε τέκτων, ἢ χρυσοχόος χωνεύσας χρυσοῖς, περιεχρύσωσεν αὐτάν; ὁμοίωμα κατεσκεύασεν αὐτόν; Ἐύλεον γὰρ ἀσπίπτον ἐκλέγεται τέκτων, καὶ σοφῶς ζητεῖ, πῶς στήσει εἰκόνα αὐτῷ, καὶ ἵνα μὴ σαλευῖται. Οὐκ γνώσεσθε; οὐκ ἀκούσεσθε; οὐκ ἀνηγγέλη ἐξ ἀρχῆς ἡμῖν; οὐκ ἔγνωτε τὰ θεμέλια τῆς γῆς; Ὁ κατέχων τὸν γῦρον τῆς γῆς, καὶ αἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ, ὡς ἀκρίδες· ὁ στήσας ὡς καμάραν τὸν Οὐρανόν, καὶ διατείνας ὡς σκηνὴν κατοικεῖν· ὁ δίδους ἄρχοντας ὡς οὐδὲν ἄρχειν, τὴν δὲ γῆν ὡς οὐδὲν ἐποίησεν. Οὐ γὰρ μὴ φυτεύσωσιν, οὐδὲ μὴ σπείρωσιν, οὐδὲ μὴ ῥιζωθῆ εἰς τὴν γῆν ἢ ῥίζα αὐτῶν. Ἐπευσεν ἐπ' αὐτούς, καὶ ἐξηράνθησαν, καὶ καταιγὶς ὡς φρύγανα λήφεται αὐτούς. Νῦν οὖν τί μοι ὁμοιώσατε, καὶ ὑψωθήσομαι; Εἶπεν ὁ Ἄγιος· Ἀναβλέψατε εἰς τὸ ὕψος τοῦς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, καὶ ἴδετε τίς κατέδειξε ταῦτα πάντα· ὁ ἐπφέρων κατ' ἀριθμὸν τὸν κόσμον αὐτοῦ· πάντας ἐπ' ὀνόματι καλεῖται ἀπὸ πολλῆς δόξης, καὶ ἐν κράτει ἰσχύος αὐτοῦ· οὐδέν τε ἔλαθε. Μὴ γὰρ εἶπεν Ἰακώβ, καὶ τί ἐλάλησας Ἰσραὴλ; Ἀπεκρύβη ἡ ὁδός μου ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Θεὸς μου τὴν κρίσιν μου ἀφείλε, καὶ ἀπίστη. Καὶ νῦν οὐκ ἔγνως, εἰ μὴ ἤκουσας. Θεὸς αἰώνιος, Θεὸς ὁ κατασκευάσας τὰ ἄκρα τῆς γῆς· οὐ πενιάσει, οὐδὲ κοπιᾷσει, οὐδὲ ἐστὶν ἐξεύρεσις τῆς φρονήσεως αὐτοῦ, δίδους τοῖς πεινώσιν ἰσχύον, καὶ τοῖς μὴ ὀδυνωμένοις λύπην. Πεινάσουσι γὰρ νεώτεροι, καὶ κοπιᾷσουσι νεανίσκοι, καὶ ἐκλεκτοὶ ἀνίσχυοι ἔσονται. Οἱ δὲ ὑπομένοντες τὸν Θεόν, ἀλλάξουσιν ἰσχύον.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς πξ. Εὐξομολογήσονται οἱ Οὐρανοὶ τὰ θαυράσια σου.

Στίχ. Τὰ ἔλεός σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ἡσυχίας σου.

Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς πξ. Ἐξομολογήσονται οἱ Οὐρανοὶ τὰ θαυράσια σου.

Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς πξ. Ἐξομολογήσονται οἱ Οὐρανοὶ τὰ θαυράσια σου.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ε. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Ἀντί τῶν, **Πρός Κύριον**, στιχολογοῦμεν τὸ ἐν-
διάτακτον Κάθισμα τοῦ Υἱοῦ τῆς Γ. Εἰς δὲ τὸ,
Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. γ'. καὶ ψάλλο-
μεν τοῦ Τριψύδου γ'. καὶ τοῦ Μηνναίου γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποιήμα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Ῥώμα τὴν ἀγάπην ποιούμενοι, ἐγκρατεία
τῶν παθῶν, κατακρατήσωμεν πιστοί, καὶ
Θεῷ τῷ δι' ἡμᾶς, ἀνυψωθέντι ἐν Σταυρῷ, καὶ
λόγχῃ, κεντηθέντι τὴν πλευράν, βιώσαι, εὐα-
ρίστως ἐπειχθήμεν, ἵνα τρυφῆς ἀπολαύσω-
μεν, αἰωνίζουσης καὶ κρείττονος, δοξαζόντες,
τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἰὺλῶ πάλαι θάνατον, εὖρομεν, νῦν δὲ πάλιν
τὴν ζωὴν, διὰ τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ-
τῶν παθῶν οὖν τὰς ὁρμαῖς, ἀπονεκρώσωμεν
πιστοί· καὶ φθάσαι, τὴν σωτήριον Ἀνάστασιν,
τὸν πάντων, Εὐεργέτην δυσωπήσωμεν, πράξεισι
θεαίαις λαμπόμενοι, καὶ ἀρεταῖς καλλυνόμενοι,
δοξαζόντες, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτερον, ποιήμα Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Τῶν ὑπὲρ νοῦν ἀγαθῶν.

Ὁν ζωηφόρον Σταυρόν, αἰνοῦμέν σου Κύριε,
καὶ τὰ καθ' ἡμᾶς ἱερά, τῆς σαρκός σου
παθήματα, τὴν λόγχην τε τὴν σφαγὴν, τοὺς
γέλωτας τοὺς ἐμπτυσμούς, τὰ ῥαπίσματα καὶ
τὰ κολαφίσματα, σὺν τῇ πορφύρᾳ, καὶ τὸ
στέφος τὸ ἀκανθόπλεκτον· ἐν οἷς ἐκ τῆς κα-
τάρας πάντας, ἐκλυτρωσάμενος ἔσωσας ἡμᾶς.
Διὸ δυσωποῦμέν σε· Τῶν Νηστεῶν τὸν χρό-
νον, εἰρηνικῶς τελέσαι παράσχου ἡμῖν.

Καὶ τοῦ Μηνναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Στιχηροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς π.θ'.

Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΕ'. Ζ.

Ἐγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἀβραμ ἐν ὄρα-
ματι τῆς νυκτός, λέγων· Μὴ φοβῆθαι Ἀ-
βραμ· ἐγὼ ὑπερασπίζω σου· ὁ μισθός σου πολ-
λὺς ἐστὶ σφόδρα. Λέγει δὲ Ἀβραμ· Δέσποτα
Κύριε, τί μοι δώσεις; ἐγὼ δὲ ἀπολύομαι ἄτε-
κνος· ὁ δὲ υἱὸς Μασέχ τῆς οἰκογενεοῦς μου, οὗ-
τος Δαμασκὸς Ἐλάζερ. Καὶ εἶπεν Ἀβραμ·

Ἐπειδὴ ἐμοὶ οὐκ ἔδωκας σπέρμα, ὁ δὲ οἰκο-
γενής μου κληρονομήσει με. Καὶ εὐθὺς φωνὴ
Κυρίου ἐγένετο πρὸς αὐτόν, λέγουσα· Οὐ κλη-
ρονομήσει σε οὗτος, ἀλλ' ὅς ἐξελεύσεται ἐκ σοῦ,
οὗτος κληρονομήσει σε. Ἐξήγαγε δὲ αὐτόν ἔ-
ξω, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάβλεψον εἰς τὸν Οὐ-
ρανόν, καὶ ἀρίθμησον τοὺς ἀστέρας, εἰ δυνησῇ
ἐξαριθμῆσαι αὐτούς· καὶ εἶπεν· Οὕτως ἐστὶ
τὸ σπέρμα σου. Καὶ ἐπίστευσεν Ἀβραμ τῷ
Θεῷ· καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. Εἶ-
πε δὲ πρὸς αὐτόν· Ἐγὼ ὁ Θεός, ὁ ἐξαγαγὼν
σε ἐκ χώρας Χαλδαιῶν, ὥστε δοῦναί σοι τὴν
γῆν ταύτην κληρονομήσαι. Εἶπε δὲ· Δέσποτα
Κύριε, κατὰ τί γνώσομαι, ὅτι κληρονομήσω αὐ-
τήν; Εἶπε δὲ αὐτῷ· Λάβε μοι δάμαλιν τριετί-
ζουσαν, καὶ αἶγα τριετίζουσαν, καὶ κριὸν τριε-
τίζοντα, καὶ τρυγόνα, καὶ περιστερὰν. Ἔλαβε
δὲ αὐτῷ πάντα ταῦτα, καὶ διεῖλεν αὐτὰ μέσα,
καὶ ἔθηκεν αὐτὰ ἀντιπρόσωπα ἀλλήλοις· τὰ
δὲ ὄρνεα οὐ διεῖλε· κατέβη δὲ τὰ ὄρνεα ἐπὶ
τὰ σώματα, τὰ διχοτομήματα αὐτῶν· καὶ συ-
νεκάθισεν αὐτοῖς Ἀβραμ. Περὶ δὲ ἡλίου δυ-
σμάς, ἔκστασις ἐπέπεσε τῷ Ἀβραμ· καὶ ἰδοὺ,
φόβος σκοτεινὸς μέγας ἐμπίπτει αὐτῷ· καὶ
ἐρρέθη πρὸς Ἀβραμ· Γινώσκων γνώση, ὅτι πά-
ροικον ἐστὶ τὸ σπέρμα σου ἐν γῇ οὐκ ἰδίᾳ,
καὶ δουλώσουσιν αὐτούς, καὶ κακώσουσιν αὐ-
τούς, καὶ ταπεινώσουσιν αὐτούς τετρακόσια
ἔτη· τὸ δὲ ἔθνος, ᾧ εἰάν δουλεύσωσι, κρινῶ
ἐγὼ· μετὰ δὲ ταῦτα ἐξελεύσονται ὧδε μετὰ
ἀποσκευῆς πολλῆς. Σὺ δὲ ἀπελεύσῃ πρὸς τὴν
πατέρα σου ἐν εἰρήνῃ, τραφεὶς ἐν γῆρᾳ καλῷ.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'. Ψαλμὸς γ'.

Ο' κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ὑψίστου.

Στίχ. Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ· Ἀντιλήπτωρ μου εἶ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΕ'. Ζ.

Ἡ σοφία δέδεται αἰσθήσει· καρδία δὲ
ἀφρόνων οὐκ ἀσφαλεῖς· Θυσίαι ἀσεβῶν,
βδέλυγμα Κυρίῳ· εὐχαι δὲ κατευθυνόντων,
δεκταὶ παρ' αὐτῷ. Βδέλυγμα Κυρίῳ, ὁδοὶ ἀσε-
βῶν· διώκοντας δὲ δικαιοσύνην ἀγαπᾷ. Πα-
δεία ἀκάκου γνωρίζεται ὑπὲρ τῶν παριόντων·
οἱ δὲ μισοῦντες ἐλέγχους, τελευτῶσιν αἰσχροῦς.
Ἄδης καὶ ἀπώλεια φανερά παρα τῷ Κυρίῳ·
πῶς οὐχὶ καὶ αἱ καρδία τῶν ἀνθρώπων; Οὐκ
ἀγαπήσει ἀπαιδευτος τοὺς ἐλέγχοντας αὐτόν,
μετὰ δὲ σοφῶν οὐχ ὁμιλήσει. Καρδίας εὐφραι-

νομένης θαλλει πρόσωπον, ἐν δὲ λύπαις οὐσης, σκυθρωπάζει. Καρδία ὀρθὴ ζητεῖ αἴσθησιν· στόμα δὲ ἀπαιδευτῶν γινώσεται κακὰ. Πάντα τὸν χρόνον οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν κακῶν προσδέχονται κακὰ· οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἠσυχάζουσι διαπαντός. Κρεῖσσον μερὶς μικρὰ μετὰ φόβου Θεοῦ, ἢ θησαυροὶ μεγάλοι μετὰ ἀφοβίας. Κρεῖσσον ξηκισμὸς μετὰ λαχάνων πρὸς φιλίαν καὶ χάριν, ἢ παράθεσις μόσχων μετὰ ἔχθρας, Ἀνὴρ θυμῶδης παρασκευάζει μάχας· μακρόθυμος δὲ καὶ τὴν μέλλουσαν καταπραῦνει. Μακρόθυμος ἀνὴρ κατασβίσει κρίσεις· ὁ δὲ ἀσεβὴς ἐγείρει μᾶλλον. Ὅδοι ἀέργων ἐστρωμένα ἀκάνθαις· αἱ δὲ τῶν ἀνδρείων, λείαι.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, ἀπαξ.

Ἦχος πλ. α΄.

Εξωστρακισθεὶς τῆς εὐθείας ὁδοῦ σου, ὑπὸ παθῶν ὁ δύστηνος κατεκρημνίσθη εἰς βάραθρον. Δευτῆς δὲ σὺν Ἱερεῖ ἀθροισθέντες, ἀπηξίωσαν· σὺ δὲ Χριστέ με ἠλέησας, καὶ τῷ ὄπλῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ, τῆς ἀμαρτίας τὸ ἔγγραφον διαρρήξας, τῇ ἀπαθείᾳ ἐλάμπρυνας, καὶ τῷ Πατρὶ συνέδρόν με πεποίηκας· ὅθεν κραυγάζω· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἔτερον Ἰδιόμελον, ἀπαξ καὶ αὐτό.

Ἦχος πλ. δ΄.

Εξ Ἱερουσαλήμ κατέβη ἀπολισθήσας, τῶν ἐν αὐτῇ τοῖς ἔθνεσι, γραφέντων ἐνταλμάτων σου· εἰς Ἱεριχὼ δὲ πορευόμενος, τῇ πρὸς μιμῆσει ὁρμῇ, τῶν ἐν αὐτῇ παλαιὰ διὰ κακίαν, ὑπὸ σοῦ πρὸς φόνον ἐκδοθέντων τῷ λαῷ σου, διὰ τῆς παρακοῆς, ψυχοφθόροις ἐνέτυχον παθεσιν, ὡς λησταῖς· ὑφ' ὧν πληγέντα, καὶ παραβραχὺ θανατωθέντα, ὁ τοῖς ἡλοῖς καὶ τῇ λόγῃ, τὸ σῶμα τραυματισθεὶς ἐκουσίως, διὰ ἀμαρτίας ἀνθρώπων, καὶ τὴν κοινὴν τελέσας διὰ Σταυροῦ σωτηρίαν ἐν Ἱερουσαλήμ, ἴασαί με Κύριε καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐπιλαθόμενοι τῶν ἐν τῷ βίῳ, καταφρονήσαντες καὶ τῶν βασάνων, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ταύτης κληρονόμοι ἀνεδείχθησαν· ὅθεν καὶ Ἀγγέλοις συναγαλλονται. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθετοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε, ὅτε σε ὁ ἥλιος εἶδεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου κρεμάμενον, Ἦλιε τῆς δικαιοσύνης, ταῖς

αἰκτίνας ἐναπέκρυψε, καὶ ἡ σελήνη τὸ φῶς, εἰς σκότος μετεβάλετο· ἡ δὲ παναίμωνός σου Μήτηρ, τὰ σπλάγγνα διετέρωτο·

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὉΡΘΡΟΝ.

Τὰ Τριαδικὰ, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον· καὶ μετὰ τὴν α΄. Στιχολογ. Καθίσματα Σταυρώσιμα μετὰ τοῦ Σταυροθετοκίου τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β΄. Στιχολ. τὰ παρόντα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὸ προσταχθέν.

Ξύλου γευσάμενος Ἀδάμ μὴ προσηκόντως, τῆς ἀκρασίας τοὺς καρπούς πικρῶς ἐτρύγησεν· ὑψωθείς δὲ ἐν ξύλῳ τοῦτον ἐλυτρώσω, Οἰκτίρμον, τῆς καταδίκης τῆς χαλεπῆς· διό σοι ἀναβοῶμεν· Δίδου ἡμῖν, ἐγκρατεῦσθαι Δέσποτα, ἀπὸ καρποῦ φθοροποιοῦ, καὶ πρᾶττειν σου θελημα, ὅπως εὐρώμεν ἔλεος.

Σταυροθετοκίον, ὁμοιον.

Τὸν ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν σωματωθέντα, καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν ἐκ σοῦ Σεμνῆ τεχθέντα, ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον μέσον τῶν κακούργων, ὀρώσα, τὰ σπλάγγνα ἤλγεις, καὶ μητρικῶς, θρηνοῦσα, ἐβόας· Οἶμοι τέκνον ἐμόν! τίς ἡ θεία καὶ ἄφατος, οἰκονομία σου δι' ἧς, ἐζώωσας τὸ πλάσμα σου; ἀνυμνῶ σου τὸ εὐσπλαγγνον.

Μετὰ τὴν γ΄. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος β΄. Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου.

Τὸ ξύλον τὸ πανάγιον, ἀνυμνοῦντες τοῦ Σταυροῦ, τὴν ἄκραν ἀγαθότητα, προσκυνουμένῳ σου αἰεὶ, Χριστέ ὁ Θεός· ἐν τούτῳ γὰρ κατήσχυνας, ταῖς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἔδωκας σημειώσιν, τοῖς πιστεύουσιν εἰς σέ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Πάντας ἀξίωσον, εὐθύμως εἰρηνεύοντας, ἀποπληρῶσαι τῆς Νηστείας τὸν χρόνον.

Σταυροθετοκίον, ὁμοιον.

Τὸν ἄμωμον Ποιμένα σε, καθορῶσα ἡ Ἀμναῖς, ἐν ξύλῳ ἀναρτώμενον, θρηνηδοῦσα μητρικῶς, ἐβόα· Θανάτω σε, Υἱέ κατέκρινεν ὁ ἀχάριστος λαός, ἀνθ' ὧν νεφέλην ἠπλώσας, εἰς διαβάσιν αὐτῷ· οἶμοι ἀτεκνοῦμαι ἢ ἀνανδρὸς! ἀλλ' ἐξανίστηθι, καὶ λάμψον Ἦλιε, καὶ δοξασθήσομαι ἐν τοῖς υἱοῖς τῶν γηγενῶν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναιου, καὶ τὰ Τριῶδα εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογεῖται καὶ ἡ γ΄. Ὁδὴ.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

ᾠδὴ γ'. Ἦχος πλ. δ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Κατακρίνας τὴν ἔχθραν, ἐν τῷ Σταυρῷ ἔτεινας, σοῦ Δικαιοκρίτα παλάμας· νῦν δὲ κατάκριτον, ὄντα με πταίσμασι, σῶσον τὸν ἄσωτον Σῶτερ, τὸν παραπικράναντα, σὲ τὸν μακρόθυμον.

Τὴν κτηνώδη ποθήσας, παθοποιὸν βίωσιν, σὲ τῶν ἐντολῶν ἐμακρύνθη, Σῶτερ πανάγαθε, ξένοις δουλούμενος, καὶ ἀκαθάρτοις πολίταις· νῦν δὲ ἐπιστρέφοντα, δέξαι καὶ σῶσόν με.

Μογγιλαίου ὡς παλαι, τὰς ἀκοαῖς ἠνοίξας, ἀναξον ψυχῆς μου τὰ ὦτα, γνώμη κωφεύοντα, καὶ ἐνωτίζεσθαι, σοῦ τὸν σωτήριον λόγον, Ἰησοῦ ἀξίωσον, μόνε φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Πρωτόκλιτος πύλη, ἢ πρὸς Θεὸν γέφυρα, τῶν Χριστιανῶν ἢ προστάτις, πάναγνε Δέσπονα, περισταστούμενον, ταῖς συμφοραῖς με τὴ βίβη, καὶ κλυδωνιζόμενον, Κόρη κυβέρνησον.

Ἔτερον Τριώδιον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Στερωθέντα μου τὸν νοῦν.

Διὰ σπλάγγνα οἰκτιρμῶν, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀνείλκυσάς με, ἐκ βαρῶν παθῶν, καὶ ἀνύψωσας Χριστέ εἰς τὰ οὐράνια.

Εκπετάσας ἐν Σταυρῷ, ταῖς παλάμας σου Χριστέ, τὰ ἔθνη πάντα, τὰ μακρὰν ἀπὸ σοῦ, ἠγκαλίσω κατεγγύς, στήναι τοῦ κράτους σου.

Δόξα Πατρὶ.

Τρισυπόστατε Μονάς, ὑπερούσιε Τριάς, Θεότης μία, ὁ Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθεῖς, σῶζε τοὺς σέβοντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς ἀνεῖν σε γηγενῶν, κατ' ἀξίαν ἱκανοῖ, Παρθενομήτορ; σὺ γὰρ ἐν γυναιξί, μόνη ὤφθης ἐκλεκτῆ, καὶ παμμακάριστος.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ανυψώθης ἐν Σταυρῷ, ἐλογχεύθης τὴν πλευρᾶν, χολῆς ἐγεύσω, δι' ἐμὲ Ἰησοῦ, τὸν ἐκ τῆς παρακοῆς, παραπικράναντά σε.

Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**τερωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεός, ἀνάδειξόν με, γεωργὲ τῶν καλῶν, φυτουργὲ τῶν ἀγαθῶν, τῆ εὐσπλαγχνία σου.

ᾠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Τῷ ἀκοιμήτῳ ὄμματι, ἐπιβλέψας με ἀκτερον, τῷ τῆς ῥαθυμίας νυσταγμῷ κρατούμενον, καὶ ὑπνω δουλεύοντα, τῶν ἡδονῶν ἐν κλίῃ παθῶν, ὁ ἐπὶ Σταυροῦ τὴν κεφαλὴν σου

προσκλίνας, καὶ δέλων ἀφυπνώσας, καὶ τὴν νύκτα μειώσας, Χριστέ τῆς ἀμαρτίας, φῶς ὢν δικαιοσύνης.

Πλουτοποιοῖς χάρισμασι, κοσμηθεὶς ἐκ βαπτίσματος, μᾶλλον τὴν πενίαν τῶν κακῶν ἠγάπησα, καὶ ξένος γεγένημαι, τῶν ἀρετῶν ὁ τάλας ἐγὼ, χώραν εἰς μακρὰν, ἀποδημήσας κακίας· διὸ με ἐπιστρέψας, ἐναγκαλίσαι Σῶτερ, τῷ σῷ Σταυρῷ τειχίζων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μέθην παθῶν ἀπόρριψον, καὶ δακρύων ἐκζήτησον, τὸν καθαρτικὸν διὰ νηστείας οἶνον ψυχῆ, καρδίαν εὐφραίνοντα, καὶ ἡδοναῖς μαραίνοντα, καὶ τὰς τῆς σαρκὸς, ἀποτεφροῦντα καμίνο, καὶ σπεῦσον τῷ παγέντι, διὰ σὲ ἐπὶ ξύλου, Χριστῷ συσταυρωθῆναι, καὶ ζῆσαι εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θεογεννήτορ πάναγνε, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τῆς ἀμαρτίας τὰς οὐλαῖς ἐξάλειψον, πηγαῖς ἀποσμήχουσα, ταῖς ἐκ πλευρᾶς τοῦ τόκου σου, καὶ τοῖς ἐξ αὐτῆς, ἀποκαδαίρουσα ρείθροις· πρὸς σὲ γὰρ ἀνακραζῶ, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγω, καὶ σὲ ἐπικαλοῦμαι, τὴν Κεχαριτωμένην.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν ἐν φωναῖς Ἀγγελικαῖς.

Τὸν σταυρωθέντα σαρκικῶς, καὶ δεῖκῶς μὴ παθόντα Ἰησοῦν, ὑμνοῦσιν οἱ Ἄγγελοι, καὶ ἡμεῖς οἱ γηγενεῖς, εἰς τῆς αἰῶνας ἅπαντας.

Εν τῇ σταυρώσει σου Χριστέ, τὸν ἐπονείδιστον θάνατον ἐλὼν, τὸν ἐπικατάρτατον, ἔσωσας ἡμᾶς, φθορᾶς ἐκλυτρωσάμενος.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Χερουβικῶς σε ὦ Τριάς, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος ὑμῶν, τὴν μίαν Θεότητα, ἀναρχον ἀπλῆν, καὶ πᾶσιν ἀκατάληπτον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταῖς ἐγκωμίοις σε Ἀγνή, λαμπρῶς γεραίρουσι, πᾶσαι αἱ γενεαὶ· τὸν Κτίστην γὰρ τέτοκας· ὦ θαῦμα φρικτὸν, καὶ ἔργον παμμακάριστον!

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πάντα ὑπήνεγκας παθεῖν, ὑπὲρ ἐνός τοῦ σωθῆναί με Χριστέ· ὑμῶν σου τὴν Σταύρωσιν, τοὺς ἦλους, τὴν σφαγὴν, εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐν φωναῖς Ἀγγελικαῖς, ἐν Οὐρανοῖς δοξαζόμενον Θεόν, αἰνέσωμεν ἅπαντες οἱ γηγενεῖς, εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας.

ᾠδὴ δ'.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ορῶν σε ἠπλωμένον ἐπὶ Σταυροῦ, τὰς ἀκτίνας συνέστειλεν ἥλιος, πᾶσα δὲ γῆ, τρόμῳ ἐκλονεῖτο Παμβασίλει, ἐθελουσίως βλέπουσα, πάσχοντα τὸν φύσει σε ἀκαθῆ· διό σε ἰκτεύω· τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, ὡς ἰατρὸς Χριστέ θεράπευσον.

Οδοὺς σωτηριῶδεις καταλιποῦν, τὰς εἰς Ἄδην φερούσας διώδουσα, σκότος βαθύ, ἔχων περικύκλω τὰς ἡδονὰς, καὶ τῶν παθῶν τὸν ὄλισθον, καὶ τὴν καταγιγίδα τῶν πειρασμῶν· διό σε ἰκτεύω· τῷ σπῷ Σταυροῦ με σῶσον, Χριστέ ὡς ὁ μόνος πολυέλεος.

Χερῶνι συνεχόμενος πειρασμῶν, καὶ παθῶν τρικυμίαις ποντούμενος, καὶ ἡδονῶν, σαλῶ χειμαζόμενος χαλεπῶς, τὸ τῆς Νηστείας πέλαγος, ἔφθασα τὸ πρᾶγον καὶ γαλήνιον· ἐν ᾧ με κυβερνήσας, τῷ σπῷ Σταυροῦ Οἰκτίρμον, πρὸς σωτηρίαν ἐγκαθάρμισον.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Παρθένε δίχα σπαράξ, τὸν τὰ σύμπαντα δημιουργήσαντα, Λόγον Θεοῦ, ἄνευ θελημάτων τῶν τῆς σαρκός, ἄνευ φθορᾶς δὲ τέτοκας, ἄνευθεν ὠδίνων τῶν μητρικῶν· διό σε Θεοτόκον, καὶ γλαύσση καὶ καρδία, ὁμολογοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἄλλος. Τὴν παρθενίαν σου.

Εκὼν ὑπέμεινας, σταυρωθῆναι Σωτῆρ ἡμῶν, εἶνα παράσχῃς πᾶσι ζωὴν, τοῦ θανάτου ἐκλυτρωσάμενος.

Ξύλω νεκρῶμαι, καὶ Σταυροῦ ξύλω ἔζησα· ἐν ᾧ ὁ Χριστὸς μου προσηλωθείς, τὸν ἐχθρόν μου ἐθανάτωσε.

Δόξα Πατρί.

Ὡς συνυπάρχοντα, τὸν Υἱὸν τῷ Γεννήτορι, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον συμπαρόν, ἀμοφρῶως προσκυνήσωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ αὔμα παράδοξον, καὶ ἐξαισίον ἀκουσμα! πῶς καὶ ὡς μήτηρ τίκτεται Ἄγνη, καὶ οὐκ ἔγνωσ ὡς παρθένος φθοράν;

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Υμῶν τὴν λόγην σου, ἀνυμῶ καὶ τοὺς ἡλούς σου, τὸν σπόγγον τὸν κάλαμον τὸν Σταυρὸν, δι' ὧν σέσωσμαι, Ἰησοῦ ὁ Θεός.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν παρθενίαν σου, Θεοτόκε εἰμίαντε, ἦν οὐ κατέφλεξε, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, ἡμῶν ἀσιγήταις μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Ἀίνων, τὸ Ἰδιόμελον.

Ἦχος γ'.

Ὁ ὕψος τῶν ἀρετῶν, καταλιποῦσα ψυχὴ μου, ἐπὶ τὸ βάθος τῆς ἀμαρτίας καταλήλυθας, πονηροῖς ὁδοσταταίαις ἐμπροσθε· τραυμαίων δὲ ὁδωδότην γέμουσα, κείσαι ἐρήμην ἄπορος. Διὰ βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ δια σὲ σταυρωθέντι, καὶ μωλιπτικῶς ἐκουσίως δεξαμένῳ· Ἐπαμελήθητί μου Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Ἐτερον Ἰδιόμελον.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶν τοῦ εὐλείου σου.

Ἦχος πλ. δ'.

Τοῖς ληστρικοῖς λογισμοῖς, τραυματισθεὶς ὁ δειλαιος, ἠμίθητος γέγονα Κύριε· Προφητῶν δὲ ὁ χορὸς παρεῖδεν, ἠμίθητην κατὰ τὴν τυγχάνοντα, καὶ τέχνας ἀνθρωπίνους ἀκάτρευτον. Διὸ χαλεπῶς ἀδυνατώμενος, ἐν ταπεινώσει καρδίας κραυγάζω σοι· Χριστέ ὁ Θεός, ἐπίχεε ὡς εὐσπλαγχνος, ἐπ' ἐμὲ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μάρτυρες Χριστοῦ· αἱ ἀήττητοι, οἱ παύσαντες τὴν τὴν πλάνην, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς· τυραννικῶν ἀπειλαῖς οὐκ ἐπτοήθητε, βασάνοις αἰκίζόμενοι ὑψοφραίνεσθε· καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· προσβύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Πάναγνος ὡς εἶδὲ σε, σαρκὶ κρεμάμενον τῷ ξύλω, τὴν καρδίαν ἐπιτρώσκετο, καὶ ὠλόλυζε δακρύουσα· Δόξα, ποῦ μου ἔδυσ παμφίλτατε Ἰησοῦ, Υἱέ μου καὶ Κύριε; μὴ λίπης με μόνην, Χριστέ τὴν τεκοῦσάν σε.

Εἰς τὴν Τριθέτην, Τροπάριον

τῆς Προφητείας. Ἦχος α'.

Πᾶς ἀληθόνας τῶν Ἁγίων, ἅς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε· καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὀδύνας, ἴασαι φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ψαλμὸς γα'.

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ φαίλλειν τῷ Ὄνοματί σου, Ὑψίστη.

Στίχ. Τοῦ ἀναγγέλλειν τὸ πρῶν τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀληθείαν σου καθ' ἐνάστην.

Ἐπιγράμματα Ἱεροῦ τοῦ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΜΑ. 4.

Οὕτω λέγει Κύριος· Ἐγὼ Θεὸς πρῶτος, καὶ εἰς τὰ ἔπερχόμενα ἐγὼ εἰμι. Εἶδον ἔθνη, καὶ ἐφοβήθησαν· τὰ ἄκρα τῆς γῆς ἐξέστησαν· ἤγγισαν, καὶ ἦλθον ἅμα, κρίνων ἕκαστος τῷ πλησίον, καὶ τῷ ἀδελφῷ βοηθῆσαι, καὶ ἐρεῖ· Ἰσχυσεν ἀνὴρ τέκτων, καὶ χαλκεὺς τύπτων σφύρα, ἅμα ἐλαύνων· τότε μὲν ἐρεῖ· Σύμβλημα καλὸν ἐστίν, ἰσχύρωσαν αὐτὰ ἐν ἡλας, θήσουσιν αὐτὰ, καὶ οὐ κινήσονται. Σὺ δὲ Ἰσραὴλ παῖς μου Ἰακώβ, ὃν ἐξελεξάμην, σπέρμα Ἀβραάμ, ὃν ἠγάπησα· οὐ ἀντελαβόμην ἀπ' ἄκρων τῆς γῆς, καὶ ἐκ τῶν σκοπιῶν αὐτῆς ἐκάλεσά σε, καὶ εἶπόν σοι. Παῖς μου εἰ· ἐξελεξάμην σε, καὶ ἐκ ἐγκατέλιπόν σε, μὴ φοβοῦ· μετὰ σοῦ γάρ εἰμι, μὴ πλανῶ· ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ Θεὸς σου ὁ ἐκσχύσας σε, καὶ ἐβοήθησά σοι, καὶ ἠσφαλισάμην σε τῇ δεξιᾷ μου τῇ δικαίᾳ. Ἴδου αἰσχυνθήσονται, καὶ ἐντραπήσονται πάντες οἱ ἀντικείμενοί σοι· ἔσονται γὰρ ὡς οὐκ ὄντες, καὶ ἀπολοῦνται πάντες οἱ ἀντιδικοί σοι· ζητήσεις αὐτούς, καὶ οὐ μὴ εὔρης τοὺς ἀνθρώπους, οἱ παροινήσουσιν εἰς σέ· ἔσονται γὰρ ὡς οὐκ ὄντες, καὶ οὐκ ἔσονται οἱ ἀντιπολεμοῦντές σε· ὅτι ἐγὼ ὁ Θεὸς ὁ κρατῶν τῆς δεξιᾶς σου, ὁ λέγων σοι, Μὴ φοβοῦ, ἐγὼ βοηθός σου· μὴ φοβοῦ, Ἰακώβ, ὀλιγοστός Ἰσραὴλ· ἐγὼ ἐβοήθησά σοι, λέγει ὁ Θεὸς, ὁ λυτροῦμένός σε, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

Ἡρακλῆσαν. Ἦχος β'. Παλμὸς γβ'.

Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.
 Στίχ. Ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν, καὶ περιεζώσατο.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ε. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Ἡρακλῆσαν, σιγολογοῦμεν τὰ, Πρὸς Κύριον. Ἐἰς δὲ τὸ, Κύριε· ἐκέκραξα, ψάλλομεν τὰ ἑπόμενα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα καὶ Προσόμοια, ἀρχόμενα ἀπὸ τὸν

Στίχον, Πεσοῦνται ἐν ἀμφιβλήτρῳ αὐτῶν.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Τοῖς τῶν ἐμῶν λογισμῶν λησταῖς περιπεσῶν, ἐσυλήθην ὁ τάλας τὸν νοῦν, καὶ δεινῶς πληγωθεὶς, ὄλην μου τὴν ψυχὴν τετρα-

μάτισμαι, καὶ ἔνθεν κείμαι γυμνὸς ἀρετῶν, ἐν τῇ τοῦ βίου ὁδῷ· Ἰερεὺς δὲ ἰδὼν με τῷ μώλωπι ὀδυκόμενον, διὰ τὸ ἀνίατον, παρορῶν, οὐκ ἐπιβλέπει· Λευΐτης δὲ κάλιν, μὴ φέρων τὴν ψυχοφθόρον ἀλγηδόνα, καὶ αὐτὸς κατιδὼν, ἀνταπαρῆλθί μοι· σὺ δὲ ὁ εὐδοκήσας, οὐκ ἐκ Σαταρσίας, ἀλλ' ἐκ Μαρίας σαρκωθῆναι, Χριστὲ ὁ Θεὸς, τῇ φιλανθρωπίᾳ σου, παρᾶσχου μοι τὴν ἴασιν, ἐπιγέων ἐπ' ἐμέ, τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα.

Πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Ἐκχεῶ ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δέησίν μου.

Μαρτυρικόν.

Εἴτις ἀρετὴ καὶ εἴτις ἔπαινος, πρέπει τοῖς Ἁγίοις· ξίφεισι γὰρ ἔκλιναν τοὺς αὐχένας, διὰ σέ τὸν κλίναντα Οὐρανούς καὶ καταβάντα· ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, διὰ σέ τὸν κενώσαντα ἑαυτὸν, καὶ μορφὴν δουλοῦ λαβόντα· ἐταπεινώθησαν ἕως θανάτου, τὴν πτωχείαν σου μεμύμενοι· ἂν ταῖς εὐχαῖς, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Στίχ. Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὸ πνεῦμά μου.

Κύριε, σὺ τοὺς ἱερούς Μαθητάς σου, λογικούς Οὐρανούς ἔδειξας· τούτων ἱεραῖς μεσιτεῖαις, τῶν τῆς γῆς κακῶν με λύτρωσαι, δι' ἐγκρατείας ὑψῶν, συνίσεως ἐκείστοτε, τῆς πρὸς τὰ πάθη τὸν λογισμὸν μου, ὡς οἰκτιρμῶν καὶ φιλάνθρωπος.

Στίχ. Ἐν ὁδῷ ταύτῃ, ἡ ἐπορευόμην.

Εχόντες πάντες τὸν καιρὸν τῆς Νηστείας, ὡς συνεργὸν θείων πράξεων, κλαύσωμεν ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ τῷ Σωτῆρι βοήσωμεν· Διὰ τῶν σῶν Μαθητῶν, Κύριε πολυέλεε, σῶσον τοὺς φόβῳ ἀνυμνοῦντας, τὴν πολλὴν φιλανθρωπίαν σου.

Ἦχος γ'. Ἐσπερον, ποίημα Θεοδοῦρου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν ἐνθάξον καὶ ἄχραντον.

Στίχ. Κατενόουν εἰς τὰ δεξιὰ καὶ ἐπέβλεπον.

Απόστολοι πανεύφημοι, οἱ τῷ Κόσμῳ πρεσβεύται, ἀσθενούντων ἰατροί, τῆς ὑγείας φύλακες, ἀμφοτέρωθεν ἡμᾶς συντηρήσατε, τῆς Νηστείας τὸν χρόνον διῦππεύοντας, ἐν ἀλληλοῖς ἐνθέως εἰρητεύοντες, τὸν νοῦν ἀνενόχλητον τῶν παιδῶν φυλάττοντες, ἵνα ἄσωμεν Χριστῷ, ὡς νικητῇ ἐξαναστάντι, ὕμνον ἅπαντες.

Ἔτερα Προσόμοια κατὰ Ἀλφάβητον.

Ποίημα Συμεῶν τοῦ Μεταφραστοῦ.

Ἦχος δ'. Ἦθελον δάκρυσιν ἐξαλεῖψαι.

Στίχ. Ἀπώλετο φυγή αἶψ' ἐμοῦ.

Απας ὁ βίος μου μετὰ πορνῶν, καὶ τελωνῶν ἐκδεδαπάνηται· ἄρα δυνησομαι κἄν ἐν γήρᾳ, μεταγνῶναι ἅπερ ἐξήμαρτον; Δημιουργε τῶν ἀπάντων, καὶ ἰατρὲ τῶν νοσούντων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐκέκραξα πρὸς σέ Κύριε, Κύριε.

Βάρει συνέχομαι ἀμελείας, τῷ βορβόρῳ ἐγκυλινδούμενος, βέλει κεντούμενος τοῦ Βελιάρ, καὶ μολύνω τὸ κατ' εἰκόνα μου. Ἐπιπροφεῦ ἀμελούντων, καὶ λυτρωτὰ ἐπταισμένων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος, ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Πρόσχευε πρὸς τὴν δέησίν μου.

Γέγονα πρόσκομμα τῶν ἀνθρώπων, γεωργήσας ὡς γηγενῆς γεηρά· γαίμην ὠμίλησα σὴ προστάξει, καὶ παρέβην μιάνας κοίτην ἐμὴν. Ὁ ἀπὸ γῆς πλαστουργήσας, τὸ πλάσμα σου μὴ παρίδης Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ῥῦσαί με ἐκ τῶν καταδιωκόντων με.

Δήμιος γέγονα τῇ ψυχῇ μου, τῆς σαρκὸς μου πρόνοιαν ποτησάμενος· δαίμοσι παίγιον κατεστάθην, ἠδοναῖς δουλεύων καὶ ἀτοπήμασι. Τῇ εὐσπλαγγνίᾳ σου φείσαι, φυγαδευτὰ τῶν δαιμόνων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴν μου.

Εκὼν ἐξήμαρτον ὑπὲρ πάντας, διὰ τοῦτο ἐγκαταλείμμαι· ἔχω ἀντίδικον τῆς ψυχῆς μου, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα καὶ σκοτίζει με. Ὁ φωτισμὸς τῶν ἐν σκότει, καὶ ὁδηγὸς πλανωμένων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐμὲ ὑπομενοῦσι δίκαιοι, ἕως οὗ ἀνταποδῶς μοι.

Ζήσεται ἔλεγεν ὁ Προφήτης, ἡ ψυχὴ μου Κύριε, καὶ αἰνέσει σε· ζήτησον πρόβατον πλανηθέν με, καὶ ἀρίθμησόν με τῇ ποιμνῇ σου· δός μοι καιρὸν μετανοίας, ἵνα γενάζων βωῶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε.

Ημαρτον ἡμαρτον ἀθετήσας, τὰ προστάγματα σου Χριστέ· ὁ Θεός· ἴλεως γενοῦ μοι, ὡς Εὐεργέτα, ἵνα βλέψω τοῖς ἐνδοθεν ὀφθαλμοῖς, καὶ ἀποφύγω τοῦ σκότους, καὶ μετὰ φόβου βοήσω· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Γενηθήτω τὰ ὠτά σου προσέχοντα.

Θῆρές με ἄγριοι περιέσχον, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν με ἄρπασον Δέσποτα· θέλεις γὰρ ἀπαρτῆσαι τοῦ σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας εἰσελθεῖν· πάντας ἀνθρώπους ὡς Κτίστης, καὶ μετὰ πάντων με σῶσον· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύριε.

Ιᾶμα γίνου μοι Εὐεργέτα, λυτρωτὰ σωτήρ μου καὶ μὴ ἀπίσθη με· ἴδε με κείμενον ἀνομίαις, καὶ ἀνάστησόν με ὡς παντοδύναμος, ἵνα κἀγὼ ἐξαγγέλλω, τὰς πράξεις μου καὶ βωῶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε.

Κρύψας τὸ ταλάντον τὸ δοθέν μοι, ὡς ἀγνώμων δούλος τῇ γῇ κατέχωσα· καὶ γὰρ ὡς ἄχρηστος κατεκρίθην, καὶ οὐ τολμῶ λοιπὸν ἐξαιτῆσαι σοι· ὡς ἀνεξίκακος αἰκτερόν με, ἵνα κἀγὼ ἀνακραζῶ· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός.

Λίμνην ἐξήρανας παθημάτων, τῆς Δίμορ-
ρόουσης ἀφῆ κρασπέδου σου· λήψομαι ἄφεςσιν ἐγκλημάτων, ἀδιστακτῶ πίστευσα προσερχόμενος. Δέξαι κἀμέ ὡς ἐκείνην, καὶ ἴασαί μου τὸ ἄλγος. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος.

Μέλλεις καθέζεσθαι ἐπὶ θρόνου, ὁ ποιήσας λόγῳ τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· μέλλομεν ἅπαντες παραστῆναι, ἐξαγγέλλοντές σοι τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν· πρὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἐν μετανοίᾳ με δέξαι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Δίνετε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη.

Νεῦσον τῷ ὄμματι τῷ εὐσπλαγγνῷ, καὶ γενῆ μοι ἴλεως μόνε Σωτήρ· ναίματα δώρησαι ἱαμάτων, τῇ ἀθλίᾳ μου καὶ ταλαιπώρῳ ψυχῇ· ἀπόσμηξον ἐκ τῆς ῥύπης, τῶν ἔργων μου ἵνα μέλψω· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Ξίφη νῦτρέπισεν ὁ Βελιάρ, ἐκθηρεῦσαι σπείδων τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν· ξένον ἐποίησέ με Οἰκτίρμον, φωτισμοῦ τῆς γνώσεως τοῦ προσώπου σου. Ὁ κραταιὸς ἐν ἰσχυί, τούτου σκευῶν ἄρπασόν με· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ολος τοῖς πάθεσιν ἐδουλώθην, ἐγκαταλείψας νόμον καὶ θείας γραφάς· ὄλον με

ἴασαι εὐεργέτα, δι' ἐμέ κατ' ἐμέ γεγονώς ἀγαθὴ· ἐπίστρεψόν με οἰκτίρμον, ὁ τῶν παθῶν καθαίρετης· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Πόρῃ τοῖς δαίкруσι καταβρέχει, τοὺς ἀχραίτους τε καὶ τιμίους πόδας σου, πάντας προτρέπουσα τοῦ προστρέχειν, καὶ λαμβάνειν λύσιν τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν. Αὐτῆς τὴν πίστιν παράσχου, καί μοι Σωτῆρ τοῦ βοᾶν σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πύπον καθάρισον τῆς ψυχῆς μου, ὁ δι' ἐμέ πτωχεύσας καὶ νηπιάσας σαρκί· ρανίδα ἐλέους σου καταπέμψας, τῷ ἀσθενεῖ καὶ τεθλασμένῳ Χριστέ· ἀπόπλυνον ἐκ τοῦ ρύπου, ἰάτρευσον ἀσθενοῦντα. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Στήριξον Δέσποτα τὴν ψυχὴν μου, σοὶ προστρέχειν καὶ σοὶ δουλεύειν αἰεὶ· σκέπη ὑπάρχεις γάρ μου καὶ φύλαξ, καὶ ἀντίληψις καὶ βοήθεια· ἀξιώσον Θεὲ Λόγε, βοᾶν με ἐν παρρησίᾳ· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Μεῖχος ἀπόρρητον ἡμῖν γενοῦ, Ἰησοῦ Σωτῆρ καὶ ἐλεῆμον Θεέ· τρόποις καὶ ἔργοις καὶ πατηλαῖς γάρ, συμπεπτώκαμεν, ἀλλ' ἀνάστησον, ὡς εὐεργέτης τὸ πλάσμα, καὶ διαλλάγηθι ὡς οἰκτίρμων· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ποῖός ὁ ἄσωτος ἐγενόμην, διασκορπίσας τὸν πλοῦτον, λιμῷ νῦν τήκομαι· ὑπὸ τὴν σκέπην σου καταφεύγω, ὡσπερ ἐκείνον δέξαι με Πάτερ ἀγαθὲ, καὶ μέτοχον τῆς τραπέζης, ἀξιώσον τοῦ βοᾶν σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Φθόνῳ ἐξέβαλε Παραδείσου, τὸν Πρωτόπλαστον ὁ ἀρχέκακος· φαίσκων τὸ Μνήσθητι ἐπὶ ξύλου, ὁ Ληστής ἀπέλαβε τὸν Παραδεισον· ἐγὼ δὲ πίστει καὶ φόβῳ, τὸ Μνήσθητί μου, βοᾶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Χεῖρά μοι ἔκτεινον ὡς τῷ Πέτρῳ, καὶ ἀνάγαγε τοῦ βυθοῦ ὁ Θεός· χάριν καὶ ἐλεός

μοι παράσχου, τῇ πρεσβείᾳ τῆς παναμώμου Μητρὸς, τῆς σὲ τεκούσης ἀσπόρως, καὶ τῶν Ἀγίων σου πάντων. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ψαλλόντα δέξαι με κατ' ἐκάστην, ὁ Ἄμνός ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν μου· ψυχὴν καὶ σῶμά μου ὀλοκλήρως, εἰς τὰς χεῖράς σου παρατίθημι· καὶ ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, χρεωσικῶς ἐκβαῶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ο τῆς ἀφάτου σου εὐσπλαγχνίας, ὑπεράγαθε ἀνεξίκακε Κύριε! ὦ ἀναμάρτητε καὶ οἰκτίρμον, μή με ἀπορρίψῃς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου· ὅπως καί γ' εὐχαρίστως, χαίρων καὶ ψάλλον βοᾶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο τῇ ἀρρήτῳ συγκαταβάσει! ὦ τοῦ ξένου τόκου τὸ ὑπερθαύμαστον! ὦ πῶς Παρθένος βρέφος σε φέρει, ἐν ἀγκαλίαις ταύτης τὸν Ποιητὴν καὶ Θεόν! ὁ ἐξ αὐτῆς σαρκωθῆναι, καταδεχάμενος εὐεργέτα, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Ἐἰσοδος· καὶ μετὰ τὸ, Φῶς ἱλαρόν, εὐθύς· Ἐσπέρας. Προκειμένον. Ἦχος δ'. Ψαλμός γγ'. Θεὸς ἐκδικήσεων Κύριος, Θεὸς ἐκδικήσεων.

Στίχ. Ὑψώθητι, ὁ κρινῶν τὴν γῆν.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΖ'. 1.

Εγένετο Ἄβραμ ἑτῶν ἑννενηκονταεννέα. Καὶ ὤφθη Κύριος τῷ Ἄβραμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός σου· εὐαρέσται ἐνώπιον ἐμοῦ, καὶ γίνου ἀμεμπτος. Καὶ θῆσομαι τὴν διαθήκην μου ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ ἀναμέσον σοῦ· καὶ πληθυνῶ σε σφόδρα. Καὶ ἔψεσεν Ἄβραμ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ· καὶ ἐλάλησεν αὐτῷ ὁ Θεός, λέγων· Ἴδου ἡ διαθήκη μου μετὰ σοῦ, καὶ ἔση πατήρ πλήθους ἐθνῶν. Καὶ οὐ κληθήσεται ἔτι τὸ ὄνομά σου Ἄβραμ, ἀλλ' ἔσται τὸ ὄνομά σου Ἄβραάμ· ὅτι πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε. Καὶ αὐξανῶ σε σφόδρα σφόδρα, καὶ θῆσω σε εἰς ἔθνη· καὶ βασιλεῖς ἐκ σοῦ ἐξελεύσονται. Καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ ἀναμέσον σοῦ, καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ, εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν, εἰς διαθήκην αἰώνιον εἶναι σου Θεός, καὶ τοῦ σπέρμα-

τός σου μετὰ σέ. Καὶ δώσω σοὶ καὶ τῷ σπέρματι σου τὴν γῆν, ἣν παροικεῖς, πᾶσαν τὴν γῆν Χαναάν, εἰς κατάσχεσιν αἰώνιον· καὶ ἔσομαι αὐτοῖς Θεός. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός πρὸς Ἀβραάμ· Σὺ δὲ τὴν διαθήκην μου διατηρήσεις, σὺ καὶ τὸ σπέρμα σου μετὰ σέ, εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ψαλμός γε'.

Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ, εὐλογήσατε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΕ'. 20.

Υἱὸς σοφὸς εὐφραίνει πατέρα, υἱὸς δὲ ἄφρων μυκτηρίζει μητέρα αὐτοῦ. Ἀνοήτου τρίβαι, ἐνδεεῖς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος κατευθύνων πορεύεται. Ὑπερτίθενται λογισμοὺς οἱ μὴ τιμῶντες συνέδρια, ἐν δὲ καρδίαις βουλευομένων μένει βουλή. Οὐ μὴ ὑπακούσῃ ὁ κακὸς αὐτῇ, οὐδὲ μὴ εἶπη καιρίον τι καὶ κалὸν τῷ καιῶ. Ὅδοι ζωῆς διανοήματα συνετοῦ, ἵνα ἐκκλίνας ἐκ τοῦ ἄδου σωθῇ. Οἴκου ὑβριστῶν κατασπᾶ Κύριος, ἐσήριξε δὲ ὄριον χήρας. Βδέλυγμα Κυρίῳ λογισμὸς ἄδικος, ἀγνῶν δὲ ῥήσεις σεμναί. Ἐξόλλυσιν ἑαυτὸν ὁ δωρολήπτης, ὁ δὲ μισῶν δῶρων λήψεις σώζεται. Ἐλεημοσύναι καὶ πίστεσιν ἀποκαθαίρονται ἁμαρτίαι· τῷ δὲ φόβῳ Κυρίου, ἐκκλίνει πᾶς ἀπὸ κακοῦ. Καρδίαι δικαίων μελετῶσι πίστεϊ· στόμα δὲ ἀσεβῶν ἀποκρίνεται κακά. Δεκταὶ παρὰ Κυρίῳ ὁδοὶ ἀνδρῶν δικαίων, διὰ δὲ αὐτῶν καὶ οἱ ἐχθροὶ φίλοι γίνονται. Μακρὰν ἀπέχει ὁ Θεὸς ἀπὸ ἀσεβῶν, εὐχαῖς δὲ δικαίων ἐπακούει. Θεωρῶν ὀφθαλμὸς καλὰ, εὐφραίνει καρδίαν· φήμη δὲ ἀγαθὴ παινεῖ ὅσα. Ὁ εἰσακούων ἐλέγχους ζωῆς, ἐν μέσῳ σοφῶν ἀυλισθήσεται. Ὁς ἀπωθεῖται παιδείαν, μισεῖ ἑαυτὸν· ὁ δὲ τηρῶν ἐλέγχους, ἀγαπᾶ ψυχὴν ἑαυτοῦ. Φόβος Κυρίου παιδεία καὶ σοφία, καὶ ἀρχὴ δόξης ἀποκριθήσεται αὐτῇ. Τῷ ἀνθρώπῳ πρόθεσις καρδίας, καὶ παρὰ Κυρίῳ ὑπόκρισις γλώσσης. Ὁσῶ μέγας εἶ, τοσοῦτον ταπεινοῦ σεαυτὸν, καὶ ἔναντι Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου εὐρήσεις χάριν. (Κεφ. ΙΕ'. 3). Πάντα τὰ ἔργα τοῦ ταπεινοῦ φανερὰ τῷ Θεῷ, καὶ ἐδραζῶν πνεύματα Κυρίου. Κύλισον ἐπὶ Κύριον τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδραστήσονται οἱ λογισμοί σου. Πάντα εἰργάσατο Κύριος δι' ἑαυτὸν· οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἐν ἡμέρᾳ κακῇ θλοῦνται. Ἀκάθαρτος παρὰ Θεῷ πᾶς

ὑψηλοκαρδῖος· χειρὶ δὲ χειρας βαλὼν ἀδικᾶς, οὐκ ἀθωωθήσεται. Ἀρχὴ δὲ ἀγαθῆς τὸ ποιεῖν δίκαια, δεκτὰ δὲ παρὰ Θεῷ μᾶλλον, ἢ θύειν θυσίας. Ὁ ζητῶν τὸν Κύριον, εὐρήσει γνώσιν μετὰ δικαιοσύνης· οἱ δὲ ὀρθῶς ζητοῦντες αὐτὸν, εὐρήσουσιν εἰρήνην. Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου μετὰ δικαιοσύνης· φυλάσσεται δὲ ὁ ἀσεβὴς εἰς ἡμέραν κακῆν. Κρεῖσσον ὀλίγη λήψε μετὰ δικαιοσύνης, ἢ πολλὰ γεννήματα μετὰ ἀδικίας. Καρδία ἀνδρὸς λογιζέσθω δίκαια, ἵνα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διορθωθῇ τὰ διαβήματα αὐτοῦ.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, τῶν Προηγιασμένων. Εἰς τὴν τράπεζαν μεταλαμβάνομεν οἴνου. Τὰ δὲ Ἀπόδειπνα ψάλλομεν ἐν τοῖς Κελλίοις.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΤῆΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΤῆΣ ΚΑΤΑΝΤΙΚΤΙΚῆΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ.

Τῆ Τετάρτῃ ἑσπέρας, περὶ ὧραν δ'. τῆς νυκτός σημαίνει. Καὶ συναχθέντες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, ψάλλομεν τὸ, Ἀλληλοῦσία, καὶ τὰ Τριαδικὰ, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον τῆς Ἐβδομάδος. Εἶτα στιχολογοῦμεν τὸ ἐνδιάτακτον Καθίσμα τοῦ Ψαλτηρίου, καὶ μετὰ τὴν Στιχολογ. λέγομεν τὰ Καθίσματα Ἀποστολικὰ καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου, καὶ ἀναγινώσκομεν τὸν βίον τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας εἰς δύοσεῖς δύο. Εἶτα, μετὰ τὸν Ν. ψαλμὸν, ἀρχόμεθα εὐθὺς ψάλλειν τὸν Κανὸνα ἀργῶς καὶ ἐν κατανώξει, ποιοῦντες εἰς καθὲν Τροπάριον μετανοίας γ'. καὶ λέγοντες·

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Κανὼν ὁ Μέγας.

Ποίημα τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

- Βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς, ἐγένετό μοι εἰς
- σωτηρίαν· οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάζω
- αὐτόν· Θεός τοῦ Πατρὸς μου, καὶ ὑψώσω
- αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται. Δίς.

Τροπάρια.

Πόθεν ἄρξομαι θρηνεῖν, τὰς τοῦ ἀθλίου μου βίου πράξεις; ποίαν ἀπαρχὴν ἐπιθήσω Χριστέ, τῇ νῦν θρηνωδία; ἀλλ' ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Δεῦρο τάλαινα ψυχή, σὺν τῇ σαρκί σου τῷ πάντων Κτίστη, ἐξομολογοῦ· καὶ ἀπόσχου λοιπὸν, τῆς πρὶν ἀλογίας, καὶ προσάγαγε Θεῷ, ἐν μετανοίᾳ δάκρυα.

Τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ, τῇ παραβάσει παραζηλώσας, ἔγνω ἑμαυτὸν, γυμνωθέντα Θεοῦ, καὶ τῆς αἰδίου, βασιλείας καὶ τρυφῆς, διὰ τὰς ἀμαρτίας μου.

Οἶμοι τάλαινα ψυχή! τί ὠμοκώθης τῇ πρώτῃ Εὐᾷ; εἶδες γὰρ κακῶς, καὶ ἐτρώθης πικρῶς, καὶ ἤψω τοῦ ξύλου, καὶ ἐγεύσω προπετῶς, τῆς παραλόγου βρώσεως.

Ἀντὶ Εὐᾶς αἰσθητῆς, ἡ νοπή μοι κατέστη Εὐᾷ, ὁ ἐν τῇ σαρκί, ἐμπαθῆς λογισμὸς, δεικνύς τὰ ἠδέα, καὶ γεύομενος αἰεὶ, τῆς πικρᾶς καταπόσεως.

Επαξίως τῆς Ἐδέμ, προσεξέρριψα ὡς μὴ φυλάξας, μίαν σου Σωτῆρ, ἐντολήν ὁ Ἀδὰμ· ἐγὼ δὲ τί πάθω, ἀθετῶν διαπαντός, τὰ ζωηρά σου λόγια;

Τὴν τοῦ Καῖν ὑπελθὼν, μαιφονίαν τῇ προαιρέσει, γέγονα φονεὺς, συνειδότι ψυχῆς, ζώσας τὴν σάρκα, καὶ στρατεύσας κατ' αὐτῆς, ταῖς πονηραῖς μου πράξεσι.

Τῆ τοῦ Ἀβελ Ἰησοῦ, οὐχ ὠμοκώθην δικαιοσύνη· δῶρά σοι δεκτά, οὐ προσῆξα ποτέ, οὐ πράξεις ἐνθέους, οὐ θυσίαν καθαρὰν, οὐ βίον ἀνεπίληπτον.

Ὅς ὁ Καῖν καὶ ἡμεῖς, ψυχή ἀθλία τῷ πάντων Κτίστη, πράξεις ῥυπαράς, καὶ θυσίαν ψεκτὴν, καὶ ἄχρηστον βίον, προσηγάγομεν ὁμοῦ· διὸ καὶ κατεκρίθημεν.

Τὸν πηλὸν ὁ Κεραμεὺς, ζωπλαστήσας ἐνέσθηκάς μοι, σάρκα καὶ ὅστα, καὶ πνοὴν καὶ ζωὴν· Ἀλλ' ὦ Ποιητά μου, Δυτρωτά μου καὶ Κρετά, μετανοοῦντα δέξαι με.

Εξαγγέλλω σοι Σωτῆρ, τὰς ἀμαρτίας, ἃς εἰργασάμην, καὶ τὰς τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματός μου, πληγὰς, ἃς μοι ἔνδον, μαιφόνου λογισμαί, ληστρικῶς ἐναπέθηκαν.

Εἰ καὶ ἤμαρτον Σωτῆρ, ἀλλ' αἶδα ὅτι φιλάνθρωπος εἶ· πλήττεις συμπαθῶς, καὶ σπλαγχνίζῃ θερμῶς· δακρύνοντα βλέπεις, καὶ προσρέχεις ὡς Πατῆρ, ἀνακαλῶν τὸν Ἄσωτον.

Ερριμμένον με Σωτῆρ, πρὸ τῶν πυλῶν σου, κἄν ἐν τῷ γήρει, μὴ με ἀπορρίψης, εἰς Ἄδου κενόν· ἀλλὰ πρὸ τοῦ τέλους, ὡς φιλάνθρωπος μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Ὅ λησταῖς περιπεσῶν, ἐγὼ ὑπάρχω τοῖς λογισμοῖς μου· ὅπως ὑπ' αὐτῶν τετρα-

ματίσμαι νῦν· ἐπλήσθην μωλώπων· Ἀλλ' αὐτὸς μοι ἐπιστάς, Χριστέ Σωτῆρ ἰάτρευσάν.

Γερεύς με προῖδων, ἀντιπαρῆλθε, καὶ ὁ Δευῆτης, βλέπων ἐν δεινοῖς, ὑπερεῖδε γυμνόν· Ἀλλ' ὁ ἐκ Μαρίας, ἀνατείλας Ἰησοῦς, σὺ ἐπιστάς με οἴκτειρον.

Ὁ Ἀμνὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ αἶρων πάντων τὰς ἀμαρτίας, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Μετανοίας ὁ καιρὸς, προσέρχομαί σοι τῷ Πλαστουργῷ μου· ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Μὴ βδελύξῃ με Σωτῆρ, μὴ ἀπορρίψῃς τοῦ σου προσώπου, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Τὰ ἐκούσια Σωτῆρ, καὶ τὰ ἀκούσια πταισμάτά μου, καὶ τὰ φανερά, καὶ κρυπτά καὶ γνωστά, καὶ ἄγνωστα πάντα, συγχωρήσας ὡς Θεός, ἰλάσθητι, καὶ σῶσόν με.

Εκ νεότητος Σωτῆρ, τὰς ἐντολάς σου ἐπαρυσάμην, ἔλον ἐμπαθῶς, ἀμελῶν ῥαθυμῶν, παρῆλθον τὸν βίον· διὸ κράζω σοι Σωτῆρ· Κἄν ἐν τῷ τέλει σῶσόν με.

Τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς, καταναλώσας ταῖς ἀσωταῖς, ἔρημος εἰμί, ἀρετῶν εὐσεβῶν· λιμώττων δὲ κράζω· Ὁ Πατῆρ τῶν οἰκτιρμῶν, προφθάσας σὺ με οἴκτειρον.

Σοὶ προσπίπτω Ἰησοῦ· Ἠμάρτηκά σοι, ἰλάσθητί μοι, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Μὴ εἰσέλθῃς μετ' ἐμοῦ, ἐν κρίσει φέρων μου τὰ πρακτέα, λόγους ἐκζητῶν, καὶ εὐθύων ὄρμας· ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σου, παρορῶν μου τὰ δεινά, σῶσόν με Παντοδύναμε.

Ἔτερος Κανὼν τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, εἰς τὸν αὐτὸν Ἰησον, καὶ Εἰρμόν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Σὺ ἡ Ὁσία Μαρία βοήθει.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σὴν μοι δίδου φωταυγῆ, ἐκ θείας ἀνωθεν προμηθείας, χάριν ἐκφυγεῖν, τῶν παθῶν σκοτασμόν, καὶ ἄσαι προθύμως, τοῦ σου βίου τὰ τερπνά, Μαρία κατορθώματα.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Ποπύφασα Χριστοῦ, τοῖς θείοις νόμοις τούτῳ προσῆλθε, τὰς τῶν ἠδονῶν ἀκα-

δέκτους ὄρμας, λιπούσα καὶ πᾶσαν, ἀρετὴν πανευλαβῶς, ὡς μίαν ἐκατέρωθως.

Τροπᾶριον τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἰκεταίαις σου ἡμᾶς, Ἀνδρέα ῥύσαι παθῶν ἀτίμων, καὶ τῆς βασιλείας, νῦν Χριστοῦ κοινωνούς, τοὺς πίστει καὶ πόθῳ, ἀνυμνοῦντάς σε κλεινέ, ἀνάδειξον δεόμεθα.

Δόξα Πατρὶ.

ὑπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνημένη, ἄρον τὸν κλοιὸν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας· καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σέ ὑμνούντων, ἄρον τὸν κλοιὸν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας· καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ὡδὴ β'. Ὁ Εἰρμός.

- Πρόσεχε, Οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστὸν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκί,
- ἐπιδημήσαντα.

Τροπᾶρια.

Πρόσεχε, Οὐρανὲ καὶ λαλήσω· γῆ ἐνωτίζου φωνῆς, μετανοούσης Θεῶ, καὶ ἀνυμνούσης αὐτόν.

Πρόσχε μοι, ὁ Θεὸς ὡς οἰκτίρμων, ἰλέω ὄμματί σου, καὶ δέξαι μου, τὴν θερμὴν ἐξομολόγησιν.

Ἡμάρτηκα, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, μόνος ἡμάρτηκά σοι· ἀλλ' οἴκτειρον ὡς Θεός, Σωτὴρ τὸ ποίημά σου.

Ζάλη με, τῶν κακῶν περιέχει, εὐσπλαγγνε Κύριε· ἀλλ' ὡς τῷ Πέτρῳ κάμοι, τὴν χεῖρα ἐκτεινον.

Τὰ δάκρυα, τὰ τῆς Πόρνης Οἰκτίρμων, καὶ γὼ προβάλλομαι· Ἰλάσθητί μοι Σωτὴρ, τῇ εὐσπλαγγνίᾳ σου.

Ἡμαύρωσα, τῆς ψυχῆς τὸ ὠραῖον, ταῖς τῶν παθῶν ἡδοναῖς, καὶ ὅλως ὅλον τὸν νοῦν, χοῦν ἀπετέλεσα.

Διέρρηξα, νῦν τὴν στολὴν μου τὴν πρώτην, ἣν ἐξυφάνητό μοι, ὁ Πλαστοργὸς ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἔνθεν κεῖμαι γυμνός.

Ἐνδεδυμαι, διερρήγημένον χιτῶνα, ὃν ἐξυφάνητό μοι, ὁ ὄφισ τῇ συμβουλῇ, καὶ κατασχύνομαι.

Προσέβλεψα, τοῦ φυτοῦ τὸ ὠραῖον, καὶ ἠπατήθην τὸν νοῦν, καὶ ἔνθεν κεῖμαι γυμνός, καὶ κατασχύνομαι.

Ἐτέκταινον, ἐπὶ τὸν νῶτόν μου πάντες, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν παθῶν, μακρύνοντες κατ' ἐμοῦ, τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

Ἀπώλεσα, τὸ πρωτόκτιστον κάλλος, καὶ τὴν εὐπρέπειάν μου, καὶ ἄρτι κεῖμαι γυμνός, καὶ κατασχύνομαι.

Κατέρραψε, τοὺς δερματίνους χιτῶνας, ἡ ἀμαρτία κάμοι, γυμνώσασά με τῆς πρὶν, Θεοῦφάντου στολῆς.

Περίκειμαι, τὸν στολισμὸν τῆς αἰσχύνης, καθάπερ φύλλα συκῆς, εἰς ἔλεγχον τῶν ἐμῶν, αὐτεξουσίῶν παθῶν.

Ἐστόλισμαι, κατεστιγμένον χιτῶνα, καὶ ἠμαγμένον αἰσχρῶς, τῇ ῥύσει τῆς ἐμπαθοῦς, καὶ φιληδόνου ζωῆς.

Ἐσπίλωσα, τὸν τῆς σαρκὸς μου χιτῶνα, καὶ κατερρύπωσα, τὸ κατ' εἰκόνα Σωτὴρ, καὶ κατ' ὁμοίωσιν.

Ἐπέπεσα, τῇ τῶν παθῶν ἀχθηδόνι, καὶ τῇ ἐνύλῳ φθορᾷ· καὶ ἔνθεν νῦν ὁ ἐχθρός, καταπιέζει με.

Φιλοῦλον, καὶ φιλοκτήμονα βίον, τῆς ἀκτησίας Σωτὴρ, προκρίνας νῦν τὸν βαρύν, κλοιὸν περίκειμαι.

Ἐκόσμησα, τὸν τῆς σαρκὸς ἀνδριάντα, τῆ τῶν αἰσchrῶν λογισμῶν, ποικίλῃ περιβολῇ, καὶ κατακρίνομαι.

Τῆς ἔξωθεν, ἐπιμελῶς εὐκοσμίας, μόνῃς ἐφρόντισα, τῆς ἐνδον ὑπεριδῶν, θεοτυπώτε σκηνῆς.

Μορφώσας μου, τὴν τῶν παθῶν ἀμορφίαν, ταῖς φιληδόνοις ὄρμαῖς, ἐλυμνηάμην τοῦ νοῦ τὴν ὠραιότητα.

Κατέχρωσα, τῆς πρὶν εἰκότος τὸ κάλλος, Σῶτερ τοῖς πάθεσιν· ἀλλ' ὡς ποτὲ τὴν δραχμὴν, ἀναζητήσας εὐρέ.

Ἡμάρτημα, ὡσπερ ἡ Πόρνη βῶῶ σοι, μόνος ἡμάρτηκά σοι· ὡς μύρον δέχου Σωτὴρ, κάμου τὰ δάκρυα.

Ὡλίσθησα ὡς ὁ Δαυὶδ ἀκολάστως, καὶ βεβορβόρωμαι· ἀλλ' ἀποπλύναις καμὲ, Σωτὴρ τοῖς δάκρυσι.

Ἰλάσθητι, ὡς ὁ Τελώνης βῶῶ σοι, Σῶτερ ἰλάσθητί μοι· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἐξ Ἀδάμ, ὡς ἐγὼ ἠμαρτέ σοι.

Ὁὐ δάκρυα, οὐδὲ μετάνοιαν ἔχω, οὐδὲ κατανύξιν· αὐτός μοι ταῦτα Σωτὴρ, ὡς Θεός δώρησαι.

Τὴν θύραν σου, μὴ ἀποκλείσῃς μοι, τότε Κύριε, Κύριε· ἀλλ' ἀνοιξόν μοι αὐτήν, μετανοοῦντί σοι.

φιλάνθρωπε, ὁ πάντα θέλων σωθῆναι, σὺ ἀνακάλεσαι με, καὶ δεῖξαι ὡς ἀγαθός, μετανοοῦντά με.

κώτισαι, τοὺς στεναγμοὺς τῆς ψυχῆς μου, καὶ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν, προσδέχου τοὺς σταλαγμοὺς· Σωτήρ καὶ σωσὸν με.

Θεοτοκίον.

ἄχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητε, κίεταυ ἐκτενῶς, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἐρμὸς ἄλλος.

ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ μάννα ἐπομβρήσας, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας, πηγάσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ μόνη δεξιᾷ, καὶ τῇ ἰσχυρῇ τῇ ἐμῇ.

ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός· ἐκωτίζου ψυχῆ μου, τοῦ Κυρίου βοῶντος· καὶ ἀποσπασθητι τῆς πρώτης ἀμαρτίας, καὶ φοβοῦ ὡς δικαστὴν, καὶ ὡς κριτὴν καὶ Θεόν.

ἐνὶ ὁμοιωθῆς, πολυαμάρτητε ψυχῇ; εἰ μὴ τῷ πρώτῳ Καῖν, καὶ τῷ Λάμεχ ἐκείνῳ, λιθοκτονήσασα τὸ σῶμα κακουργίαις, καὶ κτείναςα τὸν νοῦν, ταῖς παραλόγοις ὀρμαῖς.

ἀντας τοὺς πρὸ νόμου, παραδραμοῦσα ὡς ψυχῇ, τῷ Σηθ οὐχ ὁμοιωθῆς, οὐ τὸν Ἐνώθ ἐμιμήσω, οὐ τὸν Ἐνώχ τῇ μεταθέσει, οὐ τὸν Νῶε· ἀλλ' ὡφθῆς πενιχρά, τῆς τῶν δικαίων ζωῆς.

ὄνη ἐξήνοιξας, τοὺς καταρράκτας τῆς ὀργῆς, τοῦ Θεοῦ σου ψυχῆ μου, καὶ κατέκλυσας πᾶσαν, ὡς γῆν τὴν σάρκα καὶ ταῖς πράξεις καὶ τὸν βίον, καὶ ἔμεινας ἐκτός, τῆς σωστικῆς κιβωτοῦ.

ἄνδρα ἀπέκτεινα, φησὶν, εἰς μῶλωπα ἐμοί, καὶ νεανίσκον εἰς τραῦμα, Λάμεχ θρηγῶν ἐβόα· σὺ δὲ οὐ τρέμεις ὡς ψυχῆ μου ῥυπωθεῖσα, τὴν σάρκα καὶ τὸν νοῦν, κατασπιλώσασα.

πῶς ἐξήλωσα, Λάμεχ τὸν πρῶτον φονευτὴν, τὴν ψυχὴν ὡσπερ ἄνδρα, τὸν νοῦν ὡς νεανίσκον, ὡς ἀδελφὸν δέ μου τὸ σῶμα ἀποκτείνας, ὡς Καῖν ὁ φονεὺς, ταῖς φιληδόνοις ὀρμαῖς!

ἔργον ἐσοφίσω, οἰκοδομησάτω ὡς ψυχῇ, καὶ ὀχύρωμα πῆξαι, ταῖς σαῖς ἐπιθυμίαις, εἰμὴ συνέχεν ὁ Κτίστης ταῖς βουλαῖς σου, καὶ κατέαξεν εἰς γῆν, τὰ μηχανήματά σου.

ἔτρωμαι, πέπληγμαι· ἰδοὺ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ, τὰ καταστίξαντά μου, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα· ἰδοὺ τὰ τραύματα, τὰ ἔλκη, αἰπρωσίσεις, βῶσσι, αἰπληγαί, τῶν ἀυθαιρέτων μου παθῶν.

Ἐβρεξε Κύριος, παρὰ Κυρίου πῦρ ποτὲ, ἀνομίαν ὀργώσαν, πυρπολήσας Σοδόμων· σὺ δὲ τὸ πῦρ ἐξέκαυσας τὸ τῆς γενένης, ἐν ᾧ μέλλει ψυχὴ, συγκατακαίεσθαι πικρῶς.

ἴδετε καὶ ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ ἐρευνῶν καρδίας, καὶ κολάζων ἐννοίας, ἐλέγχων πράξεις, καὶ φλογίζων ἀμαρτίας, καὶ κρῖνων ὄρφανόν, καὶ ταπεινόν καὶ πτωχόν.

Ἄσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἐπλώσας χεῖράς σου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, Μαρία ἐν ἀβύσσῳ, κακῶν βυθιζομένη· καὶ ὡς τῷ Πέτρῳ φιλανθρώπως χεῖρα βόηθείας, ἐξέτεινε τὴν σὴν, ἐπιστροφὴν πάντως ζητῶν.

Ἄσια τοῦ Θεοῦ.

Ὁλη προθυμία, πόθῳ προσέδραμες Χριστῷ, τὴν πρὶν τῆς ἀμαρτίας, ὁδὸν ἀποστραφεῖσα, καὶ ἐν ἐρήμοις ταῖς ἀβάτοις τρεφομένη, καὶ τούτου καθαρῶς, τελαῦσα θείας ἐντολαῖς.

Ἄγια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

ἴδωμεν ἴδωμεν, φιλανθρωπίαν ὡς ψυχῇ, τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότη· διὰ τοῦτο πρὸ τέλους, αὐτῷ σὺν δάκρυσι, προσπέσωμεν βοῶντες· Ἀνδρέου ταῖς λιταῖς, Σῶτερ ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ.

Ἄναρχε ἀκτιστε, Τριάς ἀμέριστε Μοναῖς, μετανοοῦντά με δεῖξαι, ἡμαρτηκότα σωσον· σόνεἰμι πλάσμα, μὴ παρίδης, ἀλλὰ φεῖσαι καὶ ῥύσαι, τοῦ πυρός τῆς καταδίκης με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ἄχραντε Δέσπονα, Θεογεννητορ ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, καὶ λιμῆν τῶν ἐν ζάλῃ, τὸν ἐλεήμονα καὶ Κτίστην καὶ Υἱόν σου, ἰλέωσαι καί μοι, ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς.

Ἐπὶ γ'. Ὁ Ἐρμὸς.

Ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον.

Τροπάρια.

Ἐπὶ παρα Κυρίου ψυχῇ, Κύριος ἐπιβρέξας, τὴν γῆν Σοδόμων πρὶν κατέφλεξεν.

Ἐἰς τὸ ὄρος σώζου ψυχῇ, ὡσπερ ὁ Δαὺτ ἐκεῖνος, καὶ εἰς Σηγῶρ προανασώθητι.

Φεῦγε ἐμπρησμόν ὡς ψυχῇ, φεῦγε Σοδόμων καῦσιν, φεῦγε φθορὰν θείας φλογώσεως.

Ἐξομολογοῦμαί σοι Σωτήρ· Ἠμαρτον ἡμαρτόν σοι· ἀλλ' ἄνες ἄφες μοι ὡς εὐσπλαγγνός.

Ἡμαρτόν σοι μόνος ἐγώ, ἥμαρτον ὑπὲρ πάν-
τας, Χριστέ Σωτήρ μὴ ὑπερίδης με.

Σὺ εἶ ὁ Ποιμὴν ὁ καλός· ζήτησόν με τὸν ἄρ-
να, καὶ πλανηθέντα μὴ παρίδης με.

Σὺ εἶ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, σὺ εἶ ὁ Πλαστοργός
μου· ἐν σοὶ Σωτήρ δικαιοθήσομαι.

Ἄγια Τριάς, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ Τριάς Μοναὶς ὁ Θεός, σῶσον ἡμᾶς ἐκ πλά-
νης, καὶ πειρασμῶν, καὶ περιστάσεων.

Ἵπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Χαῖρε Θεοδόχε Γαστήρ· χαῖρε θρόνε Κυ-
ρίου· χαῖρε ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος.

- **Σ**τερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐν-
• τολῶν σε, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου·
- ὅτι μόνος Ἅγιος, ὑπάρχεις καὶ Κύριος.

Δίς.

Πηγὴν ζωῆς κέκτημαι, σὲ τοῦ θανάτου τὸν
καθαιρέτην, καὶ βοῶ σοι ἐκ καρδίας μου,
πρὸ τοῦ τέλους· Ἡμαρτον ἰλάσθητι σῶσόν με.

Τοὺς ἐπὶ Νῶε Σωτήρ, ἠσεληγότας ἕμιμη-
τάμην, τὴν ἐκείνων κληρωσάμενος, κα-
ταδίκην, ἐν κατακλυσμῷ καταδύσεως.

Ἡμάρτηκα Κύριε, ἡμάρτηκά σοι, ἰλάσθητι
μοι· οὐ γὰρ ἔστιν ὅστις ἥμαρτεν, ἐν ἀν-
θρώποις, ὃν οὐχ ὑπερέβην ταῖς πταισίμασι.

Τὸν Χαὶμ ἐκείνον ψυχῇ, τὸν πατραλοῖαν μι-
μησαμένη, τὴν αἰσχύνην οὐκ ἐκαλυψας,
τοῦ πλησίον, ὀπισθοφανῶς ἀνεκαίμψασα.

Τὴν εὐλογίαν τοῦ Σὴμ, οὐκ ἐκληρώσω ψυχῇ
ἀθλία· οὐ πλατεῖαν τὴν κατάσχεσιν, ὡς
Ἰάφεθ, ἔσχεσ ἐν τῇ γῆ τῆς ἀφείσεως.

Εκ γῆς Χαρράν ἐξελθε, τῆς ἀμαρτίας ψη-
χῆ μου δεῦρο, εἰς γῆν ρέουσαν αἰείζων,
ἀφθαρσίαν, ἣν ὁ Ἀβραὰμ ἐκληρώσατο.

Τὸν Ἀβραὰμ ἤκουσας, κάλαι ψυχῆ μου κα-
ταλιπόντα, γῆν πατρίαν, καὶ γενόμενον,
μετανάστην· τούτου τὴν προαίρεσιν μίμησαι.

Εν τῇ δρυὶ τῇ Μαμβρῇ, φιλοξενήσας ὁ Πα-
τριάρχης, ταῦς Ἀγγέλους ἐκληρώσατο,
μετὰ γῆρας, τῆς ἐπαγγελίας τὸ θῆραμα.

Τὸν Ἰσαὰκ τάλαινα, γνοῦσα ψυχῆ μου κα-
τὴν Δυσίαν, μυστικῶς ὀλοκαρπούμενον,
τῷ Κυρίῳ, μίμησαι αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν.

Τὸν Ἰσμαὴλ ἤκουσας, νῆφε ψυχῆ μου ἐκ-
διωχθέντα, ὡς παιδίσκης ἀποκύημα,
βλέπε μήπως, ὁμοίον τι πάθης λαγνεύουσα.

Τῇ Ἄγαρ πάλαι ψυχῇ, τῇ Αἰγυπτία παρω-
μοιωθῆς, δουλωθεῖσα τὴν προαίρεσιν, καὶ
τεκοῦσα, νέον Ἰσμαὴλ, τὴν αὐθάδειαν.

Τὴν Ἰακώβ κλίμακα, ἔγνωσ ψυχῆ μου δε-
κνυομένην· ἀπὸ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια· τί
μὴ ἔσχεσ, βάσιν ἀσφαλῆ, τὴν εὐσέβειαν;

Τὸν Ἰερῖα Θεοῦ, καὶ βασιλεία μεμονωμένον,
τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀφομοίωμα, τοῦ ἐν κό-
σμῳ, βίου ἐν ἀνθρώποις μιμήτητι.

Μὴ γένη στήλη αἰὼς, ψυχῇ στραφεῖσα· εἰς
τὰ ὀπίσω, τὸ ὑπόδειγμα φοβεῖτω σε, τῶν
Σοδόμων, ἀνω εἰς Σηγῶρ διασωθῆτι.

Τὸν ἐμπρησμόν ὡσπερ Λῶτ, φεῦγε ψυχῇ
μου τῆς ἀμαρτίας· φεῦγε Σόδομα καὶ
Γόμορρα· φεῦγε φλόγα, πάσης παραλόγου
ὀρέξεως.

Ελέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀναβοῶ σοι, ὅτε
ἤξεις μετ' Ἀγγέλων σου, ἀποδοῦναι, πᾶσι
κατ' ἀξίαν τῶν πράξεων.

Τὴν δέησιν Δέσποτα, τῶν σὲ ὑμνούντων μὴ
ἀπορρίψης· ἀλλ' αἰκτεῖρησον φιλόφρονε,
καὶ παράσχου, πίστει αἰτουμένοις τὴν ἀφείσιν.
Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Συνέχομαι κλύδων, καὶ τρικυμῖα Μήτηρ
πταισμάτων· ἀλλ' αὐτῆ με νῦν διάσωσον,
καὶ πρὸς ὄρμον, θείας μετανοίας εἰσάγαγε.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Γέσιον δέησιν, νυκὶ Ὅσια προσαγαγοῦσα,
πρὸς τὴν εὐσπλαγχνον πρεσβεία σου, Θεο-
τόκον, ἀνοιξόν μοι θείας εἰσόδους σου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ταῖς σαῖς λιταῖς δώρησαι, κῆμοι τὴν λύ-
σιν τῶν ὀφλημάτων, ὦ Ἀνδρέα Κρίτης
Πρόεδρε· μετανοίας, σὺ μυσταγωγός γὰρ παν-
ἄριστος.

Δόξα Πατρὶ.

Μοναὶς ἀπλῆ ἄκτιστε, ἀναρχε φύσις ἡ ἐν
Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς
σῶσον, πίστει προσκυνούντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν. Θεοτακίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ
Θεοκυῖτον, ἀπειράνδρως ἀπεκύνησας· ξέ-
νον θαῦμα, μέγασα Παρθένοσ θηλαίζουσα.

Καὶ πάλιν τὸν Εἰρμόν.

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν.

Εἶτα τὸ παρὸν Κάθισμα, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Φωστῆρες Θεαυγεῖς, τοῦ Σωτῆρος αὐτόπται,
φωτίσατε ἡμᾶς, τοὺς ἐν σκότει τοῦ βίου,
ὅπως ὡς ἐν ἡμέρᾳ, νῦν εὐσχημόνως περιπατή-
σωμεν, φέγγει τῆς ἐγκρατείας, νυκτώδη πάθῃ
ἀποδιώκοντες, καὶ τὰ λαμπρὰ κατιδόμεν Χρι-
στοῦ, Παθήματα χαίροντες.

Ἐτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθέν.

Τῶν Ἀποστόλων δωδεκάς ἢ δεσλεκτος, ἰκνητήριαν τῷ Χριστῷ νῦν προσάγαγε, τὸ Νηστείας στάδιον πάντα διανύσαι, τελούντας ἐν κατανύξει τὰς προσευχάς, ποιούντας ἐν προθυμίᾳ τὰς ἀρετάς, ὅπως αὐτῷ προφθάσωμεν, ἰδεῖν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐνδοξον Ἀνάστασιν, δόξαν αἶνον προσάγοντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τὸν ἀπερίληπτον Θεοῦ Υἱὸν καὶ Λόγον, ἀνερμηνεύτως ὑπὲρ νοῦν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεοτόκε ἰκέτευε σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, εἰρήνην τῇ Οἰκουμένῃ εὐλκρινῇ, βραβεῦσαι, καὶ τῶν πταισμάτων δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους συγχώρησιν, καὶ Βασιλείας Οὐρανῶν, δι' ἅκραν ἀγαθότητα, ἀξιώσαι τοὺς δούλους σου.

Μετὰ ταῦτα ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Τριῶδια ἀνευ μετανοιῶν, ἐν οἷς στιχολογοῦμεν καὶ τὴν δ' Ὠδὴν.

Τριῶδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ δ'. Ἦχος πλ. δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Εγκρατεία συζήσαντες, οἱ πεφωτισμένοι Χριστοῦ Ἀπόστολοι, ἐγκρατείας τὸν καιρὸν ἡμῖν, μεσιτείας θείαις εὐμαρίζουσι.

Δωδεκάχορδον ὄργανον, μέλος ἐκελάδησε τὸ σωτήριον, Μαθητῶν χορὸς ὁ ἐνθεος, πομπρὰ συγγέων μελωδήματα.

Επομβρίαις τοῦ Πνεύματος, πᾶσαν τὴν ὑψηλίον κατηρδεύσατε, τὸν αὐχμὸν ἀπιδιώξαντες, τῆς πολυθείας Παμμακάριστοι.

Θεοτοκίον.

Ταπεινώσασα σῶσόν με, τὸν ὑψηλοφρόκως πολιτευσάμενον, ἢ τεκῆσα τὸν ὑψώσαντα, τὴν ταπεινωθεῖσαν φύσιν Πάναγνε.

Ἐτερον Τριῶδιον, ποίημα Θεοδώρου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, κατενόησα, τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασα τὸ κράτος σου Δέσποτα.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ.

Απόστολων ἢ πάνσεπτος, χοροστασία τῷ πάντων Κτίστη, δυσωπούσα παρακλήθητι, ἐλεῆσαι ἡμᾶς τοὺς ἀνευφημοῦντάς σε.

Ὡς ἐργάται ὑπάρχοντες, Χριστοῦ Ἀπόστολοι πάντα Κόσμον, θείῳ λόγῳ γεωργήσαντες, προσηγάγετε καρπούς αὐτῷ πάντοτε.

Αμπελῶν ἐγενήθητε, Χριστῷ τῷ ὄντως ἡγαπημένῳ· τὸν γὰρ αἶνον τὸν τοῦ Πνεύματος, ἐξεβλύσατε τῷ Κόσμῳ Ἀπόστολοι.

Δόξα Πατρὶ.

Υπεράρχιε σύμμορφε, πανσθενεστάτη Τριάς ἁγία, Πάτερ Λόγε Πνεῦμα ἅγιον, Θεὸς φῶς καὶ ζωὴ, φύλαττε τὴν ποίμνην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε· χαῖρε λυχνία λαμπαδηφόρε· χαῖρε ὄρος ἁγιάσματος· κιβωτὲ τῆς ζωῆς, Ἁγίων ἁγία σκηνή.

Τὰ τοῦ Μεγάλου Κανόνος.

Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Δίς.

Τροπάρια.

Τὰ ἔργα σου μὴ παρίδης, τὸ πλάσμα σου μὴ παρόψης Δικαιοκρίτα· εἰ καὶ μέγες ἥμαρτον ὡς ἄνθρωπος, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον φιλάνθρωπε· ἀλλ' ἔχεις ὡς Κύριος πάντων τὴν ἐξουσίαν, ἀφιέναι ἀμαρτήματα.

Εγγίζει ψυχὴ τὸ τέλος, ἐγγίζει καὶ οὐ φροντίζεις, οὐχ ἐτομαζῆ· ὁ καιρὸς συντέμνει, διανάστηθι· ἐγγὺς ἐπὶ θύρας ὁ Κριτὴς ἐστίν· ὡς ὄναρ, ὡς ἄνθος ὁ χρόνος τοῦ βίου τρέχει· τί μάτην ταραττόμεθα;

Ανάνησον ὡ ψυχὴ μου, τὰς πράξεις σου, ὡς εἰργάσω ἀναλογίζου, καὶ ταύτας ἐπιφθεσι προσάγαγε, καὶ σταγόνας στάλαξον δακρύων σου· εἶπε παρρησίᾳ τὰς πράξεις, τὰς ἐνθυμήσεις, Χριστῷ, καὶ δικαιοῦθητι.

Οὐ γέγονεν ἐν τῷ βίῳ, ἀμαρτήματα οὐδὲ πράξεις οὐδὲ κακία, ἣν ἐγὼ Σωτὴρ οὐκ ἐπλημμέλησα, κατὰ νοῦν καὶ λόγον καὶ προαίρεσιν, καὶ θέσει, καὶ γνώμῃ, καὶ πράξει ἐξαμαρτήσας, ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε.

Εντεῦθεν καὶ κατεκρίθην, ἐντεῦθεν κατεδικάσθην ἐγὼ ὁ τάλας, ὑπὸ τῆς αἰκίας συνειδήσεως, ἧς οὐδὲν ἐν κόσμῳ βιαιότερον. Κριτὰ λυτρωτά μου καὶ γνώστα, φεῖσαι καὶ ῥῦσαι, καὶ σῶσόν με τὸν δουλόν σου.

Η κλίμαξ ἦν εἶδε παλαι, ὁ μέγας ἐν Πατριαρχαῖς, δεῖγμα ψυχῆ μου, πρακτικῆς ὑπάρχει ἐπιβάσεως, γνωστικῆς τυγχάνει ἀναβάσεως· εἰ θέλεις οὖν πράξει, καὶ γνώσει καὶ θεωρίᾳ, βιοῦν, ἀνακατήσθητι.

Τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας ὑπέμεινε δι' ἐνδειαν ὁ Πατριάρχης, καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτὸς ἤνεγκε, καθ' ἡμέραν κλέμματα ποιέμενος, ποιμαίνων, πικτεύων, δελευών, ἵνα ταῖς δύο, γυναῖκας εἰσαγάγηται.

Γυναῖκάς μοι δύο νόει, τὴν πράξιν τε καὶ τὴν γνώσιν ἐν θεωρίᾳ· τὴν μὲν Λείαν πράξιν ὡς πολύτεκνον, τὴν Ῥαχήλ δέ, γνώσιν ὡς πολύπονον· καὶ γὰρ ἄνευ πόνων, οὐ πράξις οὐ θεωρία, ψυχὴ κατορθωθήσεται.

Ῥηγόρησον ὦ ψυχὴ μου, ἀρίστευσον ὡς ὁ μέγας ἐν Πατριαρχαῖς, ἵνα κτήσῃ πράξιν μετὰ γνώσεως, ἵνα χρηματίσῃ νοῦς ὁρῶν τὸν Θεόν, καὶ φθιάσῃ τὸν ἄδυτον γνώφον ἐν θεωρίᾳ, καὶ γένη μεγαλέμπορος.

Νοῦς δώδεκα Πατριάρχας, ὁ μέγας ἐν Πατριαρχαῖς παιδοποιήσας, μυστικῶς ἐστήριξέ σοι κλίμακα, πρακτικῆς ψυχῆ μου ἀναβάσεως, τοὺς παῖδας, ὡς βάρθρα, ταῖς βάσεις ὡς ἀναβάσεις, πανσόφως ὑποθέμενος.

Ἡσαῦ τὸν μεμνημένον, ζηλοῦσα ψυχὴ ἀπέδου τῷ πτερνιστῇ σου, τὰ τοῦ πρώτου καλλοῦ πρωτοτόκια, καὶ τῆς πατρικῆς εὐχῆς ἐξέπεσας, καὶ δις ἐπτερνίσθης ἀθλία, πράξει καὶ γνώσει· διὸ νῦν μετανόησον.

Ἐδῶμ ὁ Ἡσαῦ ἐκλήθη, δι' ἄκραν θηλυμανίας ἐπιμειξίαν· ἀκρασίᾳ γὰρ αἰεὶ πυρούμενος, καὶ ταῖς ἡδοναῖς κατασπιλούμενος· Ἐδῶμ ὠνομάσθη, ὃ λέγεται θερμασία, ψυχῆς φιλαμαρτήμονος.

Ἦβ τὸν ἐπὶ κοπρίας, ἀκούσασα ὦ ψυχὴ μου δικαιοθέντα, τὴν αὐτοῦ ἀνδριαν οὐκ ἐζήλωσας, τὸ στέρρον οὐκ ἔσχες τῆς προθέσεως, ἐν παῖσιν, οἷς ἔγνωσ, οἷς οἶδας, οἷς ἐπειραίσθης, ἀλλ' ὠφθῆς ἀκαρτέρητος.

Ο πρότερον ἐπὶ θρόνου, γυμνὸς νῦν ἐπὶ κοπρίας καθηλωμένος· ὁ πολὺς ἐν τέκνοις καὶ περιθλεπτος, ἄπαις ἀφερεικὸς ἀφνιδιον· παλάτιον γὰρ τὴν κοπρίαν, καὶ μαργαρίτας, τὰ ἔλκη ἐλογίζετο.

Βασίλειον τὴν ἀξίαν, διαδήμα καὶ πορφύραν ἠμφιεσμένος, πολυκτήμων ἄνθρωπος καὶ δίκαιος, πλούτῳ ἐπιβρίθων καὶ βοσκήμασιν, ἐξαίφνης τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τὴν βασιλείαν, πτωχεύσας ἀπεκείρατο.

Εἰ δίκαιος ἦν ἐκεῖνος, καὶ ἄμεμπτος παρὰ πάντας, καὶ οὐκ ἀπέδρα, τὰ τοῦ πλάνου ἐνεδρα καὶ σκίμματα, σὺ φιλαμαρτήμων οὔσα τάλαινα, ψυχὴ τί ποιήσεις, εἴαν τι τῶν ἀδοκῆτων, συμβῆ ἐπενεχθῆναί σοι;

Τὸ σῶμα κατερρύπωθην, τὸ πνεῦμα κατεσπιλώθην, ὅλος ἠλκώθην· ἀλλ' ὡς ἰατρός Χριστέ ἀμφοτέρα, διὰ μετανοίας μοι θεράπευσον, ἀπόλουσον, κάθαρσον, πλύνον, δεῖξον χίονος, Σωτῆρ μου καθαρώτερον.

Τὸ Σῶμά σου καὶ τὸ Αἷμα, σταυρούμενος ὑπὲρ πάντων, ἔθηκας Λόγε· τὸ μὲν Σῶμα, ἵνα ἀναπλάσῃς με, τὸ δὲ Αἷμα, ἵνα ἀποπλύνῃς με· τὸ πνεῦμα παρέδωκας, ἵνα ἐμὲ προσάξῃς, Χριστέ τῷ σῶ Γεννήτορι.

Ἐργάσω τὴν σωτηρίαν, ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Κτίστης, ἵνα σωθῶμεν· ἐκουσίως ξύλω ἀνεσαύρωσαι, ἢ Ἐδεμ κλεισθεῖσα ἀνεώγνυτο· τὰ ἄνω, τὰ κάτω, ἢ κτίσις, τὰ ἔθνη πάντα, σωθέντα προσκυνουσί σε.

Γενέσθω μοι κολυμβήθρα, τὸ Αἷμα τὸ ἐκ πλευρᾶς σου, ἅμα καὶ πόμα, τὸ πηγάσαν ὕδωρ τῆς ἀφέσεως, ἵνα ἐκατέρωθεν καθαίρωμαι, χρισόμενος, πίνων, ὡς χρίσμα καὶ πόμα Λόγε, τὰ ζωηρά σου λόγια.

Γυμνὸς εἶμι τοῦ Νυμφῶνος, γυμνὸς εἶμι καὶ τοῦ γάμου, ἅμα καὶ δεῖπνου· ἢ λαμπὰς ἐσθῆσθη ὡς ἀνέλαιος· ἢ παστὰς ἐκλείσθη μοι καθευδοντι· τὸ δεῖπνον ἐβρώθη· ἐγὼ δὲ χεῖρας καὶ πόδας, δεθεῖς ἔξω ἀπέρριμμαι.

Κρατῆρα ἢ Ἐκκλησία, ἐκτίσατο τὴν Πλευράν σου τὴν ζωηφόρον, ἐξ ἧς ὁ διπλοῦς ἡμῖν ἐξέβλυσε, κρουνὸς τῆς ἀφέσεως καὶ γνώσεως, εἰς τύπον τῆς παλαι, τῆς νέας, τῶν δύο ἅμα, Διαθηκῶν Σωτῆρ ἡμῶν.

Ο χρόνος ὁ τῆς ζωῆς μου, ὀλίγος καὶ πλήρης πόνων καὶ πονηρίας· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακαλεσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρώμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτῆρ αὐτός με οἴκτειρον.

Υψήγορος νῦν ὑπάρχω, θρασὺς δὲ καὶ τὴν καρδίαν, εἰκῆ καὶ μάτην· μὴ τῷ Φαρισαίῳ συγκαταδικάσῃς με, μᾶλλον τοῦ Τελώνου τὴν ταπεινώσιν, παράσχου μοι μόνε Οἰκτίρμον, δικαιοκρίτα, καὶ τούτῳ συναρίθμησον.

Ἐξήμαρτον ἐνυθρίσας, τὸ σκεῦος τὸ τῆς σαρκός μου, οἶδα Οἰκτίρμον· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακαλεσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρώμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτῆρ αὐτός με οἴκτειρον.

Αὐτεῖδωλον ἐγενόμην, τοῖς πάθεσι τὴν ψυχὴν μου, βλάπτων Οἰκτίρμον· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακαλεσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρώμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτῆρ αὐτός με οἴκτειρον.

Οὐκ ἤκουσα τῆς φωνῆς σου, παρήκουσα τῆς γραφῆς σου, τοῦ Νομοθέτου· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι· μὴ γένωμαι κτήμα, μὴ βρώμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτὴρ αὐτός με οἴκτειρον.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Α'σώματον πολιτείαν, ἐν σώματι μετελθούσα, χάριν Ὁσία, πρὸς Θεοῦ μεγίστην ὄντως εἴληφας, τῶν πιστῶς τιμώντων σε προΐστασο· διὸ δυσωποῦμεν· Παντοίων πειρατηρίων, ἡμᾶς εὐχαῖς σου λύτρωσαι.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Μεγάλων ἀτοπημάτων, εἰς βάθος κατενεχθεῖσα, οὐ κατεσχέθης· ἀλλ' ἀνέδραμες λογισμῷ κρείττονι, πρὸς τὴν ἀκροτάτην διαπραξέως, σαφῶς ἀρετὴν παραδόξως, Ἀγγελῶν φύσιν, Μαρία καταπλήξασα.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Α'νδρέα Πατέρων κλέος, εὐχαῖς σου μὴ ἐπιλάθῃ καθικτεῦων, παρεστῶς Τριάδα τὴν ὑπέρθρον, ὅπως λυτρωθῶμεν τῆς κολάσεως, οἱ πόθῳ προστάτην σε θεῖον, ἐπικαλοῦντες, τὸ Κρήτης ἐγκαλλώπισμα. Δόξα Πατρί.

Α'μέριστον τῆ οὐσίας, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασιλεῖον, καὶ σύνθρονον· βουῶ σοι τὸ Ἄσμα, τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογούμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ τίκτεῖς, καὶ παρθενεῖς, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων, φύσει Παρθένος· ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἡ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα. Θεὸς ὅπου θελεῖ, νικάται φύσεως τάξις· ποιῆ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ὡδὴ εἰ. Ὁ Εἰρημός.

• **Ε**'κ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισόν με δέομαι, καὶ ὀδήγησον καὶ ἐγώ, ἐν τοῖς προσταγμάσι σου, καὶ διδάξόν με Σωτὴρ, ποιῆ τὸ θελήματί σου. Δίς.

Τροπάρια.

Ε'ν νυκτὶ τὸν βίον μου δηλθον αἰεὶ· σκότος γὰρ γέγονε, καὶ βαθεῖά μοι ἀχλύς, ἡ νύξ τῆς ἀμαρτίας· ἀλλ' ὡς ἡμέρας υἱόν, Σωτὴρ ἀναδειξόν με.

Τὸν Ῥουβὶμ μιμούμενος ὁ ταλας ἐγώ, ἐπραξα ἀθεσμον, καὶ παράνομον βουλήν, κατὰ Θεοῦ ὑψίστου, μάναις κοίτην ἐμήν, ὡς τοῦ πατρὸς ἐκείνου.

Ε'ξομολογοῦμαι σοι Χριστέ Βασιλεῦ· Ἠμαρτον ἡμαρτον, ὡς οἱ πρὶν τοῦ Ἰωσήφ,

ἀδελφοὶ πεπρακότες, τὸν τῆς ἀγνείας καρπὸν, καὶ τὸν τῆς σωφροσύνης.

Υπὸ τῶν συγγόνων ἡ δικαία ψυχὴ, δέδοτο, πέπρατο, εἰς δουλείαν ὁ γλυκύς, εἰς τύπον τοῦ Κυρίου· αὐτὴ δὲ ὅλη ψυχὴ, ἐπραθῆς τοῖς κακοῖς σου.

Ἰωσήφ τὸν δίκαιον καὶ σώφρονα νοῦν, μίμησαι ταλαινα, καὶ ἀδόκιμη ψυχὴ, καὶ μὴ ἀκολασταίνου, ταῖς παραλόγοις ὀρμαῖς, αἰεὶ παρανομοῦσα.

Εἰ καὶ λάκκῳ ᾤκησε ποτὲ Ἰωσήφ, Δέσποτα Κύριε, ἀλλ' εἰς τύπον τῆς Ταφῆς, καὶ τῆς Ἐγέρσεώς σου· ἐγὼ δὲ τί σοι ποτὲ, τοιοῦτο προσενέγκω;

Τοῦ Μωσέως ἤκουσας τὴν θίβην ψυχὴ, ὑδασι κύμασι, φερομένην ποταμοῦ, ὡς ἐν θαλάμῳ πάλαι, φυγοῦσα δράμα πικρὸν, βουλήσ Φαραωνίτου.

Εἰ ταῖς μαίαις ἤκουσας κτεινούσας ποτὲ, ἀνήθρον ταλαινα, τὴν ἀρρένωπὸν ψυχὴ, τῆς σωφροσύνης πράξιν· νῦν ὡς ὁ μέγας Μωσῆς, τιθηνοῦ τὴν σοφίαν.

Ος Μωσῆς ὁ μέγας τὸν Αἰγύπτιον νοῦν, πλήξασα ταλαινα, ἐκ ἀπέκτεινας ψυχὴ· καὶ πῶς οἰκήσεις λέγε, τὴν ἔρημον τῶν παδῶν, διὰ τῆς μετανοίας;

Ταῖς ἐρήμοις ᾤκησεν ὁ μέγας Μωσῆς· δεῦρο δὴ μίμησαι, τὴν αὐτοῦ διαγωγὴν, ἵνα καὶ τῆς ἐν βιάτῳ, θεοφανείας ψυχὴ, ἐν θεωρίᾳ γένη.

Τὴν Μωσέως ῥάβδον εἰκονίζου ψυχὴ, πλῆττουσαν θάλασσαν, καὶ πηγνύουσαν βυθόν, τύπῳ Σταυροῦ τοῦ θεοῦ· δι' οὗ δυνησὴ καὶ σὺ, μεγάλα ἐκτελέσαι.

Αρῶν προσέφερε τὸ πῦρ τῷ Θεῷ, ἄμωμον ἄδολον· ἀλλ' Ὀφνεὶ καὶ Φινεές, ὡς σὺ ψυχὴ προσῆγον, ἀλλότριον τῷ Θεῷ, ῥεμπωμένον βίον.

Ος βαρὺς τῆ γνώμῃ Φαραὼ τῷ πικρῷ, γέγονα Δέσποτα, Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, καὶ ὑποβρύχιος νοῦς· ἀλλὰ βοήθησόν μοι.

Τῷ πηλῷ συμπέφυρμαι ὁ ταλας τὸν νοῦν· πλῦνόν με Δέσποτα, τῷ λουτήρι, τῶν ἐμῶν, δακρυῶν δέομαί σου, τὴν τῆς σαρκός μου στολήν, λευκάναις ὡς χιόνα.

Ε'ὰν ἐρευνήσω μου τὰ ἔργα Σωτὴρ, ἅπαντα ἀνθρώπων, ὑπερβάντα ἐμαυτὸν, ὁρῶ ταῖς ἀμαρτίαις, ὅτι ἐν γνώσει φρενῶν, ἡμαρτον, οὐκ ἀγνοία.

Φείσαι φείσαι Κύριε τοῦ πλάσματος σου· ἡμαρτον, ἄνες μοι, ὅτι φύσει καθαρὸς, αὐτὸς ὑπάρχεις μόνος, καὶ ἄλλος πλὴν σου οὐδεὶς, ὑπάρχει ἔξω ῥύπου.

Δὶ ἐμέ Θεὸς ὧν ἐμορφώθης ἐμέ, ἔδειξας θαύματα, ἰασάμενος λεπρούς, καὶ παραλύτους σφίγγας, Αἰμόρρου στήσας Σωτήρ, ἀφῆ κρασπέδου ῥύσιν.

Τὴν Αἰμόρρου μίμησαι ἀθλία· ψυχή· πρόσδραμε κράτησον, τοῦ κρασπέδου τοῦ Χριστοῦ, ἵνα ῥυσθῆς μαστίγων, ἀκούσης δὲ παρ' αὐτοῦ· Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Τὴν χαμαὶ συγκύπτουσαν μιμου ὦ ψυχή· πρόσελθε πρόσπεσον, τοῖς ποσὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα σε ἀνορθώσῃ, καὶ βηματίσης ὀρθῶς, τὰς τρίβους τοῦ Κυρίου.

Εὶ καὶ φρέαρ Δέσποτα ὑπάρχεις βαθύ, βλύσον μοι ναίματα, ἐξ ἀχρίντων σου φλεβῶν, ἵν' ὡς ἡ Σαμαρεῖτις, μηκέτι πίνων διψῶ· ζωῆς γὰρ ῥεῖθρα βλύζεις.

Σιωαὶμ γενέσθω μοι τὰ δάκρυά μου, Δέσποτα Κύριε, ἵνα νίψωμαι κἀγὼ, τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἴδω σε νοερῶς, τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Α'συγκρίτῳ ἔρωτι πανόλβιε, Ξύλον ποθήσασα, προσκυνῆσαι τῆς ζωῆς, ἠξίωσαι τοῦ πόθου· ἀξίωσον οὖν κἀμέ, τυχεῖν τῆς ἀνω δόξης.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Ρ'εἶθρον Ἰορδάνειον περάσασα, εὖρες ἀνάπαυσιν, τὴν ἀνώδυνον σαρκὸς, ἡδονὴν ἐκφυγοῦσα· ἥς καὶ ἡρᾶς ἐξελοῦ, σαῖς προσευχαῖς Οσία.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ,

Ο'ς παιμένων ἀριστον Ἀνδρέα σοφῆ, πρόκριτον ὄντα σε, πόθῳ δέομαι πολλῶ, καὶ φόβῳ σαῖς πρεσβείαις, τῆς σωτηρίας τυχεῖν, καὶ ζωῆς αἰωνίου. Δόξα Πατρί.

Σὲ Τριάς δοξαζόμεν τὸν ἕνα Θεόν· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλῆ ἕσις Μονὰς, αἰεὶ προσκυνεμένη.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ε'κ σου ἠμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἀφθονε ἄνανδρε, Μητροπαρθενε, Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας, καὶ ἠνωσεν ἑαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

Ὡδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

Ε'βόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οὐκίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου, ἐξ

Ἄδου κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου. Δίς.

Τροπάρια.

Τὰ δάκρυα, Σωτήρ τῶν ὀμμάτων μου, καὶ τοὺς ἐκ βράχους στεναγμούς, καθαρῶς προσφέρω, βρώσης τῆς καρδίας· Ὁ Θεὸς ἡμάρτηκά σοι, ἰλασθητί μοι.

Ε'ξένευσας, ψυχὴ τοῦ Κυρίου σου, ὡσπερ Δαθάν, καὶ Ἀβειρών· ἀλλὰ φείσαι κἀξόν, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, ἵνα μὴ τὸ χάσμα, τῆς γῆς σε συγκαλύψῃ.

Ο'ς δάμαλις, ψυχὴ παροιστρήσασα, ἐξομώσθης τῷ Ἐφραὶμ· ὡς δορκὰς ἐκ βρόχων, ἀνάσωσον τὸν βίον, πτερωθεῖσα πράξει, καὶ νῶ καὶ θεωρία.

Η' χεὶρ ἡμᾶς, Μωσέως πιστώσεται, ψυχὴ πῶς δύναται Θεός, λεπρωθέντα βίον, λευκάναι καὶ καθάραι· καὶ μὴ ἀπογνῶς σεαυτήν, κἄν ἐλεπρώθης.

Τὰ κύματα, Σωτήρ τῶν πταισμάτων μου, ὡς ἐν θαλάσῃ ἐρυθρᾷ, ἐπαναστραφέντα, ἐκάλυψέ με ἄφνω, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, ποτὲ καὶ τοὺς τριστάτας.

Α'γνώμονα, ψυχὴ τὴν προαίρεσιν, ἔσχες ὡς πρὶν ὁ Ἰσραὴλ· τοῦ γὰρ Δεῖου μάϊνα, προέκρινας ἀλόγως, τὴν φιλήδονον, τῶν παίδων ἀδηφαγίαν.

Τὰ ὕεια, κρέα καὶ τοὺς λέβητας, καὶ τὴν Αἰγύπτιον τροφήν, τῆς ἐπουρανίου, προέκρινας ψυχὴ μου, ὡς ὁ πρὶν ἀγνώμων, λαὸς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Τὰ φρέατα, ψυχὴ προετίμησας, τῶν Χαταναίων ἐννοιῶν, τῆς φλεβὸς τὴν πέτραν· ἐξ ἧς ὁ τῆς σοφίας, ποταμὸς προχέει, κρουνούς θεολογίας.

Ο'ς ἐπληξέ, Μωσῆς ὁ θεράπων σου, ράβδῳ τὴν πέτραν τυπικῶς, τὴν ζωοποιόν σου, Πλευράν προδιτύπου· ἐξ ἧς πάντες πόμα, ζωῆς Σωτήρ ἀντλοῦμεν.

Ε'ρεῦνησον, ψυχὴ κατασκόπευσον, ὡς Ἰησοῦς ὁ τῆ Ναυῆ, τῆς κληροδοσίας, τὴν γῆν ὅποια ἐστὶ, καὶ κατοίκησον, ἐν αὐτῇ δι' εὐνομίας.

Α'νάστηθι, καὶ καταπολέμησον, ὡς Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλήκ, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καὶ τοὺς Γαβαωνίτας, τοὺς ἀπατηλοὺς, λογισμοὺς, αἰεὶ κινῶσα.

Διάβηθι, τοῦ χρόνου τὴν ῥέουσαν, φύσιν ὡς πρὶν ἡ Κιβωτὸς, καὶ τῆς γῆς ἐκείνης, γενεῆ ἐν κατασχέσει, τῆς ἐπαγγελίας, ψυχὴ Θεὸς κελεύει.

Ὁς ἔσωσας, τὸν Πέτρον βοήσαντα, Σῶσον, προφθάσας με Σωτήρ, τοῦ θηρός με ρύσαι, ἐκτείνας σου τὴν χεῖρα, καὶ ἀνάγαγε, τοῦ βυθοῦ τῆς ἀμαρτίας.

Λμένα σε, γινώσκω γαλήνιον, Δέσποτα Δέσποτα Χριστέ· ἀλλ' ἐκ τῶν ἀδύτων, βυθῶν τῆς ἀμαρτίας, καὶ τῆς ἀπογνώσεώς με, προφθάσας ρύσαι.

Ἐγὼ εἰμι, Σωτήρ ἦν ἀπώλεσας, πάλαι βασιλειον δραχμὴν· ἀλλ' ἀνάψας λύχνον, τὸν Πρόδρομόν σε Λόγε, ἀναζήτησον, καὶ εὗρε τὴν σὴν εἰκόνα.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Ἦνα παθῶν, φλογμὸν κατασβέσεις, δακρῶν ἐβλοῦζες αἰεὶ, ὀχετοὺς Μαρία, ψυχὴν πυρπολουμένην· ὧν τὴν χάριν κέμοις, καί μοι τῷ σφ' αἰκέτη.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Ἀ'παθικαν, ἐκτίσω οὐράνιον, δι' ἀκροτάτης ἐπὶ γῆς, πολιτείας Μητὲρ· διὸ τοὺς σε ὑμνοῦντας, ἐκ παθῶν ρυσθῆναι, προσλήψεως δυσώπει.

Ἅγιε τοῦ Θεοῦ.

Τῆς Κρήτης σε, Ποιμένα καὶ πρόεδρον, καὶ Οἰκουμένης πρεσβευτήν, ἐγνωκῶς προστρέχω, Ἀνδρέα καὶ βοῶ σοι· Ἐξελοῦ με Πάτερ, βυθοῦ τῆς ἀμαρτίας.

Δόξα Πατρὶ.

Τριάς εἰμι, ἀπλή ἀδιαίρετος, διαίρετῆ προσωπικῶς, καὶ Μονὰς ὑπάρχων, τῆ φύσει ἡνωμένη· ὁ Πατὴρ φησιν, ὁ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦ μήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς· ὃν ὡς Κεῖστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σοῖς δικαιωθῶμεν.

Καὶ πάλιν τὸν Εἰρμόν.

Ἐβόησα ἐν ὄλῃ καρδίᾳ μου.

Κοντάκιον Ἀυτόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθυψεύεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι· ἀνάστησον οὖν, ἵνα φείσῃται σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ τοῦ Χριστοῦ ἰατρεῖον βλέπων ἀνεωγμένον, καὶ τὴν ἐκ τούτου τῷ Ἀδαμ πηγάζουσαν ὑγίαν, ἔπαθεν, ἐπλήγη ὁ διάβολος, καὶ ὡς κινδυνεύων ᾠδύρετο, καὶ ταῖς αὐτοῦ

φίλοις ἀνεβόησε· Τί ποιήσω τῷ Υἱῷ τῆς Μαρίας; κτείνει με ὁ Βηθλεεμίτης, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Πέμπτῃ τῆς πέμπτης Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, ψάλλομεν τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου καὶ κατανακτικοῦ Κανόνος.

Στίχοι.

Τρόπους, Ἰησοῦ, κατανύξεως δίδου,
Ἄδουσι νυνὶ Κανόνα σοι τὸν Μέγαν.

Ταῦτον τὸν ἄντως μέγιστον τῶν Κανόνων ἀπάντων, ἀρίστως καὶ τεχνικῶς ἡρμόσατο, καὶ συνέγραψεν ὁ ἐν Ἀγίοις Πατῆρ ἡμῶν Ἀνδρέας, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης ὁ καὶ Ἱεροσολυμίτης ἀνομαζόμενος. Ὁς ὄρμητο μὲν ἐκ Δαμασκοῦ· ἐπὶ τισσαρισκαϊδικῶν δὲ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας, παιδευτηρίῳ γραμματικῆς ἐκδοθεὶς, καὶ τὴν ἐγκύκλιον παιδεύσειν ἐξασκήσας, εἰς Ἱεροσόλυμα γεγονώς, τὸν μοναστήν ὑπέρχεται βίον. Ὅσιως δὲ καὶ Θεοφιλῶς διάγων, ἐν ἡσυχῇ καὶ ἀταράχῃ τῇ βιοτῇ, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα συγγράμματα βιωφελῆ καταλείπει τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ, λόγους τε, καὶ Κανόνας, μᾶλλον ἀδρότερος ἐν τοῖς Πανηγυρικοῖς γινόμενός τε, καὶ δεικνύμενος. Σὺν πολλοῖς δὲ ἄλλοις καὶ τὸν παρόντα Μέγαν Κανόνα συνέταξε, κατάνυξιν ἀπειρον ἔχοντα· πᾶσαν γὰρ Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης ἱστορίαν ἐρανισάμενος, καὶ ἀθροίσας, τὸ παρὸν ἡρμόσατε μέλος, ἀπὸ Ἀδάμ, δηλαδὴ, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς Χριστοῦ Ἀναλήψεως, καὶ τοῦ τῶν Ἀποστόλων κηρύγματος. Προτρέπεται γοῦν διὰ τούτου πᾶσαν ψυχὴν, ὅσα μὲν ἀγαθὰ τῆς ἱστορίας ζηλοῦν καὶ μιμεῖσθαι πρὸς δύναμιν, ὅσα δὲ τῶν φαύλων ἀποφεύγειν, καὶ αἰεὶ πρὸς Θεὸν ἀνατρέχειν, διὰ μετανοίας, διὰ δακρῶν καὶ ἐξομολογήσεως, καὶ τῆς ἄλλης δηλοῦντι ἐφαρμύσεως. Πλήν εἰς τσαφῆτον ἐστὶν εὔρους, καὶ ἐμμελῆς, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν σκληροτέραν ψυχὴν ἱκανὸς μαλάξαι, καὶ πρὸς ἀνάληψιν ἀγαθοῦ διεγείρει, εἰ μόνον μετὰ συντετριμμένης καρδίας, καὶ προσοχῆς ἀνηκούσης ψάλλοιτο. Ἐπίδησε δὲ τούτων, ὅτε καὶ ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὁ μέγας Σωφρόνιος, τὸν τῆς Αἰγυπτίας Μαρίας βίον ἀνεγράφατο· κατάνυξιν γὰρ καὶ οὗτος ὁ βίος προβέβηται ἀπειρον, καὶ πολλὴν τοῖς ἐπταίκοσι καὶ ἀμαρτάνουσι παραμυθίαν δίδωσιν, εἰ μόνον τῶν φαύλων ἀποστῆναι βούλοιντο.

Ἐτάχθησαν δὲ καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν ψάλλεσθαι, καὶ ἀναγινώσκεισθαι δι' αἰτίαν τοιαύτην· Ἐπιμῆθὴ γὰρ πρὸς τὸ τέλος ἐγγίζει ἡ ἀγία Τισσαρακοστή, ἵνα μὴ οἱ ἄνθρωποι ῥάθυμοι γεγονότες, πρὸς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας ἀμελέστερον διατεθῶσι, καὶ τοῦ σωφρονεῖν καθάπαξ ἐν πᾶσιν ἀπόσχονται, ὁ μὲν μέγιστος Ἀνδρέας, οἷα

τις αλείπτεις, διὰ τῶν ἱστοριῶν τοῦ Μεγάλου Κανόνος, τῶν μεγάλων ἀνδρῶν λέγων τὴν ἀρετὴν, καὶ τῶν φαύλων αὖθις τὴν ἐκτροπὴν, ὡς ἂν τις φαίη, γενναιοτέρους τοὺς κάμνοντας παρασκευάζει, καὶ ἀνδρικῶς τοῖς ἐμπροσθεν ἐπεκτείνεσθαι. Ὁ δὲ ἱερός Σωφρόνιος, διὰ τοῦ ὑπερφυεῦς αὐτοῦ Λόγου, σώφρονας καὶ αὖθις εἶναι ποιεῖ, καὶ πρὸς Θεὸν διεγείρει, καὶ μὴ καταπίπτειν, μηδὲ ἀπογινώσκειν, εἰ καὶ τίως τισὶν ἐάλωσαν παραπτώμασιν. Ὁση γὰρ ἢ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπία καὶ συμπάθεια τοῖς ἀλοφύχως ἐκ τῶν πρῶν πταισμάτων ἐπιστρέφειν αἰρουμίνοι, ἢ κατὰ τὴν Αἴγυπτίαν διήγησις παριστᾶ. Λέγεται δὲ Μέγας Κανὼν, ἴσως ἂν τις εἴπῃ, καὶ κατ' αὐτὰς τὰς ἐννοίας, καὶ τὰ ἐνθυμήματα· γόνιμος γὰρ ἐστὶν ὁ τούτου Ποιητής, ἀρίστως αὐτὰ συντιθέμενος· καὶ ὅτι τῶν λοιπῶν Κανόνων, ἀνά τριάκοντα, καὶ μικρὸν τι πρὸς, Τροπαρίων ἐχόντων, οὗτος εἰς διακόσια καὶ πεντήκοντα πρόεισιν, ἐνὸς ἐκάστου ἀρρήτου ἀποστάζοντος ἡδονῆν. Ἀρμοδίως οὖν ἄρα καὶ προσηκόντως ὁ Μέγας οὗτος Κανὼν, καὶ μέγαν κεντημένος κατάνυξιν, καὶ τῇ μεγάλῃ τῶν Τεσσαρακοστῶν κατατέτακται. Τοῦτον τὸν ἀρίστον Κανόνα καὶ μέγιστον, καὶ τὸν τῆς ὁσίας Μαρίας Λόγον, ὁ αὐτὸς Πατὴρ ἡμῶν Ἀνδρίας, πρῶτος εἰς τὴν Κωνσταντίνου κεκόμικεν, ὅτε πρὸς τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσαλύμων Θεοδώρου τῇ ἕκτῃ Συνόδῳ σταλείς, εἰς βοήθειαν παρεγένετο· τότε γὰρ ἀρίστως κατὰ τῶν Μενεθελιτῶν ἀγωνισάμενος, ἐτι διατελῶν ἐν μονάζουσι, τῷ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας Κλήρῳ συγκαταλέγεται· εἶτα Διάκονος, καὶ ὄφρανοτρέφος ἐν ταύτῃ καθίσταται, καὶ μετὰ μικρὸν, Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης γενόμενος, ἐύστερον ἀγχιστά που πρὸς τῇ λεγομένῃ Ἱερισῶ καταντήσας ἐν Μιτυλήνῃ, πρὸς Κύριον ἐκδημῆ, ἀρκούντως τοῦ ἰδίου θρόνου ἐν μετέξει γενόμενος.

Ταῖς τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Εἶτα ψάλλομεν τοὺς Μακαρισμοὺς καὶ τὰ Τροπαρία, ὡς ἔπεται, μετὰ τῶν μετανοιῶν ἀναέκαστω.

Ἦχος πλ. β'.

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ἀησὴν τοῦ Παραδείσου Χριστὲ πολίτην, ἐπί Σταυροῦ σοι βοήσαντα, τὸ Μνήσθητι μου προαπειργάσω· αὐτῆ τῆς μετανοίας ἀξίωσον καὶ τὸν ἀνάξιον.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Τὸν Μακρὸν ἀκούεις παλαι ψυχῆ μου, Θεοῦ ἐν φαντασίᾳ γενόμενον, καὶ τὸν ἐκ στείρας τότε λαβόντα, καρπὸν ἐπαγγελίας· αὐτοῦ τὸ εὐσεβὲς μιμησώμεθα.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Τὴν τοῦ Σαμφῶν ζηλώσασα ῥαθυμίαν, τὴν δόξαν ἀπεκείρω τῶν ἔργων σου, ψυχὴ προδοῦσα τοῖς ἀλλοφύλοις, διὰ φιληδονίας, τὴν σώφρονα ζωὴν καὶ μακάριον.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Ὅπρὶν ἐν σιαγόνι ὄνου νικήσας, τοὺς ἀλλοφύλους νῦν παρανάλωμα, τῆς ἐμπαιδοῦς λαγνείας εὐρέθη· ἀλλ' ἐκφυγε ψυχὴ μου, τὴν μίμησιν, τὴν πράξιν, τὴν χαύνωσιν.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Βαράκ καὶ Ἰεφθαί οἱ στρατιάρχαι, κριταὶ τοῦ Ἰσραὴλ προεκριθήσαν, μεθ' ὧν Δεβόρρα ἢ ἀρρένόφρων· αὐτῶν ταῖς ἀριστεῖαις, ψυχὴ ἀρρένωθεῖσα κρατύνθητι.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Τὴν Ἰαηλ ἀνδρείαν ἔγνωε ψυχὴ μου, τὴν τὸν Σισάρα πρὶν σκολοπίσασαν, καὶ σωτηρίαν ἐργασαμένην, τὸν πάσσαλον ἀκούεις, δι' οὗ σοι ὁ Σταυρὸς εἰκονίζεται.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

Θῦσον ψυχὴ θυσίαν ἐπαινουμένην, πράξιν ὡς θυγατέρα προσάγαγε, τῆς Ἰεφθαῖ καθαρωτέραν, καὶ σφάξον ὡσπερ θυμίαμα, τὰ πάθη τῆς σαρκὸς τῷ Κυρίῳ σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοὶ, ὅτι αὐτοὶ Υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Τοῦ Γεδεὼν τὸν πόκον νόμι ψυχὴ μου, ἐξ Οὐρανοῦ τὴν δρόσον ὑπόδεξαι, καὶ κῦψον ὡσπερ κύων καὶ πίε, τὸ νᾶμα τὸ ἐκ νόμου, ῥυέν τῇ ἀποθλίψει τοῦ γραύματος.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ἡλεὶ τοῦ Ἱερέως τὴν καταδίκην, ψυχὴ μου ἐπεσπάσω δι' ἐνδειαν, φρενῶν ἀνασχομένη τὰ πάθη, ἐν σοὶ ὡσπερ ἐκεῖνος, τὰ τέκνα ἐνεργεῖν τὰ παράνομα.

Μακάριοι ἐστε, ὅταν ὀνειδίωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ ἐπίωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα, καὶ ὑμῶν ψευδόμενοι, ἕνεκεν ἐμοῦ.

Ἐν τοῖς κριταῖς Λευίτης δι' ἐμμελείας, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ταῖς δωδεκα, φυλαῖς διεῖλε ψυχὴ μου, ἵνα τὸ μῖσος θριαμβεύσῃ, τὸ ἐκ Βενιαμὴν τὸ παράνομον.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Τῶν φιλοσόφων Ἄννα προσευχομένη, τὰ χεῖ-
λη μὲν ἐκίνει πρὸς αἰνεσιν, φωνὴ δὲ ταύ-
της οὐκ ἐξηγεῖτο· ἀλλ' ὁμως στεῖρα ἔσα, Υἱὸν
τῆς προσευχῆς τίκτει ἄξιον.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βα-
σιλείᾳ σου.

Εν τοῖς κριταῖς ὁ Ἄννης ἐκρίθη γόνος, ὁ
μέγας Σαμουὴλ, ὃν ἐθρέψατο, ἡ Ἄρμα-
θὲμ ἐν οἴκῳ Κυρίου· αὐτὸν ζήλου ψυχῆ μου,
καὶ κρῖναι πρὸς τῶν ἄλλων τὰ ἔργα σου.

Μνήσθητι ἡμῶν, Δέσποτα, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ
Βασιλείᾳ σου.

Δαυὶδ εἰς βασιλεῖα ἐκλελεγμένος, βασιλικῶς
ἐχρίσθη τῷ κέρατι, τοῦ Θεοῦ μύρου· σὺ
οὖν ψυχῆ μου, τὴν ἄνω Βασιλείαν εἰ θέλεις,
μύρω χρίσαι τοῖς δάκρυσιν.

Μνήσθητι ἡμῶν, Ἄγιε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασι-
λείᾳ σου.

Ελέησον τὸ πλάσμα σου Ἐλεῆμον, οἴκτει-
ρον τῶν χειρῶν σου τὸ ποίημα, καὶ φεί-
σαι πάντων ἡμαρτηκότων, κάμου τοῦ ὑπὲρ
πάντας, τοῖς σοῖς ὑπεριδόντος προστάγμασι.

Δόξα Πατρὶ, καὶ Υἱῷ, καὶ ἀγίῳ Πνεύματι.

Ανάρχῳ καὶ γεννήσει τε καὶ προόδῳ, Πα-
τέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα, Υἱὸν δο-
ξαζῶ τὸν γεννηθέντα, ὕμνῶ τὸ συνεκλάμπον,
Πατρὶ τε, καὶ Υἱῷ, Πνεῦμα Ἄγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ὑπὲρ φύσιν Τόκον σου προσκυνούμεν,
τὴν κατὰ φύσιν δόξαν τοῦ βρέφους σου,
μὴ διαιρῶντες Θεογεννητόν· ὁ εἰς τῷ προσ-
ώπῳ, διττὸς ὁμολογεῖται ταῖς φύσεσιν.

Εἰς οὕτω τὰς λοιπὰς ᾠδαῖς τοῦ Κανόνος.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Η** μάρτομεν ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώ-
» πιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποίη-
»σαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παρα-
» δώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός
Δίς.

Τροπάρια.

Η μάρτηκα, ἐπλημμέλησα, καὶ ἠθέτησα, τὴν
ἐντολήν σου, ὅτι ἐν ἀμαρτίαις προήχθην,
καὶ προσέθηκα τοῖς μῶλωσι τραῦμα ἑμοί. Ἀλ-
λ' αὐτὸς με ἐλέησον ὡς εὐσπλαγχνος, ὁ τῶν Πα-
τέρων Θεός.

Τὰ κρύφια τῆς καρδίας μου, ἐξηγόρευσα
σοὶ τῷ Κριτῇ μου· ἴδε μου τὴν ταπεινώ-
σιν, ἴδε καὶ τὴν θλίψιν μου, καὶ πρόσχευε τῇ
κρίσει μου νῦν· καὶ αὐτὸς με ἐλέησον ὡς εὐ-
σπλαγχνος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Σαουλ ποτὲ ὡς ἀπώλεσε, τοῦ πατρὸς αὐ-
τοῦ ψυχὴ τὰς ὄνους, πάρεργον τὸ βασι-
λειον εὔρε πρὸς ἀνάρρησιν. Ἀλλ' ὄρα μὴ λάθῃς
σαυτὴν, τὰς κτηνώδεις ὀρέξεις σου, προκρίνου-
σα, τῆς βασιλείας Χριστοῦ.

Δαυὶδ ποτὲ ὁ πατρόθεος, εἰ καὶ ἤμαρτε
διττῶς ψυχῆ μου, βέλει μὲν τοξευθεὶς τῆς
μοιχείας, τῷ δὲ δόρατι αἰλοῦς τῆς τοῦ φόνου
ποινῆς. Ἀλλ' αὐτὴ τὰ βαρύτερα τῶν ἔργων
νοσεῖς, ταῖς κατὰ γνώμην ὀρμαῖς.

Συνῆψε μὲν ὁ Δαυὶδ ποτὲ, ἀνομήματι τὴν
ἀνομίαν· φόνω γὰρ τὴν μοιχείαν ἐκίρνα,
τὴν μετάνοιαν εὐθύς παραδείξας διπλῆν. Ἀλλ'
αὐτὴ πονηρότερα εἰργάσω ψυχῆ, μὴ μεταγνοῦ-
σα Θεῷ.

Δαυὶδ ποτὲ ἀνεστήλωσε, συγγραψάμενος
ὡς ἐν εἰκόνι, ὕμνον, δι' οὗ τὴν πράξιν ἐ-
λέγχει, ἣν εἰργάσατο κραυγάζων, Ἐλέησόν με·
σοὶ γὰρ μόνῳ ἐξήμαρτον, τῷ πάντων Θεῷ· αὐ-
τὸς καθάρισόν με.

Η Κιβωτὸς ὡς ἐφέρετο, ἐπιδίφριος ὁ Ζᾶν
ἐκεῖνος, ὅτε ἀνατραπέντος τοῦ μόσχου,
μόνον ἤψατο, Θεοῦ ἐπειράθη ὀργῆς. Ἀλλ' αὐτὴ
τὴν αὐθάδειαν φυγοῦσα ψυχὴν, σέβου τὰ Θεῖα
καλῶς.

Ακήκοας τοῦ Ἀβεσσαλώμ, πῶς τῆς φύσεως
ἀντεξανέστη· ἔγνωσ τὰς ἐναγείας αὐτοῦ
πράξεις, αἷς ἐξύβρισε, τὴν κοίτην Δαυὶδ τοῦ
πατρὸς. Ἀλλ' αὐτὴ ἐμμήσω τὰς αὐτοῦ ἐμπα-
θεῖς, καὶ φιληδότους ὀρμαῖς.

Υπέταξας τὸ ἀδουλωτόν, σοῦ ἀξίωμα τῷ
σώματί σου· ἄλλον γὰρ Ἀχιτόφελ εὐροῦ-
σα, τὸν ἐχθρόν ψυχῆ συνῆλθες ταῖς τούτου
βουλαῖς· ἀλλ' αὐτὰς διεσκέδασεν αὐτὸς ὁ Χρι-
στὸς, ἵνα σὺ πάντως σωθῆς.

Ο Σολομῶν ὁ Θαυμασίος ὁ καὶ χάριτος
σοφίας πλήρης, οὗτος τὸ πονηρὸν ἐναν-
τίον τοῦ Θεοῦ ποτὲ, ποιήσας ἀπέστη αὐτοῦ·
ὧ αὐτὴ τὸν ἐπάρατόν σου βίον, ψυχῆ προσα-
φωμοίωσας.

Ταῖς ἡδοναῖς ἐξελκόμενος, τῶν παθῶν αὐ-
τοῦ κατερρύπαυτο, οἴμοι! ὁ ἐραστὴς τῆς
σοφίας, ἐραστὴς πορνῶν γυναικῶν, καὶ ξένος
Θεοῦ· ὃν αὐτὴ ἐμμήσω, κατὰ νοῦν ὧ ψυχῆ,
ἠδυπαθείαις αἰσχροῖς.

Τὸν Ῥοβοαὶμ παρεζήλωσας, ἀλογήσαντα βε-
λῆς πατροφᾶς, ἅμα δὲ καὶ τὸν κάκιστον
δοῦλον Ἱεροβοαὶμ, τὸν πρὶν ἀποστάτην ψυχῆ.
Ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν, καὶ κράζε Θεῷ· Ἠ-
μαρτον, οἴκτειρόν με.

Τὸν Ἀχαάβ, παρεζήλωσας, τοῖς μιάσμασι ψυχῆ μου, οἴμοι! γέγονας σαρκικῶν μολυσμάτων, καταγώγιον, καὶ σκευὸς αἰσχρῶν τῶν παθῶν. Ἄλλ' ἐκ βάθους σου στέναξον, καὶ λέγε Θεῷ, ἀμαρτίας σου.

Ε'νέπρησεν Ἡλιοῦ ποτι, δις πενήκοντα τῆς Ἰεζάβελ, ὅτε τοὺς τῆς αἰσχύνῃς προφήτας, κατηνάλωσεν εἰς ἔλεγχον τοῦ Ἀχαάβ. Ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν τῶν δύο, ψυχῆ, καὶ κραταιώθητι.

Ε'κλείσθη σοι, Οὐρανὸς ψυχῆ, καὶ λιμὸς Θεοῦ κατέλαβέ σε, ὅτε τοῖς Ἡλιοῦ, τοῦ Θεοβίτου, ὡς ὁ Ἀχαάβ, ἠπειθήσας λόγοις ποτι. Ἀλλὰ τὴν Σαραφθίαν μιμουμένη, Δρέψον Προφήτου ψυχὴν.

Τῆ Μανασσῆ, ἐπεσώρευσας, τὰ ἐγκλήματα τῆ προαιρέσει, στήσασα ὡς βδελύγματα πάθη, καὶ πληθύνουσα ψυχῆ, προσωχθίσματα. Ἀλλ' αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν, ζηλοῦσα θερμῶς, κτῆσαι κατάνυξιν.

Προσπίπτω σοι, καὶ προσάγω σοι, ὡσπερ δάκρυα τὰ ῥήματά μου. Ἡμαρτον, ὡς ἠμαρτε Πόρνη, καὶ ἠνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ γῆς. Ἄλλ' οἰκτιρήσον Δέσποτα τὸ ποιήμασόν σου, καὶ ἀνακάλεσαί με.

Κατέχρωσα τὴν εἰκόνα σου, καὶ παρέφθειρα τὴν ἐντολήν σου· ὅλον ἀπημαυρώθη τὸ κάλλος καὶ τοῖς πάθεσιν ἐσθέσθη Σωτὴρ ἢ λαμπάς. Ἄλλ' οἰκτιρίας ἀπόδος μοι, ὡς ψάλλει Δαυὶδ, τὴν ἀγαλλίασιν.

Ε'πίστρεψον, μετανόησον, ἀνακαλύψον τὰ κεκρυμμένα· λέγε Θεῷ τῷ τὰ πάντα εἰδότε· Σύ γινώσκεις μου τὰ κρύφια μόνε Σωτὴρ· καὶ αὐτὸς με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαυὶδ, κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Ε'ξέλιπον αἱ ἡμέραι μου, ὡς ἐνύπνιον ἐγερμένου· ὅθεν ὡς Ἐζεκίας δακρῶν, ἐπὶ κλίνῃς μου, προσθῆναί μοι χρόνους ζωῆς. Ἀλλὰ τίς Ἡσαΐας, παραστήσεται σοι ψυχῆ, εἰμὴ ὁ πάντων Θεός;

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Βοήσασα πρὸς τὴν ἀχραντον, Θεομήτορα, πρὶν ἀπεκρούσω, λύσσαν παθῶν, βιαίως ὀχλοῦντων, καὶ κατήσχυνας ἐχθρὸν τὸν περνίσαντα. Ἀλλὰ δὸς νῦν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, καί μοι τῷ δούλω σου.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Ον ἔστερξας, ὃν ἐπόθησας, Μήτηρ, οὐ τινοσ κατ' ἴχνος ἦκες, οὗτος τὴν μετάνοιαν εὐρε, καὶ δεδώρηται, ὡς μόνος Θεὸς συμπαθής·

ὃν ἀκαύστως ἰκέτευε, παθῶν λυτρωθῆναι ἡμᾶς, καὶ περιστάσεων.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τῆς πίστεως ἐν τῇ πέτρα με, ταῖς πρεσβείαις σου στήρξον Πάτερ, φόβω με τῷ ἐνθῶ τειχίζων, καὶ μετάνοιαν, Ἀνδρέα παρὰ σχου μοι νῦν, δυσωπῶ σε καὶ ῥῦσαί με, παγίδος ἐχθρῶν, τῶν ἐκζητούντων με.

Δόξα Πατρί.

Τριαὶς ἀπλῆ, ἀδιαίρετε, ὁμοούσιε καὶ φύσις μία, φῶτα καὶ φῶς, καὶ ἅγια τρία, καὶ ἐν ἁγίον, ὑμνεῖται Θεὸς ἢ Τριαίς. Ἄλλ' ἀνύμνησον, δόξασον, ζῶν καὶ ζῶαίς, ψυχῆ τῶν πάντων Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε Θεογεννητορ, ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύησας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν· καὶ αὐτὴ προηνώξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῆ τὰ ἐπουράνια.

Τὰ Τριῶδια.

ᾠδὴ ἢ. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἀναρχον Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν φροῖτ-
• **Τ**ουσι Οὐρανῶν αἱ Δυναμίεις, καὶ τρέ-
• **Μ**ουσι τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε Ἰε-
• **Ρ**εῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
• αἰῶνας.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ.

Ος ἀνθρακες τοῦ πυρός τοῦ αὐλοῦ, συμ-
φλέξατε τὰ ὑλῶδη μου πάθη, ἀνάπτον-
τές μοι νῦν, τὸν ἔρωτα τῆς θείας, Ἀπόστολοι ἀγάπης.

Τὰς σάλπιγγας τὰς εὐήχους τοῦ Λόγου, τι-
μῆσωμεν, δι' ὧν πέπτωκε τείχη, ἀνίδρυ-
τα ἐχθροῦ, καὶ τῆς θεογνωσίας, ἐδράσθησαν ἐπάλληεις.

Υδάσματα ἐμπαθῆ τῆς ψυχῆς μου, συντρι-
ψατε οἱ ναοὺς τε καὶ στήλας, συντριψάντες
ἐχθροῦ, Ἀπόστολοι Κυρίου, ναὶ ἠγιασμένοι.

Θεοτοκίον.

Εχώρησας τὸν ἀχώρητον φύσει, ἐβάστασας
τὸν βαστάζοντα πάντα, ἐθῆλασας Ἀ-
γνή, πρὶν τρέφοντα τὴν Κτίσιν, Χριστὸν τὴν
ζωοδότην.

Εἰρμός, καὶ Ἦχος ὁ αὐτός.

Τοῦ Πνεύματος τῆ ἀρχιτεκτονία, δειμαίμε-
νοι πᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν, Ἀπόστολοι
Χριστοῦ, ἐν ταύτῃ εὐλογοῖτε, Χριστὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Σαλπτίσαντες σάλπιγγι τῶν δογματικῶν, κα-
τέστρεψαν οἱ Ἀπόστολοι πᾶσαν, πλάνη-

ειδωλικήν, Χριστόν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀπόστολοι ἢ καλὴ μετακία, οἱ ἔφοροι Κόσμου, καὶ τῶν Οὐρανῶν, πολῖται, τοὺς ὑμᾶς, αἰεὶ ἀνευφημοῦντας, λυτρώσατε κενδύων.

Δόξα.

Τρισήλιε παμφανὲς Θεαρχία, ὁμόδοξε καὶ ὁμέθρονε φύσις, Πατὴρ ὁ παντουργός, Υἱὲ καὶ Δεῖον Πνεῦμα, ὑμῶς σε εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ες ἔνταμον καὶ ὑπέρτατον Θρόνον, ὑμνήσωμεν τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα, ἀπαύστως οἱ λαοί, τὴν μόνην μετὰ τόκον, Μητέρα καὶ Παρθένον.

Τὰ τοῦ Μεγάλου Κανόνος.

Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐν Στρατιαί, Οὐρανῶν δοξαῖζουσι, καὶ
• φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ,
• πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε,
• καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ἠμαρτηκότα, Σωτὴρ ἐλέησον, διέγειρόν μου τὸν νοῦν, πρὸς ἐπιστροφὴν, δέξαι μετανοοῦντα, οἰκτιρήσον βοῶντα. Ἠμαρτόν σοι μόνω, ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

Οδιφρηλάτης, Ἡλίας ἄρματι, ταῖς ἀρεταῖς ἐπιβάς, ὡς εἰς Οὐρανοὺς, ἤγετο ὑπεράνω, ποτὲ τῶν ἐπιγείων· τούτου οὖν ψυχῆ μου, τὴν ἀνοδὸν ἀναλογίζου.

Τοῦ Ἰορδάνου, τὸ ρεῖθρον πρότερον, τῆ μηλωτῆ Ἡλιοῦ, δι' Ἐλισσαιέ, ἔστη ἔνθα καὶ ἔνθα· αὐτὴ δὲ ὡς ψυχῆ μου, ταύτης οὐ μετέσχες, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

ΟἘλισσαιός, ποτὲ δεξάμενος, τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ, ἔλαβε διπλὴν, χάριν παρὰ Κυρίου· αὐτὴ δὲ ὡς ψυχῆ μου, ταύτης οὐ μετέσχες, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Σωμανῆτις, ποτὲ τὸν δίκαιον, ἐξέτισεν ὡς ψυχῆ, γνώμη ἀγαθῆ· σὺ δὲ οὐκ εἰσιπκίσω, οὐ ξένον, οὐχ ὀδίτην· ὅθεν τοῦ νυμφῶνος, ῥιφήση ἔξω θρονωδοῦσα.

Τοῦ Γιεζῆ, ἐμμήσω ταλαίνα, τὴν γνώμην τὴν ῥυπαράν, πάντοτε ψυχῆ τοῦ· τὴν φιλαργυρίαν, ἀπώθου κἂν ἐν γήρει· φεῦμα τῆς γέννησις, τὸ πῦρ, ἐστάσα τῶν κακῶν σου.

Οὐ τὸν Ὀζιαν, ψυχῆ ζηλώασα, τῆς τούτου λέπραν ἐν σοὶ, ἔσχες ἐνκατεπλεῖ· ἀποβα γὰρ λογίζη, παραίτομα δὲ πράττεις· ἀφες, ἀκατέχεις, καὶ πρόσδραμε τῆ μετανοῶσα.

Τοὺς Νινευίτας, ψυχῆ ἀκήκοας, μετανοῦντας Θεῷ, σάκκω καὶ σποδῷ· τούτους οὐκ ἐμμήσω, ἀλλ' ὠφθης σκαιοτέρα, πάντων τῶν πρὸ νόμου, καὶ μετὰ νόμον ἐπταικότων.

Τὸν ἐν τῷ λάκκῳ, βορβόρου ἠκουσας, Ἱερεμίαν ψυχῆ, πόλιν τῆς Σιών, θρήνοις καταβοῶντα, καὶ δάκρυα ζητοῦντα· μίμησαι τὸν τούτου, θρηνώδη βίον καὶ σωθῆση.

ΟἼωνᾶς, εἰς Θαρσεῖς ἀπέδραμε, προγνοὺς τὴν ἐπιστροφὴν, τῶν Νινευιτῶν· ἔγνω γὰρ, ὡς προφήτης, Θεοῦ τὴν εὐσπλαγγνίαν· ὅθεν παρεζήλη, τὴν προφητείαν μὴ ψευσθῆναι.

Τὸν Δαυιδῆ, ἐν τῷ λάκκῳ ἠκουσας, πῶς ἔφραξεν ὡς ψυχῆ, στόματα θηρῶν· ἔγνωκας πῶς οἱ Παῖδες, οἱ περὶ Ἀζαρίαν, ἔσβησαν τῆ πίστει, καμίνου φλόγα καιομένης.

Τῆς παλαιᾶς, Διαθήκης ἅπαντας, παρήγαγόν σοι ψυχῆ, πρὸς ὑπογραμμόν· μίμησαι τῶν δικαίων, ταῖς φιλοθέους πράξεις· ἐκφυγε δὲ πάλιν, τῶν πονηρῶν ταῖς ἀμαρτίας.

Δικαιοκρίτα, Σωτὴρ ἐλέησον, καὶ ῥύσαι· με τοῦ πυρός, καὶ τῆς ἀπειλῆς, ἧς μέλλω ἐν τῇ κρίσει, δικαίως ὑποστῆναι· ἄνεσ μοι πρὸ τέλους, δι' ἀρετῆς καὶ μετανοίας.

Οὗς ὁ Ἀηστῆς, ἐκβοῶ τὸ Μνήσθητι· ὡς Πέτρος κλαίω πικρῶς· Ἄνεσ μοι Σωτὴρ, κράζω ὡς ὁ Τελώνης· δακρύω ὡς ἡ Πόρνη· δεξαι μου τὸν θρήνον, καθὼς ποτὲ τῆς Χαναναίας.

Τὴν σηπεδόνα, Σωτὴρ θεράπευσον, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, μόνη ἰατρὴ· μάλαγμα μοι ἐπίθεε, καὶ ἔλαιον καὶ οἶνον, ἔργα μετανοίας, κατάνυξιν μετὰ δακρύων.

Τὴν Χαναναίαν, κἀγὼ μιμούμενος Ἐλέησόν με βοῶ, τῷ Υἱῷ Δαυὶδ· ἀπτομαι τοῦ κρασπέδου, ὡς ἡ Αἰμορροῦσα· κλαίω ὡς ἡ Μάρθα, καὶ Μαρία ἐπὶ Λαζάρου.

Τὸ τῶν δακρύων, Σωτὴρ ἀλάβαστρον, ὡς ἰμύρον κατακενῶν, ἐπὶ κεφαλῆς, κράζω σοι ὡς ἡ Πόρνη, τὸν ἔλεον ζητοῦσα· δέησιν προσάγω, καὶ ἄφεςιν αἰτῶ λαβεῖν με.

Εἰ καὶ μηδεὶς, ὡς ἐγὼ σοι ἤμαρτεν, ἀλλ' ὁμῶς δέξαι καὶ με, εὐσπλαγγνε Σωτὴρ, φόβω μετανοῶντα, καὶ πόθῳ κεκραγότα· Ἠμαρτόν σοι μόνω, ἠνόμησα ἐλέησόν με.

Φεῖσαι Σωτὴρ, τοῦ ἰδίου πλάσματος, καὶ ζήτησον ὡς ποιμὴν, τὸ ἀπολωλός, πρόβατον· πλανηθέντα, ἐξάρπασον τοῦ λύκου, κείνησά με δρέμμα, ἐν τῇ νομῇ τῶν θῶν προβάτων.

Οταν Κριτής, καθίσης ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ δείξης τὴν φοβερὰν, δόξαν σου Χριστέ, ὦ ποῖος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων δειλιώντων, τὸ ἄστεκτον τοῦ Βήματος σου.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Η τοῦ Φωτός, τοῦ ἀδύτου Μήτηρ σε, φωτίσασα σκοτασμοῦ, ἔλυσε παθῶν ὅθεν εἰσδεδεγμένη, τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν, φώτισον Μαρία, τοὺς σὲ πιστῶς ἀνευφημοῦντας.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Θαῦμα καινόν, κατιδὼν ἐξίστατο, ὁ Θεὸς ὄντως ἐν σοί, Μήτηρ Ζωσιμᾶς· Ἄγγελον γὰρ ἑώρα, ἐν σώματι, καὶ δάμβους ὅλος ἐπληροῦτο, Χριστὸν ὑμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ως παρρησίαν, ἔχων πρὸς Κύριον, Ἄνδρέα Κρήτης σεπτόν, κλέος δυσωπῶ, πρέσβευε τοῦ δεσμοῦ με, τῆς ἀνομίας λύσιν, νῦν εὐρεῖν εὐχαῖς σου, Διδάσκαλε, Ὁσίων δόξα.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ανάρχε Πάτερ, Υἱὲ συνἀναρχε, Παράκλητε ἀγαθὲ, Πνεῦμα τὸ εὐθὲς, Λόγου Θεοῦ Γεννητόρ, Πατρὸς ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτιζόν, Τριάς Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως ἐκ βαφῆς, ἀλουργίδος Ἀχραντε, ἡ νοσητὴ πορφυρίς, τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη ὅθεν Θεοτόκον, ἐν ἀληθείᾳ σὲ τιμῶμεν.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Καὶ πάλιν τὸν Εἰρμόν.

Ὁν Στρατιαὶ Οὐρανῶν δοξάζουσι.

Εἶτα τὰ Τριῶδια.

Ἐδὴ δ'. Ἦχος πλ. δ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ.

Πηγαὶ τοῦ σωτηρίου, ναίματος δειχθέντες, τὴν ἐκτακεῖσαν ψυχὴν μου, Ἀπόστολοι, τῆς ἀμαρτίας τῇ δίψῃ, καταδροσίσατε.

Νηχόμενον πελάγει, τῷ τῆς ἀπωλείας, καὶ ὑποβρύχιον ἤδη γενόμενον, σὴ δεξιᾷ ὡς τὸν Πέτρον, Κύριε σῶσόν με.

Ως ἄλας τῶν νοστίμων, ὄντες διδαγμάτων, τὴν σπηεδόνα νοός μου ξηράνατε, καὶ τῆς ἀγνοίας τὸ σκότος, ἀποδιώξατε.

Θεοτοκίον.

Χαράν ὡς τετοκυῖα, πένθος μαι παράσχου, δι' οὗ τὴν θείαν παράκλησιν Δεσπόμενα, ἐν τῇ μελλούσῃ ἡμέρᾳ εὐρεῖν δυνησομαι.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτός.

» **Σ**ὲ τὴν Οὐρανοῦ καὶ γῆς μεσίτιν, πᾶσαι
» γενεαὶ μεγαλύνομεν· σωματικῶς γὰρ
» ἐσκήνωσεν ἐν σοί, τὸ πλήρωμα Παρθένε τῆς
» Θεότητος.

» **Σ**ὲ τὸ εὐκλεές τῶν Ἀποστόλων, σύστημα
» ὠδαῖς μεγαλύνομεν· τῆς Οἰκουμένης φω-
» στήρες γὰρ φαιδροί, ἐδείχθητε τὴν πλάνην ἐκ-
» διώκοντες.

» **Ε**ὐαγγελικῇ ὑμῶν σαγήνῃ, λογικοὺς ἰχθύας
» ἀγρεύοντες, αὐτοὺς προσφέρετε πάντοτε
» Χριστῷ, ὀψώνιον Ἀπόστολοι μακάριοι.

» **Ε**ν τῇ πρὸς Θεὸν ὑμῶν αἰτήσῃ, μέμνησθε
» ἡμῶν Ἀπόστολοι, ἀπὸ παντός λυτρωθῆ-
» ναι πειρασμοῦ, δεόμεθα, τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦ-
» ντας ὑμᾶς.

» **Σ**ὲ τὴν τρισυπόστατον Μονάδα, Πάτερ, καὶ
» Υἱὲ σὺν τῷ Πνεύματι, ἓνα Θεὸν ὁμοούσιον
» ὑμῶν, Τριάδα ὁμοδύναμον καὶ ἀναρχον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

» **Σ**ὲ τὴν παιδοτόκον καὶ Παρθένον, πᾶσαι
» γενεαὶ μακαρίζομεν, ὡς διὰ σοῦ λυτρω-
» θέντες τῆς ἀρᾶς· χαρὰν γὰρ ἡμῖν ἔτεκες τὸν
» Κύριον.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Μεγάλου Κανόνος.

Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**σπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευ-
» τος, Μητρὸς ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κη-
» σις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς
» φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὡς Θεόνυμ-
» φον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**νοῦς τετραυματίσται, τὸ σῶμα μεμαλά-
» κισται, νοσητὸ πνεῦμα, ὁ λόγος ἠσθέ-
» νησεν, ὁ βίος νεκρῶται, τὸ τέλος ἐπὶ θύ-
» ραις· διό μοι τάλαινα ψυχῇ, τί ποιήσεις ὅταν
» ἔλθῃ, ὁ Κριτής ἀνερευνησαὶ τὰ σά;

» **Μ**ωσέως παρήγαγον, ψυχὴ τὴν κοσμογένε-
» σιν, καὶ ἐξ ἐκείνου, πᾶσαν ἐνδιάθετον,
» γραφὴν ἱστοροῦσάν σοι, δικαίους καὶ ἀδίκους·
» ὦν τοὺς δευτέρους ὦ ψυχῇ, ἐμιμήσω, οὐ τοὺς
» πρώτους, εἰς Θεὸν ἐξαμαρτήσασα.

» **Ο**νόμος ἠσθένησεν, ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον,
» Γραφὴ δὲ πᾶσα, ἐν σοὶ παρημεληται,
» Προφῆται ἠτάνησαν, καὶ πᾶς Δικαίου λόγος·
» αἱ τραυματιαὶ σε, ὦ ψυχῇ, ἐπληθύνθησαν, οὐκ
» ὄντος, ἰατροῦ τοῦ ὑγιαίνοντός σε.

» **Τ**ῆς Νέας παραίγωσε, Γραφῆς τὰ ὑποδείγ-
» ματα, ἐνάγοντά σε, ψυχῇ πρὸς καταν-
» ξιν· δικαίους ὦν ζήλωσον, ἀμαρτωλοὺς ἐκτρέ-

που, και ἐξλιέσαι Χριστόν, προσευχαῖς τε και σεμνότητι.

Χριστός ἐνηπίασε, σαρκί προσομιλήσας μοι, και πάντα ὅσα, ὑπάρχει τῆς φύσεως, βουλῆσει ἐπλήρωσε, τῆς ἀμαρτίας διχα· ὑπογραμμόν σοι ὡ ψυχῇ, και εἰκόνα προδεικνύων, τῆς αὐτοῦ συγκαταβάσεως.

Χριστός ἐνηθρώπησε, καλέσας πρὸς μετανοίαν, λησταῖς και πόρναις· ψυχῇ μετανόησον, ἡ θύρα ἠνέωκται, τῆς βασιλείας ἡδῆ· και προαρπαῖζουσιν αὐτήν, Φαρισαῖοι και Τελῶναι, και μοιχοὶ μεταποιούμενοι.

Χριστός Μαγους ἔσωσε, Ποιμένας συνεκάλεσε, Νηπίων δῆμους, ἀπέδειξε Μάρτυρας, Πρεσβύτην ἐδόξασε, και γηραλαίαν Χήραν· ὧν οὐκ ἐζήλωσας ψυχῇ, ἐ τὰς πράξεις οὐ τὸν βίον· ἀλλ' οὐαὶ σοι ἐν τῷ κρίνεσθαι!

Νηστεύσας ὁ Κύριος, ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὕστερον ἐπέινασε, δεικνύς τὸ ἀνθρώπινον. Ψυχῇ μὴ ἀθυμήσης· ἂν σοι προσβαλῆ ὁ ἐχθρὸς, προσευχαῖς τε και νηστεῖαις, ἐκ ποδῶν ἀποκρουσθήτω σοι.

Χριστός ἐπειράζετο, Διάβολος ἐπείραζε· δεικνύς τοὺς λίθους, ἵνα ἄρτοι γένωνται, εἰς ὄρος ἀνήγαγεν, ἰδεῖν τὰς βασιλείας, τοῦ Κόσμου πάσας ἐν ῥιπῇ. Φοβῆ ὡ ψυχῇ τὸ δράμα, νῆψε, εὐχου, πᾶσαν ὥραν Θεῷ.

Τραγῶν ἡ φιλέρημος, φωνῇ βοῶντος ἤχησε, Χριστοῦ ὁ λύχνος, κηρύττων μετανοίαν, Ἡρώδης ἠνόμησε, σὺν τῇ Ἡρωδιάδι. Βλέπε ψυχῇ μου μὴ παγῆς, τῶν ἀνόμων ταῖς παγίσιν, ἀλλ' ἀσπάζου τὴν μετανοίαν.

Τὴν ἐρημον ὤκησεν, ὁ Πρόδρομος τῆς χάριτος· και Ἰουδαία, πᾶσα και Σαμαρεία, ἀκούοντες ἔτρεχον, και ἐξωμολογοῦντο, τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν, βαπτιζόμενοι προθύμως· οὐς αὐτὴ οὐκ ἐμμήσω ψυχῇ.

Ο γάμος μὲν τίμιος, ἡ κοίτη δὲ ἀμίαντος· ἀμφοτέρα γάρ, Χριστός προσελόγησε, σαρκί ἐσθιόμενος, και ἐν Κανᾷ δὲ γάμῳ, τὸ ὕδωρ οἶνον ἐκτελῶν, και δεικνύων πρῶτον θαῦμα, ἵνα σὺ μετατεθῆς ὡ ψυχῇ.

Παραλύτων ἐσφιγξέ, Χριστός τὴν κλίνην ἀραντα, και νεανίσκον, θανέντα ἐξηγειρε, τῆς Χήρας τὸ κῆμα, και τοῦ Ἐκατοντάρχου, και Σαμαρείτιδα φανείς, τὴν ἐν Πνεύματι λατρειᾷ, σοὶ ψυχῇ προεζωγράφησεν.

Αιμόρροον ἰάσατα, ἀφῆ κρασπέδου Κύριος, λεπρούς καθῆρε, τυφλοὺς και χωλεύοντας, φατίσας ἀνώρθωσε, κωφοὺς τε και ἀλαλους,

και τὴν συγκύπτουσαν χαμαί, ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ, ἵνα σὺ σωθῆς ἀθλία ψυχῇ.

Τὰς νόσους ἰώμενος, πτωχοῖς εὐηγγελίζετο, Χριστός ὁ Λόγος· κυλλοὺς ἐθεράπευσε, τελῶναις συνήσθιεν, ἀμαρτωλοῖς ὠμίλει· τῆς Γασίρου θυγατρὸς, τὴν ψυχῇ προμετασταῖσαν, ἐπανήγαγεν ἀφῆ τῆς χειρὸς.

Τελῶνης ἐσώζετο, και Πόρνη ἐσωφρόνιζε, και Φαρισαῖος, αὐχῶν κατεκρίνετο· ὁ μὲν γὰς, Γλαίσθητι, ἡ δὲ, Ἐλέησόν με· ὁ δὲ ἐκόμπαζε, βοῶν· Ὁ Θεὸς εὐχαριστῶ σοι· και ἐξῆς τὰς τῆς ἀνοίας ῥητά.

Ζακχαῖος Τελῶνης ἦν, ἀλλ' ὅμως διεσώζετο, και Φαρισαῖος, ὁ Σίμων ἐσφάλετο, και Πόρνη ἐλάμβανε, τὰς ἀφεσίμους λύσεις, παρὰ τοῦ ἔχοντος ἰσχύν, ἀφιέναι ἀμαρτίας· ὃν ψυχῇ σαυτῇ ἰλέωσαι.

Τὴν Πόρνην ὡ τάλαινα, ψυχῇ μου οὐκ ἐζήλωσας, ἥτις λαβοῦσα, μύρου τὸ αἰθάβατρον, σὺν δάκρυσιν ἤλειψε, τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου· ἐξέμαξε δὲ ταῖς θριξί, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, τὸ χειρόγραφον ῥηγγύντος αὐτῇ.

Τὰς πόλεις αἰς ἔδωκε, Χριστός τὸ Εὐαγγέλιον, ψυχῇ μου ἔγνω, ὅπως κατηράθησαν· φοβοῦ τὸ ὑπόδειγμα, μὴ γένη ὡς ἐκεῖναι· ταῖς ἐν Σοδομοῖς γὰρ αὐταῖς, ὁ Δεσπότης παρεϊκάσας, ἕως Ἄδου κατεδίκασε.

Μὴ χείρων ὡ ψυχῇ μου, φανῆς δι ἀπογνωσεως, τῆς Χαναταίας, τὴν πίστιν ἀκούσασα· δι ἧς τὸ θυγάτριον, λόγῳ Θεοῦ ἰαθη. Υἱὲ Δαυὶδ σῶσον καμὲ, ἀναβήσων ἐκ βάθους, τῆς καρδίας ὡς ἐκεῖνη Χριστῷ.

Σπλαγχνίσθητι σῶσόν με, Υἱὲ Δαυὶδ ἐλέησον, ὁ δαιμονῶντας, λόγῳ ἰασαίμενος· φωνῇ δὲ τὴν εὐσπλαγχνον, ὡς τῷ Ληστῇ μοι φράσον· Ἀμὴν σοι λέγω μετ' ἐμοῦ, ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ, ὅταν ἔλθω ἐν τῇ δόξῃ μου.

Ληστῆς κατηγόρει σοι, Ληστῆς ἐθεολόγει σοι· ἀμφοτέροι γάρ, σταυρῷ συνεκρέμαντο. Ἀλλ' ὡ Πολυεῖσπλαγχνε, ὡς τῷ πιστῷ Ληστῇ σου, τῷ ἐπιγνόντι σε Θεόν, καμῶι ἀνοιξὸν τὴν θύραν, τῆς ἐνδόξου Βασιλείας σου.

Η κτίσις συνείχετο, σταυρημένον σε βλέψασα· ὄρη και πέτραι, φόβῳ διερρήγνυντο· και γῆ συνεσειέτο, και Ἄδης ἐγυμνήτο· και σινεσκότασε τὸ φῶς, ἐν ἡμέρᾳ καθορῶν σε, Ἰησοῦ, προσηλωμένον σαρκί.

Αξίους μετανοίας, καρπούς μὴ ἀπαιτήσης με· ἡ γὰρ ἰσχὺς μου, ἐν ἐμοὶ ἐξέλιπε· καρδίαν μοι δώρησαι, αἰεὶ συντετριμμένην· πτω-

χείαν δὲ πνευματικὴν, ἵνα ταῦτά σοι προσοίσω, ὡς δεκτὴν θυσίαν μόνη Σωτὴρ.

Κριτά μου καὶ γινώστιά μου, ὁ μέλλων πᾶ-
λιν ἔρχεσθαι, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, κρῖναι
Κόσμον ἅπαντα, ἰλέω σου ὄμματι, τότε ἰδὼν
με φῆσαι· καὶ οἴκτειρόν με Ἰησοῦ, τὸν ὑπὲρ τὴν
πᾶσαν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτήσαντα.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Αΐσασ ἐξέστησας, τῇ ξένη πολιτείᾳ σου,
Ἀγγέλων τάξεις, βροτῶν τὰ συστήματα,
αὐλῶς βιώσασα, καὶ φύσιν ὑπερβάσα· ἀνθ' ὧν
ὡς αὐλος τοῖς ποσίν, ἐπιβαίνουσα Μαρία, Ἰορ-
δάνην διεπέρασας.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Τὸν Κτίστην ἰλέωσαι, ὑπὲρ τῶν εὐφημού-
των σε, ὅσια Μήτηρ, ῥυσθῆναι κακώσεων,
καὶ θλίψεων τῶν κύκλω, συνεπιτιθεμένων· ἵνα
ῥυσθέντες τῶν πειρασμῶν, μεγαλύνωμεν ἀπαύ-
στως, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Ἅγιε τοῦ Θεοῦ.

Ανδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ τρισμακάρισε,
Ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ παύση δεόμενος,
ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων· ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης,
ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμα-
των ἀνεικάστων, οἱ τιμῶντές σου τὴν μνή-
μην πιστῶς.

Δόξα Πατρί.

Τριαῖς ὁμοούσιε, Μοναῖς ἢ τρισυπόστατος,
σὲ ἀνυμνοῦμεν, Πατέρα δοξάζοντες, Υἱὸν
μεγαλύνοντες, καὶ Πνεῦμα προσκυνοῦντες, τὸν
ἕνα φύσει ἀληθῶς, Θεὸν ζῶντα καὶ ζωαῖς,
βασιλείαν ἀτελεύτητον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φυλάττε, Θεογεννῆτορ ἀχραν-
τε· ἐν σοὶ γὰρ αὕτη, πιστῶς βασιλεύσασα,
ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα,
τροποῦται πάντα πειρασμόν, καὶ σκυλεύει πο-
λεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

Καὶ αὐτίς τὸν Εἱρμόν.

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος.

Ἐκτα το ἠωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Τὸ Σοὶ δόξα πρέπει, Κύριε, ὁ Θεός, κτλ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Ἄνων, τὸ παρὸν
Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Ταῖς ληστρικαῖς ἐφοδαῖς, περιπεσοῦσα ψυ-
χήμου, δεινῶς τετραματίσασαι, ἐξ οἰκίῶν
παισμάτων, παραδοθεῖσα ἀνοήτοις ἐχθροῖς·
ἀλλ' ὡς ἔχρησα καιρὸν, ἐν κατανύξει βήσαν·
Ἐλπίς ἀφελπισμένων, ζωὴ ἀπεγνωσμένων, Σω-
τὴρ ἀνάστησον, καὶ σῶσόν με.

Στιχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτὸ τοῦ ἐλεοῦς σου.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Στιχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ.
Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸν δῶρακα τῆς Πίστεως, ἐνδυσάμενοι κα-
λῶς, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ, καθο-
πλίσαντες ἑαυτοὺς, στρατιῶται εὐσθενεῖς ἀνε-
δείχθητε, τοῖς τυράννοις ἀνδρείως ἀντικατέ-
στητε, καὶ διαβόλου τὴν πλάνην κατηδαφίσα-
τε· κηκταὶ γεγόμενοι, τῶν στεφάνων ἠξιώθη-
τε· πρεσβεύσατε αἰεὶ ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς τὸ σω-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Δέχου τὰς φωνὰς τῶν οἰκτιρῶν σου, πάντ-
αγγε Παρθένε Θεοτόκε, καὶ πρέσβευε ἀ-
παύστως, πλημμελημάτων λύσιν, καὶ εἰρήνην
δωρηθῆναι ἡμῖν.

Συναπτεται δε καὶ ἡ Α'. Δρα, ἀνευ Στιχολογ.
καὶ μετ' αὐτὴν γίνεται Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος πλ. β'.

Εὐσπλαγγνε μακρόθυμε, Παντοκράτορ Κύ-
ριε, κατάπεμψον τὸ ἔλεός σου, ἐπὶ τὸν
λαόν σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ψ'.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ.

Στιχ. Προσκυνήσατε αὐτῷ πάντες Ἀγγελοὶ
αὐτοῦ.

Προφητείας Ἠσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΜΒ'. β.

Οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ποιήσας τὸν
Οὐρανὸν, καὶ πῆξας αὐτόν, ὁ στερεώ-
σας τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ δίδους πνοὴν
τῷ λαῷ τῷ ἐπ' αὐτῆς, καὶ πνεῦμα τοῖς πα-
τοῦσιν αὐτήν· Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός ἐκάλεσά
σε ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ κρατήσω τῆς χειρὸς
σου, καὶ ἐκσχύσω σε, καὶ ἔδωκά σε εἰς δια-
θήκην γένους, εἰς φῶς ἐθνῶν, ἀνοίξει ὀφθαλ-
μοὺς τυφλῶν, ἐξαγαγεῖν ἐκ δεσμῶν δεδεμέ-
νους, καὶ ἐξ οἴκου φυλακῆς καθημένους ἐν
σκότει. Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, τοῦτά μου ἔστι
τὸ ὄνομα· τὴν δόξαν μου ἐτέρῳ αὐ δώσω, οὐδὲ
τὰς ἀρεταῖς μου τοῖς γλυκτοῖς· τὰ ἀπ' ἀρχῆς
ἰδοῦ ἦκασι, καὶ κανά, ἃ ἐγὼ ἀπαγγέλλω,
καὶ πρὸ τοῦ ἀναγγεῖλαι ἐδηλώθη ὑμῖν. Ἐ-
μνήσατε τῷ Κυρίῳ ἕμνον καινόν· ἡ ἀρχὴ αὐ-
τοῦ ἄνω· δοξάζετε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπ' ἀκρα

της γῆς, οἱ καταβαίνοντες εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πλέοντες αὐτήν, αἱ νῆσοι, καὶ οἱ κατοικοῦντες αὐτάς· Εὐφραίνθητι ἔρημος, καὶ αἱ κώμαι αὐτῆς, ἐπαύλεις, καὶ οἱ κατοικοῦντες Κηδάρ· εὐφρανθήσονται οἱ κατοικοῦντες πέτραν, ἀπ' ἄκρου τῶν ὀρέων βοήσουσι· δώσουσι τῷ Θεῷ δόξαν, τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ ἐν ταῖς νήσοις ἀναγγελοῦσι. Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων ἐξελεύσεται, καὶ βοήσεται ἐπὶ τῆς ἐχθρῆς αὐτοῦ μετὰ ἰσχύος· Ἐσιώπησα ἀπ' αἰῶνος· μή καὶ αἰεὶ σιωπήσωμαι, καὶ ἀνέξομαι; ὡς ἡ τίκτησα ἐκαρτέρησα, ἐκστήσω καὶ ξηρανῶ ἅμα· ἐρημώσω ὄρη καὶ βουνοὺς, καὶ πάντα χόρτον αὐτῶν ξηρανῶ· καὶ θήσω ποταμοὺς εἰς νῆσους, καὶ ἔλη ξηρανῶ· καὶ ἄξω τυφλοὺς ἐν ὁδῷ, ἧ οὐκ ἔγνωσαν, καὶ τρίβους, ἃς οὐκ ἔδεισαν, πατῆσαι ποιήσω αὐτούς· ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκοτὸς εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιά εἰς εὐθείαν· ταῦτα τὰ ῥήματα ποιήσω αὐτοῖς, καὶ οὐκ ἐγκαταλείψω αὐτούς.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς μζ'.
Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.
Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ πᾶσα ἡ γῆ.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΤΗΣ Ε. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Σημαίνει ταχύτερον διὰ τὸν κόπον
τῆς Ἀγρυπνίας.

Μετὰ τὸν Προομιαικόν, ἀντὶ τῶν, Πρὸς Κύριον, στιχολογοῦμεν τὸ ἐν τῇ πρώτῃ Ὠρᾷ ἀφεθὲν Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε' καὶ ψάλλομεν ε' τοῦ Τριωδίου τὰ ἐπόμενα, καὶ δ' τοῦ Μηναιίου.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀντεξουσίως ἐξεδύθην, τῇ πρώτῃ μου παραβάσει, τῶν ἀρετῶν τὴν εὐπρέπειαν· ἠμφιασάμην δὲ ταύτην αὖθις, τῇ πρὸς με συγκαταβάσει σου Λόγε Θεοῦ· οὐ παρεῖδες γὰρ με τὸν ἐν δεινοῖς παθήμασι καταστιχθέντα, καὶ ληστρικῶς ὁδοπατηθέντα, ἀλλὰ τῇ παναλκεί σου δυναθείᾳ περιποιησάμενός με, ἀντιλήψεως γέμισας Πολυέλεε.

Δίς.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιαζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ῥυθθῆναι τῶν παιγιδῶν τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰαστήρ.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Ἠλούμενος Κύριε Σταυρῷ, Ἀδάμ τὸ χειρόγραφον, τῇ θείᾳ λόγῃ διέρρηξας· διὸ διάρρηξον, τοὺς δεσμοὺς μου Λόγε, ὅπως σοι αἰνέσεως, θυσίαν θύσω πίστει γηθόμενος, καιρὸν εὐπρόσδεκτον, τῆς νηστείας νῦν εὐράιμενος, ὃν εἰς πάντων, σωτηρίαν ἔδειξας.

Νηστείας λαμπρότητι ποτέ, Μωϋσῆς λαμπόμενος, Θεοῦ τὴν δόξαν τεθείαται· τοῦτον ζηλώσασα, ταπεινὴ ψυχή μου, τὸν Σταυρῷ τανύσαντα, παλάμας διὰ σὲ ἀγαθότητι, ἔργοις θεραπεύσον, ἐγκρατείας καὶ δεήσεως, ὅπως τύχης, θείας ἀπολαύσεως.

Ἔτερον Προσόμοιον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β'. Ἀρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν.

Τὸν ζωοποιὸν προσκυνοῦντές σου Σταυρόν, τῆς ἀφράστου πρὸς ἡμᾶς σου, ἀμέτρου ἀγαθότητος Χριστέ, καὶ ἐν αὐτῷ φωτισθέντες τὰς ψυχὰς, ἀνυμνοῦμέν σε ἀπαύστως, αἰτούμενοι εὐθύμως ἐν χαρᾷ, τελέσαι τὸ εἶδιον τῆς Νηστείας, καὶ φθάσαι τὰ Πάθη σου ἀνυμνήσαι, Κύριε, δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς.

Καὶ τοῦ Μηναιίου, Προσόμοια δ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς. Ψαλμὸς μδ'.
Υψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑπακοῦντι τῶν παιδῶν αὐτοῦ.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ὀργιζέσθωσαν λαοί.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΗ'. 20.

Εἶπε Κύριος· Κραυγὴ Σοδόμων καὶ Γομόρρας πεπλήθυνται πρὸς με· καὶ αἱ ἀμαρτίαι αὐτῶν μεγάλαις σφόδρα. Καταβάς οὖν ὄψομαι, εἰ κατὰ τὴν κραυγὴν αὐτῶν τὴν ἐρχομένην πρὸς με, συντελοῦνται· εἰδὲ μή, ἵνα γνῶ. Καὶ ἀποστρέψαντες ἐκεῖθεν οἱ ἄνδρες, ἦλθον εἰς Σόδομα· Ἀβραὰμ δὲ ἔτι ἦν ἐστηκὼς ἐναντι Κυρίου. Καὶ ἐγγίσας Ἀβραὰμ, εἶπε· Μὴ συναπολέσης δικαίον μετὰ ἀσεβοῦς, καὶ ἔσται ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβής· εἰ ἂν ὡς πεντήκοντα δίκαιοι ἐν τῇ πόλει, ἀπολεῖς αὐτούς; οὐκ ἀνήσεις πάντα τὸν τόπον ἐνεκεν τῶν πεντήκοντα δικαίων, εἰ ἂν ὡσιν ἐν αὐτῇ; Μηδαμῶς σὺ ποιήσης ὡς τὸ ῥῆμα τοῦτο, τοῦ ἀποκτεῖναι δίκαιον μετὰ ἀσεβοῦς, καὶ ἔσται ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβής· μηδαμῶς· Ὁ κρίνων πᾶσαν τὴν γῆν, οὐ ποιήσεις κρίσιν; Εἶπε δὲ Κύριος· Ἐὰν

εὐρω ἐν Σοδομοῖς πενήκοντα δικαίους ἐν τῇ πόλει, ἀφήσω πάντα τὸν τόπον δι' αὐτούς. Καὶ ἀποκριθεὶς Ἀβραὰμ, εἶπε· Νῦν ἤρξάμην λαλήσαι πρὸς τὸν Κύριόν μου· ἐγὼ δὲ εἰμι γῆ καὶ σποδός. Ἐὰν δὲ ἐλαττονωθῶσιν αἱ πενήκοντα δίκαιοι εἰς τεσσαρακονταπέντε, ἀπολείς, ἕνεκεν τῶν πέντε, πᾶσαν τὴν πόλιν; Καὶ εἶπεν· Οὐ μὴ ἀπολέσω, εἰάν εὐρω ἐκεῖ τεσσαρακονταπέντε. Καὶ προσέθηκεν ἔτι λαλήσαι πρὸς αὐτὸν, καὶ εἶπεν· Ἐὰν δὲ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ τεσσαράκοντα; Καὶ εἶπεν· Οὐ μὴ ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν τεσσαράκοντα. Καὶ εἶπε· Μήτι, Κύριε, εἰάν λαλήσω; εἰάν δὲ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ τριάκοντα; Καὶ εἶπεν· Οὐ μὴ ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν τριάκοντα. Καὶ εἶπεν· Ἐπεὶ δὴ ἔχω λαλήσαι πρὸς τὸν Κύριον· εἰάν δὲ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ εἴκοσι; Καὶ εἶπεν· Οὐ μὴ ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν εἴκοσι. Καὶ εἶπε· Μήτι, Κύριε, εἰάν λαλήσω ἔτι ἅπαξ; εἰάν δὲ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ δέκα; Καὶ εἶπεν· Οὐκ ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν δέκα. Ἀπῆλθε δὲ ὁ Κύριος, ὡς ἐπαύσατο λαλῶν τῷ Ἀβραὰμ· καὶ Ἀβραὰμ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ.

Προκειμένον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς 43.

Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Στίχ. Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν εὐφροσύνῃ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 15. 17.

Ο δεχόμενος παιδείαν, ἐν ἀγαθοῖς ἔσται· ὁ δὲ φυλάσσειν ἐλέγχους, σοφισθήσεται. Ὃς φυλάσσει τὰς ἑαυτοῦ ὁδοὺς, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν· ἀγαπῶν δὲ ζωὴν αὐτοῦ, φείσεται στόματος αὐτοῦ. Πρὸ συντριβῆς ἡγείται ὕβρις, πρὸ δὲ πτώματος κακοφροσύνη. Κρείστων πραῦθυμος μετὰ ταπεινώσεως, ἢ ὅς διαιρεῖται σκύλα μετὰ ὕβριστῶν. Συνετός ἐν πράγμασιν εὐρετὴς ἀγαθῶν, πεποικῶς δὲ ἐπὶ τῷ Κυρίῳ μακαριστός. Τοὺς σοφοὺς καὶ συνετοὺς, φαύλους καλοῦσιν· οἱ δὲ γλυκεῖς ἐν λόγῳ, πλείονα ἀκούσονται. Πηγὴ ζωῆς ἔννοια τοῖς κεντημένοις, παιδεία δὲ ἀφρόνων κακὴ. Καρδία σοφοῦ νοήσῃ τὰ ἀπὸ τοῦ ἰδίου στόματος, ἐπὶ δὲ χεῖλεσι φορέσει ἐπιγνωμοσύνην. Κηρία μέλιτος λόγοι καλοὶ, γλύκασμα δὲ αὐτοῦ ἴασις ψυχῆς. Εἰσὶν ὁδοί, δοκοῦσαι ὀρθαί εἶναι ἀνδρὶ· τὰ μέντοι τελευταῖα αὐτῶν βλέπει εἰς πυθμένα Ἄδου. Ἀνὴρ ἐν πόνοις πονεῖ ἑαυτῷ, καὶ ἐκβιχίζεται τὴν ἀπώλειαν ἑαυτοῦ· ὁ μὲν

τα σκολιὸς ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ στόματι φερεῖ τὴν ἀπώλειαν. Ἀνὴρ ἄφρων ὀρύσσει ἑαυτὸν κακὰ, ἐπὶ δὲ τῶν ἑαυτοῦ χειλέων θησαυρίζει κῆρ. Ἀνὴρ σκολιὸς διαπέμπεται κακὰ, καὶ λαμπτήρα δόλου πυρσεύει κακοῖς, καὶ διαχωρίζει φίλους. Ἀνὴρ παράνομος ἀποπειράται φίλων, καὶ ἀπάγει αὐτούς εἰς ὁδοὺς οὐκ ἀγαθὰς· στηρίζων δὲ ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λογίζεται δαστραμμένα, ἐπιδάκνων δὲ τοῖς χειλέσιν αὐτοῦ, ὀρίζει πάντα τὰ κακὰ· οὗτος καίμινός ἐστι κακίας. Στέφανος καυχίσεως γῆρας, ἐν δὲ ὁδοῖς δικαιοσύνης εὐρίσκεται. Κρείστων ἀνὴρ μακρόθυμος, ἰσχυρὸς· ὁ δὲ κρατῶν ὀργῆς, κρείστων τοῦ καταλαμβανομένου πόλιν. Εἰς κόλπῃς ἐπέρχεται πάντα τοῖς ἀδίκοις· παρὰ δὲ Κυρίου πάντα τὰ δίκαια. (Κεφ. 12. 1). Κρείστων ψωμὸς μεθ' ἡδονῆς ἐν εἰρήνῃ, ἢ οἶκος πλήρης πολλῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀδίκων θυμάτων μετὰ μάχης. Οἰκέτης νοήμων κρατήσῃ δεσποτῶν ἀφρόνων, ἐν δὲ ἀδελφοῖς διελίται μέρη. Ὡς περ δοκιμάζεται ἐν καμίνῳ ἄργυρος καὶ χρυσός, οὕτως ἐκλεκταὶ καρδίαι παρὰ Κυρίῳ. Κακὸς ὑπακούει γλώσσης παρανόμων· δικαίος δὲ οὐ προσέχει χεῖλεσι ψευδέσιν. Ὁ καταγελῶν πτωχοῦ, παροξύνει τὸν ποιήσαντα αὐτόν· ὁ δὲ ἐπιχαίρων ἀπολλυμένῳ, οὐκ ἀθωωθήσεται· ὁ δὲ ἐπισπλαγχνιζόμενος ἐλεηθήσεται. Στέφανος γερόντων, τέκνα τέκνων· καύχημα δὲ τέκνων, πατέρες αὐτῶν. Τοῦ πιστοῦ ὅλος ὁ κόσμος τῶν χρημάτων, τοῦ δὲ ἀπίστου οὐδὲ ὀβολός. Οὐκ ἀρμόσει ἄφρονι πιστὰ, οὐδὲ δικαίῳ χεῖλη ψευδῆ. Μισθὸς χαρίτων, ἡ παιδεία τοῖς χρωμένοις· οὐ δ' ἂν ἐπιστρέψῃ, εὐδοθηθήσεται. Ὃς κρύπτει ἀδικήματα, ζητεῖ φίλιαν· ὁ δὲ μισεῖ κρύπτειν, δάστησι φίλους καὶ οἰκείους. Συντριβεῖ ἀπειλή καρδίαν φρονίμου· ἄφρων δὲ μαστιγωθείς, οὐκ αἰσθάνεται. Ἀντιλογίας ἐγείρει πᾶς κακός· ὁ δὲ Κύριος ἄγγελον ἀνελεήμονα ἐκπέμψει αὐτῷ. Ἐμπεσεῖται μέριμνα ἀνδρὶ νοήμονι· οἱ δὲ ἄφρονες διαλογιούνται κακὰ. Ὃς ἀποδίδωσι κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, οὐ κινήσεται κακὰ ἐκ τοῦ οἴκου αὐτοῦ. Ἐξουσίαν δίδωσι λόγοις ἀρχὴ δικαιοσύνης· προηγεῖται δὲ τῆς ἐνδείας στάσις καὶ μάχη. Ὃς δίκαιον κρίνει τὸν ἀδικόν, ἀδικόν δὲ τὸν δίκαιον, ἀκάθαρτος καὶ βδελυκτός παρὰ Θεῷ. Ἴνα τί ὑπῆρξε χρήματα ἄφρονι; κτήσασθαι γὰρ σοφίαν ἀκαίριος οὐ δυνήσεται. Ὃς ὑψηλὸν ποιεῖ τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, ζητεῖ συντριβῆν· ὁ δὲ σκολιάζων τοῦ μαθεῖν, ἐμπεσεῖται εἰς

κακά· Εἰς πάντα καιρὸν φίλος ὑπαρχέτω σοι·
ἀδελφοὶ δὲ ἐν ἀνάγκαις χρήσιμοι ἔστωσαν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Λειτουργίας τῶν
Προηγιασμένων· ἐν ἧ μεταλαμβάνομεν καὶ τῶν
ἀγίων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων.

Διὰ εἶδέναι, ὡς εἶν φθᾶση ὁ Εὐαγγελισμὸς κατὰ τὴν
ἡμέραν ταύτην, προβάλλεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου
Κανόνος τῆ Τρίτη, ἢτοι τῆ Δευτέρα ἰσπίρας· ἡ δὲ Ἐορ-
τὴ γίνεται ἀμετάθετος.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Ε. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον Τριαδικά· καὶ
μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυ-
ρώσιμα καὶ Σταυροθεοτοκ. τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.
Μετὰ δὲ τὴν β΄. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Κα-
θίσματα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εξέτεινας Χριστέ, τὰς παλάμας ἐν Ξύλῳ
ζώμενος πληγὴν, τοῦ Ἀδάμ ταῖς πληγαῖς
σου· διὸ ἰκετεύω σε, τὰς πληγαῖς μου θεραπεύ-
σον, ἃς ἀπέθετο, ἐν τῇ ψυχῇ μου ὁ πλάγιος,
καὶ ἀξίωσον, ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ, Σωτήρ
θεραπεῦσαί σε.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Ορῶσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ,
νεκρὸν ἐπὶ σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα·
Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύ-
ματι, τίς ἡ ἄφατος, οὐκονομία σου αὕτη, δι' ἧς
ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, Οἰκτίρ-
μον πλαστούργημα;

Μετὰ τὴν γ΄. Στιχολογίαν, ἕτερα.

Ἦχος πλ. β΄. Ἐλπίς τοῦ Κόσμου.

Σταυρὲ τοῦ Κόσμου φυλακτήρ, τῶν δαιμό-
νων διώκτα, τοὺς σὲ κτωμένους ἐν παντί,
προσασίαν ἄμαχον, ἀξίωσον τὸ τῆς Νηστείας
διελθεῖν, ὑπόλοιπον ἐν συνειδήσει καθαρᾷ, εὐθύ-
νων ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἐνώπιον Χριστοῦ, Ξύλον
εὐλογημένον.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Αγνή Παρθένη καὶ σεμνή, τῶν Ἀγγέλων ἡ
δόξα, ὅτε παρέστης τῷ Σταυρῷ, τοῦ Υἱοῦ
καὶ Θεοῦ σου, μὴ φέρουσα ὄραν, τὰς παροντίας
τῶν ἐχθρῶν, ἐκραύγαζες ὀδυνωμένη μητρικῶς·
Πῶς φέρεις ὦ Φιλάνθρωπε τὰς πάντων ἀπειλαῖς;
Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ Τριώδια
εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογεῖται καὶ
ἡ ε΄. Ὁδὴ.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὁδὴ ε΄. Ἦχος γ΄. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Ο ἐκτείνας, Οὐρανὸν ὡσεὶ δέρρον ἐξέτεινας,
τὰς παλάμας, ἐν Σταυρῷ Ἰησοῦ ὑπερά-
γαθε· διὸ ἰκετεύω σε· κατατετινόμενον ἐχθροῦ
με, ταῖς ἐπιρθείαις οἰκτείρησον.

Αφύπνωσας, ἐν Σταυρῷ Ἰησοῦ ὑπεράγαθε,
ἐγρήγορσιν, σωτηρίας ἡμῖν παρεχόμενος,
τοῖς κειμένοις Κύριε, ἐν κατωτάτῳ ἀπώλειας·
ὄθεν σε πίστει δοξάζομεν.

Τοῦ Παθους σου, τὴν ἡμέραν ἰδεῖν καταξίω-
σον, τοὺς δούλους σου, φωτισθέντας καρ-
δίας φαιδρότητι, καὶ τὴν ζωφόρον σου, Σω-
τήρ Ἀνάστασιν ὑμνοῦντας, τὸ κράτος τῆς Βα-
σιλείας σου. Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσά σε, ἐν σταυρῷ ἠρτημένον ἡ Πάινα-
γνος, ἠλάλαζε, τετρωμένη τὰ σπλάγχνα
καὶ ἔλεγε· Διὰ σπλάγχνα Κύριε, σὼν οἰκτιρ-
μῶν παθεῖν ἠνέσχου, πᾶσι παρέχων ἀπάθειαν.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β΄. Ἐκ νυκτὸς ὄρθριζοντα.

Εν σταυρῷ Φιλάνθρωπε τὰς χεῖράς σου, ἠ-
πλωσας, ἠλωσαν, νύξαντες καὶ τὴν Πλευ-
ραὶν, τῇ λόγχῃ Ἰουδαῖοι· καὶ φέρεις πάντα Χρι-
στέ, ἵνα ἡμεῖς σωθῶμεν.

Ξύλου βρώσει τέθνηκε ποτὲ ὁ Ἀδάμ, πάλιν
ἐν δὲ εὐρατο ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ζῶν,
δι' ἧς Οἰκτίρμον, ἐπαπολαύει τρυφῆς, ἔνδον τοῦ
Παραδείσου.

Δόξα Πατρὶ.

Μοναδα τῇ φύσει σε Τριάς ἀνυμνῶ, ἀναρχον
ἄκτιστον, ἀρχικὴν βασιλικὴν, ὑπερτελεῖ
Ἐνάδα, Θεὸν καὶ φῶς καὶ ζῶν, δημιουργὸν τῆ
Κόσμου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ ὑπερφυεῖ σου κηῖσει Ἀγνή, νόμοι σοι
φύσεως, καταλύονται σαφῶς· καὶ γὰρ
ἀσπόρως τίκεις, τὸν πρὸ αἰῶνων Θεόν, ἐκ
Πατρὸς γεννηθέντα.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν Σταυρὸν τὴν Λόγχην καὶ τοὺς Ἦλις σε,
σέβομαι Δέσποτα· δι' αὐτῶν γὰρ τῆς φθα-
ραῖς, ἡμᾶς ἀπελυτρώσω, ἐν τῷ σῶ πάθει Χριστέ,
ἀπαθανατισθέντας.

Ὁ Εἰρμός.

Εκ νυκτὸς ὄρθριζοντα Φιλάνθρωπε, φώ-
τισον δέομαι, καὶ ὄστησον καί με, ἐν

» ταῖς προστασίμασί σου, καὶ διδάξόν με Σω-
» τῆρ, περὶ τὸ θέλημά σου.

Ὡδὴ ἡ Θαύματος ὑπερφουῶς.

Η μβλυνας τοῦ πονηροῦ Σῶτερ τὰ κέντρα,
καθηλούμενος ἦλοις ἐν ξύλῳ, ἀκανθῶν
διαδήμα, ἀνεδύσω χλευαστικῶς, ἐκρίζων τῆς
παραβάσεως τὴν ἀκανθάν· διὸ ἀνυμνοῦντές
σαι κραυγάζομεν· Εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα
τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Η πλωσας ἐπὶ Σταυροῦ Χριστέ παλάμας,
τὸ ἀνθρώπινον ἐπισυνάγων, πρὸς τὴν σὴν
ἐπίγνωσιν, καὶ τῆ λόγῃ τὴν σὴν Πλευράν,
κεντηθῆναι κατεδέξω, ἀναβλύσας ἡμῖν, πηγὴν
φωτισμοῦ τοῖς ἀναμέλπουσιν· Εὐλογεῖτω ἡ
Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρ εἰθροῖς εὐσπλαγχνίας σου Οἰκτίρμον, ἀπο-
κάθαρόν μου τὴν καρδίαν, ἀμαρτίας δή-
ματι, σπλωθεῖσαν καὶ ποταμοῦς, κατανύξω
πηγάζου με ἀξίωσον, Χριστέ Ἰησοῦ, ἵνα κραυ-
γάζω σοι· Εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύ-
ριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Στάμνον σε τὸ θεῖον Μάιννα κεντημένην, τῆς
Θεότητος ἐγνωμεν Κόρη, κιβωτὸν καὶ
τράπεζαν, καὶ λυχνίαν, θρόνον Θεοῦ, καὶ πα-
λάτιον καὶ γέφυραν μετάγουσαν, πρὸς θεῖαν
ζωὴν τοὺς ἀναμέλποντας· Εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις
πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος. Ἐῶν Παίδων τὴν ᾠδὴν.

Σταυρούται ὁ Χριστὸς, καὶ ζωούμενος ἐγώ,
συμφάλλω τοῖς Παισίν· Εὐλογεῖτε, τὰ
ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ο κόσμος ἐκ φθορᾶς, τῆ σταυρώσει σου
ρύσθεις, συμφάλλει τοῖς Παισίν· Εὐλο-
γεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.
Τριάς ἰσοκλής, ὁμοούσιε Μοναῖς, ὁ Πατήρ,
καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα, σῶσόν με
τὸν πίστει ὑμνοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον τῆς ἀγνῆς, Θεοτόκου προσκυνῶ,
συμφάλλων τοῖς Παισίν· Εὐλογεῖτε, τὰ
ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Υμνῶ σου τὸν Σταυρόν, δι' οὗ σέσωσμαι
Σωτήρ, συμφάλλων τοῖς Παισίν· Εὐλο-
γεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

Ἐῶν Παίδων τὴν ᾠδὴν, ἐκμιμούμενος βοῶ,
συμφάλλων τοῖς Παισίν· Εὐλογεῖτε, τὰ
ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ δ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου.

Εἶδεν Ἥλιος τὸν Κύριον, ἐν λεπτοτάτῃ αὔρᾳ,
λεπτύνας πρότερον, σάρκα προσευχῶν,
καὶ νησιῶν ἐπίδοσεν· ὃν ζηλοῦσα ψυχὴ μου
ἀπόρριψον, τῶν ἡδονῶν τὸ πάχος, ὅπως δεῖσῃ
τὸν ποθούμενον.

Εὐλῶ ἀνυψώσας πρότερον, ὁ Μωϋσῆς τὸν
ὄφιν, Σῶτερ ἐτύπου σου τὴν ἀνυψωσιν,
τὴν ἐν Σταυρῷ ὑπεράγαθε· ἰοβόλου κακίας
τοῦ ὄφρου, δι' οὗ ἀπελυτρώσω, πάντα τὰ ἔθνη
προσκυνούντά σε.

Τάφῳ ῥαθυμίας κείμενος, ἐπιβαρῦντα ἔχων,
λίθον πωρώσεως, τὸν ἀείζωον μὴ συνῶν
Σῶτερ λόγον σου, καὶ τοῦ φόβου σου μὴ αἰσθα-
νόμενος, οἰκτείρησόν με σῶσον, τῷ σῶφ ἔλεε
πολύεε.

Θεοτοκίον.

Πάντων ὑπερτέρα Δέσποινα, τῆς τῶν παθῶν
κακίας, δεῖξον ὑπέρτερον, τὸν δοξαζόντα
παναληθῆ Θεοτόκον σε, καὶ ὑμνοῦντα τὸν τόκον
σου ἄχραντε, τὸν ἀκαταληψία, Θεοχαρίτωτε
τιμώμενον.

Εἰρμός ἄλλος. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Σταυρούσαι καὶ σῶζεις με, καὶ θνήσκεις
καὶ ζωαῖς ἐμέ· ὦ εὐσπλαγχνίας! ὦ φι-
λανθρωπίας σου! τίς εἶδε, τίς ἤκουσε, Δεσπό-
την ὑπὲρ δούλων, ἐλόντα θάνατον ὄρατόν;
ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, ἀγαθότητί σου Κύριε.

Ο ἥλιος ἔδυσε, σταυρούμενον ὡς εἶδέ σε·
πῶς γὰρ μὴ ἔδυ, τὴν ὕβριν αἰσθόμενος,
τοῦ Δημιουργοῦ αὐτῆ, ὡς καὶ ἡ Κτίσις πᾶσα,
συγκλονομένη ταῖς σταυρωταῖς, σιωπῶσα ἀ-
νεβόα· Ὅτι σὺ Θεὸς ὑπάρχεις παντός.

Δόξα.

Μόνου Μονογενῆτερ, μονογενοῦς Υἱοῦ Πα-
τῆρ, καὶ μόνη μόνου, φῶς φωτὸς ἀπαύ-
γασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ ἅγιον
Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν· ὦ Τριάς
μοναῖς ἀγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐκπλήττει με
Πανάμωμε· πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρος
τὸν ἀληκτον; εἶπέ πῶς παρθενεύεις, γεννήσα-
σα ὡς μήτηρ; Τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαθῶν,
τὸ τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θέλει γὰρ καὶ
δύναται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἡμεῖς ὑπέστησθαι, ἕκαστον μέλος πάθημα· πυγμὴν ἢ κάρα, ἢ ὄψις ραπίσματα, αἱ χεῖρες προσηλώσεις, καὶ ἡ πλευρὰ τὴν λόγχην, καὶ τὰ ἐξαιρέτα τοῦ Σταυροῦ· ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, εὐσπλαγγίᾳ σου Σωτῆρ ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάνδρου, ἀφθορος ἢ κύνσις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινεκοῦται τὰς φύσεις· διὸ σε πᾶσαι αἱ γυναικί, ὡς Θεόνυμφον
- » Μητέρα, ὀρθοδοξῶς μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Ἀίνων, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ μεταλῆστών, ἐν Σταυρῷ προσπαγεῖς Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τῷ μῶλωπί σου, τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἰασάμενος, μὴ παρίδῃς με νοσητοῖς ὁδοστάταις, καὶ λησταῖς ἀσωματοῖς ἐμπεσόντα, καὶ τῆς ἀρετῆς ὑπ' αὐτῶν ἐκδεδέντα, καὶ χαλεπῶς τραυματισθέντα, παρὰ μηδενὸς δὲ τῶν ὀσίων, ἰαθῆναι δυνάμενον· ἡμίθνητος γάρ εἰμι, βραχύτατον ἔχων ζωῆς λείψανον, τὴν εἰς σέ μόνην ἐλπίδα, τὸν καὶ νεκροῖς ζωὴν παρέχοντα· ἀλλὰ καταδυσόν μου τὰ τραύματα, τὴν σὴν ἐπιστάξας μοι χρηστότητα, μόνε Φιλάνθρωπε.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ ἡμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβίμ; ὅτι ἡμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός. Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἀγγέλους; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε. Δυναμίεις; ἐνεργεῖτε ἐν ταῖς θαύμασι. Πολλὰ ὑμῶν τὸ ὄνομα, καὶ μίζονα τὰ χαρίσματα· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο, ληστών κρεμάμενον, ὃν δίχα πόνου, καὶ φθορᾶς τέτοκε· πῶς σε ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σπλαγγιον ἐμόν, Ἰησοῦ γλυκύτατε, σταυρῷ προσήλωσεν;

Εἰς τὴν Τριθέκην. Προπάριον τῆς

Ἡροφητίας. Ἦχος πλ. α'.

Ὁ περὺμνητος εἰ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ σαλεύων τὴν γῆν, εἰς τὸ ἐπιστρέψαι, καὶ σωθῆναι τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ, καὶ πάλιν στερεῶν αὐτήν, διὰ ἰδίαν ἀγαθότητα, καὶ

ἀφατον εὐσπλαγγίαν· πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'. Ψαλμὸς ρ'.

Ἐλεος καὶ κρίσιν ἄσσομαί σοι, Κύριε.

Στίχ. Ψαλῶ καὶ συνήσω ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ.

Ἡροφητίας Ἠσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 1.

Ὁ ὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ, ὁ ποιήσας τὰ ἐπερχόμενα· Ἐρωτήσατέ με περὶ τῶν υἱῶν μου, καὶ περὶ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν μου ἐντείλασθέ μοι. Ἐγὼ ἐποίησα τὴν γῆν, καὶ ἄνθρωπον ἐπ' αὐτῆς· ἐγὼ τῇ χειρὶ μου ἐστερέωσα τὸν Οὐρανόν· ἐγὼ πᾶσι τοῖς ἄστροις ἐντείλαμην· ἐγὼ ἤγειρα αὐτόν μετὰ δικαιοσύνης βασιλέα, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοὶ αὐτῆ εὐθείαι· οὗτος οἰκοδομήσει τὴν πόλιν μου, καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ μου ἐπιστρέψει, οὐ μετὰ λύτρων, οὐδὲ μετὰ δώρων, εἶπε Κύριος Σαββαῶθ. Οὕτω λέγει Κύριος· Ἐκοτίασεν Αἴγυπτος, καὶ ἐμπορεῖα Αἰθιοπίων, καὶ οἱ Σαβαίτη ἀνδρες ὑψηλοὶ ἐπὶ σέ διαθήσονται, καὶ σοὶ ἔσονται δαῦλοι, καὶ ὀπίσω σου ἀκολουθήσουσι δεδεμένοι χειροπέδαις, καὶ διαθήσονται πρὸς σέ, καὶ προσκυνήσουσί σοι, καὶ προσεύξονται ἐν σοὶ· ὅτι ὁ Θεός ἐν σοὶ ἔστι, καὶ οὐκ ἔστι Θεός πλην σοῦ. Σὺ γὰρ εἶ Θεός, καὶ οὐκ ἔδειμεν· ὁ Θεός τοῦ Ἰσραὴλ σωτήρ. Αἰσχυνηθήσονται καὶ ἐντραπήσονται πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πορεύσονται ἐν αἰσχύνῃ. Ἐγκακίσεσθε πρὸς με, νῆσοι. Ἰσραὴλ σώζεται ὑπὸ Κυρίου σωτηρίαν αἰώνιον· οὐκ αἰσχυνηθήσονται, οὐδὲ μὴ ἐντραπῶσιν ἕως τοῦ αἰῶνος ἔτι, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ρα'

Κύριε, εἰσακούσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ ἡ κραυγὴ μου πρὸς σέ ἐλθέτω.

Στίχ. Μὴ ἀποσρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ.

Ἡ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Ε. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Μετὰ τὸν Προομιτικόν, καὶ τὰ, Πρὸς Κύριον, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρά, τοῦ Τριψοδίου γ' καὶ τῆς Θεοτόκου ζ'.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Ὁ ἐξ Ἰερουσαλήμ, σοῦ τῶν θαύτων ἐντολῶν ἐξερχόμενος, καὶ πρὸς τὰ πάθη τῆς Ἰε-

ριχῶ καταντήσας, τῇ δόξῃ τῆς αἰτιμίας, τῶν βιωτικῶν μελημάτων κατασυρεῖς, λησταῖς περιέπεσον τῶν λογισμῶν, τῆς υἰοθεσίας τῇ χάριτι, τὸν χιτῶνα ὑπ' αὐτῶν ἐκδυθεῖς, καὶ ταῖς πληγαῖς, ὡς ἄπνους κατακίμαι. Ἰερεὺς δὲ παρῶν, καὶ τὸ πτώμα κατιδῶν, οὐ προσέσχε. Λευίτης, καὶ αὐτὸς βδελυζάμενος, ἀντιπαρῆλθέ μοι. Σὺ δὲ Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου ἀφράστως σαρκωθείς, τῇ ἐκχύσει τοῦ σωτηρίου, καὶ ἐκουσίως ἐκ πλευρᾶς σου, ἐκχυθέντος Αἵματος καὶ ὕδατος, ὡς ἔλαιον ἐπιστάξας Χριστὸς ὁ Θεός, ταῖς οὐλαῖς τῶν τραυματίων μου, τῇ μοτώσει περισφιγξον, καὶ πρὸς ἑράνιον συγκαταριθμησον χώρον, ὡς εὐσπλαγχνος.

Δίς.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐπιχρηρὰ Προσόμοια τῆς Θεοτόκου τὰ παρόντα γ'. ποιοῦντες αὐτὰ ἑπτὰ.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθήμενοι.

Βουλὴν προαιώνιον, ἀποκαλύπτων σοι Κόρη, Γαβριὴλ ἐφέστηκε, σὲ κατασπαζόμενος, καὶ φθειγγόμενος· Χαῖρε γῆ ἄσπορε· χαῖρε βράτε ἀφλεκτε· χαῖρε βάθος δυσθεώρητον· χαῖρε ἡ γέφυρα, πρὸς τοὺς Οὐρανούς ἡ μετάγυσα· καὶ κλίμαξ ἡ μετάρσιος, ἣν ὁ Ἰακώβ ἐθεάσατο· χαῖρε Δεῖα στάμνε, τοῦ μάννα· χαῖρε λύσις τῆς ἀραῖς· χαῖρε Ἀδαὶμ ἡ ἀνάκλησις· μετὰ σοῦ ὁ Κύριος.

Φαίνη μοι ὡς ἄνθρωπος, φησὶν ἡ ἄφθορος Κόρη, πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον, καὶ πῶς φθέγγῃ ῥήματα ὑπὲρ ἄνθρωπον; μετ' ἐμοῦ ἔφησ γάρ, τὸν Θεὸν ἔσσεσθαι, καὶ σκηνώσειν ἐν τῇ μητρᾷ μου· καὶ πῶς γεννήσομαι; λέγε μοι, χωρίον εἰρύχωρον, καὶ τόπος ἀγιασματος, τοῦ τοῖς Χερουβὶμ ἐπιβαίνοντος. Μὴ με δελεάσης ἀπάτη· οὐ γὰρ ἔγνω νῆδον· γάμου ὑπάρχω ἀμύητος· πῶς οὖν παῖδα τέξομαι;

Θεὸς ὅπου βούλεται, νικάται φύσεως τάξεις, φησὶν ὁ Ἀσώματος, καὶ τὰ ὑπὲρ ἄνθρωπον διαπράττεται· τοῖς ἐμοῖς πίστευε, ἀληθεῖσι ῥήμασι, Παναγία ὑπεράμωμε. Ἡ δὲ ἐδόθησ· Ἔνοιτό μοι νῦν ὡς τὸ ῥῆμά σου· καὶ τέξομαι τὸν ἄσαρκον, σάρκα ἐξ ἐμῆ δανεισάμενον, ὅπως ἀναγάγῃ, τὸν ἄνθρωπον ὡς μόνος δυνατός, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα, διὰ τῆς συγκράσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'. Θεοφάνους.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον, ἀνακαλύπτεται σήμερον, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς ἀν-

θρώπου γίνεται, ἵνα τοῦ χείρονος μεταλαβῶν, μεταδῶ μοι τοῦ βελτίονος· ἐψεύσθη πικλαὶ Ἀδαὶμ, καὶ Θεὸς ἐπιθυμήσας οὐ γέγονεν· ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδαὶμ ἀπεργάσῃται. Εὐφρανέσθω ἡ ἑτίσις, χορευέτω ἡ φύσις, ὅτι Ἀρχάγγελος Παρθένω, μετὰ δέους παρίσταται, καὶ τὸ Χαῖρε κομίζει, τῆς λύπης ἀντίθετον. Ὁ δια σπλάγχνα, ἐλέησε ἐνανθρωπήσας, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Εἰσοδος· καὶ μετὰ τὸ, Φῶς Ἰλαρὸν, εὐθείς·

Ἑσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ρβ'.

Οἰκτιρῶν καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος.

Στίχ. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγκωσμα.

Κεφ. ΚΒ'. 4.

Εγένετο μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα, ὁ Θεὸς ἐπέειραζε τὸν Ἀβραάμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀβραάμ Ἀβραάμ· καὶ εἶπεν· Ἴδου ἐγώ. Καὶ εἶπε· Λάβε τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητόν, ὃν ἠγάπησας, τὸν Ἰσαάκ, καὶ πορευθήτι εἰς τὴν γῆν τὴν ὑψηλὴν, καὶ ἀνένεγκε αὐτὸν ἐκεῖ εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἐπὶ ἐν τῶν ὄρεων, ὧν ἄνθρωποι εἶπω. Ἀναστὰς δὲ Ἀβραάμ τὸ πρωῖ, ἐπέσειξεν τὸν ὄνον αὐτοῦ· παρελαβε δὲ μετ' ἑαυτοῦ δύο παῖδας, καὶ Ἰσαάκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· καὶ σχίσας ξύλα εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἀναστὰς ἐπορεύθη· καὶ ἦλθεν εἰς τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός· τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ. Καὶ ἀναβλέψας Ἀβραάμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε τὸν τόπον μακρόθεν· καὶ εἶπεν Ἀβραάμ τοῖς παισὶν αὐταῖ· Καθίσατε αὐτοῦ μετὰ τῆς ὄνου· ἐγὼ δὲ καὶ τὸ παιδάριον, διελευσόμεθα ἕως ᾧδε· καὶ προσκυνήσαντες, ἀναστρέψομεν πρὸς ἡμᾶς. Ἔλαβε δὲ Ἀβραάμ τὰ ξύλα τῆς ὀλοκαρπώσεως, καὶ ἐπέθηκεν Ἰσαάκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἔλαβε δὲ καὶ τὸ πῦρ μετὰ χεῖρας, καὶ τὴν μάχαιραν· καὶ ἐπορεύθησαν αἱ δύο ἅμα. Εἶπε δὲ Ἰσαάκ πρὸς Ἀβραάμ τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πάτερ· Ὁ δὲ εἶπε· Τί ἐστὶ τέκνον; Εἶπε δὲ· Ἴδὲ τὸ πῦρ καὶ τὰ ξύλα· ποῦ ἐστὶ τὸ πρόβατον τὸ εἰς ὀλοκάρπωσιν; Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· Ὁ Θεὸς ὄφεται ἑαυτῷ πρόβατον εἰς ὀλοκάρπωσιν, τέκνον. Πορευθέντες δὲ ἀμφότεροι ἅμα, ἦλθον ἐπὶ τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός· καὶ ὠκοδόμησεν ἐκεῖ Ἀβραάμ τὸ θυσιαστήριον, καὶ ἐπέθηκε τὰ ξύλα· καὶ συμποδίσας Ἰσαάκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω τῶν ξύλων· καὶ ἐξέτεινεν Ἀβραάμ τὴν χεῖρα αὐτοῦ λαβεῖν, τὴν μάχαιραν, σφραξαι τοῖ

υἰὸν αὐτοῦ. Καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν Ἄγγελος Κυρίου ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀβραάμ, Ἀβραάμ· Ὁ δὲ εἶπεν· Ἴδου ἐγὼ· καὶ εἶπε· Μὴ ἐπιβάλης τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὸ παιδάριον, μηδὲ ποιήσης αὐτῷ μηδέν· νῦν γὰρ ἔγνω, ὅτι φοβῆ σὺ τὸν Θεόν, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ. Καὶ ἀναβλέψας Ἀβραάμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε· καὶ ἰδοὺ, κριὸς κατεχόμενος ἐν φυτῷ Σαβέκ τῶν κεράτων· καὶ ἐπορεύθη Ἀβραάμ, καὶ ἔλαβε τὸν κριόν, καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἀντὶ Ἰσαὰκ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Καὶ ἐκάλεσεν Ἀβραάμ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, Κύριος εἶδεν· ἵνα εἴπωσι σήμερον, ἐν τῷ ὄρει Κύριος ὤφθη. Καὶ ἐκάλεσεν Ἄγγελος Κυρίου τὸν Ἀβραάμ δευτέρον ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, λέγων· Κατ' ἐμαυτοῦ ὤμοσα, λέγει Κύριος· οὐ ἔνεκεν ἐποίησας τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ, ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου, ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ὡς τὴν ἄμμον, τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης· καὶ κληρονομήσει τὸ σπέρμα σου τὰς πόλεις τῶν ὑπεναντίων· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἀνθ' ὧν ὑπήκουσας τῆς ἐμῆς φωνῆς.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ργ'.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε!

Στιχ. Εὐλόγει, ἢ ψυχῆ μου, τὸν Κύριον.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΖ'. 17.

Αδελφοὶ ἐν ἀνάγκαις χρήσιμοι ἔστωσαν· τούτου γὰρ χάριν γεννῶνται. Ἄνθρωποι ἄρρων ἐπικροτεῖ καὶ ἐπιχαίρει ἑαυτῷ, ὡς καὶ ἡ ἐγγυῶμενος ἐγγυῆ τὸν ἑαυτοῦ φίλον· ἐπὶ δὲ τῶν ἑαυτοῦ χειλέων πῦρ θησαυρίζει. Φιλανθρωπῶν χαίρει μάχαις, ὑψῶν δὲ θύραν αὐτοῦ, ζητεῖ συντριβὴν· ὁ δὲ σκληροκαρδὸς οὐ συναντᾷ ἀγαθοῖς. Ἄνθρωπος εὐμετάβολος γλώσση, μπεσεῖται εἰς κακὰ· καρδία δὲ ἄφρονος, ὁ ὕνη τῷ κερτημένῳ αὐτῇ. Οὐκ εὐφραίνεται πατήρ ἐφ' υἱῷ ἀπαιδευτῷ· υἱὸς δὲ φρόνιμος εὐφραίνει μητέρα αὐτοῦ. Καρδία εὐφραινομένη εὐεκτηῖν ποιεῖ· ἄνθρωπος δὲ λυπηροῦ ζηραίνεται ὅσταν. Λαμβάνοντος δῶρα ἀδίκως ἐν ὀλποῖς, οὐ κατενοδοῦνται αἱ ὁδοί· ἀσεβῆς δὲ ἐκκλίνει ὁδοὺς δικαιοσύνης. Πρόσωπον συντόν, ἄνθρωπος σοφοῦ· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῷ ἄφρο-

νος ἐπ' ἄκρα γῆς. Ὁργὴ πατρὶ υἱὸς ἄφρων, καὶ ὀδύνη τῇ τεκούσῃ αὐτόν. Ζημιοῦν ἄνθρωπος δίκαιον ἢ καλόν, οὐδὲ ὅσιον ἐπιβουλεύειν δυνασταῖς δικαίοις. Ὃς φεῖδεται ῥῆμα προέσθαι σκληρόν, ἐπιγνώμων· μακρόθυμος δὲ ἄνηρ, φρόνιμος. Ἀνοήτῳ ἐπερωτήσαντι σοφίαν, σοφία λογισθήσεται· ἐννεὸν δέ τις ἑαυτὸν ποιήσας, δόξει φρόνιμος εἶναι. Προφάσεις ζητεῖ ἄνηρ βουλόμενος χωρίζεσθαι ἀπὸ φίλων, ἐν παντὶ δὲ καιρῷ ἐπονειδιστός ἐσται. (Κεφ. ΙΗ'. 4). Οὐ χρεῖαν ἔχει σοφίας ἐνδεὴς φρενῶν, μᾶλλον γὰρ ἄγεται ἀφροσύνη. Ὃταν ἔλθῃ ἀσεβῆς εἰς βῆθος κακῶν, καταφρονεῖ· ἐπέρχεται δὲ αὐτῷ ἀτιμία καὶ ὄνειδος. Ὑδὼρ βαθύ λόγος ἐν καρδίᾳ ἀνδρός, ποταμὸς δὲ ἀναπηδῶν, καὶ πηγὴ ζωῆς. Θαυμάσαι πρόσωπον ἀσεβοῦς οὐ καλόν, οὐδὲ ὅσιον ἐκκλίνει τὸ δίκαιον ἐν κρίσει.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων. Εἰς τὰ Ἀπόδειπνα, ψάλλομεν τὸν νεκρώσιμον Κανόνα τοῦ ἐνδιατάκτου Ἰησοῦ· ὡσαύτως καὶ τὸ Μηναῖον τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἀγίου.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΤΗΝ ΙΚΕΤΗΡΙΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ,

Εἰς τὸν ἀκαθίστον ὕμνον

τῆς ὑπεραγίας θεοτοκοῦ.

Τῇ Παρασκευῇ ἑσπέρας, περὶ ὥραν δ'. τῆς νυκτὸς σημαίνει. Συναχθέντες δὲ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, ψάλλομεν ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους εἰς Ἦχον πλ. δ'. τὸ,

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν. Ἐκ γ'. Εἴθ' οὕτω τὸ παρὸν Τροπάριον αὐτόμελον, καὶ αὐτὸ ἐκ γ'. καὶ μετὰ μέλους. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς λαβὼν ἐν γνώσει, ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσήφ σπουδῇ ἐπέστη, ὁ Ἀσώματος λέγων τῇ Ἀπειρογάμῳ· Ὁ κλίνας τῇ καταβάσει τοὺς Οὐρανοὺς, χωρεῖται ἀναλλοιώτως ὅλος ἐν σοί· ὃν καὶ βλέπων ἐν μήτρᾳ σου, λαβόντα δούλου μορφὴν, ἐξίσταμαι κραυγάζων σοι· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Μετὰ δὲ τὴν Στιχολογίαν τοῦ Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου, τοῦ, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, ψάλλομεν εὐθύς, ἀργῶς πάλιν καὶ μετὰ μέλους, δίχορον τὸ παρὸν,

Κοντάκιον αὐτόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, Ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια,

Ἀναγράψω σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε.

Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον,
Ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον,
Γ'να κράζω σοι· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως τοὺς εἰκοσιτέσσαρας κατὰ Ἀλφάβητον Οἴκους (*)· ἡμεῖς δὲ εἰς τὴν τούτων Ἀνάγνωσιν ἰστάμεθα· καὶ λέγει πρῶτον τοὺς ἐπομένους ἔξ Οἴκους.

Αγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη,
εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ, Χαῖρε· (ἐκ γ.)
καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε
θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο, καὶ ἴστατο κραυγάζων
πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα·

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει· χαῖρε, δι' ἧς
ἡ ἀρὰ ἐκλείψει.

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδαὴ ἡ ἀνάκλησις· χαῖ-
ρε, τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις.

Χαῖρε, ὕψος δυσαναβάτου ἀνθρωπίνους λογι-
σμοῖς· χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον, καὶ Ἀγ-
γέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε,
ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.

Χαῖρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον· χαῖρε, γασ-
τήρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ Κτίσις· χαῖρε, δι' ἧς
βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Βλέπουσα ἡ Ἁγία, ἑαυτὴν ἐν ἀγνείᾳ, φησὶ
τῷ Γαβριὴλ θαρσαλέως· Τὸ παραδοχόν
σου τῆς φωνῆς, δυσπαραδέκτόν μου τῇ ψυχῇ
φαίνεται· ἀσπόρου γὰρ συλλήψεως τὴν κύησιν
πῶς λέγεις; κράζων·

Ἀλληλοῦϊα.

Γνώσιν ἄγνωσον γνῶναι, ἡ Παρθένοσ ζητου-
σα, ἐβόησε πρὸς τὸν λειτουργοῦντα· Ἐκ
λαγόνων ἀγνῶν Υἱόν, πῶς ἐστὶ τεχθῆναι δυνα-
τόν; λέξον μοι. Πρὸς ἣν ἐκεῖνος ἔφησεν ἐν φό-
βῳ, πλὴν κραυγάζων οὕτω·

Χαῖρε, βουλῆς ἀπορρήτου μύστις· χαῖρε, σιγῆς
θεομένων πίστις,

Χαῖρε, τῶν θαυμάτων Χριστοῦ τὸ προαίμιον·
χαῖρε, τῶν δογμάτων αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον.

(*) Οἱ Οἴκοι οὗτοι, ἐν παλαιῷ χειρογράφῳ τῆς τοῦ
ἀγίου Μάρκου Βιβλιοθήκης, ἐπιγράφονται· Ποίημα Σεργίου
Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· ἄλλοι
δὲ ἀποδίδουσι αὐτοὺς εἰς Γεώργιον τὸν Πισίδην, σύγ-
χρονον ὄντα καὶ αὐτόν, καὶ Καρτοφύλακα τῆς Μ. Ἐκ-
κλησίας (ὄρ. Προλόγιον, ἰκδ. τῆς Βενετ. 1844).

Χαῖρε, κλίμαξ ἐπευράνιε, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός·
χαῖρε, γέφυρα μεταίγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς
Οὐρανόν.

Χαῖρε, τὸ τῶν Ἀγγέλων πολυθρύλλητον θαύ-
μα· Χαῖρε, τὸ τῶν δαιμόνων πολυθρήνητον
τραῦμα.

Χαῖρε, τὸ φῶς ἀρρήτως γεννήσασα· χαῖρε, τὸ
Πῶς, μηδένα διδάξασα.

Χαῖρε, σοφῶν ὑπερβαίνουσα γνώσιν· χαῖρε, πι-
στῶν καταυγάζουσα φρένας.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Δύναμις τῆ Ὑψίστης, ἐπεσπίασε τότε, πρὸς
σύλληψιν τῇ Ἀπειρογάμῳ· καὶ τὴν εὐ-
καρπον ταύτης νηδύν, ὡς ἀγρὸν ὑπέδειξεν ἡ-
δὺν ἅπασιν, τοῖς θελοῦσι θερίζειν σωτηρίαν,
ἐν τῷ ψάλλειν οὕτως· Ἀλληλοῦϊα.

Εχουσα θεοδόχον, ἡ Παρθένοσ τὴν μήτραν,
ἀνέδραμε πρὸς τὴν Ἐλισάβετ· τὸ δὲ βρέ-
φος ἐκείνης εὐθύς, ἐπιγνοῦν τὸν ταύτης ἀσπα-
σμόν, ἔχαιρε· καὶ ἄλμασιν ὡς ἄσματος, ἐβόα
πρὸς τὴν Θεοτόκον·

Χαῖρε, βλαστοῦ ἀμαράντου κλῆμα· χαῖρε, καρ-
ποῦ ἀκηράτου κτήμα.

Χαῖρε, γεωργὸν γεωργοῦσα φιλόφιλανθρωπον· χαῖ-
ρε, φυτουργὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν φύουσα.

Χαῖρε, ἄρουρα βλαστάνουσα εὐφορίαν αἰκτιρ-
μῶν· χαῖρε, τράπεζα βαστάζουσα εὐθηρίαν
ἰλασμῶν.

Χαῖρε, ὅτι λιμῶνα τῆς τρυφῆς ἀναθάλλεις·
χαῖρε, ὅτι λιμένα τῶν ψυχῶν ἐτοιμαζεις.

Χαῖρε, δεκτὸν πρεσβείας θυμίαμα· χαῖρε, παν-
τὸς τοῦ Κόσμου ἐξίλασμα.

Χαῖρε, Θεοῦ πρὸς θνητὸς εὐδοκία· χαῖρε, θνη-
τῶν πρὸς Θεὸν παρρησία.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ζάλην ἐνδοθεν ἔχων, λογισμῶν ἀμφιβόλων,
ὁ σῶφρων Ἰωσήφ ἐταράχθη, πρὸς τὴν
ἄγαμόν σε θεωρῶν, καὶ κλειψίγαμον ὑπνοῶν
Ἄμμεπτε· μαθὼν δὲ σου τὴν σύλληψιν ἐκ
Πνεύματος ἁγίου, ἔφη· Ἀλληλοῦϊα.

Εἶθ' οὕτω τὸ εἰρημένον Κοντάκιον.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια.
Μετὰ ταῦτα, ἀναγινώσκουμεν ἐκ τοῦ Λόγου
τοῦ εἰς τὸν Ἀνάθιστον Ὑμνον δόσιν μίαν,
καὶ στιχολογοῦμεν τὸν Ἀμωμον· μεθ' ὃν λέγο-
μεν πάλιν, Τῇ ὑπερμάχῳ.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς ἐτέρους ἔξ Οἴκους.

Ηκουσαν οἱ Ποιμένες, τῶν Ἀγγέλων ὕμνούν-
των, τὴν ἐνσαρκον Χριστοῦ παρουσίαν·
καὶ δραμόντες ὡς πρὸς ποιμένα, θεωροῦσι

τοῦτον ὡς ἀμνὸν ἀμωμον, ἐν τῇ γαστρὶ Μα-
ρίας βοσκηθέντα, ἦν ὑμνοῦντες, εἶπον·

Χαῖρε, ἀμνὲ καὶ ποιμένος Μήτηρ· χαῖρε, αὐτῆ
λογικῶν προβαίων,

Χαῖρε, ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυντήριον· χαῖρε,
Παραδείσου θυρῶν ἀνοικτήριον.

Χαῖρε, ὅτι τὰ οὐράνια συναγάλλεται τῇ γῆ·
χαῖρε, ὅτι τὰ ἐπίγεια συγχορεύει Οὐρανοῖς.

Χαῖρε, τῶν Ἀποστόλων τὸ ἀσίγητον στόμα·
χαῖρε, τῶν Ἀθλοφόρων τὸ ἀνίκητον θάσος.

Χαῖρε, στέρρόν τῆς Πίστεως ἔρεισμα· χαῖρε,
λαμπρόν τῆς χάριτος γνώρισμα.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐγυμνώθη ὁ Ἄδης· χαῖρε, δι' ἧς
ἐνεδύθημεν δόξαν.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Θεοδόμον Ἀστέρα, θεωρήσαντες Μάγοι,
τῇ τούτου ἠκουλούθησαν αἶγλη· καὶ ὡς
λύχνον κρατοῦντες αὐτόν, δι' αὐτοῦ ἠρεῦνων
κραταιὸν Ἄνακτα· καὶ φθάσαντες τὸν ἀφθα-
στον, ἐχάρησαν, αὐτῷ βοῶντες·

Ἀλληλοῦϊα.

Ἄδον παῖδες Χαλδαίων, ἐν χερσὶ τῆς Παρθέ-
νου, τὸν πλάσαντα χειρὶ τοῦ ἀνθρώπου·
καὶ Δεσπότην νοοῦντες αὐτόν, εἰ καὶ δούλου
ἔλαβε μορφήν, ἔσπευσαν τοῖς δώροις θεραπεῦ-
σαι, καὶ βοῆσαι τῇ Εὐλογημένῃ·

Χαῖρε, ἀστέρος ἀδύτου Μήτηρ· χαῖρε, αὐτῆ
μυστικῆς ἡμέρας.

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν κάμνον σβέσασα·
χαῖρε, τῆς Τριαδος τοῖς μύστα φωτίζουσα.

Χαῖρε, τύραννον ἀπάθρωπον ἐκβαλλοῦσα τῆς
ἀρχῆς· χαῖρε, Κύριον φιλάνθρωπον ἐπιδεί-
ξασα Χριστόν.

Χαῖρε, ἡ τῆς βαρβάρου λυτρομένη θρησκείας·
χαῖρε, ἡ τοῦ βορβάρου ῥυομένη τῶν ἔργων.

Χαῖρε, πυρὸς προσκύνησιν παύσασα· χαῖρε,
φλογὸς παθῶν ἀπαλλάττουσα.

Χαῖρε, πικρῶν ὀδηγὲ σωφροσύνης· χαῖρε, πασῶν
γενεῶν εὐφροσύνη.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἦρυκες θεοφόροι, γεγονότες οἱ Μάγοι, ὑπέ-
στρεψαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα· ἐκτελέσαν-
τές σου τὸν χρησμὸν, καὶ κηρύξαντές σε τὸν
Χριστόν ἅπασιν, ἀφέντες τὸν Ἡρώδη ὡς λη-
ρωδῆ, μὴ εἰδότες ψάλλειν· Ἀλληλοῦϊα.

Λαίψας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, φωτισμὸν ἀλη-
θείας, ἐδίωξας τοῦ ψευδούς τὸ σκότος·
τὰ γὰρ εἰδῶλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκαντά
σου τὴν ἰσχύν, πέπτωκεν· οἱ τούτων δὲ ῥυ-
σθέντες, ἐβόων πρὸς τὴν Θεοτόκον·

Χαῖρε, ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων· χαῖρε, κα-
τάπτωσις τῶν δαιμόνων.

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν πλάνην πατήσασα·
χαῖρε, τῶν εἰδῶλων τὸν δόλον ἐλέγξασα.

Χαῖρε, θάλασσα ποτίσασα Φαραῶ τὸν νοη-
τόν· χαῖρε, πέτρα ἡ ποτίσασα τοὺς δεψῶν-
τας τὴν ζωὴν.

Χαῖρε, πύρρις στύλη, ὀδηγῶν τοὺς ἐν σκότει·
χαῖρε, σκέπη τοῦ Κόσμου, πλατυτέρα νε-
φέλης.

Χαῖρε, τροφή τοῦ Μάιννα διαδόχε· χαῖρε, τρυ-
φῆς ἀγίας διάκονε.

Χαῖρε, ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας· χαῖρε, ἐξ ἧς
ῥέει μέλι καὶ γάλα.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἰέλλοντος Συμεῶνος, τοῦ παρόντος αἰῶνος,
μεθίστασθαι τοῦ ἀπατεῶνος, ἐπεδόθη
ὡς βρέφος αὐτῷ, ἀλλ' ἐγνώσθη τούτῳ καὶ
Θεὸς τέλειος· διό περ ἐξεπλάγη σου τὴν ἄρρη-
τον σοφίαν, κράζων· Ἀλληλοῦϊα.

Καὶ πόλιν τὸ Κοντάκιον.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια·

Ἔστα ἀναγιγνώσκωμεν τὸν λοιπὸν Λόγον τοῦ
Ἀκαθίστου· καὶ μετὰ τούτου, ὁ Ν. καὶ οἱ
Κανόνες τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς εἰς δ'. καὶ
τῆς Θεοτόκου εἰς ε'. μετὰ τῶν Τετραπλίων
εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου,

οὗ ἡ ἀκροστιχίς, ἀνευ τῶν ἱερμῶν.

Χαρὰς δοχεῖον, σοὶ πρέπει χαίρειν μόνη. Ἰωσήφ.
Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Ἱερογράφου.

Ἐδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ ἱερμὸς.

» Ἀναίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται
» πνεύματος, καὶ λόγον ἐρευξομαι, τῇ
» Βασιλίδι Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς
» πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης
» τὰ θαύματα. Δίς.

Τροπάρικ.

Χριστοῦ βίβλον ἐμφυχον, ἐσφραγισμένην σε
Πνεύματι, ὁ μέγας Ἀρχάγγελος, Ἄγνη
θεῶμενος ἐπεφώνη σοι· Χαῖρε χαρὰς δοχεῖον,
δι' ἧς τῆς Προμητορος, ἀρὰ λυθήσεται.

Ἄδαιμ ἐπανόρθωσις, χαῖρε Παρθένε Θεόνυμ-
φε, τοῦ Ἄδου ἡ νικηρῶσις· χαῖρε πανά-
μωμε, τὸ παλάτιον, τοῦ πάντων Βασιλέως·
χαῖρε θρόνε πύρρις, τοῦ Παντοκράτορος.

Ρόδον τὸ αἰμάραντον, χαῖρε ἡ μόνη βλαστή-
σασα· τὸ μῆλον τὸ εὖοσμον, χαῖρε ἡ
τέξασα· τὸ ὄσφραδιον, τοῦ μόνου Βασιλέως·
χαῖρε Ἀπειρόγαμε, Κόσμου διάσωμα.

Α γνείας θησαύρισμα, χαῖρε, δι' ἧς ἐκ τοῦ πτώματος, ἡμῶν ἐξανέστημεν· χαῖρε ἡ δύπνοον, κρίνον Δέσποινα, πιστούς εὐωδιάζον· θυμίαμα εὖοσμον, μύρον πολύτιμον.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ** οὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ἡ ζωσα
» καὶ ἄφθοτος πηγὴ, Δίασον συγκρο-
» τήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν
» τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Δίς.

Τροπάρια.

Σ τάχυν ἡ βλαστήσασα τὸν θείον, ὡς χώρα ἀνήροτος σαφῶς, χαῖρε ἔμψυχε τράπεζα, ἄρτον ζωῆς χωρήσασα· χαῖρε τοῦ ζῶντος ὕδατος, πηγὴ ἀκένωτος Δέσποινα.

Δ ἀμαλις τὸν μόσχον ἡ τεκοῦσα, τὸν ἄμωμον, χαῖρε τοῖς πιστοῖς· χαῖρε Ἀμνὰς κυήσασα, Θεοῦ Ἀμνὸν τὸν αἶροντα, Κόσμου παντός τὰ πταίσματα· χαῖρε θερμὸν ἰλαστήριον.

Ο ῥθρος φαινὸς χαῖρε, ἡ μόνη, τὸν Ἥλιον φέρουσα Χριστὸν, φωτὸς κατοικητήριον· χαῖρε τὸ σκότος λύσασα, καὶ τοὺς ζοφώδεις δαίμονας ὀλοτελῶς ἐκμειώσασα.

Χ αῖρε πύλη μόνη, ἣν ὁ Λόγος, διώδευσε μόνος, ἡ μοχλοῦς, καὶ πύλας Ἄδου Δέσποινα, τῷ τόκῳ σου συντρίψασα· χαῖρε ἡ θεία εἴσοδος, τῶν σωζομένων Θεόνυμφε.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Εἶτα, Αἵτησις μικρά, καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, τὸ Κοντάκιον,

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια.

Καὶ πάλιν ἄλλους ἐξ Οἴκους.

Ν ἴαν ἔδειξε Κτίσιν, ἐμφανίσας ὁ Κτίστης, ἡμῖν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ γενομένοις· ἐξ ἀσπόρου βλαστήσας γαστρός, καὶ φυλάξας ταύτην, ὡσπερ ἦν, ἄφθορον· ἵνα τὸ θαῦμα βλέποντες, ὑμνήσωμεν αὐτήν, βοῶντες·

Χαῖρε τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας· χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας.

Χαῖρε, ἀναστάσιως τύπον ἐκλάμπουσα· χαῖρε, τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ἐμφαίνουσα.

Χαῖρε, δένδρον ἀγλαόκαρπον, ἐξ οὗ τρέφονται πιστοί· χαῖρε, ξύλον εὐσκιόφυλλον, ὑφ' οὗ σκέπονται πολλοί.

Χαῖρε, κυφοροῦσα ὁδηγὸν πλανωμένοις· χαῖρε, ἀπογεννώσα λυτρωτὴν αἰχμαλώτοις.

Χαῖρε, Κριτοῦ δικαίου δυσώπησις· χαῖρε, πολλῶν πταιόντων συγχώρησις.

Χαῖρε, στολὴ τῶν γυμνῶν παρρησίας· χαῖρε, στοργὴ πάντα πόθον νικῶσα.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ε ἕνον τόκον ἰδόντες, ξενοθῶμεν τοῦ Κόσμου, τὸν νῦν εἰς Οὐρανὸν μεταθέντες· διὰ τοῦτο γὰρ ὁ ὑψηλὸς Θεός, ἐπὶ γῆς ἐφάνη ταπεινὸς ἄνθρωπος, βουλόμενος ἐκλύσαι πρὸς τὸ ὕψος, τοὺς αὐτῷ βοῶντας· Ἀλληλουῖα.

Ο ἄλος ἦν ἐν τοῖς κάτω, καὶ τῶν ἄνω οὐδὲως ἀπῆν, ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος· συγκατάβασις γὰρ θείκη, οὐ μετάβασις δὲ τοπικὴ γέγονε· καὶ τόκος ἐκ Παρθένου θεολήπτου, ἀκουούσης ταῦτα.

Χαῖρε, Θεοῦ ἀχωρήτου χώρα· χαῖρε, σεπτοῦ μυστηρίου θύρα.

Χαῖρε, τῶν ἀπίστων ἀμφίβολον ἄκουσμα· χαῖρε, τῶν πιστῶν ἀναμφίβολον καύχημα.

Χαῖρε, ὄχημα πανάγιον τοῦ ἐπὶ τῶν Χερουβίμ· χαῖρε, οἶκημα πανάριστον τοῦ ἐπὶ τῶν Σεραφίμ.

Χαῖρε, ἡ τάναντία εἰς ταῦτο ἀγαγοῦσα· χαῖρε, ἡ παρθενίαν καὶ λοχείαν ζευγνῦσα.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐλύθη παράβασις· χαῖρε, δι' ἧς ἠνοίχθη Παράδεισος.

Χαῖρε, ἡ κλεῖς τῆς Χριστοῦ Βασιλείας· χαῖρε, ἐλπίς ἀγαθῶν αἰώνιων.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Π ᾶσα φύσις Ἀγγέλων, κατεπλάγη τὸ μέγα, τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως ἔργον· τὸν ἀπρόσιτον γὰρ ὡς Θεὸν, ἐθεώρει πᾶσι προστὸν ἄνθρωπον, ἡμῖν μὲν συνδιαίγοντα, ἀκούοντα δὲ παρὰ πάντα οὕτως· Ἀλληλουῖα.

Ρ ῆτορας πολυφθόγγους, ὡς ἰχθύας ἀφώνους, ὁρῶμεν ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε· ἀποροῦσι γὰρ λέγειν τὸ, Πῶς καὶ Παρθένος μένεις, καὶ τεκεῖν ἴσχυσας· ἡμεῖς δὲ τὸ Μυστήριον θαυμάζοντες, πιστῶς βοῶμεν.

Χαῖρε, σοφίας Θεοῦ δοχεῖον· χαῖρε, προνοίας αὐτοῦ ταμεῖον.

Χαῖρε, φιλοσόφους ἀσόφους δεικνύουσα· χαῖρε, τεχνολόγους ἀλόγους ἐλέγχουσα.

Χαῖρε, ὅτι ἐμωράνθησαν οἱ δεινοὶ συζητηταί· χαῖρε, ὅτι ἐμαράνθησαν οἱ τῶν μύθων ποιηταί.

Χαῖρε, τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκάς διασπῶσα· χαῖρε, τῶν Ἀλιέων τὰς σαγήνας πληροῦσα.

Χαῖρε, βυθοῦ ἀγνοίας ἐξέλκουσα· χαῖρε, πολλοὺς ἐν γνώσει φωτίζουσα.

Χαῖρε, ὄλκαῖς τῶν θελόντων σωθῆναι· χαῖρε, λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτήρων.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἰώσαι θεῶν τὸν Κόσμον, ὁ τῶν ὄλων Κοσμήτωρ, πρὸς τῆτον αὐτεπάγγελτος ἦλθε· καὶ ποιμὴν ὑπάρχων ὡς Θεός, δι' ἡμᾶς ἐφάνη καθ' ἡμᾶς ἄνθρωπος· ὁμοίω γὰρ τὸ ὅμοιον καλέσας, ὡς Θεός ἀκούει· Ἀλληλουῖα.

Καὶ πάλιν τὸ Κοντάκιον.

Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια.

Μετὰ δὲ τὴν Συναπτήν, ψάλλομεν τὸ παρὸν Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ μέγας Στρατηγός, τῶν αἰθῶν Ἀγγέλων, εἰς πόλιν Ναζαρέτ, ἐπιστάς Βασιλεῖα, μνήσει σοὶ Ἀχραντε, τῶν αἰώνων καὶ Κύριον, Χαῖρε λέγων σοὶ, εὐλογημένη Μαρία· ἀκατάληπτον, καὶ ἀνερμήνευτον βᾶθος, βροτῶν ἢ ἀνάκλησις.

Δόξα, τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ Καθίσματος.

Καὶ νῦν, τὸ αὐτὸ πάλιν ὄλον.

Ἔνεται δὲ καὶ αὖθις Ἀνάγνωσις. Ἐἴτα ἐξακολουθοῦμεν ψάλλοντες τὸν Κανόνα.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῆ ἀκηράτῳ παλάμῃ, καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα Χριστέ τῆ δυναίμει σου. Τροπάρια.

Ἐν φωναῖς αἰμάτων πίστει, σοὶ βοῶμεν Πανύμνητε· Χαῖρε πῖον ὄρος, καὶ τετυρωμένον ἐν Πνεύματι· χαῖρε λυχνία καὶ στάμνε, Μάιννα φέρουσα, τὸ γλυκαῖνον, τὰ τῶν εὐσεβῶν αἰσθητήρια.

Ἰλαστήριον τοῦ Κόσμου, χαῖρε Ἀχραντε Δέσποινα· χαῖρε κλίμαξ γῆθεν, πάντα ἀνυψώσασα χάριτι· χαῖρε ἢ γέφυρα ὄντως, ἢ μεταίτουσα, ἐκ θανάτου, πάντα, πρὸς ζωὴν τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὀυρανῶν ὑψηλότερα, χαῖρε γῆς τὸ θεμέλιον, ἐν τῇ σῆ νηδυί, Ἀχραντε ἀκόπως βαστάσασα· χαῖρε κογχύλη, περφυραν θεῖαν βάψασα, ἐξ αἱμάτων σου, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυναμέων.

Νομοθέτην ἢ τεκοῦσα, ἀληθῶς χαῖρε Δέσποινα, τὸν τὰς ἀνομίας, πάντων δωρεὰν ἱξαλείφοντα· ἀκατανόητον βᾶθος, ὑψος ἀρρήτων, Ἀπειρόγαμε, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεωθήμεν.

Σὲ τὴν πλέξασαν τῷ Κόσμῳ, ἀχειρόπλοκον στέφανον, ἀνυμνολογῆμεν, Χαῖρέ σοι Παρθένε κραυγάζοντες, τὸ φυλακτήριον πάντων καὶ χαράκωμα, καὶ κραταίωμα, καὶ ἱερὸν ἱαταφυγίον.

Σαταβασία. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῖα δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Τροπάρια.

Ὁ δὸν ἢ κυήσασα, ζωῆς, χαῖρε πανάμωμε, ἢ κατακλυσμοῦ τῆς ἀμαρτίας, σώσασα Κόσμον· χαῖρε Θεόνυμφε, ἀκουσμα καὶ λαίλημα φρικτὸν· χαῖρε ἐνδιαίτημα, τοῦ Δεσπότη τῆς Κτίσεως.

Ἰσχύς καὶ ὀχύρωμα, ἀνθρώπων, χαῖρε Ἀχραντε, τότε ἀγιάσματος τῆς δόξης· νέκρωσις Ἄδου, νυμφῶν ὀλόφωτε· χαῖρε τῶν Ἀγγέλων χαρμονή· χαῖρε ἢ βοήθεια, τῶν πιστῶς δεομένων σου.

Ἰριμόρφον ὄχημα, τοῦ Λόγου, χαῖρε Δέσποινα, ἔμψυχε Παραδείσει, τὸ ξύλον, ἐν μέσῳ ἔχων ζωῆς τὸν Κύριον· οὐ ὁ γλυκασμὸς ζωοποιεῖ, πίστει τοὺς μετέχοντας, καὶ φθορᾷ ὑποκύφαντας.

Ρῶννύμενοι σθένει σου, πιστῶς ἀναβοῶμέν σοι· Χαῖρε πόλις τοῦ Παμβασιλείως, δεδοξασμένα καὶ ἀξιάκουστα, περὶ ἧς λελάηνται σαφῶς· ὄρος ἀλατόμητον, χαῖρε βᾶθος ἀμέτρητον.

Εὐρύχωρον σκήνωμα, τοῦ Λόγου, χαῖρε Ἀχραντε· κόχλος ἢ τὸν θεῖον μαργαρίτην, προαγαγοῦσα, χαῖρε πανθαύμαστε· πάντων πρὸς Θεὸν καταλλαγή, τῶν μακαριζόντων σε, Θεοτόκε ἐκάστοτε.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἐνταῦθα σχολάζει ὁ Κανὼν τῆ Ἁγίης τῆς Μονῆς.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντημον, τελούντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες. Δίς.

Τροπάρια.

Παστὰς τοῦ Λόγου ἀμόλυντε, αἰτία τῆς τῶν πάντων θεώσεως, χαῖρε Πανάχραντε, τῶν Προφητῶν περιήχημα· χαῖρε τῶν Ἀποστόλων τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Ἐκ σου ἢ δρόσος ἀπέσταξε, φλογμὸν πολυθείας ἢ λύσασα· ὄθεν βοῶμέν σοι· Χαῖρε ὁ πόκος ὁ ἔνδροσος, ὃν Γεδεῶν Παρθένε προεθεάσατο.

Ἰδοῦ σοι, Χαῖρε, κραυγάζομεν, λιμὴν ἡμῖν γενοῦ θαλαττεύουσι, καὶ ὀρμητήριον, ἐν τῷ

πελάγει τῶν θλίψεων, καὶ τῶν σκανδάλων πάντων τοῦ πολεμήτορος.

Χαρᾶς αἰτία χαρίτωσον, ἡμῶν τὸν λογισμὸν τοῦ κραυγάζειν σοι· Χαῖρε ἡ ἀφλεκτος βῆτος, νεφέλη ὀλόφωτε, ἡ τοὺς πιστοὺς ἀπαύστως ἐπισκιαζούσα.

Ἔϊτα, τὸ Τετραῶδιον, ποίημα τοῦ αὐτῆ Ἰωσήφ, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Αὕτη ἡ ῥῶδή τοῦ Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. β'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ἄγιοι τοῦ Θεοῦ, πρσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Αθλοῦντες οἱ Μάρτυρες, καὶ ὡς λίθοι ἐκλεκτοὶ, ἐπὶ γῆς κυλιόμενοι, οἰκοδομίαν ἄπασαν τῆ ἐχθροῦ, τελείως κατέστρεψαν, καὶ ναοὶ Θεοῦ ἐχρημάτισαν.

Ἦμᾶς ἰκετεύομεν, τοὺς τὸν δρόμον τὸν καλόν, τετελεκότας Μάρτυρες· Τὸν τῆς Νηστείας δρόμον τρέχειν ἡμᾶς, καλῶς ἐνισχύσατε, ἀρετῶν τελειώσει διαλαίμποντας.

Νεκρώσιμον.

Τοὺς δούλους σου Δέσποτα, μεταστάντας ἀπὸ γῆς, πρὸς σέ τὸν ὑπεράγαθον, σῆς Βασιλείας ποίησον κοινωνοὺς, τῶν θείων Μαρτύρων σου, ἱεραῖς μεσιτεῖαις πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Ἦ μόνη πανύμνητος, τοῖς ὕμνοσί σε πιστῶς, ἀμαρτημάτων ἄφρασι, καὶ χαρισμάτων θείων διανομήν, δοθῆναι ἰκέτευε, τὸν πανάγιον Λόγον Μητροπάργενε.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Ἦχος πλ. α'.

Τοῦ κήτους τὸν Προφήτην.

Τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες τῶν Μαρτύρων, Κυρίῳ ἀναπέμφωμεν τοὺς ὕμνους, σήμερον, ἐνθῶς εὐφρανόμενοι.

Τὰ ξίφη καὶ τὸ πῦρ μὴ πτοηθέντες, θάρρους ἐν τῇ πίστει ἄθλοφόροι, τυράννοισ, ἐν τούτῳ κατεπλήξατε.

Δόξα Πατρί.

Τριάδα τοῖς προσώποις ἀνυμνῶ σε, Μονάδα κατ' ἐσίαν προσκυνῶ σε, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αγγέλων καὶ ἀνθρώπων εὐφημία, ὑπάρχεις, ὅτι ἔτεκες Παρθένη, Χριστόν, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἄγίοις αὐτῆ.

Θανάτῳ τὴν ζωὴν ἀντιλαμβάνοντες, σικριτάτε τὰ οὐράνια οἰκοῦντες, ἄθλοφόροι ἐνδοξοὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀυλισθήσονται.

Θανάτου καὶ ζωῆς ὁ κυριεύων, τοὺς πιστεῖ μεταστάντας ἐκ τοῦ βίου, Χριστέ, σὺν Ἄγίοις σου ἀνάπαυσον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**οῦ κήτους τὸν Προφήτην ἐλυτρώσω· ἐμὲ
• **Ἰ**δὲ ἐκ βυθοῦ ἀμαρτημάτων, ἀνάγαγε,
• **Κ**ύριε καὶ σῶσόν με.

Ἔϊτα τὸ Κοντάκιον.

Ἦ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια.

Καὶ τοὺς λοιποὺς ἐξ Οἴκου.

Τεῖχος εἰ τῶν παρθένων, Θεοτόκε Παρθένη, καὶ πάντων τῶν εἰς σέ προστρέχόντων· ὁ γὰρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, κατεσκευάσασε Ποιητὴς ἄχραντε, οἰκίσας ἐν τῇ μήτρᾳ σου, καὶ πάντας σοι προσφωνεῖν διδάξας·

Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας· χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας.

Χαῖρε, ἀρχηγὲ νοητῆς ἀναπλαίσεως· χαῖρε, χορηγὲ θεϊκῆς ἀγαθότητος.

Χαῖρε, σὺ γὰρ ἀνεγέννησας τοὺς συλληθέντας αἰσχροῦς· χαῖρε, σὺ γὰρ ἐνουθέτησας τοὺς συληθέντας τὸν νοῦν.

Χαῖρε, ἡ τὸν φθορέα τῶν φρενῶν καταργούσα· χαῖρε, ἡ τὸν σπορέα τῆς ἀγνείας τεκοῦσα.

Χαῖρε, παστάς ἀσπόρου νυμφεύσεως· χαῖρε, πιστοὺς Κυρίῳ ἀρμόζουσα.

Χαῖρε, καλὴ κουροτρόφε παρθένων· χαῖρε, ψυχῶν νυμφοστόλε Ἄγίαν.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἦ μνος ἅπας ἠττάται, συνεκτείνεσθαι σπείδων, τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρῶν σου· ἱσαριθμοὺς γὰρ τῇ ψάμμῳ ῥῶδᾶς, ἂν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεῦ ἅγιε, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, ὧν δέδωκας ἡμῖν, τοῖς σοὶ βοῶσιν.

Ἄλληλουῖα.

Φωτοδόχον λαμπαδα, τοῖς ἐν σκότει φανῆσαν, ὀρώμεν τὴν ἀγνὴν Παρθένον· τὸ γὰρ αἶϋλον ἄπτουσα φῶς, ὀδηγεῖ πρὸς γνῶσιν θεϊκὴν ἅπαντας, αὐγῇ τὸν νοῦν φωτίζουσα, κραυγῇ δὲ τιμωμένη ταῦτα·

Χαῖρε, ἀκτίς νοητοῦ Ἥλιου· χαῖρε, βοῆς τοῦ ἀδύτου φέγγους.

Χαῖρε, ἀστραπὴ ταῖς ψυχαῖς καταλαίμπουσα· χαῖρε, ὡς βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς καταπλήττουσα.

Χαῖρε, ὅτι τὸν πολύφωτον ἀνατέλλεις φωτισμόν· χαῖρε, ὅτι τὸν πολύρρυτον ἀναβλύζεις ποταμόν.

Χαῖρε, τῆς κολυμβήθρας ζωγραφούσα τὸν τύπον· χαῖρε, τῆς ἀμαρτίας ἀναιροῦσα τὸν ρύπον.

Χαῖρε, λυτήρ ἐκπλύνων συνείδησιν· χαῖρε, κρατήρ κινῶν ἀγαλλίασιν.

Χαῖρε, ὁσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας· χαῖρε, ζωὴ μυστικῆς εὐωδίας.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἄρην δῆναι θελήσας, ὀφλημάτων ἀρχαίων, ὁ πάντων χρωλύτης ἀνθρώπων, ἐπεδήμησε δι' ἑαυτοῦ, πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ χάριτος· καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντα οὕτως· Ἀλληλουῖα.

Ἄλλοντές σου τὸν Τόκον, ἀνυμνοῦμέν σε πάντες, ὡς ἔμψυχον ναὸν Θεοτόκε· ἐν τῇ σῇ γὰρ οἰκίῃσας γαστρί, ὁ συνέχων πάντα τῇ χειρὶ Κύριος, ἠγίασεν, ἐδόξασεν, ἐδίδαξε βοᾶν σοι πάντας·

Χαῖρε, σκηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου· χαῖρε, Ἁγία Ἀγίων μείζων.

Χαῖρε, Κιβωτὴ χρυσοθεῖσα τῷ Πνεύματι· χαῖρε, θησαυρὸς τῆς ζωῆς ἀδαπάνητε.

Χαῖρε, τίμιον διάδημα βασιλέων εὐσεβῶν· χαῖρε, καύχημα σεβάσιμον ἱερέων εὐλαβῶν.

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος πύργος· χαῖρε, τῆς βασιλείας τὸ ἀπόρρητον τεῖχος.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια· χαῖρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι.

Χαῖρε, χρωτὸς τοῦ ἐμοῦ θραπέα· χαῖρε, ψυχῆς τῆς ἐμῆς σωτηρία·

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἄπανύμνητε Μῆτερ, ἡ τεκοῦσα τὸν πάντων Ἀγίων ἀγιώτατον Λόγον· (ἐκ γ·) ἠεξαμένη τὴν νῦν προσφοράν, ἀπὸ πάσης ρύγαι συμφορᾶς ἅπαντας· καὶ τῆς μελλούσης ὑτρωσαι κολάσεως, τοὺς συμβοῶντας.

Ἀλληλουῖα.

Καὶ πάλιν τὸν πρῶτον Οἶκον.

Ἄγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ, Χαῖρε· καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενός σε θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο, καὶ ἴστατο κραυγάζων πρὸς κύτην τοιαῦτα·

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει· χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει.

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις· χαῖρε, τῶν δακρύων τῆς Εὐσας ἡ λύτρωσις.

Χαῖρε, ὕψος δυσαναίβατον ἀνθρωπίνους λογισμοῖς· χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον, καὶ Ἄγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.

Χαῖρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τὸν ἥλιον· χαῖρε, γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ Κτίσις· χαῖρε, δι' ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Καὶ αὐθις τὸ Κοντάκιον,

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια,
Ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια,
Ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε.

Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον,

Ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον·

Ἴνα κράζω σοι· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Συναξάριον, πρῶτον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρὸν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Σαββάτῳ τῆς πέμπτης Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, ἐορτάζομεν τὸν Ἀκάθιστον Ὑμνον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας.

Στίχοι.

Ὑμνοῖς αὐπνοῖς εὐχαρίστως ἡ Πόλις,

Τὴν ἐν μάχαις ἀγρυπνον ὕμνεϊ Προστάτιν.

Ἡρακλείου τὴν Αὐτοκράτορα Ῥωμαίους ἀρχὴν διέποντος, ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς Χοσρόης, ἰδὼν τὰ Ῥωμαίων ἄκρως ταπεινωθέντα παρὰ Φωκᾶ βασιλέως, τοῦ τυράννου, ἵνα τῶν Σατραπῶν, Σάρβαρον ὄνομα, μετὰ χιλιάδων πλείστων στέλλει πᾶσαν τὴν Ἐὼ αὐτῷ ὑποποιήσασθαι. Ἐφθῆ γὰρ καὶ πρότερον ὡσεὶ δέκα μυριάδας Χριστιανῶν διαφθείρας Χοσρόης, ἅτε τῶν Ἑβραίων αὐτοὺς ἐξωνουμένων καὶ ἀπολύντων. Ὁ γοῦν ἀρχισατραπῆς Σάρβαρος, τὴν Ἐὼ ληϊσάμενος ἅπασαν, ἔφθασεν ἄχρι καὶ αὐτῆς τῆς Χρυσόπολεως, ἡ νῦν Σκουτάριον ἐπικέκληται. Ὁ τοίνυν βασιλεὺς Ἡράκλειος, ἐν ἀπορίᾳ καταστάς δημοσίων χρημάτων, τὰ ἱερά τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς κέρμα μετασκευασάμενος, ἐπὶ ἀποδώσει μείζονι καὶ τελωτέρᾳ, διὰ τοῦ Εὐξείνου μετὰ πλοίων τοῖς τῆς Περσίας μέρεσιν εἰσβαλὼν, ἀφανίζει αὐτήν, καὶ κατὰ κράτος ἠτᾶται τούτῳ ὁ Χοσρόης, σὺν τῇ λοιπῇ στρατιᾷ. Μετ' ὀλίγον δὲ καὶ Σειρόης, ὁ υἱὸς Χοσρόου, ἀποστάς τοῦ πατρὸς, τὴν ἀρχὴν ἑαυτῷ περιτίθει, καὶ τὸν πατέρα Χοσρόην ἀποκτείνας, τῷ βασιλεῖ Ἡρακλείῳ σπένδεται. Κατὰ γὰρ μὴν, ὁ τῶν Μυσῶν καὶ Σκυθῶν ἀρχηγός, μαθὼν τὸν βασιλεῖα διαπόντιον εἰς Πέρσας γενόμενον, τὰς μετὰ Ῥωμαίων διαλύσας σπονδὰς, στίφη μυριάριθμα ἐπαγόμενος, διὰ τῶν δυτικῶν εἰσβάλλει μερῶν εἰς τὴν Κωνσταντινου, κατὰ Θεοῦ βλασφήμους ἐκπέμπων φωνάς. Αὐτίκα τοίνυν ἡ μὲν θάλασσα πλοίων, ἡ δὲ γῆ πεζῶν καὶ ἰππέων ἀπείρων ἔμπλεως ἦν. Σίργιος δὲ ὁ Πατριάρχης,

πολλά τὸν τῆς Κωνσταντίνου παρεκάλει λαὸν μὴ καταπίπτειν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν ἐλπίδα ἐκ ψυχῆς εἰς Θεὸν ἀναφέρειν, καὶ εἰς τὴν αὐτοῦ Μητέρα τὴν πανάχραντον Θεοτόκον. Ναὶ μὴν καὶ Βῶνος πατρικίος, ὁ τνικαῦτα τὴν πόλιν διέπων, τὰ ἀνήκοντα εἰς ἀποτροπὴν τῶν πολεμίων παρεσκευάζετο· διὲ γάρ, μετὰ τῆς ἀνωθεν βοήθειας, καὶ ἡμᾶς τὰ προσήκοντα ἐνεργεῖν. Ὁ δὲ Πατριάρχης τὰς Δείας Εἰκόνας τῆς Θεομήτορος μετὰ πάντος ἐπαγόμενος τοῦ πλήθους, περιήει τὸ τεῖχος ἀνωθεν, ἐντεῦθεν τὸ ἀσφαλές αὐτῶν ποριζόμενος. Ὡς δὲ, ὁ μὲν Σάρβαρος ἐξ Ἐφῶς, Χαγάνος δ' ἀπὸ Δυσμῶν, πυρπολεῖν τὰ περίεξ τῆς πόλεως ἤρχοντο, ὁ Πατριάρχης τὴν ἀχειροποίητον τοῦ Χριστοῦ Εἰκόνα, καὶ τὰ τίμια καὶ ζωοποιὰ Ξύλα, προσίει δὲ καὶ τὴν τιμίαν Ἐσθῆτα τῆς Θεομήτορος ἐπιφερόμενος, διὰ τῶν τειχῶν περιήρχετο. Χαγάνος δὲ ὁ Σκύθης, διὰ τῶν χερσαίων τειχῶν προσβάλλει τῷ Κωνσταντίνου, σὺν πλήθει ἀπίρων, ἄκρως ἐξ ὀπλων ἠσφαλισμένων, καὶ τοσοῦτω, ὡς ἕνα Ῥωμαῖον πρὸς δέκα Σκύθας σαφῶς διαμάχεσθαι. Ἄλλ' ἢ ἄμαχος Πρόμαχος, διὰ τῶν παρυρεθέντων ὀλίγων πάνυ στρατιωτῶν ἐν τῷ Ναῷ ταύτης τῷ τῆς Πηγῆς, πλείστους αὐτῶν παραπόλεσε. Κάντεῦθεν οἱ Ῥωμαῖοι ἀναθαρσήσαντες τε καὶ ἀνασκιρτήσαντες, ὑπὸ στρατηγῶ ἀμάχῳ τῇ Θεομήτορι, αὐτοὺς αἰεὶ κατὰ κράτος ἐνίκων. Βλέψαντες δὲ καὶ πρὸς σπονδῆς οἱ τῆς Πόλεως, ἀπεκρούσθησαν· ἀνείπε γάρ ὁ Χαγάνος· Μὴ ἀπατάσθε ἐπὶ τῷ Θεῷ, ᾧ πιστεύετε· πάντως γὰρ αὐρίον τὴν πόλιν ὑμῶν καταλήφομαι. Οἱ δὲ τῆς πόλεως διακούσαντες, χεῖρας ἔτεινον εἰς Θεόν. Συμφωνήσαντες οὖν Χαγάνος τε καὶ ὁ Σάρβαρος, διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης προσβάλλουσι, διὰ μηχανημάτων τὴν πόλιν ἐλεῖν προθυμούμενοι. Ἄλλα τοσοῦτον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἠτήθησαν, ὡς μηδὲ ἱκανοὺς εἶναι τοὺς ζῶντας καίειν τοὺς τεθνηκότας. Τὰ δὲ μονόξυλα ὀπλιτῶν πλήρη, διὰ τοῦ ἐπιλεγόμενου Κέρατος κόλπου, εἰς τὸν ἐν Βλαχίρναις Ναὸν τῆς Θεομήτορος καταγόμενα, καταγίδος αἰφνηθὲν τῇ θαλάσῃ ἐπισπείσαντες ῥαγδαίας, καὶ διαιρεσάσης ταύτην εἰς τμήματα, σὺν τοῖς πλοίοις ἅπασι τῶν ἐχθρῶν διεφάρη. Καὶ εἶδεν ἄν τις παράδοξον ἀριστούργημα τῆς Πανάγνου καὶ Θεομήτορος· πάντας γὰρ παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, τὸ ἐν Βλαχίρναις, ἐξέβρασεν. Ὁ δὲ λαός, ὅσον τάχος τὰς πύλας ἀναπετάσαντες, ἄρδην πάντας ἀπέκτειναν, καὶ παῖδες, καὶ γυναῖκες κατ' αὐτῶν ἀνδρίζομενοι. Οἱ δὲ Ἀρχηγοὶ τούτων ὑπίστρεψαν κλαίοντες ἅμα καὶ ὀδυρόμενοι. Ὅγε μὴν Σεοφιλῆς τῆς Κωνσταντίνου λαός, τῇ Θεομήτορι τὴν χάριν ἀφοσιούμενοι, ἐλονύκτιον τὸν Ὑμνον, καὶ Ἀκάθιστον αὐτῇ ἐμέλωδησαν, ὡς ὑπὲρ αὐτῶν ἀγρυπνησάση, καὶ ὑπερφυεῖ δυνάμει διαπραξαμίγη, τὸ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τρόποιον.

Ἐκτοτε οὖν, εἰς μνησίαν τοῦ τοσοῦτου, καὶ ὑπερφυοῦς θαύματος ἡ Ἐκκλησία τὴν τοιαύτην Ἐορτὴν παρέλαβε, τῇ Μητρὶ ἀνατιθέναί τοῦ Θεοῦ, τῷ παρόντι καιρῷ, ὅτε καὶ τὸ τρόποιον τῇ Θεομήτορι γέγονεν. Ἀκάθιστον δὲ

ᾠνόμασαν, διὰ τὸ ὅτι οὕτω πράξει τὸν τῆς πόλεως Κληρὸν τε καὶ λαὸν ἅπαντα.

Μετὰ δὲ παρέλευσιν χρόνων τριακονταεξ, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου, οἱ Ἀγαρηνοὶ ἀπειρον στρατιάν ἐπαγόμενοι, πάλιν τῇ Κωνσταντίνου ἐπίδεντο· καὶ ἐπὶ ἑπτὰ ἔτεσι ταύτην πολιορκοῦνται, ὅτε καὶ ἐν τοῖς Κυζίκου παρεχίμαζον μέρει, πολλοὺς τῶν οἰκείων διέφθειραν. Εἶτα ἀπειπόντες, καὶ μετὰ τοῦ στόλου αὐτῶν ὑποστρέψαντες, καὶ τῷ Σουλαίῳ γενόμενοι, τῇ θαλάσῃ πάντες κατεποντίσθησαν, προστασίᾳ τῆς Πανάγνου καὶ Θεομήτορος. Ἄλλα καὶ τὸ τρίτον αὐθις, ἐπὶ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, οἱ ἐξ Ἀγαρ ὑπὲρ πλείστας μυριάδας ἀριθμοῦ μιν, πρῶτον μὲν τὴν τῶν Περσῶν ἀφανίζουσι βασιλείαν, εἶτα τὴν Αἴγυπτον καὶ Αἰθίῴην, ἐπιδραμόντες καὶ Ἰνδοὺς, Αἰθιοπίας τε καὶ Ἰσπανοὺς· ὕστερον καὶ κατ' αὐτῆς τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων ἐπιστρατεύουσι, χίλια ὀκτακόσια πλοῖα ἐπιφερόμενοι. Κυκλώσαντες οὖν αὐτήν, ὡς αὐτίκα διαναρπάσοντες ἔμενον. Ὁ δὲ τῆς πόλεως ἱερός Λαός, τὸ σεπτὸν Ξύλον τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ, καὶ τὴν αεθάσιμον Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος Ὀδηγητρίας ἐπαγόμενοι, τὸ τεῖχος περιεκύκλουν, σὺν δάκρυσι τὸν Θεὸν ἱλιούμενοι. Δόξαν οὖν οὕτω τοῖς Ἀγαρηνοῖς, εἰς δύο διαιροῦνται μέρη· καὶ οἱ μὲν κατὰ Βουλγάρων στρατεύουσι, καὶ πίπτουσι· ἐκείσι ὑπὲρ μυριάδας δύο· οἱ δὲ περιλειφθήσαν τὴν πόλιν ἐλεῖν. Κωλυθέντες δὲ ὑπὸ τῆς ἀλύσεως, διηκούσης ἀπὸ τῶν Γαλάτου εἰς τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, ἀναχθέντες περίπου τὸ λεγόμενον Σωσθένειον γίνονται, κακίῃ ἀνέμου βορίου καταρράγιντες, τὰ πολλὰ τῶν πλοίων αὐτῶν διερράγη καὶ διεφθάρησαν· οἱ δὲ περιλειφθέντες λιμῷ σφδρῷ, περιέπεσον, ὡς καὶ ἀνθρωπίνων σαρκῶν ἄψαθαι, κόπριά τε φυρᾶν καὶ ἐσθίειν. Εἶτα φυγόντες, καὶ κατὰ τὸ Αἰγαῖον γενόμενοι πέλαγος, τὰ σκάφη αὐτῶν ἅπαντα καὶ ἑαυτοὺς τῷ τῆς θαλάσσης διδοῦσι βυθῷ· χάλαζα γὰρ ῥαγδαία οὐρανθεν καταπεσοῦσα, καὶ βρασμὸν κατὰ τῆς θαλάσσης ποιήσασα, τὴν τῶν πλοίων πίσσαν διέλυσε, καὶ οὕτως ὁ ἀπυροπληθὴς ἐκεῖνος στόλος διώλετο, τριῶν μόνων εἰς ἀγγελίαν περιλειφθέντων.

Διὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντα τὰ ὑπερφυῆ θαυμάσια τῆς Πανάγνου καὶ Θεομήτορος, τὴν παροῦσαν Ἐορτὴν ἰορτάζομεν. Ἀκάθιστος δὲ εἴρηται, διότι ὀρθοστάδην τίτι πᾶς ὁ λαός, κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, τὸν Ὑμνον τῇ τῷ Λόγῳ Μητρὶ ἐμέλψαν· καὶ ὅτι ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις Οἰκοῖς καθῆσθαι· ἐξ ἔθνους ἔχοντες, ἐν τοῖς παροῦσι τῆς Θεομήτορος ὀρθοὶ πάντες ἀκρωίμεθα.

Ταῖς τῆς σῆς ὑπερμάχου τε καὶ ἀπροσμάχου Μητρὸς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν περικειμένων καὶ ἡμᾶς ἀπαλλάξον συμφορῶν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Ἐνταῦθα στιχολογεῖται ἡ ζ'. ᾠδή.

ᾠδή ζ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες,
• παρά τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπει-
• λῆν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλ-
• λον· Ὑπερῦμνῃτε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος,
• καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάρια.

Αὐμνοῦμέν σε, βοῶντες· Χαῖρε ὄχημα, Ἡ-
• λίου τοῦ νοσητοῦ· ἄμπελος ἀληθινή, τὸν
• βοτρυν τὸν πέπειρον, ἡ γεωργήσασα, αἶνον εἰ-
• ζοντα, τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τῶν πιστῶς
• σε δοξαζόντων.

Πατήρα, τῶν ἀπάντων ἡ κηύσασα, χαῖρε Θεό-
• νυμφε· ἡ ῥάβδος ἡ μυστικὴ, ἄνθος τὸ ἀμά-
• ραντον, ἡ ἐξανθήσασα· χαῖρε Δέσποινα, δι' ἧς
• χαρὰς πληρούμεθα, καὶ ζωὴν κληρονομοῦμεν.

Πητορεύουσα, οὐ σθένει γλῶσσα Δέσποινα,
• ὑμνολογῆσαί σε· ὑπὲρ γὰρ τὰ Σεραφίμ,
• ὑψώθης κηύσασα, τὸν Βασιλέα Χριστόν· ὃν
• ἰκέτευε, πάσης νῦν βλάβης ῥύσασθαι, τοὺς πι-
• στῶς σε προσκυνούντας.

Ἐψήμησέ σε, μακαρίζοντα τὰ πέρατα, καὶ
• ἐπὶ πόθῳ κράζει σοι· Χαῖρε ὁ τόμος ἐν ᾧ,
• δακτύλῳ ἐγγέγραπται, Πατὴρ ὁ Λόγος Ἀ-
• γνή· ὃν ἰκέτευε, βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους σου,
• καταγράψαι Θεοτόκε.

Ἰκετεύομεν, οἱ δούλοι σου καὶ κλίνομεν, γόνυ
• καρδίας ἡμῶν· Κλῖνον τὸ οὖς σου, Ἀγνή,
• καὶ σῶσον τοὺς θλίψεσι, βυθιζομένους ἡμᾶς,
• καὶ συντήρησον, πάσης ἐχθρῶν ἀλώσεως, τὴν
• σπὴν Πόλις Θεοτόκε.

Τοῦ Τετραωδίου.

Εἰρμός ἄλλος. Δροσοβέλον μὲν τὴν καμινον.

Ἡ ὑπέρφωτος ὀμήγυρις τῶν θείων σου, Μαρ-
• τύρων Πολυέλεε, ἐν τῷ φωτί σου τῷ ἀ-
• δύτῳ νῦν περιπολεῖ· αὐτῶν ἰκεσίαις φωτι-
• σμόν, ἀμαρτιῶν τε ἰλασμόν, παράσχου πᾶσι
• Χριστέ.

Ὡς ὥραϊος ὁ καιρὸς ὃν ἡμῖν δέδωκας, τῆς
• ἐγκρατείας Κύριε! ἐν ᾧ ἀκτερον τὰς
• ψυχὰς ἡμῶν ὡς ἀγαθὸς, εὐχαῖς τῶν ἁγίων
• Ἀθλητῶν, τῶν τὰ ὥραϊα καὶ σεπτὰ, στερξάν-
• των Πύθῃ σου.

Νεκρώσιμον.

Διελθόντας πολυώδινον κλυδώνιον, τοῦ βίου
• τοῖς οἰκέτας σου, ἐγκαθόρμισον εἰς λι-
• μένα Δέσποτα ζωῆς, βοᾶν μετὰ πάντων ἐκ-
• λεκτῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέ-
• ρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἡ τοῦ νόμου τὸν δοτῆρα Ἀειπαρθενε, κηύ-
• σασα ἰκέτευε, τὰς ἀνομίας ὑπεξάραι
• πάσας ἐν καιρῷ, τῷ νῦν ἐνεστῶτι τοῖς κα-
• λῶς, προαιρουμένοις ἐξασκεῖν, θείας Νηστείας
• σπουδῆν.

Ἄτερος Εἰρμός. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ δείξας γενναίους,
• ὑπὲρ σοῦ ἀθλοῦντας τοὺς Μάρτυρας, ὁ
• ὑπερῦμνῃτος καὶ ὑπερένδοξος.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τοὺς Ἀθλοφόρους,
• πρέσβεις ἡμῖν εἰς σὲ παρασχόμενος, ὁ
• ὑπερῦμνῃτος καὶ ὑπερένδοξος.

Δόξα Πατρί.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ εἰς μὲν τῇ φύσει,
• προσώποις δὲ τρισὶ γνωριζόμενος, ὁ ὑπερ-
• ὑμνῃτος καὶ ὑπερένδοξος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τεχθεὶς ἀσπόρως,
• καὶ τὴν Τεκῆσαν δείξας ἀγενεύσαν, ὁ
• ὑπερῦμνῃτος καὶ ὑπερένδοξος.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυ-
• μάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ θήρας φημίνας,
• καὶ σθέσας πῦρ εἰς δόξαν τῶν Ἀγίων
• σου, ὁ ὑπερῦμνῃτος καὶ ὑπερένδοξος.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου,
• Κύριε.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ ἀπὸ θανάτου, εἰς
• ἄπειρον ζωὴν μεταθέμενος, τοὺς πιστεῖ
• σοι ἐν βίῳ λειτουργήσαντας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ βλέπων ἀβύσ-
• σου, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ,
• ὁ ὑπερῦμνῃτος καὶ ὑπερένδοξος.

ᾠδή ἡ. Ὁ Εἰρμός.

• **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τέκος
• τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυ-
• πούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν Οἰκουμέ-
• νην ἅπασαν, ἐγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον
• ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας
• τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Νηδυῖ τὸν Λόγον ὑπεδέξω, τὸν πάντα βασι-
• ζοντα ἐβάσασας· γαλακτι ἐξέθρεψας, νεύ-
• ματι τὸν τρέφοντα, τὴν Οἰκουμένην ἅπασαν,
• Ἀγνή, ᾧ ψάλλομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔρ-
• γα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας,
• ὡς ἡσθεῖς κατενόησεν ἐν βᾶτῳ, τὰ μέγα ἔργα

Μστήριον τοῦ τόπου σου· Παῖδες προσ-

κόνισαν, τοῦτο ἐμφανέστατα, μέσον πυρός ἰστάμενοι καὶ μὴ φλεγόμενοι, ἀκήρατε ἅγια Παρθένη· ὄθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ πρῶν ἀπάτη γυμνωθέντες, στολὴν ἀφθαρσίας ἐνεδύθημεν, τῇ κυοφάρια σου· καὶ οἱ παθεζόμενοι, ἐν σκότει παραπτώσεων, φῶς κατωπτεύσαμεν, φωτὸς κατοικητήριον Κόρη· ὄθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεκροὶ διὰ σοῦ ζωοποιῦνται· ζωὴν γὰρ τὴν ἐνυπόστατον ἐκύησας· εὐλαλοὶ εἰ ἀλαλοὶ, πρῶν χρηματίζοντες, λεπροὶ ἀποκαθαίρονται, νόσοι δυνάκονται, πνευμάτων ἀερίων τὰ πλήθη, ἤττηνται Παρθένη, βροτῶν ἡ σωτηρία.

Η Κόσμῳ τεκούσα σωτηρίαν, δι' ἧς ἀπὸ γῆς εἰς ὕψος ἤρθημεν, χαίροις Παντευλόγητε, σκέπη καὶ κραταίωμα, τεῖχος καὶ ὀχύρωμα τῶν μελωδούντων Ἀγνή· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Τετραωδίου.

Εἰρμὸς ἄλλος.

Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων τὰ κατορθώματα, ἐπουράνιοι Νόες ὑπερεθαύμασαν· τούτων προσευχαῖς, τὰ ἐλέησου Δέσποτα, ἐν ἡμῖν πλουσίως, θαυμάσιον οἰκτίρμον.

Οἱ τὸ πῦρ θεία δρόσῳ καταπατήσαντες, Ἀθληταὶ τοῦ Κυρίου ἀξιοθαύμαστοι, ῥύσατε ἡμᾶς, τοῦ πυρός τεῦ κολάζοντος, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, θερμαῖς ὑμῶν πρεσβείαις. Νεκρώσιμον.

Υπεράγαθε Λόγε τοὺς ἐκδημήσαντας, ἐξ ἡμῶν Ὁρθόδοξου ζωῆς ἀξιώσον, τῆς ἐν Οὐρανῷ, καὶ ἁγίας λαμπρότητος, ταῖς τῶν καλλιπικῶν, Μαρτύρων ἰκεσίαις.

Θεοτοκίον.

Ικεσίαις Οἰκτίρμον τῆς κησαίσης σε, καὶ ἁγίων Μαρτύρων καὶ Ἀποστόλων σου, φωτισσον ἡμῶν, τὰς ψυχὰς τοῦ δοξαζεῖν σε, ἐν ἀγαλλιάσει, ψυχῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἔτερος Εἰρμὸς· Τὸν Ποιητὴν τῆς Κτίσεως.

Χοραὶ Μαρτύρων ἅγιοι, μνήσθητε τῶν πόθῳ ἀνυμναύτων ἡμᾶς, καὶ ὑπερυψούντων, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἶφει τυμπανιζόμενοι, ἔχαιρον οἱ Μάρτυρες, ὑμνοῦντες Χριστὸν, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα· Ἐνοπρεπῶς μερίζεται, ἡ Τριάς, καὶ μὴν ἡμέρης ὡς Θεός· ἦν ὑπερυψῆμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος βρέφος τέτοκε· Θεός γὰρ ἐκ ταύτης ἐνηθρώπησε. Πᾶσα σὰρξ ὑμνεῖται αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στῆλαι ἀνδρείας ὠφθησαν, πτώσιν διαβόλου Στραμβεύοντες, οἱ Μάρτυρες ὑμνοῦντες, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Αἱ ψυχὰς αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθίσονται.

Τὸν Ἀβραὰμ κολπώσασθαι, ἀξιώσον Κύριε τοὺς δούλους σου, πίστει μεταστάντας, πρὸς σὲ καὶ τῇ ἐλπίδι.

Ἀινοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν Ποιητὴν τῆς Κτίσεως, ὃν φρίττουσιν
• Ἄγγελοι, ὑμνεῖτε λαοὶ, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή Δ'. Ὁ Εἰρμός.

• Ἄπας γηγενῆς, σικρατῶ τῷ πνεύματι,
• λαμπαδουχούμενος· πανηγυρίζετω ἐξέ,
• αὐτῶν Νόων φύσις γεραίρυσσα, τὴν ἱεράν πανηγυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίραις
• παμμακάριστε, Θεοτόκε ἁγνή ἀειπάρθενε.

Τροπάρια.

Γνα σοὶ πιστοὶ, τὸ Χαῖρε κραυγάζωμεν, οἱ διὰ σοῦ τῆς χαρᾶς, μέτοχοι γενόμενοι, τῆς αἰδίου, ῥύσαι ἡμᾶς πειρασμοῦ, βαρβαρικῆς ἐλώσεως, καὶ πάσης ἄλλης πληγῆς, διὰ πληθός, Κόρη παραπτώσεων, ἐπικώσης βροτῶν ἀμαρτάνουσιν.

Οφθης φωτισμός, ἡμῶν καὶ βεβαίωσις· ὄθεν βοῶμεν σοὶ· Χαῖρε ἄστρον ἄδουτον, εἰσάγον Κόσμῳ τὸν μέγαν Ἥλιον· χαῖρε Ἐδέμ ἀνοιξασα, τὴν κεκλεισμένην Ἀγνή· χαῖρε ἐν ἡλε, πύρινε εἰσάγουσα, εἰς τὴν ἄνω ζωὴν, τὸ ἀνθρώπινον.

Στῶμεν εὐλαβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἐκβοήσωμεν· Χαῖρε Κόσμου Δέσποτα· χαῖρε Μαρία Κυρία πάντων ἡμῶν· χαῖρε ἡ μόνη ἄμωμος, ἐν γυναίξί καὶ καλῇ· χαῖρε σκευὸς, μύρον τὸ ἀκένωτον, ἐπὶ σὲ κεκρυμμένον εἰσδεξάμενον.

Η περιστέρα, ἡ τὸν ἐλεήμονα ἀποκλήσασα, χαῖρε Ἀειπάρθενε· Ὅσιων πάντων χαῖρε

τὸ καύχημα, τῶν Ἀθλητῶν στεφαίνωμα· χαῖρε ἀπάντων τε τῶν Δικαίων, θεῖον ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἡμῶν τῶν πιστῶν τὸ διάσωμα.

Εἶσαι ὁ Θεός, τῆς κληρονομίας σου, ταῖς ἀμαρτίας ἡμῶν, πάσας παραβλέπων νῦν, εἰς τοῦτο ἔχων ἐκδυσωποῦσάν σε, τὴν ἐπὶ γῆς ἀσπύρωσε κυφορήσασαν, διὰ μέγα, ἔλεος θελήσαντα, μορφωθῆναι Χριστὸν τὸ ἀλλότριον.

Τοῦ Τετραωδίου.

Εἰρμὸς ἄλλος. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ὡς φῶς ὡς ἥλιος ἀνατείλαντες, πᾶσαν τὴν γῆν ἀκτίσιν εὐσεβείας αἱ Μάρτυρες, καὶ λαμπάσι θαυμάτων ἐφώτισαν, καὶ τῆς πολυθείας σκότος ἠφάνισαν· ὧν ταῖς ἰκεσίαις ὁ Θεός, ἡμᾶς ἐλέησον.

Ἰσχυρὸς Μαρτύρων ἀκαταγώνιστος, πάντας ἡμᾶς ἐνίσχυσον καλῶς ἀγωνίσασθαι, καὶ τελέσει Νηστείας τὸ στάδιον, ὅπως ἐνθέου βίου, ἔργα τελέσαντες, μέτοχοι γενώμεθα ζωῆς, ἀγαλλιώμενοι. Νεκρωσμον.

Ὡς φθασάτω χρηστότης Κύριε, τοὺς ἐξ ἡμῶν φρικῶδει μεταστάντας κελεύσει σου· κυκλώσάτω αὐτοὺς σου τὸ ἔλεος, καὶ καθοδηγήσάτω, πρὸς τὰ σκηνώματα, τὰ καταυγαζόμενα φωτί, τῷ τοῦ προσώπου σου.

Θεοτοκίον.

Ὡς φωνῆ Ἀγγέλου βουλήσ τὸν Ἀγγελον, τῆς τοῦ Πατρὸς ἀρρήτως Θεοτόκε ἐκύησας. Ταῖς ρωναῖς οὖν τῶν δούλων σου πρόσδεξαι, ἄς ἐν τῷ τῆς Νηστείας χρόνῳ προσάγομεν· καὶ ταύτας προσάγαγε Θεῷ, ὡσπερ θυμίαμα.

Εἰρμὸς ἄλλος. Ἡσαΐα χόρευε.

Ἐλοῦντες πανήγυριν, Μαρτυρικὴν, σήμερον λαοί, σκιρτήσωμεν ἐν ὠδαῖς, μέλποντες ἰριστῶ, τῷ ἀθλοθετήσαντι, καὶ ταῖς νίκαις, κατὰ τῶν ἐχθρῶν, τοῦτοις παρέχοντι· ὃν ἐν ὑμῖν μεγαλύνομεν.

Ὡς νυξί-ξέσομενοι, καὶ τμηθέντες, εἴφει μεληδόν, συνήφθητε τῷ Χριστῷ, ἀγαπητικῶς, ανεύφημοι Μάρτυρες· διὸ καὶ νῦν, ἐν τοῖς Οὐρακῆς, ἀγαλλιώμενοι, ὑπὲρ πάντων ἰκετεύσατε.

Δόξα.

Ὡς μρουσιότητι, ἀνυμνῶ σε, ἀναρχε Τριάς, σεπτῆ ζωαρχικῆ, ἀτμητε Μονάς· Πατὴρ ὁ γεννητός, καὶ γεννητὸς, Λόγος καὶ Υἱὸς, Πνεῦμα ὁ ἅγιον, ἡμᾶς σῶτον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς ὑπὲρ νοῦν ὁ τόκος σε, Θεομήτορ· ἀνευ γὰρ ἀνδρός, ἡ σύλληψις ἐν σοί, καὶ παρθενοῦς, ἡ κύησις γέγονε· καὶ γὰρ Θεός, ἐστὶν ὁ

τεχθεῖς· ὃν μεγαλύνομεν, σὲ Παρθένη μακαρίζομεν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάσωσεν ὁ Κύριος.

Ὡς ὁ γενναῖον στρατεύμα, τοῦ Ἀνακτοῦ, πάντων καὶ Θεοῦ, τοὺς Μάρτυρας ἐν ὠδαῖς, στεψόμεν λαοί· αὐτοὶ γὰρ ἐνίκησαν, δαιμονικάς φάλαγγας σαφῶς· οὓς ἀναμέλποντες, τὸν Δεσπότην μεγαλύνομεν.

Στίχ. Μακάριαι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου, Κύριε.

Ὡς τε πᾶν τὸ πλάσμα σου, ἀναστήσης κρινεσθαι Χριστέ, οὓς προσελάβου καὶ νῦν, δούλους σου πιστοὺς, ἐλέησον σύγγνωθι, τὸ ἐν βίῳ, πταίσματα αὐτῶν, καὶ σὺν Ἁγίοις σου, ἀναπαύων εἰς αἰῶνας αὐτοῦς.

Ὁ Εἰρμὸς.

Ὡς ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένο ἐσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ ἔτεκεν υἱόν, τὸν Ἐμμανουήλ, Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον· Ἀνατολή, ὄνομα αὐτῷ· ὃν μεγαλύνομεν, σὲ Παρθένη μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ὡς τὸν ἀπ' αἰῶνος σήμερον, γνωρίζεται μυστήριον· ὁ τοῦ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, Υἱὸς Παρθένου Μαρίας, δι' εὐσπλαγγίαν γίνεται· καὶ χαρᾶς εὐαγγέλια, ὁ Γαβριὴλ προσφθέγγεται· μεθ' οὗ βοήσωμεν πάντες· Χαῖρε ἡ Μητὴρ Κυρίου.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς ἐκρυμμένον μυστήριον, καὶ Ἀγγέλοις ἀγνωρίστον, Γαβριὴλ πιστεύεται ὁ Ἀρχάγγελος· καὶ ἐπὶ σὲ νῦν ἐλευσεται, τὴν μόνην ἀκήρατον, καὶ καλὴν περιστερᾶν, καὶ τοῦ γένους ἀνάκλησιν, καὶ βοήσει σοι Παναγία τὰ, Χαῖρε· ἑταιμάζου, διὰ λόγου Θεοῦ Λόγον, σου ταῖς λαγῶσιν εἰσδέξασθαι. Δίς.

Ὡς φωτοφόρον παλάτιον, ἠτοιμάσθη σοι Δεσπότη, ἡ νηδὺς ἡ ἄχραντος τῆς Θεοπαιδὸς· δεῦρο πρὸς τοῦτα καταβηθι, οἰκτεῖρας τὸ πλάσμα σου, φθονερῶς πολεμηθῆν, καὶ δουλειᾶ κρατούμενον, τοῦ ἀλάστορος, καὶ τὸ κάλλος τὸ πρῶην ἀπολεσαν, καὶ τὴν σὴν σωτηραδικὴν προσαναμένον κατάβασιν.

Ὡς Γαβριὴλ ὁ Ἀρχάγγελος, ἐπὶ σὲ Παναμώμητε, ἐμφανῶς ἐλευσεται, καὶ βοήσει σοι· Χαῖρε κατὰρας λυτήριον, πεσόκτων ἀνόρθωσις· χεῖρε μόνη ἐκλεκτῆ, τῷ Θεῷ χρηματέ-

σασα· χαίρε ἔμψυχε, τοῦ ἡλίου κεφάλῃ· ὑποδέχου, τὸν Ἀσώματον ἐν μήτρᾳ, τῇ σῇ οἰκῆσαι θελήσαντα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἰδιόμελον. Ἦχος δ'.

Γλώσσαν ἦν οὐκ ἔγνω, ἤκουσεν ἢ Θεοτόκος· ἔλαλει γὰρ πρὸς αὐτὴν ὁ Ἀρχάγγελος, τοῦ εὐαγγελισμοῦ τὰ ῥήματα· ἔθεν πιστῶς δεξαμένη τὸν ἀσπασμὸν, συνέλαβέ σε τὸν προαιώνιον Θεόν· διὸ καὶ ἡμεῖς ἀγαλλόμενοι βοῶμέν σοι· Ὁ ἐξ αὐτῆς σαρκωθεὶς ἀτρέπτως Θεός, εἰρήνην τῷ Κόσμῳ δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Ὑπτικά· καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Θεοτόκου ἢ γ'. Ὡδή, καὶ τοῦ Τετραωδίου ἢ σ'.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος γ'.

Ὡδή τῆς Θεοτόκου.

Μεγαλύνει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

Στίχ. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς δούλης αὐταῦ.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. θ'. 24.

Αδελφοί, οὐκ εἰς χειροποίητα ἅγια εἰσῆλθεν ὁ Χριστός, ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν Οὐρανόν, νῦν ἐμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν· οὐδ' ἵνα πολλάκις προσφέρῃ ἑαυτὰν, ὡσπερ ὁ Ἀρχιερεὺς εἰσέρχεται εἰς τὰ ἅγια κατ' ἑναυτὸν ἐν αἵματι ἀλλοτρίῳ (ἐπεὶ ἔδει αὐτὸν πολλάκις παθεῖν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου)· νῦν δὲ ἅπαξ ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰώνων, εἰς ἀθέτησιν ἀμαρτίας, διὰ τῆς θυσίας αὐτοῦ πεφανέρωται. Καὶ καθόσον ἀπέκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις· οὕτως ὁ Χριστός ἅπαξ προσενεχθεὶς, εἰς τὰ πολλῶν ἀνενεγκεῖν ἀμαρτίας, ἐκ δευτέρου, χωρὶς ἀμαρτίας ὀφθῆσεται τοῖς αὐτὰν ἀπεκδεχομένοις εἰς σωτηρίαν.

Καὶ τῆς Θεοτόκου, ἐκ τῆς αὐτῆς Ἐπιστολῆς.

Κεφ. θ'. 4.

Εἶχε μὲν οὖν καὶ ἡ πρώτη σκηνή, Ἀδελφοί, δικαιώματα λατρείας, τό, τε ἅγιον κοσμικόν. Σκηνὴ γὰρ κατασκευάσθη ἡ πρώτη, ἐν ἣ ἦ τε λυχνία, καὶ ἡ τράπεζα, καὶ ἡ πρόθεσις τῶν ἄρτων, ἧτις λέγεται ἅγια. Μετὰ δὲ τὸ δεύτερον καταπέτασμα, σκηνὴ ἡ λεγομένη ἅγια

Ἀγίων, χρυσοῦν ἔχουσα θυματήριον, καὶ τὴν κιβωτὸν τῆς Διαθήκης περιεκαλλυμένην πάντοθεν χρυσίῳ· ἐν ἣ στάμνος χρυσῆ ἔχουσα τὸ μάννα, καὶ ἡ ῥάβδος Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα, καὶ αἱ πλάκες τῆς διαθήκης. Ὑπεράνω δὲ αὐτῆς Χερουβὶμ δόξης, κατασκιαζόντα τὸ ἱλαστήριον· περὶ ὧν οὐκ ἔτι νῦν λέγειν κατὰ μέρος. Τούτων δὲ οὕτω κατασκευασμένων, εἰς μὲν τὴν πρώτην σκηνὴν διαπαντὸς εἰσίστασιν οἱ Ἱερεῖς, ταῖς λατρείας ἐπιτελοῦντες· εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἅπαξ τοῦ ἑναυτοῦ μόνος ὁ Ἀρχιερεὺς, οὐ χωρὶς αἵματος, ὃ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Στίχ. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαυὶδ, καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς Θεοτόκου.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾶσα Μαριαμ.

Κοινωνικόν.

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ.

ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ.

Τῷ Σαββάτῳ Ἑσπέρας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προκίμακόν, καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου σ'. καὶ τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Ὁσίας δ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Σὲ μὲν διεκώλυε, τῆς τῶν σπεπτῶν ἐποπτίας· μολυσμῶν τῶν πρότερον, τὸ ἐπισυρόμενον μιαντήριον· ἡ δὲ σῇ αἴσθησις, καὶ τῶν σοὶ Θεόφρον, πεπραγμένων ἢ συνειδησις, τὴν πρὸς τὰ κρείττονα, σοὶ ἐπιστροφὴν ἐνεργάσατο· Εἰκόνι γὰρ προσβλέψασα, τῆς εὐλογημένης Θεόπαιδος, πάντων καταγνοῦσα, πταισμάτων σου πανεύφημε τῶν πρὶν, ἐν παρήρσι τὸν τίμιον, Ξύλον προσεκύνησας.

Τόπους προσκυνήσασα, περιχρῶς τοὺς ἀγίους, ἀρετῆς ἐφόδιον, σωτηριωδέστα-

τον, ἐνθεν γέγονας, καὶ σφοδρῶς ἔδραμες, τὴν καλὴν πορείαν, καὶ τὸ ρεῖθρον ἐκπεράσασα, τὸ Ἰορδάνειον, τὸ τοῦ Βαπτιστοῦ ἐνδιαίτημα, προθύμως κατεσκήνωσας, καὶ τὴν τῶν παθῶν ἀγριότητα, διὰ πολιτείας, ἠμαύρωσας λεπτύνασα σαρκός, ἐν παρρησίᾳ αἰμίμηστε, Μήτηρ τὰ αἰδήματα.

Ερμημον οἰκήσασα, τῶν σῶν παθῶν τὰς εἰκόνας, ἐκ ψυχῆς ἀπῆλειψας, τὸ θεοσιδέστατον ἐξεικόνησας, ἐν ψυχῇ γράψασα, ἀρετῶν ἰδέας· καὶ τοσοῦτον ὑπερέλαμψας, ὡς καὶ τοῖς ὕδασι, κούφως ὑπερβαίνειν μακάριε, καὶ γῆθεν ὑπερβαίρεσθαι, ἐν ταῖς πρὸς Θεόν σου ἐντεύξεσιν· καὶ νῦν ἐν παρρησίᾳ, πανένδοξε Μαρία τῷ Χριστῷ, παριζαμένη δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Εθαυματούργησε Χριστέ, τοῦ Σταυροῦ σου ἡ δύναμις, ὅτι καὶ ἡ πρῶν Πόρνη ἀσκητικὸν ἀγῶνα ἠγωνίσαστο· ὅθεν καὶ τὸ ἀσθενὲς ἀπορρίψαμένη, γενναίως ἀντέστη κατὰ τοῦ διαβόλου· διὸ καὶ τὸ βραβεῖον τῆς νίκης κομισαμένη, πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, Τὸ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπόστιχοι, τα κατὰ Ἀλφάβητον Ἀναστάσιμα.

Δόξα. Ἰδιόμελον τῆς Ὀσίας. Ἦχος β'.

Τὰ τῆς ψυχῆς θηρεύματα, καὶ τὰ πάθη τῆς σαρκός, τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας ἔτεμες· τὰ τῆς ἐννοίας ἐγκλήματα, τῇ σιγῇ τῆς ἀσκήσεως ἀπέπνιξες, καὶ ρεῖθροις τῶν δακρῶν σου, τὴν ἔρημον ἅπασαν κατήρδευσας, καὶ ἐβλαίσησας ἡμῖν τῆς μετανοίας καρπούς· διὸ σου τὴν μνήμην, Ὀσία ἐορτάζομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θαύματος καινοῦ, πάντων τῶν παλαιαυμάτων! τίς γὰρ ἔγνω μητέρα ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγκαλαῖς φέρουσαν, τὸν ἅπασαν τὴν Κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστὶ βουλή τὸ κυθῆν· ὃν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὀλέλαις βραστάσασα, καὶ μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ αἰκτερῆσαι, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον καὶ τῆς Ὀσίας.

Ἦχος πλ. δ'.

Εν σοὶ Μήτηρ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα· λαβοῦσα γὰρ τὸν Σταυρὸν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττουσα ἐδίδασκες, ὑπερορῶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γὰρ ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου·

διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάζεται, ὅσια Μαρία τὸ πνεῦμά σου. Θεοτοκίον.

Ὁ δὲ ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου.

Τὰ αὐτὰ, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, τὸ ἐνδιάτακτον Ἑωθινὸν Εὐαγγέλιον. Εἶτα, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, καὶ μετὰ τὸν Ν'. ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς Ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπλωμένον. Ἄλλ' ὡς Οἰκτιρῶν καθαρον, εὐσπλαγγνῶ σου ἐλέει.

Καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροῖς γὰρ κατερρύπωσα τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥύσαί με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα, Στιχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κτλ.

Ἦχος πλ. β'.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ ταλας, τρέμω τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς Κρίσεως· ἀλλὰ θάρρῶν εἰς τὸ ἔλεός τῆς εὐσπλαγγνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βῶσσι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος. Οἱ Κανόνες. Ὁ Ἀναστάσιμος, μετὰ τῆς Θεοτόκου εἰς ε', τοῦ Τριωδίου εἰς δ', καὶ τῆς Ὀσίας εἰς δ'.

Κανὼν τοῦ Τριωδίου.

εἰς τὸν Πλήσιον, καὶ εἰς τὸν πτωχὸν Λάζαρον.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγραὶν διοδεύσας.

Παρεϊκάς με πλούτῳ τῶν ἡδονῶν, τῷ εὐφραϊνομένῳ, κατ' ἡμέραν ἐν τῇ τρυφῇ, Πλουσίῳ· διὸ σε ἱκετεύω· Σῶτερ πυρός με ὡς Λάζαρον λύτρωσαι.

Ημψίεσμαι Σῶτερ ταῖς ἡδοναῖς ὥσπερ ὁ τὴν βύσσον, περιθέμενος καὶ χρυσόν, χρυσῆν τε ἐσθῆτα· ἀλλὰ μή με, ἐν τῷ πυρὶ ὡς ἐκεῖνον ἐκπέμψεις.

Εὐφραίνεται πλούτῳ καὶ τῇ τρυφῇ, ὁ Πλούσιος παλαι, ἐν τῷ βίῳ τῷ φθαρτικῷ· διὸ περ βασιλκοῖς κατεκρίθη· ὁ δὲ πτωχὸς ἐδρασίζετο Λάζαρος.

Θεοτοκίον.

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτιῶν, ἀνύμψευτε Μήτηρ, εὐφημῆσαι ἀνελλιπῶς· τὸν Κτίστην γὰρ ταύτων ὡς περ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐβάστασας.

Ἔτερος Κακῶν τῆς ὀσίας Μαρίας.

Ἦχος πλ. β'. Κύματα θαλάσσης.

Πόθῳ τὴν φωσφόρον, καὶ θείαν σου μνήμην, πανηγυρίζοντι, φῶς μοι κατάπεμψον, παρισταμένη Ὀσία, τῷ φωτὶ τῷ ἀπροσίτῳ Χρυστῷ, περασμῶν παντοίων με, τοῦ βίου διασώζουσα.

Ο τοῖς Αἰγυπτίοις, σαρκὶ ἐνδημήσας, ἃ ἀπερίγραπτος, καὶ προακάνιος, ὀλοφαῆ σε αἰεταί, ἐξ Αἰγύπτου ἀναδείκνυσιν, ὁ γινώσκων Κύριος, τὰ πάντα πρὶν γενέσεως.

Θείων ἐνταλμάτων, σεμνὴ ἀγνοοῦσα, θείον εἰκόνημα, Θεοῦ ἐρρύπωσας· θεία προνοία δὲ πάλιν, ἀπεκάθηρας πανεύφημη, θεία θεία πραξίσει, Ὀσία ταῖς ἐνθέοις σου.

Θεοτοκίον.

Ω τῆς σῆς Θεῆ μου, πολλῆς εὐσπλαγχνίας, καὶ τῆς ἀφάτου σου, συγκαταθάσεως! ἅπῳ τὴν πρότερον Πόρνην, ταῖς Μητρός σου παρακλήσεσιν, ὡς ἀγνήν καὶ ἄμωμον, Ἀγγέλοις καθωμάρωσας.

Ὡδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερίωμα.

Λάζαρον ὡς ἔσωσας, ἐκ τῆς φλογὸς Χριστέ, αὐτῷ με, ἐκ τοῦ πυρός, ῥῦσαι τῆς γενένης, τὸν ἀνάξιον δοῦλόν σου.

Πλούσιος τοῖς πάθεσι, καὶ ἡδοναῖς εἰμὶ Κύριε· Λάζαρος δὲ, πάντῃ τῇ ατρεθήσει, ἀρετῶν· ἀλλὰ σῶσόν με.

Κακκινὸν καὶ βύσσινον, ἐνεδιδύσκετο Πλούσιος, ταῖς ἡδοναῖς, καὶ ταῖς ἀμαρτίαις· δια· τοῦτο φλογίζεται. Θεοτοκίον.

Δες ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἰκεσίαις σου Πάντα· γνε, τὰς προσβολὰς, ἀποκρουσμένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Ἄλλος· Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων.

Πύλας τῆς ἀπώλειας, ἐγγισίασῃ πρὶν ἔξει ταῖς αἰτόποις, πύλας ὁ πρὶν τοῦ Ἄδου, συντρέψας σθένει Θεότητος, πύλας τῆς μετανοίας σοι, ἀνοίγει Πάνσεμνε· πύλη τῆς ζωῆς ὑπάρχων αὐτός.

Οπλὰ τῆς ἀμαρτίας, μακρόθυμε τὴν πρὶν γεγεννημένην, ἅπλῳ Σταυροῦ τοῦ θείου, τῇ προσκυνήτῃ ἀνιδείξας, ὅπλα δαιμόνων ἀπαντα, καὶ πανουργεύματα, ὅπως τροπομένην εὐσπλαγχνῆ.

Λύτρον ὑπὲρ ἀπάντων, τὸ ἴδιον ὁ πρὶν ἐκχέας Αἷμα, λουτρῶ τῷ τῶν δακρυῶν, σὶ καθαρὰν ἀπεργάζεται, λείπραν δεινὴν νοσήσαν, κακίστης πράξεως, ὅπως ἃ τὰ εἶναι πᾶσι διδοῦς.

Θεοτοκίον.

Λόγε παντός ὑπάρχει, ἀνώτερον τὸ ἐπὶ σοὶ Παρθένε· Λόγος Πατρός ἐν σοὶ γὰρ, διαπρεπῶς κατεσκήνωσε, λύσιν πταισμάτων ἀπασι, τοῖς ἀμαρτάνουσι, λόγῳ μόνῳ παρεχόμενος.

Ἔθισμ. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Γὰ σκιρτήματα πάντα τὰ τῆς σαρκὸς, χαλινώτασα πόνοις ἀσκητικοῖς, ἀνδρείον ἀπέδειξας, τῆς ψυχῆς σου τὸ φρόνημα· τὸν γὰρ Σταυρὸν ποθήσασα, Κυρίου θεάσασθαι, ἰερῶς ἀνίδιμε, τῷ Κόσμῳ ἐσταύρωσαι· ὅθεν καὶ πρὸς ζῆλον, ἀγγελικῆς πολιτείας, προθύμως διήγειρας, σεαυτὴν παμακαχίριστε. Διὰ τοῦτο γεραίρομεν, τὴν μνήμην σου Μαρία πιστῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, τοῦ δωρηθῆναι πλουσίως, ἡμῖν ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Πίς ἰλὺν ἐνεπαῖγην ἀμαρτιῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις ἐν ἐμοὶ· δεινῶς γὰρ κατεπόντισε, καταίγῃς τῶν πταισμάτων με· ἀλλ' ἤτε κοῦσα Λόγον, τὸν μόνον φιλάνθρωπον, ἐπ' ἐμὲ ἐπίβλεψον, Παρθένε καὶ ῥῦσαι με, πάτης ἀμαρτίας, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, καὶ πάτης κακώσεως, τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος, ἵνα ψάλλω γηθόμενος· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς καταφεύγουσι πίστει, τῇ σκέπῃ σου Ἀχραντε.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Κατετρύφα ὁ Πλούσιος, βρώσει καὶ ἐνδύμασιν εὐφραϊνόμενος· ὁ δὲ Λάζαρος χορτάζεσθαι, ἐπεθύμει τούτου, τῶν τραπέζης ψυχίων.

Οὐ μὲν κύνες ἀπέλιγον, γλώττη τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου τοὺς μῶλωπας, συμπαθέστερα γινόμενοι, τῆς Πλουσίᾳ γνώμης, εἰς τὸν πένητα.

Τῷ πυλῶνι ἐβέβητο, πάλαι τοῦ Πλουσίου Σῶτερ ὁ Λάζαρος, τιμωρούμενος ταῖς μάστιγι, τῆς πενίας· ὅθεν νῦν δοξάζεται.

Θεοτοκίον.

Ον ἐκύησας Ἀχραντε, πρέσβευε σωθῆναι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, ἐκ δουλείας τῆς ἀλλάττορος, ὅτι μόνῃ πέλεις, προττασία ἡμῶν.

Ἄλλος. Τὴν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν.

Ως πλαστοουργὸς βροτείας φύσεως, ὡς ἐλέους πηγὴ, καὶ εὐσπλαγχνίας πλοῦτος,

φκτεήρησας φιλάνθρωπε, πρόσφυγα τὴν σὴν, καὶ ἀφήρησας ταύτην, τοῦ ὀλεθρίου θηρός.

ταυρόν ἰδέσθαι ἐπισπεύδουσα, σταυρικῶ φωτισμῶ, Μαρία κατηυγάσθη, Σταυρῶ τοῦ ὀμιλήσαντος, νεύσει θείκῃ, σταυρωθεῖσα τῷ Κόσμῳ, ἀξιοθαύμαστε.

τῶν κακῶν αἰτία πρότερον, ἠδονῆ ποιητῆ, πολλοῖς γεγεννημένη, ἡλίου δίκην λάμψασα, πᾶσιν ὁδηγός, ἡ Ὅσια εἰδείχθη, τοῖς ἀμαρτάνουσι.

Θεοτοκίον.

τοῦν ὑπερέβης καὶ οὐράνιον, νοπὲ οὐρανέ, τοῦ πάντων Βασιλέως· νομίμων γὰρ τῆς φύσεως, ἀνευθεν Ἄγνη, νομοδότην καὶ Κτίστην, πάντων ἐκίησας.

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Ἄβραῖμ ἐν τοῖς κόλποις, Λάζαρον ὁ Πλούσιος, ὡς ἐθεάσατο, ἐν φωτὶ καὶ δόξῃ, κρυπνόμενον, Πάτερ, ἐκραύγαζεν· Ἄβραῖμ ἔλεψόν με, τὸν ἐν πυρὶ κατακρίθεντα, καὶ τὴν γλῶτταν δεινῶς φλογίζμενον.

κατετρύφησας πλούτῳ, βίου εὐφραυνόμενος Ἄβραῖμ ἔφησε, τῷ Πλουσίῳ· ὄθεν, τεμώρησαι ᾧδε αἰώνια, ἐν πυρὶ ὑπάρχων· ὁ πτωχός ἐν εὐφροσύνῃ, τῇ ἀλήκτῳ ἀγάλλεται Λάζαρος.

ἡ τοῦ βίου ἀπάτη, πλούσιος γεγένημαι, ὡσπερ ὁ Πλούσιος, ὁ τὸν βίον ὄλον, ἠοναῖς δαπανήσας Φιλάνθρωπε· ἀλλὰ δέσφαιον, τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ λυτρωθῆναι, τοῦ πυρός σπερ σέσωσται Λάζαρος.

Θεοτοκίον.

παιδικὴν παρρησίαν τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενούς προνοίας, ἡς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα, ὅτι σὲ καὶ μόνην, μιστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἰλασμόν εὐμενῆ βοβαλλόμεθα.

Ἄλλος. Θεοφανείας σου Χριστέ.

ωσῆς δεδόξασται ποτὲ, ἐν τῷ Σινᾷ, Θεοῦ τὰ ὀπίσθια, μυστικῶς θεώμενος ὁ ἐνδοξος, ὑπογράφων ξένον μυστήριον, μανναδόχον στάμνον νῦν, Εἰκόνα ἄχραντον, θερμῶς προσπεσοῦσα Μαρία Ἀγγελικόν, βίον νομίται.

καθ' εὐπρέπειαν τοῦ σοῦ, ἐπιποθοῦσα, ψαλμικῶς θεάσασθαι, νοφρόν τε σκῆνωμα τῆς ἡσυχίας σου, ἡ τὸν σὸν κατὰ βεβηλώσασα, νοφρῆς πρεσβείαις, Χριστέ τῆς ἀπειράνδρου σου, οὐ γενομένης, ναόν με τῆς πανουργοῦ, παίη Πνεύματος.

τῷ ἀγκίστρῳ τῆς σαρκός, δι' ὀφθαλμῶν, τοὺς πολλοὺς ζωφρήσασα, ἠδονῆ βραχεῖα τε κατάβρωμα, διαβόλου τοῦτους ποιήσασα, ἠγκιστρεύθη, παναληθῶς τῇ θείᾳ χάριτι, Σταυροῦ τοῦ τιμίου, ἰδύτατον τῷ Χριστῷ, ὄψον ὑπάρξασα.

Θεοτοκίον.

Μεμνημένος ὁ χορός, τῶν Προφητῶν, τὸ ἐν σοὶ μυστήριον, μυστικαῖς θεηγορίαις ἄχραντε, σὲ ποικιλοτρόπως προέλεγε· μανναδόχου στάμνου δὲ νῦν, Εἰκόνα ἄχραντον, ἀντὶ τῆς προσπεσοῦσα Μαρία, ἡ ἐγγυῆτρια, ἀμαρτωλῶν πρὸς Θεόν.

ᾠδὴ ε'. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Ὁ Πλούσιος ἑαυτὸν, πλοῦτι πρὸς κατεδικάσε, τῇ ἐνηδόνῳ ζωῇ· ὁ πένης δὲ Λάζαρος, πτωχεῖαν ἐλόμενος, ἐν τῷδε τῷ βίῳ, ἠξιώθη τῆς ἀλήκτου χαρᾶς.

Ἐν κόλποις τοῦ Ἄβραῖμ, ὁ Λάζαρος κατηξίωται, τῆς αἰωνίου ζωῆς, Χριστέ ἐμφορούμενος· πυρὶ δὲ ὁ Πλούσιος, καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, κατεκρίθη τιμωρούμενος.

κατεδικάσθη εἰς πῦρ, ὁ Πλούσιος διὰ Λάζαρον· μὴ κατακρίνης ἐμέ, τὸν δειλαιὸν δέομαι, φιλάνθρωπε Κύριε, ἀλλ' ὡς Λάζαρόν με, τοῦ φωτός σου καταξίωσον.

Θεοτοκίον.

Ἰσθεῖμεν τῶν δεινῶν, παισμάτων ταῖς ἰκεσίας σου, Θεοκλήτορ ἄγνη, καὶ τύχαιμεν πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλος. Ἄβυσσος ἐσχάτη.

Χαίρουσι Μαρία, τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, τὸν ἐφάμιλλον Ὅσια βίον, τὸν ἐν σοὶ καθορώντες, καὶ δοξαν τῷ Κυρίῳ κραυγάζοντες.

Φρίττουσι Δαιμόνων, τῶν ζοφερῶν τὰ συστήματα, τὸ τῆς σῆς καρτερικὸν ἰσχύος, ὅτι γυνὴ παραδόξως καὶ γυμνῆ, καὶ μόνῃ τοῦτους ἠσχυνας.

Ἐλάμψας ἡλίου, δίκην Μαρία παιεύφημε, καὶ τὴν ἔρημον ταῖς φρυκτωρίαις, πᾶσαν ἐφώτισας· ὄθεν καί με, τῷ σοῦ φωτὶ καταλάμπρινον.

Θεοτοκίον.

Ἄγγελοι περιλομφθέντες, τῇ δόξῃ τοῦ τόκου σου, ἐν τῇ γῆ εἰρήνην πᾶσιν ἡμῖν, καὶ εὐδοκίαν ἀνθρώποις, ἠορθένε κεκράγασιν.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένας σήμερον,

Ἡ πορνείαις πρότερον, μεμειστωμένη παντοίαις, Χριστοῦ Νύμφη σήμερον, τῇ μετανοίᾳ εἰδείχθη, Ἀγγέλων, τὴν πολιτείαν ἐπι-

ποθοῦσα, δαίμονας, Σταυροῦ τῷ ὄπλῳ καταπατοῦσα· διὰ τοῦτο βασιλείας, ἐφάνης νύμφη Μαρία ἔνδοξοι. Ὁ Οἶκος.

Τὴν ἀμνάδα Χριστοῦ καὶ θυγατέρα, ἄσμα-
σιν εὐφημοῦμέν σε νῦν, Μαρία παναοιδι-
με, τὴν τῶν Αἰγυπτίων ἀναφανείσαν θρέμμα,
τὴν πλάνην δὲ τούτων πᾶσαν φυγοῦσαν, καὶ
καλῶς προσενεχθεῖσα τῇ Ἐκκλησίᾳ βλάσημα
τίμιον, δι' ἐγκρατείας καὶ δεήσεως, ἀσκήσα-
σαν ὑπὲρ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· διό
καὶ ὑψώθη ἐν Χριστῷ, διὰ βίου καὶ πράξεως,
Βασιλείας Οὐρανοῦ φανείσα νύμφη, Μαρία
πάνσομνε.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Δι' εἶδέναι ὅτι, εἰάν συμπῆσῃ ἡ παρούσα Κυριακὴ εἰς
τὴν α'. τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, ὡς ἑορταζομένης κατὰ ταύ-
την τὴν ἡμέραν τῆς αὐτῆς Ὁσίας Μαρίας, καταλιμπά-
νεται τὸ ἐπόμενον Συναξάριον, καὶ λέγεται μόνον τὸ ἐν
τῷ Μηναιῷ τῆς αὐτῆς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πέμπτῃ τῶν Νη-
στειῶν, διατάχθημεν μνήμην ποιῆσθαι τῆς
Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Στίχοι.

Ἀπῆρε πνεῦμα, σῶρξ ἀπερρύη παλαι.
Τὸν ὄστινον, γῆ, κρύπτε νεκρὸν Μαρίας.

Αὐτὴ, δωδεκαετῆς ἔτι οὔσα, ἔλαβε τοὺς γονεῖς αὐτῆς,
καὶ ἀπελθοῦσα εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἔζησε βίον ἄσωτον ἕξ.
ἔτη. Εἶτα, ὑπὸ περιεργείας κινουμένη, ἀπῆλθε μετὰ πολ-
λῶν ἄλλων προσκυνητῶν εἰς Ἱεροσόλυμα, ἵνα παριουρηθῇ
εἰς τὴν τοῦ τιμίου Σταυροῦ Ὑψωσιν· ὅπου ἰδόθη εἰς πᾶν
εἶδος ἀκολασίας καὶ ἀτοπημάτων, καὶ πολλοὺς ἔσυρεν
εἰς τῆς ἀπωλείας τὸν βυθόν. Θέλουσα δὲ εἰσελθεῖν εἰς
τὴν Ἐκκλησίαν, καδ' ἦν ἡμέραν ὑψῦτο ὁ Σταυρὸς, ἠ-
σθάνθη τρίς καὶ τετράκις δυνάμιν τινα ἀόρατον, κωλύου-
σαν αὐτὴν τῆς εἰσόδου, ἐν ᾧ τὸ μετ' αὐτῆς πλῆθος τοῦ
λαοῦ ἀνεμποδίστως εἰσῆρχετο. Πληγεῖσα τὴν καρδίαν
ἐκ τούτου, ἀπεράσιον ἵνα μεταβῆ ζοῆν, καὶ ἐξελίωσῃ
τὸν Θεὸν διὰ μετανοίας· καὶ οὕτως ὑποστρέψασα πάλιν
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰσῆλθεν εὐκολῶς εἰς αὐτήν. Προ-
σκυνησασα δὲ τὸ τίμιον Ἑσθλόν, ἀνεχώρησε τὴν αὐτὴν
ἡμέραν ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ, διέβη τὸν Ἱεροσόλυμον, εἰ-
σῆλθεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου, καὶ ἔζησεν ἐν αὐτῇ
μῆ. ἔτη ζοῆν σκληροτάτην καὶ ὑπὲρ ἀνθρώπου, μόνῃ
μόνῳ Θεῷ προσευχομένη. Περὶ δὲ τὰ τέλη τῆς ζωῆς,
συναντήσασα ἐρημίτη τινί, Ζωσιμᾷ τὸ ὄνομα, καὶ τὸν
ἐπ' ἀρχῆς βίον αὐτῆς διηγεθεῖσα, παρεκάλεσεν αὐτόν,
ἵνα κηρύξῃ αὐτῇ τὰ ἄχραντα Μυστήρια πρὸς κοινωσίαν·
καὶ ἐποίησεν ἐκείνος τὸ ἐρχόμενον ἔτος, κατὰ τὴν Με-
γάλην Πέμπτην. Τὸ δὲ ἐφεξῆς ἔτος, ἐπανελθὼν πάλιν ὁ
Ζωσιμᾶς, εὗρε αὐτὴν νεκράν, ἐπὶ τῆς γῆς ἠπλωμένην,

καὶ γράμματα πλησίον αὐτῆς, ταῦτα λέγοντα· « Ἀββὲ
Ζωσιμᾶ, θάψον ὡδε τὸ σῶμα τῆς ἀθλίας Μαρίας. Ἀπί-
θανον τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καδ' ἦν ἑκοινωνήσα τῶν ἀ-
χράντων Μυστηρίων. Εὐχου ὑπὲρ ἐμοῦ ». Γάττεται δὲ
ὁ θάνατος αὐτῆς τῷ τοῦ ἔτι.

Τῆς Ὁσίας ταύτης ἡ μνήμη τελεῖται μὲν κατὰ τὴν
πρώτην Ἀπριλίου· ἐτάχθη δὲ ἡ αὐτὴ καὶ σήμερον, ἐγ-
γίζοντος ἤδη τοῦ τέλους τῆς ἀγίας Τρισσαρακοστῆς, πρὸς
διέγερσιν τῶν ραθύμων καὶ ἀμαρτωλῶν εἰς μετάνοιαν,
ἐχόντων ὑπόδειγμα τὴν ἑορταζομένην Ἁγίαν.

Ταῖς αὐτῆς προσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον, καὶ
σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή. ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Γὼβ καθάπερ παλαι, ἐν σαπρία σκωλήκων,
καὶ ἐν κοπρία ἐστῶς, ὑπῆρξε πρὸ πυλῶ-
νος, ὁ Λάζαρος ὡσαύτως, τοῦ Πλουσίου ἐ-
καθευδεν· Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλο-
γητός εἶ.

Βεβλημένος πυλῶσι, τοῦ ἀσπλαγγνοῦ Πλου-
σίου, παλαι ὁ Λάζαρος, ψυχίων ἐπεθύ-
μει, αὐτῷ τῶν τῆς τραπέζης, ἀλλ' ἕδεις ἐπεδι-
δου αὐτῷ· ἀλλ' ἀντὶ τούτων εὗρε, τοῦ Ἀβρααμ
τοὺς κολπούς.

Τοῦ ἀσπλαγγνοῦ Πλουσίου, τῆς μερίδος Χρι-
στῆ με, ρῦσαι με δέομαι, καὶ πένητι Λαζάρ-
ῳ, συνταξας με βοᾶν σοι, εὐχαρίσως ἀξιώσον·
Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθείς ἐπεφάνης,
εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα,
εἰδότες Θεοτόκον εὐχαρίστως κραυγάζομεν·
Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ἄλλοι. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ο μέγιστος ἐν πατράσι, περιπολεῖων τὴν
ἐρήμον, Ζωσιμᾶς ὁ σοφός, τὴν Ὁσίαν
ἰδεῖν κατηξίωται· εὐλογητός εἶ κραζει δὲ, ὁ
Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸ Πάτερ ξένον ἀπάσης, ἰδεῖν ἐληλυθας
γύναιον, ἀρετῆς πρακτικῆς; ἡ Ὁσία ἐβόα
τῷ γέροντι· εὐλογητός εἶ κραζει δὲ, ὁ Θεὸς
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νεκρώσασα Μακαρία, τὰ τῶν παθῶν σου
σκικτήματα, πάπαθείας νυνὶ προσωμι-
σθης, λιμένι κραυγάζουσα· εὐλογητός εἶ Κύριε,
ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Συνέλθετε ἀπορρήτως, παρθένος μείνασα
ἄχραντε, καὶ ἐκύησας Κόσμῳ, τὴν σω-
τηρίαν Χριστόν, τὸν Θεὸν ἡμῶν· διό σε πάντες
ἄσμασιν, οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ῥῶδὴ ἢ. Ἑπταπλασίως κάμνον.

Στολήν κοκκίνην βύσσον τε, καὶ πορφύραν ὁ Πλούσιος, παλαι ἐνεδύετο λαμπρῶς ὁ δειλαῖος· ὁ πένης δὲ Λάζαρος, ἐν τῷ πυλῶνι τούτου δεινῶς, ἔκειτο ψυχίων, τῶν πιπτόντων τραπέζης, ἐθέλων κορεσθῆναι, καὶ οὐδεὶς ἐπέδιδου, αὐτῷ· διὸ ἐν δόξῃ, Χριστῷ σύμβασιλεύει.

Ἐν τῷ πυλῶνι ἔκειτο, τοῦ Πλουσίου ὁ Λάζαρος, σσηπῶς τῷ σώματι, πληγαῖς, καὶ ἤθελε, κορένυσθαι βρώσεως, καὶ οὐκ εἰδίδου τούτῳ οὐδεὶς· ἀλλὰ καὶ αἱ κύνες, συμπαθῶς ἐν τῇ γλώττῃ, ἀπέλειχον τὰ ἔλκη, καὶ τοὺς μώλωπας τούτου· διὸ ἐν Παραδείσῳ, τρυφῆς κατηξιώθη.

Ἐν ἡδοναῖς ἐπλήθησα, ὥσπερ παλαι ὁ Πλούσιος, ὁ ἐνδεδυμένος, καθ' ἡμέραν κόκκινον, καὶ γὰρ Πολυέλεε, ἐν τῇ τοῦ βίου τούτου τρυφῇ, ἐμαυτὸν κατακρίνω, ταῖς τρυφαῖς καὶ ἀπάταις· διὸ σε ἰκτεύω, ἐκ πυρὸς τοῦ ῥυθθῆναι, Χριστέ τοῦ αἰωνίου, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Τρισσοφαῖ Θεότητα, ἐγκαίαν ἐκλάμπουσιν, αἴγλην ἐκ μιᾶς, τρισυποστάτου φύσεως, Γεννῆτορα ἀναρχον, ὁμοφυᾶ τε Λόγον Πατρός, καὶ σύμβασιλεύον, ὁμοούσιον Πνεῦμα· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Ἐκστηθι φρίττων Οὐρανέ.

Βαθὴ καρδίας ἐρευνῶν, ὁ πρὸ γενέσεως, προγινώσκων τὰ ἡμῶν, βιαίας βιοτῆς ἀφήρπασας, τὴν προσφυγοῦσάν σοι Σωτῆρ, βεβαίως τῇ σῇ φιλανθρωπία, βωῶσαν ἀσιγήτως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐἄλλοιώσεως σεπτῆς, τῆς πρὸς τὸ κρεῖττόν σου, μεταθίσεως σεμνῆ! ὦ πόθου Δείκου μισήσακτος, ταῖς σαρκικαῖς ἡδοναῖς! ὦ πίστεως ζεούσης καὶ Δείας! πανεύφημε Μαρία· ἦν πιστῶς εὐφημοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐῦρες τῶν πόνων ἀμαθῆν, καὶ τῶν καμάτων σου, τὴν ἀντίδοσιν σεμνῆ, Μαρία, διῶν καταβέβληκας, τὸν παλαμναῖον ἐχθρόν· καὶ νῦν σὺν τοῖς Ἀγγέλοις κραυγαῖεις, τὸν ὕμνον ἀσιγήτως βωῶσα, καὶ ὑπερυψοῦσα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ολον ἀνέπλασεν ἐμὲ, δι' ἀγαθότητα, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Ἄγνη, οὐ φθείρας, ἐκατέρως

φύσεως, τὰ ἰδιώματα, ὡς πάντων τῶν αἰώνων Δεσπότης· ὄθεν σε ὡς αἰτία, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, ἄσμασιν ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥῶδὴ Δ'. Σε τὴν ἀπειρογάμον.

Ἰἐνητά με Λάζαρον, Χριστέ αἰτοῦμαι ἀπεργάζου, ταῖς τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις μου, ἐξορίζων ὡς φύσει Θεός· ταῖς δὲ ἀρεταῖς με, ὡς τὸν Πλούσιον, ποίησον, ἵνα πίστει, ἐν ὑμνωδίαις μεγαλύνω σε.

Πλούσιος καὶ ἄσπλαγχνος, τὸν νοῦν παρέβλεψά με πίσει, σὲ τῶν ἐντολῶν Φιλάνθρωπε, πρὸ πυλῶν ἐρρίμμενον δεινῶς· ἀλλ' ὡς συμπαθῆς καὶ φιλοκτίρμων ἀνάστησον, ὥσπερ συμπαθῆς παλαι, τὸν τεταρταῖον φίλον Λάζαρον.

Πάντες μεμαθήκαμεν, παραβολὴν τὴν τοῦ Δεσπότη· πάντες οὖν πιστοὶ μισήσωμεν, τοῦ Πλουσίου τὸ ἄσπλαγχνον, ἵνα τῆς κολάσεως ἐκφύγωμεν, καὶ ἐν κόλποις, τοῦ Ἀβρααὶμ αἰεὶ χορεύσωμεν.

Θεοτοκίον.

Σε τὴν τὸν ἀόρατον, Θεὸν βαστάσασαν ἀγκάλαις, τὸν ἐν Οὐρανοῖς ὑμνοῦμενον, ὑπὸ πάσης τῆς Κτίσεως, καὶ διὰ σοῦ ἡμῖν δωροῦμενον, πάντοτε σωτηρίαν, ἐν πίστει μεγαλύνομεν.

Ἄλλος. Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ.

Ἐἄον ὑπέφερες Μῆτερ, τῆς ἐρήμου τὸν πόνον, ῥυθμιζομένη κραταιᾶ, δυνάμει τοῦ Χριστοῦ· ῥυπαροὺς λογισμοὺς, ἐπερχομένους καὶ γὰρ, ρείθροις Δείων δακρύων, ἐσθένυες σεμνῆ, Ἀσκητῶν ἢ ἀκρότης, Ὀσίων καύχημα.

Φαινοτάταις ἀκτίσι, καταυγάζει σε μόνη, ἢ φῶς τεκοῦσα τὸν Χριστὸν, Παρθένος καὶ ἀγνή, φοβερόν τοῖς ἐχθροῖς, σὲ καθιστώσα σεμνῆ· φανερά· δὲ τοῖς πᾶσι, Μαρία δεικνύει σε, Ἀσκητῶν ὠραιότης, Ὀσίων ἔρισμα.

Καταλιποῦσα ἐμφρόνως, τὰ ἐπίγεια πάντα, κατοικητήριον σεπτὸν τοῦ Πνεύματος ὄφθης· κοσμικῶν οὖν δεινῶν ἀπολυτρώσασθαι, καθικέτευε μόνον, Χριστὸν τὸν λυτρωτὴν, τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας, τὴν Δείαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Νόμους τῆς φύσεως Κόρη, ὑπὲρ φύσιν λαθροῦσα, νέον Παιδίον ἐπὶ γῆς, ἐκύησας ἀγνή νομοδότην ὄντα, καὶ παλαιὸν ἡμερῶν, νοσητὴ Οὐρανέ, τοῦ τῶν πάντων Ποητοῦ· διὸ πιστεῖ καὶ πόθῳ, σὲ μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον τὸ Ἑωθινὸν Ἀναστάσιμον·
εἶτα τῆς Ὀσίας τὸ παρόν.

Ὁ Οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Υπόδειγμα μετανοίας, σὲ ἔχοντες πανουσία,
Μαρία Χριστὸν δυσώπει, ἐν τῷ καιρῷ
τῆς Νηστείας, τοῦτο ἡμῖν δωρηθῆναι· ὅπως ἐν
πίστει καὶ πόθῳ, σὲ ἄσμασιν εὐφημῶμεν.

Θεοτοκίον, ἕμοιον.

Ο γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομέ-
νων ἢ χαρῆ, Χριστιανῶν ἢ προσταίτε,
Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ
ῥύσαι, τῶν αἰώνιων βασάνων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ψάλλομεν τὰ Ἀναστάσιμα
Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Τὸ παρόν Ἰδιόμελον. Ἦχος α΄.

Οὐκ ἔστι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρώσις καὶ
πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ ἄσκησις,
σὺν ἀγιασμῷ· ὅθεν οὐδὲ πλούσιοι εἰσελεύσον-
ται ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ὅσοι τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν,
ἐν χερσὶ πενήτων ἀποτίθενται. Ταῦτα καὶ
Δαυὶδ ὁ Προφήτης διδάσκει λέγων· Δίκαιος
ἀνὴρ, ὁ ἐλεῶν ὅλην τὴν ἡμέραν, ὁ κατατρυ-
φῶν τοῦ Κυρίου, καὶ τῷ φωτὶ περιπατῶν, ὅς
οὐ μὴ προσκόψῃ· ταῦτα δὲ πάντα, πρὸς του-
θεσίαν ἡμῶν γέγραπται, ὅπως νηστεύοντες,
χρηστότητα ποιήσωμεν· καὶ δῶν ἡμῖν Κύριος,
ἀντὶ τῶν ἐπιγείων τὰ ἐπουράνια.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λιτὴν τὸ Ἑωθινὸν Ἰδιόμελον, κτλ.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου,
καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριωδίου, ἡ 5'. Ἑξοδή.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐξέσθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ.

Στίχ. Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. 6'. 11.

Α'δελφοί, Χριστὸς παραγενόμενος Ἀρχιερεὺς
τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, διὰ τῆς μείζονος
καὶ τελειότερας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, του-
τέστιν, οὐ ταύτης τῆς κτίσεως, οὐδὲ δι' αἵμα-
τος τρίγων καὶ μόσχων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου Αἵ-
ματος, εἰσῆλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ Ἅγια, αἰώ-
νιαν λύτρωσιν εὐράμενος. Εἰ γὰρ τὸ Αἷμα
ταύρων καὶ τράγων, καὶ σποδὸς δαμάλεως
ραντίζουσα τοὺς κεκοινωνημένους, ἀγιάζει πρὸς

τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα· πόσω μᾶλλον τὸ
Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὅς διὰ Πνεύματος αἰωκίου,
ἐαυτὸν προσήνεγκεν ἁμῶμον τῷ Θεῷ, καθαρῶ
τὴν συνειδήσιν ἡμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων, εἰς τὸ
λατρεῦεν Θεῷ ζῶντι;

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς.

Κοινωνικόν.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν Οὐρανῶν.

Τῆ αὐτῆς Κυριακῆς, Ἐσπερας.

Εἰς τὸ Λιτνικόν.

Μετὰ τὸν Προσμητικόν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα,
ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν τὰ κατὰ τὸν
τυχόντα Ἦχον Κατανυκτικά, δ'. τὰ ἐπόμενα
τοῦ Τριωδίου γ'. καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἰωσήφ.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πτωχεύσας ὁ πλούσιος Χριστέ, τὴν βροταῖς
ἐπλούτισας, ἀθανασίαν καὶ ἔλλαμψον·
διὸ πτωχεύσαντα, ἠδοναῖς τοῦ βίου, ἀρεταῖς
με πλούτισον, καὶ πένητι Λαζάρῳ με σύντα-
ξον, τῆς τοῦ Πλουσίου με, τιμωρίας ἐξαιρούμε-
νος, καὶ γενέης, τῆς ἀποκειμένης μοι.

Σακίαν ἐπλούτησα δευνῶς, καὶ τρυφήν ἠ-
γάπησα, καὶ τῶν ἐν βίῳ ἀπῆλαυσα, ἠ-
δονῶν Κύριε, καὶ πυρὸς γενένης, ὑπόδικος γέ-
γονα, λιμώττοντα τὸν νοῦν μου ὡς Λαζαρον,
παραβλεψάμενος, πρὸ πυλῶν τῶν θείων πρά-
ξεων, ἐρρίμμενον, οἴκτειρόν με Δέσποτα.

Ἐτερον Προσόμοιον, τοῦ Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Νεφέλην σε φωτός.

Τὴν ἕκτην τῶν σεπτῶν, Νηστεῶν Ἑβδο-
μαδα, προθύμως ἀπαρχόμενοι, Κυρίῳ,
προεόρτιον ὕμνον, τῶν Βαίτων ἄσωμεν πιστά,
ἐρχομένῳ ἐν δόξῃ, δυνάμει Θεότητος, ἐπὶ τὴν
Ἰερουσαλήμ, νεκρῶσαι τὸν θάνατον· διὸ ἐτοι-
μάσωμεν εὐσεβῶς, τὰ τῆς νίκης σύμβολα, τοὺς
κλαδούς τῶν ἀρετῶν, τὰ Ὄσανια ἐκβοῆσαι,
τῷ Πατητῇ τοῦ παντός.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρὸν ἀγίας δόξης· καὶ τὸ.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ Ὄ-
νομά σου, Κύριε.

Στιχ. Ἀπό τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σέ ἐκίραξα.

Στιχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δὶς.

Ἦχος α΄.

Θαυμαστή τοῦ Σωτῆρος, ἡ δὲ ἡμᾶς φιλάνθρωπος γνώμη· τῶν μελλόντων γάρ τὴν γνώσιν, ὡς παρόντων κεκτημένος, τοῦ Λαζάρου καὶ τοῦ Πλουσίου, τὸν βίον ἐστηλίτευσεν· τῶν ἑκατέρων οὖν τὸ τέλος ἐνοπτηζόμενοι, τῆ μὲν φύγαμεν, τὸ ἀπηνῆς καὶ μισάνθρωπον, τοῦ δὲ ζηλώσωμεν, τὸ καρτερές καὶ μακρόθυμον, πρὸς τὸ σὺν αὐτῷ τοῦ Ἀβραάμ κολποεῖ, ἐνδαλπόμενοι βραῖν· Δικαιοκριτά Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῇ πρᾶσει Κύριε πάντων τῶν ἁγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτιρῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Αὐτόμελον.

Τῶν Οὐρανίων ταγματῶν, τὸ ἀγαλλίαμα, τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, κραταιᾷ προστασία, ἄχραντε Παρθένη, σῶσον ἡμᾶς, τοὺς εἰς σέ καταφεύγοντας, ὅτι ἐν σοὶ ταῖς ἐλπίδας μετὰ Θεόν, Θεοτόκε ἀνεθέμεθα.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς καὶ ἐν ταῖς παρελθούσαις Κυριακαῖς, ἐσπέρας.

~~~~~

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Γὰρ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον Τριαδικά· καὶ μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανοητικά καὶ Θεοτοκίον τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β΄. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὸν λίθον ἐκυλίσας, τῆς παρώσεως Κύριε, ἀπὸ τῆς ἐμῆς καρδίας, νεκρωθεῖσαν ταῖς πᾶθεσιν, ἐξέγειρον ψυχὴν μου ἀγαθὴ, καὶ φέρειν σοι βαῖα ἀρετῶν, ὡς νικητῆ τοῦ Ἄδου, ἐν κατανύξει Δείσποτα, ἀξίωσον· ὅπως τῆς κίωνίᾳ ζωῆς τύχω, ὑμολογῶν σου τὸ κράτος, καὶ τὴν εὐσπλαγγίαν σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θαῦμα θαυμάτων Κεχαρωμένη, ἐν σοὶ θεωραῖσα ἡ Κτίσις ἀγαλλεται· συνέλα-

βες γὰρ ἀσπόρως, καὶ ἔτεκες ἀφράστως, ὃν ταξιαρχία Ἁγγέλων ὄραν οὐ δεδύνηται· αὐτὸν Θεοτόκε ἐκέτευσ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν γ΄. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὴν ἕκτην Ἑβδομάδα, τῆς Νηστείας ἐπέχοντες, προσόρτιον ὕμνον, τῶν ΒαΪῶν ἀσώμεν, Χριστῷ τῷ ἐρχομένῳ δὲ ἡμᾶς, καθίσαι ἐπὶ πώλου ὀνίκου, τὸ τῶν ἔθνων ὑποκλίναί ὡς Βασιλεῖς, ἀλόγιστον τῷ Γεννήτορι· τοὺς κλαδούς αὐτῷ τῶν ἀρετῶν, πάντες προευτρεπίσωμεν, ὅπως καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ, χαίροντες ἴδωμεν.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τὰς χεῖράς σου τὰς Δείας, αἶς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένη Παναγία, σαρκωθέντα χρησότητι, προτείνασα δυσώπησον, λυτρώσασθαι ἡμᾶς, ἐκ πειρασμῶν καὶ παθῶν καὶ κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντας καὶ πόθῳ βοῶντάς σοι· Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προσελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Μετὰ τὸν Ν΄. ὁ Κανὼν καὶ τὰ παρόντα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογοῦμεν καὶ τὴν α΄. Ὡδὴν.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ὡδὴν ἐπενήκιον.

Τὰ πάθη νεκρώσωμεν, δι' ἐγκρατείας, τὸ πνεῦμα ζωώσωμεν, δι' ἐνθέων πράξεων· ὅπως ὀψώμεθα, Πάθος Χριστοῦ τὸ σεπτὸν κασαρωτάτω νοί.

Ασπλάγγνη ζηλώσαντα, Πλουσίου τρόπους Χριστέ πολυεὐσπλαγγνε, ἴκετεῦω σύνταξον, Λαζάρῳ πένητι, λυτρούμενός με τῆς φλογός, καὶ τοῦ ἀσβέστου πυρός.

Εκ πάντων ἐνήστευσα, καταρθωμάτων, εἰς κόρον ἀπήλαυσα, τῶν σφαλμάτων Κυριε· νῦν οὖν πεινῶντά με, σωτηριώδους καὶ σεπτῆς, ἐμπλήσον βρώσεως.

Θεοτοκίον.

Εμὲ τὸν κατὰκριτον, ἐν καταδίκῃ, πανάχραντε Δέσποινα, ἐρύμιμένον ἔργων μου, σῶσον οἰκτιρήσον, τὸν πανοικτιρμονα Θεόν, ἀποκυήσασα.

ἕτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος α΄. Τῷ βοηθήσαντι Θεῷ.

Τῇ τῶν ΒαΪῶν Ἑορτῇ, ὑπαντήσωμεν πιστά, προσορτίζοντες αὐτήν, ἀπὸ σήμερον παιδρῶς, ἵνα τὸ ζωηφόρον, ἀξιοθῶμεν Πάδος ἰδεῖν.

Εργεται ἡκει ὁ Χριστός, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὡς Βασιλεὺς κεκαθηκώς, ἐπὶ πώλου ὀνίκου, τὸ τῶν ἐθνῶν ὑποκλῖναι, αἰλόγιστον, ὑπὸ ζυγὸν τῷ Πατρί.

Δόξα Πατρί.

Η ἐν Θεότητι μιᾷ, τρισυπόστατος Μονάς, Πάτερ ἀγέννητε Θεέ, καὶ Υἱὲ μονογενές, καὶ μόνον ἅγιον Πνεῦμα, ὁμοβασιλεῖον κράτος, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ, ἐλαλήθη πανταχοῦ, ὅτι ἐκύησας σαρκί, τὸν τῶν ὄλων Ποιητήν, Θεοτόκε Μαρία, ἀνύμφευτε καὶ ἀπειράγαμε.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Ιδοὺ ἀφίκετο Χριστός, πρὸς τὴν πόλιν Βηθφαγή. Χαῖρε Λαζάρου ἡ πατρὶς, Βηθανία, ὅτι σοὶ, δείξει θανάσιον μέγα, τὸν Λάζαρον, ἐξανιστῶν ἐκ νεκρῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ῷ βοηθήσαντι Θεῷ, ἐν Αἴγυπτῳ, τῷ Μωσῆ, καὶ δι' αὐτοῦ τὸν Φαραῶ, πανερατιαῖα βυθίσαντι, ἐπινίκιον ᾠδὴν ᾄσωμεν· ὅτι δεδόξασται.

Ὡδὴ ἡ. Ὅν φρίττουσιν.

Ακάρπους ἐπλούτησα, ὁ τάλας λογισμοῦς, ψυχὴν κατεμόλυνα, ἀθέσμοις ἡδοναῖς, καὶ σκότος κυκλοῖ με ἀπογνώσεως· αὐχασόν μοι φέγγος, Θεέ μου μετανοίας.

Οὗς παλαι ἐφώτισας, τυφλὸν ἐκ γενετῆς, ψυχὴν μου καταύχασον, μὴ βλέπουσαν τὸ φῶς, τὸ σὸν Ἐλεῆμον· ἀλλ' ἐν σκότει δεινῆς, λήθης συγχωσθεῖσαν, καὶ μερίμναις τοῦ βίου.

Νηστεύσας ἠνέωξεν, Ἡλίας Οὐρανοῦς, καὶ ὄμβροισι κατήρδευσε, διψήσασαν τὴν γῆν. Νηστεύσωμεν ρεῖθροισι, καταντούμενοι, ψυχικῶν δακρῶν, ὅπως ἐλεηθῶμεν.

Θεοτοκίον.

Οὗς ἐμφυχος ἄμπελος, ἐξήνθησας ἡμῖν, τὸν βότρυν τὸν πέπειρον, πηγάσαντα ἀγνῆ, Παρθένε τὸν οἶνον, τῆς ἀφέσεως, καὶ τῆς ἀμαρτίας, ξηράναντα τὴν μέθην.

Εἰρμός ἄλλος. Ὕμνον σοὶ προσφέρωμεν.

Ηνοικταὶ τὰ πρόθυρα, τῆς τοῦ Λαζάρου ζωοποιίας· Χριστὸς γὰρ ἤξει, ὡς ἐξ ὑπνου ἐγείρει τὸν θανάτην, καὶ καταπαλαῖσαι, ζωῆ τὸν θάνατον.

Μέγα σου τὸ καύχημα, ὦ Βηθανία! ὅτι τὸν κτίστην ξεναγωγῆσαι, ἀξιούσαι βρωῶσαι· εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα. Σὲ τὴν ὑπερούσιον, τριπλῆν Μονάδα, τὴν ἐννεμένην ἐν διαφέσει, τῇ μορφῇ τοῖς προσώποις, τὸν Πατέρα, καὶ Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα, θεῖον δοξολογήσωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ Χαῖρε, φθεγγόμεθα, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, ὅτι ἀνήψας χαρὰν τῷ Κόσμῳ, τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, ὃν δυσώπει ὑπὲρ πάντων, Παρθένε πανύμνητε.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Υμνον σοὶ προσφέρωμεν, ὅτι ἐν πῶλῳ ὀχηματίζεις, ὃ ἐν ὑψίστοις, Χερουβὶμ ἐπιβαίνων, ἵνα πάντας καθυποτάξῃς, Χριστέ τῷ κράτει σου.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Υ**μνον σοὶ προσφέρωμεν τῶν Ἀσωμάτων· ὡς περ οἱ Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ ὑμνοῦντες λέγομεν· εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον.

Ὡδὴ δ'. Τὴν ζωοδόχον πηγὴν.

Θανατωθεῖς τοῖς πολλοῖς πλημμελήμασι τῆς ἀμελείας ἐν τάφῳ συνέχομαι, λίθον ἀπογνώσεως ἔχων ἐπικείμενον· ὃν περ διάραις Χριστέ τῷ σῶ ἐλέει, ὡς περ τὸν Λάζαρον πρὶν ἐξανίστησον.

Τὴν τοῦ Πλουσίου ἐκφύγαμεν μίμησιν, κατακριθέντος εἰς φλόγα τὴν ἀσβεστον, καὶ Λαζάρου στέρξωμεν, τὸ ἐν πόνοις, ἔμμονον· ὅπως ἡμᾶς Ἰησοῦς παρακαλέσῃ, καὶ βασιλείας μετόχους ἐργάσῃται.

Τὴν παθοκτόνον Νηστείαν ποθήσωμεν, ταῖς προσευχαῖς ἐπιμόνως σχολάσωμεν, κλαῖσωμεν, πενήσωμεν, καὶ θερμῶς στενάξωμεν· ὅπως ἐντεῦθεν ἡμᾶς ἀποδημοῦντας, ὁ Ἄβρααμ, ἐν ταῖς κόλποις εἰσδέξῃται.

Θεοτοκίον.

Τῆς παρθεσίας τὸ θεῖον κειμήλιον, τῶν Προκατόρων τὴν μόνην ἀνδρῶσιν, τὴν πηγὴν τὴν βρύουσαν, εὐσπλαγγχίας ἀβυσσον, τὴν καλλονὴν Ἰακώβ, τὴν Θεοτόκον, οἱ δι' αὐτῆς σεσωσμένοι ὑμνήσωμεν.

Ἄλλος. Σὲ τὴν ὀραθεῖσαν πύλην.

Σήμερον Χριστῷ δηλοῦται, πέραν Ἰορδάνου διατρίβοντι, ἡ νόσος τοῦ Λαζάρου· καὶ ὡς προγνώστης λέγει· Ἡ ἀσθένεια αὕτη, οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον.

Εὐτρεπίζου Βηθανία, κόσμησόν σου θεῖως· εἰς τὰς εἰσόδους, πλάτυνον τὰς ἐπαυλεις·

ιδού γὰρ ὁ Δεσπότης, ἤξει σὺν Ἀποστόλοις,
τὸ δῖπμα σου ζωούμενος.

Δόξα.

Σὲ τὴν τρισυπόστατον Μονάδα, καὶ ἀδαι-
ρητον οὐσίαν, ἢ τῶν Ἑξαπτερυγῶν δοξο-
λογεῖ στρατιά· καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐν
ὑμνοῖς μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Σὲ τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, καὶ ἐκ τῆς Μη-
τρὸς ἀνερμηνεύτως, ἐν χρόνῳ γεννηθέντα
εἰς πάντων σωτηρίαν, ὡς ποιητὴν καὶ Δεσπό-
την, ἐν ὑμνοῖς μεγαλύνομεν.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Σὺν ταῖς εὐπαΐαις κλάδοις, καὶ ἀγνείας φέ-
ροντες βαῖα, ἐτοιμασθῶμεν πάντες, Χρι-
στῷ προσυπαντήσαι, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ,
ἡκοντι, ὡς Θεῷ ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

Σὲ τὴν ὀραθεῖσαν πύλην, ὑπὸ Ἰεζεκιήλ
τοῦ Προφήτου, ἐν ἣ οὐδεὶς δεῖλθεν, εἰμὴ
ὁ Θεὸς μόνος, Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ὑμνοῖς
μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιό-
μελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἰηχος πλ. α΄.

Ἡ καταδικάσις με Χριστέ, ἐν φλογὶ γενέ-
νης, ὡς τὸν Πλούσιον διὰ Λάζαρον, ἀλλὰ
δώρησαι καί μοι, ἐν κλαυθμῷ αἰτοῦντι, ρανίδα
φιλανθρωπίας, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν. Ἰηχος ὁ αὐτός.

Ὑλογημένοι ὁ στρατός, τοῦ Βασιλείως τῶν
Οὐρανῶν· εἰ γὰρ καὶ γηγενεῖς ἐπῆρχον
οἱ Ἀθλοφόροι, ἀλλὰ Ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔσπεν-
δον φθάσαι, τῶν σωματίων καταφρονήσαντες,
καὶ διὰ τῶν παθημάτων τῆς τῶν Ἀσωμάτων
ἄξιωθῆτες τιμῆς· εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, κατά-
πεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοδοκίον, ὁ αὐτός.

Κεχαριτωμένη, μεσίτευσον σαῖς δεήσεσι,
καὶ αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλήθος
κίκτιρμῶν, καὶ τὸν ἰλασμόν, τῶν πολλῶν πα-
καπτωμάτων δεόμεθα.

Εἰς τὴν Τριθέτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἰηχος πλ. β΄.

Ἄυτη ἐστίν, ὁ Θεός, ἢ φοβερά ἡμέρα, ἥς
φθάσαι τὴν ἐσπέραν οὐκ ἠλπίζομεν· καὶ
αὐτὴν ἰδεῖν ἡμᾶς, φιλανθρώπως κατηξίωσας·
Γρισάγιε δόξα σοὶ.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἰηχος πλ. β΄.

Ψαλμός ρδ΄.

Εὐφρανθήτω καρδία ζητούντων τὸν Κύριον.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικα-
λεῖσθε τὸ Ὄνομα αὐτοῦ.

Προφητείας Ἰσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΜΗ. 17.

Ὁ ὕτω λέγει Κύριος ὁ ῥυσάμενός σε, ὁ Ἅγιος
Ἰσραὴλ· Ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου·
δέδειχα σοὶ τοῦ εὐρεῖν σε τὴν ὁδόν, ἐν ἣ πορεύ-
ση ἐν αὐτῇ. Καί, εἰ ἤκουσας τῶν ἐντολῶν μου,
ἐγένετο ἂν ὡσεὶ ποταμὸς ἡ εἰρήνη σου, καὶ ἡ
δικαιοσύνη σου ὡς κῦμα θαλάσσης· καὶ ἐγένε-
το ἂν ὡς ἡ ἄμμος τὸ σπέρμα σου, καὶ τὰ
ἔκγονα τῆς κοιλίας σου, ὡς ὁ χοῦς τῆς γῆς·
οὐδὲ νῦν οὐ μὴ ἐξολοθρευθῆς, οὐδὲ ἀπολείται
τὸ ὄνομά σου ἐνώπιον ἐμοῦ. Ἐξέλθε ἐκ Βαβυ-
λῶνος, φεύγων ἀπὸ τῶν Χαλδαίων· φωνὴν εὐ-
φροσύνης ἀναγγεῖλατε, καὶ ἀκουστὸν γενέσθω
τοῦτο· ἀπαγγεῖλατε ἕως ἑσχάτου τῆς γῆς· λέ-
γετε· Ἐρρύσατο Κύριος τὸν δούλον αὐτοῦ Ἰα-
κώβ· καὶ εἰάν διψήσωσι, δι' ἐρήμου ἄξει αὐτὸς,
ὑδὼρ ἐκ πέτρας ἐξάξει αὐτοῖς· σχισθήσεται
πέτρα, καὶ ῥυήσεται ὑδὼρ, καὶ πίεται ὁ λαός
μου· οὐκ ἔστι χαίρειν, λέγει Κύριος, τοῖς ἀσε-
βέσιν. Ἀκούσατέ μου νῆσοι, καὶ προσέχετε ἔ-
θνη· Διὰ χρόνου πολλοῦ στήσεται, λέγει Κύ-
ριος· ἐκ κοιλίας μητρὸς μου ἐκάλεσε τὸ ὄνομά
μου, καὶ ἔθηκε τὸ στόμα μου ὡς μάχαιραν ὀ-
ξεῖαν, καὶ ὑπὸ τὴν σκίπην τῆς χειρὸς αὐτοῦ
ἔκρυψέ με· ἔθηκέ με ὡσεὶ βέλος ἐκλεκτόν, καὶ
ἐν τῇ φαρέτρᾳ αὐτοῦ ἔκρυψέ με, καὶ εἶπέ μοι·
Δούλός μου εἶ σύ, Ἰσραὴλ, καὶ ἐν σοὶ δοξασθή-
σομαι. Καὶ ἐγὼ εἶπα· Κενῶς ἐκοπίασα, εἰς
μάταιον καὶ εἰς οὐδὲν ἔδωκα τὴν ἰσχύ μου·
διὰ τοῦτο ἡ κρίσις με παρὰ Κυρίῳ, καὶ ὁ πό-
νος μου ἐναντίον τοῦ Θεοῦ μου.

Προκείμενον. Ἰηχος πλ. β΄.

Ψαλμός ρς΄.

Εὐλογητός Κύριος, ὁ Θεός Ἰσραὴλ.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστός.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τῶν, Πρὸς Κύριον, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν τοῦ Τριωδίου τὰ ἐπόμενα γ'· καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια, τοῦ Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Πολλοῖς παραπτώμασι, καὶ ἠδοναῖς ταῖς τοῦ βίου, ἀσθενούσας κέκτημαι, τὴν ἰσχὺν ὁ δειλαιός, καὶ κατὰ κειμαι, ἐπὶ κλίνης πάντοτε, ῥαθυμίας Δέσποτα, καὶ βοᾶ σοι· Συμπαθέστατε, ἐλθὼν ἐπίσκεψαι, ῥῶσίν μοι παρέχων καὶ ἔλεος, καὶ μὴ ἐγκαταλίπης με, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον, καὶ ἐπιχαρῆ μοι, ἐχθρὸς τῇ ἀπώλειᾳ, ὁ ζητῶν, εἰς Ἄδου βάραιδρα πάνδεινα, Σῶτερ κατασπάσαι με.

Τὸν ἀσπλαγχνον Πλήσιον, ἐν ἀφροσύνῃ ζηλώσας, ἠδέως εὐφραίνομαι, ἠδοναῖς καὶ πάθει βυθιζόμενος· καὶ ὄρων κείμενον, πρὸ πυλῶν πάντοτε, μετανοίας ὡσπερ Λαζάρου, τὸν νοῦν μου Κύριε, τοῦτον ἀναισθητῶς παρέρχομαι, λιμώττοντα νοσοῦντά τε, καὶ δηλωμένον τοῖς πάθει· ὅθεν τῆς γενένης, ὑπόδικος εἰμί τῆς ἐν φλογί· ἐξ ἧς με λύτρωσαι Δέσποτα, μόνε πολυέλεε.

Ἔτερον Προσόμοιον, τοῦ Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. α'. Κύριε ἐπὶ Μωϋσέως.

Κύριε, πέραν Ἰορδάνου σαρκὶ διατρίβων, προαγορεύεις Λαζάρου τὴν νόσον, πρὸς θάνατον μὴ εἶναι· ἀλλ' ὑπὲρ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τῆς δόξης γεγενῆσθαι. Δόξα τῇ μεγαλειουργίᾳ σου, καὶ παντοκρατορίᾳ σου, ὅτι καθεῖλες τὸν θάνατον, διὰ πλῆθος ἐλέους φιλάνθρωπε.

Καὶ τοῦ Μηναιίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ψαλμὸς ρς'.

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Στίχ. Εἰπάτωσαν οἱ λελυτρωμένοι ὑπὸ Κυρίου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΖ'. 1.

Εγένετο μετὰ τὸ γηράσαι τὸν Ἰσαάκ, καὶ ἠμβλύθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τοῦ ὄραν· καὶ ἐκάλεσεν Ἠσαῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν πρεσβύτερον, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Υἱέ μου· καὶ

εἶπεν· Ἴδου ἐγώ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδου ἐγὼ γεγήρακα, καὶ οὐ γινώσκω τὴν ἡμέραν τῆς τελευτῆς μου· νῦν οὖν λάβε τὸ σκεῦός σου, τὴν τε φαρέτραν, καὶ τὸ τόξον· καὶ ἔξελθε εἰς τὸ πεδῖον, καὶ θήρευσόν μοι θήραν· καὶ ποιήσον μοι ἐδέσματα, ὡς φιλῶ ἐγώ, καὶ ἐνεγκέ μοι, ἵνα φάγω, ὅπως εὐλογήσῃς ἡ ψυχὴ μου, πρὶν ἢ ἀποθανεῖν με. Ῥεβέκκα δὲ ἤκουσε λαλοῦντος Ἰσαάκ πρὸς Ἠσαῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Ἐπερεύθη δὲ Ἠσαῦ εἰς τὸ πεδῖον, θήρευσαι θήραν τῷ πατρὶ αὐτοῦ. Ῥεβέκκα δὲ εἶπε πρὸς Ἰακώβ, τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεώτερον· Ἴδου, ἐγὼ ἤκουσα τοῦ πατρός σου λαλοῦντος πρὸς Ἠσαῦ τὸν ἀδελφόν σου, λέγοντος· Ἐνεγκόν μοι θήραν, καὶ ποιήσον μοι ἐδέσματα, καὶ φαγὼν εὐλογήσω σε ἐναντίον Κυρίου, πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν με· νῦν οὖν, υἱέ μου, ἀκουσόν μου, καὶ εἰπά σοι ἐντέλλομαι· καὶ πορευθεὶς εἰς τὰ πρόβατα, λάβε μοι ἐκεῖθεν δύο ἐρίφους ἀπαλούς καὶ καλούς· καὶ ποιήσω ἐδέσματα τῷ πατρὶ σου, ὡς φιλεῖ· καὶ εἰσοίσεις τῷ πατρὶ σου, καὶ φάγεται, ὅπως εὐλογήσῃς ὁ πατήρ σου πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν αὐτόν. Εἶπεν δὲ Ἰακώβ πρὸς Ῥεβέκκαν τὴν μητέρα αὐτοῦ· Ἔστιν ὁ Ἠσαῦ ὁ ἀδελφός μου ἀνὴρ δασύς, ἐγὼ δὲ ἀνὴρ λεῖος· μήποτε ψηλαφήσῃ με ὁ πατήρ, καὶ ἔσομαι ἐναντίον αὐτοῦ ὡς καταφροσῶν, καὶ ἐπάξω ἐπ' ἐμαυτὸν, κατάραν, καὶ οὐκ εὐλογίαν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ἡ μήτηρ· Ἐπ' ἐμέ ἢ κατάραν σου τέκνον· μόνον ἐπαίησον τῆς φωνῆς μου, καὶ πορευθεὶς ἐνεγκέ μοι. Πορευθεὶς δὲ, ἔλαβε, καὶ ἔνεγκε τῇ μητρὶ αὐτοῦ· καὶ ἐποίησεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐδέσματα, καθὰ ἐφίλει ὁ πατήρ αὐτοῦ. Καὶ λαβούσα Ῥεβέκκα τὴν στολὴν Ἠσαῦ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς τοῦ πρεσβυτέρου, τὴν καλὴν, ἣ ἦν παρ' αὐτῇ ἐν τῷ οἴκῳ, ἐνέδυσεν Ἰακώβ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεώτερον· καὶ τὰ δέρματα τῶν ἐρίφων περιέθηκε περὶ τοὺς βραχίονας αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὰ γυμνά τοῦ τραχήλου αὐτοῦ· καὶ ἔδωκε τὰ ἐδέσματα, καὶ τοὺς ἄρτους, οὓς ἐπαίησεν, εἰς τὰς χεῖρας Ἰακώβ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς· καὶ εἰσήνεγκε τῷ πατρὶ αὐτοῦ, καὶ εἶπε· Πάτερ· Ὁ δὲ εἶπεν· Ἴδου ἐγώ· τίς εἶ σὺ, τέκνον; Καὶ εἶπεν Ἰακώβ τῷ πατρὶ αὐτοῦ· Ἐγὼ Ἠσαῦ ὁ πρωτότοκός σου· πεποίηκα καθὼς ἐλάλησάς μοι· ἀναστὰς, καθίσσον, καὶ φάγε τῆς θήρας μου, ὅπως εὐλογήσῃ με ἡ ψυχὴ σου. Εἶπε δὲ Ἰσαάκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· τί τοῦτο, ὃ ταχὺ εὔρες, ὦ τέκνον; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὅ παρεδωκε Κύριος ὁ Θεός σου ἐναντίον ἐμοῦ.

Εἶπε δὲ Ἰσαὰκ τῷ Ἰακώβ· Ἐγγισόν μοι, καὶ ψηλαφήσω σε τέκνον, εἰ σὺ εἶ ὁ υἱός μου Ἡσαῦ, ἢ οὐ· Ἦγγισε δὲ Ἰακώβ πρὸς Ἰσαὰκ τὸν πατέρα αὐτοῦ· καὶ ἐψηλάφησεν αὐτόν, καὶ εἶπεν· Ἡ μὲν φωνή, φωνή Ἰακώβ· αἱ δὲ χεῖρες, χεῖρες Ἡσαῦ. Καὶ οὐκ ἐπέγνω αὐτόν· ἦσαν γὰρ αἱ χεῖρες αὐτοῦ, ὡς αἱ χεῖρες Ἡσαῦ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δασυαῖαι. Καὶ εὐλόγησεν αὐτόν, καὶ εἶπε· Σὺ εἶ ὁ υἱός μου Ἡσαῦ; ὁ δὲ εἶπεν· Ἐγώ. Καὶ εἶπε· Προσάγαγέ μοι, καὶ φαίγομαι ἵπὸ τῆς θήρας σου, τέκνον, ἵνα εὐλογήσῃ σε ἡ ψυχὴ μου. Καὶ προσήνεγκεν αὐτῷ, καὶ ἔφαγε· καὶ εἰσήνεγκεν αὐτῷ οἶνον, καὶ ἔπιε. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ· Ἐγγισόν μοι, καὶ φίλησόν με τέκνον. Καὶ ἐγγίσας ἐφίλησεν αὐτόν· καὶ ὠσφράνθη τὴν ὄσμην τῶν ματίων αὐτοῦ, καὶ εὐλόγησεν αὐτόν, καὶ εἶπεν· Ἴδου ὄσμη τοῦ υἱοῦ μου, ὡς ὄσμη ἀγροῦ γλήρους, ὃν εὐλόγησε Κύριος· καὶ δώῃ σοι ὁ θεὸς ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς πιότητος τῆς γῆς, καὶ πλήθος σίτου καὶ ἴνου· καὶ δουλευσάτωσάν σοι ἔθνη, καὶ προσκυνησάτωσάν σοι ἄρχοντες· καὶ γίνου κύριος οὐ ἀδελφοῦ σου, καὶ προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρὸς σου· ὁ καταρωμένος σε, ἐπιατάρατος· ὁ δὲ εὐλογῶν σε, εὐλογημένος. Καὶ ἐγένετο μετὰ τὸ καύσασθαι Ἰσαὰκ εὐλοοῦντα Ἰακώβ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· καὶ ἐγένετο, ἵς ἂν ἐξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ προσώπου Ἰσαὰκ οὐ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ Ἡσαῦ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἦλθεν ἀπὸ τῆς θήρας· καὶ ἐποίησε καὶ ὑτὸς ἐδέσματα, καὶ προσήνεγκε τῷ πατρὶ αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· Ἀναστήτω ὁ πατὴρ μου, καὶ φαγέτω ἀπὸ τῆς θήρας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, τῶς εὐλογήσῃ με ἡ ψυχὴ σου. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ· Τίς εἶ σὺ; Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐγώ εἰμι ὁ υἱός σου ὁ πρωτότοκος Ἡσῶ. Ἐξέστη δὲ Ἰσαὰκ ἐκστάσιν μεγάλην ῥέδρα· καὶ εἶπε· Τίς ἐστὶν ὁ θηρεύσας μοι θήραν, καὶ εἰσενέγκας μοι; καὶ ἔφαγον ἀπὸ κύντων πρὸ τοῦ ἔλθειν σε, καὶ εὐλόγησα αὐτὸν, καὶ εὐλογημένος ἐστὶν· Ἐγένετο δὲ, ἡνίκ ἤκουσεν Ἡσαῦ τὰ ῥήματα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰσαὰκ, ἀνεβόησε φωνὴν μεγάλην καὶ πικρὰν σφοδρὰ, καὶ εἶπεν· Εὐλόγησον δὴ καὶ ἐμε, πάτερ. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ἐλθὼν ὁ ἀδελφός σου τὰ δόλου, ἔλαβε τὴν εὐλογίαν σε. Καὶ εἶπε· καίως ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰακώβ· ἐ-έρνικε γὰρ με ἤδη δεῦτερον τῆτο· τὰ τε πρωτόκιά μου εἴληφε, καὶ νῦν εἴληφε τὴν εὐλο-

γίαν μου. Καὶ εἶπεν Ἡσαῦ τῷ πατρὶ αὐτοῦ· Οὐχ ὑπελείπου μοι εὐλογίαν, πάτερ; Ἀποκριθεὶς δὲ Ἰσαὰκ εἶπε τῷ Ἡσαῦ· Εἰ κύριον αὐτὸν πεποίηκά σου, καὶ πάντας τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ πεποίηκά αὐτοῦ οἰκέτας, σίτω καὶ οἴνω ἐστήριξα αὐτόν· σοὶ δὲ τί ποιήσω, τέκνον; Εἶπε δὲ Ἡσαῦ πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ· Μὴ εὐλογία μία σοὶ ἐστὶ, πάτερ; εὐλόγησον δὴ καὶ ἐμε, πάτερ. Κατανυχθέντος δὲ Ἰσαὰκ, ἀνεβόησε φωνὴ μεγάλη Ἡσαῦ, καὶ ἔκλαυσεν. Ἀποκριθεὶς δὲ Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, εἶπεν αὐτῷ· Ἴδου ἀπὸ τῆς πιότητος τῆς γῆς ἔσται ἡ κατοίκησίς σου, καὶ ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ Οὐρανοῦ ἄνωθεν· καὶ ἐπὶ τῇ μαχαίρα σου ζήσῃ, καὶ τῷ ἀδελφῷ σου δουλεύσεις· ἔσαι δὲ ἡνίκα ἂν καθέλῃ καὶ ἐκλύσῃ τὸν ζυγὸν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ τραχήλου σου. Καὶ ἐνεκότει Ἡσαῦ τῷ Ἰακώβ περὶ τῆς εὐλογίας, ἧς εὐλόγησεν αὐτόν ὁ πατὴρ αὐτοῦ.

Ἡροκείμενον. Ἦχος βαρύς. Ψαλμὸς ρζ'.
Υψώθητι ἐπὶ τοὺς Οὐρανοὺς, ὁ Θεός.
Στίχ. Ἐτοίμη ἡ καρδία μου, ὁ Θεός.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΘ'. 16.

Ὁς φυλάσσει ἐντόλήν, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν· ὁ δὲ καταφρονῶν τῶν ἑαυτοῦ ὁδῶν, ἀπολεῖται. Ὁ ἐλεῶν πτωχόν, δανεῖζει Θεῷ· κατὰ δὲ τὸ δόμα αὐτοῦ, ἀνταποδώσει αὐτῷ. Παιδεύε υἱὸν σου, οὕτω γὰρ ἔσται εὐέλπις· εἰς δὲ ὕβριν μὴ ἐπαίρη τῇ ψυχῇ σου. Κακόφρων ἀνὴρ πολλὰ ζημιωθήσεται· εἰάν δὲ λοιμύηται, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ προσθήσει. Ἄκουε, υἱέ, παιδείαν πατρὸς σου, ἵνα σοφὸς γένη ἐπ' ἐσχάτων σου. Πολλοὶ λογισμοὶ ἐν καρδίᾳ ἀνδρός· ἡ δὲ βουλή τοῦ Κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μένει. Καρπὸς ἀνδρὶ ἐλεημοσύνη· κρεῖσσον δὲ πτωχὸς δίκαιος, ἢ πλούσιος ψεύστης. Φόβος Κυρίου εἰς ζωὴν ἀνδρὶ· ὁ δὲ ἄφοβος αὐλισθήσεται ἐν τόποις, οὐ οὐκ ἐπισκοπεῖ γνῶσις. Ὁ ἐγκρύπτων εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ χεῖρας ἀδίκως, οὐδὲ τῷ στόματι οὐ μὴ προσαγάγῃ αὐταῖς. Λοιμοῦ μαστιγωμένου, ἄφρων πάνουργότερος ἔσται· εἰάν δὲ ἐλέγχῃ ἀνδρα φρόνιμον, νοήσει αἴσθησιν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος δ'.

Τῆς ψυχολαβοῦς πλεονεξίας, ἐλευθέρωσον Σωτὴρ, καὶ μετὰ Λαζάρου τοῦ πένητος, ἐν τοῖς κόλποις Ἀβραὰμ ἀρίθμησον ἡμᾶς· σὺ

γὰρ ἐν ἐλέει πλούσιος ὢν, ἐκουσίως δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσας, καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ἀφθαρσίαν μετεπανήγαγες, ὡς συμπαθὴς Θεὸς καὶ φιλόδρωπος.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο τῶν ἀγίων Μαρτύρων δεξάμενος τὴν ὑπομονὴν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν Φιλάνθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν Μήτηρ Χριστῆ τῆ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν ὄλων Ποιητήν, ἵνα πάντοτε κράζωμέν σοι. Χαῖρε ἡ προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικά καὶ Θεοτοκίον, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. β'. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Αμαρτιῶν τῆ νόσῳ κατατηκόμενος, τῆς ἀπογνώσεως κλίνῃ κατάκειμαι· διό με Ἰατρὲ τῶν ἀσθενούντων, ἐπίσκεψαι σὴ φιλάνθρωπίᾳ, καὶ μὴ παραχωρήσης, ἐναφυπνώσαι δεινῶς, εἰς θάνατον πανοικτίρμον, ἵνα βοῶ σοι θερμῶς· Ὁ τοῦ ἐλέους χορηγός, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Αρχὴ σωτηρίας, ἡ τοῦ Γαβριὴλ προσηγορία, πρὸς τὴν Παρθένον γέγονεν· ἤκουσε γὰρ τὸ Χαῖρε· οὐκ ἀπέφυγε τὸν ἀσπασμόν· οὐκ ἐδίστασεν ὡς ἡ Σάρρα ἐν τῇ σκηνῇ, ἀλλ' οὕτως ἔλεγεν· Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. α'. Λάμπει σήμερον.

Χθὲς καὶ σήμερον, ἡ νόσος ἡ τοῦ Λαζάρου· ταύτην γὰρ Χριστῷ δηλοῦσιν αἱ σύγγονοι· ἐν χαρᾷ ἡ Βηθανία προσευτρεπίζου, τὸν Δεσπότην ξεναγωγῆσαι καὶ Βασιλέα, σὺν ἡμῖν βοῆσαι· Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μήτηρ Θεοῦ Παναγία, τὸ τεῖχος τῶν Χριστιανῶν, ρῦσαι λαόν σου συνήθως, κραυγάζοντά σοι ἐκτενῶς· Ἀντιτάχθητι αἰσχροῖς, καὶ ἀλαζόσι λογισμοῖς, ἵνα βοῶμέν σοι· Χαῖρε Δειπάρθενε.

Ὁ Ν'. ὁ Κανὼν τοῦ Μηναιίου, καὶ τὰ ἐπόμενα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογοῦμεν καὶ τὴν β'. Ὁδὴν.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὁδὴ β'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ἰ**δέτε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ μάννα ἐπομβρήσας, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας, πηγᾶσας παλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ μόνῃ δεξιᾷ, καὶ τῇ ἰσχυί τῇ ἐμῇ.

Θέλων ἐπτώχευσας, ὁ φύσει πλούσιος Χριστῆ, ἐπεινάσας θελήσει, ὁ ἐμπιπλῶν πᾶν ζῶν· διό με κόρεσον πεινῶντά σου τὴν χάριν, καὶ δεῖξον τῆς ἐκεῖ, τραπέζης Λόγε κοινωνόν.

Λάζαρον πτωχόν με, ἀμαρτιῶν δεῖξον Χριστῆ, καὶ σκόρπισον τὸν πλοῦτον, ὃν περ κακῶς συνῆξα, καὶ τὴν τελείαν σου ἀγάπην οἰκτίρμον, ἐμπλήσας τῆς ἐκεῖ, ρῦσαι κολάσεως φρικτῆς.

Παῖδας στομῶσασα, δυνατωτέρους τοῦ πυρός, εἰργάσατο νηστεία, ποτὲ ἐν Βαβυλῶνι· αὐτοὺς ζηλώσα ὦ ψυχὴ μου, μὴ ἀθύμει, καὶ πῦρ τῶν ἠδονῶν, πνεύματος σβέσεις δροσισμῷ.

Θεοτοκίον.

Χαῖρέ σοι βοῶμεν, τῇ κηυσάσῃ τὴν χάριν· ἡ Κεχαριτωμένη, Θεοτόκε Παρθένη, Θεὸν ὃν ἔτεκες, δυσώπει λυτρωθῆναι, κινδύνων καὶ φθορᾶς, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε αἰεὶ.

ἕτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος πλ. α'. Ἰδέτε ἴδετε.

» **Ἰ**δέτε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ πέραν Ἰορδάνου διατρίβων ἐπακούσας, ὅτι Λαζαρος νοσεῖ, καὶ φήσας ὅτι οὐ θνήσκει, ἀλλ' ἐστὶ τοῦτο ὑπὲρ τῆς δόξης μου.

Θρήνοις βαλλόμεναι, αἱ τοῦ Λαζάρου ἀδελφαί, τὸ πάθος, σοὶ τῷ Γνώστη τῶν ἀπάντων φανεροῦσιν· ἀλλὰ μένεις πρὸς μακρόν, ἵνα ἐπαναίγῃς τὸ θάυμα, καὶ ὑποδείξῃς ταῖς Μαθηταῖς σου φρικτά.

Δόξα Πατρὶ.

Ομβοασίλει, ἡ τρισυπόστατος Μοναῖς, κυρία, βασιλεία τῶν αἰῶνων, σὲ δοξάζει τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, πληθὺς Ἀγγέλων, καὶ πᾶσα φύσις βροτῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ θαυμάσει, βλέπων ἐν σοὶ τὸν Πλαστοουργόν, Παρθένη, ἀναπλάσαντα Ἄδὰμ τὸν πεπτωκότα, καὶ ἀφράστῳ ἐνώσει, ἐκ σοῦ σαρκὶ τεχθέντα, ἀναλλαώτως εἰς σωτηρίαν ἡμῶν;

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Νῦν εὐτρεπίσθητι, ὡς Βηθανία ἐν χαρᾷ ποιούσα, τὴν δοχὴν τοῦ Βασιλέως τῶν ἀπάντων, ὅτι ἤξει ἐπὶ σέ, ἵνα τὸν Λάζαρον δείξῃ, παλινδρομοῦντα ἐκ τῆς φθορᾶς πρὸς ζωὴν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ἴ**δετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεὸς, ὁ σᾶρκα
• **Ἰ**ένδυσάμενος, βουλήσει ἐκουσίᾳ, ἵνα σώσω
• τὸν Ἀδάμ, τὸν ἐκ πλάνης πεσόντα, τῆ παρα-
• βάσει διὰ τοῦ ὄφους.

Ὡδὴ ἦ. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Ἰννοῶν μου τὰ πλήθη τῶν παραπτώσεων, καὶ πληττόμενος κέντρῳ τῆς συνειδήσεως, ὡσπερ ἐν φλογί, ὀδυνῶμαι ὁ ἄθλιος. Οἴκτειρόν με Λόγε, Θεοῦ τῷ σῶ ἔλεει.

Παραβλέψας Λαζάρου τὰ κατορθώματα, τοῦ ἀσπλάγχχνου Πλουσίου τρόπους ἐκλήλωσα· εὐσπλαγγνε Θεε, ἐπιστρέψας με οἴκτειρον, ἵνα σέ δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς κίῳνας.

Ἰυχικῆ ἀσθενείᾳ περικρατούμενος, καὶ τεθνήξασθαι μέλλον δι' ἀπογνώσεως, τῆς τῆς Ἰησοῦ, ἐπισκέψεως δέομαι, τῆς ζωοποιούσης, τοὺς σέ προσκαλουμένους.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε σύ με διάσωσον, τῆς ἐμῆς ἀσθενείας γενοῦ βοήθεια, ἢ τὸν Δελτην τοῦ ἔλεους κηύσασα· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῳνας.

Εἰρμός ἄλλος. Οἱ ὁσίοί σου Παῖδες.

Ἰγάλλου Βηθανία, ἢ τοῦ Λαζάρου πατρίς· ἐπὶ σοὶ γὰρ Χριστὸς ἐπιστάς, μεγαλεῖον ἐλέσει, ζωώσας τὸν Λάζαρον.

Ἰάζαρος νοσηλεύεται, ἵνα σὺ δοξασθῆς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· καὶ ὑμνεῖ σε ἀπαύστως, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἰυλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα· Τριάδα παναγίαν, τὴν ἐν Πατρὶ, καὶ Υἱῷ, καὶ Πνεύματι, ὑμνοῦντες ψάλλομεν· Εὐλογοεῖτε, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἰὸν ἀρρήτῳ σου τόκῳ, πάντες ὑμνοῦμεν Ἀγνή· καὶ σέβοντες αὐτὸν ὡς Θεόν, εὐλογοῦμεν ὑμνοῦμεν, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἰῶν ἀρετῶν τοὺς κλάδους, πρὸς ὑπαντήν τοῦ Χριστοῦ, εὐτρεπίζοντες νῦν κράμεν· Εὐλογοεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Οἱ** ὁσίοί σου Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ Χριστέ,
• ἀνυμνοῦντες ἔψαλλον· Εὐλογοεῖτε τὰ ἔργα,
• Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ Δ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ἰὸ πρὶν τὸν ἄνθρωπον τὸν Πρωτόπλαστον, Ἰγεῦσις πικρὰ δεινῶς τοῦ Παραδείσου ἐξώρισε, καὶ θανάτου τρεῖς βρόχοις ὑπέζευξε. Νηστευσον ὡς ψυχῆ μου· φεῦγε τὴν μίμησιν· φεῦγε τῆς τροφῆς τὴν ἠδονὴν, τὴν πολυῳδονον.

Εἰς νοῦν λαμβάνω σοῦ τὸ κριτήριον, τὸ τῆς φλογὸς τὸ ἄσβεστον, Κριτὰ δικαιοτάτε, ἑμαυτὸν κατακρίνω πρὸ κρίσεως· δέδοικα γὰρ καὶ τρέμω, ἄμετρα πταίσας σοι, ἄλλος ὡς οὐδεὶς ἐπὶ τῆς γῆς· διό με οἴκτειρον.

Ἰαθῶν ἐκπλύνωμεν ἀμαυρότητα, φωτιστικαῖς εὐχαῖς, καὶ ἀρετῶν κλάδους φέροντες, ὑπαντῆσαι Χριστῷ ἐπισπεύσωμεν, πῶλῳ προσδοκωμένῳ, νῦν ἐπιθήσεται, ἐτοιμαζομένῳ τε παθεῖν, διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ Παρθένε Θεοχαρίτωτε, τοῖς ἐν νυκτὶ παθῶν κεκρατημένοις ἀνέτειλε, τοῦ φωτὸς καὶ εἰρήνης Χριστὸς χορηγὸς, τὴν ἐξ ἀπροσεξίας, λύων παράβασιν, καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν ἡμῖν, σαφῶς δωρούμενος.

Ἄλλος. Ἠταῖα χόρευε.

Νῦν τὰ νεκροτάφια, ἐτοιμάζου, Λάζαρε σὸφ· ἐκλείψεις γὰρ τῆς ζωῆς, αὐρίαν θανάτων, τὸν τάφον ἐπίβλεψον, ὃν οἰκήσεις· ἀλλὰ σε Χριστὸς, πάλιν ζωώσεται, ἀναστήσας τετραήμερον.

Βηθανία χόρευε· ἐπὶ σέ γὰρ, ἤξει ὁ Χριστὸς, θαῦμά σοι ἐκτελῶν, μέγα καὶ φρικτὸν, δεσμεύσας τὸν θάνατον, ἀναστήσει, πάντως ὡς Θεὸς, Λάζαρον θνήξαντα, καὶ τὸν Κτίστην μεγαλύνοντα.

Δόξα Πατρὶ.

Ομοουσιώτητι, ἀνυμνωσε· ἀναρχε Τριάς, σεπτῆ ζωαρχικῆ, ἄτμητε Μοναῖς, Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, καὶ γεννητὸς, Λόγε καὶ Υἱέ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἡμᾶς σώσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἰπὲρ νοῦν ὁ τόκος σου, Θεομητορ· ἀνευ γὰρ ἀνδρὸς ἢ σύλληψις ἐν σοὶ, καὶ παρθετικῶς, ἢ κήσις γέγονε· καὶ γὰρ Θεὸς ἐστὶν ὁ τεχθεῖς· ὃν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δεῦτε ἐτοιμάσωμεν, τῷ Κυρίῳ, τὰ πρὸς ὑπαντήν, βαῖα ἀρετῶν, φέροντες αὐτῷ.

οὕτω γὰρ δεξόμεθα, ὡς εἰς πόλιν Ἰερουσαλήμ, ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν, προσκυνοῦντες καὶ ὑμνοῦντες αὐτόν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Π**αῖτα χόρευε, ἡ Παρθένος, ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ ἔτεκεν Υἱόν, τὸν Ἐμμανουήλ, θεόν τε καὶ ἄνθρωπον· Ἀνατολή ὄνομα αὐτῷ· ὃν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος πλ. α΄.

Ολισθηρῶς τοῖς παραπτώμασι, καὶ ταῖς σειραῖς τῶν ἀμαρτημάτων, συνδεδεμένη ὡ ψυχῇ, τί ῥαθυμίς; τί ἀμελείς; φεῦγε αἰεὶ Σοδόμων καὶ Γομόρρας ὡς ὁ Ἄωτ, ἀσελγίας τὸν ἐμπρησμόν· μὴ στραφῆς εἰς τὰ ὀπίσσω, καὶ γένη καθάπερ στήλη ἀλός· εἰς ὄρος ἀνασώζου τῶν ἀρετῶν· φεῦγε αἰεὶ τοῦ ἀπηνουῆς Πλουσίου, ἀσπλαγγνίας τὴν φλεγμονήν· εἰς τοὺς κόλπους πρόβαινε τοῦ Ἀβρααίμ, ὡς ὁ Λαζαρος, διὰ ταπεινοφροσύνης κρίζουσα· Ἡ ἐλπίς μου καὶ καταφυγή, Κύριε δοξα σοι.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οὐκ ἀθλοφόροι σου Κύριε, τὰς τάξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματα ταῖς βασάνοις ἐνεκρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐδυσωπούμεν, ὡς Θεοῦ Μητέρα, εὐλογημένη· Πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέκτον, Τροπάριον τῆς

Προφητείας. Ἦχος πλ. α΄.

Ἀκαταμάχητον τεῖχος ἔδωκας τῇ πόλει ἡμῶν, τὴν τεκούσάν σε Παρθένον· δι' αὐτῆς Σῶτερ, ἀπὸ τῶν κύκλω συνεπιτιθεμένων κακῶν, ἐξελού δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς ρθ΄.

Βοηθήσόν μοι, Κύριε ὁ Θεός μου.

Στίχ. Ὁ Θεός, τὴν αἰνεσίμ μου μὴ παρασκήση.

Προφητείας Ἠσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΜΘ'. 6.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ δέδωκά σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς φῶς ἐθνῶν, τοῦ εἶναι

σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Οὕτω λέγει Κύριος ὁ ῥυσάμενός σε, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ· Ἀγιάσατε τὸν φαυλιζόντα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, τὸν βδελυσσόμενον ὑπὸ τῶν ἐθνῶν, τὸν δούλον τῶν ἀρχόντων. Βασιλεῖς ὄψονται αὐτόν, καὶ ἀναστήσονται ἄρχοντες, καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ ἕνεκεν Κυρίου, ὅτι πιστός ἐστιν ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ, ὃς ἐξελέξατό σε. Οὕτω λέγει Κύριος· Καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι, καὶ ἐπλασά σε, καὶ ἔδωκά σε εἰς διαθήκην ἐθνῶν, τοῦ καταστήσαι τὴν γῆν, καὶ κατακληρονομήσαι κληρονομίας ἐρήμους, λέγοντα ταῖς ἐν δεσμοῖς· Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει· Ἀνακαλύφθητε. Ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς βοσκηθήσονται, καὶ ἐν πάσαις ταῖς τρίβοις ἡ μονὴ αὐτῶν· οὐ πεινάσουσιν, οὐδὲ διψήσουσιν, οὐδὲ πατάξει αὐτοὺς ὁ καύσων, οὐδὲ ὁ ἥλιος· ἀλλ' ὁ ἔλεων αὐτοὺς παρακαλέσει, καὶ διὰ πηγῶν ὑδάτων ἄξει αὐτούς.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς ρθ΄.

Σὺ Ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ἮΡΟ ΤῶΝ ΒΑΓΩΝ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἱσταμέν Στίχ. 5'. καὶ ψαλλομεν Στιχηρά, τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου, γ'. καὶ τοῦ θιναίου, γ'.

Στιχηρά Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ἐν πάσαις προσβολαῖς τοῦ ποιητοῦ, ἡ πολυπαθὴς μου καρδιά, ἐξασθενήσασα, τάφῳ κατενήκεται, τῆς ῥαθυμίας δευῶς, καὶ ὡς λίθῳ καλύπτεται, τῇ ἀναισθησίᾳ· Σῶτερ ὁ τῷ ξύλῳ σου, τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, πάντας τοὺς ἐν Ἄδῃ ζωώσας, ἐγειρόν με ζώωσον, ὅπως, φόβῳ σου δοξάζω τὴν Θεότητα.

Ἰλοῦτον ἡδονῶν φθοροποιῶν, τῆ τοῦ ποιητοῦ συνεργείᾳ, πάντοτε ἔστερξα, μάτην εὐφραϊνόμενος, ὁ ἀσυνείδητος· τὸν δὲ νοῦν μου παρέβλεψα, ὡς Λάζαρον ἄλλον, στένοντα λιμώττοντα, ἐνθίου βρώσεως. Λόγε τῆς φλογὸς τῆς μελλούσης, ῥύσαί με τῇ σῇ εὐσπλαγγνίᾳ, ὅπως σὲ δοξάζω τὸν φιλόθρωπον.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ψαλμὸς γ'. Ἔστησαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια.

Ἡμέρον ἐναπέφυξεν ὁ Λαΐζαρος, καὶ θρηνηθεὶς τοῦτον Βηθανία, ὃν ὁ Σωτήρ ἡμῶν, ἐγείρει ἐκ τῶν νεκρῶν· προπιστοῦσαι ἐν τῷ φίλῳ σου, τὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου τῆς φρικτῆς, τοῦ Ἀδου τὴν νέκρωσιν, καὶ Ἀδάμ τὴν ζωὴν· δια τοῦτο σὲ ὑμνοῦμεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Πρασόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας, Προκείμενον. Ψαλμὸς δ'. Ψαλμὸς ρί.

Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΑΑ'. 3.

Εἶπε Κύριος πρὸς Ἰακώβ· Ἀποστρέφου εἰς τὴν γῆν τοῦ πατρὸς σου, καὶ εἰς τὴν γενεάν σου, καὶ ἔσομαι μετὰ σοῦ. Ἀποστείλας δὲ Ἰακώβ, ἐκάλεσε Λεῖαν, καὶ Ῥαχὴλ εἰς τὸ πεδίον, οὗ ἦν τὰ ποίμνια· καὶ εἶπεν αὐταῖς· Ὁρῶ ἐγὼ τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς ὑμῶν, ὅτι οὐκ ἔστι πρὸς ἐμὲ, ὡς ἐχθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν. Ὁ δὲ Θεὸς τοῦ πατρὸς μου ἦν μετ' ἐμοῦ· καὶ αὐταὶ δὲ οἶδατε, ὅτι ἐν πάσῃ τῇ ἰσχυί μου δεδούλευκα τῷ πατρὶ ὑμῶν· ὁ δὲ πατὴρ ὑμῶν παρεκρούσατό με, καὶ ἥλλαξε τὸν μισθόν μου τῶν δέκα ἀμῶν· καὶ ἐκ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς μου κακοποιῆσαι με. Ἐὰν οὕτως εἶπη, τὰ ποικίλα ἔσται σὺ μισθός· καὶ τέξεται πάντα τὰ πρόβατα ποικίλα· εἰάν δὲ εἶπη, τὰ λευκὰ ἔσται σου μισθός· καὶ τέξεται πάντα τὰ πρόβατα λευκὰ. Καὶ ἀφείλετο ὁ Θεὸς πάντα τὰ κτήνη τῷ πατρὸς ὑμῶν, καὶ ἔδωκε μοι αὐτά. Καὶ ἐγένετο ἠνίκά ἐνεκίσσων τὰ πρόβατα, ἐν ρασρὶ λαμβάνοντα, εἶδον αὐτὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐν τῷ ὕπνῳ· καὶ ἶδον οἱ τράγαι, καὶ οἱ κριοὶ ἀναβαίνοντες ἦσαν ἐπὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰς αἴγας, διαλευκοὶ καὶ ποικίλοι καὶ σποδοειδεῖς ἴαντοί. Καὶ εἶπέ μοι ὁ Ἄγγελος τῷ Θεῷ κατ' ἵπνον· Ἰακώβ Ἰακώβ. Ἐγὼ δὲ εἶπα· Τί ἐστὶ; καὶ εἶπεν· Ἀνάβλεψον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, καὶ δε τοὺς τράγαι, καὶ τοὺς κριοὺς ἀναβαίνοντας ἐπὶ τὰ πρόβατα, καὶ τὰς αἴγας διαλεύκεσαι καὶ ποικίλους, καὶ σποδοειδεῖς ῥαντὴς· ἑώρακα γὰρ ὅσα σοι Λάβαν ποιῆ. Ἐγὼ εἶμι ὁ Θεὸς σου, ὀφθεῖσαι ἐν τόπῳ Θεοῦ, οὗ ἤλειψάς μοι ἐκεῖ τὴν γῆν, καὶ πῦξέ μοι ἐκεῖ εὐχὴν. Νῦν οὖν ἀνάστηθι, καὶ ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς ταύτης, καὶ ἀπέλθε

εἰς τὴν γῆν τῆς γενέσεώς σου, καὶ ἔσομαι μετὰ σοῦ. Καὶ ἀποκριθεῖσαι Ῥαχὴλ, καὶ Λεῖα, εἶπον αὐτῷ· Μή ἐστιν ἡμῖν ἔτι μερίς, ἢ κληρονομία ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς ἡμῶν; οὐχ ὡς ἀλλότριαι λελογίσμεθα αὐτῷ; πέπρακε γὰρ ἡμᾶς, καὶ καταβρώσει κατέφαγε τὸ ἀργύριον ἡμῶν· πάντα τὸν πλῆτον, καὶ τὴν δόξαν, ἣν ἀφείλετο ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς ἡμῶν, ἡμῖν ἔσται, καὶ τοῖς τέκνοις ἡμῶν. Νῦν οὖν, ὅσα σοι εἶρακεν ὁ Θεὸς σου, ποίει.

Προκείμενον. Ψαλμὸς δ'. Ψαλμὸς ριά.

Ἐλεήμων, καὶ οἰκτιρῶν, καὶ δίκαιος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΑ'. 3.

Μετὰ, ποιεῖν δίκαια καὶ ἀληθεύειν, ἀρεστὰ παρὰ Θεῷ μᾶλλον, ἢ θυσῶν αἷμα. Μεγαλόφρων ἐν ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία· λογισμοὶ συντέμνοντος, πλὴν εἰς περίσσειαν, καὶ πᾶς μὴ ἐπισπυδαῖζων, πλὴν εἰς ὑζέρημα. Ὁ ἐνεργῶν θησαυρίσματα γλώσση ψευδεῖ, μάταια διώκει, καὶ ἔρχεται ἐπὶ παγίδαν θανάτου. Ὁ λεθρὸς ἀσεβέσιν ἐπιξενωθήσεται· οὐ γὰρ βούλονται πράσσειν τὰ δίκαια. Πρὸς τῆς σκολιῆς, σκολιᾶς ὁδῆς ἀποστέλλει ὁ Θεός· ἀγνά γὰρ καὶ ὀρθὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Κρεῖσσον οἰκεῖν ἐπὶ γωνίας ὑπαίθρου, ἢ ἐν κεκονιαμένοις μετὰ ἀδικίας, καὶ ἐν οἴκῳ κοινῷ. Ψυχὴ ἀσεβοῦς οὐκ ἐλεηθήσεται ὑπ' οὐδενὸς τῶν ἀνθρώπων. Ζημιούμενου ἀκολάστου, πανουργότερος γίνεται ὁ ἄνακτος· συκῶν δὲ σοφός, δέξεται γνῶσιν. Συνιεὶ δίκαιος ψυχᾶς ἀσεβῶν, καὶ φαυλίζει ἀσεβεῖς ἐν κακοῖς. Ὅς φράσσει τὰ ὦτα αὐτοῦ τοῦ μὴ ἐπακοῦσαι ἀσθενοῦς, καὶ αὐτὸς ἐπικαλέσεται, καὶ ἐκ ἔσται ὁ ἐπακῶν. Δόσις λάθριος ἀνατρέπει ὀργᾶς· δῶρων δὲ ὁ φειδόμενος, θυμὸν ἐγείρει ἰσχυρόν. Εὐφροσύνη δικαίων ποιεῖν κρῖμα· ὁσιος δὲ ἀκάθαρτος παρὰ κακούργου. Ἄνθρωπος πλανώμενος ἐξ ὁδοῦ δικαιοσύνης, ἐν συναγωγῇ γιγάντων ἀναπαύσεται. Ἄνθρωπος ἐνδεὴς ἀγαπᾷ εὐφροσύνην, φιλῶν οἶνον, καὶ ἔλαιον, ἢ πληθήσει· περικαθαρμα δὲ δικαίου ἄνομος, καὶ ἀντὶ εὐθέων, παράνομος. Κρεῖσσον οἰκεῖν ἐν γῇ ἐρήμῳ, ἢ μετὰ γυναικὸς μαχίμου, καὶ γλωσσῶδου, καὶ ὀργίλου. Θεσσαυρὸς ἐπιθυμητὸς ἀναπαύσεται ἐπὶ στόματος σοφοῦ· ἄφρονες δὲ ἄνθρωποι καταπίονται αὐτόν. Ὁ δὸς δικαιοσύνης καὶ ἐλεημοσύνης εὐρήσει ζωὴν καὶ δόξαν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος α΄.

Πορφύραν αὐτοκρατορίας θεότευκτον, καὶ βύσσον ἀφθαρσίας, ἐστολισμένη ψυχίμω, τὴν οἰκίαν ἀξίαν καθύβρισας· πλοῦτον καὶ τρυφήν ἐπὶ ἀμαρτία ποιησαμένη, καὶ κατεπαιρομένη, τῶν ὁμοφύλων, ὡς ὁ τὸν πτωχὸν Λάζαρον, παριδὼν Πλούσιος. Ἄλλ' ἵνα μὴ σὺν ἐκείνῳ κολασθῆς, πτώχευσον τῷ πνεύματι, καὶ τῷ δια σέ πτωχεύσαντι Κυρίῳ κράζον· Ὁ πορφύραν ὑβρεως πρὸ Σταυροῦ φορέσας, καὶ γυμνὸς ἐν Σταυρῷ παγεῖς δι' ἐμέ, τῷ τῆς σῆς Βασιλείας ἐνδύματι, ἐξ αἰσχύνῃς αἰωνίου Χριστὲ ρῦσαί με.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ τῆς καλῆς ὑμῶν, πραγματείας Ἅγιοι! ὅτι αἵματα ἐδώκατε, καὶ Οὐρανοὺς ἐκληρονομήσατε, καὶ πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνίως ἀγάλλεσθε· ὄντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπόρευμα! φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἀφθαρτὰ ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως, Τριάδα ὁμοούσιον.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ρομφαία διήλθεν ὡς Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἔβλεψε, Χριστὸν κρεμάμενον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, καὶ σπαράττει Δέσποτα, ὡς παλαι Συμεὼν μοι προέφησεν· ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ συνδόξασον Ἀθάνατε, τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΠΡὸ ΤῶΝ ΒΑΓΩΝ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν Καθίσματα Σταυρώσιμα μετὰ τοῦ Σταυροθεοτοκίου, τὰ τοῦ τυχόντος Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β΄. Στιχολογ. τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος β΄. Τὸν λίθον τοῦ μνήματος.

Ὁς λίθῳ βαρούμενος, ταῖς πολλαῖς ἀμαρτίαις, ἐν τάφῳ κατακείμαι, ἀμελείας Οἰκτίρμον· ἐξ οὗ με ἀνάγαγε, εὐσπλαγχνε Κύριε.

Σταυροθεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Τῷ τιμίῳ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου, φυλαττόμενοι Δέσποινα ἀγνή Θεοτόκε, πᾶσαν προσβολὴν τοῦ πολεμήτορος, ἅπαντες ράδιως ἐκτρέπομεθα· διό σε καταχρέως δοξαζόμεν, ὡς Μητέρα τοῦ φωτός, καὶ μόνην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν γ΄. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Σήμερον Λάζαρος, θανῶν ἐνθάπτεται, καὶ θρήνον ἄδουσιν, αἱ τούτου σύγγονοι· ὡς δὲ προγνώστης καὶ Θεός, τὸ πάθος προηγόρευσας· Λάζαρος κεκοίμηται, τοῖς Μαθηταῖς προφθεγγόμενος· ἀλλὰ νῦν ἀπέρχομαι, ἀναστήσαι ὃν ἐπλασα. Διό σοι πάντες βοᾶμεν· Δόξα τῷ κράτει τῆς ἰσχύος σου.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοίον.

Ἡ ἀπειρόγαμος, ἀγνή καὶ Μητήρ σου, Χριστὲ ὀρώσά σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνολογοῦσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμιος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σοῦ, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμνῶ σου τὴν Δεῖαν συγκατάβασιν.

Ὁ Ν΄. ὁ Κανὼν τοῦ Μηναιίου, καὶ τὰ Τριῶδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογοῦμεν καὶ τὴν γ΄. Ὡδὴν.

Τριῶδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ γ΄. Ἦχος β΄. Στειρωθέντα.

Τῆ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, δυναμώσας με τὸν νῦν, ἐξασθενοῦντα, προσβολαῖς πονηραῖς, πρὸς τὸ δέλημα τὸ σὸν, ἴθυνον Κύριε.

Ραθυμίας νυσταγμῷ, ἐπὶ κλίνῃς ἡδονῶν, καθεύδοντά με, διανάστησον Χριστὲ, καὶ τῶν σῶν προσκυνητῶν, Παθῶν ἀναδειξον.

Αμπρυνθέντες ταῖς ψυχαῖς, τῇ νηστείᾳ καθαροί, προσυπαντήσαι, ἐπειχθῶμεν Χριστῷ, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπιδημοῦντι σαρκί.

Θεοτοκίον.

Μὴ φλεγεῖσα τῷ πυρὶ, τῆς Θεότητος Ἀγνῆ, κατάφλεξόν μου, ταῖς ὑλώδεις ὀρμαῖς, τῶν παθῶν ὅπως πιστῶς, αἰεὶ δοξαζῶ σε.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Εἰρμὸς ἄλλος. Ἦχος γ΄. Στεῖρα ψυχή.

Τὴν σήμερον ὁ Λάζαρος, θανῶν οὐκ ἔλαθε, τὸ παντέφορον ὄμμα Ἰησοῦ· διὸ ἐκφράζει τοῦτο τοῖς Μαθηταῖς βοῶν· Ὅτι Λάζαρος ὁ φίλος κεκοίμηται, ἀναστήσαι ἤκω αὐτόν.

Πρὸς Ἰουδαίαν Κύριε, πάλιν ἀπαίρειν εἰπὼν, τοὺς Μαθηταῖς ἐφόβησας· ἀλλ' εὐθαρσῶς ὁ Θωμᾶς ἐκβοᾷ· Ζωή ἐστὶν ἄγωμεν· καὶ γὰρ ἂν θνηζώμεθα, αὐθις ἀναζητήσωμεν.

Δόξα.

Τριάς ἡ ὁμοούσιος, ὁ παντοκράτωρ Πατήρ, ὁ Υἱὸς ὁ συναναρχος, σὺν τῷ συνθρόνῳ Δεῖῳ Πνεύματι, ἡ μία προσκύνησις, Θεότης ἡ ἀκτιστος· σὲ ὑμνοῦμεν πάντες βροτοί.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενομήτορ ἄχραντε, ἡ ρίζα τοῦ Ἰησοῦ, ἐξ ἧς Χριστὸς ἀνέτειλε, τὸ ζωηφόρον ἄνθος τῶν γηγενῶν· δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, φθορᾶς καὶ θνητότητος. Σέ ὑμνοῦμεν πάντες Ἄγνη.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Χαῖρε Σιών· νῦν ἔρχεται, ὁ Βασιλεὺς σου πραῦς, ὡς ὁ Προφήτης κέκραγε, καὶ ἄγει πῶλος τέτον σωματικῶς, τὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆ, τὸ πᾶν περιέχοντα. Ἄσωμεν τῷ κράτει αὐτῆ.

Ὁ Ἑῖρμός.

- **Τ**εῖρα ψυχὴ καὶ ἄγωνα, κτῆσαι καρπὸν
- **Εὐκλεῆ**, εὐφραينوμένη βόησον· Ἐσπερώ-
- **θην** διὰ σοῦ ὁ Θεός· οὐκ ἔστιν ἅγιος, οὐκ
- **ἔστι** δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Ὡδὴ ἡ. Τὸν ἐν τῇ βάρῳ Μωσῆ.

Τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, τὸν βαρύτετον λίθον, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας, ἀποκύλισον Χριστέ, καὶ ἔγειρόν με τάφου, τοῦ τῆς ἀναισθησίας, εἰς αἴνεσίν σου Λόγε.

Θάνατον φίλου τοῦ σοῦ, προεδήλωσας φίλοις, διὰ σπλάγχνα εἰλέους, ὁ προγνώστης καὶ Θεός, ὃν ἔμελλες ἐγείρειν, ἐκ τάφου τεταρταῖον, πρὸς σὴν δοξολογίαν.

Πρὸς Ἰουδαίαν Χριστέ, πάλιν ἔρχη ζητοῦσαν, τῆς ζωῆς σε τὸ ξύλον, διὰ ξύλου ἀνελεῖν, ποθῶν ἀθανάτισαι, τοὺς τεθνατωμένους, τῇ διὰ ξύλου βρώσει.

Θεοτοκίον.

Εν σοὶ Παρθένη ἄγνη, ἐθεωρήθησαν πᾶσαι, τοῦ Θεοῦ αἰ πορεῖαι, τοῦ φυλαξάντος τὴν σὴν, ἀγνείαν μετὰ τόκον, ἐσφραγισμένην ταφῶς, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἑῖρμός ἄλλος. Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς.

Λάζαρος σήμερον θανῶν, ἐκκομίζεται φίλος Χριστοῦ, καὶ θρηνηδοῦσιν αἰετὴν περὶ τὴν Μάρθαν, τὴν ἀδελφικὴν συμφορὰν· ὁ δὲ Χριστὸς ἐν χαρᾷ, μεταβαίνει πρὸς αὐτὸν, τοῦ δεῖξαι τοῖς λαοῖς, ὅτι ἔστιν αὐτός, ἡ ζωὴ τῶν ἐπάντων.

Ος ἐξ ὄρους Ἐλαιῶν, ἀπὸ ὕψους ἐλεημοσυνῶν, ἀρετῶν κλάδους οἱ λαοὶ τεμόντες, ἰεῦτε ἐτοιμάσωμεν, τὴν πρὸς ἡμᾶς νόητῶς, παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, ὑμνοῦντες εὐλογοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Η τρισυπόστατος Μονάς, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, μία Θεότης, μία βασιλεία· σὲ αἰνεῖ τὸ ἄδυτον φῶς, Ἀγγέλων καὶ στρατιῶν· καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, ὑμνοῦμεν

εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ιδοὺ πᾶσαι γενναί, μακαρίζομέν σε Ἄχραντε, τὰ μεγαλεῖα τὰ σὰ καθορώντες, σὺ γὰρ τίκεις ὑπερφυῶς, τὸν τοῦ παντός ποιητὴν, Θεὸν ὄντα καὶ βροτόν. Διὸ σε εὐλογοῦμεν καὶ ὑπερυψοῦμεν, Ἄγνη εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Μετὰ τῶν Παίδων καὶ ἡμεῖς, ὑπαντήσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἀντὶ βαίων, προσάγοντες ἐλεημοσύνην, ἐν καρδίας προσευχῇ, μετὰ κλάδων, Ὡσαννά, βοῶντες, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Ἑῖρμός.

- **Γ**λὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς, γεννηθέντα
- **πρὸ** αἰῶνων Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ
- **τῆς** Θεοτόκης, σάρκα ἐνδυσάμενον, ὡς τέλειον
- **ἄνθρωπον**, καὶ Θεὸν ἀληθινόν, ὑμνοῦμεν εὐ-
- **λογοῦμεν**, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς
- **αἰῶνας**.

Ὡδὴ δ'. Τῶν γηγενῶν, τίς ἤκουσε.

Ο Δανιὴλ, νηστεία πεφραγμένος, ἔφραξε στόματα θηρῶν. Τοῦτον ζηλοῦσα ψυχὴ μου, τὸν ὠρυόμενον, καθίπερ λέοντα ὄφιν, καὶ ἐκζητοῦντα, κατάβρωμα ποιῆσαι πᾶσαν ψυχὴν, τῇ τοῦ Σταυροῦ συμμαχίᾳ ἀποδίωξον.

Λόγε Θεοῦ, τὴν τεθνατωμένην, ταῖς ἀμαρτίαις ψυχῆν μου, καὶ καθειργμένην τάφῳ τῆς παραβάσεως, ζωοπαρόχῳ σου λόγῳ ἐξαναστήσας, προσφέρειν σοὶ βραῖα τῶν ἀρετῶν, τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου καταξίωσον.

Ο Οὐρανόν, ὡς θρόνον κεκτημένος, καὶ ὑποπόδιον τὴν γῆν, ὁ τῷ Θεῷ Πατρὸς Λόγος, πῶλῳ ὀχοῦμενος ἐπὶ τὴν πόλιν εἰσέρχεται τὴν ἁγίαν, ἐκ στόματος νηπίων αἶνον τερπνόν, ὡς Βασιλεὺς τῶν ἀπάντων καταρτίσασθαι.

Θεοτοκίον.

Εν γυναίξί, σὺ μόνη ὠραιώθης, ὧ ὑπερθαύμαστε Ἄγνη, τὸν ὠραιότατον Λόγον ἀποκηύσασα, τὸν ὑπὲρ πάντας φανέντα βροτούς ὠραῖον· αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει, τὸ εἰδεχθὲς καθωραῖσαι, Παρθένη τῆς καρδίας μου.

Ἄλλος. Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει.

Επιτάφια δάκρυα ραίνουσιν, αἱ Λαζάρου Ἀδελφαί, καθορῶσαι τὸν σύγγονον σήμερον, ὑπὸ λίθον τὸν πικρὸν· ὁ Χριστὸς δὲ μου πόρρω, τέτο δηλῶν ἔλεγες, τοῖς Ἀποστόλοις σὺ· Χαίρω δι' ὑμᾶς· οὐ παρῆς τῇ σαρκὶ γὰρ ἐκεῖ.

Πάλιν ἤκει πρὸς σέ τὴν φονεύτριαν Ἰουδαίαν ὁ Χριστὸς, τὸ σωτήριον πάθος γλιχόμενος, ἐκπληρῶσαι ὡς Θεὸς, ὃν ἐζήτεις λιθάσαι· ἰδοὺ σοι αὐτόκλητος, θέλων προσισταί, τῆς μαιφονίας σου, εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Δόξα.

Π' Θεότης Μονὰς, καὶ Τριάς ἐσι· παραδόξῃ ὡς φροφῆς! ἐνουμένη τῇ φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς· μὴ τρωμένη γὰρ τμάται· ἐν οὐσα τρισσεύεται· αὕτη Πατὴρ ἐστίν, Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἡ φρουροῦσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτόκον παρθένον τίς ἤκουσε, καὶ μῆτέρα πλὴν ἀνδρός; Μαριὰμ ἐκτελεῖς τὸ τεράστιον. Ἄλλὰ φράζει μαι τὸ, Πῶς; Μὴ ἐρεῖνα τὰ βᾶθη, τῆς θραυτοκίας μου· τοῦτο πανάληθες, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον νοῦν ἡ καταληψίς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῶν φοινίκων Βαῖα συμπλέξαντες, νοσητῶς καὶ αἰσθητῶς, ὑπαντήν τῷ Δεσπότη ποιήσωμεν, ἐρχομένῳ πρὸς ἡμᾶς· καὶ γὰρ εὐλογημένος, αὐτὸς ὁ ἐρχόμενος, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου καὶ Πατρὸς, ὡς Υἱὸς ἀληθῆς.

Ὁ Εἰρμός.

▪ **Ε**ν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατεῖδέ σε, ἐν τῇ Βαίτῳ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ. Δακνὴ δέ σε εἶδεν, ὄρος ἀλατόμητον. Ῥάβδον βλαστήσασαν Ἡσαΐας, κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης Δαυὶδ.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἰηχος α.

Ο' Ἰσραὴλ πορφύραν καὶ βύσσον ἐνεβέδωτο, στολαῖς ἰσραῖς καὶ βασιλείαις λαμπρῶν· νόμον δὲ καὶ Προφήτας πλουτῶν, νομίμοις λατρείαις ἐνευφραίνετο· ἀλλὰ σε πτωχεύσαντα, σταυρώσας ἐξῶ πυλῶν Εὐεργέτα, καὶ ζῶντα μετὰ σταυρὸν ἀθετῶν, τὸν ἐν κόλπαις Θεοῦ Πατρὸς αἰεὶ ὄντα, διψεῖ σταγόνα χάριτος· ὡς Πλούσιος ἄσπλαγχνος Λαζάρῳ κένητι, ὁ πορφύρας καὶ βύσσου, ἄσβεστον πῦρ ἀνθυποδύς· καὶ βλέπων ὀδυνᾶται τὸν πρὶν ψυχίων ἀληθείας, ἐνδεῆ λαὸν τῶν ἐθνῶν· νῦν ἐν κόλποις πίστεως, Ἀβραὰμ θαλπόμενον, τὴν τοῦ Αἵματός σου πορφυρίδα, σὺν τῇ βύσσῳ τοῦ βαπτίσματος φοροῦντα, καὶ συνευθηνούμενον, καὶ ἐντρυφῶντα χάρισμασι, καὶ λέγοντα· Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Μαρτυρικόν. Ἰηχος ὁ αὐτός.

Ἰμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψις οὐ στενοχωρία, οὐ λιμὸς οὐ διωγμὸς, οὐδὲ μάστιγες, οὐ θυμὸς θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλῶν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηνται· πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίαις, ἀγώσαίμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες· ὅθεν καὶ ἐπαξίως τῶν πόνων ὑμῶν, μισθὸν ἐκομίσασθε· Οὐρανῶν Βασιλείας, κληρονόμοι γεγονάτε· ἀπαύτως πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἰηχος ὁ αὐτός. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ορῶσα κρεμάμενον Χριστέ, ἡ ἀγκῶς κηρύσσασα, σέ τὸν κρεμάσαντα ὑδάσι, τὴν γῆν φιλάνθρωπε, ἀνεβόα· Οἴμοι! τί τὸ ξένον θάμα; ποῦ ἔδυσου τὸ κάλλος γλυκύτατε, Υἱέ τὸ ἔπειρον; Μεγαλύνω σου τὸ ἔλεος, ὅτι πάσχεις, ἐκῶν ὑπὲρ ἅπαντας.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπᾶριον τῆς Προφητείας.

Ἰηχος πλ. α.

Τὰ ἔλεός σου Κύριε ποιήσον μεθ' ἡμῶν, καὶ μὴ παραδώῃς ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἅγιε Δέσποτα παντοκράτορ, σοῦ δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἰηχος δ'. Ψαλμὸς ριβ'.

Αἰνεῖτε, παῖδες, Κύριον, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου.

Στίχ. Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον.

Προφητείας Ἰησοῦ τοῦ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΝΗ'. 4.

Οὕτω λέγει Κύριος· Ἀναβόησον ἐν ἰσχυῖ, καὶ μὴ φείσῃ· ὡς σάλπιγγι ὑψώσον τὴν φωνὴν σου, καὶ ἀνάγγελον τῷ λαῷ μου τὰ ἁμαρτήματα αὐτῶν, καὶ τῷ οἴκῳ Ἰακώβ, τὰς ἀνομίας αὐτῶν. Ἐμὲ ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ζητοῦσι, καὶ γινῶναι μου τὰς ὁδοὺς ἐπιθυμοῦσιν, ὡς λαὸς δικαιοσύνης πεποιηκώς, καὶ κρίσιν Θεοῦ αὐτοῦ μὴ ἐγκαταλελειπώς· αἰτοῦσί με νῦν κρίσιν δικαίαν, καὶ ἐγγίζουσιν Θεῷ ἐπιθυμοῦσι, λέγοντες· Τί ὅτι ἐνηστεύσαμεν, καὶ οὐκ εἴδες; ἔταπεικώσαμεν τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔγνωσ; Ἐν γὰρ ταῖς ἡμέραις τῶν νηστειῶν ὑμῶν εὐρίσκετε τὰ θελήματα ὑμῶν, καὶ πάντα τοὺς ὑποχειρίους ὑμῶν ὑπονύσσετε· εἰ εἰς κρίσεις καὶ μάχας νηστεύετε, καὶ τύπτετε πυγμαῖς ταπεινόν, ἵνα τί μοι νηστεύετε ὡς σήμερον, ἀκουσθῆναι ἐν κραυγῇ τὴν φωνὴν ὑμῶν; οὐ ταύτην τὴν νηστείαν ἐγὼ ἐξελεξάμην, καὶ ἡμέραν ταπεινοῦν ἄνθρωπον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

οὐδ' ἂν καίμψης ὡς κρίκον τὸν τραχήλῳ σου, καὶ σάκκον καὶ σποδὸν ὑποστρώσης, οὐδέ οὕτω καλέσετε νηστείαν δεκτὴν. Οὐχὶ τοιαύτην νηστείαν ἐξελεξάμην, λέγει Κύριος· ἀλλὰ λυε πάντα σύνδεσμον ἀδικίας, διάλυε στραγγαλιὰς βιαίων συναλλαγμάτων, ἀπόστειλε τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, καὶ πᾶσάν σου συγγραφὴν ἀδικῶν διάσπα· διαθρυπτε πεινῶντι τὸν ἄρτον σου, καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἰσάγαγε εἰς τὸν οἶκόν σου· εἰάν ἴδῃς γυμνὸν περιβαλε, καὶ ἀπὸ τῶν οἰκείων τοῦ σπέρματός σου οὐχ ὑπερόψει. Τότε ραγήσεται πρῶϊμον τὸ φῶς σου, καὶ τὰ ἰάματά σου, ταχὺ ἀνατελεῖ, καὶ προπορεύσεται ἔμπροσθέν σου ἡ δικαιοσύνη σου, καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ περιστελεῖ σε· τότε βοήση, καὶ ὁ Θεὸς εἰσακούσεται σου· ἔτι λαλοῦντός σου, ἐρεῖ· Ἴδου πάρειμι· εἰάν ἀφέλῃς ἀπὸ σοῦ σύνδεσμον, καὶ χειροτονίαν, καὶ ῥῆγμα γογγυσμοῦ, καὶ δῶς πεινῶντι τὸν ἄρτον ἐκ ψυχῆς σου, καὶ ψυχὴν τεταπεινωμένην ἐμπλήσης, τότε ἀνατελεῖ ἐν τῷ σκότει τὸ φῶς σου, καὶ τὸ σκότος σε ὡς μεσημβρία· καὶ ἔσται ὁ Θεὸς σου μετὰ σοῦ διαπαντός.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ἠαλμὸς ριγ'.
 Εὐλογημένοι ὑμεῖς τῷ Κυρίῳ, τῷ ποιήσαντι τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.
 Στιχ'. Ἐν ἐξοδῷ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΙΩΝ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προομιτικόν, καὶ τὸ Πρὸς Κύριον, μετὰ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στιχ. ε' καὶ ἐκβλομεν ε' τοῦ Τριψύχου τὰ ἐκόμενα, καὶ δ' τοῦ Μηναίου.

Στιχῶν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. α'.
 Λούσιος ἐν πάθεσιν ὑπάρχων, τὴν ἀπατηλὴν τῆς ὑποκρίσεως περίκειμαι στολὴν, ὑφραϊνόμενος ἐν τοῖς κακοῖς τῆς ἀκρασίας, καὶ τὴν ἄμετρον ἀσπλαγχνίαν ἐπιδείκνυμαι, γαρροῶν μου τὸν νοῦν, πρὸ τοῦ πυλῶνος βεβλημένον τῆς μετανοίας, λιμώττοντα παντός ἰγαθοῦ, καὶ νοσοῦντα τὴν ἀπροσεξίαν. Ἄλλὰ ὦ Κύριε, Λάζαρον με ποίησον, πτωχὸν ἀμαρτημάτων, μήποτε δεηθεῖς, ἀποτύχω δακτύλου ροσιζόντος, ὀδυνωμένης μου τῆς γλώττης, ἐν σθέστω φλογί· ἐν δὲ τοῖς τοῦ Πατριάρχου ἐκὼλοις Ἀβραὰμ, κατασκήνωσον ὡς φιάνθρωπος.
 Δίς.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀκορέστῳ διαθέσει ψυχῆς, Χριστὸν οὐκ ἀρνησάμενοι, ἅγιοι Μάρτυρες, οἳ τινες διαφόρους αἰκισμοὺς, παθημάτων ὑπομείναντες, τῶν τυράννων τὰ θράση κατηδαφίσατε· ἀκλινη καὶ ἄτρωτον τὴν Πίστιν φυλάξαντες, εἰς Οὐρανοὺς μετέστητε· ὄθεν καὶ παρρήσιās τυχόντες πρὸς αὐτὸν, αἰτήσατε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχῶν Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.
 Πέραν τοῦ Ἰορδάνου σαρκί, περιπολεύων Ἰησοῦ, τοῖς συνοῦσί σοι, ἐβόας· Ὁ φίλος ἦδη, Λάζαρος ἀποθανὼν, τῇ ταφῇ ἀρτίως παραδίδοται· διὸ χαίρω φίλοι μου, δι' ὑμᾶς ἵνα μάθητε, ὡς πάντα οἶδα, Θεὸς ὢν ἀδιάστατος εἰ καὶ πέφυκα, τὸ ὀρώμενον ἄνθρωπος. Ἀγωμεν οὖν ζωῶντες, αὐτὸν, ὅπως θάνατος, αἴσθηται τούτου τὸ νίκος, καὶ τὴν τελείαν καταλύσιν, σαφῶς, ἦν ποιήσω, παρεχόμενος τῷ Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Μάρθαν καὶ τὴν Μαρίαν πιστοὶ, ἐκμιμησάμενοι πρὸς Κύριον πέμψωμεν, ἐνθέους, ὡς πρέσβεις πράξεις, ὅπως ἐλθῶν τὸν ἡμῶν, νοῦν ἐξαναστήσῃ νεκρὸν κείμενον, δεινῶς ἐν τῷ μνηματί, ἀμελείας ἀναίσθητον, φόβου τοῦ θείου μηδαμῶς αἰσθανόμενον, καὶ ἐνέργειαν, ζωτικὴν νῦν μὴ ἔχοντα, κρίζοντες· Ἴδε Κύριε, καὶ ὡσπερ τὸν φίλον σου, Λάζαρον παλαι Οἰκτίρμον, ἐπιστάσια ἐξήγειρας, φρικτῆ, οὕτω πάντα, ζωποίησον παρέχων, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἄλλοτε Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β'. Κύριε ἐπὶ τὸν τάφον.
 Δισήμερεῦσι Λάζαρος ἐν τῷ τάφῳ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος βλέπει θανέντας· ἐκεῖ τεθεάται δείματα ξένα, πληθὺν ἀναρίθμητον, Ἄδου κρατουμένην τοῖς δεσμοῖς· διὸ αἱ σύγγονοι θρηνοῦσι πικρῶς, προσβλέπουσαι τὸν τάφον αὐτοῦ. Χριστὸς δὲ ἦκει ζωῶσαι τὸν φίλον τὸν ἑαυτοῦ, τοῦ μίαν παρὰ πάντων ἐπιτελεῖσθαι συμφωνίαν· Εὐλογημένος εἰ Σωτῆρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια δ'.
 Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
 Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'.
 Ἠαλμὸς ριδ'.
 Ἐύαρεστήσω ἐνώπιον Κυρίου, ἐν χώρα ζώντων.
 Στιχ'. Ἠγάπησα, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΜΓ'. 26.

Προσήνεγκαν τῷ Ἰωσήφ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆ τὰ δῶρα, ἃ εἶχον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν εἰς τὸν οἶκον· καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τὴν γῆν. Ἠρώτησε δὲ αὐτῆς· Πῶς ἔχετε; καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὑγιαίνει ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ πρεσβύτης, ὃν εἶπατε ἔτι ζῆν; Οἱ δὲ εἶπον· Ὑγιαίνει ὁ παῖς σου ὁ πατὴρ ἡμῶν, ἔτι ζῆ. Καὶ εἶπεν· Εὐλογητὸς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τῷ Θεῷ· καὶ κύψαντες προσεκύνησαν αὐτῷ. Ἀναβλέψας δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς Ἰωσήφ, εἶδε Βενιαμὴν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν ὁμομήτριον, καὶ εἶπεν· Οὗτός ἐστιν ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν ὁ νεώτερος, ὃν εἶπατε πρός με ἀγαγεῖν; καὶ εἶπεν· Ὁ Θεὸς ἐλεῆσαι σε τέκνον· Ἐταράχθη δὲ Ἰωσήφ· συνεσρέφετο γὰρ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ αὐτῆ, καὶ ἐζήτηε κλαῦσαι· εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ ταμεῖον, ἔκλαυσεν ἐκεῖ· καὶ νιψάμενος τὸ πρόσωπον, ἐξελθὼν ἐνεκρατεύσατο. (Κεφ. ΜΕ'. 1.) Καὶ οὐκ ἠδύνατο Ἰωσήφ ἀνέχεσθαι πάντων τῶν παρεστηκότων αὐτῷ· ἀλλ' εἶπεν· Ἐξαποστείλατε πάντας ἀπ' ἐμοῦ· καὶ οὐ περιστήκει οὐδεὶς τῷ Ἰωσήφ, ἠνίκα ἀνεγνωρίζετο τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ· καὶ ἀφῆκε φωνὴν μετὰ κλαυθμοῦ. Ἠκούσαν δὲ πάντες οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ ἀκουστὸν ἐγένετο εἰς τὸν οἶκον Φαραῶ. Εἶπε δὲ Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ· Ἐγὼ εἰμι Ἰωσήφ· ἔτι ὁ πατὴρ μου ζῆ; Καὶ οὐκ ἠδύνατο οἱ ἀδελφοὶ ἀποκριθῆναι αὐτῷ· ἐταράχθησαν γάρ. Εἶπε δὲ Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ· Ἐγγίσατε πρός με· καὶ ἤγγισαν. Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἰμι Ἰωσήφ ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν, ὃν ἀπέδωθε εἰς Αἴγυπτον· νῦν οὖν μὴ λυπεῖσθε, μηδὲ σκληρὸν ὑμῖν φανείτω, ὅτι ἀπέδωθέ με ὧδε· εἰς γὰρ ζῶν ἀπέστειλέ με ὁ Θεὸς ἔμπροσθεν ὑμῶν. Τοῦτο γὰρ δευτέρον ἔτος λιμὸς ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἔτι λοιπὰ πέντε ἔτη, ἐν οἷς οὐκ ἔστιν ἀροτρίασις, ἔδὲ ἀμητός. Ἀπέσειλε γάρ με ὁ Θεὸς ἔμπροσθεν ὑμῶν, ὑπολείπεσθαι ὑμῖν καταλειμμα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐκθρέψαι ὑμῶν καταλειψὶν μεγάλην. Νῦν οὖν οὐχ ὑμεῖς με ἀπεσταλκατε ὧδε, ἀλλὰ ὁ Θεός· καὶ ἐποίησέ με, ὡς πατέρα Φαραῶ, καὶ κύριον παντὸς τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ ἀρχοντα πάσης γῆς Αἰγύπτου. Σπεύσαντες οὖν, ἀνάβητε πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ εἶπατε αὐτῷ· Ταῦδε λέγει ὁ υἱὸς σου Ἰωσήφ· Ἐποίησέ με ὁ Θεὸς κύριον πάσης γῆς Αἰγύπτου· κητάθηθι οὖν πρός με, καὶ μὴ μείνης· καὶ κα-

τακήσεις ἐν γῆ Γεσὴμ Ἀραβίας, καὶ ἔσῃ ἐγγὺς μου σύ, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ οἱ υἱοὶ τῶν υἱῶν σου, τὰ πρόβατά σου, καὶ οἱ βόες σου, καὶ ὅσα σοὶ ἔστι· καὶ ἐκθρέψω σε ἐκεῖ· ἔτι γὰρ πέντε ἔτη λιμὸς ἔσαι ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ ἐκτριβῆς σύ, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντά σου. Ἴδου οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν βλέπουσι, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ Βενιαμὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅτι τὸ στόμα μου τὸ λαλοῦν πρὸς ὑμᾶς. Ἀπαγγείλατε οὖν τῷ πατρί μου πᾶσαν τὴν δόξαν μου τὴν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὅσα ἴδετε· καὶ ταχύναντες, καταγάγετε τὸν πατέρα μου ὧδε. Καὶ ἐπιπεσὼν ἐπὶ τὸν τράχηλον Βενιαμὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτῷ· καὶ Βενιαμὴν ἔκλαυσεν ἐπὶ τῷ τραχήλῳ αὐτῆ. Καὶ καταφιλήσας πάντας τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, ἔκλαυσε ἐπ' αὐτοῖς· καὶ μετὰ ταῦτα, ἐλάλησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ πρὸς αὐτόν. Καὶ διεβόηθη ἡ φωνὴ εἰς τὰ ὄτια Φαραῶ, λέγοντες· Ἠκασιν οἱ ἀδελφοὶ Ἰωσήφ. Ἐχάρη δὲ Φαραῶ, καὶ πᾶσα ἡ θεραπεία αὐτοῦ.

Προκείμενον. Ἠχος δ'. Ψαλμὸς ρι'.

Τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω, ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐπίστευσα, διό ἐλάλησα· ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην σφόδρα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΑ'. 23.

Ος φυλάσσει τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ τὴν γλῶσσαν, διατηρεῖ ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Θρασὺς καὶ αὐθάδης καὶ ἀλαζῶν, λοιμὸς καλεῖται· ὃς δὲ μνησικακεῖ, παράνομος. Ἐπιθυμίαις ὀκνηρὸν ἀποκτείνουσιν· οὐ γὰρ προαιροῦνται αἱ χεῖρες αὐτοῦ ποιῆναι. Ἀσεβῆς ἐπιθυμεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπιθυμίας κακῆς· ὁ δὲ δίκαιος ἐλεεῖ καὶ οἰκτερεῖ ἀφειδῶς. Θυσίαι ἀσεβῶν, βδέλυγμα Κυρίῳ· καὶ γὰρ παρανόμως προσφέρουσιν αὐτάς. Μάρτυς ψευδῆς ἀπρλεῖται· ἀνὴρ δὲ ὑπήκοος φυλασσόμενος λαλήσει. Ἀσεβῆς ἀνὴρ ἀναιδῶς ὑφίσταται προσώπῳ· ὁ δὲ εὐθύς, αὐτὸς συνιεῖ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ. Οὐκ ἔστι σοφία, οὐκ ἔστιν ἀνδρεία, οὐκ ἔστι βουλὴ κατέναντι Κυρίου, πρὸς τὸν ἀσεβῆ. Ἴππος ἐτομαζέται εἰς ἡμέραν πολέμου· παραδὲ Κυρίου ἡ βοήθεια. (Κεφ. ΚΒ'. 1.) Αἰρετώτερον ὄνομα καλόν, ἢ πλοῦτος πολὺς· ὑπὲρ δὲ χρυσίον καὶ ἀργύριον χάρις ἀγαθῆ. Πλοῦσις καὶ πτωχὸς συνήντησαν ἀλλήλοις· ἀμφοτέρως δὲ ὁ Κύριος ἐπαίησε. Πανοῦργος ἰδὼν πονηρὸν τιμωρούμενον κραταιῶς, αὐτὸς παιδεύεται· αἰ-

Ἐδὴ ἡ. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Λίθον τὸν βαρὺν, ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας, διά-
ραι πρᾶσθε, τὸν Πανοικτίρμονα, λί-
θοι φανέντες, τοῦ ἀκρογωνιαίου, λίθου Σηγο-
ροι, Ἀπόστολοι Κυρίου.

Αἴγωμεν τοῖς σοῖς, προανεφώνεις φίλοις, ὁ
φίλος μου Λάζαρος, ἤδη κεκοίμηται· τοῦ-
τον ἐγειρών, ὀλέσω τοῦ θανάτου, τὴν ὀλεθρο-
τόκον, κακίαν εἰς αἰῶνας.

Πρᾶοι τῇ ψυχῇ, καὶ ταπεινοὶ τῇ γνώμῃ, γε-
νόμενοι χάριτι, ὑποδεξώμεθα, πρᾶον τὸν
πάντων, ἐρχόμενον Δεσπότην, τὴν ἀλαζονείαν,
τοῦ πονηροῦ συντρίψαι. Θεοτοκίον.

Πύλν σε φωτὸς, πεφωτισμένην βλέπει, Προ-
φήτης πανάμωμε· τὸν Φωτοδότην γὰρ
τίκτεϊς ἀφράστως, ἡμῖν ὁμοιωθέντα· ὃν ὑπερ-
ψῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Οἱ ὅσιοί σου Πιῖδες.

Μαρία τε καὶ Μάρθα, νῦν θρηνηδοῦσιν, ἐν
τάφῳ κατακείμενον, βλέπουσαι τὸν Λά-
ζαρον, καὶ πόνῳ ἀναβοῶσιν· Εἰ ἦν Χριστὸς
ἐνταῦθα, ὁ σύγγονος ἡμῶν οὐκ ἂν τέθνηκεν.

Οἴδης προσδοκᾶσθω ὀλοθρευθῆναι· ἡ γὰρ
ζωὴ ἐπελευσεται, τὸν Λάζαρον ἐγειραὶ
ἀναβοῶντα· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦ-
τε τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ανάρχῳ καὶ γεννήσει τε, καὶ προόδῳ, Πα-
τέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα, Υἱὸν
δοξάζω τὸν γεννηθέντα, ὑμῶ τὸ συνεκλάμπον,
Πατρί τε καὶ Υἱῷ, Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οἴδης ἔτεκες Παρθένε ἀνερμηνεύτως, διαπαν-
τός ὡς φιλανθρωπον, μὴ διαλίπης ἐκδυ-
σωποῦσα, ἵνα κινδύνων σῶσῃ, τοὺς εἰς σε
καταφεύγοντας.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Ταῖς ἀρεταῖς ὡς κλάδους, καὶ ὡς βαιῖα, πρὸς
ὑπαντὴν ἐτοιμαίωμεν, τοῦ Βασιλέως πι-
στοὶ βοῶντες· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυ-
ψοῦτε τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν

Ὁ Εἰρμός.

- **Ο**ἱ ὅσιοί σου Πιῖδες ἐν τῇ κκμίνῳ, τὰ
- Χερουβὶμ ἐμιμήσαντο, τὸν τρισάγιον
- Ὑμνον ἀναβοῶντες· Εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ
- ὑπερυψοῦτε τὸν Κύριον.

Ἐδὴ δ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Τῆς φιλίας ρῦσαί με, τοῦ δολίου, Δέσποτα
Χριστέ, ὁ φίλος σου τοὺς σοφοὺς, δείξας

Μαθηταῖς· μεθ' ὧν ἀφικόμενος, ἐξήγειρας, φίλον
σου πιστόν, Σῶτερ τὸν Λάζαρον, εὐχαρίστως
ἀνυμνοῦντά σε.

Συμπληρώσει Κύριε, τῆς Νηστείας, πλήρω-
σον ἡμῶν, καρδίας τε καὶ τὸν νοῦν, εὐ-
σπλαγγχε χαρᾶς, ταῖς τῶν Ἀποστόλων σου,
ἐκείσιν, τῶν εἰλικρινῶς, ἀγαπησάντων σε, τὸν
Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Οἴδως τοῖς ἔλκεσι, τῆς κακίας, τάφον
κατοικῶ, τῆς ῥαθυμίας Χριστέ· ὅθεν
βοῶ· Ἀνάστησον σῶσόν με, ὅπως κἀγώ, κλά-
δοις ἀρετῶν, καθυπαντήσω σοι, ἀνακράζων·
Ὡσαννά τῷ Θεῷ.

Θεοτοκίον.

Εν δυοῖς θελήσεις, καὶ οὐσίαις, τέτοιας
ἡμῖν, Υἱὸν τὸν μονογενῆ, Κόρη τοῦ Πα-
τρός, γενόμενον ἄνθρωπον, ἵνα ἡμᾶς, δείξη
κοινωνοὺς, φύσεως Ἀχραντε, θειοτέρας ὁ ὑ-
πέρθεος.

Ἄλλος. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Εν τάφῳ ὁ Λάζαρος, δισημερεύει σήμερον
καὶ ἐπὶ τούτῳ, χέουσι τὰ δάκρυα, Μα-
ρία τε καὶ Μάρθα, ὡς ἀδελφαὶ γνήσιαι. Χρι-
στὸς δὲ ἐρχεται πρὸς αὐτόν, σὺν τοῖς θείαις
Ἀποστόλοις, δείξαι μέγιστον τεράστιον.

Θάνατε πανόλεθρε, ἐκδέχου τὴν καταλυ-
σιν· οἱ πυλωροὶ σου, τὰ κλειθρα βλέπε-
τωσαν· καὶ γὰρ διὰ ῥήματος, συνθλάσει σου
ταῖς πύλας, Χριστὸς τὸν Λάζαρον ἀνιστῶν·
Πίε πρῶτον τοῦτο Ἄδῃ, ὁ Προφήτης σοὶ βοᾷ
σὺν ἡμῖν.

Δόξα.

Μόνου Μονογεννήτορ, μονογενοῦς Υἱοῦ Πα-
τῆρ, καὶ μόνη μόνου, Φῶς φωτὸς ἀπαύ-
γασμα, καὶ μόνον μόνως μότου, Θεοῦ ἁγίου
Πνεῦμα, Κυρίου Κυρίου ὄντως ὄν· ὃ Τριάς
Μονὰς ἀγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐκπλήττει με
Πανάμωμε· πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως
τὸν ἄληπτον; εἰπέ πῶς παρθενεύεις, γεννησα-
σα ὡς Μήτηρ; Τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβὼν,
τὸ τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θέλει γὰρ καὶ
δύναται.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Ο Κύριος ἐρχεται, καθίσει ὡσπερ γέγρα-
πται, ἐπὶ τοῦ πώλου· λαοὶ ἐτοιμασθή-
τε, προσδέξασθαι ἐν φόβῳ, τὸν πάντων Βασι-
λέα, μετὰ Βαίτων ὡς νικητὴν, τοῦ θανάτου καὶ
τοῦ Ἄδου, ἐξεγειράντα τὸν Λάζαρον.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευ-
 • τος, Μητρὸς ἀνάνδρου, ἄφθορος ἢ κή-
 • σις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύ-
 • σεις· διὸ σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον
 • Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰώνων, τὸ παρὸν Ἰδιό-
 μελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε πρό τέλους πάντες ἀδελφοί, ἐν κα-
 ρδιᾷ καρδίᾳ, προσελθωμεν τῷ εὐσπλάγ-
 χνῳ Θεῷ, τὰς βιωτικὰς περιστάσεις ἀπορρί-
 ψαντες, τῶν ψυχῶν τὴν φροντίδα ποιησώμε-
 θα· τῶν βρωμάτων τὰς ἡδονὰς, δι' ἐγκρατείας
 βδελυζάμενοι, τῆς ἐλεημοσύνης ἐπιμελησώμε-
 θα· δι' αὐτῆς γὰρ ὡς γέγραπται, ἔλαθόν τινες
 ξενίσαντες Ἀγγέλους· θρέψωμεν διὰ τῶν πε-
 νητήτων, τὸν θρέψαντα ἡμᾶς οἰκείᾳ σαρκί· ἐν-
 δύσωμεν ἑαυτοὺς, τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς
 ὡσπερ ἱμάτιον, ἵνα ταῖς πρεσβείαις τῆς ἀ-
 χράντου Θεοτόκου, καὶ Παρθένου Μητρὸς, τῆς
 ἀφέσεως τυχόντες τῶν ἁμαρτιῶν, ἐν κατανύ-
 ξει πρὸς αὐτὸν ἐκβοήσωμεν· Κύριε ρῦσαι ἡ-
 μᾶς, τῆς ἐξ εὐωνύμων ἀποφάσεως, καὶ ἀξίω-
 σον ἡμᾶς, τῆς ἐκ δεξιῶν σου παραστάσεως, ὡς
 ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος. Μαρτυρικόν.

Ἐν ταῖς βασάνοις ὄντες οἱ Ἅγιοι, ἀγαλλό-
 μενοι ἀνεβῶν· συναλλάγματα ἡμῖν ἐστι
 ταῦτα πρὸς τὸν Δεσπότην· ἀντὶ τῶν ἐπανι-
 σταμένων μολώπων τοῦ σώματος, φωτεινὸν
 ἔνδυμα ἐν τῇ ἀναστάσει ἐπανθήσει ἡμῖν· ἀντὶ
 τῆς αἰτιμίας οἱ στέφανοι, ἀντὶ δεσμωτηρίων ὁ
 Παραδεισος, καὶ ἀντὶ τῆς μετὰ τῶν κακούργων
 καταδίκης, ἢ μετὰ Ἀγγέλων διαγωγή· διὸ εὐ-
 χαῖς αὐτῶν Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ Κεχαριτωμένη.

Ἡ προσκλελεγμένη ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν,
 εἰσακούσον τῆς φωνῆς ἡμῶν, καὶ δώρη-
 ται τὰ αἰτήματα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, λύτρωσιν
 παθῶν, καὶ τῶν ὀδυνῶν, διὰ τῶν Ἀποστόλων,
 τὰντα δυναμένη, ὡς Μητὴρ Θεοῦ.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος α΄.

Τῆς φωνῆς τῶν οἰκετῶν σου, Κύριε μὴ ἐπι-
 λάθῃ· μνήσθητι ὅτι πάντοτε εἰς σέ, τὴν
 λπίδα ἐθέμεθα, τὸν πάντα δυνάμενον, καὶ
 ἰσχύθησον ἡμῖν δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον, Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς ριζ΄.

Αὕτη ἡ πύλη τοῦ Κυρίου· δίκαια εἰσελεύσον-
 ται ἐν αὐτῇ.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 3Ε. 8.

Ὅτι λέγει Κύριος· Ὅν τρόπον εὑρεθήσε-
 ται ἡ ῥώξ ἐν τῷ βότρυϊ, καὶ ἐροῦσι·
 Μὴ λυμήνη αὐτόν, ὅτι εὐλογία ἐστὶν ἐν αὐτῷ·
 οὕτω ποιήσω, ἕνεκεν τοῦ δουλεύοντός μοι· του-
 του ἕνεκεν, οὐ μὴ ἀπολέσω πάντας· καὶ ἐξ-
 ἄξω τὸ ἐξ Ἰακώβ σπέρμα, καὶ τὸ ἐξ Ἰου-
 दा, καὶ κληρονομήσει τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου·
 καὶ κληρονομήσουσιν οἱ ἐκλεκτοί μου καὶ οἱ
 δοῦλοί μου, καὶ κατοικήσουσιν ἐκεῖ. Καὶ ἔ-
 σονται ἐν τῷ δρυμῷ ἐπαυλεις ποιμνίων, καὶ
 φάραγξ Ἀχώρ εἰς ἀνάπαυσιν βοικολίων τῷ
 λαῷ μου, οἳ ἐζήτησάν με. Ὑμεῖς δὲ οἳ ἐγκα-
 ταλιπόντες με, καὶ ἐπιλανθανόμενοι τὸ ὄρος
 τὸ ἅγιόν μου, καὶ ἐτοιμάζοντες τῷ δαιμονίῳ
 τράπεζαν, καὶ πληροῦντες τῇ τύχῃ κέρασμα,
 ἐγὼ παραδώσω ὑμᾶς εἰς μάχαιραν· πάντες
 ἐν σφαγῇ πεσεῖσθε, ὅτι ἐκάλεσα ὑμᾶς, καὶ
 οὐχ ὑπήκουσατε· ἐλάλησα, καὶ παρηκούσατε,
 καὶ ἐποιήσατε τὸ πονηρὸν ἐναντίον μου, καὶ ἄ-
 οὐκ ἐβουλόμην, ἐξελέξασθε. Διὰ τοῦτου ταῦτα
 λέγει Κύριος· Ἴδὲ οἱ δουλεύοντές μοι φάγονται,
 ὑμεῖς δὲ πεινᾶσθε· Ἴδὲ οἱ θηλειόντές μοι πίνον-
 ται, ὑμεῖς δὲ διψήσετε· Ἴδου οἱ δουλεύοντές μοι
 εὐφρανθήσονται, ὑμεῖς δὲ αἰσχυνθήσεσθε· Ἴδου
 οἱ δουλεύοντές μοι ἀγαλλιάσονται ἐν εὐφροσύνῃ,
 ὑμεῖς δὲ κερραξεσθε διὰ τὸν πόνον τῆς καρδίας
 ὑμῶν, καὶ ἀπὸ συντριβῆς πνεύματος ὑμῶν ὀλο-
 λυξετε. Καταλείψετε γὰρ τὸ ὄνομα ὑμῶν, εἰς
 πλησμονὴν τοῖς ἐκλεκτοῖς μου· ὑμᾶς δὲ ἀνελεῖ
 Κύριος· τοῖς δὲ δουλεύουσίν μοι, κληθήσεται ὄ-
 νομα καινόν, ὃ εὐλογηθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς·
 εὐλογήσουσι γὰρ τὸν Θεὸν τὸν ἀληθινόν.

Προκείμενον, Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς ρη΄.

Ὁ δὸν ἐντολῶν σου ἔδραμον, ὅταν ἐπλάτυνας
 τὴν καρδίαν μου.

Στίχ. Νομοθέτησόν με, Κύριε, τὴν ὁδὸν τῶν δι-
 καιωμάτων σου.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν γ'. τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου, καὶ γ'. τοῦ Μηναίου.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑπίστου κληθεῖς.

Τῶν Ἀποστόλων δυαὶς ἱερωτάτη, ἓνα τῆς Τριάδος σε, ἐπισταμένη Χριστέ, νῦν παρὰ σοῦ ἀποστέλλεται, ἀγάγαι πῶλον, ὑποζυγίου υἱὸν ὡς γέγραπται· ἐφ' ᾧ ταπεινούμενος, καθίσεις εὐσπλαγχνε, τὴν ἐν ὑπίστοις θελήματι, καθέδραν πᾶσι, τοῖς σὲ ποθοῦσιν ἐτοιμαζόμενος· καὶ τοὺς ἀλόγοις ὑποκύψαντας, φρενοβλαβῶς Λόγε πάθεισι, λογισμοὺς ἀπεργάσω, Ὡσαννά σοι ἀνακραίζοντας.

Καθυποδέχου Σιών τὸν Βασιλέα· ἰδοὺ σοὶ πρῶτατος, ἤδη ἐφίσταται, ἐξαναστῆσαι τὸν Λαζαρον, καὶ καταλύσαι, τὸ τοῦ θανάτου πικρὸν βασίλειον. Πληθὺς Θεοσύλλεκτε, τῶν ἱερῶν Μοναστῶν, μετὰ Μιγαδῶν ἀθροίσθητε, καθυπαντήσαι, μετὰ Βαΐων Χριστῶ κραυγάζοντες· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, σῶσαι γένος βροτῶν διὰ πάθους Σταυροῦ, καὶ ἀπάθειαν πᾶσι, παρασχεῖν δι' ἀγαθότητα.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὁ ἐν Ἐδέμ Παραδείσος.

Ο Σεραφίμ τοῖς ἄνω φοβερός, Χριστέ ἐποχήμενος, ὡς Θεός τε καὶ τῶν ὄλων ποιητής, αὐτὸς ἐν πῶλῳ ἐπὶ γῆς, καθεσθῆναι ἐπιγεσαι, ὡς ὑπάρχων καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπικῶς· ἡ Βηθανία ἀγαλλεται, ὡς δεχομένη σε Σωτήρ· Ἰεροσόλυμα χαίρει δέ, ὡς προσδοκῶντά σε λαβεῖν· θάνατος τέθηκε, προαισθόμενος τὸν Λαζαρον φοιτᾶν ἐκ τῶν νεκρῶν· καὶ ἡμεῖς τοῖς Βαΐοις, προῦπαντὴν τελοῦντες ἐν χαρᾷ, ἀνυμνοῦμεν τὸ κράτος, τῆς ἀγαθότητός σου Κύριε.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. 2

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ψαλμὸς ριθ'.

Πρὸς Κύριον, ἐν τῷ θλίβεσθαί με, ἐκέκραξα.

Στίχ. Κύριε, ῥύσαι τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ χειλέων ἀδίκων.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Μ5'. 1.

Απάρas Ἰσραὴλ, αὐτὸς καὶ πάντα τὰ αὐτοῦ, ἦλθεν ἐπὶ τὸ φρέαρ τοῦ ὄρκου· καὶ ἔθυσε θυσίαν τῷ Θεῷ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰσαάκ. Εἶπε δὲ ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ ἐν ὄραματι τῆς νυκτός· Ἰακώβ, Ἰακώβ. Ὁ δὲ εἶπε· Τί ἐστίν. Ὁ δὲ λέγει αὐτῷ· Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σε· μὴ φοβῆ καταθῆναι εἰς Αἴγυπτον· εἰς γὰρ ἔθνος μέγα ποιήσω σε ἐκεῖ· καὶ ἐγὼ καταθήσομαι μετὰ σοῦ εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐγὼ ἀναβιβάσω σε εἰς τέλος· καὶ Ἰωσήφ ἐπιβαλεῖ τὰς χεῖρας αὐτῆ ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς σου. Ἀνέστη δὲ Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου· καὶ ἀνέλαβον οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὸν πατέρα αὐτῶν, καὶ τὴν ἀποσκευὴν, καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν ἐπὶ τὰς ἀμάξας, ἃς ἀπέστειλεν Ἰωσήφ ἄραι αὐτόν. Καὶ ἀναλαβόντες τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν καὶ πᾶσαν τὴν κτήσιν, ἣν ἐκτήσαντο ἐν γῇ Χαναάν, εἰσῆλθον εἰς Αἴγυπτον, Ἰακώβ, καὶ πᾶν τὸ σπέρμα αὐτοῦ, οἱ υἱοὶ, καὶ οἱ υἱοὶ τῶν υἱῶν αὐτῆ μετ' αὐτῆ, αἱ θυγατέρες αὐτοῦ, καὶ αἱ θυγατέρες τῶν θυγατέρων αὐτοῦ· καὶ πᾶν τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἦγαγεν εἰς Αἴγυπτον.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'. Ψαλμὸς ρκ'.

Κύριος φυλάξαι σε ἀπὸ παντός κακοῦ, φυλάξοι τὴν ψυχὴν σου ὁ Κύριος.

Στίχ. Ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΓ'. 45.

Κοίε, εἰάν σοφὴ γένηται σου ἡ καρδία, εὐφρανεῖς καὶ τὴν ἐμὴν καρδίαν· καὶ ἐνδιατρίψει λόγοις τὰ σὰ χεῖλη πρὸς τὰ ἐμὰ χεῖλη, εἰάν ὀρθὰ ᾧσι. Μὴ ζηλοῦτω ἡ καρδία σου ἀμαρτωλοῦς, ἀλλὰ ἐν φόβῳ Κυρίου ἴσθι ὅλην τὴν ἡμέραν· εἰάν γὰρ τηρήσῃς αὐτά, ἔσται σοὶ ἔκγονα, ἡ δὲ ἐλπίς σου οὐκ ἀποστήσεται. Ἄκουε, υἱέ, καὶ σοφὸς γίνου, καὶ κατεύθυνε ἐννοίας σῆς καρδίας. Μὴ ἴσθι οἰνοπότης, μηδὲ ἐκτείνου συμβουλαῖς, κρεῶν τε ἀγορασμαῖς· πᾶς γὰρ μέθυσος καὶ πορνοκόπος πτωχεύσει, καὶ ἐνδύσεται διερρήγμενα καὶ ῥακώδη πᾶς ὑπνώδης. Ἄκουε, υἱέ πατρὸς τοῦ γεννησαντός σε, καὶ μὴ καταφρόνει ὅτι γεγήρακός σου ἡ μήτηρ. Ἀλήθειαν κτήσαι καὶ μὴ ἀπίσθη σοφίαν καὶ παιδείαν καὶ σύνεσιν· Καλῶς ἐκτρέφει πατὴρ δίκαιος· ἐπὶ δὲ υἱῷ σοφῷ εὐφραίνεται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Εὐφρανέσθω ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἐπὶ σοί, καὶ χαιρέτω ἡ τεκοῦσά

σε. Δός μοι, υἱέ, σὴν καρδίαν· οἱ δὲ σοὶ ὀφθαλμοὶ ἐμαῖς ὁδοῦς τηρεῖτωσαν· Πίθος γὰρ τετριμένος ἐστὶν ἀλλότριος οἶκος, καὶ φρέαρ στενὸν ἀλλότριον· οὗτος γὰρ συντόμως ἀπολείται, καὶ πᾶς παράνομος ἀναλωθήσεται. Τίνι οὐαί; τίνι θόρυβος; τίνι κρίσεις; τίνι ἀηδίαὶ καὶ λήσχαι; τίνι συντρίμματα διακενῆς; τίνος πελιδνοὶ οἱ ὀφθαλμοί; οὐ τῶν ἐγγχρονιζόντων ἐν οἴνοις; οὐ τῶν ἰχνεύοντων ποῦ πάτοι γίνονται; μὴ μεθύσκεσθε οἴνω, ἀλλὰ ὁμιλεῖτε ἀνθρώποις δικαίοις, καὶ ὁμιλεῖτε ἐν περιπάτοις· εἰάν γὰρ εἰς τὰς φιάλας καὶ τὰ ποτήρια δῶς τοὺς ὀφθαλμούς σου, ὑστερον περιπατήσεις γυμνότερος ὑπέρου· τὸ δὲ ἔσχατον, ὥσπερ ὑπὸ ὄφους πεπληγῶς ἐκτείνεται, καὶ ὥσπερ ὑπὸ κεράστου διαχέεται αὐτοῦ ὁ ἰός. Οἱ ὀφθαλμοὶ σου ὅταν ἴδωσιν ἀλλοτρίαν, τὸ στόμα σου τότε λαλήσει σκολιὰ, καὶ κατακείσῃ ὥσπερ ἐν καρδίᾳ θαλάσσης, καὶ ὥσπερ κυβερνήτης ἐν πολλῷ κλύδωνι. Ἐρεῖς δέ· Ἐτυπτόν με, καὶ οὐκ ἐπόνεσα, καὶ ἐνέπαιξάν μοι· ἐγὼ δὲ οὐκ ἤδεν, πότε ὀρθρος ἔσται, ἵνα ἐλθὼν ζητήσω μεθ' ὧν συνελεύσομαι. (Κεφ. ΚΑ'. 1). Υἱέ, μὴ ζηλώσης κακοὺς ἀνδρας, μηδὲ ἐπιθυμήσης εἶναι μετ' αὐτῶν· ψευδῆ γὰρ μελετᾷ ἡ καρδία αὐτῶν, καὶ πόνους τὰ χεῖλη αὐτῶν λαλεῖ. Μετὰ σοφίας οἰκοδομεῖται οἶκος, καὶ μετὰ συνέσεως ἀνορθοῦται. Μετὰ αἰσθήσεως, ἐμπίπλυνται τὰ ταμιεῖα ἐκ παντός πλούτου τιμίου καὶ καλοῦ. Κρείσσων σοφὸς ἰσχυροῦ, καὶ ἀνὴρ φρόνησιν ἔχων, γεωργίου μεγαλοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος πλ. δ'.

Τοῦ Πλουσίου τῆς ἀσυμπαθοῦς ὁμοιώσεως, καὶ ἀμεταδότου γνώμης, ρῦσαί με Χριστέ ὁ Θεός, ὁ διὰ Σταυροῦ σου, καθαρισμόν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ποιησάμενος· Λαζάρου δὲ τοῦ πτωχοῦ, τῆς εὐχαρίστου ὑπομονῆς, ζηλωτὴν ἀνάδειξον, καὶ τῶν κόλπων τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ, μὴ ἀποξενώσης με, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιαζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν τρεσθεύσατε, ρυθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἔθρου, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

(Δοξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον·)

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου φρικτοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρ-

θένος ἔλεγεν, ἐν σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο, ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδύνως, φρικτῶς ἐκήρυσεν· ἐκλαίει λέγουσα· Οἶμοι Τέκνον φίλτατον! πῶς ὁ θεῖος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσε;

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον Τριαδικά· καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα, καὶ Σταυροθεοτοκίον τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολ. τὰ παρόντα Καθίσμ.

Ἦχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Δυσὶ ἀποστέλλεται, τῶν Μαθητῶν ἀγαγεῖν, τὸν πῶλον ὡς γέγραπται, ἐν ᾧ Χριστὸς ἐπιβάς, ὠραῖος ἐλεύσεται, ἀνεσιν ἐκ νηπιῶν, καταρτίσασθαι θείαν. Τοῦτον οὖν ὑπαντήσαι, ἐπειχθῶμεν σπουδαίως, Βαῖα ἐναρέτων, αὐτῷ φέροντες πράξεων.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ρομφαία διήλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων, καιρῷ νηστίας δωρήσασθαι.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Δυσὶ τῶν Μαθητῶν, ἀποστέλλεται σήμερον, τὸν πῶλον ἀγαγεῖν, τῷ Δεσπότη τῶν ἀπάντων· ἔρχεται ἐπιβῆναι, ὁ ὀχόμενος Σεραφίμ πλήθεσιν· ἄρχεται δειματοῦσθαι, ὁ κοσμοκράτωρ παμφάγος θάνατος, διὰ Λαζάρου πρῶτον σκυλευθεῖς, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Τῷ πάθει τοῦ Υἱοῦ, ἡ Ἄγνη ἐφεστῶσα, θρηνοῦσα γοερῶς, κατηλάλαζε μέλος· Πῶς σε τὸν ἀσκήτως, Ἀγγέλων ὕμνοις δοξολογούμενον, παῖδες Ἑβραίων φεῦ μοι! Πιλάτου κρίσει Υἱέ παρέστησεν; Ὑμνολογῶ σου Λόγε τὴν πολλὴν, καὶ ἀόρητον εὐσπλαγχνίαν.

Ὁ Ν. ὁ Κοινῶν τοῦ Μηναιίου, καὶ τὰ Τριῶδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογεῖται καὶ ἡ ε. Ὡδῆ.

Τριῶδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδῆ ε'. Ἦχος δ'. Ἀνάτειλόν μοι Κύριε.

Επί Σταυροῦ σὺ Κύριε, ὑπνώσας μεταβέβληκας, εἰς ὑπνον Δέσποτα τὸν θάνατον.

Λάζαρος γὰρ ἐβόας, ὁ φίλος κεκοιμήται· ἀλλὰ ἀπελεύσομαι, ἐξυπνήσαι νῦν αὐτόν.

Τῶν Προφητῶν κηρύγματα, πληρῶν προφητευόμενα, προφητοκτόνον πρὸς τὴν πόλιν Χριστέ, οἰκτίρμον παρεγένου, κτανθῆναι θελήματι, τὸν ἀποκτανθέντα με, διασωζών τῆς φθορᾶς.

Οἰ σῶμα τὸ δυσήνιον, τῷ λόγῳ ὑποτάξαντες, δι' ἐγκρατείας καὶ δεήσεως, μονασταὶ καὶ μιγάδες, Χριστῷ ὑπαντήσατε, πῶλῳ ἐπιβαίνοντι, ἐρχομένῳ τε παθεῖν.

Θεοτοκίον.

Ράνισι τοῦ ἐλέους σου, κατάρδευσον Παναχραντε, τὴν ἐκτακεῖσάν μου καρδίαν, φλογμῷ τῆς ἀμαρτίας, καὶ τὸν ἐσβεσμένον μου τῆς καρδίας ἀναψον, λύχνον πύλη τοῦ φωτός.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου.

Δυάδα Μαθητῶν σου, ἐν τῷ μέλλειν σε φθάνειν εἰς Βηθανίαν Χριστέ, στέλλεις ἀγάγαι σοὶ πῶλον, ἐφ' ὃν οὐδεὶς ἀνθρώπων ἐκάθισε· πλὴν γὰρ σου οὐδεὶς τὰ ἀλογα ἔθνη, Σωτῆρ καθυπέταξε.

Συνῆλθεν Ἰουδαίων, ἐξ Ἱεροσολύμων εἰς Βηθανίαν πληθὺς, καὶ ταῖς συγγόνοις Λαζάρου, σήμερον μὲν συμπάσχει· ἐπ' αὐτὸν δὲ αὐριον γινῶ, τοῦτον ἐκ τάφου πηδῶντα, κινεῖται πρὸς φόνον Χριστοῦ.

Δόξα Πατρὶ.

Τριαὶς ἡ παναγία, ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ παντουργόν, ἡ μακαρία Θεότης, ἡ ἀναρχος οὐσία, τὰ τριλαμπέστατον φῶς, τὸ πανδερκέστατον κράτος, τοὺς δούλους σου φύλαττε.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σε κατιδαῦσα, ἐμπεπαρμένον τοῖς ἡλοῖς, Χριστέ ἡ Μήτηρ σου, καὶ ἐκ πλευρᾶς ζωηρᾶς σου, ῥυέν Αἷμα καὶ ὕδωρ, κατετριώσκητο, τῇ μητρικῇ συμπαθείᾳ· Υἱὸν γὰρ σε ἔγνω αὐτῆς.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Ιδοὺ παρεσκευάσθη, ὁ Χριστὸς ἐπιστῆναι, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ· οἱ ἐν ταῖς ὄρεσι πάντες, καὶ ἐν ταῖς ἐρημίαις, συνέλθετε μονασταὶ, αὐτῷ χαρᾷ ὑπαντήσαι, σὺν πείσῃ τῇ ἐπ' οὐρανῷ.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ζόφον τῆ ψυχῆς μου, διασκεδάσον·
Τὸ φωτοδότα Χριστέ ὁ Θεός, ἀ τὸ ἀρχέ-

γονον σκότος, διώξας τῆς ἀβύσσου· καὶ δώρησαι μοι τὸ φῶς, τῶν προσταγμάτων σου·
Λόγε, ἵνα ὀρθρίζων δοξάζω σε.

Ἐδὴ ἡ. Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Τὴν ἀνάστασιν καὶ ζωὴν, ἔχουσαι Γυναῖκες προσφιλῆ, τί ἀποδύρεσθε πικρῶς; παραγίνεται καὶ ζωώσει, τὸν γνήσιον φίλον, τῇ αὐτῇ ἀναστάσει τὴν ἔγερσιν, πάντων προμηνύων, ὁ πάντων εὐεργέτης.

Καταγῶγια μοναστῶν, ἀθροίσθητε ὡς ἄρνες λογικοὶ, τῷ ἀρχιποίμενι Χριστῷ, ὑπαντήσται νῦν κλαδηφόροι· προέρχεται θείων, ὡς ἀρνίον σφαγῆναι ὁ Κύριος, ὅπως τὴν τοῦ λύκου, ἐξάρῃ τυραννίδα.

Ερχομένου πρὸς Βηθσαφαγῆ, κρότου σου ποδῶν ὁ δυσμενῆς, ἤσθετο Ἄδης, καὶ ποδῶν τοῦ Λαζάρου ἤπτετο λέγων· Εἰ μέλλει φωνεῖν σε ἡ ζωὴ, μὴ μελήσης, ἀλλ' ἐξέλθε· ἔγνω τὴν ἐμὴν γὰρ, καταλυσιν ἐν τάχει.

Θεοτοκίον.

Γεραὶ σε τῶν Προφητῶν, κηρύττουσι φωναὶ συμβολικῶς, πύλην καὶ ὄρος καὶ σκηνὴν τὴν ἀγίαν, φῶτος νεφέλην, ἐξ ἧς ταῖς ἐν σκότει, καὶ σκιᾷ καθημένοις ἀνέτειλεν, Ἥλιος Παρθένε, ὁ μόνος φωτοδότης.

Εἰρμός ἄλλος. Ἄγγελαι καὶ Οὐρανοί.

Ηδυαὶς τῶν Μαθητῶν, ἀποσταλεῖσα φέρι ὑποζύγιον, τῷ ἐπὶ ταῖς νεφέλαις ἐπιβαίνοντι· ὃν τὰ πάντα ὑμνοῦσι, καὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Επὶ θύραις ὁ Χριστὸς· λοιπὸν ἡ Βηθανία μὴ σκυθρῶπαζε· εἰς γὰρ χαρὰν τὸ πίνδος μεταβάλλει σου, τὸ σὸν θράμμα ἐγείρων, Λάζαρον ἐκ τάφου, αὐτὸν ὑμνολογοῦντα.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Εἰς Θεὸς οὖν ἡ Τριαὶς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἄμφω, φῶς Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μὴ ἀφθορος κύεις, μὴν θηλάζεις βρέφος, καὶ Δεσπότην σου, εἰ καὶ Μήτηρ καὶ δούλη. Σε Παρθενομῆτορ, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Τοῖς φυτοῖς τῶν ἀρετῶν, καὶ αἰσθητῶς τοῖς κλάδαις, ὡς διπλοῦν Χριστὸν, ἐταμασθῶμεν πάντες ὑποδέξασθαι, ὀχοῦμενον ἐν πῶλῳ· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἄγγελοι καὶ Οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξου
• Ἄξις ἐποχοῦμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύ-
• στως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
• περυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή δ΄. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα.

Ἰδὲ προανεφώνεις, ἀναβαίνομεν Ἰησοῦ, πρὸς
Πόλιν τὴν ἁγίαν, καὶ χερσὶ μαιφόνων ἀ-
ληθῶς, παραδοθήσομαι σταυρῷ, ἀποκτανθῆ-
ναι σαρκί.

Θανάτου θείων Λόγε, ἐξαρπάσαι φίλον
τὸν σὸν, σαρκὶ θανατωθῆναι δι' ἡμᾶς,
κατεπίγη τοὺς βροτοὺς, ἀθανατίζων τοὺς πι-
πτοὺς, μόνε ἀθάνατε.

Θαῖα σωφροσύνης, ἐπεισοίσωμεν τῷ Χριστῷ,
ἐν πῶλῳ μετριάζοντι σαρκί, καὶ προσεί-
τωμεν αὐτῷ. Ἐπὶ τὸ πάθος ὁ ἐλθὼν, εὐλο-
γητὸς εἰς Σωτήρ. Θεοτοκίον.

Μητρὸς σου ἡ λοχεῖα, Θεοτόκε Μήτηρ Χρι-
στοῦ· διό σε μακαρίζομεν πιστῶς, καὶ
δοξαζόμεν σεπτῶς, αἱ γενεαὶ τῶν γενεῶν, εἰς
τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἄλλος. Τὸν προδηλωθέντα.

Ἄρτι ἀποστέλλων, τοὺς Μαθηταῖς Χριστὸς
ἔφη· Δύσαντές μοι πῶλον, ἀγάγετε ἐπι-
ῆναι, ἵνα λύσω τῆς ἀλογίας τὰ ἔθνη, καὶ κα-
λυποτάξω, ὡς Υἱὸς τῷ Πατρί.

Ἔρχεται ὁ Κύριος, ἀνοιξόν σου τὰς πύλας,
Βηθανία πρόσδεξαι, ἐν πίστει τὸν Δε-
πότην· καὶ γὰρ ἦκει ἐξαναστήσαι ἐκ τάφου,
κάζαρον, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Δόξα.

Ὁ τρισσοφαὲς Κύριε, τῆς σῆς μοναρχίας,
ἐκφαντορικαῖς λάμπεσιν, εἰς καὶν ἡμῶν
στράπτων, ἀπὸ πλάνης πολυσχεδοῦς ἐπιστρέ-
ει, πρὸς ἐνωτικὴν ἡμᾶς ἐνθέωσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καίροις τὸ παλάτιον, τοῦ πάντων Βασι-
λέως, δι' ἧς τὰ βασιλεῖα Οὐρανῶν ἠνεώ-
θη, τοῖς ἐπὶ γῆς Θεοτόκε Παρθένε, καὶ ἡ
ἐταῖ Ἀγγέλων συγκατοίκησις.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὅτι ἐν ταῖς ἐρήμοις, καὶ ὄρεσι καὶ σπη-
λαιαῖς, ἦκατε ἀθροίσθητε, σὺν ἡμῖν
κίεφόροι, ὑπαντῆσαι τῷ Βασιλεῖ καὶ Δεσπό-
τῃ· ἔρχεται γὰρ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ Νομοθέτῃ,
ἐν πυρὶ καὶ βράτῳ, τόκον τὸν τῆς Δει-

• παρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν,
• ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμε-
λον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἦχος δ΄.

Ποίημα Λέοντος τοῦ Βασιλέως.

Περιφρονήσασα ψυχὴ μου τῶν θείων χρη-
σμῶν, εὐάλωτος γέγονας, ταῖς μηχαναῖς
τοῦ ἐχθροῦ· οἰκεία ῥοπή, παραδοθεῖσα τῇ
φθορᾷ, καὶ καρωθεῖσα ὑπὸ ἀμαρτίας πολλῆς,
τὸ θεότευκτον ἄμφιον ἐρρύπωσας, καὶ ἀνευ-
τρέπιστον τοῦ βασιλικῆ γάμου πεποίηκας·
ἀλλ' ἵνα μὴ σὺν τῇ ἀμαρτίᾳ ἐλκυσθῆς, καὶ
ὑποκεκρυμμένη τῶν παθῶν τῷ ἐνδύματι, ἀνα-
κληθεῖσα, τὰς εὐθύνas τῆς εἰσόδου εἰσπραχθῆς,
καὶ τοῦ νυμφῶνος ἐκβληθῆς, τῷ Σωτῆρι κρᾶ-
ξον· Τὸ φοβερόν ὄμμα, ὁ λαβὼν ὅπερ εἰμί,
καὶ ὁ ἦς μὴ εἴσας, καὶ πρὸ σταυροῦ, χλαμύ-
δα ἐμπαγμοῦ δι' ἐμὲ φορέσας, τὸν σάκκον
μου διαῤῥηξον, καὶ εὐφροσύνην ἀμφίασον, καὶ
ἐκ σκότους ἐξωτέρου, καὶ κλαυθμοῦ αἰωνίου,
ῤῥῆσαι με καὶ ἐλέησον με.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ δεῦτε λαοὶ
ἅπαντες τιμῆσωμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς
πνευματικαῖς, τοὺς φωστῆρας τοῦ Κόσμου, καὶ
κῆρυκας τῆς Πίστεως, τὴν πηγὴν τὴν αἰνῶναυ,
ἐξ ἧς ἀναβλύζει, τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα· αὐ-
τῶν ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν
εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ΄.

Τὴν ψυχοφελῆ, πληρώσαντες Τεσσαράκο-
στην, καὶ τὴν ἁγίαν Ἑβδομάδα τοῦ Πα-
δους σου, αἰτοῦμεν κατιδεῖν Φιλάνθρωπε, τοῦ
δοξάσαι ἐν αὐτῇ τὰ μεγαλεῖά σου, καὶ τὴν
ἄφατον δι' ἡμᾶς οἰκονομίαν σου, ὁμοφρόνως
μελωδοῦντες· Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς συνήθως.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος γ΄.

Ἀνυπόστατος Κύριε ἡ ὀργή, τῆς ἐπὶ ἀμαρ-
τωλοῦς ἀπειλῆς σου· καὶ οὐκ ἐσμέν ἄξιοι
ἀτενίσαι, καὶ αἰτῆσαι παρὰ σοῦ ἔλεος· μὴ τῷ
δυμῷ σου, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου ἀπολέσης ἡμᾶς,
οὗς ἐκ γῆς τῇ χειρὶ σου ἐπλασας.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ψαλμός ραΐ.
Εὐφράνθη ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι· εἰς οἶκον
Κυρίου πορευσόμεθα.

Στίχ. Ἐνεκα τοῦ οἴκου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν
ἐξεζήτησα ἀγαθά σοι.

Προφητείας Ἰσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 49. 10.

Εὐφράνθητι Ἱερουσαλαὴμ, καὶ πανηγυρίσα-
τε ἐν αὐτῇ πάντες οἱ ἀγαπῶντες αὐτήν,
καὶ οἱ κατοικοῦντες αὐτήν· χάρητε ἅμα αὐτῇ
χαρᾷ πάντες, ὅσοι ἐπενθεῖτε ἐπ' αὐτῇ, ἵνα δη-
λαίσητε, καὶ ἐμπλησθῆτε ἀπὸ μαστοῦ παρα-
κλήσεως αὐτῆς, καὶ ἵνα ἐκθηλάσαντες, τρυφή-
σητε ἀπὸ εἰσόδου δόξης αὐτῆς. Ὅτι ταῦδε λέ-
γει Κύριος· Ἴδού ἐγὼ κλινῶ εἰς αὐτούς, ὡς
ποταμὸς εἰρήνης, καὶ ὡς χειμάρρους ἐπικλύ-
ζων δόξαν ἔθνῶν· τὰ παιδία αὐτῶν ἐπ' ὤμων
ἀρθήσονται, καὶ ἐπὶ γονάτων παρακληθήσον-
ται· ὡς εἴ τινα μήτηρ παρακαλέσει, ἔτω καὶ ἐγὼ
παρακαλέσω ὑμᾶς, καὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ παρα-
κληθήσεσθε. Καὶ ὄψεσθε, καὶ χαρήσεται ἡ
καρδία ἡμῶν, καὶ τὰ ὀστά ὑμῶν ὡς βοτάνη
ἀνατελεῖ· καὶ γνωστὴ ἔσται ἡ χεὶρ Κυρίου
τοῖς φοβουμένοις αὐτόν, καὶ ἀπειλήσει τοῖς
ἀπειθοῦσιν. Ἴδού γὰρ Κύριος ὡς πῦρ ἤξει, καὶ
ὡς καταιγὶς τὰ ἄρματα αὐτοῦ, ἀποδοῦναι ἐν
θυμῷ ἐκδίκησιν, καὶ ἀποσκορακισμόν αὐτοῦ
ἐν φλογὶ πυρός· ἐν γὰρ τῷ πυρὶ Κυρίου κρι-
θήσεται πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν τῇ ῥομφαίᾳ αὐ-
τοῦ πᾶσα σὰρξ. Πολλοὶ τραυματῖαι ἔσονται
ὑπὸ Κυρίου· οἱ ἀγνιζόμενοι καὶ καθαριζόμενοι
εἰς τοὺς κήπους, καὶ ἐν τοῖς προθύροις οἱ
ἐσθίοντες κρέας ὑεῖον, καὶ τὰ βδελύγματα, καὶ
τὸν μῦν, ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναλωθήσονται, εἶπε
Κύριος. Καὶ ἐγὼ τὰ ἔργα αὐτῶν, καὶ τὸν λογι-
σμόν αὐτῶν ἐπίσταμαι, καὶ ἐγὼ ἔρχομαι συν-
αγαγεῖν πάντα τὰ ἔθνη, καὶ τὰς γλώσσας·
καὶ ἤξουσι, καὶ ὄψονται τὴν δόξαν μου· καὶ
καταλείψω ἐπ' αὐτῶν σημεῖον, καὶ ἐξαποστε-
λῶ ἐξ αὐτῶν σεσωσμένους εἰς τὰ ἔθνη, εἰς
Θαρσεῖς, καὶ Φουδ, καὶ Λουδ, καὶ Μοσόχ,
καὶ εἰς Θοβέλ, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς
τὰς νήσους τὰς πόρρω, αἱ οὐκ ἀκηκόασιν μου
τὸ ὄνομα, οὔτε ἑώρακάσι μου τὴν δόξαν. Καὶ
ἀναγγελοῦσι τὴν δόξαν μου ἐν τοῖς ἔθνεσι, καὶ
ἄξουσι τοὺς ἀδελφοὺς ὑμῶν ἐκ πάντων τῶν
ἐθνῶν, δῶρον Κυρίῳ, μεθ' ἵππων καὶ ἀρμάτων
ἐν λαμπήναις ἡμιόνων, μετὰ σκιαδίων εἰς τὴν
ἀγίαν πόλιν Ἱερουσαλὴμ, εἶπε Κύριος· ὡς ἂν

εἰσενέγκοιεν ἐμοὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὰς θυσίας
αὐτῶν μετὰ εὐφροσύνης, καὶ μετὰ ψαλμῶν εἰς
τὸν οἶκον Κυρίου· καὶ ἀπ' αὐτῶν λήψομαι Ἱε-
ρεῖς καὶ Λευίτας, εἶπε Κύριος· Ὁν τρόπον
γὰρ ὁ Οὐρανὸς καινός, καὶ ἡ γῆ καινὴ, ἃ ἐγὼ
ποιῶ, μένει ἐνώπιον ἐμοῦ, λέγει Κύριος· οὕτω
στήσεται τὸ σπέρμα ὑμῶν, καὶ τὸ ὄνομα ὑμῶν.
Καὶ ἔσται μὴν ἐκ μηνός, καὶ σάββατον ἐκ
σαββάτου· καὶ ἤξει πᾶσα σὰρξ τοῦ προσκυ-
νῆσαι ἐνώπιον ἐμοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ, εἶπε Κύ-
ριος. Καὶ ἐξελεύσονται, καὶ ὄψονται τὰ κῶλα
τῶν ἀνθρώπων τῶν παραβεβηκότων ἐν ἐμοί·
ὁ γὰρ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτήσει, καὶ τὸ
πῦρ αὐτῶν οὐ σβεσθήσεται· καὶ ἔσονται εἰς
ὄρασιν πάση σαρκί.

Προκείμενον. Ψαλμός πλ. β'. Ψαλμός ρβ'.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΠΡΟ ΤΟΝ ΒΑΙΘΟΝ.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τῆ Προομιακοῦ
καὶ τῶν, Πρὸς Κύριον, εἰς τὸ, Κύριε ἐκείραξα,
ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ψαλμός πλ. δ'.

Τὴν ψυχωφελῆ, πληρώσαντες Τεσσαρακο-
στήν, καὶ τὴν ἀγίαν Ἑβδομάδα τοῦ Πά-
σους σου, αἰτοῦμεν κατεδεῖν Φιλάνθρωπε, τοῦ
δοξάσαι ἐν αὐτῇ τὰ μεγαλεῖά σου, καὶ τὴν
ἄφατον δι' ἡμᾶς οἰκονομίαν σου, ὁμοφρόνως
μελωδοῦντες· Κύριε δόξα σοι. Δίς.

Μαρτυρικόν. Ψαλμός ὁ αὐτός.

Μάρτυρες Κυρίου, ἰκετεύσατε τὸν Θεὸν ἡ-
μῶν, καὶ αἰτήσατε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν,
πλήθος οἰκτιρμῶν, καὶ τὸν ἰλασμόν τῶν πολ-
λῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ ἀγίου Λαζάρου.

Ποίημα Λέοντος τοῦ Βασιλέως.

Ψαλμός πλ. β'.

Κύριε, Λαζάρου θείων τάφον ἰδεῖν, ὁ μελ-
λων γνάμη τάφον οἰκεῖν, ἐπηρώτας· Ποῦ
θεθεῖκατε αὐτόν; μαθῶν δὲ ὁ οὐκ ἠγνόει,
ἐφώνει ὃν ἐπόθει· Λαζαρε δεῦρο ἔξω· καὶ
ἐπήκουσεν ὁ ἄπνους, τῷ πνοῇ αὐτῷ διδοῦναι
σοὶ τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Ψαλμός ὁ αὐτός.

Κύριε, ἐπὶ τὸν τάφον τοῦ τετραήμερου, ἐπὶ
τὸ μνήμα ἠλθες Λαζάρου, καὶ ἐπὶ φίλω

δάκρυα ράνας, νεκρὸν τετραήμερον ἤγειρας, ὁ σταχυς τῆς ζωῆς· διὸ θάνατος ἐδέθη φωνῇ, τὰ σπάργανα ἐλύθη χερσὶ· τότε χαρᾶς ἐπληροῦτο, τὸ εἶφος τῶν Μαθητῶν, καὶ μία παρὰ πάντων, ἐλειτουργεῖτο συμφωνία· Εὐλογημένος εἰ Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς. Δίς.

Ἦχος πλ. β'.

Κύριε, ἡ φωνὴ σου κατέλυσε, τοῦ Ἄδου τὰ βασίλεια, καὶ ὁ λόγος τῆς ἐξουσίας σου, ἤγειρεν ἐκ τάφου τετραήμερον· καὶ γέγονεν ὁ Λαζαρος, τῆς παλιγγενεσίας, προοίμιον σωτήριον. Πάντα δυνατὰ σοι Δέσποτα, τῷ πάντων Βασιλεῖ· δώρησαι τοῖς δούλοις σου, ἰλασμέν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε, πιστῶσαι θέλων τοὺς Μαθηταίς σου, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἐγερσιν, ἐν τῷ μνηματι Λαζάρου παραγέγονας· καὶ φωνήσαντός σου τοῦτον, ὁ Ἄδης ἐσκυλεύθη, καὶ ἀπέλυσε τὸν τετραήμερον, βρωῶντά σοι· Εὐλογημένη Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε, παραλαμβάνων τοὺς Μαθηταίς σου, ἐν Βηθανίᾳ παρεγένου, ἵνα ἐγείρης τὸν Λαζαρον· καὶ δακρύσας ἐπ' αὐτὸν, νόμῳ φύγεως ἀνθρωπίνης, ὡς Θεός, τοῦτον τετραήμερον ἤγειρας· καὶ ἐβόᾳ σοι Σωτήρ· Εὐλογημένη Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Πιστὰς τῷ μνηματι Λαζάρου ὁ Σωτήρ ἡμῶν, καὶ φωνήσας τὸν νεκρὸν, ὡς ἐξ ὑπνῶσαν ἐκάνεστησας· ἀπεσεισατο τὴν φθορὰν, τῆς ἀθαρσίας τῷ πνεύματι, καὶ συνεξῆλθε τῷ λόγῳ, ἐδεδμένος κειρίαις. Πάντα δύνασαι, πάντα σοι οὐλεῖται Φιλάνθρωπε, πάντα σοι ὑποτέτακται· ἰωτήρ ἡμῶν δόξα σοι.

Καὶ νῦν, ἕτερον Ἰδιόμελον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀνδρέου Τυφλοῦ.

τὴν ψυχωφελῆ πληρώσαντες Τεσσαρακοστήν, βοήσωμεν· Χαίραις πόλις Βηθανία, ατρίς ἡ τοῦ Λαζάρου· χαίρτε Μάρθα καὶ Μαρία, αἱ τοῦτου ἀδελφαί· αὐριον Χριστὸς ἀραγίνεται, ζωῶσαι· ῥήματι, τὸν τεθνεῶτα δαδῶν· οὐ φωνῆς ἀκούσας, ὁ πικρὸς καὶ ἀόρεστος Ἄδης, φόβῳ τρομάξας, καὶ μέγα γενόμηνος, ἀπολύσει Λαζαρον, κειρίαις ἐσφιγμένον· ἐπὶ τῷ θαύματι, δῆμος Ἑβραίων ἐκλαγεῖς, μετὰ βαιῶν καὶ κλαῖδων, αὐτῷ προσγαντήσουσι· καὶ ὀφθήσονται εὐφημῶντες παῖς, ὃν φθονοῦσι πατέρες· Εὐλογημένος ὁ ἔρ-

Triodio.

41

χόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

Εἴσοδος· καὶ μετὰ τὸ, Φῶς Ἰλαρόν, εὐθὺς. Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμ. ρκγ'. Ἡ βοήθεια ἡμῶν ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στ. Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, εἰπάτω δὴ Ἰσραὴλ.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΜΘ'. 33.

Κατέπαυσε Ἰακώβ, ἐπιτάσων τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ· καὶ ἐξάρας τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐπὶ τὴν κλίνην, ἐξέλιπε· καὶ προσετέθη πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ. (Κεφ. Ν'. 1). Καὶ ἐπιπεσὼν Ἰωσήφ ἐπὶ πρόσωπον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἔκλαυσε πικρῶς ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἐφίλησεν αὐτόν. Καὶ προσέταξεν Ἰωσήφ τοῖς παισὶν αὐτοῦ τοῖς ἐνταφιασταῖς, ἐνταφιάσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ· καὶ ἐνταφίασαν οἱ ἐνταφιασταὶ τὸν Ἰσραὴλ. Καὶ ἐπλήρωσαν αὐτοῦ τεσσαράκοντα ἡμέρας· οὕτω γὰρ καταριθμοῦνται αἱ ἡμέραι τῆς ταφῆς· καὶ ἐπένησεν αὐτὸν Αἴγυπτος ἐβδομήκοντα ἡμέρας. Ἐπεὶ δὲ παρήλθον αἱ ἡμέραι τοῦ πένθους, ἐλάλησεν Ἰωσήφ πρὸς τοὺς δυνάστας Φαραῶ, λέγων· Εἰ εὖρον χάριν ἐναντίον ὑμῖν, λαλήσατε περὶ ἐμοῦ εἰς τὰ ὦτα Φαραῶ, λέγοντες· Ὁ πατήρ μου ὤρκισέ με, πρὸ τοῦ τελευτῆσαι αὐτόν, λέγων· Ἐν τῷ μνημείῳ, ὃ ὤρυξα ἐμαυτῷ ἐν γῆ Χαναάν, ἐκεῖ με θάψαις. Νῦν οὖν ἀναβάς, θάψω τὸν πατέρα μου, καὶ ἐπανελύσομαι. Εἶπον οὖν τῷ Φαραῶ κατὰ τὰ εἰρημένα ὑπὸ τοῦ Ἰωσήφ. Καὶ εἶπε Φαραῶ τῷ Ἰωσήφ· Ἀνάβηθι, θάψον τὸν πατέρα σου, καθάπερ ὤρκισέ σε. Καὶ ἀνέβη Ἰωσήφ θάψαι τὸν πατέρα αὐτοῦ· καὶ συνανέβησαν μετ' αὐτοῦ πάντες οἱ παῖδες Φαραῶ, καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ πρεσβύτεροι γῆς Αἰγύπτου, καὶ πᾶσα ἡ παροικία Ἰωσήφ, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πᾶσα ἡ οἰκία ἡ πατρικὴ αὐτοῦ· καὶ τὴν συγγενεῖαν αὐτοῦ, καὶ τὰ πρόβατα, καὶ τοὺς βόας ὑπέλειποντο ἐν γῆ Γεσέμ. Καὶ συνανέβησαν μετ' αὐτοῦ ἄρματα, καὶ ἵππεις· καὶ ἐγένετο ἡ παρεμβολὴ μεγάλη σφόδρα. Καὶ παρεγένοντο εἰς ἄλωνα Ἀταδ, ὃ ἐστι πέραν τοῦ Ἰορδάνου· καὶ ἐκόψαντο αὐτόν κοπετὸν μέγαν, καὶ ἰσχυρὸν σφόδρα· καὶ ἐποίησε τὸ πένθος τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἑπτὰ ἡμέρας. Καὶ εἶδον οἱ κατοικοὶ τῆς γῆς Χαναάν τὸ πένθος ἐπὶ ἄλωνι Ἀταδ, καὶ εἶπον· Πένθος μέγα τοῦτό ἐστι τοῖς Αἰγυπτίοις· διὰ τοῦτο ἐκάλεσαν τὸ ὄνομα τοῦ

τόπου εκείνου, Πένθος Αίγυπτου, ὃ ἐστὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Καὶ ἐποίησαν αὐτῶ οὕτως οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καθὼς ἐντείλατο αὐτοῖς· καὶ ἀνέλαβον αὐτὸν οἱ υἱοὶ αὐτῆ εἰς γῆν Χαναάν, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν εἰς τὸ σπήλαιον τὸ διπλοῦν, ὃ ἐκτίησάτο Ἀβραὰμ τὸ σπήλαιον ἐν κτήσει μνημείου, παρὰ Ἐφρων τοῦ Χετταίου, κατέναντι Μαμβρῆ. Καὶ ὑπέσρεψεν Ἰωσήφ εἰς Αἴγυπτον, αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ συναναβάντες θάψαι τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἰδόντες δὲ οἱ ἀδελφοὶ Ἰωσήφ, ὅτι τέθηκεν ὁ πατὴρ αὐτῶν, εἶπον· Μήποτε μνησικακήσῃ ἡμῖν Ἰωσήφ, καὶ ἀνταπόδομα ἀνταποδῶ ἡμῖν πάντα τὰ κακά, ἃ ἐνεδειξάμεθα αὐτῶ· καὶ παραγενόμενοι πρὸς Ἰωσήφ, εἶπον· Ὁ πατὴρ σου ὤρκισε πρὸ τῆ τελευταῖα αὐτόν, λέγων· Οὕτως εἶπατε Ἰωσήφ· Ἄφες αὐτοῖς τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἀμαρτίαν αὐτῶν, ὅτι πονηρὰ σοὶ ἐνεδείξαντο· καὶ νῦν δέξαι τὴν ἀδικίαν τῶν θρασκόντων τοῦ Θεοῦ τοῦ πατρός σου. Καὶ ἔκλαυσεν Ἰωσήφ, λαλούντων αὐτῶν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἐλθόντες πρὸς αὐτόν, εἶπον· Ἴδε, ἡμεῖς σοὶ οἰκέται. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ἰωσήφ· Μὴ φοβεῖσθε· τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ· ὑμεῖς ἐβουλεύσασθε κατ' ἐμοῦ εἰς πονηρὰ, ὁ δὲ Θεὸς ἐβουλεύσατο περὶ ἐμοῦ εἰς ἀγαθὰ, ὅπως ἂν γενηθῆ ὡς σήμερον, καὶ ἵνα τραφῆ λαὸς πολὺς. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Μὴ φοβεῖσθε· ἐγὼ διαθρέψω ὑμᾶς, καὶ τὰς οἰκίας ὑμῶν· καὶ παρεκάλεσεν αὐτοὺς, καὶ ἐλάλησεν αὐτῶν εἰς τὴν καρδίαν. Καὶ κατώκησεν Ἰωσήφ ἐν Αἴγυπτῳ, αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πᾶσα ἡ παροικία τοῦ πατρός αὐτοῦ. Καὶ ἔζησεν Ἰωσήφ ἔτη ἑκατὸν δέκα. Καὶ εἶδεν Ἰωσήφ Ἐφραὶμ παιδιά, ἕως τρίτης γενεᾶς· καὶ οἱ υἱοὶ Μαχεὶρ τοῦ υἱοῦ Μανασσῆ ἐτέχθησαν ἐπὶ μηρῶν Ἰωσήφ. Καὶ εἶπεν Ἰωσήφ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, λέγων· Ἐγὼ ἀποθνήσκω· ἐπισκοπῆ δὲ ἐπισκέψεται ὁ Θεὸς ὑμᾶς, καὶ ἀνάξει ὑμᾶς ἐκ τῆς γῆς ταύτης εἰς τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε τοῖς πατράσιν ὑμῶν Ἀβραὰμ, Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακώβ. Καὶ ὤρκισεν Ἰωσήφ, τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ λέγων· Ἐν τῇ ἐπισκοπῇ, ἣ ἐπισκέψεται ὁ Θεὸς ὑμᾶς, καὶ συνανοίσετε τὰ ὀστέα μου ἐντεῦθεν μεθ' ὑμῶν. Καὶ ἐτελεύτησεν Ἰωσήφ ἑτῶν ἑκατὸν δέκα· καὶ ἔθαψαν αὐτόν ἐν τῇ σορῶ ἐν Αἴγυπτῳ.

Προκειμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός ρκδ'.

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον ὡς ὄρος Σιών.

Στίχ. Οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα ὁ κατοικῶν Ἱερουσαλήμ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΑΑ'. 8.

Ὁ Θεὸς, ἀνοίγε σὸν στόμα λόγῳ Θεοῦ, καὶ κρῖνε πάντα ὑγιῶς. Ἄνοίγε σὸν στόμα, καὶ κρῖνε δικαίως· διακρίνε δὲ πένητα καὶ ἀσθενῆ. Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει; τιμωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη. Θαρσῆ ἐπ' αὐτῇ ἡ καρδία τοῦ ἀνδρός αὐτῆς· ἡ τοιαύτη καλῶν σκυλῶν οὐκ ἀπορήσει· ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ εἰς ἀγαθὰ πάντα τὸν βίον· εὐραμένη ἔρια καὶ λῖνον, ἐποίησεν εὐχρηστα ταῖς χερσὶν αὐτῆς· Ἐγένετο ὡσεὶ ναὺς ἐμπορευομένη μακρόθεν· συναίγει δὲ αὐτῆς τὸν πλοῦτον· καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν, καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ, καὶ ἔργα ταῖς θρασκίαις. Θεωρήσασα γεώργιον, ἐπρίατο, ἀπὸ δὲ τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν αὐτῆς κατεφύτευσε κτήμα. Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὄσφυν αὐτῆς, ἤρρισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον. Ἐγεύσατο, ὅτι καλὸν ἐστὶ τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσθέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα. Τοὺς πῆχεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, ταῖς δὲ χεῖρας αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄτρακτον. Χεῖρας αὐτῆς δηνοῖξε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτενε πτωχῶ. Οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν που χρονίζῃ· πάντες γὰρ οἱ παρ' αὐτῇ ἐνδεδυμένοι εἰσὶ. Διτταῖς χλαίνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ βύσσου καὶ πορφύρας ἑαυτῇ ἐνδύματα· περιβλεπτός δὲ γίνεται ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐν πύλαις, ἡνίκα ἂν καθίσῃ ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ κατοίκων τῆς γῆς· Σινδόνας ἐποίησε, καὶ ἀπέδοτο τοῖς Φοίνιξι, καὶ περιζώματα τοῖς Χαναναίοις. Ἰσχύν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, καὶ εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις. Στόμα αὐτῆς δηνοῖξε προσεχόντως καὶ ἐννόμως, καὶ ταξὶν ἐστείλατο, τῇ γλώσση αὐτῆς. Στεναὶ διατριβαὶ οἴκων αὐτῆς, ὅττα δὲ ὀκνηρὰ οὐκ ἔφαγεν· Ἀέστησε τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ ἐπλούτησαν· καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἤνεσεν αὐτήν. Πολλαὶ θυγατέρες ἐποίησαν δύναμιν, πολλαὶ ἐκτίησαντο πλοῦτον· σὺ δὲ ὑπέρκμισαι, καὶ ὑπερήρας πάσας. Ψευδεῖς ἀρέσκειαί, καὶ μάταιον κάλλος γυναικὸς οὐκ ἐστὶν ἐν σοὶ· γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται· φόβον δὲ Κυρίου αὕτη αἰνεῖτω. Δότε αὐτῇ ἐκ τῶν καρπῶν χειλέων αὐτῆς, καὶ αἰνεῖσθω ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων.

Τῆ ΑΥΤῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ, ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἔς τὸ Ἀπόδειπνον, ψάλλομεν τὸν ἐπόμενον
Κανόνα, ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ δὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ
ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βρα-
χίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ· ὅτι
δεδοξασται.

Νεκρὸν τετραήμερον ἐξαναστήσας, Σωτήρ
μου τὸν Λάζαρον, τῆς φθορᾶς ἀπήλλαξας,
βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ ἔδειξας ὡς δυνατὸς, τὴν
ἐξουσίαν σου.

Ὡνήσας τὸν Λάζαρον ἐκ τοῦ μνημείου, εὐ-
θύς ἐξανέστησας· ἀλλὰ ὁ Ἄδης κάτωθεν,
πικρῶς ὠδύρευτο, καὶ ἐβίων ἔτρεμε Σωτήρ, τὴν
ἐξουσίαν σου.

δαίρυσας Κύριε ἐπὶ Λαζάρῳ, δεικνύων
τὴν σάρκωσιν, τῆς οἰκονομίας σου, καὶ
ὅτι φύσει Θεὸς, ὑπάρχων, φύσει κατ' ἡμᾶς,
γέγονας ἄνθρωπος.

Ἦς Μάρθας τὰ δάκρυα καὶ τῆς Μαρίας,
κατέπαυσας Κύριε, ἐκ νεκρῶν τὸν Λά-
ζαρον, ἐξαναστήσας Σωτήρ, καὶ δείξας ἔμπνουν
τὸν νεκρὸν, τῆ ἐξουσίᾳ σου.

Ὡ νόμφ τῆς φύσεως τῆς ἀνθρωπίνης, ἠρώ-
τησας Δέσποτα, Ποῦ τέθειται Λάζαρος;
δεικνύων πᾶσι Σωτήρ, ἀνόθευτον τὴν πρὸς ἡ-
μᾶς, οἰκονομίαν σου.

αὐ κλειθρα συνέτριψας τότε τοῦ Ἄδου, φω-
νήσας τὸν Λάζαρον, καὶ τὸ κράτος ἐσει-
γας, τοῦ πολεμήτορος, καὶ ἔπεισας πρὸ τοῦ
Ἐταυροῦ, τρέμειν σε μόνε Σωτήρ.

Δεσμώτην τὸν Λάζαρον ὑπὸ τῷ Ἄδου, κρα-
τούμενον Δέσποτα, ὡς Θεὸς προέφθασας,
καὶ ἔλυσας τῶν δεσμῶν· τῷ σῶ γὰρ πάντα
δυνατὲ, ἦκει προσταίματι.

Δόξα.

Πατέρα δοξάζωμεν, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα, Τριά-
δα ἀχώριστον, ἐν Μονάδι φύσεως, καὶ σὺν
ἰγγέλοις αὐτὴν, ὡς ἓνα ἀκτιστὸν Θεόν, δοξο-
λογήσωμεν,

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀτρέπτως ἐκίησας Παρθενομήτηρ, τὸν Κτί-
στην τῆς φύσεως ἐξ ἀγίου Πνεύματος, κατ'
ἰδοκίαν Πατρός, γεγόμενον ὅπερ ἐσμέν, δίχα
ροπῆς καὶ φερμοῦ.

Ὡδὴ β'. Ὁ Εἰρμός.

Ἦ ῥόσεχε, Οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυ-
μνήσω Χριστὸν, τὸν Σωτῆρα τοῦ Κό-
σμου, τὸν μόνον φιλόανθρωπον.

Δόξα σοι, τῷ φωνήσαντι μόνον, καὶ ἐκ τοῦ
τάφου, νεκρὸν τεταρταῖον, τὸν φίλον ἐγεί-
ραντι Λάζαρον.

Ἦκουσε, τῆς φωνῆς σου ὁ ἄπνους, καὶ ψυ-
χωθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἐξανέστη εὐθέως, δο-
ξάζων σε Κύριε.

Ἦ ῥόσταγμα, ζωφόρου φωνῆς σου, δεξάμενος
ὀδωδῶς, ἐξηγέρθη τοῦ τάφου, Σωτήρ μου ὁ
Λάζαρος.

Ἐδαίρυσας, ἐπὶ φίλῳ Σωτήρ μου, πιστού-
μενος τὴν ἡμῶν, ὡς ἐφόρεσας φύσιν, καὶ
τοῦτον ἀνέστησας,

Ἐτρόμαξεν, ὡς κατεῖδεν ὁ Ἄδης, παλινδρο-
μοῦντα εὐθύς, τὸν δεδεμένον κειρίαις, φω-
νῆ πρὸς τὴν ὧδε ζωὴν.

Δόξα.

Ἐξέστησαν, τῶν Ἑβραίων οἱ δῆμοι, ὅτε φω-
νήσας Σωτήρ, ἐξανέστησας λόγῳ, ὀδωδῶτα
τὸν Λάζαρον.

Καὶ νῦν.

Ἐσείσθησαν, τὰ ταμεία τοῦ Ἄδου, ὡς ἐψυ-
χοῦτο εὐθύς, κάτω Λάζαρος, τότε τῆ φω-
νῆ, τοῦ ζωώσαντος.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἄϊθον, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκυδομεῖντες,
Ἄϊτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας· αὐτὸς
ἔστιν ἡ πέτρα, ἐν ἣ ἔστερέωσε, τὴν Ἐκκλη-
σίαν ὁ Χριστὸς, ἦν ἐξ ἐθνῶν ἐξηγοράσατο.

Δις.

Θαῦμα, ξένον καὶ παραδόξον! πῶς ὁ Κτί-
στης πάντων, ὅπερ οὐκ ἠγγόει, ὡς ἀγνοῶν
ἠρώτα· Ποῦ κεῖται ὃν θρηνεῖτε; ποῦ τέθαπται
Λάζαρος, ὃν μετ' ὀλίγον ἐκ νεκρῶν, ζῶντα ὑμῖν
ἐξαναστήσω ἐγώ;

Ἄϊθον, ὃν σοι προσεκύλισαν, οἱ κηδεύσαντές
σε, τοῦτον συγκινήσαι, ὁ Ἰησοῦς προσταί-
ξας, εὐθύς ἀνέστησέ σε, φωνήσας σοι Λάζαρε·
Ἀνάστα δεῦρο πρὸς με, ἵνα τὴν σὴν ὁ Ἄδης
πτῆξῃ φωνῆν.

Μάρθα, καὶ Μαρία Κύριε, ὀδυρμαῖς ἐβόων·
Ἴδε ὃν ἐφίλεις, τεταρταῖος ὄζει, εἰ ἦς
ὧδε τότε, οὐκ ἔθνησες Λάζαρος· Ἀλλ' ὡς ἀχώ-
ριστος παντὶ, τοῦτον εὐθύς φωνήσας ἠγεiras.

Ῥάνας, ἐπὶ φίλῳ δαίκρυα, δι' οἰκονομίαν, ἔ-
δειξας τὴν σάρκα, τὴν ἐξ ἡμῶν ληφθεῖ-
σαν, οὐσία οὐ δοκῆσει, Σωτήρ ἐκωθεῖσάν σοι,

καὶ ὡς φιλόθρωπος Θεός, τοῦτον εὐθύς φωνή-
σας ἤγειρας.

Οἱμοι, ὄντως νῦν ἀπόλωλα! ἐκβοῶν ὁ Ἄ-
δης, οὕτω προσεφώνει, τῷ θανάτῳ λέ-
γων· Ἴδὲ ὁ Ναζωραῖος, τὰ κάτω συνέσεισε, καὶ
τὴν γαστέρα μου τεμῶν, ἄπνουν νεκρὸν φωνή-
σας ἤγειρε.

Ποῦ ἢ τῶν Ἑβραίων ἀνοια; ποῦ ἢ ἀπιστία;
ἕως πότε πλάνοι; ἕως πότε νόθοι; ὁρᾶ-
τε τὸν θανέντα, φωνῇ ἐξαλλόμενον, καὶ ἀπι-
στεῖτε τῷ Χριστῷ; ὄντως υἱοὶ τοῦ σκότους
πάντες ὑμεῖς! Δόξα.

Εἴνα τῆς Τριαδος οἶδά σε, εἰ καὶ ἐσαρκώθης,
ἕνα καὶ δοξάζω. Υἱὸν σεσαρκωμένον,
τὸν ἐκ τῆς Θεοτόκου, ἀσπόρως βλαστήσαντα,
καὶ σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, ἕνα Υἱὸν δοξολο-
γούμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἕνον, καὶ φρικτὸν τὸ ὄραμα, ἐξ οἰκονομίας,
ὁ περ προεώρων, οἱ ἀψευδεῖς Προφῆται,
Παρθένον Θεοτόκον, ἀσπόρως μὲν κύουσαν, ἀ-
φθόρως τέκτουςαν Θεόν, μένουσαν δὲ μετὰ τὸν
τόκον ἀγνήν.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πὴρθη ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, ἔστη ἐν τῇ
» τάξει αὐτῆς· ὑψώθης Μακρόθυμε, ἐπὶ
» τοῦ Ξύλου, καὶ ἐπηξας ἐν αὐτῷ, τὴν Ἐκκλη-
» σίαν σου.

Εδάκρυσας Κύριε, ἐπὶ Λαζάρῳ, δείξας ὅτι
ἄνθρωπος, εἶ, καὶ ἤγειρας Δέσποτα, τὸν
τεθνεῶτα, καὶ ἔδειξας τοῖς λαοῖς, ὅτι Υἱὸς εἶ
τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ἄπνους ἤκουσε, τὸ πρόσταγμα σου, Δεῦρο
ἐξω Λαζάρου· δρομαῖος ἀνίστατο σὺν τοῖς
σπαργάνοις, καὶ ἤλλατο Ἄγαθὲ, δεικνὺς τὸ
κράτος σου.

Τῆς Μάρθας τὰ δάκρυα, καὶ τῆς Μαρίας,
κατέπαυσας Χριστέ ὁ Θεός, φωνήσας τὸν
Λαζάρου, αὐτεξουσίως, συνηγειρας τῇ φωνῇ·
καὶ προσεκύνησέ σοι.

Δακρύσας ὡς ἄνθρωπος, ἐπὶ Λαζάρῳ, ἐξή-
γειρας αὐτὸν ὡς Θεός· ἠρώτας, Ποῦ τέ-
δαπται, ὁ τεταρταῖος; πιστούμενος Ἄγαθὲ,
τὴν ἐνανθρώπησίν σου.

Τοῦ Παύλου τὰ σύμβολα, καὶ τοῦ Σταυροῦ
σου, γνωρίσαι βουληθεῖς Ἄγαθὲ, τοῦ Ἄ-
δου τὴν ἀπληστον, γαστέρα ῥήξας, ἀνέστησας
ὡς Θεός, τὸν τεταρήμερον.

Τίς οἶδε, τίς ἤκουσεν, ὅτι ἀνέστη, ἄνθρω-
πος νεκρὸς ὀδωδῶς; Ἡλίας μὲν ἤγειρε,

καὶ Ἐλισσαῖος, ἀλλ' οὐκ ἐκ μνήματος, ἀλλ' οὐ-
δὲ τεταρταῖον.

Υμνεῖμέν σε Κύριε, τὴν δυναστείαν, ὑμνοῦμεν
καὶ τὰ Πάθη Χριστέ· τῇ μὲν γὰρ ὡς εὐ-
σπλαγγνος, ἐθαυματούργεις, τὰ δὲ οἰκονομικῶς,
εἴλου ὡς ἄνθρωπος.

Θεός εἶ καὶ ἄνθρωπος· ἐπαληθεύων, ταῖς
πραγμασί τα ὀνόματα, ἐπέστης τῷ μνή-
ματι, σαρκὶ ὁ Λόγος, καὶ ἤγειρας ὡς Θεός, τὸν
τεταρήμερον.

Εξέστησαν Δέσποτα, Ἑβραίων ὄημοι, ὡς
εἶδον ἀναστάντα νεκρὸν, ἐκ τάφου Λαζάρου,
σὺν τῇ φωνῇ σου, καὶ ἔμεναν ἀπειθεῖς, τῶν
θαυμασιῶν σου.

Δόξα.

Ανάρχως ἐξέλαμψας, ἐκ τοῦ Πατρὸς σου, ὡς
εἶς τῆς Τριαδος Σωτὴρ, ἐν χρόνῳ, ἐκ Πνεύ-
ματος, παρθενικῶν σὺ προήλθες αἱμάτων, σάρ-
κα λαβὼν ὁ ὑπερούσιος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πύλληψις ἄσπορος, τῆς Θεοτόκου, ὁ τόκος
ἄνευ παύου φθορᾶς· Θεός γὰρ ἀμφοτέ-
ρα, θαυματουργήσας, ἐκένωσεν ἑαυτὸν, ἵνα ἡ-
μῖν ἐνωθῇ.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν Υἱὲ τοῦ Θεοῦ·
» ἄλλον γὰρ ἐκτός σου, Θεὸν οὐ γενώσκο-
» μεν· τὸ ὄνομά σου ὀνομαζόμεν, ὅτι Θεὸς ζών-
» των, καὶ τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις.

Δίς.

Ζωὴ ὑπάρχων Κύριε καὶ φῶς ἀληθινόν, Λα-
ζάρου νεκρὸν φωνήσας ἀνέστησας· ὡς δυ-
νατὸς γὰρ πᾶσιν ἔδειξας, ὅτι Θεὸς ζώντων, καὶ
τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις.

Τὴν ἀστεκτόν σου πρόσταξιν μὴ φέρων Ἰη-
σοῦ, Ἄδης ὁ πολλοὺς δεξαίμενος ἐπτήξε,
καὶ τεταρταῖον ὄντα Λαζάρου, σὺν τῇ φωνῇ
ζώντα, καὶ οὐ νεκρὸν ἐδίδου.

Τὸν χοῦν συνάψας πνεύματι ὁ παλαιὸν τὸν
πηλὸν, πνεύματι ψυχώσας, ζωῆς Λόγε λό-
γῳ σου· καὶ νῦν δὲ λόγῳ ἐξανέστησας, ἐκ τῆς
φθορᾶς φίλον, καὶ τῶν καταχθονίων.

Τῷ νεύματί σου Κύριε ἀνθέστηκεν· οὐδεὶς·
ὅτε γὰρ νεκρὸν, ἐφώνησεν τὸν Λαζάρου,
εὐθύς ὁ ἄπνους ἐξανίστατο, καὶ τὰ δεσμά
φέρων, ποσὶ περιπατεῖ.

Οἱ Ἰουδαίων ἀνοια! ὠ πώρωσις ἐχθρῶν! τίς
οἶδε νεκρὸν ἐκ τάφου ἐγείραντας; Ἡλίας
παλαι ἐξανέστησεν, ἀλλ' οὐκ ἐκ μνήματος, ἀλ-
λ' οὐδὲ τεταρταῖον.

Ανείκαστε μακρόθυμο ὁ πάντα δι' ἡμᾶς, πρᾶττων ὡς Θεός, καὶ πάσχων ὡς ἄνθρωπος, πάντας μετόχους ἡμᾶς ποιήσον, τῆς σῆς βασιλείας, πρεσβείαις τοῦ Λαζάρου.

Δόξα.

Προάναρχε, συνανάρχε, ὁμότιμε Τριάς, Πάτερ παντοκράτορ, Υἱέ, Πνεῦμα ἅγιον, Μονὰς ἀγία τρισυπόστατε, τοὺς ἐξ Ἄδαμ σώζε, πιστῶς σε ἀνυμνοῦντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἄχραντον γαστέρα σου ἠγίασεν Ἄγνη, σάρκα ἐξ αὐτῆς, λαβὼν ὁ ὑπέρθεος, ὁ ἐν Τριάδι προσκυνούμενος, ὁ ἐκ Πατρὸς Λόγος, καὶ σὺν τῷ Πνεύματι Θεός.

Ὡδή 5'. Ὁ Εἰρμός.

Απέρριψάς με, εἰς βᾶθρον καρδίας θαλάσσης, καὶ ἔσωσάς με Σωτήρ, δουλείας θανάτου, καὶ ἔλυσας τὸν δεσμόν, τῶν αἰνομυῶν μου.

Δίς.

Ἠρώτησας Πῆ εἰμι, ὁ πάντα γινώσκων· ἐδάκρυσάς με Σωτήρ, ὡς ἄνθρωπος φύσει, καὶ ἠγειράς με νεκρὸν, τῷ προστάγματί σου.

Ἐφώνησάς με ἐξ Ἄδου, Σωτήρ κατωτάτου, βοᾷ Λάζαρος, πρὸς σέ τὸν λύτην τοῦ Ἄδου, καὶ ἠγειράς με νεκρὸν, τῷ προστάγματί σου.

Ἐνέδυσάς με Σωτήρ, τὸ πηλινον σῶμα, καὶ ἐπνευσάς μοι ζωὴν, καὶ εἶδον τὸ φῶς σου, καὶ ἠγειράς με νεκρὸν, τῷ προστάγματί σου.

Ἐψύχωσας σὺ, τὴν ἄπνου μορφήν τῆς σαρκός μου, συνέσφιγξάς με Σωτήρ, ὁστέοις καὶ νεύροις, καὶ ἠγειράς με νεκρὸν, τῷ προστάγματί σου.

Ἠν παμφάγον διαρρήξας, γαστέρα τοῦ Ἄδου, ἐξήρπασάς με Σωτήρ, τῆ σῆς δυναστεία, καὶ ἠγειράς με νεκρὸν, τῷ προστάγματί σου.

Ἐφόρεσάς μου Σωτήρ, τὸ φύραμα ὄλον, ἐφύλαξας δὲ ἀγνήν, τὴν ἄχραντον μήτραν, ἐξ ἧς προῆλθες σαρκωθείς, εἰς ὧν τῆς Γριάδος.

Δόξα.

Τριάς ἀγία δοξάζω, τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις ὑμῶν, τὸν τρισάγιον ὕμνον· ἐλέησον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν σε ἀνυμνούντων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἄχραντόν σου νηδύν, ὑπέδου ὁ Λόγος, ἐτήρησε δὲ αὐτίς, μετὰ γέννησιν ταύτην, γνήν Θεογεννητορ· θαῦμα ὄντως παραδοξόν!

Ὡδή 7'. Ὁ Εἰρμός.

Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου Σωτήρ, οὐκ ἠψατο, οὐδὲ παρηνώχλησε τὸ πῦρ· τότε αἱ Τρεῖς, ὡς ἐξ ἐνὸς σώματος, ὕμνον καὶ νυλόγουν λέγοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐπὶ νεκρῷ ἐδάκρυσας Σωτήρ, φιλάνθρωπε, ἵνα δείξης πᾶσι τοῖς λαοῖς, ὅτι Θεός ὢν, δι' ἡμᾶς ἄνθρωπος ὤφθη, καὶ ἐκὼν ἐδάκρυσας, τύπους ἡμῖν προτιθείς, ἐνδιαθέτου στοργῆς.

Ὁ τεταρταῖος Λάζαρος Σωτήρ, ὡς ἤκουσε, κάτω τῆς φωνῆς σου ἀνασταῖς, ἀνυμνησέ με, καὶ γεγηθῶς οὕτως ἐβόα· Σὺ Θεός καὶ Κτίστης μου· σέ προσκυνῶ καὶ ὑμνῶ, τὸν ἀναστήσαντά με.

Εἰ καὶ δεσμά περίκειμαι Σωτήρ, ὁ Λάζαρος, κάτωθεν ἐβόα Λυτρωτά, ἀλλ' οὐδαμῶς, ἐν τῇ γαστρὶ μενῶ τοῦ Ἄδου, εἰάν μόνον κραξῆς με, Λάζαρε δεῦρο ἔξω· σὺ γάρ μου φῶς καὶ ζωή.

Παρακαλῶ σε Λάζαρε, φησὶν, ἀνάστηθι, ἔλθε τῶν κλειθρῶν μου ταχὺ, ἀπιθὶ οὖν· καλὸν μοι γὰρ ἔνα θρηνησαι, πικρῶς ἀφαιρούμενον, παρὰ πάντας οὖς πρὶν, πεινῶν κατέπιον.

Ἦαί τί βραδύνεις Λάζαρε; φησὶν, ὁ φίλος σου, δεῦρο ἔξω κράζει ἐστηκῶς· ἔξελθε οὖν, ἵνα καγῶ ἄνεσιν λάβω· ἀφ' οὗ γὰρ σε ἐφαγον, εἰς ἐμτὸν ἢ τροφή, ἀντικατέστη μοι.

Τί οὐκ ἐγείρη Λάζαρε ταχὺ; ἀνεκράζει, καί τωθεν ὁ Ἄδης θρηνηδῶν· τί οὐκ εὐθύς, ἐξανασταῖς τρέχεις τῶν ὧδε; ἵνα μὴ καὶ ἄλλους μοι, αἰχμαλωτίσῃ Χριστὸς ἐξαναστήσας σε.

Εθαυμαστώθης Δέσποτα Χριστέ, ἐξαισία, τότε ἐργασάμενος πολλά· φῶς γὰρ τυφλοῖς, κωφῶν δὲ ὄτα, ἠνοιξας λόγῳ, καὶ τὸν φίλον Λάζαρον, ἐκ τῶν νεκρῶν ὡς Θεός, φωνήσας ἠγειρας.

Δόξα.

Τριαδικὴν ὑμνήσωμεν ὡδὴν, δοξάζοντες, ἀναρχον Πατέρα, καὶ Υἱόν, Πνεῦμα εὐθές, μοναδικὴν μίαν οὐσίαν, ἣν τρισσῶς ὑμνήσωμεν· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ ἡ Τριάς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁς τῆς Τριάδος ἕνα σε Χριστέ, δοξάζομεν, ὅτι ἐκ Παρθένου σαρκωθείς διχα τροπῆς, ἀνθρωπικῶς πάντα ἠνέσχου, μὴ ἐκσταῖς τῆς φύσεως, τῆς πατρικῆς Ἰησοῦ, εἰ καὶ ἠνώδης ἡμῖν.

Ὡδή η'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὶ Οὐρανοὶ τῶν Οὐρανῶν, καὶ τὸ ὕδωρ,
• τὸ ὑπεράνω τῶν Οὐρανῶν, εὐλογεῖτε,
• ὑμνεῖτε, τὸν Κύριον.

Ο Ποιτὴς καὶ συνοχεύς, τῶν ἀπάντων, δι
εὐσπλαγγίαν, ἐν Βηθανίᾳ ἐπέστη, ἐγεί
ραι τὸν Λάζαρον.

Ο τεταρταῖος ὁδῶδως, καὶ κειρίαῖς συνει
λημμένος, ἤλλατο ἔμπνους ὁ ἄπνους, φω
νοῦντός σου Κύριε.

Τῶν Ἰουδαίων ὁ λαός, ὡς ἑώρα τὸν τεθνεῶ
τα, τῆ σῆ φωνῇ ἀναστάντα, Χριστέ διε
πρίετο.

Οὶ σκοτεινοὶ περὶ τὸ φῶς, Ἰουδαῖοι, τί ἀπι
στεῖτε, τῆ τοῦ Λαζάρου ἐγέρσει; Χριστέ
τὸ ἐγχείρημα.

Αγαλλιάσθω ἡ Σιών, καὶ ὑμνεῖτω τὸν Ζωο
δότην, τὸν ἀναστήσαντα λόγῳ, ἐκ τάφου
τὸν Λάζαρον.

Αὶ Στρατιαὶ τῶν Οὐρανῶν, καὶ τὸ γένος,
τῶν γηγενῶν σε ὑμνησεν, ὅτι Σωτήρ μου,
τὸν Λάζαρον ἤγειρας.

Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Πνεῦμα
δοξολογῶ, καὶ ὑμνῶν ἀσιγήτως βοῶ· Τρισ
ἀγίε δόξα σοι.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον.

Σὲ εὐλογῶ καὶ προσκυνῶ, τὸν τεχθέντα ἐκ
τῆς Παρθένου, μὴ χωρισθέντα τοῦ θρό
νου, τῆς ἀγίας δόξης σου.

Ὡδή θ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ποίησε κράτος, ἐν βραχίονι αὐτοῦ· κα
• θεῖλε γὰρ δυναίτας ἀπὸ θρόνων, καὶ
• ὑψωσε ταπεινοὺς, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ· ἐν οἷς
• ἐπισκέψατο ἡμᾶς, Ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, καὶ
• κατεύθυνεν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Υμνεῖτω τὸ θαῦμα, Βηθανία σὺν ἡμῖν· ἐν
ταύτῃ γὰρ ἐδάκρυσεν ὁ Κτίστης, τὸν Λά
ζαρον ἀνισῶν, νόμῳ φύσεως σαρκός· καὶ Μάρ
δας τὰ δάκρυα λοιπὸν, καὶ τὸν κλαυθμὸν
Μαρίας, εἰς χαρὰν μεταβαλὼν, τὸν νεκρὸν ἐ
γείρει.

Πιστούμενος Λόγε, τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν,
ἐκάλεσας τὸν Λάζαρον ἐκ τάφου, καὶ
ἤγειρας ὡς Θεός, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, Θεὸν
σε, καὶ ἄνθρωπον ὁμοῦ, ἐν ἀληθείᾳ ὄντα, καὶ
ἐγείραντα Ναὸν, τὸν τοῦ σώματός σου.

Συνέσεισας πύλας, καὶ μοχλοὺς τοὺς σιδη
ροῦς, ἐφόβησας τὸν Ἄδην τῆ φωνῇ σε, καὶ
ἔπτηξες σὺν αὐτῷ, καὶ ὁ θάνατος εὐθύς, ὡς

εἶδον τὸν Λάζαρον Σωτήρ, τὸν παρ' αὐταῖς
δεσμώτην, ψυχωθέντα τῆ φωνῇ, καὶ ἐξανα
στάντα.

Εξέστησαν πάντες, ὡς ἐώρων σε Σωτήρ,
δακρύνοντα, τὸν Λάζαρον θανέντα, καὶ
ἔλεγον οἱ δεινοὶ· Ἴδε πῶς αὐτὸν φιλεῖ· εὐθύς
οὖν ἐφώνησας αὐτὸν, καὶ ἀναστάς ὁ ἄπνους,
ἀφηρείτο τὴν φθορὰν, τῷ προστάγματί σου.

Εσεισθήσαν πύλας, συνετρίβησαν μοχλοὶ,
ἐλύθησαν δεσμά σου τεθνεῶτος· ὁ Ἄδης
δὲ τῆ φωνῇ, τῆς δυνάμεως Χριστοῦ, παρῶς ἀ
νεστέναξε, καὶ ἀνεθόα· Οἴμοι! τίς καὶ πόθεν
ἡ φωνή, ἡ νεκροὺς ζωοῦσα;

Ανάστα ἐντεῦθεν, ὑπακούσας τῆς φωνῆς· ἐ
φίλος σου γὰρ ἔξω προσφωνεῖ σε· οὗτος
ἐστίν, ὁ τὸ πρὶν ἀναστήσας τοὺς νεκροὺς. Ἡ
λίας μὲν ἤγειρε νεκρὸν, καὶ Ἐλισσαῖος ἄ
μα· ἀλλ' αὐτὸς ἦν δι' αὐτῶν, καὶ λαλῶν καὶ
πράττων.

Υμνοῦμέν σου Λόγε, τὴν ἀνείκαστον ἰσχύν·
ὁστέοις γὰρ καὶ νεύροις τὸν θανέντα, ἤ
γειρας λόγῳ τῷ σῷ, ὡς τῶν ὄλων πλαστουρ
γός, καὶ τοῦτον ἀνίστησας Σωτήρ, ἐκ τῶν
καταχθονίων, ὡς τῆς χήρας τὸν Υἱόν, τὸν ἐπὶ
τῆς κλίνης.

Δόξα.

Τριὰς παναγία, Πάτερ ἄναρχε Θεε, σινά
ναρχε Υἱε, καὶ Θεε Λόγε, Παρακλιτε
ἀγαθέ, Πνεῦμα ἅγιον Θεοῦ, τὸ ἐν καὶ τρισῆλιον
φάος, ἡ συμφυῆς οὐσία, εἷς Θεὸς καὶ Κύριος,
οἵκτειρον τὸν Κόσμον.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον.

Ο πάντα ποιήσας, ἐν σοφίᾳ Ἰησοῦ, καὶ ὁ
λον με φορέσας ἐκ Παρθένου, καὶ ὅλος
μένων αἰεὶ, ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς, τὸ ἁ
γιόν σου Πνεῦμα Χριστέ, ἐπὶ τὸ ποιμνὸν σου,
καταπέμψας ὡς Θεός, ἐπισκίασον ἡμᾶς.

Γοτιόν, ἐτι ἀπὸ τῆς σήμερον μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς
Διακαινησίμου, οὔτε Ὀκτωήχος, οὔτε Μαρτυρικόν, οὔτε
Θεοτοκίον ψάλλεται.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΠΡΟ ΤῶΝ ΒΑΪΩΝ,

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος, ψάλλομεν τὸ παρὸν Τροπάριον, ἐκ γ'.

Ἦχος α'.

Ἦν κοινὴν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ Παύθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἠγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός· ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς αἱ Παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ ἐγὼ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ἐπὶ ταῖς στιχολογοῦμεν τὸ Κάθισμα τὸ, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου.

Μετὰ δὲ ταύτην τὴν Στιχολ. τὸ παρὸν Κάθισμ.

Ἦχος α'.

Τῷ λίθῳ σφραγισθέντος.

Ῥατοικτεῖρας τῆς Μάρθας, καὶ Μαρίας τὰ δάκρυα, ἐκκυλίσαι τὸν λίθον, ἐκ τοῦ τάφου προσέταξας, Χριστέ ὁ Θεός· ἀνέστησας ἠγωνήσας τὸν νεκρὸν, τὴν τοῦ Κόσμου ζωοδότα, ἐκ αὐτοῦ πιστούμενος Ἀνάστασιν. Δόξα τῇ ὑναστείᾳ σου Σωτῆρ· δόξα τῇ ἐξουσίᾳ σου· δόξα τῷ δια λόγου πάντα συστησαμένῳ.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Ἐπὶ ταῖς στιχολογοῦμεν τὸν Ἄμωμον, ψάλλομεν καὶ τὰ Ἀναστάσιμα Εὐλογητάρια, τὰ ἐν αἷσι Κυριακαῖς.

Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος, κτλ.

Καὶ μετὰ ταῦτα, τὸ παρὸν Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Πηγὴ τῆς σοφίας, καὶ τῆς προγνώσεως, τοὺς περὶ Μάρθαν ἠρώτας, ἐν Βηθανίᾳ αρώων, Ποῦ τεθήκατε, βοῶν, φίλον τὸν Λάζαρον; ὃν δακρύσας συμπαιῶς, τετραήμερον νεκρὸν, ἀνέστησας τῇ φωνῇ σου, Φιλάνθρωπε καὶ ἰκτίρμον, ὡς ζωοδότης καὶ Κύριος.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Ἐπὶ ταῖς στιχολογοῦμεν τὴν Ἀνάγνωσιν τῶν εἰς τὸ κατὰ κείνην περὶ τῆς Ἐορτῆς Λόγων. Ἐγ' καὶ ἔδ'. Ἐπὶ τὸ ἀγγελίον δὲ οὐ λέγομεν, εἰμὴ μόνον τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι.

Μετὰ δὲ τὸν Ν., τοὺς ἐπομένους δύο Κανόνας ἐπὶ τῆς ε'. Ὡδῆς, ἐκεῖθεν δὲ τὰ Τετραψῆδια, Στίχ. ιβ'.

Ὁ Κανὼν ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδῆ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἄσσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν αὐτοῦ, ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, ᾧδὴν ἐπὶ κνίκιον, ὅτι δεδοξασται. Δίς.

Ἄζαρον τεθνεῶτα, νεύματι τῷ θείῳ ἐξανέστησας, πλαστοουργὸς ὡς ὑπάρχων, καὶ ζωῆς ταμιουῆχος Φιλάνθρωπε.

Ἄδῳ τὸν τεταρταῖον, Λάζαρον ἀνέστησας Ἀθάνατε, σκοτεινόμορφον Ἄδῃ, διαλύσας ἰσχυρῶς βασιλείον.

Ἰᾶσι τῆς ὑπερβίης, γνώρισμα Θεότητος, ὑπέδειξας, ἐκ τῶν νεκρῶν ἐγείρας, τετραήμερον Λάζαρον Δέσποτα.

Σήμερον Βηθανία, προανακηρύττει τὴν Ἀνάστασιν, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου, τῇ ἐγέρσει Λαζάρου χορεύουσα.

Ἄλλος Κανὼν, ποίημα Κοσμά Μοναχοῦ.

Ὡδῆ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγραὶν διοδεύσας.

Ὅπρην ἐκ μὴ ὄντων παραγαγὼν, τὴν συμπασαν Κτίσιν, καὶ γινώσκων τῶν καρδιῶν, ταμεῖα προλέγεις ὡς Δεσπότης, τοῖς Μαθηταῖς τοῦ Λαζάρου τὴν κοίμησιν.

Ἦν ἄνθρωπον φύσει αἰσιωθεῖς, Χριστέ ἐκ Παρθένου, τοῦ Λαζάρου σὺ τὴν ταφὴν, μαθεῖν ἐπηρώτας ὡς ἄνθρωπος, οὐκ ἀγνοῶν ὡς Θεός ὅπου ἔκειτο.

Πιστούμενος Λόγε τὴν σεαυτοῦ, Ἀνάστασιν ὄντως, ὡς ἐξ ὕπνου τὸν προσφιλῆ, ἀνέστησας ἤδη ὀδωδότα, τὸν τεταρταῖον νεκρὸν ἐκ τοῦ μνήματος. Θεοτοκίον.

Ἰᾶξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, ἀνύμψευτε Μῆτερ, εὐφημοῦσιν ἀνελλιπῶς· τὸν Κτίστην γὰρ τούτων ὡσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκαλαῖς σου ἐβάστασας.

Καταβασία.

Ἦγρην διοδεύσας ὡσεὶ Ξηραὶν, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγῶν, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσσωμεν.

Ὡδῆ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὅτι εἰ τὸ σερῖωμα, τῶν προστρεχόντων σοὶ Κύριε· σὺ εἰ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου. Δίς.

Ἄνθρωπος ὑποπροβαλλόμενος, ταῖς ἐνεργείαις σου ὕδειξας, τῶν οὐσιῶν, Σῶτερ τὴν διπλήν· Θεὸς γὰρ εἰ καὶ ἄνθρωπος.

Ἄβυσσος ὡν γνώσεως, σὺ ἐρωτᾷς ποῦ τέθειται, ὁ τεθνεὺς, μέλλων ἀναστήσειν ζωοδότα τὸν κείμενον.

Τόπους ἀμειβόμενος, ὡς γεγονώς βροτός πέφηνας, περιγραπτός, ὁ πληρῶν τὰ πάντα, ὡς Θεός ἀπερίγραφτος.

Λάζαρον ἐξήγειρας, τῷ Δεϊκῷ Χριστέ ρήματι· καί με πολλοῖς, πταισμάσι θανέντα, ἐξανάστησον δέομαι.

Ἄλλος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Επιστάς σύ τῷ τάφῳ, θυματουργέ Κύριε, ἐν τῇ Βηθανίᾳ, Λαζάρου, τοῦτον ἐδάκρυσας, νόμφ τῆς φύσεως, πιεσοποιῶν σου τὴν σάρκα, Ἰησοῦ ὁ Θεός μου, ἦν περ προσείληφας.

Τῆς Μαρίας τὸ πένθος, σύ παρευθὺς ἔπαυσας, Σῶτερ, καὶ τῆς Μάρθας, δεικνύων τὸ αὐτεξούσιον· σύ γὰρ ἀνάστασις, καὶ σύ ζωὴ ὡσπερ ἔφης, ἀληθείᾳ πέλεις γὰρ καὶ πάντων Κύριος.

Εὐλημμένον κειρίαις, τὸν προσφιλῆ Κύριε, Ἄδου ἐκ νεκρῶν, καὶ ζῶντι τοῦτον ἀφῆρπασας, σύ ἐν τῷ λόγῳ σου, τῷ πανσθενεῖ τοῦ θανάτου, διαρρήξας κλειθρὰ τε καὶ τὰ βασίλεια.

Θεοτοκίον.

Ενοικήσας Παρθένῳ, σωματικῶς Κύριε, ὠφθης τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἔπρεπε θραυθῆναί σε· ἦν καὶ ἀνέδειξας, ὡς ἀληθῆ Θεοτόκον, καὶ πιστῶν βοήθειαν, μόνη φιλήνθρωπε.

Καταβασία.

• **Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφθῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνη φιλήνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Συμπαρέστησαν Χριστῷ, αἱ τοῦ Λαζάρου ἀδελφαί, καὶ δακρύνουσαι πικρῶς, καὶ ὀλολύζουσαι αὐτῷ, ἔφησαν· Κύριε, τέθνηκε Λάζαρος· αὐτὸς δὲ ὡς Θεός, οὐκ ἀγνοῶν τὴν ταφήν, ἠρώτα πρὸς αὐτάς· Ποῦ τεθήκατε; καὶ προσελθὼν τῷ τάφῳ προσεφώνει, τὸν τετραήμερον Λάζαρον· ὁ δὲ ἀνέστη, καὶ προσεκύνει, τὸν αὐτὸν ἀναστήσαντα.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Προγινώσκων τὰ πάντα ὡς ποιητῆς, ἐν Βηθανίᾳ προεῖπας τοῖς Μαθηταῖς· Ὁ φίλος ἡμῶν Λάζαρος, κεκοίμηται σήμερον· καὶ εἰδὼς ἠρώτας, φησὶ· Ποῦ τεθήκατε; καὶ τῷ Πιτρὶ προσηύξω, δακρύσας ὡς ἄνθρωπος· ὁ δὲν καὶ φωνήσας, ὃν ἐφίλεις ἐξ Ἄδου, ἀνέστησας Κύριε, τετραήμερον Λάζαρον. Διὰ τοῦτο βρωμέν σοι· Πρόσδεξαι Χριστέ ὁ Θεός, τῶν

τολμώντων προσφέρειν τὴν αἴνεσιν, καὶ καταξίωσον πάντας τῆς δόξης σου.

Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Π**ίστακῆκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα. Δίς.

Οὐ συμμαχου δεόμενος, ἀλλ' οἰκονομίαν τελῶν ἀπόρρητον, προσευχόμενος ἀνέστησας, νεκρὸν τετραήμερον Παντοδύναμε.

Ο Πατρὶ συναίδιος, Λόγος καὶ Θεός τοπρὶν καθορώμενος, νῦν ὡς ἄνθρωπος προσεύχεται, προσευχᾶς ὁ πάντων προσδεχόμενος.

Η φωνή σου κατέλυσε, Σῶτερ τοῦ θανάτου πᾶσαν τὴν δύναμιν· τὰ θεμέλια τοῦ Ἄδου δὲ, Δεϊκῆ δυνάμει διεκλόνησε.

Θεοτοκίον.

Τὴν Παρθένον ὑμνήσωμεν, ὡς μετὰ τὸν τόκον παρθένον μείναςαν, καὶ κηύσασαν Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν ἐκ πλάνης Κόσμον λυτρωσάμενον.

Εἰρμός ἄλλος. Σύ μου ἰσχὺς, Κύριε.

Σὺ ὡς ποιμὴν, ἤρπασας Σῶτερ τὸν ἄνθρωπον, τὸν φθαρέντα, ἤδη τετραήμερον, δημιουργέ, λύκου ἐκ δεινοῦ, ὄντως καὶ παμφάγου, ὡς δυνατὸς τε καὶ Κύριος, ἐν ταύτῳ, προδεικνύων, τὴν παγκόσμιον δόξαν, τῆς σῆς νῦν τριήμερου Ἐγέρσεως.

Σὲ τὴν ζωὴν, βλέπουσαι αἱ περὶ Μάρθαν Χριστέ, ἀνεθῶν· Εἰ ἦς ὧδε Κύριε, ὁ φωτισμός, πάντων καὶ ζωὴ, ὄλωσ οὐ τεθνήκει, νεκρὸς οὐκ ὦφθη ὁ Λάζαρος· ζωὴ δὲ τῶν θανέντων, σύ φιλήνθρωπε πέλων, εἰς χαρὰν μετατρέπεις τὸ πένθος αὐτῶν.

Σὲ τὴν πηγὴν, φρίττουσι Κύριε ἄδυσσα· σοὶ δουλεύει, ἢ ὑγρά ἢ σύμπασα· σὲ πλωροί, τρέμουσι Χριστέ· Ἄδου δὲ τὰ κλειθρα, τῷ κράτει σου διαλύονται, Λαζάρου ἀναστάντος, ἐκ νεκρῶν τῇ φωνῇ σου, παντοδύναμε Σῶτερ φιλήνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις Ἀνύμφευτε, σύ προσταίς, σύ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καὶ σώξεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον αἰγνήν σε γινώσκοντας.

Καταβασία.

• **Σ**ὺ μου ἰσχὺς, Κύριε, σύ μου καὶ δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ἔπατριους, κόλπους μὴ λιπῶν, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ

• Προφήτη, Ἄββακούμ σοὶ κραυγάζω· Τῆ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὡδή ε'. Ὁ Εἰρμός.

• **Γ** "να τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου
• τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ
• ἀλλότριον σκότος τὸν δειλαιον· ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου,
• ταῖς ὁδοῦς μου κατευθύνον δέομαι.

Ε πιστάς τῷ Λαζάρου, μνήματι φιλάνθρωπε, τοῦτον ἐκάλεσας, καὶ ζωὴν παρέσχες, ὡς ζωὴν χρηματίζων ἀθάνατος, τῶν βροτῶν ἀπάντων, ἅα Θεός, τὴν ἐσομένην, προθεσπίζων προδήλως Ἀνάστασιν.

Α εδεμένος τοὺς πόδας, Λάζαρος ἐβαδίζε·
Σαῦμα ἐν Σαύμασι! καὶ γὰρ μείζων ἔφθη, τοῦ κωλύοντος ὁ ἐνισχύων Χριστός· οὐ τῷ λόγῳ πάντα, δουλοπρεπῶς ὑπηρετοῦσιν, ὡς Θεῷ καὶ Δεσπότη δουλεύοντα.

Ο νεκρὸν ὁδωδότα, Λάζαρον ἐγείρας Χριστέ τετραήμερον, ἐξανάστησόν με, νεκρωθέντα νῦν ἀμαρτήμασι, καὶ τεθέντα λάικῳ, καὶ σκοτεινῇ σκιᾷ θανάτου· ἀλλὰ ρύσαι, καὶ εἴσωσόν ὡς εὐσπλαγχνος.

Εἰρμός ὁ αὐτός.

Τ ῷ Πατρὶ νέμων δόξαν, ὡσπερ οὐκ ἀντίθεος, ἦσθα εὐχόμενος, τὸν περιστῶτα, σὺ πιστούμενος ὄχλον Μακρόθυμε, τὴν εὐχαριστίαν, τῷ σῷ Πατρὶ προσαναφέρων, τῇ κελύσει ἐγείρων τὸν Λάζαρον.

Ο φωνῆς Θεοφθόγγου, Δείας τε δυνάμειος, Σῶτερ τοῦ κράτους σου! δι' ἧς Ἄδου πύλας, τοῦ παμφάγου θανάτου συνέτριψας· ἀλλ' ἐξάρπασόν με, ὡσπερ τὸν πρὶν ἐκ τῶν παδῶν μου, τετραήμερον φίλον σου Λάζαρον.

Κεσίαις Λαζάρου, Μάρθας καὶ Μαρίας τε, ἡμᾶς ἀξίωσον, δεαταῖς γενέσθαι, τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Πάθους σου Κύριε καὶ τῆς λαμπροφύρου, τῶν ἡμερῶν καὶ βασιλίδος, Ἀναστάσεως τῆς σῆς φιλάνθρωπε. Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου, κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα, ὅτι σὲ καὶ μόνην, Χριστιανὰ πρὸς τὸν Δεσπότην, Ἰλασμόν εὐμενῆ προβαλλόμεθα.

Καταβασία.

• **Γ** "να τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου,
• τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ
• ἀλλότριον σκότος τὸν δειλαιον· ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου,
• ταῖς ὁδοῦς μου κατευθύνον δέομαι.

Triodio.

42

Ἐντεῦθεν ἀρχόμεθα τῶν Τετραωδίων, ποιῶντες τοὺς Εἰρμούς ἀνά β'. καὶ τὰ Τροπάρια ἀνά δ'.

Τετραωδίον, ποίημα τοῦ αὐτοῦ Κοσμά.

Ὡδή ε'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν Ἰωάν, ἐν τῷ κήτει Κύριε, μονώτατον
• κατώκισας· ἐμὲ δὲ τὸν πεπεδημένον,
• ἐν ἄρκυσι τοῦ ἐχθροῦ, ὡς ἐκ φθορᾶς ἐκείνου
• διάσωσον.

Α γάπησε, εἰς Βηθανίαν Κύριε, ἀπήγαγε πρὸς Λάζαρον· καὶ τοῦτον ἦδη ὁδωδότα, ἀνέστησας ὡς Θεός, καὶ ἐκ δεσμῶν, τοῦ Ἄδου διάσωσας.

Μαίρθα μὲν, ἀπεγνώκει Λάζαρον, ὡς ἦδη τετραήμερον· Χριστὸς δὲ τὸν διαφθαρέντα, ἀνέστησεν ὡς Θεός, καὶ εἰς ζωὴν μετήγαγε ῥήματι.

Ἐτερον, ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Θεὸς ὢν ἀληθινός, Λαζάρου ἐγνώσε τὴν κοίμησιν, καὶ ταύτην τοῖς Μαθηταῖς, τοῖς σοῖς προηγόρευσας πιστούμενος Δέσποτα, τῆς Θεότητός σου, τὴν ἀόριστον ἐνέργειαν.

Τῇ σαρκὶ περιγραπτός, ὑπάρχων ὁ ἀπεριγραπτός, εἰς Βηθανίαν ἐλθὼν, ὡς ἄνθρωπος Δέσποτα, δακρύεις τὸν Λάζαρον· ὡς Θεός δὲ δειλῶν, ἀνίστας τὸν τετραήμερον.

Καταβασία.

• **Ι** λασθητί μοι Σωτήρ, πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τα ἄνω ζητῶν.

Η πάντων χαρὰ, Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, τὸ φῶς ἡ ζωὴ, τοῦ Κόσμου ἡ ἀνάστασις, τοῖς ἐν γῆ πεφανέρωται, τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι· καὶ γέγονε τύπος τῆς ἀναστάσεως, τοῖς πᾶσι παρέχων θείαν ἄφεισιν.

Ὁ Οἶκος.

Τοῖς Μαθηταῖς ὁ Κτίστης τῶν ὄλων, προηγόρευσε λέγων· Ἀδελφοί καὶ γνωστοί, ἡμῶν ὁ φίλος κεκοίμηται· τούτοις προλέγων καὶ ἐκδιδάσκων, ὅτι πάντα γινώσκεις ὡς Κτίστης πάντων· ἄγωμεν οὖν πορευθῶμεν, καὶ ἴδωμεν ξένην ταφὴν, καὶ θρήνον τὸν τῆς Μαρίας, καὶ τὸν τάφον Λαζάρου ὀψώμεθα· ἐκεῖ γὰρ μέλλω θαυματουργεῖν, ἐκτελῶν τοῦ Σταυροῦ τὰ προσίμια, καὶ πᾶσι παρέχων θείαν ἄφεισιν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Σαββάτῳ πρὸ τῶν Βαΐων, ἑορταζομεν τὴν Ἐγερσιν τοῦ ἀγίου καὶ δικαίου, φίλου τοῦ Χριστοῦ, Λαζάρου τοῦ τετραήμερου.

Στίχοι.

Ἐρηνεῖς Ἰησοῦ· τοῦτο Σπητῆς οὐσίας.

Ἰωοῖς φίλον σου· τοῦτο θείας ἰσχύος.

Ἑβραῖος μὲν ἦν τὸ γένος ὁ Λάζαρος, Φαρισαῖος δὲ τὴν αἵρσιν, καὶ υἱός, ὡς που εὔρηται, τοῦ Φαρισαίου Σίμωνος, ἀπὸ Βηθανίας τῆς κώμης ὀρμώμενος. Τοῦ δὲ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰς κατὰ γῆν ποιουμένου δικτριβῆς ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ γένους ἡμῶν, καὶ οὗτος εἰς φίλιν αὐτῷ ἐνοῦται. Πρὸς γὰρ τὸν Σίμωνα τοῦ Χριστοῦ συνεχῶς διαλεγόμενου, ἅτε καὶ αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν μέλα προσδεδύοντος, καὶ τῇ εἰκίᾳ τούτου προσβάλλοντος, πυνεχίστερον ὁ Λάζαρος εἰς γνησιότερα στήριγεται· οὐκ αὐτὸς δὲ μόνος, ἀλλὰ καὶ αἱ δύο ταῦτα ἀδελφαί, ἡ Μάρθα δηλονότι, καὶ ἡ Μαρία. Ἦδη δὲ τοῦ σωτηρίου Πάθους ἐγγίζοντος, ἐπεὶ ἴδει τὴν Ἄναστασιως μυστήριον ἀκριδέστερον πιστωθῆναι, ἦν μὲν δικτριβῶν ὁ Ἰησοῦς πέραν τοῦ Ἰορδάνου, πρότερον τῆν τοῦ Ἰαίρου παῖδα, καὶ τὴν τῆς Χήρας ἐκ νεκρῶν ἀναστήσας· ὁ δὲ φίλος αὐτοῦ Λάζαρος νόσῳ βαρῆς κατηργασθεὶς, τῆθηκεν. Ἰησοῦς οὖν, καὶ ἀπὼν, λέγει τοῖς Μαθηταῖς· Λάζαρος, ὁ φίλος ἡμῶν, κεκοίμηται· καὶ μικρὸν αὐθις θιαλιπὼν, Λάζαρος, φησὶν, ἀπέθανεν. Ἐρχεται οὖν εἰς Βηθανίαν, τὸν Ἰορδάνην λιπὼν, ὡς παρὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ διαμνηθεὶς· ἀπέχει δὲ τῶν Ἱεροσολύμων ἢ Βηθανία, ὡσαύτα στάδια πεντεκαίδεκα. Καὶ προὔπηνησαν αὐτῷ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου, λίγουσαι· Κύριε, εἰ ἦς ᾧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανεν ἡμῶν ὁ ἀδελφός· ἀλλὰ καὶ νῦν, εἴ σοι βουλητόν, ἐγερεῖς αὐτόν· δύνασαι γάρ. Ἐρωτᾷ δὲ τὸν ὄχλον ὁ Ἰησοῦς· Ποῦ τειθήκατε αὐτόν; καὶ αὐτίκα, πάντες προῆγον ἐπὶ τὸ μνήμα. Καὶ τοῦ λίθου ἀρθέντες, ἡ Μάρθα λέγει· Κύριε, ἤδη ὄζει· τεταρταῖος γίρεισιν. Εἶτα προσευξάμενος ὁ Ἰησοῦς, καὶ δάκρυα τῷ κειμένῳ καταγαγὼν, φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασε· Λάζαρε, δεῦρο ἔξω. Καὶ αὐτίκα ὁ τεθνηκώς, ἐξῆλθε, καὶ λυθεὶς, ἀνεχώρησεν εἰς οἶκον. Τοῦτο τὸ ξῖνον παράσκειον εἰς φθόνον διεγείρει τὸν τῶν Ἑβραίων λαόν, ὅς, κατὰ τοῦ Χριστοῦ ἐκμαίνεται. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κἀπὼν φησὶν ὄχρω. Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτεῖναι διανοήθησαν· διότι πολλοὶ αὐτὸν ὀρῶντες, Χριστῷ προσετίθεντο. Ἀλλ' ἐκεῖνος τὰ σκεπτόμενα ἔγνωκώς, πρὸς τὴν Κύπρον νῆσον διαδιδύσκει, κἀκεῖσε διατρίβων, ἰσυστηρεν παρὰ τῶν Ἀποστόλων, Ἀρχιερεῖς τῆς Κυριαίων ἀπαδείκνυται πλεως. Καλῶς δὲ καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, μετὰ τρικονταετῆ χρόνον τῆς αὐτοῦ ἀναβίωσης,

Ἰησοῦ κἀπὼν· κἀκεῖσε δὲ θάπτεται, πολλὰ θαυμάσια κατηργασάμενος.

Λέγεται δὲ, μετὰ τὴν ἀναβίωσιν, μηδὲν τινοσ ἐσθίειν χωρὶς γλυκαζόντος, καὶ ἅτε τὸ αὐτοῦ ὠμοφρόσιον, ἢ πάναγνος τοῦ Θεοῦ Μήτηρ, οἰκείαις ἐπισκουασμένη χερσίν, αὐτῷ ἰχαρίσκατο. Τούτου τὸ τίμιον καὶ ἅγιον Λείψανον, ὁ σοφωτατος Βασιλεὺς Λέων, ἐκ τινος ὄψεως θεοτιέρας ἐκείθεν μετακομισάμενος, ἐν τῷ κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν παρ' αὐτοῦ δορηθῆντι Ναῶ εἰς ὄνομα τούτου, τιμῶς καὶ πολυτελῶς κατατίθησιν, εἰς δεξιὰ τοῦ Ναοῦ εἰσιόντι, κατὰ τοὺς τοῦ ἱεροῦ Βήματος ἐμπροσθίους τοίχους. Καὶ νῦν εἰσὶτε μῖνει τὸ τίμιον αὐτοῦ Λείψανον, ἀρρήτῳ τινα εὐδῖαν ἀποτελοῦν. ἑορταζομεθα δὲ κατὰ τὴν παρούσαν ἡμέραν ἐτάχθη ἢ αὐτοῦ Ἐγερσις, ὅτι αἱ ἅγιοι καὶ θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν, μᾶλλον δὲ οἱ ἄγιοι Ἀπόστολοι, μετὰ τὴν τεσσαρακονθήμερον Νηστείαν, διατὴν καθαρίσιν, τὰ ἅγια Πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μέλλοντες θεῖναι, ἐπειδὴ τούτο τὸ θαῦμα ἀρχὴν καὶ αἰτίαν μάλιστα εἶρον τῆς κατὰ τοῦ Χριστοῦ μανίας τῶν Ἰουδαίων, κατὰ τούτο ἐνταῦθα τὸ ὑπερφῆς τούτο τεράστιον ἴδεντο. Ὁ δὲ ὁ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης μόνος συγγράφεται, ὡς τῶν ἄλλων Εὐαγγελιστῶν παραλιπόντων αὐτό· ἴσως, ὅτι ζῶν ἦν ὁ Λάζαρος καὶ ὀρῶμενος. Λέγεται μὲν τοι, ὅτι καὶ δι' αὐτὸ τούτο, καὶ τὸ λοιπὸν συνεγράφατο Εὐαγγέλιον, καὶ ὅτι οὐδὲν περὶ τῆς ἀνάρχου Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ οἱ ἄλλοι διέλαβον· τούτο γὰρ ἦν τὸ ζητούμενον πιστευθῆναι, ὅτι Τίος Θεοῦ, καὶ Θεός ἦν ὁ Χριστός· καὶ ὅτι ἀνίστη, καὶ ἀναστασις ἴσεται τῶν νεκρῶν· ὁ δὲ διὰ τὸν Λάζαρον μᾶλλον πιστευτῆται. Οὐδὲν δὲ περὶ τῶν ἐν Ἄδου ὁ Λάζαρος εἶπεν· ἢ ὅτι οὐ συνεχωρήθη τελείως ἰδεῖν τὰ ἐκεῖσε, ἢ ἰδῶν, σιγῆσαι ταῦτα διεκελεύθη. Ἀπὸ τούτου καὶ πᾶς ἀνθρώπος ἄρτι θανὼν, Λάζαρος λέγεται, καὶ τὸ ἐντάφιον ἰνδύμα, κἀπὼν Λαζάρωμα καλεῖται, αἰνεττομένου τοῦ λόγου, εἰς μνήσαν τοῦ πρώτου Λαζάρου ἔρχομαι· εἰ γὰρ ἐκεῖνος λόγῳ Χριστοῦ ἀνίστη, καὶ ἀναβίωσιν αὐθις. οὕτω καὶ οὗτος, εἰ καὶ ἴθανεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι ἀναστὰς, αἰωνίως ζῆσεται.

Ταῖς τοῦ σου φίλου Λαζάρου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- Παιδες Ἑβραίων ἐν καμίῳ, κατεπατήσαν τὴν φλόγα θαρσαλείας, καὶ εἰς ὄρῶσιν τὸ πῦρ, μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δακρύσας ὡς ἀνθρώπος Οἰκτιρμον, ἐξανέστησας ὡς Θεός τὸν ἐν ταίφῳ, καὶ τοῦ Ἄδου λυθεὶς, ὁ Λάζαρος ἐβόα· Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐξῆλθε κειρίαις δεδεμένος, χάρις Ἄδου τε καὶ ζόφου ἀποδράσας τοῦ Δεσπότη τοῦ τῷ

λόγω, ὁ Λάζαρος κραιγαίων· Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐπί φίλῳ δακρύσας, τὸ τῆς Μάρθας Οἰκτίρμον, δάκρυον ἔπαυσας· καὶ πάθει ἐκουσίῳ, ἀφεῖλες ἐκ προσώπου, τοῦ λαοῦ σου πᾶν δάκρυον· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Τῆς ζωῆς ὁ ταμίης, τὸν νεκρὸν ὡς ὑπνοῦντα, Σῶτερ ἐκάλεσας, καὶ λόγω τὴν τοῦ Ἀδου, γαστέρα διαρρήξας, ἐξανέστησας ψάλλοντα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Τὸν νεκρὸν ὀδωδότα, δεδεμένον κειρίαις, Δέσποτα ἠγειρας· καὶ με πεπεδημένον, σειραῖς ἀμαρτημάτων, διανάστησον ψάλλοντα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Καταβασία.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριαδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Ὡδή η'. Ὁ Εἰρμός.

Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων, καὶ λαῶν ἀπείρων προσκυνούντων, εἰκόνι τῇ ἐν Δεσηρᾷ, τρεῖς Παῖδες μὴ πεισθέντες, τὸν Κύριον ἀνύμνου, καὶ ἐδοξολογοῦν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ ποιμὴν τὸν ἄρνα κατιχνεύσας, καὶ ἐκ λύκου δεινοῦ ὀλετήρος, ἀρπάσας ὁ ἐπικρατῆς, φθαρέντα ἐκαιούργεις, βρώντά σοι· Ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ βροτὸς τὸν τάφον ἐπεζήτηεις, τὸν νεκρὸν ὡς Πλάστης ἀναστήσας, προστάγματι δεσποτικῷ· ὃν Ἀδης κατεπλάγη, βρώντά σοι· Ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν.

Ἐπιζητεῖς μὲν ὡσπερ θνητός, ὡς Θεός δὲ, ἀκουσῆς λόγω τὸν τεταρταῖον· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ εὐγνωμόνως ὡς ὠφειλήν, τοῦ συγγόνου, ἡ Μαρία Δέσποτα προσφέρει, μύρον ἀνυλνοῦσα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπικαλεῖς μὲν ὡσπερ βροτὸς, τὸν Πατέρα, ὡς Θεός δὲ Λάζαρον ἐγείρεις· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνούμεν.

Καταβασία.

Ὡν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ ἑπιμωτέρα αὐτοῦ στιχολογεῖται.

Ὡδή ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ἀγνὴν ἐνδόξως τιμήσωμεν, λαοὶ Θεοτόκον, τὴν τὸ θεῖον πῦρ ἐν γαστρὶ, ἀφλέκτως συλλαβοῦσαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν.

Οἱ λαοὶ ἰδόντες βαδίζοντα, νεκρὸν τεταρταῖον, ἐκπλαγέντες τῷ θαύματι, ἀνεβόων τῷ Λυτρωτῇ· Θεόν σε ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν.

Προπιστῶν τὴν ἐνδοξὸν Ἐγερσιν, τὴν σὴν ὦ Σωτῆρ μου, νεκρὸν τετραήμερον, ἐκ τοῦ Ἀδου ἐλευθεροῖς, τὸν Λάζαρον· ἐν ὕμνοις μεγαλύνω σε.

Ἄλλος. Κυρίως Θεοτόκον.

Τιμῶν σου τὸν Πατέρα, καὶ ἀποδεικνύων, ὡς οὐκ ἀντίθεος ἦσθα, προσεύχη Χριστέ, αὐτεξουσίως ἐγείρας τὸν τετραήμερον.

Ἐκ τάφου τεταρταῖον, Λάζαρον ἐγείρας, τῆς τριήμερου Χριστέ μου Ἐγέρσεως, παναληθέστατον πᾶσι, δεκνύεις μάρτυρα.

Βαδίζεις καὶ δακρύεις, φθέγγητε Σωτῆρ μου, τὴν ἀνθρωπίνην δεκνύς σου ἐνέργειαν· τὴν θεϊκὴν δὲ μηνύων, ἐγείρεις Λάζαρον.

Ἐνήρησας ἀφράστως, Δέσποτα Σωτῆρ μου, καθ' ἑκατέρων τῶν δύο σου φύσεων, αὐτεξουσίῳ θελήσει, τὴν σωτηρίαν μου.

Καταβασία.

Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένη ἀγνή, σὺν ἀσωμάτοις Χορείαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Εἶτα.

Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν. Ἐκ τρίτου. Καὶ τὸ παρὸν Ἐξαποστειλάριον, ἐκ δευτέρου. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Λόγω σου Λόγε τοῦ Θεοῦ, Λάζαρος νῦν ἐκάλλεται, πρὸς βίον παλιδρομήσας· καὶ μετὰ κλάδων οἱ λαοὶ, σὲ Κραταίε γεραίρουσιν, ὅτι εἰς τέλος ὀλέσεις, τὸν Ἀδην θαύματι σου.

Ἄλλος, ὁμοίον, ἅπαξ.

Διὰ Λαζάρου σε Χριστός, ἤδη σκυλεύει θάνατε· καὶ ποῦ σου Ἀδου τὸ νίκος· τῆς Βηθανίας ὁ κλαυθμός, νῦν ἐπὶ σὲ μεθίσταται· πάντες κλάδους τῆς νίκης, αὐτῷ ἐπισείωμεν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους ἢ καὶ ψαλλομεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Στίχ. Δόξα αὕτη ἔσται πᾶσι τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ.

Ἦχος α΄.

Ανάστασις καὶ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ὑπάρχων Χριστέ, ἐν τῷ μνήματι Λαζάρου ἐπέστης, πιστούμενος ἡμῖν τὰς δύο οὐσίας σου μακρόθυμε, ὅτι Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ἐξ ἀγνῆς Παρθένου παραγένοντας· ὡς μὲν γὰρ βροτὸς, ἐπερώτας, ποῦ τέθαπται; ὡς δὲ Θεὸς ἀνέστησας, ζωηφόρῳ νεύματι, τὸν τετραήμερον.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν ταῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ὁ αὐτός.

Λάζαρον τεθνεῶτα, τετραήμερον ἀνέστησας ἐξ Ἄδου Χριστέ, πρὸ τοῦ σοῦ θανάτου, διασείσας τοῦ θανάτου τὸ κράτος, καὶ δι' ἐνός προσφιλοῦς, τὴν πάντων ἀνθρώπων προμηθειάν, ἐκ φθορᾶς ἐλευθερίαν· διὸ προσκυνούντες σου, τὴν παντοδύναμον ἐξουσίαν, βοῶμεν· Εὐλογημένος εἰ Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ.

Ὁ αὐτός.

Μάρθα καὶ Μαρία, τῷ Σωτῆρι ἔλεγον· Εἰ ἢς ᾧδε Κύριε, οὐκ ἂν τέθνηκε Λάζαρος. Χριστὸς δὲ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκοιμημένων, τὸν ἤδη τετραήμερον, ἐκ νεκρῶν ἀνέστησε. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ τοῦτον προσκυνήσωμεν, τὸν ἐρχόμενον ἐν δόξῃ, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἤχῳ σαλπιγγος.

Ὁ αὐτός.

Τῆς Θεότητός σου Χριστέ, παρέχων ταῖς Μαθηταῖς σου τὰ σύμβολα, ἐν τοῖς ὄχλοις ἐταπεινῶσαι σεαυτὸν, ἀποκρῦψαι ταύτην βουλόμενος· διὸ ταῖς Ἀποστόλοις, ὡς προγνωστής καὶ Θεός, τοῦ Λαζάρου τὸν θάνατον προηγόρευσας· ἐν Βηθανίᾳ δὲ παρῶν τοῖς λαοῖς, τοῦ φίλου σου τὸν τάφον ἀγνοῶν, μαθεῖν ἐζήτεις ὡς ἄνθρωπος· ἀλλ' ὁ διὰ σοῦ τετραήμερος ἀνάστας, τὸ θεῖόν σου κράτος ἐδήλωσε. Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ.

Ἦχος δ΄.

Τεταρταῖον ἡγεῖρας τὸν φίλον σου Χριστέ, καὶ τὸν τῆς Μάρθας καὶ Μαρίας θῆνον ἐπαυσας, ὑποδεικνύων ταῖς πᾶσιν, ὅτι αὐτὸς εἰ ὁ τὰ πάντα πληρῶν, θεϊκῆ δυναστεία, αὐτεξουσίῳ θελήματι· ᾧ τὰ Χερουβὶμ βοᾶ ἀπαύστως· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος εἰ ὁ ἐπὶ πάντων Θεός, δόξα σοι.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβαλοῖς εὐήχοις.

Ὁ αὐτός.

Μάρθα τῇ Μαρίᾳ ἐβόα· ὁ Διδάσκαλος παρέσθι, καὶ φωνεῖ σε· πρόσελθε· Ἡ δὲ δραμαία ἐλθοῦσα, ὅπου ἦν ἐστὼς ὁ Κύριος, ἰδοῦσα ἀνεβόησε, πεσῦσα προσεκύνησε, καὶ τὸς ἀχράντους πόδας σου, καταφιλοῦσα ἔλεγε· Κύριε, εἴ ἢς ᾧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανεν ἡμῶν ὁ ἀδελφός.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεὸς μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου, μὴ ἐπιλάβῃ τῶν πενήτων σου εἰς τέλος.

Ἦχος πλ. δ΄.

Λάζαρον τεθνεῶτα, ἐν Βηθανίᾳ ἡγεῖρας τετραήμερον· μόνον γὰρ ὡς ἐπέστης τῷ μνήματι, ἢ φωνῆ ζωῆ τῷ τεθνεῶτι γέγονε· καὶ στενάξας ὁ Ἄδης, ἀπέλυσε φόβῳ. Μέγα τὸ θαῦμα! Πολυέλεε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὄλῃ καρδία μου, διηγήσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

Ὁ αὐτός.

Καθὼς εἶπας Κύριε τῇ Μαρτᾷ· Ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις, ἔργῳ τὸν λόγον ἐπλήρωσας, ἐξ Ἄδου καλέσας τὸν Λάζαρον. Καὶ με φιλάνθρωπε, νεκρὸν τοῖς παθεσιν, ὡς συμπαθὴς ἐξανάστησον, δέομαι.

Δόξα, Ἦχος β΄.

Μέγα καὶ παραδόξον θαῦμα, τετελεσται σήμερον! ὅτι νεκρὸν τεταρταῖον, ἐκ τάφου Χριστὸς φωνήσας ἡγεῖρε, καὶ φίλον ἐκάλεσε· δοξολογήσωμεν αὐτὸν, ὡς ὑπερένδοξον, ὡς ταῖς πρεσβείαις, τοῦ δικαίου Λαζάρου, σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν· Ὑπερευλογημένα ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ἐκ τοῦ Κανόνος ἢ γ΄. καὶ ε΄. Ὡδή.

Ἀντί δὲ τοῦ Τρισαγίου.

Ὅσαι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκειμένον. Ἦχος γ΄.

Κύριος φωτισμὸς μου καὶ σωτήρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. ΙΒ΄. 28.

Αδελφοί, βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες, ἔχομεν χάριν, δι' ἧς λατρεύομεν

εὐαρίστως τῷ Θεῷ, μετὰ αἰδούς καὶ εὐλαβίας· καὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν, πῦρ καταναλίσκον. (Κρι. ΙΓ. 1). Ἡ φιλαδελφία μενέτω. Τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· διὰ ταύτης γὰρ ἐλαθόν τινες ξενίσαντες Ἀγγέλους. Μιμνήσκεσθε τῶν δεσμίων, ὡς συνδεδεμένοι· τῶν κακχυμένων, ὡς καὶ αὐτοὶ ὄντες ἐν σώματι. Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι, καὶ ἡ κριτή ἀμίαντος· πρόρους δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός. Ἀφιάργυρος ὁ τρόπος, ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσιν· αὐτὸς γὰρ εἶρηκεν· οὐ μή σε ἀνῶ, οὐδ' οὐ μή σε ἐγκαταλίπω· ὥστε θαρσύνοντας ἡμᾶς λέγειν· Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι, τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος. Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἳ τινες ἐκλίθησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, μιμῆσθε τὴν πίστιν. Ἰησοῦς Χριστὸς ἐχθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀλληλοῦϊε. Ἦχος πλ. α΄.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦν τις ἀσθενῶν Λαζαρος.

Κοινωνικόν.

Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον.

Ἀλληλοῦϊα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΙΩΝ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῳ ΔΕΥΤΕΡΙΝῳ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. δ΄. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Τριήμερος ἀνέστης.

Νηπίων ἐξ ἀκάκων Χριστέ, τῷ πάλῳ καθεζόμενος, κατεδέξω, ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐρχόμενος πρὸς Πάθος, ὁ τρισαγίῳ Ὑμνῷ, ὑπὸ Ἀγγέλων ἀνυμνούμενος.

Ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου Σιών, πρᾶυς καὶ σώζων ἔρχεται, ἐπὶ πάλῳ, τοὺς ἐχθρούς ἐπιπτῶν, παταξαι ἐν ἰσχυί· χαῖρε καὶ κατατέργου, μετὰ Βαίων ἑορτάζουσα.

Ἐροτήσωμεν συμφώνως πιστοὶ, τοὺς κλάδους ἀρετῶν καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ Παῖδες, ὅν προσφέροντες Χριστῷ· καὶ τούτῳ θείων ῥαγῶν, ἀπλώσωμεν τῆς πέπλους, καὶ μυστικῶς οὗτον δεξώμεθα.

Ἰδοὺ αἶμα ἀρετῶν ἀδελφοί, προσάξωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἐρχομένῳ, δι' ἡμᾶς ἀνθρωπικῶς, παθεῖν ἐθελουσίως, Θεότητος ἰσχυί, πᾶσιν ἀπάθειαν δωρήσασθαι.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁμοῖον.

Ὁ ῥώτοις Χερουβὶμ ὡς Θεὸς ὄχούμενος καθέζεται, ἐπὶ πάλῳ, δι' ἡμᾶς ἐπὶ σφαγῆν, ἐρχόμενος θείλῃσει· δευτε προθύμως τοῦτον, μετὰ Βαίων ἀνυμνήσωμεν.

Ἀπόστιχα Προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Εὐφραθῆ.

Ἀμπρύνου ἡ Σιών, ἡ νέα, καὶ Βαίαις, ἀνθμνει μετὰ παιδῶν· Ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου, σώζων πρὸς Πάθος ἔρχεται.

Στίχ. Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον.

Ἀγαλλεσθε Ἀδαμ, καὶ Εὐα σὺν Προφήταις, ἰδοὺ ἀνακαλίσσαι, ὑμᾶς διὰ τοῦ Πάθους, ὁ Κύριος ἐπείγεται.

Στίχ. Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστόν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῆ!

Ὁ ἄνω σὺν Πατρὶ, καὶ Πνεύματι Ἀγγέλων, δεχόμενος τὸν ὕμνον, πτωχεύει ξένως κάτω, καὶ Παίδων αἶνον δέχεται.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁμοῖον.

Ὑμνῷ σου τὴν φρικτὴν, οἰκονομίαν φόβῳ, τὸ Ὄσαννα βοῶ σοι· ἐμὲ γὰρ ἔρχη· σῶσαι, εὐλογημένε Κύριε.

Ἀπολυτίκια.

τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ Πάθους.

Συνταφέντες σαι διὰ τοῦ Βαπτίσματος.

Ὅρα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, Σελ. 336.

Μετὰ δὲ τὴν Ἀπολύσειν, εἰσερχόμεθα εἰς τὴν τράπεζαν.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῳ ΔΕΥΤΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, καὶ τὸ Μακάριος ἀνήρ, τὸ Κάθισμα ὅλον, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες αὐτὰ.

Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἀγίου Πνεύματος, ἡμᾶς συνήγαγε· καὶ πάντες αἶροντες, τὸν Σταυρόν σε λέγομεν· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ὄσαννα ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ ἔχων θρόνον Οὐρανόν, καὶ ὑποπόδιον τὴν γῆν, ὁ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς Λόγος, καὶ

Τίος συναΐδης ἐπὶ πάλου ἀλόγου ἐμετρίβσε σήμερον, ἐν Βηθανίᾳ ἐλθὼν· ὅθεν παῖδες Ἑβραίων, κλάδους χειρὶ κατέχοντες, εὐφήμουν φωνῇ· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

Ὁ αὐτός.

Δεῦτε καὶ ἡμεῖς σήμερον, πᾶς ὁ νέος Ἰσραὴλ, ἢ ἐξ ἔθνων Ἐκκλησία, μετὰ τοῦ Προφήτου Ζαχαρίου ἐμβαίωμεν· Χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιών, κήρυσσε θύγατερ Ἱερουσαλήμ· ὅτι ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου, ἔρχεται σοι πραῦς καὶ σώζων, καὶ ἐπιβεβηκώς ἐπὶ πῶλον ὄνου, υἱὸν ὑπόζυγιου· ἑόρταζε τὰ τῶν Παίδων, κλάδους χειρὶ κατέχουσα εὐφήμησον· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

Ὁ αὐτός.

Τὴν σεπτὴν Ἀνάστασιν, τὴν σὴν προτυπούμενος ἡμῖν, ἤγειρας θανόντα τῇ προστάξει σου, τὸν ἄπνουν Λαζαρον, τὸν φίλον Ἀγαθὲ, ἐκ τοῦ μνήματος τεταρταῖον ὁδοδότη· ὅθεν καὶ τῷ πάλῳ ἐπέβης συμβολικῶς, ὡσπερ ἐπ' ἀχήμετος φερόμενος, τὰ ἔθνη τεκμαιρόμενος Σωτὴρ· Ὅθεν καὶ τὸν αἶνόν σου προσφέρει, ὁ ἠγαπημένος Ἰσραὴλ, ἐκ στομάτων θηλαζόντων, καὶ νηπίων ἀκόσμων, καθερώντων σε Χριστῆ, εἰσερχόμενον εἰς τὴν αἰγίαν Πόλιν, πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα.

Ὁ αὐτός.

Πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἦλθεν Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν· καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες αὐτῷ· Κύριε, ποῦ θέλεις, ἐτοιμαίωμέν σοι φαγεῖν τὸ Πάσχα; ὁ δὲ ἀπέσειλεν αὐτούς· Ἀπέλθετε εἰς τὴν ἀπέναντι κώμην, καὶ εὐρήσετε ἄνθρωπον, κεράμιον ὕδατος βασιζοντα· ἀκολουθήσατε αὐτῷ, καὶ τῷ οἰκοδοσπᾶτῃ εἶπατε· ὁ Διδάσκαλος λέγει· Πρὸς σὲ ποιῶ τὸ Πάσχα, μετὰ τῶν Μαθητῶν μου.

Δόξα· Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡμᾶς συνήγαγε· καὶ πάντες αἶροντες τὸν Σταυρόν σου λέγομεν· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Εἴσοδος μεγάλη· τὸ Φῶς ἰλαρόν· καὶ τὸ Προκείμενον.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο·
Κίτα τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΜΘ'. 4.

Καλεσεν Ἰακώβ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐταῖς· Συναχθήτε, ἵνα ἀναγγείλω ὑμῖν, τί ἀπαντήσῃ ὑμῖν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν· συναχθήτε, καὶ ἀκούσατέ μου, υἱά Ἰακώβ· ἀκούσατε Ἰσραὴλ τοῦ πατρὸς ἡμῶν. Γουδα, σὲ αἰνέσουσιν οἱ ἀδελφοί σου· αἱ χεῖρές σου ἐπὶ νῶτου τῶν ἐχθρῶν σου· προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρὸς σου. Σκύμνος λέοντος Γουδα, ἐκ βλαστοῦ, υἱέ μου, αἰνέθης· ἀναπεσῶν ἐκοιμήθη ὡς λέων, καὶ ὡς σκύμνος· τίς ἐγερεῖ αὐτόν; Οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰουδα καὶ ἠγούμενος, ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ, ἧ ἀπόκειται· καὶ αὐτὸς προσδοκία ἔθνων· δεσμεύων πρὸς ἄμπελον τὸν πῶλον αὐτοῦ, καὶ τῇ ἔλικι τὸν πῶλον τῆς ὄνου αὐτοῦ· πλυνεῖ ἐν οἴνῳ τὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ ἐν αἵματι σταφυλῆς τὴν περιβολὴν αὐτοῦ· χαροποὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπὸ αἴνου, καὶ λευκοὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ, ἢ γαῖα.

Προφητείας Σοφρονίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 14.

Τὰδε λέγει Κύριος· Χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· κήρυσσε, θύγατερ Ἱερουσαλήμ· ἐμφραίνου καὶ κατατέρπου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, θύγατερ Ἱερουσαλήμ· περιεῖλε Κύριος τὰ ἀδικήματά σου· λελύτρωταί σε ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν σου. Βασιλεὺς Ἰσραὴλ Κύριος ἐν μέσῳ σου· οὐκ ὄψει κακὰ οὐκέτι. Ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐρεῖ Κύριος τῇ Ἱερουσαλήμ· Θάρσει Σιών, μὴ παρείσθωσαν αἱ χεῖρές σου. Κύριος ὁ Θεός σου ἐν σοὶ δυνατός, σώσει σε, ἐπάξει ἐπὶ σὲ εὐφροσύνην, καὶ καινιεῖ σε ἐν τῇ ἀγαπήσει αὐτοῦ, καὶ εὐφρανθήσεται ἐπὶ σοὶ ἐν τέρψει· ἐν ἡμέρᾳ ἑορτῆς συναξῶ τῶν συντετριμμένων σου. Οὐκίτ' τίς ἔλαβεν ἐπ' αὐτὴν ὀνειδισμόν; Ἰδοὺ ἐγὼ ποιῶ ἐν σοὶ ἕνεκά σου, λέγει Κύριος, ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, καὶ σώσω τὴν ἐκπεπισμένην, καὶ τὴν ἀπωσμένην εἰσδέξομαι, καὶ θύσομαι αὐτούς εἰς καύχημα, καὶ ὀνομαστοὺς ἐν πάσῃ τῇ γῆ.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Θ'. 9.

Τὰδε λέγει Κύριος· Χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· κήρυσσε, θύγατερ Ἱερουσαλήμ· ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχεται σοὶ δίκαιος καὶ σώζων· αὐτὸς πραῦς καὶ ἐπιβεβηκώς ἐπὶ

ὑπαζύγων καὶ πώλων νέον. Καὶ ἐξολοθρεύσει ἄρματα ἐξ Ἐφραΐμ, καὶ ἵππον ἐξ Ἰερουσαλήμ· καὶ ἐξολοθρευθήσεται τόξον πολεμικόν, καὶ πλῆθος καὶ εἰρήνη ἐξ ἐθνῶν, καὶ καταρῆξαι ἀπὸ ὑδάτων ἕως θαλάσσης, καὶ ἀπὸ ποταμῶν ἕως διευκολῶν γῆς. Καὶ σὺ ἐν αἵματι διαθήκης σου ἐξαπέστειλας τοὺς δεσμίους σου, ἐκ λάκκου αἰκῆ ἔχοντος ὕδωρ· καθήσεσθε ἐν ἀγκυρώμασι δέσμοι τῆς συναγωγῆς, καὶ ἀντί μᾶς ἡμέρας παροικίας σου, διπλᾶ ἀνταποδώσω σοι, διότι ἐνέτεινά σε Ἰουδα ἑμαυτῷ τόξον· ἐπλησα τὸν Ἐφραΐμ, καὶ ἐξεγερῶ καὶ τέκνα σου Σιών ἐπὶ τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων, καὶ ψηλαφήσω σε, ὡς ῥομφαίαν μαχητοῦ· καὶ Κύριος ἔσται ἐπ' αὐτούς, καὶ ἐξελεύσεται ὡς ἀστραπή βολίς αὐτοῦ· καὶ Κύριος ὁ Θεὸς παντοκράτωρ ἐν σαλπιγγὶ σαλπισί, καὶ πορεύσεται ἐν σαλῶ ἀπειλῆς αὐτοῦ· Κύριος παντοκράτωρ ὑπερασπιστὴ αὐτούς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.
Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ καὶ τοὺς Ἀποστόλους διδάξαν λαλεῖν, ἑτέρας ξέναις γλώσσαις, αὐτὸ ταῖς παιδας τῶν Ἑβραίων, τοὺς ἀπειρομάκους, προτρέπεται κρημαίνει· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

Ἦχος ὁ αὐτός.
Ο συναναρχὸς καὶ συναΐδιος Υἱὸς, καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ πώλου ἀλλάγων, ἦλθε σήμερον καθεζόμενος, ἐπὶ τὴν πόλιν Ἰερουσαλήμ· ὃν τὰ Χερουβὶμ μετὰ θεοὺς ἀνεῖσαι οὐ δύνανται· Παῖδες ἀνευφήμησαν, μετὰ βαίτων καὶ κλαῖδων, τὸν αἶνον μυστικῶς ἀναμελποντες· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, τῷ ἐλθόντι σῶσαι ἐκ πλάνης, ἅπαν τὸ γένος ἡμῶν.

Ἦχος ὁ αὐτός.
Πρὸ ἕξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἠφώνησόν σου ἠκούσθη Κύριε, εἰς τὰ βάθη τοῦ Ἄδου· ἦθ' ἐν καὶ τὸν Λαζάρου, τετραήμερον ἠγεῖρας· καὶ οἱ παῖδες τῶν Ἑβραίων ἔκραζον· Ὡσαννά, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἦχος β΄.
Εἰσερχομένου σου Κύριε, εἰς τὴν αἰγίαν Πόλιν, ἐπὶ πώλου καθήμενος, ἔσπαιδες ἐλεεῖν ἐπὶ τὸ Πάθος, ἵνα πληρώσῃς Νόμον καὶ Προφητίας· οἱ δὲ παῖδες τῶν Ἑβραίων, τῆς ἰναξάσεως τὴν νύκτα προμηνύοντες, ὑπήντησαν μετὰ κλαῖδων, καὶ βαίτων λέγοντες· Εὐλογημένος εἰ Σωτὴρ· ἐλέησον ἡμᾶς. Ἦχος β΄.

Δόξα σοι Χριστέ, τῷ ἐν ὑψίστοις καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ νῦν προσδοκωμένῳ,

μετὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ· διὸ εὐφραίνεται θυγάτηρ Σιών· ἀγαλλοκταὶ τὰ ἔθνη τῆς γῆς· κλαῖδους κατέχουσι Παῖδες· χιτῶνας οἱ Μαθηταί· καὶ πᾶσα ἡ Οἰκουμένη ἐδιδάχθη τῷ βροῦ σοι· Εὐλογημένος εἰ Σωτὴρ· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ΄.
Πρὸ ἕξ ἡμερῶν, τοῦ γενέσθαι τὸ Πάσχα, ἦλθεν Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ἀνακαλίσσασθαι τὸν τεθνεῶτα τετραήμερον Λαζάρου, καὶ πρακηνῆσαι τὴν Ἀνάστασιν· ὑπήντησαν αὐτῷ καὶ αἱ γυναῖκες, Μάρθα καὶ Μαρία, ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου, ἀναβοῶσαι πρὸς αὐτόν· Κύριε, εἰ ἦς ὡδε, οὐκ ἂν ἀπέθανεν ἡμεῖς ὁ ἀδελφός. Τότε λέγει πρὸς αὐτάς· Οὐ προεῖπον ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται; ὑποδείξατέ μοι, ποῦ τεθήκατε αὐτόν· καὶ ἔβρα πρὸς αὐτόν, ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων· Λαζάρου δεῦρο ἔξω.

Καὶ αἱ σινηθεῖς Εὐχαὶ ἐν τῷ Νάρθηκι.
 Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.
 Ἦχος πλ. δ΄.

Βαῖρε καὶ εὐφραίνου πόλις Σιών, τέρπου καὶ ἀγαλλοῦ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ· ἰδοὺ γὰρ ὁ Βασιλεὺς σου παραγέγονεν ἐν δικαιοσύνῃ, ἐπὶ πώλου καθεζόμενος, ὑπὸ Παίδων ἀνυμνούμενος· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος εἰ, ὁ ἔχων πλῆθος οἰκτιρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.
 Στιχ. Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον.

Ἦχος αὐτός.
Πῆλθεν ὁ Σωτὴρ σήμερον, ἐπὶ τὴν πόλιν Ἰερουσαλήμ, πληρῶσαι τὴν γραφήν· καὶ πάντες ἔλαβον ἐν ταῖς χερσὶ Βαῖα, τοὺς δὲ χιτῶνας ὑπεστρώννιον αὐτῷ, γινώσκοντες, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὡς τὰ Χερουβὶμ βροῦ ἀπαύστως· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος εἰ, ὁ ἔχων πλῆθος οἰκτιρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχ. Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστόν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ!
 Ἦχος αὐτός.

Ο ταῖς Χερουβὶμ ἐπαχοῖμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφῶν, ἐπέβη ἐπὶ πώλου, θαυμάσιως Ἀγαθὴ· καὶ Παῖδες σου ἀνύμνον θεοπρεπῶς· Ἰουδαῖσι ἐβλασφήμασαν παρανόμως· τὸ ἀκαθεκτὸν τῶν ἐθνῶν, ἢ καθίδρα τοῦ πώλου προετύπου, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστην μεταποιούμενον. Δόξα σοι Χριστέ, ὁ μέγας ἐλεητὴρ καὶ φιάνθρωπος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡμᾶς
συνήγαγε· καὶ πάντες αἵροντες, τὸν Σταυ-
ρόν σου λέγομεν· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν
ὀνόματι Κυρίου, Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Ἦν κοινὴν Ἀνάστασιν, πρὸ τοῦ σοῦ Πα-
δους, πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἠγειρας τὸν
Λάζαρον Χριστέ ὁ Θεός· ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς
οἱ Παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες,
σοὶ τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βρωῦμεν· Ὡσαννά
ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν
ὀνόματι Κυρίου. Δίς.

Ἔτερον. Ἦχος δ'.

Συνταφίντες σοὶ διὰ τοῦ Βαπτίσματος, Χρι-
στὲ ὁ Θεός ἡμῶν, τῆς ἀθανάτου ζωῆς ἠ-
ξιώθημεν τῇ Ἀναστάσει σου, καὶ ἀνυμνοῦντες
κράζομεν· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογη-
μένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ἀπαξ.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς ΤῶΝ ΒΑΪΩΝ, ΠΡΩΤῆς.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Ὁ Ἐξάψαλμος, τὸ Θεὸς Κύριος, καὶ τὰ εἰς
τὸν ἱσπερινὸν ἀνωτέρω Ἀπολυτίκια.

Μετὰ δὲ τὴν α'. Στιχολογίαν, τὸ παρὸν Κάθισμ.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Μετὰ κλαδῶν νοσητῶς, κεκαθαρμένοι τὰς ψυ-
χαῖς, ὡς οἱ Παῖδες τὸν Χριστόν, ἀνευφη-
μήσωμεν πιστῶς, μεγαλοφώνως κραυγαζόντες
τῷ Δεσπότη· Εὐλογημένος εἶ Σωτῆρ, ὁ εἰς τὸν
Κόσμον ἐλθὼν, τοῦ σῶσαι τὸν Ἀδάμ, ἐκ τῆς
ἀρχαίας ἀραῆς, πνευματικῶς γενόμενος φιλάν-
θρωπε, νέος Ἀδάμ ὡς εὐδόκησας· ὁ πάντα Λό-
γε, πρὸ τὸ συμφέρον, οἰκονομήσας δόξα σοι.

Ἔτερον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τεταρταῖον Λάζαρον, ἐκ τοῦ μνημείου, ἀ-
ναστήσας Κύριε, πάντας ἐδίδαξας βοᾶν,
μετὰ βαΐων καὶ κλαδῶν σοι· Εὐλογημένος εἶ
ὁ ἐρχόμενος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, ἕτερον Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐπί φίλῳ σου Χριστέ, δάκρυα ραίνεις μυ-
στικῶς, καὶ ἐγείρεις ἐκ νεκρῶν, Λάζα-
ρον κείμενον θνητόν· ἐν ᾧ συμπάθειαν ἐδειξας
φιλανθρώπως· μαθόντα δὲ τὴν σὴν, παρουσίαν
Σωτῆρ, τὰ πλήθη τῶν βρεφῶν, ἐξήλθον σήμε-
ρον, ἐν ταῖς χερσὶ κατέχοντα Βαΐα, τὸ Ὡσαν-

νά σοι κραυγαζόντα· Εὐλογημένος εἶ, ὅτι τὸν
Κόσμον, εἰς τὸ σῶσαι ἐληλυθας.

Ἔτερον, Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἀίνεσατε συμφώνως, οἱ λαοὶ καὶ τὰ ἔθνη·
ὁ γὰρ Βασιλεὺς τῶν Ἀγγέλων, ἐπέβη
κῦν τῷ πῶλῳ, καὶ ἔρχεται θείων ἐν Σταυρῷ,
παταξάει τοὺς ἐχθρούς ὡς δυνατός· ἕκαστὸν
καὶ οἱ Παῖδες, μετὰ Βαΐων κράζουσι τὸν ἴ-
μνον· Δόξα σοι τῷ ἐλθόντι Νικητῇ· δόξα σοι
τῷ Σωτῆρι Χριστῷ· δόξα σοι τῷ εὐλογημένῳ
μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλεον, τὸ παρὸν Κάθισμ.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Ὁ ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καὶ ἐπὶ πύλου,
ἐπικαθίσας δι' ἡμᾶς, καὶ πρὸς τὸ Πα-
δος, τὸ ἐκούσιον φθάσας, σήμερον ἀκούει, τῶν
Παίδων, ἀναβοώντων τὸ Ὡσαννά, τῶν ὄχλων,
ἀναφωνούντων Υἱὸς Δαυὶδ, σπεῦσον σῶσαι ἡμᾶς
ἐπλασας, εὐλογημένε Ἰησοῦ· εἰς τοῦτο γὰρ ἐ-
ληλυθας, ὅπως γνῶμεν τὴν δόξαν σου.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Ἀνάγνωσιν δὲ ποιῶμεν τῶν εἰς τὸ κατὰ Ἰωάν-
νην, περὶ τῆς ἑορτῆς Λόγων ξε' καὶ ξε'.

Ἔττα τὸ α'. Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν
τοῦ δ'. Ἦχος.

Ἐκ νεότητός μου, πολλὰ πολέμει με παῖθι·
ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτῆρ
μου. Δίς.

Ὁ ἰμισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ
Κυρίου· ὡς χόρτος γὰρ, πυρὶ ἔσσεθε
ἀπεξηραμμένοι. Δίς.

Δόξα.

Ἀγίῳ Πνεύματι, πάσα ψυχὴ ζωοῦται καὶ
καθαίρει, ὑψοῦται λαμπρύνεται, τῇ Τρια-
δικῇ μοναδί, ἱεροκρυφίως. Καὶ νῦν.

Ἀγίῳ Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος
ρεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἀκασαν τὴν κτίσιν,
πρὸς ζωογονίαν.

Καὶ μετὰ τὸ. Πᾶσα πνοή, εὐαγγέλιον κατὰ
Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅτε ἠγγισεν ὁ Ἰησοῦς.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ, οὐ λέγομεν· ἀλλ' εὐθύς
μετὰ τὸν Ν'. ψάλλομεν τὰ παρόντα.

Δόξα. Ἦχος β'.

Σήμερον ὁ Χριστὸς, εἰσέρχεται ἐν πόλει Βη-
θανία, ἐν πῶλῳ καθήμενος, τὴν εὐλογίαν
λύων, τῶν ἐθνῶν τὴν κακίστου, παλαιὰ πεχερ-
σωμένην.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Ἔττα, Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κτλ.

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡμᾶς
συνήγαγε· καὶ πάντες αἶροντες τὸν Σταυ-
ρόν σου λέγομεν· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν
ὀνόματι Κυρίου, Ὁσαυτὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Ἐνῶ δὲ ἀσπάζονται οἱ Ἀδελφοὶ τὸ Εὐαγγέ-
λιον, διανέμει ὁ ἡγούμενος τὰ Βαΐα.

Ἔτα ψάλλομεν τὸν Κανόνα, τοὺς ἑρμούς ἀνά
διὰ, τὰ δὲ Τροπάρια ἀνά δ' ἢ ἀνά ε'. ὅτε εἰσὶ
ἔξο, καὶ αὐτὸς ἕσχατον Καταβασίαι οἱ αὐτοὶ
ἑρμοὶ, ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν.

Ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Ὁσαυτὰ Χριστὸς, εὐλογημένος Θεός.

Ποίημα Κοσμά Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ ἑρμός.

- Ὁφθισαν, αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, νοτίδος
- ἄμοιροι, καὶ ἀνεκαλύφθη θαλάσσης,
- κυμαίνουσης τὰ θεμέλια· τῆ καταγιῖδι νεύ-
• ματι, ταύτης γὰρ ἐπετίμησας, περιούσιον
- λαὸν δὲ ἔσωσας, ἄδοντα, ἐπινίκιον ὕμνον
- σοι Κύριε.

Τροπάρια.

Στόματος, ἐκ νηπίων ἀκάκων, καὶ θηλαζόν-
των αἶνον, τῶν σῶν οἰκετῶν κατηρτίσω,
καταλύσαι τὸν ἀντίπαλον, καὶ ἐκδικῆσαι πά-
δει Σταυροῦ, τὴν πτώσιν τῆ παλαιᾶ Ἀδαμ· δια
ξύλου ἀναστῆσαι τοῦτον δὲ, ἄδοντα, ἐπινίκιον
ὕμνον σοι Κύριε.

Αἰνεσιν, Ἐκκλησία ὀσίων, τῶ ἐνοικούντι
Σιών, σοὶ Χριστέ προσφέρει· ἐν σοὶ δὲ
Ἰσραὴλ, τῶ παιτῆ αὐτοῦ, χαίρει· καὶ ὄρη
ἔθνη ἀντίτυπα λιθοκάρδια, ἐκ προσώπου σου
ἠγαλλιάσαντο, ἄδοντα, ἐπινίκιον ὕμνον σοι
Κύριε.

Καταβασία· Ὁφθισαν αἱ πηγαί.

Ὡδὴ γ'. Ὁ ἑρμός.

- Νάουσαν ἀκρότομον, προστάγματι σῶ,
- στερεὰν ἐθήλασε πέτραν, Ἰσραηλίτης
- λαός· ἡ δὲ πέτρα σὺ Χριστέ, ὑπάρχεις καὶ
- ζωὴ· ἐν ᾧ ἑστερεώθη, ἡ Ἐκκλησία κρᾶζουσα·
- Ὁσαυτὰ, εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος.

Τροπάρια.

Νεκρὸν τετραήμερον, προστάγματι σῶ, ἐκ
νεκαίδων σύντρομος, Ἄδης ἀφῆκε Λάζα-
ρον· ἡ ἀνάστασις Χριστέ, σὺ γὰρ καὶ ζωὴ· ἐν
ᾧ ἑστερεώθη, ἡ Ἐκκλησία κρᾶζουσα· Ὁσαυτὰ,
εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος.

Αἰσατε λαοί, θεοπρεπῶς ἐν Σιών, καὶ εὐ-
χὴν ἀπόδοτε, Χριστῶ ἐν Ἱερουσαλήμ·
αὐτὸς ἔρχεται ἐν δόξῃ μετὰ κυρείας· ἐν ᾧ

ἑστερεώθη, ἡ Ἐκκλησία κρᾶζουσα· Ὁσαυτὰ,
εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος.

Καταβασία. Νάουσαν ἀκρότομον.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. β'.

Μετὰ κλαίδων ὑμνήσαντες πρότερον, μετὰ
ξύλων συνέλαβον ὕστερον, οἱ ἀγνώμονες
Χριστὸν, Ἰουδαῖοι τὸν Θεόν· ἡμεῖς δὲ πίστει
ἀμεταθέτω, αἰεὶ τιμῶντες ὡς εὐεργέτην, δια-
παντὸς βοήσωμεν αὐτῷ· Εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρ-
χόμενος, τὸν Ἀδαμ ἀνακαλέσασθαι.

Ἔτα ἀναγινώσκωμεν τὸν Λόγον τοῦ κυρίου

Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡδὴ δ'. Ὁ ἑρμός.

- Χριστὸς ὁ ἐρχόμενος ἐμφανῶς Θεὸς ἡμῶν,
- ἤξει καὶ οὐ χρονεῖ, ἐξ ὄρου κατα-
- σκίου δασίος, Κόρης τικτῆσης ἀπειράνδρου·
- Προφήτης παλαι φησί. Διὸ πάντες βοῶμεν·
- Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Πῆξάτω εὐφροσύνην κραταιὰν ἐπ' ἔλεον, ὄ-
ρη καὶ πάντες βουνοί, καὶ ξύλα τοῦ δρυ-
μοῦ ἐπικροτησάτω· Χριστὸν αἰνεῖτε ἔθνη, καὶ
τούτῳ πάντες λαοί, ἐπαινεῦντες βοᾶτε· Δόξα
τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰσχύν ὁ βασιλεύων τῶν αἰώνων Κύριος, ἐν-
δεδυμένος ἤξει· τῆς τούτου ὠραιότητός τε
καὶ δόξης, ἀσύγκριτος ὑπάρχει εὐπρέπεια ἐν
Σιών. Διὸ πάντες βοῶμεν· Δόξα τῇ δυνάμει
σου Κύριε.

Σπιθαμῆ ὁ μετρήσας Οὐρανὸν, δρακί· δὲ γῆν,
Κύριος πάρεστι· Σιών γὰρ ἐξελέξατο·
ἐν αὐτῇ δὲ οἰκεῖν καὶ βασιλεύειν, ἠρετίσατο
λαῶν, τῶν ἐν πίστει βοώντων· Δόξα τῇ δυνά-
μει σου, Κύριε.

Καταβασία· Χριστὸς ὁ ἐρχόμενος.

Ὡδὴ ε'. Ὁ ἑρμός.

- Ἰὴν Σιών ἐπ' ὄρου ἀνάβηθι, ὁ εὐαγγελιζό-
- μενος, καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ, ὁ κηρῖσσω
- ἐν ἰσχυῖ ὑψωσον φωνὴν· Δεδοξασμένα εἰλα-
- λήθη περὶ σοῦ, ἡ Πόλις τοῦ Θεοῦ· εἰρήνη ἐπὶ
- τὸν Ἰσραὴλ, καὶ σωτήριον ἔθνεσιν.

Τροπάρια.

Ο ἐν τοῖς ὑψίστοις καθήμενος, ἐπὶ τῶν
Χερουβὶμ Θεός, καὶ ἐφορῶν ταπεινά,
αὐτὸς ἔρχεται, ἐν δόξῃ μετὰ κυρείας· καὶ
πληρωθήσεται τὰ πάντα, δείκῃς αἰνέσεως
αὐτοῦ· εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, καὶ σωτήριον,
ἔθνεσιν.

Σμῶν Θεοῦ ὄρος τὸ ἅγιον, καὶ Ἱερουσαλήμ
κῆκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου ἄρον, καὶ ἴδε

συνημένα τέκνα σου ἐν σοί· ἰδοὺ γὰρ ἤκασι μακρόθεν, προσκυνήσασα τῷ Βασιλεῖ σου· εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, καὶ σωτήριον ἔθνεσιν.

Καταβασία. Τὴν Σιών ἐπ' ἔθρου.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

• Ἐβόησαν, ἐν εὐφροσύνῃ Δικαίων τὰ πνεύματα· Νῦν τῷ Κόσμῳ, διαθήκη καινὴ διατίθεται· καὶ ῥαντίσματι, καινουργείσθω λαὸς Θεοῦ Αἵματος.

Τροπάρια.

• Ἰδοὺ δὲ, Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ τὸ βασίλειον, καὶ ὁ βαίμων ἐν τῷ σκότει, τὸ φῶς θεασάσθω μέγα· καὶ ῥαντίσματι, καινουργείσθω λαὸς Θεοῦ Αἵματος.

• Ἀελυμένους, σοὺς δεσμίους Σιών ἐξαπέστειλον, καὶ ἐκ λαίκου, ἀγνωσίας ἀνύδρου ἐξάγαγε· καὶ ῥαντίσματι, καινουργείσθω λαὸς Θεοῦ Αἵματος.

Καταβασία. Ἐβόησαν, ἐν εὐφροσύνῃ.

Κοντάκιον αὐτόμελον. Ἦχος πλ. β'.

• Τῷ θρόνῳ ἐν Οὐρανῷ, τῷ πῶλῳ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐποχούμενος Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Ἀγγέλων τὴν αἴνεσιν, καὶ τῶν Παίδων ἀνύμνησιν προσεδέξω βωόντων σοί· Εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος, τὸν Ἀδὰμ ἀνακαλέσασθαι.

Ὁ Οἶκος.

• Ἐπειδὴ Ἄδην ἔδησας αἰθάνατε, καὶ θάνατον ἐνέκρωσας, καὶ Κόσμον ἀνέστησας, βαίμοις τὰ νήπια ἀνευφήμουν σε Χριστέ, ὡς νικητὴν κραυγάζοντά σοι σήμερον· Ὡσαννά τῷ Υἱῷ Δαυὶδ· οὐκέτι γὰρ φησι, ἀφαγήονται βρέφη διὰ τὸ βρέφος Μαρίας· ἀλλ' ὑπὲρ πάντων κτιρίων καὶ πρεσβυτέρων, μένος σταυροῦσαι· οὐκέτι καδ' ἡμῶν χωρήσει τὸ ξίφος· ἢ σὴ γὰρ πλευρὰ νυγίσσεται λόγχῃ· ὅθεν ἀγαλλόμενοι φαμέν· Εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος, τὸν Ἀδὰμ ἀνακαλέσασθαι.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

• Ἡ αὕτῃ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τῶν Βαΐων, τὴν λαμπρὰν καὶ ἐνδοξὸν πανηγυρίαν τῆς εἰς Ἱερουσαλὴμ εἰσόδου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἑορτάζομεν.

Στίχοι.

Πῶλῳ καθίσας ὁ λόγῳ τείνας πόλον,
Βρότους ἐκζητεῖ λῦσαι, τῆς ἀλογίας.

• Μετὰ τὸ ἐγερθῆναι τὸν Λάζαρον ἐκ νεκρῶν, πολλοὶ κατιδόντες τὸ γεγονός, ἐπίστευον εἰς τὸν Χριστόν. Καὶ δὴ κερούσας φῆρος τῇ τῶν Ἰουδαίων συναγωγῇ, τὸν τε

Χριστόν, καὶ αὐτὸν ἀποκτεῖναι τὸν Λάζαρον· Φιλόμ τοῖνον ὁ Ἰουδαίος, χώραν τῇ κατὰ δίδω· οὐ δὲ Ἰουδαῖοι ἐν τῇ Ἑσπρῇ τῷ Μόσχα ἀποκτεῖναι τούτον μελίτην ἔθεντο. Καὶ χρέουσι τῇ φυγῇ ἀσθενὴς συχρῶ, πρὸ ἐξ ἡμερῶν τοῦ Μόσχα, φησὶν, ἄλλην ἑσούσι εἰς Βαθαναίαν, ἔπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς· καὶ καίτοι ἀριστοῦ γενομένου, συνέθετον αὐτῷ καὶ ὁ Λάζαρος· ἢ δὲ ἀδελφὴ αὐτοῦ Μαρία τοῖς κοσί τοῦ Χριστοῦ τὸ μῦθον κατεχε. Καὶ τῇ ἐπαύρῳ, στίλλει τοὺς Μαθηταῖς αὐτοῦ ἄξοντας τὰν ὄνου, καὶ τὸν πῶλον. Καὶ δὴ ὁ ἔχων θρόνον τὸν Οὐρανόν, ἐπιβεθηκώς τῷ πῶλῳ, εἰσὶναι τὴν Ἱερουσαλήμ. Οἱ δὲ παῖδες τῶν Ἑβραίων καὶ αὐτοὶ ὑπὲρ-ρίπτου αὐτῷ τὰ ἱμάτια, καὶ κλάδους φοινίκων· τοῖς μὲν κέπτοντες, ἄλλους δὲ, ταῖς χερσὶ περιφέροντες, ἐδῶν αὐτὸν προπέμποντες. Ὡσαννά τῷ Υἱῷ Δαυὶδ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. Τοῦτο δὲ γίγνεται, τὰς ἐκείνων γλώσσας κινῆσαντος τοῦ παναγίου Πνεύματος εἰς αἶνον καὶ εὐφημίαν Χριστοῦ· ἐδήλου δὲ, διὰ τῶν Βαΐων, οἶονεῖ τῶν κλάδων, (Βαῖον γὰρ παρ' Ἑβραίοις ὁ ἀπαλὸς κλάδος λέγεται) τὴν κατὰ θανάτου τοῦ Χριστοῦ προσημαινόντων νίκην. Εἰσὼς γὰρ ἦν, τοὺς νικητὰς ἀγῶνων, ἢ πολέμων τιμῶν, κλάδοις δένδρων αἰθαλλῶν, ἐν ταῖς ἐπικινκίσις προπομπαῖς τιμαῖσθαι καὶ περιάγεσθαι. Ἠνίσσοτο δὲ ὁ πῶλος, τὸν ἐξ ἐθνῶν ἡμᾶς λαόν, ἐφ' οὗ, κεκαθηκώς ὁ Χριστός, καὶ ἐπαναπαυθεὶς, τροπαιοῦχος καὶ νικητὴς, Βασιλεὺς τι πάσης τῆς γῆς ἀνηγόρευται. Περὶ ταύτης τῆς Ἑσπρῆς καὶ ὁ Προφήτης ἔλεγε Ζαχαρίας· Χαῖρε σφόδρα, Σῦντερ Σιών· ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι κρατὸς, καὶ ἐπιβεθηκώς ἐπὶ ὑποζύγιον καὶ πῶλον ὄνου, υἱὸν ὑποζυγίου. Καὶ ὁ Δαυὶδ πάλιν περὶ τῶν Παίδων· Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηροῖσιν αἶνον. Ἀλλ' αἰαίνοντες, φησὶ, τοῦ Χριστοῦ, εἰσίσθη πᾶσα Ἱερουσαλήμ, καὶ εἰς ἄμυναν εἰ ὄχλοι ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων διεραθισθέντες, ἐσκόπου αὐτὸν ἀνελεῖν. Ὁ δ' ἐλθὼν κρυπτόμενος, καὶ φαινόμενος, καὶ διὰ παραβολῶν ἐλάλει αὐτοῖς.

• Ἡ ἀφάρτω σου εὐσπλαγγνία, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, νικητὰς ἡμᾶς τῶν παραλόγων παθῶν παίησον, καὶ τὴν σὴν ἐναργὴ κατὰ θανάτου νίκην, τὴν φαιδρὰν σου καὶ ζωφόρον Ἀνάστασιν ἰδεῖν καταξίωσον, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

• Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ, τοὺς Ἀβραμαίους σου Παῖδας, καὶ τοὺς Χαλδαίους ἀνελών, οἷς ἀδίκως δικαίους ἐνήδρευσαν· ὑπερ-ύμνητε Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων, εὐλογητός εἰ.

Τροπάρια.

• Ἰνουπετοῦντες αἱ λαοὶ, καὶ σὺν Μαθηταῖς γεγηθότες, μετὰ βαίμων Ὡσαννά, τῷ Υἱῷ

Δαυὶδ ἔκραζον· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων, εὐλογητὸς εἶ.

Πἄπειρόκακος πληθὺς, ἔτι νηπιάζουσα φύσις, θεοπρεπῶς σε Βασιλεῦ, Ἰσραὴλ καὶ Ἀγγέλων ἀνύμνησεν· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων, εὐλογητὸς εἶ.

Μετὰ βαΐων σε Χριστέ, κλαῖοις ἐπεκρότει τὰ πλήθη, εὐλογημένος ὁ ἔλθων, Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, ἐβόα τε· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων, εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Ὤδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐυφραίνθητι Ἰερουσαλήμ· πανηγυρίσατε
- » οἱ ἀγαπῶντες Σιών· ὁ βασιλεύων γὰρ
- » εἰς τοὺς αἰῶνας, Κύριος τῶν Δυνάμεων ἡλ-
- » δεν· εὐλαβείσθω πᾶσα ἡ γῆ, ἐκ προσώπου
- » αὐτοῦ, καὶ βοάτω· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε
- » τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Νέον πῶλον ἐπιβεθηνῶς, ὁ Βασιλεὺς σου Σιών, ἐπέστη Χριστὸς· τὴν γὰρ ἀλόγηστον, εἰδῶλων πλάνην λῦσαι, καὶ τὴν ἀκαθεκτον ὁρμὴν ἀναστῆλαι, πάντων ἔθνῶν παραγέγονεν, εἰς τὸ μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεὸς σου, χαῖρε Σιών σφόδρα, ἐβασίλευσεν εἰς τοὺς αἰῶνας Χριστὸς· οὗτος ὡς γέγραπται πραῦς, καὶ σωζων, δίκαιος λυτρωτὴς ἡμῶν ἦλθεν, ἐπὶ πῶλου, ἵππειον θράσος ὀλέσων ἐχθρῶν, μὴ βοῶντων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Πανίζεται θείων περιβόλων, τὸ παράνομον συνέδριον ἀπειθῶν· τὸν προσευχῆς Θεοῦ ἐπεὶ περ οἶκον, σπήλαιον ἀπειργάσατο ληστῶν ἐκ καρδίας τὸν Λυτρωτὴν ἀπώσαμενον· ὧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Καταβασία. Ἐυφραίνθητι Ἰερουσαλήμ.

Ὤδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· συστή-
- » σασθε ἑορτὴν· καὶ ἀγαλλόμενοι, δεῦτε
- » μεγαλύνωμεν Χριστὸν, μετὰ βαΐων καὶ κλα-
- » δων, ὕμνοις κραυγάζοντες· Εὐλογημένος ὁ
- » ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Σωτῆρος ἡμῶν.

Τροπάρια.

Εθνη ἵνα τί ἐφρυάξατε; Γραφεῖς, καὶ Ἰερεῖς, τί κενὰ ἐμελετήσατε; Τίς οὗτος εἰπόντες, ὧ Παῖδες μετὰ βαΐων καὶ κλαδῶν, ὕμνοις κραυγάζουσιν· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Σωτῆρος ἡμῶν;

Οὗτος ὁ Θεός, ὧ παρόμοτος οὐδεὶς, δικαίαν πᾶσαν ὁδὸν ἐξευρών, δέδωκεν τῷ ἡγάπημένῳ Ἰσραὴλ· μετὰ δὲ ταῦτα, ἀνθρώποις συναναστράφη ὄφθεις· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Σωτῆρος ἡμῶν.

Σκάνδαλα τρίβου, τί ἐχόμενα ἡμῖν, τιθέατε ἀπειθεῖς; πόδες ὀξεῖς ὑμῶν, αἷμα διεκχέαι Δεσπότου· ἀλλ' ἀναστήσεται πάντως, σωσαι τοὺς κρᾶζοντας· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Σωτῆρος ἡμῶν.

Καταβασία. Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός, ἡμῶν· ψαλλόμενον τὸ αὐτὸ καὶ μόνον, ἐκινῷ.

Ἦς τοὺς ἁγίους, ἰσχυρῶν Στιχ. ε'. καὶ ψαλλόμεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρά, ἐυτεροῦντες τα πρώτα δύο.

Στιχηρά Ἰσομέλα. Ἦχος δ'.

Οπλείστος ὄχλος Κύριε, ἐστρώννυον ἐν τῇ ὁδῷ τὰ ἱμάτια αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἔκοπτον κλαδούς, ἀπὸ τῶν δένδρων, καὶ ἐβάσταζον· οἱ προάγοντες δὲ καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες, ἔκραζον λέγοντες· Ὁσαννὰ τῷ Υἱῷ Δαυὶδ, εὐλογημένος εἶ ὁ ἔλθων, καὶ πάλιν ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δίς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Μέλλοντός σου εἰσεῖναι, εἰς τὴν μέγαν Πόλιν Κύριε, τὰ κλαδὴ τῶν φυτῶν οἱ λαοὶ ἐβάσταζον, σὲ ὑμνοῦντες τὸν τῶν ὄλων Δεσπότην, ὀρώντές σε ἐπὶ πῶλου καθήμενον, ὡς ἐπὶ τῶν Χερουθὶμ ἐθεώρουν· καὶ διὰ τοῦτο οὕτως ἐβόων· Ὁσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος εἶ ὁ ἔλθων, καὶ πάλιν ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δίς.

Ὁ αὐτός.

Εξέλθετε ἔθνη, ἐξέλθετε καὶ λαοὶ, καὶ θεασασθε σήμερον, τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν, ὡς ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, ἐπὶ πῶλου εὐτελοῦς, τὴν Ἰερουσαλήμ προσεπιθαίνοντα· γενεὰ Ἰουδαίων, ἀπίστε καὶ μοιχαλὶς, δεῖρο, θέασαι, ὃν εἶδεν Ἡσαΐας ἐν σαρκὶ δι' ἡμᾶς παράγονόμενον, πῶς νυμφεύεται ὡς σῶφρονά, τὴν νεάν Σιών, καὶ ἀποβάλλεται τὴν κατάκριτον συναγωγὴν· ὡς ἐν ἀφθάρτῳ δὲ γαμῷ καὶ ἑμιάντῳ, ἀμίαντοι συνέδραμον εἰφημοῦντες, οἱ ἀπειρόκακοι Παῖδες μεθ' ὧν ὑμνοῦντες βοήσωμεν, ὕμνον τὸν Ἀγγελικόν· Ὁσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, τῷ ἔχοντι τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν, πρὸ τοῦ ἐκουσθεῦ Παθούς σου, εἰς πίστωσιν πάντων, προει-

δειξάμενος, Χριστέ ὁ Θεός, τὸν μὲν Λάζαρον ἐν Βηθανίᾳ, τῇ κραταιᾷ δυνάμει σου, τετραήμερον νεκρὸν ἀνίστησας, καὶ τυφλοῖς δὲ τὸ βλέπειν, ὡς φωτοδότης ἔδωρήσω Σωτήρ· καὶ εἰς τὴν Πόλιν τὴν ἀγίαν, μετὰ τῶν σῶν Μαθητῶν εἰσῆλθες, καθήμενος ἐπὶ πώλου ὄνου, τὰ τῶν Προφητῶν ἐκπληρῶν κηρύγματα, ὡς ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ ἐποχούμενος· καὶ παῖδες Ἑβραίων μετὰ κλάδων καὶ βαιῶν προὔπνιχτον σοι. Διὸ καὶ ἡμεῖς, κλάδους ἐλαίων βαστάζοντες καὶ βαῖτα, εὐχαρίστως σοι βοῶμεν· Ὁσαννοὶ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Πρὸ ἕξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἦλθεν Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν· καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες αὐτῷ· Κύριε, ποῦ θέλεις, ἐτοιμάσωμεν σοι φαγεῖν τὸ Πάσχα; ὁ δὲ ἀπίστευεν αὐτοὺς· Ἀπέλθετε εἰς τὴν ἀπέναντι κώμην, καὶ εὑρήσετε ἄνθρωπον, κεράμιον ὕδατος βαστάζοντα· ἀκολουθήσατε αὐτῷ, καὶ τῷ ἀικοδεσπότη ἔπατε· Ὁ Διδάσκαλος λέγει· Πρὸς σέ παῶ τὰ Πάσχα, μετὰ τῶν Μαθητῶν μου.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἡ δὲ Λιτὴ γίνεται ἔξω τοῦ Μοναστηρίου, καὶ ἡ Κατήχησις.

***

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Ψάλλομεν τὰ παράνα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον α'. Ἦχος β'.

Στίχ. Ἠγάπησα, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεξιῶς μου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Περιέσχον με ὠδίνες θανάτου, κίνδυνοι Ἄδου εὐροσάν με.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Θλίψεν καὶ ὀδύνην εὐρον, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπεκαλεσάμην.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Εὐαρσετήσω ἐνώπιον Κυρίου ἐν χώρᾳ ζώντων.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον β'. Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Ἐπίστευσα, διὰ ἐλάλησα· ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην σφόδρα.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ ὁ ἐπὶ πώλου ὄνου καθεσθεις, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ.

Στίχ. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ.

Στίχ. Ταῖς εὐχαίς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω ἐναντίον παντός τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον γ'. Ἦχος α'.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἀαρὼν, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Εἰπάτωσαν δὴ πάντες εἰ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν.

Εἰσοδικόν.

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ.

Ἔϊτα τὸ Ἀπολυτίκιον.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ Παύλου.

Δόξα.

Συνταφέντες σοι διὰ τῆ Βαπτίσματος. Σελ. 336.

Καὶ νῦν. Τὸ Κοντάκιον.

Τῷ θρόνῳ ἐν Οὐρανῷ, τῷ πώλῳ. Σελ. 338.

Τὸ Τρισάγιον· καὶ ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός.

Πρὸς Φιλιππησίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Δ'. 4.

Αδελφοί, χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάντῳ ἔρω, χαίρετε. Τὸ ἐπιεικὲς ὑμῶν, γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις· ὁ Κύριος ἐγγύς. Μηδὲν μεριμνάτε· ἀλλ' ἐν παντὶ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει, μετὰ εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν γνωρίζεσθε πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ἡ εἰ-

ρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν, καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοί, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφρημα, εἴτις ἀρετὴ καὶ εἴτις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε· ἃ καὶ ἐμάθετε, καὶ παρελάβετε, καὶ ἤκούσατε, καὶ εἶδετε ἐν ἐμοί, ταῦτα πράσσετε· καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ἔσται μεθ' ὑμῶν.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος α΄.

Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Στίχ. Εἶδον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην.

Πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς.

Καὶ καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου.

Κοινωνικόν.

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εἰς τὴν τράπεζαν γίνεται παράκλησις τοῖς Ἀδελφοῖς· ἐσθίωμεν γὰρ ἰχθύας.

Τῆ ΚΥΡΙΑΚῆ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ, ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ Λιτῆρικόν.

Μετὰ τὸν Προομιαικόν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκτίραξα, ἐσθίωμεν Στίχ. ε΄. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες αὐτὰ.

Ἦχος πλ. δ΄.

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου πόλις Σιών, τέρπου καὶ ἀγαλλου ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ· ἰδοὺ γὰρ ὁ Βασιλεὺς σου παραγέγονεν ἐν δικαιοσύνῃ, ἐπὶ πώλου καθεζόμενος, ὑπὸ Παίδων ἀνυμνούμενος· Ὡσαννά ἐν ταῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος εἶ, ὁ ἔχων πλῆθος οἰκτιρισμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

ἦλθεν ὁ Σωτὴρ σήμερον, ἐπὶ τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ, πληρῶσαι τὴν γραφὴν· καὶ πάντες ἔλαβον ἐν ταῖς χερσὶ βαΐα, τοὺς δὲ χιτῶνας ὑπεστρώσανον αὐτῷ, γινώσκοντες, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃ τὰ Χερουβὶμ βραχίονα ἀπαύστως· Ὡσαννά ἐν ταῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος εἶ, ὁ ἔχων πλῆθος οἰκτιρισμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχοῦμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφίμ, ἐπέθετο ἐπὶ πώλου, ἀγαθῶς Ἀγαθὸ καὶ Παῖδες σε ἀνιμνοῦν· θεοκρεπῶς· Ἰουδαῖοι ἐβλασφήμουν παρανόμως· τὸ ἀκαθεκτὸν τῶν ἐθνῶν, ἡ καθεδρὰ τοῦ πώλου προετύπου, ἐξ ἀπιστίας εἰς

πίστιν μεταποιούμενον. Δόξα σοι Χριστέ, ὁ μόνος ἐλεήμων, καὶ φιλόθρωπος.

Δόξα· Χαῖρε καὶ εὐφραίνου πόλις Σιών.

Καὶ νῦν· Ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχοῦμενος.

Εἴσοδος· καὶ τὸ Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἰδοὺ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ δούλοι Κυρίου.

Στίχ. Οἱ ἐστώτες ἐν οἴκῳ Κυρίου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος β΄.

Ἐκ βαΐων καὶ κλάδων, ὡς ἐκ θείας Ἐορτῆς εἰς θείαν μεταβάιντες Ἐορτὴν, πρὸς σεβασμίαν τῶν Χριστοῦ Παθημάτων, πιστοὶ συνδράμωμεν, τελετὴν σωτήριον· καὶ τοῦτον ὑπὲρ ἡμῶν, πάθος ὑφισταίμενον, κατοπτρεύσωμεν ἐκούσιον· αὐτῷ δὲ τὸν ὕμνον, εὐχαριστοῦντες ἀναμέλψωμεν, ἀρμόδιον ἀνακράζοντες· Ἡ τῆς εὐσπλαγχνίας πηγὴ, καὶ τῆς σωτηρίας λιμὴν, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Ἦχος γ΄.

Φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν, εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος· οὗτος Κριτὴς ἐστίν, ἐνθυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας· μηδεὶς εἰσέλθῃ πειραζών, τὴν πίστιν τὴν ἀμώμητον· ἀλλ' ἐν πραότητι καὶ φόβῳ, Χριστῷ προσέλθωμεν, ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καὶ χάριν εὐρωμεν, εἰς εὐκαιρον βοήθειαν.

Στίχ. Εἶδον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἦχος βαρύς.

Συναγωγὴ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς, ἡ τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ, μὴ φυλάξασα πίστιν, τί κατέχεις διαθήκην, ἧς οὐκ ἔς κληρονόμος; τί καυχᾶσαι ἐν Πατρὶ, τὸν Υἱὸν ἀθετήσασα; τοὺς Προφῆτας οὐκ ἐδέξω, τὸν Υἱὸν καταγγείλαντας; καὶ τὰ ἴδια τέκνα αἰσχύνθητι, οὕτω βοῶντα· Ὡσαννά τῷ Υἱῷ Δαυὶδ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δόξα· Ἐκ βαΐων καὶ κλάδων.

Καὶ νῦν· Φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν.

Ἀπολυτίκιον. Θεοτόκε Παρθένε· καὶ τὰ λοιπὰ πάντα μετὰ τῶν μεταναίων, ὡς καὶ ἐν ταῖς παρελθούσαις Κυριακαῖς Ἑσπέρας.

Ἰστίον, ὅτι τὸ Θεοτόκε Παρθένε, ψάλλεται ἐν ὁμοίαις ταῖς τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς Κυριακαῖς, ὡς καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ, μετὰ μέλους ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἡμέραις τῆς μεγάλης Ἑβδομάδος, χύμα λέγεται.

Τῆ ΑΥΤῆ ΚΥΡΙΑΚῆ, ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΘΩΒΗΛΟΝ.

Ψάλλομεν τὸ ἐπόμενον Τριώδιον, ποίημα τοῦ κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Τῷ συντρίψαντι.

Ιωσήφ τὴν σωφροσύνην, μπερσώμεθα πιστοί· γινώμεν τὸν τιμήσαντά, τὴν τῶν ἀνθρώπων λογικὴν οὐσίαν, πάσῃ φυλακῇ πολιτευσάμενοι δὲ ἀρετῆς πρακτικῆς.

Τῶν καλῶν ἢ ἀπραξία, ὁμοιωθῆ τῇ συκῇ· ταύτην οὖν ἐκκλίνωμεν, μὴ ξηρανθῶμεν ὡς ἐκείνη τότε, τὴν συναγωγὴν φύλλοις πυκάζουσαν, προῦπογράφουσα.

Τὴν εἰκόνα τοῦ Δεσπότου, ὑπογράφων Ἰωσήφ, λαϊκῶ κατατίθεται, ἀπεμπωλεῖται ὑπὸ τῶν συγγόνων, πάντα ὑπομένει ὁ αἰδῖμος, εἰς τύπον ὄντως Χριστοῦ.

Τῆς συκῆς τὴν ἀκαρπία, ἐκφυγόντες ἀδελφοί, γινώμεν τὸ ὑπόδειγμα· μὴ ξηρανθῶμεν ὡς ἐκείνη τότε, ὅτε, ἐπαναίγων ὁ φιλανδρῶπος, ἦλθε πεινῶν ἐπ' αὐτήν.

Ἰησοῦς ὑπὲρ τοῦ Κόσμου, ἐπειγόμενος παθεῖν, θελῶν συνανέρχεται, τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐπὶ τὴν πόλιν Ἱερουσαλήμ, πρὸς τὸ εἰκασίον, Πάθος, ὃ ἦλθε παθεῖν.

Ἡλλοθέντες τῷ Κυρίῳ, πάντα σπευδοῦσι παθεῖν, ἔτοιμα γενώμεθα, πρὸς ἐμπαγμόν, πρὸς ἐμπροσφούς, πρὸς χλεύην, ὅπως τοῖς ἀχράντοις αὐτοῦ Παθεῖν, συνδοξασθῶμεν πιστοί.

Πάθη παθεῖν ἰάται, ὁ παθῶν ὑπὲρ ἡμῶν· θελῶν γὰρ προσίεται, τῇ κατ' ἡμᾶς ἀνδρωπίνῃ οὐσίᾳ, τὰ ζωοποιὰ αὐτοῦ Παθήματα, ἵνα σωθῶμεν ἡμεῖς.

Δόξα Πατρί.

Τρία ἀναρχα δοξάζω, τρία ἅγια ἕνω, τρία συναΐδια, ἐν οὐσιότητι μιᾷ κηρύττω· εἰς γὰρ ἐν Πατρὶ Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δοξολογεῖται Θεός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ μὲν ραβδος Μωϋσεως, καὶ ἡ ραβδος Ἀαρῶν, ξένην μεταποίησιν, καὶ ὑπὲρ νοῦν οἰκονομίαν ἔσχον· σοῦ δὲ ἡ νηδὺς Θεογεννήτρια, τόκον καινίζει καινόν.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς συκῆς τὰ ἐγκλήμα, μὴ σε προφθάσῃ, ἀλλ' εὐκάρπους σπαρδάσον, καρδίας αὐ-

λαξί ψυχῆ, τῷ ποιητῇ σου Χριστῷ ἀγαγεῖν, ἐν μετανοίᾳ αὐτῷ προσκομιζουσα.

Ὡδὴ η'. Τὸν ἐν Ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα.

Σωφροσύνη, κοσμήσαντες τὸν βίον, καὶ φρονήσει, φυλαξάντες τὴν πίστιν, δικαιοσύνης τρόπους πορισώμεθα, ἵνα ἐν ἀνδρείᾳ, συνακολουθοῦντες, Χριστῷ συσταυρωθῶμεν.

Ἄλλην Εὐάν, εὐρών τὴν Αἰγυπτίαν, οὐκ ἐκλάπη, πρὸς ἀνοσιουργίαν, ὁ Πατριάρχης Ἰωσήφ· ἀλλ' ἔστηκεν, ὡσπερ πε ἀδάμας, ὑπὲρ τῶν παθῶν, μὴ αἰλοῖς τῆς ἀμαρτίας.

Ἄραδειὸν, ταῦ βίου τὰς πορείας, ὁ Σωτήρ μου, ἐπεινάσας βουλήσει, τὴν σωτηρίαν πάντων ἐφιέμενος· πεῦτὰ γὰρ ἐπεινάς, τὴν ἐπιστροφήν, τῶν ἐκ σοῦ ἀποσφαλέντων.

Ὁ Προπάτωρ, γευσάμενος τοῦ ξύλου, ὡς ἐγνώσθη, γυμνὸς κατησχυμένος, φύλλα συκῆς λαβὼν περιζώσατο· τὴν συναγωγὴν γὰρ, ἀπογυμνωθεῖσαν, Χριστοῦ προδιετύπου.

Ἐτοιμάζω, ψυχὴ πρὸ τῆς ἐξόδου, εὐτρεπίζω, πρὸς τὸν ἐκείθεν βίον· καὶ τῷ Χριστῷ παθεῖν διὰ σέ σπευδοῦσι, ἵνα σέ δοξάσῃ, σπεύσον συμπαθεῖν, καὶ θανεῖν καὶ σταυρωθῆναι.

Ἡ ὡς μὴ φρίξῃ ὁ θάνατος Σωτήρ μου; πῶς μὴ πτηξῇ, ὁ Ἄδης συναντῶν σοι, κατ' εὐδοκίαν πρὸς τὸ Παθος σπευδοῦσι, καὶ ὑπὲρ ἀδικῶν, δίκαιον ὀρών σε, παθεῖν ἐκλυθῆτα;

Ἰοῦ Λαζάρου, τὴν ἔγερσιν ὀρώντες, Ἰουδαῖοι, Ἰερεῖς καὶ Δουῖται, συνωμοσίαν φθόνῳ συσκευάσαντες, δόλω πρδοσίας, τὸν Χριστὸν προιδίδουν, εἰς θάνατον Πιλάτῳ.

Ἡ Ἀμνάς σου, καὶ δούλη καὶ Παρθένος, πρὸς τὸ Παθος, ὀρμώνταί σε ἑρώσα, καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὲρ ἡμῶν προθέμεθα, τὸν καλὸν Ποιμένα, σπλαγχνοῖς μητρικοῖς, ἐπὶ σοὶ προσωδυναῖτα.

Δόξα Πατρί.

Ὡς Μονάδα, τῇ οἰσίᾳ ἕνω ἄς, ὡς Τριᾶδα, τοῖς προσώποις σε σέβω, Πάτερ Υἱέ, καὶ Πνεῦμα τὸ παραγίον, ἀναρχον τὸ κράτος, τῆς σῆς Βασιλείας, δοξάζω ἐς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀυσωπεῖ σε, Χριστὲ ἡ Θεοτόκος, ἱκετεύει, τῶν Μαθητῶν ὁ δῆμος· τὴν σὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καὶ τοὺς αἰκτιρμαῖς σου, χάρισαι πλουσιῶς, ἡμῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ἀλλότριον τῶν μητέρων.

Ἀλλότριον τῶν ἀσέμνων ἢ σωφροσύνη, καὶ ἔξον τοῖς δικαίοις ἢ παρανομία· Ἰωσήφ δὲ ὁ μέγας, ἐξέκλιτε τὴν ἁμαρτίαν καὶ σω-

φροσύνης ἐχρημάτισεν εὐκων, καὶ τύπος ὄντως Χριστοῦ.

Ἄλλοτριον τῶν ἀνόμων ἢ εὐνομία, καὶ ξέ-
νον τοῖς ἀπίστοις ἢ θεογνωσία. Ἰουδαῖοι
δε ταῦτα, ἀπέψαντο δι' ἀνομίαν· διὰ καὶ μόνα
ἐκληρώσαντο, καθάπερ ἡ σικκὴ τὴν ἀράν.

Πείνασε τῶν ἀνθρώπων τὴν σωτηρίαν,
ζωῆς ὑπάρχων ἄρτος, ὁ Χριστὸς καὶ
θεὸς μου· ὡς σικκὴν δὲ προφθάσας, τὴν ἀκαρ-
πον συναγωγὴν, φύλλαις κομῶσαν νομικοῖς αὐ-
τὴν, ὡς εἶδε κατηράσατο.

τὴν νομικὴν ἀκαρπίαν προκατηράσω, ὡς
φύλλα ἐξανθοῦσαν, τοῦ γράμματος σικκί-
δη γνώμην, τοὺς καρπούς δὲ τῶν ἔργων οὐκ
ἔχουσιν δι' ἀνομίαν, ἡμᾶς δὲ πάντας τοὺς τῆς
χάριτος, υἱοὺς Σωτῆρ εὐλόγησον.

ῥαβδος μὲν Μωϋσέως ταπρὴν εἰς ὄφιν, ἢ
Ἰακώβου δὲ ῥαβδος, εἰς χλωρὴν μετεβλήθη,
καὶ ἐξήνθησε φύλλα, ἢ ἀκαρπος καὶ ξηρανθεῖ-
σα· συναγωγὴ δὲ ἢ παράνομος, εἰς ἀκαρπον
μετήχθη σικκὴν.

τοίμαζε Ἰουδαία τοὺς ἱερεῖς σου, εὐτρέ-
πιζε τὰς χεῖρας πρὸς θεοκτονίαν· ἰδοὺ
γὰρ ἦλθε πρῶτος, καὶ ἠσυχος ἐπὶ τὸ Παῖθος,
ἄμνος ὑπάρχων καὶ ποιμὴν ἡμῶν, Χριστὸς ὁ
Βασιλεὺς Ἰσραὴλ.

ποδεξαι Ἰουδαία τὸν Βασιλέα· ἰδοὺ γὰρ
πρὸς τὸ Παῖθος, ἔρχεται ἐκουσίως, ἵνα

παῖθη καὶ σώσῃ, τοὺς κρᾶζοντας ἀκαταπαύ-
στος· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, Σταυρῶ σώ-
σαι τὰ σύμπαντα.

Μετέστρεψεν Ἰουδαία τὰς ἑορτάς σου εἰς
πένθος ὁ Δεσπότης, κατὰ τὴν προφη-
τείαν· θεοκτόνος γὰρ ὤφθη, τοῦ στρέψαντος
ποτὲ τὴν πέτραν, καὶ τὴν ἀκρότομον εἰς ὕ-
δατα, καὶ λίμνας καθὼς ψαλλεὶ Δαυὶδ.

Δόξα.

Ἄλλοτριον τοῖς ἀνόμοις τὸ σὲ δοξάζειν, τὴν
ἀναρχον οὐσίαν, Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ
τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἄκτιστον παντοκρατο-
ρίαν· δι' ἧς ὁ σύμπας Κόσμος ἠδραστὰι, τῷ
νεύματι τοῦ θεοῦ κράτους αὐτῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον.

Προσάγομεν εἰς πρεσβείαν τὴν Θεοτόκον·
αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις, καὶ τῶν σῶν Ἀπο-
στόλων, κοινωνοὺς ἡμᾶς ποιήσον, Δέσποτα
τῶν ἀγαθῶν σου, καὶ τῆς λαμπρότητος ἀξίωσον,
Σωτῆρ τῆς Ἀναστάσεώς σου.

Ἰστίον, ὅτι κατὰ τὴν ἀγίαν καὶ μεγάλην Ἑβδομάδα,
ἅπαξ πληροῦμεν τὸ Ψαλτήριον, καὶ λέγομεν τῇ μεγάλῃ
Δευτέρᾳ, εἰς τὸν Ὁρθρον, Καθίσματα γ'. καὶ εἰς τὴν
Τριθίκτην β', ἐμείως καὶ τῇ μεγάλῃ Τρίτῃ· καὶ τε-
λειῶται τῇ μεγάλῃ Τετάρτῃ· ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ
στιχολογεῖται ὁ Ἄμωμος.

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, ψάλλομεν ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους εἰς Ἦχον πλ. δ'. τὸ, Ἀλληλαῖα· εἰδ' οὕτω, τὸ παρὸν Τροπάριον, μετὰ μέλους καὶ αὐτό·

Ἦχος πλ. δ'.

Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός· καὶ μακάριος ὁ δούλος, ὃν εὕρησει γρηγοροῦντα· ἀνάξιος δὲ πάλιν, ὃν εὕρησει ραθυμοῦντα. Βλέπε οὖν ψυχὴ μου, μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῆς, ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῆς, καὶ τῆς βασιλείας ἔξω κλεισθῆς· ἀλλὰ ἀνάτηψον κράζουσα· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, εἰ ὁ Θεός· διὰ τῆς Θεοτόκου, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐκ τρίτου.

Ἔπειτα στιχολογοῦμεν τὸ Ψαλτήριον, μετὰ τῶν μετανοιών. Μετὰ δὲ τὴν α'. Στιχολογίαν, τὸ παρὸν Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὰ Πάθη τὰ σεπτά, ἡ παροῦσα ἡμέρα, ὡς φῶτα σωστικά, ἀνατέλλει τῷ Κόσμῳ· Χριστὸς γὰρ ἐπέιγεται, τοῦ παθεῖν ἀγαθότητι· ὁ τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ δρακί περιέχων, καταδέχεται, ἀναρτηθῆναι ἐν ξύλῳ, τοῦ σώσαι τὸν ἄνθρωπον.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα· Ὁμοιον.

Ἄρατε Κριτᾶ, ἐν σαρκὶ πῶς ὤραϊθης, καὶ ἔρχη ὑπ' ἀνδρῶν, παρανέμων κτανθῆναι, ἡμῶν τὸ κατάκριμα, κατακρίνων τῷ πάθει σου. Ὅθεν αἰνεσιν, μεγαλωσύνην καὶ δόξαν, ἀναπέμποντες, τῇ ἐξουσίᾳ σου Λόγε, συμφῶνως προσφέρομεν.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἕτερον Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν, καὶ Λόγον.

Τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου ταῖς ἀπαρχάς, ἡ παροῦσα ἡμέρα λαμπροφορεῖ. Δεῦτε οὖν φίλοιστοι, ὑπαντήσωμεν ἅμασιν· ὁ γὰρ ἠτίστης ἔρχεται, σταυρὸν καταδέξασθαι, ἵτασμός καὶ μάστιγας, Πιλατῷ κρωόμενος· ὅθεν καὶ ἐκ δούλου, ραπισθεὶς ἐπὶ κόρρης, πάντα προσίσταται, ἵνα σώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Διὰ τοῦτο βοήσωμεν· Φιλάνθρωπε Χριστέ ὁ Θεὸς τῶν πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄρεσιν, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὰ ἄχραντα Πάθη σου.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Καὶ εὐθύς ὁ Ἱερεὺς· Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξωθῆναι· καὶ λέγει τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπαναίγων ὁ Ἰησοῦς.

Μετὰ δὲ τὸν Ν'. ψάλλομεν τὸ ἐπομενον Τριώδιον, τοὺς Εἱρμούς ἀνά β'. καὶ τὰ Τροπάρια ἀνά δ'. ὕστερον δὲ πάλιν, Καταβασίαι αἱ αὐτοὶ Εἱρμοί, ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν.

Τριώδιον, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τῇ Δευτέρᾳ.

Ποίημα ἑορμαῖ Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἱρμός.

- Τῷ τῆν ἄβατον, κυμαινομένην θάλασσαν
- θείῳ αὐτοῦ προστάγματι, ἀναξηράναν
- τι, καὶ πεζεύσαι δι' αὐτῆς, τὸν Ἰσραηλίτην
- λαὸν καθοδηγήσαντι, Κυριῷ ἄσωμεν· ἐνδοξῶς
- γὰρ δεδοξασται.

Τροπάρια.

Ἡ ἀπόρρητος, Λόγου Θεοῦ κατάβασις, ὅπερ Χριστὸς αὐτὸς ἐστὶ, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, τὸ Θεὸς οὐχ ἄρπαγμόν, εἶναι ἡγησάμενος, ἐν τῷ μορφοῦσθαι δούλον, δακνύει τοῖς Μαθηταῖς· ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται.

Διακονῆσαι, αὐτὸς ἐλήλυθα, οὐ τὴν μορφήν ὁ Πλαστουργός, ἐκὼν περίκειμαι, τῷ πτωχεύσαντι Ἀδὰμ, ὁ πλουτῶν Θεότητι, θείναι ἐμήν τε αὐτοῦ, ψυχὴν ἀντίλυτρον, ὁ ἀπαθείς Θεότητι.

Καταβασία. Τῷ τὴν ἄβατον.

Κοντάκιον. Ήχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ο Ἰακώβ ὠδύρετο, τοῦ Ἰωσήφ τὴν στέρρην, καὶ ὁ γενναῖος ἐκάθητο ἄρματι, ὡς βασιλεὺς τιμώμενος· τῆς Αἰγυπτίας γὰρ τότε ταῖς ἡδοναῖς μὴ δουλεύσας, ἀντεδοξάζετο παρὰ τοῦ βλέποντος τὰς τῶν ἀνθρώπων καρδίας, καὶ νέμοντος στέφος ἄφθαρτον.

Ὁ Οἶκος.

Επί τῷ ὄδυρμῷ νῦν προσθήσωμεν ὄδυρμόν, καὶ ἐκχέωμεν δάκρυα, μετὰ τοῦ Ἰακώβ συγκοπτόμενοι, Ἰωσήφ τὸν αἰοίδιμον καὶ σώφρονα, τὸν δουλωθέντα μὲν τῷ σώματι, τὴν ψυχὴν δὲ ἀδουλωτον συντηροῦντα, καὶ Αἰγυπτῷ παντὸς κυριεύσαντα· ὁ Θεὸς γὰρ παρέχει τοῖς δούλοις αὐτοῦ, στέφος ἄφθαρτον.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Δευτέρᾳ, μνήσαν ποιούμεθα τοῦ μακαρίου Ἰωσήφ τοῦ Παγκαίου, καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου καταραθείσης καὶ ξηραθείσης Συκῆς.

Στίχοι εἰς τὸν Πάγκαλον Ἰωσήφ.

Σώφρων Ἰωσήφ, δίκαιος κραιτῶρ ὦφθη,
Καὶ σιτοδότης ὦ καλῶν θημωνία!

Ἔτεροι, εἰς τὴν ξηραθειῶσαν Συκῆν.

Τὴν Συναγωγὴν, συκῆν Χριστὸς, Ἑβραίων,
Καρπῶν ἄμοιρον πνευματικῶν εἰκάζων,

Ἀρᾷ ξηραίνει ἥς φύγωμεν τὸ πάθος.

Απὸ τῆς σήμερον ἄρχονται τὰ ἅγια Πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ πρῶτον πάντων λαμβάνεται εἰς τύπον αὐτοῦ Ἰωσήφ ὁ Πάγκαλος. Οὗτος μὲν οὖν υἱὸς ἦν ὕστερος τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ἐκ τῆς Ραχὴλ αὐτῷ γεννηθεὶς, παρὰ δὲ τῶν ἰδίων ἀδελφῶν φθονηθεὶς ἐκ τινῶν ὄνειράτων, πρῶτον μὲν εἰς ὄρυγμα λάκκου κρύπτεται, καὶ ὁ Πατὴρ αὐτοῦ παρὰ τῶν παιδῶν, ἀπάτη διὰ τοῦ ἡμαγμένου ἱματίου κλέπτεται, ὡς ὑπὸ θηρίου ἐβρώθη. Εἶτα τριακοντα ἀργυρίοις πιπράσκειται τοῖς Ἰσμαηλίταις, οἵτινες πάλιν ἀπεμπωλοῦσι τοῦτον Πεντηεφθῆ τῷ ἀρχιευνούχῳ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων Φαραῶ. Ἐπιμανείσης δὲ τῆς κυρίας αὐτοῦ ἐπὶ τῇ σωφροσύνῃ τοῦ νεανίσκου, ἐπεὶ μὴ τὸ παράνομον πράξει ἠθέλησε, τὸν χιτῶνα καταλιπὼν, ὤχετο. Ἡ δὲ τῷ κυρίῳ αὐτοῦ διαβάλλει αὐτόν, καὶ δε-

σμά καὶ φυλακὴ πικρὰ τοῦτον δέχεται. Εἶτα διὰ τῆς ἐπιλύσεως τῶν ὄνειράτων ἐξάγεται, καὶ τῷ Βασιλεῖ ἐμφανίζεται, καὶ κύριος πάσης τῆς Αἰγύπτου καθίσταται. Αὐτὸς δὲ διὰ τῆς σιτοδοσίας, τοῖς ἀδελφοῖς φανερός γίνεται, καὶ τὸ σύμπαν τῆς αὐτοῦ βιοτικῆς ἀρίστως διαγαγὼν, ἐν Αἰγύπτῳ θνήσκει, μέγας ἐπὶ σωφροσύνῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ καλοῖς γνωριζόμενος. Εἰκὼν δὲ οὗτος Χριστοῦ, ἐτι καὶ ὁ Χριστὸς παρὰ τῶν ὁμοφύλων Ἰουδαίων φθονεῖται, καὶ παρὰ τοῦ μαθητοῦ τριακοντα ἀργυρίοις πιπράσκειται, καὶ εἰς τὸν ζοφῶδη καὶ σκοτεινὸν λάκκον, τὸν τάφον ἐγκλείεται· κἀκεῖθεν αὐταξουσίως ἀναρράγεις, βασιλεύει τῆς Αἰγύπτου, κατὰ τῆς ἀμαρτίας δηλαδὴ πάσης, καὶ κατὰ κράτος ταύτην νικά, τοῦ Κόσμου τε παντὸς ἄρχει, καὶ φιλανθρώπως ἐξωνεῖται ἡμᾶς διὰ τῆς μυστικῆς σιτοδοσίας, ὡς ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν δεύς, καὶ ἐτι τρίφει ἡμᾶς οὐρανίῳ ἄρτῳ, τῇ αὐτοῦ ζωηφόρῳ σαρκί. Κατὰ τοῦτον οὖν τὸν λόγον, ὁ Πάγκαλος Ἰωσήφ ἀρτίως παραλαμβάνεται.

Ἐνταυτῷ δὲ καὶ τῆς ξηραθείσης Συκῆς μνήσαν ποιούμεθα. Διότι οἱ θεῖοι Εὐαγγελισταί, ὁ Ματθαῖος δηλαδὴ, καὶ ὁ Μάρκος, μετὰ τὴν τῶν Βαίῶν διήγησιν, ἐπιφέρουσιν· ὁ μὲν Μάρκος· « Τῇ ἐπαύριον ἐξεληθέντων αὐτῶν ἀπὸ Βηθανίας, ἐπέειπασε· καὶ ἰδὼν συκῆν μακρόθεν ἔχουσαν φύλλα, ἦλθεν εἰ ἄρα εὐρήσει· τι ἐν αὐτῇ· καὶ ἰλθὼν ἐπ' αὐτὴν, οὐδὲν εὗρεν, εἰμὴ φύλλα· οὐ γὰρ ἦν καιρὸς σύκων· καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μηκέτι ἐκ σοῦ εἰς τὸν αἰῶνα οὐδεὶς καρπὸν φάγοι ». Ὁ δὲ Ματθαῖος· « Πρωτὰς δὲ ἐπανάγων εἰς τὴν πόλιν, ἐπέειπασε· καὶ ἰδὼν συκῆν μίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἦλθεν ἐπ' αὐτήν, καὶ οὐδὲν εὗρεν ἐν αὐτῇ, εἰμὴ φύλλα μόνον· καὶ λέγει αὐτῇ· Μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐξηράνθη παραχρῆμα ἡ συκῆ ». Συκῆ οὖν ἴστιν ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων, ἐφ' ἣ μὴ τὸν ἀνήκουτα καρπὸν ὁ Σωτὴρ εὐρηκῶς, εἰ μὴ μόνον τὸ σκιάζον τοῦ νόμου, καὶ τοῦτο ἀφείλετο ἀπ' αὐτῶν, ἀργὴν παντάπασιν ἐργασάμενος. Εἰδέ τις ἔροιτο, διὰ τί τὸ ἄψυχον ξύλον ξηρὸν γέγονε, τὴν κατάραν λαβὼν, μὴ πταῖσαν; μανθανέτω, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ὀρώντες τὸν Χριστὸν αἰεὶ πάντας εὐεργετοῦντα, μήτινι δὲ τὸ τυχὸν λυπηρὸν ἐργασάμενον, ἐνόμιζον μόνον δύναμιν ἔχειν εὐεργετεῖν, κακοποιεῖν δὲ οὐ· φιλάνθρωπος δὲ ὢν ὁ Διοπάτης, οὐκ ἠθέλησεν ἐπ' ἀνθρώπῳ δεῖξαι καὶ τοῦτο δύνασθαι. Ἴνα τοῖνον πείσῃ τὸν ἀχάριστον δῆμον, ἐτι ἔχει δύναμιν καὶ πρὸς τιμωρίαν ἀρκοῦσαν, ὡς δὲ ἀγαθός, οὐ βούλεται, εἰς ἄψυχον καὶ ἀναίσθητον φύσιν τὴν τιμωρίαν ἐργάζεσθαι. Ἄμα δὲ καὶ ἀπόρρητός τις λόγος ἴστί, παρὰ γερόντων σοφῶν εἰς ἡμᾶς διαφοιτήσας, ὡς φησὶν ὁ Πηλουσιώτης Ἰσίδωρος· ἐτι τὸ ξύλον τῆς παραβάσεως τοῦτο ἦν, οὐ καὶ τοῖς φυλλοῖς εἰς σκέπην οἱ παραβάτες ἐχρήσαντο. Ὅθεν καὶ κατηράθη παρὰ Χριστοῦ φιλανθρώπως, ἐπειδὴ τότε τοῦτο οὐκ ἔπαθε, μηκέτι καρπὸν ἐ-

νεγκειν αιτιον αμαρτίας. Ὅτι δὲ ἡ ἀμαρτία πρὸς τὴν σικκὴν ἀπεικάζεται, εὐδηλον· ἔχει γὰρ τὸ γλυκεζεν τῆς ἡδονῆς, τὸ κολλητικὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ τὸ τραχύνον ὑστερον καὶ δριμύσσον διὰ τῆς συνειδήσεως. Πλὴν τοῖς Πατράσιον ἐνταῦθα ἡ τῆς σικκῆς ἱστορία, διὰ μετένυξιν τίθειται, ὡς ὁ Ἰωσήφ, διὰ τὸν τύπον φέρειν Χριστοῦ. Ἔστι δὲ σικκὴ ψυχὴ πᾶσα, παντὸς πνευματικοῦ καρποῦ ἄμοιρος· ἐν ἡ πρωίας, κατὰ τὴν παροῦσαν δηλαδὴ ζωὴν, μὴ εὐρίσκων ὁ Κύριος ἀνάπαυσιν ἐπ' αὐτήν, ξηραίνει αὐτήν δι' ἀρᾶς, καὶ εἰς τὸ αἰώνιον παραπέμπει πῦρ, καὶ στήλη τις ἴσταται κατεξηραμένη, δειμαίνουσα τοῦς μὴ πράσσοντας τὸν ἀνήκοντα τῆς ἀρετῆς καρπὸν.

Ταῖς τοῦ Παγκάλου Ἰωσήφ πρεσβεΐαις, Χριστὸς ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

- **Ε**φριξε Παίδων εὐαγῶν, τὸ ὁμόστολον
- **Ε**ψυχῆς ἄσπιλον σῶμα, καὶ εἶξε τὸ
- τραφέν, ἐν ἀπειρῷ ὕλῃ ἀκράματον πῦρ.
- Ἀειζῶου δὲ ἐκμαρανθείσης φλογός, διαωνί-
- ζων ὕμνος ἀνεμίλπετο· Τὸν Κύριον πάντα
- τὰ ἔργα ὕμνεϊτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-
- τας τοὺς αἰῶνας. Τροπάρια.

Υμᾶς με τότε Μαθηταῖς, πάντες γινώσκονται εἰ ταῖς ἐμαῖς ἐντολαῖς τηρήσετε, φησὶν ὁ Σωτὴρ τοῖς φίλοις πρὸς Παύλος μολῶν. Εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς, καὶ πᾶσι· καὶ ταπεινά φρονοῦντες, ἀνυψώθητε· καὶ Κύριον γινώσκοντές με ὕμνεϊτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ταῖς ἐμπαλιν ὑμῖν, ἐθνικῆς ἔστω τὸ κρείττος ὁμογενῶν· οὐ κληρὸς γὰρ ἐμός, τυραννὶς δὲ γνώμη αὐθαίρετος. Ὁ οὖν πρόκρετος ἐν ὑμῖν εἶναι θελῶν, τῶν ἄλλων ἔστω πάντων ἐσχάτωτερος· καὶ Κύριον γινώσκοντές με ὕμνεϊτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀινοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Καταβασία. Ἐφριξε Παίδων εὐαγῶν.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- **Ε**μεγαλυνας Χριστὸν, τὴν τεκοῦσάν σε Θεο-
- τόκον, ἀφ' ἧς ὁ πλάστης ἡμῶν, ὁμοιο-
- παθὲς περιέθου σῶμα, τὸ τῶν ἡμετέρων λυ-
- τήριον ἀγνωσμάτων· ταύτην μακαρίζοντες,
- πᾶσαι γενεαί, σὲ μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ρῦπον πάντα ἐμπαθῆ, ἀπώσαίμενοι, ἐπάξιον τῆς θείας Βασιλείας, γνώμην ἀναλάβετε ἔμφρονα, τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις προέφης, ἢ πάντων σοφία, ἐν ἡ δοξασθήσεσθε, λάμποντες ἡλίου τηλαυγέστερον.

Αφορῶντες εἰς ἐμὲ, εἶπας Κύριε τοῖς σεσημασμένοις τοῦ Μαθηταῖς, μὴ φρονεῖτε ὑψηλά, ἀλλὰ συναπαχθητε τοῖς ταπεινοῖς· ἐμὸν ὅπερ πίνω, πίστε πατήριον, ὅτι ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς, ἐμοὶ συνδοξασθήσεσθε.

Καταβασία. Ἐμεγαλυνας Χριστὸν.

Ἐξαποστειλάριον αὐτόμελον, ψαλλόμενον ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους. Ἦχος γ'.

Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω, Σωτὴρ μου κεκοσμημένον, καὶ ἔνδυμα ἐκ ἔχω, ἵνα εἰσελθῶ ἐν αὐτῷ· λάμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς, Φωτοδότα, καὶ σῶσόν με. Ἐκ τρίτου. Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες αὐτά. Ἦχος α'.

Ερχόμενος ὁ Κύριος, πρὸς τὸ ἐκαύσιον Παύλος, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγεν ἐν τῇ ὁδῷ· Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα, καὶ παραδοθήσεται ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ. Δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς, κεκαθαρμέναις διανοαῖαις, συμπορευθῶμεν αὐτῷ, καὶ συσταυρωθῶμεν, καὶ νεκρωθῶμεν δι' αὐτόν, ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς· ἵνα καὶ συζησωμεν αὐτῷ, καὶ ἀκούσωμεν βοῶντος αὐτοῦ· Οὐκέτι εἰς τὴν ἐπίγειον Ἱερουσαλήμ, διὰ τὸ παθεῖν, ἀλλὰ ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου, καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεόν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν· καὶ συνανυψῶ ὑμᾶς εἰς τὴν ἀνω Ἱερουσαλήμ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.

Ἦχος πλ. α'.

Θθάσαντες πισταί, τὸ σωτήριον Παύλος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀφατον αὐτοῦ μακροθυμίαν δοξάσωμεν· ὅπως τῇ αὐτῇ εὐσπλαγχνίᾳ, συνεγείρη καὶ ἡμᾶς, νεκρωθέντας τῇ ἀμαρτίᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐρχόμενος πρὸς τὸ Παύλος, τῆς ἰδίους στηριζῶν Μαθηταῖς ἔλεγες, κατ' ἰδίαν παραλαβὼν αὐτούς· Πῶς τῶν ῥημάτων μου ἀμνημονεῖτε, ὧν παλαι εἶπον ὑμῖν, ὅτι Προφήτην πάντα οὐ γέγραπται, εἰ μὴ ἐν Ἱερουσαλήμ ἀποκτανθῆναι; Νῦν οὖν καιρὸς ἐφέστηκεν, ὃν εἶπον ὑμῖν· ἰδοὺ γὰρ παραδίδομαι, ἀμαρτωλῶν χερσὶν ἐμπαιχθῆναι, οἱ καὶ σταυρῷ με προσπήξαντες, ταφῇ παραδόντες, ἐβδελυγμένον λογιῶνται ὡς νεκρὸν· ὁμῶς θαρσεῖτε· τρίμερος γὰρ ἐγεύρομαι, εἰς ἀγαλλίασιν πιστῶν, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Εἶτα, Σοὶ δόξα πρέπει, Κύριε ὁ Θεός· τῷ Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς. Δόξα ἐν ὑψί-

στοις Θεῶ, κτλ. Ὁ Ἱερεὺς τὸ Πληρώσωμεν τὴν δέησιν· καὶ τὴν Ἐκφώνησιν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ παρόντα Στιχ. Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. α΄.

Κύριε, πρὸς τὸ μυστήριον τὸ ἀπόρρητον τῆς σῆς οἰκονομίας, οὐκ ἐξαρκούσα ἡ τῶν ἐκ Ζεβεδαίου μήτηρ, ἠτεῖτό σοι προσκαιροῦ βασιλείας τιμῆν, τοῖς ἑαυτῆς δωρήσασθαι τέκνοις· ἀλλ' ἀντὶ ταύτης, ποτήριον θανάτου ἐπηγγείλω πειν τοῖς φίλοις σου· ὃ ποτήριον πρὸ τούτων, πειν ὁ αὐτὸς ἔλεγε, ἀμαρτημάτων καθαρτήριον. Διὸ σοι βοῶμεν· Ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν, δόξα σοι.

Στιχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτὸ τοῦ ἐλέους σου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε, τὰ τελεώτατα φρονεῖν, τοὺς οἰκείους παιδεύων Μαθηταῖς, μὴ ὁμοιοῦσθαι τοῖς ἔθνεσιν ἔλεγε, εἰς τὸ κατάρχειν τῶν ἐλαχιστέρων· οὐχ οὕτω γὰρ ἔσται ὑμῖν, τοῖς ἐμοῖς Μαθηταῖς, ὅτι πτωχὸς θείων ὑπάρχω· ὁ πρῶτος οὖν ὑμῶν, ἔστω πάντων διάκονος, ὁ δὲ ἄρχων, ὡς ὁ ἀρχόμενος, ὁ προκριθεὶς δὲ ὡς ὁ ἔσχατος· καὶ γὰρ ἐλήλυθα αὐτὸς, τῷ πτωχεύσαντι Ἀδὰμ διακονῆσαι, καὶ λύτρον δοῦναι ἀντὶ πολλῶν, τὴν ψυχὴν τῶν βοῶντων μοι, Δόξα σοι.

Στιχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Ἦχος πλ. δ΄.

Τῆς ξηραθείσης συκῆς διὰ τὴν ἀκαρπίαν, τὸ ἐπιτίμιον φοβηθέντες ἀδελφοί, καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας, προσάξωμεν Χριστῷ, τῷ παρέχοντι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Δευτέραν Εὐάν τὴν Αἴγυπτίαν, εὐρών ὁ δράκων, διὰ ῥημάτων, ἔσπευδε κολακείαις, ὑποσκελίσαι τὸν Ἰωσήφ· ἀλλ' αὐτὸς καταλιπὼν τὸν χιτῶνα, ἔφυγε τὴν ἀμαρτίαν, καὶ γυμνὸς οὐκ ἠσχύνετο, ὡς ὁ Πρωτόπλαστος, πρὸ τῆς παρακοῆς· αὐτοῦ ταῖς ἰνεσίαις Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα τὸ, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι· τὸ Τρισάγιον· τὸ Ἀπολυτίκιον, Ἐν τῷ Ναῶ ἐστῶτες τῆς δόξης σου· τὸ, Κύριε ἐλέησον μί. Τὴν τιμιωτέραν· Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ. Ὁ Ἱερεὺς· Ὁ ὢν εὐλογητός. Καὶ ἡμεῖς λέγομεν τὸ, Ἐπουράνιε Βασιλεῦ· καὶ ποιούμεν Μετανοίας τὰς γ΄. μεγάλας, μετὰ καὶ τῆς Εὐχῆς τῆ ἁγίου Ἐφραίμ, καὶ τὰς ἑτέρας μικραῖς β΄.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἰστίον, ὅτι ἐν τῇ παρουσίᾳ Μεγάλῃ Ἑβδομαδίᾳ ἡ Τριδέκτη Ὦρα μόνον στιχολογεῖται· ἡ Πρώτη δὲ καὶ ἡ Εὐνάτη αὐ στιχολογοῦνται, ἀλλὰ μόνον ψάλλονται τρίψαλμοι. Ἀναγινώσκειται δὲ καὶ τὸ Τετραευαγγέλιον σήμερον καὶ αὐρίου, καὶ πληροῦται τῇ Τετάρτῃ.

Ἐν τῇ Ἀκολουθίᾳ τῶν Ὦρῶν, εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος πλ. β΄.

Ἐν ψυχῇ συντετριμμένῃ, προσπίπτομέν σοι, καὶ δεόμεθα σου Σωτῆρ τοῦ Κόσμου· Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς τῶν μετανοούντων.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς ρκϛ.

Ἐν τῷ ἐπιστρέφαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών.

Στιχ. Τότε ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα ἡμῶν.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α΄. 4.

Ἐγένετο ἐν τῷ τριακοστῷ ἔτει, ἐν τῷ τετάρτῳ μηνί, πέμπτη τοῦ μηνός, καὶ ἐγὼ ἦμην ἐν μέσῳ τῆς αἰχμαλωσίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ· καὶ ἠνοιχθήσαν οἱ οὐρανοί· καὶ εἶδον ὄρασιν Θεοῦ, πέμπτη τοῦ μηνός, τοῦτο τὸ ἔτος τὸ πέμπτον τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ βασιλέως Ἰωακείμ. Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίῳ πρὸς Ἰεζεκιήλ, υἱὸν Βουζει, τὸν Ἰσραῖα, ἐν γῇ Χαλδαιῶν, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ· καὶ ἐγένετο ἐπ' ἐμέ χεὶρ Κυρίου. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πνεῦμα ἐξαῖρον ἦρχετο ἀπὸ Βορρᾶ, καὶ νεφέλη μεγάλη ἐν αὐτῷ, καὶ φέγγος κύκλω αὐτοῦ, καὶ πῦρ ἐξαστραίπτον· καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ὡς ὄρασις ἠλέκτρον ἐν μέσῳ τοῦ πυρός, καὶ φέγγος ἐν αὐτῷ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὡς ὁμοίωμα τεσσάρων ζώων. Καὶ αὕτη ἡ ὄρασις αὐτῶν, ὁμοίωμα ἀνθρώπου ἐπ' αὐτοῖς· καὶ τέσσαρα πρόσωπα τῷ ἐνὶ, καὶ τέσσαρες πτέρυγες τῷ ἐνὶ· καὶ τὰ σκέλη αὐτῶν ὄρθια, καὶ πτερωτοὶ οἱ πόδες αὐτῶν, καὶ σπινθῆρες ὡς ἐξαστραίπτων χαλκός, καὶ ἑλαφραὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν· καὶ χεὶρ ἀνθρώπου ὑποκάτωθεν τῶν πτερυγῶν αὐτῶν ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αὐτῶν, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, καὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν τῶν τεσσάρων, ἐχόμεναι ἑτέρα τῆς ἑτέρας· καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν τῶν τεσσάρων οὐκ ἐπιστρέφοντο ἐν τῷ βαδίζειν αὐτά· ἕκαστον ἀπέναντι τοῦ προσώπου αὐτῶν ἐπορεύοντο. Καὶ ὁμοίωσις τῶν προσώπων αὐτῶν, πρόσωπον ἀνθρώπου, καὶ

πρόσωπον λέοντος ἐκ δεξιῶν τοῖς τέσσαρσι, καὶ πρόσωπον μόσχου ἐξ ἀριστερῶν τοῖς τέσσαρσι, καὶ πρόσωπον αἰετοῦ τοῖς τέσσαρσι· καὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι ἄνωθεν τοῖς τέσσαρσιν, ἑκατέρῳ δύο συνεζευγμέναι πρὸς ἀλλήλας, καὶ δύο ἐπεκάλυπτον ἐπάνω τοῦ σώματος αὐτῶν. Καὶ ἑκάτερον κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπορεύετο· οὐ ἂν ἦ τὸ πνεῦμα πορευόμενον, ἐπορεύοντο, καὶ οὐκ ἐπέστρεφον. Καὶ ἐν μέσῳ τῶν ζώων ὄρασις, ὡς ἀνθρώπων πυρὸς καιομένων, ὡς ὄψις λαμπάδων συστρεφομένων ἀναμέσον, τῶν ζώων· καὶ φέγγος τοῦ πυρὸς, καὶ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐξεπορεύετο ἀστραπή· καὶ τὰ ζῶα ἔτρεχον, καὶ ἀνέκαμπτον ὡς εἶδος τοῦ Βεζέκ. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ τροχὸς εἰς ἐπὶ τῆς γῆς, ἐχόμενος τῶν ζώων τοῖς τέσσαρσι· καὶ τὸ εἶδος τῶν τροχῶν ὡς εἶδος θαρσεῖς, καὶ ὁμοίωμα καὶ τὸ ποίημα αὐτῶν ἐν τοῖς τέσσαρσι· καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν ἦν, καθὼς ἂν εἴη τροχὸς ἐν τροχῷ. Ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αὐτῶν ἐπορεύοντο, καὶ οὐκ ἐπέστρεφον ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτὰ, οὐδ' οἱ νῶτοι αὐτῶν· καὶ ὕψος ἦν αὐτοῖς. Καὶ εἶδον αὐτὰ· καὶ οἱ νῶτοι αὐτῶν, πλήρεις ὀφθαλμῶν κυκλόθεν τοῖς τέσσαρσι. Καὶ ἐν τῷ πορεύεσθαι τὰ ζῶα, ἐπορεύοντο καὶ οἱ τροχοὶ ἐχόμενοι αὐτῶν· καὶ ἐν τῷ ἐξαίρειν τὰ ζῶα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐξήροντο καὶ οἱ τροχοί. Οὐ ἂν ἦ νεφέλη, ἐκεῖ ἦν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ πορεύεσθαι· ἐπορεύοντο τὰ ζῶα, καὶ οἱ τροχοὶ ἐξήροντο σὺν αὐτοῖς· διότι πνεῦμα ζωῆς ἦν ἐν τοῖς τροχοῖς.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ρκς'.

Ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες.

Στίχ. Ἐὰν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσων.

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, ἡ συνήθης Στιχολογία τῶν, Πρὸς Κύριον. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐν τῷ Ὁρθρῷ εἰς τοὺς Αἴνους ὡς ἐφεξῆς, Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τὰ πρῶτα τέσσαρα.

Ἐρχόμενος ὁ Κύριος, πρὸς τὸ ἐκούσιον Πάθος. Φθάσαντες πιστοί, τὸ σωτήριον Πάθος.

Κύριε, ἐρχόμενος πρὸς τὸ Πάθος.

Κύριε, πρὸς τὸ μυστήριον τὸ ἀπόρρητον.

Κύριε, τὰ τελεώτατα φρονεῖν.

Τῆς ξηρανθείσης συκῆς διὰ τὴν ἀκαρπίαν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Δευτέραν Εὐαν τὴν Αἴγυπτίαν.

Εἴσοδος, μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ, Φῶς Ἰλαρόν, καὶ εὐθὺς τὰ Ἀναγνώσματα.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ψαλμὸς ρκς'.

Εὐλογῆσαι σε Κύριος ἐκ Σιών, ὁ ποιήσας τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Στ. Μακάριοι πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον. Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀναγνώσμα.

Κεφ. Α'. 1.

Ταῦτα τὰ ὀνόματα τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, τῶν εἰσπορευομένων εἰς Αἴγυπτον, ἅμα Ἰακώβ τῷ πατρὶ αὐτῶν· ἕκαστος πανοικί αὐτῶν εἰσηλθοσαν· Ρουβὴμ, Συμεὼν, Δευῖ, Ἰουδας, Ἰσασάχαρ, Ζαβουλὼν, Βενιαμὴν, Δαῖμ, καὶ Νεφθαλεὶμ, Γαδ, καὶ Ἀσὴρ· Ἰωσήφ δὲ ἦν ἐν Αἴγυπτῳ. Ἦσαν δὲ πᾶσαι αἱ ψυχαί, αἱ ἐξελθούσαι ἐκ μηροῦ Ἰακώβ, πέντε καὶ ἑβδομήκοντα. Ἐτελεύτησε δὲ Ἰωσήφ, καὶ πάντες οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πᾶσα ἡ γενεὰ ἐκείνη. Οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ηὐξήθησαν, καὶ ἐπληθύνθησαν, καὶ χυδαῖοι ἐγένοντο, καὶ κατίσχυον σφόδρα σφόδρα· ἐπλήθυνε δὲ ἡ γῆς αὐτοῖς. Ἀνέστη δὲ βασιλεὺς ἕτερος ἐπ' Αἴγυπτον, ὃς οὐκ ᾔδει τὸν Ἰωσήφ. Εἶπε δὲ τῷ ἔθνει αὐτοῦ· Ἰδοὺ, τὸ ἔθνος τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ μέγα πλῆθος, καὶ ἰσχύει ὑπὲρ ἡμᾶς· δεῦτε οὖν, κατασοφισώμεθα αὐτούς, μήποτε πληθυνθῆ· καὶ ἠνέκα ἂν ἡμῖν συμβῆ πόλεμος, προστεθήσονται καὶ οὗτοι πρὸς τοὺς ὑπεναντίους, καὶ ἐκπολεμήσαντες ἡμᾶς, ἐξελεύσονται ἐκ τῆς γῆς. Καὶ ἐπέστησεν αὐτοῖς ἐπιστάτας τῶν ἔργων, ἵνα κακώσωσιν αὐτούς ἐν τοῖς ἔργοις· καὶ ἠκοδόμησαν πόλεις ὀχυραῖς τῷ Φαραῶ, τὴν τε Πειθῶ, Ῥαμεσσῆ, καὶ τὴν Ὠν, ἣν ἔστιν Ἡλιούπολις. Καθότι δὲ αὐτοὺς ἐταπείνου, τοσοῦτω πλείους ἐγίνοντο, καὶ ἰσχυον σφόδρα σφόδρα. Καὶ ἐβδελύσσοντο οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ· καὶ κατεδυναστέυσον οἱ Αἰγύπτιοι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ βία· καὶ κατωδύνων αὐτῶν τὴν ζωὴν ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς σκληροῖς τῷ πληθῶ, καὶ τῇ πλινθείᾳ, καὶ πᾶσι τοῖς ἔργοις τοῖς ἐν ταῖς πεδίοις, κατὰ πάντα τὰ ἔργα, ὧν κατεδουλοῦντο αὐτοὺς μετὰ βίας. Καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων ταῖς μαίαις τῶν Ἑβραίων, τῇ μιᾷ αὐτῶν ὄνομα Σεπφόρα,

καὶ τὸ ὄνομα τῆς δευτέρας Φουά· καὶ εἶπεν αὐταῖς· Ὅταν μαιούσθε τὰς Ἑβραίας, καὶ ὡσι πρὸς τὸ τίκτειν, εἰν μὲν ἄρσεν ἢ, ἀποκτείνετε αὐτό· εἰν δὲ θῆλυ, περιποιεῖσθε αὐτό. Ἐφοβήθησαν δὲ αἱ μαῖαι τὸν Θεόν, καὶ ἐκ ἐποίησαν καθ' ὅτι συνέταξεν αὐταῖς ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου· καὶ ἐζωογόνουν τὰ ἄρσενα. Ἐκάλεσε δὲ ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου τὰς μαῖας, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τί ὅτι ἐποίησατε τὸ πρᾶγμα τοῦτο, καὶ ἐζωογονεῖτε τὰ ἄρσενα; Εἶπαν δὲ αἱ μαῖαι τῷ Φαραῶ· Οὐχ ὡς αἱ γυναῖκες Αἰγύπτου αἱ Ἑβραῖαι· τίκτους γὰρ πρὶν ἢ εἰσελθεῖν πρὸς αὐταῖς τὰς μαῖας, καὶ ἔτικτον. Ἐὖ δὲ ἐποίει ὁ Θεὸς ταῖς μαῖαις· καὶ ἐπλήθυνεν ὁ λαὸς, καὶ ἴσχυε σφόδρα.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'. Ψαλμὸς ρκη.

Εὐλογηκάμεν ὑμᾶς ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ἔτ. Πλεονάκεις ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου.

Ἰωβ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 1.

Ανθρώπος τις ἦν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ Αὐσίτιδι, ὃ ὄνομα Ἰωβ· καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀμεμπτος, δίκαιος, ἀληθινός, Θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντός πονηροῦ πράγματος. Ἐγένοντο δὲ αὐτῷ υἱοὶ ἑπτὰ, καὶ θυγατέρες τρεῖς· καὶ ἦν τὰ κτήνη αὐτοῦ, πρόβατα ἑπτακισχίλια, κάμηλοι τρισχίλια, ζεύγη βοῶν πεντακόσια, θῆλεια ὄνοι νομαῖδες πεντακόσαιοι, καὶ ὑπηρεσία πολλὴ σφόδρα, καὶ ἔργα μεγάλα ἦν αὐτῷ ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εὐγενῆς τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν. Συμπορευόμενοι δὲ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους, ἐποίουν πότον καθ' ἑκάστην ἡμέραν, συμπαραλαμβάνοντες ἅμα καὶ τὰς τρεῖς ἀδελφὰς αὐτῶν, ἐσθίειν καὶ πίνειν μετ' αὐτῶν. Καὶ ὡς ἂν συνετελέσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ πότου, ἀπέστελλεν Ἰωβ, καὶ ἐκαθάριζεν αὐτοὺς ἀνστάμενος τὸ πρῶτ', καὶ προσέφερε περὶ αὐτῶν θυσίας, κατὰ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, καὶ μόσχον ἕνα περὶ ἁμαρτίας ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν. Ἐλεγε γὰρ Ἰωβ· Μήποτε οἱ υἱοὶ μου ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῶν κακὰ ἐνενόησαν πρὸς τὸν Θεόν; Οὕτως οὖν ἐποίει Ἰωβ πάσας τὰς ἡμέρας. Καὶ ἐγένετο ὡς ἡμέρα αὕτη, καὶ ἰδοὺ, ἦλθον οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστῆναι ἔναντι τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ Διάβολος ἦλθε μετ' αὐτῶν. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ· Πόθεν παραγέγονας; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Διάβολος τῷ Κυρίῳ εἶπε· Περιελθὼν τὴν γῆν, καὶ ἐμπερι-

πατήσας τὴν ὑπ' οὐρανόν, πάρειμι. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριος· Προσέσχες τῇ διανοίᾳ σου κατὰ τοῦ θεράποντός μου Ἰωβ; ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅμοιος τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνθρωπος ἀμεμπτος, δίκαιος, ἀληθινός, Θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντός πονηροῦ πράγματος; Ἀπεκρίθη ὁ Διάβολος, καὶ εἶπεν ἐναντίον Κυρίου· Μὴ δωρεὰν Ἰωβ σέβεται τὸν Θεόν; οὐχὶ σὺ περιέφραξας τὰ ἔξω αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔσω τῆς οἰκίας αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔξω πάντων τῶν ὄντων αὐτοῦ κύκλῳ; τὰ δὲ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ εὐλόγησας, καὶ τὰ κτήνη αὐτοῦ πολλὰ ἐποίησας ἐπὶ τῆς γῆς; ἀλλὰ ἀπόστειλον τὴν χεῖρά σου, καὶ ἄψαι πάντων, ὧν ἔχει· ἢ μὴν εἰς πρόσωπόν σου εὐλογήσει σε. Τότε εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ· Ἴδου, πάντα ὅσα ἔστιν αὐτῷ, δίδωμι ἐν τῇ χειρί σου, ἀλλ' αὐτοῦ μὴ ἄψῃ. Καὶ ἐξῆλθεν ὁ Διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου.

Ἔτα τὸ, Κατευθυνθήτω· καὶ μετὰ τοῦτο, τὸ Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, καθημένου τοῦ Ἰησοῦ.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

Ἡ αὕτη Ἀκολουθία τοῦ τε Ὁρθρου καὶ τῆς Λειτουργίας ὀφείλει γίνεσθαι καὶ ἐν τῇ Μεγάλῃ Τρίτῃ, καὶ τῇ Μεγάλῃ Τετάρτῃ, ἀπαρλλάκτως ὡς σήμερον. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς τρισὶν ἡμέραις ἐσθίομεν ξηροφαγίαν.

Τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Δευτέρας.

Εἰς τὸ Ἀποδείκνουν.

Ψάλλομεν τὸ παρὸν Τριώδιον, ποίημα

Ἀνδρέου Κρήτης.

ᾠδὴ β'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

Πρόσχε, Οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστόν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκί, ἐπίδημήσαντα.

Συνέλθωμεν, τῷ Χριστῷ πρὸς τὸ ὄρος, τῶν Ἐλαιῶν μυστικῶς, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, συναυλισθῶμεν αὐτῷ.

Ἐννόησον, ταπεινῆ μου καρδιά, τίς ἡ τοῦ μύλωνος παραβολή, ἣν προεῖπε Χριστός, καὶ νῆψον λοιπόν.

Ἐτοίμαζε, σεαυτὴν ὡς ψυχῆ μου, πρὸς τὴν σὴν ἔξοδον· ἡ παρουσία ἐγγίζει, τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ.

Ἀχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνῃ Πανύμνητε, τὸν Υἱόν σου δυσώπει, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτός.

- **Ι**δέτε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ πρὶν γενέσθαι τὸ πᾶν, καὶ πρὸ τοῦ στήναι τὴν γῆν καὶ τὸν Οὐρανὸν, γινώσκων τὰ πάντα, ὡς ὅλος ὢν ἐν Πατρὶ, καὶ ὅλον φέρων ἐν ἐμοί.

Λόγω συνέστησα, τὸν Οὐρανὸν ἅμα τῇ γῆ· συνήμην γὰρ τῷ Πατρὶ· καὶ διὰ λόγου φέρω, τὸδε τὸ πᾶν, ὡς Λόγος σοφία καὶ δύναμις καὶ εἰκὼν, καὶ συνεργὸς καὶ ἰσουργός.

Τίς χρόνους ἔθετο; τίς ὁ αἰῶνας συντηρῶν; τίς ὁ τὸ πᾶν ὀρίζων καὶ συγκινῶν; εἰμὴ ὁ ἀνάρχως, συνὼν αἰεὶ τῷ Πατρὶ, ὡσπερ ἀκτίς ἐν τῷ φωτί;

Ωτῆς ἀμέτρου σου, φιλανθρωπίας Ἰησοῦ! ἐγκώρισας γὰρ ἡμῖν, τῆς συντελείας ἀνωθεν τὸν καιρὸν, καλύψας τὴν ὥραν· τρανώσας δὲ τηλαυγῶς, τὰ ὑποδείγματα αὐτῆς.

Πάντα ἐπίστασαι, πάντα γινώσκεις Ἰησοῦ, ὡς ἔχων ὅλον ἐν σοί, τὸ πατρικὸν ἀξίωμα θεϊκῶς, καὶ ὅλον τὸ Πνεῦμα, ἐμφύτως φέρων ἐν σοί, τὸ συναϊδίον Πατρὶ.

Δέσποτα Κύριε, ὁ τῶν αἰῶνων ποσιτῆς ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς, τῆς ἱεράς ἐκείνης τότε φωνῆς, ἀκοῦσαι καλούσης, τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Πατρὸς, εἰς Βασιλείαν Οὐρανῶν.

Δόξα.

Αναρχε ἀκτιστε, Τριάς, ἀμέριστε Μονάς, ἢ τρία οὔσα καὶ ἐν, Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, εἰς ὁ Θεός, προσδέχου τὸν ὕμνον, ἐκ τῶν πληθύνων γλωσσῶν, ὡς ἐκ στομάτων φλογερῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Σκῆνωμα ἅγιον, ὠφθης Παρθένε τοῦ Θεοῦ· ἐν σοί γὰρ τῶν Οὐρανῶν ὁ Βασιλεὺς, οἰκίσας σωματικῶς, προῆλθεν ὡραῖος, τὸν ἀνδρωπὸν ἐν αὐτῷ, ἀναμορφώσας θεϊκῶς.

Κάθισμα. Ἦχος β΄.

Εὐσπλαγχνίας.

Εὐσπλαγχνία κινούμενος Χριστέ, ἐκουσίως προέρχη τοῦ παθεῖν εὐεργέτα, θείων τῶν παθῶν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καὶ τῆς ἐν τῷ Ἄδῃ κατακρίσεως· διό σου τὰ τίμια ἀνυμνοῦμεν Παθήματα, καὶ δοξαζόμεν Σωτῆρ, τὴν ἄκραν σου πάντες συγκαταβάσιν.

ᾠδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

- **Α**γγελοὶ καὶ Οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχοῦμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Δίς.

Πάντως ἤκουσας ψυχὴ, πῶς ὁ Χριστὸς ταῖς θείαις Μαθηταῖς αὐτοῦ, προανεφώνηε λίγων τὴν συντέλειαν· σὺ δὲ γνοῦσα τὸ τέλος, ἐτοιμάζου λοιπὸν· καιρὸς ἐξόδου ἦκει.

Εγnows ἄγρονε ψυχὴ, τοῦ πονηροῦ αἰκέτου τὸ ὑπόδειγμα· φοβοῦ καὶ μὴ ἀμελεῖ τοῦ χαρίσματος, οὐ ἐδέξω, οὐχ ἵνα κατακρίψης εἰς γῆν, ἀλλ' ἵνα ἐμπορευῆ.

Φαιδρυνέσθω ἡ λαμπάς, ὑπερεκχεῖσθω ταύτης καὶ τὸ ἔλαιον, ὡς ταῖς Παρθένοις τότε ἡ συμπάθεια· ἵνα εὖρης ψυχὴ μου, τὸν νυμφῶνα τότε, Χριστοῦ ἀνεωγμένον.

Εν Σαββάτῳ τὴν φυγὴν, καὶ ἐν χειμῶν λέγων ὁ Διδάσκαλος, τὴν τῆς ἐβδόμης ζάλην προαινιττεται, τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἐν ᾧ ὡσπερ χειμῶν, τὸ τέλος ἐπανήξει.

Ωσπερ τάχος ἀστραπῆς διερχομένης, οὕτω τότε ἔσσεσθαι τὴν φοβερὰν ἐκείνην τοῦ Δεσπότητος σου, παρουσίαν ψυχῆ μου, ἤκουσας· ἐτοίμη, λοιπὸν γενέσθαι σπεῦσον.

Οταν ἔλθῃ ὁ Κριτῆς, ἐν χιλιάσι τότε, μυριάσι τε Ἀγγελικῶν ταγμάτων, καὶ Δυναμίσεων, ποῖος φόβος ψυχῆ μου; ποῖος τρόμος οἴμοι! γυμνῶν ἐστώτων πάντων;

Δόξα.

Εἰς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάτος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἄμφω, ὡς Θεὸν τὰ τρία, δοξαζῶ εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταῖς πρεσβείαις ὁ Θεός, τῆς Θεοτόκου δέχου τὴν εὐχὴν ἡμῶν· ἀντικατάπεμψον δὲ τὰ ἔλεός σου, ἐπὶ πάντας πλουσίως, καὶ τὴν σὴν παράσχου, εἰρήνην τῷ λαῷ σου.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**ὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ Νομοθέτῃ,
- ἐν πυρὶ καὶ βᾶτῳ, τόκον τὸν τῆς Ἁειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν,
- ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Ηκουσας ψυχὴ, τοῦ Κριτοῦ προαναφωνεῦντος, καὶ διδάσκοντός τε, τῆς συντελείας τὸν χρόνον· ἐταίμαζε τὰ πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἔργα, μήπως ὡς ἀδόκιμος, Θεοῦ ἐκριφῆς.

Απὸ τῆς συκῆς, ᾧ ψυχὴ, διδάσκου τὸ τίλος· ὅταν ἀπαλώσῃ τὰ φύλλα, καὶ ἐκφύῃ τοὺς κλάδους, θέρους ὡρα λοιπὸν· καὶ σὺ ὅταν ταῦτα ἴδῃς, γινώθι ὅτι ἐπὶ θύραις ἐστίν.

Τίς ἐκτός σου ἄλλος, τὸν σὸν γινώσκει Πατέρα; ἢ τίς πλήν σου οἶδε, τὴν ὥραν ἢ

τὴν ἡμέραν; παρὰ σοὶ γὰρ οἱ θησαυροὶ τῆς
 γοφίας, πάντες ἐνυπάρχουσι Χριστῷ ὁ Θεός.

Βίβλοι ἀνοιγήσονται, τῶν τε θρόνων τεθέν-
 των, πράξεις διελέγχονται, γυμνῶν ἐ-
 γγώτων πάντων, οὐ μαρτύρων οὐ κατηγορῶν
 ταρόντων· τετραχλισμένα γὰρ τὰ πάντα
 θεῷ.

Ερχεται ὁ πάντων Κριτής, ἀχθῆναι εἰς κρί-
 σιν, ὁ ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῶν Χερουβὶμ ἐφε-
 ρεῦων, ὡς ὑπεύθυνος παραστῆναι Πιλάτῳ,
 καὶ πάντα παθεῖν, ἵνα σωθῇ ὁ Ἀδάμ.

Πᾶγγικε τὸ Πάσχα, ἡμῶν τὸ μέγα καὶ θεῖον·
 μετὰ δύο γὰρ ὁ Χριστὸς, προδιδάσκει ἡ-
 μέρας, τὴν τοῦ Πάθους προδιαγράφων ἡμέραν,
 ἐν ἣ τῷ Πατρὶ θῦμα προσάγεται.

Παρὰ τῷ Σταυρῷ σου, Σωτὴρ ἐστῶσα ἡ
 Μήτηρ, καὶ τὴν ἀδικόν σου σφαγὴν, κα-
 θορῶσα ἐβόα· Οἴμοι τέκνον ἐμόν, τὸ ἄδυτον
 ρέγγος, λάμπσον πᾶσιν Ἡλιε τῆς δόξης τὸ φῶς.

Δόξα.

Ο Μονὰς ἀγία, Τριάς ἢ μία Θεότης, καὶ
 Τριάς Μονὰς ὁ Θεός, τρισυπόστατε φύ-
 ρις, ἢ ὁμόκυρος καὶ ἀμέριστος δόξα, ρῦσαι τῶν
 κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εχου τὴν Μητέρα, τὴν σὴν Χριστῷ εἰς πρεσ-
 βείαν, ἵνα ταῖς ἰκεσίαις αὐτῆς, εἰρηνεύ-
 ης τὸν Κόσμον, καὶ κρατύνης τῆς βασιλείας
 τὰ σκῆπτρα, καὶ ταῖς Ἐκκλησίας σου συναΐψης
 εἰς ἓν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀκολουθίας
 τοῦ Ἀποδείπνου.

Τῆς Ἁγίας καὶ Μεγαλῆς Τριτῆς.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, ψάλλομεν τὸ, Ἀλλη-
 ούϊα, μετὰ μέλους· ὁμοίως καὶ τὸ,

Τροπαρίον. Ἦχος πλ. δ'.

Δοῦ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυ-
 κτός· καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὐρήσει
 γρηγοροῦντα· ἀνάξιος δὲ πάλιν, ὃν εὐρήσει ῥα-
 τυμοῦντα. Βλέπε σὺν ψυχὴ μου, μὴ τῷ ὕπνῳ
 κατανεχθῆς, ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῆς,
 καὶ τῆς Βασιλείας ἔξω κλεισθῆς· ἀλλὰ ἀνάμη-
 ρον κράζουσα· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεός·
 καὶ τῆς Θεοτόκου, εὐλέησον ἡμᾶς. Ἐκ γ'.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, ψάλλ-
 ομεν τὸ παρὸν Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν Νυμφίον ἀδελφοὶ ἀγαπήσωμεν, ταῖς
 λαμπάδας ἑαυτῶν εὐτρεπίσωμεν, ἐν ἀ-
 ρεταῖς ἐκλάμποντες καὶ πίστει ὀρθῇ, ἵνα ὡς
 αἱ φρόνιμοι, τοῦ Κυρίου Παρθένου, ἔτοιμοι εἰσ-
 ελθῶμεν, σὺν αὐτῷ εἰς τὴν γάμψ· ὁ γὰρ Νυμ-
 φίος δῶρον ὡς Θεός, πᾶσι παρέχει τὸν ἀφθαρ-
 τον στέφανον.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, ἕτερον Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Βουλευτήριον Σωτὴρ, παρανομίας κατὰ σοῦ,
 Ἰερεῖς καὶ Γραμματεῖς, φθόνῳ ἀθροίσαν-
 τες δεινῶς, εἰς προδοσίαν ἐκίνησαν τὸν Ἰου-
 δαν· ὅθεν ἀναιδῶς, ἐξεπορεύετο, ἐλάλει κατὰ
 σοῦ, τοῖς παρανόμοις λαοῖς· Τί μοι φησὶ παρέ-
 χετε, κἀγὼ ὑμῖν αὐτὸν παραδώσω εἰς χεῖρας
 ὑμῶν; Τῆς κατακρίσεως τούτου ρῦσαι, Κύριε
 τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ δὲ τὴν γ'. Στιχολογίαν, ἕτερον Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ο Ἰούδας τῇ γνώμῃ φιλαργυρεῖ, κατὰ τοῦ
 Διδασκαλοῦ ὁ δυσμενῆς, κινεῖται βου-
 λεύεται, μελετᾷ τὴν παραδοσιν, τοῦ φωτός
 ἐκπίπτει, τὸ σκότος δεχόμενος, συμφωνεῖ τὴν
 πράσιν, πωλεῖ τὸν ἀτίμητον· ὅθεν καὶ ἀγγό-
 νην, ἀμοιβὴν ὧν περ ἔδρα, εὐρίσκει ὁ ἄθλιος,
 καὶ ἐπώδυνον θάνατον. Τῆς αὐτοῦ ἡμᾶς λύ-
 τρωσαι, μερίδος Χριστῷ ὁ Θεός, τῶν πταισμά-
 των ἄφεσιν δωρούμενος, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ,
 τὸ ἄχραντον Πάθος σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα, τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, συμβούλιον ἔλαβον.

Ὁ Πεντηκοστός· καὶ μετὰ τούτου, Συναπτὴ
 μικρὰ· εἶτα τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὴν ὥραν ψυχῆ, τοῦ τέλους ἐννοήσασα, καὶ
 τὴν ἐκκοπήν, τῆς συκῆς δειλιάσασα, τὸ
 δοθὲν σοὶ ταλαντον, φιλοπόνως ἔργασαι ταλαί-
 πωρε, γρηγοροῦσα καὶ κράζουσα· Μὴ μείνω-
 μεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ.

Ὁ Οἶκος.

Τί ῥαθυμίαις ἀθλία ψυχῆ μου; τί φανταζῆ
 ἀκαιρῶς μερίμνας ἀφελεῖς; τί ἀσχολεῖς
 πρὸς τὰ ρέοντα; ἐσχάτη ὥρα ἐστὶν ἀπάρτι,
 καὶ χωρίζεσθαι μέλλομεν τῶν ἐνταῦθα· ἔως

καιρόν κεκτημένη, ἀνάνηψον κρίζουσα· Ἡ-
μάρτηκά σοι Σωτήρ μὴ· μὴ ἐκκόψῃς με, ὥσπερ
τὴν ἄκαρπον συκῆν, ἀλλ' ὡς εὐσπλαγχνος Χρι-
στὲ, κατοικτείρησον, φόβῳ κραυγαίζουσαν· Μὴ
μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῆ ἀγία καὶ μεγάλη Τρίτη, τῆς τῶν δέκα
Παρθένων παραβολῆς, τῆς ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγ-
γελίου, μνεῖαν ποιούμεθα.

Στίχοι.

Τρίτη μεγίστη Παρθένους δέκα φέρει,
Νίκην φερούσας ἀδεκάστου Δεσπότου.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ἀναβαίνων εἰς τὰ Ἱε-
ροσόλυμα, καὶ ἐπὶ τὸ Πάθος ἐρχόμενος, τὰς τοιαύτας πα-
ραβολὰς τοῖς ἰδίῳις Μαθηταῖς ἔλεγεν. Εἰσὶ δὲ ἄς καὶ
πρὸς Ἰουδαίους ἀπίπτει. Τὴν γε μὴν τῶν δέκα Παρθί-
νων παραβολὴν εἰς ἐλεημοσύνην προτρέπων εἰρηκεν, ὁμοῦ
διδάσκων, καὶ πρὸ τοῦ τέλους ἅπαντας ἑτοιμοὺς εἶναι.
Ἐπειδὴ γὰρ περὶ παρθενίας πολλὰ διεξέειπέ τοῖς, καὶ
περὶ εὐνοῦχων· πολλὴν δὲ καὶ τὴν δόξαν ἡ παρθενία ἔ-
χει (μέγα γὰρ ἔστιν ὡς ἀληθῶς)· ἵνα μή τις τοῦτο τὸ
ἔργον κατορθῶν, ἀμελῆ τῶν ἄλλων, καὶ μάλιστα τῆς ἐ-
λεημοσύνης, δι' ἧς ἡ λαμπρὰ τῆς παρθενίας φαιδρύνεται,
εἰσάγει τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον τὴν παραβολὴν ταύτην· καὶ
τὰς μὲν πέντε, φρονίμους ἀναγορεύει, ὡς, μετὰ τῆς παρ-
θενίας, καὶ πολὺ καὶ θαυσιλὲς τὸ τῆς ἐλεημοσύνης ἔλαιον
προβαλλομένης· τὰς δὲ πέντε, μωρὰς, ὡς καὶ αὐτὰς παρ-
θενίαν μὲν ἔχούσας, οὐ μὴν καὶ τὴν ἐλεημοσύνην ἀνά-
λογον· διὰ τοῦτο γὰρ μωραί, ὅτι τὸ μέγιστον κατορθώ-
σασαι, τοῦ ἐλάττονος ἠμέλησαν, καὶ οὐδὲν τῶν πορνῶν
διέφερον. Ὅτι ἐκείναι μὲν σωμάτων, αὐταὶ δὲ χρημά-
των ἠττήθησαν. Τῆς δὲ νυκτὸς τοῦ παρόντος βίου δια-
τρεχούσης, ἐνίσταξαν πᾶσαι αἱ Παρθένοι, τούτῳστιν ἀπί-
θανον· ἕπνος γὰρ ὁ θάνατος λέγεται. Καὶ καθυδουσαῶν
αὐτῶν, κραυγὴ περὶ μίσσης νυκτὸς ἐγένετο, καὶ αἱ μὲν
θαυσιλῶς τὸ ἔλαιον προβαλλόμεναι, τῶν θυρῶν ἀναπετα-
θεισῶν, συνεισηλθον τῷ Νυμφίῳ· αἱ δὲ μωραί, μὴ ἄρ-
κοῦν τὸ ἔλαιον ἔχουσαι, μετὰ τὸν ἕπνον ἐζήτουν αὐτό.
Ἀλλ' αἱ φρόνιμοι, βουλόμεναι μὲν δοῦναι, μὴ δυνάμεναι
δὲ, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπεκρίναντο λέγουσαι· Μήποτε οὐκ
ἀρκίση ἡμῖν, καὶ ὑμῖν, πορεύεσθε πρὸς τοὺς πωλοῦντας,
τούτῳστι τοὺς πένητας, καὶ ἀγοράσατε· ἀλλ' οὐκ εὐκολον·
μετὰ γὰρ τὸν θάνατον, τοῦτο οὐ δυνατόν. Ὁ δὲ καὶ ἐ-
πὶ τῷ Πλουσίῳ, καὶ τῷ Λαζάρῳ δείκνυσιν ὁ Ἀβραάμ,
πάντως. Ἀλλ' αἱ μωραί, προσιῦσαι ἀφώτιστοι, οὕτω
βῶσι, τὰς πύλας ἀράσσουσαι· Κύριε, Κύριε, ἀνοιξον ἡ-
μῖν. Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος, δι' αὐτοῦ τὴν φρικτὴν ἐκείνην
ἀπόφασιν δίδωσιν, Ἀπέλθετε, εἰπὼν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς· πῶς

γὰρ ἂν ἰδῆτε τὸν Νυμφίον, μὴ προῖκα ἔχουσαι, τὴν ἐ-
λεημοσύνην αὐτήν; Διὰ τοῦτον οὖν τὸν τρόπον, ἡ πα-
ραβολὴ τῶν δέκα Παρθένων ἐνταῦθα κεῖσθαι τοῖς Θεοφό-
ροις Πατράσι ἐτάχθη, παιδεύουσα ἡμᾶς αἰεὶ ἐρηγορέ-
ναι, καὶ ἑτοιμοὺς εἶναι πρὸς τὴν ὑπάντησιν τοῦ ἀληθι-
νοῦ Νυμφίου, διὰ τῶν ἀγαθῶν πρόξεων, καὶ μᾶλλον τῆς
ἐλεημοσύνης; ὅτι ἀδελὸς ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα τοῦ τέλους·
ὥσπερ καὶ διὰ τοῦ Ἰωσήφ, σωφροσύνης ἀντιποιεῖσθαι,
καὶ διὰ τῆς συκῆς, καρπὸν πνευματικὸν προβάλλεσθαι.
Ὁ γὰρ ἔργον ἐν καὶ μέγιστον ἴσως ἂν ἐργαζόμενος, τῶν
δὲ ἄλλων καταφρονῶν, καὶ μᾶλλον τῆς ἐλεημοσύνης, οὐκ
εἰσέρχεται σὺν Χριστῷ εἰς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν, ἀλλ'
ὑποστρέφει κατησχυμμένος· οὐδὲ γὰρ ἀνιαρώτερον, καὶ
αἰσχύνῃς ἀνάπλεων, παρθενίας ἠττωμένης χρημάτων.

Ἀλλ', ὦ Νυμφίε Χριστέ, μετὰ τῶν φρονίμων
ἡμᾶς συναρίθμησον Παρθένων, καὶ τῆ ἐκλε-
κτῆ σου σύνταξον ποιῆμν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ παρόν Διῶδιον, οὗ ἡ ἀκρος.

Τρίτη τε.

Ποίημα, Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

ᾠδὴ ἡ. Ἦχος β'. Ὁ Εἰρμός.

• Τῷ δόγματι, τῷ τυραννικῷ, οἱ ὅσοι τρεῖς
• Παῖδες μὴ πεισθέντες, ἐν τῇ καμίνῳ
• βληθέντες, Θεὸν ὠμολόγουν ψάλλοντες· Εὐ-
• λογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Ραθυμίαν, ἀποθεν ἡμῶν, βαλλώμεθα, καὶ
φαιδραῖς ταῖς λαμπραῖς, τῷ ἀθανάτῳ
Νυμφίῳ Χριστῷ, ὕμνοις συναντήσωμεν· Εὐλο-
γεῖτε βῶντες, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἰκανθῶ, τὸ κοινωνικόν, ψυχῆς ἡμῶν ἔλαιον
ἐν ἀγγείῳ, ὅπως ἐπάθλων μὴ θέντες και-
ρόν ἐμπορίας, ψάλλωμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα,
Κυρίου τὸν Κύριον.

Τὸ τάλαντον, ὅσοι πρὸς Θεοῦ, ἐδέξασθε ἰ-
σοδύναμον χάριν, ἐπικουρίᾳ τοῦ δόντος
Χριστοῦ, αὐξήσατε ψάλλοντες· Εὐλογεῖτε τὰ
ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν
Καταβασία. Τῷ δόγματι, τῷ τυραννικῷ.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν γαστρὶ χωρῆ-
• σασα, καὶ χαρὰν τῷ Κόσμῳ κηύσασα·
• σὲ ὑμνοῦμεν, Παναγία Παρθένε.

Τροπάρια.

Τοῖς Μαθηταῖς ὁ ἀγαθὸς, γρηγορεῖτε ἐφη-
σας· ἡ γὰρ ὥρα ἤξει ὁ Κύριος, ἀγνοεῖτε
ἀποδοῦναι ἐκάστῳ.

Εν τῇ δευτέρᾳ σου φρικτῇ, παρουσίᾳ Δέσποτα, δεξιῶς προβάτοις με σύνταξον, τῶν πταισμάτων, παριδῶν μου τὰ πλήθη. Καταβάσια. Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεόν.

Εἶτα, τὸ Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος γ'.

Εὐν νυμφῶνά σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον, καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ· λάμπρυνόν μου τὴν σταλὴν τῆς ψυχῆς, Φωτοδότα καὶ σῶσόν με.

Ἐκ τρίτου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψαλλομέν τὰ παρόντα δύο Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α'.

Εν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἀγίων σου, πῶς εἰσλεύσομαι ὁ ἀνάξιος; εἰάν γὰρ τολμήσω συνεισελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα, ὁ χιτῶν με ἐλέγχει, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ γάμου, καὶ δέσμιος ἐκβαλοῦμαι ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων· καθάρισον Κύριε, τὸν ρύπον τῆς ψυχῆς μου, καὶ σῶσόν με ὡς φιλάνθρωπος.

Ἦχος β'.

Ο τῇ ψυχῆς ῥαθυμία νυστάξας, οὐ κέκτημαι Νυμφίε Χριστέ, καιομένην λαμπάδα τὴν ἐξ ἀρετῶν, καὶ νεάνισιν ὠμοιώθην μωραῖς, ἐν καιρῷ τῆς ἐργασίας ῥεμβόμενος· τὰ σπλάγχνα τῶν οἰκτιρῶν σου, μὴ κλείσῃς μοι Δέσποτα· ἀλλ' ἐκτινάξας μου τὸν ζοφερόν ὕπνον ἐξανάστησον, καὶ ταῖς φρονίμοις συνεισαγάγε Παρθένοις, εἰς νυμφῶνα τὸν σόν, ὅπου ἦχος καθαρὸς ἑορταζόντων, καὶ βωόντων ἀπαύσως· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Τοῦ κρύψαντος τὸ ταλάντον, τὴν κατάκρισιν ἀκούσασα ψυχὴ, μὴ κρύπτει λόγον Θεοῦ· κατάγγελλε τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, ἵνα πλεονάζουσα τὸ χάρισμα, εἰσέλθῃ εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. β'.

Αεὐτε πιστοὶ, ἐπεργασώμεθα προθύμως τῷ Δεσπότη· νέμει γὰρ τοῖς δούλοις τὸν πλοῦτον, καὶ ἀναλόγως ἕκαστος, πολυπλασιάζωμεν, τὸ τῆς χάριτος ταλάντον· ὁ μὲν σοφίαν κομίζετω, δι' ἔργων ἀγαθῶν· ὁ δὲ λειτουργίαν λαμπρότητος ἐπιτελείσθω· κοινωνεῖτω δὲ τοῦ λόγου, πιστὸς τῷ ἀμυήτῳ· καὶ σκορπιζέτω τὸν πλοῦτον, πένησιν ἄλλος· οὕτω γὰρ τὸ δάνειον πολυπλασιάζομεν, καὶ ὡς οἰκονόμοι πιστοὶ τῆς χάριτος, δεσποτικῆς χαρᾶς ἀξιοθώ-

μεν· αὐτῆς ἡμᾶς καταξίωσον, Χριστέ ὁ Θεός, ὡς φιλάνθρωπος.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτ' τοῦ ἐλείους σου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Οταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ μετ' Ἀγγελικῶν Δυνάμεων, καὶ καθίσῃς ἐν θρόνῳ, Ἰησοῦ διακρίσεως, μὴ με Παιμὴν ἀγαθὴ διαχωρίσης· ὁδοὺς δεξιᾶς, γὰρ οἶδας, διεσραμμέναι δὲ εἰσὶν αἱ εὐώνυμοι· μὴ οὖν ἐρίφοις με, τὸν τραχὺν τῆ ἀμαρτία συναπολέσης, ἀλλὰ τοῖς ἐκ δεξιῶν, συναριθμήσας προβάτοις, σῶσόν με ὡς φιλάνθρωπος.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο Νυμφίος ὁ καλλεὶ ὠραῖος, παρὰ πάντας ἀνθρώπους, ὁ συγκαλέσας ἡμᾶς, πρὸς ἐστίασιν πνευματικὴν τοῦ νυμφῶνός σου, τὴν δυσείμονά μου μορφήν, τῶν πταισμάτων ἀπαμφιάσον, τῇ μεθέξει τῶν παθημάτων σου, καὶ στολὴν δόξης κοσμήσας, τῆς σῆς ὠραιότητος, δαιτυμόνα φαιδρὸν ἀνάδειξον, τῆς Βασιλείας σου ὡς εὐσπλαγγνος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος βαρύς.

Δού σοι τὸ ταλάντον, ὁ Δεσπότης ἐμπιστεύει ψυχῆ μου· φόβῳ δέξαι τὸ χάρισμα, δάνεισαι τῷ δεδωκότι, διάδος πτωχοῖς, καὶ κτῆσαι φίλον τὸν Κύριον· ἵνα σῆς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ὅταν ἔλθῃ ἐν δόξῃ, καὶ ἀκούσῃς μακαρίας φωνῆς· Εἰσελθε δούλε, εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου. Αὐτῆς ἀξιώσόν με, Σωτήρ τὸν πλανηθέντα, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἶτα τὸ, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀκολουθίας, ὡς καὶ ἄνω.

Εἰς τὴν Τριθέκην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος α'.

Τοῖς ἀμέτρως πταίουσιν, πλουσίως συγχώρησον Σωτήρ· ἀξίωσον ἡμᾶς, ἀκατακρίτως προσκυνῆσαι σου τὴν ἀγίαν Ἀνάστασιν, πρεσβείαις τῆς ἀχράντου σου Μητρὸς, μόνῃ πολυέλεε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ρκθ'.

Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος, καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις.

Στίχ. Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 21.

Εν τῷ πορεύεσθαι τὰ ζῶα, ἐπαρεύοντο καὶ οἱ τροχοί· καὶ ἐν τῷ ἐστάναι αὐτῶν,

εἰστήκεισαν, καὶ ἐν τῷ ἐξαίρειν αὐτὰ ἀπὸ τῆς γῆς, ἐξήροντο σὺν αὐταῖς καὶ οἱ τροχοί, διότι πνεῦμα ζωῆς ἦν ἐν τοῖς τροχοῖς. Καὶ ὁμοίωμα ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν τῶν ζώων, ὡσεὶ στερεώμα, ὡς ὄρασις κρυστάλλου, ἐκτεταμένον ἐπὶ τῶν πτερυγίων αὐτῶν ἐπάνωθεν· καὶ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος, αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι, πτερουσσόμεναι ἑτέρα τῇ ἑτέρα, ἐκάστη δύο συνεζευγμέναι, καὶ ἐπικαλύπτουσαι τὰ σώματα αὐτῶν. Καὶ ἤκουον τὴν φωνὴν τῶν πτερυγίων αὐτῶν, ἐν τῷ πτερύσσεσθαι αὐτὰ, ὡς φωνὴν ὕδατος πολλοῦ, καὶ ὡς φωνὴν Θεοῦ Σαδαὶ ἱκανοῦ, ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτὰ· φωνὴ τοῦ λόγου, ὡς φωνὴ παρεμβολῆς· καὶ ἐν τῷ ἐστάναι αὐτὰ, κατέπαυον αἱ πτέρυγες αὐτῶν. Καὶ ἰδοὺ φωνὴ ὑπεράνωθεν τοῦ στερεώματος, τοῦ ὄντος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν· ἐν τῷ ἐστάναι αὐτὰ, ἀκίετο αἱ πτέρυγες αὐτῶν· καὶ ὑπεράνω τοῦ στερεώματος τοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν, ὡς ὄρασις λίθου Σακφείρου, ὁμοίωμα θρόνου ἐπ' αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμοιώματος τοῦ θρόνου, ὁμοίωμα ὡς εἶδος ἀνθρώπου ἄνωθεν. Καὶ εἶδον ὡς ὄψιν ἠλεκτροῦ, ὡς ὄρασιν πυρός ἐσωθεν αὐτοῦ κύκλω, ἀπὸ ὀράσεως ὀσφύος καὶ ἐπάνω· καὶ ἀπὸ ὀράσεως ὀσφύος ἕως καίτω, εἶδον ὄρασιν πυρός, καὶ τὸ φέγγος αὐτοῦ κύκλω· ὡς ὄρασις τόξου, ὅταν ἦ ἐν τῇ νεφέλῃ, ἐν ἡμέρᾳ ὑετοῦ, οὕτως ἡ στάσις τοῦ φέγγους κύκλωθεν. Ἀὕτη ἡ ὄρασις ὁμοιώματος δόξης Κυρίου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ρλ'.

Ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Στίχ. Κύριε, αὐχὺ ὑψώθη ἡ καρδία μου.

Τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης τριτῆς.

Εἰς τὸν ἐσημερινόν.

Μετὰ τὸν Προομιτικόν, καὶ τὰ, **Πρὸς Κύριον**, εἰς τὸ, **Κύριε ἐπέκραξα**, ἰστώμεν Στίχ. ι' καὶ ψάλλομεν τὰ εἰς τοὺς Λίνθους ὡς ἐφεξῆς Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τὰ πρῶτα τέσσαρα.

Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἀγίων σου.

Ὁ τῆ ψυχῆς ῥαθυμία νυστάξας.

Τοῦ κρύψαντος τὸ ταλαντον.

Λεῦτε πιστοὶ ἐπεργασώμεθα προθύμως.

Ὅταν ἔλθῃς ἐν δεξῇ μετ' Ἀγγελικῶν δυναμειν.

Ὁ Νιμφίος ὁ κάλλι ὠραῖος, παρὰ πάντας ἀνθρώπους.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος βαρὺς.

Ἰδοὺ σοὶ τὸ ταλαντον, ὁ Δεσπότης.

Ἐἰσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· καὶ μετὰ τὸ,

Φῶς Ἰλαρὸν, τὰ μαγνώσματα.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμ. ρλα'.

Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, εὐκαὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματός σου.

Στίχ. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαυὶδ, καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Τῆς Ἐξ Ἰδοὺ τοῦ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. β'.

Ἰστέθη ἡ θυγάτηρ Φαραὼ λούσασθαι ἐπὶ τὸν ποταμόν, καὶ αἱ ἄβραι αὐτῆς παρεπορεύοντο παρὰ τὸν ποταμόν. Καὶ ἰδοὺσα Δίβη ἐν τῷ ἔλει, ἀποστείλασα τὴν ἄβραν, ἀνεῖλετο αὐτήν. Ἀνοίξασα, δὲ ὄρα παιδίον κλαῖον ἐν τῇ Δίβῃ· καὶ ἐφείσατο αὐτοῦ ἡ θυγάτηρ Φαραὼ, καὶ ἔφη· Ἀπὸ τῶν παιδίων τῶν Ἑβραίων τοῦτο. Καὶ εἶπεν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ τῇ θυγατρὶ Φαραὼ· Θέλεις καλέσω σοὶ γυναῖκα τροφεῦσαν ἐκ τῶν Ἑβραίων, καὶ θηλάσει σοὶ τὸ παιδίον; Καὶ εἶπεν αὐτῇ ἡ θυγάτηρ Φαραὼ· Πορεύου. Ἐλθοῦσα δὲ ἡ νεάνις, ἐκάλεσε τὴν μητέρα τοῦ παιδίου. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτήν ἡ θυγάτηρ Φαραὼ· Διατήρησόν μοι τὸ παιδίον τοῦτο, καὶ θηλάσον μοι αὐτό· ἐγὼ δὲ δώσω σοὶ τὸν μισθόν. Ἔλαβε δὲ ἡ γυνὴ τὸ παιδίον, καὶ ἐθήλαζεν αὐτό. Ἀνδρυνθέντος δὲ τοῦ παιδίου, εἰσήγαγεν αὐτό πρὸς τὴν θυγατέρα Φαραὼ. Καὶ ἐγενήθη αὐτῇ εἰς υἱόν· ἐπωνόμασε δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Μωϋσῆν, λέγουσα· Ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτοῦ ἀνεῖλόμην.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ρλβ'.

Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό;

Στίχ. Ὡς μύρον ἐπὶ κεφαλῆς, τὸ καταδαῖνον ἐπὶ πώγωνα.

Ἰωβ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. ιβ'.

Ἦγένετο ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, οἱ υἱοὶ Ἰωβ, καὶ αἱ θυγατέρες αὐτοῦ, ἤσθιον καὶ ἔπινον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν τοῦ πρεσβυτέρου. Καὶ ἰδοὺ ἄγγελος ἦλθε πρὸς Ἰωβ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Τα ζεύγη τῶν βοῶν ἠροτρία, καὶ αἱ θηλείαι ὄνοι ἐβόσκοντο ἐχόμεναι αὐτῶν· καὶ ἐλθόντες οἱ αἰχμαλωτεύοντες, ἠχμαλώτευσαν αὐταῖς, καὶ τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν στόματι μαχαίρας· σωθεῖς δὲ ἐγώ

μόνος, ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Ἐτι τούτου λαλοῦντος, ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος πρὸς Ἰωβ, καὶ εἶπε· Πῦρ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ κατέκαυσε τὰ πρόβατα, καὶ τοὺς ποιμένας κατέκαυσεν ὁμοίως· καὶ σωθεὶς ἐγὼ μόνος, ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Ἐτι τούτου λαλοῦντος, ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος πρὸς Ἰωβ, καὶ λέγει αὐτῷ· Οἱ ἵππεῖς ἐποίησαν ἡμῖν ἰρχαὶς τρεῖς, καὶ ἐκύκλωσαν τὰς καμήλους, καὶ ἠχημαλώτευσαν αὐτάς, καὶ τοὺς παῖδας ἐπέκτειναν ἐν μαχαίραις· ἐσώθη δὲ ἐγὼ μόνος, καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Ἐτι τούτου λαλοῦντος, ἄλλος ἄγγελος ἔρχεται πρὸς Ἰωβ, λέγων· Τῶν υἱῶν σου καὶ τῶν θυγατέρων σου ἐσθιόντων καὶ πινόντων παρὰ τῷ υἱῷ σου, τῷ ἀδελφῷ αὐτῶν τῷ πρεσβυτέρῳ, ἐξαίφνης πνεῦμα μέγα ἦλθεν ἀπὸ τῆς ἐρήμου, καὶ ἤμαρτο τῶν τεσσάρων γωνιῶν τῆς οἰκίας, καὶ ἔπεσεν ἡ οἰκία ἐπὶ τὰ παῖδιά σου, καὶ ἐτελεύτησαν· καὶ ἐσώθη ἐγὼ μόνος, καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Οὕτως ἀκούσας Ἰωβ, ἀσπασταὶς διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἐκείκατο τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτῆ, καὶ πεσὼν ἄμαί προσεκύνησε τῷ Κυρίῳ, καὶ εἶπεν· Αὐτὸς ἠμνός ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνός καὶ ἀπελεύσομαι ἐκεῖ· ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλετο· ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ γένητο· εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εἰς οὐς αἰῶνας. Ἐν τούτοις πᾶσι τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ, οὐδὲν ἠμαρτεν Ἰωβ ἔναντι Κυρίου, ὑδὲ ἐν τοῖς χειλέσιν αὐτοῦ· καὶ οὐκ ἔδωκεν φροσύνην τῷ Θεῷ.

καὶ μετὰ τὸ, Κατευθυνθήτω, τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

εἶπεν ὁ Κύριος· Περὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης· καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγουμένων.

Τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τριτῆς.
Εἰς τὸ Ἀποκρινθῆναι.

Ἀλλομεν τὸ Τριώδιον, ποίησε Ἄνδρην Κρήτης.
Ὡδὴ γ'. Ἦχος β'. Ὁ Εἰρμός.
Τειρωθέντα μου τὸν τοῦν, καρποφόρον ὁ Θεός, ἀνάδειξόν με, γεωργέ τῶν καλῶν, φυτουργέ τῶν ἀγαθῶν, τῆ εὐσπλαγχνία σου. Συντελείας ὁ καιρὸς, ἐπιστρέψωμεν λοιπόν, Χριστὸς διδάσκει· ἤξει γὰρ ἐν ῥίπῃ, ἤξει καὶ οὐ χροκεῖ, κρῖναι τὸν Κόσμον αὐτοῦ.

Ὁ ἄθρονον τῆς αὐτοῦ, παρουσίας ὁ Χριστὸς, δηλῶν εἰρήκει, τὴν τοῦ Νῶε ποτῆ, ἀπρασδόκητον φθοράν, ἐπενεχθεῖσαν τῇ γῇ.

Ἡνεώχθη ὁ νυμφῶν, εὐτρεπίσθη σὺν αὐτῷ, ὁ Θεὸς γάμος, ὁ Νυμφίος ἐγγύς, προσκαλέμενος ἡμᾶς· ἐτοιμασθῶμεν λοιπόν.

Ἡ τοῦ Σίμωνος σκηνή, τὸν ἀχώρητον παντὶ, ἐχώρησέ σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ· καὶ Γυνὴ ἁμαρτωλός, μύρω σε ἤλειψεν.

Ἐὐωδίας μυστικῆς, πληρομένη ἡ Γυνή, τῆς ἐπὶν ἐρρύσθη, δυσωδίας, Σωτῆρ, τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν· μύρον γὰρ βρύεις ζωῆς.

Ἐπουράνιος τροφή, τῶν πενιῶντων ἡ ζωὴ, αὐτὸς ὑπάρχων, εἰστιάθη Χριστέ, τοῖς ἀνθρώποις προδοικνύς, σὴν συγκατάβασιν.

Ὁ ἀγνώμων μαθητῆς, ἀθετήσας σε Χριστέ, τὴν σπεῖραν ὄλην, τῶν ἀνόμων λαβῶν, συνεκίνει κατὰ σοῦ, εἰς προδοσίαν τραπέις.

Δοξα.

Σὺν Πατρὶ σε τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐδοῖς, τὴν μίαν φύσιν, προσκυνῶ, καὶ ἀνυμνῶ, τοῖς προσώποις διαιρῶν, καὶ τῇ ἕσιά ἐνῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ τεκοῦσά σε Ἀμναῖς, τὸν ποιμένα καὶ ἀμνόν, αἰεὶ πρεσβεύει, Ἰησοῦ ὁ Θεός, ὑπὲρ πάντων γηγενῶν, τῶν πιστευόντων εἰς σέ.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικὸς.

Ἰδοὺ τὸ ποτηρὸν, βουλευτήριον ὄντως, συνῆκται δυσμενῶς, ὡς κριτὸν κατακρῖναι, τὸν ἄνω καθιζόμενον, ὡς κριτὴν πάντων Κύριον· νῦν ἀθροίζεται, σὺν τῷ Πιλάτῳ, Ἡρώδῃ, Ἄννας ἅμα τε, καὶ Καϊάφας ἐτάσαι, τὸν μόνον μακρόθυμον.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Ὁν ἐν τῇ βάρῃ Μωσεί, τῆς Παρθένου τῆ σαύμα, ἐν Σιναιῷ τῷ ὄρει προτυπώσαντα ποτῆ, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Δίς.

Ὁὐκ ἀγνοῶν τὸν καιρὸν, τῆς ἡμῶν συντελείας, ὁ κρατῶν τοὺς αἰῶνας, τὴν ἡμέραν ἀγνοεῖν, προέφησεν ἐκείνην, ἀλλ' ὄρθς πᾶσι τιθεῖς, πρὸς μετριοφροσύνην.

Ὁταν καθίσσης κριτῆς, ἀφορίζων ὡς εἶπας, ὁ ποιμὴν τῶν προβάτων, τὰ ἐρίφια Σωτῆρ, τῆς στάσεως ἐκείνης, μὴ ὑστερήσης ἡμᾶς, τῆς Θεῆας δεξιᾶς σου.

Σὺ εἶ τὸ Πάσχχα ἡμῶν, ὁ τυθεὶς ὑπὲρ πάντων, ὡς ἀμνός καὶ θυσία, καὶ πταισμάτων ἱλασμός· καὶ σοῦ τὰ Θεῖα Πάθη, ὑπερυψοῦμεν Χριστέ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μύλωνι εἰκέ σοι, καὶ ἀγρῶ καὶ οἰκίᾳ, πᾶς ὁ βίος ψυχῆ μου· διὸ κτῆσαι εἰς Θεόν, ἐταίμην τὴν καρδίαν, ἵνα μηδὲν τῆς φθορᾶς, τῆ σαρκὶ καταλίπης.

Οὐ Φαρισαίους Σωτήρ, οὐ τῷ Σίμωνι μόνῳ, κατηξίωσας ἅμα, εἰς ἐστίασιν ἐλθεῖν· ἀλλ' ἤδη καὶ τελῶναι, ὁμοῦ καὶ πόρνοι, τὴν σὴν, ἀντλοῦσιν εὐσπλαγχίαν.

Φιλαργυρίας ἐρών, ὁ προδότης Ἰούδας, κενωθέντος τοῦ μύρου, ἐμελέτησε λοιπὸν, τὴν πράσιν τοῦ Δεσπότη, καὶ πρὸς ἀνόμους ἐλθὼν, τὴν τιμὴν συνεφώνει.

Ω μακαρίων χειρῶν, ὧ τριχῶν καὶ χειλέων, τῶν τῆς σώφρονος Πόρνης! αἷς ἐπέχεε Σωτήρ, τὰ μύρον πρὸς σοὺς πόδας, ἐκμασσομένη αὐτοῦς, πυκνῶς καταφιλοῦσα.

Ανακειμένῳ Γυνῆ, ἐπιστάσα σοι Λόγε, πρὸς τοὺς πόδας θρηνοῦσα, τὸ ἀλάβαστρον Σωτήρ, τοῦ μύρου κατεκένου, ἐπὶ τὴν σὴν κεφαλὴν, τοῦ ἀθανάτου μύρου.

Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν Θεότητι μιᾷ, δοξαζόμεν βωῶντες· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταῖς ἱκεσίαις Σωτήρ, τῆς ἀχράντου Μητρός σου, καὶ τῶν σῶν Ἀποστόλων, τὰ ἐλέησον ἡμῖν, κατάπεμψον πλουσίως, καὶ τὴν εἰρήμην τὴν σὴν, παράσχου τῷ λαῷ σου.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, τὴν μόνην Θεοτόκον, μεγαλύνωμεν πιστῶς. Δίς.

Εργασίας ὁ καιρὸς, σωτηρίας ὁ σκοπός, τὸ ἐτάλαντον λαβοῦσα, τὴν ἀρχαίαν εἰκόνα, ψυχῆ μου ἐμπορεύου, τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Ως λαμπαδάς φωτεινάς, κοσμηθέντες τὰς ψυχὰς, τῷ Νυμφίῳ χωροῦντι, πρὸς τὸν ἀφθαρτον γάμον, πρὸ τοῦ τὴν θύραν κλεῖσαι, συνεισελθῶμεν αὐτῷ.

Δεῖξαι δέλων Ἰησοῦ, τὸ ὑπερφυῆς τῆς σῆς, ταπεινώσεως πᾶσιν, εἰστιαθῆς ἐν οἴκῳ, τοῦ Σίμωνος δειπνήσας, τῶν πεινῶντων ἢ τροφή.

Αρτος ὢν ζωοποιός, εἰστιαθῆς Ἰησοῦ, Σίμωνι Φαρισαίῳ, ἵνα Πόρνη κερδήσῃ, τὴν ἀπρατὸν σου χάριν, τοῦ μύρου τῆ κενώσει.

Χεῖρες ἐμοὶ ῥυπαραί, χεῖλη πόρνης ἐν ἐμοί, ἀναγνό μου ὁ βίος, ἐφθαρμένα τὰ μέ-

λη· ἀλλ' ἄνες μοι καὶ ἄφες, βοᾷ Πόρνη τῷ Χριστῷ.

Επιστάσα ἡ Γυνῆ, πρὸς τοὺς πόδας σου Σωτήρ, ἐπέχεε τὸ μύρον, εὐωδίας πληροῦσα, καὶ μύρου πληρουμένη, τοῦ τῶν ἔργων ἰλασμοῦ.

Αρωμάτων εὐπορῶ, ἀρετῶν δὲ ἀπορῶ, ἀέχω σοὶ προσάγω, δὸς αὐτὸς ἄπερ ἔχεις, καὶ ἄνες μοι καὶ ἄφες, βοᾷ Πόρνη τῷ Χριστῷ.

Μύρον παρ' ἐμοὶ φθαρτὸν, μύρον παρὰ σαὶ ζωῆς· μύρον γὰρ ὄνομά σοι, κενωθὲν τοῖς ἀξίοις· ἀλλ' ἄνες μοι καὶ ἄφες, βοᾷ Πόρνη τῷ Χριστῷ.

Δόξα.

Αναρχος εἰ ὁ Πατήρ, ἀκτιστος εἰ ὁ Υἱός, σύνθρονον καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐν ταῖς τρία τῆ φύσει, καὶ τρία τοῖς προσώποις, εἰς Θεὸς ἀληθινός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, τῶν τιμώντων σε αἰεὶ, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα, τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα, ῥυσθῆναί με κινδύνων, καὶ παντοίων πειρασμῶν.

Τῆ ἁγία καὶ Μεγαλή Τετάρτη.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, ψάλλομεν τὸ Ἄλληλουῖα, καὶ τὸ Τροπάριον.

Ἦχος πλ. δ'.

Ιδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός· καὶ μακάριος ὁ δούλος, ἐν εὐρήσει γρηγοροῦντα· ἀνάξιος δὲ πάλιν, ὃν εὐρήσει ῥαθυμοῦντα. Βλέπε οὖν ψυχῆ μου, μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῆς, ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῆς, καὶ τῆς Βασιλείας ἔξω κλεισθῆς· ἀλλὰ ἀνάτησον κρᾶζουσα· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεός· διὰ τῆς Θεοτόκου, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἐκ γ'.

Μετὰ τὴν ἁ. Στιχολ. τοῦ Ψαλτηρίου, ψάλλομεν τὸ παρὸν Κάθισμα.

Ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου.

Πόρνη προσῆθέ σοι, μύρα σὺν δάκρυσι, κατακενοῦσά σου, ποσὶ Φιλάνθρωπε, καὶ δυσωδίας τῶν κακῶν, λυτροῦται τῆ κελεύσει σου· πνέων δὲ τὴν χάριν σου, μαθητῆς ὁ ἀχάριστος, ταύτην ἀποβάλλεται, καὶ βορβόρῳ συμφύρεται, φιλαργυρία ἀπεμπωλῶν σε. Δόξα Χριστῷ τῇ εὐσπλαγχίᾳ σου.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. ἕτερον Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχύ προκαταλαβε.

Ἰούδας ὁ δόλιος, φιλαργυρίας ἐρωῶν, προδοῦναι σε Κύριε, τὸν θησαυρὸν τῆς ζωῆς, δολίως ἐμελέτησεν. Ὄθεν καὶ παροινήσας, τρέχει πρὸς Γουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις· Τί μοι θέλετε δοῦναι, καὶ γὰρ παραδώσω ὑμῖν, εἰς τὸ σταυρῶσαι αὐτόν;

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Μετὰ δὲ τὴν γ'. Στιχολογίαν, ἕτερον Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πόρνη ἐν κλαυθμῷ, ἀνεθόα Οἰκτίρμον, ἐκμάσσουσα θερμῶς, τοὺς ἀχράντους σου πόδας, θριξί τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, καὶ ἐκ βάρους στεναίζουσα· Μὴ ἀπώσημε, μηδὲ βδελύξη Θεέ με, ἀλλὰ δέξαι με, μετανοοῦσαν, καὶ σῶσον, ὡς μόνος φιλόνητος.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Εἶτα, τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμαρτύρει ὁ ὄχλος.

Μετὰ δὲ τὸν Ν'. ψάλλομεν τὸ Τριῳδίον, οὐ ἡ ἀκροστιχίς·

Τετραδίε ψαλῶ.

Ὡς γ'. Ἦχος β'. Ὁ Ἑρμῶς.

Τῆς Πίστεως ἐν πέτρᾳ με στεριώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· εὐφρανθή γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ἐν κενοῖς τὸ συνέδριον τῶν ἀνόμων, καὶ γνώμη συναθροίζεται κακοτρόπῳ, κατὰ κριτον τὸν ῥύστην σε ἀποφῆναι, Χριστέ, ὧ ψάλλομεν· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλὴν σου Κύριε.

Τὸ δεινὸν βουλευτήριον τῶν ἀνόμων, σκέπτεται, θεομάχῃ ψυχῆς ὑπάρχον, ὡς δύσχηστον τὸν δίκαιον ἀποκτεῖναι, Χριστόν, ὧ ψάλλομεν· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλὴν σου Κύριε.

Καταβασία. Τῆς Πίστεως ἐν πέτρᾳ με.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

ὑπὲρ τὴν Πόρνην Ἀγαθὴ ἀνομήσας, δακρυῶν ὄμβρους οὐδαμῶς σοι προσῆξα· ἀλλὰ σιγῇ δέομενος προσπίπτω σοι, πόθῳ ἀσπαζόμενος, τοὺς ἀχράντους σου πόδας, ὅπως μοι τὴν ἀφεσιν, ὡς Δεσπότης παράσχῃς, τῶν ὀφλημάτων κρίζοντι Σωτήρ· Ἐκ τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου ῥύσαι με.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ μετὰ τρίτον οὐρανόν.

Ἡ πρῶν ἄσωτος Γυνή, ἐξαίφνης σώφρων ὤφθη, μισησασα τὰ ἔργα, τῆς αἰσχραῆς ἀμαρτίας, καὶ ἠδονὰς τοῦ σώματος, διενθυμμένη τὴν αἰσχύνῃ τὴν πολλῇν, καὶ κρίσιν τῆς κολάσεως, ἣν ὑποστῶσι πόρνοι καὶ ἄσωτοι· ὧν περ πρῶτος πέλω, καὶ πτοοῦμαι, ἀλλ' ἐμμένω τῇ φαυλῇ συνηθείᾳ ὁ ἄφρων· ἡ Πόρνη δὲ γυνή, καὶ πτοηθεῖσα, καὶ σπουδάσασα ταχύ, ἦλθε βωῶσα πρὸς τὸν Λυτρωτὴν· Φιλάνθρωπε καὶ οἰκτίρμον, ἐκ τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου ῥύσαι με.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Τετάρτῃ, τῆς ἀλειψιάσης τὸν Κύριον μύρω Πόρνης γυναικός, μυσίαν ποιῆσθαι οἱ Δειότατοι Πατέρες ἐθέσπισαν, ὅτι πρὸ τοῦ σωτηρίου Πάθους μικρὸν τοῦτο γέγονε.

Στίχοι.

Γυνή, βαλοῦσα σώματι Χριστοῦ μύρον, τὴν Νικοδήμου προῦλαβε σμυρναλόν.

Ἀναβαίνοντος τοῦ Κυρίου εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ λεπροῦ γενομένου Σίμωνος, Πόρνη γυνὴ αὐτῷ προσῆλθε, καὶ κατέχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὸ πλούτιμον ἐκείνο μύρον. Τίτακται οὖν διὰ τοῦτο ἐνταυθα, ἵνα, κατὰ τὸν τοῦ Σωτῆρος λόγον, ἀπανταχοῦ καὶ ἐν πᾶσι τὸ ἐκείνης θερμότητον ἔργον ἀνακηρύττεται. Πέδιν δὲ κινήθεισα ἦλθε; διότι τὸ συμπαθὲς τοῦ Χριστοῦ ἔώρα, καὶ τὸ πρὸς πάντας κοινωνικόν, καὶ νῦν μάλιστα, ὅτε καὶ πρὸς οἰκίαν αὐτὸν λεπροῦ εἰσαχθέντα εἶδεν, ἐν ἀκάθαρτον καὶ ἀπηγορευμένον εἰς κοινωνίαν, ὁ νόμος διεκλιύετο. Ἀνελογίσαστο τοίνυν ἡ γυνή, ὡς ἐκείνῳ τὴν λεπραν, οὕτω καὶ ταύτῃ τὴν τῆς ψυχῆς ἀνέξεται νόσον· Καὶ δὴ, ἀνακειμένου ἐπὶ τοῦ δειπνοῦ, κατὰ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ χεῖρ τὸ μύρον, ὡσεὶ τιμῆς ὄν τριακοσίων δηνარიῶν, ἦτοι ἐξήκοντα ἀσσαρίων, νομισμάτων δέκα, ἀργυρίων τριῶν· ἢ οἱ Μαθηταὶ ἐπετίμησαν, καὶ μᾶλλον ὁ Ἰούδας. Ἀλλ' ὁ Χριστὸς αὐτῆς ἀντελάβετο, ἵνα μὴ τὸν καλὸν αὐτῆς σκοπὸν ἀνακέψωσιν. Εἶτα καὶ τοῦ ἐνταφιασμοῦ αὐτοῦ μνημονεύει, τὸν Ἰούδαν ἀποτρέπων τῆς προδοσίας, καὶ τὴν γυναῖκα τιμῆς ἀξιῶν, τὸ τῆς Οἰκουμένης ἀπανταχοῦ, τὸ ταύτης χρηστὸν ἔργον ἀνακηρύττεσθαι.

Ἰστίον δὲ, ὡς ἡ Γυνὴ αὕτη, μία μὲν δοκεῖ τισιν εἶναι παρὰ τοῖς Εὐαγγελισταῖς ἅπασιν, οὐκ ἔστι δέ. Ἀλλὰ παρὰ μὲν τοῖς τρισίν, ὡς φησὶν ὁ Σίτος Χρυσόστομος; μία καὶ ἡ αὐτή ἐστιν, ἢ καὶ Πόρνη οὕτως ὠνόμασται. Παρὰ δὲ τῷ Ἰωάννῃ, οὐκέτι, ἀλλ' ἑτέρα τις Σαυμαστή, καὶ βίον ἔχουσα σεμνὸν, Μαρία ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου, ἢ οὐκ ἂν, πόρνη οὖσα, Χριστῷ ἠγαπάτο. Τούτων

δὲ, ἡ μὲν Μαρία, πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἐν τῇ κατὰ τὴν Βηθανίαν οἰκίᾳ αὐτῆς ἐπὶ δείπνου ἀνακειμένου, τὴν τοῦ μύρου χρίσιν ἐνήργησε, καὶ τῶν ἐκείνου ὠραίων ποδῶν τοῦτο ἐκχέουσα, καὶ ταῖς τῆς κεφαλῆς θριξί' τούτους ἐκμίσαυσα, ὑπερβολῆ τιμῆς πρὸς αὐτὸν χρωμένη, καὶ οἷα Θεῷ τὰ μύρου προσφέρουσα. Ἠπίστατο γὰρ ἀκριβῶς, ὅτι καὶ ἐν ταῖς θυσίαις, προσήγατο ελαιον τῷ Θεῷ, καὶ οἱ ἱερεῖς μύρον ἐχρίοντο, καὶ ὁ Ἰακώβ πάλαι στήλην ἔλειψε τῷ Θεῷ· προσήγαγε δὲ τούτῳ, χαριζομένη δῆθεν τῷ διδασκαλῷ, οἷα Θεῷ, τῆς τοῦ ἀδελφοῦ καλυψώσας εἴνακα. Διόπερ καὶ οὐδὲ μισθὸς αὐτῇ ἐπαγγέλλεται· ἔτι δὲ καὶ μόνος ὁ Ἰουδαῖος γογγύζει, ὡς φιλοχρήματος. Ἡ δὲ ἑτέρα, ἡ Πόρνη δηλαδὴ, πρὸ δύο ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἐν τῇ αὐτῇ Βηθανίᾳ ἔτι ἔστι Χριστῷ, καὶ τῇ οἰκίᾳ τοῦ λεπροῦ γυναικὸν Σίμωνος, ἐπὶ δείπνου καὶ τότε ἀνακειμένου, τὸ πολυτίμου ἐκείνου μύρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καταχέει, ὡς ὁ ἱερός Ματθαῖος, καὶ ὁ Μάρκος ἰατέρησαν. Ἐπὶ ταύτῃ δὲ τῇ Πόρνη καὶ οἱ Μαθηταὶ ἀγανακτοῦσι, τὸ πρὸς ἐλεημοσύνην Χριστῷ κατισπυδασμένου ἀκριβῶς διεκδοτός· ταύτῃ δὲ καὶ μισθὸς ἐδόθη, τὸ τῆς Οἰκουμένης ἀπανταχοῦ τὸ καλὸν ἔργον αὐτῆς περιάδεισθαι. Οἱ μὲν οὖν, μίαν, ὁ δὲ τὴν γλώτταν χρυσοῦς, οὕτω δὲ δύο τὰς γυναῖκας φησὶν· εἰσὶ δὲ αἱ καὶ τρεῖς αὐταῖς εἶναι λέγουσι· δύο μὲν τὰς πραιρημίνας, τοῦ Παύλου τοῦ Κυρίου ἐπὶ Σύραις ἐγγίζοντας· τρίτην δὲ ἄλλην πρὸ τούτων, μᾶλλον δὲ πρώτην, περιπευτὰ μίσαυεν τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, τοῦτο πεποιτησίαν, ἢ καὶ πόρνη καὶ ἀμαρτωλὸς ἦν· ἔνθεν δὲ τῆς αἰκίας, αὐτῆς τοῦ λεπροῦ, ἀλλὰ τοῦ Φαρισαίου Σίμωνος κατὰ τῶν τοῦ Χριστοῦ ποδῶν αὐτοῦ μόνου καὶ αὐτῇ τὸ μύρον ἐκχέουσα· ἔτι καὶ μόνος ὁ Φαρισαῖος ἐσκανδαλίζετο· ἦ τινα καὶ μισθὸν ὁ Σωτὴρ, τὴν ἀφαιρῶν τῶν ἀμαρτημάτων δωρεῖται. Παρὶ δὲ ταύτης μόνης, ὁ Δεῖος Λουκάς ἐν τῷ κατ' αὐτὸν Εὐαγγελίῳ, παρὶ τὰ μέσα ὡς εἴρηται ἱστορεῖ· καὶ γὰρ μετὰ τὴν τῆς Ἠέρνης ταύτης διήγησιν, εὐθὺς ἐπάγει οὕτωσι λέγων· Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ καθ' ἑξῆς, καὶ αὐτὸς δεῖξθε κατατὰ πόλιν καὶ κώμην, εὐαγγελιζόμενος καὶ κηρύσσων τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· ἐξ ὧν δεικνύεται, μὴ ἐν τῷ τοῦ Παύλου τοῦτο γεγενῆσθαι καιρῷ. Δοκεῖ οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ, καὶ ἀπὸ τῶν ὑποδεξαμένων τούτου, καὶ ἀπὸ τοῦ τόπου, καὶ προσώπων, καὶ οἰκιῶν· ἔτι δὲ ἀπὸ τοῦ τρόπου τῆς τοῦ μύρου χρίσεως, τρεῖς εἶναι τὰς γυναῖκας ταύτας, δύο μὲν Πόρνας, τὴν δὲ τρίτην Λαζάρου εἶναι τὴν ἀδελφὴν Μαρίαν, βίῳ περιλαμβομένην σιμῶν. Καὶ ἄλλη μὲν, οἰκίαν εἶναι τὴν τοῦ Φαρισαίου Σίμωνος· ἑτέραν δὲ, τὴν τοῦ λεπροῦ Σίμωνος ἐν τῇ Βηθανίᾳ· καὶ ἄλλην πάλιν οἰκίαν Μαρίας καὶ Μάρθας τῶν ἀδελφῶν τοῦ Λαζάρου, ἐν τῇ αὐτῇ Βηθανίᾳ. Ὥστε ἐκ τούτων συνάγειν ἔστιν, ὅτι καὶ δύο δείπνα ἐγένοντο τῷ Χριστῷ, καὶ ἄμφω δὲ ἐν Βηθανίᾳ. Τὰ μὲν ἐν, πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἐν τῇ τοῦ Λαζάρου

οἰκίᾳ, ὅτι συνήθην αὐτῷ καὶ ὁ Λαζάρου, ὡς ὁ τῆς βροντῆς Υἱὸς ἱστορεῖ, φάσκων οὕτω· Πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἦλθεν Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ἔπειθ' ἦν Λαζάρου ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δείπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διεκόνει· ὁ δὲ Λαζάρου, εἰς ἣν τῶν συνανακειμένων αὐτῷ. Ἡ οὖν Μαρία, λαβούσα λίτραν νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἔλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξίν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἑτέρον δείπνον ἐγένετο αὐτῷ πρὸ δύο ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἔτι ἔστι ἐν Βηθανίᾳ Χριστῷ, ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, ὅτι καὶ ἡ Πόρνη προσῆλθεν αὐτῷ, ὡς πολυτίμου μίραν ἐκχέουσα, ὡς ὁ ἱερός Ματθαῖος διέξει λέγων, ὡς ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Μαθητάς· Οἴδατε, ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας τὰ Πάσχα γίνεται· καὶ μετ' ὀλίγα, αὐθις ἐπιφέρει· Τοῦ δὲ Ἰησοῦ γενομένου ἐν Βηθανίᾳ, ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, προσῆλθεν αὐτῷ γυνή, ἀλάβασρον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου, καὶ κατίχεεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀνακειμένου· ὃ ἀνοῦδα καὶ ὁ Μάρκος φησὶν· Ἦν δὲ τὸ Πάσχα, καὶ τὰ ἄζυμα μετὰ δύο ἡμέρας, καὶ ὄντος αὐτοῦ, ἐν Βηθανίᾳ ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, κατακειμένου, ἦλθε γυνή, καὶ τὰ ἐξῆς. Οἱ μὲν τοὶ διατεκνύμενοι καὶ λέγοντες, μίαν καὶ τῶν αὐτῆν εἶναι παρὰ τοῖς τέσσαρα ἐν Εὐαγγελιστάς γυναῖκα, τὴν ἀλείψασαν τὸν Κύριον μύρον, εἶνα καὶ τὸν αὐτὸν οἶοντα εἶναι Σίμωνα, τὸν τε Φαρισαῖον, καὶ τὸν λεπρὸν, ὃν καὶ πατέρα τοῦ τε Λαζάρου καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Μαρίας καὶ Μάρθας, εἶναί τινες ἐκδέδωκασιν· καὶ εἶνα δεῖπνον καὶ τὸν αὐτὸν, καὶ τὴν αὐτὴν καὶ μίαν οἰκίαν αὐτοῦ, τὴν ἐν Βηθανίᾳ, παρ' ὃ καὶ τὸ ἀνώγειν τὰ ἑστρωμένον ἠτοιμάσθαι, καὶ τὸν μυστικὸν γεγενῆσθαι δείπνον, οὐ καλῶς οἶοντα. Τὰ μὲν γὰρ δύο ταῦτα δείπνα, ἐκτός τῶν Ἱεροσολύμων ἐν Βηθανίᾳ ἐγένοντο τῷ Χριστῷ, πρὸ ἑξ καὶ πρὸ δύο, ὡς εἴρηται, ἡμερῶν τοῦ νομικοῦ Πάσχα, ὅταν καὶ αἱ γυναῖκες τὰ μύρα διαφόρως Χριστῷ προσήγαγον. Ὁ δὲ μυστικὸς δείπνος, καὶ τὸ ἑστρωμένον ἀνώγειν, ἔνθεν τῆς πόλεως Ἱερουσαλὴμ εὐτραπίσθασαν, πρὸ μιᾶς τοῦ νομικοῦ Πάσχα, καὶ τοῦ παλίου τὸν Χριστόν, ἡμέρας. Οἱ μὲν, ἐν οἰκίᾳ ἀγνώτος ἀνθρώπου· οἱ δὲ, κατὰ τὴν οἰκίαν, ὡς φησὶ, τοῦ ἐπιστηθίου καὶ μαθητοῦ Ἰωάννου, ἐν τῇ ἀγίᾳ Σιών. Ἐνθα καὶ οἱ Μαθηταί, διὰ τὸν τῶν Ἰουδαίων φόδον, ἦσαν κρυπτόμενοι, καὶ ἡ τοῦ Θωμᾶ ἐγγενεῖ ψηλάφησις, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, καὶ ἡ τοῦ ἀγίου Πνεύματος ἐπιφοίτησις, κατὰ τὴν Πεντηκοστήν, καὶ ἄλλα τινα τῶν ἀπορρήτων καὶ μυστικῶν ἐτελέσθη.

Διὰ τοὺς ταῦτα ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, καὶ τῇ ἀληθείᾳ, τὸ τοῦ Χρυσορρήμου μᾶλλον ἀκριβέστερον εἶναι· ὥστε δύο μὲν τὰς γυναῖκας ταύτας λογιζέσθαι· μίαν μὲν,

ὡς εἶπεται, κατὰ τοῖς τρισὶν Εὐαγγελισταῖς, κόρνυ οὖσαν καὶ ἀμαρτωλόν, τὴν κατὰ κεφαλὴν Χριστοῦ τὸ μύρον ἐχέασαν· ἄλλην δὲ τὴν κατὰ τῷ Ἰωάννῃ, Μαρίαν τὴν ἀδελφὴν Λαζάρου, μόνοις τοῖς θείοις ποσὶ Χριστοῦ τοῦτο προσεγαγοῦσαν, καὶ ἐπέχρισαν. Καὶ ἄλλα μὲν τὰ ἐν Βηθανίᾳ δείκνυα, ἕτερον δὲ εἶναι τὸν μυστικόν· καὶ ἄλλον καὶ ἐξ αὐτῶν μετὰ τὴν Πόρνης ταύτης διήγησιν, τοὺς Μαθητὰς ὁ Σωτὴρ πρὸς τὴν Πόλιν κέρκει, ἐτοιμάσσοντας τὸ Πάσχα. Ὑπάγετε, λίγων, εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα, καὶ εἶπατε· Ὁ Διδάσκαλος λέγει, πρὸς σὶ ποιῶ τὸ Πάσχα μετὰ τῶν Μαθητῶν μου. Καὶ αὐτίς· Καὶ ἀπαντήσῃ ἑμῖν ἄνθρωπος, κεράμιον ὕδατος βαστάζων, καὶ αὐτὸς δείξει ὑμῖν ἀνώγειον μίγα ἰσχυρὸν· ἐκεῖ ἐτοιμάσατε ἡμῖν. Οἱ δὲ ἀπελθόντες, φησὶν, εὗρον καθὼς ἐνετείλατο κύριός, καὶ ἠτοίμασαν τὸ Πάσχα, τὸ νομικόν δηλαδὴ, ἐπὶ θύραις ἐν· ὁ, καὶ ἰθὺν ἐτίλει μετὰ τῶν Μαθητῶν, ὡς ὁ θείος λέγει Χρυσόστομος. Ἐπιτα καὶ Δείκνυ γινόμενου, τοῦ μυστικοῦ δηλαδὴ, καὶ τοῦ θείου Νικητῆρος ἐν τῷ μεταξύ ἐνεργηθέντος, αὐτίς ἀναπεσῶν, καὶ τὸ ἡμέτερον παραδίδωσι Πάσχα ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης, ὡς ὁ τὴν γλώτταν χρυσῶς Ἰωάννης διέξεισι· καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. Ὁ δὲ Θεοπέσιος Ἰωάννης, πρὸς δὲ καὶ Μάρκος, οἱ θεοὶ Εὐαγγελισταί, καὶ τὸ τοῦ μύρου ἄλλος προσέθηκεν, Πιστικόν τοῦτο κατονομάσαντες, καὶ πρώτιστον. Ἐοῖκασι δὲ Πιστικόν καλεῖν, τὸ ἀδολόν τε καὶ ἔκρατον, καὶ καταπεπιστευμένον εἰς καθαρότητα. Ἰσως δὲ καὶ προσσηγορία τις ἦν τοῦτο, τοῦ ἀρίστου καὶ πρώτου ἴκρου. Προστίθει δὲ ὁ Μάρκος, ὅτι καὶ τὸ ἄγχος συνήρην ὑπὸ τῆς σπουδῆς ἢ γυνῆ, εἰάπερ στενωπέρου, ὁ καὶ Ἀλάστρον ἐνομάζει. Ἔστι δὲ τοῦτο ἀγγεῖον ὑλίον, ὡς φησὶν ὁ ἱερός Ἐπιφάνιος, ἀνευ λαθῆς πιποτημένον τινός, ὃ δὴ Βυκίον οὕτωσί λέγεται. Ἦν δὲ τὸ μύρον καίνο συνθεθεμένον ἐξ εἰδῶν μὲν καὶ ἄλλων πολλῶν, μάλιστα δ' ἐκ τούτων, σμύρνης ἀθύου, κινναμώμου κίρκου, ρως, καλαμίου ἀρωματικοῦ, καὶ ἐλαίου.

Ἄλλ' ὁ τῷ νοητῷ μύρω χρισθεῖς, Χριστέ ὁ Θεός, ὧν ἐπιφύτων παθῶν ἐλευθέρωσον, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος ἅγιος, καὶ φιλόανθρωπος. Ἀμήν.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Ῥῆμα τυράννου, ἐπεὶ ὑπερίσχυσεν, ἑπταπλασίως κείμενος, ἐξεκαύθη ποτὲ· ἐν ἧ Παιδὲς οὐκ ἐφλέθησαν, βασιλείως πατήσαντες δόγμα, ἀλλ' ἐβόων· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ἀποκνεοῦσα, Γυνὴ μύρον ἐντιμον δεσποτικῆ καὶ θείᾳ, φρικτῆ κορυφῇ, Χριστέ τῶν

ἐχθρῶν σου ἐπιλάβετα, τῶν ἀχράντων, κεχραμέναις παλάμαις, καὶ ἐβόα· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄκρυσι πλύνει, τοὺς πόδας ὑπεύθυνος, ἀμαρτίαις τοῦ πλάσαντος, καὶ ἐκμάσσει θριξί· διὸ τῶν ἐν βίῳ οὐ δημαρτε, πεπραγμένων τῆς ἀπολυτρώσεως, ἀλλ' ἐβόα· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐρουργεῖται τὸ λύτρον εὐγνώμον, ἐκ σωτηρίων σπλάγγνων τε, καὶ δακρύων πηγῆς· ἐν ἧ δια τῆς ἐξαγορεύσεως, ἐκπλυθεῖσα οὐ κατησχύνετο, ἀλλ' ἐβόα· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Καταβασία. Ῥῆμα τυράννου.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- Ψυχαῖς καθαραῖς, καὶ ἀρρύπτοις χεῖ-
- λεσι, δεῦτε μεγαλύνωμεν τὴν ἀκλή-
- δωτον, καὶ ὑπέραγον Μητέρα τοῦ Ἐμμά-
- νουηλ, δι' αὐτῆς τῷ ἐξ αὐτῆς, προσφέροντες
- πρεσβείαν τεχθέντι· Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡ-
- μῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Τροπάρια.

Ἀγνώμων φανείς, καὶ πονηρός ζηλότυπος, δῶρον ἀξιόθεον λογοπραγεῖ, δι' οὐ ὄφελισιον ἐλύθη ἀμαρτημάτων, καπηλεύων ὁ δεινός, Ἰουδας τὴν φιλόθεον χάριν. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἄγει πορευθεῖς, τοῖς παρανόμοις ἄρχουσι· Τί μοι δοῦναι θέλετε, κἀγὼ Χριστὸν ὑμῖν, τὸν ζητούμενον, τοῖς θείουσι παραδώσω; οἰκειότητα Χριστοῦ, Ἰουδας ἀντωσαίμενος χρυσοῦ. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὁ πρωτικῆς, φιλαργυρίας ἄσπονδῆ λήθης ὄθεν ἔτυχες, ὅτι ψυχῆς, οὐδ' ὅς ἰσοστάσιος ὁ Κόσμος, ὡς ἐδίδαχθης· ἀπογνώσει γὰρ σαυτὸν, ἐβρόχισας ἀνάψας προδότα. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καταβασία. Ψυχαῖς καθαραῖς.

Εἶτα, τὸ Ἐξαποστειλᾶριον.

Ἦχος γ'.

Τὸν κρυφόν σου βλέπω, Σωτὴρ μου κενόσημον, καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ· λαμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς, Φωτοδότα, καὶ σῶσον με. Ἐκ γ'.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν ταῦτα τὰ Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Σὲ τὸν τῆς Παρθένου Υἱὸν, Πόρνη ἐπιγνοῦσα Θεὸν ἔλεγεν, ἐν κλαυθμῷ δυσωποῦσα, ὡς δακρύων ἄξια πράξασα· Διάλυσον τὸ χρεῖος, ὡς καὶ γὰρ τοὺς πλοκάμους· εἰγάπησον φιλοῦσαν, τὴν δικαίως μισουμένην, καὶ πλησίον τελωνῶν σε κηρύξω, Εὐεργέτα φιλαίνθρωπε.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸ πολυτίμητον μύρον, ἡ Πόρνη ἔμιξε μετὰ δακρύων, καὶ ἐξέχεεν εἰς τοὺς ἀχράντους πόδας σου, καταφιλοῦσα· ἐκείνην εὐθύς ἐδικαίωσας, ἡμῖν δὲ συγχώρησιν δώρησαι, ὁ πατρὸν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Οὔτε ἡ ἀμαρτωλὸς προσέφερε τὸ μύρον, τότε ὁ μαθητὴς, συνεφώνει τοῖς παρανόμοις· ἡ μὲν ἔχαιρε κενοῦσα τὸ πολυτίμητον, ὁ δὲ ἔσπευδε πωλῆσαι τὸν ἀτίμητον· αὕτη τὸν Δεσπότην ἐπεγίνωσκεν, οὗτος τοῦ Δεσπότητος ἐχωρίζετο· αὕτη ἠλευθεροῦτα, καὶ ὁ Ἰουδας δούλος ἐγεγόνει τοῦ ἐχθροῦ· δεινὸν ἡ ῥαθυμία! μεγάλη ἡ μετάνοια! ἦν μοι δώρησαι Σωτήρ, ὁ πατρὸν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Οὔτῃς Ἰουδα ἀθλιότητος! ἐθεώρει τὴν Πόρνην φιλοῦσαν τὰ ἴχνη, καὶ ἐσκέπτετο δόλω, τῆς προδοσίας τὸ φίλημα· ἐκείνη τοὺς πλοκάμους διέλυσε, καὶ οὗτος τῷ θυμῷ ἐδυσμεῖτο, φέρων ἀντὶ μύρου, τὴν δυσώδη κακίαν· φθόνος γὰρ οὐκ οἶδε, προτιμᾶν τὸ συμφέρον. **Ω**ὔτῃς Ἰουδα ἀθλιότητος! ἀφ' ἧς ῥῦσαι ὁ Θεὸς τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα. Ἦχος β'.

Πᾶσα ἀμαρτωλὸς ἔδραμε πρὸς τὸ μύρον πρᾶσθαι, πολυτίμητον μύρον, τοῦ μυρίσαι τὸν εὐεργέτην, καὶ τῷ μυρεψῷ ἐβόα· Δός μοι τὸ μύρον, ἵνα ἀλείψω καὶ γὰρ τὸν ἐξαλείψαντά μου πάσας τὰς ἀμαρτίας.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Πᾶσα βεβυθισμένη τῇ ἀμαρτίᾳ, εὐρέ σε λιμένα τῆς σωτηρίας, καὶ μύρον σὺν δάκρυσι κενοῦσά σοι ἐβόα· Ἴδε ὁ τῶν ἀμαρτανόντων τὴν μετάνοιαν φέρων· ἀλλὰ Δέσποτα διάσωσόν με, ἐκ τοῦ κλύδωνος τῆς ἀμαρτίας, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ὁ Χριστὸς, παραγίνεται ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆ Φρισαίου, καὶ γυνὴ ἀμαρτωλὸς προ-

ελθοῦσα, τοῖς ποσὶν ἐκυλινδοῦτο βοῶσα· Ἴδε τὴν βεβυθισμένην τῇ ἀμαρτίᾳ, τὴν ἀπελπισμένην διὰ τὰς πράξεις, τὴν μὴ βδελυχθεῖσαν παρὰ τῆς σῆς ἀγαθότητος· καὶ δός μοι Κύριε, τὴν ἄφεσιν τῶν κακῶν, καὶ σῶσον με.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτ' τοῦ ἐλέους σου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Πᾶσα ἡ Πόρνη, τὰς τρίχας σοι τῷ Δεσπότη· ἠπλώσεν Ἰουδας, τὰς χεῖρας τοῖς παρανόμοις· ἡ μὲν, λαβεῖν τὴν ἄφεσιν· ὁ δὲ, λαβεῖν ἀργύρια. Διό σοι βοῶμεν, τῷ πραθέντι καὶ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς· Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Εὐφρανθήμεν ἀνδ' ὧν ἡμερῶν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Προσηλθε Γυνὴ δυσώδης καὶ βεβορωμένη δάκρυα προχέουσα ποσὶ σου Σωτήρ, τὸ Πάθος καταγγέλλουσα· Πῶς ἀτενίσω σοι τῷ Δεσπότη; αὐτὸς γὰρ ἐλήλυθας, σῶσαι πόρνην· ἐκ βυθοῦ θανούσάν με ἀνάστησον, ὁ τὸν Λάζαρον ἐγείρας, ἐκ τάφου τετραήμερον· δέξαι με τὴν ταλαίναν, Κύριε καὶ σῶσον με.

Στίχ. Καὶ ἔσω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Πᾶσα ἀπεγνωσμένη διὰ τὸν βίον, καὶ ἐπεγνωσμένη διὰ τὸν τρόπον, τὸ μύρον βαστάζουσα, προσῆλθέ σοι βοῶσα· Μὴ με τὴν πόρνην ἀπορρίψης, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου· μή μου τὰ δάκρυα παρίδης, ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων· ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦσαν, ἦν ἐκ ἀπίστω ἀμαρτάνουσαν Κύριε, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. δ'.

Ποίημα Κασσιανῆς Μοναχῆς.

Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις περιπεσοῦσα Γυνὴ, τὴν σὴν αἰσθημένη Θεότητα, μυροφόρου ἀναλαβῆσα τάξιν, ἄδυρομένη μύρα σοι, πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ κομίζει. Οἶμαι λέγουσα, ὅτι νῦν μοι ὑπάρχει, οἶσρος ἀκολασίας, ζοφώδης τε καὶ ἀσέλγος, ἔρωσ τῆς ἀμαρτίας. Δέξαι με τὰς πηγὰς τῶν δακρύων, ὁ νεφέλαι διεξάγων τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ· καίμφητί μοι πρὸς τοὺς στεναγμοὺς τῆς καρδίας, ὁ κλίνας τοὺς Οὐρανοὺς, τῇ ἀφάτῳ σου κενώσει· καταφιλήσω τοὺς ἀχράντους σου πόδας, ἀπὸ σμηξω τούτους δὲ πάλιν, τοῖς τῆς κεφαλῆς μου βοστρύχοις· ὧν ἐν τῷ Παραδείσῳ ἔβλατο τὸ δυλινόν, κρότον τὰς ὡσὶν ἠχηθεῖσα, τῷ φόβῳ ἐκρύβη. Ἀμαρτιῶν μόνυ τὰ πλήθη, καὶ κριμάτων σου ἀβύσσους, τίς ἐξιγνιάσει ψυχοσῶστα Σωτήρ μου; Μὴ με τὴν σὴν δοθὴν παρίδης, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Και εὐχαριστήσῃς τὸν Κύριον ὁ Θεὸς ἡμεῶν· ἡμεῖς οὐκ ἐπινοοῦμεν ἅρπάζειν τὸν Κύριον· ἡμεῖς οὐκ ἐπινοοῦμεν ἅρπάζειν τὸν Κύριον· ἡμεῖς οὐκ ἐπινοοῦμεν ἅρπάζειν τὸν Κύριον.

Ἡμερον τὸ ποτηρὸν συνήχθη συνέδριον, καὶ κατασῶν κατὰ σοῦ κενὰ ἐμελέτησε· σήμερον ἐκ συμφώνου, τὸν βρόχον Ἰούδας ἀρράβωνίζεσθαι· Καϊάφας δὲ ἄκων ὁμολογεῖ, ὅτι εἰς ὑπὲρ πάντων ἀναδέχῃ τὸ πάθος ἐκούσιον· Λυτρωτὰ ἡμῶν, Χριστὸς ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Ἐυλογήσαι σε Κύριος ἐκ Σιών, ὁ ποιήσας τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.
 Ἰδοὺ δὴ, εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντες οἱ δούλοι Κυρίου.

Κεφ. Β'. 8.

Ἰπε Κύριος πρὸς με· Υἱὲ ἀνθρώπου, ἐξαποστελῶ ἐγὼ σε πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, τοὺς παραπικραίνοντάς με· οἱ τινες παρεπίκρανάν με, αὐτοὶ καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν ἠθέτησαν εἰς ἐμὲ, ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας· καὶ υἱοὶ σκληροπρόσωποι, καὶ στεροκαρδία ἐγένοντο. Ἐγὼ ἀποστελῶ σε πρὸς αὐτούς, καὶ ἔρεις· Ταῦτα λέγει Κύριος· Ἐάν ἄρα ἀκούσωσιν, ἢ πτοηθῶσι, διότι οἶκος παραπικραίνων ἐστὶ, καὶ γνώσκονται, ὅτι προφήτης εἶ σύ ἐν μέσῳ αὐτῶν. Καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, μὴ φοβηθῆς αὐτούς, μηδὲ ἐκστῆς ἀπὸ προσώπου αὐτῶν· διότι παροιστρήσουσι, καὶ ἐπιστήσονται ἐπὶ σὲ κύκλῳ, καὶ ἐν μέσῳ σκορπίων σύ κατοικεῖς· τοὺς λόγους αὐτῶν μὴ φοβηθῆς, καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτῶν μὴ ἐκστῆς, διότι οἶκος παραπικραίνων ἐστὶ· καὶ λαλήσεις τοὺς λόγους μου πρὸς αὐτούς, εἰ ἄρα ἀκούσωσιν ἢ πτοηθῶσιν, ὅτι οἶκος παραπικραίνων ἐστὶ. Καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, ἄκουε τοῦ λαλοῦντος πρὸς σὲ, καὶ μὴ γίνου παραπικραίνων, καθὼς ἐστὶ οἶκος ὁ παραπικραίνων· χάνε τὸ στόμα σου, καὶ φάγε, ἃ ἐγὼ δίδωμι σοι. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ χεὶρ ἐκτεταμένη πρὸς με, καὶ ἐν αὐτῇ κεφαλὴ βιβλίου· καὶ ἀνείλισσεν αὐτὴν ἐνώπιόν μου, καὶ ἦν ἐν αὐτῇ γεγραμμένα τὰ ἔμπροσθεν, καὶ τὰ ὀπίσθεν· καὶ ἐγγράπτο ἐν αὐτῇ θρῆνος, καὶ μέλος, καὶ οὐαὶ. Καὶ εἶπε πρὸς με· (Κεφ. Γ'. 1). Υἱὲ ἀνθρώπου, καταφάγε τὴν κεφαλίδα ταύτην, καὶ πορευθήτι, καὶ λαλήσον ταῖς

υἱοῖς Ἰσραὴλ. Καὶ δάνοιξε τὸ στόμα μου, καὶ ἐφώμισέ με τὴν κεφαλίδα ταύτην· καὶ εἶπε πρὸς με· Υἱὲ ἀνθρώπου, τὸ στόμα σου φάγεται, καὶ ἡ κοιλία σου πλησθήσεται τῆς κεφαλίδος ταύτης, τῆς δεομένης εἰς σὲ. Καὶ ἔφαγον αὐτὴν· καὶ ἐγένετο ἐν τῷ στόματί μου, ὡς μέλι γλυκάζον.

Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, εὐλογήσατε τὸν Κύριον.
 Αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου, αἰνεῖτε δούλοι Κυρίου.

ΤΑ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ
 ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Καὶ ἐν τῷ ἑσπερίῳ, καὶ τῇ σελήνῃ Σηδοῦνται τὰ. Πρὸς Κύριον· εἰς τὸν Κύριον ἐπέκραξα, ἰσχυρὸν ἐπ' ἐμὲ, καὶ φωνή μου ἐκ τῆς ἀπορίας· ἰσχυρὸν ἐπ' ἐμὲ, καὶ ἐν τῷ ἑσπερίῳ εἰς τοὺς ἀδελφούς, ὡς ἀνωτέρω.

Κύριε, ἢ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις περιπεσοῦσα· ἐκείνη μετὰ τοῦ εὐαγγελίου· καὶ μετὰ τὸ φῶς ἡλαρὸν, τὰ ἡμεῖς ἔμαθα· ἡμεῖς οὐκ ἐπινοοῦμεν ἅρπάζειν τὸν Κύριον· ἡμεῖς οὐκ ἐπινοοῦμεν ἅρπάζειν τὸν Κύριον.
 Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τοῦ Οὐρανοῦ.
 Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τῶν δεῶν.

Κεφ. Β'. 11.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πολλαῖς ἐκεῖναις, μετὰ τὴν γέννησιν Μωϋσῆς, ἐξῆλθε πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ. Κατανοήσας δὲ τὸν πόνον αὐτῶν, εἶπε ἄνθρωπον Αἰγύπτιον, τύπτοντα τινα Ἑβραῖον, τῶν ἑαυτοῦ ἀδελφῶν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ. Περιβλεψάμενος δὲ ὧδε καὶ ὧδε, οὐχ ὅρα οὐδένα· καὶ πεταξάσας τὸν Αἰγύπτιον, ἐκρυψεν αὐτὸν ἐν τῇ ἄμμῳ. Ἐξελθὼν δὲ τῇ ἡμέρᾳ, τῇ δευτέρᾳ, ὅρα δύο ἄνδρας Ἑβραίους, διαπληκτιζομένους, καὶ λέγει τῷ ἀδικούντι· Διατί σύ τύπτεις τὸν πλησίον; Ὁ δὲ εἶπε· Τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστὴν ἐφ' ἡμῶς; μὴ ἀνελεῖν με σύ θέλεις, ὃν τρόπον ἀνεῖλες χθὲς τὸν Αἰγύπτιον; Ἐφοβήθη δὲ Μωϋσῆς, καὶ εἶπεν· Εἰ οὕτως ἐμφανὲς γέγονε τὸ ῥῆμα τοῦτο! Ἦκουσε δὲ Φαραὼ τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ ἐζήτησε ἀνελεῖν τὸν Μωϋσῆν. Ἀνεχώρησε δὲ Μωϋσῆς ἀπὸ προσώ-

που Φαραώ, καὶ ὤκησεν ἐν γῇ Μαδιαίμ· ἐλθόντων δὲ εἰς γῆν Μαδιαίμ, ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ φρέατος. Τῷ δὲ Ἰερεὶ Μαδιαίμ ἦσαν ἑπτὰ θυγατέρες, κοιμαίνουσαι τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἰωθάρ· παραγενόμενοι δὲ ἤντλουν, ἕως ἐπλησαν τὰς δεξαμενάς. ποτίσαι τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἰωθάρ. Παραγενόμενοι δὲ οἱ ποιμένες, ἐξέβαλον αὐτάς. Ἀναστὰς δὲ Μωϋσῆς ἐρρύσατο αὐταῖς, καὶ ἤντλησεν αὐταῖς, καὶ ἐπότισε τὰ πρόβατα αὐτῶν. Παρηγένοντο δὲ πρὸς Ῥαγουήλ τὸν πατέρα αὐτῶν· Ὁ δὲ εἶπεν αὐταῖς· Τί ὅτι ἐταχύνετε τοῦ παραγενέσθαι σήμερον; Αἱ δὲ εἶπον· Ἄνθρωπος Αἰγύπτιος ἐρρύσατο ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ποιμένων, καὶ ἤντλησεν ἡμῖν, καὶ ἐπότισε τὰ πρόβατα ἡμῶν. Ὁ δὲ εἶπε ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ· Καὶ ποῦ ἐστι; καὶ ἵνα τί οὕτω καταλειπίπατε τὸν ἄνθρωπον; καλέσατε οὖν αὐτόν, ὅπως φαίγη ἄρτον. Κατωκίσθη δὲ Μωϋσῆς παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ· καὶ ἐξέδοτο Σεφώραν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τῷ Μωϋσῇ γυναῖκα. Ἐν γαστρὶ δὲ λαβοῦσα ἡ γυνή, ἔτεκεν υἱόν· καὶ ἐπωνόμασε Μωϋσῆς τὸ ὄνομα αὐτῷ Γηρσέμ, λέγων· Ὅτι πάροικός εἰμι ἐν γῇ ἀλλοτρίᾳ. Ἐτι δὲ συλλαβοῦσα, ἔτεκεν υἱὸν δευτέρον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐλιέζερ, λέγων· Ὁ γὰρ Θεὸς τοῦ Πατρὸς μου βοηθός μου, καὶ ἐρρύσατό με ἐκ χειρὸς Φαραώ.

Προκειμένον· Ψαλμὸς ρλζ΄.

Κύριε, τὸ ἐλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα· τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδης.

Στίχ· Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Ἰωβ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 1.

Ἐγένετο δὲ ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, καὶ ἦλθον οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστήναι ἐναντίον τοῦ Κυρίου· καὶ ὁ Διάβολος ἦλθεν ἐν μέσῳ αὐτῶν, παραστήναι ἐναντίον τοῦ Κυρίου. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ· Πόθεν ἔθ' ἔρχη; εἶπε δὲ ὁ Διάβολος ἐναντίον Κυρίου· Διαπορευθεὶς τὴν ὑπ' οὐρανόν, καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν σύμπασαν, πάρεμι. Εἶπε δὲ ὁ Κύριος πρὸς τὸν Διάβολον· Προσέσχεες τὸν Δεσπότην μου Ἰωβ, ὅτι ἐκ ἔστι κατ' αὐτόν, τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνθρωπος ὅμοιος αὐτῷ, ἄκακος, ἀληθινός, ἀμειπτός, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντός κακοῦ, ἔτι δὲ ἔχεται ἀκακίας· σὺ δὲ εἶπας, τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ διαμενῆς

ἀπολέσαι. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Διάβολος, εἶπε τῷ Κυρίῳ· Δέρμα ὑπὲρ δέρματος, καὶ πάντα ὅσα ὑπάρχει ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐκτίσει· οὐ μὴν δέ, ἀλλὰ ἀποστείλας τὴν χεῖρά σου, ἄψαι τῶν ὀστέων αὐτοῦ, καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ· ἢ μὴν εἰς πρόσωπόν σε εὐλογήσει. Εἶπε δὲ ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ· Ἴδου παραδίδωμί σοι αὐτόν· μόνον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διαφυλάξον. Καὶ ἐξῆλθεν ὁ Διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου· καὶ ἔπαισε τὸν Ἰωβ ἔλκει πονηρῷ ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς. Καὶ ἔλαβεν ἑαυτῷ ὄστρακον, ἵνα τὸν ἰχῶρα ξύη, καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κοπρίας, ἔξω τῆς πόλεως. Χρόνου δὲ πολλοῦ προβεβηκότος, εἶπεν αὐτῷ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· Μέχρι τίνος καρτερήσει λέγων· Ἴδου ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρόν, προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου; ἴδου γὰρ ἠφάκισται σου τὸ μνημόσυνον ἀπὸ τῆς γῆς· υἱοὶ καὶ θυγατέρες, ἐμῆς κοιλίας ὠδίνες καὶ πόνοι, οὐς εἰς τὸ κενὸν ἐκοπίασα μετὰ μόχθων· σὺ δὲ αὐτὸς ἐν σαπρίᾳ σικωλήκων κάθησαι, διανυκτερεύων αἰθρίας, καὶ γῶ πλανήτης καὶ λάτρις, τόπον ἐκ τόπου περιερχομένη, κοί οἰκίαν ἐξ οἰκίας, προσδεχομένη τὸν ἥλιον πότε δύσεται, ἵνα ἀναπαύσωμαι τῶν μόχθων μου, καὶ τῶν ὀδυνῶν, αἷ με νῦν συνέχουσιν· ἀλλὰ εἶπόν τι ῥῆμα πρὸς Κύριον, καὶ τελεύτα. Ὁ δὲ ἐμβλέψας αὐτῇ, εἶπεν· Ἴνα τί, ὡς περ μία τῶν ἀφρόνων γυναικῶν, ἐλάλησας οὕτως; εἰ τὰ καλά ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακά οὐκ ὑποίσωμεν; Ἐν τούτοις πᾶσι τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ, οὐδὲν ἤμαρτεν Ἰωβ ταῖς χεῖλεσσι ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

Ἔτα τὸ, Κατευθυνθήτω, καὶ μετὰ τοῦτο, τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Τοῦ Ἰησοῦ γαιόμενου ἐν Βηθανίᾳ.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀκολουθίας τῶν Προηγιασμένων.

Τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τετάρτης.

εἰς τὸ ἀποδεικνόν.

Τριῶδιον, ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡδὴ δ'. Ψαλμὸς πλ. β'.

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης·

Ἀνώγειν ἐστρωμένον, ἐδέξατό σε τὸν Κτίστην καὶ τοὺς συμμύστας, καὶ αὐτοῦ τὸ Πάσχα ἐπετέλεσας, καὶ αὐτοῦ εἰργάσω τὰ μυστήρια· αὐτοῦ γὰρ τῶν δύο σταλέντων, νῦν Μαθητῶν σου, τὸ Πάσχα ἠταιμάσθη σοι.

Πάγετε πρὸς τὸν δεῖνα, ὁ πάντα εἰδὼς προλέγει, τοῖς Ἀποστόλοις· καὶ μακάριος ἐστὶν ὃς δύναται, πιστῶς ὑποδέξασθαι τὸν Κύριον, ἀνώγειν μὲν τὴν καρδίαν προετοιμάσας, καὶ δεῖπνον τὴν εὐσέβειαν.

Γνώμη φιλαργυρίας, ὁ τρόπος σου ἀπονοίας, ἄφρον Ἰουδα· πιστευθεὶς γὰρ μόνος τὸ γλωσσόκομον, ὅλως οὐκ ἐκάμφθης πρὸς συμπαθειαν, ἀλλ' ἐκλείσας τὰ τῆς σκληραῖς σου καρδίας σπλάγγνα, προδοὺς τὸν μόνον εὐσπλαγγνον.

Γνώμη τῶν θεοκτόνων, τῇ πράξει τοῦ φιλαργύρου συναρμοσθεῖσα· ἢ μὲν πρὸς ἀναιρέσιν ὠπλίζετο, ἢ δὲ τὰ ἀργύρια ἐφείλκετο ἀγχόνῃ γὰρ μεταμελείας τότε προκρίνας, κακῶς τοῦ ζῆν ἐστέρηται.

Ὁ φίλημα γεμει δόλου, τὸ χαῖρέ σου ἐν μαχαίρᾳ, πλάινε Ἰουδα· τῇ μὲν γλώσση φθέγγῃ τὰ πρὸς ἔνωτιν, τῇ δὲ γνώμῃ νεύεις πρὸς διάττασιν· προδοῖν γὰρ τοῖς παρανόμοις τὸν Εὐεργέτην, δολίως ἐμελέτησας.

Ὁ φίλις καὶ πωλεῖς Ἰουδα, ἀσπάζῃ καὶ οὐκ ὀκλαζεῖς δόλῳ προστρέχων· τίς μισῶν ἀσπάζεται τρισαύθλιε; τίς φίλων ἐξωνεῖται τιμῆματι; τὸ φίλημα τῆς ἀναιδοῦς σου κακοβουλείας, ἐλέγχει τὴν προαίρεσιν.

Δόξα.

Ἄμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον ταῖς προσωπείοις θεολογῶ σε, τὴν τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὀμοβασιλεῖον καὶ σύνθρονον· βρωῶ σε τὸ Ἄσμα τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογούμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσὺλληψας ὑπὲρ λόγον, ὁ τόκος σου ὑπὲρ φύτιν θεογεννητορ· ἢ μὲν γὰρ ἐκ Πνεύματος οὐ σπέρματος, ἢ δὲ νόμου φύσεως λαμβάνουσα, ὡς ἄφθορος καὶ ὑπὲρ φύτιν, πάσης λοχεύσας· Θεὸς γὰρ τὸ τικτόμενον.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνησιν σήμερον.

Ἐνασθίων Δέσποτα, τοῖς Μαθηταῖς σου, μυστικῶς ἐδήλωσας, τὴν σὴν ἀγίαν τελευτήν, καὶ τῆς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, οἱ τὰ σεπτὰ σου τιμῶντες Παθήματα.

Ὡδὴ ἢ. Ὀν στρατιαί. Οὐρανῶν.

Ἦν νομικὴν, ἐκπληρώσας πρόσαξιν, ὁ πλάκας τὰς νομικαῖς, γράψας ἐν Σινᾷ, ἔφαγε ἐν τῷ Πάσχᾳ, τὸ παλαί καὶ σκιῶδες, γέγονε ἐπάσχα, καὶ μυστικὴ ζωοθυσία. Δίς.

Ἦν ἀπ' αἰῶνος, κεκαλυμμένην Χριστός, σοφίαν μυσταγωγῶν, ἐδείξας ὁμοῦ, πάσας

τοῖς Ἀποστόλοις, Σωτῆρ ἐπὶ τοῦ δεῖπνου· ἦν ταῖς Ἐκκλησίαις, παρέδωκαν οἱ θεοφόροι.

Εἰς ἐξ ὑμῶν, δόλῳ παραδώσει με, Ἑβραῖος ἀπεμπωλῶν, ταύτῃ τῇ νυκτί· τοῦτο Χριστός βοήσας, συνέχευε τοὺς φίλους· τάτε εἰς πρὸς ἓνα, διαπορῶν προσεκινεῖτο.

Ἐπεινωθεὶς, δὲ ὑμᾶς ὁ πλούσιος, τοῦ δεῖπνου ἐξανασταῖς, λέντιον λαβὼν, ταῦτο περιεζώσω, καὶ κλίνας τὸν αὐχένα, ἐνέψας τῆς πόδας, τῶν Μαθητῶν καὶ τοῦ προδότου.

Ἦς ὑπὲρ νοῦν, καὶ ἀφράστου γνώσεως, τῷ ὕψος σου Ἰησοῦ, τίς μὴ ἐκπλαγῆ, ὅτι πληρῶ παρέστης, ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων, νίπτων μὲν τοὺς πόδας, ἐκμάσσων δὲ καὶ τῷ λέντιῳ;

Ὁ Μαθητῆς, ὃν ἠγάπα Κύριος, τῷ στήθει ἀναπεσὼν ἔφη πρὸς αὐτόν· Τίς ὁ παραδίδούς σε; Χριστός δὲ πρὸς ἐκεῖνον· Οὐτός ὁ ἐμβάψας, ἐν τῷ τρυβλίῳ νῦν τὴν χεῖρα.

Ὁ μαθητῆς τὸν ψωμὸν δεξάμενος, κατὰ τοῦ ἄρτου χωρεῖ, πρᾶσιν μελετῶν· τρέχει πρὸς Ἰουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις· Ἐπαρέχετε μοι, καὶ γὰρ ὑμῖν αὐτὸν προδώσω;

Δόξα.

Ενα Θεόν, κατ' οὐσίαν σέβομαι, τρεῖς ὑποστάσεις ὑμῶν, διοριστικῶς, ἄλλας ἀλλ' οὐκ ἄλλοίας, ἐπεὶ Θεότης μία, ἐν τρισὶ τὸ κράτος· καὶ γὰρ Πατὴρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι ἡμᾶς, Ἰησοῦ Σωτῆρ ἡμῶν, ἐκ πλάνης καὶ πειρασμοῦ, καὶ τοῦ πονηροῦ· δέχου τὴν Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ἀπαύτως· Μητέρα γὰρ ὑπάρχει, καὶ δύναται σε δυσωπῆσαι.

Ὡδὴ δ'. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Τὸ μέγα μυστήριον, τῆς αἴης ἐνανθρωπήσεως, ἐπὶ τοῦ δεῖπνου, συνανακείμενου σου, τοῖς Μύσταις Φιλάνθρωπε, ἀνακαλύψας ἔφη· Φάγετε ἄρτον τὸν ζωτικόν, πίστει πίετε τὸ αἷμα, κενωθέν τῆς θεοπλευροῦ σφαγῆς.

Σκηνὴ ἐπεφάνησιν εἰδείχθη τὸ ἀνώγειν, ἐνθα τὸ Πάσχα, Χριστός ἐπετέλεσε, τὸ δεῖπνον ἀναιμακτον, καὶ λογικὴ λατρεία· ἢ τράπεζα δὲ τῶν ἐκεῖ, τελεσθέντων μυστηρίων, νοητὸν θυσιαστήριον.

Τὸ Πάσχα Χριστός ἐστι, τὸ μέγα καὶ σεβασμιον, βρωθεὶς ὡς ἄρτος, τυθθεὶς δὲ ὡς πρόβατον· αὐτὸς γὰρ ἀνήνεκται, ὑπὲρ ἡμῶν θυσία· αὐτοῦ τὸ Σῶμα εὐσεβῶς, καὶ αὐτοῦ τὸ Αἷμα πάντες, μυστικῶς μεταλαμβάνομεν.

Τὸν ἄρτον εὐλόγησας, ὁ Ἄρτος ὁ οὐράνιος, εὐχαριστήσας, Πατρί τῷ γεννήτορι, λα-

ὦν, οὐ μὴ συνήσει· ὅμως ἐν ἐμοὶ μείνατε, καὶ
πίστει στερεωθήσεσθε.

Καταβασία. Κύριος ὦν πάντων.

Κεφάλαιον. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

λίμνας καὶ πηγὰς, καὶ θαλάσσας ποιή-
σας, ταπεινώσιν ἡμᾶς, ἐκπαιδεύων ἀρί-
στην, λεντίω ζωννύμενος, Μαθητῶν πόδας ἐν-
ψε, ταπεινόμενος, ὑπερβολῇ εὐσπλαγχνίας, καὶ
ὕμῶν ἡμᾶς, ἀπὸ βαρῶν κακίας, ὁ μόνος
φιλόανθρωπος.

Στίχοι. Θείας πίστεως.

ταπεινούμενος, δι' εὐσπλαγχνίαν, πόδας ἐν-
ψας, τῶν Μαθητῶν σου, καὶ πρὸς δρόμον
θεῖον τούτους κατευθύνας· ἀπαναινόμενος Πέ-
τρος δὲ νίπτεσθαι, αὐθις τῷ θεῷ ὑπέκει
προστάγματι, ἐκνιπτόμενος, καὶ σοῦ ἐκτενώς
θεόμενος, δωρήσασθαι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχοι. Ἐπεφάνης σήμερον.

ἄνεσθίων Δέσποτα, τοῖς Μαθηταῖς σου, μυ-
στικῶς ἐδήλωσας, τὴν παναγίαν σου σφα-
γὴν, δι' ἧς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, οἱ τὰ σεπτὰ
σου, τιμῶντες Παθήματα.

Κεφάλαιον. Ἐπεφάνης σήμερον.

- Προκατιδῶν ὁ Προφήτης, τοῦ μυστηρίου
- σου τὸ ἀπόρρητον, Χριστέ προανεφώ-
- νησεν Ἔθου κραταιᾶν, ἀγάπησιν ἰσχύος,
- Πάτερ αἰκτίρμον· τὸν μονογενῆ, Υἱὸν γάρ
- ἀγαθὲ, ἰλασμόν εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλας.

Προκατιδῶν ὁ Προφήτης.

ἐπὶ τὸ πάθος τὸ πᾶσι, τοῖς ἐξ Ἀδάμ πη-
γάσαν ἀπάθειαν, Χριστέ μολῶν τοῖς φίλοις
σου, εἶπας· Μεθ' ὑμῶν, τοῦ Πάσχα μετασχεῖν,
τούτου ἐπεθύμησα· τὸν Μονογενῆ ἐπεὶ με ἰλα-
σμόν, ὁ Πατὴρ εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλε.

μεταλαμβάνων κρατήρας τοῖς Μαθηταῖς ἐ-
βόας Ἀθανάτε· Γεννήματος ἀμπέλου δέ,
πίομαι λοιπόν, οὐκέτι μεθ' ὑμῶν βιοτεύων· τὸν
Μονογενῆ ἐπεὶ με ἰλασμόν, ὁ Πατὴρ εἰς τὸν
Κόσμον ἀπέστειλε.

ἴμα καινόν ὑπὲρ λόγον, ἐγὼ φημι ἐν τῇ
Βασιλείᾳ μου, Χριστέ ταῖς φίλοις πίομαι·
ὥστε γὰρ θεοῖς, Θεὸς ὑμῖν, συνέτομαι εἶπας·
τὸν Μονογενῆ καὶ γάρ με ἰλασμόν, ὁ Πατὴρ
εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλε.

Καταβασία. Προκατιδῶν ὁ Προφήτης.

Στίχοι. Ὁ Σίμος.

- τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης, συνδεόμενοι οἱ
- Ἀπόστολοι, τῷ δεσπόζοντι τῶν ὄλων,
- ἑαυτοὺς Χριστῷ ἀναθέμενοι, ὡραίους πόδας
- ἐξαπεινίζοντο, εὐαγγελιζόμενοι πᾶσιν εἰρήνην.

Προκατιδῶν ὁ Προφήτης.

τὸ ἀσχετον κρατοῦσα, καὶ ὑπερῶν ἐν
αἰθέρι ὕδωρ, ἡ ἀβύσσους χαλινούσα, καὶ
θαλάσσας ἀναχαιτίζουσα, Θεοῦ σοφία, ὕδωρ
Νιπτήρι βάλλει, πόδας ἀποπλύνει δὲ δούλων
Δεσπότης.

Μαθηταῖς ὑποδεικνύει, ταπεινώσεως ὁ Δε-
σπότης τύπον· ὁ νεφέλαις δὲ τὸν πόλον
περιβάλλων, ζώννυται λεντίον, καὶ κάμπτει
γόνυ, δούλῳ ἐκπλύναι πόδας· οὐ ἐν τῇ χειρὶ
πνοὴ πάντων τῶν ὄντων.

Καταβασία. τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης.

- ὕσσος ἐσχάτη ἀμαρτημάτων, ἐκύκλω-
- σέ με, καὶ τὸν κλυδῶνα μηκέτι φέρων,
- ὡς ὁ Ἰωάνης, τῷ Δεσπότη βωῶ σοι· Ἐκ φθο-
- ρᾶς με ἀνάγαγε.

ἄριον φωνεῖτε, ὦ Μαθηταί, καὶ Διδάσκα-
λόν με· καὶ γὰρ πέφυκα· Σωτήρ ἐβόας·
διὸ μιμνήσθε τὸν τύπον, ὃν τρόπον ἐν ἐμοὶ
εθεασασθε.

ὑπὸν τις μὴ ἔχων ἀπορρύφθῃναι, οὐ δεῖ-
ται πόδας· καθαροὶ ὦ Μαθηταί ὑμεῖς
δέ, ἀλλ' οὐχὶ πάντες· ῥοπή γὰρ ἀτάκτως, ἐξ
ὕμῶν ἐνὸς μαίνεται.

Καταβασία. Ἄβισσος ἐσχάτη.

Κεφάλαιον. Τὰ ἀνω ζητῶν.

ὃν ἄρτον λαβὼν, εἰς χεῖρας ὁ προδότης,
κρυφίως αὐταῖς, ἐκτείνει καὶ λαμβάνει,
τὴν τιμὴν τοῦ πλάσαντος ταῖς οἰκείαις χερσὶ
τὸν ἄνθρωπον· καὶ ἀδιόρθωτος ἔμεινεν, Ἰου-
δας ὁ δούλος καὶ δόλιος.

ἡ μυστικῇ ἐν φόβῳ τραπέζῃ, πρὸς ἐγγί-
σαντες πάντες, καθαραῖς ταῖς ψυχαῖς,
τὸν ἄρτον ὑποδεξώμεθα, συμπαραμένοντες τῷ
Δεσπότη, ἵνα ἴδωμεν τοὺς πόδας πῶς ἀπονί-
πτει τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐκμάσσει τῷ λεντίῳ,
καὶ ποιήσωμεν ὥσπερ κατίδωμεν, ἀλλήλοις
ὑποταγέντες, καὶ ἀλλήλων τοὺς πόδας ἐκπλύ-
νοντες· αὐτὸς γὰρ ὁ Χριστὸς οὕτως ἐκέλευσε,
τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς ὡς προέφησεν· ἀλλ' οὐκ
ἤκουσεν, Ἰουδας ὁ δούλος καὶ δόλιος.

Συναξαριον τοῦ Μηναιου, εἶτα τὸ παρόν.

Ἡ ἀγία καὶ μεγάλη Πέμπτη, οἱ τὰ πάντα
καλῶς διαταξάμενοι θεοὶ Πατέρες, ἀλληλο-
διαδόχως ἔκτε τῶν θεῶν Ἀποστόλων, καὶ
τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων, παραδεδώκατι ἡμῖν

τέσσαρά τενα ἰορταΐζειν· τὸν ἱερόν Νιπτῆρα, τὸν μυστικὸν Δεῖπνον (δηλαδὴ τὴν παραδοσιν τῶν καθ' ἡμᾶς φρικτῶν Μυσηρίων), τὴν ὑπερφυᾶ Προσευχήν, καὶ τὴν Προδοσίαν αὐτήν.

Στίχοι εἰς τὸν ἱερόν Νιπτῆρα.

Νίπτει Μαθητῶν ἐσπέρας Θεὸς πόδας,
Οὐ ποῦς πατῶν ἦν εἰς Ἐδέμ δειλὸς παλαι.

Εἰς τὸν μυστικὸν Δεῖπνον.

Διπλοῦς ὁ Δεῖπνος· Πάσχα γὰρ νόμου φέρει,
Καὶ Πάσχα καινόν, Αἷμα, Σῶμα Δεσπότου.

Εἰς τὴν ὑπερφυᾶ Προσευχήν.

Προτεύχη καὶ φόβητρα, Σρόμβοι αἱμάτων,
Χριστέ, προσώπου· παρκατούμενος δῆθεν
Θάνατον, ἐχθρόν ἐν τούτοις φανακίζων.

Εἰς τὴν Προδοσίαν.

Τί δεῖ μαχαιρῶν; τί ξυλῶν, λαοπλάνοι,
Πρὸς τὸν Θανεῖν πρόθυμον εἰς Κότμου λύτρον;

Επειδὴ γὰρ τὸ Ἑβραϊκὸν Πάσχα κατὰ τὴν Παρασκευὴν ἐμελλε εἶσθαι, ἦν δὲ ἄρα προσῆκον τῷ τύπῳ ἐπακελευθῆσαι καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἐν αὐτῷ δηλαδὴ καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς Πάσχα τυθῆναι Χριστόν, προλαβὼν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὡς οἱ θεῖοι Πατέρες φάσκουσιν, ἐνεργεῖ αὐτὸ μετὰ τῶν Μαθητῶν τῇ ἑσπέρα τῆς Πέμπτης. Αὕτη γὰρ ἡ ἑσπέρα καὶ ἡ Παρασκευὴ ὅλη, μία ἡμέρα παρ' Ἑβραίοις λογίζεται· οὕτω γὰρ ἐκείνοι μετροῦσαι, τὸ νυχθήμερον λέγοντες. Ἐνήργησεν οὖν αὐτὸ καὶ τότε, ὡς τινες εἶπον, μετὰ τῶν Μαθητῶν κατὰ τὸν νόμον, ὧν εἰς ἐστὶ καὶ ὁ θεῖος Χρυσόστομος· πρότερον ὀρθοστάθην, καὶ ἐξωσμένοι, τὰ ὑποδήματα περικειμένοι, βακτηρίαις ἐπιρρηδόμενοι, καὶ τ' ἄλλα ὅσα ὁ νόμος διακλιεῖται, ἵνα μὴ παρίνομος δέξῃ· ταῦτα γὰρ ὁ Ζεβεδαιοῦς ἠτοίμασεν· οὗτος γὰρ ὁ τὸ κεραμεῖον βροταζων τοῦ ὕδατος, ὡς ὁ μέγας φησὶν Ἀθανάσιος, καὶ ἄλλοι ἄλλως περὶ τούτου εἰρήκασιν. Μετεπιπτα δὲ τὰ τελεώτερα δεικνύς τοῖς Μαθηταῖς, καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς Πάσχα τὸ μυστήριον παραδίδωσιν ἐν τῷ αὐώγῳ, ἥδη ἐπιλαβούσας νυκτός. Δεῖπνε γὰρ, φησὶ, γενομένης, ἀνεκλίθη μετὰ τῶν Δώδεκα. Ὅρα δὲ, ὅτι οὐ τούτῳ ἦν τὰ νομικὸν Πάσχα· δεῖπνος γὰρ, καὶ κλίσις, καὶ ἄρτος, καὶ ὕγρον· ἐκεῖ πάντα ἐπτά πορὶ καὶ ἄζυμα. Πρὸ δὲ τῆς ἄρξασθαι δειπνεῖν, (οὕτω γὰρ ὁ θεῖος λέγει Χρυσόστομος) ἐκ τοῦ δεῖπνε ἐγείρεται, καὶ τίθησιν χαμαὶ τὰ ἱμάτια, καὶ ὕδωρ τῷ νιπτῆρι βάλλει, αὐτὸς αὐτουργῶν πάντα· αἷμα μὲν τὸν Ἰούδαν ἐντρέπων, ἑμοῦ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους Μαθητὰς ἐκοιμισθήσκων, μὴ τὸ πρωτεῖον ἐπιζητεῖν, καθὼς καὶ μετὰ τὸν Νιπτῆρα παραινεῖ, λέγων· Ὁ θεῖος εἶναι πρῶτος, ἐστὼ πάντων ἰσχατος, ἑαυτοῦ τιθεὶς εἰς ὑπόδειγμα. Φαίνεται δὲ ὡς πρῶτον πάντων τὸν Ἰούδαν ἐνψυεῖ ὁ Χριστός, ἐταρτέρον προκαθίσταντα, ὕστερον δὲ ἐπὶ τοῦ Πέτρου ἐρχεται.

Ὁ δὲ θερμότερος τῶν ἄλλων ὑκάρων, τὸν ἀειδίκαλον ἐνακόπτει, καὶ συγχωρεῖ πάλιν σφοδρότερον. Νίψας τοῖνυν αὐτῶν τοὺς πόδας, καὶ ὕψωσιν παραδόξον διὰ ταπεινώσεως ὑποδείξας, λαβὼν τὰ ἱμάτια πάλιν, καὶ ἀναπεσὼν, παραινεῖ αὐτοὺς ἀγαπᾶν ἀλλήλους, καὶ μὴ τὸ πρωτεῖον ἐπιζητεῖν. Ἐσθιόντων δὲ αὐτῶν, καὶ τὸ περὶ τῆς προδοσίας εἰσαγγεῖ κεφάλαιον. Θορυβουμένον δὲ ἐπὶ τῷ λόγῳ τῶν Μαθητῶν, λέγει τῷ Ἰωάννῃ μόνῳ ἕρμα ὁ Ἰησοῦς· Ὡς γὰρ βᾶψας τὸ φωμίον ἐπίδωσάω, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ παραδιδούς με. Εἰ γὰρ ὁ Πέτρος ἦδει τὸν λόγον, ἄτε ὧν τῶν ἄλλων θερμότερος, τὸν Ἰούδαν διεχειρίσατο ἄν. Καὶ πάλιν· Ὁ ἐμβάψας με τ' ἐμοῦ ἐν τῷ τρυβλίῳ τὴν χεῖρα, ὥστε καὶ ἀμφοτέρω ἐγένοντο. Εἶτα βραχὺ τι διαλείπων, λαβὼν τὸν ἄρτον, λέγει· Λάβετε, φάγετε· καὶ τὸ ποτήριον ὁμοίως· Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, εἰπὼν, τοῦτό ἐστι τὸ Αἷμά μου, τὸ τῆς καινῆς Διαθήκης· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Πλήν καὶ αὐτὸς τούτο ποίω, ἥσθι, καὶ ἔπινε μετ' αὐτῶν. Ὅρα δὲ, ὅτι ἄρτον λέγει τὸ Σῶμα αὐτοῦ, οὐ μὴν ἄζυμον. Αἰσχυνίσθωσαν οὖν οἱ τῆ εὐσεία ἄζυμον προσφέροντες. Μετὰ δὲ τὸ φωμίον, εἰσῆλθεν εἰς τὸν Ἰούδαν ὁ Σατανᾶς, δοκιμαζὼν γὰρ αὐτὸν πρότερον, νῦν παντελῶς εἰσώκησατο. Καὶ κορευθεὶς φησὶ, σύνθημα ἔθετο τοῖς Ἀρχιερεῦσιν, ἵνα αὐτὸν αὐτοῖς παραδῶ ἀργυροῖς τρεῖςκοτα.

Οἱ δὲ Μαθηταὶ μετὰ τὸν δεῖπνον ἐξῆλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, εἰς τὴν χωρίον λεγόμενον Γεθσημανῆ. Μετὰ δὲ πολλὰ, λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἔμεῖς πάντες σκαυδαλισθήσεσθε ἐπ' ἐμοῦ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ. Ὁ δὲ Πέτρος· Ἐάν πάντες, φησὶν, ἐγὼ οὐ μὴ σε ἀπαρνησώμαι. Ἡ δὲ ὀψί, ἦται βαθύ τῆς νυκτός. Ὁ δὲ λέγει· Πρὶν ἢ φωνῆσαι τὸν ἀλεκτορα δὲς, ἀπαρνησῆμε τρίς. Κατὰ γὰρ ἀγγελίαν ὁ ἀλεκτωρ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ καὶ δὲς, καὶ τρίς λέγει. Ὅ δὴ καὶ ἐγένετο, δέει ἀμέτρον τοῦ Πέτρου κηρυχθέντος, τοῦ Θεοῦ τὸ ἀσθενὲς ἐνδεικνυμένου τῆς φύσεως. Καὶ ἔμα ἐπὶ τὴν εἰκουμένην αὐτῷ ἐνεχείρισεν, ἵνα ἐξ αὐτοῦ τὸ τῆς φύσεως εὐάγωγον ἐγνωκῶς, συγχρωμῶν εἴη τοῖς ἀμαρτανάουσι. Πλήν ἡ τρίτη τοῦ Πέτρου ἀρνησις, τὴν τῶν ἀνθρώπων πάντων ἀμαρτίαν εἰς Θεὸν ἐξαικόνει· πρώτην, ἣν παρεβη ὁ Ἰούδας ἐντολήν· δευτέραν τὴν τῷ γραπτῷ νόμῳ παραδοσιν· καὶ τρίτην, αὐτήν τὴν τοῦ Λόγου Σάρκωσιν. Ἡ ὑστερον πάλιν ὁ Σωτὴρ τριπλῆ μεταγνωσεῖ ἵασατο, διὰ τοῦ, Πέτρε, φιλεῖς με; τρισσῶς ἐξειπὶν. Μετὰ δὲ ταῦτα, λέγει τοῖς Μαθηταῖς, τὸ ἀνθρώπινον ἐνδεικνυμένος, ὡς φοβερός τοῖς πᾶσιν ὁ Θάνατος· Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως Θανάτου· καὶ μεταστάς ὡσεὶ λίθου βολὴν προσῆυχετο, ἐκ τρίτου εἰπὼν· Πάτερ μου, εἰ οὐ δύναται τὸ ζετήριον τούτο παρελθεῖν ἀπ' ἐμοῦ, εἰ μὴ αὐτὰ πίω, γεννηθήτω τὸ θεῖον ἡμᾶς· καὶ αὐτίς· Πάτερ, εἰ δυνατόν, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ πο-

τήριον τοῦτο. Ἄμα μὲν ὡς ἄνθρωπος τοῦτο λέγων, ἄμα δὲ καὶ τὸν διάβολον μετερχόμενος τεχνικῶς, ὡς ἀναμίζων κἀκείνῳ ἄνθρωπον εἶναι διὰ τὸ δῆθεν φοβεῖσθαι, μὴ τὸ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ σταυροῦ ἀνακάψῃ μυστήριον. Ἐπανελθὼν δὲ, καὶ εὐρῶν τοὺς Μαθητὰς ὑπὸ βεβυθισμένους, πρὸς τὸν Πέτρον ἀποτίνεται, οὕτω λέγων. Οὐδέ μίαν ὥραν ἰσχύσατε γρηγορήσαι, καὶ ἀγρυπνήσαι μετ' ἐμοῦ; οἰνοὶ, σὺ ὁ λέγων μέχρι θανάτου διαγωνίσασθαι, οὕτως ὑπνώτεις μετὰ τῶν λοιπῶν; Διελθὼν δὲ πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν κέδρων, ἔνθα ἦν κῆπος, πῶλίσθη ἐκεῖ μετὰ τῶν Μαθητῶν.

Συνεχῶς δὲ ἐκείσε παραβάλλειν εἴθει· διὸ καὶ ὁ Ἰούδας ἦδει τὸν τόπον· ὅς τις τῶν τῆς σπείρας λαβῶν, καὶ ὄχλου ἐπακολουθοῦντος, ἦλθεν ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν, δούς αὐτοῖς τὸ τοῦ φιλήματος σύμβολον. Τοῦτο δὲ εἶπε, διότι πολλάκις κρατηθεὶς, ἀφανὴς ἐκ μέσου αὐτῶν διήρχετο, ὅστε καὶ ἐνταῦθα αὐτὸς ὁ Χριστὸς πρῶτος ἐξεῖσι πρὸς αὐτοὺς λέγων. Τίνα ζητεῖτε; Οἱ δὲ αὐτὸν καὶ ἐτιμήσουσιν· οὐ γὰρ ἡ νύξ ἐμποδῶν καθίστατο· φανοὶ γὰρ ἦσαν, φανοὶ, καὶ λαμπάδες ἀπτόμεναι· καὶ τῷ δέει καταπισσύντες, ἀνεχώρησαν. Καὶ πάλιν ἰλθοῦσιν, αὐτὸς ἀπεκρίνατο. Τοῦ δὲ Ἰούδα πεποιηκότος τὸ σύνθημα, ὁ Χριστὸς λέγει· Ἐταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; οἰνοὶ, δὲ ὁ ἦλθες, Ἰούδα, εὐκαιρὸν ἐστὶ· καὶ αὐθις λέγει· Ὡς ἐκίλησται ἡ νύξ, ἐξήλθετε μετὰ μαχαίρων καὶ ξύλων συλλαβεῖν με; Ἐν νυκτὶ δὲ παρεγένοντο, ἵνα μή τις στασίας ὑπὸ τοῦ ὄχλου γίνηται. Τότε ὁ θερμότερος Πέτρος σπασόμενος μάχαιραν (ἀπὸ δείπνου γὰρ ἦσαν, καὶ πρὸς τὰ αὐτὰ δὴ περισκελισμένοι) τὸν τοῦ Ἀρχιερέως δούλου, Μάλχον ὄνομα, πατάξας, τὸ δεξιὸν οὖς ἀπέκοψεν· κινιττομένου τοῦ λόγου, ὅτι ὁ ἀρχιερεὺς οὐ καλῶς τὸν νόμον ἔκουε, καὶ ἐδίδασκεν. Ἐντρέπει οὖν τὸν Πέτρον ὁ Χριστὸς, μὴ καλὸν εἶναι ἀκούσαντα τὸν πνευματικὸν ἄνδρα μαχαίρᾳ χρῆσθαι· ὁ δὲ τοῦ Μάλχου τὸ ὄπιον ἴσται. Συλλαβόντες δὲ τὸν Ἰησοῦν, δέσμιον ἄγουσιν ἐπὶ τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως Ἄννα, ὃς ἦν πενθερὸς τοῦ Καϊάφα. Ἐκεῖ γὰρ ἦσαν ἅπαντες συνηγμένοι, οἱ κατὰ Χριστοῦ φρονούντες Φαρισαῖοι, καὶ Γραμματεῖς. Ἐντυθεὶν τὰ κατὰ τὸν Πέτρον καὶ τὴν παιδίσκην, καὶ ἡ αὐτοῦ ἀρνήσις γίνεται· καὶ τῆς νυκτὸς ἐν τῷ μεταξύ δαπανηθείσης, ὁ ἀλέκτωρ ἐφώνησεν ἐκ τρίτου· ὁ δὲ μνησθεὶς, ἐπλαυσε πικρῶς. Καὶ τοῦ καιροῦ ἤδη πρὸς ἄρθρον ἐληλακότος, ἀπὸ τοῦ Ἄννα πρὸς τὸν ἀρχιερεῖα Καϊάφην τὸν Χριστὸν ἄγουσιν, ὅπου καὶ ἱμπτυσμοὺς ἔλαβε, καὶ ψευδομάρτυρες ἐκλήθησαν. Καὶ διαυγαζούσης ἡμέρας, πρὸς τὸν Πιλάτον αὐτὸν ἀποστέλλει ὁ Καϊάφας. Οἱ δὲ ἀγαθόντες αὐτὸν, φασὶν, οὐκ εἰσήλθου εἰς τὸ Πραιτώριον, ἵνα μὴ μιανθῶσιν, ἀλλ' ἵνα φάγωσιν τὸ Πάσχα. Συνάγεται οὖν, ὡς παράνομον ἴσως οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ αἱ Φαρισαῖοι τότε ἔπραξαν, μεταθέμενοι τὸ Πάσχα, ὡς φασὶν ὁ θεῖος Χρυσόστομος· κατὰ τὴν νύκτα γὰρ ἐκείνου, ἔδει αὐτοὺς αὐτὸ φαγεῖν, ἀλλὰ δεῖα τὸν τῷ

Χριστοῦ φόνον ὑπερέδεντο. Ὅτι δὲ τότε ἔχρῶν αὐτὸ φαγεῖν, ἐδήλωσαν ὁ Χριστὸς πρὸ τοῦ δείπνου, νυκτὸς φαγεῖν, εἶτα μύησας τὰ τελειώτερα. Καὶ γὰρ τῷ νομικῷ τύπῳ ἴδει, ὡς εἴρηται, ἐπιγενέσθαι καὶ τὴν ἀλήθειαν. Ὅ γὰρ Ἰωάννης πρὸ τῆς ἰορτῆς φησι τοῦ Πάσχα, ταῦτα πάντα γεγονότα κατὰ τὴν πέμπτην καὶ τὴν νύκτα αὐτῆς. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἰορτάζομεν, μνησίαν τῶν φοβερῶν καὶ ἀρρήτων ἔργων ἐκείνων καὶ πράξεων μετὰ θεοῦ ποιούμενοι.

Τῆ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγγνία, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ. Ὁ Εἰρμός.

Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι, καμίνου φλόγα
οὐκ ἔπτηξαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ φλογὸς ἐμ-
βληθέντες, δροσιζόμενοι ἔφαλλον· Εὐλογητός
εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Νευσίζων κάραν Ἰουδας, κακὰ προβλέπων
ἐκίνησεν, εὐκκριάν ζητῶν παραδοῦναι,
τὸν Κριτὴν εἰς κατάκρισιν· ὅς πάντων ἐστὶ
Κύριος, καὶ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄμιν ὁ Χριστὸς τοῖς φίλοις, ἐβόα· Εἰς πα-
ραδώσει με· εὐφροσύνης λαθόντες, ἀγωνία
καὶ λύπη συνέχοντο. Τίς οὗτος; φθάσον λέ-
γοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μεθ' ὅστις ἐμοῦ τὴν χεῖρα, τρυβλίῳ βάλλει
θρασύτητι, τούτῳ πλὴν καλὸν ἦν, πυλας
βίου περισσεύει μηδέποτε· τούτον ὅς ἦν ἐδήλου
δεῖ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Νόμων πατρῶν οἱ μακαριστοὶ, ἐν Βαβυ-
λῶνι Νεοὶ προκινδυνεύοντες, βασιλεύον-
τος, κατέπτυξαν, προσταγῆς ἀλογίστου· καὶ
συνημμένα ὧ οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρὶ, τοῦ
κρατοῦντος ἐπαξίον ἀνέμελλον τὸν ὕμνον·
Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦ-
τέ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Οἱ δαιτυμόνες οἱ μακαριστοὶ, ἐν τῇ Σιών
τῷ Λόγῳ προσκαρτερήσαντες οἱ Ἀπό-
στολοι παρέποντο, τῷ Ποιμένι ὡς ἄρνες, καὶ
συνημμένα, ὧ οὐκ ἐχωρίσθησαν Χριστῷ, θείῳ
λόγῳ τρεφόμενοι, εὐχαρίστως ἐβόων· Τὸν Κυ-
ριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Νόμος φιλίας ὁ δυσώνυμος, Ἰσκαριώτης γνώ-
μη ἐπιλαθόμενος, οὗς ἐνίστατο πῦρ ἐπέπεσε
πρὸς προδοσίαν πόδας· καὶ σοῦ ἐσθίων ἄρ-
τον, Σῶμα θεῖον, ἐπῆρε πτερνισμόν ἐπὶ σῶ-

Χριστὴν καὶ βοᾶν οὐ συνῆκε· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰδεῖτε τὸ λυτήριον, τῆς ἀμαρτίας σωτηρίας, ὁ ἀσυνειδήτος, καὶ τὸ Αἷμα τὸ χεόμενον, ὑπὲρ Κόσμου τὸ θεῖον· ἀλλ' οὐκ ἠδεδίκατο πίνων, ὁ ἐπίπρασκε τιμῆς, οὐ κακίᾳ προσώχθισε καὶ βοᾶν οὐ συνῆκε· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰννοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Καταδύσασθε· Νόμων πατρῶν οἱ μακαριστοί.

- ἐνίας δεσποτικῆς, καὶ ἀθανάτου τραπέζης,
- ἐν ὑπερφῶ τόπῳ, ταῖς ὑψηλαῖς φρεσὶ, πιστοὶ δεῦτε ἀπολαύσωμεν, ἐπαναβεβηκότα λόγον, ἐκ τοῦ Λόγου μαθόντες, ὃν μεγαλύνομεν.

Ἰππετε τοῖς Μαθηταῖς, ὁ Λόγος ἔφη, τὸ Πάσχα ἐν ὑπερφῶ τόπῳ, ὧ νοῦς ἐνδρυται, ὡς μυσταγωγῶ, σκευάσατε, ἀζύμῳ ἀληθείας λόγῳ· τὸ στερρόν δὲ τῆς χάριτος μεγαλύνετε.

Ἡμιουργόν ὁ Πατήρ, πρὸ τῶν αἰῶνων σοφίαν, γεννᾷ ἀρχὴν ὁδῶν με, εἰς ἔργα ἔκτισε, τὰ νῦν μυστικῶς τελέμενα· Λόγος γὰρ ἀκτιστος ὢν φύσει, τὰς φωνὰς οἰκτιροῦμαι, οὐ νῦν προσείληρα.

Ὡς ἄνθρωπος ὑπάρχω, οὐσίᾳ οὐ φαντασίᾳ, οὕτω Θεὸς τῷ τρόπῳ τῆς ἀντιδόσεως, ἢ φύσις ἢ ἐνωθεῖσά μοι· Χριστὸν ἕνα, διό με γινώσκτε, τὰ ἐξ ὧν, ἐν αἷς, ἄπερ πέφυκα σώζοντα.

Καταδύσασθε· Ἐνίας δεσποτικῆς.

Ἰνα τὸ ἕνα πρὸς τὸ ἕνα γένηται.

Ὡς τὸν νυμφαῖνά σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον, καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσελθῶ ἐν αὐτῷ· λάμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς, Φωτοδότα, καὶ σώσον με.

Ἰνα τὸν ἕνα πρὸς τὸ ἕνα γένηται, καὶ τὸ ἕνα πρὸς τὸ ἕνα γένηται.

Ἰντρέχει λοιπόν, τὸ συνέδριον τῶν Ἰουδαίων, ἵνα τὸν Δημιουργόν, καὶ Κτίστην τῶν ἀπάντων, Πιλάτῳ παραδώσῃ· ὧ τῶν ἀνόμων! ὧ τῶν ἀπίστων! ὅτι τὸν ἐρχόμενον, κρίνοντες ζῶντας καὶ νεκρούς, εἰς κρίσιν εὐτρεπέζομα· τὸν ἰώμενον τὰ πάθη, πρὸς πάθος ἐτοιμαζομα. Κύριε μακρόθυμε, μέγα σου τὸ ἔλεος· δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἰουδας ὁ παρανόμος Κύριε, ὁ βράβησας ἐν τῷ δειπνῶ τὴν χεῖρα, ἐν τῷ τρυβλίῳ μετὰ σοῦ, ἐξέτεινεν ἀνόμως τὰς χεῖρας, τοῦ λαβεῖν ἀργύρια· καὶ ὁ τοῦ μύρου λογισάμενος τιμὴν, σὲ τὸν ἀτίμητον οὐκ ἔφραξε πωλῆσαι· ὁ τοὺς πόδας ὑφαπλώσας ἐπὶ τὸ νῖψαι, τὸν Δεσπότην κατεφίλησε δολίως, εἰς τὸ προδοῦναι τοῖς ἀνόμοις· χοροῦ δὲ Ἀποστόλων ρίφεις, καὶ τὰ τριάκοντα ρίψας ἀργύρια, σοῦ τὴν τριήμερον Ἀνάστασιν οὐκ εἶδε· δι' ἧς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἰουδας ὁ προδότης δολίως ὢν, δολίῳ φιλήματι παρέδωκε τὸν Σωτήρα Κύριον· τὸν Δεσπότην τῶν ἀπάντων, ὡς δοῦλον πέπρακε τοῖς παρανόμοις· ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγῆν, οὕτως ἠκολούθει, ὁ Ἄμνος ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς ὁ τοῦ Πατρὸς, ὁ μόνος πολυέλκος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἰουδας ὁ δούλος καὶ δολίος, ὁ μαθητὴς καὶ ἐπίβουλος, ὁ φίλος καὶ διάβολος, ἐκ τῶν ἔργων ἀπεφάνθη· ἠκολούθει γὰρ τῷ Διδασκάλῳ, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἐμελέτησε τὴν προδοσίαν· ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ· Παραδώσω τοῦτον, καὶ κερδήσω τὰ συναχθέντα χρήματα· ἐπεζήτηε δὲ καὶ τὸ μύρον πραθῆναι, καὶ τὸν Ἰησοῦν δόλην κρατηθῆναι· ἀπέδωκεν ἀσπασμόν, παρέδωκε τὸν Χριστόν· καὶ ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγῆν, οὕτως ἠκολούθει, ὁ μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλήνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὡς ἐκήρυξεν Ἄμνον Ἡσαΐας, ἔρχεται ἐπὶ σφαγῆν ἐκούσιον, καὶ τὸν νῶτον δίδωσιν εἰς μαστιγὰς, τὰς σιαγόνους εἰς ραπίσματα· τὸ δὲ πρόσωπον οὐκ ἀπεστράφη, ἀπὸ αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων· θανάτῳ δὲ ἀσχήμονι καταδικάζεται· πάντα ὁ ἀναμάρτητος ἐκούσιως καταδέχεται, ἵνα πᾶσι δωρησῆται τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν.

Ἰνα Σοὶ δόξα πρέπει, Κύριε· τὸ Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς· ἢ Αἰσίου παρὰ τοῦ Ἰουδαίου, καὶ ἢ Κερματιστοῦ.

Ἰνα τὸ ἕνα πρὸς τὸ ἕνα γένηται, καὶ τὸ ἕνα πρὸς τὸ ἕνα γένηται· Ἦχος πλ. δ'.

Ἰνήμερον τὸ κατὰ τοῦ Χριστοῦ πονηρὸν συνέδριον, καὶ κατ' αὐτοῦ κενὰ ἐβουλεύσατο, παραδοῦναι Πιλάτῳ εἰς θάνατον τὸν ἀνεύθυνον. Σήμερον τὴν τῶν χρημάτων ἀγχόνην, Ἰουδας ἑαυτῷ περιτίθησι, καὶ στερεῖται κατ' ἄμφω, ζωῆς προσκαιροῦ καὶ θείας.

Σήμερον Καϊάφας, ἄκων προφητεύει, Συμφέρει λέγων, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἕνα ἀπολέσθαι· ἦλθε γὰρ ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν τοῦ παθεῖν, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃ, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ὁ ἐσθίων ἄρτους μου ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμέ πτερνισμόν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον ὁ Ἰουδας, τὸ τῆς φιλοπτωχείας ἀκρύπτει προσωπεῖον, καὶ τῆς πλεονεξίας ἀνακαλύπτει τὴν μορφήν· οὐκέτι τῶν πενήτων φροντίζει· οὐκέτι τὸ μύρον πιπράσκει, τὸ τῆς ἁμαρτωλοῦ, ἀλλὰ τὸ οὐράνιον μύρον, καὶ ἐξ αὐτοῦ νοσφίζεται τὰ ἀργύρια· τρέχει πρὸς Ἰουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις· Τί μοι θέλετε δοῦναι, καὶ γὰρ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν; Ὡς φιλαργυρίας προδότου! εὐωνον ποιεῖται τὴν πράσιν· πρὸς τὴν γνώμην τῶν ἀγοραζόντων, τοῦ πωλουμένου τὴν πραγματείαν ποιεῖται· οὐκ ἀκριβολογεῖται πρὸς τὴν τιμὴν, ἀλλ' ὡς δούλον φυγάδα ἀπεμπωλεῖ· ἔθος γὰρ τοῖς κλέπτουσι, ρίπτειν τὰ τίμια· νῦν ἔβαλε τὰ ἄγια, τοῖς κυσὶν ὁ μαθητῆς· ἢ γὰρ λύσσα τῆς φιλαργυρίας, κατὰ τοῦ ἰδίου Δεσπότου, μαίνεσθαι ἐποίησεν αὐτόν· ἢς τὴν πείραν φύγωμεν, κράζοντες· Μακρόθυμε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Ἐξεπορεύετο ἔξω, καὶ ἐλάλει ἐπὶ τὸ αὐτό.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ τρόπος σου δολιότητος γέμει, παράνομε Ἰουδα· νοσῶν γὰρ φιλαργυρίαν, ἐκέρδησας μισανθρωπίαν· εἰ γὰρ πλοῦτον ἠγάπας, τί τῷ περὶ πτωχείας διδάσκοντι ἐφοίτας; εἰ δὲ καὶ ἐφίλει, ἵνα τί ἐπώλεις τὸν ἀτίμητον, προδιδούς εἰς μαιφονίαν; Φρίξον ἦλιε, στέναξον ἢ γῆ, καὶ κλονουμένη βόησον· Ἀνεξίκακε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Λόγον παράνομον κατέθεντο κατ' ἐμοῦ.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Μηδεὶς ὦ πιστοί, τοῦ δεσποτικοῦ δειπνοῦ ἀμύητος, μηδεὶς ὅλως ὡς ὁ Ἰουδας, δολίως προσίτω τῇ τραπέζῃ· ἐκεῖνος γὰρ τὸν ψωμὸν δεξάμενος, κατὰ τοῦ ἄρτου ἐχώρησε, σχήματι μὲν ὢν μαθητῆς, πράγματι δὲ παρῶν φονευτῆς, τοῖς μὲν Ἰουδαίοις συναγαλλόμενος, τοῖς δὲ Ἀποστόλοις συναυλιζόμενος· μισῶν ἐφίλει, φιλῶν ἐπώλει, τὸν ἐξαγοράσαντα ἡμᾶς τῆς κατάρας, τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ τρόπος σου δολιότητος γέμει.

Ὅρα ἀνωτέρω.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Μυσταγωγῶν σου Κύριε τοὺς Μαθητὰς, ἐδί-
δασκες λέγων· Ὡ φίλοι, ὁρᾶτε, μηδεὶς ὑ-
μᾶς χωρίσει μου φόβος· εἰ γὰρ πάσχω, ἀλλ'
ὑπὲρ τοῦ Κόσμου· μὴ οὖν σκανδαλίζεσθε ἐν
ἐμοί· οὐ γὰρ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακο-
νῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν μου, λύτρον ὑπὲρ
τοῦ Κόσμου. Εἰ οὖν ὑμεῖς φίλοι μου ἐστέ, ἐμὲ
μιμῆσθε· ὁ θελὼν πρῶτος εἶναι, ἔστω ἔσχα-
τος· ὁ δεσπότης, ὡς ὁ διάκονος· μέναιτε ἐν
ἐμοί, ἵνα βότρυν φέρητε· ἐγὼ γὰρ εἰμὶ τῆς
ζωῆς ἢ ἄμπελος.

Εἶτα, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι, κτλ. Συνά-
πτομεν δὲ καὶ τὴν πρώτην Ὡραν, ἐν ἣ λέγομεν
καὶ τὸ Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος γ'.

Ὁ ῥάπισθεῖς ὑπὲρ γένους ἀνθρώπων, καὶ
μὴ ὀργισθεῖς, ἐλευθέρωσον ἐκ φθορᾶς τὴν
ζωὴν ἡμῶν Κύριε, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Γνώτωσαν ἔθνη, ὅτι ὄνομά σοι Κύριος.

Στίχ. Ὁ Θεός, τίς ὁμοιωθήσεται σοι;

Προφητείας Ἰερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΑ'. 18.

Κύριε, γνώρισόν μοι, καὶ γνώρισομαι. Τότε
εἶδον τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν· ἐγὼ δὲ
ὡς ἄρνιον ἄκακον ἀγόμενον τοῦ θύεσθαι, οὐκ
ἔγνων· ἐπ' ἐμὲ ἐλογίσαντο λογισμόν πονηρὸν,
λέγοντες· Δεῦτε, καὶ ἐμβάλωμεν ξύλον εἰς τὸν
ἄρτον αὐτοῦ, καὶ ἐκτρίψωμεν αὐτόν ἀπὸ γῆς
ζώντων, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὐ μὴ μνησθῆ
ἔτι. Κύριε τῶν δυνάμεων, κρίνων δίκαια, δο-
κιμάζων νεφροὺς καὶ καρδίας, ἴδοιμι τὴν παρα-
σοῦ ἐκδίκησιν ἐν αὐτοῖς! ὅτι πρὸς σὲ ἀπεκά-
λυψα τὸ δικαίωμα μου. Διὰ τοῦτο τάδε λέγει
Κύριος ἐπὶ τοὺς ἄνδρας Ἀναθῶθ, τοὺς ζητοῦν-
τας τὴν ψυχὴν μου, τὲς λέγοντας· Οὐ μὴ προ-
φητεύσης ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου· εἶδὲ μὴ,
ἀποθάνῃ ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν. Ἴδου ἐγὼ ἐ-
πισκέψομαι ἐπ' αὐτούς· οἱ νεανίσκοι αὐτῶν
ἐν μαχαίρᾳ ἀποθανοῦνται, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν
καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῶν τελευτήσουσιν ἐν λι-
μῷ, καὶ ἐγκαταλειμμα οὐκ ἔσται αὐτῶν· ὅτι
ἐπάξω κακὰ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἀνα-
θῶθ, ἐν ἐνιαυτῷ ἐπισκέψεως αὐτῶν. Δίκαιος
εἶ Κύριε, ὅτι ἀπολογησομαι πρὸς σὲ· πλὴν
κρίματα λαλήσω πρὸς σὲ· Τί ὅτι ὁδὸς ἀσε-
βῶν εὐοδοῦται; εὐθῆνησαν πάντες οἱ ἀθετοῦν-
τες ἀθετήματα; ἐφύτευσας αὐτούς, καὶ ἐρρί-

ζώθησαν· ἐτεκνοποίησαντο, καὶ ἐποίησαν καρπὸν· ἐγγύς εἶ σὺ τοῦ στόματος αὐτῶν, καὶ πόρρω ἀπὸ τῶν νεφρῶν αὐτῶν. Καὶ σὺ, Κύριε, γινώσκεις με· οἶδός με, καὶ δεδοκίμακας τὴν καρδίαν μου ἐναντίον σου· ἄθροισον αὐτοὺς ὡσπερ πρόβατα εἰς σφαγὴν· ἄγνισον αὐτοὺς εἰς ἡμέραν σφαγῆς αὐτῶν· ἕως πότε πενήθει ἡ γῆ, καὶ πᾶς ὁ χόρτος τοῦ ἀγροῦ ξηρανθήσεται ἀπὸ κακίας τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ; ἠφανίσθησαν κτήνη καὶ πετεινά, ὅτι εἶπαν· Οὐκ ὄψεται ὁ Θεὸς ὁδοὺς ἡμῶν· σοὺ οἱ πόδες τρέχουσι, καὶ ἐκλύουσί σε. Συναγάγετε πάντα τὰ θῆρια τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἐλθέτωσαν τοῦ φαγεῖν αὐτήν. Ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελώνά μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου, ἔδωκαν τὴν μερίδα τὴν ἐπιθυμητὴν μου εἰς ἔρημον ἄβατον, ἐτέθη εἰς ἀφανισμόν ἀπωλείας. Ὅτι ταῦτε λέγει Κύριος περὶ πάντων τῶν γειτόνων τῶν πονηρῶν, τῶν ἀπτομένων τῆς κληρονομίας μου, ἧς ἐμέρισα τῷ λαῷ μου τῷ Ἰσραὴλ· Ἴδου ἐγὼ ἀποσπῶ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν, καὶ τὸν Ἰθδαν ἐκβαλῶ ἐκ μέσου αὐτῶν· καὶ ἔσται μετὰ τὸ ἐκβαλεῖν με αὐτοὺς, ἐπιστρέψω καὶ ἐλεήσω αὐτοὺς, καὶ κατοικιῶ αὐτοὺς, ἕκαστον εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, καὶ ἕκαστον εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ἐΰξασθε, καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωστὸν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Αἱ λοιπαὶ ὕμνοι ψάλλονται τρίψαλμοι λιτῶς, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ λέγονται χύμα, ἐν οἷς καὶ τὸ Κοντάκιον τῆς ἡμέρας.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἡ ἐν τῷ Νάρθηκι Λιτὴ σχολάζει ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀντιπάσχα.

Τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Πενήτης.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Περὶ ὥραν ἢ σημαίνει. Εὐλογησαντος δὲ τοῦ Ἀρχιερέως, ἢ τοῦ Ἱερέως, ἀρχόμεθα τῷ Δυχνικῷ· καὶ μετὰ τὸν Προομιτικόν, Συναπτὴ μεγάλη· εἶτα τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν δὲ Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν τὰ εἰς τοὺς Αἴνους, ὡς ἐφεξῆς, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος β'.

Συντρέχει λοιπὸν τὸ συνέδριον τῶν Ἰουδαίων.

Ἰούδας ὁ παράνομος Κύριε, ὁ βράβας.

Ἰούδας ὁ προδότης δόλιος ὢν, δολίῳ.

Ἰούδας ὁ δούλος καὶ δόλιος, ὁ μαθητὴς.

Ὅν ἐκήρυξεν Ἀμνὸν Ἡσαΐας ἔρχεται.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ἦνθημα ἐχιδνῶν, ἀληθῶς ὁ Ἰούδας, φαγόντων τὸ Μάιννα ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ γογγυζόντων κατὰ τοῦ τροφείου· ἐτι γὰρ τῆς βρώσεως οὔσης ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, κατελάλου τοῦ Θεοῦ οἱ ἀχάριστοι· καὶ οὗτος ὁ δυσσεβής, τὸν οὐράνιον Ἄρτον, ἐν τῷ στόματι βαστάζων, κατὰ τοῦ Σωτῆρος τὴν προδοσίαν εἰργάσατο. Ὡς γνῶμης ἀκορέστου, καὶ τόλμης ἀπανθρώπου! τὸν τρέφοντα ἐπώλει, καὶ ὃν ἐφίλει Δεσπότην, παρεδίδου εἰς θάνατον· ὄντως ἐκείνων υἱὸς ὁ παράνομος, καὶ σὺν αὐταῖς τὴν ἀπώλειαν ἐκληρώσατο. Ἀλλὰ φεῖσαι Κύριε, ταιαύτης ἀπανθρωπίας ταῖς ψυχὰς ἡμῶν, ὁ μόνος ἐν μακροθυμίᾳ ἀνείκαστος.

Εἰσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ μετὰ τὸ, Φῶς ἱλαρὸν, εὐθὺς τὰ Ἀναγνώσματα.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος α'.

Ἐξελού με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ.

Στίχ. Οἱ τινες ἐλογίσαντο ἀδικίαν ἐν καρδίᾳ.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀναγνώσμα.

Κεφ. 16'. 40.

Ἦνθημα ἐχιδνῶν, ἀληθῶς ὁ Ἰούδας, φαγόντων τὸ Μάιννα ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ γογγυζόντων κατὰ τοῦ τροφείου· ἐτι γὰρ τῆς βρώσεως οὔσης ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, κατελάλου τοῦ Θεοῦ οἱ ἀχάριστοι· καὶ οὗτος ὁ δυσσεβής, τὸν οὐράνιον Ἄρτον, ἐν τῷ στόματι βαστάζων, κατὰ τοῦ Σωτῆρος τὴν προδοσίαν εἰργάσατο. Ὡς γνῶμης ἀκορέστου, καὶ τόλμης ἀπανθρώπου! τὸν τρέφοντα ἐπώλει, καὶ ὃν ἐφίλει Δεσπότην, παρεδίδου εἰς θάνατον· ὄντως ἐκείνων υἱὸς ὁ παράνομος, καὶ σὺν αὐταῖς τὴν ἀπώλειαν ἐκληρώσατο. Ἀλλὰ φεῖσαι Κύριε, ταιαύτης ἀπανθρωπίας ταῖς ψυχὰς ἡμῶν, ὁ μόνος ἐν μακροθυμίᾳ ἀνείκαστος.

Εἰσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ μετὰ τὸ, Φῶς ἱλαρὸν, εὐθὺς τὰ Ἀναγνώσματα.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος α'.

Ἐξελού με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ.

Στίχ. Οἱ τινες ἐλογίσαντο ἀδικίαν ἐν καρδίᾳ.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀναγνώσμα.

Κεφ. 16'. 40.

Ἦνθημα ἐχιδνῶν, ἀληθῶς ὁ Ἰούδας, φαγόντων τὸ Μάιννα ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ γογγυζόντων κατὰ τοῦ τροφείου· ἐτι γὰρ τῆς βρώσεως οὔσης ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, κατελάλου τοῦ Θεοῦ οἱ ἀχάριστοι· καὶ οὗτος ὁ δυσσεβής, τὸν οὐράνιον Ἄρτον, ἐν τῷ στόματι βαστάζων, κατὰ τοῦ Σωτῆρος τὴν προδοσίαν εἰργάσατο. Ὡς γνῶμης ἀκορέστου, καὶ τόλμης ἀπανθρώπου! τὸν τρέφοντα ἐπώλει, καὶ ὃν ἐφίλει Δεσπότην, παρεδίδου εἰς θάνατον· ὄντως ἐκείνων υἱὸς ὁ παράνομος, καὶ σὺν αὐταῖς τὴν ἀπώλειαν ἐκληρώσατο. Ἀλλὰ φεῖσαι Κύριε, ταιαύτης ἀπανθρωπίας ταῖς ψυχὰς ἡμῶν, ὁ μόνος ἐν μακροθυμίᾳ ἀνείκαστος.

τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς παρεμβολῆς· καὶ παρέστησαν ὑπὸ τὸ ὄρος. Τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ ἐκαπνίζετο ὅλον, διὰ τὸ καταβεβηκέναι τὸν Θεὸν ἐπ' αὐτὸ ἐν πυρὶ· ἀνέβαινε δὲ ὁ καπνὸς, ὡσεὶ ἀτμίς καμίνου· καὶ ἐξέστη πᾶς ὁ λαὸς σφόδρα. Ἐγένοντο δὲ αἱ φωναὶ τῆς σάλπιγγος, προβαίνουσαι ἰσχυρότεραι σφόδρα. Μωϋσῆς ἐλάλει, ὁ δὲ Θεὸς ἀπεκρίνατο αὐτῷ φωνῇ.

Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ Θεός.

Στίχ. Ῥῥσαί με ἐκ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν.

Ἰωβ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΛΗ'. 1.

Εἶπε Κύριος τῷ Ἰωβ, διὰ λαίλαπος καὶ νεφῶν· Τίς οὗτος ὁ κρύπτων με βουλήν, συνέχων δὲ ῥήματα ἐν καρδίᾳ, ἐμὲ δὲ οἶεται κρύπτειν; Ζῶσαι ὡσπερ ἀνὴρ, τὴν ὀσφύν σου ἐρωτήσω δέ σε, σὺ δέ μοι ἀποκρίθητι· Πού ἦς ἐν τῷ θεμελιῶν με τὴν γῆν; ἀπαγγεῖλον δέ μοι, εἰ ἐπίστασαι σύνεσιν. Τίς ἔθετο τὰ μέτρα αὐτῆς, εἰ οἶδας; ἢ τίς ὁ ἐπαγαγὼν σπαρτίον ἐπ' αὐτῆς; ἐπὶ τίνος οἱ κρίκοι αὐτῆς πεπήγασι; τίς δὲ ἐστὶν ὁ βαλὼν λίθον γωνιαῖον ἐπ' αὐτῆς; Ὅτε ἐγενήθησαν ἄστρα, ἤνεσάν με φωνῇ μεγάλη πάντες Ἄγγελοι μου· ἔφραξα δὲ θάλασσαν πύλαις, ὅτε ἐμαιοῦτο ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτῆς ἐκπορευομένη· ἐθέμην δὲ αὐτῇ νέφος ἀμφίασιν, ὀμίχλη δὲ αὐτὴν ἐσπαργάνωσα· ἐθέμην δὲ αὐτῇ ὄρια, περιθεῖς κλεῖθρα καὶ πύλας. Εἶπον δὲ αὐτῇ. Μέχρι τούτου ἐλεύσῃ, καὶ οὐχ ὑπερβήσῃ, ἀλλ' ἐν σεαυτῇ συντριβήσονται σου τὰ κύματα. Ἢ ἐπὶ σὲ συντέταχα φέγγος πρωϊνόν; ἐωςφῶρος δὲ εἶδε τὴν ἑαυτῆ τάξιν, ἐπιλαβέσθαι πτερύγων γῆς, ἐκτινάξαι ἀσεβεῖς ἐξ αὐτῆς; Ἢ σὺ, λαβὼν πηλόν, ἐπλασας ζῶον, καὶ λαλητὸν αὐτὸν ἔθου ἐπὶ τῆς γῆς; ἀφείλες δὲ ἀπὸ ἀσεβῶν τὸ φῶς, βραχίονα δὲ ὑπερηφάνων συνέτριψας; ἤλθες δὲ ἐπὶ πηγὴν θαλάσσης, ἐν δὲ ἔχνεσιν ἀβύσσῃ περιεπάτησας; ἀνοίγονται δέ σοι φάβω πύλαι θανάτου, πυλωροὶ δὲ Ἄδου ἰδόντες σε ἔπτηξαν; νενουθέτησαι δὲ τὸ εὖρος τῆς ὑπ' Οὐρανόν; Ἀνάγγεilon δέ μοι· πόση τίς ἐσι; ποῖα δὲ γῆ αὐλιζέται τὸ φῶς; σκίτους δὲ ποῖος τόπος; Εἰ ἀγάγοις με εἰς ὄρια αὐτῶν, εἰ καὶ ἐπίστασαι τρίβους αὐτῶν! οἶδας ἄρα ὅτι τότε γεγένησαι, ἀριθμὸς δὲ ἐτῶν σε πολὺς; Ὑπολαβὼν δὲ Ἰωβ, τῷ Κυρίῳ λέγει· (Κεφ. ΜΒ'. 1). Οἶδα ὅτι πάντα δύνασαι, ἀδυνατεῖ δέ σοι οὐδέν. Τίς γάρ ἐστιν ὁ κρύπτων σε βουλήν; φειδόμενος δὲ ῥημάτων,

καὶ σὲ οἶεται κρύπτειν; τίς δὲ ἀναγγελεῖ μοι, ἃ οὐκ ἤδειν, μεγάλα καὶ θαυμαστά, ἃ οὐκ ἐπίσταμην; Ἀκουσον δέ μου, Κύριε, ἵνα κἀγὼ λαλήσω· ἐρωτήσω δέ σε, σὺ δέ με διδάξον· ἀκοὴν μὲν ὡτὸς, ἤκουόν σου τὸ πρότερον, νυνὶ δὲ ὁ ὀφθαλμὸς μου ἐώρακέ σε.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ν'. 4.

Κύριος δίδωσί μοι γλῶσσαν παιδείας, τοῦ γνῶναι ἠνίκα δεῖ εἰπεῖν λόγον· ἔθηκέ με πρῶτῃ πρῶτῃ, προσέθηκέ μοι ὡτίον τῆ ἀκείβειν, καὶ παιδεία Κυρίου Κυρίου ἀνοίγει με τὰ ὦτα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπειθῶ, οὐδὲ ἀντιλέγω. Τὸν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς μάστιγας, τὰς δὲ σιαγόνας μου εἰς ῥαπίσματα, τὸ δὲ πρόσωπόν μου ἐκ ἀπέσρεψα ἀπὸ αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων· καὶ Κύριος, Κύριος βοηθός μοι ἐγενήθη. Διὰ τοῦτο οὐκ ἐντραπίην, ἀλλὰ ἔθηκα τὸ πρόσωπόν σου ὡς στερεὰν πέτραν· καὶ ἔγνων, ὅτι οὐ μὴ αἰσχυθῶ, ὅτι ἐγγίξει ὁ δικαίωσας με. Τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἀντιστήτω μοι ἅμα· καὶ τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἐγγισάτω μοι. Ἴδὲ Κύριος, Κύριος βοηθήσει μοι· τίς κακώσει με; ἰδοὺ πάντες ὑμεῖς, ὡς ἰμάτιον, παλαιωθήσεσθε, καὶ ὡς σῆς καταφάγεται ὑμᾶς. Τίς ἐν ὑμῖν ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; ὑπακουσάτω τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς αὐτῆ. Οἱ πορευόμενοι ἐν σκίτει, καὶ οὐκ ἔστιν αὐταῖς φῶς, πεποιθήατε ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, καὶ ἀντισηρίσασθε ἐπὶ τῷ Θεῷ. Ἴδὲ πάντες ὑμεῖς ὡς πῦρ καίετε, καὶ κατισχύετε φλόγα· πορεύεσθε τῷ φωτὶ τοῦ πυρὸς ὑμῶν, καὶ τῇ φλογὶ ἢ ἐξεκαύσατε· δι' ἐμὲ ἐγένετο ταῦτα ὑμῖν, ἐν λύπῃ κοιμηθήσεσθε.

Μετὰ δὲ συναπτὴν μικρὰν, ψάλλομεν τὸ

Τρισάγιον, εἶτα τὸν Ἀπόστολον.

Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς.

Οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό.

Στίχ. Ἴνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοί.

Πρὸς Κορινθίους α'. Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. ΙΑ'. 23.

Αδελφοί, ἐγὼ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὃ καὶ παρέδωκα ἡμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτὶ, ἣ παρεδίδοτο, ἔλαβεν ἄρτον· καὶ εὐχαριστήσας ἔκλασε, καὶ εἶπε· Λάβετε, φάγετε· τοῦτό μου ἐστὶ τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλωμένον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Ὁσαύτως καὶ τὸ ποτήριον, μετὰ τὸ δειπνῆσαι, λέγων· Τοῦτο τὸ ποτήριον, ἢ καινὴ διαθήκη ἐστὶν ἐν τῷ ἐμῷ

αἵματι· τοῦτο ποιῆτε, ὡσάκις ἂν πίνητε, εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Ὅσάκις γὰρ ἂν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτον, καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνητε, τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὗ ἂν ἔλθῃ. Ὡστε, ὡς ἂν ἐσθίῃ τὸν ἄρτον τοῦτον, ἢ πίνη τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως, ἔνοχος ἔσται τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου. Δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτὸν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω, καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω. Ὁ γὰρ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως, κρίμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου. Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρώστοι, καὶ κοιμῶνται ἱκανοί. Εἰ γὰρ ἑαυτοὺς διακρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα. Κρινόμενοι δὲ, ὑπὸ Κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μὴ σὺν τῷ Κόσμῳ κατακριθῶμεν.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. β'.

Μακάριος ὁ συνίων ἐπὶ πτωχόν καὶ πένητα.

Στίχ. Οἱ ἐχθροὶ μου εἶπον κακά μοι· Πότε ἀποθανεῖται, καὶ ἀπολεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Στίχ. Ὁ ἐσθίων ἄρτους μου ἐμεγαλυνεν ἐπ' ἐμὲ πτερνισμόν.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον.

Ἐἶπεν ὁ Κύριος· Οἴδατε, ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας.

Καὶ καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Χερουβικοῦ, καὶ τοῦ Κοινωνικοῦ, καὶ τοῦ, Πληρωθήτω ψάλλομεν τὸ παρὸν

Τροπάριον. Ἦχος πλ. β'.

Τῷ Δείπνῳ σου τοῦ μυστικοῦ, σήμερον Υἱὲ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε· οὐ μὴ γὰρ ταῖς ἐχθραῖς σου τὸ Μυστήριον εἶπω, οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰουδας· ἀλλ' ὡς ὁ Ἀηστὴς ὁμολογῶ σοι· Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Τοῦτο δὲ λέγεται πολλάκις εἰς τὸ Κοινωνικόν, μέχρις ἂν οἱ Ἀδελφοὶ μετάσχῳσι τῶν ἁγίων καὶ ἀχράντων Μυστηρίων.

Μετὰ δὲ τὴν Ὀπισθάμβωνον Εὐχὴν, γίνεται ὁ Νιπτῆρ, καὶ ἡ αὐτοῦ Ἀκολουθία, καθὰ δηλοῖ τὸ Τυπικόν· ἐν ᾧ ψάλλομεν τὰ παρόντα

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Ο' λεντίῳ ζωσάμενος, καὶ νίψας τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν, Χριστέ ὁ Θεός, ἀπόπλυνον ἡμῶν, τῆς ψυχῆς τὸν λογισμόν, καὶ περιζῶσον ἡμᾶς συνδέσμῳ πνευματικῷ, τοῦ ποιῆν ταῖς ἐντολάς σου, καὶ ὑμνεῖν τὴν σὴν ἀγαθότητα.

Ἦχος β'.

Μεγάλῃς εὐεργεσίας ἀπολαύειν, μέλλοντες οἱ πιστοὶ, εὐλαβῶς τῷ τιμίῳ Νιπτῆρι προσδράμωμεν, οὐ σαρκὸς ῥύπον ἀποπλύνοντες, ταῖς ψυχαῖς δὲ μυστικῶς ἀγιάζοντες· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐφορῶν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, κλίνει ἑαυτὸν, καὶ ἰχνῶν ἄπτεται χοίκων, πάσης ἐναντίας δυνάμεως, ἀσφαλῆ δωρούμενος τὴν ἐπίβασιν. Αὐτῷ εὐχαρίστως βοήσωμεν· Ὁ ἀρίστην ὑψώσεως ὁδόν, ὑποδείξας ἡμῖν τὴν ταπεινώσιν, σῶσον ἡμᾶς Ἀγαθὲ ὡς φιλόανθρωπος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο' Πέτρος ἠύλαβεῖτο νίψασθαι τοὺς πόδας, ἐκ τῶν ἀχράντων χειρῶν, ὑφ' ὧν ἐπλάστουργήθη ὁ Ἄδამ· ἀκούσας δέ· Εἰ μὴ νίψω σε, οὐκ ἔχεις μέρος μετ' ἐμοῦ, τρόμῳ πολλῷ συνεχόμενος ἐβόασαι· Κύριε, μὴ μόνον τοὺς πόδας μου νίψῃς, ἀλλὰ καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τὴν κεφαλὴν. Ὡς μεγίστων Δεσπότης δωρεῶν ἰκοινωνοὺς ποιῆται τῆς χάριτος, τοὺς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς, καὶ μέρος ἔχειν μετ' αὐτῶν ἐπαγγέλλεται εἰς τὴν ἀρρήτον δόξαν, ὡς καὶ ἐν τῷ μυστικῷ Ποτηρίῳ ἔφησε, καινόν αὐτὰ πίνειν μετ' αὐτῶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν· ἧς καὶ ἡμᾶς καταξίωσον, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος.

Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ὁ ἀπρόσιτος τῇ ἕσῃ, ἔργον δούλου ἀνέλαβε· λέντιον διεζώσατο, ὁ περιβαλλὼν τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις· ὕδωρ ἔβαλεν εἰς κητῆρα, ὁ τὴν θάλασσαν τὴν ἐρυθρὰν διατεμὼν· καὶ καίψας ἐπὶ τὰ γόνατα, ἤρξατο κίπτειν τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ, ᾧ ἦν διεζωσμένος. Ὅταν οὖν ἔνιψῃ τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν, εἶπεν αὐταῖς· Ὑμεῖς καθαροὶ ἔστε, ἀλλ' οὐχὲ πάντες· σημαίνων τὸν παραδιδόντα αὐτόν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Συνέφερε σοι Ἰουδα, κἄν μὴ συνελήφθῃς ἐν ταῖς ἐγκάτοις τῆς μητρὸς· συνέφερε σοι προδότα, κἄν μὴ ἐγεννήθῃς, ἀπῆλλοτερωμένῃ τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ· διὰ σέ διερράγη τὸ στίφος τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἀληθινὴν ἀμπελον, τρυγᾷ Ἀηστὴς σταυρούμενος· διὰ σὶ διεκόπη ὁ φραγμὸς, καὶ ναὸν τὸν ἀχειροποιήτον λύουσιν οἱ παράνομοι· ἔστω, τὸ μύρον τῆς ἀμαρτωλοῦ ἠδέσθῃς ὡς πολῦτιμον· πῶς τὸ τοῦ Δικαίου αἷμα, χερσὶν ἀνόμων παραδόναι οὐκ ἔρριξας; συνέφερε σοι προδότα,

κἄν μὴ ἐγεννήθης, ἀπηλλοτριωμένε τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Νυσταγμῷ διαβολικῷ, συσχεθεὶς ὁ Ἰούδας, ὑπνώσεν εἰς θάνατον· καιρὸς γρηγορεῖν, καιρὸς νήφειν· στεναζέτω καρδία, δακρυέτωσαν βλέφαρα, ψαλμὸς ἐπαγρυπνεῖτω· μεγάλη γὰρ ἡ ἰσχὺς τοῦ Σταυροῦ. Χριστὸς ἐπὶ θύραις· τὸ θυόμενον Πάσχα προήλθε· δόξα σοι Κύριε, δόξα σοι.

Εἴτα δίδεται τὸ κατακλαστόν, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν τράπεζαν μεταλαμβάνομεν οἴνου καὶ ἐλαίου· τὰ δὲ Ἀπόδειπνα ψάλλομεν ἐν τοῖς κελλίοις ἡμῶν.

Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΑΣΧΡΑΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Τῆς ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ.

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Περὶ ὥραν β'. τῆς νυκτὸς σημαίνει. Συναχθέντες δὲ ἐν τῷ Ναῷ, εὐλογήσαντος τῷ Ἱερέως, ἀρχόμεθα τοῦ Ἑξαψάλμου. Εἴτα, Συναπτὴ μεγάλη, καὶ μετ' αὐτὴν ψάλλομεν τὸ, Ἀλληλούϊα, ἄργῳ καὶ μετὰ μέλους· ὡσαύτως καὶ τὸ,

Τροπάριον. Ἦχος πλ. δ'.

Οὔτε οἱ ἐνδοξοὶ Μαθηταί, ἐν τῷ κηπῆρι τοῦ Δείπνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβὴς, φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτιζέτο· καὶ ἀνόμοις κριταῖς, σὲ τὸν δίκαιον Κριτὴν παραδίδωσι. Βλέπε χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνῃ χρυσάμενον· φεῦγε ἀκόρεστον ψυχὴν, τὴν Διδασκαλῶ τοιαῦτα τολμήσασαν· **Ο**ὐ περι πάντας ἀγαθὸς, Κύριε δόξα σοι.

Ἐκ τρίτου.

Ψάλλομένου δὲ τούτου, ὁ Ἐκκλησιαάρχης διαέμει κηρία τοῖς Ἀδελφοῖς· καὶ μετὰ τοῦτο, εὐθὺς λέγει ὁ Ἱερεὺς τὸ τῆς Διαθήκης τῶν ἀρίων Παθῶν.

Εὐαγγέλιον Α'. κατὰ Ἰωάννην.

Ἰπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Νῦν ἰδοξάσθη ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Τέλος. Εἰς ὃν εἰσηλθεν αὐτὸς καὶ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ.

Πληρομένου δὲ ἐκάστου Εὐαγγελίου, λέγομεν·

Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου Κύριε, δόξα σοι.

Εἴτα ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Ἀντίφωνα, δευτεροῦντες ἅπαντα τὰ Τροπάρια.

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος πλ. δ'.

Αρχόντες λαῶν συνήχθησαν, κατὰ τοῦ Κυρίου, καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Αόγον παράνομον, κατέθοντο κατ' ἐμοῦ· Κύριε Κύριε, μὴ ἐγκαταλίπῃς με.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ταῖς αἰσθήσεις ἡμῶν, καθαρὰς τῷ Χριστῷ παραστήσωμεν, καὶ ὡς φίλοι αὐτοῦ, ταῖς ψυχὰς ἡμῶν θύσωμεν δι' αὐτόν, καὶ μὴ ταῖς μερίμναις τοῦ βίου, συμπνιγῶμεν ὡς ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ἐν τοῖς ταμείοις ἡμῶν κρᾶζομεν· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ἀπὸ τοῦ πονηροῦ ρῦσαι ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Παρθένος ἔτεκες ἀπειρόγαμα, καὶ Παρθένος ἔμεινας, Μήτηρ ἀνύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία· Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἱκέτευε, σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον Β'. Ἦχος πλ. β'.

Εἴδραμε λέγων ὁ Ἰούδας, τοῖς παρανόμοις γραμματεῦσι· Τί μοι θέλετε δοῦναι, καὶ γὰρ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν; ἐν μέσῳ δὲ τῶν συμφωνούντων, αὐτὸς εἰστήκεις ἀοράτως συμφωνούμενος. Καρδιογνώστα, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Εἴν ἐλέει τὸν Θεὸν θεραπεύσωμεν, ὡσπερ Μαρία ἐπὶ τοῦ δείπνου, καὶ μὴ κτησώμεθα φιλαργυρίαν, ὡς ὁ Ἰούδας, ἵνα πάντοτε μετὰ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ἐσώμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Οὔν ἔτεκες Παρθένε ἀνερμηνεύτως, διαπαντός ὡς φιλάνθρωπον, μὴ διαλίπῃς ἐκδυσωπούσα, ἵνα κινδύνων σῶσῃ, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας.

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος β'.

Δαζάρου τὴν ἔγερσιν Κύριε, τὸ ἔλεος σου ἐκράυγαζον, παῖδες τῶν Ἑβραίων φιλάνθρωπε· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἔβη λήθη συνιέναι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Εν τῷ δείπνῳ σου Χριστέ ὁ Θεός, τοῖς Μαθηταῖς σου προέλεγες· Εἰς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ὁ αὐτός.

Ιωάννη ἐρωτήσαντι Κύριε, ὁ παραδίδους σε τίς ἐστί; τοῦτον διαί τοῦ ἄρτου ὑπέδειξας· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ὁ αὐτός.

Εἰς τριάκοντα ἀργύρια Κύριε, καὶ εἰς φίλημα δόλιον, ἐζήτην Ἰουδαῖα ἀποκτεῖναί σε· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ὁ αὐτός.

Εν τῷ Νικτηρί σου Χριστέ ὁ Θεός, τοῖς Μαθηταῖς σου πρόετρες. Οὕτω ποιεῖτε ὡσπερ ἴδετε· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ὁ αὐτός.

Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ πειρασθῆτε, τοῖς Μαθηταῖς σου ὁ Θεός ἡμῶν ἔλεγες· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, τοὺς δούλους σου Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θεόν, εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἀρρήκτον τεῖχος, καὶ προστασίαν.

Κάθισμα. Ἦχος βαρὺς.

Ἐν τῷ παρόντι Καθίσματι, ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς, οὐ καθήμεθα, ἀλλ' ἰστάμενοι ψάλλομεν αὐτά.

Εν τῷ δείπνῳ τῶν Μαθητῶν διατρέφων, καὶ τὴν σκῆψιν τῆς προδοσίας γινώσκων, ἐν αὐτῷ τὸν Ἰούδαν διηλεγξας· ἀδεόρθωτον μὲν τῆτον ἐπιστάμενος, γνωρίσαι δὲ πᾶσι βουλόμενος, ὅτι θέλων παρεδόθη, ἵνα Κόσμον ἀρπείσῃς τοῦ ἀλλοτρίου· Μακρόθυμε δόξα σοι.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς λέγει τὸ

Εὐαγγέλιον Β'. κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς.

Τέλος. Ἀλλ' ἵνα φαίγωσι τὸ Πάσχα.

Ἀντίφωνον Δ'. Ἦχος πλ. α'.

Σήμερον ὁ Ἰούδας, καταλιμπάνει τὸν Διδάσκαλον, καὶ παραλαμβάνει τὸν διάβολον· τυφλοῦται τῷ πάθει τῆς φιλαργυρίας, ἐκπίπτει τοῦ φωτός, ὁ ἐσκοτισμένος· πῶς γὰρ ἠδύνατο βλέπειν, ὁ τὸν φωστῆρα πωλήσας, τριάκοντα

ἀργυρίων; ἀλλ' ἡμῖν ἀνέτειλεν ὁ πάθειν ὑπὲρ τοῦ Κόσμου· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ πάθειν, καὶ συμπαθῶν ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον ὁ Ἰούδας, παραποιεῖται θεοσέβειαν, καὶ ἀλλοτριοῦται τοῦ χαρίσματος· ὑπάρχων μαθητῆς, γίνεται προδότης· ἐν ἡθεί φιλικῷ, δόλον ὑποκρύπτει, καὶ προτιμᾶται ἀφρόκως τῆς τοῦ Δεσπότη ἀγάπης, τριάκοντα ἀργύρια, ὀδηγὸς γενόμενος, συνεδρίου παρανόμου. Ἡμεῖς δὲ ἔχοντες σωτηρίαν τὸν Χριστὸν, αὐτὸν δοξάζωμεν.

Ἦχος α'.

Τὴν φιλαδελφίαν κτησώμεθα, ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, καὶ μὴ τὸ ἀσυμπαθὲς πρὸς τοὺς πλησίον ἡμῶν, ἵνα μὴ ὡς ὁ δούλος κατακριθῶμεν, ὁ ἀνελεήμων, διὰ τὰ δηνάρια, καὶ ὡς ὁ Ἰούδας μεταμεληθίντες, μηδὲν ὠφελύσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ, ἐλαλήθη πανταχοῦ, ὅτι ἐκύησας σαρκί, τὸν τῶν ὄλων Ποιητὴν, Θεοτόκε Μαρία, πανύμνητε, καὶ ἀπειρόγαμε.

Ἀντίφωνον Ε'. Ἦχος πλ. β'.

Ο μαθητῆς τοῦ Διδασκάλου, συνεφώνει τὴν τιμὴν, καὶ τριάκοντα ἀργυρίοις, πέπρακε τὸν Κύριον, φιλήματι δολίῳ παραδούς αὐτὸν, τοῖς ἀνόμοις εἰς θάνατον.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον ἔλεγεν ὁ Κτίστης Οὐρανοῦ καὶ γῆς, τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ἦγγικεν ἡ ὥρα, καὶ ἔφθασεν Ἰούδας ὁ παραδιδούς με· μὴ τοσ με ἀρνήσῃται, βλέπων με ἐν τῷ σταυρῷ ἐν μέσῳ δύο ληστῶν· πάσχω γὰρ ὡς ἄνθρωπος, καὶ σώζω ὡς φιλόνητος, τοὺς εἰς ἐμὲ πιστεύοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ αὐτός.

Η ἀρρήτως, ἐπ' ἐσχάτων συλλαβοῦσα, καὶ ἡτεκοῦσα, τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, Παρθένε σώζε, τοὺς σὲ μεγαλύνοντας.

Ἀντίφωνον Σ'. Ἦχος βαρὺς.

Σήμερον γρηγορεῖ ὁ Ἰούδας, παραδεῦναι τὸν Κύριον, τὸν πρὸ τῶν αἰῶνων Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, τὸν ἐκ πέντε ἄρτων, χορτάσαντα πλῆθη. Σήμερον ὁ ἄνομος, ἀρνεῖται τὸν Διδάσκαλον· μαθητῆς γενόμενος, Δεσπότην παρέδωκεν ἀργυρίῳ πέπρακε, τὸν μάννα χορτάσαντα τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ αὐτός.

Ἡμερον τῷ σταυρῷ προσήλωσαν, Ἰουδαῖοι τὸν Κύριον, τὸν διατεμόντα τὴν θάλασσαν ῥάβδῳ, καὶ διαγαγόντα αὐτοὺς ἐν ἐρήμῳ. Ἡμερον τῇ λόγχῃ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἐκέντησαν, τοῦ πληγαῖς μαστιξάντος, ὑπὲρ αὐτῶν ἢν Αἴγυπτον, καὶ χολὴν ἐπότισαν, τὸν μάλιστα, τροφήν αὐταῖς ὀμβρήσαντα.

Ἦχος βαρὺς.

Κύριε ἐπὶ τὸ πάθος τὸ ἐκούσιον, παραγενόμενος, ἐβόας τοῖς Μαθηταῖς σου· Κἀν ἰάν ὥραν οὐκ ἰσχύσατε, ἀγρυπνήσαι μετ' ἐμοῦ, πῶς ἐπηγγείλατε, ἀποθνήσκειν δι' ἐμέ; ἂν τὸν Ἰούδαν δεύσασθε, πῶς οὐ καθευδεῖ, ἀλλὰ σπουδαῖζει προδοῦναί με τοῖς παρανόμοις; ἐγείρεσθε, προσεύξασθε, μή τις με ἀρνήηται, βλέπων με ἐν τῷ σταυρῷ. Μακροθυμε ὄξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ζαῖρε Θεοτόκε, ἡ τὸν ἀχώρητον ἐν Οὐρανοῖς, χωρήσασα ἐν μήτρᾳ σου· χαῖρε Παρθένε, τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, δι' ἧς μὲν ἔλαμψεν ὁ Ἐμμανουὴλ· χαῖρε Μητρίστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κάθισμα. Ἦχος βαρὺς.

Ὡς οἷός σε τρόπος Ἰούδα, προδότην τοῦ Σωτῆρος εἰργάσατο; μὴ τοῦ χοροῦ σε τῶν ἀποστόλων ἐχώρισε; μὴ τοῦ χαρίσματος τῶν κματῶν ἐστέρησε; μὴ συνδεικνήσας ἐκείνοις, ἐ τῆς τραπέζης ἀπίωσατο; μὴ τῶν ἄλλων νίκας τοὺς πόδας, τοὺς σους ὑπερεῖδεν; ὦ πόρων ἀγαθῶν ἀμνήμων ἐγένου! καὶ σοῦ μὲν ἡ χάρις, στηλιτεύεται γνώμη· αὐτοῦ δὲ ἡ νείκαστος, μακροθυμία κηρύττεται, καὶ τὸ ἔγα ἔλεος.

Εὐαγγέλιον Γ'. κατὰ Ματθαῖον.

ὦ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ στρατιῶται.

ὁσος. Καὶ ἐξελθὼν ἔξω, ἔκλαυσε πικρῶς.

Ἀντίφωνον Ζ'. Ἦχος πλ. δ'.

Ὅτι οἱ συλλαβοῦσί σε παρανόμοις, ἀνεχόμενος, οὕτως ἐβόας Κύριε· Εἰ καὶ ἐπατάκτε τὸν ποιμένα, καὶ διεσκορπίσατε τὰ δώδικα πρόβατα τοὺς Μαθητάς μου, ἠδυναίμην λείους, ἢ δώδεκα λεγεῶνας παραστῆσαι Ἀγγέλων· ἀλλὰ μακροθυμῶ, ἵνα πληρωθῇ, ἃ ἐλάωσα ὑμῖν διὰ τῶν Προφητῶν μου, ἄδηλα καὶ κρύφια· Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐπίτιμον ἀρνησάμενος ὁ Πέτρος, εὐθέως τὸ ῥήθην αὐτῷ συνῆκεν, ἀλλὰ προσήγαγέ

σοι δάκρυα μετανοίας· Ὁ Θεὸς ἰλασθητί μοι καὶ σῶσόν με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ὁ ὅς πύλιν σωτήριον, καὶ Παραδείσον τερπνόν, καὶ φωτὸς αἰδίου, νεφέλην ὑπάρχουσαν, τὴν ἀγίαν Παρθένον ὑμνήσωμεν ἅπαντες, λέγοντες τὸ Χαῖρε αὐτῇ.

Ἀντίφωνον Η'. Ἦχος β'.

Ἰπατε παράνομοι· Τί ἠκούσατε παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν; οὐ νόμον ἐξέθετο, καὶ τῶν Προφητῶν τὰ διδάγματα; πῶς οὖν ἐλογίσασθε Πλάτῳ παραδοῦναι, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, καὶ λυτρωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν;

Ὁ αὐτός.

Σταυρωθήτω ἔκραζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων αἰεὶ ἐντροφῶντες, καὶ κακούργον ἀντ' εὐεργέτου, ἠτοῦντο λαβεῖν, οἱ τῶν δικαίων φονευταί· ἐσιώπας δὲ Χριστέ, φέρων αὐτῶν τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέλων, καὶ σῶσαι ἡμᾶς ὡς φιλανθρώπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν, διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν ἀμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε· πολλὰ γὰρ ἰσχύει θέσις Μητρὸς, πρὸς εὐμένειαν Δεσπότη· μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν ἰκεσίας ἢ πάσκεμος, ὅτι ἐλεήμων ἐστὶ, καὶ σῶζειν δυναίμενος, ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Ἀντίφωνον Θ'. Ἦχος γ'.

Ἐστησαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου, ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραὴλ. Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα προθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής· διὰ τοῦτο γρηγορεῖτε.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολὴν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος· σὺ δὲ Κύριε ἀνάστησόν με, καὶ ἀνταποδώσω αὐτοῖς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ὅτι ἐξ ἐθνῶν ὑμνοῦμέν σε Θεοτόκε ἀγνή, ὅτι Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἔτεκες, τὸν ἐκ τῆς καταρας τοὺς ἀνθρώπους, διὰ σοῦ ἐλευθερώσαντα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Ὅπως Ἰούδας ὁ ποτέ σου μαθητής, τὴν προδοσίαν ἐμελέτα κατὰ σοῦ! συνεδίπνησε δολίως, ὁ ἐπίβουλος καὶ ἀδικος· πορευθεῖς εἶπε τοῖς Ἰσραεῦσι· Τί μοι παρέχετε, καὶ

παραδώσω ὑμῖν ἐκεῖνον, τὸν νόμον λύσαντα, καὶ βεβηλοῦντα τὸ Σάββατον; Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον Δ'. κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄγουσι τὸν Ἰησοῦν.

Τέλος. Τότε οὖν παρέδωκεν αὐτὸν αὐτοῖς, ἵνα σταυρωθῇ.

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος πλ. β'.

Ο ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, γυμνὸς εἰς κρίσιν ἵστατο, καὶ ἐν σιαγόνι, ῥάπισμα ἐδέξατο, ὑπὸ χειρῶν ὧν ἔπλασεν· ὁ δὲ παράνομος λαὸς, τῷ σταυρῷ προσήλωσε, τὸν Κύριον τῆς δόξης· τότε τὸ καταπέτασμα τῆ Ναῦ ἐσχίσθη· ὁ ἥλιος ἐσκότασε, μὴ φέρων θεάσασθαι, Θεὸν ὑβριζόμενον, ὃν τρέμει τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Ὁ αὐτός.

Ο μαθητὴς ἠρήσατο, ὁ Ληστής ἐβόησε· Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Εἰρήνευσον τὸν Κόσμον, ὁ ἐκ Παρθένου καταδεξάμενος Κύριε, σάρκα φορέσαι ὑπὲρ δούλων, ἵνα συμφώνως, σὲ δοξολογοῦμεν φιλάνθρωπε.

Ἀντίφωνον ΙΑ'. Ἦχος πλ. β'.

Αντὶ ἀγαθῶν, ὧν ἐποίησας Χριστέ, τῷ γενεῖ τῷ Ἑβραίων, σταυρωθῆναί σε κατεδίκασαν, ὄξος καὶ χολὴν σε ποτίσαντες. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι οὐ συνῆκαν, τὴν σὴν συγκατάβασιν.

Ὁ αὐτός.

Επὶ τῇ προδοσίᾳ οὐκ ἠρέστησαν Χριστέ τὰ γένη τῶν Ἑβραίων, ἀλλ' ἐκίνουν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, μυκτηρισμὸν καὶ χλευὴν προσάγοντες. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι κενά, κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

Ὁ αὐτός.

Οὔτε γῆ ὡς ἐσείσθη, οὔτε πέτραι ὡς ἐρράγησαν, Ἑβραίους ἔπεισαν, οὔτε τῆ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα, οὔτε τῶν νεκρῶν ἡ ἀνάστασις. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι κενά, κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Θεὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἐγνώμεν, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη ἀγνή, μόνη εὐλογημένη· διὸ ἀπαύστως, σὲ ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἀντίφωνον ΙΒ'. Ἦχος πλ. δ'.

Τὰδε λέγει Κύριος τοῖς Ἰουδαίοις· Λαὸς μου τί ἐποίησά σοι, ἢ τί σοι παρηνώχλησα; τοὺς τυφλοὺς σου ἐφώτισα, τοὺς λεπροὺς σου

ἐκαθάρισα, ἄνδρα ὄντα ἐπὶ κλίνης ἠνωρθώσαμην. Λαὸς μου, τί ἐποίησά σοι, καὶ τί μοι ἀνταπέδωκας; ἀντὶ τοῦ μάννα χολὴν· ἀντὶ τοῦ ὕδατος ὄξος· ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, σταυρῷ με προσηλώσατε. Οὐκέτι στέγω λοιπόν· καλέσω μου τὰ ἔθνη, καὶ κείνα με δοξάσουσι, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι· καὶ γὰρ αὐτοῖς δωρήσομαι, ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα, εἰς ἔλεγχον ῥήγγυται τῶν παρανόμων· καὶ τὰς ἰδίας ἀκτίνας, ὁ ἥλιος κρύπτει, Δεσπότην ὄρων σταυρούμενον.

Ὁ αὐτός.

Οἱ νομοθέται τοῦ Ἰσραὴλ, Ἰουδαῖοι καὶ Φαρισαῖοι, ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων βοᾷ πρὸς ὑμᾶς. Ἴδε ναὸς, ὃν ὑμεῖς ἐλύσατε· ἴδε ἀμνὸς, ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε· τάφῳ παρεδώκατε, ἀλλ' ἐξουσία ἑαυτοῦ ἀνέστη. Μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι· αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐν θαλάσῃ σώσας, καὶ ἐν ἐρήμῳ θρέψας· αὐτὸς ἐστὶν ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Κόσμου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ αὐτός.

Χαῖρε ἡ πύλη τοῦ Βασιλείως τῆς δόξης, ἣν ὁ Ὑψιστος μόνος διώδευσε, καὶ πάλιν ἐσφραγισμένην κατέλειπεν, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Οτε παρέστης τῷ Καϊάφᾳ ὁ Θεός, καὶ παρεδόθης τῷ Πιλάτῳ ὁ Κριτὴς, αἱ οὐρανὶαι Δυνάμεις, ἐκ τοῦ φόβου ἐσαλεύθησαν· τότε δὲ καὶ ὑψώθης ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐν μέσῳ δύω ληστῶν, καὶ ἐλογίσθης μετὰ ἀνόμων ὁ ἀναμάρτητος, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον. Ἀνεξίκακε Κύριε, δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον Ε'. κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἰδὼν Ἰούδας.

Τέλος· ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ.

Ἀντίφωνον ΙΓ'. Ἦχος πλ. β'.

Τὸ ἄθροισμα τῶν Ἰουδαίων, τῷ Πιλάτῳ ἠτήσαντο, σταυρωθῆναί σε Κύριε· αἰτίαν γὰρ ἐν σοὶ μὴ εὐρόντες, τὸν ὑπεύθυνον Βαραββᾶν ἠλευθέρωσαν, καὶ σὲ τὸν Δίκαιον κατεδίκασαν, μαιφονίας ἔγκλημα κληρωσάμενοι. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε, τὸ ἀνταπόδομα αὐτῶν, ὅτι κενά, κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

Ὁ αὐτός.

Ον πάντα φρίσσει καὶ τρέμει, καὶ πᾶσα γλῶσσα ὑμνεῖ, Χριστὸν Θεοῦ δύναμι,

καὶ Θεοῦ σοφίαν, οἱ Ἰερεῖς ἐρράπισαν, καὶ ἔδωκαν αὐτῷ χολήν· καὶ πάντα παθεῖν κατεδέξατο, σῶσαι δέλων ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, τῷ ἰδίῳ Αἵματι, ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Θεοτόκε ἡ τεκοῦσα, δια λόγου ὑπὲρ λόγον, τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, αὐτὸν δυσώπει, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀντίφωνον ΙΔ'. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, ὁ τὸν Ληστὴν συνοδοιπόρον λαβὼν, τὸν ἐν αἵματι χεῖρας μολύναντα, καὶ ἡμᾶς σὺν αὐτῷ καταρίθμησον, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ὁ αὐτός.

Μικρὰν φωνὴν ἀφήκεν ὁ Ληστὴς ἐν τῷ σταυρῷ, μεγάλην πίστιν εὔρε, μᾶ ῥοπή ἐσώθη, καὶ πρῶτος Παραδείσου, πύλας ἀνοίξας εἰσῆλθεν· ὁ αὐτοῦ τὴν μετανοίαν προσδεξάμενος, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Χαῖρε ἡ δὲ Ἀγγέλου, τὴν χαρὰν τοῦ Κόσμου δεξαμένη· χαῖρε ἡ τεκοῦσα, τὸν Ποιητὴν σου καὶ Κύριον· χαῖρε ἡ ἀξιωθεῖσα γενέσθαι, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον ΙΕ'. Ἦχος πλ. β'.

Τὸ παρὸν ψάλλεται ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν ὁμοῦ, κατὰ Στίχον.

Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας. (Ἐκ γ'.) Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς. Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. Ῥάπισμα κατεδέξατο, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθέρωσας τὸν Ἀδάμ. Ἦλοις προσηλώθη, ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγῃ ἐκεντήθη, ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμέν σου τὰ Πάθη Χριστέ. (Ἐκ γ'.) Δειξὸν ἡμῖν, καὶ τὴν ἐνδοξὸν σου Ἀνάστασιν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Μὴ ὡς Ἰουδαῖοι ἐορτάσωμεν· καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστὸς ὁ Θεός· ἀλλ' ἐκκαθαίρωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ, καὶ εἰλικρινῶς δεηθῶμεν αὐτῷ· Ἀνάστα Κύριε, σῶσον ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Ὁ αὐτός.

Ο Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν σταυρωθέντα, Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ο ῥῶσά σε κρεμάμενον, Χριστέ, ἢ σὲ κησασα, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον ὁ ὄρω, μυ-

στήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ πηγνύμενος, ζωῆς χορηγέ;

Κόθισμα. Ἦχος δ'.

Εξηγόρασας ἡμᾶς, ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, τῷ τιμίῳ σου Αἵματι· τῷ σταυρῷ προσηλωθεῖς, καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεῖς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις· Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον Σ'. κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ στρατιῶται ἀπήγαγον.

Τέλος. Καὶ πιστεύσωμεν αὐτῷ.

Εἶτα ψάλλομεν τοὺς Μακαρισμοὺς εἰς Στίχ. ἢ Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου. Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Ἦχος δ'.

Διὰ ξύλου ὁ Ἀδάμ, Παραδείσου γέγονεν ἀποικὸς· διὰ ξύλου δὲ σταυροῦ, ὁ Ληστὴς Παραδείσον ᾤκησεν· ὁ μὲν γὰρ γευσάμενος, ἐντολὴν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος· ὁ δὲ συσταυρούμενος, Θεὸν ὠμολόγησε τὸν κρυπτόμενον. Μνήσθητι καὶ ἡμῶν Σωτὴρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου. Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Γὲν τοῦ νόμου Ποιητὴν, ἐκ μαθητοῦ ὠνήσαντο ἄνομοι, καὶ ὡς παράνομον αὐτὸν, τῷ Πιλάτου βήματι ἔστησαν, κραυγάζοντες· Σταύρωσον, τὸν ἐν ἐρήμῳ τούτους μανναδοτήσαντα· Ἡμεῖς δὲ τὸν δίκαιον, Ληστὴν μιμησάμενοι, πίστει κρίζομεν· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν Σωτὴρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Τῶν θεοκτόνων ὁ ἐσμός, Ἰουδαίων ἔθνος τὸ ἄνομον πρὸς Πιλάτον ἐμμανῶς, ἀνακράζων ἔλεγε· Σταύρωσον, Χριστὸν τὸν ἀνεύδυνον· Βαραββᾶν δὲ μᾶλλον οὗτοι ἠτήσαντο. Ἡμεῖς δὲ φθεγγόμεθα, Ληστοῦ τοῦ εὐγνώμονος, τὴν φωνὴν πρὸς αὐτὸν· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν Σωτὴρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

Η ζωηφόρος σου Πλευρά, ὡς ἐξ Ἐδέμ πηγὴ ἀναβλύζουσα, τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ, ὡς λογικὸν ποτίζει Παραδείσον, ἐντεῦθεν μερίζουσα, ὡς εἰς ἀρχαῖς εἰς τέσσαρα Εὐαγγέ-

λια, τὸν Κόσμον ἀρδεύουσα, τὴν κτίσιν εὐφραίνουσα, καὶ τὰ ἔθνη πιστῶς, διδάσκουσα, προσκυνεῖν τὴν Βασιλείαν σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ Υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Ε'σταυρώθης δι' ἐμέ, ἵνα ἐμοὶ πηγάσῃς τὴν ἄφεσιν· ἐκεντήθης τὴν πλευράν, ἵνα κρουνοὺς ζωῆς ἀναβλύσῃς μοι· τοῖς ἡλοῖς προσήλωσαι, ἵνα ἐγὼ τῷ βῆθει τῶν παθημάτων σου, τὸ ὕψος τοῦ κράτους σου, πιστούμενος κράζω σοι ζωοδότα Χριστέ· Δόξα καὶ τῷ Σταυρῷ Σῶτερ, καὶ τῷ Πάθει σου.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Σταυρουμένου σου Χριστέ, πᾶσα ἡ Κτίσις βλέπουσα ἔτρεμε· τὰ θεμέλια τῆς γῆς, διεδονεῖτο φόβῳ τοῦ κράτους σου· φωστῆρες ἐκρύπτοντο, καὶ τοῦ Ναοῦ ἐρράγη τὸ καταπέτασμα· τὰ ὄρη ἐτρόμαξαν, καὶ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ Ληστής ὁ πιστός, κραυγάζει σοι σὺν ἡμῖν, Σωτῆρ τὸ Μνήσθητι.

Μακάριοι ἐστὲ ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα κατ' ὑμῶν, ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ.

Τὸ χειρόγραφον ἡμῶν, ἐν τῷ Σταυρῷ διέρρηξας Κύριε, καὶ λογισθεῖς ἐν τοῖς νεκροῖς, τὸν ἐκείσε τύραννον ἔδησας, ῥυσάμενος ἅπαντας, ἐκ δεσμῶν θανάτου τῆ ἀναστάσει σου· δι' ἧς ἐφωτίσθημεν, φιλάνθρωπε Κύριε, καὶ βοῶμέν σοι· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν Σωτῆρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Ο' ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ τοῦ θανάτου λύσας τὴν δύναμιν, καὶ ἐξαλείψας ὡς Θεὸς, τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον Κύριε, Ληστοῦ τὴν μετάνοιαν, καὶ ἡμῖν παράσχου μόνε φιλάνθρωπε, τοῖς πίστει λατρεύουσι, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ βοῶσί σοι· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα πάντες τὸ ἅγιον, ὁμοφρόνως οἱ πιστοί, δοξολογεῖν ἀξίως εὐξόμεθα, Μονάδα Θεότητος, ἐν τρισὶν ὑπάρχουσαν ὑποστάσεις, ἀσύγχυτον μένουσαν, ἀπλῆν ἀδιαίρετον καὶ ἀπρόσιτον· δι' ἧς ἐκλυτρούμεθα, τοῦ πυρός τῆς κολάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Μητέρα σου Χριστέ, τὴν ἐν σαρκὶ ἀσπύρως τεκούσαν σε, καὶ Παρθένον ἀλη-

θῶς, καὶ μετὰ τόκον μείνασαν ἀφθορον, αὐτὴν σοι προσάγομεν, εἰς πρεσβειάν Δέσποτα πολυέλεε, πταισμάτων συγχώρησιν, δωρήσασθαι πάντοτε, τοῖς κραυγάζουσι· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν Σωτῆρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς· καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, πρόσχες μοι· ἵνα τί ἐγκατέλιπές με.

Εὐαγγέλιον Ζ'. κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντες οἱ στρατιῶται,

Τέλος. Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν αὗτος.

Εἶτα τίθεται ἀνάγνωσις· καὶ μετὰ τὸν Ν'. Ὑαλμόν, εὐθύς,

Εὐαγγέλιον Η'. κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤγοντο σὺν τῷ Ἰησοῦ.

Τέλος. Ὁρῶσαι ταῦτα.

Καὶ εὐθύς ψάλλομεν τὸ ἐπόμενον Τριώδιον, τοὺς Εἰρμούς ἀνά β'. καὶ τὰ Τροπάρια ἀνά δ'. ἢ ε'. κατὰ τὴν ποσότητα αὐτῶν· ὕστερον δὲ πάλιν Καταβασίαι, οἱ αὐτοὶ Εἰρμοὶ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν.

Τριώδιον, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Προσάββατόν τε.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ὡδή ε'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἶρμος.

- Πρὸς σέ ὀρθρίζω, τὸν δι' εὐσπλαγγίαν
- σεαυτὸν, τῷ πεσόντι κενώσαντα ἀτρέ-
- πτως, καὶ μέχρι παθῶν, ἀπαθῶν ὑποκίψαν-
- τα, Λόγε Θεοῦ· Τὴν εἰρήνην παράσχου μοι
- φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Ρ'υφθέντες πόδας, καὶ προκαθαρθέντες, μυστηρίου μεθέξει, τοῦ θείου νῦν Χριστέ, σὺ οἱ ὑπηρεταί, ἐκ Σιών ἐλαιῶνος, μέγα πρὸς ὄρος συνανήλων, ὑμνοῦντές σε φιλάνθρωπε.

Οράτε ἔφη, φίλοι μὴ θροεῖσθε· νῦν γὰρ ἤγικεν ὥρα, ληφθῆναι με κτανθῆναι χερσὶν ἀνόμων· πάντες δὲ σκορπισθήσεσθε, ἐμὲ λιπόντες· οὗς συναίξω, κηρυξαί με φιλάνθρωπον.

Καταβασία. Πρὸς σέ ὀρθρίζω.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸν δι' ἡμᾶς Σταυρωθέντα, δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν· αὐτὸν γὰρ κατεῖδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν· Εἰ καὶ σταυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἴδιον Ἄρνα, ἡ ἀμναῖς θεωροῦσα πρὸς σφαγὴν ἐλκόμενον, ἠκολούθει Μαρία, τρυ-

χομένη μεθ' ἑτέρων γυναικῶν, ταῦτα βωῶσα· Ποῦ πορεύη Τέκνον; τίνας χάριν, τὸν ταχύν δρόμον τελεῖς; μὴ ἕτερος γάμος πάλιν ἐστὶν ἐν Κανᾶ; κἀκεῖ νῦν σπευδεῖς, ἵν' ἐξ ὕδατος αὐτοῖς οἶνον ποιήσης; συνέλθω σοι Τέκνον, ἢ μείνω σοι μᾶλλον; δός μοι λόγον Λόγε, μὴ σιγῶν παρέλθῃς με, ὁ ἀγνὴν τηρήσασ με· σὺ γὰρ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρὸν.

Τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Παρασκευῇ, τὰ ἅγια καὶ σωτήρια καὶ φρικτὰ Πάθη τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιτελοῦμεν· τοὺς ἐμπτυσμούς, τὰ ραπίσματα, τὰ κολαφίσματα, τὰς ὕβρεις, τοὺς γέλωτας, τὴν πορφυρὰν χλαίαν, τὸν κάλαμον, τὸν σπόγγον, τὸ ὄξος, τοὺς ἥλους, τὴν λόγχην, καὶ πρὸ πάντων, τὸν σταυρὸν, καὶ τὸν θάνατον, ᾧς δι' ἡμᾶς ἐκὼν κατεδέξατο· ἔτι δὲ καὶ τὴν τοῦ εὐγνώμονος Ληστοῦ, τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ, σωτήριον ἐν τῷ σταυρῷ ὁμολογίαν.

Στίχοι εἰς τὴν Σταύρωσιν.

Ζῶν εἶ Θεὸς σὺ, καὶ νεκρωθεῖς ἐν ξύλῳ,
Ὡς νεκρὸ γυμνὸ, καὶ Θεοῦ ζῶντος Λόγε.

Ἐτεροὶ εἰς τὸν εὐγνώμονα Ληστήν.

Κεκλεισμένας ἤνοιξε τῆς Ἐδέμ πύλας,
Βαλὼν ὁ Ληστής κλεῖδα τὸ, Μνήσθητί μου.

Ἀφοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν τριάκοντα ἀργυρίοις πρὸς τοῦ φίλου καὶ μαθητοῦ πραιβίς παρεδόθη, πρῶτον πρὸς Ἄνναν ἄγεται τὸν ἀρχιερέα. Ὁς δὴ στέλλει αὐτὸν πρὸς τὸν Καϊάφαν, ὅπου ἐνεπύσθη, καὶ κολαφιζόμενος κατὰ κόρη, ἐμπαίζόμενός τε ὁμοῦ καὶ γελώμενος, ἤκουσε· Προφήτευσον ἡμῖν, Χριστέ, τίς ἐστὶν ὁ παίσασ σε; Ἐκέῖσε καὶ ψευδομάρτυρες ἦλθον κατηγοροῦντες, ὡς εἶπε· Διαλύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν· καὶ ὅτι, Υἱὸν εἶπεν ἑαυτὸν τοῦ Θεοῦ· ὅτε καὶ ὁ ἀρχιερεὺς δῆθεν τὴν βλασφημίαν μὴ ἀνασχόμενος, τὸν ἑαυτοῦ χιτῶνα διέρρηξε. Πρωτὰς δὲ γενομένης, ἄγεται τῷ Πιλάτῳ εἰς τὸ Πραιτώριον, καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσηλθόν, φησὶν, ἵνα μὴ μιανθῶσιν, ἀλλ' ἵνα φάγωσι τὸ Πάσχα. Πάσχα δὲ τὴν ἑορτὴν ὅλην λέγει, ἢ καὶ τότε ἦν, ὡς εἶοικεν· ὁ δὲ Χριστὸς πρὸ μιᾶς ἡμέρας τοῦτο ἐποίησε, συντυθῆναι θέλων τὸ νομικὸν πάσχα κατὰ τὴν Παρασκευὴν. Ἐξελθὼν δὲ ὁ Πιλάτος, ἐρωτᾷ αὐτούς· Τί αὐτοῦ κατηγοροῦσι; Καὶ ἐπεὶ μὴδὲν ἀνάλογον εὑρεν εἰς κατηγορίαν, στέλλει αὐτὸν πρὸς τὸν Καϊάφαν· ὁ δὲ πάλιν πρὸς τὸν Πιλάτον. Καὶ γὰρ οὗτος ἦν ὁ πρὸς τὸν αὐτοῦ φόνου ὁρμῶν. Ὁ δὲ λέγει· Λάθετε αὐτὸν ὑμεῖς, καὶ σταυρώσατε, καὶ κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν κρίνατε. Οἱ δὲ πάλιν λέγου-

σιν· Οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν ἀποκτεῖναι ἐδέναι, σταυρῶσαι τὸν αὐτὸν Πιλάτον διερεθίζοντες. Ἐρωτᾷ δὲ τὸν Χριστὸν ὁ Πιλάτος· Εἰ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ἐστίν· ὁ δὲ, ὁμολογεῖ μὲν, ἀλλ' αἰώνιος· οὐ γὰρ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἡ ἐμὴ βασιλεία, φησὶ· Βουλόμενος δὲ αὐτὸν ἀπολύσαι ὁ Πιλάτος, πρῶτον μὲν ἐκείνοις φησὶν, οὐδεμίαν κατ' αὐτοῦ εὐπρόσωπον αἰτίαν εὐρίσκειν· εἶτα τὸ κατ' ἑορτὴν ἔθιμον, ἵνα τῶν δεσμίων ἀπολύειν, προβάλλεται· τοῖς δὲ ἀριστὸς ὁ Βαραββᾶς τοῦ Χριστοῦ μᾶλλον δοκεῖ. Ὁ δὲ Πιλάτος, τοῖς Ἰουδαίοις χαριζόμενος, μαστίξας τὸν Ἰησοῦν πρότερον, συνεξάγει τοῖς στρατιώταις, γλαμύδα περιδεδλημένον κοκκίνην, ἀκάνθινόν τε στέφανον περικειμένον, καὶ περὶ τὴν δεξιάν αὐτοῦ κάλαμον ἐμβαλὼν, ἐμπαίζόμενός τε παρὰ τῶν στρατιωτῶν, Χαῖρε, λεγόντων, ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Πλήν οὕτω πρὸς χάριν ἐμπαροινήσας, αὐτὶς φησὶν ὁ Πιλάτος· Οὐδεμίαν αἰτίαν θανάτου εὐρίσκω ἐν αὐτῷ. Οἱ δὲ, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὸν κολάσωμεν λέγοντες, ὅτι ἑαυτὸν Υἱὸν ὀνομάζει Θεοῦ. Τούτων δὲ λεγομένων, ὁ Ἰησοῦς εἰσιῶπα. Οἱ δὲ ὄχλοι ἔκραζον πρὸς τὸν Πιλάτον· Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν. Ἀτίμω γὰρ θανάτῳ περιβαλεῖν αὐτὸν ἠδελον, ἵν' ἐκ τοῦ μέσου τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ μυσίαν ποιήσωσιν. Ἐντρέπων δὲ αὐτούς ὡσανεὶ ὁ Πιλάτος, λέγει· Τὸν Βασιλέα ὑμῶν σταυρώσω; Οἱ δὲ, μὴ βασιλεία ἔχειν, φασὶν, ἄλλον, ἢ Καίσαρα. Ἐπειδὴ γὰρ τὴν βλασφημίαν εἰπόντες οὐδὲν ἤνυσαν, ἐπὶ τὸν Καίσαρα ἀναφέρουσι, ἵνα καὶ οὕτω τὴν μανίαν πληρώσωσι· λέγουσι γὰρ· Πᾶς ὁ βασιλεὺς ἐαυτὸν ποιεῶν, ἀντιλέγει τῷ Καίσαρι. Ἐν τούτοις δὲ ὄντων, ἡ γυνὴ τῷ Πιλάτῳ ἀπίστειλεν, ἀνείρασι φοβεροῖς ἐκδειματωθεῖσα· Μηδέ ν σοι, λέγουσα, καὶ τῷ Δικαίῳ ἐκείνῳ· ἤδη γὰρ ἐκείνου χάριν, πολλὰ κατὰ τὴν νύκτα πέπονθα. Καὶ ὅς, νιψάμενος, τὴν τοῦ αἵματος ἐκείνου αἰτίαν δῆθεν ἐκκρούεται. Οἱ δὲ, ἔκραζον· Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν· εἰ τῶτον ἀφῆς ἀνετο, οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος. Τούτου οὖν δῆσας ὁ Πιλάτος, καὶ περ ἀκριβῶς εἰδὼς αὐτὸν ἀνεύθυνον, τῇ τοῦ σταυροῦ καταδίκη ἐκδίδωσιν, ἀπολύσας τὸν Βαραββᾶν. Ὅπερ ἰδὼν Ἰούδας, τὰ ἀργύρια ρίψας, ἀναχωρεῖ, καὶ ἀπελθὼν, ἀγχόνῃ ἑαυτὸν διεχρήσατο, δένδρῳ ἀπηωρηθεῖς· ὕστερον δὲ λίαν ἐξογκωθεῖς, διαβρήγνυται.

Οἱ μὲν τοὶ στρατιῶται, τῷ καλᾷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐμπαίξαντες, ἐπιφορτίζουσι αὐτῷ τὸν σταυρὸν· εἶτα, καὶ τὸν ἀπὸ Κυρήνης Σίμωνα ἀγγαρεύσαντες, τὸν σταυρὸν βαστάζειν ἐπέιγουσι. Περὶ δὲ ὦραν τρίτην ἐν τῷ τοῦ Κρανίου τόπῳ γενομένοι, ἐκεῖ σταυροῦσιν αὐτόν· παρ' ἐκάτερα καὶ δύο ἄλλους ληστὰς ἐξαρτήσαντες, ἵνα κακείνος ὡς κακοῦργος· λογίζοιτο. Εὐτελείας δὲ χάριν, μερισμὸν οἱ στρατιῶται τοῖς ἱματίοις αὐτοῦ βάλλουσι· κλήρω δὲ τὸν ἄρραφον αὐτοῦ χιτῶνα διδοῦσιν, πᾶσαν παροινίας ὑπερβολὴν ἐργαζόμενοι. Οὐ ταῦτα δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ μυκτηρίζοντες, ἔλεγον· Οὐαὶ

ὁ καταλύων τὸν ναὸν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν, σῶσον σεαυτὸν. Καὶ πάλιν· Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι. Καὶ αὖθις· Εἰ Βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐστίν, καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, καὶ πιστεύσομεν εἰς αὐτόν. Καίτοιγε, εἰ ἀληθῆ ἔλεγον, ἔχρην ἀδιστακτως αὐτῷ προσελθεῖν· οὐ μόνον γὰρ τοῦ Ἰσραὴλ Βασιλεὺς ἐγνωρίζετο, ἀλλὰ καὶ τοῦ κόσμου παντός· τί γὰρ ἐβούλετο τὸ σκοτάζειν τὸν ἥλιον ἐν ὧραις τρισὶ, καὶ ἐν μίση δὴ τῆς ἡμέρας; ἵνα πᾶσιν εἴη τὸ πάθος καταδόλον· τὸ τὴν γῆν σείσθαι; πέτρας ῥήγνυσθαι; τὸ ἀντίτυπον τῶν Ἰουδαίων διελεγχούσας; πολλὰ σώματα ἀνίστασθαι, καὶ εἰς πίστιν τῆς κοινῆς ἀναστάσεως, καὶ τῆς τοῦ πάσχοντος δυνάμεως ἐμφανίζεσθαι; καταπέτασμα τοῦ ναοῦ διαῤῥήγνυσθαι; ὡσπερ τοῦ νεῶ Συμουμένου, διὰ τὸν ἐν αὐτῷ δοξαζόμενον πάσχοντα, καὶ τὰ τοῖς πολλοῖς ἀνακαλύπτων ἀθεώρητα; Τρίτη μὲν οὖν ὥρα ἐσταύρωται ὁ Χριστός, ὡς ὁ Δεῖος Μάρκος φησὶν· ἀπὸ δὲ ἑκτῆς ὥρας ἕως ἑννάτης, σκότος ἐγένετο· ὅτι καὶ Λογγῆνος ὁ Ἐκατόνταρχος, τὰ παράδοξα κατιδὼν, καὶ μᾶλλον τὸν ἥλιον, μέγα ἀνέκραξεν· Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος. Τῶν μὲν ποιησῶν ἴτερος, ὕβριζε τὸν Ἰησοῦν· ὁ δὲ ἴτερος, διεκώλυεν αὐτόν, ἐπιτιμῶν ἐμβριθέστερον, καὶ τὸν Χριστὸν Υἱὸν Θεοῦ ὠμολόγει· τῆς πίστεως δὲ αὐτόν ὁ Σωτὴρ ἀρμειδόμενος, τὴν μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ ὑπὸσχέται διαγωγὴν. Πᾶσης τοιγαροῦν ὕβρεως ἐπ' αὐτῷ πληρωθείσης, ὁ Πιλάτος καὶ τίτλον ἀνέγραψεν ἐπ' αὐτῷ, λέγοντα· Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· καὶ οἱ αὐτοὶ ἐκείνοι ἀπιῆγον μὴ γράψωμεν οὕτως, ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνος εἶπεν οὕτως· ὁ δὲ Πιλάτος, Ὁ γέγραφα, γέγραφα, πάλιν ἀντίφησεν. Εἶτα τοῦ Σωτῆρος, Διψῶ, ἀνειπόντος, ὕσσωπον σὺν ὄξει αὐτόν κερανύουσι· καὶ εἰπὼν, Τετέλεσται, κλίνας τὴν κεφαλὴν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Πάντων δ' ἐκποδῶν γενομένων, ἡ Μήτηρ αὐτοῦ παρίστατο τῷ σταυρῷ, καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ ἦν ὁ Ἰωακείμ ἐγέννησε τῷ Κλωπᾶ, ἄπαιδι τεθνηκότι· εἶτι δὲ καὶ Ἰωάννης, ὁ φιλούμενος αὐτοῦ μαθητῆς. Οἱ τοίνυν ἀγνώμονες Ἰουδαῖοι, μὴδ' ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὰ σώματα βλέπειν ἀρκοῦμενοι, ἠρώτησαν τὸν Πιλάτον (ἐπεὶ μεγάλη ἦν ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα, καὶ ἡ Παρασκευὴ), ἵνα τὰ τῶν καταδίκων σκίλη θλασθῶσιν, ὡς ἂν ταχύτερος ὁ θάνατος ἐπιγίνηται· καὶ τῶν μὲν, τὰ σκίλη συνέτριψαν· εἶτι γὰρ ἔζων· ἐπὶ δὲ τὸν Ἰησοῦν ἐλθόντες, ὡς εἶδον αὐτόν ἤδη τεθνηκότα, τοῦ συντριψαί ἀπέσχοντο. Εἰς δὲ τις τῶν στρατιωτῶν, τοῖς ἀγνώμοσι χαρίζομενος, ἀνατείνας τὸ δένδρον, κατὰ τὴν δεξιάν πλευρὰν νύττει τὸν Χριστόν, καὶ εὐθίως ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ· τὸ μὲν, ὡς ἄνθρωπος, τὸ δὲ, ὡς ὑπὲρ ἄνθρωπον· ἢ, τὸ μὲν αἷμα, διὰ τὴν τῶν Δείων ἀγιασμάτων μεταλήψιν, τὸ δὲ ὕδωρ, διὰ τὸ βάπτισμα. Αὕτη γὰρ ἡ δίκρουνος τῷ ὄντι πηγὴ, τὸ κατ' ἡμᾶς συνέχει μυστήριον. Ταῦτα καὶ Ἰωάννης ἰδὼν ἐμαρτύρησε, καὶ ἀληθινὴ ἐστὶν ἡ μαρτυ-

ρία αὐτοῦ ὅτι παρὼν ἐφ' ἅπασιν, καὶ ὄρων, γράφει, καὶ ὅτι, εἰ ψευδῆ εἶχε λέγειν, οὐκ ἂν τὸ πρὸς ἀτιμίαν τοῦ Διδασκάλου δοκοῦντα συνίγραφε. Τοῦτον φασὶ τὸν τότε παρόντα, ἀγγίψω τινί, ἀπὸ τῆς ζωηρότητος Πλευρᾶς, τὸ Δεῖον Αἷμα καὶ ὑπεράγιον δέξασθαι. Τούτων δὲ οὕτως ὑπερφυῶς διαπεπραγμένων, ἐπεὶ πρὸς ἐσπέραν ἦν ἦδη, Ἰωσήφ ὁ ἐξ Ἀριμαθαίας ἐξῆσι, μαθητῆς τὰ πρῶτα, ὡς οἱ λοιποὶ, κρυπτόμενος, καὶ τῷ Πιλάτῳ προσελθὼν μετὰ τολμῆς, γνωρίμῳ γε ὄντι, αἰτεῖται τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· ὁ δὲ λαβεῖν ἐπιτρέπει. Καὶ δὴ ἀπὸ τοῦ σταυροῦ ταῦτα καταγαγὼν, πανευλαδῶς ἔθετο· ἄρτι δ' ἐπιλαβούσης νυκτὸς, ἔρχεται Νικόδημος, φέρων σμύρνης καὶ ἀλόης τι μίγμα σχεδιασθὲν τῷ καιρῷ, καὶ σινδόνι περιελίξαντες, ὡς ἔθος ἦν Ἰουδαίοις ποιεῖν, σύνεγγυς ἔθεντο ἐν τῷ ἐκ πέτρας λειλατομημένῳ μνημείῳ τοῦ Ἰωσήφ, ἵνα οὐδεὶς πρότιρον ἐπέσειν, ἵνα μὴ τοῦ Χριστοῦ ἀναστάντος, ἐτίρω τὴν ἀνάστασιν ἐπιγράψωσι. Τοῦ δὲ μίγματος τῆς ἀλόης, καὶ τῆς σμύρνης κολλητικῶν ὄντων, ὁ Εὐαγγελιστῆς ἐμνημόνευσεν, ἵνα, ὅταν ἴδωσι τὴν σινδόνα, καὶ τὸ σουδάριον τῷ τάφῳ καταλειφθέντα, μὴ νομίωσι κλαπῆναι αὐτόν· πῶς γὰρ ἂν; ἀδείας τοσαύτης μὴ οὔσης, ὥστε καὶ ἀκοσπᾶν ἐκεῖνα οὕτως ἐμπιφυκότα τῇ σαρκί. Ταῦτα πάντα γεγεννημένα παραδόξως κατὰ τὸν τῆς Παρασκευῆς καιρὸν, καὶ ἡμᾶς τούτων ἀπάντων μνείαν ποιῆσθαι μετὰ συντριβῆς καρδίας, καὶ κατανύξεως οἱ Θεοφόροι Πατέρες ἐθέπισαν.

Ἰστίον μὲν τοι, ὡς τῇ ἑκτῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος, δηλαδὴ τῆς Παρασκευῆς, ἐσταύρωθη ὁ Κύριος, διὰ τὸ καὶ τῇ ἑκτῇ ἡμέρᾳ, τὸ καταρχᾶς, πλασθῆναι τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ καὶ τῇ ἑκτῇ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας ἐν τῷ σταυρῷ ἐκρέματο· ὅτι ἐν ταύτῃ, ὡς φασὶ, καὶ ὁ Ἀδάμ, τοῦ ἀπηγορευμένου ξύλου, τὰς χεῖρας ἐκτείνας, ἤφατο, καὶ ἀπίθανεν· ἔχρην γὰρ τὸν κατ' αὐτὴν συντριβέντα, κατ' αὐτὴν πάλιν ἀναπλασθῆναι. Ἐν κήπῳ δὲ, ὅτι καὶ ὁ Ἀδάμ ἐν τῷ Παραδείσῳ. Ἡ πικρὰ πόσις τὴν γῆσιν ἐκόνιζε. Τὸ ῥάπισμα, τὴν ἡμῶν ἐλευθερίαν ἐδύλου. Ὁ ἐμπτυσμός καὶ ἡ ἀτιμος περιαγωγὴ, τὴν περὶ ἡμᾶς τιμὴν. Ὁ ἀκάνθινος στέφανος, τὴν κατ' ἡμῶν ἀποτροπὴν τῆς ἀρᾶς. Ἡ πορφυρὰ χλαμῆς, διὰ τοὺς δερματίους χιτῶνας, καὶ τὴν περὶ ἡμᾶς βασιλικὴν στολὴν. Οἱ ἦλοι, τὴν παντελῆ τῆς ἡμῶν ἀμαρτίας ἀκινήσιον. Ὁ Σταυρός, τὸ ξύλον τὸ ἐν τῷ Παραδείσῳ. Ἡ νυγίσα πλευρὰ, τὴν τοῦ Ἀδάμ ἐκόνιζεν, ἀφ' ἧς ἡ Εὐα, ἐξ ἧς ἡ παράβασις. Ἡ λόγχη, τὴν φλογίνην ρομφαίαν μοι ἀποστρέφει. Τὸ ἐκ πλευρᾶς ὕδωρ, εἰκὼν τοῦ Βαπτίσματος. Τὸ αἷμα καὶ ὁ κάλαμος, δὴ ὡν ἡμῖν ἐρυθρᾶς γραμμασιν, ὡς Βασιλεὺς, τὴν ἀρχαίαν πατρίδα ἀπεχαρίσατο. Λίγεται μὲν τοι, τὸ τοῦ Ἀδάμ κρανίον ἐκεῖσε κίσθαι, ὅπου καὶ ὁ Χριστός, ἡ κεφαλὴ πάντων, ἐσταύρωται· ἐβαπτίσθη οὖν τῷ τοῦ Χριστοῦ Αἵματι καταρρῖσαντι. Κρανίου δὲ τόπος λίγεται, ὅτι περ ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀναρρῖείσας ἔξω τῆς γῆς, τῆς τοῦ Ἀδάμ κεφα-

λῆς ὁσοῦν καὶ μόνον περιάγεσθαι οἷόν τι τίρας ὀρώμενον. Ὁ περ Σολομών, αἰδοῖ τοῦ Προπάτορος, λίθοις πλείστοις σὺν ἅμα παντὶ τῷ στρατῷ κατεκάλυψε· διὸ καὶ ὁ τόπος ἔκτοτε, Λιθόστρωτος ὠνομάσθη. Φασὶ μὲν τοῦ τῶν Ἀγίων οἱ ἔγκριτοι, ἐκ παραδόσεως ἔχειν, καὶ αὐτὸν τὸν Ἀδὰμ ἐκείσε ὑπὸ Ἀγγέλου ταφῆναι. Ὅπου τοίνυν τὸ πτώμα, ἐκεῖ καὶ ὁ αἰτός ἐπέστη Χριστός, ὁ αἰώνιος Βασιλεὺς, ὁ νέος Ἀδὰμ, τὸν παλαιόν, καὶ διὰ ξόλου πισόντα, ξύλω ἰώμενος.

Ἡ ὑπερφυεῖ καὶ περὶ ἡμᾶς παναπειρῶ σου εὐσπλαγχνία, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥηθὴ ή. Ὁ Εἰρμός.

• Στὴν κακίας ἀντιθεῖς, Παῖδες θεῖοι παρ-
• εδειγματίσαν· κατὰ Χριστοῦ δὲ φρουα-
• τόμενον ἄνομον συνέδριον, βουλευεται κενή,
• κτεῖναι μελετᾶ, τὸν ζωῆς κρατοῦντα παλά-
• μη· ὃν πᾶσα κτίσις εὐλογεῖ δοξαζουσα εἰς
• τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ἀπὸ βλεφάρων Μαθηταί, νῦν ὑπνον ἔφης Χριστέ τινάξατε· ἐν προσευχῇ δὲ γρηγορεῖτε, πειρασμῷ μήπως ὄλησθε, καὶ μάλιστα Σίμων· τῷ κραταιῷ γὰρ μείζων πείρα· γινώθι με Πέτρε, ὃν πᾶσα κτίσις, εὐλογεῖ δοξαζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βέβηλον ἔπος τῶν χειλέων, οὐ ποτε προήσομαι Δέσποτα· σὺν σοὶ θανοῦμαι ὡς εὐγνώμων, καὶ οἱ πάντες ἀρνήσονται· ἐβόησε Πέτρος· σὰρξ οὐδὲ αἷμα, ὁ Πατήρ σου ἀπεκαλύψέ μοι σέ, ὃν πᾶσα κτίσις, εὐλογεῖ δοξαζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βαίθος σοφίας θεϊκῆς, καὶ γνώσεως οὐ πᾶν ἐξηρσύνησας· ἄβυσσον δέ μου τῶν κριμάτων, οὐ κατέλαβες ἄνθρωπε· ὁ Κύριος ἔφη· Σὰρξ οὐν ὑπάρχων, μὴ καυχῶ· ἀρνήση τρίτον γάρ με, ὃν πᾶσα κτίσις, εὐλογεῖ δοξαζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπαγορεύεις, Σίμων Πέτρε, ὅπερ πείση τάχος ὡς εἴρηται, καὶ σαὶ παιδίσκη, οἷα θᾶττον προσελθοῦσα πτοήσει σε· ὁ Κύριος ἔφη· πικρῶς δακρύσας, ἔξεις ὁμως εὐλατόν με, ὃν πᾶσα κτίσις, εὐλογεῖ δοξαζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰννοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Καταβασία. Στὴν κακίας ἀντιθεῖ.

Ῥηθὴ θ. Ὁ Εἰρμός.

• Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδο-
• ξοτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν
• ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄν-
• τως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ὁ λήθριος σπεῖρα θεοστρυγῶν, πονηρευομένων, θεοκτόνων συναγωγῇ, ἐπέστη Χριστέ σοι, καὶ ὡς ἄδικον εἶλκε, τὸν Κτίστην τῶν ἀπάντων· ὃν μεγαλύνομεν.

Νόμον ἀγνοοῦντες οἱ ἀσεβεῖς, φωνὰς προφητῶν τε, μελετῶντες διακενής, ὡς πρόβατον εἶλκον, σὲ τὸν πάντων Δεσπότην, ἀδίκως σφαγιαῖσαι· ὃν μεγαλύνομεν.

Τοῖς ἔθνεσιν ἔκδοτον τὴν ζωὴν, σὺν τοῖς Γραμματεῦσιν, ἀναιρεῖσθαι οἱ Ἱερεῖς, παρέσχον, πληγέντες, αὐτοφθόνῳ κακίᾳ, τὸν φύσει ζωοδότην, ὃν μεγαλύνομεν.

Ἐκύκλωσαν κύνες ὡς πολλοί, ἐκρότησαν, Ἄναξ, σιαγόνα σὴν ράπισμῷ· ἠρώτων σε, σοῦ δὲ, ψευδῆ καταμαρτύρουν, καὶ πάντα ὑπομείνας, ἅπαντας ἔσωσας.

Καταβασία. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος γ'.

Τὸν ἀηστὴν αὐθημερόν, τοῦ Παραδείσου ἠξίωσας Κύριε· καὶ μετὰ ξύλω τοῦ Σταυροῦ, φώτισον καὶ σῶσόν με.

Ἐκ γ'.

Εὐαγγέλιον Θ'. κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθισαν παρὰ τῷ σταυρῷ. Τέλος. Ὁφονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν.

Καὶ εὐθὺς τῆς Αἴνους, ἐν οἷς ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος γ'.

Ἄυο καὶ πσηρὰ ἐποίησεν, ὁ πρωτότοκος υἱός μου Ἰσραὴλ· ἐμὲ ἐγκατέλιπε, πηγὴν ὕδατος ζωῆς, καὶ ὥρυξεν ἐαυτῷ φρέαρ συντετριμμένον· ἐμὲ ἐπὶ ξύλου ἐσταύρωσε, τὸν δὲ Βαραββᾶν ἠτήσατο, καὶ ἀπέλυσεν· ἐξέστη ὁ Οὐρανὸς ἐπὶ τῆτι, καὶ ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε· σὺ δὲ Ἰσραὴλ οὐκ ἐνετραίπης, ἀλλὰ θανάτω με παρέδωκας. Ἄφες αὐτοῖς Πατέρ ἄγιε· σὺ γὰρ οἶδασι τί ἐποίησαν.

Ὁ Οἶκος.

Ἐκαστον μέλος τῆς ἀγίας σου σαρκός, ἀτιμίαν δὲ ἡμᾶς ὑπέμεινε· τὰς ἀκάνθας ἢ κεφαλὴ· ἢ ὄψις τὰ ἐμπτύσματα· αἱ σιαγόνες τὰ ράπισματα· τὸ στόμα τὴν ἐν ὄξει κερασθεῖσαν χολὴν τῇ γεύσει· τὰ ὦτα τὰς δυσσεβεῖς βλασφημίας· ὁ νῶτος τὴν φραγγέλωσιν, καὶ ἡ χεὶρ τὸν κάλαμον· αἱ τοῦ ὄλου σώματος ἐκτάσεις ἐν τῷ σταυρῷ· τὰ ἄρθρα τοὺς ἡλούς· καὶ ἡ πλευρὰ τὴν λόγγην· ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ παθὼν ἐλευθερώσας ἡμᾶς· ὁ συγκαταβάς ἡμῖν φιλανθρωπία, καὶ ἀνυψώσας ἡμᾶς, παντοδύναμε Σωτῆρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος γ'.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, πᾶσα ἡ Κτίσις βλέπουσα ἔτρεμε· τὰ θεμέλια τῆς γῆς, διεδονήθησαν φόβῳ τοῦ κράτους σου· σοῦ γὰρ ὑψωθέντος σήμερον, γένος Ἑβραίων ἀπώλετο· τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα, διερράγη δεχθῶς· τὰ μνημεῖα ἠνεώχθησαν, καὶ νεκροὶ ἐκ τῶν τάφων ἐξανέστησαν· Ἐκατόνταρχος ἰδὼν τὸ θαῦμα, ἔφριξε· παρεστῶσα δὲ ἡ μήτηρ σου, ἐβόα θρηνηδῶσα μητρικῶς· Πῶς μὴ θρηνησῶ, καὶ τὰ σπλάγχνα μου τύψω, ὁρῶσά σε γυμνόν, ὡς κατάκριτον ἐν ξύλῳ κρεμάμενον; ὁ σταυρωθεὶς καὶ ταφθεὶς, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ε'ξέδυσάν με τὰ ἱμάτιά μου, καὶ ἐνέδυσάν με χλαμύδα κοκκίνην· ἔθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου, στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, καὶ ἐπὶ τὴν δεξιάν μου χεῖρα, ἔδωκαν κάλαμον, ἵνα συντρίψω αὐτούς, ὡς σκεύη κεραμέως.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸν κῶτόν μου ἔδωκα εἰς μαστίγωσιν, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπεστράφη ἀπὸ ἐμπτυσμάτων· βήματι Πιλάτου παρίστην, καὶ σταυρόν ὑπέμεινα, διὰ τὴν τοῦ Κόσμου σωτηρίαν.

Εὐαγγέλιον Γ' κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ.

Τέλος. Ἐθεώρουν ποῦ τίθεται.

Εἶτα. Σοὶ δόξα πρέπει· τὸ, Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι τὰ φῶς. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, κτλ. Ὁ δὲ Ἱερεὺς τὴν συναπτὴν, καὶ μετὰ τὴν ἔκφωνήσιν, Ὅτι Θεὸς ἐλέους, εὐθύς τὸ

Εὐαγγέλιον ΙΑ' κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠρώτησε τὸν Πιλάτον.

Τέλος. Ἐθηκαν τὸν Ἰησοῦν.

Μετὰ τοῦτο εὐθύς ψάλλομεν Ἀπόστιχα, τὰ παρόντα Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Πᾶσα ἡ Κτίσις, ἠλλοιοῦτο φόβῳ, θεωροῦσα σε, ἐν σταυρῷ κρεμάμενον Χριστέ· ὁ ἥλιος ἐσκοτίζετο, καὶ γῆς τὰ θεμέλια συνεταράττετο· τὰ πάντα συνέπασχον, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι. Ὁ ἰκουσίως δι' ἡμᾶς ὑπομείνας, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.

Ἦχος β'.

Λαὸς δυσσεβῆς καὶ παράνομος, ἵνα τί μελετᾷ κενά; ἵνα τί τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, θανάτῳ κατεδίκασε; Μέγα θαῦμα! ὅτι

ὁ Κτίστης τοῦ Κόσμου, εἰς χεῖρας ἀνόμων παραδίδοται, καὶ ἐπὶ ξύλου ἀνυψοῦται ὁ φιλάνθρωπος, ἵνα τοὺς ἐν Ἄδῃ δεσμώτας ἐλευθερώσῃ, κρίζοντας· Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἐδωκαν εἰς τὸ βρώμά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον σὲ θεωροῦσα, ἡ ἄμεμπτος Παρθένος ἐν σταυρῷ, Λόγε ἀναρτώμενον, ὀδυρομένη μητρῶα σπλάγχνα, ἐτέρωτο τὴν καρδίαν πικρῶς, καὶ στεναζούσα ὀδυνηρῶς ἐκ βάθους ψυχῆς, παρειᾶς σὺν θριξί καταξαινούσα, κατετρίχετο· διὸ καὶ τὸ σῆθος τύπτουσα, ἀνέκραγε γοερῶς· Οἴμοι θεῖον τέκνον! αἶμα τὸ φῶς τοῦ Κόσμου! τί ἔδυσ ἐξ ὀφθαλμῶν μου, ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ; ὅθεν αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀσωμάτων, τρόμῳ συνείχοντο λέγουσαι· Ἀκατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰῶνων ἐργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ε'πὶ ξύλου βλέπουσα, κρεμάμενον Χριστέ, σὲ τὸν πάντων Κτίστην καὶ Θεόν, ἡ σὲ ἀσπύρως τεκοῦσα, ἐβόα πικρῶς· Υἱέ μου, ποῦ τὸ κάλλος ἔδυσ τῆς μορφῆς σου; οὐ φέρω καθορᾶν σε, ἀδίκως σταυρούμενον· σπεῦσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως ἴδω κἀγὼ, σοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν, τριήμερον ἐξανάστασιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, ἀναβαίνοντός σου ἐν τῷ σταυρῷ, φόβος, καὶ τρόμος ἐπέπεσε τῇ Κτίσει· καὶ τὴν γῆν μὲν ἐκώλυσε, καταπιεῖν τοὺς σταυρῶντάς σε· τῷ δὲ Ἄδῃ ἐπέτρεπες, ἀναπέμπειν τοὺς δεσμίους, εἰς ἀναγέννησιν βροτῶν. Κριτὰ ζώντων καὶ νεκρῶν ζωνῶν ἤλθες παρασχεῖν, καὶ οὐ θάνατον· φιλήνθρωπε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ηδη βάπτεται κάλαμος ἀποφάσεως, παρὰ κριτῶν ἀδίκων, καὶ Ἰησοῦς δικάζεται, καὶ κατακρίνεται σταυρῷ· καὶ πάσχει ἡ Κτίσις, ἐν σταυρῷ καθορῶσα τὸν Κύριον. Ἄλλ' ὁ φύσει σώματος δι' ἐμὲ πάσχων, ἀγαθὲ Κύριε δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον ΙΒ' κατὰ Ματθαῖον.

Τῇ ἐπαύριον, ἣτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευὴν.

Τέλος. Σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κωστωδίας.

Εἶτα τὸ, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι.

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν.

Ὅτι σοῦ ἐστὶ· καὶ τὸ

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Εξηγόρασας ἡμᾶς, ἐκ τῆς κατάρτας τῆ νόμου, τῷ τιμίῳ σου Δίματι· τῷ Σαυρωῖ προσηλωθεῖς, καὶ τῇ λόγῃ κεντηθεῖς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις· Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τὴν δὲ πρώτην Ὥραν οὐκ ἐπισυνάπτομεν νῦν, ἀλλὰ περὶ ὥραν δευτέραν τῆς ἡμέρας.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ.

ΠΟΙΗΜΑ ΚΥΡΙΑΛΟΤ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΛΑΔΙΑΝΑΡΕΙΑΣ.

Περὶ ὥραν β'. τῆς ἡμέρας σημαίνει. Ἀλλάσσοντος δὲ τοῦ Ἱερέως, καὶ εὐλογήσαντος, λέγομεν· Βασιλεῦ οὐράνιε· Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σοῦ ἐστὶ· Κύριε ἐλέησον, ββ'. Δόξα, καὶ νῦν· Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ. καὶ τοὺς ἐπομένους Ψαλμούς.

ΩΡΑ ΠΡΩΤΗ.

Ψαλμὸς ε'.

Τα ῥήματά μου ἐνώτισαι Κύριε· σύνες τῆς κραυγῆς μου. Πρόσχεσ τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ὁ Βασιλεὺς μου, καὶ ὁ Θεός μου. Ὅτι πρὸς σέ προσευξομαι, Κύριε· τὸ πρῶτ εἰσακούση τῆς φωνῆς μου. Τὸ πρῶτ παραστήσομαί σοι καὶ ἐπόσει με· ὅτι οὐχὶ Θεὸς θελῶν ἀνομίαν σὺ εἶ. Οὐ παροικήσει σοι πονηρευόμενος, οὐδὲ διαμενοῦσι παράνομοι κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου. Ἐμίσησας πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν· ἀπολεῖς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος. Ἄνδρα αἱμάτων, καὶ δόλιον βδελύσσεται Κύριος· ἐγὼ δὲ ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου, εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σου, προσκυνήσω πρὸς Ναὸν ἁγίόν σου ἐν φόβῳ σου. Κύριε, ὁδήγησόν με ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου· ἐνεκα τῶν ἐχθρῶν μου κατεύθυνον ἐνώπιόν σου τὴν ὁδόν μου. Ὅτι οὐκ ἐστὶν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἀλήθεια· ἡ καρδία αὐτῶν λαιταία. Τάφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν, γαῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν· κρῖνον αὐτοῦς ὁ Θεός. Ἀποπεσάτωσαν ἀπὸ τῶν διαβουλιῶν αὐτῶν· κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβειῶν αὐτῶν ἐξωσον αὐτοὺς, ὅτι παρεπίκρανά σε, Κύριε. Καὶ εὐφρανθήσασιν πάντες οἱ ἐλπίζον-

τες ἐπὶ σέ· εἰς αἰῶνα ἀγαλλιάσονται, καὶ κατασκηνώσεις ἐν αὐτοῖς. Καὶ καυχῆσονται ἐν σοὶ οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σου, ὅτι σὺ ἐβλόγησας δίκαιον. Κύριε, ὡς ὄπλω εὐδοκίας, ἐστεφάνωσας ἡμᾶς.

Ψαλμὸς β'.

Ἦνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά; Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, κατὰ τοῦ Κυρίου, καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ. Διαρρήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν, καὶ ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν. Ὁ κατοικῶν ἐν Οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτοὺς, καὶ ὁ Κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς. Τότε λαλήσει πρὸς αὐτοὺς ἐν ὀργῇ αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ ταραξεί αὐτούς. Ἐγὼ δὲ κατεστάθην βασιλεὺς ὑπ' αὐτοῦ, ἐπὶ Σιών ὄρος τὸ ἅγιον αὐτοῦ, διαγγέλλων τὸ πρόσταγμα Κυρίου. Κύριος εἶπε πρὸς με· Υἱός μου εἶ σὺ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε. Αἴτησαι παρ' ἐμοῦ, καὶ δώσω σοι ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου, καὶ τὴν κατάσχεσίν σου τὰ πέρατα τῆς γῆς. Ποιμανεῖς αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· ὡς σκευὴ κεραιέως συντρίψει αὐτούς. Καὶ νῦν, βασιλεῖς, σύνετε, παιδεύθητε πάντες οἱ κρίνοντες τὴν γῆν. Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καὶ ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ. Δράξασθε παιδείας, μήποτε ὀργισθῇ Κύριος, καὶ ἀπολεῖσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας. Ὅταν ἐκκαυθῇ ἐν τάχει ὁ θυμὸς αὐτοῦ, μακάριοι πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ.

Ψαλμὸς γα'.

Ο Θεὸς ὁ Θεός μου, πρόσχεσ μοι, ἵνα τί ἐγκατέλιπές με; μακρὰν ἀπὸ τῆς σωτηρίας μου οἱ λόγοι τῶν παραπτωμάτων μου. Ὁ Θεός μου, κερράζομαι ἡμέρας, καὶ οὐκ εἰσακούση, καὶ νυκτὸς, καὶ οὐκ εἰς ἀνοιαν ἐμοί. Σὺ δὲ ἐν Ἁγίῳ κατοικεῖς, ὁ ἔπαινος τοῦ Ἰσραὴλ· ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν οἱ πατέρες ἡμῶν, ἤλπισαν, καὶ ἐρρύσω αὐτούς. Πρὸς σέ ἐκέκραξαν, καὶ ἐσώθησαν, ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν, καὶ οὐ κατησχύνθησαν. Ἐγὼ δὲ εἶμι σκώληξ, καὶ οὐκ ἄνθρωπος, ὄνειδος ἀνθρώπων, καὶ ἐξουθένημα λαοῦ. Πάντες οἱ θεωροῦντές με ἐξεμυκτηρίσαν με, ἐλάλησαν ἐν χεῖλεσιν, ἐκίνησαν κεφαλὴν. Ἠλπισεν ἐπὶ Κύριον, ῥυσάσθω αὐτόν, σωσάτω αὐτόν, ὅτι θελεῖ αὐτόν. Ὅτι σὺ εἶ ὁ ἐκσπάσας με ἐκ γαστρὸς, ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ μαστῶν τῆς μητρός μου· ἐπὶ σέ ἐπερρίφην ἐκ μητρός. Ἀπὸ γαστρὸς μητρός μου Θεός μου εἶ σὺ· μὴ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι θλίψις ἐγγύς,

ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ βοηθῶν μοι. Περικύκλωσάν με μύσχοι πολλοί, ταῦροι πίονες περισχόν με. Ἦνοιξαν ἐπ' ἐμέ τὸ στόμα αὐτῶν, ὡς λέων ἀρπαζῶν, καὶ ὠρούμενος. Ὡσεὶ ὕδωρ ἐξεχύθη, καὶ δισκορπίσθη πάντα τὰ ὀστά μου. Ἐγενήθη ἡ καρδία μου ὡσεὶ κηρὸς, τηκόμενος ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας μου. Ἐξηράνθη ὡς ὄστρακον ἡ ἰσχὺς μου, καὶ ἡ γλῶσσά μου κεκόλληται τῷ λάρυγγί μου, καὶ εἰς χοῦν θανάτου κατήγαγέ με. Ὅτι ἐκύκλωσάν με κύνες πολλοί, συναγωγή ποτηρευομένων περισχόν με. ὤρουξαν χεῖράς μου, καὶ πόδας μου, ἐξηρίθμισαν πάντα τὰ ὀστά μου· αὐτοὶ δὲ κατενόησαν, καὶ ἐπέιδόν με. Διμερίσαντο τὰ ἰμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον. Σὺ δὲ, Κύριε, μὴ μακρύνῃς τὴν βοήθειάν σου ἀπ' ἐμοῦ, εἰς τὴν ἀντίληψίν μου πρόσχευε. Ρῦσαι ἀπὸ ῥομφαίας τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐκ χειρὸς κυνὸς τὴν μονογενῆ μου. Σῶσόν με ἐκ σώματος λέοντος, καὶ ἀπὸ κεράτων μονοκεράτων τὴν ταπεινώσιν μου. Διηγῆσομαι τὸ ὄνομά σου ταῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε. Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, αἰνέσατε αὐτόν, ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰακώβ δοξάσατε αὐτόν. Φοβηθήτω δὴ ἀπ' αὐτοῦ ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰσραὴλ, ὅτι οὐκ ἐξουδένωσεν, οὐδὲ προσώχθισε τῇ δεήσει τοῦ πτωχοῦ, ἔδὲ ἀπέσβεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπ' ἐμοῦ· καὶ ἐν τῷ κεραιγεῖναι με πρὸς αὐτόν, εἰσήκουσέ μου. Παρὰ σοῦ ὁ ἔπαινός μου, ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλη ἐξομολογήσομαί σοι· τὰς εὐχάς μου ἀποδώσω ἐνώπιον τῶν φοβημένων σε. Φάγονται πένητες, καὶ ἐμπλησθήσονται· καὶ αἰνέσῃσι Κύριον οἱ ἐκζητῶντες αὐτόν· ζήσονται αἱ καρδίαι αὐτῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος. Μνησθήσονται, καὶ ἐπιστραφήσονται πρὸς Κύριον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς. Καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιον αὐτοῦ πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῶν ἔθνων, ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ βασιλεία, καὶ αὐτὸς δεσπάζει τῶν ἔθνων. Ἐφαγον, καὶ προσεκύνησαν πάντες οἱ πίονες τῆς γῆς· ἐνώπιον αὐτοῦ προπεσοῦνται πάντες οἱ καταβαίνοντες εἰς γῆν. Καὶ ἡ ψυχὴ μου αὐτῷ ζῆ, καὶ τὸ σπέρμα μου δουλεύσει αὐτῷ. Ἀναγγελησεται τῷ Κυρίῳ γενεὰ ἡ ἐρχομένη, καὶ ἀναγγελοῦσιν οἱ Οὐρανοὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ λαῷ τῷ τεχνησομένῳ, ὃν ἐποίησεν ὁ Κύριος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλεῖα, γ'. Κύριε ἐλέησον, γ'.

Δόξα. Τροπάριον. Ἦχος α'.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀνηρέθη ἡ τυραννίς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ· οὔτε

γάρ ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, ἔσωσας ἡμᾶς· δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τί σε καλέσωμεν, ὦ Κεχαριτωμένη; Οὐρανόν; ὅτι ἀνέτειλας τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης. Παραδείσον; ὅτι ἐβλάστησας τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας. Παρθένον; ὅτι ἔμεινας ἀφθαρτος. Ἀγνὴν Μητέρα; ὅτι ἔσχες σαῖς ἀγίαις ἀγκάλαις Υἱόν, τὸν πάντων Θεόν· αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα τρία Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες αὐτὰ, τὸ πρῶτον χωρὶς Στίχων, τὸ δεύτερον μετὰ τῶν Στίχ., καὶ τὸ τρίτον εἰς τὸ Δόξα, καὶ νῦν, οὕτω ποιοῦντες καὶ εἰς τὰ ἐν ταῖς λοιπαῖς Ὁραῖς τοιαῦτα Τροπάρια.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα, εἰς ἐλεγγον ῥήγνυται τῶν παρανόμων, καὶ τὰς ἰδίας ἀκτῖνας, ὁ ἥλιος κρύπτει, Δεσπότην ὁρῶν σταυρούμενον.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ ὁ ἕτερος Χορὸς.

Εἶτα ὁ πρῶτος Χορὸς.

Στίχ. Ἴνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά;

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁς πρόβατον ἐπὶ σφαγῆν, ἤχθῃς Χριστέ Βασιλεῦ, καὶ ὡς ἀμνὸς ἄκακος, προσηλωθῆς τῷ σταυρῷ, ὑπὸ τῶν παρανόμων ἀνδρῶν, διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν φιλάνθρωπε.

Στίχ. Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό.

Τὸ αὐτὸ πάλιν ὁ ἕτερος Χορὸς.

Εἶτα πάλιν ὁ πρῶτος Χορὸς.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τοῖς συλλαβῆσί σε παρανόμοις, ἀνεχόμενος οὕτως ἐβόας Κύριε· εἰ καὶ ἐπαταξατε τὸν ποιμένα, καὶ δισκορπίσατε τὰ δώδεκα πρόβατα τοὺς Μαθητάς μου, ἠδυναμην πλείους, ἢ δώδεκα λεγεῶνας, παραστήσαι Ἀγγέλων· ἀλλὰ μακροθυμῶ, ἵνα πληρωθῇ, ἃ ἐδήλωσα ὑμῖν διὰ τῶν Προφητῶν μου, ἀδῆλα καὶ κρύφια. Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτὸ ὁ β'. Χορὸς.

Εἶτα ἡ Προφητεία. Προκειμενον. Ἦχος δ'.

Ἐξεπορεύετο ἔξω, καὶ ἐλάλει ἐπὶ τὸ αὐτό.

Στ. Μακάριος ὁ συνίων ἐπὶ πτωχόν καὶ πένητα.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΑ'. 40.

Τὰδε λέγει Κύριος· Λήψομαι τὴν ράβδον μου τὴν καλὴν, καὶ ἀπορρίψω αὐτήν,

τοῦ διασκεδάσαι τὴν διαθήκην μου, ἣν διεθέμην πρὸς πάντας τὰς λαάς· καὶ διασκεδασθήσεται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καὶ γνώσονται οἱ Χαναναῖοι τὰ πρόβατα τὰ φυλασσόμενά μοι, διότι λόγος Κυρίου ἐστὶ. Καὶ ἐρῶ πρὸς αὐτοὺς· Εἰ καλὸν ἐνώπιον ὑμῶν ἐστὶ, δότε τὸν μισθόν μου, ἢ ἀπέπασθε· καὶ ἔστησαν τὸν μισθόν μου, τριάκοντα ἀργυροῦς. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Κάθες αὐτὸς εἰς τὸ χωνευτήριον, καὶ σκέφομαι εἰ δόκιμόν ἐστιν, ὃν τρόπον ἐδοκιμάσθην ὑπὲρ αὐτῶν. Καὶ ἔλαβον τοὺς τριάκοντα ἀργυροῦς, καὶ ἐνέβαλον αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον Κυρίου εἰς τὸ χωνευτήριον, καθὰ συνέταξέ μοι Κύριος.

Καὶ ὁ Ἀπόστολος.

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 5. 14.

Αδελφοί, ἐμοὶ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰμὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· δι' οὗ ἐμοὶ Κόσμος ἐσταύρωται, καὶ γὰρ ἐγὼ τῷ Κόσμῳ. Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ἰσχύει, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις. Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ' αὐτοὺς, καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ. Τοῦ λοιποῦ, κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω· ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν, ἀδελφοί· Ἀμήν.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, πρώτης γενομένης.

Τέλος. Καὶ ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου.

Καὶ εὐθύς.

Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ κατακυριεύσάτω μου πᾶσα ἀνομία. Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλάξω τὰς ἐντολάς σου. Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δούλόν σου, καὶ διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου. Πληρωθῆτω τὸ στόμα μου αἰνεσῶός σου, Κύριε, ὅπως ὑμνήσω τὴν δόξαν σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν μεγαλοπρέπειάν σου.

Εἶτα, Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σοῦ ἐστὶ, καὶ τὸ παρὸν

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα, δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν· αὐτὸν γὰρ κατείδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν· Εἰ καὶ σταυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ. Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμωτέραν τῶν Χερουβίμ. Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ. Ὁ δὲ Ἱερεὺς ἐκφωνεῖ· Ὁ Θεὸς οἴκτειρήσαι ἡμᾶς· καὶ τὴν παροῦσαν Εὐχὴν.

Χριστέ, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν Κόσμον, σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, ἵνα ἐν αὐτῷ ὀψώμεθα φῶς τὸ ἀπρόσιτον· καὶ κατεύθυνον τὰ διαθήματα ἡμῶν πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν σου· πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρὸς, καὶ πάντων σου τῶν Ἀγίων· Ἀμήν.

Ω Ρ Α Τ Ρ Ι Τ Η .

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σοῦ ἐστὶ· Κύριε ἐλέησον, β'. Δόξα, καὶ νῦν· Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'. εἶτα τοὺς ἐπομέτους Ψαλμοὺς.

Ψαλμὸς λδ'.

Δίκασον, Κύριε, τοὺς ἀδικοῦντάς με, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντάς με. Ἐπιλαβοῦ ὄπλου καὶ θυροῦ, καὶ ἀνάστηθι εἰς τὴν βοήθειάν μου· ἔκχεον ῥομφαίαν, καὶ συγκλειςον ἐξεναντίας τῶν καταδιωκόντων με. Εἶπον τῇ ψυχῇ μου· Σωτηρία σου εἰμὶ ἐγώ. Αἰσχυνητήωσαν, καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου· ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ κατασχυνητήωσαν οἱ λογιζόμενοί μοι κακά. Γενηθήτωσαν ὡσεὶ χνοῦς κατὰ πρόσωπον ἀνέμου, καὶ Ἄγγελος Κυρίου ἐκθλίβων αὐτούς. Γενηθήτω ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκότος καὶ ὀλίστημα, καὶ Ἄγγελος Κυρίου καταδιώκων αὐτούς· ὅτι δωρεὰν ἔκρυψάν μοι, διαφθορὰν παγίδος αὐτῶν· μάτην ὠνείδισαν τὴν ψυχὴν μου. Ἐλθέτω αὐτῷ παγίς, ἣν οὐ γινώσκει, καὶ ἡ θήρα, ἣν ἔκρυψε, συλλαβέτω αὐτόν, καὶ ἐν τῇ παγίδι πεσεῖται ἐν αὐτῇ· ἡ δὲ ψυχὴ μου ἀγαλλιάσεται ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, τερφθήσεται ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ αὐτοῦ. Πάντα τὰ ὀστά μου ἐροῦσι· Κύριε, Κύριε, τίς ὅμοιός σοι; Ῥυόμενος πτωχὸν ἐκ χειρὸς σερρωτέρων αὐτοῦ, καὶ πτωχὸν καὶ πένητα ἀπὸ τῶν διαρπαζόντων αὐτόν. Ἀναστάντες μοι μάρτυρες ἄδικοι, ἃ οὐκ ἐγίνωσκον ἠρώτων με. Ἀνταπεδίδοσάν μοι πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ ἀτεκνίαν τῇ ψυχῇ μου. Ἐγὼ δὲ, ἐν τῷ αὐτοῦς παρενοχλεῖν μοι, ἐνεδύομην σάκ-

κον, και ἐταπείνουν ἐν νηθείᾳ τὴν ψυχὴ μου· και ἡ προσευχὴ μου εἰς κόλπον μου ἀποστραφῆσεται. Ὡς πλησίον, ὡς ἀδελφῶ ἡμετέρῳ, οὕτως εὐφρόνουν· ὡς πενθῶν και σκυθρωπάζων, οὕτως ἐταπείνουμεν. Καὶ κατ' ἐμοῦ εὐφράνθησαν, και συνήχθησαν· συνήχθησαν ἐπ' ἐμὲ μαστιγες, και οὐκ ἔγων· διεσχίσθησαν, και οὐ κατενύγησαν, ἐπίερασάν με, ἐξεμυκτήρισάν με μυκτηρισμῶ, ἔβρυξαν ἐπ' ἐμὲ τοὺς ὀδόντας αὐτῶν. Κύριε, πότε ἐπόψει; ἀποκατάστησον τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τῆς κακουργίας αὐτῶν, ἀπὸ λεόντων τὴν μονογενῆ μου· Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἐκκλησίᾳ πολλῇ, ἐν λαῶ βαρεῖ αἰνέσω σε. Μὴ ἐπιχαρήσάν μοι οἱ ἐχθραίνοντές μοι ἀδίκως, οἱ μισοῦντές με δωρεάν, και διανεύοντες ὀφθαλμοῖς. Ὅτι ἐμοὶ μὲν εἰρηνικὰ ἐλάλουν, και ἐπ' ὀργὴν δόλους διελογίζοντο. Ἐπλάτυναν ἐπ' ἐμὲ τὸ στόμα αὐτῶν· εἶπον· Εὐγε, εὐγε, εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν. Εἶδες, Κύριε, μὴ παρασιωπήσης· Κύριε, μὴ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ. Ἐξεγέρθητι, Κύριε, και πρόσχες τῇ κρίσει μου, ὁ Θεός μου, και ὁ Κύριός μου, εἰς τὴν δίκην μου. Κρίνον με, Κύριε, κατὰ τὴν δικαιοσύνην σου, Κύριε ὁ Θεός μου, και μὴ ἐπιχαρήσάν μοι. Μὴ εἴποισαν ἐν καρδίαις αὐτῶν· Εὐγε, εὐγε τῇ ψυχῇ ἡμῶν· μηδὲ εἶποιεν· Κατεπίομεν αὐτόν. Αἰσχυνθείσαν, και ἐντραπήσαν ἅμα οἱ ἐπιχαίροντες τοῖς κακοῖς μου. Ἐνδυσάσθωσαν αἰσχύνην, και ἐντροπὴν οἱ μεγαλορρήμονοῦντες ἐπ' ἐμὲ· ἀγαλλιάσθωσαν, και εὐφρανθήτωσαν οἱ θελοντες τὴν δικαιοσύνην μου· και εἰπάτωσαν διαπαντός, Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ θελοντες τὴν εἰρήνην τοῦ δούλου αὐτοῦ. Καὶ ἡ γλῶσσά μου μελετήσῃ τὴν δικαιοσύνην σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν ἔπαινον σου.

Ψαλμὸς ρή.

Ο Θεός, τὴν αἰνεσίαν μου μὴ παρασιωπήσης, ὅτι στόμα ἀμαρτωλοῦ, και στόμα δολίου ἐπ' ἐμὲ ἠνοίχθη. Ἐλάλησαν κατ' ἐμοῦ γλώσση δολία, και λόγοις μίσους ἐκύκλωσάν με, και ἐπολεμήσαν με δωρεάν. Ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, ἐνδιέβαλλον με, ἐγὼ δὲ προσηχόμεν. Καὶ ἔθεντο κατ' ἐμοῦ κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, και μῖσος ἀντὶ τῆς ἀγαπήσεώς με. Κατάστησον ἐπ' αὐτόν ἀμαρτωλόν, και διάβολος στήτω ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ. Ἐν τῷ κρίνεσθαι αὐτόν, ἐξέλθοι καταδεδικασμένος, και ἡ προσευχὴ αὐτοῦ γενέσθω εἰς ἀμαρτίαν. Γενηθήτωσαν αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὀλίγαι, και τὴν ἐπισκοπὴν αὐ-

τοῦ λάβοι ἕτερος. Γενηθήτωσαν αἱ υἱοὶ αὐτοῦ ὄρφανοί, και ἡ γυνὴ αὐτοῦ χήρα. Σαλευόμενοι μετανασθήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, και ἐπαιτησάτωσαν· ἐκβληθήτωσαν ἐκ τῶν οἰκοπέδων αὐτῶν. Ἐξερευνησάτω δανειστής πάντα, ὅσα ὑπάρχει αὐτῷ, και διαρπασάτωσαν ἀλλότριαι τοὺς πόνους αὐτοῦ. Μὴ ὑπαρξάτω αὐτῷ ἀντηλήπτωρ, μηδὲ γενηθήτω οἰκτίρμων τοῖς ὀρφανοῖς αὐτοῦ. Γενηθήτω τὰ τέκνα αὐτοῦ εἰς ἐξολόθρευσιν, ἐν γενεᾷ μιᾷ ἐξαλειφθεῖν τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἀναμνησθεῖν ἡ ἀνομία τῶν πατέρων αὐτῷ ἔναντι Κυρίου, και ἡ ἀμαρτία τῆς μητρὸς αὐτοῦ μὴ ἐξαλειφθεῖν. Γενηθήτωσαν ἔναντιον Κυρίου διαπαντός, και ἐξολοθρευθεῖν ἐκ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν, ἀνθ' ὧν οὐκ ἐμνήσθη ποῆσαι ἔλεος. Καὶ κατεδίωξεν ἄνθρωπον πένητα, και πτωχόν, και κατανευγμένον τῇ καρδίᾳ, τοῦ θανατῶσαι. Καὶ ἠγάπησε κατάραν, και ἤξει αὐτῷ· και οὐκ ἠθέλησεν εὐλογίαν, και μακρυνθήσεται ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ ἐνεδύσατο κατάραν, ὡς ἱμάτιον, και εἰσήληθεν, ὡσεὶ ὕδωρ, εἰς τὰ ἔγκατα αὐτοῦ, και ὡσεὶ ἔλαιον, ἐν τοῖς ὀστέοις αὐτοῦ. Γενηθήτω αὐτῷ ὡς ἱμάτιον, ὃ περιβάλλεται, και ὡσεὶ ζώνη, ἣν διαπαντός περιζώννυται· Τοῦτο τὸ ἔργον τῶν ἐνδιαβαλλόντων με παρὰ Κυρίου, και τῶν λαλούντων πονηρὰ κατὰ τῆς ψυχῆς μου. Καὶ σὺ, Κύριε, Κύριε, ποίησον μετ' ἐμοῦ, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, ὅτι χρηστόν τὸ ἔλεός σου. Ρῦσαί με, ὅτι πτωχὸς και πένης εἰμὶ ἐγὼ, και ἡ καρδία μου τετάραιται ἐντός μου. Ὡστε σκία ἐν τῷ ἐκκλίνας αὐτήν, ἀντανηρέθην, ἐξετινάχθην ὡσεὶ ἀκρίδες· τὰ γόνατά μου ἠσθένησαν ἀπὸ νηστείας, και ἡ σὰρξ μου ἠλλοιώθη δι' ἔλαιον. Καὶ ἐγενήθην ὄνειδος αὐτοῖς· εἶδосάν με, ἐσαλεύσαν κεφαλὰς αὐτῶν. Βοήθησόν μοι, Κύριε ὁ Θεός μου, και σῶσόν με κατὰ τὸ ἔλεός σου. Καὶ γνώτωσαν, ὅτι ἡ χεὶρ σου αὕτη, και σὺ, Κύριε, ἐποίησας αὐτήν. Καταράσσονται αὐτοὶ, και σὺ εὐλογήσεις· οἱ ἐπανισταμένοι μοι αἰσχυνθήτωσαν, ὁ δὲ δούλος σου εὐφρανθήσεται. Ἐνδυσάσθωσαν οἱ ἐνδιαβαλλόντες με ἐντροπὴν, και περιβαλέσθωσαν, ὡς διπλοῦδα, αἰσχύνην αὐτῶν· Ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ σφοδρὰ ἐν τῷ στόματί μου, και ἐν μέσῳ πολλῶν αἰνέσω αὐτόν. Ὅτι παρέστη ἐκ δεξιῶν πένητος, τοῦ σῶσαι ἐκ τῶν καταδιωκόντων τὴν ψυχὴν μου.

Υ α λ μ ο ς ν'.

Πλήσόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἐλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῆθόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου, καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με· ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντισθεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτισθεῖς μοι ἀγαλλίασιν, καὶ εὐφροσύνην· ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόσρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς, ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψωσι. Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ ρεῖθρα μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου· ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἴδωκα ἂν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ, πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην, καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγαθύνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐνοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφοράν, καὶ ὀλοκαυτώματα· τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλουῖα, γ'. Κύριε ἐλέησον, γ'.

Δόξα. Τροπάριον. Ἦχος πλ. β'.

Κύριε, κατέκρινάν σε οἱ Ἰουδαῖοι θανάτῳ, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων· οἱ τὴν ἐρυθρὰν ἄβυσσον πεζεύσαντες, σταυρῶ σε προσήλωσαν· αἱ οἱ ἐκ πέτρας μέλι θηλάσαντες, χολὴν σοὶ προσήνεγκαν· ἀλλ' ἐκὼν ὑπέμεινας, ἵνα ἡμᾶς λευθερώσῃς τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· Χριστέ Θεός, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. δ'.

Διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ὁ φίλος σου καὶ ὁ πλησίον Πέτρος, ἠρνήσατό σε Κύριε, καὶ ὀδυρόμενος οὕτως ἐβόα· Τῶν δακρῶν μὴ παρασιωπήσῃς· εἶπα γὰρ φυλάξαι τὴν πίσιν Οἰκτίρμον, καὶ οὐκ ἐφύλαξα· καὶ ἡμῶν τὴν μετάνοιαν, οὕτω δέξαι, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι, Κύριε· σύνες τῆς κραυγῆς μου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Πρὸ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ, στρατιωτῶν ἐμπαιζόντων σε Κύριε, αἱ νοεραὶ στρατιαὶ κατεπλήττοντο· ἀνεδήσω γὰρ στέφανον ὕβρεως, ὁ τὴν γῆν ζωγραφίσας τοῖς ἀνθεσι, καὶ τὴν χλαίναν χλευαζόμενος ἐφόρεσας, ὁ νεφέλαις περιβάλλον τὸ στερέωμα· τοιαύτη γὰρ οἰκονομία, ἐγνώσθη σου ἡ εὐσπλαγχνία, Χριστέ, τὸ μέγα ἔλος, δόξα σοι.

Στίχ. Πρόσχευε τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ὁ Βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ελκόμενος ἐπὶ σταυροῦ, οὕτως ἐβόας Κύριε· Δια ποῖον ἔργον, θελετέ με σταυρῶσαι Ἰουδαῖοι; ὅτι τοὺς παραλύτους ὑμῶν συνέσφιγξα; ὅτι τοὺς νεκροὺς, ὡς ἐξ ὕπνου ἀνέστησα; Αἰμόρρον ἰασάμην, Χαριναναίαν ἠλέησα· δια ποῖον ἔργον θελετέ με φονεῦσαι Γουδαῖοι; ἀλλ' ὄψασθε εἰς ὃν νῦν ἐκκεντᾶτε, Χριστὸν παράνομοι.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ὅτι ἐγὼ εἰς μαστίγας ἔτοιμος.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ν'. 4.

Κύριος δίδωσί μοι γλῶσσαν παιδείας, τοῦ γινῶναι ἡνίκα δεῖ εἰπεῖν λόγον· ἔθηκέ με πρῶτ' πρῶτ', προσέθηκέ μοι ὥτιον τοῦ ἀκούειν, καὶ ἡ παιδεία Κυρίου ἀναίγει με τὰ ὦτα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπειθῶ, οὐδὲ ἀντιλέγω. Τὸν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς μαστίγας, ταῖς δὲ σαγόνας μου εἰς

ράπισματα, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπέσβεψα ἀπὸ αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων· καὶ Κύριος, Κύριος βροθὸς μου ἐγενήθη. Διὰ τῆτο οὐκ ἐνετραπίην, ἀλλ' ἔθηκα τὸ πρόσωπόν μου ὡς στερεάν πέτραν· καὶ ἔγγων, ὅτι οὐ μὴ αἰσχυθῶ, ὅτι ἐγγίξει ὁ δικαίωσας με· Τίς ὁ κρινόμενός μου; ἀντιστήτω μοι ἅμα· καὶ τίς ὁ κρινόμενός μου; ἐγγισάτω μοι. Ἰδὲ Κύριος, Κύριος βοηθήσει μοι, τίς κακώσει με; ἰδὲ πάντες ὑμεῖς, ὡς ἱμάτιον, παλαιωθήσεσθε, καὶ ὡς σὺς καταφάγεται ὑμᾶς. Τίς ἐν ὑμῖν ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; ὑπακούσατό τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς αὐτοῦ. Οἱ πορευόμενοι ἐν σκότει, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς φῶς, πεποιθατε ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, καὶ ἀντισηρίσασθε ἐπὶ τῷ Θεῷ. Ἰδὲ πάντες ὑμεῖς ὡς πῦρ καίετε, καὶ κατισχύετε φλόγα· πορευέσθε τῷ φωτὶ τῆ πυρὸς ὑμῶν, καὶ τῇ φλογί, ἢ ἐξεκαύσατε· δι' ἐμὲ ἐγένετο ταῦτα ὑμῖν· ἐν λύπῃ κοιμηθήσεσθε.
Ὁ Ἀπόστολος.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 6.

Αδελφοί, ἔτι Χριστὸς, ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν, κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε. Μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθνεύεται· ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθνεύειν. Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς, ὅτι ἔτι, ἀμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν, Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε. Πολλῶ οὖν μᾶλλον, δικαιοθέντες νῦν ἐν τῷ Αἵματι αὐτοῦ, σωθόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς. Εἰ γὰρ, ἐχθροὶ ὄντες, κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῶ μᾶλλον καταλλαγέντες, σωθόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ στρατιῶται.

Τέλος. Αἰ συναναθᾶσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα.
Καὶ εὐθύς·

Κύριος ὁ Θεὸς εὐλογητός, εὐλογητός Κύριος ἡμέραν καθ' ἡμέραν· κατευοδώσαι ἡμῖν ὁ Θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν, ὁ Θεὸς τοῦ σώζεις.

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σοῦ ἔστι· καὶ τὸ Κοντάκιον.

Τὸν δὲ ἡμᾶς σταυρωθέντα, δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν· αὐτὸν γὰρ κατείδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν· Εἰ καὶ σταυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου. Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ· Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν· Τὴν τιμω-

τέραν· Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ. Ὁ Ἱερεὺς· Ὁ Θεὸς ἀκτειρήσαι ἡμᾶς· καὶ τὴν παροῦσαν Εὐχὴν.

Δέσποτα Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ, Κύριε Υἱὲ μονογενὲς, Ἰησοῦ Χριστέ καὶ ἅγιον Πνεῦμα, μία Θεότης, μία Δύναμις, ἐλέησόν με τὸν ἀμαρτωλόν· καὶ, οἷς ἐπίστασαι κρίμασι, σῶσόν με τὸν ἀνάξιον δούλόν σου· ὅτι εὐλογητός εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ω Ρ Α Ε Κ Τ Η .

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σοῦ ἔστι. Κύριε ἐλέησον, β'. Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'. καὶ τοὺς παρόντας Ψαλμοὺς,
Ψ α λ μ ο ς ν γ'.

Ο Θεὸς, ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με, καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρινεῖς με. Ὁ Θεὸς, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· ὅτι ἀλλότριοι ἐπανεστησαν ἐπ' ἐμὲ, καὶ κραταιοὶ ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου, καὶ οὐ προέθεντο τὸν Θεὸν ἐνώπιον αὐτῶν. Ἰδοὺ γὰρ ὁ Θεὸς βοηθεῖ μοι, καὶ ὁ Κύριος ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου. Ἀποστρέφει τὰ κακὰ τοῖς ἐχθροῖς μου· ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου ἐξολόθρευσον αὐτούς. Ἐκουσίως θύσω σα, ἐξομολογήσομαι τῷ ὀνόματί σου, Κύριε, ὅτι ἀγαθόν· ὅτι ἐκ πάσης θλίψεως ἐρρύσω με, καὶ ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐπέιδεν ὁ ὀφθαλμὸς μου.

Ψ α λ μ ο ς ρ λ δ'.

Εξελού με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ, ἀπὸ ἀνδρὸς ἀδίκου ρύσαι με. Οἱ τινες ἐλογίσαντο ἀδικίαν ἐν καρδίᾳ, ὅλην τὴν ἡμέραν παρετάσσοντο πολέμους. Ἠκόησαν γλώσσαν αὐτῶν, ὡσεὶ ὄφρατος· ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐτῶν. Φύλαξόν με Κύριε, ἐκ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ, ἀπὸ ἀνθρώπων ἀδίκων ἐξελού με, οἱ τινες διελογίσαντο τοῦ ὑποσκελίσαι τὰ διαβήματά μου. Ἐκρυψαν ὑπερήφανοι παγίδα μοι, καὶ σχοινίοις διέτειναν παγίδα τοῖς ποσὶ μου, ἐχόμενα τρίβους σκάνδαλα ἐθεντό μοι. Εἶπα τῷ Κυρίῳ· Θεὸς μου εἶ σύ· ἐνώτισαι, Κύριε, τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου. Κύριε, Κύριε, δύναμις τῆς σωτηρίας μου, ἐπεσκίασας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου, ἐν ἡμέρᾳ πολέμου. Μὴ παραδῶς με, Κύριε, ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας μου ἀμαρτωλῶ· διελογίσαντο κατ' ἐμοῦ, μὴ ἐγκαταλίπης με, μὴ ποτε ὑψωθῶσιν. Ἡ κεφαλὴ τοῦ κυκλώματος αὐτῶν, κόπος τῶν χειλέων

αὐτῶν καλύψει αὐτούς. Πεσοῦνται ἐπ' αὐτούς ἄνθρακες, ἐν πυρὶ καταβαλεῖς αὐτούς· ἐν τάλαιπωρίαις οὐ μὴ ὑποστῶσιν. Ἄνθρωπος γλωσσώδης οὐ κατευθυνθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς· ἄνδρα ἄδικον κακὰ θηρεύσει εἰς διαφθοράν. Ἐγνων ὅτι ποιήσει Κύριος τὴν κρίσιν τῶν πτωχῶν, καὶ τὴν δίκην τῶν πενήτων. Πλὴν, δίκαιοι ἐξομολογήσονται τῷ ὀνόματί σου, καὶ κατοικήσουσιν εὐθεῖς σὺν τῷ προσώπῳ σου.

Ψαλμὸς 4.

Ο κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ἐψίστου, ἐν σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ Οὐρανοῦ ἀνιστῆσεται. Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ· Ἀντιλήπτωρ μου εἶ, καὶ καταφυγή μου, ὁ Θεός μου, καὶ ἐλπιῶ ἐπ' αὐτόν· ὅτι αὐτὸς ῥύσεται σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν, καὶ ἀπὸ λόγου ταραχώδους. Ἐν τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπιδίς· ὅπλῳ κυκλώσει σε ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ. Οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας. Ἀπὸ πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος καὶ δαιμονίου μεσημβρινοῦ. Πεσεῖται ἐκ τῆς κλίτους σου χιλιάς, καὶ μυριάς ἐκ δεξιῶν σου· πρὸς σέ δὲ οὐκ ἐγγιεῖ. Πλὴν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου κατανοήσεις, καὶ ἀνταπόδοσιν ἁμαρτωλῶν ὄψει· ὅτι σὺ, Κύριε, ἡ ἐλπίς μου· τὸν Ἐψισον ἔθου καταφυγὴν σου. Οὐ προσελεύσεται πρὸς σέ κακὰ, καὶ μάλιστα οὐκ ἐγγιεῖ ἐν τῷ σκηνώματί σου· ὅτι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, τοῦ διαφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου. Ἐπὶ χειρῶν ἀρουσίσει, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου. Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιθήσῃ, καὶ καταπατήσεις λέοντα καὶ δράκοντα. Ὅτι ἐπ' ἐμέ ἤλπισε, καὶ ῥύσασμαι αὐτόν· σκεπάσω αὐτόν, ὅτι ἔγνω τὸ ὄνομά μου. Κεκραῖζεται πρὸς με, καὶ ἐπακούσασμαι αὐτοῦ· μετ' αὐτοῦ εἰμι ἐν θλίψει· ἐξελουμαι αὐτόν, καὶ δοξάσω αὐτόν. Μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω αὐτόν, καὶ δείξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν μου.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἀλληλουῖα, γ'. Κύριε ἐλέησον, γ'.

Δόξα. Τροπάριον. Ἦχος β'.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστέ ὁ Θεός· ἐπὶ Σταυροῦ ταῖς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυναγωγῶν πάντα τὰ ἔθνη, κραιζόντα· Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν ἁμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεν-

νηθέντα δυσώπησον Θεοτόκε Παρθένε· πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις Μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δέσποτου. Μὴ παρίδῃς ἁμαρτωλῶν ἰκεσίας, ἢ πάνσεμνος, ὅτι ἐλθῆμων ἐστὶ, καὶ σώζειν δυναίμενος, ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. δ'.

Ταῦδε λέγει Κύριος τοῖς Ἰουδαίοις· Λαὸς μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί σοι πηρηνώχλησα; τοὺς τυφλοὺς σου ἐφώτισα· τοὺς λεπρούς σου ἐκαθάρισα· ἄνδρα ὄντα ἐπὶ κλίνης ἠνωρθώσαμην. Λαὸς μου, τί ἐποίησά σοι; καὶ τί μοι ἀνταπέδωκας; ἀντὶ τοῦ μάννα, χολὴν· ἀντὶ τοῦ ὕδατος, ὄξος· ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, σαυρῶ με προσηλώσατε; Οὐκέτι στέγω λοιπόν· καλέσω μου τὰ ἔθνη, καὶ κείνᾳ με δοξάσουσι σὺν τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, καὶ γὰρ αὐτοῖς δωρησομαι, ζωὴν αἰώνιον.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Ἐδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολὴν, καὶ εἰς τὸν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Οἱ νομοθέται τοῦ Ἰσραὴλ, Ἰουδαῖοι καὶ Φαρισαῖοι, ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων, βοᾶ πρὸς ὑμᾶς· Ἴδε ναὸς, ὃν ὑμεῖς ἐλύσατε· ἴδε αἶμος, ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε· τάφῳ περεδώκατε, ἀλλ' ἐξουσία ἑαυτοῦ ἀνέστη. Μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι· αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ὁ ἐν Θαλάσσει σώσας, καὶ ἐν ἐρήμῳ θρέψας· αὐτὸς ἐστὶν ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Κόσμου.

Στίχ. Σῶσόν με ὁ Θεός, ὅτι εἰσηλθosan ὕδατα εἰς ψυχῆς μου.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε χριστοφόροι λαοὶ κατίδωμεν, τί συνεβουλευσατο Ἰουδας ὁ προδότης, σὺν ἰερεῦσιν ἀνόμοις, κατὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν· σήμερον ἔνοχον θανάτου, τὸν ἀθάνατον Λόγον πεποίηκαν, καὶ Πιλάτῳ προδώσαντες, ἐν τόπῳ Κρανίου ἐσταύρωσαν· καὶ ταῦτα πάσχων, ἐβόα ὁ Σωτὴρ ἡμῶν λέγων· Ἄφες αὐτοῖς Πατέρ τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, ὅπως γινῶσι τὰ ἔθνη, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστόν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ!

Στίχ. Ὅτι ἐπήρθη ἡ μεγαλοπρέπεια σου ὑπεράνω τῶν Οὐρανῶν.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΝΒ'. 18.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ συνησει ὁ παῖς μου, καὶ ὑψωθήσεται, καὶ δοξασθήσεται, καὶ μετewρισθήσεται σφόδρα. Ὁν τρόπον ἐκστήσονται ἐπὶ σέ πολλοί, οὕτως ἀδοξήσει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὸ εἶδος σου, καὶ ἡ δόξα σου ἀπὸ υἱῶν ἀνθρώπων. Οὕτω θαυμάσονται ἔθνη πολλὰ ἐπ' αὐτῷ, καὶ συνέξουσι βασιλεῖς τὸ στόμα αὐτῶν· ὅτι, ὡς ἐκ ἀγγελίᾳ περὶ αὐτοῦ, ὄψονται· καὶ οἱ οὐκ ἀκηκόασι, συνησουσι. Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίς ἀπεκαλύφθη; Ἀγγελίλαμεν, ὡς παιδίον ἐναντίον αὐτοῦ, ὡς ρίζα ἐν γῇ διψώσῃ. Οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῷ, ἔδὲ δόξα· καὶ εἶδομεν αὐτόν, καὶ ἐκ εἶχεν εἶδος, ἔδὲ κάλλος· ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον, καὶ ἐκλείπον παρὰ πάντας τῆς υἱοῦς τῶν ἀνθρώπων. Ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν, καὶ εἰδὼς φέρειν μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠτημάσθη, καὶ οὐκ ἐλογίσθη. Οὗτος ταῖς ἀμαρτίας ἡμῶν φέρει, καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτόν εἶναι ἐν πόνῳ, καὶ ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ, καὶ ἐν κακώσει. Αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ ταῖς ἀμαρτίας ἡμῶν, καὶ μεμαλάκισται διὰ ταῖς ἀνομίας ἡμῶν. Παιδεία εἰρήνης ἡμῶν ἐπ' αὐτόν. τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν. Πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν· ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτῆ ἐπλανήθη. Καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτόν ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν· καὶ αὐτὸς διὰ τὸ κεκακῶσθαι, ἐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτῆ. Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη, καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ἐν τῇ ταπεινώσει ἢ κρίσει αὐτοῦ ἤρθη τὴν γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται; ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἢ ζωὴ αὐτοῦ· ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ μου ἤχθη εἰς θάνατον. Καὶ δώσω τῆς πονηροῦς, ἀντὶ τῆς ταφῆς αὐτοῦ, καὶ τοὺς πλουσίους, ἀντὶ τοῦ θανάτου αὐτῆ· ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὗρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ· καὶ βούλεται Κύριος καθαρῖσαι αὐτόν ἀπὸ τῆς πληγῆς. Ἐὰν δώτε περὶ ἀμαρτίας, ἢ ψυχὴ ὑμῶν ὄψεται σπέρμα μακρόβιον· καὶ βήλεται Κύριος ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἀφελεῖν ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, δεῖξαι αὐτῷ φῶς, καὶ πλάσαι τῇ συνέσει· δικαιοῦσαι δίκαιον, εὐ δουλεύοντα πολλοὺς, καὶ ταῖς ἀμαρτίας αὐτῶν οὐκ ἀνοίσει. Διὰ τοῦτο αὐτὸς κληρονομήσει πολλὰς, καὶ τῶν ἰσχυρῶν μερεῖ σκυλα· ἀνθ' ὧν παρεδόθη εἰς θάνατον ἢ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἐν

τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη· καὶ αὐτὸς ἀμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε, καὶ διὰ ταῖς ἀμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη. Εὐφράνθητι στῆρα, ἢ οὐ τίκτουσα, ῥῆξον καὶ βόησον ἢ ἐκ ὠδίνουσα· ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μάλλον, ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 11.

Αδελφοί, ὁ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι, ἐξ ἑνὸς πάντες· δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν, λέγων· Ἀπαγγελῶ τὸ ὄνομα σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μίσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε. Καὶ πάλιν· Ἐγὼ ἔσομαι πεπαιθῶς ἐπ' αὐτῷ. Καὶ πάλιν· Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός. Ἐπεὶ οὖν τὰ παιδιά κεκακῶνθηκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τούτῃστι τὸν διάβολον· καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους, ὅσα φόβῳ θανάτου, διαπαντὸς τοῦ ζῆν ἐνοχοὶ ἦσαν δουλείας. Οὐ γὰρ δήπου Ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραάμ ἐπιλαμβάνεται. Ὅθεν ὠφείλε κατα πάντα ταῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται, καὶ πιστὸς Ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ ἰλασκεσθαι ταῖς ἀμαρτίας τοῦ λαοῦ· ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτὸς πειρασθεῖς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦγοντο σὺν τῷ Ἰησοῦ.

Τέλος. Ὁρώσαι ταῦτα.

Καὶ εὐθύς.

Ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ αἰκτιροὶ σου, Κύριε, ὅτι ἐπτωχεύσαμεν σφόδρα· βοήθησον ἡμῖν, ὁ Θεός, ὁ σωτὴρ ἡμῶν, ἕνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε, ῥύσαι ἡμᾶς, καὶ ἰλασθήτη ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σου ἐστι· καὶ τὸ Κοντάκιον.

Τὸν δὲ ἡμᾶς σταυρωθέντα, δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν· αὐτόν γὰρ κατεῖδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν· Εἰ καὶ σταυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου. Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ. Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν· Τὴν τιμωτέραν· Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ. Ὁ ἱε-

ρεός· Ὁ Θεός αἰκτερήσαι ἡμᾶς· καὶ τὴν Εὐχὴν ταύτην.

Ὁ καὶ Κύριε τῶν δυνάμεων, καὶ πάσης Κτίσεως δημιουργε, ὁ διὰ σπλάγγνα ἀνικαίτου ἐλέους σου, τὸν μονογενῆ σου Υἱόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καταπέμφσας ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ γένους ἡμῶν, καὶ διὰ τοῦ τιμίου Σταυροῦ, τὸ χειρόγραφον τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν διαρρήξας, καὶ θριαμβεύσας ἐν αὐτῷ τὰς ἀρχαίς καὶ ἐξουσίαις τοῦ σκότους· αὐτός, Δέσποτα φιλόθρωπε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν τὰς εὐχαριστηρίους ταύτας καὶ ἱκετηρίους ἐντεύξεις· καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς ὀλεθρίου καὶ σκοτεινοῦ παραπτώματος, καὶ πάντων τῶν κακῶσαι ἡμᾶς ζητούντων, ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν. Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ μὴ ἐκκλίνης τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς λόγους, ἢ εἰς λογισμοὺς πονηρίας, ἀλλὰ τῷ πόθῳ σου τρώσον ἡμῶν τὰς ψυχάς· ἵνα πρὸς σέ διαπαντὸς ἀτενίζοντες, καὶ τῷ παρα σου φωτὶ ὀδηγούμενοι, σὲ τὸ ἀπρόσιτον καὶ αἰδίον κατοπεύοντες φῶς, ἀκατάπαυστόν σοι τὴν ἐξομολόγησιν, καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπωμεν, τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, σὺν τῷ μονογενεῖ σου Υἱῷ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΩΡΑ ΕΝΝΑΤΗ.

Ἰρισάγειον· Παναγία Τριάς· Παίτερ ἡμῶν· Ὅτι τοῦ· Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ· καὶ τοὺς ἐπομένους Ψαλμούς.

Ψαλμὸς ξη΄.

Σῶσόν με ὁ Θεός, ὅτι εἰσηλθσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς μου. Ἐνεπάγην εἰς ἰλὺν βυθοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ καταιγὶς κατέπόντισέ με. Ἐλοπίασα κράζων, ἐβραγχίασεν ὁ λάρυγξ μου, ξέλειπον οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπὸ τοῦ ἐλπίζειν με πρὸς τὸν Θεόν μου. Ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὰς ρίχας τῆς κεφαλῆς μου οἱ μισοῦντές με δωεαίν. Ἐκραταιώθησαν οἱ ἐχθροί μου, οἱ ἐκδιώοντές με ἀδίκως, ἃ ἔχ ἤρπαζον, τότε ἀπετίμων. Ὁ Θεός, σὺ ἔγνωσ τὴν ἀφροσύνην μου, καὶ ἐπλημμέλειά με ἀπὸ σὲ οὐκ ἀπεκρύβησαν. Ἰὴ ἀίσχυνθῆσαν ἐπ' ἐμέ, οἱ ὑπομένοντές σε,

Κύριε, Κύριε τῶν δυνάμεων· μηδὲ ἐντραπήθησαν ἐπ' ἐμέ, οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός τοῦ Ἰσραὴλ· ὅτι ἐνεκά σου ὑπήνεγκα ὀνειδισμόν, ἐκάλυψεν ἐντροπὴ τὸ πρόσωπόν μου. Ἀπηλλοτριωμένος ἐγενήθην τοῖς ἀδελφοῖς μου, καὶ ξένος τοῖς υἱοῖς τῆς μητρός μου. Ὅτι ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με, καὶ οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ. Καὶ συνεκάλυψα ἐν νηστείᾳ τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐγενήθη εἰς ὀνειδισμοὺς ἐμοί. Καὶ ἐθέμην τὸ ἔνδυμά μου σάκκον, καὶ ἐγενόμην αὐτοῖς εἰς παραβολήν. Κατ' ἐμοῦ ἠδολέσχουν οἱ καθήμενοι ἐν πύλαις, καὶ εἰς ἐμέ ἔψαλλον οἱ πίνοντες οἶνον. Ἐγὼ δὲ τῇ προσευχῇ μου πρὸς σέ, Κύριε, καιρὸς εὐδοκίας. Ὁ Θεός, ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου ἐπάκουσόν μου, ἐν ἀληθείᾳ τῆς σωτηρίας σου. Σῶσόν με ἀπὸ πηλοῦ, ἵνα μὴ ἐμπαγῶ· ῥυθθῆιν ἐκ τῶν μισούντων με, καὶ ἐκ τῶν βαθέων τῶν ὑδάτων. Μὴ με καταποντισάτω καταιγὶς ὕδατος, μηδὲ καταπιέτω με βυθός, μηδὲ συσχέτω ἐπ' ἐμέ φρέαρ τὸ στόμα αὐτοῦ. Εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου· κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι· ταχὺ ἐπάκουσόν μου. Πρόσχευε τῇ ψυχῇ μου, καὶ λύτρωσαι αὐτήν· ἐνεκα τῶν ἐχθρῶν μου ῥῦσαί με. Σὺ γὰρ γινώσκεις τὸν ὀνειδισμόν μου καὶ τὴν αἰσχύνην μου, καὶ τὴν ἐντροπήν μου. Ἐναντίον σου πάντες οἱ θλίβοντές μου ὀνειδισμόν προσεδόκησεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ ταλαιπωρίαν. Καὶ ὑπέμεινα συλλυπούμενον, καὶ οὐχ ὑπῆρξε· καὶ παρακαλοῦντας, καὶ οὐχ εὔρον. Καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος. Γενηθήτω ἡ τραπέζα αὐτῶν, ἐνώπιον αὐτῶν εἰς παγίδα, καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν, καὶ εἰς σκάνδαλον. Σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τῷ μὴ βλέπειν, καὶ τὸν ῥῶτον αὐτῶν διαπαντὸς σύγκαμψον. Ἐκχεον ἐπ' αὐτοὺς τὴν ὀργὴν σου, καὶ ὁ θυμὸς τῆς ὀργῆς σου καταλάβοι αὐτούς. Γενηθήτω ἡ ἔπαυλις αὐτῶν ἠρημωμένη, καὶ ἐν τοῖς σκηνώμασιν αὐτῶν μὴ ἔστω ὁ κατοικῶν. Ὅτι, ὃν σὺ ἐπάταξας, αὐτοὶ κατεδίωξαν, καὶ ἐπὶ τὸ ἄλγος τῶν τραυμάτων μου προσεθήκαν. Πρόσθεε ἀνομίαν ἐπὶ τῇ ἀνομίᾳ αὐτῶν, καὶ μὴ εἰσελδέτωσαν ἐν δικαιοσύνῃ σου. Ἐξαλειφθήτωσαν ἐκ βίβλου ζώντων, καὶ μετὰ δικαίων μὴ γραφήτωσαν. Πτωχὸς καὶ ἀλγῶν εἰμι ἐγώ· ἡ σωτηρία σου, ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου. Δίνεσω

τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου μετ' ᾠδῆς, μεγαλυνῶ αὐτὸν ἐν αἰνέσει. Καὶ ἀρέσει τῷ Θεῷ ὑπὲρ μόσχον νέον, κέρατα ἐκφέροντα καὶ ὄπλαις. Ἰδέτωσαν πτωχοὶ, καὶ εὐφρανθήτωσαν· ἐκζητήσατε τὸν Θεόν, καὶ ζήσεται ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Ὅτι εἰσήκουσε τῶν πενήτων ὁ Κύριος, καὶ τοὺς πεπεδημένους αὐτοῦ οὐκ ἐξουδένωσεν. Αἰνεσάτωσαν αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ, καὶ ἡ γῆ, θάλασσα, καὶ πάντα τὰ ἔρποντα ἐν αὐτῇ. Ὅτι ὁ Θεὸς σώσει τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήσονται αἱ πόλεις τῆς Ἰουδαίας. Καὶ κατοικήσουσιν ἐκεῖ, καὶ κληρονομήσουσιν αὐτήν. Καὶ τὸ σπέρμα τῶν δούλων σου καθέξουσιν αὐτήν, καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὸν ὄνομά σου κατασκηνώσουσιν ἐν αὐτῇ.

Ψαλμὸς ξδ'.

Ο Θεὸς, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες, Κύριε εἰς τὸ βοηθῆσαί μοι σπεῦσον. Αἰσχυρῶς ζήτησαν, καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου. Ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ καταισχυρῶνται οἱ βουλόμενοί μοι κακά. Ἀποστραφήτωσαν παραυτίκα αἰσχυρόμενοι οἱ λέγοντές μοι· Εὐγε, εὐγε. Ἀγαλλιάσθωσαν, καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός· καὶ λεγέτωσαν διαπαντός, Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου. Ἐγὼ δὲ πτωχὸς εἰμι καὶ πένης· ὁ Θεός, βοηθήσόν μοι. Βοηθός μου, καὶ ῥύστης μου εἶ σύ· Κύριε, μὴ χρονίσῃς.

Ψαλμὸς πέ.

Κλῖνον, Κύριε, τὸ οὖς σου, καὶ ἐπακούσον μου, ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμὶ ἐγώ. Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ὀσιός εἰμι· σῶσον τὸν δούλόν σου, ὁ Θεός μου, τὸν ἐλπίζοντα ἐπὶ σέ. Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι πρὸς σὲ κεκραξομαι ὅλην τὴν ἡμέραν· εὐφρανον τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, ὅτι πρὸς σὲ ἤρα τὴν ψυχὴν μου. Ὅτι σύ, Κύριε, χρηστός, καὶ ἐπιεικής, καὶ πολυέλεος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις σε. Ἐνώτισαι, Κύριε, τὴν προσευχήν μου, καὶ πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς σέ, ὅτι ἐπήκουσάς μου. Οὐκ ἔστιν ὁμοίός σοι ἐν θεοῖς, Κύριε, καὶ οὐκ ἔστι κατὰ τὰ ἔργα σου. Πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐποίησας, ἤξουσι, καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, Κύριε, καὶ δοξάσουσι τὸ ὄνομά σου. Ὅτι μέγας εἶ σύ, καὶ ποιῶν θαυμασία· σύ εἶ Θεὸς μόνος. Ὁδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, καὶ πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· εὐφρανθήτω ἡ καρδιά μου, τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου.

Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα. Ὅτι τὸ ἔλεός σου μέγα ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐρρύσω τὴν ψυχὴν μου ἐξ Ἄδου κατωτάτου. Ὁ Θεός, παράνομοι ἐπανεστήσαν ἐπ' ἐμέ, καὶ συναγωγὴ κραταιῶν ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου, καὶ οὐ προέθεντό σε ἐνώπιον αὐτῶν. Καὶ σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, οἰκτιρῶν καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με· δός τὸ κράτος σου τῷ παιδί σου, καὶ σῶσον τὸν υἱόν τῆς παιδίσκης σου. Ποίησον μετ' ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν, καὶ ἰδέτωσαν οἱ μισοῦντές με, καὶ αἰσχυρῶνται· ὅτι σύ, Κύριε, ἐβοήθησάς μοι, καὶ παρεκάλεσάς με.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλεῖα, γ'. Κύριε ἐλέησον, γ'.

Δόξα. Τροπάριον. Ἦχος πλ. δ'.

Βλέπων ὁ Ληστής τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον, ἔλεγεν· Εἰ μὴ Θεὸς ὑπῆρχε σαρκωθείς, ὁ σὺν ἡμῖν σταυρωθεὶς, ἔκ ἂν ὁ ἥλιος ταῖς ἀκτῖνας ἐναπέκρυπεν, οὐδὲ ἡ γῆ σειομένη ἐκυμαίνετο. Ἀλλ' ὁ πάντων ἀνεχόμενος, Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας Ἀγαθὸς ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδῃς οὖς ἔπλασας τῇ χειρὶ σου· δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Ἰδιόμελα.

Ἦχος βαρύς.

Θάμβος ἦν κατιδεῖν τὸν Οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητὴν, ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον ἥλιον σκοτισθέντα, τὴν ἡμέραν δὲ πάλιν εἰς νύκτα μετελθοῦσαν, καὶ τὴν γῆν ἐκ τάφων ἀναπέμπουσαν, σώματα νεκρῶν· μετ' ὧν προσκυνούμεν σε· σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυταῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.

Ἦχος β'.

Ο τε σὲ σταυρῷ προσήλωσαν παράνομα, τὸν Κύριον τῆς δόξης, ἐβόας πρὸς αὐτούς· Τί ἡμᾶς ἐλύπησα; ἢ ἐν τίνι παρώργισα; πρὸ ἐμοῦ, τίς ὑμᾶς ἐρρύσατο ἐκ θλίψεως; καὶ νῦν, τί μοι ἀνταποδίδοτε; πονηρὰ ἀντὶ ἀγα-

θῶν· ἀντὶ στύλου πυρός, σταυρῶ με προσηλώσατε· ἀντὶ νεφέλης, τάφον μοι ὠρύξατε· ἀντὶ τοῦ μάννα, χολὴν μοι προσηνέγκατε· ἀντὶ τοῦ ὕδατος, ὄξος με ἐποίησατε. Λοιπὸν καλῶ τὰ ἔθνη, κἀκείνᾳ με δοξάσουσι, σὺν Πατρὶ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι.

Στίχ. "Ἐδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐποίησάν με ὄξος.

Πάλιν τὸ αὐτό.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τὸ παρὸν ἀναγινώσκεται πρῶτον εὐλαβῶς καὶ μεγαλοφώνως παρὰ τοῦ Ἀναγνώστου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ· εἶτα ψάλλεται ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν κατὰ Στίχον.

Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας. (Ἐκ γ.) Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεύς. Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. Ῥάπισμα κατεδέξατο, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ. Ἥλοις προσηλώθη, ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγγη ἐκεντήθη, ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνῆμέν σε τὰ Πάθη Χριστέ. (Ἐκ γ.) Δείξον ἡμῖν καὶ τὴν ἔνδοξόν σου Ἀνάστασιν.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός. Στίχ. Οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός.

Προφητείας Ἱερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΑ'. 18.

Κύριε, γνώρισόν μοι, καὶ γνώσομαι. Τότε εἶδον τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν· ἐγὼ δέ, ὡς ἀρνίον ἀκακὸν ἀγόμενον τῷ θύεσθαι, ἔκ ἔγνων. Ἐπ' ἐμέ ἐλόγισαντο λογισμὸν πονηρὸν, λέγοντες· Δεῦτε, καὶ ἐμβάλωμεν ξύλον εἰς τὸν ἄρτον αὐτοῦ, καὶ ἐκτρίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ γῆς ζώντων, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὐ μὴ μνησθῆ ἔτι. Κύριε τῶν δυναμέων, κρίνων δίκαια, δοκιμάζων νεφροὺς, καὶ καρδίας, ἴδοιμι τὴν παρά σου ἐκδίκησιν ἐν αὐτοῖς, ὅτι πρὸς σέ ἀπεκαλύψα τὸ δικαίωμά μου. Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ τοὺς ἀνδρας Ἀναθῶθ, τοὺς ζητοῦντας τὴν ψυχὴν μου, τοὺς λέγοντας· οὐ μὴ προφητεύσης ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, εἰ δὲ μὴ, ἀποθάνῃ ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν· Ἰδοὺ ἐγὼ ἐπισκέψομαι ἐπ' αὐτούς· οἱ νεανίσκοι αὐτῶν ἐν μαχαίρᾳ ἀποθανοῦνται, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῶν τελευτήσουσιν ἐν λιμῷ· καὶ ἐγκατάλειμμα οὐκ ἔσται αὐτῶν, ὅτι ἐπάξω κακὰ ἐπὶ τοὺς κκοικούντας ἐν Ἀνα-

θῶθ, ἐν ἐνᾷαυτῷ ἐπισκέψω αὐτῶν. Δίκαιος εἶ, Κύριε, ὅτι ἀπολογήσομαι πρὸς σέ· πλην κρίματα λαλήσω πρὸς σέ· τί ὅτι ὁδὸς ἀσεβῶν εὐδοῦται; εὐθνήθησαν πάντα οἱ ἀθετοῦντες ἀδικήματα· ἐφύτευσας αὐτούς, καὶ ἐρρίζωθησαν· ἔτεκνοποίησαντο, καὶ ἐποίησαν καρπὸν· ἐγγὺς εἶ σὺ τοῦ στόματος αὐτῶν, καὶ πόρρω ἐπὶ τῶν νεφρῶν αὐτῶν. Καὶ σὺ, Κύριε, γινώσκεις με, οἶδας με, καὶ δεδοκίμακας τὴν καρδίαν μου ἐναντίον σου· ἄθροισον αὐτούς ὡσπερ πρόβατα εἰς σφαγὴν· ἄγνισον αὐτούς εἰς ἡμέραν σφαγῆς αὐτῶν. Ἔως πότε πενήθει ἡ γῆ, καὶ πᾶς ὁ χόρτος τοῦ ἀγροῦ ξηρανθήσεται, ἀπὸ κακίας τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ; ἠφανίσθησαν κτήνη καὶ πετεινὰ, ὅτι εἶπον· Οὐκ ὄψεται ὁ Θεὸς ὁδοὺς ἡμῶν· σοὺ οἱ πόδες τρέχουσι, καὶ ἐκλύουσί σε. Συναγάγετε πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἐλθέτωσαν τοῦ φαγεῖν αὐτήν. Ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελώνά μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου, ἔδωκαν τὴν μερίδα τὴν ἐπιθυμητήν μου εἰς ἔρημον ἄβατον, ἐτέθη εἰς ἀφανισμόν ἀπωλείας. Ὅτι τάδε λέγει Κύριος περὶ πάντων τῶν γειτόνων τῶν πονηρῶν, τῶν ἀπτομένων τῆς κληρονομίας μου, ἧς ἐμέρισα τῷ λαῷ μου, τῷ Ἰσραὴλ· Ἰδοὺ ἐγὼ ἀνασπῶ αὐτούς ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν, καὶ τὸν Ἰουδαὶν ἐκβαλῶ ἐκ μέσου αὐτῶν· καὶ ἔσται μετὰ τὸ ἐκβαλεῖν με αὐτούς, ἐπιστρέψω καὶ ἐλεήσω αὐτούς, καὶ κατοικιῶ αὐτούς, ἕκαστον εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, καὶ ἕκαστον εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ.

Ἐπὶ τῶν Ἑβραίων Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 19.

Αδελφοί, ἔχοντες παρρησίαν εἰς τὴν εἰσόδον τῶν Ἁγίων, ἐν τῷ Αἵματι Ἰησοῦ, ἦν ἀνεκαίνισεν ἡμῖν ὁδὸν πρόσφατον καὶ ζῶσαν, διὰ τοῦ καταπετάσματος (τούτέστι, τῆς σαρκὸς αὐτοῦ), καὶ Ἱερέα μέγαν ἐπὶ τὸν αἶκον τοῦ Θεοῦ, προσερχώμεθα μετὰ ἀληθινῆς καρδίας ἐν πληροφορίᾳ πίστεως, ἐρράντισμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς· καὶ λελουμένοι τὸ σῶμα ὕδατι καθαρῷ, κατέχωμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀκλινῆ (πιστὸς γὰρ ὁ ἐπαγγελιάμενος), καὶ κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης, καὶ καλῶν ἔργων, μὴ ἐγκαταλιπόντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν, καθὼς ἔθος τισὶν, ἀλλὰ παρακαλοῦντες· καὶ τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσω βλέπετε ἐγγιζοῦσαν τὴν ἡμέραν. Ἐκουσίως γὰρ ἀμαρτανόντων ἡμῶν

μετά τὸ λαβεῖν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας. οὐκέτι περὶ ἀμαρτιῶν ἀπολείπεται θυσία· φοβερά δέ τις ἐκδοχὴ κρίσεως, καὶ πυρὸς ζήλος, ἐσθίειν μέλλοντος τοῦ ὑπεναντίου. Ἀδετήσας τις νόμον Μωσέως, χωρὶς οἰκτιρῶν ἐπὶ δυσὶν ἢ τρισὶ μάρτυσιν ἀποθνήσκει· πόσω (δοκεῖτε) χείρονος ἀξιοθήσεται τιμωρίας ὁ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καταπατήσας, καὶ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης κοινὸν ἠγησάμενος, ἐν ᾧ ἡγιασθη, καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς χάριτος ἐνυβρίσας; Οἴδαμεν γὰρ τὸν εἰπόντα· Ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος. Καὶ πάλιν· Κύριος κρινεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ. Φοβερόν τὸ ἐμπειεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅτε ἐσαύρωσαν τὸν Ἰησοῦν. Τέλος· Ὁφονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν.

Καὶ εὐθὺς.

Μὴ δὴ παραδώης ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, καὶ μὴ διασκεδάσης τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός σου ἀπὸ ἡμῶν, διὰ Ἀβραὰμ τὸν ἠγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δούλον σου, καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου.

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σοῦ ἐστὶ, καὶ τὸ Κοντάκιον.

Τὸν δὲ ἡμᾶς Σταυρωθέντα δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν· αὐτὸν γὰρ κατείδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν· Εἰ καὶ σταυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ· Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν· Τὴν τιμιωτέραν· Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ· Ὁ Ἱερεὺς· Ὁ Θεὸς οἰκτιρήσαι ἡμᾶς· καὶ τὴν ἐπομένην Εὐχὴν.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μακροθυμήσας ἐπὶ τοῖς ἡμῶν πλημμελήμασι, καὶ ἄχρι τῆς παρούσης ὥρας ἀγαγὼν ἡμᾶς, ἐν ἧ ἐπὶ τοῦ ζωοποιῦ Ξύλου κρεμάμενος, τῷ εὐγνώμονι Δηστῇ, τὴν εἰς τὸν Παράδεισον ὠδοποίησας εἰσοδόν, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον ὤλεσας, ἐλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς, καὶ ἀναξιόις δούλοις σου· ἡμάρτομεν γὰρ καὶ ἠνομήσαμεν, καὶ οὐκ ἐσμέν ἄξιοι ἄρα τὰ ὄμματα ἡμῶν, καὶ βλέψαι εἰς τὸ ὕψος τοῦ Οὐρανοῦ· διότι κατελίπομεν τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης σου, καὶ ἐπορεύθημεν ἐν τοῖς θηλήμασι τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Ἀλλ' ἰκετεύομεν τὴν σὴν εἰνεϊκαστὸν ἀγαθότητα· Φεῖσαι ἡμῶν, Κύριε, κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου, καὶ σῶσον

ἡμᾶς, διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, ὅτι ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν. Ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς τοῦ ἀντικειμένου χειρὸς, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ἀμαρτήματα, καὶ νέκρωσον τὸ σαρκικὸν ἡμῶν φρόνημα· ἵνα τὸν παλαιὸν ἀποθέμενοι ἄνθρωπον, τὸν νέον ἐνδυσώμεθα, καὶ σοὶ ζήσωμεν τῷ ἡμετέρῳ Δεσπότη καὶ κηδεμόνι· καὶ οὕτως, τοῖς σοῖς ἀκολουθοῦντες προστάγμασιν, εἰς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν καταστήσωμεν, ἐνθα πάντων ἐστὶ τῶν εὐφραينوμένων ἡ κατοικία. Σὺ γὰρ εἶ ἡ ὄντως ἀληθινὴ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίασις τῶν ἀγαπῶντων σε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σε Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων· Ἀμήν.

Εἶτα λέγομεν χύμα τοὺς Μακαρισμοὺς, Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου μνησθητι ἡμῶν, Κύριε, καὶ τοὺς λοιποὺς· Χορὸς ὁ ἐπουράκιος· Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν· Ἄνεσ, ἄφες· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σοῦ ἐστὶ, καὶ τὸ Κοντάκιον, Τὸν δὲ ἡμᾶς σταυρωθέντα. Εἶτα, Κύριε ἐλέησον, β'. Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου, ἐκ γ'. καὶ τὸν Ψαλμὸν, Εὐλόγησω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

Δεῖ εἶδέναι, ὅτι παρελάβομεν ἐν Παλαιστίνῃ, κατὰ ταύτην τὴν ἁγίαν ἡμέραν τῆς μεγάλης Παρασκευῆς, μὴ ποιεῖν Λειτουργίαν τελείαν, μήτε Προηγιασμένην· ἀλλ' οὐδὲ τράπεζαν ἰστώμεν, οὔτε ἐσθίομεν κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν τῆς Σταυρώσεως. Εἶδὲ πελλάκις ἐστὶ τις ἀσθενής, καὶ ὑπέργηρος, καὶ ἀδυνάτως ἔχων μῆλαι νῆστις, ἐπιδίδεται αὐτῷ ἄρτος καὶ ὕδωρ, μετὰ δύσιν ἡλίου. Οὕτω γὰρ παρελάβομεν ἀπὸ τῶν ἁγίων διατάξεων τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, μὴ ἐσθίειν τῇ μεγάλῃ Παρασκευῇ· τὸ γὰρ Κυριακὸν λόγιον, ὃ ἔφη πρὸς τοὺς Φαρισαίους ὁ Κύριος, ὅτι, Ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ Νυμφίος, τότε νηστεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, ἐντεῦθεν οἱ μακαριώτατοι Ἀπόστολοι ἐξειλίφασιν· καὶ τοῦτο εὐρήσεις εἰς τὰς Ἀποστολικὰς διατάξεις, ἐπεσκευμμένως διεξιθῶν.

Τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλῃς ΠΑΡΑΣΚΕΥῆς.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν.

Περὶ ὧραν δεκάτην τῆς ἡμέρας σημαίνει. Εὐλογήσαντος δὲ τοῦ Ἱερέως, ἀρχομένου τοῦ Λυχνικοῦ, λέγομεν τὸν Προομιαικόν· καὶ μετὰ τὴν μεγάλην συναπτήν, τὸ, **Κύριε ἐκέκραξα**, ἐν ᾧ ἰσώμεν Στίχ. 5. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Στιχηρὰ Ἰδιόμελα πέντε, δευτεροῦντες τὸ α΄.

Ἦχος α΄.

Πᾶσα ἡ κτίσις, ἠλλοιοῦτο φόβῳ, θεωροῦσα σε, ἐν σταυρῷ κρεμάμενον Χριστέ· ὁ ἥλιος ἐσκοτίζετο, καὶ γῆς τὰ θεμέλια συνταράττετο· τὰ πάντα συνέπασχον, τῷ τα πάντα κτίσαντι· ὁ ἐκουσίως δι' ἡμᾶς ὑπομείνας, Κύριε δόξα σοι. Δίς.

Ἦχος β΄.

Λαὸς δυσσεβῆς καὶ παράνομος, ἵνα τί μελετᾷ κενά; ἵνα τί τὴν ζωὴν τὴν αἰπάντων θανάτῳ κατεδίκασε; Μέγα θαῦμα! ὅτι ὁ Κτίστης τοῦ Κόσμου, εἰς χεῖρας ἀνόμων παραδίδοται, καὶ ἐπὶ ξύλου ἀνυψοῦται, ὁ φιάνθρωπος, ἵνα τοὺς ἐν Ἄδῃ δεσμώτας ἐλευθερώσῃ κρίζοντας· Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον σὲ θεωροῦσα, ἡ ἄμειπτος Παρθένος, ἐν σταυρῷ λόγῳ ἀναρτώμενον, ὀδυρομένη μητρῷα σπλάγγνα, ἐτέρωτο τὴν καρδίαν πικρῶς, καὶ στεναζούσα ὀδυνηρῶς ἐκ βάθους ψυχῆς, παρειαῖς σὺν θριξὶ καταξαινοῦσα, κατετρύχετο· διὸ καὶ τὸ στήθος τύπτουσα. ἀνέκραγε γοερῶς· Οἶμοι θείον τέκνον! αἶμα τὸ φῶς τοῦ Κόσμου! τί ἔδυσ ἐξ ὀφθαλμῶν μου, ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ; ὅθεν αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀσωμάτων, τρόμῳ συνείχοντο λέγουσαι· Ἀκατάληπτε Κύριε δόξα σοι. Ἦχος β΄.

Επὶ ξύλου βλέπουσα, κρεμάμενον Χριστέ, σὲ τὸν πάντων Κτίστην καὶ Θεόν, ἡ σὲ ἀσπόρως τεκοῦσα, ἐβόα πικρῶς· Υἱέ μου, ποῦ τὸ κάλλος ἔδυσ τῆς μορφῆς σου; οὐ φέρω καθορᾶν σε, ἀδίκως σταυρούμενον· σπεῦσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως ἴδω καὶ γῶ, σοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν, τριήμερον ἐξανάστασιν.

Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς κτίσεως, παρίσταται Πιλάτῳ, καὶ σταυρῷ παραδίδοται ὁ

Κτίστης τῶν αἰπάντων, ὡς ἄμνός προσαγόμενος τῇ ἰδίᾳ βουλήσει· τοῖς ἥλοις προσπήγνυται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντᾶται, καὶ τῷ σπύγγῳ προσψάυεται, ὁ μάννα ἐπομβρήσας· τὰς σιαγόνας ραπίζεται, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων δούλων ἐπαίζεται, ὁ Πλάστης τῶν αἰπάντων. Ὡ Δεσπότης φιλανθρωπίας! ὑπὲρ τῶν σταυροῦντων παρεκάλει τὸν ἴδιον Πατέρα, λέγων· Ἄφες αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύτην· οὐ γὰρ οἶδασιν οἱ ἄνομοι, τί ἀδίκως πράττουσιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Πῶς ἡ παράνομος συναγωγὴ, τὸν Βασιλέα τῆς Κτίσεως κατεδίκασε θανάτῳ, μὴ αἰδεσθεῖσα τὰς εὐεργεσίας, αἷς ἀναμιμνήσκων, προσφαλίζετο λέγων πρὸς αὐτούς· Λαός μου τί ἐποίησα ὑμῖν; οὐ θαυμάτων ἐπέπλησα τὴν Ἰουδαίαν; οὐ νεκροὺς ἐξανέστησα μόνῳ τῷ λόγῳ; οὐ πᾶσαν μαλακίαν ἐθεράπευσα καὶ νόσον; τί οὖν μοι ἀνταποδίδοτε; εἰς τί ἀμνημονεῖτέ με; ἀντὶ τῶν ἰαμάτων πληγᾶς μοι ἐπιθέντες· ἀντὶ ζωῆς νεκροῦντες· κρεμῶντες ἐπὶ ξύλου, ὡς κακοῦργον, τὸν εὐεργέτην· ὡς παράνομον, τὸν νομοδότην· ὡς κατακρίτον, τὸν πάντων Βασιλέα· Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Φοβερόν καὶ παραδοξόν Μυστήριον, σήμερον ἐνεργούμενον καθορᾶται· ὁ ἀναφῆς κρατεῖται· δεσμεῖται, ὁ λύων τὸν Ἄδαμ τῆς κατάρτας· ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεκροὺς, ἀδίκως ἐτάζεται· εἰρκτῆ κατακλείεται, ὁ τὴν ἄβυσσον κλείσας· Πιλάτῳ παρίσταται, ᾧ τρέμῳ παρίστανται Οὐρανῶν αἱ Δυναμίεις· ραπίζεται χειρὶ τοῦ πλάσματος, ὁ Πλάστης· ξύλῳ κατακρίνεται, ὁ κρίνων ζῶντας καὶ νεκροὺς· τάφῳ κατακλείεται, ὁ καθαιρέτης τοῦ Ἄδου· ὁ πάντα φέρων συμπαθῶς, καὶ πάντας σώσας τῆς ἀρᾶς, ἀνεξίκακε Κύριε δόξα σοι.

Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ, Φῶς ἰλαρὸν, καὶ εὐθύς τὰ Ἀναγνώσματα.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Διμερίσαντο τὰ ἱμάτια μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.

Στίχ. Ὁ Θεός ὁ Θεός μου, πρόσχος μοι· ἵνα τί ἐγκατέλιπές με;

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΔΓ'. 14.

Ελάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, ἐνώπιος ἐνώπιον, ὡς εἶτε λαλήσει πρὸς τὸν ἑαυ-

τοῦ φίλον· καὶ ἀπελύετο εἰς τὴν παρεμβολὴν· ὁ δὲ Θραάπων Ἰησοῦς, υἱὸς Ναυῆ νέος, οὐκ ἐξεπορεύετο ἐκ τῆς σκηνῆς. Καὶ εἶπε Μωϋσῆς πρὸς Κύριον· Ἴδου σύ μοι λέγεις· Ἀνάγαγε τὸν λαὸν τοῦτον· σὺ δὲ οὐκ ἐδήλωσάς μοι, ὃν συναποστελεῖς μετ' ἐμοῦ. Σὺ δέ μοι εἶπας· Οἶδά σε παρὰ πάντα, καὶ χάριν ἔχεις παρ' ἐμοί. Εἰ οὖν εὔρηκα χάριν ἐναντίον σου, ἐμφάνισόν μοι σεαυτὸν, ἵνα γνωστῶς ἴδω σε, ὅπως ἂν ᾧ εὐρηκῶς χάριν ἐνώπιόν σου, καὶ ἵνα γινῶ, ὅτι λαός σου τὸ ἔθνος τὸ μέγα τοῦτο. Καὶ λέγει· Αὐτὸς προπορεύσομαί σου, καὶ καταπαύσω σε· καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Εἰ μὴ σὺ αὐτὸς συμπορεύσῃ μεθ' ἡμῶν, μὴ με ἀναγάγῃς ἐντεῦθεν. Καὶ πῶς γνωστὸν ἔσται ἀληθῶς, ὅτι εὔρηκα χάριν παρὰ σοί, ἐγώ τε καὶ ὁ λαός σου, ἀλλ' ἢ συμπορευομένου σου μεθ' ἡμῶν; καὶ ἐνδοξασθήσομαι ἐγώ τε, καὶ ὁ λαός σου παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐπὶ τῆς γῆς ἔστιν. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· Καὶ τοῦτόν σοι τὸν λόγον, ὃν εἶρηκας, ποιήσω· εὔρηκας γὰρ χάριν ἐνώπιον ἐμοῦ, καὶ οἶδά σε παρὰ πάντα. Καὶ λέγει Μωϋσῆς· Δείξόν μοι τὴν σεαυτοῦ δόξαν. Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ παρελεύσομαι πρότερός σου τῆ δόξῃ μου, καὶ καλέσω τῷ ὀνόματί μου· Κύριος ἐναντίον σου· καὶ ἐλεήσω, ὃ ἂν ἐλεῶ, καὶ οἰκτιρήσω, ὃν ἂν οἰκτιρῶ. Καὶ εἶπεν· Οὐ δυνήσῃ ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου· οὐ γὰρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου, καὶ ζήσεται. Καὶ εἶπε Κύριος· Ἴδου τόπος παρ' ἐμοί, καὶ στηθὶ ἐπὶ τῆς πέτρας· ἡνίκα δ' ἂν παρέλθῃ ἡ δόξα μου, καὶ θήσω σε εἰς ὀπὴν τῆς πέτρας, καὶ σκεπάσω τῇ χειρί μου ἐπὶ σέ, ἕως ἂν παρέλθω, καὶ ἀφελῶν τὴν χειρά μου, καὶ τότε ὄψει τὰ ὀπίσω μου· τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεται σοί.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Δίκασον, Κύριε, τοὺς ἀδικοῦντάς με.

Στίχ. Ἀνταπεδίδοσάν μοι πονηρά, ἀντὶ ἀγαθῶν.

Ἰωβ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΜΒ'. 12.

Εὐλόγησε Κύριος τὰ ἔσχατα τοῦ Ἰωβ μᾶλλον, ἢ τὰ ἐμπροσθεν· ἦν δὲ τὰ κτήνη αὐτοῦ, πρόβατα μύρια τετρακισχίλια, κάμηλοι ἑξακισχίλια, ζεύγη βοῶν χίλια, ὄνοι θήλειαι νομάδες χίλια. Γεννῶνται δὲ αὐτῷ υἱοὶ ἑπτὰ, καὶ θυγατέρες τρεῖς. Καὶ ἐκάλεσε τὴν μὲν πρώτην, Ἡμέραν· τὴν δὲ δευτέραν, Κασσίαν· τὴν δὲ τρίτην, Ἀμαλθαίας κέρα. Καὶ ἔχ εὐρέθησαν κατὰ

ταῖς θυγατέρας Ἰωβ, βελτίους αὐτῶν ἐν τῇ ὑπ' οὐρανόν· ἔδωκε δὲ αὐταῖς ὁ πατήρ κληρονομίαν ἐν τοῖς ἀδελφοῖς. Ἐζῆσε δὲ Ἰωβ, μετὰ τὴν πληγὴν, ἑτηέκατὸν ἑβδομήκοντα· τὰ δὲ πάντα ἔτη ἔζησε, διακόσια τεσσαράκοντα. Καὶ εἶδεν Ἰωβ τοὺς υἱὸς αὐτοῦ, καὶ τοὺς υἱοὺς τῶν υἱῶν αὐτοῦ, τετάρτην γενεάν· καὶ ἐτελεύτησεν Ἰωβ πρεσβύτερος, καὶ πλήρης ἡμερῶν. Γέγραπται δὲ, αὐτὸν πάλιν ἀναστήσεσθαι μεθ' ὧν ὁ Κύριος ἀνίστησιν. Οὗτος ἐρμηνεύεται ἐκ τῆς Συριακῆς βίβλου, ἐν μὲν γῆ κατοικῶν τῇ Αὐσίτιδα, ἐπὶ τοῖς ὀρίοις τῆς Ἰδουμαίας, καὶ Ἀραβίας· προὔπηρχε δὲ αὐτῷ ὄνομα, Ἰωβάβ· λαθὼν δὲ γυναῖκα Ἀράβισσαν, γεννᾷ υἱόν, ᾧ ὄνομα Ἐνῶν. Ἦν δὲ αὐτὸς πατὴρ μὲν Ζαρέ, ἐκ τῶν Ἡσαῦ υἱῶν υἱός, μητὴρ δὲ Βοσοόρρα, ὥστε εἶναι αὐτὸν πέμπτον ἀπὸ Ἀβραάμ.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΝΒ'. 13.

Ταῦτε λέγει Κύριος· Ἴδου συνήσει ὁ παῖς μου, καὶ ὑψωθήσεται, καὶ δοξασθήσεται, καὶ μετewρισθήσεται σφόδρα. Ὁν τρόπον ἐκστήσονται ἐπὶ σέ πολλοί, οὕτως ἀδοξήσει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὸ εἶδός σου, καὶ ἡ δόξα σου ἀπὸ τῶν υἱῶν ἀνθρώπων. Οὕτω θαυμάσονται ἔθνη πολλὰ ἐπ' αὐτῷ· καὶ συνέξουσι βασιλεῖς τὸ στόμα αὐτῶν, ὅτι οἷς οὐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτοῦ, ὄψονται, καὶ οἱ οὐκ ἀκηκόασι, συνήσουσι. Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίς ἀπεκαλύφθη; Ἀνηγγέλαμεν, ὡς παιδίον ἐναντίον αὐτοῦ, ὡς ρίζα ἐν γῆ διψώση. Οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῷ, οὐδὲ δόξα· καὶ εἶδομεν αὐτόν, καὶ οὐκ εἶχεν εἶδος, οὐδὲ κάλλος· ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον καὶ ἐκλείπον παρὰ πάντα τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. Ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν, καὶ εἰδὼς φέρειν μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· ἠτιμάσθη, καὶ οὐκ ἐλογίσθη. Οὗτος ταῖς ἀμαρτίας ἡμῶν φέρει, καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται· καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτόν εἶναι ἐν πόνῳ, καὶ ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ, καὶ ἐν κακώσει. Αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ ταῖς ἀμαρτίας ἡμῶν, καὶ μεμαλακίσται, διὰ ταῖς ἀνομίας ἡμῶν· παιδεία εἰρήνης ἡμῖν ἐπ' αὐτόν· τῷ μῶλωπε αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν· πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν· ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη. Καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτόν ταῖς ἀμαρτίας ἡμῶν· καὶ αὐτὸς, διὰ τὸ κεκακῶσθαι, οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ὡς πρόβατον ἐπὶ

σφαγὴν ἤχθη, καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος ἄφωτος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη· τὴν δὲ γενεάν αὐτοῦ, τίς διηγήσεται; ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἤχθη εἰς θάνατον. Καὶ δώσω τοὺς πονηροὺς, ἀντὶ τῆς ταφῆς αὐτοῦ, καὶ τοὺς πλουσίους, ἀντὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ· καὶ Κύριος βούλεται καθαρῖσαι αὐτὸν τῆς πληγῆς. Ἐὰν δώτε περὶ ἀμαρτίας, ἡ ψυχὴ ὑμῶν ὄψεται σπέρμα μακρόβιον· καὶ βούλεται Κύριος ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἀφελεῖν ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ· δεῖξαι αὐτῷ φῶς, καὶ πλαῖσαι τῇ συνέσει· δικαιοῦσαι δίκαιον, εὖ δουλεύοντα πολλοῖς, καὶ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν αὐτὸς ἀνοίσει. Διὰ τοῦτο αὐτὸς κληρονομήσει πολλοὺς, καὶ τῶν ἰσχυρῶν μεριεῖ σκύλα, ἀνθ' ὧν παρεδόθη εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἐν ταῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη· καὶ αὐτὸς ἀμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε, καὶ διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη. Εὐφράνθητι στεῖρα, ἡ οὐ τίκτουσα, ῥῆξον καὶ βόησον ἢ οὐκ ὠδίνουσα· ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον, ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.
Ἐθένητό με ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, ἐν σκοτεινοῖς καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου.

Στίχ. Κύριε ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα.

Πρὸς Κορινθίους Α'. Ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 18.

Αδελφοί, ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζόμενοις ἡμῖν δυνάμις Θεοῦ ἐστὶ. Γέγραπται γάρ· Ἀπολώ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω. Ποῦ σοφός; ποῦ γραμματεὺς; ποῦ συζητητῆς τοῦ αἰῶνος τούτου; Οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ Κόσμου τούτου; Ἐπειδὴ γάρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ ἔκ ἐγνω ὁ Κόσμος, διὰ τῆς σοφίας, τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεός, διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας. Ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰταῦσι, καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν· ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἑσταυρωμένον, Ἰουδαίους μὲν, σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μωρίαν· αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς Ἰουδαίοις τε καὶ

Ἕλλησι, Χριστὸν, Θεὸν δύνάμειν καὶ Θεὸν σοφίαν. Ὅτι τὸ μωρὸν τῷ Θεῷ, σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ· καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ, ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ. Βλέπετε γὰρ τὴν κλήσιν ὑμῶν, ἀδελφοί, ὅτι οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλὰ δυνατοὶ, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς· ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ Κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ, καὶ τὰ ἀσθενῆ τῷ Κόσμῳ ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταισχύνῃ τὰ ἰσχυρὰ· καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ Κόσμου καὶ τὰ ἐξυθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ· ὅπως μὴ καυχῆσθαι πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον αὐτοῦ. Ἐξ αὐτοῦ δὲ ὑμεῖς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἀγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις· ἵνα, καθὼς γέγραπται· Ὁ καυχώμενος, ἐν Κυρίῳ καυχάσθω. (Κεφ. Β'. 1). Κατὰ γὰρ ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοί, ἦλθον, οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγου, ἢ σοφίας, καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοῦ. Οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν, εἰμὴ Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τοῦτον ἑσταυρωμένον.

Ἄλληλούϊα. Ἦχος πλ. α'.

Σῶσόν με, ὁ Θεός, ὅτι εἰσήλθοσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς μου.

Στίχ. Καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

Στίχ. Σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν, τοῦ μὴ βλέπειν.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, συμβούλιον ἔλαβον.

Τέλος. Καθήμεναι ἀπέναντι τοῦ τάφου.

Εἶτα ἡ συνήθης Ἐκτενής· τὸ, Καταξίωσον, Κύριε· καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, ψάλλομεν Ἀπόστιχα, τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἀυτόμελα.

Ἦχος β'.

Οτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν, ὁ Ἀριμαθαίας καθεῖλε, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, σμύρνην καὶ σινδόνι σε Χριστέ ἐκήδευσε· καὶ τῷ πόθῳ ἠπέιγέτο, καρδίᾳ, καὶ χεῖλει, σῶμα τὸ ἀκήρατον, σοῦ περιπτύξασθαι· ὁμως συστειλλόμενος φόβῳ, χαίρων ἀνεβόᾳ σοι· Δόξα, τῇ σύγκαταβάσει σου Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Οτε ἐν τῷ τάφῳ τῷ καινῷ, ὑπὲρ τοῦ παντός κατετέθη, ὁ Λυτρωτῆς τοῦ παντός, Ἄδης ὁ παγγέλαστος, ἰδὼν σε ἔπτηξεν· οἱ μοχλοὶ συνετριβήσαν, ἐθλάσθησαν πύλαι, μνήματα ἠναίχθησαν, νεκροὶ ἀνίσταντο· τότε ὁ

Ἀδὰμ εὐχαρίστως, χαίρων ἀνεβόασαι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερίωσε τὴν Οἰκουμένην, ἥτις αὐτὴ σαλευθήσεται.

Ο ἕτε ἐν τῷ τάφῳ σαρκικῶς, θείων συγκλείσθης ὁ φύσει, τῇ τῆς Θεότητος, μένων ἀπερίγραπτος, καὶ ἀδιόριστος, τὰ θανάτου ἀπέκλεισας, ταμεῖα καὶ Ἄδου, ἅπαντα ἐκένωσας, Χριστέ βασιλεία· τότε καὶ τὸ Σάββατον τοῦτο, θείας εὐλογίας καὶ δόξης, καὶ τῆς σῆς λαμπρότητος ἠξίωσας.

Στίχ. Τῷ αἰκῶ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ο ἕτε αἱ δυνάμεις σε Χριστέ, πλάνον ὑπ' ἀνόμων ἐώρων, συκοφαντούμενον, ἐφριττον τὴν ἀφατον, μακροθυμίαν σου, καὶ τὸν λίθον τοῦ μνήματος, χερσὶ σφραγισθέντα, αἷς σου τὴν ἀκήρατον, πλευράν ἐλόγγευσαν· ὅμως τῇ ἡμῶν σωτηρίᾳ, χαίρουσαι ἐβόωνσαι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου, Φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. α΄.

Σ ἐ τὸν ἀναβαλλόμενον, τὸ φῶς ὡσπερ ἡμίτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου, σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν γυμνὸν ἄταφον, εὐσυμπάθητον θρήνον ἀναλαβὼν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἴμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ! ὃν πρό μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγγυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμὲ ἐκυσίως ὑπελήθοντα θάνατον· πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψάυσω, τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω, τῇ σῇ ἐξοδῷ Οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ Πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν Ταφὴν σου σὺν τῇ Ἀναστάσει, κραυγαζὼν· Κύριε δόξα σοι. Μετὰ δὲ τὸ, Νῦν ἀπολύεις, καὶ τὸ Τρισάγιον, τὰ παρόντα Ἀπολυτίκια.

Ἦχος β΄.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι κασσαρᾶ, εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήμασι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Ταῖς Μυροφόραις Γυναῖξι, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Τα μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστὸς δὲ διαφθορᾶς εἰδείχθη ἀλλότριος.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

Τὰ δὲ Ἀπόδειπνα ψάλλομεν ἐν τοῖς κελλίαις ἡμῶν.

Τῷ ΑΓΙῷ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛῷ ΣΑΒΒΑΤῷ,

Π Ρ Ο Γ.

✱

Περὶ ὧραν ἐβδόμην, ἐν τῷ Ὁρθρῳ, σημαίνει. Καὶ μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, ψάλλομεν τὸ, Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εἰς Ἦχον β΄.

Εἶτα τὰ παρόντα Τροπάρια. Ἦχος β΄.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν, τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι κασσαρᾶ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Δόξα.

Ο ἕτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἢ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐκένωσας, τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτι δὲ καὶ τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Καὶ νῦν.

Ταῖς Μυροφόραις Γυναῖξι, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Τα μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστὸς δὲ διαφθορᾶς εἰδείχθη ἀλλότριος.

Μετὰ ταῦτα ἀρχόμεθα ψάλλειν μετὰ μέλους τὰ ἐπόμενα Τροπάρια, ἧτοι τὰ Ἑγκώμια, μετὰ τοῦ Ἀμώμου, εἰς στάσεις τρεῖς, λέγοντες ἀνά Στίχον ἐξ αὐτοῦ μεθ' ἐν ἑκάστον Τροπάριον.

Ἐκφωνεῖ δὲ ὁ πρῶτος Χορὸς, εἰς Ἦχον πλ. α΄.

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε, διδάξόν με τὰ δικαιοσύματά σου.

Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδοῖ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου.

Τὰ Ἑγκώμια.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετίθη Χριστέ, καὶ Ἄγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν.

Μακάριοι αἱ ἐξερευκῶντες τὰ μαρτύρια αὐτοῦ.

Ἡ ζωὴ πῶς θνήσκες; πῶς καὶ τάφῳ αἰκίς; τοῦ θανάτου τὸ βασιλεῖον λύεις δὲ καὶ τοῦ Ἄδου τοὺς νεκροὺς ἐξανίστας.

Οὐ γὰρ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ ἐπορεύθησαν.

Μεγαλύνομέν σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν Ταφὴν καὶ τὰ Πάθη σου· δι' ὧν ἐσωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς.

Σὺ ἐντείλω ταῖς ἐντολάς σου, τοῦ φυλάξασθαι σφόδρα.

Μέτρα γῆς ὁ στήσας, ἐν μικρῷ κατοικεῖς, Ἰησοῦ παμβασιλεῦ τάφω σήμερον, ἐκ μνημάτων τοῦς θανέντας ἀνιστῶν.

Ὁφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου.

Ἰησοῦ Χριστέ μου, Βασιλεῦ τοῦ παντός, τί ζητῶν τοῖς ἐν τῷ Ἄδῃ ἐλήλυθας; ἢ τὸ γένος ἀπολύσαι τῶν βροτῶν;

Τότε οὐ μὴ αἰσχυρθῶ ἐν τῷ με ἐπιθλέπειν.

Ο Δεσπότης πάντων, καθοράται νεκρός, καὶ ἐν μνήματι καινῷ κατατίθεται, ὁ κενώσας τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν.

Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν εὐθύτητι καρδίας.

Ζωὴ ἐν τάφω, κατετέθης Χριστέ, καὶ θανάτῳ σου τὸν θάνατον ὤλεσας, καὶ ἐπήγασας τῷ Κόσμῳ τὴν ζωὴν.

Τὰ δικαιώματά σε φυλάξω· μὴ με ἐγκαταλίπης.

Μετὰ τῶν κακούργων, ὡς κακούργος Χριστέ, ἐλογίσθης δικαίων ἡμᾶς ἅπαντας, κακουργίας τοῦ ἀρχαίου πτεριστοῦ.

Ἐν τίνι κατορθώσει νεώτερος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ;

Ο ὠραῖος κάλλει, παραπάντας βροτούς, ὡς ἀνείδος νεκρός καταφαίνεται, ὁ τὴν φύσιν ὠραῖσας τοῦ παντός.

Ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐξεζήτησά σε· μὴ ἀπίωσῃ με ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου.

Α ὄδῃς πῶς ὑποίσει, Σῶτερ παρυσίαν τὴν σὴν, καὶ μὴ θάττον συνθλασθεῖν σκοτούμενος, ἀστραπῆς φωτός σου αἴγλη ἐκτυφλωθεῖς;

Ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἔκρυψα τὰ λόγια σου, ὅπως ἂν μὴ ἀμάρτω σοι.

Ἰησοῦ γλυκύ μοι, καὶ σωτήριο φῶς, τάφω πῶς ἐν σκοτεινῷ κατακέκρυψαι; ὦ ἀφάτης, καὶ ἀρρήτου ἀνοχῆς!

Εὐλογητός εἶ Κύριε, διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Α πορεῖ καὶ φύσις, νοεραὶ καὶ πληθύς, ἡ ἀσώματος Χριστέ τὸ μυστήριον, τῆς ἀφράξου καὶ ἀρρήτου σου ταφῆς.

Ἐν ταῖς χεῖρεσί μου ἐξήγγελα πάντα τὰ κρίματα τοῦ στόματός σου.

Ω θαυμάτων ξένων! ὦ πραγμάτων καινῶν! ὁ πνοῆς μοι χορηγὸς ἀπνοῦς φέρεται, κηδευόμενος χερσὶ τοῦ Ἰωσήφ.

Ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μαρτυρίων σου ἐτέρφθην.

Ε αἱ ἐν τάφῳ ἔδυσ, καὶ τῶν κόλπων Χριστέ, τῶν πατρῶων αὐδαμῶς ἀπεφοίτησας· τοῦτο ξένον καὶ παράδοξον ὁμοῦ.

Ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχίσω, καὶ κατανοήσω ταῖς ὁδοὺς σου.

Α ληθῆς καὶ πόλου, καὶ τῆς γῆς Βασιλεῦς, εἰ καὶ τάφῳ μικροτάτῳ συγκέκλεισαι, ἐπεγνώσθης πάσῃ κτίσει Ἰησοῦ.

Ἐν τοῖς δικαιώμασί σου μελετήσω, οὐκ ἐπιλήσομαι τῶν λόγων σου.

Σ οῦ τεθέντος τάφῳ, πλαστοουργέτα Χριστέ, τὰ τοῦ Ἄδου ἐσαλεύθη θεμέλια, καὶ μνημεῖα ἠνεώχθη τῶν βροτῶν.

Ἄνταπόδος τῷ δούλῳ σου, ζῆσόν με, καὶ φυλάξω τοὺς λόγους σου.

Ο τὴν γῆν κατέχων, τῇ δρακί νεκρωθεῖς, σαρκικῶς ὑπὸ τῆς γῆς νῦν συνέχεται, τοὺς νεκροὺς λυτρῶν τῆς Ἄδου συνοχῆς.

Ἀποκάλυψον τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ κατανοήσω τὰ θαυμάσια ἐκ τοῦ νόμου σου.

Ε κ φθορᾶς ἀνέβης, ἡ ζωὴ μου Σωτῆρ, σοῦ θανόντος καὶ νεκρᾶς προσφοιτήσαντος, καὶ συνθλάσαντος τοῦ Ἄδου τοὺς μοχλοὺς.

Πίροικος ἐγώ εἰμι ἐν τῇ γῇ· μὴ ἀποκρίψῃς ἀπ' ἐμοῦ ταῖς ἐντολαῖς σου.

Ο ὅς φωτός λυχνία, νῦν ἡ σὰρξ τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ γῆν ὡς ὑπὸ μόδιον κρύπτεται, καὶ διώκει τὸν ἐν Ἄδῃ σκοτασμόν.

Ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου, τοῦ ἐπιθυμῆσαι τὰ κρίματά σου ἐν παντὶ καιρῷ.

Ν οερῶν συντρέχει, στρατιῶν ἢ πληθύς, Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμῳ συστειλαί σε, τὸν ἀχώρητον ἐν μνήματι μικρῷ.

Ἐπετίμησας ὑπερηφάνοις, ἐπικατάρτοι οἱ ἐκκλίνοντες ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου.

Ν εκρωθεῖς βουλήσει, καὶ τεθεῖς ὑπὸ γῆν, ζωοβρύτα Ἰησοῦ μου ἐζώωσας, νεκρωθέντα παραβάσει με· πικρᾶ.

Περίελε ἀπ' ἐμοῦ ὄνειδος καὶ ἐξουδένωσεν.

Η λλοιῆτο πᾶσα, κτίσις πάθει τῷ σῷ· πάντα γὰρ σοι Λόγε συνέπασχον, συνοχέα σε γινώσκοντα παντός.

Καὶ γὰρ ἐκάθησαν ἄρχοντες, καὶ κατ' ἐμοῦ κατελάουν.

Τ ῆς ζωῆς τὴν πέτραν, ἐν κοιλίᾳ λαβὼν, Ἄδῃς ὁ παμφάγος ἐξήμεσεν, ἐξ αἰῶνος οὐκ κατέπιε νεκρούς.

Καὶ γὰρ τὰ μαρτύριά σου μελέτη μου ἐστίν.

Εν καινῷ μνημείῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ τὴν φύσιν τῶν βροτῶν ἀνεκαίνισας, ἀνασταίς θεοπρεπῶς ἐκ τῶν νεκρῶν.

Ἐκολλήθη τῷ ἐδάφει ἡ ψυχὴ μου, ζήσόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

Επί γῆς κατήλθες, ἵνα σώσης Ἀδάμ· καὶ ἐν γῇ μὴ εὐρηκῶς τοῦτον Δέσποτα, μέγχοις Ἄδου κατελήλυθας ζητῶν.

Τὰς ὁδοὺς μου ἐξήγγειλα, καὶ ἐπήκουσάς μου· διδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Συγκλονεῖται φόβῳ, πᾶσα Λόγε ἡ γῆ, καὶ Φωσφόρος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, τοῦ μεγίστου γῆ κρυβέντος σου φωτός.

Ὁδὸν δικαιωμάτων συνέτισόν με.

Ὁς βροτὸς μὲν θνήσκεις, ἐκουσίως Σωτὴρ, ὡς Θεὸς δὲ τοὺς θνητοὺς ἐξανέστησας, ἐκ μνημάτων καὶ βυθοῦ ἀμαρτιῶν.

Ἐνύσταξεν ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ἀκηδίας, βεβαιώσόν με ἐν τοῖς λόγοις σου.

Δακρυρρόους θρήνου, ἐπὶ σὲ ἡ Ἄγνη, μητρικῶς ὡς Ἰησοῦ ἐπιρραίνουσα, ἀνεθόα·

Πῶς κηδεύσω σε Υἱέ;

Ὁδὸν ἀδικίας ἀπόστησον ἀπ' ἐμοῦ.

Ὁσπερ σίτου κόκκος, ὑποδύς κόλπους γῆς, τὸν πολύχουν ἀποδέδωκας ἄσταχυν, ἀναστήσας τοὺς βροτοὺς τοὺς ἐξ Ἀδάμ.

Ὁδὸν ἀληθείας ἡρετισάμην, καὶ τὰ κρίματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Υπὸ γῆν ἐκρύβης, ὡσπερ ἥλιος νῦν, καὶ νυκτὶ τῇ τοῦ θανάτου κεκαλυφαί· ἀλλ' ἀνάτειλον φαιδρότερον Σωτὴρ.

Ἐκολλήθην τοῖς μαρτυρίοις σου, Κύριε.

Ὁς ἡλίου δίσκον, ἡ σελήνη Σωτὴρ, ἀποκρύπτει, καὶ σὲ τάφος νῦν ἔκρυψεν, ἐκλιπόντα τοῦ θανάτου σαρκικῶς.

Ὁδὸν ἐντολῶν σου ἔδραμον, ὅταν ἐπλάτυνας τὴν καρδίαν μου.

Η ζωὴ θανάτου, γευσάμενη Χριστὸς, ἐκ θανάτου τοὺς βροτοὺς ἠλευθέρωσε, καὶ τοῖς πᾶσι νῦν δωρεῖται τὴν ζωὴν.

Νομοθέτησόν με, Κύριε, τὴν ὁδὸν τῶν δικαιωμάτων σου.

Νεκρωθέντα πάλαι, τὸν Ἀδάμ φθονερῶς, ἐπανάγεις πρὸς ζωὴν τῇ νεκρώσει σου, νέος Σωτὴρ ἐν σαρκὶ φανείς Ἀδάμ.

Συνέτισόν με καὶ ἐξερευνήσω τὸν νόμον σου.

Νοεραὶ σε τάξεις, ἠπλωμένον νεκρὸν, καθορῶσαι δι' ἡμᾶς ἐξεπλήττοντο, καλυπτόμεναι ταῖς πτέρυξι Σωτὴρ.

Ὁδήγησόν με ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν σου, ὅτι αὐτὴν ἠθέλησα.

Καθελών σε Λόγε, ἀπὸ ξύλου νεκρὸν, ἐν μνημείῳ Ἰωσήφ νῦν κατέθετο· Ἀλλ' ἀνάστα, σώζων πάντας ὡς Θεός.

Κλῖνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ μαρτύριά σου, καὶ μὴ εἰς πλεονεξίαν.

Τῶν Ἀγγέλων Σῶτερ, χαρμονὴ πεφυκῶς, νῦν καὶ λύπης τούτοις γέγονας αἴτιος, καθορῶμενος σαρκὶ ἄπνους νεκρός.

Ἀπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς μου, τοῦ μὴ ἰδεῖν ματαιότητα.

Υψωθείς ἐν ξύλῳ, καὶ τοὺς ζῶντας βροτοὺς, συνυψοῖς· ὑπὸ τὴν γῆν δὲ γενόμενος, τοὺς κειμένους δ' ὑπ' αὐτὴν ἐξανίσταῖς.

Στήσον τῷ δέλωσθι τὸ λόγιόν σου εἰς τὸν φόβον σου.

Ὁσπερ λέων Σῶτερ, ἀφυπνώσας σαρκὶ, ὡς τις σκύμνος ὁ νεκρὸς ἐξανίστασαι, ἀποθήμενος τὸ γῆρας τῆς σαρκός.

Περίελε τὸν ὄνειδισμόν μου, ὃν ὑπώπτεισα.

Τὴν πλευρὰν ἐνύγης, ὁ πλευρὰν εἰληφώς τοῦ Ἀδάμ, ἐξ ἧς τὴν Εὐὰν διέπλασας, καὶ ἐξέβλυσας κρουνούς καθαρτικούς.

Ἰδοὺ ἐπεθύμησα τὰς ἐντολάς σου, ἐν τῇ δεκαιοσύνῃ σου ζήσόν με.

Εν κρυπτῷ μὲν πάλαι, θύεται ὁ αἰμός· σὺ δ' ὑπαίθριος τυθεὶς ἀνεξίκακε, πᾶσαν κτίσιν ἀπεκάθηρας Σωτὴρ.

Καὶ ἔλθοι ἐπ' ἐμέ τὸ ἔλεός σου, Κύριε.

Τὶς ἐξείποι τρόπον, φρικτὸν ὄντως καινόν; ὁ δεσπόζων γὰρ τῆς Κτίσεως σήμερον, πάθος δέχεται, καὶ θνήσκει δι' ἡμᾶς.

Καὶ ἀποκριθῆσομαι τοῖς ὀνειδίζουσί μοι λόγον.

Ὁ ζῆς ταμίας, πῶς ὀράται νεκρός; ἐκπληττόμενοι οἱ Ἄγγελοι ἔκραζον· πῶς δ' ἐν μνήματι συγκλείεται Θεός;

Καὶ μὴ περιέλῃς ἐκ τοῦ στόματός σου λόγον ἀληθείας ἕως σφοδρα.

Λογονύκτου Σῶτερ, ἐκ πλευρᾶς σου ζωὴν, τῇ ζωῇ τῇ ἐκ ζωῆς ἐξωσαίση με, ἐπιστάζεις καὶ ζωοῖς με σὺν αὐτῇ.

Καὶ φυλαξὼ τὸν νόμον σου διαπάντός εἰς τὸν αἰῶνα.

Απλωθείς ἐν ξύλῳ, συνηγάγω βροτοὺς· τὴν πλευρὰν σου δὲ νυγείς τὴν ζωὴν ῥύτον, πᾶσιν ἄφθειν πηγάζεις Ἰησοῦ.

Καὶ ἐπορευόμην ἐν πλατυσμῷ, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐξεζήτησα.

Ὁ εὐσχήμων Σῶτερ, σχηματίζει φρικτῶς καὶ κηδεύει ὡς νεκρὸν εὐσχημόνως σὺ καὶ δαμβεῖται σου τὸ σχῆμα τὸ φρικτόν.

Καὶ ἐλάλουν ἐν τοῖς μαρτυρίοις σου ἐναντίον βασιλέων.

Υπὸ γῆν βουλήσει, κατελθὼν ὡς θνητός, ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, τοὺς ἐκείθεν πεπτωκότας Ἰησοῦ.

Καὶ ἐμελέτων ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου, ἃς ἠγάπησα σφόδρα.

Ἦ ἂν νεκρὸς ὠράθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς Θεός, ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, τοὺς ἐκείθεν πεπτωκότας Ἰησοῦ.

Καὶ ἦρα τὰς χεῖράς μου πρὸς τὰς ἐντολαῖς σου, ἃς ἠγάπησα.

Ἦ ἂν νεκρὸς ὠράθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς Θεός, νεκρωθέντας τοὺς βροτοὺς ἀνεζώωσας, τὸν ἐμὸν ἀπονεκρώσας νεκρωτήν.

Καὶ ἠδολέσχουν ἐν τοῖς δικαίωμασί σου.

Ὁ χαρᾶς ἐκείνης! ὦ πολλῆς ἠδονῆς! ἧς περ τοὺς ἐν Ἄδῃ πεπλήρωσας, ἐν πυθμέσι φῶς ἀστράψας ζοφεροῖς.

ἠπήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου.

Ἦ προσκυῶ τὸ Πάθος, ἀνυμνῶ τὴν Ταφὴν, μεγαλύνω σου τὸ κράτος Φιλάνθρωπε, διὼν λελυμαι παθῶν φθοροποιῶν.

Αὕτη με παρεκάλεσεν ἐν τῇ ταπεινώσει μου.

Ἦ ατὰ σοῦ ῥομφαία, ἐστὶλθοῦτο Χριστέ, καὶ ῥομφαία ἰσχυροῦ μὲν ἀμβλύνεται, καὶ ῥομφαία δὲ τροποῦται τῆς Ἐδέμ.

Ἦ περήφανοι παρηνόμουν ἕως σφόδρα.

Ἦ Ἄμναις τὸν Ἄρνα, βλέπουσα ἐν σφαγῇ, ταῖς αἰκίσι βαλλομένη ἠλάλαζε, συγκινοῦσα καὶ τὸ ποιῆσον βοᾶν.

Ἐμνήσθη τῶν κριμάτων σου ἀπ' αἰῶνος Κύριε.

Ἦ ἂν ἐνθάπτη τάφῳ, κἂν εἰς Ἄδου μολῆς, ἀλλὰ Σῶτερ καὶ τοὺς τάφους ἐκένωσας, καὶ τὸν Ἄδην ἀπεγύμνωσας Χριστέ.

Ἄθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἀμαρτωλῶν, τῶν ἐγκυκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου.

Ἦ κουσίως Σῶτερ, κατελθὼν ὑπὸ γῆν, νεκρωθέντας τοὺς βροτοὺς ἀνεζώωσας, καὶ ἐνήγαγες ἐν δόξῃ πατρικῇ.

Ῥατὰ ἦσαν μοι τὰ δικαίωματά σου.

Ἦ τῆς Τριάδος ὁ εἷς, ἐν σαρκὶ δι' ἡμᾶς, ἐπονεϊδιστον ὑπέμεινε θάνατον· φρίττει ἥλιος, αἰ τρέμει δὲ ἡ γῆ.

Ἐμνήσθη ἐν νυκτὶ τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε.

Ὁ σ' πικρᾶς ἐκ κρήνης, τῆς Ἰουδα φυλῆς, οἱ ἀπόγονοι ἐν λάικῳ κατέθεντο, τὸν τρομακτικῶς ἀποδοτῆν Ἰησοῦν.

Αὕτη ἐγενήθη μοι, ὅτι τὰ δικαίωματά σου ἐξεζήτησα.

Ὁ Κριτῆς ὡς κριτὸς, πρὸ Πιλάτου κριτοῦ, καὶ παρίστατο καὶ θάνατον ἄδικον, κατεκρίθη διὰ ξύλου σταυρικοῦ.

Μερίς μου εἶ, Κύριε· εἶπα τοῦ φυλάξασθαι τὸν νόμον σου.

Ἄ λαζῶν Ἰσραὴλ, μαιφόνε λαε, τί παθὼν τὸν Βαραβθᾶν ἠλευθέρωσας; τὸν Σωτήρα δὲ παρεδώκας Σταυρῷ;

Ἐδέθη τὸ προσώπου σου ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Ὁ χειρὶ σου πλάσας, τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς γῆς, δι' αὐτὸν τῇ φύσει γεγονόςας ἄνθρωπος, καὶ ἐσταύρωσαι βουλήματι τῷ σῶ.

Δελουγισάμην τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἐπέστρεψα τοὺς πόδας μου εἰς τὰς μαρτύριά σου.

Ἦ πακούσας Λόγε, τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, μέχρις Ἄδου τοῦ δεινοῦ καταβέβηκας, καὶ ἀνέστησας τὸ γένος τῶν βροτῶν.

Ἰστοιμάσθη, καὶ οὐκ ἐταράχθη, τοῦ φυλάξασθαι τὰς ἐντολαῖς σου.

Ὁ ἴμοι φῶς τοῦ Κόσμου! οἴμοι φῶς τὸ ἐμὸν! Ἰησοῦ μου ποθεινότητε ἔκραζεν, ἡ Παρθένος θρηνηδοῦσα γοερῶς.

Σχοινία ἀμαρτωλῶν περιεπλάκησάν μοι, καὶ τοῦ νόμου σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Φ θονουργε φονουργε, καὶ ἀλάστορ λαε, κἂν σινδόνας καὶ αὐτὸ τὸ σουδαρίον, αἰσχύνθητι, ἀναστάντος τοῦ Χριστοῦ.

Μεσονύκτιον ἐξηγειρόμην, τοῦ ἐξομολογεῖσθαι σοὶ ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Ἄ εὔρο δὴ μιὰρ, φονευτὰ μαθητὰ, καὶ τὸν τρόπον τῆς κακίας σου δεῖξόν μοι, δι' ὃν γεγονόςας προδότης τοῦ Χριστοῦ.

Μέτοχος ἐγώ εἰμι πάντων τῶν φοβουμένων σε.

Ὁ σ' φιλάνθρωπός τις, ὑποκρίνη μωρὲ, καὶ τυφλὲ πανωλεθρότατε ἄσπονδε, ὁ τὸ μύρον πεπρακῶς διὰ τιμῆς.

Τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, πλήρης ἡ γῆ.

Ὁ οὐρανοῦ μύρου, ποῖαν ἔσχες τιμὴν; τοῦ τιμίου τί ἐδέξω ἀντάξιον; λύσσαν εὔρες καταρώτατε Σατάν.

Χριστότητα ἐποίησας μετὰ τῷ δούλῳ σου, Κύριε.

Ἦ φιλόπτωχος εἶ, καὶ τὸ μύρον λυπῆ, κενουμένου εἰς ψυχῆς ἰλαστήριον, πῶς χρυσῶ ἀπεμπολεῖς τὸν Φωταυγῆ;

Χρηστότητα, καὶ παιδείαν, καὶ γνῶσιν δίδαξόν με.

Ὁ Θεε καὶ Λόγε, ὦ χαρὰ ἡ ἐμῇ, πῶς ἐνέγκω σου ταφὴν τὴν τριήμερον; νῦν σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα μητρικῶς.

Πρό τοῦ με ταπεινωθῆναι ἐγὼ ἐπλημμέλησα.

Τίς μοι δώσει ὕδωρ, καὶ δακρύων πηγάς, ἢ Θεόνυμφος Παρθένος ἐκραύγαζεν, ἵνα κλαύσω τὸν γλυκύν μου Ἰησοῦν; Χρηστός εἶ σύ, Κύριε, καὶ ἐν τῇ χρηστότητί σου διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ο βουνοὶ καὶ νάπαι, καὶ ἀνθρώπων πληθὺς, κλαύσατε καὶ πάντα θρηνήσατε, σὺν ἐμοὶ τῇ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητρί.

Ἐπληθύνθη ἐπ' ἐμέ ἀδικία ὑπερηφάνων.

Πότε ἶδω Σῶτερ, σέ τὸ ἄχρονον φῶς, τὴν χαρὰν καὶ ἠδονὴν τῆς καρδίας μου; ἢ Παρθένος ἀνεβόα γοερῶς.

Ἐτυρώθη ὡς γάλα ἡ καρδία αὐτῶν, ἐγὼ δὲ τὸν νόμον σου ἐμελέτησα.

Τᾶν ὡς πέτρα Σῶτερ, ἢ ἀκρότομος σύ, κατεδέξω τὴν τομὴν, ἀλλ' ἐπήγασας, ζῶν τὸ ρεῖθρον, ὡς πηγὴ ὡν τῆς ζωῆς.

Ἀγαθόν μοι ὅτι ἐταπεινώσάς με, ὅπως ἂν μάθω τὰ δικαιώματά σου.

Ο ἑκ κρήνης μιᾶς, τὸν διπλοῦν ποταμόν, τῆς πλευρᾶς σου προχεοῦσης ἀρδόμενοι, τὴν ἀθάνατον καρπούμεθα ζῶν.

Ἀγαθός μοι ὁ νόμος τοῦ στόματός σου ὑπὲρ χιλιάδας χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου.

Θέλων ὠφθῆς Λόγε, ἐν τῷ τάφῳ νεκρός, ἀλλὰ ζῆς, καὶ τοὺς βροτοὺς ὡς προεῖρηκας, ἀναστάσει σου Σωτῆρ μου ἐγερεῖς.

Δόξα Πατρί.

Α νυμνοῦμεν Λόγε, σέ τὸν πάντων Θεόν, σὺν Πατρί καὶ τῷ ἁγίῳ σου Πνεύματι, καὶ δοξάζομεν τὴν θείαν σου Ταφήν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε ἀγνή, καὶ τιμῶμεν τὴν Ταφήν τὴν τριήμερον, τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν πιστῶς.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον Τροπαρίον.

Η ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ Ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν.

Ἔϊτα. Συναπτὴ μικρὰ παρὰ τοῦ Ἱερέως.

καὶ ἡ Ἐκφώνησις.

Ὅτι ἐυλόγηταί σου τὸ ὄνομα, καὶ δεδόξασται σου ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Καὶ θυμασίαντος τοῦ Ἱερέως, ἀρχόμεθα

τῆς δευτέρας στάσεως.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἄρχεται ὁ ἀριστερός Χορὸς εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον πλ. α'.

Α ἕξιον ἐστὶ, μεγαλύνειν σέ τὸν Ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ ταῖς χεῖρας ἐκτείναντα, καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Δὶ χεῖρές σε ἐποίησάν με, καὶ ἐπλασάν με, συνέτισόν με, καὶ μαθήσομαι ταῖς ἐντολαῖς σου.

Α ἕξιον ἐστὶ, μεγαλύνειν σέ τὸν πάντων Κτίστην· τοῖς σοῖς γὰρ παθήμασιν ἔχομεν, τὴν ἀπάθειαν ῥυσθέντες τῆς φθορᾶς.

Οἱ φοβούμενοί σε ὄψονται με, καὶ εὐφρανθήσονται.

Ε φρίξεν ἡ γῆ, καὶ ὁ ἥλιος Σῶτερ ἐκρόβη, σοῦ τοῦ ἀνεσπέρου φέγγους Χριστέ, δυναντος ἐν τάφῳ σωματικῶς.

Ἐγγων, Κύριε, ὅτι δικαιοσύνη τὰ κρίματά σου, καὶ ἀληθεία ἐταπεινώσάς με.

Υ πνώσας Χριστέ, τὸν φυσίζωον ὕπνον ἐν τάφῳ, καὶ βαρέως ὕπνου ἐξήγειρας, τοῦ τῆς ἀμαρτίας, τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος.

Γενηθήτω δὴ τὸ ἔλεός σου τοῦ παρακαλεῖσάι με κατὰ τὸ λόγιόν σου τῷ δούλῳ σου.

Μ ὄνη γυναικῶν, χωρὶς πόνων ἔτεκόν σε Τέκνον, πόνους δὲ νῦν φέρω πάθει τῷ σῷ, ἀφορήτους, ἔλεγεν ἡ Σεμνή.

Ἐλθέτωσάν μοι οἱ οἰκτιρμοί σου, καὶ ζήσομαι.

Α ἔνω σε Σωτῆρ, ἀχωρίστως τῷ Πατρί συνόντα, καίτω δὲ νεκρὸν ἠπλωμένον γῆ, φρίττουσιν ὀρώντα τὰ Σεραφίμ.

Αἰσχυνηθήτωσαν ὑπερήφανοι, ὅτι ἀδίκως ἠνόμησαν εἰς ἐμέ.

Ρ ἠγνυται ναοῦ, καταπέτασμα τῆ σῆ σταυρώσει, κρύπτουσι φωστῆρες Λόγε τὸ φῶς, σοῦ κρυβέντος Ἦλις ὑπὸ γῆν.

Ἐπιστρεψάτωσάν με οἱ φοβούμενοί σε, καὶ αἱ γινώσκοντες τὰ μαρτύριά σου.

Γ ῆς ὁ καταρχαῖς, μόνῳ νεύματι πήξας τὸν γύρον, ἄπνους ὡς βροτὸς καθυπέδου γῆν· φρίξον τῷ θεάματι Οὐρανέ.

Γενηθήτω ἡ καρδία μου ἄμωμος ἐν τοῖς δικαιώμασί σου, ὅπως ἂν μὴ αἰσχυθῶ.

Ε ἔδυσ ὑπὸ γῆν, ὁ τὸν ἀνθρώπον χειρὶ σου ἐπλάσας, ἐν ἐξαναστάσει τοῦ πτώματος τῶν βροτῶν τὰ στίφη, πανσθενεστάτῳ κράτει.

Ἐκλείπει εἰς τὸ σωτήριόν σου ἡ ψυχὴ μου.

Ο ρῆνον ἱερὸν, δεῦτε ἄσωμεν Χριστῷ θανόντι, ὡς αἱ Μυροφόροι γυναῖκες πρὶν, ἵνα καὶ τὸ Χαῖρε ἀκουσώμεθα σὺν αὐταῖς.

Ἐξέλιπον οἱ ὀφθαλμοί μου εἰς τὸ λόγιόν σου.

Κύρον ἀληθῶς, σὺ ἀκένωτον ὑπάρχεις Λόγε· ὄθεν σοι καὶ μύρα προσέφερον, ὡς νεκρῶ τῷ ζῶντι, γυναῖκες Μυροφόροι.

Ὅτι ἐγενήθην ὡς ἄσκιος ἐν πάγχῃ, τὰ δικαιοῦματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Αἴδου μὲν ταφεῖς, τὰ βασιλεία Χριστέ συντριβεῖς, θάνατον θανάτῳ δὲ θανατοῖς, καὶ φθορᾶς λυτρεῦσαι τοὺς γηγενεῖς.

Πόσαι εἰσὶν αἱ ἡμέραι τοῦ δούλου σου;

Δεῖθρα τῆς ζωῆς, ἡ προχέουσα Θεοῦ σοφία, τάφον ὑπείσδῦσα ζωοποιεῖ, τοὺς ἐν τοῖς ἀδύτοις Ἄδου μυχοῖς.

Διηγῆσαντό μοι παράνομοι ἀδολεσχίας, ἀλλ' οὐχ ὡς ὁ νόμος σου, Κύριε.

Ἦνα τὴν βροτῶν, καινουργήσω συντριβεῖσαν φύσιν, πέπληγμαί θανάτῳ θέλων σαρκί. Μητέρα οὖν μὴ κόπτου τοῖς ὀδύρμοις.

Πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου ἀλήθεια.

Σῶς ὑπὸ γῆν, ὁ φωσφόρος τῆς δικαιοσύνης, καὶ νεκροὺς ὡσπερ ἐξ ὕπνου ἐξηγείρας, ἐκδιώξας ἅπαν, τὸ ἐν τῷ Ἄδῃ σκότος.

Παρά βραχὺ συνετέλεσάν με ἐν τῇ γῇ· ἐγὼ δὲ οὐκ ἐγκατέλιπον τὰς ἐντολαί σου.

Ἦόκκος διφυῆς, ὁ φυσίζωος ἐν γῆς λαγός, σπείρεται σὺν δάκρυσι σήμερον, ἀλλ' ἀναβλαστήσας, Κόσμον χαροποιήσει.

Κατὰ τὸ ἔλεός σου ζῆσόν με, καὶ φυλάξω τὰ μαρτύρια τοῦ στόματός σου.

Ἦπτηξεν Ἀδάμ, Θεοῦ βαινόντος ἐν Παράδεισῳ, χαίρει δὲ πρὸς Ἄδην φοκῆσαντος, πεπτωκός τὸ πρῶν, καὶ νῦν ἐγηνερμένος.

Εἰς τὸν αἰῶνα, Κύριε, ὁ λόγος σου διαμένει ἐν τῷ Οὐρανῷ.

Σπένδει σοι χοαῖς, ἡ τεκούσά σε Χριστέ δακρύων, σαρκικῶς κατατεθέντι ἐν μνήματι, ἐκδοῶσα· Τέκνον, ἀνάστα, ὡς προέφης.

Εἰς γενεάν καὶ γενεάν ἡ ἀληθείά σου.

Τάφῳ Ἰωσήφ, εὐλαθῶς σε τῷ καινῷ συγκρύπτων, ὕμνους ἐξοδίως θιοπρεπεῖς, τοῖς συμμίκτοις θρήνοις μελπείσαι Σωτήρ.

Τῇ διατάξει σου διαμένει ἡμέρα.

Ἦλοις σε Σταυρῷ, πεπαρμένον ἡ σὴ Μητέρα Λόγε, βλέψασα τοῖς ἦλοις λύπης πικρᾶς, βέβληται καὶ βέλσει τὴν ψυχὴν.

Εἰ μὴ ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστὶ.

Σὲ τὸν τοῦ παντός, γλυκασμόν ἡ Μητέρα καθαρῶσα, πόμα ποτιζόμενον τὸ πικρὸν, δάκρυσι τὰς ὄψεις βρέχει πικρῶς.

Εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ ἐπιλάθωμαι τῶν δικαιομάτων σου, ὅτι ἐν αὐτοῖς ἐζήσάς με.

Τέτρῳμαι δεινῶς, καὶ σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα Λόγε, βλέπουσα τὴν ἀδικίαν σου σφαγὴν· ἔλεγεν ἡ Πάναγνος ἐν κλαυθμῷ· Σὺ εἰμι ἐγὼ, σῶσόν με, ὅτι τὰ δικαιοῦματά σου ἐξεζήτησα.

Οἴμμα τὸ γλυκὺ, καὶ τὰ χεῖλη σου πῶς μὴ σω Λόγε; πῶς νεκροπρεπῶς δὲ κηδεύσω σε; φρίττων ἀνεθόα ὁ Ἰωσήφ.

Ἐμὲ ὑπέμειναν ἁμαρτωλοὶ τοῦ ἀπολέσαι με.

Υμνοὺς Ἰωσήφ, καὶ Νικόδημος ἐπιταφίους, ἄδουσι Χριστῷ νεκρωθέντι νῦν· ἄδει δὲ σὺν τούτοις καὶ Σεραφίμ.

Παίσης συντελείας εἶδον πέρας· πλατεῖα ἡ ἐντολή σου σφόδρα.

Δύνεις ὑπὸ γῆν, Σῶτερ Ἦλιε δικαιοσύνης· ὄθεν ἡ τεκούσα Σελήνη σε, ταῖς λύπαις ἐκλείπει, σῆς θείας στερουμένη.

Ὡς ἠγάπησα τὸν νόμον σου Κύριε!

Εφρίξεν ὄρων, Σῶτερ Ἄδης σε τὸν ζωοδότην, πλοῦτον τὸν ἐκείνου σκυλεύοντα, καὶ τοὺς ἀπ' αἰῶνος, νεκροὺς ἐξανιστῶντα.

Υπὲρ τῆς ἐχθρῆς με ἐσόφισάς με τὴν ἐντολήν σου.

Ἦλιος φαιδρὸν, ἀπαστραπτει μετὰ νύκτα Λόγε· καὶ σὺ δ' ἀνάσταῖς ἐξαστραψείας, μετὰ θάνατον φαιδρῶς ὡς ἐκ παστοῦ.

Υπὲρ πάντας τοὺς διδάσκοντάς με συνῆκα.

Ἦῆ σε πλαστουργε, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη τρόμῳ, συσχεθεῖσα Σῶτερ τινάσσεται, ἀφυπνώσασα νεκροὺς τῷ τιναγμῷ.

Υπὲρ πρεσβυτέρους συνῆκα, ὅτι τὰς ἐντολαί σου ἐξεζήτησα.

Μύροις σε Χριστέ, ὁ Νικόδημος καὶ ὁ Εὐσχήμων, νῦν καινοπρεπῶς περιστεύλανε· Φρίξον, ἀνεθόων, πᾶσα ἡ γῆ.

Ἐκ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς ἐκώλυσά τοὺς πόδας μου, ὅπως ἂν φυλάξω τοὺς λόγους σου.

Εἴδους Φωτουργε, καὶ συνεδύ σοι τὸ φῶς ἡλίου· τρόμῳ δὲ ἡ Κτίσις συνέχεται, πάντων σε κηρύττουσα Παιτην.

Ἀπὸ τῶν κρημάτων σου οὐκ ἐξέκλινα, ὅτι σὺ ἐνομοθέτησάς με.

Λίθος λαξευτός, τὸν ἀκρόγωνον καλύπτει λίθον· ἄνθρωπος θνητός δ' ὡς θνητὸν Θεόν, κρύπτει νῦν τῷ τάφῳ· φρίξον ἡ γῆ!

Ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγια σου! ὑπὲρ μέλι τῷ στόματί μου.

Ἦδε Μαθητὴν, ὃν ἠγάπησας καὶ τὴν Μητέρα, Τέκνον, καὶ φθογῆν δὸς γλυκύτατον, ἐκράζε δακρύουσα ἡ Ἄγνη.

Ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου συνῆκα, διὰ τοῦτο ἐμίσησα πᾶσα ὁδὸν ἀδικίας.

Σὺ ὡς ὢν ζωῆς, χορηγὸς Λόγε τοὺς Ἰουδαίους, ἐν Σταυρῷ ταθεῖς οὐκ ἐνέκρωσας· ἀλλ' ἀνέστησας καὶ τούτων τοὺς νεκρούς.

Λύχνος τοῖς ποσί μου ὁ νόμος σου, καὶ φῶς ταῖς τρίβοις σου.

Κάλλος Λόγε πρὶν, οὐδὲ εἶδος ἐν τῷ πάσχειν ἔσχες, ἀλλ' ἐξανάσταῖς ὑπερέλαμψας, καλλωπίσας τοὺς βροτούς θείαις αὐγαῖς.

Ὡμολογήσα, καὶ ἔστησα τοῦ φυλάξασθαι τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Εἴδους τῆ σαρκί, ὁ ἀνέσπερος εἰς γῆν φωσφόρος· καὶ μὴ φέρων βλέπειν ὁ ἥλιος, ἐσκοτίσθη μεσημβρίας ἐν ἀκμῇ.

Ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα, Κύριε.

Ἡλιος ὁμοῦ, καὶ σελήνη σκοτισθέντες Σῶτερ, δούλους εὐνοοῦντας εἰκονίζον, οἱ μελαίνας ἀμφιέννυνται στολάς.

Τὰ ἐκούσια τοῦ στόματός μου εὐδόκησον δὴ, Κύριε, καὶ τὰ κρίματά σου διδάξόν με.

Οἶδέ σε Θεόν, Ἐκατόνταρχος καὶ ἐνεκρώθης· πῶς σε οὖν Θεέ μου ψαύσω χερσί; φρίττω, ἀνεβόα ἢ Ἰωσήφ.

Ἡ ψυχὴ μου ἐν ταῖς χερσί σου διαπαντός.

Υπνώσεν Ἀδάμ, ἀλλὰ θάνατον πλευρᾶς ἐξάγει· σὺ δὲ νῦν ὑπνώσας Λόγε Θεοῦ, βρύεις ἐκ πλευρᾶς σου Κόσμῳ ζωὴν.

Ἐθένητο ἀμαρτωλοὶ παγίδα μοι, καὶ ἐκ τῶν ἐντολῶν σου οὐκ ἐπλανήθην.

Υπνώσας μικρόν, καὶ ἐζώσας τοὺς τεθνεώτας καὶ ἐξανάσταῖς ἐξανέστησας, τοὺς ὑπνοῦντας ἐξ αἰῶνος Ἀγαθέ.

Ἐκληρονόμησα τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα, ὅτι ἀγαλλίαμα τῆς καρδίας μου.

Ἡρῆθης ἀπὸ γῆς, ἀλλ' ἀνέβλυσας τῆς σωτηρίας, τὸν οἶνον ζωῆρῦτε ἀμπέλε. Δοξαῖζω τὸ Πάθος καὶ τὸν Σταυρόν.

Ἐκλίνα τὴν καρδίαν μου, τοῦ ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου εἰς τὸν αἰῶνα δι' ἀντάμειψιν.

Πῶς οἱ νοεροὶ, Ταγματάρχαι σε Σωτὴρ ἐρωῶντες, γυμνὸν ἤμαγμένον κατάκριτον, ἔφερον τὴν τόλμαν τῶν σταυρωτῶν;

Παρανόμους ἐμίσησα, τὸν δὲ νόμον σου ἠγάπησα.

Αραβιανόν, σκολιώτατον γένος Ἑβραίων, ἔγνωσ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ· διὰ τὴν κατέκρινας τὸν Χριστόν;

Βοηθός μου, καὶ ἀντιλήπτωρ μου εἶ σύ.

Χλαῖναν ἐμπαιγμοῦ, τὸν Κοσμήτορα πάντων ἐνδύεις, ὃς τὸν Οὐρανὸν κατεστέρησε, καὶ τὴν γῆν ἐκόσμησε θαυμαστῶς.

Ἐκκλίνατε ἀπ' ἐμοῦ πονηρούμενοι.

Ὡσπερ πελεκᾶν, τετρωμένος τὴν πλευρὰν σου Λόγε, σοὺς θανάττας παῖδας ἐζώσας, ἐπιστάξας ζωτικὸς αὐτοῖς κρουνοῦς.

Ἀντιλαβῆ με κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ ζῆσόν με.

Ἰησὺς τοπρὶν, Ἰησοῦς τοὺς ἀλλοφυλοὺς κώπτων, ἔστησεν· αὐτὸς δὲ ἀπέκρυψας, καταβαλλὼν τὸν τοῦ σκότους ἀρχηγόν.

Βοήθησόν μοι, καὶ σωθήσομαι.

Κόλπων πατριῶν, ἀνεκφοίτητος μείνας Οἰκτίρμον, καὶ βροτὸς γενέσθαι εὐδόκησας, καὶ εἰς Ἄδην καταβέβηκας Χριστέ.

Ἐξουδένωσας πάντας τοὺς ἀποστατοῦντας ἀπὸ τῶν δικαιωμάτων σου.

Ἡρῆθη σταυρωθεῖς, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας, καὶ ὡς ἄπνους ἐν αὐτῇ νῦν προσκλίνεται, ὃ μὴ φέρουσα ἐσεῖετο δεκνῶς.

Παραβαίνοντας ἐλογισάμην πάντας τῆς ἀμαρτωλοῦς τῆς γῆς.

Οἶμοι ὦ Υἱέ! ἢ Ἀπειρανδρος θρηνεῖ καὶ λέγει· ὃν ὡς Βασιλεῖα γὰρ ἠλπίζον, κατάκριτον νῦν βλέπω ἐν Σταυρῷ.

Καθῆλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου ταῖς σάρκας μου.

Ταῦτα Γαβριήλ, μοὶ ἀπήγγειλεν ὅτε κατέπτη, ὃς τὴν βασιλείαν αἰώνιον, ἔφη τοῦ Υἱοῦ μου τοῦ Ἰησοῦ.

Ἐποίησα κρίμα καὶ δικαιοσύνην.

Φεῦ! τοῦ Συμεῶν, ἐκτετέλεσαι ἡ προφητεία· ἡ γὰρ σὴ ῥομφαία διέδραμε, τὴν ἐμὴν καρδίαν Ἐμμανουήλ.

Ἐκδεξαι τὸν δούλόν σου εἰς ἀγαθόν.

Καὶ τοὺς ἐκ νεκρῶν, ἐπαισχύνθητε ὦ Ἰουδαῖοι, οὓς ὁ Ζωοδότης ἀνέστησεν, ὃν ὑμεῖς ἐκτείνετε φθονερῶς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐξέλιπον εἰς τὸ σωτήριόν σου.

Εφρίξεν ἰδὼν, τὸ ἀόρατον φῶς σε Χριστέ μου, μνήματι, κρυπτόμενον ἄπνουν τε, καὶ ἐσκοτάσεν ὁ ἥλιος τὸ φῶς.

Ποίησον μετὰ τῆ δέλφου σου κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Εκλαίει πικρῶς, ἡ πανάμωμος Μήτηρ σου Λόγε, ὅτε ἐν τῷ ταίφῳ ἐώρακα, σὲ τὸν ἀφραστον καὶ ἀναρχον Θεόν.

Δούλός σου εἰμὶ ἐγώ, συνέτισόν με.

Νέκρωσιν τὴν σπὴν, ἡ πανάφθορος Χριστέ σου Μήτηρ, βλέπουσα πικρῶς σοὶ ἐφῆγγετο· Μὴ βραδύνῃς ἡ ζωὴ ἐν τοῖς νεκροῖς.

Καιρός τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ, διεσκεδάσαν τὸν νόμον σου.

Αῖθις ὁ δεινός, συνετρόμαξεν ὅτε σε εἶδεν, Ἦλκε τῆς δόξης ἀθάνατε, καὶ εἰδίδου τοὺς δεσμίους ἐν σπουδῇ.

Διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰς ἐντολαίς σου ὑπὲρ χρυσίον καὶ τοπάζιον.

Μέγα καὶ φρικτόν, Σῶτερ Δεάμα νῦν κἀδοράται! ὁ ζωῆς γὰρ θέλων παραίτιος, θάνατον ὑπέστη, ζωῶσαι θέλων πάντας.

Διὰ τοῦτο πρὸς πάσας τὰς ἐντολαίς σου κἀτωρθούμην.

Νύττη τὴν πλευράν, καὶ ἠλοῦσαι Δέσποτα τὰς χεῖρας, πληγὴν ἐκ πλευρᾶς σου ἰώμενος, καὶ τὴν ἀκρασίαν, χειρῶν τῶν Προπατόρων.

Θαυμαστά τὰ μαρτύριά σου· διὰ τοῦτο ἐξηρεύνησεν αὐτὰ ἡ ψυχὴ μου.

Πρὶν τὸν τῆς Ῥαχὴλ, υἱὸν ἐκλαυσεν ἅπασ κατ' οἶκον· νῦν τὸν τῆς Παρθένου ἐκόψατο, Μαθητῶν χορεία σὺν τῇ Μητρί.

Ἡ δὴλωσις τῶν λόγων σου φωτιεῖ, καὶ συνετιεῖ νηπίους.

Ράπισμα χειρῶν, Χριστοῦ δέδωκαν ἐν σιγῇ, τοῦ χειρὶ τὸν ἄνθρωπον πλάσαντος, καὶ τὰς μύλας θλάσαντος τοῦ θηρός.

Τὸ στόμα μου ἤνοιξα, καὶ ἐῴκυσσα πνεῦμα, ὅτι τὰς ἐντολαίς σου ἐπεπόθουν.

Υμνοῖς σου Χριστέ, νῦν τὴν Σταύρωσιν καὶ τὴν Ταφὴν τε, ἅπαντες πιστοὶ ἐκθειάζομεν, οἱ θανάτου λυτρωθέντες σὴ ταφῇ.

Δόξα Πατρί.

Αναρχε Θεε, συναΐδιε Δόγε καὶ Πνεῦμα, σκῆπτρα τῶν Ἀνάκτων κραταίωσον, κατὰ πολεμίων ὡς ἀγαθός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τέξασα ζωὴν, παναμώμητε ἀγνή Παρθένε, παῦσον Ἐκκλησίας τὰ σκάνδαλα, καὶ βράβευσον εἰρήνην ὡς ἀγαθή.

Καὶ πάλιν παρὰ τῶν δύο Χορῶν τὸ πρῶτον.

Αῖσιον ἐστίν, μεγαλύνειν σέ τὸν Ζωοδότην, τὸν ἐν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτεινάντα, καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Εἶτα Συναπτὴ μικρὰ, καὶ ἡ Ἐκφώνησις.

Ὅτι ἄγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῶν Χερουβὶμ ἐπαναπαυόμενος, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ ἀναρχῷ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωο-

ποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀρχομένης δὲ τῆς ἐπομένης τρίτης στάσεως, Συμῆ πάλιν ὁ Ἱερεὺς.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Ἀρχεται αὖθις ὁ πρῶτος Χορὸς, εἰς Ἦχον γ'.

Αἰ γενεαὶ πάσαι, ὕμνον τῇ Ταφῇ σου, προσφέρουσι Χριστέ μου.

Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με κατὰ τὸ κρίμα τῶν ἀγαπῶντων τὸ ὄνομά σου.

Καθελὼν τοῦ ξύλου, ὁ Ἄριμαθείας, ἐν ταύφῳ σέ κηδεύει.

Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου.

Μυροφόροι ἦλθον, μῦρά σοι Χριστέ μου, κομίζουσαι προφρόνως.

Ἀνύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλαξέω τὰς ἐντολαίς σου.

Δεῦρο πᾶσα κτίσις, ὕμνος ἐξοδίους, προσοίσωμεν τῷ Κτίστῃ.

Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δούλόν σου, καὶ διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ως νεκρὸν τὸν ζῶντα, σὺν Μυροφόροις πάντες μυρίσωμεν ἐμφρόνως.

Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐπεὶ οὐκ ἐφύλαξα τὸν νόμον σου.

Γωσὴφ τρισμακάρ, κηδευσον τὸ σῶμα, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου.

Δίκαιος εἶ, Κύριε, καὶ εὐθεῖς αἱ κρίσεις σου, ὡς ἔθρεψε τὸ μάννα, ἐκίνησαν τὴν πτέρναν, κατὰ τοῦ Εὐεργέτου.

Ἐνετείλω δικαιοσύνην, τὰ μαρτύριά σου, καὶ ἀλήθειαν σφόδρα.

Οὡς ἔθρεψε τὸ μάννα, φέρουσι τῷ Σωτῆρι, χολὴν ἅμα καὶ ὄξος.

Ἐξέτηξέ με ὁ ζῆλός σου, ὅτι ἐπελάθοντο τῶν λόγων σου.

Οὗ τῆς παραφροσύνης, καὶ τῆς Χριστοκτονίας, τῆς τῶν προφητοκτόνων!

Πεπυρωμένον τὸ λόγιόν σου σφόδρα, καὶ ὁ δούλος σου ἠγάπησεν αὐτό.

Οὗ ἀφρων ὑπηρετῆς, προδέδωκεν ὁ μύστης, τὴν ἄβυσσον σοφίας.

Νεώτερος ἐγώ εἰμι, καὶ ἐξουδενωμένος· τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Τὸν ῥύστην ὁ πωλήσας, αἰχμαλωτος κατέστη, ὁ δόλιος Ἰουδας.

Ἡ δικαιοσύνη σου, δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα,
καὶ ὁ νόμος σου ἀλήθεια.

Κατὰ τὸν Σολομῶντα, βόθρος βαθύς τὸ
στόμα, Ἑβραίων παρανόμων.

Θλίψεις καὶ ἀνάγκαι εὐροσάν με, αἱ ἐντολαί
σου μελέτη μου.

Ε'βραίων παρανόμων, ἐν σκολιαῖς πορείαις,
τρίβολοι καὶ παγίδες.

Δικαιοσύνη τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα·
συνέτισόν με, καὶ ζήσομαι.

Ιωσήφ κηδεύει, σὺν τῷ Νικοδήμῳ, νεκροπρε-
πῶς τὸν Κτίστην.

Ε'κέκραξα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου· ἐπάκουσόν μου
Κύριε, τὰ δικαιώματά σου ἐκζητήσω.

Ζωοδότα Σῶτερ, δόξα σου τῷ κράτει, τὸν
Ἄδην καθελόντι.

Ε'κέκραξά σοι, σῶσόν με, καὶ φυλάξω τὰ μαρ-
τύριά σου.

Υπτιον ὀρώσα, ἡ Πάναγνός σε Λόγε, μητρο-
πρεπῶς ἐθρήνει.

Προέφθασα ἐν αἰωρία, καὶ ἐκέκραξα εἰς τοὺς
λόγους σου.

Ο' γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτετόν μου Τέκνον,
ποῦ σου ἔδου τὸ κάλλος;

Προέφθασαν οἱ ὀφθαλμοί μου πρὸς ὄρθρον τοῦ
μελετᾶν τὰ λόγια σου.

Ορῆνον συνεκίνει, ἡ πάναγνός σου Μητήρ,
σοῦ Λόγε νεκρωθέντος.

Τῆς φωνῆς μου ἀκουσον, Κύριε, κατὰ τὸ ἔλεός
σου, κατὰ τὸ κρίμα σου ζῆσόν με.

Γύναϊα σὺν μύροις, ἤκουσι μυρίσαι, Χριστὸν
τὸ θεῖον μύρον.

Προσῆγγισαν οἱ καταδιώκοντές με ἀνομία, ἀ-
πό δὲ τοῦ νόμου σου ἐμακρύνθησαν.

Θάνατον θανάτω, σὺ θανατοῖς Θεέ μου,
θεῖά σου δυναστεία.

Ε'γγύς εἰ σὺ, Κύριε, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοί σου
ἀλήθεια.

Πεπλάνηται ὁ πλάγιος, ὁ πλανηθεὶς λυτροῦ-
ται, σοφία σῆ Θεέ μου.

Καταρχαῖς ἔγνωσαν ἐκ τῶν μαρτυρίων σου, ὅτι
εἰς τὸν αἰῶνα ἐθεμελίωσας αὐτά.

Πρὸς τὸν πυθμένα Ἄδου, κατήχθη ὁ προδό-
της, διαφθορᾶς εἰς φρέαρ.

Γ'δε τὴν ταπεινώσιν μου, καὶ ἐξελοῦ με, ὅτι
τοῦ νόμου σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Τρίβολοι καὶ παγίδες, ὁδοί τοῦ τρισαθλίου,
παράφρονος Ἰουδα.

Κρίνον τὴν κρίσιν μου, καὶ λύτρωσαί με· δια-
τὸν λόγον σου ζῆσόν με.

Συναπολοῦνται πάντες, οἱ σταυριωταί σου
Λόγε, Υἱέ Θεοῦ παντάναξ.

Μακρὰν ἀπὸ ἀμαρτωλῶν σωτηρία, ὅτι τὰ δι-
καιώματά σου οὐκ ἐξεζήτησαν.

Διαφθορᾶς εἰς φρέαρ, συναπολοῦνται πάν-
τες, οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων.

Οἱ ἀκτιμοί σοι πολλοί, Κύριε· κατὰ τὸ κρί-
μά σου ζῆσόν με.

Υἱέ Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου πλαστοργέ
μου, πῶς πάθος κατεδέξω;

Πολλοὶ οἱ ἐκδιώκοντές με, καὶ θλίβοντές με,
ἐκ τῶν μαρτυρίων σου οὐκ ἐξέκλινα.

Η' δάμαλις τὸν μόσχον, ἐν ξύλῳ κρεμασθέν-
τα, ἠλάλαζεν ὀρώσα.

Εἶδον ἀσυνετοῦντας, καὶ ἐξετηκόμην, ὅτι τὰ
λόγια σου οὐκ ἐφυλάξαντο.

Σῶμα τὸ ζωηφόρον, ὁ Ἰωσήφ κηδεύει, μετὰ
τοῦ Νικοδήμου.

Ι'δε, ὅτι τὰς ἐντολαίς σου ἠγάπησα· Κύριε, ἐν
τῷ ἐλέει σου ζῆσόν με.

Α'νέκραζεν ἡ Κόρη, θερμῶς δακρυρροοῦσα,
τὰ σπλάγγνα κεντουμένη.

Α'ρχὴ τῶν λόγων σου ἀλήθεια, καὶ εἰς τὸν αἰῶ-
να πάντα τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Ο' φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτετόν μου
Τέκνον, πῶς τάφῳ νῦν καλύπτῃ;

Α'ρχοντες κατεδίωξαν με δωρεάν, καὶ ἀπὸ τῶν
λόγων σου ἐδειλίασεν ἡ καρδιά μου.

Τὸν Ἄδᾶμ καὶ Εὐᾶν, ἐλευθερώσαι Μητὴρ,
μη θρήνει, ταῦτα πάσχω.

Α'γαλλιάσομαι ἐγὼ ἐπὶ τὰ λόγια σου, ὡς ὁ
εὐρίσκων σκύλα πολλά.

Δοξάζω σου Υἱέ μου, τὴν ἄκραν εὐσπλαγ-
χνίαν, ἧς χάριν ταῦτα πάσχεις.

Δ'δικίαν ἐμίσησα καὶ ἐβδελυξάμην, τὸν δὲ
νόμον σου ἠγάπησα.

Ο'ξος ἐποτίσθης, καὶ χολὴν Οἰκτίρμον, τὴν
παλαί λύων γεῦσον.

Ε'πτάκις τῆς ἡμέρας ἠνυσά σε ἐπὶ τὰ κρίμα-
τα τῆς δικαιοσύνης σου.

Γ'κρίῳ προσεπάγης, ὁ παλαί τὸν λαόν σου,
στύλῳ νεφέλης σκέπων.

Εἰρήνη πολλὴ τοῖς ἀγαπῶσι τὸν νόμον σου,
καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς σκάνδαλον.

Αἱ Μυροφόροι Σῶτερ, τῷ τάφῳ προσελθοῦ-
σαι, προσέφερόν σοι μύρα.

Προσεδόκων τὸ σωτήριόν σου Κύριε, καὶ ταῖς ἐντολαῖς σου ἠγάπησα.

Ανάστηθι Οἰκτίρμον, ἡμᾶς ἐκ τῶν βαρῶν ὄρων, ἐξανιστῶν τοῦ Ἄδου.

Ἐφύλαξεν ἡ ψυχὴ μου τὰ μαρτύριά σου, καὶ ἠγάπησεν αὐτὰ σφόδρα.

Ανάστα Ζωοδότα, ἡ σὲ τεκούσα Μήτηρ, δακρυρροοῦσα λέγει.

Ἐφύλαξα τὰς ἐντολαῖς σου, καὶ τὰ μαρτύριά σου, ὅτι πᾶσαι αἱ ὁδοί μου ἐναντίον σου Κύριε.

Σπεῦσον ἐξαναστῆναι, τὴν λύπην λύων Λόγε, τῆς σὲ ἀγνώως Τεκούσης.

Ἐγγισάτω ἡ δέσσις μου ἐνώπιόν σου, Κύριε, κατὰ τὸ λόγιόν σου συνέτισόν σε.

Ουράναι Δυναμίεις, ἐξέστησαν τῷ φόβῳ, νεκρόν σε καθορώσαι.

Ἐισέλθοι τὸ ἀξίωμα μου ἐνώπιόν σου, Κύριε, κατὰ τὸ λόγιόν σου ρῦσαί με.

Τοῖς πόθῳ τε καὶ φόβῳ, τὰ Πάθη σου τιμῶσι, δίδου πταισμάτων λύσιν.

Ἐξερευζονται τὰ χεῖλη μου ὕμνον, ὅταν διδάξης με τὰ δικαιώματά σου.

Οφρικτὸν καὶ ξένον, Δέαμα Θεοῦ Λόγε! πῶς γῆ σε συγκαλύπτει;

Φθέγγεται ἡ γλῶσσά μου τὰ λόγια σου, ὅτι πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου δικαιοσύνη.

Φέρων παλαί φεύγει, Σῶτερ Ἰωσήφ σε, καὶ νῦν σε ἄλλος θάπτει.

Ἐνεσθῶ ἡ χεὶρ σου τοῦ σῶσαί με, ὅτι ταῖς ἐντολαῖς σου ἠρετισάμην.

Κλαίει καὶ θρηνεῖ σε, ἡ πάναγνος σου Μητήρ, Σωτῆρ μου νεκρωθέντα.

Ἐπεπόθησα τὸ σωτήριόν σου, Κύριε, καὶ ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστίν.

Φρίττουσιν οἱ νόες, τὴν ξένην καὶ φρικτὴν σου, Ταφὴν τοῦ πάντων Κτίστου.

Ἰησεται ἡ ψυχὴ μου, καὶ αἰνέσει σε, καὶ τὰ κρίματά σου βοηθήσει μοι.

Ἐώραναν τὸν τάφον, αἱ Μυροφόροι μύρα, λίαν πρῶτῃ ἐλθοῦσαι.

Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός, ζήτησον τὸν δούλόν σου, ὅτι ταῖς ἐντολαῖς σου αὐκ ἐπελαθόμην.

Ειρήνην Ἐκκλησίᾳ, λαῷ σου σωτηρίαν, δώρησαι σῆ Ἐγέρσει.

Δόξα Πατρὶ.

Ο Τριάς Θεέ μου, Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν Κόσμον.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Ἦδεῖν τὴν τοῦ Υἱοῦ σου, Ἀνάστασιν Παρθένε, καὶ ἀξιώσον τοὺς δούλους.

Καὶ εὐθὺς τὰ Ἀναστάσιμα Εὐλογητάρια, εἰς Ἦχον πλ. α'.

Ἐν ἐκάστῳ δὲ Τροπαρίῳ λέγομεν τὸ, Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, διδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος, κατεπλάγη ὄρων σε, ἐν νεκροῖς λογισθέντα, τοῦ θανάτου δὲ Σωτῆρ, τὴν ἰσχύν καθελόντα, καὶ σὺν ἑαυτῷ τὸν Ἄδαμ ἐγείραντα, καὶ ἐξ Ἄδου πάντας ἐλευθερώσαντα.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε.

Τὶ τὰ μύρα, συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν, ὦ Μαθήτριαι κινᾶτε; ὁ ἀστράπτων ἐν τῷ τάφῳ Ἀγγελος, προσεφθέγγετο ταῖς Μυροφόροις· Ἴδετε ὑμεῖς τὸν τάφον καὶ ἦσθητε· ὁ Σωτῆρ γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε.

Λίαν πρῶτῃ, Μυροφόροι ἔδραμον, πρὸς τὸ μνήμα σου θρηνολογοῦσαι· ἀλλ' ἐπέστη, πρὸς αὐτάς ὁ Ἄγγελος, καὶ εἶπε· Θρήνου ὁ καιρὸς πέπαυται· μὴ κλαίετε· τὴν Ἀνάστασιν δὲ Ἀποστόλοις εἶπατε.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε.

Μυροφόροι γυναῖκες, μετὰ μύρων ἐλθοῦσαι, πρὸς τὸ μνήμα σου Σῶτερ ἐνηχοῦντο, Ἀγγέλου τρανωῶς, πρὸς αὐτάς φθεγγομένου· Τί μετὰ νεκρῶν, τὸν ζῶντα λογιζέσθε; ὡς Θεὸς γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Δόξα. Τριαδικόν.

Προσκυνοῦμεν Πατέρα, καὶ τὸν τούτου Υἱόν τε, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα· τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, σὺν τοῖς Σεραφίμ, κράζοντες τὸ, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ Κύριε.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Ζωοδότην τεκούσα, ἐλυτρώσω Παρθένε, τὸν Ἄδαμ ἁμαρτίας· χαρμονὴν δὲ τῇ Εὐᾶ, ἀντὶ λύπης παρέσχες· ρεύσαντα ζωῆς, ἴθυνε πρὸ ταύτην δὲ, ὁ ἐκ σου σαρκωθείς Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα. Δόξα σοι ὁ Θεός.

Ἐκ γ'.

Συναπτὴ μικρὰ, καὶ ἡ Ἐκφώνησις.

Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Σινδὸν καθαρᾷ, καὶ ἀρώμασι θείαις, τὸ Σῶμα τὸ σεπτὸν, ἐξαιτήσας Πιλάτῳ, μυρίζει καὶ τίθησιν, Ἰωσήφ καινῷ μνήματι· ὅθεν ἄρθραιοι, αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ἀνεβόησαν· Δείξον ἡμῖν ὡς προεῖπας, Χριστὲ τὴν Ἀνάστασιν.

Δόξα.

Δείξον ἡμῖν ὡς προεῖπας, Χριστὲ Ἀνάστασιν.

Καὶ νῦν. Ἔτερον ὅμοιον.

Εξέστησαν χοροὶ, τῶν Ἀγγέλων ὁρῶντες, τὸν ἐν τοῖς τοῦ Πατρὸς, καθεζόμενον κλίποις, πῶς τάφῳ κατατίθεται, ὡς νεκρὸς ὁ ἀθάνατος· ὃν τὰ τάγματα, τὰ τῶν Ἀγγέλων κυκλοῦσι· καὶ δοξάζουσι, σὺν τοῖς νεκροῖς ἐν τῷ Ἄδῃ, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον.

Μετὰ ταῦτα γίνεται ἀνάγνωσις εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον. Τῇ ἐπαύριον, ἣτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευὴν. Εἶτα τὸν Ν'. καὶ τὸν ἐπόμενον Κανόνα, ψάλλοντες τῆς Εἰρμους ἀνά β'. καὶ τὰ Τροπάρια εἰς δ'. καὶ αὐθις ἔσχατον Καταβασίας τοὺς αὐτοὺς Εἰρμούς.

Ἔστι δὲ οὗτος ὁ Κανὼν, ἡ μὲν α'. γ'. δ'. καὶ ε'. Ὠδὴ, ποίημα Μάρκου Μοναχοῦ ἐπισκόπου Ἰδροῦντος· ἡ δὲ ε'. ζ'. η'. καὶ θ'. Ὠδὴ, Κοσμᾶ τοῦ Ἀγιοπολίτου· οἱ δὲ Εἰρμοὶ εἰσι ποίημα γυναικὸς τινος Κασσίας. Ὅλος δὲ ὁ Κανὼν φέρει ἀκροστιχίδα, ἀνευ τῶν Εἰρμῶν.

Καὶ σήμερον δὲ Σάββατον
μέλπω μέγα.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**ύματι θαλάσσης, τὸν κρύψαντα παλαι,
• **Κ**διώκτην τύραννον, ὑπὸ γῆς ἐκρυψαν,
• τῶν σεσωσμένων οἱ Παῖδες· ἀλλ' ἡμεῖς ὡς
• αἱ Νεαίνιδες, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν. Ἐνδόξως
• γὰρ δεδόξασται. Τροπάρια.

Κύριε Θεέ μου, ἐξόδιον ὕμνον, καὶ ἐπιτάφιον, Ὠδὴν σοὶ ἄσομαι, τῷ τῇ ταφῇ σου ζωῆς μοι, τὰς εισόδους διαναίξαντι, καὶ θανάτῳ θάνατον, καὶ Ἄδην θανατώσαντι.

Ανω σε ἐν θρόνῳ, καὶ κάτω ἐν τάφῳ τὰ ὑπερκόσμια, καὶ ὑποχθόνια, κατανοοῦντα Σωτήρ μου, ἐδονεῖτο τῇ νεκρώσει σου· ὑπέρονον ὠραῆς γὰρ, νεκρὸς ζωαρχικώτατος.

Γνα σου τῆς δόξης, τὰ πάντα πληρώσης, καταπεφοίτηκας, ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς· ἀπὸ γὰρ σοῦ οὐκ ἐκρύβη, ἡ ὑπόστασίς μου ἢ ἐν Ἀδάμ, καὶ ταφῆς φθαρέντα με, καινοποιεῖς Φιλάνθρωπε.

Καταβασία. Κυῦματι θαλάσσης.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ν**ετὸν ἐπὶ ὑδάτων, κρεμάσαντα πᾶσαν
• τὴν γῆν ἀσχέτως, ἡ Κτίσις κατεδοῦσα,
• ἐν τῷ Κρανίῳ κρεμάμενον, δάμβει πολλῶ
• συνείχετο· Οὐκ ἐστὶν ἅγιος, πλὴν σου Κύριε,
• κραυγάζουσα.

Τροπάρια.

Σύμβολα τῆς ταφῆς σου, παρεδειξας τὰς ὁράσεις πληθύνας· νῦν δὲ τὰ κρύψαι σου, θεανδρικῶς διατρένωσας, καὶ ταῖς ἐν Ἄδῃ Δέσποτα. Οὐκ ἐστὶν ἅγιος, πλὴν σου Κύριε, κραυγάζουσιν.

Ηπλώσας τὰς παλάμας, καὶ ἤνωσας τὰ τοπρὶν διστοῦτα, καταστολῇ δὲ Σῶτερ, τῇ ἐν σινδόνι καὶ μνήματι πεπεδημένους ἔλυσας· Οὐκ ἐστὶν ἅγιος, πλὴν σου Κύριε, κραυγάζοντας.

Μνήματι καὶ σφραγίσαι, ἀχώρητε συνεχέως βουλήσει· καὶ γὰρ τὴν δυνάμιν σου, ταῖς ἐνεργείαις ἐγνώρισας, θεουργικῶς τοῖς μέλπουσιν· Οὐκ ἐστὶν ἅγιος, πλὴν σου Κύριε φιλάνθρωπε.

Καταβασία. Σετὸν ἐπὶ ὑδάτων.

Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, Γυναίξί τὴν Ἀνάστασιν. Σε δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καταδαιρέτην· σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, προ-
• **Τ**ορῶν Ἀββακούμ ἐξεστηκῶς ἐβόα· Σὺ
• δυναστῶν διεκόφας, κράτος Ἀγαθῆ, ὀμνῶν
• τοῖς ἐν Ἄδῃ, ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Εβδόμην σήμερον ἡγίασας, ἦν εὐλόγησας πρὶν, καταπαύσει τῶν ἔργων· παράγεις γὰρ τὰ σύμπαντα, καὶ καινοποιεῖς, σαββατίζων Σωτήρ μου, καὶ ἀνακτωίμενος.

Ρωμαλαιότητι τοῦ κρείττονος, ἐννικίωσας τὸς σου, τῆς σαρκὸς ἢ ψυχῆς σου, δεήρηται, σπαράττουσα, ἄμφω γὰρ δεσμοῦς, τοῦ θανάτου καὶ Ἄδου, Λόγε τῷ κράτει σου.

Ο Ἄδης Λόγε συναντήσας σοι, ἐπικράνηθι βροτὸν ὁρῶν τεθεωμένον, κατασττικτον τοῖς μώλωψι, καὶ πανσθενουργόν, τῷ φρικτῷ τῆς μόρφῆς δὲ, διαπεφώνηκε.

Καταβασία. Σετὸν ἐπὶ ὑδάτων.

Ῥηθὴ ε΄. Ὁ Εἰρημός.

- **Θ**εοφανείας σου Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς
- συμπαθῶς γενομένης, Ἡσαΐας φῶς ἰδὼν
- ἀνέσπερον, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίσας ἐκραύγαζεν·
- Ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ, καὶ ἐγερθήσονται
- οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ γῇ
- ἀγαλλιάσονται.

Τροπάρια.

Νεοποιεῖς τοὺς γηγενεῖς, ὁ πλαστουργὸς
χοϊκὸς χρηματίσας, καὶ σινδῶν καὶ τά-
φος ὑπεμφαίνουσι, τὸ συνόν σοι Λόγε μυστή-
ριον· ὁ εὐσχήμων γὰρ βουλευτῆς, τὴν τῆ σὲ
φύσαντος βουλήν σχηματίζει, ἐν σοὶ μεγαλο-
πρεπῶς καινοποιούντός με.

Διὰ θανάτου τὸ θνητόν, διὰ ταφῆς τὸ
φθαρτὸν μεταβάλλεις· ἀφθαρτίζεις γὰρ
θεοπρεπέστατα, ἀπαθανατίζων τὸ πρόσλημ-
μα· ἡ γὰρ σὰρξ σου διαφθοράν οὐκ εἶδε Δέ-
σποτα, οὐδὲ ἡ ψυχὴ σου εἰς Ἄδου, ξενοπρεπῶς
ἐγκαταλείπεται.

Εξ ἀλοχεύτου προελθὼν, καὶ λογχευθεὶς τὴν
πλευράν Πλαστουργέμου, ἐξ αὐτῆς εἰρ-
γάσω τὴν ἀνάπλασιν, τὴν τῆς Εὐᾶς Ἀδάμ
γενόμενος, ἀφυπνώσας ὑπερφυῶς, ὕπνον φυσι-
ζων, καὶ ζωὴν ἐγειράς ἐξ ὕπνου, καὶ τῆς φθο-
ρᾶς ὡς παντοδύναμος.

Καταβασία. Θεοφανείας σου Χριστέ.

Ῥηθὴ ς΄. Ὁ Εἰρημός.

- **Σ**υνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη, στέρνοις
- κητώσις Ἰωνᾶς· σοὺ γὰρ τὸν τύπον φέ-
ρων, τοῦ παθόντος καὶ ταφῆ δοθέντος, ὡς
- ἐκ θαλάμου, τοῦ θνητὸς ἀνέθορε, προσεφώνει
- δὲ τῇ κουστωδίᾳ· Οἱ φυλασσόμενοι μάταια
- καὶ ψευδῆ, ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατελίπετε.

Τροπάρια.

Ανηρέθης, ἀλλ' οὐ διηρέθης, Λόγε ἡς μετέ-
σχες σαρκός· εἰ γὰρ καὶ λέλυται σου, ὁ
ναὸς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλὰ καὶ οὕτω
μία ἦν ὑπόστασις, τῆς Θεότητος καὶ τῆς σαρ-
κός σου· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ εἰς ὑπάρχεις Υἱὸς,
Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Βροτοκτόνον, ἀλλ' οὐ θεοκτόνον, ἔφου τὸ
πταῖσμα τοῦ Ἀδάμ· εἰ γὰρ καὶ πέπονθέ
σου, τῆς σαρκὸς ἢ χοϊκῆ οὐσία, ἀλλ' ἡ Θεότης
ἀπαθῆς διέμεινε· τὸ φθαρτὸν δὲ σου πρὸς ἀ-
φθαρσίαν μετεσοιχειώσας, καὶ ἀφθάρτου ζωῆς,
ἔδειξας πηγὴν ἐξ ἀναστάσεως.

Βασιλεύει, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει, Ἄδης τοῦ γέ-
νους τῶν βροτῶν· σὺ γὰρ τεθεὶς ἐν τά-
φῳ, Κραταεὶ ζωαρχικῇ παλάμῃ, τὰ τοῦ θά-

νάτου, κλειῖθρα διεσπάραξας, καὶ ἐκήρυξας τοῖς
ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖ καθεύδουσι, λύτρωσιν ἀψευδῆ,
Σῶτερ γεγωνὸς νεκρῶν πρωτότοκος.

Καταβασία. Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄.

Τὴν ἄβυσσον ὁ κλείσας, νεκρὸς ὁράται· καὶ
σμύρνη καὶ σινδὼν ἐνειλημμένος, ἐν μνη-
μείῳ κατατίθεται, ὡς θνητὸς ὁ ἀθάνατος.
Γυναῖκες δὲ αὐτὸν ἤλθον μυρίσαι, κλαίουσαι
πικρῶς καὶ ἐκβοῶσαι· Τοῦτο Σάββατόν ἐστι
τὸ ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀφυπνώ-
σας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Ὁ Οἶκος.

Ο' συνέχων τὰ πάντα ἐπὶ σταυροῦ ἀνυψώ-
θη, καὶ θρηνεῖ πᾶσα ἡ Κτίσις· τοῦτον
βλέπουσα κρεμάμενον γυμνὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου,
ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, καὶ τὸ φέγγος
οἱ ἀστέρες ἀπεβάλλοντο· ἡ γῆ δὲ σὺν πολλῶ
τῷ φόβῳ συνεκλονεῖτο· ἡ θάλασσα ἔφυγε, καὶ
αἱ πέτραι διερρήγγυντο· μνημεῖα δὲ πολλὰ ἠ-
νεώχθησαν, καὶ σώματα ἠγέρθησαν ἀγίων Ἀν-
δρῶν· Ἄδης κάτω στεναρίζει· καὶ Ἰουδαῖοι σκέ-
πτονται συκοφαντῆσαι Χριστὸν τὴν Ἀνάστασιν·
τὰ δὲ Γύναια κράζουσι· Τοῦτο Σάββατόν ἐστι
τὸ ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀφυπνώσας,
ἀναστήσεται τριήμερος.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῷ ἀγίῳ καὶ μεγάλῳ Σαββάτῳ, τὴν θεόσω-
μον Ταφὴν, καὶ τὴν εἰς Ἄδου Κάθοδον τοῦ
Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐορ-
τάζομεν, δι' ᾧ τῆς φθορᾶς τὸ ἡμέτερον γένος
ἀνακληθὲν, πρὸ αἰωνίαν ζωὴν μεταβέβηκε.

Στίχοι.

Μάτην φυλάττεις τὸν τάφον, κουστωδία·
οὐ γὰρ καθεξεί τιμῶς αὐτοζωῖαν.

Πασῶν τῶν ἡμερῶν αἱ ἅγαι Τεσσαρακοσταὶ ὑπερφέρου-
ρουσι· τούτων δὲ πάλιν, ἡ ἀγία αὕτη καὶ μεγάλη Τεσ-
σαρακοστή· ταύτης δὲ μείζων, ἡ μεγάλη Ἑβδομάς· καὶ
τῆς μεγάλης Ἑβδομάδος πάλιν, τοῦτο τὸ μέγα καὶ ἅγιον
Σάββατον. Λέγεται δὲ μεγάλη Ἑβδομάς, οὐχ ὅτι μεί-
ζονές εἰσιν αἱ ἡμέραι αὗται, ἢ αἱ ὥραι, ἀλλ' ὅτι τὰ με-
γάλα καὶ ὑπερφυτῆ τεράστια, καὶ ἐξάίσια τοῦ Σωτῆρος
ἡμῶν ἔργα, ἐν ταύτῃ ἐπράχθησαν, καὶ μάλιστα σήμερον.
Ὡς γὰρ ἐπὶ τῇ πρώτῃ κοσμογενείᾳ, πᾶν ἔργον διαπρα-
ξάμενος ὁ Θεός, καὶ ὕστερον τὸ κυριώτατον κατὰ τὴν
ἔκτην πλάσας τὸν ἄνθρωπον, τῇ ἐβδόμῃ κατέπαυσεν ἀπὸ
πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, καὶ ἡγίασεν αὐτήν, Σάββατον
ὀνομάσας, ὃ δὴ κατάπαυσις ἐρμηνεύεται· οὕτω καὶ ἐν

τῆ τοῦ νοητοῦ Κόσμου ἐργασία, ἀρίστως ἅπαντα ἐργασάμενος, καὶ κατὰ τὴν ἔκτην ἀναπλάσας αὐτὸς τὸν φθαρῖντα ἄνθρωπον, καὶ ἀνακαινίσας διὰ τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, καὶ Θανάτου, κατὰ τὴν παροῦσαν πάλιν ἐδδόμην κατέπαυσε τὴν τελείαν τῶν ἔργων καταπαύσειν, τὸν φυσίζων ὑπνώσας ὕπνου καὶ σωτήριον. Κατῆι μὲν οὖν ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος μετὰ σαρκὸς ἐν τῷ τάφῳ· κάτεισι δὲ καὶ εἰς Ἄδην μετὰ τῆς ἀκηράτου αὐτοῦ καὶ Δείας ψυχῆς, διαιρεθείσης τῷ Θανάτῳ τοῦ σώματος· ἦν καὶ εἰς χεῖρας παρέθετο τοῦ Πατρὸς, ὃ καὶ τὸ ἴδιον αἷμα προσήνεγκεν οὐκ αἰτησαμένῳ, λύτρον ἡμῶν γενόμενον· οὐ γὰρ δὴ ἐν Ἄδου, ὡς αἱ τῶν ἄλλων Ἁγίων ψυχαὶ κατεσχίσθη καὶ ἡ τοῦ Κυρίου ψυχὴ· πῶς γὰρ; μηδὲν τῆς προγονικῆς ἐπαγομένη ἀρᾶς ὡσπερ ἐκείναι; Ἄλλ' οὐδὲ τὸ αἷμα ὃ ἐχθρὸς ἡμῶν Διάβολος ἔβαλε, κἄν ἡμᾶς κατείχε, δι' οὗ ἠγοράσθημεν· πῶς γὰρ, εἰμὴ μόνον παρὰ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸν Θεὸν αὐτὸν ὃ ληστής Διάβολος λαβεῖν εἴχε; Πλὴν σωματικῶς, καὶ μετὰ τῆς Θεότητος ἐνώκησε τῷ τάφῳ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἄκρως τῆ σαρκὶ ἐνωθείσης. Συνῆν δὲ τῷ Ληστῇ καὶ ἐν Παραδείσῳ, καὶ ἐν Ἄδῃ ὑπῆρχεν, ὡς εἴρηται, μετὰ τῆς τεθεωμένης αὐτοῦ ψυχῆς· ὑπερφῶς δὲ καὶ μετὰ τοῦ Πατρὸς ἦν, καὶ τοῦ Πνεύματος συνεδριάζων, οἷα Θεὸς ἀπερίγραπτος. Ἀπανταχοῦ δὲ παρῆν, μηδὲν τι τῆς Θεότητος ἐν τῷ τάφῳ πασχούσης, ὡσπερ οὐδὲ ἐν τῷ Σταυρῷ· καὶ φθορὰν μὲν τὸ Κυριακὸν Σῶμα ὑπέστη, ἥτις ἐστὶ διάζευξις ψυχῆς ἀπὸ σώματος· διαφθορὰν δὲ, ἥτοι διάλυσιν σαρκὸς, καὶ μελῶν τελείαν ἀφάνισιν, οὐδαμῶς. Ἄλλ' ὁ μὲν Ἰωσήφ, τὸ ἅγιον Σῶμα τοῦ Κυρίου καταγαγὼν, ἐν μνήματι καινῷ θάπτει, καὶ πλησίον τῶν Ἰουδαίων ἐν κήπῳ, λίθον μέγαν σφόδρα πρὸς τῆ εἰσόδῳ τοῦ μνήματος θέμενος. Οἷγε μὴν Ἰουδαῖοι, κατὰ τὴν Παρασκευὴν προσιόντες, λέγουσι τῷ Πιλάτῳ· Κύριε, μεμνήμεθα, ὡς ὁ πλάνος ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι ἔζη, ὡς μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι. Δοκεῖ οὖν ἡμῖν καλὸν εἶναι, τῇ σῇ ἐξουσίᾳ, κελύσαι στρατιὰν ἀσφαλίσασθαι τὸν τάφον. Εἰ οὖν πλάνος, τί τῶν ῥημάτων φροντίζετε, ὅτι ἔζη; ὅτι ὁμολογουμένως ἀπέθανε. Πότε δὲ εἶπεν, ἐγείρομαι; Ἰσως ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν Ἰωανῆ παραδείγματος συνῆγον αὐτό. Πάντως δὲ ἀγνώμονες, εἰ ἀσφαλισθῆσεται ὁ τάφος, οὐ κλαπήσεται. Ὡ πῶς οἱ ἀγνώμονες, ὅσα ὑπὲρ αὐτῶν ἐποίουν, κατ' αὐτῶν πράττοντες οὐκ ἐγίνωσκον! Τοῦ δὲ Πιλάτου κελύσαντος, αὐτοὶ μετὰ στρατιωτικοῦ τάγματος, καὶ ἀκριβοῦς τῆς σφραγίδος, κατησφάλισαν τὸν τάφον· καὶ τοῦτο, ἵνα μὴ, ἀλλοτρίας οὐσης τῆς φυλακῆς καὶ τῆς σφραγίδος, ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου διαβῆλλοιτο. Ἄλλ' ὁ Ἄδης ἀπ' ἄρτι συστρέφεται, καὶ ἰλιγγιᾷ, στερότερας τῆς δυνάμεως αἰσθανόμενος· συνεξεμίσει τοιγαροῦν μετ' ὀλίγον διὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀδίκου καταπόσεως, τοῦ στερότατου καὶ ἀκρογωνιαίου λίθου· καὶ οὐς ἀπ' αἰῶνος παρέθετο τῇ γαστρὶ, κατὰβρωμα ποιησάμενος.

Τῆ ἀνεκφράστῳ σου συγκαταβάσει, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

• Ἄφραστον θαῦμα! ὃ ἐν καμίνῳ βυσσάμενος,
• Ἄνος, τοὺς ὀσίους Παῖδας ἐκ φλογός,
• ἐν τάφῳ νεκρός, ἄπνους κατατίθεται, εἰς
• σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδόντων· Λυτρωτά,
• ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάρια.

Λυτρωτά Ἄδης, ἐν τῇ καρδίᾳ δεξαίμενος, τὸν τρωθέντα λόγῃ τὴν πλευράν, καὶ σθένει πυρὶ θείῳ δαπανώμενος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁλβιος τάφος! ἐν ἑαυτῷ γὰρ δεξαίμενος, ὡς ὑπνοῦντα τὸν Δημιουργόν, ζωῆς θησαυρός, θεῖος ἀναδέδεικται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νόμῳ θανόντων, τὴν ἐν τῷ τάφῳ κατάθεσιν, ἢ τῶν ὄλων δέχεται ζωὴ, καὶ τοῦτον πηγὴ, δείκνυσιν ἐγέρσεως, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μία ὑπῆρχεν, ἢ ἐν τῷ Ἄδῃ ἀχώριστος, καὶ ἐν τάφῳ, καὶ ἐν τῇ Ἐδέμ, Θεότης Χριστοῦ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Ἄφραστον θαῦμα.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

• Ἐκστηθι φρίττων οὐρανέ, καὶ σαλευθή-
• τωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ
• ἐν νεκροῖς λογίζεται, ὃ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν,
• καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται· ὃν Παῖδες
• εὐλογεῖτε, Ἰερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦ-
• τε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Λέλυται ἄχραντος ναὸς, τὴν πεπτωκυῖαν δὲ συναρίστησι σκηνήν· Ἄδαμ γὰρ τῷ προτέρῳ δεύτερος, ὃ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, κατήλθε μέχρις Ἄδης ταμείων· ὃν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἰερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰέπαυται τόλμα Μαθητῶν, Ἀριμαθαίας δὲ ἀριστεύει Ἰωσήφ· νεκρὸν γὰρ καὶ γυμνὸν θεώμενος, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, αἰτεῖται, καὶ κηδεύει κραυγάζων· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἰερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν! ὡ ἀγαθότητος! ὡ ἀφράστου ἀνοχῆς! ἐκὼν γὰρ ὑπὸ γῆς σφραγίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ πλάνοσθε Θεὸς συκοφαντεῖται· ὄν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Καταβασία. Ἐκστηθὶ φρίττων οὐρανέ.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- **Μ**ὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ, καθορῶσα ἐν τάφῳ, ὃν ἐν γαστρὶ ἄνευ σποράς, συν-
- ἔλαβες Υἱόν· ἀναστήσομαι γὰρ καὶ δοξασθήσομαι, καὶ ὑψώσω ἐν δόξῃ, ἀπαύστως ὡς Θεός,
- τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σὲ μεγαλύνοντας.

Τροπάρια.

Επὶ τῷ ξένῳ σου τόκῳ, τὰς οὐδύνας φυγοῦσα, ὑπερφυῶς ἐμακαρίστην, ἀναρχε Υἱέ· νῦν δέ σε Θεέ μου, ἄπνουν ὀρῶσα νεκρὸν, τῆ ῥομφαίᾳ τῆς λύπης, σπαράττομαι δεινῶς· ἀλλ' ἀνάστηθι, ὅπως μεγαλυθῆσωμαι.

Κἡμε καλύπτει ἐκόντα, ἀλλὰ φρίττουσιν Ἄδου, οἱ πυλωροὶ, ἡμφισμένον, βλέποντες βολήν, ἡμαγμένην Μῆτερ, τῆς ἐκδικήσεως· τὴν ἐχθρὸν ἐν Σταυρῷ γὰρ, πατάξας ὡς Θεός, ἀναστήσομαι αὐθις καὶ μεγαλύνω σε.

Αγαλλιάσθω ἡ Κτίσις· εὐφραίνεσθωσαν πάντες οἱ γηγενεῖς· ὁ γὰρ ἐχθρὸς ἐσκυλευταὶ Ἄδης· μετὰ μύρων Γυναῖκες προσυπαντάτωσαν· τὸν Ἀδάμ σὺν τῇ Εὐᾷ, λυτροῦμαι παγγενῆ· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐξαναστήσομαι.

Καταβασία. Μὴ ἐποδύρου με Μῆτερ.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β΄.

Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τοῦτο λέγεται ἐκ γ΄. μόνον, καὶ οὐδὲν ἄλλο. Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. δ΄. καὶ ψάλλομεν ταῦτα τὰ Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος β΄.

Σήμερον συνέχει τάφος, τὸν συνέχοντα παλάμη τὴν Κτίσιν· καλύπτει λίθος, τὸν καλύψαντα ἀρετῇ τῆς οὐρανοῦς· ὑπνοῖ ἡ ζωὴ, καὶ Ἄδης τρέμει, καὶ Ἀδάμ τῶν δεσμῶν ἀπολύεται. Δόξα τῇ σῇ Οἰκονομίᾳ, δι' ἧς τελέσας πάντα σαββατισμὸν αἰώνιον, ἐδωρήσω ἡμῖν, τὴν παναγίαν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν.

Ὁ αὐτός.

Τί τὸ ὀρώμενον θάμα; τίς ἡ παροῦσα καταπάυσις; ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, τὴν διὰ πάθους τελέσας οἰκονομίαν, ἐν τάφῳ σαββατίζει, καινὸν ἡμῖν παρέχων σαββατισμόν.

Αὐτῷ βοήσωμεν· Ἀνάστα ὁ Θεὸς κρίνων τὴν γῆν, ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β΄.

Δεῦτε ἴδωμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἐν τάφῳ κειμένην, ἵνα τοὺς ἐν τάφοις κειμένους ζωοποιήσῃ· δεῦτε σήμερον, τὸν ἐξ Ἰουδα ὑπνούντα θεώμενοι, προφητικῶς αὐτῷ ἐκβοήσωμεν· Ἀναπεσῶν κεκοίμησαι ὡς λέων· τίς ἐγερεῖ σε Βασιλεῦ; ἀλλ' ἀνάστηθι αὐτοξουσίως, ὁ δούς ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἐκουσίως· Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος πλ. β΄.

Ἡτήσατο Ἰωσήφ, τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προσελθεῖν· ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Τὴν σήμερον μυστικῶς, ὁ μέγας Μωϋσῆς προδιετυποῦτο λέγων· Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεός, τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ εὐλογημένον Σάββατον, αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα· ἐν ἧ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας, τῆ σαρκὶ σαββατίσας· καὶ εἰς ὃ ἦν, πάλιν ἐπανεληθὼν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη.

Ὁ δὲ Ἱερεὺς ἀλλάσσει ὅλην τὴν ἱερατικὴν στολήν, καὶ ψαλλομένου τοῦ Τρισαγίου, εἰσοδεύει μετὰ τοῦ ἀγίου Εὐαγγελίου.

Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τούτου, λέγει·

Πρόσχωμεν. Εἰρήνη πᾶσι. Σοφία.

Καὶ ἡμεῖς τὸ Τροπάριον, ἀπαξ.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθαρᾶ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Ἔϊτα τὸ Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος β΄.

Ο συνέχων τὰ πέρατα, τάφῳ συσχεθῆναι κατεδέξω Χριστέ, ἵνα τῆς τοῦ Ἄδου καταπτώσεως, λυτρώσης τὸ ἀνθρώπινον, καὶ ἀθανατίσας, ζωώσης ἡμᾶς, ὡς Θεὸς ἀθάνατος.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Ἀνάστα, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τοῖς ὠσίν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΑΖ'. 1.

Ε'γένετο ἐπ' ἐμέ χεὶρ Κυρίου, καὶ ἐξήγαγέ με ἐν πνεύματι Κυρίου, καὶ ἔθηκέ με ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου· καὶ τοῦτο ἦν μεσὸν ὀστέων ἀνθρωπίνων· καὶ περιήγαγέ με ἐπ' αὐτά, κύκλωθεν κύκλῳ· καὶ ἰδοὺ πολλὰ σφόδρα ἐπὶ προσώπῳ τοῦ πεδίου, καὶ ἰδοὺ ξηρά σφόδρα. Καὶ εἶπε πρὸς με· Υἱὲ ἀνθρώπου, εἰ ζήσεται τὰ ὀστέα ταῦτα; καὶ εἶπα· Κύριε, Κύριε, σὺ ἐπίστασαι ταῦτα. Καὶ εἶπε πρὸς με· Προφήτευσον ἐπὶ τὰ ὀστέα ταῦτα, καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς· Τα ὀστέα τα ξηρά, ἀκούσατε λόγον Κυρίου· τὰδε λέγει Κύριος τοῖς ὀστέοις τούτοις· Ἴδου ἐγὼ φέρω εἰς ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς, καὶ δώσω εἰς ὑμᾶς νεῦρα, καὶ ἀνάξω εἰς ὑμᾶς σάρκας, καὶ ἐκτενώ ἐφ' ὑμᾶς δέρμα, καὶ δώσω πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε, καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος. Καὶ προσεφίτησα, καθὼς ἐνετείλατό μοι Κύριος. Καὶ ἐγένετο φωνὴ ἐν τῷ ἐμῷ προφητεῦσαι· καὶ ἰδὲ σεισμός· καὶ προσήγαγε τὰ ὀστέα, ἑκάτερον πρὸς τὴν ἀρμονίαν αὐτοῦ. Καὶ εἶδον· καὶ ἰδοὺ ἐπ' αὐτά νεῦρα καὶ σάρκες ἐφύοντο, καὶ ἀνέβαινον ἐπ' αὐτά δέρμα ἐπάνω· καὶ πνεῦμα ἐκ ἦν ἐν αὐτοῖς. Καὶ εἶπε πρὸς με· Προφήτευσον, ἐπὶ τὸ πνεῦμα, υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον, καὶ εἶπέ τῷ πνεύματι· Τὰδε λέγει Κύριος Κύριος· Ἐκ τῶν τεσσάρων πνευμάτων ἐλθέ, καὶ ἐμφύσησον εἰς τοὺς νεκροὺς τούτους, καὶ ζησαύωσαν. Καὶ προσεφίτησα, καθ' ὃ, τι ἐνετείλατό μοι· καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα, καὶ ἔζησαν, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, συναγωγὴ πολλὴ σφόδρα. Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς με, λέγων· Υἱὲ ἀνθρώπου, τὰ ὀστέα ταῦτα, πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ ἐστίν· αὐτοὶ λέγουσι· Ξηρά γέγονε τὰ ὀστέα ἡμῶν, ἀπώλωλεν ἡ ἐλπίς ἡμῶν, διαπεφωνήκαμεν. Διὰ τοῦτο προφήτευσον, καὶ εἶπέ πρὸς αὐτούς· Τὰδε λέγει Κύριος Κύριος· Ἴδου ἐγὼ ἀνοίγω τὰ μνήματα ὑμῶν, καὶ ἀνάξω ὑμᾶς ἐκ τῶν μνημάτων ὑμῶν, καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ· καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος, ἐν τῷ ἀνοῖξαι με τοὺς τάφους ὑμῶν, τοῦ ἀναγαγεῖν με ἐκ τῶν τάφων τὸν λαόν μου. Καὶ δώσω πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε, καὶ θήσομαι ὑμᾶς ἐπὶ τὴν γῆν ὑμῶν, καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ Κύριος· ἐλάλησα, καὶ ποιήσω, λέγει Κύριος Κύριος.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὄλῃ καρδίᾳ μου.

Πρὸς Κορινθίους α'. Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 6.

Α'δελφοί, μικρὰ ζύμη ὄλον τὸ φύραμα ζυμᾶ. Ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ἦτε νέον φύραμα, καθὼς ἐσε ἄζυμοι· καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη, Χριστός. Ὡστε ἐορτάζωμεν, μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εὐκταρείας καὶ ἀληθείας. (Πρὸς Γαλατ. Κεφ. Γ'. 13). Χριστὸς γὰρ ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρτας τοῦ νόμου, γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρτα. Γέγραπται γάρ· Ἐπικατάρτατος πᾶς ὁ κρεμιάμενος ἐπὶ ξύλου· ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραάμ γενῆται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πνεύματος λάβωμεν διὰ πίστεως.

Ἄλληλεῖα. Ἦχος πλ. α'.

Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλείπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον.

Τῆ ἐπαύριον, ἧτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευὴν. Τέλος. Σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κοστωδίας.

Ἐκτενής. Εἴπωμεν πάντες· Πληρώσωμεν τὴν ἐωθινήν, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς συνήθως.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

Ἡ πρώτη Ὄρα, ὡσαύτως καὶ αἱ λοιπαὶ Λιταί, ψάλλονται ἐν τῷ Νάρθηκι,

Τῷ ἉΓΙῳ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛῳ ΣΑΒΒΑΤῳ,
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Περὶ ὥραν δεκάτην τῆς ἡμέρας σημαίνει. Ὁ δὲ Ἱερεὺς ἀλλάσσει στολὴν λευκὴν· καὶ εὐλογέσαντος αὐτοῦ μετὰ τὸν Προοιμιακόν, γίνεται συναπτὴ μεγάλη παρὰ τῷ Διακόνῳ. Εἶτα τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν δὲ Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ' καὶ Ἰδιόμελα τῆς ἡμέρας γ', δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος α'.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχαίς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεσιν ἁμάρ-

τιῶν, ὅτι μόνος εἶ ὁ δεῖξας, ἐν Κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτὴν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, τὸν Κόσμον λυτρωσάμενος.

Κύριε Πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἠλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν· Κύριε δόξα σοι.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ὁ Ἄδης στένων βοᾷ· Συνέφερε μοι, εἰ τὸν ἐκ Μαρίας γεννηθέντα, μὴ ὑπεδέξαμην· ἐλθὼν γὰρ ἐπ' ἐμέ, τὸ κράτος μου ἔλυσε· πύλας χαλκᾶς συνέτριψε· ψυχὰς αἷς κατείχον τοπρίν, Θεὸς ὢν ἀνέστησε. Δόξα Κύριε τῷ Σταυρῷ σου, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου. Δίς.

Σήμερον ὁ Ἄδης στένων βοᾷ· Κατελύθη μου ἡ ἐξουσία· ἐδέξαμην θνητὸν, ὡσπερ ἕνα τῶν θανέντων· τοῦτον δὲ κατέχειν ὅλως οὐκ ἰσχύω, ἀλλ' ἀποκῶ μετὰ τούτου, ὢν ἐβασίλευον· ἐγὼ εἶχον τοὺς νεκροὺς ἀπ' αἰῶνας, ἀλλὰ αὐτὸς ἰδοὺ πάντας ἐγείρει. Δόξα Κύριε τῷ Σταυρῷ σου, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου.

Σήμερον ὁ Ἄδης στένων βοᾷ· Κατεπόθη μου τὸ κράτος· ὁ Ποιμὴν ἐσταυρώθη, καὶ τὸν Ἀδαμ ἀνέστησεν· ὢν περ ἐβασίλευον ἐστέρημαι, καὶ οὐς κατέπιον ἰσχύσας, πάντας ἐξήμεσα· ἐκένωσε τοὺς τάφους ὁ σταυρωθεὶς· οὐκ ἰσχύει τοῦ θανάτου τὸ κράτος. Δόξα Κύριε τῷ Σταυρῷ σου, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν σήμερον μυστικῶς, ὁ μέγας Μωϋσῆς προδιετυποῦτο λέγων· Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεός, τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ εὐλογημένον Σάββατον, αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα· ἐν ἣ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οικονομίας, τῇ σαρκὶ σαββατίσας· καὶ εἰς ὃ ἦν, πάλιν ἐπανελθὼν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος α'.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρείσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν,

τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη, οὐρανόσ και ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη τὸ μεσότοιχον τῆς ἐχθρας καθελούσα, εἰρήνην ἀντεισήξε, καὶ τὸ βασιλείον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες τῆς Πίσεως τὴν ἀγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσεῖτω τοῖνον, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει, τοὺς ἐχθροὺς ὡς παντοδύναμος.

Εἰσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ, Φῶς ἰλαρόν, καὶ εὐθύς τὰ Ἀναγνώσμα.

Ἀνάγνωσμα Α'.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α' 1.

Εν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος, καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τῆ ὕδατος. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ὅτι καλόν· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀναμέσον τοῦ φωτός, καὶ ἀναμέσον τοῦ σκότους. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, Ἡμέραν, καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε, Νύκτα. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος· καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀναμέσον ὕδατος καὶ ὕδατος· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀναμέσον τοῦ ὕδατος, τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος, καὶ ἀναμέσον τοῦ ὕδατος, τοῦ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα, Οὐρανόν· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα δευτέρα. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Συναχθήτω τὸ ὕδωρ, τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ, εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρὰ· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ συναχθὴ τὸ ὕδωρ, τὸ ὑποκάτω τῆ οὐρανοῦ, εἰς ταῖς συναγωγὰς αὐτῶν, καὶ ὤφθη ἡ ξηρὰ. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν, Γῆν, καὶ τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε, Θαλάσσας· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος, καὶ καθ' ὁμοίότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιῶν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοίότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιῶν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν

αὐτῶ, κατὰ γένος ἐπὶ γῆς· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρῶτῃ, ἡμέρα τρίτη.

Ἀνάγνωσμα Β'.

Προφητείας Ἰσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. εἰ. 1.

Φωτίζου, φωτίζου, Ἰερουσαλήμ· ἦκει γάρ σου τὸ φῶς, καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνατέταλκεν. Ἰδοὺ σκότος καλύψει γῆν, καὶ γνόφος ἐπ' ἔθνη· ἐπὶ δὲ σὲ φανήσεται Κύριος, καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ ἐπὶ σὲ ὀφθήσεται. Καὶ πορεύονται βασιλεῖς τῷ φωτί σου, καὶ ἔθνη τῇ λαμπρότητί σου. Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ ἴδε συνηγμένα τὰ τέκνα σου· ἦκασιν πάντες οἱ υἱοὶ σου μακρόθεν, καὶ αἱ θυγατέρες σου ἐπ' ὤμων ἀρθήσονται. Τότε ὄψει, καὶ εὐφρανθήσῃ, καὶ φοβηθήσῃ, καὶ ἐκστήσῃ τῇ καρδίᾳ, ὅτι μεταβαλεῖ εἰς σὲ πλοῦτος θαλάσσης καὶ ἐθνῶν καὶ λαῶν· καὶ ἤξουσί σοι ἀγγέλαι καμηλῶν, καὶ καλύψουσί σε κάμηλοι Μαδιαμ καὶ Γαιφά· πάντες ἐκ Σαβὰ ἤξουσι, φέροντες χρυσίον, καὶ λίθον αἴσουσι, καὶ λίθον τίμιον, καὶ τὸ σωτήριον Κυρίου εὐαγγελιοῦνται. Καὶ πάντα τὰ πρόβατα Κηδαὶρ συναχθήσονται σοι, καὶ κριοὶ Ναβαιωθ ἤξουσί σοι, καὶ ἀνενεχθήσεται δεκτὰ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν μου, καὶ ὁ οἶκος τῆς προσευχῆς μου δοξασθήσεται. Τίνες οἶδε, ὡς νεφέλαι πέτανται, καὶ ὡσεὶ περιστεραιὶ σὺν νεοσσοῖς; Ἐμὲ νῆσοι ὑπέμειναν, καὶ πλοῖα θαρσεῖς ἐν πρώτοις, ἀγαγεῖν τὰ τέκνα σου μακρόθεν, καὶ τὸν ἄργυρον καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῶν μετ' αὐτῶν, καὶ διὰ τὸ ὄνομα Κυρίου τὸ ἅγιον, καὶ διὰ τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ ἐνδοξὸν εἶναι. Καὶ οἰκοδομήσουσιν ἀλλογενεῖς τὰ τεῖχη σου, καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῶν παραστήσονται σοι· διὰ γὰρ ὀργὴν μου ἐπάταξά σε, καὶ διὰ ἔλεον ἠγάπησά σε. Καὶ ἀνοιχθήσονται αἱ πύλαι σου διαπαντός, ἡμέρας καὶ νυκτός οὐ κλεισθήσονται, εἰσαγαγεῖν πρὸς σὲ δύναμιν ἐθνῶν, καὶ βασιλεῖς αὐτῶν ἀγομένους· τὰ γὰρ ἔθνη, καὶ οἱ βασιλεῖς, οἳ τινες οὐ δουλεύσουσί σοι, ἀπολοῦνται, καὶ τὰ ἔθνη ἐρημία ἐρημωθήσεται. Καὶ ἡ δόξα τοῦ Διθάου πρὸς σὲ ἤξει, ἐν κυπαρίσσῳ, καὶ πεύκῃ καὶ κέδρῳ ἅμα, δοξάσαι τὸν τόπον τὸν ἅγιόν μου· καὶ τὸν τόπον τῶν ποδῶν μου δοξάσω. Καὶ πορεύονται πρὸς σὲ δεδοκότες οἱ υἱοὶ τῶν ταπεινωσάντων σε, καὶ παροξυνάντων σε· καὶ προσκυνήσουσι τὰ ἴχνη τῶν πο-

δῶν σου πάντες, οἳ παρωξυνάν σε. Καὶ κληθήσῃ Πόλις Κυρίου, Σιών ἁγίου Ἰσραὴλ, διὰ τὸ γεγενῆσθαι σε ἐγκαταλελειμμένην, καὶ μεμισσημένην, καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθῶν· καὶ θήσω σε ἀγαλλίαμα αἰώνιον, εὐφροσύνην γενεαῖς γενεῶν· καὶ θηλάσεις γάλα ἐθνῶν, καὶ πλοῦτον βασιλέων φάγεσαι· καὶ γνώσῃ, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ σώζων σε, καὶ ἐξαιρούμενός σε ὁ Θεός Ἰσραὴλ.

Ἀνάγνωσμα Γ'.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΒ'. 1.

Εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν καὶ Ἀαρῶν ἐν γῇ Αἰγύπτου, λέγων· Ὁ μὲν οὗτος ὑμῖν ἀρχὴ μηνῶν, πρῶτος ὑμῖν ἔστιν ἐν τοῖς μηνὶ τῷ ἐνιαυτοῦ· λαλήσων πρὸς πᾶσαν συναγωγὴν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, λέγων· Τῇ δεκάτῃ τοῦ μηνὸς τούτου, λαβίτωσαν ἕκαστος πρόβατον κατ' οἴκου πατρῶν, ἕκαστος πρόβατον κατ' οἰκίαν· εἰάν δὲ ὀλιγοστοὶ ὡσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὥστε μὴ ἰκανοὺς εἶναι εἰς πρόβατον, προσλήψεται μεθ' ἑαυτὸν τὸν γείτονα τὸν πλησίον αὐτοῦ· κατὰ ἀριθμὸν ψυχῶν, ἕκαστος τὸ ἀρκοῦν αὐτῷ συναριθμηθήσεται εἰς πρόβατον· πρόβατον τέλειον, ἄρσεν, ἄμωμον, ἐνιαύσιον ἔσαι ὑμῖν ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, καὶ τῶν ἐρίφων λήψεσθαι. Καὶ ἔσται ὑμῖν διατετηρημένον ἕως τῆς τεσσαρεσκαίδεκάτης τοῦ μηνὸς τούτου. Καὶ σφάξουσιν αὐτὸ πᾶν τὸ πλῆθος τῆς συναγωγῆς υἱῶν Ἰσραὴλ πρὸς ἑσπέραν καὶ λήφονται ἀπὸ τοῦ αἵματος, καὶ θήσουσιν ἐπὶ τῶν δύο σταθμῶν, καὶ ἐπὶ τὴν φλοιάν, ἐν τοῖς οἴκοις, ἐν οἷς ἂν φαίγωσιν αὐτὸ ἐν αὐτοῖς· καὶ φαίγονται τὰ κρέα τῇ νυκτὶ ταύτῃ, ὅπτα πυρὶ, καὶ ἄζυμα ἐπὶ πικρῶν ἔδονται. Οὐκ ἔδεσθε ἀπ' αὐτῶν ὠμόν, οὐδὲ ἐψημένον ἐν ὕδατι, ἀλλ' ὅπτα πυρὶ· κεφαλὴν σὺν ταῖς ποσὶ καὶ ταῖς ἐντοσθίοις. Οὐ καταλείψετε ἀπ' αὐτῆς ἕως πρῶτῃ, καὶ ὅσταῦν οὐ συντρίψετε ἀπ' αὐτοῦ· τὰ δὲ καταλειπόμενα ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὸ πρῶτῃ, ἐν πυρὶ κατακαύσετε. Οὕτω δὲ φαίγεσθε αὐτό· αἱ ὀσφύες ὑμῶν περιεζωσμένοι, καὶ τὰ ὑποδήματα ἐν ταῖς ποσὶν ὑμῶν, καὶ αἱ βακτηριαὶ ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν, καὶ ἔδεσθε αὐτὸ μετὰ σπουδῆς· Πάσχα ἐστὶ Κυρίου.

Ἀνάγνωσμα Δ'.

Προφητείας Ἰωνᾶ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 1.

Εγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰωνᾶν, τὸν τοῦ Ἀμαθὶ, λέγων· Ἀνάστηθι, καὶ παρεύθητι

εἰς Νινευὶ τὴν πόλιν τὴν μεγάλην, καὶ κήρυξον ἐν αὐτῇ, ὅτι ἀνέβη ἡ κραυγὴ τῆς κακίας αὐτῆς πρός με. Καὶ ἀνέστη Ἰωνᾶς τοῦ φυγεῖν εἰς Θαρσεῖς ἐκ προσώπου Κυρίου· καὶ κατέβη εἰς Ἰόππην, καὶ εὔρε πλοῖον βαδίζον εἰς Θαρσεῖς, καὶ ἔδωκε τὸν ναῦλον αὐτοῦ, καὶ ἀνέβη εἰς αὐτό, τοῦ πλεῦσαι μετ' αὐτῶν εἰς Θαρσεῖς ἐκ προσώπου Κυρίου. Καὶ Κύριος ἐξήγειρε πνεῦμα μέγα εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἐγένετο κλυδων μέγας ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ τὸ πλοῖον ἐκινδύνευε τοῦ συντριβῆναι. Καὶ ἐφοβήθησαν αἱ ναυτικοὶ, καὶ ἀνεβόων ἕκαστος πρὸς τὸν Θεὸν αὐτοῦ, καὶ ἐκβολὴν ἐποίησαντο τῶν σκευῶν τῶν ἐν τῷ πλοίῳ εἰς τὴν θάλασσαν, τοῦ κουφισθῆναι ἀπ' αὐτῶν. Ἰωνᾶς δὲ κατέβη εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ πλοίου, καὶ ἐκάθευδε, καὶ ἔρεγγε. Καὶ προσῆλθε πρὸς αὐτὸν ὁ πρῶρευς, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Τί σὺ ῥέγγεις; ἀνάστα, καὶ ἐπικαλοῦ τὸν Θεόν σου, εἴπως διασώσῃ ὁ Θεὸς ἡμᾶς, καὶ οὐ μὴ ἀπολώμεθα. Καὶ εἶπεν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· Δεῦτε βάλωμεν κλήρους, καὶ ἐπιγνώμεν, τίνας ἕνεκεν ἡ κακία αὕτη ἐστὶν ἐφ' ἡμᾶς. Καὶ ἔβαλον κλήρους· καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ἰωνᾶν. Καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· Ἀπάγγειλον ἡμῖν, τίνας ἕνεκεν τὸ κακὸν τοῦτο ἐν ἡμῖν; τίς σου ἡ ἐργασία ἐστί; καὶ πόθεν ἔρχῃ; καὶ ποῦ πορεύῃ; καὶ ἐκ ποίας χώρας, καὶ ἐκ ποίου λαοῦ εἶ σὺ; Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Δοῦλος Κυρίου εἰμὶ ἐγώ, καὶ Κύριον τὸν Θεὸν τοῦ Οὐρανοῦ ἐγὼ σέβομαι, ὃς ἐποίησε τὴν θάλασσαν, καὶ τὴν ξηράν. Καὶ ἐφοβήθησαν οἱ ἄνδρες φόβον μέγαν· καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· Τί τοῦτο ἐποίησας; διότι ἔγνωσαν οἱ ἄνδρες ὅτι ἐκ προσώπου Κυρίου ἦν φεύγων, ὅτι ἀπήγγελεν αὐτοῖς· καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· Τί ποιήσωμέν σοι, καὶ κοπάσει ἡ θάλασσα ἀφ' ἡμῶν; ὅτι ἡ θάλασσα ἐπορεύετο, καὶ ἐξήγειρε μᾶλλον κλυδωνά. Καὶ εἶπεν Ἰωνᾶς πρὸς αὐτούς· Ἄρατέ με, καὶ ἐμβάλετέ με εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ κοπάσει ἡ θάλασσα ἀφ' ὑμῶν· διότι ἔγνωκα ἐγώ, ὅτι δι' ἐμὲ ὁ κλυδων ὁ μέγας οὗτος ἐφ' ὑμᾶς ἐστί. Καὶ παρεβιάζοντο οἱ ἄνδρες τοῦ ἐπιστρέψαι πρὸς τὴν γῆν, καὶ οὐκ ἠδύναντο, ὅτι ἡ θάλασσα ἐπορεύετο, καὶ ἐξήγειρετο μᾶλλον ἐπ' αὐτούς. Καὶ ἀνεβόησαν πρὸς Κύριον, καὶ εἶπον· Μηδαμῶς, Κύριε· μὴ ἀπολώμεθα ἕνεκεν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου τούτου, καὶ μὴ δῶς ἐφ' ἡμᾶς αἷμα δίκαιον· διότι σὺ, Κύριε, ὄν τρόπον ἐβούλου, πεποίησας. Καὶ ἔλαβον τὸν Ἰωνᾶν,

καὶ ἐνέβαλον αὐτόν εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἔση ἡ θάλασσα ἐκ τοῦ σαίλου αὐτῆς. Καὶ ἐφοβήθησαν οἱ ἄνδρες φόβῳ μεγάλῳ τὸν Κύριον, καὶ ἔθυσαν θυσίαν τῷ Κυρίῳ, καὶ ἠΐξαντο τὰς εὐχαῖς. Καὶ προσέταξε Κύριος κῆτει μεγάλῳ καταπιεῖν τὸν Ἰωνᾶν· καὶ ἦν Ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας, καὶ τρεῖς νύκτας. (Κεφ. Β'. 1). Καὶ προσηύξατο Ἰωνᾶς πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ, ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ κήτους, καὶ εἶπεν· Ἐβόησα ἐν θλίψει μου πρὸς Κύριον τὸν Θεόν μου, καὶ εἰσήκουσέ μου· ἐκ κοιλίας Ἄδου κραυγῆς μου, ἤκουσας φωνῆς μου. Ἀπέρριψάς με εἰς βᾶθρα καρδίας θαλάσσης, καὶ ποταμοὶ ἐκύκλωσάν με. Πάντες οἱ μετεωρισμοὶ σου, καὶ τὰ κύματά σου ἐπ' ἐμέ δῆλθον. Καὶ γὰρ εἶπον· Ἀπῶσμαι ἐξ ὀφθαλμῶν σου· ἄρα προσθήσω τοῦ ἐπιβλέψαι με πρὸς ναὸν τὸν ἁγίόν σου. Περιεχύθη μοι ὕδωρ ἕως ψυχῆς μου, ἄβυσσος ἐκύκλωτέ με ἐσχάτη· ἔδυν ἡ κεφαλὴ μου εἰς σχισμὰς ὀρέων, κατέβην εἰς γῆν, ἧς οἱ μοχλοὶ αὐτῆς κάτοχοι αἰώνιοι. Καὶ ἀναθήτω ἐκ φθορᾶς ἡ ζωῆ μου πρὸς σέ, Κύριε ὁ Θεός μου. Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὴν ψυχὴν μου, τοῦ Κυρίου ἐμνήσθην· καὶ ἔλθοι πρὸς σέ ἡ προσευχή μου πρὸς ναὸν τὸν ἁγίόν σου. Φυλασσόμενοι μάταια καὶ ψευδῆ, ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατέλιπον. Ἐγὼ δὲ μετὰ φωνῆς αἰνέσεως καὶ ἐξομολογήσεως θύσω σοι· ὅσα ἠΐξάμην, ἀποδώσω σοι εἰς σωτηρίαν μου τῷ Κυρίῳ. Καὶ προσέταξε Κύριος τῷ κῆτει· καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἰωνᾶν ἐπὶ τὴν ξηράν. (Κεφ. Γ'. 1). Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰωνᾶν ἐκ δευτέρου, λέγων· Ἀνάστηθι, καὶ πορεύθητι εἰς Νινευὶ τὴν πόλιν τὴν μεγάλην, καὶ κήρυξον ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ ῥῆμα τὸ ἔμπροσθεν, ὃ ἐγὼ ἐλάλησα πρὸς σέ. Καὶ ἀνέστη Ἰωνᾶς, καὶ ἐπορεύθη εἰς Νινευὶ, καθὰ ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος· ἡ δὲ Νινευὶ ἦν πόλις μεγάλη τῷ Θεῷ, ὡσεὶ πορείας ὁδοῦ τριῶν ἡμερῶν. Καὶ ἤρξατο Ἰωνᾶς τοῦ εἰσπορεύεσθαι εἰς τὴν πόλιν, ὡσεὶ πορείαν ἡμέρας μιᾶς· καὶ ἐκήρυξε, καὶ εἶπεν· Ἔτι τρεῖς ἡμέραι, καὶ Νινευὶ καταστραφήσεται. Καὶ ἐπίστευσαν οἱ ἄνδρες Νινευὶ τῷ Θεῷ, καὶ ἐκήρυξαν νηστείαν, καὶ ἐνεδύσαντο σάκκους ἀπὸ μεγάλου αὐτῶν ἕως μικροῦ αὐτῶν. Καὶ ἠγγισεν ὁ λόγος πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Νινευὶ, καὶ ἐξανέστη ἀπὸ τοῦ θρόνου αὐτοῦ, καὶ περιείλετο τὴν στολὴν αὐτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ περιεβάλετο σάκκον, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ σποδοῦ. Καὶ ἐκηρύχθη, καὶ ἐρρέθη ἐν τῇ Νινευὶ παρὰ τοῦ βασιλέως, καὶ

παρα τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ, λεγόντων· Οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὰ κτήνη, καὶ οἱ βόες, καὶ τὰ πρόβατα μὴ γευσάσθωσαν, μηδὲ νεμέσθωσαν, μηδὲ ὕδωρ πιέτωσαν. Καὶ περιεβαλοντο σάκκους οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὰ κτήνη, καὶ ἀνέβησαν πρὸς τὸν Θεὸν ἐκτενωῶς· καὶ ἀπέστρεψαν ἕκαστος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτῶν τῆς πονηρᾶς, καὶ ἀπὸ ἀδικίας τῆς ἐν χερσίν αὐτῶν, λέγοντες· Τίς οἶδεν εἰ μετανοήσει ὁ Θεός, καὶ παρακληθήσεται, καὶ ἀποσρέψει ἐξ ὀργῆς θυμοῦ αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀπολώμεθα; Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι ἀπέστρεψαν ἀπὸ τῶν ὁδῶν αὐτῶν τῶν πονηρῶν, καὶ μετενόησεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τῇ κακίᾳ, ἣ ἐλάλησε τῆ ποιῆσαι αὐτοῖς, καὶ ἔκ ἐποίησε. (Κεφ. Δ'. 1). Καὶ ἐλυπήθη Ἰωνᾶς λύπην μεγάλην· καὶ συνεχύθη, καὶ προσηύξατο πρὸς Κύριον, καὶ εἶπεν· ὦ Κύριε, οὐχ οὗτοι οἱ λόγοι μου, ἔτι ὄντος μου ἐν τῇ γῆ; Διὰ τοῦτο προέφθασα τῆ φυγεῖν εἰς Θαρσεῖς, διότι ἔγνων, ὅτι σὺ ἐλεήμων εἶ, καὶ οἰκτίρμων, μακροθύμος, καὶ πολυέλεος, καὶ μετανῶν ἐπὶ κακίαις. Καὶ νῦν, Δέσποτα Κύριε, λάβε τὴν ψυχὴν μου ἀπ' ἐμέ, ὅτι καλὸν τὸ ἀποθανεῖν με μᾶλλον, ἢ ζῆν με. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Ἰωνᾶν· Εἰ σφόδρα λελύπησαι σὺ; Καὶ ἐξηλθεν Ἰωνᾶς ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἐκάθισεν ἀπέναντι τῆς πόλεως, καὶ ἐποίησεν ἑαυτῷ σκηνὴν, καὶ ἐκάθητο ὑποκάτω αὐτῆς ἐν σκιά, ἕως οὗ ἐπίδη τί ἔσται τῇ πόλει. Καὶ προσέταξε Κύριος ὁ Θεὸς κολοκύνθη, καὶ ἀνέβη ὑπὲρ κεφαλῆς Ἰωνᾶ, τοῦ εἶναι ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτῆ, τῆ σκιάζειν αὐτῷ ἀπὸ τῶν κακῶν αὐτοῦ· καὶ ἐχάρη Ἰωνᾶς ἐπὶ τῇ κολοκύνθῃ χαρὰν μεγάλην. Καὶ προσέταξεν ὁ Θεὸς σκώληκι ἐωθινή τῇ ἐπαύριον, καὶ ἐπάταξε τὴν κολοκύνθη, καὶ ἐξηράνη. Καὶ ἐγένετο, ἅμα τῷ ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον, καὶ προσέταξεν ὁ Θεὸς πνεύματι καύσωνι συγκαίοντι· καὶ ἐπάταξεν ὁ ἥλιος ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἰωνᾶ· καὶ ὠλιγοψύχησε, καὶ ἀπελέγετο τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ εἶπε· Καλὸν μοι ἀποθανεῖν με, ἢ ζῆν με. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Ἰωνᾶν· Εἰ σφόδρα λελύπησαι σὺ ἐπὶ τῇ κολοκύνθῃ; Καὶ εἶπε· Σφόδρα λελύπημαι ἐγὼ ἕως θανάτου. Καὶ εἶπε Κύριος· Σὺ μὲν ἐφείσω ὑπὲρ τῆς κολοκύνθης, ὑπὲρ ἧς οὐκ ἐκακοπάθησας, οὐδὲ ἐξέθρεψας αὐτήν, ἢ ἐγεννήθη ὑπὸ νύκτα, καὶ ὑπὸ νύκτα ἀπώλετο· ἐγὼ δὲ οὐ φείσομαι ὑπὲρ Νινευῖ τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἐν ἣ κατοικοῦσι πλείους, ἢ δώδεκα μυριάδες ἀνθρώπων, οἱ τινες οὐκ ἔγνωσαν δεξιὰν αὐτῶν, ἢ ἀριστεράν αὐτῶν, καὶ κτήνη πολλά.

Ἀνάγνωσμα Ε'.

Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 40.

Παρενέβαλον οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐν Γαλγαλοῖς, καὶ ἐποίησαν τὸ Πάσχα, τῇ τεσσαρεσκαυδεκάτῃ ἡμέρᾳ τοῦ πρώτου μηνὸς ἀφ' ἐσπέρας, ἐπὶ δυσμῶν Ἰεριχώ, ἐν τῷ πέραν τοῦ Ἰορδάνου ἐν τῷ πεδίῳ· καὶ ἔφαγον ἀπὸ τοῦ σίτου τῆς γῆς, τῇ ἐπαύριον τοῦ Πάσχα, ἄζυμα καὶ νέα. Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἐξέλιπε τὸ μῆννα μετὰ τὸ βεβρωκέναι αὐτοὺς ἐκ τοῦ σίτου τῆς γῆς, καὶ οὐκέτι ὑπῆρχε τοῖς υἱαῖς Ἰσραὴλ μῆννα· ἐκαρπώσαντο δὲ τὴν χώραν τῶν Φοινίκων ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἐκείνῳ. Καὶ ἐγένετο ὡς ἦν Ἰησοῦς ἐν Ἰεριχώ, καὶ ἀναβλέψας τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδεν ἄνθρωπον ἑστηκότα ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ ἡ ῥομφαία αὐτοῦ ἐσπασμένη ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· καὶ προσελθὼν Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτῷ· Ἡμέτερος εἶ, ἢ τῶν ὑπεναντίων; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ Ἀρχιστράτηγος δυνάμεως Κυρίου, νυνὶ παραγέγονα. Καὶ Ἰησοῦς ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ προσεκύνησε, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Δέσποτα, τί προστάσσεις τῷ σῷ οἰκέτῃ; Καὶ εἶπεν ὁ Ἀρχιστράτηγος Κυρίου πρὸς Ἰησοῦν· Λύσον τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος, ἐφ' ᾧ σὺ ἑστηκας ἐπ' αὐτοῦ, ἅγιός ἐστι. Καὶ ἐποίησεν Ἰησοῦς οὕτως.

Ἀνάγνωσμα Σ'.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΓ'. 20.

Εξάραντες οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐκ Σοκχώθ, ἐστρατοπέδευσαν ἐν Ὠθώμ, παρα τὴν ἔρημον. Ὁ δὲ Θεὸς ἠγεῖτο αὐτῶν, ἡμέρας μὲν, ἐν στύλῳ νεφέλης, δεῖξαι αὐτοῖς τὴν ὁδὸν· τὴν δὲ νύκτα, ἐν στύλῳ πυρός. Τοῦ φαίνειν δὲ αὐτοῖς ἔκ ἐξέλιπεν ὁ στύλος τῆς νεφέλης, ἡμέρας καὶ ὁ στύλος τῆς πυρός, νυκτός, ἐναντίον παντός τοῦ λαοῦ. (Κεφ. ΙΔ'. 1). Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν λέγων· Λάλησον τοῖς υἱαῖς Ἰσραὴλ, καὶ ἀποσρέψαντες, στρατοπεδευσάτωσαν ἀπέναντι τῆς ἐπαύλεως, ἀναμέσον Μαγδώλου, καὶ ἀναμέσον τῆς θαλάσσης, ἐξ ἐναντίας Βεελσεπφῶν· ἐνώπιον αὐτῶν στρατοπεδεύσεις ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Καὶ ἐρεῖ Φαραὼ τῷ λαῷ αὐτοῦ· Οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ οὗτοι πλανῶνται ἐν τῇ γῇ· συγκέκλεικα γὰρ αὐτοὺς ἡ ἔρημος. Ἐγὼ δὲ σκληρυνῶ τὴν καρδίαν Φαραῶ, καὶ καταδιώ-

ξεται ὀπίσω αὐτῶν· καὶ ἐνδοξασθήσομαι ἐν Φαραῶ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ στρατιᾷ αὐτοῦ· καὶ γνώσονται πάντες οἱ Αἰγύπτιοι, ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος· καὶ ἐποίησαν οὕτω. Καὶ ἀνηγγέλη τῷ Βασιλεῖ τῶν Αἰγυπτίων, ὅτι πέφευγεν ὁ λαός· καὶ μετεστράφη ἡ καρδία Φαραῶ, καὶ τῶν Δεραπόντων αὐτοῦ ἐπὶ τὸν λαόν, καὶ εἶπον· Τί τοῦτο πεποιθήκαμεν, τοῦ ἐξαποστεῖλαι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ τοῦ μὴ δουλεύειν ἡμῖν; Ἐζευξεν οὖν Φαραῶ τὰ ἄρματα αὐτοῦ, καὶ πάντα τὸν λαόν αὐτοῦ συνήγαγε μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ ἔλαβεν ἐξακόσια ἄρματα ἐκλεπτά, καὶ πᾶσαν τὴν ἵππον τῶν Αἰγυπτίων, καὶ τριστάτας ἐπὶ πάντων. Καὶ ἐσκήρυνε Κύριος τὴν καρδίαν Φαραῶ βασιλέως Αἰγύπτου, καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ· οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐξεπορεύοντο ἐν χειρὶ ὑψηλῇ· Καὶ κατεδίωξαν οἱ Αἰγύπτιοι ὀπίσω αὐτῶν, καὶ εὖρον αὐτοὺς παραβεβληκότας παρὰ τὴν θάλασσαν· καὶ πᾶσα ἡ ἵππος, καὶ τὰ ἄρματα Φαραῶ, καὶ οἱ ἵππεῖς, καὶ ἡ στρατιὰ αὐτοῦ, ἀπέναντι τῆς ἐπαύλεως, ἐξεναντίας Βεελσεφῶν· καὶ Φαραῶ προσῆγε. Καὶ ἀναβλέψαντες οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὀρώσι· καὶ ἰδοὺ, οἱ Αἰγύπτιοι ἐστρατοπέδευσαν ὀπίσω αὐτῶν, καὶ ἐφοβήθησαν σφοδρὰ· ἀνεβόησαν δὲ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ πρὸς Κύριος, καὶ εἶπον πρὸς Μωϋσῆν· Παρὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν μνήματα ἐν Αἰγύπτῳ, ἐξήγαγες ἡμᾶς θανατῶσαι ἐν τῇ ἐρήμῳ; τί τοῦτο ἐποίησας ἡμῖν, ἐξαγαγὼν ἡμᾶς ἐξ Αἰγύπτου; οὐ τοῦτο ἦν τὸ ῥῆμα, ὃ ἐλάλησαμεν πρὸς σέ, λέγοντες· Πάρες ἡμᾶς, ὅπως δουλεύσωμεν τοῖς Αἰγυπτίοις; κρεῖσσον γὰρ ἡμᾶς δουλεύειν τοῖς Αἰγυπτίοις, ἢ ἀποθανεῖν ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ. Εἶπε δὲ Μωϋσῆς πρὸς τὸν λαόν· Θαρσεῖτε, στήτε, καὶ ὁράτε τὴν σωτηρίαν τὴν παρὰ τοῦ Κυρίου, ἣν ποιήσει ἡμῖν σήμερον· ὃν τρόπον γὰρ ἐωράκατε τοὺς Αἰγυπτίους σήμερον, οὐ προσθήσεσθε ἔτι ἰδεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον. Κύριος πολεμήσει ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ ὑμεῖς σιγήσετε. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· Τί βοᾷς πρὸς με; λαλήσον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, καὶ ἀναζευξάτωσαν· καὶ σὺ ἔπαρον τὴν ῥάβδον σου, καὶ ἐκτεινον τὴν χειρὰ σου ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ῥῆξον αὐτήν· καὶ εἰσελθέτωσαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ εἰς μέσον τῆς θαλάσσης κατὰ τὸ ξηρόν. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ σκληρυνῶ τὴν καρδίαν Φαραῶ, καὶ τῶν Αἰγυπτίων πάντων, καὶ εἰσελεύσονται ὀπίσω αὐτῶν· καὶ ἐνδοξασθήσομαι ἐν Φαραῶ,

καὶ ἐν πάσῃ τῇ στρατιᾷ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἄρμασι, καὶ ἐν τοῖς ἵπποις αὐτοῦ· καὶ γνώσονται πάντες οἱ Αἰγύπτιοι, ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος, ἐνδοξαζομένη μου ἐν Φαραῶ, καὶ ἐν τοῖς ἄρμασι, καὶ ἵπποις αὐτοῦ. Ἐξῆρε δὲ ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, ὁ προπορευόμενος τῆς παρεμβολῆς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, καὶ ἐπορεύθη ἐκ τῶν ὀπισθεν· ἐξῆρε δὲ καὶ ὁ στύλος τῆς νεφέλης ἀπὸ προσώπου αὐτῶν, καὶ ἔστη ἐκ τῶν ὀπίσω αὐτῶν. Καὶ εἰσῆλθεν ἀναμέσον τῆς παρεμβολῆς τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἀναμέσον τῆς παρεμβολῆς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, καὶ ἔστη· καὶ ἐγένετο σκότος, καὶ γνόφος· καὶ διήλθεν ἡ νύξ· καὶ ἔσυνέμιξαν ἀλλήλοις ὅλην τὴν νύκτα. Ἐξέτεινε δὲ Μωϋσῆς τὴν χεῖρα ἐπὶ τὴν θάλασσαν· καὶ ἐπήγαγε Κύριος τὴν θάλασσαν ἐν ἀνέμῳ νότῳ βιαίῳ ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ἐποίησε τὸν θάλασσαν ξηρὴν· καὶ ἐσχίσθη τὸ ὕδωρ. Καὶ εἰσῆλθον οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ εἰς μέσον τῆς θαλάσσης κατὰ τὸ ξηρόν· καὶ τὸ ὕδωρ αὐτῆς, τεῖχος ἐκ δεξιῶν, καὶ τεῖχος ἐξ ἐναντιῶν. Κατεδίωξαν δὲ οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ εἰσῆλθον ὀπίσω αὐτῶν, καὶ πᾶσα ἡ ἵππος Φαραῶ, καὶ τὰ ἄρματα, καὶ οἱ ἀναβάται εἰς μέσον τῆς θαλάσσης. Ἐγενήθη δὲ ἐν τῇ φυλακῇ τῇ ἐωθινή, καὶ ἐπέθλεψε Κύριος εἰς τὴν παρεμβολὴν τῶν Αἰγυπτίων, ἐν στύλῳ πυρός καὶ νεφέλης, καὶ συνετάραξε τὴν παρεμβολὴν τῶν Αἰγυπτίων· καὶ συνέδησε τοὺς ἄξονας τῶν ἁρμάτων αὐτῶν, καὶ ἤγαγεν αὐτὸς μετὰ βίας. Καὶ εἶπον οἱ Αἰγύπτιοι· Φύγωμεν ἀπὸ προσώπου Ἰσραὴλ· ὁ γὰρ Κύριος πολεμῆ ὑπὲρ αὐτῶν τοὺς Αἰγυπτίους. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· Ἐκτεινον τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἀποκαταστήτω τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπικαλυψάτω τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπὶ τε τὰ ἄρματα, καὶ τοὺς ἀναβάτας. Ἐξέτεινε δὲ Μωϋσῆς τὴν χεῖρα ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπεκατεστάθη τὸ ὕδωρ πρὸς ἡμέραν ἐπὶ χώρας· οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἔφυγον ὑπὸ τὸ ὕδωρ· καὶ ἐξετίναξε Κύριος τοὺς Αἰγυπτίους εἰς μέσον τῆς θαλάσσης· καὶ ἐπαναστραφέν τὸ ὕδωρ, ἐκάλυψε τὰ ἄρματα καὶ τοὺς ἀναβάτας, καὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν Φαραῶ, τοὺς εἰσπορευομένους ὀπίσω αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ οὐ κατελείφθη ἐξ αὐτῶν οὐδὲ εἷς. Οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐπορεύθησαν διὰ ξηρᾶς ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης· τὸ δὲ ὕδωρ αὐτοῖς, τεῖχος ἐκ δεξιῶν, καὶ τεῖχος ἐξ ἐναντιῶν. Καὶ ἐρρύσατο Κύριος τὸν Ἰσραὴλ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐκ χει-

ρός τῶν Αἰγυπτίων· καὶ εἶδεν Ἰσραὴλ τοὺς Αἰγυπτίους τεθνηκότας παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης. Εἶδε δὲ Ἰσραὴλ τὴν χεῖρα τὴν μεγάλην, ἃ ἐποίησε Κύριος τοῖς Αἰγυπτίοις· καὶ ἐφοβήθη ὁ λαὸς τὸν Κύριον, καὶ ἐπίστεισαν τῷ Θεῷ, καὶ Μωϋσῆ τῷ Δεράποντι αὐτῆ. (Κεφ. ΙΕ'. 1). Τότε ἦσε Μωϋσῆς, καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὴν ᾠδὴν ταύτην τῷ Κυρίῳ, καὶ εἶπον· Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται· ἔππον καὶ ἀναβάτην ἔρριψεν εἰς θάλασσαν. Βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν· ἕτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν· Θεὸς τοῦ πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν. Κύριος συντρίβων πολέμου, Κύριος ὄνομα αὐτῷ. Ἄρματα Φαραῶ, καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆ ἔρριψεν εἰς θάλασσαν· ἐπιλέκτες ἀναβάτας τριστάτας κατεπόντισεν ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ. Πόντω ἐκάλυψεν αὐτῆς· κατέδυσαν εἰς βυθὸν ὡσεὶ λίθος. Ἡ δεξιὰ σου, Κύριε, δεδόξασται ἐν ἰσχυί· ἡ δεξιὰ σου χεὶρ, Κύριε, ἔθραυσεν ἐχθρούς· καὶ τῷ πλήθει τῆς δόξης σου συνέτριψας τοὺς ὑπεναντίους. Ἀπέστειλας τὴν ὀργὴν σου, κατέφαγεν αὐτοὺς ὡσεὶ καλάμην· καὶ διὰ πνεύματος τοῦ θυμοῦ σου διέστη τὸ ὕδωρ· ἐπάγη ὡσεὶ τεῖχος τὰ ὕδατα, ἐπάγη καὶ τὰ κύματα ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης. Εἶπεν ὁ ἐχθρός· Διώξας, καταλήψομαι, μεριῶ σκυῖα, ἐμπλήσω τὴν ψυχὴν μου, ἀνελῶ τὴ μαχαίρα μου, κυριεύσει ἡ χεὶρ μου. Ἀπέστειλας τὸ πνεῦμά σου, ἐκάλυψεν αὐτοὺς θάλασσα· ἔδυσαν ὡσεὶ μόλυβδος ἐν ὕδατι σφοδρῷ. Τίς ὁμοίός σοι ἐν Θεοῖς, Κύριε; τίς ὁμοίός σοι; δεδοξασμένος ἐν ἀγίοις, θαυμαστός ἐνδόξως, ποιῶν τέρατα. Ἐξέτεινας τὴν δεξιάν σου, κατέπιεν αὐτοὺς γῆ· ὠδήγησας τῇ δικαιοσύνῃ σου τὸν λαόν σου τοῦτον, ὃν ἐλυτρώσω· παρεκάλεσας τῇ ἰσχυί σου εἰς κατάλειμμα ἁγίον σου. Ἦκουσαν ἔθνη, καὶ ὠργίσθησαν· ὠδίνες ἔλαβον κατοικῆντας Φιλιστειμ. Τότε ἔσπευσαν ἡγεμόνες Ἐδῶμ, καὶ ἄρχοντες Μωαβιτῶν· ἔλαβεν αὐτοὺς τρόμος, ἐτάκησαν πάντες οἱ κατοικῆντες Χαναάν. Ἐπιπέσοι ἐπ' αὐτοὺς φόβος καὶ τρόμος· μεγέθει βραχίονός σου ἀπολιθώθητῶσαν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ λαός σου, Κύριε, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ λαός σου οὗτος, ὃν ἐκτήσω. Εἰσαγαγὼν, καταφύτευσον αὐτοὺς εἰς ὄρος κληρονομίας σου, εἰς ἔτοιμον κατοικητήριόν σου, ὃ κατειργάσω, Κύριε, ἀγίασμα, ὃ ἠτοίμασαν αἱ χεῖρές σου. Κύριος βασιλεύων τῶν αἰώνων, καὶ ἐπ' αἰῶνα, καὶ ἔτι. Ὅτι εἰσήλθεν ἵππος Φαραῶ σὺν ἄρμασι, καὶ ἀναβάταις εἰς θάλασσαν, καὶ ἐπήγαγεν ἐπ' αὐτοὺς Κύ-

ριος τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης· οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐπορεύθησαν διὰ ξηρᾶς ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης.

Ἀνάγνωσμα Ζ'.

Προφητείας Σοφοῦ τοῦ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 8.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ὑπόμεινόν σε εἰς ἡμέραν ἀναστάσεώς μου εἰς μαρτύριον· ὅτι τότε μεταστρέψω ἐπὶ λαοὺς γλώσσαν εἰς γενεὰν αὐτῆς, τοῦ ἐπικαλεῖσθαι πάντας τὸ ὄνομα Κυρίου, τῆ δουλεύειν αὐτῷ ὑπὸ ζυγὸν ἓνα. Ἐκ περάτων ποταμῶν Αἰθιοπίας προσδέξομαι τοὺς ἰκετεύοντάς με· υἱοὶ τῶν διεσπαρμένων οἴσουσι θυσίας μοι. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, οὐ μὴ καταισχυθῆς ἐκ πάντων τῶν ἐπιτηδευμάτων σου, ὧν ἠσέθησας εἰς ἐμέ· ὅτι τότε περιελῶ ἀπὸ σοῦ τὰ φαυλίσματα τῆς ὑβρεώς σου, καὶ οὐκέτι οὐ μὴ προσθῆς τοῦ μεγαλαυχῆσαι ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου. Καὶ ὑπολείψομαι ἐν σοὶ λαόν πρᾶον, καὶ ταπεινόν· καὶ εὐλαβηθήσονται ἀπὸ τοῦ ὀνόματος Κυρίου οἱ κατάλοιποι τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ οὐ ποιήσουσιν ἀδικίαν, καὶ οὐ λαλήσουσι μάταια, καὶ οὐ μὴ εὐρεθῆ ἐν τῷ στόματι αὐτῶν γλώσσα δολία· διότι αὐτοὶ νεμήσονται καὶ κοιτασθήσονται, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐκφοβῶν αὐτοὺς. Χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Σιών, κήρυσσε, θύγατερ Ἱερουσαλήμ· εὐφραίνου, καὶ κατατέρπου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, θύγατερ Ἱερουσαλήμ. Περιεῖλε Κύριος τὰ ἀδικήματά σου· λελύτρωταί σε ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν σου· Βασιλεὺς Ἰσραὴλ Κύριος ἐν μέσῳ σου· οὐκ ὄψει κακὰ οὐκέτι.

Ἀνάγνωσμα Η'.

Βασιλειῶν τρίτης τοῦ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΖ'. 8.

Ε'γένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἡλιοῦ, λέγων· Ἀνάστηθι, καὶ πορεύθητι εἰς Σαρεφθαί τῆς Σιδωνίας, καὶ κατοικήσεις ἐκεῖ· ἰδοὺ ἐντέλλομαι ἐκεῖ γυναικὶ χήρᾳ τοῦ διατρέφειν σε. Καὶ ἀνέστη, καὶ ἐπορεύθη εἰς Σαρεφθαί, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν πυλῶνα τῆς πόλεως· καὶ ἰδοὺ ἐκεῖ γυνὴ χήρα συνέλεγε ξύλα. Καὶ ἐβόησεν ὀπίσω αὐτῆς Ἡλιοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Δάβε δὴ μοι ὀλίγον ὕδωρ εἰς ἄγγος, καὶ πίομαι. Καὶ ἐπορεύθη λαβεῖν· καὶ ἐβόησεν ὀπίσω αὐτῆς Ἡλιοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Λήψη δὴ μοι καὶ ψωμὸν ἄρτου ἐν τῇ χειρὶ σου. Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ· Ζῆ Κύριος ὁ Θεός σου, εἰ ἔστι μοι ἐγκρυφίας, ἀλλ' ἢ ὅσον δραχμῆ ἀλεύρου ἐν τῇ ὑδρίᾳ, καὶ ὁ-

λίγον ἔλαιον ἐν τῷ καμψάκῃ· καὶ ἰδὼ ἐγὼ συλλέξω δύο ξυλάρια, καὶ εἰσελεύσομαι, καὶ ποιήσω αὐτὸ ἑμαυτῇ καὶ τοῖς τέκνοις μου, καὶ φαγόμεθα, καὶ ἀποθανούμεθα. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν Ἡλίου· Θάρσει, εἰσελθε, καὶ ποιήσον κατὰ τὸ ῥῆμά σου· ἀλλὰ ποιήσόν μοι ἐγκρυφίαν μικρὸν ἐκεῖθεν, καὶ ἐξοίσεις μοι ἐν πρώτοις, σαυτῇ δὲ καὶ τοῖς τέκνοις σου ποιήσεις ἐπ' ἐσχάτων· ὅτι ταῦδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ· Ἡ ὕδρια τῆ ἀλεύρου οὐκ ἐκλείψει, καὶ ὁ καμψάκης τοῦ ἐλαίου οὐκ ἐλαττονήσει, ἕως ἡμέρας τοῦ δοῦναι Κύριον τὸν ὑετὸν ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐπορεύθη ἡ γυνή, καὶ ἐποίησε κατὰ τὸ ῥῆμα Ἡλίου· καὶ ἦσθιεν αὐτῇ, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς· καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ ὕδρια τῆ ἀλευρου οὐκ ἐξέλιπε, καὶ ὁ καμψάκης τοῦ ἐλαίου ἐκ ἠλαττονήθη, κατὰ τὸ ῥῆμα Κυρίου, ὃ ἐλάλησεν ἐν χειρὶ Ἡλίου. Καὶ ἐγένετο μετὰ ταῦτα, καὶ ἠρρώστησεν ὁ υἱὸς τῆς γυναικὸς τῆς κυρίας τῆ οἴκου· καὶ ἦν ἡ ἀρρώστια αὐτοῦ κραταιὰ σφόδρα, ἕως οὐχ ὑπελείφθη ἐν αὐτῷ πνεῦμα. Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς Ἡλίου· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, ἀνδρῶπε τῷ Θεῷ; εἰσῆλθες πρὸς με τοῦ ἀναμνησαί τας ἀδικίας μου, καὶ θανατῶσαι τὸν υἱόν μου; Καὶ εἶπεν Ἡλίου πρὸς τὴν γυναῖκα· Δός μοι τὸν υἱόν σου· καὶ ἔλαβον αὐτὸν ἐκ τοῦ κόλπου αὐτῆς, καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν εἰς τὸ ὑπερῶον, ἐν ᾧ αὐτὸς ἐκάθητο ἐκεῖ, καὶ ἐκοίμησεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ. Καὶ ἀνεβόησεν Ἡλίου πρὸς Κύριον, καὶ εἶπεν· Οἶμοι Κύριε! ὁ μάρτυς τῆς χήρας, μεθ' ἧς ἐγὼ κατοικῶ μετ' αὐτῆς, σὺ ἐκάνωσας τοῦ θανατῶσαι τὸν υἱόν αὐτῆς. Καὶ ἐνεφύσησε τῷ παιδαρίῳ τρίς, καὶ ἐπεκαλέσατο τὸν Κύριον, καὶ εἶπε· Κύριε ὁ Θεὸς μου, ἐπιστραφήτω δὴ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδαρίου τούτου εἰς αὐτό. Καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἀνεβόησε τὸ παιδάριον· καὶ κατήγαγεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὑπερῶου εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἔδωκεν αὐτὸ τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν Ἡλίου· Βλέπε, ζῆ ὁ υἱός σου. Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς Ἡλίου· Ἴδου ἔγνωκα, ὅτι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ εἶ σὺ, καὶ ῥῆμα Κυρίου ἐν τῷ στόματί σου ἀληθινόν.

Ἀνάγνωσμα Θ'.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 10.

Α'γαλλιάσθω ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τῷ Κυρίῳ· ἐνέδυσεν γὰρ με ἰμάτιον σωτηρίου, καὶ χιτῶνα εὐφροσύνης περιέβαλέ με· ὡς νυμφίῳ περιέθηκέ μοι μίτραν, καὶ ὡς νύμφῃν κατεκόσμησέ με

κόσμῳ· καὶ ὡς γῆν ἀύξουσαν τὸ ἄνθος αὐτῆς, καὶ ὡς κῆπος τὰ σπέρματα αὐτῆ ἐκβλασάνει, οὕτως ἀνατελεῖ Κύριος δικαιοσύνην, καὶ ἀγαλλίαμα ἐναντίον πάντων τῶν ἐθνῶν. (Κεφ. εἰβ' 1). Διὰ Σιών οὐ σιωπήσομαι, καὶ διὰ Ἱερουσαλήμ οὐκ ἀνήσω, ἕως ἂν ἐξέλθῃ ὡς φῶς ἡ δικαιοσύνη μου, τὸ δὲ σωτήριόν μου ὡς λαμπὰς καυθήσεται. Καὶ ὄψονται ἔθνη τὴν δικαιοσύνην σου, καὶ πάντες οἱ βασιλεῖς τὴν δόξαν σου· καὶ καλέσει σε τὸ ὄνομά σου τὸ καινόν, ὃ ὁ Κύριος ὀνομάσει αὐτό· καὶ ἔσῃ στέφανος κάλλους ἐν χειρὶ Κυρίου, καὶ διαδῆμα βασιλείας ἐν χειρὶ Θεοῦ σου. Καὶ οὐκέτι κληθήσῃ, Καταλελειμμένη, καὶ ἡ γῆ σου οὐ κληθήσεται ἔτι, Ἐρημος· σοὶ γὰρ κληθήσεται, Θέλημα ἐμὸν, καὶ τῇ γῆ σου, Οἰκουμένη· ὅτι εὐδοκήσει Κύριος ἐν σοί, καὶ ἡ γῆ σου συνοικισθήσεται. Καὶ ὡς συνοικῶν νεανίσκος παρθένῳ, οὕτω κατοικήσουσιν οἱ υἱοὶ σου μετὰ σοῦ· καὶ ἔσαι, ὃν τρόπον εὐφρανθήσεται νυμφίος ἐπὶ νύμφῃ, οὕτως εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ σοί.

Ἀνάγνωσμα Γ'.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΒ'. 1.

Ε'γένετο μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα, ὁ Θεὸς ἐπέιραζε τὸν Ἀβραάμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀβραάμ Ἀβραάμ· καὶ εἶπεν· Ἴδου ἐγώ. Καὶ εἶπε· Λάβε τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητόν, ὃν ἠγάπησας, τὸν Ἰσαάκ, καὶ πορεύθητι εἰς τὴν γῆν τὴν ὑψηλὴν, καὶ ἀνένεγκε αὐτὸν ἐκεῖ εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἐπὶ ἐν τῶν ὀρέων, ὧν ἂν σοι εἴπω. Ἀναστάς δὲ Ἀβραάμ τὸ πρωῖ, ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτοῦ· παρέλαβε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ δύο παῖδας, καὶ Ἰσαάκ τὸν υἱόν αὐτῆ· καὶ σχίσας ξύλα εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἀναστάς ἐπορεύθη, καὶ ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός, τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ. Καὶ ἀναβλέψας Ἀβραάμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε τὸν τόπον μακρόθεν· καὶ εἶπεν Ἀβραάμ τοῖς παισὶν αὐτοῦ· Καθίσατε αὐτοῦ μετὰ τῆς ὄνου· ἐγὼ δὲ καὶ τὸ παιδάριον διελευσόμεθα ἕως ᾧδε· καὶ προσκυνήσαντες, ἀναστρέψομεν πρὸς ὑμᾶς. Ἔλαβε δὲ Ἀβραάμ τὰ ξύλα τῆς ὀλοκαρπώσεως, καὶ ἐπέθηκεν Ἰσαάκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἔλαβε δὲ μετὰ χεῖρας τὸ πῦρ, καὶ τὴν μάχαιραν, καὶ ἐπορεύθησαν οἱ δύο ἅμα. Εἶπε δὲ Ἰσαάκ πρὸς Ἀβραάμ τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πάτερ. Ὁ δὲ εἶπε· Τί ἐστὶ, τέκνον; εἶπε δὲ· Ἴδου τὸ πῦρ καὶ τὰ ξύλα, ποῦ ἐστὶ τὸ πρόβατον τὸ εἰς

ολοκάρπωσιν; Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· Ὁ Θεὸς ὄψεται ἐαυτῷ πρόβατον εἰς ὀλοκάρπωσιν, τέκνον. Πορευθέντες δὲ ἀμφότεροι ἅμα, ἦλθον ἐπὶ τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός· καὶ ὠκοδόμησεν ἐκεῖ Ἀβραάμ θυσιαστήριον, καὶ ἐπέθηκε τὰ ξύλα· καὶ συμποδίσας Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω τῶν ξύλων· καὶ ἐξέτεινεν Ἀβραάμ τὴν χεῖρα αὐτῆ λαβεῖν τὴν μάχαιραν, σφάζει τὸν υἱὸν αὐτῆ. Καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν Ἄγγελος Κυρίου ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀβραάμ, Ἀβραάμ. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἴδὲ ἐγώ. Καὶ εἶπε· Μὴ ἐπιβάλης τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὸ παιδάριον, μηδὲ ποιήσης αὐτῷ μηδὲν· νῦν γὰρ ἔγνω, ὅτι φοβῆ σὺ τὸν Θεόν, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ. Καὶ ἀναβλέψας Ἀβραάμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε· καὶ ἰδὲ κριὸς εἰς κατεχόμενος ἐν φυτῷ Σαβὲκ τῶν κεράτων· καὶ ἐπορεύθη Ἀβραάμ, καὶ ἔλαβε τὸν κριόν, καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἀντὶ Ἰσαὰκ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Καὶ ἐκάλεσεν Ἀβραάμ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, Κύριος εἶδεν, ἵνα εἴπωσι σήμερον· Ἐν τῷ ὄρει Κύριον ὥφθη. Καὶ ἐκάλεσεν Ἄγγελος Κυρίου τὸν Ἀβραάμ δεύτερον ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, λέγων· Κατ' ἐμαυτοῦ ὤμοσα, λέγει Κύριος· οὐ ἔνεκεν ἐποίησας τὸ ῥῆμα τῆτο, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ, ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθύνῃ τὸ σπέρμα σου, ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ὡς τὴν ἄμμον, τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης· καὶ κληρονομήσει τὸ σπέρμα σου τὰς πόλεις τῶν ὑπεναντίων· καὶ ἐνυλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἀνθ' ὧν ὑπήκουσας τῆς ἐμῆς φωνῆς.

Ἀνάγνωσμα ΙΑ'.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΕΑ' 1.

Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὐ ἔνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συνττριμμένους τὴν καρδίαν, κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἄφεςιν, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, καλέσαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτὸν καὶ ἡμέραν ἀνταποδόσεως, παρακαλέσαι πάντας τοὺς πενθοῦντας, δοθῆναι τοῖς πενθοῦσι Σιών δόξαν ἀντὶ σποδῆ, ἄλειμμα εὐφροσύνης τοῖς πενθοῦσι, καταστολὴν δόξης, ἀντὶ πνεύματος ἀκηδίας· καὶ κληθήσονται γενεαὶ δικαιοσύνης, φύτευμα Κυρίου εἰς δόξαν· καὶ οἰκοδομήσουσιν ἐρήμους αἰωνίους, ἐξηρημαμένους πρότερον ἐξανασηύξει,

καὶ καινιοῦσι πόλεις ἐρήμους, ἐξηρημαμένους εἰς γενεαίς. Καὶ ἤξουσιν ἄλλογενεῖς, ποιμαίνοντες τὰ πρόβατά σου, καὶ ἀλλόφυλοι ἀροτῆρες, καὶ ἀμπελουργοί. Ὑμεῖς δὲ Ἱερεῖς Κυρίου κληθήσεσθε, λειτουργοὶ Θεοῦ· ἰσχὺν ἐθνῶν κατέδεσθε, καὶ ἐν τῷ πλούτῳ αὐτῶν θαυμαστήσεσθε. Οὕτως ἐκ δευτέρας κληρονομήσει τὴν γῆν, καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν. Ἐγὼ γὰρ εἰμι Κύριος ὁ ἀγαπῶν δικαιοσύνην, καὶ μισῶν ἄρπαγμα ἐξ ἀδικίας· καὶ δώσω τὸν μόχθον αὐτῶν δικαίοις καὶ διαθήκην αἰώνιον διαθήσομαι αὐτοῖς. Καὶ γνωσθήσεται ἐν τοῖς ἔθνεσι τὸ σπέρμα αὐτῶν, καὶ τὰ ἔκγονα αὐτῶν ἐν μέσῳ τῶν λαῶν· πᾶς ὁ ὄρων αὐτοὺς, ἐπιγνώσεται αὐτοὺς, ὅτι οὗτοί εἰσι σπέρμα εὐλογημένον ὑπὸ Θεοῦ, καὶ εὐφροσύνη εὐφρανθήσονται ἐπὶ Κύριον.

Ἀνάγνωσμα ΙΒ'.

Βασιλειῶν τετάρτης τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Δ' 8.

Εγένετο ἡμέρα, καὶ διέβη Ἐλισσαιὸς εἰς Σωμάν· καὶ ἐκεῖ γυνὴ μεγάλη, καὶ ἐκράτησεν αὐτὸν φαγεῖν ἄρτον· καὶ ἐγένετο ἀφ' ἱκανοῦ τοῦ εἰσπορεύεσθαι αὐτὸν, ἐξέκλινε τοῦ ἐκεῖ φαγεῖν ἄρτον. Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς· Ἴδου δὴ ἔγνω, ὅτι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἅγιος οὗτος διαπορεύεται ἐφ' ἡμᾶς διαπαντός· ποιήσωμεν δὴ αὐτῷ ὑπερῶον, τόπον μικρὸν, καὶ θώμεν αὐτῷ ἐκεῖ κλίτην, καὶ τράπεζαν, καὶ δίφρον, καὶ λυχνίαν· καὶ ἔσται ἐν τῷ εἰσπορεύεσθαι αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἐκκλινεῖ ἐκεῖ. Καὶ ἐγένετο ἡμέρα, καὶ εἰσήλθεν ἐκεῖ, καὶ ἐξέκλινεν εἰς τὸ ὑπερῶον, καὶ ἐκομήθη ἐκεῖ. Καὶ εἶπε πρὸς Γιεζὶ τὸ παιδάριον αὐτῆ· Καλέσον μοι τὴν Σωμαῖτιν ταύτην. Καὶ ἐκάλεσεν αὐτήν· καὶ ἔστη ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Εἶπον δὴ πρὸς αὐτήν· Ἴδου ἐξέστησας ἡμῖν πᾶσαν τὴν ἔκτασιν ταύτην· τί δεῖ ποιῆσαί σοι; εἰ ἔστι λόγος σοι πρὸς τὸν Βασιλέα, ἢ πρὸς τοὺς ἄρχοντας τῆς δυναμείας; Ἡ δὲ εἶπεν· Ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ μου ἐγὼ εἰμι οἴκῳ ἡσυχάζουσα. Καὶ εἶπε πρὸς Γιεζὶ· Τί δεῖ ποιῆσαι αὐτῇ; καὶ εἶπε Γιεζὶ τὸ παιδάριον αὐτοῦ· Καὶ μάλα υἱὸς οὐκ ἔστιν αὐτῇ, καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς πρεσβύτης. Καὶ εἶπε· Καλέσον αὐτήν· καὶ ἐκάλεσεν αὐτήν, καὶ ἔστη παρὰ τὴν θύραν. Καὶ εἶπεν Ἐλισσαιὸς πρὸς αὐτήν· Εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον, ὥρα αὐτῇ ὡς ἡ ζωσα καὶ σὺ, περιεληφύια υἱόν. Ἡ δὲ εἶπε· Μὴ κύριε, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, μὴ διαψεύσῃ τὴν

δουλην σου. Καὶ ἐν γαστρὶ ἔλαβεν ἡ γυνὴ, καὶ ἔτεκεν υἱὸν εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον, ὡς ἡ ὥρα ζωῶσα, ὡς ἐλάλησε πρὸς αὐτὴν Ἐλισσαιέ. Καὶ ἠνδρύνθη τὸ παιδάριον· καὶ ἐγένετο ἡνίκα ἐξῆλθε τὸ παιδάριον πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ, πρὸς τοὺς θεριζοντας, καὶ εἶπε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ· Τὴν κεφαλὴν μου, τὴν κεφαλὴν μου. Καὶ εἶπε τῷ παιδαριῷ· Ἄρον αὐτὸν πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ. Καὶ ἦραν αὐτὸν πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ· καὶ ἐκοιμήθη ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς ἕως μεσημβρίας, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἀνένεγκεν αὐτόν, καὶ ἐκοιμήσεν αὐτόν ἐπὶ τὴν κλίνην τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ ἀπέκλεισε κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐξῆλθε. Καὶ ἐκάλεσε τὸν ἄνδρα αὐτῆς, καὶ εἶπεν· Ἀπόστειλον δὴ μοι ἐν τῶν παιδαρίων, καὶ μίαν τῶν ὄνων, καὶ δραμοῦμαι ἕως τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπιστρέψω. Καὶ εἶπε· Τί ὅτι σὺ πορεύῃ πρὸς αὐτὸν σήμερον; οὐ νομνία, οὐδὲ σάββατον· ἡ δὲ εἶπεν· Εἰρήνη. Καὶ ἐπέσαξε τὴν ὄνον, καὶ εἶπε πρὸς τὸ παιδάριον αὐτῆς· Ἄγε, καὶ παρεύου· μὴ ἐπίσχῃς μοι τοῦ ἐπιβῆναι, ὅτι εἴαν εἶπω σοι· δεῦρο, καὶ πορεύσῃ, καὶ ἐλεύσῃ πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ εἰς ὄρος τὸ Καρμηλίον. Καὶ ἐπορεύθη, καὶ ἦλθεν ἕως τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ὄρος τὸ Καρμηλίον. Καὶ ἐγένετο, ὡς εἶδεν Ἐλισσαιέ ἐρχομένην αὐτήν, καὶ εἶπε πρὸς Γιεζὶ, τὸ παιδάριον αὐτοῦ· Ἰδε ἡ Σωμανίτις ἐκεῖνη· νῦν δράμε εἰς ὑπάντησιν αὐτῆς, καὶ ἐρεῖς αὐτῇ· Εἰρήνη σοι· εἰρήνη τῷ ἀνδρί σου· εἰρήνη τῷ παιδαριῷ. Ἡ δὲ εἶπε· Εἰρήνη. Καὶ ἦλθε πρὸς τὸν Ἐλισσαιέ εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἐπελάβετο τῶν ποδῶν αὐτοῦ· καὶ ἠγγισε Γιεζὶ ἀπώσασθαι αὐτήν. Καὶ εἶπεν Ἐλισσαιέ· Ἄφες αὐτήν, ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτῆς κατὰ δυνος αὐτῇ, καὶ Κύριος ἀπέκρυψεν ἀπ' ἐμοῦ, καὶ οὐκ ἀνήγγειλέ μοι. Ἡ δὲ εἶπε· Μὴ ἤτησάμην υἱὸν παρὰ τοῦ Κυρίου μου, ὅτι οὐκ εἶπον, οὐ πλανήσεις μετ' ἐμοῦ; καὶ εἶπεν Ἐλισσαιέ τῷ Γιεζὶ· Ζῶσαι τὴν ὄσφύν σου, καὶ λάβε τὴν βακτηρίαν μου ἐν τῇ χειρὶ σου, καὶ δεῦρο, ὅτι εἴαν εὖρης ἄνδρα, οὐκ εὐλογήσεις αὐτόν· καὶ εἴαν εὐλογῆσῃ σε ἀνὴρ, οὐκ ἀποκριθήσῃ αὐτῷ· καὶ ἐπιθήσεις τὴν βακτηρίαν μου ἐπὶ πρόσωπον τοῦ παιδαρίου. Καὶ εἶπεν ἡ μήτηρ τοῦ παιδαρίου· Ζῆ Κύριος, καὶ ζῆ ἡ ψυχὴ σου, εἰ ἐγκαταλείψω σε. Καὶ ἀνέστη Ἐλισσαιέ, καὶ ἐπορεύθη ὀπίσω αὐτῆς· Καὶ Γιεζὶ διῆλθεν ἔμπροσθεν αὐτῆς, καὶ ἐπέθηκε τὴν βακτηρίαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ παιδαρίου.

καὶ οὐκ ἦν φωνή, καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις· καὶ ὑπέστρεψεν εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ, καὶ ἀπήγγειλεν αὐτῷ λέγων· Οὐκ ἠγέρθη τὸ παιδάριον. Καὶ εἰσῆλθεν Ἐλισσαιέ εἰς τὸν οἶκον· καὶ ἶδεν τὸ παιδάριον τεθνηκός, κεκοιμημένον ἐπὶ τὴν κλίνην αὐτοῦ. Καὶ εἰσῆλθεν Ἐλισσαιέ εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἀπέκλεισε τὴν θύραν κατὰ τῶν δύο αὐτῶν, καὶ προσηύξατο πρὸς Κύριον· καὶ ἀνέβη, καὶ ἐκοιμήθη ἐπὶ τὸ παιδάριον, καὶ ἔθηκε τὸ στόμα αὐτοῦ ἐπὶ τὸ σῶμα αὐτῆ, καὶ τῆς ὀφθαλμοῦς αὐτῆ ἐπὶ τῆς ὀφθαλμοῦς αὐτῆ, καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ ἐνεφύσησεν αὐτό, καὶ διέκαμψεν ἐπ' αὐτόν καὶ διεθερμάνθη ἡ σὰρξ τοῦ παιδαρίου. Καὶ ἐπέστρεψε, καὶ ἐπορεύθη ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔνθεν· καὶ ἔνθεν· καὶ ἀνέβη, καὶ συνεκάλυψεν ἐπὶ τὸ παιδάριον ἕως ἐπτάκις· καὶ ἠνοιξε τὸ παιδάριον τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. Καὶ ἐξεβόησεν Ἐλισσαιέ πρὸς Γιεζὶ, καὶ εἶπε· Καλεσόν μοι τὴν Σωμανίτιν ταύτην· καὶ ἐκάλεσεν αὐτήν, καὶ εἰσῆλθε πρὸς αὐτόν. Καὶ εἶπεν Ἐλισσαιέ· Λάβε τὸν υἱὸν σου. Καὶ εἰσῆλθεν ἡ γυνὴ, καὶ ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὴν γῆν· καὶ ἔλαβε τὸν υἱὸν αὐτῆς, καὶ ἐξῆλθεν.

Ἄ ν ἄ γ ν ω σ μ α ΙΓ'.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 57'. 11.

Ταυτε λέγει Κύριος· Ποῦ ὁ ἀναβιβάσας ἐκ τῆς γῆς τὸν ποιμένα τῶν προβάτων; ποῦ ἐστὶν ὁ θείας ἐν αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον; Ὁ ἀγαγὼν τῇ δεξιᾷ Μωϋσῆν; ὁ βραχίων τῆς δόξης αὐτοῦ; κατίσχυσεν ὕδωρ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, ποιῆσαι αὐτῷ ὄνομα αἰώνιον· ἠγάγευ αὐτούς διὰ τῆς ἀβύσσου, ὡς ἵππον δι' ἐρήμου, καὶ οὐκ ἐκοπίασαν, καὶ ὡς κτήνη διὰ πεδίου· κατέβη πνεῦμα παρὰ Κυρίου, καὶ ὠδήγησεν αὐτούς· οὕτως ἠγάγευ τὸν λαόν σου, τοῦ ποιῆσαι σεαυτῷ ὄνομα δόξης. Ἐπίστρεψον ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἶδε ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ ἁγίου σου, καὶ δόξης σου· ποῦ ἐστὶν ὁ ζῆλος σου, καὶ ἡ ἰσχὺς σου; ποῦ ἐστὶ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου καὶ τῶν οἰκτιρῶν σου, ὅτι ἠνέσχου ἡμῶν; Σὺ γὰρ εἶ Πατὴρ ἡμῶν, ὅτι Ἀβραὰμ οὐκ ἔγνω ἡμᾶς, καὶ Ἰσραὴλ οὐκ ἐπέγνω ἡμᾶς, ἀλλὰ σὺ, Κύριε Πατὴρ ἡμῶν, ῥύσαι ἡμᾶς, ἀπ' ἀρχῆς τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς ἐστὶ· Τί ἐπλάνησας ἡμᾶς, Κύριε, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου; ἐσκλήρυνας τὰς καρδίας ἡμῶν τοῦ μὴ φοβεῖσθαι σε; ἐπίστρεψον διὰ τοὺς δούλους σου, διὰ τὰς φυλάς τῆς

κληρονομίας σου, ἵνα μικρὸν κληρονομήσωμεν τῷ ὄρου τοῦ ἁγίου σου· οἱ ὑπεναντίοι ἡμῶν κατεπάτησαν τὸ ἁγίασμα σου· ἐγενόμεθα ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς, ὅτε ἦκ ἡρξας ἡμῶν, ἔδὲ ἐκλήθη τὸ ὄνομά σε ἐφ' ἡμᾶς. (Κεφ. ΞΔ'. 1). Ἐὰν ἀνοίξης τὸν Οὐρανόν, τρόμος λήψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη, καὶ τακῆσονται ὡς κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρὸς τήκεται, καὶ κατακαύσει πῦρ τοὺς ὑπεναντίους, καὶ φανερόν ἐσται τὸ ὄνομά σου ἐν τοῖς ὑπεναντίοις· ἀπὸ προσώπου σου ἔθνη ταραχθήσονται, ὅταν ποιεῖς τὰ ἐνδοξα· τρόμος λήψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη. Ἀπὸ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσαμεν, οὐδὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν εἶδον Θεόν, πλὴν σου, καὶ τὰ ἔργα σε, ἃ ποιήσεις τοῖς ὑπομένουσιν ἔλεος· συναντήσεται γὰρ τοῖς ὑπομένουσι, καὶ τοῖς ποιούσι τὸ δίκαιον, καὶ τῶν ὁδῶν σου μνησθήσονται.

Ἀνάγνωσμα ΙΔ'.

Προφητείας Ἱερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΛΑ'. 31.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἴδου ἡμέραι ἔρχονται, καὶ διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, καὶ τῷ οἴκῳ Ἰουδα διαθήκην καινὴν· οὐ κατὰ τὴν διαθήκην ἣν διεθέμην τοῖς πατράσιν αὐτῶν, ἐν ἡμέρᾳ ἐπιλαβομένου μου τῆς χειρὸς αὐτῶν, ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ὅτι αὐτοὶ οὐκ ἐνέπειναν ἐν τῇ διαθήκῃ μου, καὶ ἐγὼ ἠμέλησα αὐτῶν, φησὶ Κύριος· ὅτι αὕτη ἡ διαθήκη με, ἣν διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, μετὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, λέγει Κύριος, δίδους δώσω νόμους μου εἰς τὴν διάνοιαν αὐτῶν, καὶ ἐπὶ καρδίας αὐτῶν γράψω αὐτοὺς, καὶ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι εἰς λαόν. Καὶ ἢ μὴ διδάξωσιν ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἕκαστος τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ, λέγων· Γνωθὶ τὸν Κύριον· ὅτι πάντες εἰδήσουσί με, ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου αὐτῶν, ὅτι ἴλωσ ἔσομαι ἐπὶ ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν, καὶ τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν οὐ μὴ μνησθῶ ἔτι.

Ἀνάγνωσμα ΙΕ'.

Προφητείας Δανιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 1.

Ε"τους ὀκτωκαιδεκάτου, Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς ἐποίησεν εἰκόνα χρυσοῦν· ὕψος αὐτῆς πήχεων ἑξήκοντα, εὖρος αὐτῆς πήχεων ἕξ· καὶ ἔστησεν αὐτὴν ἐν πεδίῳ Βαβυλῶνος. Καὶ ἀπέστειλε συναγαγεῖν τοὺς ὑπάτους, καὶ τοὺς στρατηγοὺς, καὶ τοὺς τοπάρχας, ἡγουμένους, καὶ τυράννους, καὶ τοὺς ἐπ' ἐξουσιῶν, καὶ πάντας τοὺς ἄρχοντας τῶν

χωρῶν, ἐλθεῖν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς εἰκόνης, ἧς ἔστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς. Καὶ συνήχθησαν οἱ τοπάρχαι, ὑπάτοι, στρατηγοὶ, ἡγούμενοι, τυράννοι μεγάλοι, οἱ ἐπ' ἐξουσιῶν, καὶ πάντες οἱ ἄρχοντες τῶν χωρῶν, εἰς τὸν ἐγκαίνισμὸν τῆς εἰκόνης, ἧς ἔστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς· καὶ εἰστήκεισαν ἐνώπιον τῆς εἰκόνης. Καὶ ὁ κηρὺξ ἐβόα ἐν ἰσχυῖ· Ὑμῖν λέγεται, ἔθνη, λαοὶ, φυλαὶ καὶ γλώσσαι· Ἡ ἂν ὦρα ἀκούσητε τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε, καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε, καὶ ψαλτηρίου, συμφωνίας, καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πίπτοντες προσκυνεῖτε τῇ εἰκόνι τῇ χρυσοῦ, ἧς ἔστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς· καὶ ὅς ἂν μὴ πεσῶν προσκυνήσῃ, αὐτῇ τῇ ὦρᾳ ἐμβληθήσεται εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην. Καὶ ἐγένετο, ὅταν ἤκουον οἱ λαοὶ τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε, καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε, καὶ ψαλτηρίου, καὶ συμφωνίας, καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πίπτοντες πάντες οἱ λαοὶ, φυλαὶ, γλώσσαι, προσεκύνουν τῇ εἰκόνι τῇ χρυσοῦ, ἧς ἔστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς. Τότε προσῆλθον ἄνδρες Χαλδαῖοι, καὶ διεβάλον τοὺς Ἰουδαίους· καὶ ὑπολαβόντες, εἶπον Ναβουχοδονόσορ τῷ βασιλεῖ· Βασιλεῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας ζῆθι· σύ βασιλεῦ, ἔθηκας δόγμα, πάντα ἄνθρωπον, ὅς ἂν ἀκούσῃ τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε, καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε, καὶ ψαλτηρίου, καὶ συμφωνίας, καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, καὶ μὴ πεσῶν προσκυνήσῃ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσοῦ, ἐμβληθήσεται εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην. Εἰσὶν οὖν ἄνδρες Ἰουδαῖοι, οὓς κατέστησας ἐπὶ τὰ ἔργα τῆς χώρας Βαβυλῶνος, Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ, οἱ οὐχ ὑπήκουσαν, βασιλεῦ, τῷ δόγματί σου, καὶ τοῖς θεοῖς σε οὐ λατρεύουσι, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσοῦ, ἧς ἔστησας, ἢ προσκυνάουσι. Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐν θυμῷ καὶ ὀργῇ εἶπεν ἀγαγεῖν τὸν Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ· καὶ ἤχθησαν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως· καὶ ἀπεκρίθη Ναβουχοδονόσορ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Εἰ ἀληθῶς, Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ, τοῖς θεοῖς μου οὐ λατρεύετο, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσοῦ, ἧς ἔστησα, οὐ προσκυνεῖτε; Νῦν οὖν ἔχετε ἐταίμως, ἵνα ὡς ἂν ἀκούσητε τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε, καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε, καὶ ψαλτηρίου, καὶ συμφωνίας, καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πησόντες προσκυνήσητε τῇ εἰκόνι τῇ χρυσοῦ, ἧς ἔστησα· εἰ δὲ μὴ προσκυνήσητε, αὐτῇ τῇ

ὦρα ἐμβληθήσεσθε εἰς τὴν καμίνον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην· καὶ τίς ἐστὶ Θεὸς, ὃς ἐξελεῖται ὑμᾶς ἐκ τῶν χειρῶν μου; Ἀπεκρίθησαν Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ, λέγοντες τῷ βασιλεῖ Ναβουχοδονόσορ· Οὐ χρεῖαν ἔχομεν ἡμεῖς περὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἀποκριθῆναι σοι· ἐστὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν Οὐρανοῖς, ᾧ ἡμεῖς λατρεύομεν, δυνατὸς ἐξελεῖσθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης, καὶ ἐκ τῶν χειρῶν σου, βασιλεῦ, ῥύσεται ἡμᾶς· καὶ εἰ μὴ, γνωστὸν ἔστω σοι, βασιλεῦ, ὅτι τοῖς Θεοῖς σου ἐλατρεύομεν, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσοῦ, ἣ ἔστησας, οὐ προσκυνοῦμεν. Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐπλήσθη θυμοῦ, καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἠλλοιώθη ἐπὶ Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ· καὶ εἶπεν ἐγκαῦσαι τὴν καμίνον ἐπταπλασίως, ἕως οὗ εἰς τέλος ἐγκαῦ· καὶ ἄνδρας ἰσχυροὺς ἰσχυρῶς εἶπε, πεδήσαντας τὸν Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ, ἐμβαλεῖν εἰς τὴν καμίνον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην. Τότε οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἐπεδήθησαν σὺν τοῖς σαραθάραις αὐτῶν, καὶ τισάραις, καὶ περικνημίσι, τοῖς ἐνδύμασιν αὐτῶν, καὶ ἐβλήθησαν εἰς τὸ μέσον τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης, ἐπεὶ τὸ ῥῆμα τοῦ βασιλέως ὑπερίσχυσε· καὶ ἡ καμίνος ἐξεκαύθη ἐκ περισσοῦ ἐπταπλασίως. Καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι, Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ, ἔπεσον ἐν μέσῳ τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης πεπεδημένοι, καὶ περιεπαύοντο ἐν μέσῳ τῆς φλογός, ὑμνοῦντες τὸν Θεόν, καὶ εὐλογοῦντες τὸν Κύριον. Καὶ συζαῖς Ἀζαρίας, προσηύξατο οὕτω· καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς, εἶπεν·

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν, καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι δίκαιος εἶ ἐπὶ πᾶσιν, ὡς ἐποίησας ἡμῖν· καὶ πάντα τὰ ἔργα σου ἀληθινὰ, καὶ εὐθεῖαι αἱ ὁδοί σου, καὶ πᾶσαι αἱ κρίσεις σου ἀληθεῖς· καὶ κρίματα ἀληθείας ἐποίησας κατὰ πάντα, ἃ ἐπήγαγες ἡμῖν, καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν, τὴν τῶν Πατέρων ἡμῶν Ἱερουσαλήμ· ὅτι ἐν ἀληθείᾳ, καὶ κρίσει ἐπήγαγες ταῦτα πάντα ἐφ' ἡμᾶς, διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν· ὅτι ἡμάρτομεν, καὶ ἠνομήσαμεν ἀποστῆναι ἀπὸ σοῦ, καὶ ἐξημάρτομεν ἐν πᾶσι, καὶ τῶν ἐντολῶν σου οὐκ ἠκούσαμεν, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν καθὼς ἐντείλω ἡμῖν, ἵνα εὖ ἡμῖν γένηται. Καὶ πάντα, ὅσα ἐπήγαγες ἡμῖν, καὶ πάντα, ὅσα ἐποίησας ἡμῖν, ἐν ἀληθινῇ κρίσει ἐποίη-

σας· καὶ παρέδωκας ἡμᾶς εἰς χεῖρας ἐχθρῶν ἀνόμων, ἐχθίστων ἀποστατῶν, καὶ βασιλεῖ ἀδίκῳ, καὶ πονηροτάτῳ παρὰ πᾶσαν τὴν γῆν. Καὶ νῦν οὐκ ἐστὶν ἡμῖν ἀνοίξαι τὸ στόμα· αἰσχύνῃ καὶ ὄνειδος ἐγενήθημεν τοῖς δούλοις σου, καὶ τοῖς σεβομένοις σε. Μὴ δὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος διὰ τὸ ὄνομά σε τὸ ἅγιον, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, διὰ Ἀβραὰμ τὸν ἠγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δούλόν σου, καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου· οἷς ἐλάλησας πληθύναι τὸ σπέρμα αὐτῶν, ὡς τὰ ἄστρα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ὡς τὴν ἄμμον τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης· ὅτι, Δέσποτα, ἐσμικρύνθημεν παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἐσμὲν ταπεινοὶ ἐν πείσῃ τῇ γῆ σήμερον, διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν. Καὶ οὐκ ἐστὶν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ ἄρχων, καὶ προφήτης, καὶ ἠγούμενος· οὐδὲ ὀλοκαύτωσις, ἢ δὲ θυσία, οὐδὲ προσφορά, οὐδὲ θυμίαμα, οὐ τὸπος τοῦ καρπῶσαι ἐνώπιόν σου, καὶ εὐρεῖν ἔλεος· ἀλλ' ἐν ψυχῇ συντετριμμένη, καὶ πνεύματι ταπεινώσεως προσδεχθῆίμεν· ὡς ἐν ὀλοκαυτώμασι κριῶν καὶ ταύρων, καὶ ὡς ἐν μυριάσιν ἀρνῶν πιόνων, οὕτω γενέσθω ἡ θυσία ἡμῶν ἐνώπιόν σου σήμερον, καὶ ἐκτελείσθω ὀπισθὲν σου· ὅτι οὐκ ἐστὶν αἰσχύνῃ τοῖς πεποιοῦσιν ἐπὶ σέ. Καὶ νῦν ἐξακολουθοῦμέν σοι ἐν ὅλῃ καρδίᾳ, καὶ φοβούμεθά σε, καὶ ζητοῦμεν τὸ πρόσωπόν σου· μὴ καταισχύνης ἡμᾶς, ἀλλὰ ποίησον μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν ἐπιείκειάν σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου· ἐξελοῦ ἡμᾶς κατὰ τὰ θαυμάσια σου, καὶ δὸς δόξαν τῷ ὀνόματί σου, Κύριε. Καὶ ἐντραπήθησαν πάντες οἱ ἐνδεικνύμενοι τοῖς δούλοις σου κακὰ, καὶ καταισχυνθήθησαν ἀπὸ πάσης δυναστείας, καὶ ἡ ἰσχύς αὐτῶν συντριβείη· καὶ γνώτωσαν, ὅτι σὺ εἶ Κύριος, Θεὸς μόνος, καὶ ἔνδοξος ἐφ' ὅλην τὴν Οἰκουμένην.

Καὶ οὐ διελιπον οἱ ἐμβαλόντες αὐτοὺς ὑπηρέται τοῦ βασιλέως, καίοντες τὴν καμίνον νάφθη, καὶ πίσση, καὶ στυππίω, καὶ κληματίδι. Καὶ διεχεῖτο ἡ φλόξ ἐπάνω τῆς καμίνου ἐπὶ πήχεις τεσσαράκοντα ἐννέα· καὶ διώδευσε, καὶ ἐνεπύρισεν, οὐς εὗρε περὶ τὴν καμίνον τῶν Χαλδαίων. Ὁ δὲ Ἄγγελος Κυρίου συγκατέβη ἅμα τοῖς περὶ τὸν Ἀζαρίαν εἰς τὴν καμίνον, καὶ ἐξετίναξε τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς καμίνου, καὶ ἐποίησε τὸ μέσον τῆς καμίνου ὡς πνεῦμα δρόσου διασυρίζον· καὶ οὐχ ἤφατο αὐτῶν τοκαθόλου τὸ πῦρ, οὐδὲ ἐλύπησεν, οὐ-

δὲ παρηνώχλησεν αὐτούς. Τότε οἱ Τρεῖς, ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος, ὕμνον, καὶ εὐλόγουν, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν ἐν τῇ καμίνῳ, λέγοντες·

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ὑπερύμνητος, καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας· καὶ εὐλογημένον τὸ ὄνομα τῆς δόξης σου, τὸ ἅγιον, τὸ ὑπερύμνητον, καὶ ὑπερυψούμενον εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ τῆς ἁγίας δόξης σου, ὁ ὑπερύμνητος, καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ὁ βλέπων ἀβύσσης, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, ὁ ὑπερύμνητος, καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῆς Βασιλείας σου, ὁ ὑπερύμνητος, καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ στερεώματι τοῦ Οὐρανοῦ ὁ ὑπερύμνητος, καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄνιστάμενοι δὲ ἐνταῦθα, ψαλλομεν εἰς
Ἦχον πλ. β'.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἶτα, ὁ μὲν Ἀναγνώστης λέγει τὸν ἐπόμενον Ὑμνον· ἡμεῖς δὲ μεθ' ἑνὸς ἑκάστων τῶν Στίχων αὐτῶν ψάλλομεν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, ὡς ἔπεται.

Ὑμνος τῶν ἁγίων τριῶν Παίδων.

Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, Ἄγγελοι Κυρίου, οὐρανοὶ Κυρίου, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, ὕδατα πάντα τὰ ὑπεράνω τῶν Οὐρανῶν, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις Κυρίου, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, ἥλιος καὶ σελήνη, ἄστρα τοῦ Οὐρανοῦ, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, φῶς καὶ σκότος, νύκτες καὶ ἡμέραι, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, πᾶς ὄμβρος καὶ δρόσος, πάντα τὰ πνεύματα, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, πῦρ καὶ καῦμα, ψύχος καὶ καύσων, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, δρόσοι καὶ κίψοι, πάγοι καὶ ψύχος, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, πάχνη καὶ χιώνες, ἀστραπαὶ καὶ νεφέλαι, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, γῆ, ὄρη καὶ βουνοὶ, καὶ πάντα τὰ φύομενα ἐν αὐτῇ, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, πηγαί, θάλασσα, καὶ ποταμοί, κτήνη, καὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐν τοῖς ὕδασι, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ θηρία, καὶ πάντα τὰ κτήνη, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, εὐλογεῖτω Ἰσραὴλ, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς Κυρίου, δοῦλοι Κυρίου, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, πνεύματα καὶ ψυχὰι Δικαίων, ὅσοι καὶ ταπεινοὶ τῇ καρδίᾳ τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, Ἀνανία, Ἀζαρία, καὶ Μισαήλ, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, Ἀπόστολοι, Προφῆται, καὶ Μάρτυρες Κυρίου, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα. Τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας,

Εἶτα Συναπτὴ μικρά, καὶ μετ' αὐτὴν, ἀντὶ τοῦ Τρισαγίου.

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Ἀλληλουῖα.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'.

Πᾶσα ἡ γῆ προσκνησάτωσάν σοι, καὶ ψαλλάτωσάν σοι.

Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ, πᾶσα ἡ γῆ.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. 5. 3.

Αδελφοί, ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθητε.

Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ δια τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον· ἵνα, ὡσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν δια τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. Εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα· τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνσταυρώθη, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἀμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἀμαρτίᾳ. Ὁ γὰρ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας. Εἶδὲ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ· εἰδότες, ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, οὐκέτι ἀποθνήσκει· θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει. Ὁ γὰρ ἀπέθανε τῇ ἀμαρτίᾳ, ἀπέθανεν ἐφ' ἑαυτῷ· ὁ δὲ ζῆ, ζῆ τῷ Θεῷ. Οὕτω καὶ ὑμεῖς λογιζέσθε ἑαυτοὺς, νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἀμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ἀλληλουῖα, δὲ οὐ λέγομεν, ἀλλ' εὐθύς ψάλλομεν τὸν παρόντα Στίχον, εἰς

Ἦχος βαρύν.

Ἀνάστα, ὁ Θεὸς, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι.

Τὸν αὐτὸν ψάλλομεν καὶ ἐν ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἐπομένων Στίχων τοῦ Ψαλμοῦ πᾶ., λεγομένων παρὰ τοῦ Ἀναγνώστου χύμα.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἔστη ἐν συναγωγῇ θεῶν, ἐν μέσῳ δὲ θεῶν διακρινεῖ.

Ἀνάστα, ὁ Θεὸς, κρίνον τὴν γῆν...

Στίχ. Ἔως πότε κρίνετε ἀδικίαν, καὶ πρόσωπα ἀμαρτωλῶν λαμβάνετε;

Ἀνάστα, ὁ Θεὸς, κρίνον τὴν γῆν...

Στίχ. Κρίνατε ὀρφανῶ καὶ πτωχῶ, ταπεινὸν καὶ πένητα δικαιοσύνατε.

Ἀνάστα, ὁ Θεὸς, κρίνον τὴν γῆν...

Στίχ. Ἐξέλεσθε πένητα καὶ πτωχόν, ἐκ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ ῥύσασθε αὐτόν.

Ἀνάστα, ὁ Θεὸς, κρίνον τὴν γῆν...

Στίχ. Οὐκ ἔγνωσαν, οὐδὲ συνήκαν· ἐν σκότει διαπορευόνται· σαλευθήτωσαν πάντα τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

Ἀνάστα, ὁ Θεὸς, κρίνον τὴν γῆν...

Στίχ. Ἐγὼ εἶπα· Θεοὶ ἐστε, καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες· ὑμεῖς δὲ ὡς ἄνθρωποι ἀποθνήσκετε, καὶ ὡς εἰς τῶν ἀρχόντων πίπτετε.

Ἀνάστα, ὁ Θεὸς, κρίνον τὴν γῆν...

Καὶ εὐθύς, τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον. Ὁψὲ Σαββάτου, τῇ ἐπιφωσκούσῃ.

Τέλος. Ἔως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Καὶ καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Χερουβικοῦ, ψάλλομεν τὸ παρὸν Τροπάριον. Ἦχος πλ. α'.

Συγησάτω πᾶσα σὰρξ βροτεία, καὶ στήτω μετὰ φόβου καὶ τρόμου, καὶ μηδὲν γῆνον ἐν ἑαυτῇ λογιζέσθω· ὁ γὰρ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων, προσέρχεται σφαγιασθῆναι, καὶ δοθῆναι εἰς βρώσιν τοῖς πιστοῖς· προηγούνται δὲ τούτου, οἱ χοροὶ τῶν Ἀγγέλων, μετὰ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, τὰ πολυόμματα Χερουβὶμ, καὶ τὰ ἑξαπτέρυγα Σεραφὶμ, τὰς ὄψεις καλύπτοντα, καὶ βοῶντα τὸν ὕμνον· Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα.

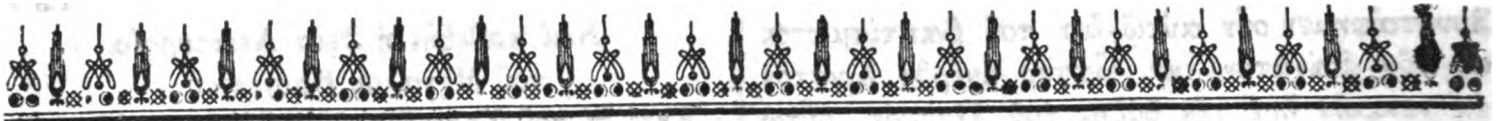
Κοινωνικόν, Ἦχος δ'.

Ἐξηγέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν Κύριος, καὶ ἀνίστη σῶζων ἡμᾶς. Ἀλληλουῖα.

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν, δίδεται τὸ κατακλαστικὸν ὑπὸ τοῦ Γερέως· εἰδ' οὕτω γίνεται ἡ εὐλόγησις τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου. Ὅφειλε δὲ ἔχει ἀκρίθειαν ὁ Ἐκκλησιάρχης, ἵνα, ἔταν ἀπολύσῃ ἡ Ἐκκλησία τῆς Λειτουργίας, ὑπάρχη ὦρα β' τῆς νυκτός. Μετὰ δὲ τὴν Ἀπόλυσιν, οὐκ ἐξερχόμεθα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καθήμεθα ἐν τοῖς τόποις ἡμῶν· καὶ εἰσέρχεται ὁ Κελληρίτης, καὶ ἐπιδίδωσι τοῖς Ἀδελφοῖς ἀνά κλάσμα τοῦ ἄρτου, καὶ ἀνά ἐξ ἰσχάδων, ἢ φοινίκων, καὶ ἀπὸ ἐνὸς κρασοβολίου οἴνου. Ἡμῶν δὲ διακλυομένων, γίνεται ἀνάγνωσις μεγάλη εἰς τὰς Πράξεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Μετὰ δὲ τὸ φθᾶσαι τῆμας, ἀπτε ὁ Κανδηλάπτης πάσας τὰς κανδήλας τοῦ Ναοῦ· καὶ ἐξερχόμενος, κρούει τὸ σήμαντρον· καὶ ἰσταται ὁ ἀναγνώσκων τὴν ἀνάγνωσιν· εἶτα ἀρχόμεθα τῆς Παννυχίδος, ὡς ἔπεται.

Εὐλογησάντος τοῦ Γερέως, λέγομεν Τρισάγιον Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σοῦ ἐστί· Κύριε ἐλέησον, β'. Δεῦτε προσκυνήσωμεν, εἰ γ'· καὶ τὸν Ν'. ψάλλον. Εἶτα ψάλλομεν τὸν Κανόνα τοῦ μεγάλου Σαββάτου, ποιούντες τοὺς Εἰρημοὺς ἀνά β'. καὶ τὰ Τροπάρια ἀνά δ'. ἀπὸ γ'. Ὁδὴς· Κάθισμα, Τὸν τάφον σε Σωτήρ· καὶ γίνεται Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Λόγον τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου. Τί τοῦτο; σήμερον σιγὴ πολλή; ἢ ἐκ τῶν Λόγων τοῦ Χρυσοστόμου, τῶν εἰς τὸ τέλος τῆ κατὰ Ματθαῖον, ἢ εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην, Λόγους Ἀναστασίμου. Μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν, ψάλλομεν τὰς ἑτέρας γ'. Ἐδᾶς· ἀφ' ἑκτῆς, τὸ Κοντάκιον, Τὴν ἄβυσσον ὁ κλείσας· καὶ τὸν Οἶκον, Ὁ συνέχων τὰ πάντα. Εἶτα πάλιν Ἀνάγνωσις· καὶ μετ' αὐτὴν τὰς ἑτέρας λοιπὰς, γ'. Ὁδᾶς. Μετὰ δὲ τὴν δ'. Τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον, Ὅτε κατήλθες.

Ἐκτενῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

ΥΜΝΟΙ ΤΡΙΑΔΙΚΟΙ ΚΑΙ ΦΩΤΑΓΩΓΙΚΑ,

ΥΑΛΛΟΜΕΝΑ ΚΑΤ' ΗΧΟΝ, ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ.

ΕΙΣ ΤΟΝ Α'. ΗΧΟΝ.

Τὰ Τριαδικά.

Σωματικαῖς μορφώσεσι, τῶν ἀσωμάτων Δυναμέων, πρὸς νοεράν καὶ αὔλον ἀναγόμενοι ἔννοιαν, καὶ τρισαγίῳ μελωδήματι, τρισυποστάτου Θεότητος, ἐκδεχόμενοι ἔλλαμψιν, Χερουβικῶς βοήσωμεν τῷ μόνῳ Θεῷ· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσον ἡμᾶς. Δόξα Πατρί.

Μετὰ πασῶν τῶν οὐρανίων Δυναμέων, Χερουβικῶς τῷ ἐν ὑψίστοις βοήσωμεν, τὸν τρισάγιον ἀναπέμποντες αἶνον· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καὶ νῦν.

Εξεγερθέντες τοῦ ὕπνου, προσπίπτομέν σοι Ἄγαθέ, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοῶμέν σοι δυνατέ· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Τὸ Φωταγωγικόν.

Ο τὸ φῶς ἀνατέλλον Χριστέ, τὴν ψυχὴν μου καθάρισον ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσον με.

ΕΙΣ ΤΟΝ Β'. ΗΧΟΝ.

Τὰ Τριαδικά.

Τὰς ἄνω Δυναμεις μιμούμενοι αἱ ἐπὶ γῆς, ἐπινίκιον ὕμνον προσφερομέν σοι, Ἄγαθέ· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσον ἡμᾶς. Δόξα Πατρί.

Ακτιστε φύσις, ἡ τῶν ὄλων δημιουργός, τὰ χεῖλη ἡμῶν ἀνοίξον, ὅπως ἀναγγέλλωμεν τὴν αἰνεσίαν σου βοῶντες· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καὶ νῦν.

Τῆς κλίτης καὶ τοῦ ὕπνου ἐξεγείρας με Κύριε, τὸν νοῦν μου φώτισον καὶ τὴν καρδίαν μου, καὶ τὰ χεῖλη μου ἀνοίξον, εἰς τὰ ὑμνεῖν σε ἅγια Τριάς· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Τὸ φῶς σου τὸ αἶδιον ἐξαπόστειλον, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ φώτισον τὰ ὄμματα, τὰ κρυπτά τῆς καρδίας μου, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσον με.

ΕΙΣ ΤΟΝ Γ'. ΗΧΟΝ.

Τὰ Τριαδικά.

Τριάς ὁμοούσιε καὶ ἀδιαίρετε, Μοναῖς τρισυπόστατε καὶ συναϊδίε, σοὶ ὡς Θεῷ τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοῶμεν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Δόξα.

Πατέρα ἀναρχον, Υἱὸν συναναρχον, Πνεῦμα συναϊδιον, Θεότητα μίαν, Χερουβικῶς δαξολογεῖν, τολμῶντες λέγομεν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καὶ νῦν.

Αθρόον ὁ Κριτὴς ἐπελεύσεται, καὶ ἐκάστου αἱ πράξεις γυμνωθήσονται· ἀλλὰ φοβῶ κλαίωμεν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Εξαπόστειλον τὸ φῶς σου Χριστέ ὁ Θεός, καὶ φώτισον τὴν καρδίαν μου, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσον με.

ΕΙΣ ΤΟΝ Δ'. ΗΧΟΝ.

Τὰ Τριαδικά.

Τῶν νοερῶν σου λειτουργῶν, προσφέρειν ἀσθητοὶ τὸν ὕμνον, τολμῶντες λέγομεν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσον ἡμᾶς. Δόξα.

Ος αἱ τάξεις νῦν τῶν Ἀγγέλων ἐν Οὐρανῷ, καὶ στάσεις φόβῳ ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπινίκιον ὕμνον προσφερομέν σοι Ἄγαθέ· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καὶ νῦν.

Πὸν ἀναρχόν σου Πατέρα, καὶ σὲ Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, Χε-

ρουβικῶς δοξολογεῖν, τολμῶντες λέγομεν· Ἁγίος, Ἁγίος, Ἁγίος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Ο τὸ φῶς ἀνατέλλων τῷ Κόσμῳ σου, τὴν ἐν σκότει ψυχὴν μου ὑπάρχουσαν, ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας καθάρισον, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσόν με.

Εἰς τὸν Πα. Α. ΗΧΟΝ.

Τὰ Τριαδικά.

Υμνωδίας ὁ καιρὸς, καὶ δεήσεως ὦρα, ἐκτενῶς βοήσωμεν τῷ μόνῳ Θεῷ· Ἁγίος, Ἁγίος, Ἁγίος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα.

Εἰκονίζειν τολμῶντες τὰ νοερά σου στρατεύματα, Τριάς ἀναρχε, στόμασιν ἀναξίοις βοῶμεν· Ἁγίος, Ἁγίος, Ἁγίος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Ο ἐν μήτρᾳ παρθενικῇ χωρηθεῖς, καὶ τῶν κόλπων τοῦ Πατρὸς μὴ χωρισθεῖς, σὺν Ἀγγελοῖς καὶ ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεὸς πρόσδεξαι βοῶντάς σοι· Ἁγίος, Ἁγίος, Ἁγίος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Φωτοδότα Κύριε, ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου, καὶ φώτισον τὴν καρδίαν μου, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσόν με.

Εἰς τὸν Πα. Β. ΗΧΟΝ.

Τὰ Τριαδικά.

Παριστάμενα φέβω τὰ Χερουβὶμ, ἐξισταμένα τρόμῳ τὰ Σεραφὶμ, τὸν τρισάγιον ὕμνον προσφέρει ἀσιγήτῳ φωνῇ· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς βοῶμεν οἱ ἀμαρτωλοί· Ἁγίος, Ἁγίος, Ἁγίος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Δόξα.

Ασώματοις στόμασιν, ἀσιγήτοις δοξολογίαις τὰ Ἐξαπτέρυγα ἄδουσί σοι, τὸν τρισάγιον ὕμνον ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, ἀναξίως χεῖλεσιν, αἰνόν σοι ἀναπέμπομεν· Ἁγίος, Ἁγίος, Ἁγίος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Τριαδικῆς Μονάδος Θεότητα, ἀσυγγύτῳ ἐνώσει δοξάσωμεν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοήσωμεν· Ἁγίος, Ἁγίος, Ἁγίος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Προσασίας Κύριε τῶν Ἀσωμάτων, κατάπεμψον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ φῶς σου τὸ αἰδίου.

Εἰς τὸν Βαρῦν ΗΧΟΝ.

Τὰ Τριαδικά.

Ο ὑψίστῳ δυνάμει, Χερουβικῶς ἀνυμνήμενος, καὶ Δεϊκῇ τῇ δόξῃ, Ἀγγελικῶς προσκυνοῦμενος, πρόσδεξαι καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς·

ἀναξίως τολμῶντας κραυγάζειν σοι· Ἁγίος, Ἁγίος, Ἁγίος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Δόξα.

Ο ὅς ὑπνον τὸν ὄκνον ἀποθεμένη ψυχῇ, διόρθωσιν πρὸς αἴνεσιν δεῖξον τῷ Κριτῇ, καὶ ἐν φόβῳ βόησον· Ἁγίος, Ἁγίος, Ἁγίος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Τῇ ἀπροσίτῳ Θεότητι, τῇ ἐν Μονάδι Τριάδι, τῶν Σεραφὶμ τὸν τρισάγιον ἀναπέμποντες αἶνον, μετὰ φόβου βοήσωμεν· Ἁγίος, Ἁγίος, Ἁγίος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Αἰγειρόν με Κύριε πρὸς τὴν σὴν ὑμνωδίαν, καὶ διδάξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου Ἁγίε, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, καὶ σῶσόν με.

Εἰς τὸν Πα. Δ. ΗΧΟΝ.

Τὰ Τριαδικά.

Εἰς Οὐρανὸν ταῖς καρδίας ἔχοντες, Ἀγγελικὴν μιμησώμεθα τάξιν· καὶ ἐν φόβῳ τῆ ἀδεκάστῳ προσπέσωμεν, ἐπινίκιον ἀνακραζόντες αἶνον· Ἁγίος, Ἁγίος, Ἁγίος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα.

Ο ῥᾶν σε μὴ τολμῶντα τὰ Χερουβὶμ, ἱπτάμενα κραυγάζει ἀλαλαγμῷ, τὸ ἐνθεον μέλος, τῆς τρισαγίας φωνῆς· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς οἱ ἀμαρτωλοὶ βοῶμέν σοι· Ἁγίος, Ἁγίος, Ἁγίος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Κατακαμπτόμενοι τῷ πλήθει τῶν πταισμάτων ἡμῶν, καὶ μὴ τολμῶντες ἀτενίσαι τῷ ὕψει σου, τὴν ψυχὴν σὺν τῷ σώματι κλίναντες, μετὰ Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοῶμέν σοι· Ἁγίος, Ἁγίος, Ἁγίος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Φῶς ὑπάρχων Χριστέ, φώτισόν με ἐν σοί, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσόν με.

Ἰστέον, ὅτι τὴν συμπλήρωσιν ἐκάστου Φωταγωγικοῦ ποιῶμεν οὕτω.

Τῇ Δευτέρᾳ.

Προσασίας Κύριε τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσόν με.

Τῇ Τρίτῃ.

Πρεσβείαις Κύριε, τῷ Προδρόμῳ, καὶ σῶσόν με.

Τῇ Τετάρτῃ καὶ Παρασκευῇ.

Δυνάμει Κύριε τοῦ Σταυροῦ σου, καὶ σῶσόν με.

Τῇ Πέμπτῃ.

Πρεσβείαις Κύριε τῶν Ἀποστόλων, καὶ σῶσόν με.

Τῷ Σαββάτῳ λέγομεν αὐτὸ δις.

Ἐν μὲν τῷ πρώτῳ,

Πρεσβείαις Κύριε τῶν Ἀγίων σθ, καὶ σῶσόν με.

Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ,

Πρεσβείαις Κύριε τῆς Θεοτόκου, καὶ σῶσόν με.

ΣΤΙΧΗΡΑ, ΚΑΙ ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ,

ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΑ, ΘΕΟΤΟΚΙΑ, ΣΤΑΥΡΩΣΙΜΑ, ΣΤΑΥΡΟΘΕΟΤΟΚΙΑ, ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΚΑ,

ΚΑΤ' ΗΧΟΝ ΨΑΛΛΟΜΕΝΑ ΚΑΘ' ΟΔΗΝ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ.

Η Χ Ο Σ Α'.

Τῆ ΚΥΡΙΑΚῆ, ΞΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκείραξα, ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα
Στιχηρὰ Κατανυκτικά, μετὰ τῶν τοῦ Τριωδίου
καὶ τοῦ Μηναίου.

Ἦχος α'.

Οτι τὸ πέλαγος πολὺ, τῶν παραπτωμάτων
μου Σωτήρ, καὶ δεινῶς βεβύθισμαι ταῖς
πλημμελίαις μου, δός μοι χεῖρα, σῶσόν με, ὡς
τῷ Πέτρῳ, ὁ Θεὸς, καὶ ἐλέησόν με.

Οτι ἐννοίαις πονηραῖς, καὶ ἔργοις καταδει-
κνύμαι Σωτήρ, λογισμὸν μοι δώρησαι,
ἐπιτροφῆς ὁ Θεός, ἵνα κράζω· Σῶσόν με Εὐε-
ργέτα ἀγαθὲ, καὶ ἐλέησόν με.

Αλλος σε κόσμος ψυχὴ ἀναμένει, καὶ κρι-
τῆς, τὰ σὰ μέλλον δημοσιεύειν κρυπτά
καὶ δεινὰ· μὴ οὖν ἐμμείνης τοῖς ᾠδε, ἀλλὰ
πρόφθασον βῶσα τῷ Κριτῇ· Ὁ Θεὸς ἰλάσθη-
τί μοι, καὶ σῶσόν με.

Μὴ ἀποδοκιμάσης με Σωτήρ μου, τῆ ῥαθυ-
μίας τῆς ἀμαρτίας συνεχόμενον· διέγει-
ρόν μου τὸν λογισμὸν πρὸς μετάνοιαν, καὶ τοῦ
σοῦ ἀμπελῶνος, ἐργάτην δόκιμον ἀνάδειξόν με,
δωρούμενός μοι τῆς ἑνδεκάτης ὥρας τὸν μισθόν,
καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟΪ, Εἰς ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου.

Καθίσματα Κατανυκτικά. Ἦχος α'.

Εν ἀνομίαις συλληφθεὶς ἐγὼ ὁ ἄσωτος, οὐ
τολμῶ ἀτενίσαι εἰς τὸ ὕψος τοῦ Οὐρα-

νοῦ· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν σου
κράζω· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι, καὶ σῶσόν με.

Στιχὸν Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Εὶ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ἐγὼ ποῦ φα-
νοῦμαι ὁ ἀμαρτωλός; τὸ βίαιον καὶ τὸν
καύσωνα τῆς ἡμέρας οὐκ ἐβάσασα· τοῖς περὶ
τὴν ἑνδεκάτην ὥραν συναριθμησόν με, ὁ Θεός,
καὶ σῶσόν με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οαῦμα θαυμάτων κεχαριτωμένη, ἐν σοὶ
θεωροῦσα ἡ Κτίσις ἀγάλλεται· συνέλα-
βες γὰρ ἀσπόρως, καὶ ἔτεκες ἀφράστως, ἦν
ταξιαρχίαι Ἀγγέλων, ὄραν οὐ δεδύνηται· αὐ-
τὸν Θεοτόκε ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡ-
μῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν τοῦ Κανόνος, λέγεται τὸ Μαρ-
τυρικόν, εἰ οὐκ ἔχει τὸ Μηναιῖον Κοντάκιον· εἰ
δὲ ἔχει, λέγεται τοῦτο ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀνωτέρω
Καθισμάτων.

Αθλήσεως καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα,
οἱ ἔνδοξοι Ἀθλοφόροι, περιβέβληνται σε
Κύριε· καρτερίᾳ γὰρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους
ἐτροπώσαντο, καὶ δυνάμει θεϊκῆ, ἐξ Οὐρανοῦ
τὴν νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις δώρη-
σαι ἡμῖν ὁ Θεός, τὸ μέγα σου ἔλεος.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΠΡΟΪ, Εἰς ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αγκαλᾶς πατρικᾶς, διανοῖξαι μοι σπυῖσον,
ἀσώτως τὸν ἐμὸν, κατηναλωτὰ βίον, εἰς
πλοῦτον ἀδαπάνητον, ἀφορῶν, οἰκτιρμῶν σου

Σωτήρ, νῦν πτωχεύουσαν, μὴ ὑπερίδης καρδίαν· σοὶ γὰρ Κύριε, ἐν καταλύξει κραυγάζω· ἤμαρτον εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἐνώπιόν σου.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Τὸ βῆμά σου φρικτόν, καὶ ἡ κρίσις δικαία, τὰ ἔργα μου δεινά· ἀλλ' αὐτὸς Ἐλεῆμον, προφθάσας με διάσωσον, καὶ κολάσεως λύτρωσαι· ῥύσαι Δέσποτα, τῆς τῶν ἐρίφων μερίδος, καὶ ἀξίωσον, ἐκ δεξιῶν σου με στήναι, Κριτὰ δικαιοῦτάτε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Συλλαβοῦσα ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, καὶ τεκοῦσα ἀσπορῶς πηγὴν ζωῆς τὸν Κύριον, κεχαριτωμένη Θεοτόκε, περιζῶσε τοὺς σὲ μεγαλύνοντας.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Οἱ καλοὶ στρατιῶται, ὁμοφρόνως πιστεύσαντες, τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων μὴ πτοούμενοι Ἅγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ Χριστῷ, ἀράμενοι τὸν τίμιον Σταυρόν· καὶ τελείσαντες τὸν δρόμον, ἐξ Οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξασθε. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς· δόξα τῷ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν πᾶσιν ἰάματα.

Τῆ τετάρτῃ πρωΐ, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ορώσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἄφατος οἰκονομία σου αὕτη; δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν χειρῶν σου οἰκτίρμον, πλαστούργημα Δέσποτα.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνούμεν Φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, Παραδείσον ἠνέωξας Σωτήρ, τῷ πίστει προσελθόντι σοι Ληστῇ, καὶ τρυφῆς κατηξιώθη ὁμολογῶν σοι, Μνήσθητί μου Κύριε· δέξαι ὡσπερ ἐκείνον καὶ ἡμᾶς, κραυγάζοντας· ἠμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου· μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἄρνα ἐπὶ ξύλου ἡ Ἄρναῖς καθορώσα, μετὰ ληστῶν μακροθύμως σταυρούμενόν σε Λόγε, καὶ λόγῃ κεντούμενον πλευράν, ἠλάλαζε βωῶσα μητρικῶς· Τί τὸ ξένον καὶ φρικτὸν, Υἱέ μου μυστήριον; πῶς καλύπτει τὰ

φος τὸν ἀπερίγραπτον Θεόν; ἄφραστον τὸ τελούμενον! Μῆ με τὴν τεκοῦσαν εἴσης, Υἱέ μου γλυκύτατε.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τὰς ἀληθόνας τῶν Ἁγίων, ἃς ὑπὲρ σου ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς οὐνάς, ἴασαι φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Τῆ πρῆμτῃ πρωΐ, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀποστολικά.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῆ σαγήνῃ τοῦ λόγου, τὰς πλοκαῖς τῶν ῥητόρων, οἱ Ἄλιεῖς τῷ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ ἀνατρέψαντες, ἐφώτισαν τὰ ἔθνη εὐσεβῶς, δοξάζειν σε Θεὸν ἀληθινόν· διό σοι καὶ τὸν ὕμνον, τῷ ἐνδυναμώσαντι αὐτῆς βρωῶμεν· Δόξα τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, δόξα τῷ ὁμοσίῳ Πνεύματι, δόξα τῷ δι' αὐτῶν φωτίσαντι τὸν Κόσμον.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Οἱ σοφοὶ τῆς Οἰκουμένης Ἄλιεῖς, ἐκ Θεοῦ λαβόντες τὸ συμπαθές, πρεσβεύσατε καὶ νῦν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν βρωίντων· Κύριε σῶσον τῆς βασιλεῖς καὶ τὴν πόλιν σου, καὶ τῶν συνεχόντων δεινῶν ἐλευθέρωσον, διὰ τῶν Ἀποστόλων, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἀμήτορα ἐν Οὐρανῷ, ὑπὲρ ἔννοιαν καὶ αἴσθησιν, ἐπὶ γῆς ἀπάτορα ἔτεκες· αὐτὸν Θεοτόκε ἰκέτερε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοὺς Μάρτυρας Χριστοῦ, ἰκετεύσωμεν πάντες· αὐτοὶ γὰρ τὴν ἡμῶν, σωτηρίαν αἰτούσαι, καὶ πάντες προσέλθωμεν, πρὸς αὐτοὺς μετὰ πίστεως· οὕτω βρῦουσι, τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν· αὐτοὶ φαλαγγας, ἀποσοβοῦσι δαιμόνων, ὡς φύλακες τῆς Πίστεως.

Τῆ Παρασκευῇ πρωΐ, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.

Ἦχος α'.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀνηρέθη ἡ τυραννίς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ· οὐτε γὰρ Ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσας ἡμᾶς· δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ ὄπλον τοῦ Σταυροῦ, ἐν πολέμοις ἐδείχθη, ποτὲ τῷ εὐσεβεῖ, Βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ.

ἀήττητον τρόπαιον, κατ' ἐχθρῶν διὰ πίστεως. τοῦτο τρέμουσι, καὶ αἱ δυνάμεις τοῦ Ἄδου· τοῦτο γέγονε, καὶ τῶν πιστῶν σωτηρία, καὶ Παύλου τὸ καύχημα.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Οὐκ εἶπεν τὴν σὴν προσοσίαν, κεκτημένοι Ἄχραν-
τε, καὶ ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, τῶν δεινῶν
ἐκλυτρούμενοι, τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου ἐν
παντὶ φρουρούμενοι, καταχρέως σε πάντες, εὐ-
σεβῶς μεγαλύνομεν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Α'θλήσεως καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα,
αἱ ἐνδοξα Ἀθλοφόρα περιβεβληταί σε
Κύριε· καρτερία γὰρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους
ἐτροπώσαντο, καὶ δυνάμει θεϊκῇ, ἐξ Οὐρανοῦ
τὴν νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, δώ-
ρσαι ἡμῖν ὁ Θεός, τὸ μέγα σου ἔλεος.

Τῆ Παρασκευῆ, ἑσπερας.

Εἰς τὸ. Κύριε ἐκέκραξα, μετὰ τὸ Ἰδιόμελον
τοῦ Τριωδίου, ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρὰ
Μαρτυρικὰ. Ἦχος α'.

Τῆ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν Ἀγίων, καὶ
τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν,
καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος οἰκτίρμων.

Η' ἐν σταδίῳ ὑμῶν ὁμολογία Ἅγιοι, τῶν
δαιμόνων κατέπτηξεν τὴν δυνάμιν, καὶ τῆς
πλάνης τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσε· διὸ καὶ
ταῖς κεφαλαῖς ἀποτεμνόμενοι ἐκράζετε· Γενέ-
σθω Κύριε ἡ θυσία τῶν ψυχῶν ἡμῶν, εὐπρόσ-
δακτος ἐνώπιόν σου, ὅτε σὲ ποθήσαντες, κατε-
φρονήσαμεν τῆς προσκαίρου ζωῆς φιλάνθρωπε.

Ο' τῆς καλῆς ὑμῶν πραγματείας Ἅγιοι· ὅτι
αἱματὰ ἐδώκατε, καὶ Οὐρανοὺς ἐκληρο-
νομήσαντε, καὶ πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰώ-
νιως ἀγάλλεσθε. Ὄντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπό-
ρευμα· φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἀφθα-
ρτα ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες,
ὑμνεῖτε ἀπαύστως Τριάδα ὁμοούσιον.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς, οὐχ ἡ γῆ κα-
τέκρυψεν, ἀλλ' Οὐρανὸς ὑπεδέξατο· ἡμῖν,
ἠνοίγησαν Παραδείσου πύλαι, καὶ ἐντὸς γενό-
μενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε· Χριστῷ
πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν
εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἰδιόμελον. Ἦχος α'.

Νεκρώσιμον. Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ποῖα τοῦ βίου τρυφή, διαμένει λύπης ἀμέ-
λητοχος; ποῖα δόξα ἐστηκεν ἐπὶ γῆς ἀμε-
ταθῆτος; πάντα σκιᾶς ἀσθενέστερα, πάντα

ὄνειρων ἀπατηλότερα· μᾶ ῥοπή, καὶ ταῦτα
πάντα, θάνατος διαδέχεται. Ἀλλ' ἐν τῷ φωτὶ
Χριστῷ τοῦ προσώπου σου, καὶ τῷ γλυκασμῷ
τῆς σῆς ὠραιότητος, οὐς ἐξελέξω ἀνάπαυσον,
ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων
σπαρῆσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσάν,
τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρτίαν τὴν
Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν
πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· αὕτη γὰρ ἀνεδεί-
χθη Οὐρανός, καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη τὸ
μεσότοιχον τῆς ἐχθρας καθελούσα, εἰρήνην ἀν-
τεισηῆε, καὶ τὸ βασιλεῖον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν
κατέχοντες, τῆς Πίστεως τὴν ἀγκυραν, ὑπέρ-
μαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον.
Θαρσεῖτω τοίνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ·
καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει, τῆς ἐχθροῦς ὡς παν-
τοδύναμος.

Τῷ Σαββάτῳ ἡρώϊ, κίς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α. Στιχηρὰ Καθίσματα Μαρτυρικὰ
Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ο'ς καλοὶ στρατιῶται, ὁμοφρόνως πιστεύ-
σαντες, ταῖς ἀπειλαῖς τῶν τυράννων, μὴ
πτοούμενοι Ἅγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ
Χριστῷ, ἀράμενοι τὸν τίμιον Σταυρόν· καὶ τε-
λεσαντες τὸν δρόμον, ἐξ Οὐρανοῦ τὴν νίκην
ἐδέξασθε. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς· δόξα
τῷ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν
πᾶσιν ἰάματα.

Στιχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν ταῖς Ἀγίοις αὐ-
τοῦ.

Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἀγίων, ἃς ὑπὲρ σοῦ
ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καὶ πάσας
ἡμῶν τὰς ὀδύνας, ἴασαι φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Στιχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Τοὺς Μάρτυρας Χριστοῦ ἰκετεύσωμεν πάν-
τες· αὐτοὶ γὰρ τὴν ἡμῶν, σωτηρίαν αἰ-
τοῦνται· καὶ πάντες προσέλθωμεν, πρὸς αὐ-
τοὺς μετὰ πίστεως· οὗτοι βρῦουσι, τῶν ἰαμά-
των τὴν χάριν· οὗτοι φαλαγγας, ἀποσοβοῦσι
δαιμόνων, ὡς φυλακὴς τῆς Πίστεως.

Δόξα. Νεκρώσιμον, ὁμοιον.

Ο' σάρκα δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου ἀτρέπτως,
φορέσας ἐκ Μητρὸς, ἐπ' ἐσχάτων τῶν
χρόνων, καὶ γινώσκων ὡς Κύριος, τὸ καθ' ἡμᾶς
εὐδολισθόν, ἄνευ οἴκτειρον, τοὺς μεταστάντας
τοῦ βίου· σοὶ γὰρ Δέσποτα, ψυχᾶς ἐνεθεντο
πίστει, τῷ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. αὐτόμελον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου σοι, Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἑσαρκούτο, ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυὶδ. Ἐδείχθη πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν, βασιτάσασα τὸν Κτίστην σου· δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προσελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Εἰς τοὺς Αἴνους. ἰστώμεν Στίχ. δ. καὶ ψάλλομεν τὰ παλαιὰ Στιχηρὰ Μαρτυρικά.

Ἦχος α.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τοὺς φωστῆρας τοῦ Κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς Πίστεως, τὴν πηγὴν τὴν ἀένναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Οὗτοι οἱ Στρατιῶται τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου, ἀντίστησαν τοῖς δόγμασι τῶν τυράννων, γενναίως κατεφρόνησαν τῶν βασιάνων, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν πατήσαντες, ἀξίως στεφανωθέντες, αἰτοῦνται παρὰ τοῦ Σωτῆρος εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες οὐ θλίψις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμός, οὐδὲ μαστιγῆς, οὐ θυμός θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλοῦν, χωρῖσαι Θεῷ δεδύνηται· πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν ἄλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάβετε, θανάτου καταφρονήσαντες· ὄθεν καὶ ἐπαξίως τὸν τῶν πόνων ὑμῶν μισθὸν ἐκομίσασθε, Οὐρανῶν Βασιλείας, κληρονόμοι γεγονάτε· πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν δεόμεθα.

Ἀγαλλιᾶσθε Μάρτυρες ἐν Κυρίῳ, ὅτι τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσασθε· ἀντίστητε βασιλεῦσι, καὶ τυράννοις ἐνίκησατε· πῦρ καὶ ξίφος ἐκ ἐπτοήθητε, θυρῶν ἀγρίων κατεσθιόντων τὰ σώματα ὑμῶν, Χριστῷ μετὰ Ἀγγέλων, τὴν ὑμνωδίαν ἀναπέμποντες, τῆς ἀπ' Οὐρανῶν στεφάνους ἐκομίσασθε· αἰτήσασθε δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος,

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ἔργῳ Σωτήριμον δεικνύς, ὅτι σὺ εἶ ἡ πάντων ἀνάστασις, λόγῳ Λόγε Λάζαρον, ἐκ νεκρῶν ἐξανέστησας· τότε μοχλοὶ ἑσαλεύθησαν,

πύλαι δὲ Ἄδου συνεταράχθησαν· τότε ὕπνος ὁ τῶν ἀνθρώπων, θάνατος ἀπεδείκνυτο· ἀλλ' ὁ εἰς τὸ σῶσαι σου τὸ πλαστήρηγμα, καὶ οὐκ εἰς τὸ κρῖναι· παραγενόμενος, ὅς ἐξελέξω, ἀνάπαυσον ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ δρύνεται Κόρη Προφητῶν, ὁ χορὸς τῷ τόκῳ σου, Πατριαρχῶν θεῖος σύλλογος, σεπτοὶ Ἀπόστολοι, καὶ Ἀρχιερέων, καὶ Μαρτύρων σύστημα, Ὁσίων καὶ Δικαίων τὰ τάγματα, καὶ σὲ γνώσκουσιν, ἀφορμὴν τῆς τούτων ταξίως, καὶ τιμῶσιν, ὡς Θεοῦ γεννήτριαν.

Ἀπόστιχα τὰ ἐπόμενα Προσόμοια Νεκρώσιμα, ποῦνα Θεοφάνους ὄν, καὶ τῶν εἰς τοὺς λοιποὺς Ἦχους ἐν τοῖς ἄλλοις Στιχῶσι τοιοῦτων Προσόμοιων ὄντων, ἢ ἀκροστιχίς ἐστὶ.

Σοὺς Χριστέ δουλεύς γράψον ἐν ζώντων βίβλῳ· Ἦχος α. Πεντέχημοι.

Σοῦ Σῶτερ δεόμεθα τῆς σῆς, γλυκείας μεθέξεως, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, καὶ κατασκήνωσον, ἐν σκηναῖς Δικαίων, ἐν μοναῖς Ἀγίων σου, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασι, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, παρορῶν τὰ παραπτώματα, καὶ παρέχων αὐτοῖς τὴν ἀνάπαυσιν.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάθου; Κύριε.

Οὐδεὶς ἀναμάρτητος οὐδεὶς, τῶν ἀνθρώπων γέγονεν, εἰμὴ σὺ μόνε Ἀθάνατε· διὸ τοὺς δούλους σου, ὡς Θεὸς οἰκτίρμων, ἐν φωτὶ κατατάξον, σὺν ταῖς χοροστασίαις Ἀγγέλων σου, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, ὑπερβαίνων ἀνομήματα, καὶ παρέχων αὐτοῖς τὴν συγχώρησιν.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν.

Ἐπεὶ τὰ ὀρώμενα τὰ σα, Σῶτερ ἐπαγγέλματα, ἃ ὀφθαλμὸς οὐ τεθεάται, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν, οὐκ ἀνέθη ποτε· ὦν τῆς προσενεστῶσης μεθέξεως, τυχεῖν εὐδόκησον, τοὺς πρὸς σὲ μεταχωρήσαντας, καὶ παρέχων ζωὴν τὴν αἰώνιον. Δόξα.

Σταυρῷ σου γηθόμενοι Σταυρῷ, θάρρουντες οἱ δοῦλοί σου, πρὸς σὲ μετέστησαν Κύριε· οἱ νῦν ἀντίλυτρον, τῶν αὐτῶν πταισμάτων, τὸν Σταυρόν σου δώρησαι, καὶ αἷμα τὸ χυθὲν ὑπὲρ τοῦ Κόσμου ζωῆς, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, συγχωρῶν τὰ πλημμελήματα, καὶ φωτίζων φωτὶ τοῦ προσώπου σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χριστὸν ἐκδυπώπησον τὸν σὸν, τόκον Μητροπάρθενε, τὴν τῶν πταισμάτων συ-

χώρησιν, δοῦναι τοῖς δούλοις σου, τοῖς σέ Θεοτόκον, εὐσεβῶς κηρύξασι, καὶ λόγῳ ἀληθεῖ δογματίσασι, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἁγίων καὶ φαιδρότητος, ἀξιώσαι ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

ΗΧΟΣ Β΄.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχ. Κατανυκτικά.
Ἦχος β΄.

Ἡμάρτον εἰς σέ Σωτῆρ, ὡς ὁ ἄσωτος Υἱός, δέξαι με Πάτερ μετανοοῦντα, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Ἐρῶ σοι Χριστέ Σωτῆρ, τοῦ Τελώνου τὴν φωνήν· Ἰλάσθητί μοι ὡσπερ ἐκεῖνω, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Τῶν πεπραγμένων μου δεινῶν, ἐννοῶν τὰ ἄτοπα, ἐπὶ τοὺς σου καταφεύγω οἰκτιρμούς, Τελώνην μιμούμενος, καὶ Πόρνην δακρύσασαν, καὶ τὸν Ἄσωτον Υἱόν· διὸ καὶ προσπίπτω σοι Ἐλεῆμον, πρὶν με καταδικάσης, φεῖσαι με ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Ταῖς ἀνομίας μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τὴν καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, μή με ἐξουδενώσης ἀπὸ τοῦ σου προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆς ΔΕΥΤΕΡᾶς Πρωΐ, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α΄. Στιχολογ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.
Ἦχος β΄.

Ὡς κύματα θαλάσσης, ἐπ' ἐμέ ἐπανέστησαν αἱ ἀνομίαι μου, ὡς σκάφος ἐν πελάγει, ἐγὼ μόνος χεμαζομαι, ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν· ἀλλ' εἰς εὐδιον λιμένα, ὀδήγησόν με Κύριε τῇ μετανοίᾳ, καὶ σῶσόν με.

Στιχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Ἐγὼ ὑπάρχων τὸ δένδρον τὸ ἄκαρπον Κύριε, καταλύξεως καρπὸν, μὴ φέρων τὸ σύνολον, καὶ τὴν ἐκκοπὴν προῦμαι, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο δειλιῶ τὸ ἀκαίμητον· διὸ σε ἱκετεύω, πρὸ ἐκείνης τῆς ἀνάγκης, ἐπίστρεψον, καὶ σῶσόν με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Ἐὕσπλαγγίας ὑπάρχουσα πηγή, συμπαιδείας ἀξίωσον ἡμᾶς πανύμνητε Θεοτόκε, βλέψον εἰς λαὸν τὸν ἁμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς αἰὶ τὴν δυναστείαν σου· εἰς σέ γὰρ ἐλπίζον-

τες, τὸ Χαῖρε βοῶμέν σοι, ὡς ποτὲ ὁ Γαβριὴλ, ὁ τῶν Ἄσωμάτων Ἀρχιστράτηγος.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Σὲ τὸν περιβάλλοντα τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ἔχοντες οἱ Ἅγιοι περιβολὴν ἐν τῷ Κόσμῳ, ταῖς βασάνους τῶν ἀνόμων ὑπέμεναν, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κατήργησαν· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις καὶ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ Σωτῆρ, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Τῆς ΤΡΙΤῆς Πρωΐ, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α΄. Στιχολογ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.
Ἦχος β΄.

Ἐλέησόν με εἶπεν ὁ Δαυὶδ· καὶ γὰρ σοὶ κρᾶζω· Ἡμάρτον Σωτῆρ· ταῖς ἐμαῖς ἀμαρτίας, διὰ τῆς μετανοίας ἐξαλείψας, ἐλέησόν με.

Στιχ. Κύριε τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός ἐλέησόν με, ἐπὶ δυσὶν ἀμαρτήμασιν ὁ Δαυὶδ ἐθρήνει· ἐπὶ μυρίαις ἐγὼ πλημμελήμασι βῶσα· ἐκεῖνος τὴν στρωμνὴν τοῖς δάκρυσιν ἔβρεχεν· ἐγὼ δὲ ῥανίδα μίαν οὐ κέκτημαι· ἀπέγνωσμαι, καὶ δέσμαι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε μὴ παρίδης με, δεόμενον ἀντιλήψεως τῆς ὑπὸ σου· ἐπὶ σοὶ γὰρ πέποιθεν ἡ ψυχὴ μου· Ἐλέησόν με.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ὁ φαιδρύνας τοὺς Ἁγίους σου ὑπὲρ χροσόν, καὶ δοξάσας τοὺς Ὁσίους σου ὡς ἀγαθός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος Χριστέ ὁ Θεός, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιλάνθρωπος, καὶ τὴν εὐχὴν κατευθυνον ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος.

Τῆς ΤΕΤΑΡΤῆς Πρωΐ, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α΄. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.
Ἦχος β΄. Αὐτόμελον.

Τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν τῆς σῆς ἀγαθότητος, ὃν ἐδωρήσω ἡμῖν τοῖς ἀναξίαις Κύριε, σοὶ προσάγομεν εἰς πρεσβείαν· Σῶζε τοὺς βασιλεῖς καὶ ταῖς πόλεις σου, ἱκετεύοντας διὰ τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Στιχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ὁν τρόπον ἠχμαλώτευσεν ὁ ἐχθρὸς τὸν Ἀδὰμ, διὰ ξύλου τῆς βρώσεως Κύριε, ὡσαύτως ἠχμαλώτευσας καὶ αὐτὸς τὸν ἐχθρὸν, διὰ ξύλου Σταυροῦ, καὶ τοῦ πάθου σου· ἐν τούτῳ γὰρ παρεγένου ὁ δεῦτερος Ἀδὰμ, ἀναζητῆσαι τὸν πλανηθέντα, ζωοποιῆσαι τὸν νεκρωθέντα, ὁ Θεός δόξα σοι.

Δόξη, καὶ νῦν. Σταυροθετοκίον.

Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλῳ ὀρώσά σε νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, Υἱέ μου ἔλεγε, τί τό φοβερόν τοῦτο μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος, ζῶν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδιστον;

Εἰς τὴν ζ'. ᾠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πλανή. Δεῖσα τοῖς αἵρασιν ὑμῶν, καὶ ἅγαι αἰσκηναί, αἱ δεξάμεναι τὰ σώματα ὑμῶν ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ παρρησίας ἐκηρύξατε· αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἰκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΠΡΩΪ, Εἰς ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀποστολικά.
Ἦχος β'.

Ο σοφίσας ὑπὲρ ῥήτορας τοὺς Ἀλιεῖς, καὶ ἐκπέμψας ὡς περ κήρυκας πάση τῇ γῆ, τῇ ἀπάτῃ φιλανθρωπία σου Χριστέ ὁ Θεός, δι' αὐτῶν κραταίωσον τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ ταῖς πιστοῖς κατάπεμψον τὴν εὐλογίαν σου, ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Στιχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος.

Σαγηνεύσαντες τὰ ἔθνη οἱ Ἀλιεῖς, καὶ διδάξαντες τὰ πέρατα σὲ προσκυνεῖν, τῇ ἀπάτῃ φιλανθρωπία σου Χριστέ ὁ Θεός, δι' αὐτῶν στερέωσον τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ ταῖς πιστοῖς κατάπεμψον τὴν εὐλογίαν σου, ὁ μόνος ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ μεγαλύνομεν Θεοτόκε βοῶντες· Χαῖρε ἀδύτου φωτὸς νεφέλη, αὐτὸν βαστάσασα ἐν κόλποις, τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Εἰς τὴν ζ'. ᾠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Απόστολοι Μάρτυρες, καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελείσαντες, καὶ τὴν Πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἰκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΠΡΩΪ, Εἰς ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.

Ἦχος β'. Αὐτόμελον.

Τὴν ἀχραντὸν Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν Ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ὑμῶν, Χριστέ ὁ Θεός· βουλήσει γὰρ

ἠυδόκησας σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς ἔπλασας ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Χαρᾶς ἐπλήρωσας τὰ πάντα, ὁ Σωτῆρ ἡμῶν παραγεγόμενος, εἰς τὸ σῶσαι τὸν Κόσμον.

Στιχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς Χριστέ ὁ Θεός, ἐπὶ Σταυροῦ ταῖς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυναγάων πάντα τὰ ἔθνη, κρίζοντα· Κύριε δόξα σοι.

Δόξη, καὶ νῦν. Σταυροθετοκίον. Αὐτόμελον.

Υπερδοξασμένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε ὑμνοῦμέν σε· διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ σου, κατεβλήθη ὁ Ἄδης, καὶ ὁ θάνατος τέθηκεν· νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς ἠξιώθημεν· τὸν Παραδεισον ἐλάβομεν, τὴν ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν· διὰ εὐχαρίστως δοξολογοῦμεν, ὡς κραταῖον Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μόνον πολυέλεον.

Εἰς τὴν ζ'. ᾠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Επί τὴν πέτραν τὴν ἀσάλευτον, Σεμελιώσαντες οἱ Ἅγιοι, κατὰ τῶν τυράννων κραταιῶς ἠνδρίσαντο, καὶ διὰ βασιάνων τῶν στεφάνων ἔτυχον· δι' αὐτῶν ὁ Θεός, σῶσον ἡμᾶς.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ, ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Μαρτυρικά.
Ἦχος β'.

Οὐ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν, μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, Οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολίται γεγόνασι. Κύριε πρεσβεύεις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Τῶν ἀγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνοῦντων, πᾶσα πλάνη πέπαυται, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, πίστει διασώζεται.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς τυράννοις λέγοντες· Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων· εἰ καὶ πυρὶ καὶ βασάνοις ἀναλώσεται ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν.

Μεγάλη ἡ δόξα, ἣν ἐκτίσασθε Ἅγιοι, διὰ τῆς πίστεως· οὐ μόνον γὰρ ἐν τῷ πάσχειν τὸν ἐχθρὸν ἐνίκησατε, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον πνεύματα ἀπελαύνετε, ἀσθενοῦντας θεραπεύετε· ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατροί, πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα. Νεκρώσιμον, τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Οἶμοι οἶον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχὴ, χωρίζομένη ἐκ τοῦ σώματος! οἶμοι πόσα δακρύει

καὶ τότε, οὐχ ὑπάρχει ὁ ἐλεῶν αὐτήν! πρὸς τοὺς Ἀγγέλους τὰ ὄμματα ῥέπουσα, ἀπρακτα καθικετεύει· πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα, οὐκ ἔχει τὸν βοηθοῦντα. Διὸ ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἐννοήσαντες ἡμῶν τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς, τοῖς μεταστᾶσι τὴν ἀνάπαυσιν, παρὰ Χριστοῦ αἰτησώμεθα, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ Νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βία οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στυλοῦ πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἡλιος· ἀντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ Σάββατον Ἡρώϊ, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσματα. Μαρτυρικά.
Ἦχος β'.

Ο φαιδρύνας τῆς Ἀγίους σου ὑπὲρ χρυσόν, καὶ δοξάσας τοὺς Ὁσίους σου ὡς ἀγαθός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος Χριστέ ὁ Θεός, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιλόνητος, καὶ τὴν εὐχὴν κατεύθυνον ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν Ἀγίοις ἀναπαυόμενος.

Στιχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πιανθεῖσα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν· καὶ ἅγιοι αἱ ἱκνηαί, αἱ δεξάμεναι τὰ σώματα ὑμῶν· ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ παρρησίας ἐκηρύξατε· αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στιχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Απόστολοι Μάρτυρες, καὶ Προφῆται Ἰσραήλ, Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, αἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Ἡ μνήμη τῶν κεκοιμημένων Κύριε, εἰς μνήμαν τῶν προσδοκωμένων ἄγει με καὶ καθ' ὁδὸν μου τὴν καταδίκην, προσφέρω τὴν ἐκ βασιάνων φωνήν· Ἐλεῆμον ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀγία ἡ τοῦ ἀχράντου Φωτός, Ἀγγελικαῖς σε ὕμνοις τιμῶντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Μαρτυρικά. Ἦχος β'.

Ἦπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὧ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε εἰς Οὐρανούς, ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ Κόσμον ὄλον δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα· Ἰερεῖς καὶ βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι, συνήθως βοῶμεν· Ὑπνος τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν Ὁσίων αὐτοῦ.

Ἦτὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ λαβόντες οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ὄπλον ἀκαταγώνιστον, πάσαν τοῦ Διαβόλου τὴν ἰσχὺν κατήργησαν, καὶ λαβόντες στέφος Οὐράνιον, τεῖχος ἡμῖν γεγόνασιν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύοντες.

Ἦτῶν Ἀγίων σου τὰ πλήθη, δυσωποῦσί σε Χριστέ· Ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς φιλόνητος.

Ἦπᾶσα πόλις καὶ χώρα, τιμᾶ ὑμῶν τὰ λείψανα, ὧ ἀθλοφόροι Μάρτυρες· ὑμεῖς γὰρ νομίμως ἀθλήσαντες, στέφανον Οὐράνιον ἐλάβετε· διὰ τοῦτο Ἰερῶν ἐστὲ τὸ καύχημα, Βασιλείων τὸ νίκος, Ἐκκλησιῶν εὐπρέπεια.

Δόξα. Νεκρώσιμον τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ἦχος β'.

Εκ γῆς πλαστοργήσας με, εἰς γῆν πάλιν πορεύεσθαι, τῇ παραβάσει με κατέκρινας· ἔστησας ἡμέραν ἐτάσεως, ἐν ἣ τὰ κρηπτά τῆς ἐκάστου πράξεως, φανερά παρίσταται ἐνώπιόν σου· τότε φεῖσαί μου ἀναμάρτητε, καὶ τῶν ἐσφαλμένων μοι συγχώρησιν διδοῖς, τῆς Βασιλείας σου μὴ χωρίσης με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ ναὸς ὁ ἀκατάλυτος, μᾶλλον δὲ ἅγιος, καθὼς βοᾷ ὁ Προφήτης· Ἅγιος ὁ Ναός σου, Θαυμαστός ἐν δικαιοσύνῃ.

Ἀπόστιχα, τὰ Νεκρώσιμα Προσόμοια τοῦ Θεοφάνους.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ρύμην, τοῦ θανάτου καὶ φθορᾶν, σοῦ τῷ ζωηφόρῳ θανάτῳ, καθεῖλες Δέσποτα· πᾶσι δὲ ἐπήγασας ζωὴν αἰώνιον, καὶ νεκρῶν ἐξανάστασιν, θνητοῖς ἰδωρήσω· ὄθεν σου δεόμεθα, Σῶτερ ἀνάπαυσον, πίστει τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας, καὶ τῆς ἀκηράτου σου δόξης, τούτους καταξίωσον φιλόνητε.

Στιχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου.

Ἦνα, τοὺς ἀνθρώπους κοινωνούς, θείας Βασιλείας ἐργάση σταυρὸν ὑπέμεινας, θάνατον ἐκούσιον καταδεξάμενος· διὰ τοῦτο δεόμεθα, τῇ σῇ εὐσπλαγχνίᾳ, μετόχους ἀνάδειξον τῆς

Βασιλείας σου, πίστει τοὺς πρὸς σὲ μεταστάν-
τας, καὶ τῆς αἰδίου σου δόξης, καὶ μακαριό-
τητος ἀξίωσον.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Ἦῶσαι, τὸ σὸν πλάσμα βουληθεῖς, τῆς οἰκο-
νομίας τὸ ὄντως, βαθὺ μυστήριον, χαίρων
ἐξετέλεσας, ὡς ὑπεράγαθος, καὶ τιμῆς ἐξηγό-
ρασας, τὸν σύμπαντα Κόσμον, Αἵματι τιμίω
σου· διὸ δεόμεθα, πίστει τοὺς πρὸς σὲ μετα-
στάντας, καὶ τοῦ γλυκυτάτου σου καλλους,
τούτους καταξίωσον Φιλάνθρωπε.

Δόξα Πατρὶ.

Ἦρόμῳ τῷ φορικῷ καὶ φοβερῷ, βήματι τῷ
σῷ παρεστῶτες, οἱ ἀπ' αἰῶνος νεκροί,
ψῆφον ἀναμένουσι, τὴν σὴν δικαίαν Σωτῆρ,
καὶ τὴν θείαν ἐκδέχονται, δικαιοκρισίαν· τότε
φεῖσαι Δέσποτα, Σῶτερ, τῶν δούλων σου, πί-
στει τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας, καὶ τῆς αἰδίου
τρυφῆς σου, καὶ μακαριότητος ἀξίωσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦῦας τῆς προμήτορος Ἀγνῆ, σὺ τὴν ὀφειλὴν
συλλαβοῦσα, Θεὸν ἀπήτησας, τὸν τὴν
ἀφθαρσίαν τε, καὶ τὴν ἀνάστασιν, τοῖς πιστοῖς
χαριζόμενον, καὶ τῇ ἀθανάτῳ, δόξῃ στεφανώ-
σαντα, τοὺς σὲ δοξάζοντας· ὃν νῦν δυσωπῶσα
μὴ παύσῃ, τούτους ἐν φωτὶ κατατάξαι, τῆς αὐ-
τοῦ λαμπρότητος Θεόνυμφε.

Η Χ Ο Σ Γ.

Τῆ Κυριακῆ, Ἐσπερας.

Ἔς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στίχ. Κατανυκτικά.
Ἦχος γ'.

Ἦσπερινὸν ἕμνον, πρᾶσφεραμέν σοι Χριστέ,
μετὰ θυμιάματος, καὶ ῥῶδων πνευματε-
κῶν, ἐλέησον Σωτῆρ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σῶσόν με Κύριε ὁ Θεός μου· σὺ γὰρ πάντων
ἡ σωτηρία· ὁ κλυδων με τῶν παθῶν ἐκ-
ταράττει, καὶ τὸ βάρος τῶν ἀνομιῶν με βυθί-
ζει· δός μοι χεῖρα βοηθείας, καὶ πρὸς φῶς ἀ-
νάγαγέ με κατανύξεως, ὡς ἄλλος εὐσπλαγχνος,
καὶ φιλάνθρωπος.

Ἦὸν διεσπαρμένον μου νοῦτ συναγάγε Κύριε,
καὶ τὴν χερσωθεῖσάν μου καρδίαν καθά-
ρισον, ὡς τῷ Πέτρῳ διδάσκει μοι μεταύβριαν, ὡς
τῷ Τελῶνῃ στεναγμόν, καὶ ὡς τῇ Πόρνῃ δά-
κρυα, ἵνα μεγάλη τῇ φωνῇ κραυγαῖσται· Ὁ
Θεός σῶσόν με, ὡς ἄλλος εὐσπλαγχνος καὶ φι-
λάνθρωπος.

Ἦολλάκις τὴν ὑμνωδίαν ἐκτελῶν, εὐρέθην
τὴν ἀμαρτίαν ἐκπληρῶν, τῇ μὲν γλώττῃ
ἄσματα φθεγγόμενος, τῇ δὲ ψυχῇ ἄτοπα λο-
γιζόμενος· ἀλλ' ἐκάτερα διόρθωσον Χριστέ ὁ
Θεός, δια τῆς μετανοίας, καὶ ἐλέησόν με.

Τῆ Δευτέρῃ Ἠρωί, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.
Ἦχος γ'.

Ἦπὶ τῆς δίκης τῆς φοβεραῆς, ἄνευ κατηγό-
ρων ἐλέγχομαι, ἄνευ μαρτύρων κατακρί-
νομαι· αἱ γὰρ βίβλοι τοῦ συνειδότος ἀναπτύσ-
σονται, καὶ τὰ ἔργα τὰ κεκρυμμένα ἀνακα-
λύπτονται· πρὶν οὖν ἐν ἐκείνῳ τῷ πανδήμῳ
θεάτρῳ, μέλλῃς ἐρευνῆσαι τὰ ἐμοὶ πεπραγμέ-
να, ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Ἦὡς πότε ψυχὴ μου ἐπιμένεις τοῖς πται-
σμασιν; ἕως τίνος λαμβάνεις μετανοίας
ὑπέρθεσιν; λάβε κατὰ νῦν τὴν κρίσιν τὴν μέλ-
λουσαν, καὶ βόησον τῷ Κυρίῳ· Ἦμαρτον ἀνα-
μάρτητε, Κύριε σῶσόν με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦκαστος ὅπου σῶζεται, ἐκεῖ δικαίως καὶ
προστρέχει· καὶ ποία ἄλλη τοιαύτη κα-
ταφυγὴ, ὡς σὺ Θεοτόκε, σκέπυσαι τὰς ψυ-
χαῖς ἡμῶν;

Ἔς τὴν ζ'. Ῥδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ἦτίς μὴ θαυμάτη τῶν ἁγίων Μαρτύρων τοὺς
ἀηττήτους ἀγῶνας; τίς μὴ ἐκπλαγῆ τὰ
τούτων αἰεὶ κατορθώματα; ὅτι ἐν πυρὶ καὶ
μάστιγι, θηρσί τε καὶ σφαγαῖς, τὸν ἀντίδικον
ἐχθρὸν ἐτροπώσαντο, βασιλέων κολακείας βδε-
λυξάμενοι, καὶ τυράννων ἀπειλαῖς ἀποσεισά-
μενοι· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους ἐκομίσαντο,
παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ παρέχοντος τῷ
Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆ Τρίτῃ Ἠρωί, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.
Ἦχος γ'.

Ἦαροικοῦσα ἐν τῇ γῆ, ψυχὴ μου μετανόησον·
χοῦς ἐν τάφῳ οὐχ ὑμνεῖ, πταισμάτων οὐ
λυτρεῖται· βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ· Καρδιογνώ-
σα ἡμαρτον· πρὶν καταδικάσης με ἐλέησόν με.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Ἦἐν τῇ ὥρᾳ τῆς προσευχῆς, μετανοεῖν ἐπαγ-
γελλομαι, καὶ ὁ ἐχθρὸς ἐπιμελῶς ἀμαρ-
τάνειν, ἐμβαλλεῖ μοι ἄτοπα· ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ με
ρύσαι ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καταφυγή καὶ δύναμις ἡμῶν Θεοτόκε, ἡ κραταιὰ βοήθεια τοῦ Κόσμου, ταῖς πρεσβείαις σου σῶζε τοὺς δούλους σου, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μόνη εὐλογημένη.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τὸ εὐψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος· ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ, σῶσαι τὸ ποιῆμιον, μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Τῆ τετάρτῃ ἡρῶν, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸ ἀναρίθμητον τῆς ἐξουσίας σου, καὶ τὸ ἐκούσιον τὸ τῆς σταυρώσεως αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, ἐξίσταντο καθορώσαι, πῶς ὁ ἀθεώρητος, ἐν σαρκὶ ἐμαστίζετο, θέλων ἐκλυτρώσασθαι ἐκ φθορᾶς τὸ ἀνθρώπινον· διὸ ὡς ζωοδότῃ βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστὲ τῇ Βασιλείᾳ σου.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Σταυρὸς ἐπάγη ἐπὶ γῆς, καὶ ἤφατο τῶν Οὐρανῶν· οὐχ ὡς τοῦ ξύλου φθάσαντος τὸ ὕψος, ἀλλὰ σοῦ ἐν αὐτῷ πληροῦντος τὰ σύμπαντα· δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ρ'άβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τὸν Σταυρὸν τοῦ Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ καταβαλλομεν τῶν ἐχθρῶν τὰ φρυάγματα, οἱ πόθῳ σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀθλοφόρων σου τὴν μνήμην Κύριε, ὑπερφαίδρυνας ὡς Παντοδύναμος, ὅτι ἐνίσχυσας αὐτοὺς τὰ πάθη σου μιμήσασθαι· ἐνίκησαν ἀνδρείως γὰρ τοῦ Βελίαρ τὴν δύναμιν· ὅθεν καὶ ἀπέλαβον, ἰαμάτων χαρίσματα· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις φιλάνθρωπε, εἰρήνην παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῆ πέμπτῃ ἡρῶν, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀποστολικά.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεοὶ κήρυκες τῆς ἀληθείας, καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεδείχθητε αὐτόπται Ἀπόστολοι· καὶ γὰρ εἰδώλων τὴν πλάνην πατήσαντες, καὶ τὴν Τριάδα τρανῶς ἐκηρύξατε· ἦν πρεσβεύσατε μακάριοι, δωρησασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Δεῦτε ἅπαντες τοὺς Ἀποστόλους ἀνυμνήσωμεν ὡς κυβερνήτας· τῶν εἰδώλων γὰρ τὴν πλάνην εἰδώξαν, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῆς ζωῆς ἐπανήγαγον, καὶ τὴν Τριάδα δοξάζουσαν ἐδίδαξαν· ὅθεν ἅπαντες αὐτῶν, τὴν σεβάσμιαν μνήμην τελοῦντες οἱ πιστοί, τὸν Σωτῆρα δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ος ἀγεώργητος Παρθένε ἀμπελος, τὸν ὠραιότατον βότρυν ἐβλάστησας, ἀναπηγάζοντα ἡμῖν τὸν οἶνον τὸν σωτήριον, τὸν πάντων εὐφραίνοντα ταῖς ψυχαῖς καὶ τὰ σώματα· ὅθεν ὡς αἰτίαν σε, τῶν καλῶν μακαρίζοντες, αἰεὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Θωρακισάμενοι τὴν πανοπλίαν Χριστοῦ, καὶ ἐνδυσάμενοι ὄπλα τῆς πίστεως, ταῖς καταράξαις τοῦ ἐχθροῦ, ἀθλητικῶς κατεβαλετε· προθύμως τῇ ἐλπίδι γὰρ, τῆς ζωῆς ὑπεμείνατε, καὶ πάσας ταῖς τῶν Τυράννων, ἀπειλαῖς τε καὶ μαστίγαις· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους ἐδάξαθε, Μάρτυρες Χριστοῦ καρτερόψυχοι.

Τῆ παρασκευῇ ἡρῶν, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Σταυρὸν καὶ θάνατον, παθεῖν ἐλόμενος, μέσον τῆς Κτίσεως τοῦτον κατέπηξας· ὅτε εὐδόκησας Σωτῆρ, τὸ σῶμά σου προσηλωθῆναι· τότε καὶ ὁ ἥλιος ταῖς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε· ταῦτα καὶ Ληστής ὄρων, Θεόν σε ὠμολόγησε, βοῶν σοι· Μνήσθητί μου Κύριε, καὶ ἔλαβε πιστεύσας τὸν Παραδείσον.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Εν κυπαρίσσῳ, καὶ πεύκῃ, καὶ κέδρῳ ὑψώθη ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ἵνα σώσῃ τοὺς ἐν πίστει προσκυνοῦντας, τὴν ἐκούσιον σου Σταύρωσιν, Χριστὲ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν ἐπονειδιστὸν Οἰκτίρμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως, ἐκὼν ὑπέμεινας· ὃν ἡ τελευτήσα σε Χριστὲ, ὀρώσα ἐπιτρώσκετο· ἥς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγγνα ἐλέους σου, μὴς ὑπεράγαθῃ, καὶ φιλάνθρωπε Κύριε, ἀικτείρησον καὶ σώσον τὸν Κόσμον, ὁ αἴρων τὴν τοῦτου ἀμαρτίαν.

Εἰς τὴν ζ. ᾠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Εκλάμπετε διὰ τῆς πίστεως, ὑπέρλαμπροι φωστῆρες Ἅγιοι, Θεοσεβείας ἰατροί, ἀθλοφόροι πανεύφημοι· τῶν τυράννων γὰρ τοὺς αἰκισμοὺς μὴ δειλανδρίσαντες, τῶν εἰδώλων ταῖς δυσφημίας κατηδαφίσατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήττητον, τὸν Σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

Τῆ παρακλήτῃ, Εὐεβρίας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐπέκραξα, Στιχηρὰ Μαρτυρικά.

Ἦχος γ'.

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου Χριστέ ἡ δύναμις· ἐν μνήμασι γὰρ κείνται, καὶ πνεύματα διώκουσι, καὶ κατήργησαν ἐχθροῦ τὴν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Προφήται καὶ Ἀπόστολοι Χριστοῦ, καὶ Μάρτυρες, ἐδίδαξαν ὑμνεῖσθαι, Τριάδα ὁμοούσιον· καὶ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη τὰ πεπλανημένα, καὶ κοινωνοὺς Ἀγγέλων ἐποίησαν, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν τυραννίδα ἔλυσαν, καὶ τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις· ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν Κόσμῳ· καὶ ἀνέδειξεν ἐξ ἀλλείων Ἀποστόλους, καὶ ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Νεκρώσιμον, τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Πάντα ματαιότης τὸ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐχ ὑπάρχει μετὰ θάνατον· οὐ παραμένει ὁ κλαῦτος· οὐ συνοδεύει ἡ δόξα· ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος, ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται. Διὸ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ βοήσωμεν· τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἐνθα πάντων ἰστὶν ἐσφραϊνομένων ἢ κατοικία.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν Θεανδρικόν σου τόκον πανσεβάσμιε; πείραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ δεξαμένη Πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπὴν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας τὴν ἰδιότητα σώαν φυλάξαντα. Διὸ Μητροπάργε Δέσποινα, αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Τῶ ΣΑΒΒΑΤῶ ΠΡΩΤῶ, Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσματα Μαρτυρικά.

Ἦχος γ'.

Οσοι φιλομάρτυρες, εὐφράνθητε καὶ νῦν, συμφώνως ἀναμείποντες τὴν ὑμνωδίαν τῷ Χριστῷ· ὡς γὰρ φωστῆρας ἐν Κόσμῳ, ἀνέτειλεν ἡμῖν τὴν ἐτήσιον μνήμην τῶν Ἀθλοφόρων αὐτοῦ, θαυμάτων χάριν ἐκπέμπησαν, καὶ φωτίζουσιν τὸν νοῦν, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις.

Τὸ εὐψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησέ τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος. Ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ, σῶσαι τὸ ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Εκλάμπετε διὰ τῆς πίστεως, ὑπέρλαμπροι φωστῆρες Ἅγιοι, Θεοσεβείας ἰατροί, ἀθλοφόροι πανεύφημοι· τῶν τυράννων γὰρ τοὺς αἰκισμοὺς μὴ δειλανδρίσαντες, τῶν εἰδώλων ταῖς δυσφημίας κατηδαφίσατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήττητον, τὸν Σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

Δόξα. Νεκρώσιμον. Τὴν ὠραιότητα.

Οτε τῷ λόγῳ σου, παραστησόμεθα, τῷ ἀδεκάσῳ σου, Βήματι Κύριε, μὴ κατακρίνης τοὺς εἰς σέ, Σωτῆρ ἡμῶν πεπιστευκότας· πάντες γὰρ ἡμάρτομεν, ἀλλὰ σοῦ οὐκ ἀπέστημεν· ὅθεν δυσωποῦμέν σε, ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων σου, Χριστέ, οὓς προσελάβου κατὰ ταξον, ὡς μόνος ὑπάρχων πολυέλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκί γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεχόμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ Μαρτυρικά.

Ἦχος γ'.

Τῶν ἁγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμῶμεν· ὅτι θάτρον γενόμενοι Ἀγγέλοις, καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νίκης στέφανον, παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο· καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

Βασιλέων καὶ τυράννων, τὸν φόβον ἀπίσαντο, οἱ Χριστοῦ στρατιῶται, καὶ εὐδαρσῶς καὶ ἀνδρείως, αὐτὸν ὠμολόγησαν, τῶν

ἀπάντων Κύριον, Θεὸν καὶ Βασιλέα ἡμῶν· καὶ
προσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αὶ δυνάμεις τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, ἐθαύμα-
σαν τῶν Μαρτύρων τοὺς ἄθλους, ὅτι σῶ-
μα περικείμενοι, βασάνων κατεφρόνησαν, μι-
μηταὶ γενόμενοι, τοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος
Χριστοῦ· καὶ προσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Οὗς φωστῆρες ἐν Κόσμῳ λάμπετε, καὶ μετὰ
θάνατον ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν
κλιὸν ἀγωνισάμενοι· διὸ ἔχοντες παύρησιαν,
Χρυστὸν τὸν Θεὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Ανθρωποι τί μάτην ταραττόμεθα; ὁ δρό-
μος βραχύς ἐστιν, ὃν τρέχομεν, καπνὸς
ὑπάρχει ὁ βίος, καὶ αἵμις καὶ τέφρα καὶ κό-
νις, πρὸς ὀλίγον φαινόμενος, καὶ ταχέως ἀ-
χραιοῦμενος. Διὸ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ βοήσω-
μεν· τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον,
ἐνθα πάντων ἐστίν, εὐφραينوμένων ἢ κατοικία
ἐν σοί.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἢ προστασία πάντων τῶν δεομέ-
νων, εἰς σέ θαύροῦμεν, εἰς σέ καυχώμε-
θα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστι· πρόσθευε
τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Ἀπόστιχα, τὰ Νεκρώσιμα Προσόμοια
τοῦ Θεοφάνους.

Ἦχος γ'. Τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ.

Δοξάζω τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, δι' αὐ-
τὴν ζωὴν δεδώρηται, καὶ τρυφῆς ἢ ἀπόλαυ-
σις, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σε ὑμνοῦσι, μόνη
Πολυέλεε· Διὸ βοῶμέν σοι Χριστέ ὁ Θεός· Τὴς
μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἐνθα πάν-
των ἐστίν, εὐφραينوμένων ἢ κατοικία ἐν σοί.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου.

Ομόνος ἐλεήμων, καὶ εὐσπλαγχνος, ὁ ἔχων
ἀκατάληπτον ἀγαθότητος πέλαγος, ὁ
γνωστικὸν τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἦν ἐδη-
μιούργησας, σέ ἱκετεύομεν Χριστέ ὁ Θεός· Ταῖς
μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἐνθα πάν-
των ἐστίν, εὐφραينوμένων ἢ κατοικία ἐν σοί.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Υπνώσας ἐν τῷ τάφῳ ὡς ἄνθρωπος, δυ-
νάμει ἀηττήτῳ σου, ὡς Θεός ἐξανέστη-
σας, τοὺς ἐν τάφῳ ὑμνοῦντας, ἀσιγήτως ὑ-
μνον σοὶ προσφέροντας. Διὸ βοῶμέν σοι Χριστέ
ὁ Θεός· Τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυ-
σον, ἐνθα πάντων ἐστίν, εὐφραينوμένων ἢ κα-
τοικία ἐν σοί.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αμπαδα νοπητήν σε βαστάζουσαν, τὸ φέγ-
γος τῆς Θεότητος, ὀμιλήσαν παχύτητι
τῆς ἀνθρώπων οὐσίας, Θεοτόκε πάντες ἐπι-
σταίμεθα, τὸν σὸν δυσώπησον Υἱὸν καὶ Θεόν.
Τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσαι, ἐνθα
πάντων ἐστίν, εὐφραينوμένων ἢ κατοικία ἐν σοί.

Η Χ Ο Σ Δ'.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς, ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στίχ. Κατανυκτικά.
Ἦχος δ'.

Ηθέλον δάκρυσιν ἐξαλειψαί, τῶν ἐμῶν πται-
σμάτων Κύριε, τὸ χειρόγραφον, καὶ τὸ ὑ-
πόλοιπον τῆς ζωῆς μου, διὰ μετανοίας εὐαρε-
στησαί σοι· ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς ἀπάτα με, καὶ πο-
λεμεῖ τὴν ψυχὴν μου. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀ-
πόλωμαι, σῶσόν με.

Τὶς χειμαζόμενος καὶ προστρέχων, τῷ λι-
μένι τούτῳ οὐ διασώζεται; ἢ τίς ὀδυνώ-
μενος καὶ προσπίπτων, τῷ ἰατρῷ τούτῳ οὐ
θεραπεύεται; Δημιουργέ τῶν ἀπάντων, καὶ
ἰατρὲ τῶν νοσοῦντων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀ-
πόλωμαι, σῶσόν με.

Πλύνόν με τοῖς δάκρυσί μου Σωτήρ, ὅτι ρε-
ρῦπωμα ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις· διὸ καὶ
προσπίπτω σοι· Ἠμαρτον ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Πρόβατον εἰμί τῆς λογικῆς σου ποιμνῆς, καὶ
πρὸς σέ καταφεύγω, τὸν ποιμένα τὸν
καλόν· ζήτησόν με τὸν πλανηθέντα ὁ Θεός,
καὶ ἐλέησόν με.

Τῆς ΔΕΥΤΕΡᾶς ΠΡΩΤῆς, Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.
Ἦχος δ'.

Τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν ἐπίστρεψαι Κύριε,
τὴν ἐν ἀμαρτίαις τὸν βίον ὄλον δαπα-
νήσασαν· ὃν τρόπον τὴν Πόρνην, δέξαι καί με,
καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με.

Διαπλέων τὸ πέλαγος τῆς παρούσης ζωῆς,
ἐνθυμοῦμαι τὴν ἄβυσσον τῶν πολλῶν μου
κακῶν, καὶ μὴ ἔχων τὸν κυβερνήτην λογισμὸν,
τὴν τοῦ Πέτρου σοὶ προσφθέγγομαι φωνήν· Σῶ-
σόν με Χριστέ, σῶσόν με ὁ Θεός, ὡς φιάνθρω-
πος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆς ἀποτραφείσης ἐν τῷ ναφῷ, εἰς τὰ ἄγια
τῶν ἁγίων, τῆ περιβεβλημένη τὴν πίστιν

καὶ τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἀμειπτον παρθενίαν, ὁ Ἀρχιστράτηγος Γαβριήλ, προσέφερεν οὐρανόθεν, τὸν ἀσπασμὸν καὶ τὸ, Χαίρε δεδοξαμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Εἰς τὴν ζ'. Ὠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Σήμερον τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀθλοφόρων παραγέγονε, τὰς τῶν πιστῶν διανοίας φωτίσαι, καὶ τὴν Οἰκουμένην τῇ χάριτι φαιδρῦναι· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς δυσωπόμενος, δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΠΡΩΪ, Εἰς Τὸν Οὐρανόν.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατονομαστικά.

Ἦχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Ταχύ συνεισελθώμεν, εἰς τὸν νυμφῶνα Χριστοῦ, ἵνα πάντες ἀκούσωμεν τῆς μακαρίας φωνῆς, αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Δεῦτε οἱ ἀγαπῶντες, τὴν οὐράνιον δόξαν, σύμμορφοι γεγονότες, ταῖς φρονίμοις Παρθένοις, φαιδρῦνωμεν τὰς λαμπάδας ἡμῶν διὰ τῆς πίστεως.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Α'ναλόγισαι ψυχὴ, πῶς παρασῶμεν τῷ Κριτῇ· ἐν τῇ ὥρᾳ τῇ φρικτῇ, τίθενται θρόνοι φοβεροί, καὶ ἐκάστου αἱ πράξεις ἐξελέγχονται· τότε ὁ Κριτὴς ἀδυσώπητος· ἐκεῖ τὸ πῦρ δεινῶς σοι ἠτοίμασαι, ὡς περ ἀγρία θάλασσα κυμαινομένη, ὡς καλύψαι τὰ σύμπαντα. Σὺν πᾶσι τούτοις, βλέπε ψυχὴ μου, στέναξον πρὸ τοῦ τέλους.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς Θεοτόκος, ἡ πρεσβεύουσα ὡς μήτηρ ἐν παρρησίᾳ, τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, διαφυλάττε πόλιν ἐξαιρέτως, τῇ σκέπῃ σου προστρέχουσαν, ἐν σοὶ τὸ κράτος ἔχουσαν, καὶ πρὸς σέ καταφεύγουσαν, τὸν λιμένα τὸ τεῖχος, τὴν μόνην προστασίαν, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τὴν ζ'. Ὠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τῶν ἐν ὄλῳ τῷ Κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι Χριστέ ὁ Θεός· Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΠΡΩΪ, Εἰς Τὸν Οὐρανόν.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα

Σταυρώσιμα. Ἦχος δ'.

Ε'ξηγόρασας ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, τῷ τιμίῳ σου Αἵματι, τῷ Σταυρῷ

προσηλωθεῖς, καὶ τῇ λόγῃ κεντηθεῖς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις, Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Αὐτόμελον.

Ταχύ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθραῖς βλασφημοῦσί σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἀνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν πῶς ἰσχύει, Ὁρθοδόξων ἡ Πίστις, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον, ὅμοιον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διήλθε σου τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Εἰς τὴν ζ'. Ὠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν, ὅμοιον.

Οὐ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αἰτῶν ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΠΡΩΪ, Εἰς Τὸν Οὐρανόν.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀποστολικά.

Ἦχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Φωστῆρας εἰς τὰ πέρατα, τοὺς Μαθητὰς σου Χριστέ, ἀνέδειξας ἐκλαμπόντας, ἐν τῷ κηρύγματι τῷ σῷ, φωτίζοντας ἡμῶν τὰς ψυχὰς· πλάνην τὴν τῶν εἰδώλων, δι' αὐτῶν ἀμαυρώσας, δόγμασιν εὐσεβείας, καταλάμψας τῷ Κόσμῳ. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οὐ Μωϋσῆς τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας, διὰ τῆς θαλάσσης ἐρυθρᾶς ὀδηγήσας, τῇ δεξιᾷ σου Δέσποτα βυθίσας Φαραῶ· οὕτως ἐν τοῖς θαύμασιν, οἱ σοφοὶ Μαθηταὶ σε, τὴν θάλασσαν διέρρηξαν, τῆς πικρᾶς ἀθείας, καὶ τὸν λαὸν ὠδήγησαν πρὸς σέ ἀναρχέ Λόγε, καὶ μόνε φιλάνθρωπε. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν Λόγον τοῦ Πατρὸς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἐγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη ἀγνή, μόνη εὐλογημένη· διὸ ἀπαύστως, σέ ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Σταυρῷ ὀπλισάμενοι οἱ Ἀθλοφόροι σου, ἐνίκησαν τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἔλαμψαν ὡς φωστῆρες, τοὺς βροτοὺς ὀδηγοῦντες· διδοῦσι ταῖς ἰασεις, τοῖς ἐν πίστει αἰτοῦσιν. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῆ Παρασκευῆ πρωί, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σταυρῷ σε προσήλωσαν, οἱ Ἰουδαῖοι Σωτήρ, δι' οὗ ἐκ τῶν ἐθνῶν ἡμᾶς, ἀνεκαλέσω τοπρὶν, φιλάνθρωπε Κύριε, ἠπλώσας ταῖς παλάμας, ἐν αὐτῷ τῇ βουλήσει, λόγῃ δὲ τὴν πλευράν σου, κατεδέξω νυγῆναι· τῷ πληθεῖ τῶν αἰκτιρμῶν σου, δόξα Μακρόθυμε.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ὁμοιον.

Τὸ φῶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, νῦν καθορῶντες Χριστέ, Σταυρόν σου τὸν ἀχραντον, καὶ προσκυνοῦντες αὐτόν, φαιδρῶς ἐκβοῶμέν σοι· Δόξα σοι ὁ ἐν τούτῳ, ὑψωθῆναι θελήσας· δόξα σοι ὁ φωτίσας, δι' αὐτοῦ πᾶσαν κτίσιν· ἐν ᾧ σε ἀκαταπαύστως, ὕμνοις δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Σταυρῷ σε ὑψοῦμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἀχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο Υἱέ μου θαῦμα; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, ὀμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζῶσαι τοὺς τεθνεῶτας, θελών ὡς εὐσπλαγγνος.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Η'σεππτή τῶν Ἀθλοφύρων πανήγυρις, Οὐρανὸν τὴν Ἐκκλησίαν ἔδειξε, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συγχορεύουσιν Ἄγγελοι· ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῆ Παρασκευῆ, ἑσπερας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Μαρτυρικά.

Ἦχος δ'.

Ο' ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνεῖαις τῶν Ἀγίων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὑπ' αὐτῶν δυνωπούμενος, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ο' τῶν ἁγίων Μαρτύρων δεξάμενος τὴν ὑπομονήν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν φιλάνθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Ε'χοντες παρρησίαν, πρὸς τὸν Σωτήρα Ἄγιοι, πρεσβεύσατε ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν

τῶν ἀμαρτωλῶν, ἄφεσιν πταισμάτων αἰτείμενοι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἰ'ερεῖα ἔμφυχα, ὀλοκαυτώματα λογικὰ, Μάρτυρες Κυρίου, θαύματα τέλεια Θεοῦ, Θεὸν γινώσκοντα, καὶ Θεῷ γκωσκόμενα, πρόβατα, ὧν ἡ μάνδρα λύκοις ἀνεπίδατος· πρεσβεύσατε καὶ ἡμᾶς, συμπομανθῆναι ὑμῖν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως.

Δόξα. Νεκρώσιμον, τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Κόσμου πρεσπαίθεια; ποῦ ἐστὶν ἡ τῶν προσκαίρων φαντασία; ποῦ ἐστὶν ὁ χρυσὸς, καὶ ὁ ἄργυρος; ποῦ ἐστὶ τῶν οἰκετῶν ἡ πλημμύρα, καὶ ὁ θόρυβος; πάντα τέφρα, πάντα κόνις, πάντα σκιά· Ἄλλα δεῦτε βοήσωμεν τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ· Κύριε τῶν αἰώνιων σου ἀγαθῶν ἀξίωσον, τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν, καὶ ἀνάπαυσον αὐτοὺς, ἐν τῇ ἀγήρῳ μακαριότητι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο' δια σέ Θεοπάτωρ Προφήτης Δαυὶδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειᾷ σοι ποιήσαντι· Παρίστη ἡ Βασιλισσα ἐκ δεξιῶν σου· σέ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάση εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὐρῶν, πρόβατον τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ· καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι ταῖς Οὐρανίαις συναΐψῃ Δυναμίεσι· καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν Κόσμον, Χριστὸς ὁ ἔχων τὸ μέγα, καὶ πλούσιον ἔλεος.

Τῆ Σαββάτῳ πρωί, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσματα Μαρτυρικά.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα δράση. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν ταῖς Ἀγίαις.

Αὐτόμελον.

Τῶν ἐν ὄλῳ τῷ Κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ· σα Χριστέ ὁ Θεός· τῷ λαῷ σου τοὺς αἰκτιρμοὺς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ.

Ἰαχὺ προκατάλαβε.

Σταυρὸν ὀπλισάμενοι οἱ Ἀθλοφόροι σου, ἐν νίκησαν τὰ μηχανήματα, τοῦ ἀρχεκαίου ἐχθροῦ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἔλαμψαν ὡς φωστῆρες, τοὺς βροτούς ὀδηγοῦντες, διδοῦσι τὰς ἰασεῖς τοῖς ἐν πίστει αἰτούσιν. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶσον τὸν Κόσμον σου.

Δόξα. Νεκρώσιμον, ὁμοιον.

Ψυχὰς ἅς μετέστησας, ἐκ τῶν προσκαίρων πρὸς σέ, ἀνάπαυσον ὡς εὐσπλαγγχνος καὶ παντοδύναμος, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· συγχώρησον ὡς οἰκτίρμον, τὰ αὐτῶν πεπραγμένα· ἐλέησον ἐλεῆμον, τῶν χειρῶν σου τὸ ἔργον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλήνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, Αὐτόμελον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγγύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ Μαρτυρικά.

Ἦχος δ'.

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὀρῶν ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν ἐνίκησατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρὸν ὀπλισάμενοι; Ὅθεν ἐπαξίως ἀνδειχθήτε, δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι· ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀγγέλων συμμετοχοὶ γεγόνατε, Ἅγιοι Μάρτυρες, ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν, ἀνδρείως κηρύξαντες· πάντα γὰρ τὰ ἐν Κόσμῳ κατελίπετε τερπνά, ὡς ἀνύπαρκτα, τὴν Πίστιν δὲ ὡς ἄγκυραν, ἀσφαλῆ ἐκρατήσατε· ὅθεν καὶ τὴν πλάνην ἀπελάσαντες, πηγαίετε τοῖς πιστοῖς ἰαμάτων χαρίσματα· ἀπαύστως πρεσβεύατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡς ὑμῶν θαυμάσωμεν, τοὺς ἀγῶνας ἅγιοι Μάρτυρες, ὅτι σῶμα θνητὸν περικείμενα, τοὺς ἀσώματους ἐχθροὺς ἐτροπώσασθε; οὐκ ἐφόβησαν ὑμᾶς, τῶν τυραίνων αἱ ἀπειλαί; οὐ κατέπτηξαν ὑμᾶς, τῶν βασιάνων αἱ προσολαί· ὄντως ἀξίως παρὰ Χριστοῦ ἐδοξάσθητε, τοῦ παρέχοντος ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ μέγα ἔλεος.

Πίμιος ὁ θάνατος τῶν Ἁγίων σου Κύριε· ξίφεσι γὰρ καὶ πυρὶ, καὶ ψύχει συντε-

τριμμένοι, ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, ἐλπίδα ἔχοντες εἰς σέ, ἀπολαβεῖν τοῦ καμάτου τὸν μισθόν· ὑπέμειναν καὶ ἔλαβον, παρὰ σοῦ Σωτήρ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Εἰς τὴν κατάπαυσίν σου Κύριε, ὅπου πάντες οἱ Ἅγιοί σε ἀναπαύονται, ἀνάπαυσον τοὺς δούλους σου, ὅτι μόνος ὑπάρχεις φιλήνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐχοντές σε Θεοτόκε, ἐλπίδα καὶ προστασίαν, ἐχθρῶν ἐπιβουλὰς οὐ προοῦμεθα, ὅτι σκέπεις τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόστιχα, τὰ Νεκρώσιμα Προσόμοια τοῦ Θεοφάνους.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Οντως φοβερώτατον, τὸ τοῦ θανάτου μυστήριον! πῶς ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος, βιαίως χωρίζεται, ἐκ τῆς ἀρμονίας, καὶ τῆς συμφυΐας, ὁ φυσικώτατος δεσμός, θείῳ βουλήματι ἀποτέμνεται; Διό σε ἰκετεύομεν· τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ἐν σκηναῖς τῶν Ἁγίων σου, ζωοδότα φιλήνθρωπε.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου.

Ἦπνος ἀναδέδεικται, τῶν πιγευόντων ὁ θάνατος, σοῦ τεθέντος ἐν μνήματι, τοῦ πάντων δεσπύοντος, τὸ τοῦ θανάτου, κράτος λευκότος, καὶ καταργήσαντος αὐτοῦ, τὴν δυναστείαν τὴν πολυχρόνιον. Διό σε ἰκετεύομεν· τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ἐν σκηναῖς τῶν Ἁγίων σου, ζωοδότα φιλήνθρωπε.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Σὺ δικαιοσύνη τε, ἁγιασμός ἡμῖν γέγονας, καὶ ψυχῶν ἀπολύτρωσις· Πατρὶ γὰρ προσήγαγες, δεδικαιωμένους, καὶ λευτρωμένους, ἀναδεξάμενος ἡμῶν, τὸ ὀφειλόμενον ἐπιτίμιον· καὶ νῦν ἐκδυσωπῆμέν σε· τῆς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ἐν χαρᾷ καὶ φαιδρότητι, εὐεργέτα Σωτήρ ἡμῶν.

Δόξα Πατρὶ.

Γένος τὸ ἀνθρώπινον, πρὸς ἀφθαρσίαν ἀνώλεθρον, ἐκ φθορᾶς ἀνακέκληται, λευσάμενον αἵματι, τῷ ἐκ τῆς πλευρᾶς σου, Σῶτερ κενωθέντι, ἐν ᾧ ἀπέπλυνας ἡμᾶς, τῆς παραβάσεως τοῦ Προπάτορος. Διό σε ἰκετεύομεν· τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ἐν σκηναῖς αἰώνιαις σου, ἐν χοροῖς τῶν Μαρτύρων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ρήσεσιν ἐπόμενοι, τῶν θρηγῶρων πανάμωμε, Θεοτόκον φρονουμέν σε· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, σεσωματωμένον, ἀπερινοήτως, τὸν

λυτρωσάμενον ἡμᾶς, τοὺς αἰχμαλώτους τοῖς παραπτώμασι· ὃν καὶ νῦν ἐκδυσώπησον, τοὺς μεταστάντας οἰκέτας σου, ταῖς οἰκείαις ἐκλάμψεσι, καταυγᾶσαι Πανάχραντε.

ΨΑΛΜΟΣ ΠΑ. Α΄.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς, ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχ. Κατανυκτικά.

Ψαλμὸς πλ. α΄.

Κύριε ἀμαρτάνων οὐ παύομαι, φιλάνθρωπίας ἀξιούμενος οὐ γνώσκω· νίκησόν μου τὴν πώρωσιν, μόνε Ἀγαθὲ, καὶ ἐλέησόν με.

Κύριε, καὶ τὸν φόβον σου πτοοῦμαι, καὶ τὸ κρηθρὸν ποιεῖν οὐ παύομαι· τίς ἐν δικαστηρίῳ τὸν δικαστὴν οὐ πτοεῖται; ἢ τίς ἰαθῆναι βουλόμενος, τὸν ἰατρὸν παροργίζει ὡς καγῶ; Μακρόθυμε Κύριε, ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ μου σπλαγχνίσθητι, καὶ ἐλέησόν με.

Οἶμοι! τί ὠμοιώθην ἐγὼ, τῇ ἀκαίρῳ συκῇ, καὶ πτοοῦμαι τὴν κατάραν σὺν τῇ ἐκκοπῇ· ἀλλ' ἐπουράνιε γεωργὲ Χριστέ ὁ Θεός, τὴν χερσθεῖσάν μου ψυχὴν, καρποφόρον ἀναδειξόν, καὶ ὡς τὸν ἄσωτον Υἱόν, δέξαι με καὶ ἐλέησόν με.

Γὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ πάσας ἐξάλειψον τὰς ἀνομίας μου, λογισμὸν μοι παρέχων ἐπιστροφῆς, ὡς μόνος φιλάνθρωπος, δέομαι καὶ ἐλέησόν με.

Τῆς ΔΕΥΤΕΡᾶς ΠΡΩΉς, Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α΄. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.

Ψαλμὸς πλ. α΄.

Κριτοῦ καθεζομένου, καὶ Ἀγγέλων ἐστῶτων, σαλπιγγος ἠχίσσης, καὶ φλογὸς καιομένης, τί ποιήσεις ψυχὴ μου ἀπαγομένη εἰς κρίσιν; τότε γὰρ τὰ δεινά σου παρίστανται, τὰ κρυπτά σου ἐλέγχονται ἐγκλήματα· διὸ πρὸ τέλους βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ· Καρδιογνώστα, ἤμαρτον, ἐλέησόν με.

Στιχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Ψυχὴ τὰ ὧδε πρόσκαιρα, τὰ δὲ ἐκεῖ αἰώνια· ὁρῶ τὸ δικαστήριον, καὶ ἐπὶ θρόνου τὸν Κριτὴν, καὶ τρέμω τὴν ἀπόφασιν· λοιπὸν ψυχὴ ἐπίστρεψον· ἢ κρίσις ἀσυγχώρητος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Μετὰ Ἀγγέλων τὰ οὐράνια, μετὰ ἀνθρώπων τὰ ἐπίγεια, ἐν φωνῇ ἀγαλλίασεως

Θεοτόκε βοῶμένοι· Χαῖρε πύλη τῶν Οὐρανῶν πλατυτέρα· χαῖρε μόνη τῶν γηγενῶν σωτηρία· χαῖρε σεμνή· χαῖρε κεχαριτωμένη, ἡ τεκοῦσα Θεὸν σεσαρκωμένον.

Εἰς τὴν Ζ΄. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Κύριε, τὸ ποτήριον τοῦ πάθους σου, αἰ Ἄδολφοί σου ζηλώσαντες, κατέλειπον τὴν τοῦ βίου τερπνότητα, καὶ γεγόνασι τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχοι· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἰλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆς ΤΡΙΤῆς ΠΡΩΉς, Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α΄. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.

Ψαλμὸς πλ. α΄.

Εν κλίνῃ κατακειμένος, ἀμαρτημάτων πολλῶν, συλοῦμαι τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου· ὁ γὰρ ὕπνος τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας, προξενεῖ μου τῇ ψυχῇ τιμωρίαν. Διὸ φείσαι μου Χριστέ ὁ Θεός, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Στιχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Πάντες ἀγρυπνήσωμεν, καὶ Χριστῷ ὑπαντήσωμεν πάντες, μετὰ πλήθους ἔλεους καὶ λαμπάδων φαινῶν, ὅπως τοῦ νυμφῶνος ἐνδον ἀξιωθῶμεν· ὁ γὰρ τῆς θύρας ἔξω φεγγόμενος, ἀπρακτα τῷ Θεῷ κέκραγεν· Ἐλέησόν με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοδοκίον. Αὐτόμελον.

Τὸ ξένον τῆς Παρθένου μυστήριον, τῷ Κόσμῳ ἀνεδείχθη σωτήριον· ἐξ αὐτῆς γὰρ ἐτέχθη ἄνευ σπορᾶς, καὶ σαρκὶ ἀνεδείχθη δίχα φθορᾶς, ἢ πάντων χαρὰ· Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὴν Ζ΄. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Γὰ θαύματα τῶν ἁγίων σου Μαρτύρων, τίχος ἀναταμάχτητος, ἡμῖν δωρησάμενος, Χριστέ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, βουλὰς ἐθνῶν διασκέδασον, τῆς βασιλείας τὰ σκήπτρα κραταίωσον, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Τῆς ΤΕΤΑΡΤῆς ΠΡΩΉς, Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α΄. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.

Ψαλμὸς πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν σταυρωθέντα Σωτῆρα, καὶ Αὐτρωτὴν ἡμῶν, ἐκουσίως ὡς αἶδε καὶ ὡς ηὐδόκησεν, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ, καὶ δοξαζόμεν· ὅτι προσήλωσεν αὐτὸς τὰς ἀμαρτίας τῶν βροτῶν, ῥυσάμενος ἐκ τῆς πλάνης, τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ βασιλείας ἡμᾶς κατηξίωσε.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ὅμοιον.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας ἐκουσίᾳ βουλή, καὶ φθορᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐλευθερώσας Σωτήρ, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ, καὶ προσκυνοῦμέν σε, ὅτι ἐφώτισας ἡμᾶς, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ· καὶ πάντες δοξολογοῦμεν, φιλάνθρωπε, καὶ οἰκτίρμον, ὡς ζωοδότην καὶ Κύριον.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου παρισταμένη, θρησκωδοῦσα ἐβόα ἡ Θεοτόκος· Οἶμοι ὦ Τέκνον μου! οἶμοι φῶς τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν! πῶς ἐτανύθης ἐν Σταυρῷ, ὁ ἐκτείνας θεϊκῶς τὸν Οὐρανὸν ὡσεὶ δέρριν, καὶ ἐκ θαλάσσης ἀνάγων, πηγᾶς ὑδάτων τῷ σῶ προστάγματι;

Εἰς τὴν ζ. ᾠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους σου Κύριε, μεγάλους ἀντιλήπτορας ἀνεδείξας, Σωτήρ τῇ Οἰκουμένῃ, δι' ὧν τὰ πάθη φυγαδεύονται· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις σῶσον, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῆ ΒΕΒΗΤῆ ΒΡΟΪ, Εἰς τὸν ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Ἀποστολική.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ος αὐτόπτας τοῦ Λόγου, καὶ ὑπηρετάς τοῦ Χριστοῦ, τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους ἐγκωμιάσωμεν, ἐν ᾠδαῖς πνευματικαῖς, καὶ ὕμνοις πάντες βροτοὶ· τὸν Χριστὸν γὰρ ἐκτενωῶς ἱκετεύουσιν αὐτοὶ, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ὑμνούντων, τὴν ἰσράν αὐτῶν μνήμην, καὶ προσκυνούντων τὰ λείψανα.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Ὅμοιον.

Τοὺς Ἀποστόλους Κυρίου, συμφώνως ἀνευφημήσωμεν, ὡς φωστῆρας φανέντας τῇ δίκουμένη· τὰ γὰρ ἔθνη εὐσεβῶς ἐσαγήνευσαν, καὶ φωτίσαντες ἡμᾶς, ἀνακηρύττουσι τρανῶς, Γριάδα σέβειν ἁγίαν, ἠνωμένην μὲν τῇ οὐσίᾳ, καιρετὴν δὲ ταῖς ὑποστάσεσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Πειρόγαμε Νύμφη, καὶ ἀειπάρθενε, σὺν Ἀγγέλοις ἀπαύστως ἀνευφημοῦμέν σε· τι ἐποίησεν ἡμῖν μεγαλεῖα διὰ σοῦ, ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεός, ὁ πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς, ἐν μήτρᾳ σου χωρηθῆναι, εὐδοκήσας, καὶ ἐκ τῆς γλάνης, ἐλευθερώσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ. ᾠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ὅμοιον.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων τὰ κατορθώματα, Οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις ὑπερεθαύμασαν, ὅτι

ἐν σώματι θνητῷ, τὸν ἀσώματον ἐχθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀγωνισάμενοι καλῶς, ἐνίκησαν ἀοράτως, καὶ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεθθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΒΡΟΪ, Εἰς τὸν ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Σταυροῦσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸπος Κρανίου Παραδείσος γέγονε· μόνον γὰρ ἐπάγη τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, εὐθύς ἐβλάστησε τὸν βότρυν τῆς ζωῆς, σὲ Σωτήρ εἰς ἡμῶν εὐφροσύνην· δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τὸ ξένον τῆς Παρθένου.

Τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ σου Σωτήρ ἡμῶν, τῷ Κόσμῳ ἀνεδείχθη σωτήριον· ἐν αὐτῷ γὰρ βουλήσει προσηλωθεὶς, τῆς κατάραις ἐρύσω τοὺς γηγενεῖς· ἢ πάντων χαρὰ, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Εν Σταυρῷ σε ὀρώσα, Χριστέ ἡ Μήτηρ σου, ἐκουσίως ἐν μέσῳ ληστῶν κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικῶς, τὰ σπλάγχνα ἔλεγεν· Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν Σταυρῷ, ὡς περ κακοῦργος ἐπάγης; τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, ζωῶσαι θέλων, ὡς ὑπεράγαθος.

Εἰς τὴν ζ. ᾠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Λάμπει σήμερον ἡ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων· ἔχει γὰρ καὶ οὐρανόθεν ἀπαύγασμα· ὁ χορός τῶν Ἀγγέλων πανηγυρίζει, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος συνορταίζει. Διὸ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεθθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ, ΒΕΒΗΤΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Μαρτυρικὰ.

Ἦχος πλ. α'.

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασιάνων ἀνδρείως κατατολμήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἤστοχῆσατε, ἀλλ' Οὐρανῶν Βασιλείας κληρονόμοι γέγονατε, πανεύφημοι Μάρτυρες· ἔχοντες παρρησίαν, πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, τῷ Κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸν θυρεὸν τῆς Πίστεως περιβαλλόμενοι, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ, ἑαυτοὺς διαναστήσαντες, πρὸς τὰς βασιάνους ἀνδρείως ἀπηνυτομόλησαν, καὶ Διαβόλου τὴν πλάγην, καὶ τὸ θράσος κατήργησαν, οἱ Ἅγιοί σου Κύριε.

αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, ὡς παντοδύναμος Θεός, τῷ Κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατὰπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν ἅγιοι Μάρτυρες, ἵνα ῥυθθῶμεν τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ὑμῖν γὰρ ἐδόθη χάρις, πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν.

Ακορέστω διαθέσει ψυχῆς, Χριστὸν οὐκ ἀρνησάμενοι, ἅγιοι Μάρτυρες, οἵτινες διαφόρους αἰκισμούς, παθημάτων ὑπομείναντες, τῶν τυράννων τὰ θράση κατηδαφίσατε· ἀκλινη καὶ ἄτρωτον τὴν Πίστιν φυλάξαντες, εἰς Οὐρανούς μετέστητε· ὅθεν καὶ παρρησίας τυχόντες, πρὸς αὐτὸν, αἰτήσασθε δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Νεκρώσιμον, τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Εμνήσθην τοῦ Προφήτου βοῶντος· Ἐγὼ εἰμι γῆ καὶ σποδός· καὶ πάλιν κατενόησα ἐν τοῖς μνήμασι, καὶ εἶδον τὰ ὄστα τὰ γεγυμνωμένα, καὶ εἶπον· Ἄρα τίς ἐστι βασιλεὺς, ἢ στρατιώτης, ἢ πλούσιος, ἢ πένης, ἢ δίκαιος, ἢ ἀμαρτωλός; Ἀλλὰ ἀνάπαυσον Κύριε, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, ὡς φιλόνηθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου νύμφης εἰκῶν διεγράφη ποτὲ· ἐκεῖ Μωϋσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος· ἐνθαδε Γαβριὴλ ὑπηρέτης τοῦ θαύματος· τότε τὸν βυθὸν ἐπέζευσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν, ἀσπύρωσ ἢ Παρθένος· ἢ θαλάσσα μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ ἔμεινεν ἄβατος· ἢ ἀμεμπτος μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἔμεινεν ἀφθορος· Ὁ ὢν καὶ προῶν, καὶ φανείς ὡς ἄνηθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΠΡῶτῷ, Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσματα Μαρτυρικά.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, τὸ ποτήριον τοῦ πάθους σου, οἱ Ἄθλοφόροι σου ζιλωσάντες, κατέλιπον τὴν τοῦ βίου τερπνότητα, καὶ γεγόνασι τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχοι· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, εἰρήνην παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις.

Τὰ θαύματα τῶν ἁγίων σου Μαρτύρων, τῆχος ἀκαταμάχητον ἡμῖν δωρησάμενος, Χριστέ ὁ Θεός· ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις βουλαῖς ἐθνῶν διασκέδασον, τῆς βασιλείας τὰ σκῆπτρα κραταίωσον, ὡς μόνος Ἀγαθὸς καὶ φιλόνηθρωπος.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Αιωγμούς καὶ κινδύνους ὑπεριδόντες, καὶ τυράννων τὰ θράση μὴ πτοηθέντες, παρρησία τὸν Χριστὸν ἀνεκλήρυτον· καὶ βασιάνων αἰκισμούς ὑπομείναντες θερρῶς, εἰδῶλων πλάνην καθεῖλον, καὶ κράτος τοῦ Διαβόλου, οἱ Ἄθλοφόροι σαφῶς νικήσαντες.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Ανάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, καὶ τούτους κατασκήνωσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς ἀγαθός, τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει, μόνε φιλόνηρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου ἀνατείλας, τῷ Κόσμῳ Χριστέ ὁ Θεός, υἱὸς φωτός δι' αὐτῆς ἀναδείξας· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ Μαρτυρικά.

Ἦχος πλ. α'.

Εὐλογημένος ὁ στρατός, τοῦ Βασιλέως τῶν Οὐρανῶν· εἰ γὰρ καὶ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἄθλοφόροι, ἀλλὰ Ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔσπευδον φθάσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν παθημάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιωθέντες τιμῆς. Διὸ εὐχαῖς αὐτῶν Κύρια, σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ο Ἄθλοφόροι σου Κύριε, τὰς τάξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματα ταῖς βασιάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγητον ἐλπίδα ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ο ἅγιοι Μάρτυρες, ἐπὶ τῆς γῆς ἠγωνίασαντο, τῷ ἀέρι ἐνεκαρτέρησαν, τῷ πυρὶ παρεδόθησαν, τὸ ὕδωρ αὐτοὺς ὑπεδέξατο· ἐκείνων ἐστὶν ἡ φωνὴ ἢ λέγουσα· Διήλθομεν διὰ πυρός καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν. Ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Εν ταῖς βασιάνοις ὄντες οἱ ἅγιοι, ἀγαλλόμενοι ἐβόων· Συναλλάγματα ἡμῖν ἐστί ταῦτα πρὸς τὸν Δεσπότην· ἀντὶ τῶν ἐπανσταμένων μωλώπων τῷ σώματι, φωτεινὸν ἐνδυμα ἐν τῇ ἀναστάσει ἐπανθήσει ἡμῖν· ἀντὶ τῆς ἀτιμίας οἱ στέφανοι· ἀντὶ δεσμοτηρίων ὁ Παραδείσος· καὶ ἀντὶ τῆς μετὰ τῶν κακοῦργων καταδίκης, ἢ μετ' Ἀγγέλων διαγωγῆ. Διὸ εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Σὺ ἔπλασάς με Κύριε, καὶ ἔθηκας ἐπ' ἐμέ τὴν χεῖρά σου, καὶ ἐνετείλω μοι καὶ εἶπας· Εἰς γῆν πάλιν πορεύσῃ. Ὁδήγησόν με εἰς εὐθείαν ὁδόν σου, συγχώρησόν μοι τὰ πλημμελήματά μου, καὶ σῶσόν με δέομαι φιλήνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπόστιχα, τὰ Νεκρώσιμα Προσόμοια τοῦ Θεοφάνους.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Α ἴγλη τοῦ σοῦ προσώπου Χριστέ, τοὺς μετασάντας ὡς οἰκτίρμον κατάταξον, σκηνώσαι εἰς τόπον χλόης, ἐπὶ ὑδάτων τῆς σῆς, αἰκραιφνοῦς καὶ θείας ἀναπαύσεως, ἐν τοῖς ὄρεκτοῖς κόλποις, Ἀβραάμ τοῦ προπάτορος· ἔνθα τὸ φῶς σου, καθαρὸν ἐπιφαίνεται, καὶ προχέουσιν, αἱ πηγαὶ τῆς χρηστότητος· ἔνθα περιχορεύουσι, τρανώς ἀγαλλόμεναι, αἱ τῶν Ἀγίων χορεῖαι, περὶ τὴν σὴν ἀγαθότητα· μεθ' ὧν κατατάξαι, τοὺς ἰκέτας σου παράσχου, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελεξω καὶ προσελάβου.

Υἄλλει παναρμονίῳ φωνῇ, δοξολογοῦντας τὸ σὸν κράτος εὐδόκησον, οἰκτίρμον, τοὺς μετασάντας, ἐκ τῶν προσκαίρων πρὸς σέ, τὸν Δεσπότην πάντων καὶ φιλήνθρωπον· διδούς ὠραιότητος, τοῦ σοῦ κάλλους ἐλλάμπεσθαι, καὶ τῆς γλυκειάς, καὶ τερπνῆς μετῆσias σου, ἀπολαύειν τε, καὶ τρυφᾶν καθαρώτερον· ἔνθα περὶ τὸν θρόνον σου, χορεύουσιν Ἄγγελοι, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δῆμοι, χαρμονικῶς περιέπουσι· μεθ' ὧν τοῖς σοῖς δούλοις, τὴν ἀνάπαυσιν παράσχου, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημέσυνον αὐτῶν.

Οπου τῶν Προφητῶν ὁ χορὸς, τῶν Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων τὰ τάγματα, καὶ πάντες οἱ ἀπ' αἰῶνος, δικαιωθέντες τῷ σῷ, σωτηρίῳ πάθει, καὶ τῷ Αἵματι, δι' οὗ ἐξηγόρασας τὸν αἰχμάλωτον ἄνθρωπον, ἐκεῖ τοὺς πίστει, κοιμηθέντας ἀνάπαισον, ὡς φιλήνθρωπος, συγχωρῶν καὶ τὰ πταίσματα· μόνος γὰρ ἀναμάρτητος, ἐν γῆ πεπολίτευσαι, Ἅγιος μόνος καὶ μόνος, ἐν τεθνεῶσιν ἐλεύθερος. Διὸ τοῖς σοῖς δούλοις τὴν ἀνάπαυσιν παράσχου, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Νόμῳ τῆς ἀμαρτίας ἡμᾶς, δεδουλωμένους ἠλευθέρωσας Πάναγνε, ἐν μήτρᾳ τὸν Νομοδότην, καὶ Βασιλέα Θεόν, συλλαβοῦσα μόνη Μητροπάρθενε· δι' οὗ δικαιοῦμεθα, δωρεᾶ τε καὶ χάριτι· ὃν νῦν δυσώπει, ταῖς ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε Θεομήτορα, κατατάξαι ἐν βίβλῳ ζωῆς· ὅπως τῇ μεσιτείᾳ σου, σωθέντες πανάμωμε, τῆς τοῦ Υἱοῦ σου εὐκταίας, ἀπολυτρώσεως τύχοιμεν, αὐτὸν προσκυνοῦντες, τὸν παρέχοντα τῷ Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

ΗΧΟΣ ΠΑ. Β'.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς, ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχ. Κατανυκτικά.

Ἦχος πλ. β'.

Μετάνοιαν οὐ κέκτημαι, ἀλλ' οὐδὲ πάλιν δάκρυα· διὰ τοῦτο ἰκετεύω σε Σωτήρ, πρὸ τέλους ἐπιστρέψαι, καὶ δοῦναί μοι κατανύξιν, ὅπως ῥυσθῆσωμαι τῆς κολάσεως.

Εν τῇ φρικτῇ παρουσίᾳ σου Χριστέ, μὴ ἀκούσωμεν, Οὐκ οἶδα ἡμᾶς· τὴν γὰρ ἐλπίδα ἐπὶ σοὶ τῷ Σωτῆρι ἐθέμεθα, εἰ καὶ τὰ σὰ προστάγματα οὐ πράττομεν, διὰ τὴν ἀμέλειαν ἡμῶν· ἀλλὰ φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν δεόμεθα.

Τὰ τῆς καρδίας μου τραύματα, ἐκ πολλῶν ἀμαρτημάτων φεντα μοι, ἰάτρευσον Σωτήρ, ὁ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἰατρός· ὁ παρέχων τοῖς αἰτοῦσι, πταισμάτων τὴν συγχώρησιν αἰεὶ, παράσχου μοι δάκρυα μετανόιας, διδούς μοι τὴν λύσιν τῶν ὀφλημάτων Κύριε, καὶ ἐλέησόν με.

Γυμνόν με εὐρῶν τῶν ἀρετῶν ὁ ἐχθρὸς, τῷ βέλει τῆς ἀμαρτίας ἐτρωσεν· ἀλλὰ σὺ ὡς ἰατρὸς ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Τῆς ΔΕΥΤΕΡᾶς ΠΡΩΉΣ, Εἰς τὸν ὉΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.

Ἦχος πλ. β'.

Εἴννω τὴν ἡμέραν τὴν φοβεράν, καὶ θρηνώ μου ταῖς πράξεις ταῖς πονηράς· πῶς ἀπολογήσομαι τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ; ποία δὲ παρρησία ἀτενίσω τῷ Κριτῇ, ὁ ἄσωτος ἐγώ; Εὐσπλαγγνε Πάτερ, Υἱέ μονογενές, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐλέησόν με.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τὸν τόπον ὃν διέθου, ὅταν καθίσῃ Ἐλεῆμον ποιῆσαι δικαίαν κρίσιν, μὴ δημοσιεύσης μου τὰ κεκρυμμένα, μηδὲ κατακρίνης με ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων· ἀλλὰ φεῖσαί μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὑπερένδοξον τοῦ Θεῦ Μητέρα, καὶ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων ἁγιωτέραν, ἀσιγήτως ὑμνήσωμεν, καρδία καὶ στόματι, Θεοτόκον αὐτὴν ὁμολογῆντες, ὡς κυρίως γεννήσασαν, Θεὸν σσαρκωμένον, καὶ πρεσβεύουσαν ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ὡς Δικαίοις διαπαντός· οἱ γὰρ Ἅγιοι ἐν σοὶ φωτισθέντες, καταλάμπουσιν αἰεὶ ὡς φωστῆρες, λύχνον ἀσεβῶν σβέσαντες· ὧν ταῖς εὐχαῖς Σωτῆρ ἡμῶν, σὺ φωτιεῖς λύχνον μου Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΠΡΩΪ, Εἰς τὸν ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.
Ἦχος πλ. β'.

Τῶν φρονίμων Παρθένων τὸ ἄγρυπνον, δώρησαι μοι Κύριε, καὶ τῆς ψυχῆς μου τὴν λαμπάδα φαῖδρνον, ἐν ἐλαίῳ τῶν σῶν οἰκτιρμῶν, ἵνα τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοῶ σοι, τό, Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Ελέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοὶ τὴν ἰκεσίαν ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην, ἀνοιξον ἡμῖν εὐλογημένη Θεοτόκε· ἐλπίζοντες εἰς σέ μὴ ἀστοχῆσωμεν, ρυσθῆναιμιν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Εἰς τὴν ζ. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ἀθλητικὸν ἀγῶνα ὑπομείναντες οἱ Ἅγιοι, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ σοῦ κομισάμενοι, κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν παρὰ νόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας· δι' αὐτῶν ὁ Θεός, δυσωπούμενος, δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΠΡΩΪ, Εἰς τὸν ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.
Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τὸ Προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· Ἴδου γὰρ προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τόπον, οὐ ἔστησαν αἱ πόδες σου Κύριε· καὶ ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν, ἐλευθερίας ἐτύχομεν· πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνε φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ο Σταυρός σου Κύριε ἡγίασται· ἐν αὐτῷ γὰρ γίνονται ἰάματα, τοῖς ἀσθενοῦσιν ἐν ἁμαρτίαις. Δι' αὐτοῦ σοὶ προσπίπτομεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ σὲ κυήσασα Χριστέ, ἀειπαρθένος Κόρη, ἐν τῷ Σταυρῷ σε δι' ἡμᾶς, ὑψωθέντα ὀρώσα, ἐτέρωτο λύπης ρομφαία τὴν ψυχὴν, καὶ ἔκλαιε θρηνηδοῦσα μητρικῶς. Αὐτῆς ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε τοῦ ἐλέους.

Εἰς τὴν ζ. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ἀθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, τυραννικαὶ αἰκισμοὶ ἐπὶ τοῖς Μάρτυρας· καὶ ἴσαντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης· ἐξέστησαν τυράννοι, καὶ βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθεῖλον τὸν Βελίαρ ὁμολογία Χριστοῦ· ὁ ἐνισχύσας αὐτούς, Κύριε δόξα σοι.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΠΡΩΪ, Εἰς τὸν ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀποστολικά.
Ἦχος πλ. β'.

Ὁς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν σου παρεγένου Σωτῆρ, τὴν εἰρήνην διδούς αὐταῖς, ἐλθέ καὶ μεθ' ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Οἱ Μαθηταὶ σου Ἰησοῦ, ἐπὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς στελλόμενοι, τὰ ἔθνη εὐσεβῶς, ὡς ἰχθύας ζωγήσαντες, προσήνεγκαν τῇ σῇ ἀγαθότητι Κύριε· καὶ δι' αὐτῶν βοῶμέν σοι φιλάνθρωπε· Τῷ λαῷ σου παράσχου, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπίς τῷ Κόσμῳ ἀγαθή.

Ἀγία Δέσποινα Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητῆρ, ὡς τὸν ἀπάντων Ποσιτὴν, ἀπορήτως τεκοῦσα, ἰκέτευε σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, ἐκάστοτε τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, παθῶν

ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καὶ ἄφεςιν ἡμῖν δοῦναι ἁμαρτημάτων.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀθλοφόρων σου ἡ μνήμη Κύριε, ἀνεδείχθη ὡς Παραδεισος ὁ ἐν Ἐδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται πᾶσα ἡ Κτίσις. Διὸ παραίσχου ἡμῖν, τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆ Παρασκευῆ πρωί, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσματα Σταυρώσιμα.
Ἦχος πλ. β'.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθη τοῦ θανάτου Κύριε· ὃν γὰρ κατέπιε πόθω ὁ Ἄδης, ἀπέλυσε τρόμφ· ἔδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου Ἄγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε Υἱέ Θεοῦ· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Κύριε κατέκρινάν σε Ἰουδαῖοι, θανάτῳ τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων· οἱ τὴν ἐρυθρὰν ῥάβδῳ πεζεύσαντες, σαυρῶ σε προσήλωσαν· καὶ οἱ ἐκ πέτρας μέλι θηλάσαντες, χολὴν σοι προσήνεγκαν· ἀλλ' ἐκὼν ὑπέμεινας, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, ἰκέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τοὺς ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν κηρύξαντας, καὶ τῶν ἀνόμων ἀπειλαῖς μὴ πτήξαντας, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος· καθεῖλον γὰρ ἀθλητικῆ καρτερίᾳ, τὰ θράση τῶν παρανόμων· ἔλαβον παρὰ Χριστοῦ ἐπαξίως τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων, ἀπαύστως δεόμενοι, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ Παρασκευῆ, κςπερας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Μαρτυρικὰ.
Ἦχος πλ. β'.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ μαρτυρήσαντες διὰ σέ Χριστέ, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν· πρεσβείαις Κύριε, καὶ εὐχαῖς αὐτῶν, πάντας ἡμᾶς διαφυλάξον.

Οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, καὶ οὐρανοπολιταί, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, πολλὰς βασά-

νους ὑπέμειναν, καὶ τέλειον ἀπέλαβον τὸν στέφανον ἐν Οὐρανοῖς, ἵνα πρεσβεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο Σταυρὸς σου Κύριε, τοῖς Μάρτυσι γέγονεν ὄπλον ἀήττητον· ἔβλεπον γὰρ τὸν προκείμενον θάνατον, καὶ προβλέποντες τὴν μέλλουσαν ζωὴν τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς σέ ἐνεδυναμῆντο· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Νεκρώσιμον, τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Αρχήμοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλαστοουργῶ σου γέγονε πρόσταγμα· βουλευθεὶς γὰρ ἐξ ἀόρατου τε, καὶ ὁρατῆς με, ζῶον συμπήξαι φύσεως, γῆθὲν μου τὸ σῶμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θείᾳ σου καὶ ζωοποιῷ ἐμπνεύσει. Διὸ Σωτὴρ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως, ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας, Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, ἐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ Σαββάτῳ πρωί, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσματα Μαρτυρικὰ.
Ἦχος πλ. β'.

Αθλητικὸν ἀγῶνα ὑπομείναντες οἱ Ἅγιοι, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ σοῦ κομισάμενοι, κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς, δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἅγίοις.

Αθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, τυραννικοὶ αἰκισμοὶ ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας· καὶ ἴσταντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης· ἐξέστησαν τυράννους, καὶ βασιλεῖς οἱ σοφοὶ· καθεῖλον τὸν Βαβίαρ ὁμολογία Χριστοῦ· ὁ ἐνισχύσας αὐτοὺς, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Τοῖς Ἅγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ.

Τῶν Ἁγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, σήμερον ἀνεδείχθη, ὡς Παραδεισος ὁ ἐν Ἐδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται πᾶσα ἡ Κτίσις. Διὸ παραίσχου ἡμῖν, τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Αληθῶς ματαιότης τὰ σύμπαντα, ὁ δὲ βίος σκιαῖ καὶ ἐνύπνιον· καὶ γὰρ μάτην ταράττεται πᾶς γηγενής, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή· ὅτε τὸν Κόσμον κερδήσωμεν, τότε καὶ τάφῳ οἰκήσωμεν, ὅπου ὁμοῦ βασιλεῖς καὶ πτωχοί. Διὸ Χριστέ ὁ Θεός, τοὺς μεταστάντας δούλους σου ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ελπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, τὴν σὴν καὶ μόνην φοβεράν προστασίαν αἰτοῦμεν· Σπλαγχνίσθητι εἰς εὐπερίστατον λαόν, δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ Μαρτυρικά.

Ἦχος πλ. β'.

Κύριε ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων σου, πᾶσα ἡ Κτίσις ἐορτάζει· οἱ Οὐρανοὶ ἀγάλλονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε εἰ μὴ τοὺς Ἁγίους σου εἶχομεν πρεσβευτάς, καὶ τὴν ἀγαθότητά σου συμπαροῦσαν ἡμῖν, πῶς ἐτολμῶμεν Σωτῆρ ὑμνήσαι σε, ὃν εὐλογοῦσιν ἀπαύστως Ἄγγελοι; Καρδιογνώστα φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μνήμη Μαρτύρων, ἀγαλλίαμα τοῖς φοβουμένοις τὸν Κύριον· ἀθλήσαντες γὰρ διὰ Χριστόν, στεφάνους παρ' αὐτοῦ ἐκομίσαντο· καὶ νῦν ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐθαυμάστωσε, καὶ Ἁγίους ὁ Θεός ἡμῶν· ἀγαλλιᾶσθε καὶ εὐφραίνεσθε πάντες οἱ δούλοι αὐτοῦ· ὑμῖν γὰρ ἠτοίμασε τὸν στέφανον, καὶ τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ. Ἀλλ' αἰτοῦμεν, καὶ ἡμῶν μὴ ἐπιλάθησθε.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Αἴλιος τῷ Ἀδαμ ἐχρημάτισεν, ἢ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις, πάλαι ἐν Ἐδέμ, ὅτε ὄφρις ἰὸν ἐξηρεύετο· δι' αὐτοῦ γὰρ εἰσῆλθεν ὁ θάνατος, παγγενῆ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἐλθὼν ὁ Δεσπότης, καθείλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάστασιν ἡμῖν ἔδωρήσατο. Πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φεῖσαι Σωτῆρ, καὶ οὓς προσελάβου, ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε, Χριστέ καὶ τῶν Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Γεραρχῶν, Ὁσίων καὶ Δικαίων, καὶ πάντων

τῶν Ἀγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἀπόστιχ, τὰ Νεκρώσιμα Προσόμοια τοῦ Θεοφάνους.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Εχῶν ἀκατάληπτον, τὴν εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνίαν, καὶ πηγὴν ἀκένωτον, Δείκῃς χρηστότητος πολυέλεε, τοὺς πρὸς σὲ Δεσπота, μεταβεβηκότας, ἐν γῆ ζώντων κατασκήνωσον, εἰς τὰ σκηνώματα, τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθούμενα, κατάσχεσιν δωρούμενος, τὴν διηνεκῶς διαμέψασαν· σὺ γὰρ ὑπὲρ πάντων, ἐξέχεας τὸ Αἷμά σου Χριστέ, καὶ ζωηφόρῳ τιμήματι, Κόσμον ἐξηγόρασας.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου.

Νέκρωσιν ὑπέμεινας, ζωοποιὸν ἐκουσίως, καὶ ζῶν ἐπήγασας, καὶ τρυφήν αἰδίων, πισοῖς δέδωκας· ἐν ἧ κατάταξον, τοὺς κεκοιμημένους, ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως, τὰ τούτων πταίσματα, πάντα συγχωρῶν ἀγαθότητι, ὡς μόνος ἀναμάρτητος, μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος, ἵνα διὰ πάντων ὑμνήται σου τὸ Ὄνομα Χριστέ, καὶ σεσωσμένοι δοξάζωμεν, τὴν φιλανθρωπίαν σου.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Ζώντων κυριεύοντα, Δεαρχικῆ ἐξουσία, καὶ νεκρῶν δεσπάζοντα, σὲ Χριστέ γινώσκωμεν πολυέλεε· τοὺς πιστοὺς δούλους σου, τοὺς πρὸς σὲ τὸν μόνον, εὐεργέτην ἐκδημήσαντας, αὐτὸς ἀνάπαυσον, σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς σου φιλάνθρωπε, ἐν τόποις ἀναψύξεως, ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων λαμπρότησι· Δελητῆς ἐλέους, ὑπάρχεις γὰρ καὶ σώζεις ὡς Θεός, οὓς κατ' εἰκόνα σου ἐπλασας, μόνη Πολυέλεε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ωφθης ἐνδιαίτημα, Δεοπρεπὲς Παναγία, καὶ Θεὸν ἐχώρησας, καὶ Θεὸν ἐγέννησας ἀπειρόγαμῃ, ἐν δυσὶ φύσεσιν, ἐν δυσὶν οὐσίαις, ἐν μιᾷ δὲ ὑποστάσει Ἀγνή· αὐτὸν ἰκέτευε, τὸν μονογενῆ καὶ πρωτότοκον, τὸν σὲ παρθένον ἄμωμον, καὶ μετὰ τὸν τόκον φυλάξαντα, ψυχὰς ἀναπαύσαι, τῶν πίστει κοιμηθέντων εὐσεβῶς, ἐν ἀκηράτῳ φαιδρότητι, καὶ μακαριότητι.

Η Χ Ο Σ Β Α Ρ Υ Σ .

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ, ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκίκραξα, Στιχηρὰ Κατανυκτικά.
Ἦχος βαρύς.

Ὁς ὁ ἄσωτος Υἱὸς, ἦλθον κἀγὼ οἰκτίρμων·
δέξαι με προσπίπτοντα, ὡς ἓνα τῶν μι-
σθίων σου, ὁ Θεὸς καὶ ἐλέησόν με.

Ὁς ὁ περιπεσὼν εἰς τοὺς λησταῖς, καὶ τε-
τραυματισμένος, οὕτω κἀγὼ περιέπεσα,
ἐξ ἐμῶν ἁμαρτιῶν, καὶ τετραυματισμένη, ὑ-
πάρχει μου ἡ ψυχὴ· πρὸς τίνα καταφύγω ὁ
ὑπεύθυνος ἐγὼ, εἰμὴ πρὸς σέ τὸν εὖσπλαγγον,
τῶν ψυχῶν τὸν ἰατρόν; ἐπίχεε ἐπ' ἐμέ ὁ Θεός,
τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ὁς τὴν συκὴν τὴν ἀκαρπον, μὴ ἐκκόψης
με Σωτὴρ τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλ' ἐπὶ πολ-
λῷ τῷ ἔτει, συγχώρησίν μοι δώρησαι, ἀρδεύων
μου τὴν ψυχὴν, τοῖς δάκρυσι τῆς μετανοίας,
ἵνα καρπὸν προσενέγκω σοι ἐλεημοσύνης.

Ὁς Ἡλῖος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωταγω-
γησον τὰς καρδίας, τῶν σέ ὑμνούντων·
Κύριε δόξα σοι.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟΪ', Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.
Ἦχος βαρύς.

Πχουσα ψυχὴ μου, τὸ ἰατρεῖον τῆς μετα-
νοίας, πρόσελθε δακρύουσα ἐν στεναγ-
μοῖς, κραυγάζουσα τῷ ἰατρῷ, ψυχῶν τε καὶ
σωμάτων· Ἐλευθέρωσόν με Φιλάνθρωπε, ἐκ
τῶν ἐμῶν πλημμελημάτων· συναριθμησόν με
τῇ Πόρνῃ, καὶ τῷ Ληστῇ, καὶ τῷ Τελώνῃ· καὶ
δώρησαί μοι ὁ Θεός, τῶν ἀνομιῶν μου τὴν συ-
χώρησιν, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Τοῦ Τελώνου τὴν μετάνοιαν οὐκ ἐζήλωσα,
καὶ τῆς Πόρνῆς τὰ δάκρυα οὐ κέκτημαι·
ἔπορῶ γὰρ ἐκ πωρώσεως τῆς τοιαύτης διορ-
λώσεως· ἀλλὰ τῇ σῇ εὖσπλαγγνίᾳ, ὁ Θεὸς
ῶσόν με, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πεμνωτέρα τῶν ἐνδόξων, Χερουβὶμ, ὑπάρχεις
Παναγία Παρθένε· ἐκεῖνα γὰρ τὴν θείαν
ἢ φέροντα ἔλλαμψιν, πτέρυξι κεκαλυμμένῳ
ροσώπῳ, τὴν λειτουργίαν ἐπιτελοῦσιν· αὐτῇ
ἰσσεαρκωμένον τὸν Λόγον, αὐτόπτως ὀρώσα

φέρεις· ὃν ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ὁ Ἅγιοί σου Κύριε, ἐπὶ τῆς γῆς ἀγωνισά-
μενοι, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησαν, καὶ τῶν
εἰδῶλων τὴν πλάνην κατήργησαν· διὸ καὶ τοὺς
στεφάνους, παρὰ σοῦ ἐκομίσαντο, τοῦ φιλαν-
θρώπου Δεσπότη, καὶ ἐλεήμονος Θεοῦ, τοῦ
παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΟΪ', Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.
Ἦχος βαρύς.

Ὁ τῆς Πόρνῆς τὰ δάκρυα, καὶ τοῦ Πέτρου
προσδεξάμενος, καὶ Τελώνῃ δικαιοῦσας
ἐκ βάθους στενάξαντα, κἀμὲ ἀπεγνωσμένον
ἐξ ἔργων, οἰκτεῖρον Σωτὴρ, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Ὁ τοῦ Πέτρου τὴν ἄρνησιν, τοῖς δάκρυσι
καθαρίσας, καὶ τοῦ Τελώνου τὰ πται-
σματα, τῷ στεναγμῷ συγχωρήσας, Φιλάνθρω-
πε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἰπερέβης τὰς Δυνάμεις τῶν Οὐρανῶν, ὅτι
ναὸς ἐδείχθης θείκος, εὐλογημένη Θεοτό-
κε, ὡς τεκοῦσα Χριστὸν, τὸν σωτῆρα τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ἄγαλλιᾶσθε Δίκαιοι· εὐφρανέσθω τὰ Οὐ-
ράνια· ἐπὶ γῆς γὰρ οἱ Μάρτυρες ἀγωνι-
σάμενοι, τὴν πλάνην κατήργησαν· σκιρτάτω ἡ
Ἐκκλησία, τὰ νικητήρια ἐορτάζουσα, τῷ ἁ-
θλοθέτῃ καὶ μόνῳ νικοποιῷ, Χριστῷ τῷ Θεῷ,
τῷ παρέχοντι τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΟΪ', Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.
Ἦχος βαρύς.

Ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι Χριστέ ὁ Θεός, ἐν
κέντρῳ καὶ πεύκῃ, καὶ κυπαρίσσω προσ-
κυνουῶσά σε· Νίκας τοῖς Βασιλεῦσιν ἡμῶν, διὰ
τῆς Θεοτόκου δωρούμενος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ὁ δι' ἐμέ ἀνασχόμενος, τῆς ἐν Σταυρῷ
προσηλώσεως, δέξαι μου τὴν ἄγρυπνον
αἴνεσιν, Χριστέ ὁ Θεός ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τῶν σταυρωθέντα ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸν τὸν
Θεόν, καὶ καθελόντα τοῦ θανάτου τὸ
κράτος, ἀπαύστως ἰκέτευε Θεοτόκε, ἵνα σώσῃ
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τῆς ἀθεότητος τῶν τυράννων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασιάνων τὸ ἄλγος παραβλεψάμενοι Ἅγιοι, τὴν πίστιν τὴν εἰς Χριστὸν ἐκ ἠρνήσασθε· διὸ ἱκετεύσατε τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΗΡΩΪ, Εἰς ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀποστολικά.
Ἦχος βαρὺς.

Πρωτογόνου τοῦ ἀγροῦ σου ἀνέδειξας, τοὺς Ἀποστόλους σου Λόγε, ἐκτέμνοντας τὰ εἰδῶλα· διὸ σε τὸν Δεσπότην, εἰς τὰ ἔθνη κηρύξαντες, εὐσεβῶς ἐμεγάλυναν.

Στιχ. [Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τῶν πανευφήμων Ἀποστόλων μνημόσυνα, τῆς Ἐκκλησίας οἱ τρόφιμοι ποιούμενοι, ὡδαῖς ἁσμάτων ὑμνήσωμεν Χριστόν· αὐτοὶ γὰρ τοὺς ὑπευθύνους τῇ ἁμαρτίᾳ ἔσωσαν, κηρύξει τῆς μετανοίας, οἱ τῆς πλάνης διώκται, καὶ τοῦ Κόσμου λαμπτήρες, καὶ πρεσβευταὶ τῆς Οἰκουμένης.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἐξ ἧς ἀτρέπτως ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν χαῖρε σεμνῆ, τῶν Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων τὸ ἀγαλλίαμα, καὶ πιστῶν σωτηρία· χαῖρε Μήτηρ Χριστοῦ τῆ Θεοῦ.

Εἰς τὴν ζ'. Ὠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ἄγιον πρεσβεύσατε, ἄφεισιν δοθῆναι ἡμῖν, τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν, καὶ τῶν προσδοκωμένων δεινῶν ῥυσθῆναι ἡμᾶς, καὶ πικροῦ θανάτου δεόμεθα.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΗΡΩΪ, Εἰς ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.

Ἦχος βαρὺς.

Πρὸς φωτεινότερον, φλογὸς ἐνεργέστερον, τὸ ξύλον ἀνέδειξας τὸ τοῦ Σταυροῦ σου, καταφλέγον ἁμαρτίας τῶν νοσούντων, καὶ φωτίζον τὰς καρδίας τῶν ὑμνούντων, τὴν ἐκούσιόν σου Σταύρωσιν, Χριστέ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Στιχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Οδεσπόζων τῶν ἀσωμάτων Δυναμῶν, καὶ γινώσκων τῆς ψυχῆς μου τὸ ῥάβδμον, τῷ Σταυρῷ σου σῶσόν με Χριστέ ὁ Θεὸς, ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τ

κράτος, ἀπαύστως ἱκέτευσέ Θεοτόκε Παρθένε, ἵνα σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, τὸν ἐχθρὸν ἐτροπώσαντο, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδῶλων κατήσχυναν, καθοπλισάμενοι τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν· διὸ καὶ σὺν Ἀγγέλοις ἀνυμνοῦντες κραυγαῖζουσι, τὸν ἐπινίκιον ὕμνον, δοξολογούντες σε Χριστέ· δι' αὐτῶν σε δυσωποῦμεν· Σῶσον ἡμᾶς.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ, ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Μαρτυρικά.

Ἦχος βαρὺς.

Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεὸς, Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων ἀγαλλίαμα· ὦν τὸ κήρυγμα, Τριάς ἢ ὁμοούσιος.

Ἄγιοι Μάρτυρες, οἱ καλῶς ἀθλήσαντες, καὶ στεφανωθέντες, πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταφρονήσαντες πάντων τῶν ἐπὶ γῆς, ἄγιοι Μάρτυρες, καὶ ἐν σταδίῳ τὸν Χριστόν, ἀνδρείως κηρύξαντες, ἀμοιβάς τῶν βασιάνων παρ' αὐτοῦ ἐκομίσασθε· ἀλλ' ὡς ἔχοντες παρρησίαν, αὐτὸν ἱκετεύσατε, ὡς Θεὸν παντοδύναμον, τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσαι, τῶν εἰς ὑμᾶς προστρεχόντων δεόμεθα.

Πανεύφημοι Μάρτυρες, θρέμματα πνευματικά, ὀλοκαυτώματα λογικά, θυσία δεκτὴ, εὐάρεστος τῷ Χριστῷ, ὑμᾶς οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ' Οὐρανὸς ὑπέδειξατο. Ἀγγέλων συμμετοχοὶ γεγονατε· μεθ' ὧν ἱκετεύσατε δεόμεθα, τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ ἡμῶν, εἰρηνεῦσαι τὸν Κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Νεκρώσιμον, τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ἄναπαυσον Σωτῆρ ἡμῶν ζωοδότα, οὗς μετέστησας ἀδελφούς ἡμῶν, ἐκ τῶν προσκαίρων, κρίζοντας· Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ μὲν ἐγκώσθης, ὑπὲρ φύσιν Θεοτόκε, ἔμεινας δὲ παρθένος, ὑπὲρ λόγον καὶ ἐνοσίαν· καὶ τὸ θάυμα τοῦ τόκου σου, ἐρμηνεύσαι γλῶσσα οὐ δύναται· παραδόξου γὰρ οὕσης τῆς συλλήψεως Ἀγνή, ἀκατάληπτος ἐστὶν ὁ τρόπος τῆς κηρύσεως· ὅπου γὰρ βούλεται Θεὸς, νικᾶται φύσεως τάξις. Διὸ σε πάντες Μητέρα τοῦ Θεοῦ γινώσκοντες, δεόμεθά σου ἐκτενῶς· Πρέσβευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΠΡΩΤῒ, ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καρίσματα Μαρτυρικῆ.
Ήχος βαρύς.

Αγαλλιᾶσθε Δίκαιοι, εὐφρανέσθω τὰ Ουράνια· ἐπὶ γῆς γὰρ οἱ Μάρτυρες ἀγωνισάμενοι, τὴν πλάνην κατήργησαν· σκιρτάτω ἡ Ἐκκλησία, τὰ νικητήρια ἐορτάζουσα, τῷ ἀθλοθέτῃ, καὶ μόνῳ νικοποιῷ, Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ παρέχοντι τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις.

Τῆς ἀθεότητος τῶν τυράννων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασιάνων τὸ ἄλγος παραβλεψάμενοι Ἅγιοι, τὴν πίστιν τὴν εἰς Χριστὸν οὐκ ἠρνήσασθε. Διὸ ἱκετεύσατε τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Αγιοὶ πρεσβεύσατε, ἄφεσιν δοθῆναι ἡμῖν τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν, καὶ τῶν προσδοκωμένων δεινῶν, ῥυσθῆναι ἡμᾶς, καὶ πικροῦ θανάτου δεόμεθα.

Εν χώρᾳ ζώντων Κύριε, καὶ ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων σου, ἀνάπαυσον τοὺς δούλους σου, ὧν τελοῦμεν τὴν μνήμην φιλάνθρωπε· καὶ εἴτι ἐπλημμέλησαν ἐν τῷ βίῳ ὑπάρχοντες, ὡς ἐλεήμων συγχώρησον, καὶ εὐδιαλλακτος Θεός, παρέχων τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὗς τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως θησαύρισμα, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιστάς Πανύμνητε, ἐκ λαΐκου καὶ βυθοῦ πταισμάτων ἀνάγαγε· σὺ γὰρ τοὺς ὑπευθύνους τῇ ἀμαρτίᾳ ἔσωσας, τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν ἡμῶν· ἢ πρὸ τόκου παρθένος, καὶ ἐν τόκῳ παρθένος, καὶ μετὰ τόκον παρθένος μείνασα.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ Μαρτυρικὰ.

Ήχος βαρύς.

Τὴν μνήμην τῶν ἀγίων σου Ἀθλοφόρων, ἐορτάζοντες σὲ ἀνυμνοῦμεν, Χριστέ βοῶντες· Κύριε δόξα σοι.

Εν μέσῳ τοῦ σταδίου τῶν παρανόμων, ἀγαλλόμενοι ἀνεβῶν οἱ Ἀθλοφόροι, Χριστῷ βοῶντες· Κύριε δόξα σοι.

Πρωστῆρες ἀνεδείχθησαν Οἰκουμένης, οἱ πανεύφημοι Ἀθλοφόροι, Χριστῷ βοῶντες· Κύριε δόξα σοι.

Εν πνέοντες, πρὸς ἐν βλέποντες οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, μίαν ὁδὸν ζωῆς εὐρέενοι, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, ζηλοτυποῦντες ἀλλήλους τῆς τελευτῆς, ὡς τοῦ θαύματος!

ὡς περ θησαυροὺς τὰς βασιάνους προαρπάζοντες, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον· Ὅτι κὰν μὴ νῦν ἀποθάνωμεν, τεθνηξόμεθα πάντως, καὶ τῇ γενήσεται τὰ ὀφειλόμενα λειτουργήσομεν· ποιήσωμεν τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, τὸ κοινὸν ἴδιον ἠγησώμεθα, θανάτῳ ζωὴν ὠνησάμενοι· ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Πυχὰς ἄς προσελάβου, Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων καὶ ἐκλεκτῶν σου, ἀνάπαυσον Κύριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ Χαῖρέ σοι κραυγάζομεν σὺν τῷ Ἀγγέλῳ Θεόνυμφε, πασταῖδα καὶ πύλην, καὶ θρόνον πύρινον ἀποκαλοῦντές σε, καὶ ἀλατόμητον ὄρος, καὶ βᾶτον ἀκατάφλεκτον·

Ἀπόστιχα, τὰ Νεκρώσιμα Προσόμοια τοῦ Θεοφανους.

Ήχος βαρύς. Καταφρονήσαντες.

Νενεκρωμένος ὠράθης ἐπὶ Σταυροῦ μόνε ἀθάνατε, καὶ ἐν τάφῳ ὡς θνητὸς ἐτέθης, νεκρώσεως καὶ φθορᾶς καὶ θανάτου, τοὺς ἀνθρώπους λυτρωσάμενος· ἀλλ' ὡς πέλαγος εὐσπλαγγνίας ὑπάρχων ἀκείωτον, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, τὰς ψυχὰς τῶν σῶν δούλων, τῶν ἐξ ἡμῶν μεταστάντων ἀνάπαυσον.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελεξω καὶ προσελάβου.

Τῷ ἀκηράτῳ σου κάλλει, καὶ γλυκασμῷ τῆς ὠραιότητος, καὶ ταῖς τοῦ θείου σου φωτὸς, ἀκτίσιν ἐκλάμπεσθαι, τῆς πρὸς σὲ μεταστάντας Ἀγαθὴ καταξίωσον, ἐν αὐτῷ φωτοχυσίᾳ τῆς φωτοφανείας σου, σὺν Ἀγγέλοις χορευόντας, περὶ σὲ τὸν Δεσπότην, καὶ Βασιλέα τῆς δόξης καὶ Κύριον.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Οὗς ἀδαπάνητον ἔχων, τῶν δωρεῶν τὴν μετὰ γαλοπρέπειαν, ὡς θησαυρὸς ἀνελλιπῆς πλοσσίας χρηστότητος, τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας, ὡς Θεὸς κατασκήνωσον, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν ἐκλεκτῶν σου, ἐν τόπῳ ἀνέσεως, ἐν τῷ οἴκῳ τῆς δόξης σου, ἐν τρυφῇ Παραδείσου, ἐν τῷ τῶν Παρθένων νυμφῶνι, ὡς εὐπλαγγνος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ναμου τὸ πλήρωμα τίκεις, τὸν Λυτρωτὴν σάρκα γενόμενον· οὐ γὰρ ἐγένετο τοῖς πρὶν, ἐν νόμῳ δικαίωσις· δι' ἡμᾶς γὰρ ὁ Χριστὸς, σταυρωθεὶς ἐδικαίωσεν· ὡς οὖν ἔχουσα παρρησίαν, ὡς Μητὴρ ἱκέτευε, τὸν Υἱὸν σου τὸν εὐσπλαγγνον, τὰς ψυχὰς ἀναπαύσαι, τῶν εὐτεβῶς μεταστάντων Πανύμνητε.

Η Χ Ο Σ Π Α Δ.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ, ΕΣΠΗΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Κατανυκτικά.
Ήχος πλ. δ'.

Σὲ τὸν Βασιλέα καὶ Δεσπότην, Ἄγγελοι ἀπαύστως ἀνυμνοῦσιν· ἐγὼ δὲ σοι προσπίπτω ὡς ὁ Τελώνης κρᾶζων· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητι μοι, καὶ σῶσόν με.

Αθάνατος ὑπάρχουσα ψυχῆ μου, τοῖς κύμασι τοῦ βίου μὴ καλύπτου· ἀνάνηφον βῶσα, πρὸς τὸν σὸν Εὐεργέτην· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητι μοι, καὶ σῶσόν με.

Δακρυά μοι δὸς ὁ Θεὸς, ὡς ποτὲ τῇ γυναικὶ τῇ ἀμαρτωλῷ, καὶ ἀξιώσόν με βρέχειν τοὺς πόδας σου, τοὺς ἐμέ ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς πλάνης ἐλευθερώσαντας· καὶ μύρον εὐωδίας σοι προσφέρειν, βίον καθαρὸν, ἐν μετανοίᾳ μοι κτησθέντα, ἵνα ἀκήσω καὶ γὰρ τῆς εὐκταίας σου φωνῆς· Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορευοῦ εἰς εἰρήνην.

Οταν λάβω κατὰ νοῦν, τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, καὶ εἰς ἔννοιαν ἔλθω, τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἐτάσεως, τρόμῳ συνεχόμενος, πρὸς σὲ καταφεύγω, τὸν φιλάνθρωπον Θεόν. Διὸ μὴ με παρίδης, ἵκετεύω σε μόνε ἀναμάρτητε· δώρησαι κατάνυξιν, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, πρὸς τελευτῆς καὶ σῶσόν με.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟΪ, Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.
Ήχος πλ. δ'.

Ομματι εὐσπλάγγνω Κύριε, ἴδε τὴν ἐμὴν ταπεινώσιν, ὅτι κατὰ μικρὸν ἢ ζωή μου δαπανᾶται, καὶ ἐξ ἔργων ἐν ἐμοὶ οὐχ ὑπάρχει σωτηρία· διὰ τοῦτο δέομαι· Ὅμματι εὐσπλάγγνω Κύριε, ἴδε τὴν ἐμὴν ταπεινώσιν, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Ος τοῦ κριτοῦ παρόντος, μερίμνησον ψυχῆς, καὶ τῆς φορικτῆς ἡμέρας τὴν ὥραν ἐννοοῦ· ἢ γὰρ κρίσις ἀνίλεως ἐστὶ τοῖς μὴ πράξασιν ἔλεος. Διὸ φείσαι μου Σωτὴρ· μόνος γὰρ ὑπάρχεις φιλόανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ηνοπή πύλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἄχραντε Θεοτόκε, τοὺς προστρέχοντάς σοι πιστῶς, λύτρωσαι τῶν κινδύνων, ἵνα δοξάζωμεν τὸν

πανάγιον τόκον σου, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Φωστῆρες νοεροί, ἀνεδείχθητε ἅγιοι Μάρτυρες· τὴν γὰρ ἀγλὴν τῆς πλάνης, καταργήσατε διὰ τῆς πίστεως, τὰς ψυχικὰς ἡμῶν λαμπαδάς ἐφαιδρύνετε, καὶ τῷ Νυμφίῳ μετὰ δόξης συνεισηλθετε, εἰς τὸν οὐράνιον νυμφῶνα· καὶ νῦν ἵκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΟΪ, Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.
Ήχος πλ. δ'.

Ος ἡ Πόρνη σοι προσπίπτω, ἵνα λάβω τὴν ἄφεσιν, καὶ ἀντὶ μύρου τὰ δάκρυα ἐκ καρδίας, προσφέρω σοι Χριστέ ὁ Θεός· ἵνα ὡς ἐκείνην οἰκτιρήσῃς με Σωτὴρ, καὶ παράσχῃς ἱλασμόν ἀμαρτιῶν· ὡς αὐτὴ γὰρ κραυγάζω σοι· Λύτρωσαί με τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὴν φοβεράν, ἐννοοῦσα ψυχῆ μου γρηγόρησον, ἀνάπτουσα λαμπαδάσθε, ἐν ελαίῳ φαιδρύνουσα· οὐ γὰρ οἶδας πότε, πρὸς σὲ ἐπελεύσεται, ἢ φωνὴ ἢ λόγος· Ἴδου ὁ Νυμφίος σου. Βλέπε οὖν ψυχῆ μου, μὴ νυστάξης, καὶ μείνης, ἔξωθεν κρούουσα, ὡς αἱ πέντε Παρθένοι· ἀλλὰ ἀγρύπνως καρτέρησον, ἵνα ὑπαντήσῃς Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἐν ελαίῳ πίονι· καὶ δῶῃ σοι τὸν νυμφῶνα, τὸν δεῖον τῆς δόξης αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀσάλευτον στήριγμα τὸ τῆς Πίστεως, καὶ σεβάσιμον δώρημα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν Θεοτόκον ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν πιστοί· Χαῖρε ἢ τὴν πέτραν τῆς ζωῆς, ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα· χαῖρε τῶν περάτων ἢ ἐλπίς, ἐλβεβομένων ἀντίληψις· χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Φωτὶ οὐράνιῳ, καταλάμπεται σήμερον, αὐτῇ ἢ σικηνῇ· ἐν ταύτῃ γὰρ στρατιαὶ Ἄγγελων ἀγάλλονται, σὺν αὐτοῖς καὶ Μαρτύρων χοροὶ εὐφραίνονται, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀθλοφόρων· αὐτῶν τοῖς παρακληθήσει, καταπεμφον τῷ Κόσμῳ σου τὴν εἰρήνην Χριστέ, καὶ τὰ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΟΪ, ΒΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.
Ἦχος πλ. δ'.

Πλέπων ὁ Ληστής, τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς,
ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ἔλεγεν· Εἰμὴ
Θεὸς ὑπῆρχε σαρκωθείς, ὁ σὺν ἡμῖν σταυρω-
θεὶς, οὐκ ἂν ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρυ-
ψεν, οὐδὲ ἡ γῆ σειομένη ἐκυμαίνετο. Ἄλλ' ὁ
πάντων ἀνεχόμενος, μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ
Βασιλείᾳ σου.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Εν μέσῳ δὺω ληστῶν, ζυγὸς δικαιοσύνης,
εὐρέθη ὁ Σταυρὸς σου· τοῦ μὲν καταγο-
μένου εἰς Ἄδην, τῷ βάρει τῆς βλασφημίας·
τοῦ δὲ κουφιζομένου πταισμάτων, πρὸς γνω-
σιν Θεολογίας. Χριστὲ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ὁν Ἀμὸν καὶ Ποιμένα, καὶ Σωτῆρα τοῦ
Κόσμου, ἐν τῷ Σταυρῷ θεωροῦσα, ἡ τε-
κοῦσα ἔλεγε δακρῦουσα· Ὁ μὲν Κόσμος ἀ-
γάλλεται, δεχόμενος, τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ
σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σαύ-
ρωσιν, ἣν ὑπὲρ πάντων ὑπομένεις, ὁ Υἱὸς καὶ
Θεὸς μου.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ἦς στενῆς καὶ τεθλιμμένης ὁδοῦ, ἀκλινεῖς
ὁδοιπόροι γεγονάτε, ἅγιοι Μάρτυρες· τῶν
γὰρ πειρασμῶν τὴν τρικυμίαν ὑπεμείνατε,
καὶ τῶν ἀσωμάτων Λειτουργῶν τὴν πολιτείαν
ἀνελάβετε, πέτρα ὑπομονῆς, καὶ θεμέλιοι εὐ-
σεβείας ἀνεδείχθητε· πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ
Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΤΗ ΠΕΜΤΗ ΠΡΟΪ, ΒΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀποστολικά.
Ἦχος πλ. δ'.

Ευλογητὸς εἶ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ παν-
σόφους τοὺς Ἄλιεὶς ἀναδείξας, καταπέμ-
ψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐ-
τῶν τὴν Οἰκουμένην σαγηνεύσας, φιλόανθρωπε
δόξα σοι.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τοὺς φωστῆρας τοῦ Κόσμου καὶ ὁδηγοὺς,
τῆς ἡμῶν σωτηρίας τὴν ἀπαρχὴν, τοὺς
θεοὺς ὑμνήσωμεν, Μαθητὰς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
ὅτι φῶς τοῖς ἐν σκότει, ἡμῖν ἐξανέτειλαν, καὶ
τὸν ἥλιον πᾶσι, τῆς δόξης ἐγνώρισαν· ὅθεν
καὶ τὴν πλάσιν, τῶν εἰδώλων καθεῖλον, Τρια-

δα κηρύξαντες, ἐν μιᾷ τῇ Θεότητι. Διὰ τοῦτο
δεόμεθα· Ἀπόστολοι Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτά-
ζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ δι' Ἀγγέλου τὴν χαρὰν τοῦ Κόσμου
δεξαμένη· χαῖρε ἡ τεκοῦσα τὸν Ποιητὴν
σου καὶ Κύριον· χαῖρε ἡ ἀξιοθεῖσα γενέσθαι
Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Γενναίως τὸν δρόμον τελείσαντες, τυράννοι
ἀντέστητε Μάρτυρες· τὰ γὰρ σώματα
νεκρώσαντες ἐν γῆ, ἀπελάβετε οὐράνιον ζῶν
Ἄγιοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΟΪ, ΒΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.
Ἦχος πλ. δ'.

Εν μέσῳ τῆς Ἑδέμ, ξύλον ἤθησε τὸν θά-
νατον· ἐν μέσῳ πάσης γῆς, ξύλον ἐβλά-
στησε τὴν ζωὴν· γευσάμενοι γὰρ τοῦ πρώτου,
ἄφθαρτοι ὄντες, φθαρτοὶ γεγόναμεν· τυχόντες
δὲ τοῦ δευτέρου, τῆς ἀφθαρσίας κατετρυφή-
σαμεν· ἐν τῷ Σταυρῷ γὰρ σώζεις ὡς Θεὸς,
τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Εν Παραδείσῳ μὲν τὸ πρὶν, ξύλῳ ἐγύμνω-
σεν, ἐπὶ τῇ γεύσει ὁ ἐχθρὸς, εἰσφέρων
νεκρωσιν· τοῦ Σταυροῦ δὲ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς
τὸ ἔνδυμα, ἀνθρώποις φέρον ἐπάγη ἐπὶ τῆς
γῆς, καὶ Κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς·
ὃν ὀρώντες ὑψούμενον, Θεῷ ἐν πίστει λαοὶ,
συμφώνως ἀνακράξωμεν· Πλήρης δόξης ὁ οἶ-
κος αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ὁμοιον.

Τὸν ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν σωματωθέντα,
καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν ἐκ σοῦ Σεμνὴ τεχθέντα,
ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον μέσον τῶν κακούργων,
ὀρώσα τὰ σπλάγχνα ἡλγεις, καὶ μητρικῶς,
θρηνοῦσα ἐβόας· Οἶμοι Τέκνον ἐμόν! τίς ἡ
θεῖα καὶ ἄφατος, Οἰκονομία σου, δι' ἧς, ἐζώω-
σας τὸ πλάσμα σου; Ἀνυμνῶ σου τὸ εὐσπλαγ-
χον.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ὁμοιον.

Δὶ ἐγκρατείας τῶν παθῶν τὰς πυριφλέ-
κτες, ἀπονεκρώσαντες μορφᾶς, καὶ τὰς
κινήσεις, τοῦ Χριστοῦ οἱ Μάρτυρες ἔλαβον τὴν

χάριν, τὰς νόσους ἀποδιώκειν τῶν ἀσθενῶν, καὶ ζῶντες, καὶ μετὰ τέλος θαυματουργεῖν· ὄντως θαῦμα παραδόξον! ὅτι ὅστέα γυμνά, ἐκβλύζουσιν ἰάματα. Δόξα τῷ μόνῳ σοφῷ, καὶ κτίστη Θεῷ.

Τῆ παρακλήτῃ, ἡσπέρας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐπέκραξα, Στιχηρὰ Μαρτυρικά.
Ἦχος πλ. δ'.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ῥυθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Μάρτυρες Κυρίου, ἱκετεύσατε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ αἰτήσασθε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλήθος οἰκτιρμῶν, καὶ τὸν ἰλασμόν, τῶν πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐπιλαθόμενοι τῶν ἐν τῷ βίῳ, καταφρονήσαντες καὶ τῶν βασιάνων, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ταύτης κληρονόμοι ἀνεδείχθησαν· ὅθεν καὶ Ἀγγέλους συναγάλλονται. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου τὸ μέγα ἔλεος.

Εἴτις ἀρετῆ, καὶ εἴτις ἔπαινος, πρέπει τοῖς Ἁγίοις· ἕψοσι γὰρ ἔκλιναν τοὺς ἀχένας, διὰ σέ τὸν κλίναντα Οὐρανοὺς καὶ καταβάντα· ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, διὰ σέ τὸν κενώσαντα ἑαυτὸν, καὶ μορφήν θεοῦ λαβόντα· ἐταπεινώθησαν ἕως θανάτου, τὴν πτωχεῖαν σε μιμούμενοι. Ὡν ταῖς εὐχαῖς, κατὰ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Νεκρώσιμον τοῦ Διαμασκηνοῦ.

Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν ὠραιότητα. ἄμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος· ὡ τοῦ θαύματος! τί τὸ περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστηριον; πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; ὄντως Θεοῦ προσταξεί, ὡς γέγραπται· τοῦ παρέχοντος ταῖς μεταστάσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν διὰ φιλανθρωπίας, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγῆς, σὰρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως· εἰς ἐστὶν Υἱός. διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἀνθρώπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν

Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἱκέτευε Μῆτερ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῷ Σάββατῳ ἑσπέρῃ, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχηρὰ Καθίσματα Μαρτυρικά.
Ἦχος πλ. δ'.

Φωστῆρες νοεροὶ, ἀνεδείχθητε ἅγιοι Μάρτυρες· τὴν γὰρ ἀχλὺν τῆς πλάνης κατηργήσατε διὰ τῆς πίστεως, τὰς ψυχικὰς ὑμῶν λαμπάδας ἐφαιδρύνετε, καὶ τῷ Νυμφίῳ μετὰ δόξης συνεισλήθητε, εἰς τὸν οὐράνιον νυμφῶνα· καὶ νῦν ἱκετεύσατε δεόμεθα, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Οἰκουμένης φωστῆρες αἰελαμπεῖς, ἀνεδείχθητε πίστει μαρτυρικῇ ὄλην ἀναθέμενοι, τὴν ἐλπίδα πρὸς Κύριον, καὶ νοητῷ ελαίῳ, τοῦ Πνεύματος Ἁγιοὶ, τὰς ψυχικὰς λαμπάδας ὑμῶν ἐφαιδρύνετε· ὅθεν καὶ κρατῆρες νοεροὶ, προχέοντες τὰ αἵματα, ὡς ναίματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐφάνητε. Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Δι' ἐγκρατείας τῶν παθῶν τὰς πυρροφλέκτους, ἀπονεκρώσαντες μορφαῖς καὶ τὰς κινήσεις, τοῦ Χριστοῦ οἱ Μάρτυρες ἔλαβον τὴν χάριν, τὰς νόσους ἀποδιώκειν τῶν ἀσθενῶν, καὶ ζῶντες καὶ μετὰ τέλος θαυματουργεῖν· ὄντως θαῦμα παραδόξον! ὅτι ὅστέα γυμνά ἐκβλύζουσιν ἰάματα. Δόξα τῷ μόνῳ σοφῷ, καὶ κτίστη Θεῷ.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Ο βᾶθει σοφίας φιλανθρώπως, πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων, μόνε δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου· ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέδεντο, τῷ ποιητῇ, καὶ πλάστῃ, καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τείχος καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ Μαρτυρικά.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν ὑμᾶς καλῶσωμεν Ἅγιοι; Χερουβίμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεταύσατο Χριστός. Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἀγγέλους; τὰ γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε. Δυναμίς; ἐνεργ-

γαίτε ἐν τοῖς θάσμασι· πολλὰ ὑμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα! Πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μεγάλως ἠγωνίσασθε Ἅγιοι, τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων, ὑπομείναντες γενναίως, τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντες, ἐναντίον βασιλέων· καὶ πάλιν μεταστάντες ἐκ τοῦ βίου, δυνάμεις ἐνεργεῖτε ἐν τῷ Κόσμῳ, καὶ ἀσθενεῖς θεραπεύετε, ἐκ τῶν παθῶν αὐτῶν Ἅγιοι· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τὴν πλάνην, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν, τῆς αἰωνίου ζωῆς· τυράννων, ἀπειλὰς οὐκ ἐπτοήθητε, βασάνοις, αἰκιζόμενοι εὐφραίνεσθε· καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μὸν θῶρακα τῆς Πίστews, ἐνδυσάμενοι καλῶς, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ καθοπλίσαντες ἑαυτοὺς, στρατιῶται εὐσθενεῖς ἀνδείχητε, τοῖς τυράννοις ἀνδρείως ἀντικατέστητε, καὶ διαβόλου τὴν πλάνην κατηδαφίσατε, νικηταὶ γεγόμενοι, τῶν στεφάνων ἠξιώθητε· πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Θ θάνατός σου Κύριε, ἀθανασίας γέγονε πρόξενος· εἰ μὴ γὰρ ἐν μνήματι κατετίθης, ἕκ ἂν ὁ Παραδεισος ἠνέωκται. Διὸ τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ὡς εὐσπλαγγχον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σκέπη σου Θεοτόκε Παρθένε, ἰατρεῖον ὑπάρχει πνευματικόν· ἐν αὐτῇ γὰρ καταφεύγοντες, ψυχικῶν νοσημάτων λυτρούμεθα.

Ἀπόστιχα, τὰ Νεκρώσιμα Προσόμοια τοῦ Θεοφάνους.

Ψῆχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θάσματος.

Βασιλικῶς μοι ὑπέγραψας, ἐλευθερίαν βαφαῖς, ἐρυθραῖς τοὺς δακτύλους σου, αἵμα-

τώσας Δέσποτα, καὶ φοινίξας τῷ αἵματι· καὶ νῦν ἐν πίστει καθικετεύω σε, τοῖς πρωτοτόκοις σου συναρίθμησον, καὶ τῶν Δικαίων σου, τῆς χαρᾶς ἀξίωσον ἐπιτυχεῖν, τοὺς μεταφοιτήσαντας, πρὸς σὲ τὸν εὐσπλαγγχον.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου.

Εραρχήσας ὡς ἄνθρωπος, σφαγιασθεῖς, ὡς αἰμὸς, προσφοράν προσεήνοχας, τῷ Πατρὶ τὸν ἄνθρωπον, τῆς φθορᾶς ἐξωνούμενος· τοὺς μεταστάντας οὖν ὡς φιλόανθρωπος, ἐν τῇ τῶν ζώντων χώρα κατὰταξον, ἔνθα οἱ χεῖμαρροι, τῆς τρυφῆς προέρχονται, ἔνθα πηγαί, τῆς αἰδιότητος, ἀναβλυστάνουσιν.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Βάθει σοφίας ἀρρήτου σου, ὀροθετεῖς τὴν ζωὴν, καὶ προβλέπεις τὰ μέλλοντα, καὶ πρὸς βίον ἕτερον, μετοικίζεις τοὺς δούλους σου· οὓς προσελάβου τοίνυν κατὰταξον, ἐπὶ ὑδάτων τῆς ἀναπαύσεως, ἐν τῇ λαμπρότητι, τῶν Ἁγίων Κύριε, ἔνθα φωνή, τῆς ἀγαλλιάσεως, καὶ τῆς αἰνέσεως.

Δόξα. Ὅμοιον.

Λόγος ὑπάρχων ἀόρατος, ὁμοφυῆς τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονος, δι' ἐμὲ τὸν ἄνθρωπον, ἐν σαρκὶ πεφανέρωσαι· ὡς ἐλεήμων οὖν καὶ φιλόανθρωπος, τοὺς ἐκ τοῦ βίου μεταφοιτήσαντας, τῆς εὐπρεπείας σου, καὶ τῆς ὠραιότητος, ταῖς καλλοναῖς, τούτους καταλάμπρυνον, Ζωαρχικώτατε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Θς συλλαβοῦσα τὸν ἄναρχον, Λόγον Θεοῦ καὶ Πατρός, μητρικῇ παρρησίᾳ σου, ἐκτενῶς ἰκέτευε, κατατάξαι τοὺς δούλους σου, ἔνθα χορεία ἢ ἀκατάλυτος, εὐφραينوμένων, καὶ εὐφημούντων σε· ἔνθα λαμπρότητες, αἰ διαιωνίζουσαι, καὶ ὁ γλυκὺς, ἦχος ἑορταζόντος, Θεογεννήτρια.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΩ ΔΕ ΜΟΝΩ ΣΟΦΩ ΚΑΙ ΚΤΙΣΤΗ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

14

4177

13

THE BORROWER WILL BE CHARGED
THE COST OF OVERDUE NOTIFICATION
IF THIS BOOK IS NOT RETURNED TO
THE LIBRARY ON OR BEFORE THE LAST
DATE STAMPED BELOW.

BOOK DUE WID
0540
SEP 14 1979

WIDE WEL
BIBLIOTHEQUE
NOV 6 1985
195312

STALL STUDY
CHARGE

CHARGED

C 9095.6
Triodion katanyktikon, periechon h
Widener Library 006422493

3 2044 081 856 718